Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΣΤ

1909-914

1085-1305

Θ.Ν.Π

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁκτὼ φράγκα εἶναι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα δίως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώπων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιὰ κι' ἐνιακόσα,
νέα πλάσις στὰ νέφη πετῶσα.

Τοῦ Μαΐου δεκατέση,
κάτι λὲν πῶς θὰ μᾶς φέξῃ.

Ὀγδόντα πέντε μετρῶ καὶ χίλια,
πολλὴ κουβέντα γιὰ τὰ σταφύλια.

Ἐν μέσῳ τόσης πλήξεως διάταγμα τῆς λήξεως.

—

Ἀφοῦ κι' ἡ Συμπολίτευσις σὰν πρῶτα δὲν ὀργῇ
καὶ ξαπλωμένη τραγουδεῖ τὰ ζῶα μου τάργά,
κι' ἡ μεῖζονες κι' ἐλάσσονες ἀφίνουν τὰ γεινάτια,
κι' αὐταῖς μαριόλαις δὲν μιλοῦν,
καὶ μὲ χασμούρημα σφαλοῦν
ταῦτά των καὶ τὰ μάτια.

—

Ἀφοῦ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς, ποῦ κρίσιμοι περνοῦν,
κρίσις δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κράτος σωφρονοῦν,
κι' ἂν ὁ Κορφιάτης θύμωνε καὶ τὄκοβε κουμποῦρι
κι' ὁριστικῶς μᾶς ἄφινε μαζὶ μὲ τὸν Βουδούρη,
βεβαίως βλάβη σοβαρὰ γι αὐτὸ θὰ μᾶς ἠπείλει,
κι' ἁμὰν' στὸν Κύντε θἄλεγαν κι ἁμὰν' στὸν κὺρ Βασίλη.

—

Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν γίνεται Βουλὴ χωρὶς κουβέντα
καὶ πλησιάζει κι' ὁ καιρὸς τῶν κυνικῶν καυσώνων,
κι' ἀφοῦ συχνὰ τὴν ἀπειλοῦν μὲ προνουτσιαμέντα
στρατοὶ καὶ στόλ' ὑπάρχοντες στὴν φαντασίαν μόνον.

—

Ἐπειδὴ καὶ στὰ κρασιὰ δὲν εὑρέθη σωτηρία
κι' ἔμειναν κι' αὐτὰ στὰ κρύα,
οἱ δὲ Δῆμοι Κοτυλαίων καὶ Κυμαίων, ποῦ πεινοῦν
καὶ πολὺ κακὰ περνοῦν,
γράφουν τώρα 'στὸν Μπαλάφα, γράφουν καὶ 'στὸν Στεφανίδη
πῶς ἡ πεῖνα θὰ τοὺς κάνῃ νὰ προσφύγουν 'στὸ σανίδι.

—

Ἀφοῦ κηρύττουν κήρυκες σὲ κάθε τενεκὲ
πῶς ἀπαρτίαι γίνονται ψευδεῖς κι' εἰκονικαί,
ἀφοῦ δουλειὰ δὲν εἶμπορεῖ νὰ γίνῃ στανικῶς,
γι' αὐτὰ χωρὶς νὰ δώσωμεν τῶν συμβαινόντων νόξιν.
κατὰ θεσμοὺς εἰκονικοὺς κι' ἐμεῖς εἰκονικῶς
μιᾶς Βουλῆς εἰκονικῆς κηρύττομεν τὴν λῆξιν.

Κι' ἕνας παπᾶς εἰκονικὸς ἂς' πῇ μὲ πετραχῆλι:
χεῖθε νὰ μένουν ἄλαλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χείλη,
ποῦ βουλευτὰς εἰκονικοὺς δὲν ψάλλουν 'στὸν αἰῶνα,
πλασμένους καθ' ὁμοίωσιν ἡμῶν καὶ κατ' εἰκόνα.

Συνέδριον ντοτόρων πολλῶν καὶ διαφόρων.

—

Φ. — Κι' ἔπήγαινα, βρὲ Περικλῆ, μὲ τόσην εὐθυμίαν
πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν,
τὸ καταστράπτον κάλλος
τὸ καλλιτεχνικόν,
ὅπου δὲν ἔχει κόσμον
Ἀκαδημαϊκόν.

—

Ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ Διὸς ἡ πάγκαλος ἡ κόρη,
κι' ὁ μουσηγέτης ὁ σεμνὸς
ἀντύπυρ' κύτταζε γυμνὸς
τῆς Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ,
καὶ κλέπτοντε διέστελλε τὰ μουσικά του χεῖλη
καὶ γιὰ τὴν ἀσφαλτόστρωσιν τῶν δρόμων τῆς ὡμίλει.

Ἔμαθες Ἀθηνοῦλα μου, τὸ θλιβερὰ μαντάτο;
ἀκόμη δὲν' τελείωσε κι' ἡ τοῦ Σταδίου στράτα.
Γιὰ κύτταξε τὴν ἀπὸ ψηλὰ πῶς ἔχει κατανήσει..
σωρὸς κεράμων καὶ πετρῶν χωρὶς κανένα σχῆμα...
μήτε κι' ἀγριοκατσίκο μπορεῖ νὰ περπατήσῃ,
μήτε κι' ἀγριομούλαρος μπορεῖ νὰ κάνῃ βῆμα.

Καὶ πάλιν τὸ πτολίεθρον μ' ἀρώματα γεμάτο..
καμάρωσέ το σὺ θεά σοφίας ἀϊδίου,
κι' ἔλα κι' ἐμεῖς οἱ δύο μας νὰ κατεβοῦμε κάτω
καὶ σκαπτιχ—ρίχτε νὰ παίξωμε στὸν δρόμο τοῦ Σταδίου.

—

Μὲ παπούτσια σιδερένια, μὲ τροχοὺς σὲ κάθε πόδι,
ἂς κατέβωμε, θεά μου μὲς στὴν πόλιν τὴν εὐώδη,
κι' ἂς ἰδοῦμε τόσων δρόμων βελτιώσεις δίχως τέλος
κι' ἂς τσακίσωμ' ἐκεῖ πέρα κάθε τορεντὸν μας μέλος.

Ἐλθωμεν μετὰ παιάνων
στῶν κλεινῶν κατοροστεφάνων
τὴν εὐωδιῶσαν γῆν,
ποῦ λαμπρὸς παιὰν τῆς πρέπει,
καὶ πρὸς ἄτακτον φυγὴν
γηγενεῖς καὶ ξένους τρέπει.

—

Παπαρίζε καὶ πήδα,
κουρασμένη στὴν ἀσπίδα
μὴ γλαυκῶπις μου, κοιμοῦ,
κι' ἀναπνεύσωμεν ὁμοῦ
ὑπονόμων εὐωδίαν,
ὅπου θέλγει τὴν καρδίαν.

Νὰ καὶ πρώτη καὶ δευτέρα,
νὰ καὶ τρίτη καλλιτέρα,
κι' ἄλλη πιθανὸν ν' ἀνοιξῇ -
κι' εὐωδία νὰ μᾶς πνίξῃ.

—

Πηλὸς ἀπάνω στὸν πηλό,
κοτρῶνι στὸ κοτρῶνι...
μὰ κύτταξε παρακαλῶ
καὶ τὸν Κολοκοτρώνη.

—

Ἓν μέσῳ λάσπης καὶ πετρῶν, κεράμων, τούβλων, ξύλων,
κι' ἄλλων ὕλῶν πωλίλων,
κι' ἀπὸ πληθὺν εὐωδιῶν περιτριγυρισμένος
θαυμάζει χάλκινος κι' αὐτὸς χαλκοπροσώπων μένος.

—

Αὐτὰ θαρρῶ τῆς ἔλεγε, βρὲ Περικλῆ, κι' ἐκείνη
τὴν κεφαλὴν ἐκίνει,
κι' ἀπέστρεφε τὸ πρόσωπον μὲ τόσην ἀηδίαν
ἀπὸ τὸ χάλι τῶν κλεινῶν κι' ἀπὸ τὴν εὐωδίαν.

—

Κι' ἔλεγε στὸν Ἀπόλλωνα: τοὺς δρόμους, μονσηγέτη,
ὡς τώρα θὸ τοὺ 'τέλειωνε καὶ Τσόρτσιλ Ντοβλέτι,
μὰ μία τέτοια προκοπὴ φασκέλωστη καὶ βράστη
μ' αὐτὸ τὸ κατροστέφανον τῶν Ἀθηναίων ἄστυ.

—

Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ἐπήγαινα μὲ τόσην εὐθυμίαν
πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν.
Καὶ τόσος κόσμος ἔμπαινε περίεργος ἐκεῖ,
κι' ἔστάθηκα κι' ἐρώτησα καμπόσους κεχηνὼς
μήπως ἀνεκηρύχθησαν Ἀκαδημαϊκοὶ
χωρὶς νὰ μάθωμε κι' ἐμεῖς τὸ μέγα γεγονός.

—

Ὄχι μοῦ λένε, Περικλῆ, πολύξεροι πολῖται,
μέγα κατὰ τῆς φθίσεως Συνέδριον τελεῖται,
κι' ὅσοι στὴν Ἀκαδήμειαν εἰσέρχονται, σκαρτάδε,
εἶναι σωτῆρες ἰατροί, Ρωμαῖων Ἀσκληπιάδαι,
μεγάλοι στὴν ποσότητα, μεγάλοι στὸ ποιόν,
ἀλεκτρυόνας θύοντες εἰς τὸν Ἀσκληπιόν.

—

Τότε κι' ἐγὼ μὲ τοὺς γιατροὺς ἔμπῆκα γιὰ ν' ἀκούσω
καὶ τῆς Ἀκαδημίας μας ἐθαύμαζα τὸ λοῦσο,
καὶ κόσμος ἔστεκ' ἔξυπνῶν
παληὰ καὶ νέα κλέη,
κι' ἄκουσα πάλιν τὸν γυμνὸν
Ἀπόλλωνα νὰ λέῃ:

Γδμαθες, Ἀθηνοῦλα μου, τὸ θλιβερὸ μαντάτο;
μὲς στὴν Ἀκαδημία μας μαζεύτηκαν ντοτόροι,
καὶ γιὰ τὴν φυματίωσι φωνάζουν ἐκεῖ κάτω,
καὶ μὴ ρωτᾷς τί γίνεται, χαριτωμένη κόρη.

Μὴ κυττᾷς σωροὺς πετρῶν,
μήτε τρύπας ὑπονόμων,
βλέπε πλῆθος ἰατρῶν
κι' ἔσο πρὸς αὐτοὺς εὐγνώμων.

—

Μὲ τοσαύτην προθυμίαν
καὶ μὲ δύναμιν Τιτάνων
ἦλθαν στῶν ἰοστεφάνων
τὴν σεμτὴν Ἀκαδημίαν.

—

Τί Συνέδριο μεγάλο!...
σ' ὅλα τὰ δωμάτια
δὲν ἀκούεις τίποτ' ἄλλο
παρὰ γιὰ φυμάτια.

—

Ἄκου Γαληνοὺς ποικίλους,
ἄκου στόματα στωμύλα
πῶς μιλοῦνε γιὰ βακίλους
καὶ μικρόβια ποικίλα.

—

Βλέπε φῶς ἐπιστημόνων,
ποῦ δὲν ἦλθανε τοῦ κάκου,
καὶ πνοὴν βαρείαν ἄκου
ἀπὸ σπήλαια πνευμόνων.

—

Βλέπε τούτους μὲ διόπτρας κι' ἄλλους μὲ μονύελα:
πῶς προσέχουν, πῶς ἀπουθάζουν,
πόσο μᾶς διασκεδάζουν
μὲ παιχνίντων πτύελα.

—

Ἀθηνᾶ χαριτωμένη,
ποία τέρψις ἀληθὴς
σήμερον ἀναγεννᾶται.

—

Στῶν χορίτων τὰ τεμένη
νόσος χαιτοβριθὴς
καὶ τερψίθυμος πλανᾶται.

—

Μὲ τῶν ἰατρῶν τοὺς βόμβους
πνεῦμα καὶ ψυχὴ τρυφᾷ,
πλὴν κι' ἴδρῶτος βλέπω θρόμβους
ἀπὸ μέτωπα σοφά.

—

Τὸ πάγκαλον πτολίεθρον σκεπάζει σκοτοθύελλα,
καὶ φθίνουν μὲ τὸ χῶμα
στὸ μουσικόν μου στόμα
καὶ φθισιώντων πτύελα

—

Μὲς στὴν Ἀκαδημία μας, ποῦ δρᾷ περιφανῶς
μὲ παλαιὰ νομίσματα Σβορῶνος ὁ τρανός,
μέσα στὴν εὔηχον ἠχὼ ποικίλων νομισμάτων
καιρῶν ἀρχαιοτάτων,
ὅπου πολλοὶ μὲ στόματα τὰ βλέπουν κεχηνᾶι
καὶ λεᾷς εἶχα τὰ παληὰ γιὰ νὰ τὰ κάνω νέα.

—

Ἐδῶ ποῦ λάμπουν τόσαι μναῖ καὶ δαρεικοὶ στατῆρες
συνῆλθαν, Ἀθηνοῦλα μου, τόσοι γιατροὶ σωτῆρες
μὲ δύναμιν Ἀσκληπιοῦ
κατὰ μᾶς φθοροποιοῦ,
καὶ σήμερον ἐπαίρονται κατὰ τῆς ἐπαράτου
καὶ λέγουν τόσ' ἀνιαρὰ κατὰ τῆς ἀνιάτου.

—

Κι' ἐνῶ κυτιάζω μὲ χαρὰν Ἀσκληπιοὺς σωτῆρας
ἀπτήνται νὰ μάχωνται κατὰ τῆς ὀλετείρας,
βλέπω καὶ δύστυχα παιδιὰ μ' ἕνα σωρὸ βιβλίο
μέσα σὲ τρώγλας σκοτεινάς, ποῦ λέγονται Σχολεῖα,
κι' ἀπὸ τὰ σκοτιστήρια τῆς γῆς αὐτῆς τῶν φώτων
φωνάζωνὰ τὸ στάδιον τῆς φθίσεως τὸ πρῶτον.

—

Τὰ νέα παιδαγωγικὰ παρατηρῶ συστήματα,
ποῦ βράστα καὶ βλαστήματα,
καὶ βλέπω τὴν γυμναστικήν, τοῦ λέγεται παγκαλεία
καὶ φάρμακον σωτήριον,
νὰ γίνεται μαρτύριον
σὲ βρέφη καὶ μειράκια.

—

Καὶ βλέπω τόσα γήπια παραβρασανισμένα,
κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοὺς πολλοὺς
βλέπω λυμένους ἅψαλούς,
ξύγκινα κατεβασμένα.

—

Γονεῖς εὐδαίμονας κυττῶ,
ποῦχουν παιδιὰ μακάρια
μὲ μοῦτρα σὰν σουδάρια,
κι' ἀγάλλομαι καὶ χαιρετῶ
τὴν ἡλικίαν τῆς χαρᾶς, τῆς καλλονῆς, τῆς δρόσου,
καὶ λέγωνὰ τὸ στάδιον τὸ δεύτερον τῆς νόσου.

—

Βλέπω τοὺς πρώτους κάλυκας
τοῦ καθεγὸς παιδίου,
ἀλλὰ καὶ τόσους χάλικας
εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου,
καὶ λάκκους κι ὀδοφράγματα καὶ τρύπας ὑπονόμων,
κι' ἀναρωνῶ μὲ τρόμον:
τρίτον τῆς νόσου στάδιον
εἰς τὸ κλεινὸν Παλλάδιον.

—

Βλέπω, γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ,
μέγα χαρτοβασίλειον,
πρωτότυπον ἀληθινὰ
καθ' ὅλην τὴν ὑφήλιον,
ποῦ μὲ χαρτᾶ νυχθημερὸν τὸ ἕλκος παραδέρνει,
καὶ τέτοια δίνει μοναχά, καὶ τέτοια μόνο πέρνει,
καὶ τότε στὸ χαρτομανὲς χαρτοβριθῶν ρητόρων
φωνάζωνὰ τὸ στάδιον τὸ καὶ θανατηρόρων

—

Κόρη τῆς σοφίας πήδα,
καὶ τὴν κεφαλήν μου κλίνων
στὴν χρυσῆν σου τὴν ἀσπίδα
βλέπω παῖδας τῶν Ἑλλήνων
ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ
νὰ γυρίζουν φθισικοί.

—

Ἔλα τώρα νὰ γνλίσῃς
τοῦ Διὸς βροντῶσαι κόρη...
ποία φθισιῶσα πλάσις
μαχητοῦ θὰ δράξῃ δόρυ.

—

Ἐδῶ λαμπρὸν φυτώριον
πρὸς εὔρωστον ἀγῶνα...
θὰ γίνῃ Σενατόριον
κι' ἐκεῖ στὸν Ἑλικῶνα.

—

Μᾶς περιμένουν ἀληθῶς ἀλλόκοτα θεάματα,
καὶ μέσα στὰ κρυστάλλινα τῆς Κασταλίας νάματα
ὅπου τὸ πάλ' ἐλοΐζοντο τὰ σώματα τἀμβρόσια
Μουσῶν καλλικελάδων,
κι' ἔβλεπες στεφανόεντα πνευματικὰ συμπόσια
λιτὸν κοτίνου κλάδον,
τώρα θ' ἀπολυμαίνωνται τῶν φθισικῶν ἱμάτια,
πτύελα καὶ φυμάτια.

—

Μὲς στὴν φθισιῶσαν φύσιν
καὶ σύ, κόρη, θὰ φανῇς
ὅτι ρέπεις πρὸς τὴν φθίσιν
καὶ τοὺς ἐλευγενεῖς.

—

Γκούχ καὶ γκούχ καὶ σὺ θὰ βήχῃς, Ἀθηνᾶ τῆς ἀρετῆς,
τῆς εἰρήνης καὶ τῆς μάχης,
μήτε δύναμι δὲν θἄχῃς
τὴν ἀσπίδα νὰ κρατῇς.

—

Ὅμως σκίρτα, θεία κόρη,
καὶ τοὺς πάντας παρηγόρει.
Πιθανὸν νὰ βγοῦν Τυρταῖοι φθισικῶν ἐνθουσιώντες
περὶ προπατόρων θήκας,
μὰ καὶ Πίνδαροι μεγάλοι ν' ἀνυμνήσουν φθισιῶντες
ἰατροὺς φθισιονίκας.

—

Πάλλε δόρατα, Παλλάς,
καὶ μὴν παύῃς νὰ γελᾷς
μετ' ἐμοῦ τοῦ χρυσοτόξου, μετ' ἐμοῦ τοῦ μουσηγέτου,
κι' ἐπευφήμει τὸν αἰῶνα τὸν χρυσοῦν τοῦ Περικλέτου.

—

Τέτοια κι' ἄλλα τῆς ὡμίλει, κι' ἐγὼ τότε, μουσικέ,
κατρινιάρη, φθισικέ,
περιέπεσα καὶ πάλιν εἰς ἑκατόσεις σὰν Φαλήρης,
καὶ γεραίρων Ἱπποκράτας ἤλθα τώρα νὰ μὲ δείρῃς.

Μὲ φθισικὴ μεγάλη, πούχει μεγάλο χάλι.

—

Π. — Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς σὰν αἴλουρος πηδῶν ἀνερριχώμην
ἐπάνω σὲ βουνὰ πετρῶν μὲ σκονισμένην χάιν

Τοῦ Γιλδίζ ὁ μέγας μύστης
ἔγινε καὶ ξυλοσχίστης,

καὶ τιμῶν τοὺς ξυλοκόπους
κόβει ξύλα σὰν ἀνθρώπους.

καὶ τέλος πάντων ἔφθασα'στὰς θύρας τῆς Βουλῆς
καθ'ὅλ'ἀρτιελῆς·

—

Κι'ἐδῶ,μοῦ λένε μερικοὶ
πολῖται Συνταγματικοί,
μέγα κατὰ τῆς φθίσεως Συνέδριον τελεῖται,
κι'ἐδῶ μεγάλος ὅλεθρος ἐκείνης ἀπειλεῖται.

—

Ἀσκληπιάδης εἶναι τὰ μάλιστα δεινὸς
καὶ τοῦτος ὁ σπανός·
ποῦφαγε μία πήτα
κι'ἦταν χολοκυθένια,
καὶ τοὔτ'ἡ φαβορίτα,
κι'ἐκεῖνος μὲ τὰ γένεια.

—

Κι'αὐτός,ποῦ τὸν ἐξύτησαν νὰ'πῇ τὸ νοῦ καὶ τόχῃ,
κι'αὐτὸς μὲ τὰ γαρούφαλα μὲς'στὴν ποδιοδόχη,
κι'αὐτὸς,τοῦτ'ὰ τὰ ξεφυσοῦν οἱ δύο τὸν μυκτῆρες.
Ἄλλο δὲν εἶναι, τίποτε, παρὰ γιατροὶ σωτῆρες.

—

Ἐκάθουσα λοιπὸν ἐκεῖ,
καὶ νάσου μία φθίσικη,

ποῦ Ψωροκώσταινα τὴν λέν,κι'ὅλος ὁ κόσμος ξέρει
κῶς ἀπὸ φυματίδων γρονίαν ὑποφέρει.

—

Μὲ περισσεύματα κρασῶν τῆς ἔκαναν ἐνέσεις,
σὺ μὴν ἐχειρότερεε τῆς φθισικῆς ἡ θέσις,
κι'ὁ κορυφαῖος ὁ γιατρὸς κοντεῖ της συντρώνει
κελίφρυτος,γλυκύλογος,μουλκέτεο πεπόνι.

—

Κι'ἄκουσα καλῶν τοὐλογιοῦ κι'Εὐπαῖα τοῦ Λοκροῦ
λέγοντας ἀπὸ μακροῦ

πῶς καλλιεργεῖ σταφύλια,
ποῦ Κορινθίτες τὰ καλοῦν,
κι'ἀπὸ ζάχαρη κολλοῦν
καὶ γλυκαίνονται τὰ χεῖλη.

—

Κι'ὁ Κορφιάτης εἶπε τότε:μάθετε γραμμὰ μαριόλοι
καὶ πιστοὶ τοῦ Κόντε φίλοι
πῶς ἐγὼμαι τὸ σταφύλι
καὶ τὸ τσάμπουρο σᾶς ὅλοι.

—

Μάθετε'μπροστὰ'στὴς τζόγιας τὸν νεκροφανῆ νεκρὸν
πῶς ἐγὼμαι τὸ σταφύλι τοῦ Θανάση τῶν Λοκρῶν,
πῶς σ'ἔγθρους καὶ φίλους στάζω ροδοζάχαρη καὶ μέλι,
καὶ γλυκαίνω τόσαις πίκραις τῆς καρίας δὲν μὲ μέλει.

—

Καὶ παρασκότιζαν μιαλὰ κι'ἐγάνωναν κεφάλια
τῆς παναθλίας φθισικῆς ταγματάρευτα γαλάζια,
καὶ μόλις τὰ ποδάρια της τἄσειον'ἐδῶ κι'ἐκεῖ,
κι'ἐβόμβουν τόσοι γύφω της κηφῆνες νησιοί,
κι'ἐπρότειναν ὡς δίαιταν τὸν ὑπεραιτισμὸν
ἀπὸ τὸν ἀχαμνόοντα προϋπολογισμόν.

—

Τί συνταγαῖς,τί δίαιται,τί φάρμακα μυρία,
κι'ἄλλοι'στὰ σανατόρια καὶ'στὰ φθισιατρεῖα
τὴν ἔστελλαν πρὸς τόνωσιν καὶ καθαρὸν ἀέρα,
κι'ἄλλοι'στὸ γέρο διάβολο κι'ἀκόμη παρεπέρα.

—

Εἶπαν,κι'ἄφησαν σὰν πρῶτα τὴν ἀγλαέτευτη μουφλοῦζα
καὶ τῆς ἔδωσαν τὰ παῖζη ταμπουρὰ καὶ καραμοῦζα,
καὶ ξανάπλεισε τῆς πόρτας ψευτογύτερισα Βουλή,
κι'ἐγὼ'βγῆκα μόνος ἔξω
κι'ἤλθα τώρα,Φασουλῆ,
μὲ σκοπὸ νὰ σοῦ τῆς βρέξω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι'ἐννιὰ κι'ἐνιακόσα,
νέα πλάσις'στὰ νέφη πετῶσα.

Αὔγουστος θερμός,εἶωσι κι'ἐνέα,
τρέχω κεχηνὼς γιὰ νὰ μάθω νέα.

Χίλια κι'ὀγδοντάξη,
καὶ κάτι θὰ μᾶς φέξῃ.

Λίγοι στίχοι μετὰ πόνου
στὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου.

—

Ἐσ'εἶσαι μέλλων Βασιλεύς...πρὸς τί λοιπὸν λυπεῖσαι;
πρὸς τί κι'ὁ πόνος κι'ἡ χολή;
μήπως ἡ πρώτη κεφαλὴ
τῶν κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν δυνάμεων δὲν εἶσαι;

—

Γιατὶ καὶ Σὺ νὰ θλίβεσαι κι'ἐμᾶς νὰ μᾶς λυπῇς;
βλέπε καὶ Στόλους καὶ Στρατοὺς ἀπὸ περιωπῆς,
κι'ὡδήγει μας ἀφ'ὑψηλοῦ πρὸς γῆν ἐπαγγελίας...
γὰ στάσεις μὴ βαρυγωμῇς,
κι'ἂν στασιάζωμεν ἐμεῖς,
στασίασε καὶ Σὺ μ'ἐμᾶς ὑπὲρ τῆς Βασιλείας.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.— Ἤλθες τέλος,Φασουλῆ,
μὲς'στὴν τόση συμφορά μας,
τώρα ποῦ δὲν ἄπειλεῖ
κι'ὁ Σεφκὲτ τὰ σύνορά μας.

—

Ἔλα μὰ'στὸν ἑαυτό σου
καὶ μὴ χάσῃς μὲς'στὴ μπόρα!..
Πές μου,βλάκα,'στὸ Χριστό σου
ποῦ'ραχάτευες ὡς τώρα;

—

Στῆς ἡμέραις τόσου τράμου
καὶ σὲ τέτοιαις ἐποχαῖς
σύ,κοπρόσκυλο τοῦ δρόμου,
ἔμενες'στῆς ἔξοχαῖς.

—

Φτοῦ'στὴν ξύλινή σου μοῦρη,
θρέμμα τῶν ὕσεμῶν ἀχρεῖο...
ἐσὺ σκάιζες καὶ γαϊδοῦρι
μὲ τὸ φλέγμα σου τὸ κρύο.

—

Ἐδῶ βαρὺς Ἑγκέλαδος ἐκλόνισε τοὺς Αἵμους
καὶ παρ'ὀλίγον ἔλειψε νὰ κάνωμε πολέμους.
Ἐδῶ τὰ πλήθ'ἠλάλαξαν
καὶ Κυβερνήσεις ἄλλαξαν,

μήτε τὸ σαραντάμερο δὲν'πρόκανες τοῦ Ράλλη,
καὶ σήμερα Κυβέρνησιν θά'βρῇς Μαυρομιχάλη.

—

Μήτε τότε,ξύλινέ μου,ποῦ'πρυσμέναμε τυφέκια
νὰ βροντήσουν Κρητικά,
μήτε τότε,ποῦ τῶν ξένων ἐγυρεμίζανε πελέκια
τὸ κοντάρι'στὸν Φιρκᾶ.

—

Μήτε τότε δὲν ἐφάνης,
πλάσμα γενεᾶς χυδαίας,
ν'ἀνυμνήσῃς ἓν στεφάνοις
τοὺς προμάχους τῆς ἰδέας.

—

Πῶς δὲν ἦλθες ἕως τώρα,πρῶτον ἄχθος τῆς ἀρούρης,
ὁποῦ θέλεις νὰ γελᾷς;
μὴ τὴν Λάρισσαν ἐφρούρεις
ἀπὸ Τούρκων εἰσβολάς;

—

Μήπως μὲ τὸν Κοὺκ ἐπῆγες εἰς τὸν Βόρειο τὸν Πόλο;
μήπως ἤσουν'στῆς Δουκάδες μὲ τὸν Κόντε τὸν μαριόλο;
Μὴ μετ'ἄλλων διαφόρων τοὺς κειμένους τοὺς θεσμοὺς
συνεζήτεις,Φασουλῆ;
μήπως σ'ἔστειλαν'στὴν Πόλι νὰ συσφίγξῃς τοὺς δεσμοὺς
μὲ τὴν Πύλη τὴν Ὑψηλή;

—

Σαράντα'μέραις ἔκανε Πρωθυπουργὸς ἐκεῖνος,
σαράντα'μέραις ρέψιμο,παροξυσμὸς καὶ θρῆνος.

τὰς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης.

Σαράντα μέραις μούγγριζε σὰν ἄγριο θηρίο,
τὸν ὕπνο δὲν ἐχορτασε, νηρὸ δὲν ἤπιε κρύο,
σαράντα μέραις ἤτανε στὰ φεγγαρόπετρα του
καὶ στῆς Προσβείαις ἔτρεχε μὲ τὴν ρεπουμπλικὴ τον.

—

Δυὸ νύχταις ἐξαπέστειλε, δυὸ πύρινε χορτιά,
δυὸ νύχταις μέσα στὴν Σταμπούλ, ἀξέχασταις τρόντι,
καὶ τοῦ Χαμὴ κατέβασε τὰ σηκωμέν' αὐτιά
καὶ τοῦ Σεφκὲτ τοῦ φίλου μας τοῦ πόνεσε τὸ δόντι,
καὶ τρίτη περιμένανε νὰ στείλῃ πανταχοῦσα,
ποῦ κι' ὁ Σουλτάνος τρόμαξε καὶ τὄστρωσε στὴν Προῦσσα.

—

Σαράντα μέραις, Φασουλῆ, τοῦ νοῦ του τὴν ἰχμάδα
σὲ δρᾶσι λογοκρισεὶ τὴν ἔκανε θυσία,
σαράντα μέραις ἤτανε σὰν τὸν Τουρκοεμάδα
καὶ λέξι μὰ δὲν ἄφανε χωρὶς λογοκρισία.

—

Σαράντα μέρους σκάρωνε πολὺ μεγάλα πράγματα,
καὶ μ' ἄνω κάτω τὰ μαλλιὰ
ἐξύπνησε τὸν Βασιλῆ
μὲς στὰ γλυκοχαράγματα,
καὶ νὰ ξυπνήσῃ γύρευε καὶ τῆς Αὐλῆς τοὺς γάτους
γιὰ νὰ τοὺς κῆ πῶς ποντικοὶ τρῶν τοὺς θεσμοὺς τοῦ κράτους.

—

Σαράντα μέραις μ' ἕν' αὐγὸ καὶ μιὰ ξερὴ πατάτα
τὴν λεωφόρον τῶν θεσμῶν' περνοῦσε στράτα στράτα,
ὅμως κι' αὐτή, τὸ κόσμημα μιᾶς δόξης ἀδίου,
ἀπὸ καιρὸ κατήντησε σὰν τὴν ὁδὸν Σταδίου,
κι' ὁ Ράλλης δὲν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ μὲς στὴ μέση
ὅταν τὸν εἶδ' ἀνάσκελα βαρύγδουπος νὰ πέσῃ.

—

Κι' ἐγὼ τὴν πτῶσιν ἔκλαυσα ξανθοῦ ρεπουμπλικάνου,
καὶ τώρα μὲ τὸ τόμο μπλὶ τοῦ Πύρρου Καραπάνου
τρέχει πυρόθριξ στοὺς ἀγροὺς καὶ στὸς ἐρήμους πέρα
γιὰ καθαρὸν ἀέρα.

Ὁ Φασουλῆς ἐπικρατῶν τὸ κίνημα τῶν ὁπλιτῶν.

—

Φ.—Ὄρη' τηρπῆς ἐκύτταζα καὶ μαύρης καταισχύνης
σὲ τοῦτο τὸ βασίλειον τῆς νέας Ρωμηοσύνης.
Ἔβλεπα μίαν πώρωσιν κι' ἀναίδειαν, βερέμη,
ὁποῦ δὲν περιγράφεται καὶ μ' Ὁὐλεμᾶ καλέμι.

—

Ἔβλεπα τόσους ἐμπτυσμούς, ραπίσματα, κολάφους,
καὶ μούντζαις ἀναρίθμητες ἀπὸ προγόνων τάφους,
καὶ μόνος ἐψιθύριζα καθ' ἑαυτόν, σακάτης·
τώρα μετομοσχεύεται σπληνα, νεφρὸς καὶ μάτι,
ὅπου μεταμοσχεύονται τὰ πατινάζ καὶ τάλλα,
πῶς δὲν μετεμοσχεύεται φιλοτιμίας στάλα;

—

Κι' ἀμέσως βλέπω' στὸ Γουδὶ
κάθε φιλότιμο παιδί,
καὶ τρέχει κόσμος γιὰ νὰ' δῇ
ὁπλίτας φιλοτίμους,
ἀριπρεπεῖς, ἀλκίμους.

—

Στὸ Γουδί, στὸ Γουδί,
ὁ λαὸς τραγουδεῖ.
Πυροπολοῦμαι, σφριγῶ,
καὶ φωνάζω κι' ἐγώ:
Στὸ Γουδί, στὸ Γουδί,
μὲ μυρσίνης κλαδί.

—

Τί κλαγγὴ καὶ τί σάλος.
κι' ἔγας οἶστρος μεγάλος,
Περικλῆ, μὲ πλανᾷ
στὸ Γουδί, στὰ βουνά.

—

Τί στρατοῦ πανηγύρι!..
μὰ κι' ἐγὼ σὲ τσαντίρι
τρώγω μιὰ κουραμάννα
καὶ ξυπνῶ μὲ τὴν δράνα.

—

Ἔξω στὸ Γουδί, παιδιά, σφρίγος πόθων ἂς μᾶς φέρῃ,
γιὰ νὰ πάψουν μερικοὶ τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι.
Ἀλησμόνητη βραδειά...
μάρς... τὸ βῆμα σας ταχύ...
ἔξω στὸ Γουδί, παιδιά,
σάλπιγξ στάσεως ἠχεῖ.

—

Κι' ἐγὼ σηκόνω τόπλον ἐπ' ὤμου
Στρατοὺς καὶ Στόλους χειροκροτῶν,
ἐκτὸς τῶν νόμων ὑπὲρ τοῦ νόμου,
ἐκτὸς τῶν νόμων ὑπὲρ αὐτῶν.

—

Ἐκτὸς τοῦ νόμου, ποῦ δὲν ὑπάρχει,
ἀλλὰ κι' ἂν εἶναι δὲν ἔχει κῦρος,
καὶ μόνον ἕνας ἐκυριάρχει
νόμος μεγάλος, τρανός, ἀγήρως,
ὁ τῆς ρεμούλας καὶ τῆς κοιλιᾶς,
ποῦ τὸν πρεσβεύει κάθε τσολιᾶς.

—

Ἐκτὸς τοῦ νόμου, Περικλῆ,.. γέλο καὶ σὺ μαζί μου,
καὶ δράμε στὸ Γουδὶ μεστὸς φρονήματος ἀλκίμου.
Ἐκτὸς τοῦ νόμου... πῶς γελῶ μὲ σοφρονοῦντας βλάκας...
ἐκτὸς τοῦ νόμου, δηλαδὴ τοῦ νόμου τῆς ἀμάκας.

—

Ἐκτὸς τῶν νόμων, δηλαδὴ τῶν νόμων ὁποῦ τρῶν
μπάτσους καὶ κλάτσους τοῦ Σεφκὲτ καὶ δὲν' μιλᾶς καθόλου,
τὴν στάσιν δὲ τὴν ἄγριον θαυμάζεις τῆς μητρὸς;
καὶ δὲν σοῦ κάγετει καρφὶ περὶ Στρατοῦ καὶ Στόλου.

—

Εἶναι τιμή σου, βρὲ, νὰ ζῇς ἐκτὸς τοιούτων νόμων,
ποῦ προκαλοῦν τοὺς σαρκασμοὺς, τὰ σκώμματα τῶν μώμων.
Εἶναι τιμή σου, Περικλῆ, σὰν ἄξιος πολίτης
τοιούτους νόμους πάντοτε νὰ τοὺς ἀποκηρύττῃς.

—

Εἶναι τιμή σου κατ' αὐτῶν
νὰ στέκῃς στασιώτης
ὑπὸ σημαίαν ὁπλιτῶν,
πολίτης στρατιώτης.

—

Σήκω, τῶν δρόμων ἀοιδὲ,
καὶ στὸ Γουδὶ νὰ θράμῃς...

Κι' ὁ ξυλένιος πατριώτης ἐκ τῶν πρώτων στασιώτης.

μακρὰν κινούμενον ἰδὲ
τὸ δάσος τῆς Βιρνάμης.

—

Θέρμανε τὰ κρύα στήθη
κι' ἔλα σάλπισε στὸν τόπον
πῶς τὸ τέλμα ἀνεκινήθη
τῶν ἀνωφελῶν κωνώπων.

—

Καθένας νομμόφρων ἐκτὸς τῶν νόμων ἔτω
σὰν ντροπαλὸ κορίτσι...
ἐκτὸς τῶν νόμων... ζήτω...
ἐκτὸς τῶν νόμων... πρίτσι.

—

Στάσις ὑπὲρ ἠθικῆς
κι' ἐναρέτου πολιτείας,
στάσις κατ' ἀρπακτικῆς
τῶν κοινῶν φαυλοκρατίας

—

Στάσις Στρατοῦ καὶ Στόλου κατὰ τῆς στασιμότητος
κι' ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου κάθε Μεγαλειότητος,
στάσις ὑπὲρ τῆς αἰγλης τοῦ θρόνου, τῆς πορφύρας,
στάσις ὑπὲρ ὅσίων τῆς γῆς τῆς γεννετείρας.

—

Στάσις, ὁποῦ στέκοιν χάσκα
τόσοι γῦπες πεινασμένοι,
καὶ τρανὴ φωνὴ τοὺς λέει:
τὴν κακὴ ψυχρή σας φλάσκα.

—

Στάσις κατ' ἄλλων στάσεων, κινήσεως προοίμιον,
ὁποῦ καὶ σὺ τὴν εὐλογεῖς,
γιατί σαρόνει κατὰ γῆς
ὅ,τι δὲν εἶναι νόμιμον, εὐθὺ, γεννατὸν, τίμιον.

—

Στάσις χρηστὴ, ποῦ σήμερα σὲ κάνει νὰ ξεχάσῃς
κάθε τοῦ γένους προσβολὴν
κι' ὅσην μᾶς πότισε χολὴν
ἡ πλήρης ψόγων ἄψογος τῆς ἐπαιτείας στάσις.

—

Στάσις, ποῦ κι' ὁ Μπουφίδης ὁ τῶν ἐπιφαγῶν,
θεσμοφρουρὸς κι' ἐκεῖνος μουσάκος κι' ἀσφοκόμης,
βουλεύει ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Ἀθηνῶν
ὡς ὁ Κοριολάνος κατὰ τῆς παλαι Ρώμης.

—

Κι' ὅταν κανεὶς ἀκούσῃ
τί φθέγγεται τὸ μοῦσι
τοῦ πορθητοῦ Μπουφίδη,
τὸν πάει ριπιτίδι,
κι' ἀμάν, τοῦ λέει, βάστα τὸν εὔθυμον θυμόν,
καὶ μὴ μετ' ὁπλοφόρων ἐπέλθῃς καθ' ἡμῶν.

—

Στάσις δίχως χωρατά,
ποῦ δὲν εἶναι παῖξε γέλα,
καὶ τοῦ κάθε παπαρδέλα
τὸ κεφάλι σταματᾷ.

—

Γιὰ τούτη σήμερα μιλεῖ
Δύσις, Σταμπούλ, κι' Ἀνατολή,
καὶ γράφουν ὅ,τι θέλουνε τῶν ξένων τὰ κοντίλια
καὶ προστατῶν μας ἰσχυρῶν ἀνάβουν τὰ καντήλια.

—

Περιλέτο γουρλομάτη,
ξανέστησαν τὰ κράτη
Δύσεως κι' Ἀνατολῆς,
καὶ συνῆλθον Βασιλεῖς
κι' Αὐτοκράτορες ξανὰ,
κι' ἐμελέτησαν καινὰ.

—

Ἴσως νὰ κουβεντιάζουνε γιὰ μᾶς καὶ 'στὴν Κορέα
κύκλοι διπλωματῶν,
καὶ δός του πάνε κι' ἔρχονται κάτω 'στὸν Φαληρέα
καράβια προστατῶν.

—

Καὶ λὲν κομπόσοι, δυστυχῆ,
πῶς θὰ μᾶς κάνουν κατοχή,
καὶ πάλι κόζο μελετοῦν γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς μανίφικο
καθὼς καὶ τότε, Περικλῆ, γιὰ τὸν γνωστὸ Πατσίφικο.

—

Ἐξανέστησαν τὰ πάντα, φίλη κάρα φαλακρά,
ὅταν εἶδαν νὰ κινῆται μία θάλασσα νεκρά,
κοῦ κοράκων λεγεῶνες ἀπὸ πάνω κρώζουν κρά.

—

Τοὺς θυμώσαμε τοὺς ξένους,
κι' ἀποσύρουν τοὺς ἐπαίνους
κι' ὅλους τοὺς καλοὺς των λόγους
γιὰ τὰς στάσεις τὰς ἀφόγους.

—

Παῖξε, δύστηνος Ἑλλάς, μάρ' φυνέμπ μὲ κλακαδόρα
καὶ καλῆς διαγωγῆς εὔστημον δὲν πέρνεις τώρα.
Ἴσως ξένοι νὰ φρουρήσουν τῶν θεσμῶν τὰς λειφορους,
κι' ἂν καὶ μὲ τοὺς ὁπλοφόρους
συμμαχήσουν τοῦ Μπουφίδη,
θὰ μᾶς φάῃ μαῦρο φίδι.

—

Ὦ μίζεροι τρεμάτε
προστάτας σμερδαλέους,
καὶ σπάθη Δομοκλέους
ἐπάνω μας κρεμᾶται.

—

Σήκω, βρὲ Περικλῆ, θεσμῶν ἀργῶν αἰχμαλωτε...
ἄλεα γιάκτα ἐστ, σκούζω κι' ἐγὼ μαζί του
καὶ ρίχνω τὸν ντορβᾶ τοῦ παληψωμοζήτου.

—

Στὰ δόλια μας νερὰ πυργοῦνται κολοσσοί...
ἄλεα γιάκτα ἐστ, ξεφώνιζε καὶ σύ.
Ὁ κῦβος ἀνεριφθοῦ, λέγε μὲ στάσιν Καίσαρος,
κι' ἂς μὴ μᾶς φοβερίζῃ καὶ τοῦ Σεφκὲ ὁ φέσαρος.

Τοῦ Περικλῆ παροξυσμὸς καὶ μέγας ἐνθουσιασμός.

Π.— Τὴν στάσιν μας θὰ ψάλω
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
κι' ὑπὲρ αὐτῆς καὶ μόνον
τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω.

—

Ὑπὲρ τῆς στάσεως αὐτῆς,
τῆς ὄντως σωτηρίας,
θὰ 'βγῶ Τυρταῖος ποιητὴς,
μετὰ τὸς φιλοπατρίας.

—

Στάσις, ποῦ μᾶς ἀφύπνισε ἀτραπιστῶν σκελέα,
στάσις, ποῦ Στόλος καὶ Στρατὸς ὑπόσχονται πολλά,
στάσις, ὁποῦ τὸν μέλλοντα τοῦ γένους Βασιλέα
τὸν θέλει πάντων ἔφορον νὰ στέκεται ψηλά.

—

Στάσις Στρατοῦ, ποῦ ἤποτε καλὸν δὲν ἀπειλεῖται,
καθένας ἡσυχείτω...
ἀπὸ παντοῦ καὶ 'στὸ Γουδὶ βροντοφωνοῦν ὁπλῖται:
τοῦ Διαδόχου ζῆτω.

—

Στάσις εὐσχήμων τῆς φυλῆς τῆς Βασιλικωτάτης,
καὶ 'στῆς Δουκάδες τὸ γλεντεῦ κι' ὁ Κόντες ὁ Κορφιάτης,
καὶ πᾶνε καὶ τὸν βρίσκουνε φίλοι του δηλεκτροί,
καὶ μὲς 'στὰ μάτια τὸν κυττοῦν,
καὶ γιὰ τὴν στάσι τὸν ρωτοῦν
κἂν ἄφογος τοῦ φαίνεται καὶ τούτη, κἂν ψεκτή.

—

Στάσις μιᾶς νύκτας μόνον, μὰ δίχως ἀταξία,
στάσις σὰν πανηγύρι, μὲ γέλοια, μὲ χορούς,
στάσις, ὁποῦ 'ρωτοῦνε πολλοὶ τὸν Εὐταξία
πόσους θ' ἀνακαλύψῃ κρυμμένους θησαυρούς.

—

Ὑψώθη 'στὸ Γουδὶ
σημαία φωτοβόλος,
κι' ἡ Μοῦσα κελαϊδεῖ:
ζήτ' ὁ Στρατὸς κι' ὁ Στόλος.

—

Ἐξυμνεῖτε τὴν σημαίαν, ποῦ μιὰ νύκτα 'στὸν Φιρκὲ
τὴν κατέβασαν προσπάθει μὲ πελέκια ναυτικά,
κι' ἂν δὲν φαίνεται 'στὴν ἄκρα γκρεμισμένων κοντεριῶν
θὰ τὴν 'δῇς νὰ κυματίζῃ σὲ ψυχαῖς παλληκαριῶν,
καὶ σὰν σύμβολον νὰ βγαίνῃ γαλανῆς παρηγοριᾶς
ὅπου μάρτυρες ἀγώνων καὶ βωμοὶ τῆς λευθεριᾶς.

—

Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
φανάζω σὲ Ρωμηῶν θεσμοφρουρούς:
φουρτοῦνα σας μεγάλη καὶ φουρτοῦνα μου,
κι' ὅλους τοὺς ξαναγράφω 'στὴν πατοῦνα μου.
Κι' ἐμπρός σου τὴν συνήθη στάσιν πέρνω,
κι' ἀλύπητο, ζωντόβολο, σὲ δέρνω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ στὸ χέρι

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιὰ κι' ἐνιακόσα,
νέα πλάσις στὰ νέφη πετῶσα.

Πέντε τοῦ Σεπτεμβρίου,
καὶ μούγγρισμα θηρίου.

Ποῦντος χίλια κι' ὀγδόντα κι' ἑφτά,
καὶ κανένας δὲν δίνει λεφτά.

Ὁ Θεοτόκης ὁ πολὺς κι' ὁ στασιώτης Φασουλῆς.

—

Φ.—Λοιπὸν ἀλήθεια, Κόντε μου, πῶς ἄφησε ὑγεία
εἰς τὴν Πρωθυπουργεία,
ἀλήθεια πῶς καὶ Βουλευτὴς δὲν εἶσαι πιά, Κορφιάτη,
καὶ 'στῆς Δουκάδες στρώνεσαι μὲ δυναιὸ ραχάτι;

—

Ἀλήθεια πῶς παραίτησες τοῦ κράτους τὸ σκαφίδι,
ἀλήθεια πῶς ἀρνήθηκες τὸν Στάη, τὸν Μπουφίδη,
καὶ τῆς Ἐλῆς τὸ κόμμα;
Μίλα, γλυκό μου στόμα.

—

Ἀλήθεια πῶς ἐπόθησες μονώσεως γαλήνην,
ἀφοῦ μὲ τὴν συνέντευξιν τῶν *Ἀθηνῶν* ἐκείνην
ἄναψες μέσα μας φωτιά, κορμιὰ νταλιωτά,
καὶ τῆς χολαῖς μᾶς ἔφερες καὶ πάλιν ἄνω κάτω;

—

Κι' ἐχθροὶ καὶ φίλοι σου καλοὶ
ἀμφέβαλαν μ' ἐμὲ πολὺ
ἂν εἶπε τέτοια λόγια
ὁ Κόντες μος, ἡ τζόγια.

—

Τάπε δὲν τάπε; λέγανε, κι' ἔτρεχαν σαστισμένοι,
καὶ σοῦ 'τηλεγραφοῦσανε νὰ μάθουν τί συμβαίνει,
κι' ἐγὼ τοὺς ἐβεβαίωσα πραγματικῶς πῶς τάπες,
κι' ὁ Περικλῆς δὲν 'πίστεψε καὶ μοῦδωσε τρεῖς φάπας.

—

Μὲς 'στῆς τόσαις συμφοραῖς μας ἄλλη νέα συμφορὰ
νὰ μᾶς λὲς καὶ σύ, Κορφιάτη, πῶς ἀποχωρεῖς σκληρά.
Ἤλθε κόσμος ἄνω κάτω
μὲ τὸ 'ξαφνικὸ μαντάτο
καὶ καθένας ἐμυκᾶτο.

—

Πῶς τὸ 'σκέφθηκες αὐτό,
Κορφιατάκι λατρευτό,
μιὰ γιὰ πάντα ν' ἀπομείνῃς
'στῶν Δουκάδων τὴν δροσιά,
καὶ τοὺς φίλους τοὺς ἀφίνεις
σὲ μιὰν ἄκρα ἀπελπισιά;

—

Εἶπες εἰς τὴν συνέντευξιν αὐτὴν τῶν *Ἀθηνῶν*
πῶς εἶναι πιθανὸν
ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ν' ἀφήσῃ τὸ Παλάτι,
κι' ἐν τούτοις σὺ μᾶς ἄφησες ἀνέλπιστα, Κορφιάτη,
κι' ἐχθροὶ καὶ φίλοι τάχασαν καὶ στέκουν κεχηνότες...
Ἀλλοῦ τὰ καταρίσματα κι' ἀλλοῦ γεντοῦν ἡ κόταις.

—

Ὦ δυστυχία ξαφνική!..
'ρωτοῦν ἐδῶ, 'ρωτοῦν ἐκεῖ,
ἂν 'στὴν σκληρὰν ἀπόφασιν θὰ μείνῃς ὡς 'στὸ τέλος,
κι' ἂν εἰς ἡμέρας πονηρὰς
πανελληνίου συμφορᾶς
θὰ μᾶς ἀφήσῃς μοναχοὺς 'στὸ βορβορῶδες ἕλος.

—

Πολλαῖς φοραῖς μᾶς ἔλεγες ὅτι θ' ἀποχωρήσῃς
καὶ 'στὸν νυμφῶνα τῆς Ἀρχῆς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃς.
Πολλαῖς φοραῖς ἐφώναζες πρὸς τὴν κουτοεατίαν
πῶς ἀηδίασες πολὺ μ' αὐτὴν τὴν πολιτείαν,
γιατὶ δὲν εἶναι τίποτα καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
παρὰ φουσφέτι μόνον.

—

Καὶ δός του κι' ἀηδίαζες, καὶ κόρος ἀηδίας
δὲν σ' ἄφινε, Κορφιάτη,
νὰ κατορθώσῃς κάτι,
καὶ σ' ἔκαν' ἕνα πρόσωπον ἱλαροτραγῳδίας.

—

Καὶ δὲν ἔπαυες μὲ τόνον
πρὸς τὸ σύμπαν νὰ κηρύττῃς
πῶς τυχαῖος εἶσαι μόνον
καὶ μοιραῖος Κυβερνήτης.

—

Πῶς γιὰ χάζι κυβερνᾷς
ξεχαρβάλωτη σκαφίδα,
κι' ἔτσι κουτουροῦ περνᾷς
δίχως προκοπῆς ἐλπίδα.

—

Σάκκον τρίχινον ἔφορεις,
κι' ἔλεγες πῶς ἀπεχώρεις

κι'ἀπό μέτωπα φιλτάτων ἔσταζαν ἱδρῶτος θρόμβοι,
κι'ἡ τοῦ κόμματος κυψέλη
γύρω σου περιεβόμβει
μπάρμπα δός μου'λέγο μέλι.

—

Κι'ἀηδιάζων ἤθελες μὲ κάθε συνομήλικο
καὶ μπρίτς νὰ παίζῃς πρώτης,
μὲ καί'στὸν Ζὺπ ἐσύγκαιζες τὸν ἀρσενικοθήλυκο,
καὶ τὸν ἐχειροκρότεις,
καὶ κλονισμῶν ἐπισκοπῶν καιροὺς ἀποτροπαίους
ἐτήρεις στάσιν ἄψογον σὲ Τούρκους κι'Εὐρωπαίους.

—

Κι'ἔλεγαν ὅλοι:μπράβο,
ἀφέντη,σκάβο σκάβο.
Τὴν ἄψογόν σου τήρει,
καθεὶς τὴν ἐκτιμᾷ,
μόνο μ'αὐτὴν γαμᾶ
θὰ'δοῦμ'ἐμεῖς χαῖρι.

—

Καὶ σὺ τὴν διετήρησες ἀλήθεια,ραφινάτε,
καθὼς τὴν ἤθελαν αὐτοὶ τοῦ γένους οἱ προύτάται.
Τοὺς Εὐρωπαίους'σιλάβωσες,
τὸ κράτος ἐκραταίωσες,
καὶ τὸν Σεφκετ'παλάβωσες,
κι'ἐμᾶς μᾶς ὑποχρέωσες.

—

Διὸ κι'ἐμεῖς τὴν ἄψογον δοξολογοῦμεν ὅλοι,
λαός,στρατοί καὶ στόλοι,
καὶ τῆς ἀψόγου στάσεος τιμῶντες τοὺς ἀγῶνας
τὸν τῆς ἀψόγου κύριον ὑμνοῦμεν'στοὺς αἰῶνας.

—

Αὐτὸς ὁ πλέον ἄψογος ἐξ ὅλων τῶν συγχρόνων του
εἰς τῆς Δουκάδες ἔστησε τὸν ἄψογον τὸν θρόνον του.
Χαῖρε,γενναίων στάσεων ἀψόγων ἐφευρέτα,
καὶ καθεμία δύναμις τὸν ἀψογον χαιρέτα.

—

Ἐβλέπαμε κι'ἐμεῖς αὐτά,
παραιτημένε Βουλευτά,
κι'ὅταν εἰς ὥρας χαλεπὰς
διεβεβαίωνες πῶς πᾷς
νὰ γίνῃς Κιγκινάτος,
Ἀγηνορείτης καὶ Χατζῆς.
ἐλέγαμε χωρατατζῆς
πῶς εἶσαι ραφινάτος.

—

Μὰ τώρα τὴν ἀπόφασι τὴν ἔλαβες'στ'ἀλήθεια,
κι'ἀποχωρεῖς διὰ παντός... δὲν εἶναι κολοκύθια.
Κι'ὅπως καὶ'στὸν Διάδοχο σπρωχνόμαστε'μπροστά σου,
καὶ μὴ μᾶς φύγῃς,σκοτίζομε...καραβοκύρη στάσου.
Εἶναι καιρὸς τὴν ἄψογον καὶ σὺ νὰ τὴν ἀλλάξῃς
καὶ μεθ'ἡμῶν τὴν ἀλλαγὴν σὰν Στέντωρ νἀλαλάξῃς.

Συνέχεια τοῦ «Ἐκσουλῆ χωρὶς ὁ Κόντες νὰ μιλῇ»

—

Κατ'αὐτῆς τῆς ἀηδίας,ὁποῦ σ'ἔκανε νὰ λὲς
πῶς ἀφίνεις τὸ Κουβέρνο μ'ἔγ'ἀντίο ντὲλ πασάτο,
κατ'αὐτῆς τῆς ἀηδίας,ὁποῦ φέρνει τῆς χολαῖς
τῶν τρελλῶν καὶ τῶν φρονίμων τόσους χρόνους ἄνω κάτω.

—

Κατ'αὐτῆς τῆς ἀηδίας,
ποὖκανε τὸ κράτος τοῦτο
ἕνα τέλμα δυσωδίας
καὶ φωνάζομε:περντοῦτο.

—

Κατ'αὐτῆς τῆς ἀηδίας,ἀηδίος μέχρι κόρου,
κι'ἀληθῶς ἀνυποφόρου,
κατ'αὐτῆς,ὁποῦ τὰ πάντα σὰν γαλοῦ σαρώνει φύκη
καὶ μᾶς ἔδωσεν ὡς ὅπλον δηλονηάρη δεκανίκι.

—

Κατ'αὐτῆς τῆς ἀηδίας ἐστασίασαν ὁπλῖται
καὶ φιλόνομοι πολῖται,
κατ'αὐτῆς τῆς ἀηδίας ἐστασίασα κι'ἐγώ,
ποῦ θεσμοὺς ψιλολογῶ.

—

Πῶς λοιπὸν,παραιτημένε,μετὰ σιχαμάρας πάλην
εἰς τὴν πρώτην ἀηδίαν θέλεις νὰ γυρίσῃς πάλιν,
καὶ ποθεῖς τὴν ἄψογόν σου νὰ τραβοῦνε ρεδιγκότα
τὰ κοπέλια σὰν καὶ πρῶτα

—

Πῶς ἐσύ,ποῦ τόσας γνώμας ἀποφαίνεσαι σοφὰς,
ἔχεις ὄρεξι καὶ τώρα τὸ φαΐ νὰ ξαναφᾷς,
ποῦ,καθὼς πολλάκις εἶπες,σ'ἔκανε ν'ἀναγουλιάσῃς,
κι'ἀμειλίκτως καταψέγεις τοῦ στρατεύματος τὰς στάσεις;

—

Πῶς δὲν ἤλθες'στὸ Γουδὶ μὲ συγκίνησιν καρδίας
στασιώτης νὰ γενῇς κατὰ τόσης ἀηδίας,
κι'ἔνῳ γύρω σου μουγγρίζουν τόσα κάτισχνα γελάδια
ἐσὺ κάθεσαι'στὴν Ρόπα κι'ἀσχολεῖσαι μὲ τὰ λάδια;

—

Πῶς ἀργὸς ἐδῶ κερνᾷς
καὶ γιὰ νόμους τσαμπουνᾷς,
καὶ'μιλεῖς σὰν παπαγάλος λευκὸς τῆς Κεϋλάνης
γιὰ παρλάνομαις Βουλαῖς,
καὶ μὲ τοῦτα ποῦ μᾶς λὲς
'βαλθηκες νὰ μᾶς τρελλάνῃς;

—

Καὶ φωνάζεις θυμωμένος πῶς ποτὲ δὲν θὰ'μπορέσῃς
ταπεινῶς καὶ σὺ νὰ κύψῃς σὲ στασιαστῶν πιέσεις.
Μὰ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ'πῇς ἀγαπητέ:
πίεσις ὑπὲρ τοῦ γένους εἶναι πίεσις ποτέ;
πίεσις ὑπὲρ ἰδέας καὶ στρατεύματος καὶ στόλου
εἶναι πίεσις καθόλου;

—

Μία πίεσις καὶ μόνη,
ποῦ τὸ κράτος ταπεινόνει,
εἶν'ἐκείνη τῶν φαγάδων
καὶ καμπόσων ραμπαγάδων,
ποῦ καθ'ἅπαντα τὸν χρόνον
τρίζουν τὸ στομάχι των,
καὶ θαρροῦν ἐκεῖνο μόνον
κράτος ἀπροσμάχητον.

—

Πίεσις ὑπὲρ ἰδέας'στοὺς θεσμοὺς δὲν ἀνταίνει,
κι'εἶναι χρέος εὔγενές...
τοῦτο τὸ καταλαβαίνει
κι'ὁ κουτὸς κι'ὁ κουτενές.

—

Μία πίεσις γιαμὰ
πρὸς ἀφυπνισμὸν τοῦ γένους

τοὺς πιέζοντας τιμᾷ
κι'ὅλους τοὺς πιεζομένους.

—

Γιὰ πιέσεις μὴ λαλῇς
καὶ γιὰ σύγκλησιν Βουλῆς
παρὰ νόμον,παρὰ φύσιν,
ἐγγιζούσης πρὸς τὴν δύσιν.

—

Σὲ τοῦτα τὰ μεγάλα μας σεκλέτια
λησμόνησε καὶ σὺ τὰ περασμένα σου,
καὶ μὴ γιὰ τὸ Θεὸ μᾶς ψάλῃς τέτοια,
ποῦ νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμμένα σου.

—

Ἂς λείψῃ τῶν θεσμῶν ἡ σαγλοφώρα,
γι'αὐτοὺς μὴ ρητορεύῃς διατόρως,
καὶ ξέρεις ποῦ μᾶς ἔβγαλ'ἕως τώρα
ἐκείνη τῶν θεσμῶν ἡ λεωφόρος.
Ἄστους νὰ πᾶν'στὸ διάβολο'λιγάκι,
ποῦ νὰ χαρῇς τὰ λάδια σου,Γεωργάκη.

—

Ἄστους,καϋμένε Τζώρτζη...καθέγας μας τοὺς ξέρει...
καὶ σὺ μὲ τοὺς κανόνας μὴ γίνεσαι τσιμπούρι,
μὰ ξένοιαστος'στὴν Ρόπα μὲ ρόπαλο'στὸ χέρι
σὰν Ἡρακλῆς τὸ Στέμμα ροπαλοφόρος φρούρει.

—

Γανόνεις τὰ μραλά
τῆς δόλιας Ρωμηοσύνης,
καὶ θέλεις καὶ καλὰ
λαδέμπορος νὰ γίνῃς.

—

Μὲ τὴν συνέντευξι τοῦ Πὼπ ὁ Κόντες τί μᾶς κάνει...
ὄλιτόπο!πένθος ἄλυτον τοὺς Ἀχαιοὺς ἰκάνει.
Γιὰ τοῦτη τὴν περίφημη συνέντευξι τῆς Ρόπας
'μλοῦν καὶ'στὰς Εὐρώπας.

—

Κι'ἐξαμελὴς ἐπιτροπὴ
φθάνει τὰ δέοντα νὰ'πῇ
'στὸν ἀρχηγὸ Κορφιάτη,
ποῦχει πολὺ γειναίτ.

—

Ἄστα τοῦτα τὰ γεινάτια
κι'ἔλα φίλα μας'στὰ μάτια.
Ὄχι,μὴν ἀποχωρήσῃς...ὄχι,'πές μας πῶς κι'αὐτὸ
ἦταν ἕνα χωρατό.

—

Μὴ μὲ λύτην πικροτάτην
τοὺς φιλτάτους σου λυπῇς,
καὶ τὴν λέξιν τὴν ὑστάτην
'στὴν Πρεσβεία μὴν εἰπῇς.

—

Ἔλα μὲ τὰ λογικά σου,
τὸ καθῆκον σὲ καλεῖ,
καὶ τὰ φῶτα τὰ δικά σου
μᾶς χρειάζονται πολύ.

—

Μὴ,παιδὶ τῆς Σπιανάδας,
ἄλλ'ἀντ'ἄλλων τραγουδᾷς,
κι'εἰς ἡμέρας ἀπογράδας
μὴ γενῇς καὶ σὺ λαδᾶς.

Τζώρτζης ὁ παραιτημένος τέτοια λέει λυπημένος.

—

Τοὺς φίλους τώρ'ἀφίνω...
λάδι πουλῶ,
λάδι καλό,
λάδι τῆς Ρόπας φίνο.

—

Λάδι πουλῶ Κορφιάτικο
'στὸ κράτος τὸ σακάτικο.
Γαυγίζουν'πίσω μου σκυλιά,
μοῦ βάζουν'στὸ λαιμὸ θηλειαῖς...
ἀφίνω,τζόγιαις,τὴν Ἑλλάδ,
καὶ πάνω τώρα τῆς ἐλιαῖς.

—

Πόβερο κόμμα μὴ λυποῦ,
λάδια θὰ βγάζω καστρικά...
δὲν θέλω σχέσεις τοῦ λοιποῦ
μὲ τῆς Βουλῆς τὰ λαδικά.

—

Τί μνίγαις δὲν ἐχάψαμε καὶ τί ραχάτ-λουκούμια,
πόσαις δὲν'κέναμε δουλειαῖς,
καὶ φίλων'φούσκωσαν κοιλιαῖς
ὡσὰν λαδοῦ τουλούμια.

—

Ἀδίκως,τζόγιαις,φίλιαὶ μοῦ στέλλεται πρεσβεία,
μαφράν μου κεῖθε πίεσις,μακράν μου κεῖθε βία,
πιέζουν μόνον τῆς ἐλιαῖς εἰς ἐλαιοτριβεῖα.

—

Παραιτῶ'σ'ἀλήθεια τώρα τοῦ Κουβέρνου τὸ ρημάδι,
καὶ γιὰ λάδια θὰ δουλεύω,
καὶ πολλοὺς θὰ συμβουλεύω
πῶς νὰ βγαίνουν πάντα λάδι.

—

Ἐλᾶτε λάδια καθαρὰ τῆς Ρόπας νὰ σᾶς δώσω,
κι'ἂν πᾶτε'στὸ Κεντρικὸ
κανένα δόλιο ποντικό,
φέρτε νὰ τὸν λαδώσω.

γιὰ νὰ γυρνοῦν ἐδῶ κι'ἐκεῖ
καὶ λαδωμένοι ποντικοί.

—

Λὰ μούζικαι φινίτο...λάδια πουλῶ καλά...
λυποῦμαι κάθε φίλο,κι'Ὀρέστη καὶ Πυλάδη,
κι'ἂν κάποτε τοῦ κράτους ἡ μηχανὴ χαλᾷ
'στὴν Ρόπα φέρνετέ την νὰ τὴν ἀλείβω λάδι.

—

Κανένα δὲν ἀκούω...μακρὰν οἱ στασιῶται...
ποτὲ σὲ στασιώτας ἐγὼ δὲν κάνω πλάταις..
γιαμὰ καὶ'στὸ Παλάτι θὰ στέλλω πότε πότε
τὸ πιὸ καλό μου λάδι νὰ βάζῃ'στῆς σαλάταις.

Ὁ Φασουλῆς θυμόνει καὶ τὸν λαδᾶ σιμόνει.

—

Φ.— Καὶ νέο μᾶς ἀνήγγειλες δυατύχημα μεγάλο...
μᾶς εἶπες γιὰ τὸν Βασιλῆ
πῶς μ'ὅλη του τὴ φαμελιὰ
θὰ φύγῃ δίχως ἄλλο.

—

Ὅμως ἐγὼ σὲ βεβαιῶ πῶς γιὰ ψυλλοπηδήματα
εὐκόλως δὲν ἀφίνονται σκῆπτρα καὶ διαδήματα.
Σὺ ποῦ πολλὰ θεσπιῳδεῖς,λαδᾶ μου προσφιλῆ,
πείσου κι περὶ τούτου,
μήτε κανένας βασιλῆᾶς νομίζῃ προσβολὴ
τοὺς πόθους τοῦ λαοῦ του.

—

Καὶ μάθε πῶς'στὸ πρόγευμα,ποῦγινε'στὴν Δεκέλεια
γιὰ τοὺς κυρίους Ὑπουργούς,μ'ὅλη του τὴν ἀφέλεια
ἦτο πρὸς ὅλους εὔθυμος καὶ διαχυτικός,
κι'ἔτρωγε μ'ὄρεξι πολλὴ κι'ἐγέλα διαρκῶς.

—

Κι'ἔδωσαν'στὸν Εὐταξία τὸ καλίτερο κρασί,
ποῦ θὰ'ζήλευες καὶ σύ,
γιὰ νάλθῃ κι'αὐτὸς'στὸ κέφι καὶ'μπορέσῃ δίχως κόπο
νἄβρῃ οἰκονομίαις κι'ἄλλαις γιὰ τὸν κανονιέρη τόπο.

—

Ἀγαπητὲ λαδέμπορε,καὶ σὺ γνωρίζεις κάλλιστα
πῶς θρόνοι δὲν ἀφίνονται,τοιοῦτοι θρόνοι μάλιστα,
ποῦ βλέπεις ἀπὸ'πάνω των νὰ λάμπῃ'στὸν αἰῶνα
Παλαιολόγων ἀθλητῶν καὶ Κόδρων ἡ κορῶνα,
καὶ στέκουν θρόνοι πνεύματος ἰδέας οὐρανίας,
ὅπου λαμπρὰς ἐξέθρεψε ψυχὰς καὶ διανοίας.

—

Θ.— Τζόγιαις μου,σᾶς ἀφίνω...
χὰ χὰ γελῶ,
λάδι πουλῶ,
λάδι τῆς Ρόπας φίνο.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ'σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.		Ἔτος χίλια κι'ἐννιὰ κι'ἐνιακόσα, νέα πλάσις'στὰ νέφη πετῶσα.
Δώδεκα τοῦ Σεπτεμβρίου, πλῆθος συλλαλητηρίου.		Χίλια κι'ὀκτὼ κι'ὀγδόντα, σήκω,Ρωμηέ,καὶ βρόντα.

Λαοῦ Συλλαλητήριον ἀληθινὰ σωτήριον.

—

Ἐμπρός λοιπόν...ἂς λείψουνε τὰ λόγια τὰ πολλά...
ἐμπρός,ἐμπρός...σηκώσετε τὰ λάβαρα'ψηλά.
Σημαίαις ξεδιπλώσετε,καί,τοὺς νωθροὺς κινήσετε,
κι'ὅλοι γιὰ πόθους ἐθνικοὺς παντοῦ βροντοφωνήσετε.

—

Ἐμπρὸς'στὸ πλαῖ τοῦ Στρατοῦ μὲ θάρρος καὶ μ'ἐλπίδα...
πρώτη'φορὰ θὰ σκούξετε γι'ἀληθινὴ πατρίδα.
Ἐμπρός,ἐμπρός...πρώτη φορὰ καὶ τοῦ λαοῦ τὸ στόμα
δὲν θὰ'μιλήσῃ σήμερα γιὰ πρόσωπο καὶ κόμμα.

—

Τώρα γιὰ κάλπαις κι'ἐκλογαῖς
δὲν τρέχει στόμα λάλον...
τώρ'ἀναβλύζουν ἡ πηγαῖς
τῶν πόθων τῶν μεγάλων.

—

Ἐμπρός,ἐμπρός...πρώτη φορὰ τῶν εὐτελῶν ἀγώνων
τὰ πάθη θὰ σιγήσουν...
πρώτη φορὰ θὰ σηκωθοῦν τὰ χέρια τῶν προγόνων
γιὰ νὰ σᾶς εὐλογήσουν.

Ὁ λάλος Φασουλῆς περὶ μεταβολῆς.

—

Φ.— Ἀλήθεια πῶς τὸ κράτος σας καινούριο θὰ γενῇ
μοῦ λέει μιὰ φωνή.
Ἀλήθεια πῶς θ' ἀλλάξετε κεφάλι καὶ μυαλό:
κι' ἐγὼ φωνάζω τῆς φωνῆς
ὡσὰν Ρωμηὸς ἐπιφανὴς
σοῦ φαίνεται παράξενο γιατί παρακαλῶ;

—

Σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται μέσα στὴν τόση λέρα...
καλὴ ψυχή σου μέρα.
Ἐμεῖς ἐκαθαρίσαμε τὰς κόπρους τῶν Αὐγείων
καὶ δὲν θὰ καθαρίσωμε τὰς κόπρους Ὑπουργείων;

—

Θ' ἀλλάξωμε στὸ πεῖσμα σου καὶ σ' ὅλων τὸ γενάτι,
ὁποῦ θὰ μείνουν ἔκθαμβα πολιτισμένα χράτη.
Τελείωσαν τὰ ψέμματα,
δὲν εἶναι παραμύθια...
Λαοί, Βουλαῖς καὶ Στέμματα
θ' ἀλλάξουνε στ' ἀλήθεια.

—

Παράξενο μοῦ φαίνεται... θὰ κάνω τὸν σταυρό μου...
πῶς ὑπ' αὐτὸν τὸν ἥλιον
θὰ γίνετε Βασίλειον
τῆς τάξεως, τοῦ νόμου;

—

Παράξενο μοῦ φαίνεται, βρὲ Φασουλῆ ταιφούτη,
πῶς ἀπαθεῖς θὰ βλέπετε τοῦ κράτους σας τὰ πλούτη
χωρὶς νὰ κάνετε ποτὲ σ' ἐκεῖνα μακροβούτι.

—

Κάθε κασὴν συνήθειαν καθεὶς θὰ μεταβάλῃ...
θ' ἀλλοξῶ τοῦ λοιποῦ κι' ἐγώ,
καὶ μιὰ πατάτα κι' ἕνα αὐγὸ
θὰ τρῶμε σὰν τὸν Ράλλη.

—

Θὰ γίνῃ μία δίαιτα μεγάλη στὴν Ἑλλάδα,
καὶ μήτε θὰ βυζαίνωμε σὰν πρὶν τὴν ἀγελάδα.
Ἀνάστασιν ἀληθινὴν κράτους ὑπερηφάνου
στὸν κόσμο θὰ κηρύξωμε,
καὶ κατὰ γῆς θὰ ρίξωμε
τὸν δίσκο τοῦ ζητιάνου.

—

Στοὺς τοίχους δὲν θὰ ἁπλώσωμε τὰ κλούβια μας κεφάλια,
θὰ λείψουν μερὸς στοὺς ἰσχυροὺς μετάνοιαις, παρακλήσαις,
καὶ τῆς ἀφόρου στάσεως ἐχάνωντας τὰ χρόνια
γιὰ δίσκους θὰ προτείνωμε τουφέκια καὶ κανόνια.

—

Μούνιζαις δὲν θ' ἀνεχώμεθα σὰν πρῶτα καὶ γιακίδες,
παντοῦ θὰ βλέπῃς ἀνθρωπιά,
κι' ὁ Θεοτόκης τότε αὐτὰ
θ' ἄφήσῃ τῆς Δουκάδες,
καὶ πίσω τὴν κανούρια του παραίτησι θὰ πάρῃ,

Παντοῦ τῆς τάξεως χαρά,
παντοῦ τοῦ νόμου θρόνος,
θὰ δῇς καὶ χέρια βρωμερὰ
λευκότερα χιόνος.

—

Θὰ λιγοστέψουν γρήγορα κι' οἱ τόσοι καφενέδες,
μήτε θὰ κάνουν σχέδια σ' αὐτοὺς οἱ κουνενέδες.
Κι' ὅταν πηγαίνῃ κάποτε τὸ Στέμμα στὴν Εὐρώπη
δὲν θὰ τοῦ λὲν γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς πῶς εἶναι λογοκόποι.

—

Καὶ θὰ φωνάζουν συγγενεῖς
διάσημοι κι' ἐπιφανεῖς:
Καλῶς' στον καὶ καλῶς' στον
τὸν Ἄνακτα τὸν λῶστον.

—

Καλῶς' στην τὴν συγγενιά,
καλῶς' στην τὴν Κορῶνα,
τὴν ἀληθῶς Ἑλληνική,
ποὺχει καὶ Παρθενῶνα,
μάχει καὶ λόγχαις δυνατὰς νὰ τὸν ὑποστηρίζῃ...
τέτοια κορῶνα σὰν αὐτὴ ποιὸς δὲν τὴν μακαρίζει;

—

Καλῶς' στον, ποῦ μᾶς ἔρχεται μὲ λόγχαις, μὲ μυδράλια.
κι' ὄχι μὲ παρακάλια.
Τώρα μᾶς ἔρχεται τρανὸς
καὶ συγγενὴς ἀληθινός.
Τώρα καθένας προσκυνεῖ
τέτοιο σκηπτοῦχο συγγενῆ.

—

Καλῶς' στην τὴν Κορῶνα μας μὲ λεβεντιὰ μὲ χάρι,
καλῶς' στην, ποῦλθε ζηλευτὴ,
καὶ τώρα σφίξετε γι' αὐτὴ
τὸ σιτευτὸ μοσχάρι.

—

Καλῶς' στον τὸν ἀγαπητό, τὸν πρωτεπαναστάτη,
ποῦ' θέλησε νὰ κάθεται σ' ἀληθινὸ Παλάτι.
Ἔχει κι' ἀγῶνων Στάδιον μὲ καὶ παλληκάρια,
ποῦ γκρεμισμένων σημαιῶν ἀνύψωσαν κοντάρια.

—

Μὲ τὶ θυσίαις, βάσανα, μαρτύρια καὶ κόπους
ἔβαλε γιῶσι σὲ τρέλλους,
κι' ἔκαν' ἐργάτας αἰγηλοὺς
ἀέργους λογοκόπους.

—

Τώρα δὲν θέλει ρήτορας νὰ πετσοκόβουν πράσα,
τώρα οἱ λόγους δὲν ζητεῖ τὸ ὀλέος του νὰ σιτήσῃ,
τώρα τοῦ Ρήγα τάντερὶ καὶ τοῦ Παπᾶ τὰ ράσα
στρώνονε' ἔμπρὸς' στὸν Θρόνο του χαλὶ γιὰ νὰ κατήσῃ.

—

Σήμερ' ἀναγεννήσεως ἀκούετ' Εὐαγγέλιον,
κι' Ἀετὸς τὸ νέον σκῆπτρον του βαστάζων ὡς φραγγέλιον
ἀπὸ τὸν ἅγιον ναὸν ἐκβάλλει τοῦ Κυρίου
ὅσους τὸν ἐθεώρησαν ὡς οἶκον ἐμπορίου.

Παντοῦ ζητοῦν τὴν γνωριμιὰ
τοῦ Μεγαλειοτάτου...
χαρὰ στὴν τὴν κληρονομιὰ,
ποῦ θἄχουν τὰ παιδιά του.

—

Τώρα βλέπει τὰ τουφέκια καὶ τὰ πυροβόλα του,
καὶ φωνάζει: παῖδες ἴτε,
καὶ σὰν πρὶν δὲν παραιτεῖται,
μήτε πίρνει σὰν τὸν Κόντε πίσω τὴν παρόλα του.

—

Δόξα καὶ τιμὴ σὸν Θρόνο,
ποῦκανε γερὰ σανίδια
μὲ τὴν προκοπή του μόνο.

—

Δόξα καὶ τιμὴ μεγάλη,
κι' ἂς τοῦ γίνουνε χαλίλι
Ἀμφιτρίταις καὶ ταξείδια.

—

Τώρα, ποῦ μὲ πανοπλίαν πολεμάρχου προχωρεῖς
κι' Ἀχιλλέως πέρνεις στάσεις,
τώρα πρέπει νὰ χαρῇς
καὶ νὰ τὸ διασκεδάσῃς.

—

Ζήτω τέτοιος Κορωνάτος...
ὅλοι τόπο... νάτος, νάτος.
Τώρα, ποῦ στρατοὺς μετρᾷ,
τώρ' ἂς πάῃ στὸ λουτρά,
τώρ' ἂς πάῃ στὸ Παρίσι
ὅσο θέλει νὰ καθίσῃ.

—

Τώρα, ποῦ κι' ἡ Ρωμηοσύνη τῆς ρεμούλας τῆς ξεχνᾷ
κι' δὲν σκιάζεται φοβέρα.
τώρα νἄρχεσ' ἐδῶ πέρα
νὰ σὲ βλέπωμε συχνά.

Τέτοια τῆς εἶπα τῆς φωνῆς
ἐνῷ δὲν ἄκουε κανείς,
κι' ἐκείνη δὲν ἐπίστευε σὲ τοῦτο τὸ καλὸ
πῶς εἰμποροῦνε κι' οἱ Ρωμηοὶ ν' ἀλλάξουνε μυαλό.

—

Φωνή μου, πόθεν ἔρχεσαι, φωνή μου τίνος εἶσαι;
τοιαῦτα τρανολάλησε καὶ τὸν αἰθέρα σεῖσε.
Θ' ἀλλάξωμε, θ' ἀλλάξωμε, καὶ τώρα μετ' ὀλίγον
δὲν θὰ κυτάζῃς στρατιὰς ἐκ νεφελοκοκκύγων,
καὶ μήτε φάλαγγας νωθρὰς οὐτιδανῶν κολάκων,
ρητόρων, βηματοκαμπτῶν, μετεωροφενάκων.

—

Τέτοια τῆς εἶπα τῆς φωνῆς
σὰν πατριώτης ἔμμανής,
κι' ἐκείνη δὲν ἀπήντησε, κι' ἔμεινεν ἡ φωνή μου
φωνὴ βοῶντος γοερῶς ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.

—

Πείσου καὶ σὺ, βρὲ Περικλῆ, πῶς ἀλλαγὴ μεγάλη
τὸ πᾶν θὰ μεταβάλῃ.
Μὴν εἶσαι δύσπιστος Θωμᾶς
καὶ πίστευε μαζὶ μ' ἐμᾶς.

—

Πήγαιν' ἐδῶ, πήγαιν' ἐκεῖ, καὶ λέγε μετ' ἐλπίδων
πῶς δὲν θ' ἀντλοῦμεν ὅπως πρὶν σὲ πίθους Δαναΐδων.
Πήγαιν' ἐδῶ, πήγαιν' ἐκεῖ, λαὸν κι' ὁπλίτας φλέγε,
κι' ἐν πεποιθήσει λέγε
πῶς κάθε σταῦλος καὶ κοπρὼν
Παράδεισος θὰ γίνῃ,
λέγε πῶς τίποτε σαπρὸν
στὸ μέλλον δὲν θὰ μείνῃ.

—

Καὶ κράζε στὰς ἐσχατιὰς

πῶς θ' ἀποκτήσῃ στρατιὰς
καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις.

—

Πῶς τράγον δὲν θὰ κάμωμεν ἀποδιοπομπαῖον
τὴν χώραν τῆς εὐκλείας,
καὶ πῶς θ' ἀφιερώσωμεν στὸν Ἄρην τὸν τροπαῖον
μαχίμους πιτσπλίας.

—

Δὲν μᾶς μέλει, δὲν μᾶς μέλει,
κι' ἄγριον ἂν φᾶμε μέλι,
κι' ἂν χορτάσωμε μ' ἀερίδα,
μὰ θὰ κάνωμε πατρίδα.

—

Δροσιὰ μὲς στὴν ψυχή μας θὰ σταλάξῃ,
τὸν ὅρκο μας πιστὰ θὰ τὸν φυλάξωμε,
κι' ἐκεῖνος, ποῦ δὲν σκέπτεται ν' ἀλλάξῃ,
ἂς ξέρῃ πῶς τὴν πίστι του θ' ἀλλάξωμε.

—

Θ' ἀλλάξωμε... σεπτὰ τὸ λὲν ἐδάφη...
θ' ἀλλάξωμε... τὸ λένε τὰ χιτήματα...
θ' ἀλλάξωμε... τὸ λὲν προγόνων μνήματα,
καὶ χέρι ποῦ δὲν φαίνεται τὸ γράφει.

—

Π.—Τέτοιος ἐδείχθης, Φασουλῆ, καὶ τώρα καὶ πολλάκις,
μουρλὸς, φαντασιόπληκτος, καὶ κουφοκεφαλάκης.
Φ.—Κάλλο γιὰ πρῶτος νὰ περνᾷς τῶν φαντασιοπλήκτων,
παρὰ σὰν χάχας ἀδρανῶν
κι' ὑπὲρ τὸ δέον σωφρονῶν
ψιφόγους στάσεις νὰ τηρῇς καὶ νὰ κινῇς τὸν οἶκτον.

—

Καὶ μάθε, φίλη κεφαλή,
πῶς ὅσοι σωφρονοῦν πολὺ
κἂν βλάκες εἶναι κἂν δειλοί.

Γιὰ τοῦτο, Περικλέτο μου, καὶ σὺ μὴ σιωπᾷς
καὶ 'στὸ συλλαλητήριον τὸ λαϊκὸν νὰ πᾷς,
καὶ δίχως σκέψεις πονηρὰς κομματικοῦ κηφῆνος
σάλπισε τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ κράτους χαρμοσύνως.

—

Πατρίδος χρέος προσκαλεῖ
καὶ σένα τὸν στωμύλο...
Π.— Κι' ἐγὼ θ' ἀλλάξω, Φασουλῆ,
τὴν πίστι σου 'στὸ ξύλο.

Ἀρνὶ χωρὶς τσοπάνη
πηδοῦνε μὲς στὴ στάνη.

—

Νάνα νάνα τὰ καϋμένα!..
πηλαλοῦνε σκοτισμένα.
Ὀρὲ Τζώρτζη, πῶς σκορπᾶνε;
ὀρὲ Τζώρτζη, ποῦ θὰ πᾶνε;

—

Ὀρὲ Τζώρτζη, κύτταξέ τα,
γιὰ χατῆρι των νεραϊδάντα,
καὶ σὰν πρῶτα μάζωξέ τα
πρὶν σοῦ φύγουν μιὰ γιὰ πάντα.

—

Ἡ καρδιά σου σὲ βαστάει
τὸν Μπουφίδη καὶ τὸν Στάη,
κι' ὅλα τάλλα 'στὸν λειμῶνα
νὰ τἀφήσῃς ἔτσι μόνα;

—

Δὲν εἰξεύρει τὸ καθένα
γιὰ ποῦ φύσημα νὰ πάρῃ,
καὶ μαλλόνουν τὰ σκασμένα
κοιὸ νὰ γίνῃ τὸ κριάρι.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορποῦν,
τὰ κουδούνια των κτυποῦν,
καὶ βελάζουν τὰ πτωχὰ
ἔρημα καὶ μοναχά.

Ὁ τσοπάνης πικροκλαίει
καὶ 'στ' ἀρνιά του τέτοια λέει.

—

Ἀρνιάρνιά μου κι' ὀρφανά μου,
ποῦ μοῦ 'κάψατε λιβάνια,
κλαίω μέσα 'στὰ δεινά μου
καὶ τὴν τόση σας ὀρφάνια.

—

Ἀρνιάρνιά μου, ποῦ σκορπᾶτε γιὰ νὰ βρῆτε λίγο χόρτο,
σᾶς ἀκούω τάγκα τούγκα...
κλάψετε τὴν δόλια στρούγκα...
πάει πάει... τώρα μόρτο.

—

Καὶ τσῆ Δουκάδες ἤλθατε, καϋμένα,
'περάσαμε μαζὶ ζωὴ καὶ κόπα,
καὶ μοῦπατε μὲ μάτια δακρυσμένα
τὴν γκλίτσα μου νὰ πάρω σὰν καὶ πρῶτα.

—

Κι' ἐγὼ γιὰ τὸ μεγάλο σας χατῆρι
σᾶς εἶπα πῶς τὴν στρούγκα δὲν ἀφίνω,
μὰ τσῆ Κορφοὺς θὰ κάτσω καὶ θὰ πίνω
μέχρι τρυγὸς τῆς πίκρας τὸ ποτῆρι.

—

Κι' ἔβαλατε ταύτάκα σας γιαμὰ
ἔπάνω τσῆ καρδούλας μου τὸν κτύπο,
κι' ἐγὼ σᾶς ἔβεβαίωσα θερμὰ
πῶς θάμαι τσέλιγκάς σας γιὰ τὸν τύπο.

—

Εἶπα πῶς δὲν θ' ἀφήσω τὸ κοπάδι,
μὰ μέσα τσῆ Κορφοὺς θὰ βγάζω λάδι,
καὶ μόνος εἰς τὴν Ρόπα λυπημένος
τὸ βέλασμα θ' ἀκούω τὸ γλυκύ,
καὶ σὲ λαδιοῦ τουλούμια ξαπλωμένος
θὰ βλέπω νὰ σκορπᾶτ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—

Τέτοια 'στ' ἀρνιά του λέει κι' αὐτὸς
πρῶτος τσοπάνης καὶ λατρευτός.
Κι' ὅλοι τοῦ λένε, οἴκω, τσοπάνη,
πάρε τὴν γκλίτσα, γύρνα 'στὴν στάνη,
κι' ὅστην τὴν τόση τὴν ἀποψιὰ,
γιὰ νὰ μὴν ψάλῃς ἄλλοι σ' ἐμένα!..
Ὄχι Παναγιά μου, γλυκειὰ παρθένα,
βοήθησέ με νὰ βρῶ τἀρνιά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

—

Ἀναγγέλλομεν πρὸς ὅλους μετὰ πάσης προθυμίας
ὅτι τώρα τέλος πάντων, ποῦ 'λιγώστεψε κι' ἔζεστη,
τὰ μαθήματα θ' ἀρχίσουν τῆς γνωστῆς Ἀκαδημίας
τοῦ κυρίου Ρουσοπούλου, τῆς Ἐμπορικῆς τουϊέστι.

—

Διεφάλος, ποιήσεις Ἄλφα τοῦ Καψαμπέλη,
μ' ἐνθουσιώδεις στίχους καὶ μὲ παντοῖα μέλη.

—

Τοῦ Σαίξπηρ ὁ Ριχάρδος, μεταφραοις μεγάλη
Σαιξπηριστοῦ σπουδαίου, τοῦ Μὶ τοῦ Δαμιράλη,
ὁποῦ καὶ τόσας ἄλλας τοῦ Σαίξπηρ τραγῳδίας
μετέφρασε τελείως μετὰ σπουδῆς ἰδίας.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτεν ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιὰ κι' ἐνιακόσα,
νέα πλάσις στὰ νέφη πετῶσα.

Δέκα κι' ἕνεα τοῦ Σεπτεμβρίου,
ἀρχὴ μεγάλη Βουλευτηρίου.

Ποῦντος χίλια κι' ὀγδόντα κι' ἕνεα,
καὶ φρονήματα κόσμον γενναῖα.

Ἂς ποῦμε λόγια λέγια
στὸν Βασιλιᾶ τὸν Ρήγα.

—

Πρόβαλε, Ρήγα, νὰ μᾶς δῇς, πρόβαλε νὰ σὲ δοῦμε,
ἔβγα ν' ἀκούσῃς σήμερα τί πόθους κελαϊδοῦμε,
ἔβγα νὰ ξανακούσωμε Βασιλικὴ λαλιά...
ζήτω τοῦ Βασιλιᾶ.

—

Συγκινημένος Βασιλιᾶς προβάλλει 'στὸν ἐξώστη
κι' ὅλος ὁ κόσμος τὸν θαρρεῖ πατέρα λαοσώστη.
Λαὸς ποθεῖ τοὺς πόθους του κι' ὁ Ρήγας νὰ ποθάσῃ
κι' ἐπαναστάτης Βασιλιᾶς 'στὸν Θρόνο νὰ καθήσῃ,
καὶ γύρω του γλυκύλαλα νὰ τραγουδοῦν πουλιά...
ζήτω τοῦ Βασιλιᾶ.

—

Μὲ στῆθος ἀπὸ θαγγητὰ κι' ἀπὸ καϋμοὺς γεμάτο
θέλει καινούριο σήμερα νὰ δῇ τὸν Κορωνάτο.
Λαὸς ἐσᾶ, λαὸς βαγγᾶ 'στοῦ πόνου τὴν πλημμύρα,
καὶ θέλει γιὰ σημαία του μεγάλη τὴν πορφύρα,
νὰ παύσουν τὰ γαυγίσματα λυσσάρκα σκυλιά...
ζήτω τοῦ Βασιλιᾶ.

—

Συγκινημένος Βασιλιᾶς σὲ νέο Θρόνο γέρνει
κι' ἀπὸ τὸν θάγγο τοῦ λαοῦ φωνὴ καὶ τόνο πέρνει,
καὶ κράζει κάθε φρόνιμος καὶ τίμιος ἐργάτης:
ζήτ' ὁ καινούριος Βασιλιᾶς ὁ πρωτεπαναστάτης.
κι' ἐλόμαυρ' ἀλαλάζουνε καὶ κατασπρομαλλιά:
ζήτω τοῦ Βασιλιᾶ.

—

Συγκινημένη προχωρεῖ τοῦ γένους ἡ Κορῶνα
μέσα σ' ἐπαναστάσεως εἰρηνικὸν ἀγῶνα.
κι' ὁπόταν Στέμμα καὶ Λαὸ πόθος κοινὸς ἑνώνῃ
μιὰ 'μέρα τὴν ἀγάπη των κι' ἡ Νίκη στεφανόνει,
καὶ γίνονται 'ψηλότερα τοῦ Θρόνου τὰ σκαλιά...
ζήτω τοῦ Βασιλιᾶ.

Ἔχουν θέμα κύριον τὸ Συλλαλητήριον.

—

Φ.—Σήκω λοιπὸν ἐγκώμια νὰ ψάλῃς περισσὰ
πρὸς τὸν Σεφκὲτ Πασσᾶ.
Π.—Τί λές,μωρέ;
Φ.— Γιὰ τὸν Σεφκὲτ ἂς ψάλωμεν τροπάρι.
Π.—Ἀλλὰ γιατί;
Φ.— Δὲν τόνοιωσες ἀκόμη,βρὲ ζαγάρι:

—

Ὕμνο'στὸν Σεφκὲτ θὰ κάνω
ἐν καθάρῳ κι'ἐν ὀργάνῳ,
ὕμνο'στὸν Σεφκὲτ Πασσᾶ,
τὸν Νεότουρκο φεσᾶ.

—

Π.— Σκάσε, ξέστρωτο γαϊδοῦρι,
νὰ μὴ φᾷς καμμιὰ'στὴ μούρη.

—

Φ.— Τοῦτο ποῦ σοῦ λέω κάνε,
καὶ μὴ χάσκῃς,λαοπλάνε.
Τοῦτον ἂς ὑμνῇσ'ἡ λύρα
τῆς παρούσης ἐποχῆς,
τοῦτον κήρυξε σωτῆρα
τῆς Ἑλλάδος τῆς πτωχῆς.

—

Τοῦτος ἄνοιξε τὰ μάτια
μακαρίων νυσταλέων,
καὶ πυκνοὺς σὲ Βασιλέων
τοὺς ὠδήγησε Παλάτια.

—

Τοῦτος τοὺς ἀργοὺς,τοὺς χαύνους,
τοὺς Σατύρους καὶ τοὺς Φαύνους
τοὺς ἐκίνησε πρὸς πάλην
ἀνορθώσεως μεγάλην.

—

Τοῦτος ἔβγαλε τὰ πλήθη
ἔξω στάσεων ἀφύλων,
κι'ἀνεπτέρωσε τὰ στήθη
Σωματείων καὶ Συλλόγων.

—

Τοῦτος φέρει τοὺς ὁπλίτας
ἔξω'στὸ Γουδὶ μὲ πόνον,
τοῦτος φέρει τοὺς πολίτας
εἰς πεδία Πολυγώνων.

—

Ἀκούοντ'ἐμβατήρια
καὶ τύμπανα βροντοῦν,
λαοῦ συλλαλητήρια
σ'ἐκεῖν'ἀνταπαντοῦν.

—

Σημαίαις ἀδελφόνονται,
λάβαρα μᾶς φωτίζουν,
κι'ἐπάνω ἰων καρφόνονται
μάτια,ποῦ κυματίζουν.

—

Σήκω καὶ σὺ'στὴν κίνησιν αὐτῆς τῆς νέας πλάσεως,
νωθρὲ τῆς πρωτευούσης,
σήκω τῆς ἀναστάσεως
τὰ σήματρα ν'ἀκούσῃς.

—

Ἄκου καὶ σὺ τί χαρωπὰ
τὸ σήματρο σημαίνει...
κάτται κι'ἐκεῖνον τὸν παπᾶ
πῶς τὸν λαὸν ποιμαίνει.

—

Σὲ χρόνους φέρομαι τρανοὺς
κι'ἀρματωλῶν λημέρια...
ὑμνόνται'στοὺς οὐρανοὺς
λαοῦ πονοῦντος χέρια.

—

Μεγάλον παπᾶ
λαὸς ἀντιφιλεῖ...
τὸ στῆθος κτυπᾷ,
τὸ μάτι δακρύζει.

—

Κι'ἐγὼ ξεγυστάζω
κι'ἀνθήσεις κυττάζω
'στὸν χέρσον λειμῶνα.

—

Κι'ὁρκίζεται πίστιν
ὁ κόσμος ὑψίστην
'στὸν νέον ἀγῶνα.

—

Βάρβα'μπρὸς νὰ περάσω...
τί καινούριος καιρός!..
μὲ σημαία τὸ ράσο,
μὲ σπαθὶ κι'ὁ σταυρός.

—

Ὁ σταυρὸς ἀγυψώθη,
καὶ ψυχὲς διαπύρων

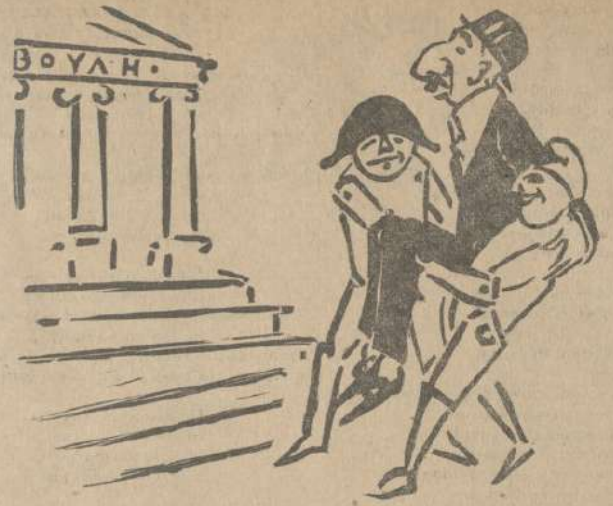

Τὸ ζευγάρι κουβαλεῖ τὸν Κορυφαῖο στὴ Βουλή.

ἀνεσκίρτησαν πόθοι,
καὶ σὲ κόσμους ἀγείρων
καὶ σὲ τάφους μαρτύρων
ὀρφυγκλὴ παρελαύνει
ὅλ'ἡ πλάσις ἡ χαύνη.

—

Ἀφίνω καυθάρους,
ἀφίνω φιλάρους,
γαυγίζοντας σκύλους,
κι'ἀκούω Πινδάρους,
Τυρταίους,Αἰσχύλους.

—

Λαὸς ποῦ στενάζει
τρανὰ μοῦ φωνάζει:
ἐγείρου ν'ἀκούσῃς
μακρὰν ἐκ περάτων
μεγάλας συγχρούσεις
ἀσπίδων,δοράτων.

—

Πρὸς πάλην ἀρετῆς
ὁ κάθε δουλευτὴς
ἐμπρὸς χωρὶς μιλιά.

—

Κλώτσους ἂς δώσ'ἡ μοῦλα
σὲ κάθε φατσούλα
τριανὴ σαποκοιλιά.

—

Κι'ἐγὼ'στοῦ Παπᾶ—Δράκου τὸ πλαί παραστέκω,
κι'οἱ Κρητικοὶ τοῦ Βάμου
διαβαίνουνε'μπροστά μου
μὲ τὸν Παπᾶ—Μαγκάκη καὶ τὸν Παπᾶ—Μαλέκο.

—

Πῶ! πῶ!..τί κόσμος τοῦτος!..
τί Σωματείων πλήθη...
καρδιᾶς μεγάλης πλοῦτος
ἀφθόνως διεχύθη.

Παντηγύρεως ἡμέρα,
κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἀπ'ἐκεῖ πέρα
μιὰ ἀνοιὴ ζωῆς φυσᾷ...
ἀφερίμι,Σεφκὲτ Πασσᾶ.

—

Τοῦτον ὕμνει,Περικλέτο,
ἐν καθάρῳ κι'ὀργανέτῳ.
Τοῦτος σ'ἔκανε νὰ θέλῃς στρατιὰς ἀξιομάχους
μὲς'στὴς μούχλας τὸν καιρό,
κι'ἐγαλβάνισε βατράχους
φουσκωμένους μὲ νερό.

—

Καὶ σὰν'ὄψῃς ἀληθινὰ
πῶς ἀλλάξαμε κεφάλι,
κι'οἱ μικροί μας κι'οἱ μεγάλοι
δὲν ἁπλόνουν τραχανᾶ.

—

Κι'ἂν γίνῃ τίποτα καλὸ
νὰ μὴν ξεχνᾷς παρακαλῶ
τὸν Τοῦρκο Στρατηλάτη
καὶ λέγε του: σπολλάτη.

—

Καλὰ ποῦ'βρέθηκε κι'αὐτός,ἀλλοιῶς,ἀγαπητέ,
τέτοια συλλαλητήρια δὲν θἄβλεπες ποτέ,
μήτε σημάντρων θ'ἄκουες ἠχοὺς εἰς τὸν ἀέρα,
ποῦ'νόμιζες ἀνάστασις πῶς ψάλλεται δευτέρα,
καὶ μήτε πλήθη πολιτῶν δὲν θἄτρεχαν ἄθρόα
νὰ δίδουν ὅρκον πίστεως σὲ μαχητῶν'Ηρῷα.

Ὕμνος στὸν Σεφκὲτ Πασσᾶ.. Στρατηλάτη,τσὶκ γχασᾶ.

—

Κι'ὅταν κάμηλον δὲν βλέπῃς νὰ περνᾷ καρφοβελόνην,
κι'ὅταν τῆς συναλλαγῆς
τὸν παμφάγον Γ'ηρυόνην
τὸν σωριάσουν κατὰ γῆς.

Σάν ἰδῇς πῶς κι' ἡ πορφύρα τοῦ μεγάλου Παλατιοῦ
μὲς' στῆς ἔννοιας της τῆς ἄλλαις ἔχει κι' ἔννοια τοῦ σπιτιοῦ.
Ὅταν βλέπῃς καὶ τὸν Θρόνο
τὸν λαὸ νὰ προσκαλῇ,
καὶ σὲ τοῦτον νὰ λαλῇ
μὲ θερμῆς ἀγάπης πόνο.

—

Ὅταν δὲν συγκινῆσαι
μὲ ρητορείαν πλάνης,
κι' ὅσο μικρὸς κι' ἂν εἶσαι
τὸ δίκηο σου δὲν χάνεις.

—

Ὅταν καὶ 'στὰ κοτέτσια τῶν ἰσχυρῶν δὲν τρέμῃς,
κι' ὅταν ἰδῇς ἡ Θέμις
πῶς ἔχει, Περικλέτο, μιὰ ζυγαριὰ μονάχα
γιὰ 'μὲ καὶ σὲ τὸν χάχα.

—

Ὅταν βλέπῃς πῶς κι' αὐτὴ
δὲν σὲ τρώει 'στὸ καντάρι,
κι' εἶναι Θέμις ζηλευτὴ
καὶ τοῦ κράτους τὸ καμάρι.

—

Ὅταν βλέπῃς, Περικλέτο, πῶς κανένας δὲν σουφρώνει
καὶ μὲ μπάρμπα 'στὴν Κορώνη,
κι' ὅταν βλέπῃ: ἀνελπίστως πῶς τὰ χρήματα τὰ σά
μένουν 'στὸ πουγγί σου μέσα,
μέμνησο καὶ μὴ λησμόνει τὸν φιλέλληνα Πασσᾶ
μὲ τὴν κόκκινη τὴν φέσα.

—

Ὅταν καμμιὰ φορὰ τῶν πονηρῶν τὸ σμῆνος
κυνταξῇς νὰ τὸ διώχνουν ἀπὸ τὰ Πρυτανεῖα,
καθὼς τῶν Ἠδανῶν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος
ἔδιωκε τὰς Βάκχας ἐν Ἱερᾷ μανίᾳ.

—

Ὅταν τοὺς παρασίτους δὲν βλέπῃς σὰν μανάρια
καὶ σὲ μεγάλον δένδρον πολύφυλλα κλωνάρια
ἰδῇς τῶν Ἐσπερίδων τὰ μῆλα τὰ χρυσᾶ,
ἄφεριμ νὰ φωνάξῃς 'στὸν Τοῦρκο τὸν Πασσᾶ.

—

Ὅταν σφριγῶντα βλέπῃς λαὺν, ποῦ δὲν ἐοφρίγα,
ὅταν προσατενίζῃς Ὀλύμπιον κορυφάς,
κι' ἀπὸ τὸν Πατριάρχη διαβαίνῃς καὶ τὸν Ρήγα
χωρὶς κανένα φόβο πῶς φασκέλα θὰ φᾷς.

—

Ὅταν δὲν θὰ τρομάζῃς μὲ Δὸν-Κιχότων κτύπους,
μήτε μὲ πεινασμένους κομμάτιον Καννιβάλους,
κι' ὅταν 'στῶν Ἀλεξάνδρων τοὺς πτεροφόρους ἵππους
ἰδῇς χιονοπτέρους τοὺς πόθους τοὺς μεγάλους.

—

Ὅταν παύσῃς πιὰ δαιτύλους
ἰδικούς μας κι' ἀλλοφύλους
κἄθε τόσο νὰ καττᾷς
καὶ γιὰ τούτους νὰ 'ρωτᾷς

—

Ὅταν καὶ τὴν Θεοτόκη τὸν ἰδῇς νὰ διηρίξῃ
τὴν μεταβληθεῖσαν πλάσιν,
καὶ ψυχὴν λαμβάνων στείραν
ἀρειμάνιος νὰ κράζῃ τὶς τὸν Ἡρακλέα φέγει.
Κι' ἂν ἰδῇς μὲ τοὺς καιροὺς
τράπαια πολεμικῆς,
κι' ἐλπιδοφόρικας χορὸὺς
παρθενικῆς Ἑλληνικῆς.

—

Κι' ἀπόταν διημπαξ καὶ αὐ τὰ πρᾶσα καὶ τὰ σέλινα
δὲν τὰ περνᾷς ξιφήρης,
ἄφεριμ, Περικλέτο μου, 'στὸν Τοῦρκο τὸν φιλέλληνα
ξεφώνιζε φρενήρης.

Κι' ὁ Περικλῆς λέει πολλὰ εἰς τὸν Σεφκὲτ τὸν Τουρκαλᾶ.

—

Π:—Τώρα καταλαβαίνω κι' ἐγώ, βρὲ Φασουλῆ,
πῶς δὲν μοῦ λὲς ἀστεία,
καὶ πῶς εὐχαριστία
'στὸν Τοῦρκον Στρατηλάτην ὀφείλεται πολλή.

—

Ἀκούω νὰ φωνάζουν: μὴ τὸν Σεφκὲτ λησμόνει
κι' ἐμπρός του κλίνε γόνυ,
καὶ μέσα 'στὴν Ἀθήνα
τὸ φέσι του προσκύνα.

—

Δέξου τὸ λοιπὸν τροπάρι
κι' ἀπὸ 'μὲ τὸν κοκκαλιάρη.
Ἐσὺ μ' ἔκανες κι' ἔμενα τὸν τεμπέλη, τὸν ἀργό,
νὰ κινοῦμαι, νὰ σφριγῶ,
καὶ νὰ πάω 'στὸ Παλάτι μὲ φρονήματα τρανά,
κι' εἶδα καὶ τὸν Βασιλιᾶ μας 'στὸν ἐξώστη μὲ λινά.

—

Πρόσεχε, Πασσᾶ μεγάλε,
καὶ μυαλὸ καὶ γνῶσι βάλε
'στὸ Ρωμαϊκο κεφάλι,
ποὺναι σὲ μεγάλο χάλι.

—

Κι' ἂν ἰδῇς νὰ ξαπλωθοῦμε
σὰν καὶ πρῶτα χλιαροί,
κι' ἂν ἰδῇς νὰ κομηθοῦμε
μὲ τὸν ὕπνο τὸν βαρύ,
μὴ παρακαλῶ σταθῇς
ἔμπροστά μας ἀκαθῇς.

—

Κι' ἂν ἐξαίφνης κι' ἀνελπίστως σταματήσ' ἡ προκοπή,
κι' ἄν, φεσάτε τσελεπῆ,
μᾶς εἴπουν ἀπὸ παντοῦ:
μπλόφα καὶ γιαγνὶς ἀλντοῦ.

—

Ἔλα πάλι ρέπισέ μας,
βρίσε μας καὶ κλῶτσησέ μος.
Τὰ ραπίσματα θὰ διώξουν
ἀριλότιμον σιγήν,
κι' ἡ κλωτσιαῖς σου θὰ μᾶς σπρώξουν
πρὸς ἐπαγγελίας γῆν.

—

Εἰς τὸν Σεφκὲτ Πασσᾶ τιμή,
θερμὸν εὐχαριστήριον,
τοῦ πρέπει μία προτομὴ
'μπροστὰ 'στὸ Βουλευτήριον.

—

Κύτταξέ τον, Φασουλῆ
πᾶς πλανᾶτ' ἐδῶ τραγῳδα...
μὲ σιμώνει, μοῦ 'μιλεῖ,
καὶ μοῦ λέει νὰ σὲ δείρω.

Καὶ καμπόσαις ποιηλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Τοῦ Γυβτα τοῦ Περδίου Μοῦσα Κυπριακή,
γλυκύστομη, γενναία, καὶ πατριωτική.

—

Ἐργάτης νέον φύλλον σημαντικὸν ἂν ὅλο...
τὸ Κέντρον τὸν ἐκδίδει τῶν Ἐργατῶν' αὐτὸν Βῶλο.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιὰ κι' ἐνακόσια,
νέα πλάσις 'στὰ νέφη πετῶσα.

Εἰκοσιέξη τοῦ Σεπτεμβρίου,
ἀρχὴ τοῦ νέου Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' ἐνενῆντα λογαριάζω τώρα
μὲς 'στῆς Ρωμιοσύνης τὴν μεγάλη μκόρα.

Περικλέτος, Φασουλῆς, κι' ἡ παράτα τῆς Βουλῆς.

—

Φ.— Λοιπὸν τὴν βλέπεις τὴν Βουλήν,
τὴν βλέπεις τὴν ἁμαρτωλήν,
τὴν ἐν πολλαῖς ἀληθιναῖς πεσοῦσαν ἁμαρτίαις
καὶ τόσοις ἀπαρτίαις;

—

Λοιπὸν τὴν βλέπεις, Περικλῆ;
Π.— Τὴν βλέπω, πατριώτη.
Φ.— Ἐκτίμα την, ἐξύμνει την, καὶ καταγειροκρότει.

—

Δὲν εἶν' ἐκεῖν' οἱ βουλευταί,
ποῦ 'γνώριζες, ἀγαπητέ.
Δὲν εἶνε πλέον ἡ Βουλὴ
τῶν πάλαι λογοκόπων,
ποῦ κλέος ἄφησε πολὺ
καὶ πλοῦτον εἰς τὸν τόπον.

—

Τώρα φθάν' ἡ δυστυχὴς
μὲ κατάνυξιν ψυχῆς
καὶ μὲ πτῆσιν διανοίας.

—

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ
σήμερα κυρὰ θρηνεῖ
μ' ἕνα σάκκον μετανοίας.

—

Οἴμ' ἡ τριοδία λέγει,
ἔρως ἁμαρτίας φλέγει
κι' οἶστρος τῆς ἀπολασίας τὴν νοσοῦσαν μου ψυχήν,
καὶ τὰ χεῖλη δὲν ἀρίνει νὰ ψελλίσουν προσευχήν.

—

Στὸ ραβδὶ τῆς ἀσουμπᾶ
τὸ παράλυτό της χέρι,
κι' ὁ Στρατὸς μὲ τὸν Ζορμπᾶ
πρὸς μετάνοιαν τὴν φέρει.

—

Οἴμοι, λέγ' ἡ τριοδία,
πούχα τόσα μεγαλεῖα
κι' ἄπειρ' ἀγαθὰ καὶ δῶρα,
τοῦ Στρατοῦ τοὺς πόδας τώρα
μὲ τῆς κλούβιας κεφαλῆς μου θ' ἀποσμήξω τοὺς βοστρύχους,
ὧν ποδῶν μεγάλους ἤχους
ἠχηθεῖσα τοῖς ὠσὶ
τἄχω τώρα σὰν χαμένα,
κι' ἐννοεῖς, λαέ, καὶ σὺ
πῶς μὲ πάει τρία κι' ἕνα.

—

Βλέπεις τούτη τὴν παληά,
ποῦ μᾶς ἔβαζε θηλειά;
Μ' ἕνα μάτι φλογερό,
Περικλῆ, τὴν ἀντικρύζω...
κάνω πῶς δὲν, τὴν γνωρίζω
καὶ γιὰ νέα τὴν θαρρῶ.

—

Μὰ καὶ σύ, βρὲ Περικλέτο,
κύτταξέ την μὲ τὸ κράλι...
ἔρχεται ποῦ λὲς ἐφέτο
σὰν ἀλλοιώτικη, σὰν ἄλλη.

—

Ἔλα, Περικλέτο, τώρα
τὴν παληὰ Βουλὴ συχώρα.
Θεὸς 'χωρέστην τὴν καϋμένη...
'πέθανε μετανοιωμένη.

—

Ἡ παληὰ τὰ κακαρόνει
καὶ μιὰ νέα ξεφυτρόνει,
κι' ἐν μεγάλῃ τελετῇ
ὁ λαὸς ἐπικροτεῖ.

—

Συχωρᾶτε τὴν παληά,
κι' ὅλοι τούτη τὴν καινούρια
χαιρετᾶτε μὲ βιολιά,
χαιρετᾶτε μὲ σαντούρια.

—

Ἄρατε λοιπὸν τὰς πύλας, ὁ λαὸς ἀναφωνεῖ,
κι' εἰσελεύσονται καινοὶ
ὅλ' οἱ πρότερον κενοί.

—

Ἄρατε λοιπὸν τὰς πύλας νἄλθουν νέοι βουληφόροι
ὅλ' οἱ πρώην λιμοδόροι,

ποῦ δὲν ἔβαζαν ποτέ των εἰς τὸ στόμα μουζαλιέρα
κ' ἔκαναν τὴν νύκτα μέρα.
Βοηθεῖς τοῦ Ζορμπᾶ
κάθε ρήτωρ περιρρήρας
εἰς τὸ νᾶμα κολυμπᾷ
μᾶς καινούριος κολυμβήθρας.

—

Βλέπω στοὺς παληοὺς ἐκείνους
τῆς πατρίδος τοὺς σωτῆρας,
βλέπω νέους χαμαιτῆρας
ἀληθῶς ἀδαμαντίνους.

—

Τώρα θὰ τιμοῦν ἀξίαις
καὶ τἀληθινὰ τἀφῶτα,
καὶ μεγάλαις ἀταξίαις
δὲν θὰ κάνουν ὅπως πρῶτα.

—

Ὅλοι μεγάλη δίαιτα θὰ κάνουν στὸ φαγί των
κ' ὅλοι θὰ πέρνουν ἄριστα γιὰ τὴν διαγωγή των.
Ἀλλὰ κ' ἀνακαλύψεως θὰ τύχωμεν σπανίας,
κι' ὁ Ράλλης, μπεχλιβάνη,
εὗρῆκε τὸ βοτάνι
τῆς Ὑπουργομανίας.

—

Εἰς τὸν ἀνακαλύψανια τιμὴ πολλὴ προσήκει,
κ' ἐκεῖνος, ἅποῦ μαίνεται νὰ πάρ' Ὑπουργιλία,
θὰ πέρνῃ, Περικλέιτο μου, τὸ γιατρικὸ τοῦ Ράλλη,
κ' ἐδῶθε πᾶνε κ' ἄλλοι.

—

Ἐκεῖνους τοὺς ὁμαρτωλοὺς
τῶν ἀποφράδων ἡμερῶν
τοὺς βλέπω τώρα σιγηλοὺς
μ' αἰσθήματα γενναῖα...
πῶς εἰς ὀλίγιστον καιρὸν
ἔγιναν ὅλα νέα;

—

Ὄντως μεγάλος ὁ Στρατὸς μὲ τὸ σπαθὶ στὴ μέση,
ἀλλὰ μεγάλος κ' ὁ λαός, ποῦ στέκεται σκλείον του,
μηδεὶς δὲ λόγος σήμερα καὶ στίχος ἐξαρκέσει
πρὸς ἄξιον ἐγκώμιον τῶν τόσων θαυμασίων του.

—

Καὶ τώρα, Περικλέτο, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃς
ταῦτά σου καὶ τὰ μίτια τέσσερα νὰ τὰ κάνῃς.
καὶ πρόσεχε ν' ἀκούσῃς καὶ πρόσεχε νὰ δῇς
τοὺς γέρους τοὺς ἀσχήμους ὡς νέους εὐειδεῖς.

—

Μὴν εἶσαι φαφλατᾶς...
σιώπαινε...βουβάσου,
κ' ἄνοιξε τὰ γκαβά σου
καὶ βλέπε Βουλευτάς.

Κι' ὁ Περικλῆς χειροκροτῶν μεταμορφώσεις Βουλευτῶν.

—

Π.—Τὶ βουλευταὶ κυττάζουν ψηλὰ στὴν ὁροφή...
παιτοῦ νεότης πνέει...
θαρρεῖς, βρέ Φασουλῆ μου, πῶς μὲ καμμιὰ βαφὴ
γινῆκαν ὅλοι νέοι.

—

Κανένας τοὺς παληοὺς δὲν τοὺς ἀναγνωρίζει..
ποιὸς Μεφιστοφελῆς
στοὺς Φάουστ τῆς Βουλῆς
νεότητα χαρίζει;

Βλέπω τὴν ἀναγέννησι
στοῦ καθενὸς τὴ μούρη,
βλέπω τὴν ἀνακαίνισι
στὸν κύριο Βουδούρη.

—

Βλέπω τὴν σωτηρία μας στὸν Στάη, στὸν Μπουφίδη,
ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους τοὺς λοιποὺς,
ποὖρχονται τώρα μὲ σκοπούς
νὰ κάνουν κ' ἄλλαις δοκιμαῖς στὴν κοῦτρα τοῦ κασσίδη.

—

Στρώνονται μυρτιαῖς κλαδιὰ...
τί πανήγυρις μεγάλη!..
βρὲ καλῶς στὰ παιδιά,
ποῦ θ' ἀλλάξουνε κεφάλι.

—

Βρὲ καλῶς στους τοὺς πατέρας..
δὲν θ' ἀφίνουν ὅπως πρῶτα
τὰς ἀργοὺς των τὰς γαστέρας
νὰ περνοῦν ζωὴ καὶ κότα.

—

Βρὲ καλῶς στους, βρὲ καλῶς στους...τὸ Ρωμαϊκὸ θ' ἄλλαξῃ...
θὰ γυρεύετε Ντοβλέτι;
θὰ γυρεύετε ρουσφέτι;
καὶ μοῦλεν οἱ βουληφόροι πᾶ! πᾶ! πᾶ! θεὸς φυλάξοι.

—

Τέτοιο πρᾶμμα...ταὶ πᾶ!..
τέτοιο πρᾶμμα...πῶ! πῶ! πῶ!..
ἡ καρδιά μας θὰ κτυπᾷ
γιὰ ψηλότερο σκοπό.

—

Σκέψεις θἄχωμε ψηλαῖς,
γιὰ φυσοφέτα μὴ μᾶς ψάλῃς,
γιὰ φουσφέτα σὰν μᾶς λὲς
εἶναι σὰν νὰ μᾶς προσβάλῃς.

—

Ὅσοι πρόφθασαν καὶ πῆραν ἂς τοὺς γίνουνε χαλάλι,
μὰ στὸ μέλλον τέτοιο πρᾶμμα θἄναι προσβολὴ μεγάλη.
Πάψε πιὰ νὰ μᾶς τὸ λές...
φεῦ στὸ τρὶς ἀνίθεμά το...
τώρα φέρει τῆς χολαῖς
τῶν πατέρων ἄνω κάτω.

—

Ὦ πατέρες προσηλεῖς
νέας ἀληθῶς Βουλῆς
νὰ πιστέψω σ' ὅ,τι λέτε;...
νὰ πιστέψῃ, Περικλέτε.

—

Κι' ἀποροῦμε κι' ἐμεῖς τώρα πῶς γι' αὐτὸ τὸ σαγλοπρᾶμμα
ἐπαλεύαμ' ἐπὶ χρόνους,
κ' ἄκουες γιὰ τοῦτο στόνους,
στηθοκτύπημα καὶ κλάμμα.

—

Δὸν μοῦ λέτε, θὰ περνᾶτε δίχως κωλυσιεργία;
στὴν ἀνόρθωσι τοῦ κράτους ποιὸς ἀργίας θὰ γυρεύῃ;
δὲν μοῦ λέτε, θὰ λυσσᾶτε νὰ σᾶς δώσουν Ὑπουργεῖα;
θὰ πηγαίνωμε στὸν Ράλλη μιὰ χαρὰ νὰ μᾶς γιατρεύῃ.

—

Ὅμως πέστε μουκ' αὐτό..
ἀπ' ὀπίσω σὲ μπερντέδες
σὰν μεγάλοι κουτεντέδες
δὲν θὰ παίζετε κρυφτό;

—

Ὄρ...τοῦ λοιποῦ κανένας δὲν θὰ παίζῃ τὸν κρυφτούλη...
Φ.—Κύτταξε τὸν Εὐταξία, κύτταξε τὸν Κυριακούλη.

Δι' ἁμαρτίας πολλὰς θρηνεῖ μετανοοῦσα Μαυρομιχάλη.

Π.— Βλέπω τόσους Βουλευτάς,
ἔξω γίνεται πομπή...

Φ.— Ὅμως μὲ τοὺς Πρεσβευτὰς
δὲν κυττάζω τὸν Νομπῆ.

—

Π.—Ἐν τούτοις συγχωρήσετε κ' ἐμένα τὸν κεφάλα
ἀκόμη μιὰν ἐρώτησι, πατέρες νὰ σᾶς κάνω...
ὅταν νομοθετήματα ψηφίζωνται μεγάλα
θὰ ρουχαλίζετε βαρειὰ στῆς ἕδρας σας ἀπάνω;
Ἡμέρα νύκτα θἄχωμε τὰ μάτια μας γαρίδα
μόνο γιὰ τὴν Πατρίδα.

—

Εὖγε σας, καλοὶ πατέρες...τώρα κ' ἄλλο σᾶς ρωτῶ...
θὰ μᾶς κάνετε καὶ Στόλο κ' ἄξιόμαχο Στρατό;
Κι' ἐρωτᾷς γιὰ τοῦτο, βλάκα,
κι' ἀμφιβάλλεις...ἀμφιβάλλω...
δὲν θὰ βλέπῃς τίποτ' ἄλλο
παρὰ μόνο σακαρίκα.

—

Θὰ ξεχάσ' ἡ Ρωμηοσύνη τόσας στάσεις της ἀψόγους
κι' ὅλο θ' ἀκονᾷ λεπίδες...
ἆ! μὰ σεῖς, λαμπροὶ πατέρες, μὲ τοὺς νέους σας τοὺς λόγους
θὰ μᾶς στρίψετε τῆς βίδες.

—

Βλέπω μὲ χαράν, πατέρες, πῶς χαράμι δὲν θὰ ρῶτε
σὰν καὶ πρῶτα τὸ ψωμί...
τώρα θέλοντας καὶ μὴ
θὰ γενοῦμε πατριῶται.

—

Μὰ γιὰ πέστε στὸ θεό σας ποῦ θὰ βρῆτε τὰ λεφτὰ
γιὰ νὰ γίνουν ὅλ' αὐτά;
Εἶναι μὲν πολὺς ὁ κόπος,
μὰ θὰ γίνῃ κάποιος τρόπος
καὶ θὰ τἄβρουν ὅπως ὅπως.

—

Ἔλα φούκτωσε λεπίδι
καὶ μὴν κάνῃς τὸν κουτό...
θὰ κοπῇ μὲ τὸ ψαλίδι
κάθε λοῦσο περιττό.

—

Τοιγαροῦν κι' οὐ μὴν ἀλλὰ
μὲ δυὸ λόγια στρογγυλὰ
γιὰ σωτῆρας κι' ὁ Στρατὸς κι' ὁ Λαὸς θὰ μᾶς κηρύτῃ...
Φ.—Ἀγιασέ τους τὸ λοιπόν, σεβαστὲ Μητροπολίτη,
Ἀγιασέ τους τοὺς πατέρας τῶν μεγαλουργῶν ἀγώνων,
τούτους ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
τούτους παῖδες προσκυνεῖτε,
καὶ λαὸς ὑπερυψοῦτε στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

—

Ἔξω τῆς Βουλῆς ἡ μούγλαις κ' οἱ νεόβραστοι λαπάδες...
ὁ Πρωθυπουργὸς δι-αβάζει καὶ καθένας σιωπᾷ...
εὐλογεῖτε τοὺς πατέρας καὶ διαβάστε τους, παπάδες,
ποῦ θ' ἀφήσουν μιὰ γιὰ πάντα τὰς μεθόδους τοῦ παπᾶ.

—

Π. —Νὰ κ' ὁ Ράλλης...στοὺς παπάδες μὲ κατάνυξι σιμόνει
κ' ὅλο κάνει τὸν σταυρό του,
καὶ γιὰ τὸν συμπέθερό του
τὸ φυσᾷ καὶ δὲν κρυόνει.

—

Φ. — Ἐνῷ χαρᾶς ἀνέτειλεν ἡμέρα κατὰ κάντα
ὁ Ράλλης πῶς μὲ συγκινεῖ...,
καὶ ποιός ποτέ του λησμονεῖ
τοῦ Ράλλη τὰ σαράντα;

—

Μὲ τόνο λέει θλιβερό:
ἄχ' σύ, ξανθὸ κεφάλι!
ἐκεῖ, ποῦ θἄπινες νερό,
τώρα τὸ πίνουν ἄλλοι
μὲ τὸν Μαυρομιχάλη.

—

Αφτὸ δὲν θὰ τὸ 'πίστευα μήτε μέσ' στὸν ὑπνό μου,
κι' ἔλεγα μόσα 'στὴν Ἀρχὴ πῶς γιὰ καλὰ θὰ 'ριζώνα,
μὰ τώρα χάσκω κι' ἀπορῶ μὲ τὸν συμπέθερό μου
σὰν βλέπω τὴν θάλασσονα τῆς μεζονός μου μεζονα.

—

Δὲν μ' ἀφήνει νὰ 'συχάσω τὸ κατόρθωμα καὶ τούτον...
δὲν ζωῦες;...θέλει στάνη
σήνει καὶ καλὰ νὰ κάνῃ,
καὶ τρανὰ τραπέζια δίνει 'στὴν ταράτσα τοῦ σπητιοῦ του.

—

Δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω πῶς κι' ἐκεῖνος εἰμπορεῖ
νέο κόμμα νὰ σκαράσῃ... μὰ μὲ πιάνει τὸ μπουρί,
καὶ θ' ἀφήσω τῆς πατάτας,καὶ θ' ἀφήσω καὶ ταβγά,
κι' ἀρειμάνιος θ' ἁπλώσω τὸ ζωνάρι γιὰ καινγά.

—

Π.—'Ο λόγος ἐτελείωσε κι' ὅλοι πηγαίνουν ἔξω...
ζήτω τῆς νέας τῆς Βουλῆς,καὶ στάσου νὰ 'στῆς βρέξῃ.

'Ηλθε μοιραίως ὁ Κερκυραῖος·

Τὸ 'μάθατε τὸ ξαφνικὸ κι' ἀνέλπιστο μαντάτο.
ὁ Κόντες ἀπὸ τοὺς Κορφοὺς μᾶς ἦλθε μὲ φουσάτο,
κι' ἔτρεξαν φίλοι πρόθυμοι νὰ 'δοῦν τὸν κανακάρη
κι' ὁ Μπαλτατζῆς μ' ὠτομομπίλ ἔπῆγε νὰ τὸν πάρῃ.

—

'Ηλθε σειστὸς καὶ λυγιστὸς μὲ χάρι καὶ φρεσκάδα,
καὶ γιὰ νὰ δείξῃ σὲ πολλοὺς πῶς τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα
ἕως 'στὸν Σιδηρόδρομο τοὺς 'πῆγε ποδαράδα
χωρὶς νὰ 'μπῇ σ' ὠτομομπίλ,τραμβαῒ καὶ καρότσα.

—

Κόντε,καλῶς σὲ 'βρήκαμε...τζόγιας καλῶς σᾶς 'βρῆκε..
ἐσ 'εἶσαι,Τζώρτζη,τοὔλεγαν οἱ φίλοι χορμοσύνος...
ἀγδμαι,δὲν μὲ βλέπετε;...τοὺς ἔλεγε μὲ γλύκα...
κι' ἐτρίβανε τὰ μάτια των νὰ 'δοῦν ἂν εἶν' ἐκεῖνος.

—

'Εμαιδία πρὸς τοὺς φίλους,ὅπως πάντοτ' εὐμενής,
καὶ πρὸς τοὺς ἀπιφανεῖς,
ὅπου μὲ πολλαῖς πρεσβείαις καὶ μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα
ἀκοντάφνανε τὸν Τζώρτζη νὰ τὸν κάνουνε τζορτζίνα.

—

'Ολοένα τὸν 'ρωτοῦσαν:μὰ πῶς ἤτανε κι' αὐτὸ
νὰ ξανάλθῃς 'στὴν Ἀθήνα,Κορφιοτάκα λατρευτό;
Μὴ 'ρωτᾶτε,μὴ 'ρωτᾶτε...γιὰ κατῆρι σας καὶ μόνο
ἄφησα καὶ τῆς Δουκάδες καὶ τὴν Ρόπα μου μὲ πόνο.

—

Τοῦ Κόντε τὸ μυστήριο πῶς τάχα θὰ λυθῇ;
ἐνῷ μᾶς ἔφαγε τ' αὐτιὰ πῶς θὰ παραιτηθῇ
κι' ἐνῷ παντοῦ τὸ 'φώναζε μὲ τὴν τρομπομαρίνα,
δὲν ξέρω τί τοῦ 'κάπνισε μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς σάλους
ν' ἀφήσῃ τῆς Δουκάδες του καὶ νἄλθῃ 'στὴν 'Αθήνα
μαζὶ μὲ τὸν Μαρκέτη του,τὸν Μίκιο,καὶ τοὺς ἄλλους.

—

Μήπως τὸ κόμμα τοὔγραψαν πῶς θὰ σκορπίσῃ τώρα
καὶ τότε βάλτου ρήγανη κι' ἀντίο Λεονώρα;
Μήπως συνέβη τάχ' αὐτόμηπως συνέβη κι' ἄλλο;
πῶς ἄφησ' ἔτσι τοὺς Κορφοὺς,τῆς Ρόπαις,καὶ τὰ λάδια;
κἄτι μοιραῖον βέβαια συνέβη καὶ μεγάλο
γιὰ νὰ ξανἄλθῃ 'στῆς Βουλῆς τἀνήσυχα κοπάδια.

—

Κι' ὁ Θεοτόκης ἔλεγε 'στοὺς γύρω προσφιλεῖς:
ἴσως ἐγὼ νὰ μὴν ἐλθῶ 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς,
ὐὺχ ἤντων ὅμως θἄρχομαι συχνὰ 'στὰ θεωρεῖα
ν' ἀκούω τὴν συζήτησι κι' ὅλη τὴν ῥητορεία,
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ θὰ κάθωμαι νὰ σᾶς παρακορώνω,
νὰ σᾶς προσέχω,τζόγιας μου,καὶ νὰ σᾶς καμαρώνω.

—

Γιαμὰ τῆς τζιριτζάντζουλαις παρακαλῶ ν' ἀφήσετε
κι' ὅλα τῆς Κυβερνήσεως τὰ μέτρα νὰ ψηφίσετε,
ἀλλοιῶς ξανὰ σᾶς παραιτῶ καὶ φεύγω γιὰ τὴν Ρόπα
χωρὶς σκοτοῦρα γιὰ δουλειά,χωρὶς καῦμὸ γιὰ δρᾶσι...
χίλιαις φοραῖς τὸ 'φώναξα,χίλιαις φορεῖς σᾶς τόπα
πῶς εἶναι δύσκολ' ἡ δουλειὰ γιὰ τὴν δική μου κράσι.

—

Καὶ τώρα πλησιάσετε τὰ φύκιά σας χείλη
σ' ἐμὲ τὸν ἀρχηγό...
Τέτοια τοὺς εἶπε γελαστός,κι' ἐγέλασαν οἱ φίλοι,
κι' ἐγέλασα κι' ἐγώ.

—

Κι' ἐνῷ προτοῦ τοὺς ἔλεγε πῶς ἔχει πιὰ μπουκτίσει
καὶ 'στῆς Βουλῆς τὴν αἴθουσαν μπορεῖ νὰ μὴν πατήσῃ,
δὲν ξέρω ποιὸς τὸν ἔσφιξε νὰ μετανοιώσῃ πάλι
κι' ἔκανε καὶ συνέντευξι μὲ τὸν Μαυρομιχάλη,
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἔπῆγε μὲ τὸ κόμμα
κι' ἐνήφισε τὸν Ρώμα.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Τρεῖς 'Οκτωβρίου
τοῦ σωτηρίου.

'Ητος χίλια κι' ἑννιὰ κι' ἑνενηκόσια,
νέα πλάσις 'στὰ νέφη πετῶσα.

Χίλια κι' ἑννενηνταένα,
πάλι τὰ συνειθισμένα.

Θέματα Παρθένων λευκοφορεμένων.

Φ.—Μὰ δὲν κυττάζεις,Περικλῆ;..
Π.— Τί νὰ κυττάξω,τέρας;
Φ.—Βλέπεις τρεῖς κόρας,Περικλῆ, χιόνος λευκοτέρας;
Π.—Δὲν βλέπω..
Φ.— Φτοῦ σου'νὰ χαθῇς...δὲνβλέπεις,βρέ τρεῖς κόραις
σὰν οὐρανοκατέβαταις,ἀφράταις,λευκοφόραις;

—

Π.— Ναί,ναί,τῆς εἶδα,Φασουλῆ,
καὶ μὲ κατέχει συστολὴ
καὶ θαυμασμὸς μεγάλος...
τί χάρις καὶ τί κάλλος!

—

Φ.—'Εθάμβωσαν τὰ μάτια μου...
Π.— Τραβήξου,χασομέρη,
νὰ τῆς ἰδῶ καλλίτερα.. πηγαίνουν χέρι χέρι.

—

Μᾶς βλέπουν δίχως νὰ 'μιλοῦν,
τὰ μάτια των σπιθοβολοῦν
κι' ἡ σπίθες των μὲ πυροβολοῦν.

—

Φ.— Τί σύμπλεγμα παρθενικὸ
τὴν φρένα μου ταράζει...
μὰ τί χαιδεμένο γλυκὸ
τὰ χείλη των χαράζει.

—

Π.— Ποιαῖς νἄναι τούταις, ποῦ καμαρόνουν
ἄσπρα νεμένεις,βρὲ Φασουλῆ;
ποιαῖς νἄναι τούταις,ποῦ μᾶς πυρόνουν,
κι' ἡ παρθενιὰ των μᾶς πυροβολεῖ;

—

Φ.— Ποιαῖς νἄναι τούταις ἡ λευκοφόραις,
ποῦ πλησιάζουν σὲ τέτοιαις ὥραις
ἐμᾶς τοὺς γέροντας,τοὺς κουνενέδες,
ποῦ μᾶς ἐγέρασαν οἱ καμφενέδες;

—

Π.—Θὰ τῆς 'ρωτήσω..
Φ.— 'Ρώτα της...
Π.— Ποιαῖς εἶσθε σεῖς,παρθέναις,
ὅπου μᾶς γλυκοβλέπετε σφιτὰ χειροπιασμέναις;

Ποιαῖς εἶσθε σεῖς,παρακαλῶ
μὲ τόσα κάλλη ραδινά,
ποῦ 'μπρός σας στρίβει τὸ μιαλὸ
κι' ἔμενα τοῦ τεμπελχανά;

—

Φ.— Μὴν ἔρχεσθ' ἐκ τῶν οὐρανῶν
κι' ἀπὸ βυθοὺς ὠκεανῶν;
Πόθεν ἐπέσατε 'στὴν γῆν ἡμῶν τῶν κοπροσκύλων;
μὴν εἶσθε πνεύματ' ἄϋλα τῶν κόσμων τῶν ἀΰλων;

—

Μὴν εἶσθε νύμφαι τῶν δασῶν,τῶν λαγκαδιῶν,τῶν κάμπων,..
τί νὰ σημαίνῃ τάχατε τὸ βλέμμα σας τὸ λάμπον;
Ποιαῖς εἶσθε,πόθεν ἔρχεσθε,τί θέλετ' ἐδῶ πέρα,
τώρα ποῦ μαῦρα σύννεφα σκοτίζουν τὸν αἰθέρα;

—

Μὴν ἔρχεσθε σὰν μάγισσαις μὲ φῶτρα μαγικὰ
ψοφήματα ν' ἀνατρίσετε;
μὴν ἔσθε μαῦροι δαίμονες κι' ἔβγαλατε λευκὰ
γιὰ νὰ μᾶς ἀπατήσετε.

—

Τώρα,ποῦ Στόλοι καὶ Στρατοὶ
σημαίνουν ἐγερτήριον,
ἡ παρουσία σας αὐτὴ
μοῦ φαίνεται μυστήριον.

—

Τώρα,ποῦ κόσμου γίνονται κυκνὰ συλλαλητήρια
κι' ἀκούοντ' ἔμβατήρια,
τί θέλετε καὶ σεῖς ἐδῶ σὲ τοῦτο τὸ φερέοικο
καὶ παλαβὸ Ρωμαίικο;

Τέτοια λένε τοὺς παρθένους ὡμορφιὰς κι' ἀσπρονυμένους.

—

Γιὰ τὸν κάθε Ποσαπέρνη
ξαφνικὸ καὶ συμφορά...
ἐπανάστασις μᾶς φέρνει
σὰν ἀγγέλους μὲ φτερά.

—

'Επανάστασις μᾶς φέρνει,καὶ μ' ἐλπὶς γλωρὸ κλαδὶ
στεφανόνομεν πολίτας,
στεφανόνομεν ὁπλίτας,
ὅπου 'πῆγαν'στὸ Γουδί.

—

Μὲ στεφάνους μὲ κοτίνους
τῶν Ρωμηῶν ἀνθίζ' ἡ ἀφαῖα...
δόξα καὶ τιμὴ σ' ἐκείνους,
ποῦ μᾶς θέλουν κι' ἐδῶ πίρα.

—

Δόξα καὶ τιμὴ σ' ἐκείνους ποῦ κι' ἐμᾶς τῆς λευκοφόραις
μᾶς ζητοῦν μὲ τὸ κερὶ
καὶ ξεχάσανται καιρὸ
μὲ θεσμῶν ἀρχαίων γύφαις.

—

Τί χαρᾶς φαναῖς καὶ κρότου...
χαίρετε, λαός κι' ὁπλῖται...
ἀπὸ μᾶς τῆς τρεῖς ἡ πρώτη
Ἀναγέννησις καλεῖται.

—

Μεταρρύθμισις ἐκείνη
κι' Ἀνακαίνισις αὐτή,
καὶ τὸ κάλλος μας λαμπρύνει
καὶ, θεατίζει καὶ κρατεῖ.

—

Τραλιρὰ καὶ τραλαρό...
μπᾶτε μέσα' στὸ χορὸ
μ' ἕνα πόθο φλογερό.

—

Κυματίζουν' ατὸν ἀέρα τὰ λυμένα μας μαλλιά,
καὶ λαὸς ἀναφωνεῖ
μὲ τὴν πάστα τὴν καλὴ
νέα πλάσις θὰ γενῇ.

—

Νέοι νόμοι κατὰ πάντα θὰ γενοῦν μὲ τοὺς ἀνθρώπους,
τοὺς παληοὺς ἀνισορρόπους,
νέοι νόμοι, νέον κράτος, μὰ μ' ἐκεῖνα τὰ κεφάλια
καὶ μ' ἐκεῖνα τὰ μυαλά,
ποῦ σᾶς ἔφεραν σὲ χάλια
καὶ μεγάλα καὶ πολλά.

—

Γέλα, Φασουλῆ πολίτη,
καὶ γιὰ αὐτὴ τὴν νέα πλάσι
πῖνε' στὸ κρασοπουλεῖο.

—

Θὰ γενῇ καινούριο σπίτι
δίχως, ὅμως νὰ χαλάσῃ
καὶ τὸ σπίτι τὸ παλιό.

—

Τρέχομε' στὰ Παρλαμέντα,
γιὰ' μᾶς γίνεται κουβέντα,
ὅλοι σπρώχνονται σιμά μας
καὶ φωνάζουν τὄνομά μας.

—

Γειὰ σου, Κόντε, γειὰ σου, Ράλλη,
γειὰ σου σύ, Μαυρομιχάλη.
Σ' ὅλα τώρα συμφωνοῦν
ἡ ἀπ' μπρὸς κι' οἱ τρεῖς πεμνοῦν
ἀληθῶς ἀγαπημένοι
καὶ σφιχτὰ χειροπιασμένοι.

Γιὰ' μᾶς ὁ Θεοτόκης, ὁ πρῶην Κιγκινάτος,
συντρέχει τὸ Κουβέρνο μετὰ τῆς συντροφιᾶς,
γιὰ' μᾶς σιγᾷ κι' ὁ Ράλλης, καὶ κυβερνᾷ τὸ κράτος
ἡ μειονοψηφία τῆς μειονοψηφίας.

—

Γιὰ' μᾶς δουλειαῖς μεγάλαις, γιὰ' μᾶς δουλειᾶς μὲ φοῦντας,
καὶ κύπτουν τὸν αὐχένα
μ' αὐτὰ κατεβασμένα
στεῖς μειονηφοῦντας οἱ πλειονηφοῦντες.

Γιὰ' μᾶς ἀφίνουν ὅλοι τοὺς ἀρὸ παρελθόντους
γιὰ' μᾶς ἄλλ' ζουν τώρα
κοπάνια λιμάδρα
Βουλῆς κανονισμούς.

—

Καὶ κάποι μερικοὶ
περνοῦν σωστηρίως,
καὶ τὴν φηκερικὴ
νηστεύουν ἀστερῶς.

—

Γιὰ' μᾶς συλλογισμένοι
μαζεύονται' στὴν κώχη
πολλοὶ σύνεδρισμένοι
νὰ λένε σ' ἄλα τόχι.

—

Γιὰ' μᾶς δὲν εἶναι κόμμα, γιὰ' μᾶς δὲν εἶναι στάνη,
ποῦ θὰ σοῦσου τὰ κάνει.

Γιὰ' μᾶς ὁ τόπος εἶναι τὴν σήμερον ἐγνώριστος,
καὶ μιὰ Τριὰς ὑπάρχει ἀρὸς χάριν μας ἀχώριστος.

—

Κι' ἐκείνην ἐξυμνεῖτε
μὲ τόχον ἐλαβῆ,
κι' ἐκείνην προσκυνεῖτε
φωνάζοντες: εὐοί!

Γιὰ' μᾶς εἰς τῆς Τριάδος τῆς ἀληθῶς μεγάλης
νὰ κύψετε τὸ νεῦμα...
Πατὴρ ὁ Θεοτόκις, Γιὸς ὁ χρυσομάλλης,
κι' ὁ Κυριακούλης Πνεῦμα.

—

Ὦ παῖδες τῆς ἐλπίδος,
ὑμνήσετ' ἐν πομπαῖς
τὸ φῶς τὸ κριλαμπὲς
ἐκείνης τῆς Τριάδος.

—

Γιὰ' μᾶς μεγάλα πράμματα,
γιὰ' μᾶς γινῆκαν ἕνα
τὰ τρία τὰ πραγράμματα,
ποῦ τάχαν χωρισμένα.

Γιὰ' μᾶς τὰ τόσ' ἀστεῖα
πάνουν τοῦ κάθε κάμματος,
γιὰ' μᾶς πολλὴ νηστεία
λόγων καὶ κάθε βρώματος.

—

Λόρδα καθένας παίζει,
μήτε κυττᾷς τραπέζι
πολυπουκίου γεύματος.

—

Τρῶνε σὰν τὰ πουλιά,
καὶ στόμα καὶ κουλιὰ
κληροῦνται μόνον πνεύματος.

—

Γιὰ' μᾶς παροξυσμός,
γιὰ' μᾶς ἀναβρασμός
κοντοῦ τοῦ Βασιλέου.

—

Γιὰ' μᾶς κι' ὁ Κορονάτος
προῄδρευσε προσφάτως
μεγάλου Συμβουλίου.

—

Γιὰ' μᾶς πολλὰ ἐχάνει
καὶ σφίγγει τὴν καρδιά του,
γιὰ' μᾶς κι' Ἑκάτος κάνει
θυσία τὰ παιδιά του.

—

Τί δόξα καὶ τιμή!..
γιὰ' μᾶς παντοῦ βωμοί,
καὶ τόσα προσκυνήματα
καὶ βρόντοι καὶ κινήματα.

Γιὰ' μᾶς πολλὰ τρεχάματα,
σπογδαὶ καὶ θυμιάματα,
καὶ τρέχει κάθε μυστής,
ἀλλὰ καμμία πίστις.

—

Γιὰ' μᾶς λατρεία περισσὴ καὶ κάθε φαταρνία,
ἀλλ' ἀπὸ πίστι, νοῦλα.
Κι' αὐτοὶ ποῦ παραχόρτασαν κι' ἐκεῖνοι ποῦ νηστεύουν
μᾶς ἐξυμνοῦν, μᾶς προσκυνοῦν, ἀλλὰ δὲν μᾶς πιστεύουν.

Κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος ξέναστος ἀπὸ δόλιο του σπιτάκι
μᾶς προσκυνεῖ μὲ πάθος,
κι' ἂν πότε πότε γίνεται κανένα ρουσφετάκι
γίνεται κατὰ λάθος.

—

Γιὰ' μᾶς μεγάλης Ἐκκλησιᾶς τὸ σημαντρο σημαίνει,
ἀλλὰ 'στὴν Ἀναγέννησι,
ἀλλὰ 'στὴν Ἀνακαίνισι,
ἀλλὰ 'στὴν Μεταρρύθμιση τὴν κακομοιριασμένη,
μήτε 'στὴ μιὰ μήτε 'στῆς δρῦ, μήτε 'στῆς ποιὲς μαζί
δὲν ἔχουν βεβαιότητα κομμάκι κι' οἱ καζοί,
μήτε μεγάλοι ψαρτευτοῦ, μήτε μπουρζοαζί.

Ἡ καθεμιά μας χύνεται' στοὺς δρόμους ξεμαλλιάρα
καὶ σκούζουν 'μπρός κι' ὀπίσω της ποῦ μᾶς τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

Βροντοῦν παιᾶνες γύρω μας, φαγάδων λευθεριαῖς
εἰς ἤχους διαφόρους,
κι' ἀκοῦμε 'στὴν Ὁμόνοια νὰ πέρτουν κουμπούριαις
ἀπὸ τοὺς τζογαδόρους.

—

Μπάμ μπούμ ἐδῶ, μπάμ μπούμ ἐκεῖ,
καὶ πάλι κόσμου πανοῦ,
καὶ πλήθη φεύγουν ἔντρομα καὶ κράζουν κεχηνότα:
νὰ τῆς Ἀναγεννήσεως τὰ κρούσματα τὰ πρῶτα.

Τί φῶς Ἀναγεννήσεως γεννιᾶς ὑποφώσει,
καὶ νέος κόσμος εὐτυχὴς
σὲ σωτηρίας ἐποχῆς
ἀνακαινίσεις βόσκει.

—

Ἴσως πάλι νἄλθουν χρόνια,
ποῦ τῆς φέστιας τῆς παληαῖς
θὰ σᾶς κάνουν τὰ Κορδόνια
κι' ἡ Κορφιάτικαις Ἐληαῖς.

—

Ἴσως πάλι μεθυσμένοι
καὶ λισσοστεφανωμένοι
σὲ κρασοῦ παληοβαρέλια,
τὸ κουκὶ σας νὰ πουλᾶτε,
καὶ μ' ἐμᾶς τῆς τρεῖς κοπέλαις
μακαρίσις νὰ γελᾶτε.

—

Εἶπαν, κι' ὁ κλαίων Φασουλῆς γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς τλήμονας εἶπε πρὸς τὰς λειχείμονας ἴνας.

Ὦ κόραι σεῖς, γεννήματα μᾶς βαινοσπάσεως
καὶ φιλοτίμου δράσεως,
καλῶς ὁρίσατε καὶ σεῖς σὲ τοῦτο τὸ καμίνι..
κάνουν ν' ἀνθίσουν τὰ κλαρὰ κι' ὁ πάγος δὲν τἀφίνει.

Θρῆνος ἔξω 'στὰ Ταμεῖα γιὰ τὴν τόσ' οἰκονομία.

Κόνομε νὰ πιστέψωμε κι' ἐμεῖς 'στῆς τρεῖς παρθέναις,
μὰ δὲν ἀφίνουν ἡ κοιλιαῖς ἡ κακομαθημέναις.

—

'Αλλ' ὄχι...θὰ πιστέψωμε μιὰ 'μέρα...μὴ σᾶς μέλῃ...
ἀγάλι 'ἀγάλια κάνουνε τὴν ἀγουρίδα μέλι,
κι 'ἴσως γιὰ σᾶς νὰ χρειασθοῦν ἐπαναστάσεις κ' ἔλλαις
ἀκόμη πιὸ καλλίτεραις, ἀκόμη πιὸ μεγάλαις.

—

'Ἴσως νὰ θεραπεύσωμεν τὰς ἀνιάτους νόσους,
ἴσως νὰ 'βρῆτε καὶ σ' ἐμᾶς ἰατρείαν ἀπαράμιλλον.
κι 'ἀλλοίμονον σὲ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους τόσους,
ποῦ διθλίζουν κώγωπα καὶ καταπίνουν κώμηλον.

—

'Αλλοίμονον σὲ Γραμματεῖς
καὶ Φαρισαίους προπετεῖς,
ποῦ γιὰ τοὺς τύπους χάνονται καὶ γίνονται θυσία,
κι 'ἀφίνουν τὴν οὐσία.

Οὐαὶ σ' αὐτούς, ποῦ συγκροτοῦν πολέμους γλωσσομάχους
γιὰ τύπους τοῦτον τὸν καιρό,
ποῦ τοὺς ἀκούω καὶ θαρρῶ
πῶς τρώγ' ὅμοιὸς βατράχους.

—

Οὐαὶ κ' ἐσοὺς μηρύτοντας καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πρὸς βλάκας ἀδρανεῖς
πῶς φταῖν οἱ νόμοι μόνον,
ἀλλ' ἄνθρωπος κανεῖς.

—

Τρὶς ἀλλοίμονον σ' ἐκείνους, ποῦ θαρροῦν καὶ τώρ' ἀκόμη
πῶς γιὰ νἄχουν ὄνομ κῦρος κάθε Βασιλείου νόμοι
καὶ 'στὸν κόσμον νὰ περνᾶνε
ὅσαν κάτι ποῦ σημαίνει,
πρέπει κατ' ἀνάγκην νᾶναι
μέσα σὲ χαρτιὰ γραμμένοι.

—

Τρὶς ἀλλοίμονον 'στοὺς νόμους, ποῦ τοὺς 'βρίσκουν ἐποχαῖς
μόνον 'στὰ χαρτιὰ γραμμένους,
κ' ὄχι μέσα 'στῆς ψυχαῖς
τῶν ἀνθρώπων χαραγμένους.

—

Τρὶς ἀλλοίμονον σ' ἐκεῖνον τὸν πετωρωμένον βλάκα,
ποῦ γιὰ νὰ τηρῇ τοὺς νόμους
καθαρούς, ἀγνούς, ἀμώμους,
πρέπει νὰ τοὺς 'δῇ γραμμένους μὲς 'στοῦ Μωυσῆ τὴν πλάκα.

—

Κόραι σεῖς λευκειμονοῦσαι
καὶ τὸν κόσμον συγκινοῦσαι,
δὲν μοῦ λέτε ποῖος νόμος συμβουλεύει τὴν ρεμοῦλα;
κι 'ὅμως εἶγαι κάτι χέρια,
ποῦ τρυπόνουν σὲ χειμέρια
σὲ δημόσια Ταμεῖα καὶ σὲ καθεμιὰ σακοῦλα.

—

Κόραι σεῖς λευκειμονοῦσαι
καὶ τὸν κόσμον συγκινοῦσαι,
ὅταν σβύσουν οἱ καιροί
κάθε μας ἀδιαντροπιά,
καὶ δὲν τρέχεις μὲ κερί
νὰ γυρεύῃς ἀνθρωπιά.

—

"Οταν γλάροι δὲν φερμάρουν τὸν Προϋπολογισμόν,
ὅταν γίνουν ἡ ψυχαῖς μας πλάκες νόμων καὶ θεσμῶν,
τότε θἄβγουν μαχηταί,
καὶ Τυρταῖοι ποιηταί.

—

Τότ' ἔλατε σεῖς, παρθέναις,
σὰν καὶ τώρ' ἀσπροντυμέναις,
νὰ χορέψωμε χορούς
μὲ παιᾶναις ἱεροὺς.

—

Πρὸς τὸ παρὸν σ' ἐρείπια στοιθῆτε Παρθενώνων
καὶ χρηγορεῖτε μόνον.
Πρὸς τὸ παρὸν κι' ἐμεῖς, παιδιά, περιχαρεῖς ἂς δρέψωμεν
μόνον κυπαρισσόμηλα, καὶ τὰς παρθένους στέψωμεν,
ποῦ τρέμω μήπως καθεμιὰ τὴν μαναβέλα πάρῃ
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸν ἀφαλὸ τὸν λύσῃ 'στὸ στηλιάρι.

—

Λάμπουν μὲς 'στὴ Χάβρα
λόγων ἀστραπαῖς...
αὔρα, λαύρα, σαύρα,
καὶ κακὰ καὶ μαῦρα
πᾶν ἡ προκοπαῖς.

—

(Εἶπε, κι' ἐπῆγαν' στὸν Εὐτεξία,
ποὖχει καὶ γνῶσι πολλὴ κι' ἀξία,
κι' αὐτὸς τῆς 'πῆρε νὰ τῆς δραβάσῃ,
κι' ἐκείνας τοὔπαν: καλὸ Θανάση.)

Σχέδια τοῦ Λυκοῦ γραμμένα πρὸ μικροῦ.

—

Θὰ κόψῃ τέντα, θὰ κόψῃ τάλλο,
καὶ τὸ μικρό μας καὶ τὸ μεγάλο,
κι' οἰκονομίαις θὰ μᾶς χορτάσῃ
κι' ὅλοι τοῦ λένε: καλὸ Θανάση.

—

Βγάζει τοὺς φόρους ἀπὸ τὰμπέλια
καὶ βάζει φόρους εἰς τὰ βαρέλια,
κι' ἔτσι θὰ πίνωμε κρασὶ λιγώτερο
καὶ νοῦ θὰ δείχνωμε νηφαλιώτερο,
καὶ δὲν θὰ κάνωμε καινούρια στάσι,
κι' ὅλοι φωνάζουνε: καλὸ Θανάση.

—

Φορολογοῦνται καπνοὶ πρὸς τούτοις
γιὰ νὰ φρωάξῃ κάθε ταιφούτης,
φορολογοῦνται σ' αὐτὰ τὰ χάλια
καπνοὶ ποῦ βγαίνουν ἀπὸ φυτείαις,
κι' αὐτοὶ ποῦ βγαίνουν ἀπὸ κεφάλια
καὶ μοιφλουζεύουν τῆς πολιτείαις.
Καπνὸς τὸν ἥλιο μας δὲν θὰ σκεπάσῃ,
κι' ὅλοι φωνάζουν: καλὸ Θανάση.

—

'Ενταῦτῳ φορολογεῖται κατ' ἀνάγκην καθεμία
τῶν Ρωμηῶν κληρονομιά,
πλὴν ἀσύδοτος θὰ μένῃ 'στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων
μιὰ κληρονομιὰ μόνον,
ἡ τῶν σεβαστῶν προγόνων.
Τέτοια κι' ἄλλα θὰ γενοῦν, ὅπου κι' ὁ Σεφείτ θὰ σκάσῃ,
καὶ θὰ 'πῇ: καλὸ Θανάση.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μετακοπή. ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δίως μέρη - δέκα φράγκα αὐστρό χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιὰ κι' ἐννιακόσα,
νέκ πλάσις' στὰ νέφη πετῶσα.

Ὀκτωβρίου δεκάτη,
ψιθυρίζεται κάτι.

Ἐντενῆνται καὶ δύο καὶ χίλια
καὶ σφαλοῦν τῶν ρητόρων τὰ χείλια.

Σιγὰ τὸ Βουλευτήριον ὡς εἶδος Κοιμητήριον.

—

Φ.—Μὰ πῶς γελῶ, βρὲ Περικλῆ...
Π.— Τὸ βλέπω μὲ χαρά...
καὶ τί σὲ κάνει νὰ γελᾷς, ἀφοῦ εἶσαι μασκαρᾶ;

—

Φ.—Τὸ Παρλαμέντο, Περικλῆ, μὲ κάνει νὰ γελῶ,
νὰ ψιθυρίζω μόνος μου καὶ νὰ παραλαλῶ.
Πῶς ἄλλαξε πραγματικῶς καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ κλάσις...
'στὸ Παρλαμέντο πήγαινε σὰν θέλῃς νὰ γελάσῃς.

—

Τοῦτο μοῦ κάνει σήμερα καινούργιο τὸ σημεῖο,
ξυλένιε πατριώτη.
Τοῦτο μὲ κάνει σήμερα
νὰ λέγω πρὸς φιλτάτους
ὅτι δὲν εἶναι χίμαιρα
ἡ προκοπὴ τοῦ κράτους.

—

Σοῦ λέγω πῶς ἀδιάκοπα, θὰ κάνῃς τὸν σταυρό σου
ὅταν σ' αὐτὸ τὸ χάλι
κυττᾷς σὰν 'Αρποκράτηδες νὰ σταματοῦν ἐμπρός σου
τόσοι πατέρες λίθοι.

—

Πολλαῖς φοραῖς, βρὲ Περικλῆ, 'στὸν κόρφο σου θὰ φτύσῃς
σὰν 'δῇς πῶς ἔχει γίνει
τῶν λόγων τὸ καμίνι,
πὰῦ 'τρόμαζε τοὺς λόγους του κι' "Ανατολὴ καὶ Δύσις.

—

Ποῦ ρητορεῖας στάδια;
ποῦ κόμοι καὶ θαλίαι,
ποῦ νῦν ἡ πρὶν εὐφράδεια
καὶ τόσαι στομωλίαι;

—

Ποῦ σήμερον ἀλέρ μπαλὲρ κι' ἀπαρτιῶν ἐνστάσεις;
σοῦρχεται τὸ κεφάλι σου 'στὸν τοῖχο νὰ τὸ σπάσῃς.
Ποῦ τὰ λογοκοπήματα καὶ τόσ' ἐπερωτήσεις
μὲ τόσας ἀπαντήσεις;

—

Ὤνὰ τὸ Κοινοβούλιο καὶ νὰ τὸ Παρλαμέντο,
ὁποῦ σὲ κάνει σήμερα νὰ σκούζῃς: σαιραμέντο.
Ἴδια τὰ πάντα...μοῦτρα δὰ δὲν βλέπεις ἀλλαγμένα,
μόνο ποῦ στέκουν βουλευταὶ μὲ χεῖλη σφραγισμένα.

—

Ὤνὰ τὸ Κοινοβούλιον καὶ νὰ τὸ Βουλευτήριον...
νόμιζεις πῶς ἐσάλπισαν γι' αὐτὸ σιωπητήριον,
καὶ χάσκει κάθε κόμμα
μὲ φίμωτρον' στὸ στόμα.

—

Ὤνὰ τὸ Κοινοβούλιο...δὲν εἶναι' στὰ σωστά του,
δὲν στέκεται' στὰ πόδια του καὶ τζαμπάζει τρομάρα...
ἄλλοτε μᾶς ἐνύσταζε μὲ τὰ ξεφωνητά του,
καὶ τώρα μὲ τὴν σιωπὴ καὶ μὲ τὴν βουβαμάρα.

—

Ὅποῖον Βουλευτήριον,
ἀνοῖον ἐργατήρων
ἀληθινῆς κηφήνης.

—

Ψηφίζουν Στρατιωτικά,
ψηφίζουν Οἰκονομικά,
ψηφίζουν ὅ, τι θέλεις.

—

Πέστε τὰς ἀντιρρήσεις σας...
πρὸς τί τοσοῦτοι τρόμοι;
δὲν λέτε καμμιὰ κρίσι σας,
δὲν λέτε καμμιὰ γνώμη;

—

Ἔτσι θὰ τὰ ψηφίσετε
τὰ μέτρα τοῦ Θανάση;
ἐσεῖς δὰ τὸν ἀφήσετε
ὅλα νὰ τὰ περάσῃ;

—

Ἔτσι θὰ τὰ ψηφίσωμε
τὰ μέτρα τοῦ Θανάση,
ἔτσι θα τὸν ἀφήσωμε
ὅλα νὰ τὰ περάσῃ.

—

Μὲ τὴν σιγὴν τὴν νεκρικὴν ὅλ'ἡ Βουλὴ νυρκόνεται...
τίς ἀγορεύειν βούλεται...κανένας δὲν σηκώνεται.
Κοιμᾶται κάθε τσέλιγκας,κοιμᾶται κάθε σεροῦγγα...
βρὲ δὲν'μιλᾶτε;...τίποτα...βρὲ δὲν'μιλᾶτε;.. μοῦγγα.

—

Δὲν λέτε κάτι βρὲ παιδιά;
σᾶς τὸ παρακαλοῦμε...
ὄχι..κανένας τσιμουδιά...
ὄχι...δὲν θἀ'μιλοῦμε.

—

Ἀμάν,παιδιά,μιλήσετε,
τὸν γλωσσοδέτη λύσετε,
ἕνα καὶ μόνον λόγον σας ζητοῦμεν ὡς θυσίαν,
μὴν εἶσθε τόσον ἀηδεῖς,
καὶ τώρα πάλιν εὐφραδεῖς
σώσετε τὸν κυρίαρχον ἀπὸ τὴν ἀφασίαν.

—

Τί συφορέλια ξαφνικὴ
νὰ βλέπῃς Παρλαμέντα
χωρὶς καμμιὰ ρητορική,
χωρὶς καμμιὰ κουβέντα.

—

Ἔτσι θὰ γίνουν προκοπαῖς
μὲ τῆς Βουλῆς τῆς σιωπαῖς;
ἔτσι θὰ ζωντανέψωμε τὸ θνησιμαῖον πτῶμα
μὲ σφραγισμένο στόμα;

—

Ἔτσι μὲ τέτοια συμφορά,
μὲ τέτοιο Παρλαμέντο
'μπορεῖ καὶ δεύτερη φορὰ
νὰ γίνῃ φαλιμέντο;

—

Ἔτσι λοιπὸν θὰ δράσωμε,
ἔτσι θὰ τὴν περάσωμε
μὲ τέτοια βουβαμάρα,
μὲ τέτοια σιχαμάρα;

—

Σὰν τί τὸ θέλει κι'ἡ Βουλὴ
τὸ δόλιο τὸ κουδοῦνι,
ὅταν κανένας δὲν'μιλῇ
καὶ δὲν φυσᾷ ζουνθοῦνι;

—

Σὰν τί τὸ θέλει κι'ἡ Βουλὴ τὸ λογακόπον βῆμα
ὅταν κανεὶς δὲν βγάζῃ χρῦ,μὰ παίζει παντομίμα,
κι'ὅλα τὰ παραδέχεται καὶ σ'ὅλα λέει ναί,
καὶ κάθε μέτρο κρίνεται μόνο'στὸν καφενέ;

—

Σὰν τί χρειάζεται,παιδιά,τοῦ Θεοτόκ'ἡ στάνη
κι'ἡ μεῖζονες κι'ἐλάσσονες ὁπόταν μιὰ φθάνῃ,
μὰ φαίνεται κι'ἐκείνη
χατιρικῶς αὖς κυβερνῇ,
κι'ὁ Γιάννης μόνος του κερνᾷ
κι'ὁ Γιάννης μόνος πίνει;

—

Βρὲ δὲν'μιλᾶτε:...τίποτα...βρὲ δὲν'μιλᾶτε;μόκο...
τρόμος πολὺς γιὰ τὰ σποδιὰ μήπως καὶ κάνουν μπλόκο
σ'αὐτὸ τὸ Καπιτώλιον,ποῦ χρόνια τὸ'φυλάγαμε,
καὶ τότε βάλτου ρήγανη καὶ νίψου κι'ἀποφάγαμε.

—

Τὸ δέος ἀποβάλετε τῆς ἀπρεποῦς δειλίας,
'στὰ χάλια μας τὰ τωρινὰ
τῆς βουβαμάρας τὰ δεινὰ
μοῦ φαίνονται δεινότερα παρὰ τῆς στωμυλίας.

—

Ὅ,τι κι'ἂν'πῆτε τίποτα...τὰ λόγια σας χαμένα...
ἂν πατριῶται Βουλευταὶ
δὲν θ'ἀναβράσωμεν ποτὲ
μὲ λόγον μας κανένα.

—

Ἂν δὲ τὸ Καπιτώλιον πολλάκις τὸ κλεινὸν
ἔσωθη μὲ διάτορα ξεφωνητὰ χηνῶν,
ἀλλ'ὅμως τώρα θὰ σωθῇ μὲ τὴν σιγὴν καὶ μόνον
στομάτων καλλιφώνων.

—

Ὅ,τι κι'ἂν πῆτε τίποτα...τὸν λόγο δὲν ζητοῦμε,
καὶ τὸ Κουβέρνο βρέμεται:
δὲν μοῦ'μιλεῖτε;τρέμετε...
'μιλεῖτε;παραιτοῦμαι.

Π.— Ὁποία Βουλή,
τρελλὲ Φασουλῆ.
Μὰ λέξι σὰν βγάλῃς
φωνάζουν:σκασμός,
καὶ λέει χρησμός
Πυθίας μεγάλης;

—

Κανένας τὸν λόγον σὰν πρῖν δὲν ζητεῖ
καὶ ρήτορος διάφτην μπρέτι κρατεῖ.
Μὰ θεότης στωμύλη
κλείνει τώρα τὰ χείλη
τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων...
ὕδωρ ἔσβεσε λάλον.

—

Καὶ πᾶσα πηγὴ
ρητόρων λαλέουσα
ἐν τόσῃ σιγῇ
ἔστείρευσε κλαίουσα

—

Κι'ἀκούονται θρῆνοι,
καὶ λένε κι'ἐκεῖνοι
καὶ λένε καὶ τοῦτοι:
βρωμάει μπαροῦτι.

—

Μὰ δὲν μοῦ λές,βρὲ Φασουλῆ,
πότε σ'ἀρέσει μιὰ Βουλή;
Ὅταν πολλὰ παραλαλῇ
καθ'ὑψηλὸν καθῆκον,
ἢ τότε πούναι σιγηλὴ
σὰν Μοῦτα τῶν Πορτίκων;

—

Φ.—Σ'ἐμέν'ἀρέσει,Περικλῆ,νὰ γλωσσοκοπανᾷς
κι'ὅλο νὰ τσαμπουνᾷς,
κι'ἂν μὲ τὴν Ἐπανάσταση τῆς'κόψαμε τὴν φόρα,
μὰ πρέπει κι'ἄλλη νὰ γενῇ γιὰ νὰ'μιλήσῃ τώρα.

—

Εἶναι μεγάλος σπαραγμὸς νὰ μὴ λαλοῦν στωμύλοι
καὶ θλιβεροὶ νὰ βάζουνε τὸ δάκτυλο'στὰ χείλη,
καὶ θἄναι συμφερώτερο σ'αὐτὴ τὴν πολιτεία
νὰ κόψουνε τὴν γλῶσσα των παρὰ τὴν εὐγλωττία.

—

Ἂν εἶναι τέτοιαις ἡ Βουλαῖς'στὸ μέλλον σὰν καὶ τούτη,
τότε κι'ἐγώ,φαφούτη,
θὰ πάρω τὴν φαμίλια μου καὶ σίγουρα θὰ φύγω...
τί διάβολο νὰ κάνωμε γιὰ νὰ'μιλήσῃ λίγο;

—

Π.— Σ'ἐμέν'ἀρέσει μιὰ Βουλὴ
ὅταν καθόλου δὲν'μιλῇ,
καὶ'στῆς'Επαναστάσεως νὰ πίνῃς τὴν ὑγεία
ἂν κόψῃ τώρα,Φασουλῆ,καὶ τὴν πολυλογία.

—

Φ.—Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται,δὲν ξέρεις τί ζητεῖς,
κι'ὅσο κι'ἂν εἶσαι,κουτσουρο,τῆς γλώσσης ἔγκρατής.
Ἐν τούτοις ὅμως οἱ θεσμοί,τοῦ λόγου τὸ δικαίωμα,
ὁ χάρτης τοῦ Συντάγματος...
Π.— Τί λές,μωρὲ ξεθέωμα;

—

Φ.—Εἶπα κι'ἐγὼ νὰ κόψουνε τὴν λίμα τὴν μεγάλη,
ἀλλ'ὄχι κι'ἔτσι πάλι.
Π.— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ'μιλοῦν...
Φ.— Πλὴν μάθε πῶς τὴν λίμα
τὴν θέλει καὶ τὸ Σύνταγμα,τὴν θέλει καὶ τὸ κλίμα.
Μέσα σὲ τέτοιους οὐρανοὺς'μπορεῖς βουβὸς νὰ δράσῃς;
'μπορεῖς ἐσὺ,βρὲ Περυσινή,μὰ'μέρα νὰ περάσῃς
χωρὶς νὰ'πῇς μιὰ κρίσι σου,χωρὶς νὰ'πῇς μιὰ γνώμη;

—

Π.— Σὰν τὸ θέλω θὰ'μπορῶ.
Φ.— Τὸν κακό σου τὸν καιρό,
ποῦ'μπορεῖς μουγγὸς νὰ ζήσῃς μὲς'στῶν λόγων τὴν πατρίδα
δίχως νὰ σοῦ'στρίψ'ἡ βίδα.

—

Βεβαίως κόσμον ἡ σιγή,βρὲ Περικλέτο,φέρει,
μὰ μιὰ νεόβραστη Βουλή,
ποῦ παρὰ φύσιν δὲν'μιλεῖ,
γανόνει τὸ μαλὸ κι'ἐμοῦ καὶ κάθε χασομέρη.

—

Π.—Καὶ νῦν τὴν ἄφωνον Βουλὴν ἀφώνως προσκυνήσωμεν
καὶ τὸν κυρίαρχον λαὸν μ'ἐκείνην ἂς ὑμνήσωμεν,
ὅπου διαμαρτύρεται διὰ πολλῶν ρητόρων
κατὰ τῶν νέων φόρων.

—

Φ. — Θαρροῦν πῶς μ'ἕνα ψήφισμα ξεμπέρδεψαν σωτῆρι⸗,
πῶς ἔκαναν τὸ χρέος των μὲ τὸ Συλλαλητήριο,
θαρροῦν, βρὲ Περικλέτο μου, πῶς τοῦτο μόνο φθάνει
γιὰ νἄβρουν περισσεύματα
καὶ νὰ γενοῦν στρατεύματα
καὶ στόλοι μέν μάνι.

—

Καὶ τώρ'ἀρχίζουν κοπετοὺς
κι'ἀνάβουν καὶ κορόνουν...
θέλουν καὶ στόλους κἀ στρατούς,
μὰ δίχως νὰ πληρώνουν.

—

Ζητοῦνε δίχως πληρωμὴ
τὸ Κεντρικὸ γεμάτο,
θέλουν ἀκέρηο τὸ ψωμὶ
καὶ τὸ σανὶ χορτάτο.

—

Μ'ἕνα Συλλαλητήριο θαρροῦν πῶς στὴν Ἑλλάδα
νίκης θὰ βάλουνε φτερά,
καὶ δὲν ἀκοῦνε μεριοὺς, ποῦ λὲν γιὰ τὴν ἀχλάδα
πῶς ἔχει πίσω τὴν οὐρά.

—

Κι'ἐπήγανε παράπονα νὰ'ποῦν'στὸν χρυσομάλλη
αὐτοὶ ποῦ κάνουνε ποτά,
κι'ὁ Ράλλης εἶπε δυνατά:
Πολύγωνο, Πολύγωνο, κι'ἐδῶθε πᾶτε κι'ἄλλοι.

—

Καὶ τότ'ἐρώτησαν πολλοί:
τί τάγα τοῦτο νὰ δηλοῖ,
ποῦ λέει τὸ χρυσὸ μαλλί;

—

Κι'ἐγώ, ποῦ τὸν'κατάλαβα τὸν λόγο τί σημαίνει,
ἐφώναξα'στὴν γενεὰ τὴν χρεωκοπημένη.
Καλὸ νὰ πάῃ'ἡ περισσὴ τῆς νάρκης ἀηδία,
καλὸ νὰ τρέχῃ κι'ὁ λαὸς εἰς'Αρεως πεδία,
καλὸ γιὰ τὴν ἀνόρθωσι καθένας νὰ πυρώνῃ,
ἀλλὰ πολὺ καλλίτερον ἀπ'ὅλα νὰ πληρώνῃ.

—

Π.— Καὶ σὰν δὲν ἔχη, βρὲ λμανά
καὶ ξεφωνίζει πῶς πεινᾷ;
Φ.— Τότε νὰ βγάλῃ μιὰ φωνή:
Ἤλιμιὰ σαραχθανί,
καὶ μιὰ κλωτσιὰ'στῆς δόξαις του τῆς κλασικαῖς νὰ δώσῃ
καὶ νὰ προσμένῃ σιγηλὸς πότε θὰ τὰ κορδώσῃ.

Μιὰ φρικτὴ δολοφονία τοῦ Φερὲρ'στὴν Ἱσπανία.

—

Π.— Ξέρεις πῶς ἐτουφέκισαν τὸν'Ισπανὸ Φερέρο,
μεγάλο σοσιαλιστή...
Φ.— Ναί, Περικλῆ, τὸ ξέρω.
Π.— Ξέρεις πῶς γίνεται γι'αὐτὸν εἰς τὴν Εὐρώπη σάλος
καὶ χολασμὸς μεγάλος.

—

Ξέρεις, ξύλινο κεφάλι,
ὅτι κι'ἀπ'ἐδῶ, ποῦ θάλλει
ἀληθὴς ἐλευθερία,
γιὰ τὸ σφάγιον ἐστάλη
φρίκης διαμαρτυρία.

—

Φ.— Γιὰ τοῦτον τὸν Φερέρο βαρὺν ἀκούω κρότον
'στὴν γῆν τῶν ταυρομάχων, στὴν γῆν τῶν Δὸν Κιχώτων,
'στὴν γῆν τῆς Δόνα-Σόλας, καὶ μέσα'στὰς Αὐλάς,
ποῦ γίνεται καθένας ἱππότης Ρούθ-Βλάς.

—

Ἐκεῖ καὶ τώρ'ἀκόμη τρόμοι τῆς Ἱερᾶς
δεσπόζουν Ἐξετάσεως,
ἐκεῖ δολοφονίας ἀκοῦσες στυγερὰς
μεγάλης φρικιάσεως.

—

Ἐκεῖ καὶ τοῦ Φερέρο σφαλοῦν τὸ λεῖρον στόμα,
καὶ πέφτει κάτω πτῶμα
καὶ σφάγιον ἐκείνων
τῶν μαύρων Καπουκίνων.

—

Διαβαίνουνε παπάδες μὲ τὸ σταυρὸ'στὸ χέρι
καὶ χαίροντες κυτάζουν τὸ θῦμα των ν'ἀσπαίρῃ,
κι'ἐγὼ'στοῦ Σάντα-Πάγκα πηδῶντας τὴν γαιδοῦρα
τραβῶ γιὰ τὴν Μαδρίτη καὶ τὴν'Εσκοριαδοῦρα,
καὶ φτύνω διαφόρους
τυριάννους αἱμοβόρους,
καὶ μαύρους ἀντιχρίστους,
ποῦ θάβουν τοὺς ἀρίστους.

—

Μέσα σ'αὐτὸν τὸν ἄθλιο κι'ἐλεεινὸ πλανήτη,
ποῦ βλέπεις ἔξαφνα τρανὸ τὸν πρῶτο φωμαζήτη,
θὰ λάμπουν πάντα τυραννοι τῶν δούλων τῶν ζητιάνων
κι'οἱ δοῦλοι θὰ φιλοδοξοῦν τὴν λάμψιν τῶν τυράννων.

—

Καὶ μόνον ἄνδρες μεριοὶ θὰ πέφτουν κάτω σφάγια
μᾶς ἰδέας ἁγίας,
καὶ σύ, βρὲ Περικλέτο μου, θαρρῶ πῶς ἔχεις κάποια,
μὰ δὲν σοῦ πρέπει θάνατος ὅσο κι'ἂν εἶναι σάτιρα,
ὅμως κι'ἐγὼ'στὴν πίστι μου καλὰ καλὰ δὲν ξέρω
γιατὶ τὸν'τουφεκίσανε τὸν'Ισπανὸ Φερέρο.

—

Π.— Μεγάλ'Ἰδέα, Φασουλῆ, κατέβη καὶ σ'ἐμένα
νὰ δέρνω σοσιαλιστὰς ξυλίνους σὰν καὶ σένα.

Καὶ καμπόσαις σοικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Πουρῆς ὁ Μίλτος, νέος καὶ λεβέντης Πειραιώτης,
καὶ καλῶν ἐργάτης πρώτης,
κατ'αὐτὰς ἠρραβωνίσθη μετὰ τῆς'Αγγελικῆς
Παπαγεωργακοπούλου, (ὄνομα κι'αὐτὸ γιὰ ρίμα!)
μιᾶς κόρης πολυφέρνου καὶ καθ'ὅλα θελκτικῆς,
κι'ὁ Ρωμηὸς θερμῶς εὐχήθη καθεμιᾷ χαρὰ καὶ χρῆμα.

—

Παιδεύεσθαι-Στρατεύεσθαι, σημαντικὸν βιβλίον
τοῦ φλογεροῦ Καθηγητοῦ Δέλτα Γεωργιάδη,
μαρὰν μελέτην καὶ σπουδὴν πολύμοχθον ἐγκλείον,
καὶ διαπνέον φρόνημα σπανίζον ἐν'Ελλάδι.

—

Ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Κράτους τῆς ἐκνόμου
ἔγραψε σκέψεις συνετὰς ὁ Κώστας Οἰκονόμου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἴδιος χίλια κι'ἐννιὰ κι'ἑπτακόσια,
νέα πλάσις'στὰ νέργη πετῶσα.

Ὀκτωβρίου δεκάτη κι'ἕβδόμη.

Χίλια κι'ἐννενῆντα τρία,
καὶ παντοῦ φιλοπατρία.

Ἀποκάλυψις φρικώδης, σκοτεινή, μυστηριώδης.

—

Φ.— Ἀποκάλυψις καὶ πάλι
μοῦ γανώνει τὸ κεφάλι,
ἀποκάλυψις φρικώδης,
σκοτεινή, μυστηριώδης.

—

Ἀποκάλυψις ἐμπρός μου
τοῦ μακρομεγάλου κόσμου,
ἀποκάλυψις θηρίων
καὶ Ρωμηῶν ἐναρίων.

—

Κι'ἦτο κοιλὰς κλαυθμῶνος
τριγύρω μου μεγάλη,
κι'ἐγὼ ὁ τραβοῦσα μόνος
μὲ σκέψεις'στὸ κεφάλι.

—

Ἡ πλάσις ἦτο κρύα,
γυμνὴ καὶ ψωραλέα,
κι'ἐμούγγριζαν θηρία
φρικτὰ καὶ πεινασμένα.

—

Κι'ἔψαλαν τροβαδοῦροι συγχρόνων κατορθώματα
σὲ δρόμους καὶ καντούνια,
κι'εἶδα νὰ βγαίνουν φλόγες μεγάλαις ἀπὸ στόματα
καὶ μέσ'ἀπὸ ρουδούνια.

—

Ἐπήγαινα μονάχος
'στῶν θρήνων τὴν κυλίδα...
δὲν ἔβλεπες μὲ πάχος
καμμίαν ἀγελίδα.

—

Καὶ μέσ'ἀπὸ φωλιαῖς
ἔψαλλαν χελιδόνια:
πεῖνα καὶ'στῆς Εἰρηνῆς,
πεῖνα καὶ'στὰ Κορδόνια.

—

Πεῖνα κι'αὐτοῦ κι'ἐκείνου,
πεῖνα σὰν Οὐγολίνου,
ἰσχνότης παντοχοῦ
πλουσίου καὶ πτωχοῦ.

—

Προγάστορες προβάλλουν ὡς εἴδος μπακαλιάροι,
κανένας δὲν'μποροῦσε τὰ πόδια του νὰ πίρῃ,
καὶ μήτε κι'ὁ Φραγκούλης δὲν ἔπερνε παδάρι.

—

Ῥωτῶ γι'αὐτὰ τὰ χάλια,
κουνοῦνε τὰ κεφάλια,
κανεὶς δὲν ἀπαντᾷ.

—

Κι'ἐγὼ'μιλοῦσα μόνος,
καὶ γυναικεῖος στόνος
ἀντίχησε κοντά.

—

Καὶ τότε, παρλατίπα,
τί νάναι τοῦτο; εἶπα,
ὁ νέος στεναγμός,
ὁ νέος σπαραγμός;

—

Κι'εἶδα τῶν τηλεφώνων
κορίτσια μερικά,
κι'ἐστέναζαν μὲ πόνον
πολὺ σπαρακτικά.

—

Γιατί τοὺς εἶπα κλαῖτε, καῦμέναις δεσποινίδες;
καὶ μᾶς'ρωτᾷς ἀκόμη δὲν ἄκουσες; δὲν εἶδες;
Ἐπήγαμε μονίχαις σ'ἐκείνη τὴν Βουλή,
'μιλήσαμε'στὸν Νέργη, ποῦναι χωρὶς μουστάκια,
'μιλήσαμε σὲ κάθε τρανὸ μουστακαλῆ,
σὲ κάθε μισογύνη, σὲ κάθε γυναικάκια.

—

Στὴν καλοσύνη'τρέξαμε τοῦ Τριανταφυλλάκου,
πλὴν μ'ὅλ'αὐτὰ τοῦ κάκου.
Μᾶς ἔκαναν νὰ χάσωμε ταῦγὰ καὶ τὰ καλάθια
κι'ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα μᾶς ἔμειναν τἀγκάθια.

—

Καϋτύγα κορίτσια,τούς εἶπα,δέν πειράζει,
γι'αὐτὸ τὸ ξοφνικό σας μὴ βάλετε μαράζι.
Μὴ παραπόνων ἔπη...
γυναῖκες γι'ἄνδρες πρέπει
χωρὶς καμμιὰ μουρμοῦρα νὰ κάνομε θυσία
κι'ἂν γδάρουν τὸ πετσί μας καθὼς καὶ τοῦ Μαρσύα.

—

Ἡ κάθε δέησίς μας ἡ κάθε μας μετάνοια
ἐπῆγε'στα χαμένα...
εἰς τὰ τηλεφωνεῖα δὲν θέλουν τὰ φουστάνια
τὰ κακομοιρνασμένα.

—

Ἔγχάσκετε'συχάσετε,τούς εἶπα...τί νὰ γίνῃ,
καῦμένα θηλυκά...
κι'ἀκούσετε τὰ σώμματα τοῦ κάθε μισογύνη,
τοῦ κάθε γυναικοῦ.

—

Κι'ἐπῆγαινα μονάχος μου'στὸν ἔρημον κλαυθμῶνα,
ποῦ σὲ μεταρρυθμίσεων τὸν ἔβαλαν ἀγῶνα,
κι'ἔτρεχαν ἀπ'ὀπίσω μου τὰ δόλια τὰ κορίτσια
καὶ τοῦ Θανάση μοῦλεγαν τὰ τρομερὰ καπρίτσια,
ποῦ τὸν κατάξερον μαστὸν τῆς ἀγαλάδας ἀφίγγει
κι'ἀπὸ τηλεφωνήτριας ζητεῖ νὰ βγάλῃ ξόγκα.

—

Κι'ἄκουσα θρῆνον ἄλλον
πρωΐτερα μεγάλον.
κι'ἐρώτησα:ποιοὶ τοῦτοι,ποῦ κλαῖν μὲ τόσο χάλι;
καὶ μοῦπανε:δασκάλοι.

—

Δασκάλοι φορτωμένοι
μὲ λεξικὰ καὶ τόμους,
δασκάλοι πεταμένοι
μέσα'στοὺς πέντε δρόμους.

—

Κι'ἔτρεχαν ὁλοένα
μὲ πάμπολλα βιβλία
γιὰ νἄβρουνε Σχολεῖα,
ποῦ τἄχανε κλπιε,ένα.

—

Καὶ μές'στὴν ταραχάλην
ἄκουσα τὴν μεγάλην
Διογενῆ καρθένον
ἔξω κατηγορημένων
νὰ θρηνωδῇ Σχολείων
τὸ πάλαι μεγαλεῖον.

—

Κι'ἐθρηνῴδει κεκυφὼς
κάθε δάσκαλος σοφὸς
τῆς Θεᾶς τῆς περιλύπου,
κι'ἔλεγεν αὐτὰ περίπου:

—

Εἰς τὴν πλάσιν τὴν φαιδρὰν
μὲ τὴν γνῶσιν τὴν ἁδρὰν
ἀπορέω τί χρὴ δρᾶν.

—

Κι'ἐγὼ τοὺς εἶπα τότε:
ἂν εἶσθε πατριῶται
μάθετε νὰ μὴν τρῶτε.

—

Τὰς καταργήσεις ἔκλαψα τὰς ἀληθῶς ἀδίκους
καὶ τοὺς καταργημένους,
ποῦ τρῶνε ταπαρέμφατα,νηὶς ὑπερσυντελίκους,
καὶ τοὺς παρακειμένους.

κι'ἀπ'ὅλα τὰ Γερούνδια κι'ἀπ'ὅλα τὰ Σουπῖνα
τοὺς ἀπομέν'ἡ πεῖνα.

Δικασταὶ κατηγμένοι
πικρολαῖνε πεινασμένοι.

—

Φ.— Ποῖος θρῆνος ἀντηχεῖ,
Περικλέτο μου δειλέ,
καὶ σπαράζει καθενὸς
ἡ φιλάνθρωπος ψυχή.

—

Ἀπ'ἐδῶ πταχοὶ δασκάλοι
κι'ἀπ'ἐκεῖ κορίτσια πάλι
κλαῖνε τὸ πολύ των χάλι.

—

Κι'ἐτραβοῦσα μοναχός μου σὲ κατάκλειστα τεμένη,
κι'ἄκουσ'ἄλλους κοπετούς,
κι'ἐπληρίασα σ'αὐτούς,
καὶ μοῦ λέν:Εἰρηνοδίκαι θρηνῳδοῦν κατηργημένοι.

—

Πᾶνε κι'Εἰρηνοδικεῖα,
καὶ σ'αὐτὴ τὴν ἡλικία
τὸ τομάρι μας ζητοῦν
καὶ'στοὺς δρόμους μᾶς πετοῦν.

—

Κι'ἔτσι λέει μιὰ φωνή:
ἄνθρωποι χριστιανοί,
κάνει'ἐλεημοσύνη
'στὴν ὀργὴ Δικαιοσύνη.

—

Τέτοιους λόγους λέγει φρίσσης
πᾶς ἀργὸς Εἰρηνοδίκης,
καὶ τὸ κρέας των δαγκάνουν
καὶ μοῦ λένε τί νὰ κάνουν;
Καὶ τοὺς λέω,ψωμοζήτη:
κάνετε τὸν Τραπεζίτη.

Φωνάραις διαφόρων
κατὰ τῶν νέων φόρων.

—

Φ.—Κι'ἐτραβοῦσα μοναχός μου λιγαμένος εἰς τὰ γέλοια,
πλὴν ἀκούω παρεκεῖ
νὰ γογγύζουν μερικοὶ
γιὰ τὰ δόλιο των τεμπέλια.

—

Ἄλλοι κλαῖνε δυνατὰ
οἰνοπνεύματα ποτά,
κι'ἄλλοι κλαῖν ἐδώδιμα.

—

Σκούζει κι'ἄλλος φοικαρᾶς
τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς
πῶς δὲν ἐχ'εἰσόδημα.

—

Ἄλλος πάλι γοερῶς κλαίει τὴν οἰκοδομή του,
κι'ὅρκο πιάνει'στὴν τιμή του
πῶς δὲν βγάζει τὸ ψωμί του.

—

Θρῆνοι καὶ δειναῖν δειναί,
κι'ὅλοι λὲν ἀληθινά
πῶς θὰ πάρουν τὰ βουνά.

Ἀλέθει νέος μύλος
τῆς θεᾶς μας τῆς Ἰκονδύλως.

Κι'ἐτραβοῦσα μοναχός μου,Περικλέτο κακομοίρη,
κι'εἶδα τάξιν ἀγαστὴν
καὶ καθ'ὅλα θαυμαστὴν
σ'ἕνα κι'ἄλλο Μοναστῆρι,
ποῦθελε γιὰ βελλίωσ μόνο
ἑκατὸ δραχμαῖς τὸν χρόνο.

—

Μήτε γίνεται ρεμοῦλο,μήτε'στῆς νυκτὸς τὰ σκότη
δὲν κυττάζω καλογήρους
νὰ γλεντοῦν μὲ ποδογύρους
καὶ νὰ κάνουν φαγοπότι.

—

Δὲν ἀκοῦς ἐκεῖ στηλιάρι,
μοναχὰ σεμνὸ τροπάρι,
καὶ σὰν πρὶν οἱ καλογέροι
δὲν τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι.

—

Τώρα μὲς'στὰ Μοναστήρια
δὲν τουγκρίζουνε ποτήρια
ραποφόροι μεθυσμένοι,
καὶ'μπορεῖ σ'αὐτὰ νὰ μένῃ
διαρκῶς ἐν ἀσφαλείᾳ
κι'ἡ τοῦ Χάμλετ'Ὀφηλία.

—

Κι'ἐρώτησα περίεργος:ποιὸς ἔφερε τὴν τάξι,
κι'εἶναι τὰ Μοναστήρια μας μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ;
Καὶ μοῦπανὸ Θανάσης μας,ποῦναι παπποῦ παιδί...
μπράβο...τοῦ πρέπει τοῦ Δοκροῦ θεόπνευστος φδή.

Στρατιὰ μεγάλη
μάχιμος προβάλλει.

—

Φ.—Κι'ἐπήγαινα κατάμονος ἐν μέσῳ τῶν κλαυθμώνων,
ὅποῦ πολλαὶ περιπαθεῖς ὐθύρυτο κοιλίαι,
ὁπόταν εἶδα στρατιὰς καὶ μέγαρα στρατώνων,
κι'ὅπλων ἠκούετο κλαγγὴ κι'ἄστραπταν παινοπλίαι.

—

Ἀπὸ παντοῦ στρατόπεδα
σ'ἐθάμβωναν θαυμάσια,
κι'ἔτρεχαν γυναικόπαιδα
νὰ βλέπουν τὰ γυμνάσια.

—

Ὅλους τοὺς ἀπαλλαγέντας,ὅλους τοὺς διαθεσίμους
τοὺς ἐκύτταζες προθύμους,
καὶ'δὲν ἔμεινε κατένας,Περικλέτο μου ζευζέκη,
ποῦ νὰ μὴν κρατῇ τουφέκι.

—

Κι'εἶδα τότε μές'στοὺς σάλους
στρατιώτας γυμνασμένους
θικαστάς μας καὶ δασκάλους
πρὸ πολλοῦ κατηργημένους.

—

Ἔστειλαν σχολειὰ καὶ δίκαις εἰς τὸν διάβολο πεσκέσι
κι'ἔτρεξαν βουλιμιῶντες νἄβρουν'στοὺς στρατῶνας θέσι,
κι'ἔρριχναν ἐδῶ κι'ἐκεῖ
καθεμιὰ γραμματική,
κάθε δίκη,κάθε νόμο,
κι'ἐφορτώνοντο'στὸν ὦμο

τοῦ στρατοῦ τὴν καραβάνα
κι' ἔτραγαν τὴν κουραμάννα.

—

Ὅλ' οἱ κατηργημένοι, ξυλίνης θεοτούμπη,
μετὰ μακρυὰς ἀγῶνας
ἔτρεχαν στοὺς στρατῶνας
γιὰ νἄβρουν ἀποκοῦμπι.

—

Μὲ πόθους διακαύστους
καὶ τόσους ἀναπήρους
τοὺς εἶδα στὴ γραμμή.

—

Κι' εἶπα, βρὲ φαμφαρόνε,
πῶς σήμερα δὲν τρῶνε
χαράμι τὸ ψωμί.

—

Κι' ἀπὸ τὰς ἐσχατιὰς
ἔτρεχαν στὰς στρατιὰς
γιὰ νὰ γίνουνε φαντάροι, κανονιέρηδες, ἱππεῖς
μὲ ρομφαίαν ἀστραπῆς.

—

Κατετρόμαξαν τὰ κράτη
ἀπειρόριθμοι στρατοί,
κι' εἶδα γέροντα σακάτη
τὸ τουφέκι νὰ κρατῇ.

—

Τίς ὁ γέρος ὁ γερός,
ποὖναι τόσον ζωηρός;
καὶ μοῦ λέν· Ἐθνοφρουρός.

—

Εἰς τοὺς τρέχοντας καιροὺς
πέρνουνε κι' ἐθνοφρουροί,
μὰ κι' ἐμέν' ἀπὸ ταῦτοι μ' ἄρπαξαν τὸν φουκαρᾶ
κι' ἀπὸ' πίσω λὲν κι' ἐμπρός· 'στὸν στρατῶνα, μασκαρᾶ.

—

Ποῦ μὲ πᾶτε; τοὺς φωνάζω... μόλις στέκ' ὁ δυστυχής,
εἶμ' ἐκ τῶν ἀπαλλαγέντων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς.
Τίποτε δὲν σὲ γλυτώνει...
'στὸν στρατῶνα, μπαρμπατσόη.

—

Καὶ μοῦ βγάζουν μερικοὶ
τὰ πολιτικά μου ράκη,
καὶ μοῦ βάζουν τὸ χακὶ
καὶ μὲ κάνουν φανταράκι.

—

Κι' εὐθὺς πέρνουνε φωτιὰ
τὰ σβυσμένα γηρατειά.
Φεύγει τοῦ κορμιοῦ τὸ βάρος
ὅπως ἤμουν καὶ 'στ' ὀγδόντα,
ποὖχα τότε γιὰ φαντάρος
τὰ παιτεύμενα προσόντα.

—

Κι' ἀρειμάνιος 'στὴ μέση
τὸ σπαθὶ κι' ἐγὼ φορῶ,
κι' ὅπως θέλω καὶ μ' ἀρέσει
τὴν πατρίδα μου φρουρῶ.

—

Φρονήματος πληθώρα, ματιῶν ἀναλαμπή,
μὰ 'πρόβαλε 'στὴ μέση
κάποιος τρανὸς μὲ φέσι,
κι' ἐρώτησα ποιὸς εἶναι, καὶ μοῦπαν· ὁ Ναμπῆ.

—

Πῶς μπαίνει 'στὰ δικά μας
κι' ἡ καθεμιὰ Πρεσβεία,
καὶ θέλει μὲ τὴν βία
νὰ μάθῃ μυστικά μας;

Ὅλο βλέπει κι' ἐξετάζει
τὴν δική μας προκοπή...
Τοῦρκος Πρέσβυς μᾶς κυττάζει,
κάτι θέλει γιὰ μᾶς πῇ.

—

Δὲν μ' ἀρέσει τέτοιο κάζο,
πάρε πόδι τοῦ φωνάζω,
μὰ τὸ πόδι του πατεῖ
κι' ἐξηγήσεις μᾶς ζητεῖ
πῶς 'γενήκαν καὶ γιατὶ
ἀπροσδόκητοι στρατοί.

—

Τζάνουμ, ἐμεῖς δὲν κάνομε στρατοὺς ἀπὸ κακία,
μὰ γιὰ νὰ συμμαχήσωμε μαζὶ μὲ τὴν Τουρκία.
Χαῖρ ὀλί, χαῖρ ὀλί,
καὶ χαιρετίσματα πολλὰ
καὶ 'στὸν Σεφκὲτ τὸν Τουρκαλᾶ.

—

Κι' εἶδα τῆς Βουλῆς θηρίαν κι' ἕνα τῆς Κερκύρας πρώτης
θυμωμένο μπαινοβγαίνει,
ἐπειδὴ συχνὰ τοῦ μπαίνει
ὁ τῶν ὄπλων Λαπαθιώτης.

—

Δαμασμένο δὲν 'μιλεῖ
κι' ἕνα μὲ χρυσὸ μαλλί,
ποὖτραγε σαράντα μέραις μιὰ πατάτα κι' ἓν' αὐγό...
κι' ἄλλα μπαίνουνε θηρία καὶ 'στὴν θέαν των σιγῶ.

Καὶ βλέπω 'στὴν ἐξώθυρα καὶ στῆς Βουλῆς τὴν αὐλα
γραμμένο τοῦτο τὸ ρητὸν μὲ γράμματα μεγάλα:
"Οταν 'μιλῶ νὰ σιωπᾶς,
δὲν δέχομαι διακοπάς,
κι' ἂν εἶσαι Πάπας καὶ παπᾶς
μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς.

—

Ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ μὲ τοὺς πολλοὺς κοκόρους,
κι' ἠσούθη τότε Γάτσος λαϊῶν γι' ἀλευρεμπόρους.
Ὁρίστε καὶ τὸ δεῖγμα, φωνάζει 'στὴν Βουλή,
κι' ἐφάνη σκόνη, στάκτη, καὶ πίτερο πολύ.

—

Ἀλλὰ καὶ 'στὰ κεφάλια τοῦ τόπου τὰ καλλίτερα
ἐφάξανε καμπόσοι
γιὰ νἄβρουν λίγη γνῶσι,
καὶ 'βρῆκαν μόνο πίτερα.
Τότε κι' ἐγὼ 'στοὺς δρόμους ἐξώρμησα φρενήρης,
κι' εἶδα καὶ σένα, βλάμη, ποῦ τώρα θὰ μὲ δείρῃς.

Καὶ νεμπόσικις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

—

Ἐβγήκατε τρεῖς μέθοδοι μελέτης καὶ φρονήσεως
τοῦ Σακορράφου τοῦ γιατροῦ κατὰ τῆς φαύλης φθίσεως.
Τῆς εἴπε 'στὸ Συνέδριον τῶν ἰατρῶν ἐκεῖνο,
κι' ἐγὼ ποῦ τῆς ἐδιάβασα καθ' ὅλα τῆς ἐγκρίνω.

—

Τοῦ γιατροῦ μας τοῦ Καΐρη, τοῦ σπουδαίου μαιευτῆρος
κι' ἐπιστήμονος μὲ κῦρος,
ἐξεδόθη τελευταίως ἀληθῶς σημαντικὴ
καὶ λαμπρὰ Μαιευτική.

—

Ὡραῖος ὁ Μιτυληνιός... 'στὴν Μιτυλήνη βγαίνει,
ἐφημερὶς σατυρικὴ μὲ στίχους γραφομένη.
Ὁ φοιτητὴς Θεόδωρος Θεοδωρίδης μόνος
διευθυντὴς ποιητικὸς κι' ἐκδότης της συγχρόνος.

—

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρισινόνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιὰ κι' ἑνακόσα,
νέα πλάκας στὰ νέφη πετῶσα.

Ὀκτώβριος, τετάρτη κι' εἰκοστή,
καὶ νέα ναυμαχία θαυμαστή.

Ποῦντος χίλια τέσσαρα κι' ἐννενῆντ' ἀκόμη,
ὅλους μᾶς ξαφνιάσανε πυροβόλων βρόμοι.

Θρηνολογῶ μὲ πόνο
ἀγών' ἀδελφοκτόνο.

—

Κρῖμα κρῖμα, ποῦ σὲ φλόγες κι' ἀστραπαῖς οὐρανομήκεις
ἴδαμε παιδιὰ τῶν Στόλων,
μὰ καπνοὶ δὲν ἦσαν νίκης
οἱ καπνοὶ τῶν πυροβόλων.

—

Κρῖμα κρῖμα, ποῦ μεγάλον ἐπροσμέναμεν ἀγῶνα,
καὶ τῆς δόξης τὰ νερὰ
τἀνετάραξαν πυρὰ
καραβιῶν ἀδελφακτόνα.

—

Κρῖμα κρῖμα, ποῦ τὸ γένος ἄκουσε μὲ στεναγμοὺς
ἀστραπόβροντα βαρειά.
κι' εἶδε μέσα σὲ χαράδρας καὶ σπηλιαῖς μὲ σπαραγμοὺς
ναυτικὴ παλληκαριά.

—

Κρῖμα κρῖμα, ποῦ μ' ἐλπίδες ἐσηκώθηκαν οἱ δοῦλοι
πῶς θὰ 'δοῦνε σὰν καὶ πρῶτα
τοῦ Κανάρη τὰ μπουρλότα
καὶ τὴν λάμψι τοῦ Μιαούλη.

—

Κρῖμα κρῖμα, ποῦ κυττοῦσαν καθεμιὰ μας ἀστραπὴ
καὶ φωνάζανε· ἐντροπή.
Κρῖμα κρῖμα, ποῦ κοτίνων δὲν σκορπίσαμε κλωνάρια
σὲ παλληκαριῶν θανή,
κρῖμα ποῦ κι' ἡ γαλανὴ
δὲν σαβάνωσε θριάμβου δοξασμένα παλληκάρια.

—

Κρῖμα, ποῦ πυρὸς ἁγίου δὲν μᾶς 'δρόσισε βροχή,
μὰ θαρρῶ πῶς κάτι λέει μὲς στοῦ γένους τὴν ψυχή:
Τὰ καράβια τὰ μικρά, ποῦ τὰ δείχνουνε μεγάλα
τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας μεγαλόστομοι παιᾶνες,
ποῦ βαρβάρων δεσποτῶν διαλαλοῦνε τὴν φευγάλα
καὶ μὲ θρύλους ταρματόνουν κυματόπληκτοι Τιτᾶνες.

—

Τοῦτα τὰ μικρὰ καράβια θὰ τὰ 'δῆτε καμμιὰ μέρα
σὲ γλαυκὰ πελάγη πέρα,
καὶ θὰ σβύσουν ἡ φωτιαίς των ἄδοξα καὶ μαῦρα χρόνια,
καὶ μιὰ Νίκη θ' αὐλακώσῃ πολυστένακτα νερά,
καὶ ναυμάχων ἀθανάτων θὰ φεγγοβολοῦν ἐγγόνια

Νέας ναυμαχίας θρῆνος
'στὰ στενὰ τῆς Σαλαμῖνος.

—

Φ.— Ἀπροσδόκητος χαρά!..
μὲς' στῆς τόσαις εὐτυχίαις
κίναμε καὶ ναυμαχίας
σὲ πανύμνητα νερά.

—

Ἄκουσες καὶ σὺ τῆς μπόμπαις, τὰ βροντοκτυπήματα,
τοὺς παιᾶνας, τοὺς ὁμάμβους,
ποῦ μᾶς ξύπνησαν ἐκθάμβους,
κι' ὅλοι μιᾶς καινούριας δόξας βγάζουν ξεφωνήματα.

—

Εἶδες γύρω σὰν στρατούς,
καταυλίσεις στρατοπέδων
σὲ χαράδρας καὶ στενά;

—

Ἄκουσες τοὺς κοπετοὺς
δυστυχῶν γυναικοπαίδων,
ὁποὺ 'πῆραν τὰ βουνά;

—

Εἶδες κίνησιν καὶ ζάλην
τῶν κλειστῶν ἰοστεφάνων;
ἐνωτίσθης ἤχους πάλιν
τῶν σαλπίγγων, τῶν τυμπάνων;

—

Ἔκαμες καὶ τώρα νέας 'στοὺς προγόνους προσφωνήσεις
σπάθην κοπτερὰν κρατῶν;
εἶδες καὶ 'στὴν Ἐλευσῖνα καὶ 'στὰ Μέγαρα κινήσεις
καὶ παρέλασιν στρατῶν;

—

Εἶδες Δόξας καὶ Θυέλλας,
κι' ἔως εἰς τὸν Ἴστρο πέρα
ἄκουσες μιὰ στοναχή;

—

Εἶδες καὶ καπνοῦ νεφέλας
νὰ μαυρίζουν τὸν αἰθέρα
καὶ τοῦ γένους τὴν ψυχή;

—

Ἄκουσες αὐτὴν τὴν πλάσιν μὲ τοὺς βρόντους νὰ βογγᾷ;
εἶδες 'στὰ Περάματα
φούρναις καὶ τρεχάματα,
κι' αὐτοκίνητα νὰ τρέχουν κάτω 'στοῦ Σκαραμαγκᾶ;

—

Καὶ σὺ 'στοῦ γένους τὸν βωμὸν δὲν εἶδες ἀναθήματα
πολεμικῆς μανίας,
καὶ τὸ γαλάζιο σύμβολο νὰ σαβανώνῃ θύματα
μιᾶς ἀδελφοκτονίας;

—

Δὲν εἶδες καὶ διαγγελεῖς νὰ πηλαλοῦν μὲ κτύπους
'στοῦ Διομήδη τῶν Θρᾳκῶν τοὺς ἀδιάστους ἵππους;
Δὲν εἶδες κι' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς μέσα 'στὴν τόση βία
νὰ πέρνῃ σβάρνα, Περυσινῆ, κι' αὐτὸν τὸν Καραβία,
ποῦ μέσα 'στὸ Βασίλειον ἔπῆγε τὸ κλεινὸν
τοῦ φίλου μας τοῦ Μενελίκ καὶ τῶν Ἀβησσυνῶν;

—

Δόρατ' ἄκουσες κι' ἀσπίδες;
'στὸν Αἰγάλεω δὲν εἶδες
τὴν θεὰν Παραφροσύνην
ἔνδοξον νὰ στήνῃ θρόνον,
κι' ἀπ' ἐκεῖ τὴν Ρωμηοσύνην
νὰ γεραίρῃ τῶν συγχρόνων;

—

Π. — Φασουλῆ μου, μὴ γελᾷς,
Φασουλῆ μου, μὴ 'μιλᾷς.
Φασουλῆ μου, δὲν γελῶ,
Φασουλῆ μου, δὲν 'μιλῶ.

—

Φασουλῆ μου, κλαίω μόνο
μὲ ψυχῆς μεγάλο πόνο.
Μία θλίψις καταθλίβει τὴν ψυχή μου, Φασουλῆ,
καὶ θαρρῶ μαζί μου τώρα πῶς τὸ πᾶν μελαγχολεῖ.

—

Σ' ἐκεῖνα τὰ στενά
μεγάλη ναυμαχία,
κι' ἀντιλαλοῦν βουνά
καὶ βρέμονται στοιχεῖα.

—

Μὲ τόσο βογγητὸ
τὴν θάλασσα κυτεῖ
τὴν πικροκυματοῦσα.

—

Τὸ μάτι μου βουρκόνει,
καὶ κλαίω τὴν Σφενδόνη,
μὰ καὶ τὴν Ναυκρατοῦσα.

—

Κλαίω Σπέτσαις καὶ Ψαρρά,
κλαίω κι' ἔνσφαιρα πυρά.
Κι' ὅσο 'τίναζαν ὀβίδες
τόσο μοῦστριβαν ἡ βίδες.

—

Τὰ συντρίμματα σηνάζω...
μὴ τῶν εἰκοσιεπτὰ
ἐξολεύτες φωνάζω,
καὶ κοντίζουνε λεπτά.

—

Μπὰμ μπούμ... πανωλεθρία
τὸν κόσμον ἀπελπίζει,
καὶ σάλπιγξ Ταρταρεία
καταστροφὴν σαλπίζει.

—

Πότε μὲ πιάνει ρίγος,
πότε πολέμου σφρίγος,
πότ' ἐξαγρὶς τρελὴ
ἐνθουσιῶ κι' ἐμένα,
καὶ πότε, Φασουλῆ,
μὲ πάει τρία κι' ἕνα.

—

Κλαίω κλαίω καὶ στεναζω,
καραβάκια μας, φωνάζω,
ποῦ σᾶς βλέπουν βουρκωμένα
τόσα μάτια σκλαβωμένα,
τί σᾶς ἤτανε γραμμένα,
καραβάκια μας ἀτυχά,
νὰ πασθῆτε μοναχά,
καὶ νὰ γίνῃ μεταξύ σας νέας ναυμαχίας θρῆνος
'στὰ στενὰ τῆς Σαλαμῖνος.

—

Ἔλα, βρὲ Φασουλῆ μου, μ' ἐμὲ καὶ σὺ νὰ κλάψῃς
τόσους τοῦ Στάλου νέους,
ἀληθινὰ γενναίους,
ἀλλὰ πολὺ φουρτόζους καὶ μὲ πολλὰς ἐξέψεις.

—

Λυπήσου σταυιώτας,
ποῦ μετανοημένοι
κλανῶντ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—

Λυπήσου στρατιώτας,
ποῦ στέκουν κουρασμένοι
ἐν ἐπιρυλακῇ.

—

Θρήνει συντρίμματα,
Νοσοκομεῖα,
θρήνει καὶ θύματα,
μὰ καὶ Ταμεῖα.

—

Κλάψε ποτάμια,
τορπιλοβόλα,
σχοινιὰ κατράμια,
θρήνησον ὅλα.

—

Φ.— Πάψε, βλάκα, νὰ λυπᾶσαι γιὰ τὸ χάλι τῆς μητρός,
καὶ ταύτιά μου κάθε τόσο μὲ τῆς κλάψαις μὴ μοῦ τρῶς.
Πάψε μιὰ νὰ θρηνηθῇς,
καὶ νὰ τῶχῃς εὐτυχία,
ποῦ μιὰ τέτοια ναυμαχία
ἀξιώθηκες νὰ 'δῇς.

—

Κι' ἐγὼ μέλπω λιγυρά·
τί χαρά μας, τί χαρά!..
'στοῦ θριάμβου τὰ τερά
πέφτουν ἔνσφαιρα πυρά.

—

Φεύγει κόσμος προτροπάδην μὲ τροπάρια θρηνώδη,
καὶ τὸ Πέραμα κλονίζουν ἀστραπόβροντα φρικώδη,
κι' ἕνας Ἄρης τρομερὸς ἤχει πέρα πέρα, μά
'λίγαις ἦταν ἡ βρονταῖς, ἠλθαν κι' ἀπ' τὸ Πέραμα.

—

Μὴ μὲ κλαυθμοὺς λιμάρῃς,
κι' ἀπὸ βυθοὺς Ταρτάρων
ἀνέρχονται βαρβάρων
τιάραι καὶ κιδάρεις.

—

Ὁ Ξέρξης ὁ καϋμένος
κυττάζει τρομασμένος
τῶν θαλασσῶν τὸν Ἅδη.

—

Καὶ μέσα 'στὴν ἀντάρα
τοῦ Ξέρξη τὴν τιάρα
τὴν βάζουν 'στὸ σημάδι.

—

Καὶ μαχηταὶ φρενήρεις
μὲ φλέγοντα πυρσὸν
διώκουν τὰς τριήρεις
ἐκείνας τῶν Περσῶν.

—

Τζιπιζες, ἀγαπητέ,
τέτοια πῶς θὰ 'δῇς ποτέ;
Λοιπὸν κάθε λύπη βγάλε,
καὶ σκιρτῶν μαζί μου ψάλε
καὶ τοὺς τώρα καὶ τοὺς πάλαι.

—

Χαῖρε, χαῖρε, Σαλαμίς...
σ' ἐδοξάσαμε κι' ἐμεῖς.
Τῆς δεκάξη τοῦ μηνὸς
σημειώσετε καλά,
ποῦ τὸ μέγα γεγονὸς
μᾶς ἐσήκωσε 'ψηλά.

—

Ὀκτωβρίου δεκαέξη,μιὰ τρανὴ Παρασκευή,
μὲς'στὴν Σαλαμῖνα πᾶλι
ἤγῆκαν πρόγονοι μεγάλοι
κι'ἔκραξαν:εὐάν εὐοῦ!

—

Ἤγῆκε κι'ὁ Θεμιστοκλῆς
κι ὁ παληὸς ὁ Περικλῆς,
κι ἐκελάδησαν Αἰσχύλοι
μὲ βροντοφωνοῦντα χείλη:

—

Ἴτε,παῖδες τῶν Ἑλλήνων,πρὸς τὴν δόξαν τῶν ἀγώνων,
καὶ λυτρώσετε πατρίδα,θήκας ἱερὰς προγόνων.
Νέα γενεὰ προχώρει...
βάστα'στὸ ζερβὶ τὸ δόρυ,
τὴν ἀσπίδα'στὸ δεξί σου,
καὶ πολέμα μεταξύ σου.

—

Μάχου μάχου καὶ πολέμα,
καὶ τὸ κῦμα τὸ γλαυκὸν
νὰ τὸ πορφυρώνῃς μ'αἷμα
συγγενές,ἀδελφικόν.

—

Τέτοια'λέγανε τραναῖς
προπατόρων μας φωναῖς.
Κι'ὁ θεὸς ὁ Ποσειδῶν
ἀπὸ κύματα πηδῶν
μὲ τὴν τριαίναν ἐκύπα,
καὶ τὴν θάλασσαν ἐτρύπα.

—

Εἶχε κᾶτι προειπῆ
εὔελπις καὶ χαρωπὴ
ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν,
πῶς ἀγήρως θ ἀπομείνῃ
σκοταμὸς ἐν Σαλαμῖνι
ὁμοφύλων ἀδελφῶν.

—

Ἡ δὲ Πατρὶς ἀπὸ μακρὰν ἐφώναζε μονάχη:
ἄφες αὐτοῖς...οὐκ οἶδασι
ἐν Σαλαμῖνος ὕδασι
τί κάνουν οἱ ναυμάχοι.

—

Παρέστη δὲ καὶ τοῦ Διὸς ἐκεῖνο τὸ χορίτσι
'στῆς ναυμαχίας τὸν γιαλό,
κι'ὁ Τσάρος μὲ τὸν Ἰταλὸ
μᾶς ἔστειλαν χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸ Ρωκοῦτσι.

—

Μὰ κι'ἐγὼ παντοῦ τοῦ γένους
νίκην διεθρύλησα...
γιὰ νἄ'δῃ τοὺς πληγωμένους
πῆγε κι ἡ Βασίλισσα.

Ἐξάφνα προβάλλει μιὰ σκιὰ μεγάλη.

—

Φ.— Μὰ καὶ σὺ μὲ τὸργανέτο
τόνισε θριάμβων ἦμα..
κύτταξε,βρὲ Περικλέτο,
τοῦ Θεμιστοκλῆ τὸ φάσμα.

—

Βγαίνει μέσ'ἀπὸ τὸ μνῆμα
καὶ μ ἀργὸ προβαίνει βῆμα
καὶ μᾶς κάνει τὸν βαρύ...
πλὴν μαζί του προχωρεῖ
κι'ὁ Κυναίγειρος ἐκεῖνος,
μαχητὴς τῆς Σαλαμῖνος.

—

Δόξα μας προγονική,
κι'ὅπως λὲν ἱστορικοὶ
μὲ τὰ δόντια'πολεμοῦσε'στῆς παληαῖς τῆς ναυμαχίαις...
γιὰ φαντάσου καὶ σὺ νἄχες τέτοιαις ὀδοντοστοιχίαις

Π.—Ὦ τοῦ παληοῦ Θεμιστοκλῆ σκιὰ προσκυνημένη,
τὴν Σαλαμῖνα μὴ θρηνῇς
καὶ μὴ τὰ δάκτυλα κινῇς...
ἡ τῶν δακτύλων κίνησις γνωρίζω τί σημαίνει.

—

Μὴν εἶσαι τόσο σκυθρωπός,μὰ γελαστὺς προχώρει...
σὰν ἥρως μεγαλόψυχος παραφορὰς συγχώρει.
Καμμία θλίψις καὶ καῦμός ἂς μὴ σὲ κατατρύχῃ
καὶ μιὰ φορὰ θὰ δοξασθοῦν τὰ ξύλινά σου τείχη.

Κι'ὁ «Φασουλῆς μὲ τονο 'στοὺς ἴσχιους τῶν προγόνων.

—

Φ.— Νἄσωρηάζοντι τὰ τείχη
τῆς παληᾶς Ἱεριχοῦς,
καὶ παληῶν Αἰσχύλων στίχοι
ἀφυπνίζουν τὰς ἠχοὺς
τῶν κοιλάδων, τῶν ὀρέων,
καὶ τῶν πόντων τῶν εὐρέων.

—

Ὁλοέν'ἂς εὐλογοῦν
τὰ μεγάλα δάκτυλά σος
ὅσους σᾶς ὑμνολογοῦν
σὲ ξηρὰς καὶ σὲ θαλάσσας.

—

Συγχωρεῖτε τὰς ἐξάψεις τῶν Ρωμηῶν τὰς αἰφνιδίας,
γίνετε δική μας σκέπη,
καὶ μὴ λέτε πῶς μᾶς πρέπει
μονοχὰ ζουρλομανδύας.

—

Κανεὶς δὲν ἐλησμόνησε τὰ τρόπαια τὰ πάλαι,
πηγαίνετε'στοὺς τάφους σας σὰν πρὶν ἐν ἡσυχίᾳ,
κι'ὁ κόσμος δὲν ἐχάλασε,Θεμιστοκλῆ μεγάλε,
ἂν ἐπὶ τέλους'κάναμε κι'ἐμεῖς μιὰ ναυμαχία.

—

Ἐλθὲ καὶ σύ,Κυναίγειρε,κι'ἐνθάρρυνε κι'ἐμένα,
ποῦ μάχομαι κατὰ σκιῶν καὶ κατ'ἀνεμομύλων,
καὶ δῶσε μας τὰ δόντια σου τὰ κοσμοξακουσμένα
γιὰ νὰ τὰ τρῖξωμε κι'ἐμεῖς κατὰ τῶν ἀλλοφύλων.

—

(Εἶπε,κι'ἐξηφανίσθησαν ἀμέσως τὰ φαντάσματα,
κι'ἀπέμειναν ἐμβρόντητα τὰ δυὸ ξυλένια πλάσματα.)

—

Φ.—Πάψε λοιπὸν τῆς κλάψαις σου,βρὲ Περικλῆ κλαψάρη....
μ'ὅσα γινῆναν ἔλπιζε,μ'ὅσα κι'ἂν γίνουν θάρρει.
Εἶναι τὰ μαλὰ πιθανὸν κι'ἄλλα νἀ'ᾖς πολλά,
ἴσως καὶ νέων θυελλῶν νὰ σὲ τραμάξῃ βρόμος,
πλὴν σὺ μὴν ἀπελπίζεσαι καὶ γνώριζε καλὰ
πῶς ὁμαλὸς δὲν στρώνεται τῆς ἀρετῆς ὁ δρόμος.

—

Φῶς διακρίνω,Περικλῆ,μακρόθεν ἀναιέλλον,
καὶ μ'εὐελπίζει τὸ παρὸν καὶ πιὸ πολὺ τὸ μέλλον.
Τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ κυητοῦν
ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι,
καὶ δακρυσμένοι χαιρετοῦν
τὸ νέο μας καράβι.

—

Π.—Γιὰ τοῦτο σήμερα κι'ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ δώσω ξύλο,
οὐ μὴν ἐπιφυλάσσομαι'στὸ προσεχές μας φύλλο.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΙΥΡΤΗΣ

Ἑκατὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι'ἑννιὰ κι'ἑνακόσα,
νέα πλάσις'στὰ νέφη πετῶσα.

Μηνὸς'Οκτώβρη τριανταμία,
παντοῦ γαλήνη καὶ νηνεμία.

Ποῦντος χίλια πέντε κι'ἐννενῆντα 'ἄλόμη
κι'ὅλο γιὰ συλλήψαις τρέχουν ἀσεννόμοι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Καλημέρα,Περικλέτο,
μὲ τὸ τρύπιο στιβαλέτο.

Π.— Καλημέρα,Τραπεζίτη,
ποῦχεις τῆς μπακάλισας μύτη.

Φ.— Τί μοῦ κάνεις;πῶς περνᾷς;
ποῦ πηγαίνεις,ποῦ γυρνᾷς;

—

Π.— Πότε'στὴ Βουλὴ τὴν μάννα
τὴν ἡμέρα μου περνῶ,
κι'ἄλλοτε μ'ἀεροπλάνα
'στὸν ἀέρα τριγυρνῶ.

—

Φ.— Ξέρεις τίποτα νἀ'πῇς;
Π.— Λὲν σὲ δρόμο προκοπῆς
πῶς θἀ'μπῇ κι'ἡ Ρωμηοσύνη
καὶ Παράδεισος θὰ γίνῃ.

—

Φ.— Τοῦτο πιὰ τὸ ξέρουν ὅλοι
πῶς θὰ γίνῃ περιβόλι.
Ἄλλο τίποτα δὲν ξέρεις...
Π.— Λένε τῶρα,Φασουλῆ,
πῶς'σὸ τέλος προσεγγίζει μετ'ὀλίγον ἡ Βουλή.
Φ.— Ἄλλο τίποτα δὲν ξέρεις;
Π.— Τίποτ'ἄλλο,παρὰ μόνον
πῶς ἀναβολὴ θὰ γίνῃ τῶν περιλεῶν'Αγώνων.
Φ.—Μὰ γιατί,βρὲ Περικλέτο;
Π.— Δὲν εἰξεύρω καὶ καλά,
ὅμως λένε,Φασουλῆ μου,πῶς δὲν ἔχομε φιλά.
Καὶ γιὰ τούτους τοὺς μεγάλους
'Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας,
ποῦ μᾶς δείχνουν πλοῦτον κάλλους
καὶ δοξάζουν τοὺς αἰῶνας,
δὲν ἀντέχει λὲν ἡ κάσσα τοῦ Ταμείου τοῦ πτωχοῦ,
κι'ἕνα νέφος νέας λύπης ἐξαπλώθη παντοχοῦ.

—

Καὶ γιὰ τοῦτο τὸ μαντάτο
ἦλθε κόσμος ἄνω κάτω,
καὶ θρηνοῦν μὲ πόνον ὅλοι,
ποῦ δὲν θἄλθουν διπωβόλοι,
ἅλται,πύκται,καὶ δρομεῖς
'στὸ πεδίον τῆς τιμῆς.

—

Ἐν τῷ μέσῳ τόσου σάλου
πολυάσχολος τυρβάζω,
καὶ'στὰ μάρμαρα ρεμβάζω
τοῦ Σταδίου τοῦ παγκάλου.

—

Καὶ τὸ βλέπω καὶ πονῶ
καὶ τὴν τύχη του θρηνῶ.
Ματαιότης ὅλα,χλεύη...
δὲν ἀκοῦς σὰν πρὶν θορύβους,
ἔρημία βασιλεύει
σὲ κονίστραις καὶ σὲ στίβους.

—

Δὲν κυνηγᾶζω μήτε ξένους ἀθλητὰς καὶ γηγενεῖς
κι'ἄλλους τοῦ Σταδίου λάτρας,
μήτε Δόριζος κανείς,
μήτε Τόφφαλος τῆς Πάτρας.

—

Μοῦτρα γνωστὰ μου κι'ἄγνωστα σὰν πρὶν δὲν συναντῶ,
οὐδ'ἅλματα μετὰ φορᾶς,ἀλλ'οὔτ'ἐπὶ κοντῷ.
δὲν βλέπω καὶ τοὺς Βασιλεῖς'στοὺς θώκους των ἐκείνους
νὰ βλέπουνε τοὺς ἀθλητὰς καὶ νὰ σκορποῦν κοτίνους.

—

Κανεὶς δὲν ἀγωνίζεται,κανεὶς δὲν δρέπει κότινον,
καὶ νέφος κατασκότεινον
ἁπλοῦται μ'ἄλλα νέφη
'στὸ Στάδιον,κενέφη.

—

Μᾶς ἀναβάλλουν ἀπηνεῖς
τὸν κάλλιστον ἀγῶνα,
μήτε μᾶς ἔρχεται κανεὶς
ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα,
νὰ μᾶς εἰπῇ σὰν κι'ἄλλοτε χαρμόσυνα μηνύματα,
μήτε λαὸς ἐνθουσιᾷ μὲ τόσα ξεφωνήματα.

—

Σιγᾷ τοῦ κλέους ὁ βωμός
κι'ἡ γῆ τοῦ Μαραθῶνος,
κι'εἶναι μεγάλος ὁ κοῦμός,
κι'εἶναι πολὺς ὁ πόνος.

—

Βλέπω κερκίδες ἀδειανάς,
καὶ δὲν ἀκούονται φωναῖς
ἀθλητικῶν θριάμβων
ἐκ θεατῶν ἐκθάμβων.

—

Καὶ σὲ ποδάρια κατενὸς
κανεὶς μὲ στόμα κεχηνὸς
δὲν βλέπει σὰν καὶ πρῶτα
ταχύτητος ἱδρῶτα.

—

Ποῦ τῶν δρομέων,Φασουλῆ,καὶ τῶν ἄλτῶν τὸ σμῆνος;
τώρα τὸ πᾶν ἐρήμωσε καὶ τάφων ἡσυχία...
καὶ μόνον ἕνα, ἄγγελος ταχὺς ἐκ Σαλαμῖνος
ἔρχεται κάτι νὰ μᾶς πῇ γιὰ κάποια ναυμαχία.

—

Κι'αὐτὸς ποῦ λές,σκαρτάδε,
μᾶς ἀναγγέλλει τάδε.
Μᾶς λέγει γιὰ τὸν Στόλο μας πῶς κατεναυμαχήθη,
μᾶς λέγει πῶς ἐφρύαξαν μὲ κανονιᾶς τὰ πλήθη.

—

Μᾶς λέγει γιὰ τὸ Ναυτικὸ
πῶς τοὺς Ρωμηοὺς ἐφτέρωσε,
πῶς 'γέννησε τὸν πανικὸ
καὶ κάθ'ἔχθρὸς ἐκέρωσε.

—

Μᾶς ἀναγγέλλει,Φασουλῆ,σπουδαῖα γεγόνότα,
καὶ τρομερῶν ναυμαχιῶν τρομακτικὰ μαντάτα,
πῶς σὲ στεμνιαῖς'βρεθήκανε στασιαστῶν πισκότα
κ'ἀσκιὰ πρὸς τούτοις μὲ νερὸ καὶ μὲ κραοὶ γεμάτα.

—

Καὶ λένε τοῦτον τὸν καιρὸ
καμπόσοι πατριῶται
πῶς τώρα 'στὸ κρασὶ νερὸ
βάζουν οἱ στασιῶται.

—

Μᾶς λέγει πῶς στασιαστὰς τσακόνουν ὁλοένα,
πῶς ὁ Τυπάλδος'μοίραζε καὶ κάστανα ψημένα,
κ'αὐτὸ δηλοῖ πῶς'βάλθηκε,ξυλένιο μου κεφάλι,
τὰ κάσταν'ἀπὸ τὴν φωτιὰ μονάχος του νὰ βγάλῃ.

—

Μᾶς λέει πῶς περίπολοι καὶ μὲ πεζοὺς κ'ἐφίππους
'βγῆκαν'στὸ καραοῦλι,
μᾶς λέει πῶς τὸν'πιάσανε πρὸς τοὺς'Αμπελοκήπους
μαζὶ μὲ τὸν Δημούλη.

—

Μᾶς λέει πῶς'φορούσανε κ'οἱ δρὸ τους πατατούκαις,
μᾶς λέει κ'ἄλλα πράμματα,
καὶ πῶς εἰς τὰ Περάματα
καὶ τώρ'ἀκοῦς ἐνίοτε νὰ πέφτουν τρακατρούκαις.

—

Λέει πῶς ἄνοιξαν πολλῶν κεκοιμημένων τάφοι,
πῶς δάφνην ἀνεβλάστησε κάθε προγόνου τάφος,
λέει τὰ ναυμαχήσαντα'στὴν Σαλαμῖνα σκάφη
πῶς πρὸς λιμένα ρυμουλκοῦν τὸ τῆς πατρίδος σκάφος.

—

Λέει πῶς ἥλιος λαμπρὸς τροπαιοφόρος δύων
τῆς πολιτείας χαιρετᾷ τὸ πρὶν σαθρὸν ἀκάτιον,
καὶ τοῦτο πάλιν ρυμουλκεῖ πληθὺν Νομοσχεδίων,
κ'ἐμεῖς ἀναβαλλόμεθα τὴν δόξαν ὡς ἱμάτιον.

Στὸ μέγα Στάδιον ἐκεῖ Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοί.

—

Φ.—Κι'ἐγὼ ποῦ λὲς'στὸ Στάδιον ἐπῆγα νὰ ρεμβάσω
καὶ τὰς σειὰς τῶν ἀθλητῶν ἐκεῖ νὰ κατεβάσω
Κι'ἐνῷ'κυττοῦσα γύρω μου μὲ φλογιομένο μάτι
εἶδα'στὸν στίβο,Περιωλῆ,δρομαῖο τὸν Κορφιάτη,
κοντὰ κι' ὁ Ραλλῆς ἔτρεχε δρομαῖος ἐκεῖ πέρα
κι'ἀνέμιζαν χρυσᾶ μαλλιὰ'στὸν καθαρὸν ἀέρα.

—

Ὁ μὲν ἐσφίγγετο τὸν δὲ'στὸν δρόμο νὰ περάσῃ,
κ'ὁ Κυριακούλης'φάνηκε μαζὶ μὲ τὸν Θανάση.
Κουφάγιο,τοῦ'φωνάζανε καμπόσοι μὲ σπαθί,
κ'ἐκεῖνος ἀγωνίζεται,κι'ἐκεῖνος προσπαθεῖ,
ὁπόταν μ'ἕνα πήδημα καὶ ρώμην ἄλιου πρώτου
τὸν Θεοτόκη'πέρασε καὶ τὸν συμπέθερό του.

—

Τότε πάταγος πολύς,
τότ'ἐτσάκησαν σπιρούνια,
τότ'ἔσήμαναν Βουλῆς
ἠχηρότατα κουδούνια.

—

Τότε κλονισμὸς κερκίδος,
Περιωλῆ συφοριασμένε,
καὶ βοὴ κραυγῶν ἐξέλλων.

—

Κι'ὁ Θανάσης τῆς Λοκρίδος,
ποῦ δυκτάτορα τὸν λένε,
σχέδια μεγάλα πάλλων,
'στὸν ξανθὸ ρεπουμπλικάνο καὶ'στὸν Κόντε τὸν Κορφιάτη
ὀρὲ βάρδα,ξεφωνίζει,καὶ σᾶς ἔφαγα τὸ μάτι.

—

Τότε θούριον ὀρχήστρας
'στοῦ Σταδίου τὰς κονίστρας,
τότ'ἐθαύμαζες'στοὺς στίβους
τῆς πολιτικῆς ἐφήβους,
ποῦ μουσκίδι'στὸν ἱδρῶτα
δὲν ἐτρέχανε σὰν πρῶτα
σὲ πεπατημένας τρίβους.

—

Τότ'ἐξύπνησε κ'αὐτὸ
τῆς πατρίδος τὸ ρημάδι,
ποῦ βογγᾷ χωρὶς λεφτό,
καὶ χλωροὶ κοτίνων κλάδοι
'στεφανώσανε κεφάλια,
ποῦ μᾶς σώζουν ἀπὸ χάλια.

—

Καὶ μέλος ἤκουσα γλυκὺ σωτήρων ἀοιδῶν
κ'ἔπεφταν νομοσχέδια παντοῖα βροχηδόν,
καὶ στόματα'σφαλίσανε κ'ἐδέσποζε σιγή,
κ'ὁ Νέγρης μόνον ἤθελε νὰ τὰ τροπολογῇ,
μὰ'στὸ καλάθι'ρίχνανε κάθε τροπολογία του
κ'ἔπιναν'στὴν ὑγεία του.

—

Ἄλται'σηδοῦσαν τολμηροὶ διάφορα παλούκια
καὶ φόβος γιὰ τῆς τόλμης των τὸ θάρρος ἐπεκράτει,
καὶ'στὴν Λοκρὸ'πηγαίνανε λογῆς λογῆς μπουλούκια
καὶ τοὺ'ζητοῦσαν ραντεβοῦ γιὰ νὰ τοῦ'ποῦνε κάτι.

—

Κι'εἶπεν αὐτός:σᾶς δέχομαι προθύμως,πατριῶται...
νἀλθῆτε τὰ μεσάνυκτα,νἀλθῆτε μέντζα νάτε,
δὲν εὐκαιρῶ γιὰ ραντεβοῦ,παρὰ μονάχα τότε.

—

Τῆς ρητορείας ἀθλητὴ τὴν γλῶσσα των δαγκάνουν,
ἐξέμαθαν οἱ δυστυχεῖς τῆς πρώτιας παπαρδέλαις,
καὶ εἴποτ'ἄλλο,Περιωλῆ,δὲν ἔβλεπες νὰ κάνειν
παρὰ μὲ χεῖλη σιγηλὰ νὰ γλείφουν καραμέλαις.

—

Ἀγῶνες ἀνορθώσεως,κ'εἰς ὅλους ἦτο δῆλον
πῶς ἕνα κ'ἄλλον ρήτορα τὸν ἔσκιαζε φοβέρα,
ἐν τούτοις παρευρίσκοντο κ'ὁ Μπάιτσερ κ'ὁ Δίλλων,
κ'ὅλο'τηλεγραφοῦσανε γιὰ 'μᾶς'στὴν'Εγγλιτέρα,
κ'ἐφώτιζαν τοὺς'Αγγλους των μὲ σοβαρὰ κ'ἀστεῖα
γ'αὐτὰ ποὺ τώρα γίνονται'στῶν φώτων τὴν Ἑστία.

—

Ἀγὼν ἀναγεννήσεως μεγάλος καὶ μακρός,
μόχθου καὶ κόπου Σταδιον,προπόνησις,προπαίδεια,
κ'ἐκεῖνος ὁ χαλκέντερος,Θανάσης ὁ Λοκρίς,
δός του κἀπαρασφίγγεται νὰ βγάζῃ νομοσχέδια.

—

Ἀκόμη δὲν'ξημέρωσε...τρεμουλιαστὰ'στὴ ράχη
αὐγερινὸς φωτοβολεῖ,
ἀκόμ'οἱ κάμπ'εἶναι θολοί,
καὶ τὰ βουνὰ κ'οἱ βράχοι.

—

Ἡ πλάσις ἀναπαύεται χωρὶς καμμιὰ φροντίδα,
μόν'ὁ Θανάσης γρηγορεῖ μὲ μάτια σὰν γαρίδα,
μόνον ἐκεῖνος ἀγρυπνεῖ περίφροντις ἀκόμα
κ'ἔχει τὰ νομοσχέδια προσκέφαλο καὶ στρῶμα.

—

Στὴν ὥρα τούτη τὴν κρυφὴ
Νεραϊδες παραστέκουν,
γιὰ τοῦ Λοκροῦ τὴν κορυφὴ
χρυσᾶ στεφάνια πλέκουν.

—

Κι'ὅλοι τοῦ λέν:Σὺ Κύριε,κ'ὅλοι τοῦ καῒν λιβάνια,
Θανάσης ἔφα,βρὲ παιδιά,
κανεὶς μὴ βγάλῃ τσιμουδιά,
καὶ κάνετε μετάνοια.

—

Ἀγῶνας εἰς τὸ Στάδιον ἀκούω καὶ κυττάζω
καὶ γιὰ τὴν Ἀναγέννηση καθόλου δὲν διστάζω.
Καὶ Συντεχνίαις ἔφθασαν ν'ἀγωνισθοῦν'στὸν στίβον,
καὶ μὲ κοτίνου κλῶνα
προσῆλθε κάποιος πρόγονος δικαίως ἀναμείβων
καὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα.

—

Φωναῖς,ἀντάραις,γδοῦπαι καὶ κρότοι,
τρέχουν ἡ γλώσσαις πολλῶν εὐγλώττως,
κ'εἶδα'μπροστά μου τὸν Παπαφώτη,
ποὖναι Προέδρων Πρόεδρος πρῶτος.

—

Ἴτε'στὸ Στάδιον νὰ γίνῃ σάλος
καὶ γιὰ τὸ πάπλωμα καυγᾶς μεγάλος.
Δαφνί,φωνάζω,Κέρκυρα,Τῆνος,
κ'ἔγινε τότε,βρὲ κακομοίρη,
'στῆς Συντεχνίαις κακὸ καὶ θρῆνος
καὶ τοῦ Κουτρονίλη τὸ πανηγῦρι.

—

Κι'ἀνήγγειλ'ἕνας ἄγγελος μὲ μάτι φλογοβόλο
πῶς τώρα καὶ Συντεχνιῶν συγκρούσεις ἀπειλοῦνται,
καὶ κρῖμα ποῦ δὲν ἔχουνε κι'αὐταῖς κανένα Στόλο
ν'ἀρχίσουνε,βρὲ Περιωλῆ,νὰ βομβαρδοβολοῦντται.

Ἀγγελιαφόρος σύννους τάδε λέγει'στοὺς ξυλένους.

—

Μὴ κουφοκεφαλάκηδες ἀκοῦτε μερικούς...
κατόπιν τῶν ἀγωνιῶν τῶν τόσων σας ἀγώνων
δὲν πρέπει ν'ἀναβάλετε τοὺς'Ολυμπιακοὺς
κ'ἀγῶνας νὰ μὴν κάνετε καὶ δρόμους Μαραθώνων.

—

Ὁ κὺρ Θανάσης ὁ Λοκρὸς παραπολὺ μᾶς σκάνει,
μὲ τῆς οἰκονομίας του κι' αὐτὸς τὸ παρακάνει.
Κι' ἂν μέτρα περισυλλογῆς
λαμβάνωνται δρακόντεια,
μὰ πρέπει, τέκνα τέτοιας γῆς,
νὰ ρίψωμεν ἀκόντια.

—

Ἐμπρός... στὰ χρόνια τὰ πτωχὰ
νὰ ρίξωμε τὸν δίκιο,
κι' ὄχ' ἡ κοιλιά μας μοναχὰ
νὰ παίζῃ Καραΐσκο.

—

Δέτε καιρό, ποῦ δηλέξαν γιὰ τὴν ἀναβολή,
τώρα ποῦ κόβεται γιὰ μᾶς Δύσις κ' Ἀνατολή,
ποῦ πρέπει σήμερα καθεὶς νὰ ρίξῃ τὸ λιθάρι,
νὰ γίνῃ γίγας Τόφφαλος γιὰ νὰ σηκώσῃ βάρη,
καὶ νὰ πηδήσῃ πτερωτὸς εἰς ὕψος, πλάτος, μῆκος,
καὶ τῆς φυλῆς τὴν δύναμιν νὰ δείξῃ καὶ τὸ νεῖκος.

—

Τί καιρὸς γι' ἀναβολή,
ἐνῷ δρᾶσις μᾶς καλεῖ
μὲ παιᾶνας χαρμοσύνους.

—

Ἐνῷ θἄλθουν ταλαράδες
γιὰ ν' ἀφήσουνε παράδες
καὶ νὰ πάρουνε κοτίνους.

—

Δέτε καιρό, ποῦ δηλέξαν νὰ μᾶς τοὺς ἀναβάλλουν,
τώρα ποῦ φίλοι μας θερμοὶ
θὰ βροῦν γιὰ τούτους ἀφορμή,
καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον καὶ πάλι θὰ μᾶς ψάλουν.

—

Τώρα ποῦ δέξαμε κι' ἐμεῖς πῶς ἔχομ' εὐρωστία,
τώρα ποῦ πρέπουν καὶ σ' ἐμᾶς ἀγώνων ἀριστεῖα,
τώρα ποῦ συναράσσονται τ' ἀντίσηχα στοιχεῖα μας,
κ' ἄκουμε πῶς οἱ Βούλγαροι ζητοῦν τὴν συμμαχία μας.

—

Πρέπει νὰ γινοῦν Ἀγῶνες
γιὰ νὰ δοῦνε κηδεμόνες,
κι' ἐστεμμένοι συγγενεῖς μας καὶ προστάται μας μεγάλοι
πῶς δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο τοῦ Ρωμαίικου τὸ χαλί.

—

Κι' ἂν τὸ γένος τώρα σκάνῃ
πῶς θὰ γίνουνε στρατοί,
πῶς δὲν εἶναι περιττὴ
τῶν Ἀγώνων ἡ δαπάνη.

—

Ἴτε πάλιν πρὸς Ἀγῶνας ἀελλόποδες ὡραῖοι,
καὶ μὴν κλαῖτε σὰν Ἑβραῖοι
γιὰ παράδες καὶ γιὰ χρέη.

—

Ἴτω κάθε παλληκάρι
πρὸς τὴν ἄφθιτον τιμήν...
εἴθε, γένοιτο, μακάρι,
κι' ἑκατὸ φοραῖς ἐμήν.

Συνωμοσία μυστική καὶ μάλιστ' ἀπειλητική.

—

Π.—Ποιοὶ νάναι τοῦτοι, ποῦ ρχονται κατακουκουλωμένοι;
Φ.—Σὰν συνωμόται φαίνονται...
Π.— Κακὸ ποῦ μᾶς προσμένει.
Φ.—Θαρρῶ πῶς εἶναι βουλευταί... μὲ πάει ριτιδί.
Π.—Αὐτὸ τὸ μοῦσι φαίνεται πῶς εἶναι τοῦ Μπουφίδη.
Φ.—Ἐκεῖνος δὲν συνωμοτεῖ... τοῦ τὄγραψαν ἀστεῖα...
Π.—Συνωμοσία μυστική, θαρρῶ πῶς ἐξυφαίνεται.
Φ.—Γιὰ δὲς κι' αὐτὸν... τῆς Λειβαδῆς ὁ Λάπας δὲν σοῦ φαί-
[νεται;
Π.—Κι' ἐκεῖνος πῶς σοῦ φαίνεται, ποῦ στέκει σκεπτικός;
Φ.—Σὰν Ἀντιπρόεδρος Βουλῆς Μαυρομιχαλικός.
Π.—Κι' αὐτὸς ἐκεῖ, ποῦ μᾶς κυτᾷ μὲ γέλοιο καὶ μὲ χάρι;
Φ.—Μοῦ φαίνεται σὰν πρόσωπο καὶ μπόϊ Κιαφφαντάρη.

—

Π.— Κι' ἄλλοι φθάνουν ἀπ' ἐκεῖ
συνωμῶται Ραλλικοί,
μὰ καὶ Θεοτοκικοί
καὶ Μαυρομιχαλικοί,
κι' ἆσμα ψάλλουν μ' ἕναν τόνο,
ποῦ μὲ κάνει νὰ παγώνω.

—

Συνωμ.—Ἐμπρός, παιδιὰ τῆς μπάτσικας, καθεὶς ἐπαναστάτης
κατὰ τῆς εὐρυτάτης.
Εὐρεῖα περιφέρεια, κακό, τρομάρα, φρίκη...
εὐρεῖα περιφέρεια, θανάτου καταδίκη.
Εὐρεῖα περιφέρεια, ποῦ μέσα 'στὴ Βουλὴ
θὰ φέρνῃ κάθε ταλαιπὰ καὶ κάθε παραλῆ.

—

Τί τοὺς κάπνισε νὰ θέλουν ἐκλογαῖς μὲ τὸν Νομὸ
καὶ μ' αὐταῖς νὰ μᾶς καθίζουν τὸ μαχαῖρι 'στὸν λαιμό;
Ὅλοι κατὰ τῆς εὐρείας λύσετε τὸν γλωσσοδέτη...
φαντασθῆτε τότε πόσοι θὰ γυρεύουνε ρουσφέτι.
Μὲς 'στὴ φαύχα τὴν μεγάλη καὶ τὴν ἀναπαραδιὰ
ποῦ παράδες νὰ κερνοῦμε τόσους ἐκλογεῖς, παιδιά;

—

Τίνος θὰ βαστοῦν τὰ κότσα καὶ ποιὸς θἄχῃ νὰ 'ξοδεύῃ
γιὰ καλπῶν ἀντιπροσώπους,
καὶ γιὰ νὰ περιοδεύῃ
μέσα 'στοῦ Νομοῦ τοὺς τόπους;

—

Τότε ποῦ περιοδείαις μὲ λαλούμενα καὶ σμπάρα;
ποῦ λεφτὰ γιὰ θερισκιλίδων ἀναρίθμητα τσιγάρα;
Μὲς 'στοὺς τόσους ψηφοφόρους, μέσα σὲ χιλιάδες γλάρους,
πῶς θὰ κάνωμε βαπτίσια, πῶς θὰ κάνωμε κουμπάρους;

—

Ποιὸς σὰν τώρα θἀμπορῇ διαδήλωσι νὰ κάνῃ;
μήτε Κάρνεζο κανεὶς δὲν θ' ἀνέχῃ 'στὴν δαπάνη,
καὶ θὰ λείψῃ κάθε δρᾶσις καὶ ζωὴ τῶν ἐκλογῶν,
καὶ θὰ γίνετ' ἕνας κρύος καὶ νεκρόβραστος ἀγών.

—

Ποῦ καιρὸς γιὰ τόσους ψήφους νὰ 'ρωτᾷς καὶ νὰ μαθαίνῃς
ποιὸς σὲ τόσους ψηφοφόρους θἀμπορῇ νὰ κάνῃ χάβρα,
ποῦ κι' ἂν γίνῃς Ἑκατόγχειρ βέβαια δὲν θὰ προφθαίνεις
νὰ μαλάζῃς καὶ νὰ σφίγγῃς τόσ' ἀμέτρητα ξεράδια;

—

Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν σκεφθῆτε, κ' ἄψυχώσετε φωνὴ
γιὰ τὴν πρώτη τὴν στενή.
Ἄλαλος κανεὶς μὴ στέκῃ,
βγάλετε τρανὴ λαλιά...
σύνθημά μας ἡ παλιά,
κεραυνός, ἀστροπελέκι.

—

Ἡ φωτιά μας εἶναι τόση, ποῦ καὶ Πόλων πάγους τήκει...
μάρς... ἢ θάνατος ἢ νίκη.

Καὶ κλαπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Κατάστημα τῶν Μενδρινῶν ἐκ τῶν τελειοτάτων
μὲ θαυμασίαν συλλογὴν πλουσίων ὑφασμίτων.
Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν φημίζεται πολὺ
κ' εἴκοσι φέρον ἀριθμὸν τοὺς πάντας προσκαλεῖ.

—

Στὸ Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Μαρινοπούλου τώρα
αὐτόματα ξυριστικὰ θὰ βρῆτε μηχανήματα,
ἀπὸ γλυτόνουν πρόσωπα πολλῶν γενειοφόρα
[illegible]

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιὰ κι' ἐνιακόσα,
νέα πλάσις στὰ νέφη πετῶσα.

Ἑβδόμη Νοεμβρίου,
τρόμος Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' ἐνενῆντα κι' ἕξη,
μπάλικος παρὰς θὰ τρέξῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Τῶν δασκάλων σφαδαζόντων
καὶ τὰ δόντια των τριζόντων
καὶ τὰ μάλα μαινομένων,
καὶ πολλῶν κραδαινομένων
κοπτερῶν ἐγχειριδίων
κατὰ τῶν νομοσχεδίων
τοῦ Θανάση τοῦ Λοκροῦ,
εἰσαχθέντων πρὸ μικροῦ
δίχως πρόλογο μεγάλο
ὑπὸ τοῦ Παναγωτάκη,
ποῦ δὲν ἔχει σὰν τὸν ἄλλο
τὸν ἀμίλητο μοιστάκι.

—

Τοιγαροῦν πολλῶν βλεπόντων πῶς μ' αὐτοὺς τοὺς νέους νό-
[μους
θ' ἀπομείνουν εἰς τοὺς δρόμους,
καὶ λαιμάργως ὅπως τώρα δὲν θὰ γεύωνται σοφίας,
μὰ θὰ τρῶνε μπακαλιάρο,
καὶ τῶν βαρελίων ἀφύας
οἰνελαίῳ κ' ὄξυγάρῳ.

—

Τοιγαροῦν ἐπικειμένης
συγχωνεύσεως Σχολείων,
καὶ τῆς γῆς τῶν μεγαλείων
δι' αὐτὸ ταρασσομένης,
καὶ γὰρ οὕτω, Περικλέτο, δὲν θὰ λάμπῃ σὰν καὶ πρώτα
μὲ κλεινὴς παιδείας φῶτα.

—

Ἐπειδὴ μ' αὐτὴν τὴν νέαν
μεταρρύθμισιν τῆς Μέσης,
εἰς τὴν γῆν τὴν κεχηναίαν
δὲν θὰ πλεονάζουν θέσεις.

—

Ἐπειδὴ καὶ τὰ Σχολεῖα
ὀλιγώτερα θὰ γίνουν,
καὶ τὰ σχέδια γελοῖα
κι' ἀσυνάρτητα τὰ κρίνουν.

—

Τοιγαροῦν πολλὰ λεγόντων
ἀληθῶν λογιωτάτων,
καὶ τὰ σχέδια ψεγόντων
διὰ λόγων κακεμφάτων.

—

Τὰ πάνδεινα τῆς Μέσης Παιδεύσεως παθούσης,
μὰ καὶ τῆς κλασικῆς,
κι' ἐσχάτως συνελθούσης
τῆς Φιλοσοφικῆς.

—

Οὐκοῦν καὶ παρὰ ταύτης γελοίων νομισθέντων
κι' ἀποτυμπανισθέντων,
πεμψάσης δὲ πρὸς πάντας
τοὺς νῦν ἱεροφάντας
καὶ μύστας τῶν γραμμάτων
ὄγκους ὑπομνημάτων.

—

Οὐ μὴν αὐτὰ κἀκείνης ἀποτυμπανισάσης
ἅτε δὴ ποιουμένης περὶ πολλοῦ τὰ γράμματα,
οὐ μὴν κι' ἀπὸ περάτων φωνῆς ἀτηγησάσης
πῶς ἔχει γιὰ τὴν γοῦνα τοῦ κὺρ Θανάση ῥάμματα.

Οὐκοῦν καὶ κωμοπόλεων
τανῦν ἐγερθεισῶν,
τὸ πᾶν δ'ὡς ἐπιτόλαιον
κἀκείνων κρινουσῶν
μὲ τὴν διὰ πασῶν.

—

Οὐ μὴν εἰς τὸ Βασίλειον ἡμῶν τῶν ἐπιζώντων,
ὅπερ ὑπάρχ'ὑπογραμμὸς ἁπανταχοῦ καὶ δεῖγμα.
παμπόλλων καὶ παντοειδῶν λογίων συριζόντων,
οἵπερ καλοῦσι προσφυῶς συριστικὸν τὸ σίγμα,
ὡς δῆθεν προφερόμενον πλειστάκις παρ'ἡμῶν
μέ τινα συριγμόν.

—

Τὴν μῆνιν τὴν δασκαλικὴν περιδεῶς ᾄδούσης
πάσης λογίας Μούσης,
ἥπερ ἐξῆψε,Περικλῆ,πολλὰς ψυχὰς ἰφθίμους
κ'ἐν γράμμασιν ἀκμίμους.

—

Τοιγαροῦν μηνιουσῶν,
ἀδελφέ μου,καὶ πασῶν
τῶν Χορίτων καὶ Μουσῶν.

—

Τοιγαροῦν κατὰ καθῆκον
καὶ δικαίως μανομένων
πάντων τῶν Παρακειμένων
καὶ τῶν Ὑπερσυντελίκων.

—

Καὶ πολλῶν μηνιουσῶν γενικῶν μας ἀπολύτων,
αἵ σπερ χρώμεθα κἀγὼ κ'ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων,
καὶ πολλῶν δεινῶν μεγάλων
ἐντυχόντων τοῖς λογᾶσι,
καὶ πολλῶν σπευδόντων λάλων
νὰ τὰ φιλουν τοῦ Θανάση.

—

Τοιγάρτοι τοῦ Ρωμαΐκου τοῦ καὶ κλασικωτάτου
ἀσχολουμένου κατ'αὐτὰς περὶ διὰ γραμμάτων,
καὶ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ της παλούσης
καὶ στάσιν ἀπειλούσης.

—

Διδασκάλων δὲ σεμνῶν
μετὰ δέους καὶ σιγῆς
τὸν Ἀπόλλωνα γυμνῶν
θεωρούντων ἀπὸ γῆς,
καὶ λεγόντων πῶς κ'ἡμεῖς γρήγορα θὰ μείνωμ'ἔτσι
καὶ κρησφύγετον ἡμῖν ἔσται μόνον τὸ κοτέτσι.

—

Εἰς πολλὰς περιπεσούσης καὶ παντοδαπὰς ἐνδείας
τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας,
ἧς τὴν ἄσβεστον τὴν φλόγα καὶ τὸν πίγκαλον βωμὸν
διεφύλαξαν αἰῶνες,
καὶ τὸ κλασικὸν της κλέος ἐκραταίωσαν ἡμῶν
καὶ τοῦ Κλάσσεν οἱ κανόνες.

—

Τῆς Παιδείας μετ'ἀγῶνας
τόγε νῦν πλουτιζομένης
μὲ πολλοὺς καινοὺς κανόνας
κ'ἐπὶ τούτοις καυχωμένης,
πλὴν ἀκρίδας παρεχούσης κ'ἄγριον σὺν ταύταις μέλι,
χλευαζούσης δὲ τὸν ἄρτον,τὸν καλούμενον καρβέλι.

—

Τῆς Παιδείας τὸ παράπαν
κλασικὸν λαχούσης κλῆρον,
τιναξάσης δὲ τὴν κάπαν
μεταρρυθμιστῶν Λουθήρων.

Καὶ λεγούσης μὲ τὰς Μούσας καὶ τὰς Χάριτας ὁμοῦ
πρὸς τὸ Βουλευτήριον:
παρελθέτω κ'ἀπ'ἐμοῦ
τὸ πικρὸν ποτήριον
πάσης βελτιώσεως
καὶ συγχρόνου γνώσεως.

—

Τούτων οὕτω γενομένων,καὶ τοῦ Πανδιδακτηρίου
κατελθόντος εἰς τὴν πάλην,
καὶ πατόκορφα λουσθέντος ὑπὸ τοῦ Βουλευτηρίου,
Περικλέτο μου, καὶ πάλιν.

—

Καὶ πολλῶν εἰπόντων τότε
πῶς καμπόσοι φωτοδόται,
πούναι πρόσωπα σεπτά.
πέρνουν τσάμπα τὰ λεπτά.

—

Δηλαδὴ πῶς κ'ἐκεῖ πέρα
γίνεται τὸ μαλεβράκι,
καὶ τὸ κοπανᾶν ἀέρα
ἔχει μοναχή του δρᾶσι.

—

Ὁμιλοῦντος μὲ χολὴν
εἰς τὴν ἄχολον Βουλὴν
καὶ τοῦ Παπαβασιλείου
περὶ τούτου τοῦ τεμένους,
ποῦ πηγὴ τοῦ μεγαλείου
θεωρεῖται κ'ἀπὸ ξένους.

—

Τοιγαροῦν εἰπόντων κ'ἄλλων
γλαφυρῶς περὶ σκανδάλων,
βεβαιοῦντος τὴν Βουλὴν καὶ Βουδούρι τοῦ Βασίλη
πῶς γιατρὸς δὲν ξέρω ποιὸς παρ'ἄλλον νὰ τὸν στείλῃ.

—

Βλέποντος καὶ τοῦ Κουβέρνου,Περικλέτο φουκαρᾶ,
πῶς θὰ τρέξῃ συμφορά.
πῶς μ'ἐκείνας τῆς Παιδείας τὰς πολλὰς μεταρρυθμίσεις
πῆραν γλῶσσα κ'οἱ βουβοὶ
καὶ καθένας θορυβοῖ,
κ'εἶναι πιθανὸν ἐκ τούτου νὰ προέλθῃ νέα κρίσις.

—

Τοιγαροῦν ἐν τούτοις πᾶσι
συμβουλίων γενομένων,
βλέποντες καὶ τοῦ Θανάση
πῶς μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
τἀπορρίπτ'ἡ νέα γνώμη,
ποῦ τἀρχαῖα κοπανᾷ,
καὶ δαιμόνια καινὰ
δὲν χωνεύει τώρ'ἀκόμη.

—

Βλέποντος καὶ τοῦ Λοκροῦ πῶς τὸν'πότισαν φαρμάκι
καὶ δὲν εἶναι πιὰ χαΐρι,
εἶπε'στὸν Παγαγιωτάκη
παρευθὺς νὰ τἀποσύρῃ.

—

Κ'ἀπεσύρθησαν ποῦ λές
πρὶν ἥλιον φῶς ἰδοῦν,
καὶ δασκάλων κεφαλαῖς,
ποῦ μᾶς'πότισαν χολαῖς,
τέτοια τώρα τραγουδοῦν:

—

Τοιγαροῦν κ'οὐ μὴν ἄλλα
τἄβαλαν μὲς'στὸ ξεμπάλι,
καὶ τἀ'χρέμασαν'ψηλὰ
νὰ μὴν τοὺς τὰ φᾷν οἱ ψύλλοι.

—

Π.—Γνωσθέντος τώρα πῶς μαζὶ μὲ Στόλους καὶ Στρατοὺς
θὰ γίνουν σιδηρόδρομοι κ'ἐκεῖ'στοὺς Ὑμηττούς,
καὶ τίποτε παράξενο μ'ἕναν ὁδοντωτὸ
ν'ἀνέβωμε'στὴν Πάρνηθα καὶ'στὸν Λυκαβητό.

—

Οὐκοῦν γνωσθέντος,μακαρᾶ,
'στὸν τόπον τῆς εὐκλείας
πῶς θἄλθουνε καὶ τὰ νερὰ
τῆς λίμνης Στυμφαλίας.

—

Γνωσθέντος πῶς μὲ τὰ νερὰ θ'ἀνοίξουν νέα πάρκα,
καὶ τούτ'ἡ πολιτεία
θὰ γίνῃ Βενετία,
ποῦ θὰ πηγαίνῃς σπίτι σου μὲ γόνδολα καὶ βάρκα.

—

Γνωσθέντος πῶς ἡ Μιχαλοῦ
θ'ἀνεύρῃ πλοῦτον περισσόν,
καὶ βουληφόρου Θεσσαλοῦ
λαλήσαντος περὶ δασῶν,
γιατὶ δὲν πρέπει νἄχωμε τὴν ἀριλοτιμία
ν'ἀφίνωμε τὰ δάση μας χωρὶς φωτιὰ καμμία.

—

Σὲ κράτος ζοῦμε'Ἑλληνικό,
δὲν εἴμαστε'στὸ Μεξικὸ
γιὰ νὰ κυνταζωμε κ'ἐμεῖς τὰ δάση μας παρθένα
καὶ πυκνοφουντωμένα.

—

Δὲν πρέπει μὲ τῆς στρούγγας των τῆς κακομοιρασμέναις
ἀπὸ μακρὰν νὰ βλέπουνε τὸ δάσος οἱ ποιμένες.
Μραλὸ δὲν'βρίσκεις καταντὶπ μήπε σὰν φουντουκιὰ
σ'αὐτὸ τὸ νομοσχέδιο τἀναθεματισμένο ..
καὶ τότε ποῦ θὰ ψήσουνε κανένα κατσικάκι,
ὅποῦ συμβαίνει κἄποτε νὰ τὄχουνε κλεμμένο;

—

Γνωσθέντος τώρα πρὸ μικροῦ μέσα'στὸ Βουλευτήριο
πῶς μὲς'στὸν Βῶλο'γίνηκε πυκνὸ συλλαλητήριο
γιὰ τὸ καινούριο σχέδιο τῆς ἐλαιοδεκάτης
κ'ἤμεθε μ'ἐλπὶ καὶ ράπαλο κάθε νταῆς χωριάτης,

καὶ τῆς εἰρήνης τὴν ἐλπὶ τὴν εἶχανε,καλέ μου,
γιὰ σύμβολον πολέμου.

—

Γνωσθέντος πῶς ἐξώρμησαν μὲ ρόπαλα καὶ ξύλα
σὰν ἄγρια λειοντάρια,
κ'ἔρριξαν καλαμάρια,
κ'ἔγιναν ὅλα θάλασσα,κ'ἔγιναν ὅλα γύλα.

—

Οὐ μὴν γνωσθέντος ἐνταυτῷ,βρὲ Φωσουλῆ χυνῶπα,
πῶς κάνει λάβρα πρὸ πολλοῦ κ'ὁ Κόντες εἰς τὴν Ρόπα,
γιὰ νὰ χαροῦν κ'οἱ Θεσσαλοὶ κ'ὁ Τζάρτζης ὁ Κορφιάτης
εὐθὺς ἀπέσυραν κ'αὐτὸ τῆς ἐλαιοδεκάτης,

—

Οὐ μὴν γνωσθέντος ἐνταυτῷ,ξυλένιε κασιδιάρη,
πῶς'πάτησαν λυδίρι
κ'ἑταιρειῶν ὑπάλληλοι,μά καὶ σιδηροδρόμων,
εὐθὺς καὶ τῶν ἀπεργιῶν ἀπέσυραν τὸν νόμον.

—

Οὐκοῦν γνωσθέντος κατ'αὐτὰς πῶς εἶναι δυνατὸ
τοῦ καθενὸς τὸ κέφι,
κ'αὐτὸς κ'ἐκεῖνος ἔφη:
κἂν θὰ γενῇ τὸ γοῦστο μου,κἂν ἔπαναστατῶ.

—

Φ.—Γνωσθέντος Περικλέτο μου,κ'ἀπὸ τὸν Σηκουάνα
πῶς ἀθρώθ'ἡ Σταΐνελ,ἐκεῖν'ἡ μαλαγάνα,
ἐκείν'ἡ τετραπέρατη,διαβολοχήρα πρώτης,
καὶ λέει κάθε τῶν χηρῶν ἀθῶος θιασώτης:
Χήρα ν'ἀλλάξῃς τὄνομα,χήρα νὰ μὴ σὲ λένε,
ποῦ πάνεις μάτια θεατῶν κ'ἀκροατῶν νὰ κλαῖνε.

—

Γνωσθέντος πῶς κ'ἡ Σταΐνελ δικαίως ἀθρώθη
καὶ τόσων ἐληρώθησαν χηρῶν καὶ χήρων πόθοι,
λένε πῶς νομοσχέδιο θὰ φέρουν'στὴν Βουλή,
ὅποῦ κανένας Φίλιππας,οὐδ'ἄλλος τις γεννάδας,
θὰ κάνῃ'στὴν κουβέντα του καμμιὰ παροβολὴ
μὲ τὸς Λαΐδας τοιγαροῦν καὶ τὰς'Αρσακειάδας.
Καὶ μόνο μὲ τὴν Σταΐνελ τὴν χήρα θὰ συγκρίνῃ,
ποῦ φαίνεται κ'ἡ'Αρσακειάς,μά καὶ Λαΐς καὶ Φρύνη,

—

Π.—Γνωσθέντος ὅτι κ'οἱ Νομοὶ θὰ γίνουν δεκαέξη
σηκόνεται τὸ χέρι μου καλὰ νὰ σοῦ τῆς βρέξῃ.

Τῆς Βουλῆς τὰ Πρακτικὰ εἴδος ἀναψυκτικά.

—

Κ'ὁ Φίλιππας ὡμίλησεν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις,
ὅποῦ τὸ κράτος ἔπλεε πρὸς πέτρας Συμπληγάδας,
καὶ δὴ παρωμοιώθησαν τοῦ κράτους οἱ πατέρες
πρὸς τὰς Λαΐδας τὰς γνωστὰς καὶ τὰς'Αρσακειάδας.

—

Τῶν μὲν κέντρων τῶν μεγάλων οἱ μεγάλοι τσελεπῆδες
ὠνομάσθησαν Λαΐδες,
ὅμως τῶν'Επαρχιῶν οἱ μικροὶ κ'οἱ φουκαράδες
ἔγιναν'Αρσακειάδες.

—

Κ'ἔβλεπες ἐκεῖ τσακίστρας μὲ παληῶν ἐρώτων ράκη,
καὶ κορίτσια,ποῦ δὲν τρώει τὴν καρδοῦλα των σαράκι,
κ'ἐνθυμίζουνε τοῦ Νῶε τὸ λευκὸ περιστεράκι.

Τρὶς χαίρετε, Λαΐδες μας, καὶ σεῖς τὰ λευκοφόρα...
κ'ὁ Φλιππας ὡμίλησε καὶ γιὰ τὴν εὐρυτάτη...
καὶ πῶς ἐγὼ μικρὸς Δαυὶδ θὰ πολεμήσω τώρα
τὸν Κερκυραῖο Γολιάθ;...κ'ἔδειξε τὸν Κορφιάτη.

—

Κυττάτε τον!...τὶ δύναμις, τὶ ρώμη, τὶ λεπίδια...
μ'αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν τὸν λόγον του κατέληξε,
κ'ὁ Κερκυραῖος Γολιὰθ ἐσούρφωσε τὰ φρύδια
κ'ὅλον τὸ Κοινοβούλιον ἔβρόντησε κ'ἐλέλιξε.

Ἀγγελόπουλος λαλεῖ κ'ὅλο σπινθηροβολεῖ.

—

Οὐκοῦν παρέβαλλε κ'αὐτὸς τοὺς ῥέκτας βουληφόρους
μὲ κάτι τζογαδόρους,
ποῦ βγαίνουν τέρτσοι στὰ χαρτιὰ κ'εὐθὺς ἀλλάζουν πόντο...
ἔτσι κ'ἐμεῖς μὲ τοὺς Νομοὺς δὲν παίζομε στὸ βρόντο.

—

Πρῶτα, τοὺς λέει, παίζαμε μὲ τοὺς εἰκοσιέξη
κ'εἴχαμε βεβαιότητα πὼς κάτι θὰ μᾶς φέξη.
Ἀλλ'ὅμως τέρτσοι βγήκαμε κ'ὁ πόντος μας θ'ἀλλάξη...
τώρα λοιπὸν ἂς παίξωμε μὲ τούτους τοὺς δεκάξη,
μὰ καὶ μ'αὐτοὺς ἂν χάσωμε καὶ δὲν μᾶς βγάλουν σότους
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς γυρίζομε στοὺς πρώτους.

—

Ταῦτα λέγοντος τοῦ Κώστα πρὸς τοὺς παίκτας τῆς Βουλῆς
ἔκραξε κ'ὁ Φασουλῆς
Γειά σου, τζογαδόρα ράτσα,
ποῦ μᾶς καμαρόνεσαι..
πότε τέρτσα, πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρόνεσαι.

—

Ὁ Κώστας τῆς συναλλαγῆς τὸν ἄμπακιο τῆς ψάλλει,
καὶ μὲ Λαΐδα πιστρικὴ κ'αὐτὸς τὴν παραβάλλει,
ὁποῦ καθένας στὰ κρυφὰ γλυκὰ τῆς λέει λόγια,
ματάκια μου καὶ τζόγια,
ἀλλ'ὅταν σὲ δημόσια τὴν συναντήσῃ μέρη
κάνει πῶς δὲν τὴν ξέρει.

—

Ἀλλ'ὅμως ἡ τῶν Βουλευτῶν, ἐφώναζε μὲ τόνο,
μπροστὰ σ'αὐτὴ τῶν Ὑπουργῶν εἶναι μιὰ νοῦλα μόνο,
ἀδίκως δὲ τοὺς Βουλευτὰς τοὺς ψήγουν ἐπιτόλαιοι...
κ'ἱστορικῶς ἀπέδειξε μ'ἐκεῖνον τὸν Μακώλεϋ
πῶς Ὑπουργοὶ πραγματικῶς κάνουν βουτιαῖς μεγάλαις,
πῶς τοῦτοι πέρνουν τὰ ψαχνὰ κ'ἄφίνουν τῆς κοκκάλαις.

Ὁ Πανικὸς τῆς Γρίτσης, ποῦ τὸν ἀκοῦς καὶ φρίττεις.

—

Μέσα στὸ Παρλαμέντο βαροῦνε τὰ βιολιά,
χορεύει τὸ Ραλλόπα μ'ὁλόχρυσα μαλλιά,
χορεύει κ'ὁ Κορφιάτης βαστῶντας τὴν ἐλιά,
χωρὶς γιὰ τὴν εὐρεία νὰ βγάζουνε μιλιά.

—

Τὰ πρόβατα βελάζουν κ'οἱ τσελιγκάδες μόκο,
κι'ἀκοῦνε πανταχοῦσαις ἀπὸ τὸν Τσιριμόκο
γι'αὐτοὺς τοὺς νέους τρόπους, γι'αὐτὴν τὴν βουβαμάρα,
μὰ μ'ὅσα κ'ἂν τοὺς λέῃ δὲν δίνουνε πεντάρα

—

Ἠγέρθησαν ἀτρόμητοι κατὰ τῆς εἰρυτάτης
σπουδαῖοι βουληφόροι,
ἂν καὶ θερμῶς ὑπὲρ αὐτῆς στοὺς φίλους ὁ Κορφιάτης
κρυφίως συνηγόρει.

—

Κ'ὁ Κώστας Ἀγγελόπουλος καὶ πάλιν ὁμιλεῖ
μὲ γλῶσσα σὰν λεπίδι,
καὶ λέει τὸν Μπουφίδη
τοῦ Θεοτόκη δαίμονα καὶ Μεφιστοφελῆ.

—

Κ'ἐδα μέσα στὸ φουσάτο
Μεφιστοφελῆ μουσάτο,
κ'ἔψαλλε τὴν Σερενάτα:
Τοὺ κὲ φιὰ λὰ ντορμεντάτα.

—

Κατακλυσμὸς ῥητορικῆς ἐξάλλου κ'εὐκοιλίου,
βοοῦν κ'οἱ γεροντότεροι, βοᾷ κ'ἡ νεολαία,
στὸν ἀρχηγό του ῥίχτηκε κ'ὁ Παπαβασιλείου
κ'ὀνόμασε τὸν Ράλλη του μηνίοντ'Ἀχιλέα,
ποῦ καθὼς ψάλλουν Ὁμηροι τῶν νεωτέρων χρόνων
τὴν Χρυσηΐδα'χάρηκε σαράντα μέραις μόνον.

—

Τροπολογίαι βροχηδόν, ἐξάψεις, ἀντιρρήσεις,
καὶ πόλεμος ἐπέκειτο, κ'ἐπαπειλεῖτο κρίσις,
κ'ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε σ'αὐτὸ τὸ πατατράκι
δὲν πᾶτε νὰ φωνάξετε καμμία σακαράκα,
γιὰ νὰ τελειώσῃ κ'ὁ μπελᾶς μὲ τούτη τὴν Εὐρεῖα;...
ὅταν τυχαίως'φάνηκαν σταθὰ'στὰ θεωρεῖα.

—

Τότε δὴ τότε'ξαφνικὸς
'στὸ Παρλαμέντο πανικός,
κ'ὅπως τρομάζουν τὰ παιδιὰ μ'ἐκεῖνον τὸν μπαμπούλα
ἔτσι καὶ τοῦτο'τρόμαξε μές'στὴν ἀναμπουμπούλα,
κ'ἔπῆρε χρῶμα λεμονιοῦ παλλῶν ῥητόρων μούρη,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε καὶ κόφτε το κουμπιοῦρι.

—

Ἔρχεται σπαθόπαπας μὲ τὴν ἁγιαστοῦρα του...
φεύγετε τὰ φεύγωμε...τρόμος ἡ φιγοῦρα του.
Ἄλλοι κατακόκκινοι τρέχουν ἄνω κάτω,
καὶ τὰ χέρια νίβωνας ὅπως τὸν Πιλάτο
'πῆγαν καὶ τὸ'ψήφισαν μὲ φρενῶν ὑγεία
δίχως ἔνστασι καμμιὰ καὶ τροπολογία.

—

Κ'ὁ Κυριακοῦλης ὅσιστος μὲ τὸν Λοκρὸ παρέκει
ἐμπρὸς εἰς τὸν συμφέρο καὶ τὸν Κορφιάτη στέκει,
κ'ἐπάνω των σὰν νἄπανε θεόκτιστα κοτρώνια
συντρίβονται τοῦ τρομεροῦ πολέμου τὰ κανόνια,
κ'ὁ Φασουλῆς ἐφώναξε κατενθουσιασμένος
χίλιαις φοραῖς ὁ Σύνδεσμος ἂς εἶν'εὐλογημένος.

—

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κ'ἔνιὰ κ'ἑνακόσια,
νέα πλάσις'στὴ νέφη πετῶσα.

Δεκάτη καὶ τετάρτη Νοεμβρίου,
ἀποκαλύψεις κάθε μυστηρίου.

Ἐνενῆντα καὶ χίλια κ'ἑπτά,
ξεσκεπάζονται μοῦτρα σεπτά.

Τὸν Σύνδεσμον κίνεῖτε καὶ τοῦτον προσκυνεῖτε.

—

Φ.— Ὁλοένα χειροκρότει,
Περικλέτο πατριώτη.
Χειροκρότει τὰς εὐρείας
τῶν νομῶν περιφερείας.

—

Χειροκρότει Ραμπαγάδες,
ποῦ θρηνοῦν ἐδῶ κ'ἐκεῖ,
χειροκρότει καὶ φαγάδες,
ποῦ φερμάρουν νηστικοί.

—

Λάμψεις κύτταξε ματιῶν,
βλέπε προκοπῆς ἀκτῖνα,
ψάλλε κ'ἔπικλα σπιτιῶν,
ποῦ κατάσχεσι σ'ἐκεῖνα
δὲν θὰ κάνῃ πιὰ κανεὶς
τοκογλύφος ἀπηνής.

—

Δανειστῶν ἀφρίζουν στίφη,
τώρα πλέον τοκογλύφοι
δὲν θὰ ψήνουνε μπριζόλαις
'στῆς'δικαῖς σου κατσαρόλαις.

—

Τώρα πλέον—συμφορά των!—
δὲν θὰ πέρνουν τενεκέδες,
δὲν θ'ἁπλώνουν τὰ ξερά των
'στοὺς'δικούς σου καναπέδες.

—

Κανεὶς τώρα δὲν'μπορεῖ κατασχέσεις νὰ σοῦ κάνῃ
καὶ θρηνεῖ τὴν συμφορά του,
μήτε τὰ βρωμόμουτρά του
δὲν θὰ πλύνῃ, Περικλῆ, 'στὴ'δικῆ σου τὴ λεκάνη.

—

Καθένας καληοτέντζερες καὶ παληοκατσαρόλα
'δικά σου μένουν ὅλα.
'Δικά σου τὰ κρεββάτια σου,
τὰ στρίπόδα, τὰ στρώματα,
τὰ πιάτα, τὰ κανάτια σου,
τὰ χράμια, τὰ παπλώματα.

—

'Δικά σου θάναι κτήματα παντοτεινὰ κ'ἄθάνατα...
πᾶν ἀσυνείδητοι καιροί,
τώρα κανένας δὲν'μπορεῖ
νὰ σοῦ κατάσχῃ προπετῶς μήτε τὰ βρωμοκάνατα.

—

Ὁλοένα γύριζε,
γέλα, πανηγύριζε,
σκίρτα, πήδα, χόρευε,
ἀναγέννησιν τραγούδα,
καὶ πολλοὺς ἐφόρευε,
ποῦ τὰ πάντα σὰν τὸν Γιούδα
τὰ πουλοῦν γιὰ'λίγα σκοῦδα.

—

Ὁλοένα γύριζε,
γέλα, πανηγύριζε,
καὶ τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει,
ποῦ τὸ πόδι του πατεῖ
κ'ἐκαθάρισιν ζητεῖ
ἀπὸ τόσο σκυλολόγι.

—

Ὁλοένα γύριζε,
γέλα, πανηγύριζε,
καὶ τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει, ποῦ τρανῶν χαλᾷ τὰ πιάνα
κ'οἱ τρανοὶ τὰ βλέπουν σκοῦρα,
κ'ἔχει κάθε μαλαγάνα
μιὰ μεγάλη ξεπεσοῦρα.

—

Ναί, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει ποῦ τὸ ξίφος ἀνυφοῖ
κ'ὅσο πάει πέρνει φόρα,
καὶ πολλοὶ χορεύουν τώρα
μ'ἕνα πόδι'στὸ ταψί.

—

Ναί, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει σφριγηλὸς κ'αἰθεροβάμων,
ποῦ κατέῤῥιψε τὸ λίπος
τρομερῶν ἱπποποτάμων,
καὶ τοὺς βλέπεις περιλύπως.

—

Ναί, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει, Περικλέτο παπαρδέλα,
ποῦ δὲν εἶναι παῖξε γέλα,
μὰ διάτορος κραυγάζει
καὶ πομπαῖς'στὰ φρύα βγάζει.

—

Τοῦτος ἀπηνῶς μαστίζει τοὺς κακοὺς τῆς πολιτείας
μὲ κτυπήματα βαρειά,
τοῦτος τῆς διπλωματίας,
θὰ μαζέψῃ τὰ λουριά.

—

Κλάψε τόσων ζηλευτῶν
κι' ἐποξίων Πρεσβευτῶν
τὸ ραχάτι τὸ βαρύ.

—

Κλάψε, κουφοκεφαλάκη,
καὶ τὸν ρέκτη Νικολάκη,
ποῦναι Πρέσβυς στὸ Παρί.

—

Κλάψε γιὰ πολλοὺς ἀκόμη,
καὶ τὴν κεφαλήν σου κλίνων
κλάψε θλιβερὰ κι' ἐκεῖνον,
ποῦ ρεμβάζει μὲς στὴ Ρώμη.

—

Κλάψαις ἄρχισε πολλαῖς
γιὰ κατάχρυσαις στολαῖς,
γιὰ σπαθάκια μις κοντὰ
καὶ Μινίστρων τρικαντά,
ποῦ τρομάζουν θυμωμένα
τόσα Κονσολάτα ξένα,
καὶ τὰ πάει τρία κι' ἕνα.

—

Τώρα ποῦ, καϋμένη Μοῦσα,
πολυτέλειαις καὶ λυῦσα;
ποῦ Πρεσβείαις, ποῦ Μινίστροι,
καὶ διπλωματίας οἴστροι;

—

Ἐξηφάνισται τὸ πᾶν
καὶ τραναῖς Πρεσβείαις πᾶν.
Ὤχ! κοιλίτσαι μ',
ὄχ! στολήτσα μ',
τρικαντάκια μου, σπαθάκια μ',
καὶ λοιπὰ κολοκυθάκια μ'.

—

Ὤχου τζόγια μ', ὄχ! πουλάκι μ',
Παρισιάνε Νικολάκη μ'.
Ὤχ! καὶ τἄλλα Μινιστράκια
μὲ τὰ σοβαρὰ μουτράκια.

—

Ἕνας χείμαρρος παφλάζων στοῦ Ρωμαίικου τὴν ξέρα
καὶ Μινίστρους παρασύρει...
τώρα πιὰ τὰ Κονσολάτα θὰ τὰ γράφουν ἐκεῖ πέρα,
ποῦ δὲν πάνει τεμπεσίρι.

—

Μία δύναμις τρανὴ
τὸ Ρωμαίικο κινεῖ.
Μία δύναμις κτυπᾷ,
καὶ μεγάλη δίνει φάπα
μὲς στὰ μούτσουνα τοῦ Πάπα
καὶ σ' ἐκεῖνα τοῦ παπᾶ.

—

Μία δύναμις ἀρτία καὶ καθ' ὅλα συμπαγὴς
τιμωρὸς παντοῦ σιμώνει,
καὶ τοὺς ρήτορας φιμώνει
ρητορικωτάτης γῆς.

—

Μία δύναμις μὲ πάλα
κάθε Σάτυλωκ σαράφη
σχίζει μάσκαις βρωμεραῖς.

—

Καὶ μὲ γράμματα μεγάλα
γιὰ πολλοὺς στὸν τοῖχο γράφει
τὸ Θεκὲλ Μανὲς Φαρές.

Ἀνέλπιστος Καββαδίας, ποῦ τὴν ἀκοῦς καὶ μειδιᾷς.

—

Π.— Πύση θλίψις αἰφνηδία
καὶ γι' αὐτὸν τὸν Καββαδία.
Γίνετ' ἕνα πατατράκα
καὶ γιὰ τοῦτον τὸν ἐρίφη,
κι' ὅλοι κλαῖνε τώρα, βλάκα,
τοῦτον τὸν ἀρχαιοδίφη.

—

Κύττα, πλάσμα κεχηναῖον,
τὴν σκαπάνην σκαπανέων.
Μὲς στῆς γῆς τὰ σπλάγχνα σκάβει
κι' ὅλο θησαυροὺς ξεθάβει.

—

Τώρα πρόβαλε στὸ φῶς
Καββαδίας ὁ σοφός,
Καββαδίας ὁ δεσπότης,
ἀρχαιότητος ἱππότης,
συγγραφεὺς πολλῶν βιβλίων
καὶ φρουρὸς τῶν κειμηλίων
καὶ τῶν τύσων μεγαλείων.

—

Ὁ γενναίως ἀνασκάψας ἀρχαιότητος ἐδάφη
μὲ σκαπάνην τοῦ Συνδέσμου τελευταίως ἀνεσκάφη.
Τοῦτος ποῦγινε θυσία
κι' ἐξωράϊσε Μουσεῖα
κατὰ πάντα δυνατός.

—

Τώρα μέσα στὸ Μουσεῖον
σ' ἄλλα μάρμαρα πλησίον
στέκει μάρμαρο κι' αὐτός.

—

Ὁ φρουρὸς τῶν κειμηλίων τώρα σὰν κειμήλιον
λάμπ' ὑπὸ τὸν ἥλιον,
καὶ φωνὴ Συνδέσμου λέει
τὰ μεγάλα του τὰ κλέη,
ποῦ σὲ κάνει νἄχῃς θλίψι καὶ βαθειὰ μελαγχολία
μὲς στῆς ἄλλαις τῆς πολλαῖς,
καὶ τ' ἀρχαῖα μεγαλεῖα
διηγῶντας τα νὰ κλαῖς.

—

Χαίρ' ἡ κλασικὴ Παιδεία,
χάσκουν πρὸ τοῦ Καββαδία
τόσα στόματ' ἀνοικτά.

—

Κι' ἕνας κόσμος εὐτυχὴς
νέον ἄγαλμ' ἀποκτᾷ
νεωτάτης ἐποχῆς.

—

Ἄγαλμ' ἀνευρέθη νέον
εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων,
ἄγαλμα πολυτελές,
σθεναρόν, ἀρτιμελές,
ἄγαλμα μεστὸν ὑγείας,
πλοῦτος ἀρχαιολογίας.

—

Ἔξη θέσεις εἶχε μόνος
καθὼς ἔγραφε κι' ὁ *Χρόνος*.
Ἔξη θέσεις μόνος εἶχε,
Φασουλῆ μου συμβωγίχε.

Ἀνασκαφὴ μεγάλη, ποῦ θησαυροὺς θὰ βγάλῃ.

Εἶχε μόνος ἕξη θέσεις..
τρέξ' ἔμπρός του νὰ προσπέσῃς.
Εἶχε μόνος θέσεις ἕξη...
πότε καὶ γιὰ μᾶς θὰ φέξῃ;

—

Ὁ μυστήρια σπουδάσας τῆς ἀρχαίας Ἐλευσῖνος
κατ' αὐτὰς ἐφανερώθη σὰν μυστήριο κι ἐκεῖνος.
Φασουλῆ, στεφάνωσέ τον μὲ τὰ δυό σου τὰ ξεράδια,
κι' ὅταν ἔξαφνα κανεὶς
ἀδελφὸς ὁμογενὴς
φθάνῃ στὴν Αὐλὴν ἀπέξω μ' ἀντεριὰ καὶ μὲ καββάδια,
στὸ Μουσεῖο θὰ κυττᾷ κεχηνὸς τὸν Καββαδία,
τῆς Ἀρχαιολογικῆς τὸν Ἐξαϋεσίτην Λία,
ἔργον τέχνης ἐκλεκτὸν ἀπὸ σύγχρονον Φειδία.

—

Φ.— Γιὰ τἀρχαῖα μᾶς ἔλεγες ὅλα,
τοῦτο μόνο δὲν εἶχες εἰπῆ
πῶς μιὰ μέρα θὰ σκούξουνε σκόλα
καὶ γιὰ σέ, τὸν τρανὸ τσελεπῆ.

—

Ἂν ἡ κλάψαις μπορῶν — ὠϊμένα! —
τὰ σεκλέτα νὰ σβύσουν αὐτά,
τόσαις ἔκανα κλάψαις γιὰ σένα,
ποῦ θὰ σοῦδιναν θέσεις ἑφτά.

—

Π.— Ψάλλε, Φασουλῆ Θερσίτη,
τοῦτον τὸν Ἐξαθεσίτη.
Τοὺς καιροὺς αὐτοὺς τῆς λύπης καὶ τοῦ πόνου τοῦ κρυφοῦ
μὲ ψαλμοὺς ἂς τοὺς περνᾶμε...
μήτε ψύλλος θέλω νἆμαι
μὲς στὸν κόρφο τοῦ σοφοῦ.

—

Φ. — Ναί, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει, Περικλέτο μου κολλήγα,
ποῦ βεβαίως οὔτε ὀλίγα
μυστικὰ θὰ φανερώσῃ
κι' ἀμειλίκτως θὰ σαρώσῃ.

—

Τοῦτος πρὸς καλὸν τοῦ γένους
στέκει τώρα παντοκράτωρ,
τοῦτον εὐλογεῖ μ' ἐπαίνους
καὶ καθένας μας προπάτωρ.

—

Κι' ὅταν σὲ πλούτη κολυμπᾷ
κανένας Ποσαπέρνης,
ἀπὸ ταῦτι καὶ στὸν Ζορμπᾶ
τρεχάλα νὰ τὸν φέρνῃς.

—

Κι' ὁπόταν βλέπῃς στόματα γυπαετῶν καὶ γλάρων
ἀπὸ ταῦτι καὶ στὸν Ζορμπᾶ στέλλε τους ἄρον ἄρον,
κι' ἂν δῇς κι' ἐγὼ καμμιὰ φορὰ νὰ γίνω μακροχέρης
ἀπὸ τ' αὐτὶ καὶ στὸν Ζορμπᾶ τρεχάλα νὰ μὲ φέρνῃς.

—

Κι' ἂν κανένα γιαυλιμπᾶ
ρεμπεσκέρη συναντήσῃς,
ἀπ' τ' αὐτὶ καὶ στὸν Ζορμπᾶ
φέρτον νὰ τὸν συνετίσῃς.

—

Τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει σκιρτῶν ὑπὸ χαρᾶς,
κἄτι κρατεῖ τὸ ρέμφος λευκῆς περιστερᾶς.
Τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει μὲ λάμψιν καὶ βροντήν,
ὁποῦ θὰ καταρρίψῃ τὴν ψευδολεοντῆν.

—

Τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει ρομφαίας ἀναπάλλων
καὶ λέγε σ'ἕνα κι'ἄλλον·
βλάμη, γιὰ πὲς ἀλεῦρι...
ὁ Σύνδεσμος νὰ σ'εὕρῃ.

—

Ναί, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει κι'ἔγκωμίαζε μὲ τόνον...
τοῦτος θὰ φρονηματίσῃ,
κι'ἀπὸ στόματα σωφρόνων
μέγαν αἶνον καταρτίσει.

—

Ναί, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει κι'ἔν ὀργάνοις καὶ χορδαῖς...
στέκει σοῦζα'στὴ φωτιὰ του κάθε καραγιαζῆ μπερδές.
Ἐμπροστά του κάτι μούραις γίνονται σὰν θειαφοκέρια,
τοῦτος ἀλλαγὴν θὰ φέρῃ,
καὶ τὸν κάθε μακροχέρη
ὡσὰν ἄγαλμα τὸν κάνει, ποῦ τοῦ λείπουνε τὰ χέρια.

—

Κι'ἂν λαὸς δουλεύων θέλῃ τὴν Κυριακὴν ἀργίαν,
τὴν δικαίαν, τὴν ἁγίαν,
μὰ'στὸν Σύλλογον δεήσου νὰ τρομάξῃ μὲ ποινὴν
ὅσους ρέπουν, Περικλέτο, πρὸς τὴν καθημερινήν.

—

Τιμωρήσομεν κι'ἐκείνους, ὅσοι σὰν ἀργαὶ γαστέρες
φθέγγονται μεγάλην γνώμην·
χάφτε μυίγαις ἓξη'μέραις
κι'ἀναπαύου τὴν ἑβδόμην.

—

Ναί, τὸν Σύνδεσμον αὐτὸν ὕμνησε μουσοτραφὴς...
τώρα μέσα'στὴ Βουλὴ λένε καὶ γιὰ συγγραφεῖς.
καὶ ψηφίζεται καὶ νόμος γιὰ νὰ πέρνουνε σωστὰ
κάτι δόλια ποσοστά.
Ἔμπνευσον τοὺς Βουλευτάς...Ἔρατὼ τοὺ μόνε, ντίβα,
γιὰ νὰ μὴν τοὺς λησμονοῦν σὲ νομοσχεδίων στίβα.

—

Π.—Σκάσε κιά, χαντακωμένε, κι'ἑτοιμάσου'μπρὸς καὶ'πίσω
δυνατὰ νὰ σὲ τιμήσω.
Φ.—Βοηθᾶτε με, γειτόνοι, κι'ὁ κολλήγας μὲ τσιμπᾷ...
Π.—Δάβε τρεῖς τσιμπιαῖς ἀκόμα...
Φ.— Τότε πάω'στὸν Ζορμπᾶ.

Τῆς Βουλῆς τὰ Πρακτικά, ποῦ δουλεύει τακτικά.

—

Τῆς Βουλῆς ἡ συνεδρία
τὴν Δευτέραν διελύθη,
κι'ἀπορήσαν τὰ πλήθη,
ποῦχασκαν'στὰ θεωρεῖα

—

Κι'ἐρωτούσανέ γιατί
τέτοιο ξαφνικὸ νὰ γένῃ,
κι'ἔλεγαν πῶς κάτι τὶ
δίχως ἄλλο θὰ συμβαίνῃ.

—

Ἦταν Βουλὴ γεμάτη καὶ πλήρης ἀπαρτία,
κι'οἱ Βουλευταὶ ἐρωτοῦσαν νὰ μάθουν τὴν αἰτία,
ὅταν ἐφάνη κάποιος ἐξάγγελος γοργός,
κι'εἶπε πρὸς τοὺς παρόντας πῶς ὁ Πρωθυπουργὸς
ἔτυχε ν'ἀρρωστήσῃ σ'αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ἔτυχε ν'ἀρρωστήσῃ κι'ὁ Πρόεδρος ὁ Ρώμας,
ἔτυχε νἄχῃ βῆχα σπουδαῖο κι'ὁ Θανάσης,
ἐφ'ᾧ καὶ καραμέλαις κιπίλιζε τῆς γόμας.

—

Κι'ἀφοῦ τυχαίνει νἄναι κι'οἱ τρεῖς ἀρρωστημένοι
καὶ κρυολογημένοι,
ἀφοῦ κι'αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἔχει πιάσει βῆχας,
ποῦ κυβερνοῦν τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βουλῆς τὰς τύχας.

—

Ἀφοῦ τυχαίνει νἄχῃ
καὶ βῆχα καὶ συνάχι
γιὰ τὴν κακὴ τὴν μοῖρα τῆς δόλιας τῆς Πατρίδος
κι'αὐτὸς ὁ νομοθέτης ἀκόμη τῆς Λοκρίδος.

—

Βλέποντες πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοὺς παρόντας σᾶλους
θερμῶς παρακαλοῦμεν τὸν Κόντε καὶ τοὺς ἄλλους
'στὰ σπίτια των νὰ πᾶνε καὶ νὰ κουκουλωθοῦν
κι'ἐκεῖνοι νὰ προσέξουν νὰ μὴ συναχωθοῦν.

—

Θερμῶς παρακαλοῦμεν τὸν κάθε κουβαρντᾶ
νὰ γλείψῃ καραμέλαις καμπόσαις τοῦ Μπαλντᾶ,
κι'ἂς πᾶνε νὰ'συχάσουν'στὰ σπιτικά των ὅλοι,
ἀλλ'ὅμως νὰ φροντίσουν ἀμέσως καὶ γιὰ μπόλι,
καὶ σέρνονται'βλογιαῖς κι'ἄλλαις ἐπιδημίαις,
μὰ καὶ τοῦ Κεντρικοῦ μεγάλαις ἀναιμίαις.

—

Ὄρε παιδιά, τί γένεται,
'στὰ σπίτια σας πηγαίνετε,
μὴ μᾶς παρασκοτίζετε.

—

Διὰ πολλὰς αἰτίας
παρούσης ἀπαρτίας
Βουλὴ δὲν ἀπαρτίζεται.

—

Εἶπε τέτοια σοβαρά, κι'ὅλοι 'φώναξαν παρτέντζα,
κι'ἐφυβήθηκαν κι'αὐτοὶ μήπως πάθουν ἰμφλουέντζα.
Κι'ἔβηχαν ἀπὸ παντοῦ, κι'ἔλεγαν αὐτοὶ κι'ἐκεῖνοι·
ἀπορία ψάλτου βῆξ, συνεδρία δὲν θὰ γίνῃ.

—

Γκούχ καὶ γκούχ διαβολοβῆχα· καὶ φτερνίσματα μεγάλα,
κι'ἠμελήθη συμφορά, νέα κρίσις παρὰ τρίχα,
μὰ τὴν Τρίτη πάλιν ὅλα μέλι'γίνηκαν καὶ γάλα...
φαίνεται κῶς τὰ σπαθιὰ τοὺς ἔκοψανε τὸν βῆχα.

Καὶ κτηνώδεις ποιείτε ἐκβάσεις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγλιλίπις.

—

Μαρία Νὶ Λεβίδου μία κοπέλα πρώτης,
μαζὶ της ἐμνηστεύθη Δημήτριος Συρμώτης.
Κι'ὁ Φασουλῆς εὐρήθη τοῦ κόσμου τὰ καλὰ
καὶ ρόδινος ὁ βίος νὰ τοὺς χαμογελᾷ.

—

Τοῦ Σακελλαροπούλου τοῦ Σπύρου ἡ Φοφὼ
μὲ τὸν Κολοκοτρώνη τί ταιριαστὸ ζευγάρι...
τοὺς ραίνω μενεξέδες, οὐκ ἔχω δὲ τί φῶ
γιὰ μία τέτοια νύφη, γιὰ μία τέτοια χάρι.

—

Κατάστημα τῶν Μενδρινῶν ἐκ τῶν τελειοτάτων
μὲ θαυμασίαν συλλογὴν πλουσίων ὑφασμάτων.
Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν φημίζεται πολὺ
κι'εἴκοσι φέρον ἀριθμὸν τοὺς πάντας προσκαλεῖ.

—

Στὸ Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Μαρινοπούλου τώρα
αὐτόματα ξυριστικὰ θὰ'βρῆτε μηχανήματα,
ὅπου γλυτώνουν πρόσωπα πολλῶν γενειοφόρα
ἀπὸ συχνοὺς τραυματισμοὺς καὶ ξυραφιῶν κοψίματα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν ἀκούομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Πρώτη τοῦ Νοεμβρίου κι'εἰκοστή,
δρᾶσις Βουλευτηρίου θαυμαστή.

Ἔτος χίλια κι'ἐννιὰ κι'ἑνιακόσια,
νέα πλάσις'στὰ νέφη πετῶσα.

Ἐνενῆντα καὶ χίλια κι'ὀκτὼ
κι'ὅλοι χάσκουν μὲ στόμ'ἀνοικτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Κάνε τόπο νὰ περάσῃ.
Π.— Ποιός;
Φ.— Ἐκεῖνος τοῦ Θανάση.
Π.— Ποιός, μωρέ;
Φ.— Δὲν νοιώθεις, τέρας;
ὁ Τιτάνειος ἐκεῖνος,
ποῦ γλυκαίνει τὰς ἡμέρας
καθενὸς ἀργοῦ κηφῆνος.

—

Π.— Δὲν'μπορῶ νὰ καταλάβω.
Φ.— Εὔκολα δὲν πέρνεις κάβο.
Ὁ Προϋπολογισμὸς
ἦλθε'στὴ Βουλή, βρὲ τέρας,
καὶ πολὺς παροξυσμὸς
ἐρεθίζει τοὺς πατέρας.

—

Κάνε τόπο, βρὲ ζαγάρι,
καὶ θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ.
Νάτος νάτος ὁ σκασμένος,
ἡ χαρὰ μας, ἡ τροφή,
νάτος νάτος φουσκωμένος
μὲ τοσαῦτα συναφῆ.

—

Τοῦτος σήμερα δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους τοὺς κοινοὺς,
τοῦτος φαίνεται καινούριος, ὅλο σπίρτο κι'ὅλο νοῦς.
Τοῦτος εἶναι σπάνιος
κι'ἀληθῶς Τιτάνειος.

—

Τοῦτος ἔργον γνώσεως,
δράσεως, νικήσεως,
ἔργον ἀνορθώσεως
καὶ μεταρρυθμίσεως.

—

Μήτε ψεῦδος, μήτε χλεύη
σὰν καὶ πρῶτα μᾶς γελᾷ...
εἶναι σπάθμα ποῦ σαλεύει
καὶ γανώνει τὰ μαλά.

—

Τώρα σφαλᾷς τὰ μάτια σου καὶ πιάνεις περισσεύματα,
τώρα σφαλᾷς τὰ μάτια σου καὶ γίνονται στρατεύματα,
τώρα σφαλᾷς τὰ μάτια σου καὶ μπουμπουνίζουν στόλοι,
τώρα σφαλᾷς τὰ μάτια σου καὶ βλέπεις περιβόλι.

—

Τώρα καθόλου δὲν γελᾷς,
τώρα τὰ μάτια σου σφαλᾷς
καὶ ξεφυτρόνουν δάση.

—

Καὶ τρέχει πλῆθος περισσὸν
εἰς τὰς σπαίδας τῶν δασῶν
ἀνέτως νὰ ρεμβάσῃ.

—

Τώρα τὰ μάτια σου σφαλᾷς καὶ βλέπεις ὁλοένα
ἐκεῖνα ποῦ δὲν ἔβλεπες σὲ χρόνια περασμένα,
πᾷς καὶ μὲ σιδηρόδρομο 'ψηλὰ'στὸν Ὑμηττό,
καὶ'στὸν Λυκαβητό.

—

Ὅπου κι'ἂν πᾷς κι'ὅπου σταθῇς
μέσα σὲ κήπους θὰ'βρεθῇς
καθὼς τῆς Βαβυλῶνος.

—

Τώρα τὰ μάτια σου σφαλᾷς
καὶ στέφει τόσας κεφαλὰς
χλωρὸς κοτίνου κλῶνος.

—

Τώρα τὰ μάτια σου σφαλᾷς καὶ βλέπεις τὴν'Ελλάδα
καθὼς τοῦ πάλαι Κολωνοῦ τὴν ἄβατον φυλλάδα,
ἀνήλιον, ἀνήνεμον καὶ θέρος καὶ χειμῶνα,
καὶ χαίρεσαι νὰ περπατῇς'στοῦ κράτους τὸν λειμῶνα.

—

Κι'ὅπου ταῖς βάσσαις ταῖς χλωραῖς ὡς ἀηδὼν τις λίγεια
ἕνας Λοκρὸς θαυμάσιος,
τοὐπίλοιπ'Ἀθανάσιος,
μινύρεται τυχηρημερὸν τοῦ κράτους ἰσοζύγια.

—

Ἡ δὲ φωνὴ του μέλιτος ἐχρέει γλυκυτέρα
καὶ μερικῶν ὁ διάβολος τοὺς πέρνει τὸν πατέρα,
καὶ καταπλήσσει τοὺς Λοκροὺς, Ὀζόλας κι'Ὀπουντίους,
βυθίζει, Περικλέτο μου, κι'ὅλους τοὺς ἐναντίους,
καὶ πᾶν κι'αὐτοὶ'στὸ φοῦντο
χωρὶς νὰ πιάσουν ποῦντο.

—

Βλέπεις τὴν Ἀνακαίνισι
σκαρταριστὴ μπροστά σου,
κι' ὡσοῦ τὴν Ἀναγέννησι
νὰ σοῦ φωνάζῃ στάσου.

—

Κτυπᾷς ἐδῶ, καὶ βγαίνουνε πολύτιμα παλλάδια,
κτυπᾷς ἐκεῖ καὶ βγαίνουνε λαμποκοποῦντα ράδια.
Κτυπᾷς καὶ πέτρας, μασκαρᾶ,
κι' ἀμέσως ἄρθονα νερὰ
καὶ γάργαρ' ἀναβλύζουν,
καὶ κόσμο κατακλύζουν.

—

Μέγας τῆς ψυχῆς βρασμός...
ὁ Προϋπολογισμός.
Περικλέτο μου, περνᾷ.
κι' ὅλοι κράζουν: Ὡσανὰ!

—

Νάτος νάτος!.. τί κοντύλια,
τί λαγοὶ μὲ πετραχήλια
μᾶς ἀνάβουν τὰ καντύλια.

—

Θέλεις οἰκονομίαις;... τῆς βρίσκεις, ζαρλατάνο,
καὶ μὲ τὸ παραπίτω.
Περίσσευμα γυρεύεις μὲ βέβαια λεφτά;
δὲν λείπουνε κι' αὐτά.

—

Ἐλλείμματα γυρεύεις;... κι' αὐτῶν, ξερὸ κεφάλι,
περίσσεια μεγάλη.
Θέλεις φορολογίαις νὰ βρῇς τρομακτικαῖς;
κύτα τῆς ἄλλαις ὕλαις καὶ τῆς ἐκρηκτικαῖς.

—

Κι' ἀπόταν τὰς ἐκρηκτικὰς φορολογοῦν, σασκίνη,
σημαίνει πῶς φορολογοῦν ὅλη τὴν Ρωμηοσύνη,
γιατί, καθὼς γνωρίζομεν, αὐτὸ τὸ δόλιο κράτος,
ὁποῦ μὲ στόμα κεχηνὸς ὅ,τι τοῦ 'ποῦν τὸ χάβει,
ἐκρήγνυται καὶ φλέγεται συχνάκις αὐτομάτως
καὶ πυροπολεῖται μόνο του καὶ σὰν τὴν ἴσα' ἀνάβει.

—

Θέλεις καὶ γράμματα σωστὰ κι' ἀληθινὴ Παιδεία;
ὅρα καὶ Καββαδία.
Ἔξη μεγάλων θέσεων πᾶνε χαμέν' οἱ κόποι
καὶ πάει τὸν ἄφρα του ν' ἀλλάξῃ στὴν Εὐρώπη.

—

Θέλεις νὰ δῇς πῶς γίνεται μεγάλη πολιτεία;
σὲ καφενέδες πήγαινε ν' ἀκούσῃς τόσας κρίσεις...
θέλεις ἀναγεννήσεως νὰ δῇς Ἱερατεῖα;
κύταξε τὸν Ἀμβρόσιον ἐκεῖνον τῆς Λαρίσης.

—

Π.— Ἀλήθεια, βρέ, τί γίνεται μὲ τοῦτον τὸν Δεσπότη;
Φ.— Πολὺ βαθὺ μυστήριον καὶ τοῦτο, πατριώτη.

Ὁ Δεσπότης τῆς Λαρίσης, ποῦ σὲ κάνει ν' ἀπορήσῃς.

—

Φ. — Ἡ Σύνοδος παρακαλεῖ τὸν σεβαστόν πατέρα
νἀληθῇ καὶ ν' ἀπολογηθῇ πρεπόντως ἐδῶ πέρα,
ὅμως αὐτὸς τὴν Σύνοδον δὲν τὴν ἀναγνωρίζει
καὶ μὲ τῆς πανταχούσαις του καλὰ τὴν σιγυρίζει.

—

Ἡ Σύνοδος τὸν προσκαλεῖ,
ἔλα, Δεσπότη, τοῦ 'μιλεῖ,
καὶ στάσου 'μπρός' στὴν Σύνοδο καὶ 'πές ὀρθὰ κοφτὰ
τὸ πῶς ἐχειροτόνησες παπάδες μὲ λεφτά.

—

Ἔλα, Δεσπότη, νὰ τὰ 'πῇς
δίχως κανένα νὰ 'ντραπῇς.
ὅμως αὐτὸς τὴν Σύνοδον πατόκορφα τὴν λούζει,
καὶ βρέμεται καὶ σκούζει,
καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον τῆς ψάλλει δυνατά,
κι' ὁ σεβαστὸς Ἀμβρόσιος δὲν κάνει χωρατά.

—

Ἔλα, Δεσπότη, νὰ τὰ 'πῇς
δίχως κανένα νὰ 'ντραπῇς,
μὰ τοῦτος ὁ σεβάσμιος μὲ κάθε πανταχοῦσα του
μαστίζει, κερατνοβολεῖ, καὶ μᾶς γεννᾷ τὸν τρόμο,
καὶ γράφοντας τὴν Σύνοδο 'στὴν σεβαστὴ πατοῦσα του
κάνει δική του Σύνοδο, κάνει δικό του νόμο.

—

Συνόδους δὲν ἀνέχεται,
ἀναχρίτας δὲν δέχεται,
αὐτὸς δὲν ἀνακρίνεται,
τοὺς ἄλλους ἀνακρίνει,
κι' ἐλεύθερος λαμπρύνεται
κι' ἐλεύθερος λαμπρύνει.

—

Ἔλα, Δεσπότη, νὰ τὰ 'πῇς... δὲν χαμπαρίζει δρόλον,
κι' ἐγκαινιάζει Σύλλογον Πολιτικὸν τοῦ Βόλου.
Ἔλα, Δεσπότη, νὰ τὰ 'πῇς, κι' αὐτὸς πανηγυρίζει,
λαὸς ἐνθουσιάζεται, στρατὸς τὸν τριγυρίζει,
κι' εὐάν, Ἀμβρόσιε, τοῦ λέν, εὐφράνσου κι' εὐωχήσου,
καὶ δός μας τὴν εὐχή σου.

—

Ἡ Σύνοδος τὸν προσκαλεῖ, μὰ βλέπω τὸν Ἀμβρόσιον
σὲ πλούσιον συμπόσιον
ζωῆς, ἀναγεννήσεως,
πνευματικῆς κινήσεως.

—

Ὁ σεβαστὸς Ἀμβρόσιος
τὴν ἀμβροσίαν πίνει,
καὶ τῶν ὁσίων ὅσιος
λογαριασμὸ δὲν δίνει.

—

Ἡ Σύνοδος τὸν προσκαλεῖ, κι' ἐκεῖνος φαγοπότι,
κι' ἐπαναστάτης γίνεται τὸ ράσο τοῦ Δεσπότη,
κι' ὑπὲρ τῶν τόσων ἄθλων του μαχόμενος ἀτρύτως
ἀποκαλύπτει φοβερὰ καὶ τὸ σχοινὶ τεντόνει,
κι' ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακεὶμ ὁ τρίτος
ἀπὸ τῆς γλώσσης τῆς σεπτῆς τοὺς μύδρους δὲν γλυτόνει.

—

Ἡ Σύνοδος τὸν προσκαλεῖ, πικρὴ δουλειὰ τῆς τρέχει,
ἀλλὰ γιὰ τὸν Ἀμβρόσιον θαρρῶ πῶς πέρα βρέχει.
Ἡ Σύνοδος τὸν προσκαλεῖ
κι' ὁ σεβαστὸς τὴν ἀπειλεῖ,
κι' ὅλο τὴν πατερίτσα του 'ψηλὰ ψηλὰ σηκόνει,
κι' ἂν τοῦ παραφορτώνεσαι μὰ σὲ ξυλοφορτώνει.

—

Δεσπότη, πᾶψε τὸ κακό,
μπελάδες μὴ μᾶς φέρνῃς.
Δεσπότη, τὸ χερουβικὸ
πολὺ 'ψηλὰ τὸ πέρνεις.

—

Στὴν Σύνοδον τῶν Ἀθηνῶν ἔλα μὲ παρρησία,
ἔλα καὶ 'πές της τὰ καὶ τά,
ἐκεῖνος ὅμως δυνατὰ
ἐκάς, φωνάζει, βέβηλοι καὶ βλέπει πρυδοσία.

—

Τὸν κουβαλεῖ μὲς στὴ Βουλή.

Τὴν ἀμβροσίαν χαίτην του θυμοειδὴς τινάσσει,
κι' ἀλύπητα παντοῦ βαρεῖ,
κι' ἡ Σύνοδος δὲν εἶμπορεῖ
πῶς νὰ τὸν κατευνάσῃ.

—

Ἔλα, Δεσπότη, νὰ τὰ 'πῇς,
πλὴν ἔξω τῆς Ἐπισκοπῆς
διώκει τοὺς βεβήλους.

—

Κι' ἀποκαλύπτει μυστικά,
βλέπει καλπάκια Ρωσσικὰ
καὶ ξενικοὺς δακτύλους.

—

Μὴ μᾶς τρομάζῃς, Δέσποτα, μὲ λόγια καὶ μὲ γράμματα,
καὶ μὲ δακτύλων ξενικῶν καὶ καλπακιῶν ὁράματα.
Κι' ἂν ἄλλοτε κατὰ σκιῶν καὶ κατ' ἀνεμομύλων
ἐξεστρατεύσαμεν θρασεῖς,
μὰ παῦσε τώρα νὰ νοσῇς
τὴν νόσον τὴν ἀνίατον τῶν ξενικῶν δακτύλων.

—

Μέσα σὲ φίλους ὑμνητὰς
ξένους δακτύλους μὴν κυττᾷς,
ἔλα 'στὰ σύγκαλά σου.

—

Κι' εὐλόγησέ μας, ὅσιε
πάτερ ἡμῶν Ἀμβρόσιε,
μ' ὅλα τὰ δάκτυλά σου.

—

Ποῖος Δεσπότης τρομερός!..
Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός,
ὁποῦ 'στῶν σκύλων τῆς οὐρᾶς ἔδεναν τὰ λουκάνικα.
καὶ στασιάζουν σήμερα
βρυχώμενα κι' ἀνήμερα
κι' αὐτὰ τὰ φαρδομάνικα.

—

Μὰ φαίνεται, βρὲ Περυσῆ, μυστήριον σ' ἐμένα
πῶς τοῦτον τὸν Ἀμβρόσιον, πῶς τοῦτον τὸν ποιμένα,
ποῦ τόσα τοῦ καταλαλοῦν
κι' ἔδῶ πρὸς δίκην τὸν καλοῦν,
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν τὸν δέχονται κι' ὁπλῖται
καὶ σώφρονες πολῖται.

—

Τί νὰ συμβαίνῃ τάχατε μ' αὐτὸ τὸ νέο κάζο;
Π. — Ἀπ' ὅσα τώρα γίνονται κουκοῦτσι δὲν σκαμπάζω,
Φ. — Ποιὸς νἄχῃ δίκηο τάχατε;
Π. — Ξέρω κι' ἐγὼ τί λένε.
Φ. — Ποτὲ δὲν ξέρεις τίποτα καὶ σύ, χαντακωμένε.
Τάχ' ἀληθεύουν ὅσα λὲν εἰς τὸν Μητροπολίτη
πῶς, στὸν Ἀμβρόσιον ἂν πᾷς
ἀμέσως γίνεσαι παπᾶς,
καὶ ποδογύρους συγγενεῖς πῶς ἔχει μὲς' στὸ σπίτι;

—

Π.—Ξέρω κι' ἐγώ, τί νὰ σοῦ 'πῶ!..
Φ.— Νὰ ξεραθῇς, σαφράντη.
Π.—Φαντάσου τώρα, Φασουλῆ, μέσα 'στὴν δρᾶσι τούτη
ἐναναστάτης φλογερὸς νὰ σηκωθῇ κι' ὁ κλῆρος
καὶ κάθε δήμος καὶ παπᾶς νὰ γίνῃ κι' ἕνας ἥρως,
καὶ τῆς ἀναγεννήσεως μαχαίρα μαυρομάνικα
νὰ βλέπῃς νὰ προβάλουνε μέσ' ἀπὸ φαρδομάνικα.

Δρὸ Προϋπολογισμοί, δρὸ μεγάλοι κλοπισμοί.

—

Φ.— Μέγας ἐνθουσιασμός!..
ὁ Προϋπολογισμὸς
ὁ σωτήριος περνᾷ
κι' ὅλοι κράζουν: Ὡσανά!

—

Δρὸ προϋπολογισμοὶ μᾶς ἐτάραξαν συγχρόνως,
τῆς Ἑλλάδος, Περικλῆ, καὶ τῆς γραίας Ἀλβιόνος.
Ἕνα φοβερὸν ἀγῶνα
βλέπεις καὶ 'στὴν Ἀλβιόνα,
καὶ παλεύουν κι' ἐκεῖ πέρα
'στὴν γρηᾶ τὴν Ἐγγλιτέρα.

—

Εἶπε τῆς Βρεττανίας ὁ Τσῶρτσιλ ἐν σπουδῇ:
ἐκεῖνος ὁ Θανάσης, ποὺναι παπᾶ παιδί,
χαράζει νέους δρόμους, κάνει γενναῖα βήματα.
κι' ἐγὼ θὰ κάθομαι ἔτσι μὲ τὰ παληὰ συστήματα;

—

Εἶπε, κι' εὐθὺς ἐσκάρωσε Προϋπολογισμό,
ποῦ 'στοὺς Μυλόρδους ἔφερε ψυχῆς ἀναβρασμό,
καὶ 'πιάστηκαν ἡ δρὸ Βουλαῖς,
ἡ Κάτω μὲ τὴν Ἄνω,
κι' ἀντάρια γίνονται πολλαῖς
κι' ἐκεῖ, καθὼς μανθάνω.

—

Πόσα καὶ πόσα δὲν ἀκοῦν οἱ Λόρδ' οἱ φουκαράδες,
κανένας Λόρδος ἔλεος καὶ χάριν δὲν εὑρίσκει,
τοὺς λένε φαταούληδες, τοὺς λένε κουλαράδες,
ποῦ τρῶνε τὸν περίδρομο κι' ἕλο ρουφοῦν οὗτσκυ.

—

Τοὺς ὀνομάζουν ἀναιδεῖς,
ποῦ θέλουν κόσμου γδύσιμο,
Τριγκαλίους βαρελοπιδεῖς
καὶ φιφτιτοῦ γιὰ φεύσιμο.

—

Εἶδες ποτὲ Μυλόρδο, ξυλένιο στραβοκέλη,
καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων εἶδες ποτέ σου μέλη;
λένε πὼς ἔχουν στέρναις γεμάταις μὲ στερλίναις
κι' ἄφτνουνε τοὺς ἄλλους νὰ τρῶνε καβαλίναις.

—

Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς Λόρδους φορολογεῖ δεινῶς
ὁ Τσῶρτσιλ ὁ τρανὸς
καὶ τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων τὴν καίει καὶ τὴν 'τσούζει,
γι' αὐτὰ τὸν ἀπορρίπτει καὶ μαίνεται καὶ σκούζει.

—

Κλάψε λοιπὸν καὶ τούτους
μὲ τοὺς μυθώδεις πλούτους.
Κύττα τῆς Λορδοσύνης ἐκεῖνο τὸ μπουκέτο
καὶ κλάψε κάθε Λόρδο,
ὁποῦ θὰ καταντήσῃ νὰ τρώῃ, Περικλέτο,
ξερὸ ψωμὶ καὶ σκόρδο.

—

Ὦ Περικλῆ τῶν Ἀθηνῶν,
τὸν Ἀσουίθ τῶν Βρεττανῶν
προσκύνει καὶ χαιρέτα.

—

Ἄγγλος μὲ σθένος καὶ μεγαλᾶ,
σοῦ τοῦ τῆς ἔβρεξε καλὰ
κυρία σουφραζέτα.

—

Χαιρέτησε τὸν Ἀσκουίθ, ποῦ μὲ πολὺ γειάτι
θέλει νὰ 'μεῖ 'στῶν φιφτυτοῦ τὸ λιμασμένο μάτι.
Κυβέρνησις, ποῦ τῶν τρανῶν φερμάρει τὸ σακοῦλι,
Κυβέρνησις πολεμική,
φιλελευθέρα, λαϊκή,
καὶ σ' ὅλα ρηξικέλευθος καθὼς τοῦ Κυριακούλη.

—

Κι' ἂν 'στοὺς μέλλοντας ἀγῶνας παρὰ πᾶσαν μας ἐλπίδα
τούτων τῶν φιλελευθέρων δὲν ἀπορίσουν τὴν μερίδα,
κι' ἂν καὶ πάλιν οἱ Μυλόρδοι μὲ θριάμβου κυνισμὸν
ἀπορρίψουν τοῦ αἰρ Τσῶρτσιλ τὸν Προϋπολογισμόν,
τότε κρὰ θ' ἀποχωρήσῃ νίπτων καὶ τὸς δύο χεῖρας
καὶ τῶν Βρεττανῶν ὁ Τσῶρτσιλ σὰν τὸν Τσώρτση τῆς Κερ-
[κύρας.

—

Δρὸ Προϋπολογισμοὶ μᾶς ἐτάραξαν συγχρόνως,
τῆς Ἑλλάδος δηλαδὴ καὶ τῆς γραίας Ἀλβιόνος.
Ἄνδρες δύο θέτουν νέας τῆς οἰκονομίας βάσεις,
ὁ τῆς Ἀλβιόνος Τσῶρτσιλ κι' ὁ δικός μας ὁ Θαγάσης.

—

Ὑμνεῖτε καὶ τοὺς δύο μὲ λύρας ἑπταχόρδους,
ὑμνεῖτε κι' ἐν ὀργάνοις, ὅπου δὲν ἔχουν κόρδα...
τῶν Ἄγγλων ὁ Θανάσης φορολογεῖ τοὺς Λόρδους,
κι' ὁ Τσῶρτσιλ τῆς Ἑλλάδος φορολογεῖ τὴν Λόρδα.

—

Δρὸ Προϋπολογισμοὶ μᾶς γανόνουν τὰ μεγαλᾶ...
Π.—Δοιπὸν λάβε, Φασουλῆ, δρὸ σκαμπίλια καὶ καλά.

Εὐάγγελος ὁ Καλλιοντζῆς, κάθε ὑνητοῦ σαρκίου
χειροῦργος θαυματοποιός, παρέχων εὐφροσύνην,
ἔπηρε τὸ παρίσημον Λαζάρου-Μαυρικίου
ἀνθ' ὅσων 'στὴν σεισμόπληκτον εἰργάσατο Μεσσήνην.
Διὸ χειροῦργων πρυσφιλὴ κι' ὁ Φασουλῆς συγχαίρει
καὶ θερμοσφίγγει τὸ δεξὶ κι' ἀριστερό του χέρι.

Καὶ κομπόσοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Χρίστος Γάμα Πάμπανος, νέος πολλῶν προσόντων,
ἐσπούδασε παρ' Ἰταλοῖς ἰατρικὴν ὁδόντων,
κι' ἐδῶ μετ' ἐξετάσεων λαμπρὰν δοκιμασίαν
εὐοίωνος τὴν πειτρικὴν ἀνέλαβ' ἐργασίαν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλιοι κι' ἐννιὰ κι' ἑνακόσια,
νέα πλάσις στὰ νέτα πετῶσα.

Ὀγδόη Νοεμβρίου κι' εἰκοστή
κι' ἀνόρθωσις ὀργᾶ χειροπιαστή.

Ἐνενῆντα καὶ χίλια κι' ἑνέα,
νομοσχέδια βγάζουνε νέα.

Περὶ περισσευμάτων καὶ τόσων ζητημάτων.

—

Φ. Χειμὼν ἐνέσκηψε δεινός,
μὲς' στὸς Εὐρώπας χρόνι,
κι' ἥλιος ἐδῶ χειμερινὸς
ὡς εἶδος καλοκαιρινὸς
τὰ μάτια μας θαμβόνει.

—

Ἄλλοῦ τυφῶνες δυνατοὶ
καὶ χαλασμὸς Κυρίου,
κι' ἐδῶ δεσπόζει καὶ κρατεῖ
μία λιακάδα ζηλευτὴ
λήγοντος Νοεμβρίου.

—

Σκότους ἄλλοῦ περίσσευμα κι' ἐδῶ φωτὸς ἁπλέτου...
τρὶς χαῖρε, γῆ τοῦ Περικλῆ καὶ σοῦ τοῦ Περικλέτου.
Σὺ προσπαθεῖς νὰ πῇς ἐμπρός,
ὅμως ὁ Φοῖβος ὁ λαμπρὸς
φλογίζει τὸ κεφάλι σου, τὴν φακοκκαλιά σου,
καὶ σταματᾷ τὸ βῆμα σου, καὶ κόβει τὴν δουλειά σου.

—

Τάλλα μας περισσεύματα
θαρρῶ πὼς εἶναι ψεύματα,
μόνον ἐκεῖνο τοῦ φωτὸς ποτὲ δὲν εἶναι χλεύη,
κι' ἀληθινὸν κι' αἰώνιον
'στὸν τόπον τὸν δαιμόνιον
κρατεῖ καὶ βασιλεύει.

—

Ἂν εἰμπορούσαμε μ' αὐτὸ νὰ δράσωμεν καὶ μόνον
καθ' ἅπανται τὸν χρόνον,
ἂν εἰμπορούσαμε μ' αὐτὸ νὰ δρῶμεν, καισομοίρη,
κι' ὄχι μὲ τὸν ἀργύρη,
τί λεγεῶνες στρατιῶν 'στὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος,
τί ντρήντωτ μεγαλήτερα κι' ἀπὸ τῆς Ἀλβιόνος.

—

Ἂν τοῦτο τὸ περίσσευμα τοῦ φλέγοντος ἡλίου
μποροῦσε νὰ γενῇ παρᾶς,
ὁ τόπος μας ὁ φουκαρᾶς
θἄτρεχε μὲ τὰ τέσσερα σὰ στίβον μεγαλείου.

—

Τότε δὲν θἄχαμε κι' ἐμεῖς δεινὰς ἐπαναστάσεις,
καὶ φόρους δὲν θἄ 'γύρευε κι' ἐκεῖνος ὁ Θανάσης
ἐξ ἀπορίας περισσῆς ἀπόρων ἀπορούντων
πῶς δὲν ἀκοῦσε τὴν βοὴν ἐντέρων γουργουρούντων.

—

Τότε δὲν θἄ 'κηρώναμε
γιὰ τέλη καὶ δασμούς,
μήτε θὰ καταστρώναμε
Προϋπολογισμούς.

—

Θἄ 'πανηγύριζες φαιδρὸς
'στῶν θησαυρῶν τὸν τόπον,
καὶ μὴ 'ξαπύδυνος ἰδρὼς
θἄ 'σταλαζ' ἐκ μετώπων
ἐπιφανῶν ἀνθρώπων.

—

Τότε καὶ τὸ Βασίλειον τοῦ καθενὸς καλοῦ
δὲν θἄχρωστοῦσε κάλπικο λεφτὸ 'στὴν Μιχαλοῦ,
τότε μεγάλη θἄχαμε γαλήνη κι' ἡσυχία
χωρὶς κανέν' ἀγῶνα,
καὶ θἄτρεχες 'στὸ Ζάππειο καὶ 'στὴ Δενδροστοιχία
νὰ βλέπῃς καμμιὰ μπόνα.

—

Ποῖον περίσσευμα φωτὸς σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι,
μὰ καὶ πενίας τόσης,
ὁποῦ σὲ κάνει καὶ τὸ φῶς νὰ τὸ θαρρῇς σκοτάδι
καὶ νὰ σοῦ φεύγ' ἡ γνῶσις.

—

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ποῦ λέγεται σοφός,
γιατὶ νὰ περισσεύουν ἡ φτώχια καὶ τὸ φῶς;
Ἐδῶ, ποῦ βασιλεύει καὶ λογιὰ καὶ κρίσις,
γιατὶ νὰ μᾶς φαιδρύνῃ φωτὸς ἁπλέτου φύσις,
καὶ λύπη νὰ μᾶς φέρνῃ καὶ πόνο τῆς καρδιᾶς
τὸ κρύο τὸ σκοτάδι τῆς ἀναπαραδιᾶς;

—

Π.—Κι' ἐγὼ θὰ σ' ἐρωτήσω, βρὲ Φασουλῆ, γιὰ τοῦτο,
πῶς ἔχομε λιακάδας ἀλλὰ καὶ φτώχιας πλοῦτο;
Φ.— Δὲν ξέρω, βρὲ καθῶνι...
μυστήριο καὶ τρέλλα,
ὁποῦ πολλὰ γανόνει
πολὺ ἐρα τσερβέλα.

—

Μὴν εἶναι νόμος ἄγραπτος νὰ περισσεύῃ ψώρα
ὅπου φωτὸς πληθώρα;

ἢ μὴ σὲ κάνῃ τάχατε τὸ φῶς αὐτὸ τὸ πλούσιον
νὰ θέλῃς ἔτσι χάρισμα νὰ τρῶς τὸν ἑπούσιον,
καὶ σ'ἀναγκάζει ν'ἀδρανῆς καὶ νάσαι Ποσαπέρνης,
καὶ μόνο γιὰ τὸ Κεντρικὸ τὰ πόδια σου νὰ σέρνῃς.

—

Π.— Θλίψις καὶ σήμερα ποιλή...
ὁ Φοῖβος ἀκτινοβολεῖ,
κι 'ἐμεῖς ξυλένια κάρα,
δὲν ἔχομε δεκάρα.

—

Ἡ πλάσις γύρω μας φαιδρά,
φωτοπερι χυμένη,
κι'ἐν τούτοις ὁ Θανάσης δρᾷ
καὶ σφίγγεται κι'ἀσθμαίνει.

—

Ὁ Φοῖβος ἀκτινοβολεῖ
καὶ γιὰ μιχάτι προσκαλεῖ
κάθε σοφὸν κεφάλα.

—

Πλὴν ὁ Θανάσης ἀνιᾷ
καὶ σκέπτεται κι'ἀγωνιᾷ
μὲ νούμερα μεγάλα.

—

Παντοῦ περίσσευμα φωτός,
κι'ἐν τούτοις ὁ φωστὴρ αὐτὸς
δός του καὶ ταλαντίζεται
καὶ ρέβει κι'ἀγωνίζεται
γιὰ περισσεύματ'ἀριθμῶν,
ὅπου χαλοῦνε τὸν ρυθμὸν
κάθε φρονίμου κεφαλῆς
καὶ μέσα κι'ἔξω τῆς Βουλῆς.

—

Ἐγὼ'στὸν ἥλιο φήνομαι καὶ μὲ τὸ φῶς του χάσκω,
κι'ἐκεῖνος βασανίζεται πῶς νὰ μὴν κάνῃ φτώχο.
Ἔχει γιὰ μόνη συντροφιὰ τῶν ἀριθμῶν τὴν πλῆξι,
καὶ'βάλθηκε περίσσευμα πραγματικὸν γὰ δείξῃ
ἥλιον φαεινότερον'στοὺς κεχηναίους ὅλους,
ὅπου τὸν ἥλιο βλέποντας ζητοῦν στρατοὺς καὶ στόλους.

—

Φ.— Τοῦτος μάρτυς ἀληθὴς
μέσα σὲ φωτὸς αἰθέρα...
τοῦτον ἀριθμῶν πληθὺς
τὸν σκοτίζει νύκτα'μέρα.

—

Τούτου τὸν ἀγῶνα τίμα,
κι'ὅπως σύ,βρὲ Περυλέτο,
δὲν'μπορεῖς νὰ κάνῃς ρίμα
δίχως νἄχῃς τσιγαρέτο.

—

Ἔτσι κι'ὁ Λυκρός,καλέ,
σὰν δὲν ἔχῃ ναργιλέ,
ὅσο γόνιμο κι'ἂν εἶναι τὸ γερό του τὸ κεφάλι,
δὲν'μπορεῖ μήτ'ἕνα μόνο νομοσχέδιο νὰ βγάλῃ.

—

Οἱστροὶ τοὺχονται γενναῖοι,
τὸ μαρκοῦτσι τὸν ἐμανέει,
τοῦτο τὸν οἰστρηλατεῖ
καὶ τὸν κάνει νὰ ζητῇ
καὶ ν'ἀνακαλύπτῃ πόρους
κι'εὐφορίας νέους φόρους.

—

Ναργιλὲς Ὑπουργικός, ὄντως δημιουργικός.

—

Φ.—Ψάλε,Περυλῆ κανάγια,ποῦ δὲν ἔχεις νοῦ νοικοῦτσι,
τοῦ Θανάση τὸ μαρκοῦτσι.
Στῆς νυκτὸς τὴν μοναξιά,
ποῦ μὲ νούμερα τυρβάζει,
καθεμία ρουφηξιὰ
καὶ μιὰ σκέψι κατεβάζει.

—

Ψάλε,Περυλῆ τρελλέ,
τοῦ Λυκροῦ τὸν ναργιλέ,
ποῦ καθόλου δὲν ἀργεῖ
κι'ἀληθῶς θαυματουργεῖ.

—

Εἶναι κάμποσα μαρκοῦτσια,ποῦ καπνίζουν μοναχά,
ὅμως εἶναι καὶ καμπόσα,ποῦχουν χάρι περισσή,
ποῦ παράδες ξετριτόνουν μὲς'στὰ χρόνια τὰ πτωχὰ
καὶ θαρρεῖς πῶς εἶναι ράβδοι τοῦ μεγάλου Μωυσῆ.

—

Τέντο μαρκοῦτσι θαυμαστὸ μοῦ φαίνεται κι'ἐκεῖνο
κι'ἐμπρός του γόνυ κλίνω.
Μ'αὐτό,ποῦ κάνει γοὺρ γοὺρ γούρ,τὸ κράτος γουργουρίζει,
καὶ τῶν μεγάλων ἀριθμῶν τὴν'Εὐθρὰν χωρίζει,
κι'ἀβρόχοις τὴν περνᾷ ποσὶ
καθὼς τὸν πάλαι Μωυσῆ.

—

Ἂς ὑμνήσωμεν καὶ τοῦτο...
κάνει κόσμο καὶ σαστίζει,
κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ σὰν κνοῦτο
μέχρις αἵματος μαστίζει.

—

Ἐμπροστά του κλίνε γόνυ...
τοὺς Ἀτρείδας μαστιγόνει,
πλὴν ἀμείλικτον πατάσσει
καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν ρητόρων,
κι'ὅλοι λένε τὸν Θανάση:
Ἅλαντα Μαρκουτσοφόρον.

—

Ἂς ὑμνήσωμεν,καλέ,
τὸν σωτῆρα ναργιλὲ
ἀληθοῦς ἐπαναστάτου.

—

Σὰν σημαίνῃ τὸ μαρκοῦτσι
ὅλοι τρέμουνε'μπροστά του
καὶ τὸ κόβουνε παποῦτσι.

—

Π.— Ἐσὺ κουλιά,ποῦ γουργουρᾷς
μὲς'στοῦ καιροῦ τὰς συμφοράς,
ἄκου τὸ γουργουλίδιον,
ποῦ νομοσχέδια γεννᾷ
καθὼς τὸν ἥλιο φωτεινὰ
'στῶν φώτων τὸ κρατίδιον.

—

Ἐμπρός...ὑμνῆσε:'ἐν χαρᾷ
καὶ τοῦτον τὸν γιοβάσινο,
γιατὶ μὲ τοῦτον μιὰ φορὰ
ψωμὶ θὰ τρῶμε χάσκο.

—

Διαδηλώσεις παντοειδεῖς μὲ ρητορείας περιφραδεῖς.

Ὁ θαυμαστὸς ὁ ναργιλὲς
δάφνας ὑπόσχεται πολλάς,
καὶ σήμερα δαφνοστεφὴς ἂς τρίβεται'μπροστά του
κάθε κουλιά,ποῦ γουργουρᾷ μὲ τὰ γουργουρητά του.

—

Φ.— Χειμὼν ἐνέσκηψε δριμὺς
κι'ἔδω φωτὸς γιριλάντας...
πᾶμε'στὸ Ζάππειο κι'ἐμεῖς
νὰ'δοῦμε κουβερνάντας.

—

Ὅσον αὐτὸς ὁ ναργιλὲς καπνίζει,Περυλέτο,
τόσο'στὸν ἥλιο ξάπλωνε τῆς δεῖ σου τῆς ἀρίδες,
καὶ πότε πίνε ναργιλὲ καὶ πότε τσιγαρέτο,
καὶ διάβαζε τὴν Χαλιμὰ καὶ τῆς ἐφημερίδες.

—

Ἥλιος χρυσὸς ἀστράφτει
καὶ κάθε μηγοχάφτη
τὸν βλέπεις ἀδρανῆ.

—

Πάλι φωτὸς μαγεία
μᾶς σπρώχνει'στὴν ἀργία
τὴν καθημερινή.

—

Καθεὶς σὲ'λίγο θἄχῃ
περίσσευμ'ἀπὸ πάχη,
περίσσευμ'ἀπὸ λίπη.

—

Ἐπαγγελίας χύβε,
καὶ'ξήλωνε καὶ ράβε
δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπῃ.

—

Ἄκου καὶ πάλιν ἄσματα
μὲ τόσον γλυκασμόν,
ποῦ ψάλλουν πλεονάσματα
Προεπαλογισμῶν.

—

Ὅμως ἔχει καὶ κοπετὸς
καὶ Γκιώνηδες φωνάζουν
πῶς σὲ πλεόνασμα φωτὸς
ἡ φτώχεια πλεονάζουν.

—

Λάμπουν τριγύρω τὰ βουνὰ λάμπουν καὶ τὰ λαγκάδια,
λάμπει καὶ τὸ Ρωμαΐικο μὲ τὰ Ταμεῖα τάδεια.
Ὁ Φοῖβος ὁ χρυσότοξος τὸ κράτος διοικεῖ
καὶ καταγᾶς'ὑπὸ τὸ φῶς ὑπόσαθρον ἀκάτιον,
κι'ἂν λένε πῶς δὲν ἔχομε νὰ βάλωμε βρακί,
τὸ φῶς ἀναβαλλόμεθα καὶ πάλιν δὲς ἱμάτιον.

Νέα σωτήρια συλλαλητήρια.

—

Π.— Κόσμου βοή,ντελληβορᾶς,
μαρκοῦτσι γουργουρίζει,
ἀναστηλόνεται Μωρηᾶς
καὶ Ρούμελη μουγγρίζει.

—

Τρέχουν'στὸ Βουλευτήριο καμπόσοι χασομέρηδες
καὶ θέλουν τὸ περίσσευμα νὰ γίνῃ περισσότερο,
τρέχουν μὲ τῆς καρότσας των καὶ τόσοι καροτσέρηδες
καὶ θέλουν ἐπιτήδευμα νὰ δίνουνε'λιγώτερο,
γιατὶ μὲ ταύτοσήνιτα καὶ μὲ τὰ τράμ ἐκεῖνα
ἔχουν κεσάτι δυνατὸ καὶ προμαντεύουν πτῆνα.

—

Κάρβαλαντώ καὶ βιζαβὶ τρέχουν ἀπὸ ρυτῆρος,
κι' ἀμάν, φωνάζουν, οὔσε μας πρὸ καθενὸς σωτῆρος.
Χλιμιντρίζουν ἄλογα καὶ τρίζουν καμιτσίνια,
κι' αὐτὰ τῶν καροτσέρηδων ὁμολογοῦν τὰ ὀνεῖα.

—

Μόλις ἐκεῖνοι φεύγουνε, καὶ μὲ σιδερικὰ
οἰδηροβωμήχανοι στὸ Παρλαμέντο φθάνουν,
κι' αὐτοὶ μ' ἐπιφωνήματα βοοῦν σπαρακτικὰ
πῶς διατρέχουν κίνδυνον τῆς πατρίδος ν' ἀποθάνουν.

—

Μόλις κι' ἐκεῖνοι φεύγουνε μὲ πόνους καὶ μεράκια
κι' ἀπ' τὸ Μενίδι ροβολοῦν καμπόσα κοντοβράκια,
καὶ 'στὸν Θανάση γιὰ καὶ δρὸ πηγαίνουν κοῦτσι κοῦτσι,
κι' αὐτὸς τοὺς ὑποδέχεται βαστῶντας τὸ μαρκοῦτσι.

—

Ὀρὲ καλῶς 'στα τὰ παιδιὰ τὸ πόδι των πατοῦν
καὶ φόρον οἰνοπνεύματος μεγάλον ἀπαιτοῦν,
μὰ θέλουνε κι' ἀσύδοτα νὰ μείνουνε τιμὲς τα
γιὰ νὰ γεμίζουν μὲ κρυσὶ πιθάρια καὶ βαρέλια.

—

Κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε: 'στὸ καλὸ καὶ θὰ σᾶς γίν' ἡ χάρις.
κι' ἐκεῖνοι τοὔπαν γελαστοὶ
κι' Ἕλληνιστὶ κι' Ἀλβανιστί:
μ' αὐτὸ ποῦ λὲς ἐννοιώσαμε τί ναργιλὲ φονμάρες.

—

Οἱ Μενιδιάτες φεύγουνε, κι' ἰδοὺ μὲ κατασρόλας
πλῆθος μαγείρων ἔρχεται, καὶ παίζουν μπασαβρίλιας.
Ἐμπρὸς 'στὸ Βουλευτήριον βοῶντες συσσωρεύονται,
ἐνῷ δὲ τόσα κατ' αὐτὰς μεγάλα μαγειρεύονται,
ἐκεῖνοι τὴν Κυριακὴ τοὐλάχιστον γυρεύουν
σὰν ὅλους ν' ἀναπαύονται καὶ νὰ μὴ μαγειρεύουν.

—

Κι' ὅποιος μιὰ 'μέρα δὲν 'μπορεῖ 'στὴν πεῖνα νὰ βαστάξῃ
καὶ τὴν ἀγρία του κοιλιὰ νὰ τὴν καθυποτάξῃ,
αὐτὸς ὰς τρέχῃ μὲ φαγιὰ νὰ τὴν γεμίζῃ κρύα
σὲ κάθε γαλατάδικο, σὲ κάθε μπυραρία.

—

Σηκόνονται κι' οἱ Πατρινοί' στὰ μαῦρα βουτημένοι
καὶ θλιβερὰ τὸ σήμαντρο κάθ' Ἐκλησιᾶς σημαίνει,
κι' ἐμβρόντητος ἀπὸ παντοῦ κυττᾷς σημαίας μαύρας,
μέσα σὲ χειμωνιάτικας νὰ κυματίζουν αὔρας.

—

Βροντοκτυπήματα, φωναῖς,
πολλῆς μαυρίλας, μαύρας,
μαυροφορεῖν καὶ Πατρινᾶς
σὰν νάναι Μυροφόρας.

—

Βαθειὰ μαυρίλα 'σκέπασε τὴν Πάτρα πέρα πέρα,
καὶ λέει κάθε Πατρινός:
σήμερα μαῦρος οὐρανός,
σήμερα μαύρη 'μέρα.

—

Καὶ κάθε ρασοφόρος της, κάθε παπᾶς καὶ δράκος
γιὰ τῆς μεταναστεύσεως τὸ σχέδιο στενάζει,
μὰ σὰν θεὸς ἐκ μηχανῆς ὁ Τριανταφυλλάκος
μὲ δυὸ τηλεγραφήματα τὴν Πάτρα κατευνάζει.

—

Βρυχῶνται κι' οἱ ποτοποιοὶ τὰ μάλα λυσσαλέαι
καὶ πᾶνε καὶ φορτόνονται ντακάπο τοῦ Θανάση,
ποῦ δίχως οἰνοπνεύματος φορολογία λέει
πῶς Τρίτη καὶ Παρασκευὴ γιὰ σίγουρα θὰ χάσῃ.

Τοῦ λὲν παράπονα πολλά,
κι' αὐτὸς τοὺς λέει σγαλά:
Πινακωτή, Πινακωτή,
ἐλ' ἀπὸ τἄλλο μου ταὐτί.

—

Φ.—Τράγοι μὲ βώδια κουτουλοῦν, ἀρνιὰ βελίζουν λίγια,
καὶ λὲν οἱ κοῦκοι στὰ βουνὰ κι' ἡ πέρδικες στὰ πλίγια:
Ὁ κύρ Θανάσης μελετᾷ πῶτι καλὸ νὰ κάμῃ,
ὁ κύρ Θανάσης κάθεται 'μπρὸς σ' ἀριθμῶν ποτάμι,
κι' ὅλο μὲ τοῦτο 'μάλλονε καὶ τὸ πετροβολοῦσε
καὶ τέτοια τοῦ 'μιλοῦσε.

—

Ποτάμι παραμέρισε νὰ 'βγῶ 'στὴν ἄκρη πέρα,
νὰ μὴ μεῦ λὲν πῶς κοπανῶ καβουρδιστὸν ἀέρα,
τὰ χῶματα 'στὰ χέρια μου νὰ γίνονται διαμάντια,
νὰ βρέχω ζάχαρες φτηναῖς, ζαχαρωτὰ καὶ κάντια.

—

Νὰ μὲ τρομάξουν 'στὴ Βουλὴ
Κορδόναροι κι' Ἐληαῖς,
νὰ μὴ φιράνω πιὸ πολὺ
μ' ἀτέλειωταις δουλειαῖς.

—

Ποτάμι παραμέρισε νὰ 'βγῶ 'στὴν ἄκρη πέρα,
νὰ μὴ χαθῶ 'στὸ πέλαγος, νὰ μὴν πνιγῶ 'στὴν ξέρα,
νὰ ξεφυτρώσουν θησαυροί, νὰ ξεφυτρώσουν πόροι,
καὶ νὰ μὲ κουκουλώσουνε νομοσχεδίων ὄρη.

—

Ὅλα τὰ νομοσχέδια μόνος μου νὰ τὰ κάνω,
καὶ κάθε 'μέρα νὰ κλωσσῶ
τριανταένα καὶ μισό,
καὶ κάτι παραπάνω.

—

Κι' ὅποιος γιὰ τοῦτα ξεφωνᾷ νὰ τοῦ φωνάζω: φύσα,
καὶ νὰ πηδῶ σὰν φτερωτὸς κάθε χρυσὸ πελοῦκι,
κι' ἐκείνων τῶν ποτοποιῶν νὰ παύσ' ἡ τέση λύσσα,
ποὔτυχε τώρα νἄχουνε καὶ Πρόεδρο Παμτούκη.

—

Κανένας μὲ παράπονο νὰ μὴ μὲ κυνηγᾷ,
νὰ πέσῃ φτήνεια περισσὴ σὲ πράσα καὶ σὲ μπρόκολα,
καὶ νὰ γεννοῦν κι' οἱ πετεινοὶ τὰ δίκωλα ταὐγά,
τὰ δίκωλα, τὰ τρίκωλα, τὰ διπλοτριπλοκόκωλα.

—

Χίλιοι νὰ σκύβουν ἀπ' 'μπρὸς καὶ δυὸ χιλιάδες 'πίσω
καὶ 'στῶν νομοσχεδίων μου τὰς Ἄλτεις νὰ καθίσω,
νὰ λείψουνε τὰ βογγητὰ καὶ κάθε κρυφομίλημα,
μὲ τῆς οἰκονομίαις μου κανεὶς νὰ μὴν πεινάσῃ,
κι' ὁπόταν τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἐλθῇ τὸ χειροφίλημα
νὰ τρέξουν νὰ φιλήσουνε τὸ χέρι τοῦ Θανάση.

—

Τέτοια μεγάλα μᾶς 'μιλεῖ, τέτοια καλὰ μᾶς ψάλλει...
Π.—Λέξου λοιπὸν κατραπαζαῖς 'στὸ κλούβιο σου κεφάλι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τοῦ Γεωργίου Δάκα Σπινθῆρες, δηλαδὴ
ποιήσεις λυρικαὶ
καὶ πατριωτικαί,
ὅπου τὴν Ἤπειρό του μὲ πόνο τραγουδεῖ.

—

Μετάφρασις Ποιητικῆς Ρωμαίου Ὁρατίου
ὑπὸ τοῦ Νῖ τοῦ Διβαδᾶ, Λατινικῶς ἄρτίου.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Πέμπτη τοῦ Δεκεμβρίου,
μηνὸς ψυχροῦ καὶ κρύου.

Ἴδιος χίλια κι' ἐννιὰ κι' ἐνιακόσα,
νέα πλάσις 'στὰ νέφη πετῶσα.

Ποιῶντος χίλια κι' ἑκατὸ
κι' ἀνρυθμώσεις χαιρετῶ.

Τὸν Παπαδιαμαντόπουλο κι' ἐγὼ
μὲ στέχους μερικοὺς θρηνολογῶ.

—

Λαὸς κοντὰ 'στὸ λείψανο τοῦ στρατηγοῦ του στέκει
μὲ στέφανο, ποῦ σπάνια γιὰ λιγοστοὺς τὸ πλέκει,
ἐδάκρυσε κι' ὁ Βασιλιᾶς, ποῦ τέτοιο φίλο χάνει,
κι' ἔπλεξε τὴν κορῶνα του 'στοῦ κόσμου τὸ στεφάνι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Κι' εἶδα, φίλε Περικλέτο, τὸν παρόντα τὸν καιρὸν
κι' ἦτο χάος ζοφερόν.
Κι' ἦτον ἄβυσσος μεγάλη,
κι' ἐπὶ ταύτης ἄνω κάτω
πνεῦμα φρίκης ἐπλανάτο
καὶ μυαλῶν ἀνεμοζάλη.

—

Νέκρα, σκότος, ἐρημία,
καὶ προφῆται τῆς Γραφῆς
ἔβλεπαν πολλὰ σημεῖα
φοβερᾶς καταστροφῆς.

—

Καὶ 'στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου κάποιος κάθισε σοφὸς
κι' εἶπε: γενηθήτω φῶς.
Κι' ἐν ἐκείνῃ τῇ σκοτίᾳ
ἐφωτίσθη στιγμηδὸν
μιὰ χαώδης πολιτεία
φαμφαρόνων εὐφραδῶν.

—

Ἔπαιζαν πολλοὶ βιολιὰ
μὲς 'στὴν νέκρα, μὲς 'στὸν ζόφο,
καὶ 'γαυγίζανε σκυλιά,
ποῦ ποτὲ δὲν ἔχουν γόφο.

—

Φόρδην μίγδην ἤσανδια δίχως τάξιν καὶ ρυθμόν,
κι' ἕνα χάος ἀριθμῶν
σινεσκότιζε μυαλά,
κι' ἐξειρόνιζε τραγῳδὴ
καὶ στριγγλίζουσα φωνὴ
πῶς δὲν εἴμαστε καλά.

Ἄκουες καὶ βρυχηθμοὺς
γιὰ στρατεύματα καὶ στόλους
'μπρὸς σ' ἐκείνους τοὺς παμπόλλους
καὶ ποικίλους ἀριθμούς.

—

Ποίων φοβερῶν ὀδόντων μ' ἔτρομάξανε τριγμοί,
κι' εἶδα ναργιλὲ 'μαρκοῦτσι ν' ἀνεβαίνῃ μιὰ στιγμή,
κι' ἀνυφοῦτο κι' ἀνυφοῦτο
μέσ' ἀπὸ τὸ χάος τοῦτο.

—

Κι' εἶπε κόσμος, 'Αρλεκῖνε:
βάρδα 'μπρὸς γιὰ νὰ περάσῃ,
καὶ 'κατάλαβα πῶς εἶναι
τὸ μαρκοῦτσι τοῦ Θανάση.

—

Κι' εἶπε καὶ πάλιν ὁ σοφὸς
ἀμέσως γεννηθήτω φῶς,
κι' ἔφρύαξαν τὰ κόμματα
μετὰ βοῆς καὶ κρότου,
κι' ἤγοιξαν λαῦρα στόματα
κατὰ τοῦ φωτοδότου.

—

Καὶ λόγ' ἠκούσθησαν πικροί,
κι' εἶδα 'στὴν πλάσι τὴν νεκρή,
τὴν κρύα καὶ τὴν ἄχαρη,
βαθύνουν μιξοπόλιον,
ποὔθελε μονοπώλιον
νὰ κάνῃ καὶ τὴν ζάχαρη.

—

Πλὴν Δημάρχων ἐγερθέντων, Περικλέτο φουκαρᾶ
μέσα 'στοὺς ἀγρίους σάλους,
μὰ κι' ἐκείνου τοῦ Δημάρχου τῆς Χαλκίδος Κικαρᾶ
ἐγερθέντος μὲ τοὺς ἄλλους

ἐν βοῇ πολλῇ καὶ γδούπῳ,
εἶπαν κἄτι φαμφαρόνοι
πῶς κ'αὐτὸ τὰ κακαρόνει
μετ'ὀλίγον κ'ὅσονούπω.

—

Γύρω γύρω τέλωνάκα
'χάσαμε τὸ βελονάκι,
κ'ἐν τῷ μέσῳ τόσης ζάλης
ἔγερθέντος ἀρὸς τοῖς ἄλλοις
καὶ τοῦ Καλαμὸν Μπενάκη,
'στὸν Λοκρὸ καμπόσοι λένε
πῶς καὶ τοῦτο νότα μπένε
δὲν περνᾷ γι'αὐτὸν τὸν χρόνο,μολοντοῦτο κ'ἐν τοσούτῳ
τὸ μαρκοῦτσι τῶν θαυμάτων ἐκ τοῦ χάους ἀνυψοῦτο.

—

Εἶδα τὸν Λοκρὸ ποῦ λὲς
νὰ ποτίζεται χαλαῖς
μὲ τῆς ζάχαρης τὸ κάζο
καὶ νὰ μένῃ μὲ τὴν γλύκα,
κι'ἐγὼ βάστα τοῦ φωνάζω
κ'ἐν μονοπωλίοις νίκα.

—

Πῶς ἐκλείσθη κι'ἄλλη πύλη,
κι'ὁ θελήσας νὰ γλυκάνῃ
τόσα πικραμένα χεῖλη
καὶ μελένια νὰ τὰ κάνῃ,
πῶς ἀδίκως μὲ μυρίας;
νὰ ποτίζεται πικρίας;

—

Πῶς καὶ τοῦτος ἐπικράνθη σὰν τὸν Γονάρη τῆς Πάτρας;
πῶς ἡ ζάχαρη πικραίνει τοὺς θερμοὺς ζαχαροπλάστρας,
καὶ τοὺς φαίνεται μιὰ μέρα
τοῦ κινίνου πικροτέρα;

—

Ἔκλαψα,Περικλέτο μου,σὰν εἶδα μὲ πικρίας
ἀδίκως νὰ ποτίζεται κ'αὐτὸς ὁ Ζαχαρίας,
καὶ νὰ γενῇ οὐκλήρεως ὑπερμεγέθης στήλη
καὶ τοῦτος ὁ φθεγγόμενος μὲ ζαχαρένια χεῖλη.

—

Καὶ ψευδῶς διεθρυλλήθη
μέσα σ'ἀναλάτων πλήθη
πῶς φορολογεῖται'φέτο
καὶ τόλάτι,Περικλέτο,
πῶς φορολογοῦν κ'ἐκεῖνο,ποῦ τὸ λέγουν'Αττικόν,
κ'ἔτρεχαν εἰς ἀτοθήτας δημοσίων'Αλυκῶν.

—

Καὶ'στὴν πλάσιν διεδόθη τοῦ μεγάλου ραματιοῦ
μὲ παντοίας περιφράσεις
πῶς μὲ φόρους ὁ Θανάσης
θὰ μᾶς κάνῃ τάλαντοῦ.

—

Μὰ σὰν εἶδε,Περικλέτο,
παντοχούσαις νὰ τοῦ στέλλουν,
καὶ τὴν ζάχαρη δὲν θέλουν
νὰ πουλᾷ μὲ τὸ πακέτο.

—

Καὶ σὰν ἄκουσε πολλῶν κοπετοὺς ὀξεῖς καὶ θρήνους,
καὶ σὰν εἶδε κατ'αὐτοῦ τοὺς ποτοποιοὺς ἐκείνους,
καὶ σὰν εἶδε πῶς μ'αὐτὰ
δὲν θὰ μείνουνε λεφτὰ
καὶ δὲν θἄχῃ μπάρμπα—ντόρο.

—

Καὶ σὰν εἶδε,χασομέρη,
ὅτι μήτε'στὸ πιτέρι
δὲν'μπορεῖ νὰ βάλῃ φόρο.

—

Σὰν ἄκουσε καὶ βογγητὸ
καὶ τῆς κοιλιᾶς γουργουρητό,
σὰν εἶδε τὸ μαρκοῦτσι του πῶς πλήθη ξυγκωκᾷ,
καὶ μὲ τὸν φόρο,ποῦβαζε καὶ'στὰ γουναρικά,
'στὸ πόδι'σηκωθήκανε καμπόσοι νὰ φωνάξουν
πῶς τοῦ Θανάση μελετοῦν τὴν γοῦνα νὰ τινάξουν.

—

Σὰν εἶδε πῶς δὲν θέλουνε τὴν κάθε του ταρίφα,
σὰν εἶδε τὸ περίσσευμο,ποῦ τόσον ἐνετρύφα
σὲ τοῦτο μὲ τὸν Τρύφωνα,πῶς σήμερα μικραίνει
καὶ δός του καὶ φραίνει,
καθὼς τὴν σύζυγον τοῦ Λὼτ κ'ἐκεῖνος μετεβλήθη
σὲ μίαν στήλην ἅλατος,κ'ἠλέλαξαν τὰ πλήθη.

—

Κ'ἔγινε κ'ὁ Βριάρεως
ν μέσῳ τοῦ τυφῶνος
ἅλατος καὶ σακχάρεως
στήλη'ψηλὴ συγχρόνως.

Φέρετ'ἐν πομπῇ, τύπο γιὰ νὰ μπῇ.

—

Καὶ τραγικὴν ἐπαίζετο,βρὲ Περικλέτο,δράμα,
τὰς στήλας συνεκλόνιζε ψυχῆς ἀναβρασμός,
κ'ἀπὸ τὸ χάος ἔβγαινε κάποιο χορτάρο πράμμα,
ὅπου τοῦ κράτους λέγεται Προϋπολογισμός.

—

Πρὸς τὴν Βουλὴν ἐφέρετο
κ'ἐν ὕμνοις ἐγεραίρετο
καὶ πᾶς λαὸς ἐχαίρετο.

—

Κ'ἄκουες μιὰ ψαλμῳδία
κ'ἐτελεῖτο τελετή,
κ'ἦσαν εἴδος συνοδεία
πεινασμένοι σκελετοί.

—

Τῶν ποτοποιῶν τὸ πλῆθος
θρηνῳδοῦν ἀκολουθεῖ,
ποῦ'μποροῦσε κ'ἕνας λίθος
σὲ κλαυθμοὺς ν'ἀναλυθῇ.

—

Μὲ μιὰ κόκκινη κονκάρδα
ἔσκουζαν καμπόσοι:βάρδα.
Τόπο τόπο νὰ περάσῃ
τὸ μαρκοῦτσι τοῦ Θανάση.

—

Μὲ τὴν σάλπαγγα τῆς Φήμης θησαυρὸς διαλαλεῖται,
κ'ἄλλοι πάλι τῆς Ναυπάκτου καὶ τῆς Πύλου συμπολῖται
μὲς'στὰ μαῦρα βουτημένοι,λὲς καὶ νάναι Καποκῆνοι,
ὅλο καὶ σιδηροδρόμους τοῦ'γυρεύανε κ'ἐκεῖνοι.

—

Ἀρκοῦδες καὶ μαϊμοῦδες χυμοῦνε'στὸν Θανάση
γιατί μὲ φόρους θέλει καὶ τούτας νὰ δαμάσῃ.

Καὶ κτυποῦνε τὸ ποδάρι,
καὶ φωνάζουν μὲ μανία
πῶς ζητοῦν καὶ μὲ τὸν'Αρη
τακτικὴ συγκοινωνία.

—

Κ'ἄλλος θέλει νὰ'μπορῇ
μ'εὐκολία νὰ πηγαίνῃ
καὶ σ'αὐτὸν τὸν Σείριο.

—

Κ'ὁ Θανάσης ἀπορεῖ
μ'ὅλους τούτους,τραγογένη,
καὶ τραβᾷ μαρτύριο.

—

Καμπόσοι πάλι τοῦ ζητοῦν
εἰς τὸν ἀέρα νὰ πετοῦν
μέσα σ'ἀεροπλάνα.

—

Κ'αὐτὸς γελῶντας τοὺς'μιλεῖ:
ὄρὲ τὶ κούναγε,τρελλοί,
ἡ δόλια σας ἡ μάννα;

—

'Εμεῖς δὲν ἔχομε λεφτὸ
τὸ δόντι μας νὰ ξύσωμε,
καὶ φόρους καὶ δασμοὺς γι'αὐτὸ
γυρεύομε ν'αὐξήσωμε.

—

Καὶ σεῖς μᾶς βασανίζετε καὶ σεῖς μᾶς πιπαρέβετε,
παιδιά μου μαυροφόρα:
'βρήπατε τὴν περίστασι καὶ σεῖς νὰ μᾶς γυρεύετε
σιδηροδρόμους τώρα.

—

Μὰ ποῦ μᾶς ἐπετύχατε
κ'ἀναφοραῖς μᾶς στέλλετε;
ἐσεῖς ψωμὶ δὲν εἴχατε
καὶ ρεπανάκια θέλετε.

Κ'ὅταν'στὰ μαῦρα ντύνεται καθένας σας σὰν Φλάρης
γιὰ νὰ τοῦ γέν'ἡ χάρις,
τότε θὰ μ'ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς εἰπῶ μὲ θάρρος:
κακὸς ψυχρός σας φλάρος.

—

Μακάρι νὰ'μπορούσαμε μὲς'στὸν καινούριο χρόνο
νὰ σᾶς συγκοινωνούσαμε καὶ μὲ τὸν γέρο Κρόνο,
καὶ νὰ'σκαρώναμε καμμιὰ μ'ἐκείνους συμμαχία
κ'ἐγὼ τὸ γουργουλίδιον νὰ πίνω μ'ἡσυχία.

—

Μακάρι νὰ'μποροῦσα νὰ σᾶς συγκοινωνήσω
μ'ἕνα καὶ μ'ἄλλον μέγαν πλανήτην ἐπουράνιον,
καὶ σχέδια καὶ φῶτα σ'ἐκείνους νὰ δατείσω
καὶ γιὰ στρατοὺς καὶ στόλους νὰ'βρῶ κανένα δάνειον.

—

Μὰ βλέπετε πρὸς τὸ παρόν,ἀγαπητὰ τσιμπλία,
πῶς εἶναι δύσκολη πολὺ κάθε συγκοινωνία,
κ'ὅσο κ'ἂν φοβερίζετε'στὰ μαῦρα βουτημένοι,
ὅμως ἐλπὶς δὲν μένει
πῶς θὰ συγκοινωνήσωμεν μὲ Κρόνον καὶ μὲ Σείριον
ἂν δὲν συγκοινωνήσωμεν προτοῦ μὲ τὸν'Αργύριον.

—

Τέτοια τοὺς ἔλεγε κ'αὐτός,ποῦ ξετρυπόνει πλούτους,
κ'εἶπα κ'ἐγὼ πρὸς τούτους:
Πρῶτ'ἂς συγκοινωνήσωμεν
κ'ἐμεῖς μὲ τὴν φειδώ,
μὰ καὶ μὲ τὴν αἰδώ,
κ'ἔπειτ'ἂς ξεφωνήσωμεν
πῶς θέλομεν κ'ἐδῶ
συγκοινωνίας ἀληθεῖς καὶ πτήσεις μέχρις ἄστρων
χωρὶς ἐφόδους συνεχεῖς πρὸς κτῆσιν κοπροκάστρων.

Στάσις θηρίων τὰ μάλ'ἀγρίων.

—

Τί χαρᾶς παροξυσμός!..
ὄρὲ νίλα ποῦ θὰ γένῃ!..

ὁ Προϋπολογισμὸς
μὲς στὸ Παρλαμέντο μπαίνει.

—

Ἔρχεται... χιρὰ στὸ γένος!..
νοῦ καὶ στόματος τριχή...
τίτιος νέτος φουσκωμένος
μ' ὅλα τὰ συναφῆ.

—

Τί περίσσευμα πού γράφει,
κι' εἶναι πιθαγόρ, μισκίνη,
σιδηρόδρομος νὰ γίνῃ
τώρα κιὰ καὶ στὴν Ἀνάφη.

—

Τοῦτος χαρτὶ σωτήριον, τοῦτος λαοῦ πανάκεια,
κι' ἀπὸ δυσκολιότητα αὐλλὴν θὰ μᾶς γλυτώσῃ...
τί πίνακες συγκροῦονται σὲ τοῦτον μὲ πινάκια,
ὁποῦ χενὰ μᾶς τάφηναν πινακογλύπται τόσοι.

—

Κι' εἶδ' ἀρκοῦδες καὶ μαϊμοῦδες σιχαμένων Ἀτσιγγάνων,
ποῦ χορεύουνε στοὺς δρόμους τῶν κλειστῶν ἰοστεφάνων,
μούτσουνα φρικτὰ νὰ δείχνουν
κι' ἄγριαις μαγκιαῖς νὰ ρίχνουν
στὸν ἀτρόμητο Θανάση, γιατί θέλει μέσα σ' ὅλα
νὰ 'ἀπὸ τούταις νἄχῃ πόρο,
καὶ γερὸ νὰ δίνῃ φόρο
κάθε τῶν ὁδῶν ἀρκοῦδα καὶ μαϊμοῦ κοκκινοκῶλα.

—

Κι' εἶπαν ἄλλοι, Περικλέτο, ποῦθελαν νὰ δείξουν νοῦ,
πῶς σ' αὐτὴν τὴν φοροζήλην
ἴσως νὰ φορολογήσῃ καὶ τὰς Ἄρκτους τοῦ ὑρανοῦ,
τὴν μικρὰν καὶ τὴν μεγάλην.

—

Κι' εἶπαν κι' ἄλλοι σοβαρά,
Περικλέτο λιμαδόρο,
πῶς μπορεῖ νὰ βάλῃ φόρο
καὶ 'στὴν Ἄρκτον τοῦ Βορρᾶ.

—

Κι' ἀρκοῦδες ἐχορεύανε
καὶ τὸν Λοκρὸ γυρεύανε
νὰ τὸν κατασπαράξουν.

—

Κάθε χαρτὶ ποδοπατοῦν
καὶ φόρων σχέδια ζητοῦν
'στὰ δύντα των νὰ δράξουν.

—

Καὶ κόσμος ἔλεγε πολὺς ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
πῶς ὁ Θανάσης πᾶβαλε καὶ μ' ἄγρια θηρία,
καὶ πέρις ἀρκουδιάρηδες κινυνεύσαινε τὸ ντέφι
κι' αὐτὸς ὁ φόρος ἔλεγαν ὅτι τοὺς καταστρέφει
καὶ καθεμιᾶς ἀρκούδας των ἐχάλασε τὸ πέφι.

—

Κι' ἔλεγαν πικρὸ τραγοῦδι·
μή, Λοκρέ, μᾶς κατωτρέψῃς,
πρὶν σὲ πάνουν νὰ χορέψῃς
καμμιὰ' μέρα σὰν ἀρκοῦδι.

—

Καὶ κάποιος ἀρκουδιάρης, βρὲ Περικλῆ τρελλέ,
μὲ πόνον ἐτραγούδα
κι' εἶπε σὲ μιὰν ἀρκοῦδα·
κάνε μας τὸν Θανάση πῶς πίνει ναργιλέ.

—

Κάνε μας τὸν Θανάση πῶς κάθεται σὰν κλῶσσα
καὶ σχέδια μεγάλα γεννοβολᾷ καὶ τόσα.
Κάνε μας τὸν Λοκρὸ πῶς θησαυροὺς ξεθάβει,
κάνε μας τὸν Λοκρὸ πῶς στὴ Βουλὴ τσακόνεται,
κάνε μας τὸν Λοκρὸ πῶς σὰν τηνῖσι' ἀνάβει
μὲ τοὺς ποτοποιοὺς καὶ μ' ὅποιον τοῦ φορτόνεται.

—

Καὶ μαϊμοῦδες μὲ γριμάτσαις καὶ μὲ τόσο σαρκισμὸ
περιπαίζουν τοῦ Θανάση τὸν Προϋπολογισμό,
καὶ τοῦ λένε γιὰ τοὺς φόρους πῶς καὶ σὺ δὲν προτιμᾷς
τῆς ἀνθρώπιναις μαϊμοῦδες μὰ φορτόνεσαι σ' ἐμᾶς;

—

Πῶς δὲν φορολογεῖς
ἀνθρωπινοὺς πιθήκους
πιθηκιζούσης γῆς,
τὰ μάλιστ' ἀνηθίκους;

—

Ὅπου κυττάξῃς μιὰ μαϊμοῦ μπροστά σου ξεπροβάλλει
μ' ἀνθρωπινὸ κεφάλι.
Ὅπου κυττάξῃς μουτσούνα γελοῦνε μαϊμουδίστικα,
κι' ἀρκούδαις γύρω μαλλιαραῖς,
ἀπού χορεύουν βρωμεραῖς,
μὲ στόματα τοὺς θησαυροὺς φερμάρουν θεονήστικα.

—

Κι' εἶδα γύρω μου πιθήκους κι' ἄλλους πιθηκοειδεῖς
σχαμένους κι' ἀναιδεῖς.
Μὲς' στὰ ζῶα τὰ ποικίλα
βλέπω κι' ἄγριον Γκορίλλα,
βλέπω κι' ἕνα Χιμπαντζῆ,
κι' ἄλλα νὰ χυμοῦν ὀργίλα
κατὰ τοῦ ναργιλεδῆ.

—

Τί νὰ κάνῃ κι' ὁ Λοκρὸς μὲς' στὴν πάλη τὴν ἀγρία;
ἀπ' ἐδῶ ποτοποιοὶ κι' ἀπ' ἐκεῖ ἰρριτὰ θηρία,
ποῦ χολὴ σοῦ κόβουν κι' αἷμα...
μπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ρέμμα.

—

Καὶ δὲν φυάνουν ὅλ' αὐτά, κεφαλὴ ξεβιδωμένη,
μὰ πολλοὶ μανιρτυμένοι
τοῦ μαυρίζουν τὴν καρδιὰ του μὲς' στῆς τύσαις ἀγωνίαις,
καὶ ζητοῦν σιδηροδρόμους καὶ στενὰις συγκοινωνίαις.

—

Π.—Τὸν ἔφερ' ἐπὶ τέλους τὸν τρὶς εὐλογημένο;
Φ.—Ἔγινε μιὰ παράτα μεγάλη 'στὴ Βουλή,
ἐκεῖνος ἀπὸ μέραις τὸν εἶχε τελειωμένο,
μὰ 'στὸ Τυπογραφεῖο τὸν ἄργησαν πολύ.
Τῆς Πέμπτης τὸ λυκόφως τὸν ἔφερ' ἐπὶ τέλους,
τὸν ἔδανε καὶ Πρέσβεις κρατοῦντες μανιέλους,
κι' ἔλα 'στὸ Παρλαμέντο νὰ τρέξωμεν ὁμοῦ...
Π.—Ὅρσε λοιπὸν στηλιάρι, ξετσίπωτη μαϊμοῦ.

Τὸν Ἄλφα Μεταράγκα λυπούμεθα κι' ἐμεῖς,
ποῦ γιὰ τὸν ἀδελφό του τὸν Νῖνο πικροκλαίει,
ποῦ μέσα' στοὺς ἀγῶνας τῆς πάλης τῆς ὡμῆς
ἐγνώριζε γενναίως κι' ἐντίμως νὰ παλαίῃ.

Καὶ κομπάσαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Στὸ Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Μαρινοπούλου τώρα
αὐτόματα ξυριστικὰ θὰ βρῆτε μηχανήματα,
ὅπου γλυτώνουν πρόσωπα πολλῶν γενειοφόρα
ἀπὸ συχνοὺς τραυματισμοὺς καὶ ξυραφιῶν κομμάτια.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιὰ κι' ἐνιακόσα,
νέα πλάσις στὰ νέφη πετῶσα.

Δεκεμβρίου δωδεκάτη,
νέα μῆνις τοῦ Κορφιάτη.

Χίλια κι' ἑκατὸν ἕνα
κι' ὅλ' ἀνακατωμένα.

Μιὰ λύρα καὶ πάλι τὸν Σύνδεσμο ψάλλει.

—

Εἰς τοῦ Συνδέσμου τὸ πλευρὸ σαλπίζω· γρηγορεῖτε
'στὸν Σύνδεσμο πιστεύετε, 'στὸν Σύνδεσμο θαρρεῖτε,
κι' ἂς βασιλεύῃ σύνεσις, ἄκρα δικαιοσύνη,
καὶ μεγαλοφροσύνη.

—

Εἰς τοῦ Στρατοῦ τὸν Σύνδεσμο ξαναφωνάζω· χαῖρε,
σὺ δεῖξου μεγαλόψυχος καὶ τὴν γαλήνη φέρε,
καὶ τὴν σημαία σήκωνε τῶν ἰδεῶν' ψηλά
χωρὶς ν' ἀφήσῃς μιὰ στιγμὴ νὰ πέσῃ χαμηλά.

—

Μὲ σύμβολα παρθενικὰ σὲ Παρθενῶνας στέκα,
κτίζε κι' ἀνόρθωνε ναοὺς καὶ τὰ σαθρὰ πελέκα.
Σὺ' στῆς ἰδέας τὸν βωμὸ
τὸν μικρολόγο τὸν θυμὸ
σὰν κραταιὸς θυσίαζε.

—

Ἐξέλεγχε παντοῦ δρομεῖς,
σπρῶχνε σὲ Στάδια τιμῆς,
καὶ σφρίγα κι' ἐνθουσίαζε.

Στίχοι περὶ τῆς κρίσεως καὶ σάλος Κυβερνήσεως.

—

Φ.— Ὦ τῆς φρικτῆς ἡμέρας!
ὦ τῆς φρικτῆς Δευτέρας,
ποῦ σάλος τοὺς πατέρας
ἐτάραξε δεινός,
κι' ἐκλόνισε τὴν κτίσιν
κι' Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν
μεγάλο γεγονός.

—

Μετὰ τὰς ἐπιθέσεις καὶ τἄλλα τὰ παντοῖα
κατὰ τοῦ κὺρ Θανάση τοῦ Περισσευματία,
ζητούντων τῶν πατέρων μετὰ παροξυσμοῦ
τὸ τεῖχος τοῦ σωτῆρος Προϋπολογισμοῦ,
καὶ τούτου, Περικλέτο, τοῦ τεύχους δηλαδή,
μὴ διδομένου σ' ἕνα καὶ σ' ἄλλον εὐφραδῆ.

—

Τοῦ Παρλαμέντου δρῶντος ἐν ὅλῃ του τῇ δράσει
μὲ γλώσσας φωνασκῶν,
τοῦ Κώστ' Ἀγγελοπούλου εἰπόντος τὸν Θανάση
Ἄτολον μες' ἀσκῶν,
ἐξαπολοῦντα τώρα πνοὰς σφοδρῶν ἀνέμων
ἀνὰ τὴν Ρωμηοσύνην καὶ σύμπαντα τὸν Αἶμον.

—

Ἀφοῦ μ' αὐτὰς τὰς φράσεις
ἔγινε κι' ὁ Θανάσης
λέων θυμοειδής

—

Κι' ἔστόμωσε στωμύλος,
κατερυθρος, ὀργίλος,
πολλοὺς περιφραδεῖς.

—

Ἀφοῦ τούτους τοὺς καιροὺς
ἔβρῆκε τόσους θησαυροὺς

κεκρυμμένους, ἀνελπίστους,
γιὰ τοὺς γλάρους τοὺς ἀπλήστους.

—

Ἀφοῦ τώρα κεχηνὼς
βλέπεις ὀρθαλμοφανῶς
τοὺς θριάμβους τοῦ Θανάση.

—

Ἀφοῦ φέρνει τόσα πλούτη,
Περικλῆ, κι' ἀπ' τὸ μπαροῦτι,
κι' ἄλλα τόσ' ἀπὸ τὰ δάση.

—

Ἀφοῦ βγάζει, βρὲ καναγιᾶ,
θησαυροὺς κι' ἀπὸ τὰ σκάγια,
κι' ἀπὸ κάθε τρακατροῦκα κι' ἀπὸ κάθε βαρελότο,
ποῦ μεγάλο κάνει κρότο.

—

Ἀφοῦ βγάζει κι' ἀπ' τὰμπέλια,
καὶ ξαπλόντες σὲ βαρέλια
λιγαμένος ἀπ' τὰ γέλια.

—

Ἀφοῦ βγάζει, Περικλέτο, κι' ἀπὸ ζάχαρες καὶ γλύκες,
καὶ καθένας τοῦ φωνάζει: τόσα πλούτη ποῦ τὰ 'βρῆκες!
Ἀφοῦ βγάζει, Περικλῆ, κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τουλούμια,
καὶ θὰ τρῶμε δωρεὰν μόνο τὰ ραχὰ-λουκούμια.

—

Ἀφοῦ στίβει καθημιά,
Περικλῆ, κληρονομιά,
ἀφοῦ βγάζει κι' ἀπὸ τούτη,
ἀφοῦ βγάζει κι' ἀπ' ἐκείνη,
ποῦ μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ θὰ γίνῃ
τὸ μαλό μας σὰν κουρκούτι.

—

Ὅταν βλέπῃς κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ὅταν βλέπῃς κι' ἀπ' ἐκεῖ
περισσεύματα σωστά, θησαυροὺς μὲ τὸ σακί,
ποῦ σοῦ λένε νὰ μὴν πᾷς μέσα 'στὴν Ἀμερική.

—

Ὅταν τώρα μ' ὅλ' αὐτὰ
τοῦ Λοκροῦ τὰ ντοκουμέντα
ξεχειλίζουν τὰ λεφτὰ
μὲς στὰ τόσα φαλιμέντα.

—

Σὰν τὸν βλέπῃς ἱδρωμένο πλούτη νὰ βυσσοδομῇ
καὶ μ' ἐκεῖνα ν' ἀνταυγάζῃ,
σὰν τὸν βλέπῃς νὰ μᾶς βγάζῃ
κι' ἀπὸ τσίπουρα ζουμί.

—

Γιατὶ τότε νὰ τὸν σκάνουν;
γιατὶ τότε νὰ τὸν κάνουν
κάθε τόσο νὰ μαλλώνῃ;

—

Γιατὶ τότε τὰ γελοῦν
κι' Αἴολο νὰ τὸν καλοῦν,
σαπουνόφουσκα, μπαλόνι;

—

Πῶς καὶ τοῦτον, ποῦ σὲ νέα μᾶς βαπτίζει κολυμβήθρα,
μᾶς τὸν λένε μπουρμπουλήθρα,
κι' ἴσα μ' ἕνα φουντουκάκι
τὸν ποτίζουνε φαρμάκι;

—

Πῶς κι' αὐτὸν τὸν Ἀρχιμήδη,
ποῦ κουρεύει τὸν κασίδη
νὰ τοῦ πάρῃ τὸ μαλλί,
τὸν φουρκίζουνε πολλοί;

—

Πῶς κι' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρα
τοῦ παραριχτῆκαν τώρα,
πᾶς τοξεύουν τόσα βέλη κατ' αὐτοῦ τοῦ φιλοπόνου
δρῶντος μὲ τὸ παροπάνω,
καὶ τὸν λένε τοῦ Βαρόνου
τοῦ Κατὲρ ἀεροπλάνο;

—

Πῶς κι' αὐτοῦ τοῦ Προμηθέως, Περικλέτο πατριώτη,
μὲ φωναῖς καὶ παρλαπίπαις
τοῦ ριχτῆκαν κάτι γύπες,
καὶ τοῦ τρῶνε τὸ σηκώτι;

—

Πῶς τὰ τόσα του τὰ πλούτη
φαίνονται σ' αὐτούς, φαρμούτη,
σὰν προβλήματα καὶ γρῖφοι;

—

Καὶ 'στὸν Καύκασο 'ψηλὰ
μὲ πειράγματα πολλὰ
τὸν καρφόνουν τὸν ἐρίφη;

—

Πῶς ἀφηνιάζουν ἔτσι σὰν Ἀράπικαις φοράδες;
μήπως φταίῃ κι' ὁ Θανάσης
ἂν δὲν ἔχομε παράδες
εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις;

—

Μὲς' στὴν ἀναπαραδιὰ
πῶς νὰ 'βγοῦτε θησαυροί;...
τόσα 'μπόρεσε νὰ 'βρῇ,
τόσα 'βρῆκε, βρὲ παιδιά.

—

Γιατὶ σκούζουν κουνελέδες
τῆς Βουλῆς τῆς Μιχαλοῦς;
μήπως τάχα ναργιλέδες
δὲν ἐκάπνισε πολλούς,
γιὰ νὰ φέρῃ, βρὲ βουβάλι,
τὴν μιὰν ἄκρη μὲ τὴν ἄλλη;

—

Μὴ τάχα δὲν τὸν 'βρῆκε καὶ τοῦτον τὸ ξημέρωμα
μὲ μοῦτρα γιὰ σιδέρωμα,
κι' ἕνῳ καθένας πέφτει 'στὸν ὕπνο τὸν γλυκὺ
αὐτὸς 'στὸν ναργιλέ του δὲν βάζει τουμπεκί;

—

Μήπως κι' αὐτὸς μοναχος μὲς' στῆς νυκτὸς τὰ σκότη
σὰν τὴν Σαπφὼ δὲν εἶπε πολλάκις, πατριώτη:
Δέδυκαν ἁ σελάνα, δέδυκαν καὶ πλειάδες,
ἐγὼ δὲ μόνος ρέβω
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρεύω
λαχταριστοὺς παράδες;

Λαπαθιώτης σπρουνάτος.
Θεοτόκης σκαρπινάτος.

—

Φ.— Τί τρομερὸν ἔσπέρας
ἐχθὲς τῆς Δευτέρας.
Ὁ Λαπαθιώτης θυμωθεὶς ἀνέκραξε μὲ τόνον
πῶς ἔχομεν ἐρεῖπια στρατεύματος καὶ μόνον,
καὶ πῶς τὰ μέτρα τὰ πολλὰ τῆς νεωτέρας δράσεως
τὰ κρίνουν δίχως τὄργανον ἐκεῖνο τῆς ὁράσεως.

—

Λοιπὸν τὸ τεῦχος δῶστε μας, σκούζουν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι,
χωρὶς τὸ τεῦχος τίποτα δὲν εἶμπορεῖ νὰ γίνῃ.
Ζητοῦν τὸ τεῦχος... πλὴν καθεὶς ματαίως τὸ ζητεῖ...
ζητοῦν καὶ τὴν Πενταπέτευχο, δὲν ἔρχεται κι' αὐτή.

—

Πλὴν ὁ τῶν ὅπλων Ὑπουργὸς ἐξήτραπτε κι' ἐβρόντα
κι' ἀράβησαν τὰ τεύχη του μετὰ πατάγου, βλάμη,
κι' ἐπείραξε τὸν Κόντε μας μὲ τρόπο κι' ἀπὸ σπόντα
κι' εἶπε γι' αὐτὸν φῶς φανερὰ πῶς νοῦ δὲν ἔχει δράμι.

—

Τούτου θεωρηθέντος πολὺ προσβλητικοῦ
καθ' ὅλου τοῦ ποιμνίου τοῦ Θεοτοκικοῦ,
ἔφυγαν ἐκ τῆς σάλας οἱ Θεοτοκικοί,
μὰ τόκοιναν κουμπούρι μ' αὐτοὺς κι' οἱ Ραλλικοί,
κι' ἄλλοι, βρὲ Περικλέτο, δὲν ἔμειναν ἐκεῖ
παρὰ τῶν θεωρείων καμπόσοι λαϊκοί.

—

Κι' ὁ Λαπαθιώτης πρὸς ἡμᾶς τοὺς λαϊκοὺς ἐστράφη
κι' εἶπε πῶς στὰ σπιρούνια του τοὺς βουλευτὰς τοὺς γράφει,
κι' ὅτι πρὸς μόνον τὸν λαὸν τὸν λόγον ἀποτείνει,
κι' εἶδα ταῦτὰ τῶν βουλευτῶν νὰ γίνουν τελατίνι.

—

Τί προσβολὴ δευτέρα
τῆς πρώτης χειροτέρα
κλογίζει τὸν αἰθέρα.

—

Τότε καθένας λαϊκὸς κομπάζων ἐγαυρία
καὶ κατεβήκαμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὰ θεωρεῖα,
κι' ἀμέσως ἐκαθίσαμε στὰς ἕδρας τῶν πατέρων
νὰ συσκεφθοῦμε λαϊκῶς τοῦ τόπου τὸ συμφέρον,
καὶ κρῖμα ποῦ δὲν 'βρέθηκες ἐκεῖ, βρὲ λιμαδόρο,
νὰ κάνῃς μ' ἄλλους λαϊκοὺς καὶ σὺ τὸν βουληφόρο.

—

Τοῦ Κόντε τοῦ νοήμονος πολὺ τοῦ 'καποφάνη
τοῦ Λαπαθιώτ' ἡ προσβολή, κι' ἀπόφασι τὸ κάνει
νὰ μὴ ξαναμπῇ 'στὴ Βουλὴ καὶ νὰ μᾶς βάλῃ γνῶσι
ἂν ὁ τῶν ὅπλων Ὑπουργὸς παραίτησιν δὲν δώσῃ.

—

Φυβερὸς καὶ πάλι σάλος,
καὶ παράπονε μεγάλος,
κι' ὅλοι σκούζουν ὁλονέα:
κὺρ Θανάσης μὲ τὸ πένα,
Λαπαθιώτης μὲ τὸ πάλα
φέρνουν ντοράβαλα μεγάλα.

—

Ὅλοι τρέχουν ἄνω κάτω,
βόμβος 'στὸ Σερασκεράτο,
βόμβος καὶ 'στὰ καφενεῖα,
συζητήσεις, ἀγωνία.

—

Οὔχ ἧττον κι' ὁ Θανάσης
μὲ τὰς πολλὰς ἐδίνας
ἐπεξηγεῖ τὰς φράσεις
τῶν προσβολῶν ἐκείνας.

—

Κι' αὐτὸς τοῦ ναργιλέ του πετᾷ τὸ τουμπεκί,
καὶ δυσφοροῦν πολῖται,
καὶ δυσφοροῦν ὁπλῖται,
καὶ μένουν' στοὺς στρατιῶνας ἐν ἐπιφυλακῇ.

—

Ὁ Κυριακούλης σοβαρὸς χωρὶς μιλιὰ 'στὸ στόμα
τραβᾷ γιὰ τὸ Παλάτι,
κι' ὁ μονοκόμματος Ἀρκὰς πηγαίνει μὲ τὸν Ρώμα
'στὸ σπίτι τοῦ Κορφιάτη.

—

Τὸν λὲν ἀστέρα τῆς Βουλῆς, σωτῆρα 'στοὺς σωτῆρας,
πῶς ἡ Βουλὴ χωρὶς αὐτὸν τίποτα δὲν σημαίνει,
ἀλλ' ὅμως μονοκόμματος κι' ὁ Κόντες τῆς Κερκύρας
'στὴν πρώτη τὴν ἀπόφασι καὶ πάλιν ἐπιμένει.

—

Ἄστα τοῦτα τὰ γεινάτια
κι' ἔλα φίλα μας 'στὰ μάτια.
Ἔλα 'στὴ Βουλὴ σὰν πρῶτα
νὰ περνῇς ζωὴ καὶ κότα.

—

Ὅμως ὅλα πᾶν τοῦ κάκου...
δὲν ἀκούει τέτοια, τζόγια,
μήτε Κόντε Ρώμα λόγια,
μήτε Τριανταφυλλάκον.

—

Ἀλλ' ὅταν τὄδανε κι' αὐτοὶ πῶς τίποτα δὲν κάνουν
καὶ λόγια μόνον χάνουν,
'στοῦ Κυριακούλη 'γύρισαν νὰ 'ποῦν τὰ γεγονότα,
καὶ τσαὶ τοὺς ἐβγάλανε μὲ μπόλικα πισκότα.

—

Σιγᾷ τὸ Βουλευτήριον, μήτε κτυπᾷ κουδοῦνι...
τοῦ Θεοτόκη τριάχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
κι' ὁ Ράλλης μονοκόμματος τεντόνει τὸ ρουθοῦνι
σὰν τὸ καθάριο τάλογο νὰ μυρισθῇ ταγέρι.

—

Πηγαίνουν'στὸν Κορφιάτη
καὶ μερικοὶ σπαδάτοι.
Τὶκ τὰκ,κοκιάστε μέσα...Κόντε,καλημερούδια...
τὶ θέλετ'ἐδῶ πέρα;...νὰ ψάλωμε τραγούδια...

—

Πέστε λοιπὸν γ'ἀκούσω ..τὸν Ὑπουργὸ συχώρα,
παραίτα τὸ γεινάτι καὶ μεθ'ἡμῶν γενοῦ,
Εἶλα'στὸ Παρλαμέντο κι'ὁ Λαπαθιώτης τώρα
θὰ'πῆ γιὰ σὲ πῶς ἔχεις καὶ παραέχεις νοῦ.

—

Μὴ τοὺς λόγους μας αὐτοὺς ἐπιμόνως ἀποκρούσῃς,
καὶ νοήμονα πολὺ
σὲ νομίζει κι'ἡ Βουλὴ,
τὸ νοῆμον τὸ κοινὸν κι'ἡ φρουρὰ τῆς πρωτευούσης.

—

Ὄχι,τοῦ λὲν οἱ φίλοι,
ποὺ'χουν καῦμό'στὰ χείλη,
μὴν πᾷς'στὸ Παρλαμέντο
ἂν δὲν παραιτηθῇς,
κι'ἂς τρίζῃ—ακαμάτο—
σπαροῦνι καὶ σπαθί.

—

Ἂν πᾷς καὶ πάλι'στὴ Βουλὴ δὲν θἄσαι'στὰ σοστά σου,
καὶ μονοκόμματος καὶ σὺ'στὴν πρώτη γνώμη στάσου.
Κι'ὁ Κόντες μονοκόμματος λαλεῖ πρὸς τοὺς φιλτάτους
καὶ τοὺς ἀτέγκτους φίλους του καὶ τοὺς μονοκομμάτους.

Τὸ γεινάτι τοῦ Κορφιάτη.

—

Φίλοι μου μονοκόμματοι,
ποῦ τόσα μ'ἐνθυμίζετε,
κι'ἐν πνεύματι καὶ στόματι
ποιμένα μὲ νομίζετε,
νὰ ξαναπάω'στὴ Βουλὴ δὲν ἔρχεται,δὲν στέκει...
'τελείωσαν τὸ ψέμματα,κομμένο τὸ γελέκι.

—

Κι'ἂν μοῦ'μιλήσουν,τζόγιας μου,καὶ μέσ'ἀπ' τὸ Παλάτι
γιαμὰ θὰ μείνω στάτουα'στὸ πρᾶτο μου γεινάτι.
Τέλειωσε... τὴν ἀπόφαση τὴν'πῆρα ποῦ τὴν'πῆρα,
καὶ δὲν ἀκούω τίποτα...θὰ δείξω χαρακτῆρα.

—

Ἀμάν,τοῦ λένε κι'Ὑπουργοί,
καὶ'δῶσε τόπο'στὴν ὀργή.
ἐκεῖνος ὅμως ἀπαντᾷ,γιὰ'μένα πέρα βρέχει
κι'ἀμὰν ζαμὰν δὲν ἔχει.

—

Δὲν πείθομαι σὲ κανενὸς τὰ λόγια καὶ τὰ χάδια,
ὁριστικῶς ἀποχωρῶ κι'ἀφίνω τὸ κοπάδι,
θὰ ξαναπάω'στοὺς Κορφοὺς νὰ ξανακάνω λίδια
ὡς ὅτου'στὸ Ρωμαΐικο νὰ γίνουν ὅλα λάδι.

—

Ὑπουργικὰ Συμβούλια, κατακλυσμός,συντέλεια,
παραπαλοῦν τὸν Βασιλῆ γιὰ νὰ τὰ συμβιβάσῃ,
κι'ἐκεῖνος πάει κι'ἔρχεται μέσ'ἀπὸ τὴν Δεμέλεια,
κι'ἐγὼ πηγαίνω γιὰ πατᾶ νἄλθῇ νὰ μᾶς διαβάσῃ.

—

Οὐχ ἥττον,Περικλέτο μου,τὸ σκάφος πάει ντρίτα
ἐν μέσῳ τόσης κρίσεως καὶ κλύδωνος δεινοῦ,
κι'ὁ Θεοτόκης μιὰ παληὰ'μαδοῦσε μαργαρίτα
καὶ τὴν'ρωτοῦσε μοναχός:ἔχω δὲν ἔχω νοῦ;

Ὅταν ἀκούετ'ἔξαφνα νὰ τοῦ'μιλῇ μιὰ γλῶσσα:
ἂν πᾷς ἀμέσως'στὴ Βουλὴ θὰ τἄχῃς τετρακόσα.

—

Καιρός,ξυλένε μπουνταλᾶ,
μεγάλης ἱστορίας,
καὶ διαδίδονται πολλὰ
περὶ δικτατορίας.

—

Ὅμως ἐγώ,ποῦ δέομαι σὲ κάθε μας προπάτορα,
φωνάζω,Περικλέτο μου, σὲ κάθε συμπολίτη
πῶς ἕνα βλέπω σήμερα σατράκην καὶ δικτάτορα,
τὸ πνεῦμα τοῦ προπάτορος Ζωρζῆ Δρομοκαΐτη.

—

Σημώνω δὲ καὶ τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβί μου χέρι
κι'ἐπεύχομαι τυχθῆμερὸν
εἷς ἕνα κρίσιμον καιρὸν
νὰ πρυτανεύσ'ἡ φρόνησις κι'ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

—

Καὶ τοῦ Στρατοῦ τὸν Σύνδεσμον ἐνθουσιώδης ψάλλω,
ὅπου διέρχεται πολλὰς ἀκάνθας καὶ τριβόλους,
κι'ἂν λείψῃ σήμερα κι'αὐτὸς,δὲν μένει τίποτ'ἄλλο,
παρὰ νὰ διαλύσωμεν στρατεύματα καὶ στόλους,
καὶ γιὰ τῆς βρώμαις τῆς κοιλιᾶς νὰ ζοῦμε καὶ τὰ βρώματα
καὶ νἄναι γιὰ καμάρι μας μουντζαῖς καὶ μουντζουρώματα.

Κι'ὁ Περικλέτος ὁ νωδὸς ψάλλει τὴν μῆνιν εὐφραδῶς.

—

Τὴν μῆνιν ἄειδε,Θεά,Κορφιάτη—Λαπαθιώτη,
ποῦ τὴν δουλειὰ'σταμάτησε τῆς ἐθνικῆς γαλάνδρας,
καὶ τὸ τσερβέλο'γάνωσε τοῦ κάθε πατριώτη,
καὶ τῶν κομμάτων ἔδειξε μονοκομμάτους ἄνδρας.

—

Τὴν μῆνιν ἄειδε,Θεά καλλικελάδου στόματος,
ποῦ τόσαις'μέραις ἔκανε τὸ βῆμα νὰ σιγήσῃ,
γιατὶ κανένας ἄτεγκτος,κανένας μονοκόμματος
δὲν θέλει κάπως νὰ καμφθῇ καὶ κάπως νὰ λυγίσῃ.

—

Αὐτὴν τὴν μῆνιν ἄειδε,Θεά μου κυυσκουσοῦρα,
ὁποῦ'στῆς Ψωροκώστενας ξεσπάει τὴν καμπτοῦρα,
ποῦ τόσαις'μέραις βάλθηκε'στὰ πόδια νὰ μᾶς λιώσῃ,
ποῦ πέντε'μέραις'πέρασαν κι'ἀκόμα νὰ τελειώσῃ.

—

Τὴν μῆνιν ἄειδε,Θεά,ποῦ τῶν Μουσῶν ἀνάσσεις,
τὴν μῆνιν τὴν τρομακτικὴν,ποῦ'τρόμαξε κι'ἐμένα,
ποῦ τὸ μαρκοῦτσι'πέταξε κι'ὁ καιρὸς Θανάσης
καὶ νέο νομοσχέδιο δὲν'σάρωσε κανένα.

—

Τὴν μῆνιν ἄειδε,Θεά,Κορφιάτη—Λαπαθιώτη,
ποῦ τόσο πεῖσμα'γέννησε κι'ὅλο θυμὸς ἁρπίζει,
κι'ὁ χρυσομάλλης'Αχιλλεύς,ὁ Ράλλης δηλονότι,
πολλὰ κι'αὐτὸς κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μερμηρίζει.

—

Τὴν μῆνιν ἄειδε,Θεά,μὲ θἄμβερὸ τραγοῦδι,
ποῦ τόσα διαδίδονται'στοὺς καφενέδες ρήματα,
καὶ λένε πῶς δικτάτορα θὰ φέρουν τὸν Σκουλούδη
μήπως μᾶς κάνῃ δάνειον ἀπὸ δικαί του χρήματα.

—

Κλῦθι μευ,ἀργυρότοξε,σ'αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,Τενέδοιο τ'ἀνάσσεις.
Κλῦθι μευ,ἀργυρότοξε,ποῦ λάμπεις φωτοβόλος
ἔκεῖ'στὴν'Ακαδήμειαν ζωὴ καὶ σφρῖγος ὅλος,
ποῦ'μπρὸς εἰς τὴν γλαυκῶπιδα γυμνὰ πρωτείνεις μέλη,
κι'ἀνάθεμα νοήμονας κι'ἐμᾶς καὶ τοὺς ἐν τέλει.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι'ἐννιὰ κι'ἐνιακόσα,
νέα πλάσις'στὰ νέφη πετῶσα.

Δεκαενέα τοῦ Δεκεμβρίου,
βρασμὸς μεγάλος Βουλευτηρίου.

Χίλια δύο κι'ἑκατὸ
καὶ τὸ τεῦχος χαιρετῶ.

Μιὰ φωνὴ κι'ἐγὼ θὰ βγάλω
γιὰ τὸν γέρο τὸν μεγάλο.

—

Στεφανωμένη ἡ μνήμη σου τοῦ κόσμου τὴν λατρεία
φεγγοβολεῖ παντοτεινὰ μέσα'στὴν Ἱστορία.
καὶ'στὴ γιορτή σου σήμερα τὴν κοσμαγαπημένη
κανεὶς μεγάλος καὶ μικρὸς χωρὶς γιορτὴ δὲν μένει.

—

Ἐδῶ κι'ἐκεῖ τρανολαλεῖ μιὰ λευκοφόρα φήμη:
εὐλογητὴ τοῦ Γλάδστωνος κι'ἡ γέννησις κι'ἡ μνήμη,
καὶ χέρια,ποῦ μ'ἀπελπισιὰ κτυπάει τὸνα τἄλλο,
σφικταγκαλιάζουν σήμερα τὸ μνῆμα τὸ μεγάλο.

—

Καιρὸς μεγάλος πούφυγε μὲ τὸν μεγάλο γέροντα,
ποῦ λόγχαις δὲν ἀστράφτανε μονάχα γιὰ συμφέροντα,
κι'ἐπέταξαν ἀνθρωπινῆς διπλωματίας χρόνοι,
ποὺ τὴν'ξυπνοῦσαν κἄποτε καὶ τῆς σκλαβᾶς οἱ πόνοι.

—

Ἄκου καὶ μὲς'στὸ μνῆμα σου τῶν ἀδυνάτων στόνους,
ποῦ δὲν τοὺς νόμιζες καὶ σὺ γι'ἀπόπαιδα τῆς μοίρας,
καὶ'ξύπνα,γέροντα,νὰ'δῇς'στοὺς ἑκατὸ σου χρόνους
πῶς ἐμπορεύονται τοὺς λαοὺς πολιτικοὶ τῆς λίρας.

Μπαίνει'στὸ Βουλευτήριον
τὸ τεῦχος τὸ σωτήριον.

—

Τὸ τεῦχος'γρήγορα φέρε,κλητῆρα,
γι'αὐτὸ καθένας μὲ ξεθεώνει...
τὸ τεῦχος ἄργησε...καῦμὸ ποῦ'πῆρα!..
τὸ τεῦχος φέρε,ποῦ νοῦ γανόνει.

—

Φέρτε τὸ τεῦχος καὶ τὰ χαρτιά μου,
τὸ τεῦχος σκυίζουν μέσα'στ'αὐτιά μου,
τὸ τεῦχος ψάλλουν καὶ τραγουδοῦν,
τὸ τεῦχος θέλουν μόλις μὲ'δοῦν.

—

Γι'αὐτὸ τὸ τεῦχος βοὴ μεγάλη...
ἔγινε φάσμα καὶ μὲ διώκει...
δῶσε'στὸν Στράτο,δῶσε'στὸν Ράλλη,
μὰ δῶσε κι'ἕνα'στὸν Θεοτόκη.

—

Φέρτ'τὸ τεῦχος τοῦ κὺρ Θανάση...
γιὰ τοῦτο λύσσα τοὺς ἔχει πιάσει
Τὸ τεῦχος'γρήγορα φέρε,παιδί..
καθένας ἄφρισε γιὰ νὰ τὸ'δῇ.

—

Τὸ τεῦχος'γρήγορα...τὸ θέλουν ὅλοι...
σ'αὐτὸ στρατεύματα,σ'αὐτὸ καὶ στόλοι...
σὲ τοῦτο νούμερα μπρὰ μεγάλα
παρασκοτίζουνε κάθε κεφάλα.

—

Φέρτε τὸ τεῦχος...ἀνάθεμά το...
γι'αὐτὸ φωνάζει κάθε κωθῶνι
πῶς μ'ἀεροπλοι τοῦχο γεμάτο,
καὶ ρητορεύει καὶ ξεσπαθώνει.

—

Τὸ τεῦχος'γρήγορα τοῦ κὺρ Θανάση...
'στὸν'Αγγελόπουλο δὸς νὰ διαβάσῃ,
κι'ὁ Πηλιὸ τὸ τεῦχος νὰ μελετήσῃ
καὶ νὰ θαυμάσῃ καὶ νὰ σαστίσῃ.

—

Δός το σὲ μίαν κι'ἄλλην μερίδα...
λάμψε νὰ λάμψω,φέξε νὰ φέξω...
ὅλοι τὰ μάτια κάνουν γαρίδα
καὶ τὸ κυττάζουν καὶ μέσα κι'ἔξω.

—

Δέστε τὸ τεῦχος πῶς ἐτυπώθη...
μὲ τοῦτο χρόνων πληροῦνται πόθοι,
σ'αὐτὸ περίσσευμα μὲ τὸ τσουβάλι...
πράσινο'ξώφυλλο τοίχομε βάλει.

Πράσινο 'ξώφυλλο, ποῦ τί σημαίνει
καλὰ τὸ ξέρετε χαντακωμένοι.
Πράσινο 'ξώφυλλο... πλούτη μεγάλα...
πράσινο 'ξώφυλλο... μέλι καὶ γάλα.

—

Φέρε τὸ τεῦχος σὲ κάθε κόμμα,
ποῦ τῆς ἐλπίδος ἔχει τὸ χρῶμα.
Φέρετε τὸ τεῦχος μὲ πατινάδες
καὶ κυλισθῆτε στῆς πρασινάδες.

—

Δῶσε τὸ τεῦχος σὲ κάθε στρογγα,
νὰ βουβαθοῦνε, νὰ πάθουν μοῦγγα.
Δός τους νὰ δοῦνε 'λίγο λεφτό...
τί ναργιλέδες ἤπια γι' αὐτό!

—

Τάλογο, τάλογο 'Ομὲρ Βρυώνη...
τὸ τεῦχος χήμηξε καὶ τοὺς πλακόνει.
Τὸ τεῦχος ἔρχεται γοργὸ σὰν ἄτι
'μπρὸς 'στὴν ρεπούμπλικα, 'μπρὸς 'στὸν Κορμπάτη.

—

Νάτο τὸ τεῦχος... τρέμουν 'στὸν κρότο μου...
τρέχει τὸ τεῦχος ἐδῶ κι' ἐκεῖ...
'στὸ πρόσωπό των νοιώθουν τὸ χνῶτο μου,
καπνό, μαρκοῦτοι, καὶ τουμπεκί.

—

Τὸ τεῦχος 'γρήγορα νὰ τοὺς συντρίψω
καὶ μὲς 'στὴ μοῦρη των νὰ τοὺς τὸ τρίψω.
Φέρτε τὸ τεῦχος γιὰ νὰ τοὺς ρέψω,
νὰ τοὺς ξουρίσω, νὰ τοὺς κουρέψω.

—

Δῶσε τὸ τεῦχος σ' ὅλους κι' εἰπὲ
πῶς εἶναι κῆπος καὶ περιβόλι...
ἄπτε τὸν λύχνο ἀμέσως, παΐ,
κάθιφερε τεῦχος νὰ χάσκουν ὅλοι.

—

Τὸ τεῦχος θέλουν καὶ μὲ ροκάνες,
τὸ τεῦχος θέλουν καὶ μὲ τσιμπούναις;
ἐγ' ὅμως γράφω πολλαῖς φαγάναις
'στῶν παπουτσιῶν μου τῆς δρὸ πατούναις.

—

Ἰδοὺ τὸ τεῦχος.. ἔξω σεκλέτι...
πράσινο 'ξώφυλλο, χαρᾶς καὶ χρόσα...
κι' ὅλοι δραβάζουν ὥσὰν 'Αμλέτοι
νούμερα, νούμερα, νούμερα τόσα.

—

Ἰδοὺ τὸ τεῦχος, ποῦ δαιμονίζει...
κυττᾶτε δένδρο, ποῦ πρασινίζει.
Πράσιν' ἁπλόνει καὶ τὰ κλωνάρια του
κι' εἶναι κ' ὁ Μῆτσος εἰς τὰ φεγγάρια του.

—

Πράσινο 'ξώφυλλο νὰ 'μπῆ 'στὸ μάτι σας,
πράσινο 'ξώφυλλο γιὰ τὸ γεινάτι σας.
'Ολα μας πράσινα γεμάτα χάρι,
κι' ἄλογο πράσινο, μὰ καὶ χαβιάρι.

—

'Σ' αὐτὸ τὸ τεῦχος ὅλοι τρυφᾶτε,
ποῦ μὲ τὸν Τρύφωνα τόχω σκαρώσει,
σὲ πρασινάδες πιῆτε καὶ φᾶτε,
καὶ τῆς ἀρίδες του καθεὶς ἂς στρώσῃ.

—

Μέσα σὲ τοῦτο λάμπουν δημάντια,
λάμπουν ζαφείρια, λάμπουν περλάντια,
στάζουν καὶ ζάχαρες, στάζουν καὶ μέλια,
καὶ γέρο Σάτυροι κυλοῦν βαρέλια.

—

Φέρτε τὸ τεῦχος τοῦ κὺρ Θανάση,
κανεὶς μὲ τοῦτο δὲν θὰ πεινάσῃ.
Μὲ τ' ἀπόλυτα «ὄχι» πλουτίσει

Τρέχει τάσῃμι καὶ τὸ χρυσάφι
κι' ἐγὼ φωνάζω: μωρὲ νισάφι.
'Ὡς ὅτου πράσινο μ' ἑκατομμύρια
καὶ περισεύματα νὰ σᾶς τὸ φέρω,
τί νύκτες πέρασα καὶ τί μαρτύρια
μόνον ὁ Τρύφωνας κι' ἐγὼ τὸ ξέρω.

—

Κι' ἂν τὸ μυαλό σας δὲν τὸ χωρέσῃ,
κι' ἂν εἶναι κάποιος ποῦ δὲν πάρεσι,
ἂς κάτῃ τοῦτος ἄλλα καλύτερο,
πιὸ φουσκωμένο καὶ μεγαλύτερο.

—

Ἰδοὺ τὸ τεῦχος, ποῦ μοῦ 'ζητήσατε,
σπουδάσετέ το καὶ μελετήσατε,
κι' ἔξω γεινάτο, θυμοί, τερτίχια...,
τί ναργιλέδες γι' αὐτὸ δὲν ἤπια.

—

Τὸ τεῦχος τοῦτο σὰν ξεφυλλίσετε
θὰ 'πῆτε μπράβο 'στὸν Εὐταξία,
καὶ τὸν Θανάση θὰ τὸν φιλήσετε,
ποῦ θανατόνει τὴν κακεξία,
καὶ μέλι γάλα θὰ κουτουλήσετε
μαζὶ μὲ τάστρα τοῦ Γαλαξία.

—

Φ.—Τέτοια καὶ πάλιν εἶπε μὲ θάρρος εὐτολμίας
ὁ τῆς Οἰκονομίας,
κι' ἔγινε γιὰ τὸ τεῦχος μεγάλη ταραχὴ
κι' ὅλων συνεταράχθη κεφάλι καὶ ψυχή.
Π.—Λοιπὸν ἔπῆρε τέλος τῆς κρίσεως ἡ φούρια;
Φ.—Ποῦ ζῇς, βρὲ Περικλέτο,.. καλά σου ξυπνητούρκα...

—

Πάει κι' ὁ Λαπαθιώτης, ποῦ τοὺς ἐστενοχώρησε,
κι' ὁ Θεοτόκης πάλι σὰν πρίν δὲν ἀπεχώρησε,
καὶ προχωρήσας ἦλθε ξανὰ 'στὸ Βουλευτήριον,
κι' ἀποχωρῶν συχνάκις μέσα 'στὸ καπνιστήριον,
καὶ συγχωρῶν ἐν πᾶσι
τὰ μέτρα τοῦ Θανάση
χωρὶς καμμίαν πάλιν,
χωρὶς θυμοῦ δαιμόνιον,
ἡμῖν δωρεὰ καὶ πάλιν
εἰρήνην τὴν αἰώνιον.

—

Εἰρήν 'ἡμῖν, παιδιά,
τῆς μόμολαις ν' ἀφήσετε,
καὶ δίχως τσιμουδιὰ
τὰ μέτρα νὰ ψηφίσετε.

—

Γι' αὐτὰ κανένας ψόγος, οὐδ' ἔπος ἀνεμώλιον,
τῆς ζάχαρης δὲν θέλω κι' ἐγὼ τὸ μονοπώλιον,
ναὶ μὲν κι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνο
πολὺ κακὸν τὸ κρίνω,
μὰ πρέπει τοῦ Θανάση νὰ γίνουν τὰ θελήματα
χωρὶς κρυφομιλήματα.

—

Κανεὶς μὴν τὸν πεισμώνῃ,
κανεὶς μὴν τὸν θυμώνῃ
τὸν ἄνδρα τοῦ καιροῦ.

—

'Ας τοῦ γενῇ τὸ κέφι,
κι' ὅσα Θανάσης ἔφη
ψηφίστε κουτουροῦ.

—

Χωρὶς κανένα πεῖσμα
καὶ τάραχον ψυχῆς
βλέπετε μὲ τὸ πρίσμα
τῆς νέας ἐποχῆς.

Ὁ καθεὶς ἂς ὑποτάσσῃ
κάθε γνώμη του καὶ σκέψι
'στὸν ἀθάνατο Θανάση,
καὶ καθεὶς ἂς τὸν πιστέψῃ.

—

Τοῦτος ἄρχων δυνατός,
καὶ κανεὶς ἂς μὴ θελήσῃ
σὰν τὴν ζάχαρη κι' αὐτὸς
παρακαίρως ν' ἁναλύσῃ.

—

'Ανω σχῶμεν τὰς καρδίας,
κι' ἂς ψηφίσωμεν αὐτὰ
τοῦ Θανάση τὰ γραφτὰ
μετὰ ψυχικῆς εὐδίας.

—

Μὴν παίζετε κρυφτούλη,
πρέπει τὸν Κυριακούλη
νὰ τὸν ὑποστηρίξωμε.

—

Δῶστε σὲ τοῦτον χέρι
γιατὶ δὲν μᾶς συμφέρει
καθόλου νὰ τὸν ρίξωμε.

'Αδέλφια, τὴν παλεμικὴ σ' ἐκεῖνο τὸ Ραλλάκι
μονάχα παραιτήσετε,
καὶ τὸ νερὸ φρουτίσετε
νὰ βάλωμε' στ' αὐλάκι.

—

'Αφήσετε τοὺς Ραλλικούς
τοὺς κύκλους τοὺς πολιτικούς
μονάχα νὰ ταράττουν...
οἰκ οἴδασι τί πράττουν.

—

Σεῖς κατεβάσετε ταύτιά,
κι' ἀφήσετε τὸν Ράλλη
μονάχος ἀπὸ τὴν φωτιὰ
τὰ κάστανα νὰ βγάλῃ.

Τόσον καιρὸ δὲν ἔπερπε' στὰ πόδια μας νὰ λιώνωμε,
ἔρχονται καὶ Χριστούγεννα, καὶ πρέπει νὰ τελειώνωμε,
καὶ δίχως τὸν Θανάση μας κι' ἐμεῖς νὰ παροξύνωμε
νὰ πῶμε' στὰ σπιτάκια μας τὰ νύχια μας νὰ ξύνωμε.

—

'Απόστασα, μωρὲ παιδιά, μέσα σ' αὐτὴ τὴν δρᾶσι
ν' ἀκούω νόμο σχέδια καὶ κούρας τοῦ Θανάση,
ἀπόστασα τὰ πόδια μου ν' ἀνεβοκατεβάζω,
καὶ τὰ γραΐδι μου νὰ φορῶ καὶ τεύχη νὰ δραβάζω.

—

Σὲ πουπουλένιο λαχταρῶ νὰ πέσω κρεββατάκι,
ἀπόστασα, μωρὲ παιδιά, χωρὶς νὰ ξέρω γιάντα,
μὲ τοῦ Λοκροῦ τὰ σχέδια καὶ τοῦ Παναγιωτάκη,
κι' ἤθελα νἄχω σὰν κι' αὐτὸν κι' ἐγὼ μιὰ κουβερνάντα.

—

Καὶ σὰν τὴν ζάχαρη γλυκειὰ
νὰ μοῦ φωνάζῃ: σήκω,
καὶ πήγαινε νὰ 'δῇς συκιὰ
χωρὶς κανένα σῦκο.

—

Σήκω, Κορμπάτη σεβνταλῆ
καὶ τῶν θεσμῶν ἱπτότη,
καὶ τώρα μέσα 'στὴ Βουλὴ
δὲν θἄβρῃς Λαπαθιώτη.

—

Σήκω καὶ σὲ προσμένουνε νὰ πᾷς καὶ νὰ κηρύξῃς
πῶς πάλι τὴν Κυβέρνησι θὰ τὴν ὑποστηρίξῃς.
Σήκω σὲ Βουλευτήρια
νὰ πᾷς χωρὶς νὰ 'νερέπεσαι,
σήκω μὲ νικητήρια
κι' ὁ Λαπαθιώτης ἔπεσε.

—

Στάσου 'στὸ παραθύρι σου,
παραίτα τὸ κρεββάτι σου,
ἔγινε τὸ χατῆρι σου,
'πέρασε τὸ γεινάτι σου.

—

Ἐνίκησες,ἐνίκησες,Τζώρτζη νταῆ κ'ἀσίκη
ἐνίκησες,καὶ τώρα
μιὰ νέα κανταδόρα
σὲ στεφανόνει Νίκη.

—

Σήκω πρὸς ὑποστήριξιν τοὺς φίλους σου νὰ πείθῃς,
καὶ μὲ τοὺς ὅμους τοὺς εὐρεῖς
τὸν Λαπαθιώτη δὲν θὰ'βρῇς
γιατὶ τὸν ἐπολέμησες σὰν ἅγιος Λαπίθης.

—

Ὅλοι σὲ καμαρόνουν,
ξύπνα μὲ γέλοια,
φόρο δὲν θὰ πληρώνουν
σὰν πρὶν τὰμπέλια.

—

Κάνε καὶ τοῦ Θανάση
τόσα θελήματα,
κ'αὐτὸς θὰ μᾶς χορτάσῃ
μ'ἀμπελοκλήματα.

—

Ξύπνα,τραγοῦ κεφάλι
καὶ πρῶτο κ'ὕπατο,
καὶ μπράτσο μὲ τὸν Ράλλη
ἴβγα περίπατο.

—

Φίλα τοὺς ἀδερφοὺς
καὶ τὰ κοπάδια,
καὶ'πὲς πῶς'στοὺς Κορφοὺς
θὰ πᾷς γιὰ λάδια.

—

Καὶ'πέσχαρῆτε,φίλοι,
μὲ νίκης φλάμπουρα...
ἐγὼ μαι τὸ σταφύλι
καὶ σεῖς τὰ τσάμπουρα.

—

Ὁ Κόντες ἔτσι'μίλησε,κ'ὁ Ράλλης,κακομοίρη,
σὰν χείμαρρος ἀκράτητος τὰ πάντα παρασύρει,
κ'ἀνάβουν ἔξαφνα πυρὰ
καὶ τέτοια λέγει τρομερά:

Θυμὸς τοῦ Χρυσομάλλη γιὰ τὸν Μαυρομιχάλη.

—

Μὴ στέκῃς,'Αγγελόπουλε,βοήθησέ με,Στράτο...
δὲν θέλω τὸν συμπέθερο...πρέπει νὰ πέσῃ κάτω.
Βοήθα,Κόντε μου,καὶ σύ,μάζεψε τὸ μυαλό σου,
κ'ἔλα μαζί μου ρίξε τον,ἂν θέλῃς τὸ καλό σου.

—

Κ'ἔν δὲν σκοτίζεσαι γι'αὐτὸν καὶ δὲν σὲ μέλει τόσο,
βοήθα τὸ πολίτευμα τοὐλάχιστον νὰ σώσω.
Τὴν δύναμί σου χάρισε σ'ἐμὲ τὸ παλληκάρι
καὶ'πὲς γιὰ τὸν συμπέθερο πῶς πρέπει νὰ τουμπάρῃ.

—

Γιατὶ γιατὶ μὲ πολεμεῖ κρυμμένος'στὰ τεφτέρια
τοῦ τρομεροῦ Θανάση;
ἐμπρός,ἢ γλώσσαις τὰ γενοῦν σὰν δίοπα μαχαίρια
κ'ἢ μῆνις νὰ ξεσπάσῃ.

—

Χίλια κομμάτια κάνετε τὸ τεῦχος τοῦ Λοκροῦ,
ὅπου μὲ χρῶμα πράσινο τὄφερε πρὸ μικροῦ.

Ἐμπρός,παιδιὰ τῆς μπάτσικας,κ'ἂς παίξῃ μὰρς ἡ μοῦζικα,
ἐμπρὸς νὰ κομματιάσωμε τὰ τεύχη τὰ μουφλοῦζικα.

—

Βοήθησέ με,Τζώρτζη μου,τὰ δόντια μου νὰ τρίξω,
κ'ἔλα νὰ γίνῃς σκάλα μου ν'ἀνέβω νὰ τὸν ρίξω.
Δὲν θέλω κ'ὁ συμπέθερος ἐκεῖνο πούχα νάχῃ
γιατὶ μοῦ παρακάθισε καὶ τοὺς'στὸ στομάχι.

—

Δὲν κάνει γιὰ Πρωθυπουργὸς καὶ γιὰ καραβοκύρης,
αὐτός,παιδιά,μοῦ φαίνεται σὰν ἕνας μουσαφίρης.
Μήτε μπορεῖ καθὼς ἐγὼ
νὰ κάν'οἰκονομία,
καὶ νὰ περάσῃ μ'ἕν'αὐγὸ
καὶ μὲ πατάτα μία.

—

Τὸ τεῦχος κομματιάσετε,ποῦναι ψευταῖς γεμάτο,
φωτιὰ'στὰ τόπια,βράζετε σὰν Αἴτναις,σὰν Ἡφαίστεια,
κ'ἀπάνω τονς,μωρὲ παιδιά,καὶ ρίξετέ τους κάτω
μὲ τῆς ἀσυτελίναις των καὶ μὲ τἀνθρακοβέστια.

—

Εἶπεν αὐτὰ μεστὸς ὀργῆς καὶ πάθους διαπύρου,
καὶ πρόβατα κ'ἐρίφια
'στὰ μεταλλεῖα'ρίχτηκαν μαγνητικοῦ σιδήρου,
πρὸ πάντων'στὰ Σερίφια.

—

Κ'εἶδα σὲ νέους Πακτωλοὺς τὸ κράτος πῶς ἐπνίγη,
ὁ δὲ Θανάσης τὸν λαὸν σὰν Μωϋσῆς ὁδήγει
πεινῶντα πρὸς τὴν Σέριφον,ἐπαγγελίας γῆν,
καὶ θησαυρῶν πηγήν.

—

Πένητες μετὰ πλουσίων ἀλληλοεσπατάζοντο,
μὰ κ'εἷς ἄμβυκας μεγάλους τσίπουρ'ἀπεστάζοντο,
καὶ τὰ δίνανε σ'ἐκείνους ποῦ φωνάζουν γιὰ ψωμί,
κ'ἤνιχετο καθεὶς ὑγεία κ'ἀπὸ τσίπουρα ζουμί.

—

Ὅμως ἔσπευσα κ'ἐγὼ πρὸς τὴν Σέριφον φρενήρης
κ'ἤλθα τώρα,Περιυλῆ,καθὼς πάντα νὰ μὲ δέρῃς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Εἰς τὴν Νέαν τὴν Ὑόρκην λειτουργεῖ μὲ τάξιν ἤδη
ἐφημεριδοπωλεῖον τοῦ Κωστῆ Καραταγλίδη,
πούχει ζῆλον ἐργασίας καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι...
ἀριθμὸς σαρανταπέντε,Μέδισον ὅδὸς μεγάλη.

—

Σήμερα λοιπὸν'στὰς τρεῖς θὰ πετάξῃ πρὸς τἀπάνω
τοῦ Βαρόνου Δὲ-Κατὲρς τὸ γνωστὸ τσεροπλάνο.

—

Μέγα Περιοδικὸν Φιλοκάλου Πηνελόπης
τελειότερον πολλῶν παρομοίων τῆς Εὐρώπης.
Εἴκοσι καὶ δύο χρόνους τέρπει τὰς συνδρομητρίας
καὶ διδάσκει χίλια τόσα τὰς ἀληθινὰς κυρίας.
Κ'εἰς'Αμερικὴν κ'"Ασίαν,κ'ὅπου κ'ἕνα μόνον σπίτι,
ποῦ μιλοῦν Ἑλληνικά,
ἡ Φιλόκαλος πρὸς ὅλας διαπρύσιος κηρύττει
πῶς προκόβουν στητικά.
"Αλφ'"Αλεξάνδης,μέγας τῆς φιλοκαλίας μύστης,
εἶναι κ'ὁ διευθυντής της,
ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων καὶ δικαίων ἐγκωμίων,
μὲ φιλόκαλα Γραφεῖα παρὰ τὸ Ταχυδρομεῖον.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἐριθμοῦντες χρόνον
τὴν πλατυτὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι'ἐννιὰ κι'ἐνακόσα,
νέα πλάσις'στὰ νέφη πετῶσα.

Εἰκοστὲξη τοῦ Δεκεμβρίου,
μεγάλη σχόλη,χαρὰ Κυρίου.

Χίλια κι'ἑκατὸν τρία
κι'ὅλο φιλοπατρία.

Ἄλλουν μὲ σαντούρια κάλαντα καινούρια.

—

Φ.— Ρωμηοί μου δίχως τάλαντα,
βαρεῖτε τὰ σαντούρια,
κ'ἀκοῦστε τώρα κάλαντα
νὰ ψάλωμε καινούρια.

—

Ρωμηοί μου δίχως κορβάνα,
τὴν ἐγλυτώσαμε φτηνά,
καὶ παρ'ἄλλο πάλι
νὰ γίνῃ κρίσις ἄλλη.

—

Χριστούγεννα,Πρωτόγεννα,τοῦ χρόνου πρώτη μέρα,
κι'ἕνας Βαρόνος Δὲ-Κατὲρς ἐνέσκηψ'ἐδῶ πέρα.
Μέσα'στὴν εὐτυχία μας,μέσα'στὴν τόση τάξι,
μᾶς ἐφορτώθηκε κι'αὐτός,καὶ θέλει νὰ πετάξῃ.

—

Τώρα τῆς βροχῆς μπουρίνι,
τώρ'ἀγέρας δυνατὸς
τὸν Βαρόνο δὲν ἀφίνει
νὰ πετάξῃ σὰν αὐτός.

—

Κ'ὅλοι'στὰ'ψηλὰ κυττοῦν
καὶ περίεργοι'ρωτοῦν:
τί καινὸν ἐξ ἀγορᾶς;

—

Μέσα'στῶν Ρωμηῶν τὴν μπόρα
τάχα θὰ πετάξῃ τώρα
κ'ὁ Κατὲρς ὁ φουκαρᾶς;

—

Πῶς λυποῦμαι τὸν Βαρόνο,
ποῦ μᾶς ἦλθε μές'στὸν χρόνο
τῆς πολλῆς οἰκονομίας
καὶ τῆς τόσης τρικυμίας.

—

Καὶ σὺ τώρα μὴ μᾶς φέρνῃς ἄνω κάτω τῆς χαλαῖς...
πέταξε καὶ μὴν τὸ γράφῃς,πέταξε καὶ μὴν τὸ λές.
Δὲν θαυμάζεται κ'ἡ πτῆσις
μὲς'στὰ μέρη μας αὐτά,
ποῦ πετοῦν ἀνθρώπων κτήσεις,
καὶ πρὸ πάντων τὰ λεφτά.

—

Ἐδῶ πετοῦνε καὶ καλιαῖς,
ποῦ θέλουνε νὰ τρῶνε,
καὶ κτίζουνε ψηλὰ φωλιαῖς,
ἀγαπητὲ Βαρόνε.

—

Ἐδῶ πετᾷ κι'ὁ κότσυφας,ὁ φλῶρος,τὸ κανάρι,
ἀλλὰ πετοῦν πολὺ συχνὰ καὶ ξέστρωτα γαζάρια.
Πετοῦνε κ'ἔσοι δὲν μποροῦν νὰ λέγωνται Βαρόνοι,
κι'ὁ κόσμος καμαρόνει.

—

Ἐδῶ σπουδαῖα πράγματα
δὲν εἶναι τὰ πετάγματα.
Ἐδῶ τὸ μόνον σπάνιον
εἶναι νὰ'βρῇς δάνειον.

—

Ἐδῶ πτῆσις μᾶς καλεῖ
κι'ὅλοι βλέπουν πρὸς τἀπάνω...
ἐδῶ κάθε καραλῆ
εἶναι κι'ἕν'ἀεροπλάνο.

—

Θὰ σὲ κάνῃ νὰ σκοτίσῃς
τῶν Ρωμηῶν ἡ νέα κτῆσις,
καὶ θὰ βλέπῃς κάτι πτήσεις,
ποῦ θὰ σοῦρχεται νὰ πτύσῃς.

—

Ἐδῶ χάσκειν καὶ Βαρόνοι...
μὴ περίεργος κυττᾷς...
ἔχεις μπάρμπα'στὴν Κορώνη;
τότε ξέρεις νὰ πετᾷς.

—

Ἂν ὅμως λείπῃ δυστυχῶς ὁ μπάρμπας τῆς Κορώνης,
κυττάζεις ἀπὸ χαμηλὰ
τοὺς ἄλλους νὰ πετοῦν'ψηλά,
καὶ σὺ τὰ κακαρόνες.

—

Χριστούγεννα,Πρωτόγεννα,τοῦ χρόνου πρώτη μέρα,
φᾶτε καὶ πιῆτε μὲ φλασκιά,
καὶ φουσκωμένοι σὰν ἀσκιὰ
πεταστὲ'στὸν ἀέρα.

—

Χριστούγεννα,Πρωτόγεννα,πρώτη γιορτὴ τοῦ χρόνου,
καὶ μὲς'στῆς ἀνκαραδιαῖς
καὶ τόσαις μας ἀναποδιαῖς
γελᾶτε μὲ τὸ πέταγμα τοῦ Βέλγου τοῦ Βαρόνου.

—

Εἶδα τἀεροπλάνο του κι'ἀρχίνισα κι'ἐγὼ
νὰ τὸ θρηνολογῶ.
Κρίμα!..δὲν'πέταξε'ψηλὰ
μὲ τὸν Κατὲρ ἐμπρός μου,
κι'εἶδα μονάχα τὰ φτηνὰ
πῶς'πέταξαν τοῦ κόσμου.

—

Πετᾶτε μ'ἔξαψι πολλὴ καὶ μ'ἐνθουσιασμό,
πετᾶτε μὲ τὸν πράσινο Προϋπολογισμό.
Πετᾶτε καὶ θὰ λάχωμε
πήτα κολοκυθένια ..
πετάξετε καὶ θάχωμε
νομίσματ'ἀσημένια.

—

Δὲν θὰ βραδύν'ἡ προκοπὴ μὲ τοὺς καινούργιους φόρους,
μήτε θὰ περνοδίνωμε σὰν πρὶν λιμοκοντόρους.
Μᾶς καρτεροῦν μακάριαις ἀσημικῶν ἡμέραις,
ποῦ δὲν θὰ μᾶς λερώνουνε λιμοκοντόρων λέραις.

—

Μὲ τὸν Βαρόνο τὸν Κατὲρ σύ,Ρωμηοσύνη,πέτα,
καὶ μὲς'στὴ γῆ τὴν ἄχαρη
τοῦ κὺρ Θανάση ζάχαρι
θὰ τρῶμε σὲ πακέτα.

—

Πάει καὶ τούτη'πέρασε,καὶ θὰ τὴν τρῶμε χάρισμα
μ'αὐτὸ τὸ πακετάρισμα.
Τόσα φαρμάκια καὶ χολὲς καὶ πίκρες θὰ γλυκάνῃ
καὶ ζαχαρένιους ὕλους μας ἡ φτήνεια θὰ μᾶς κάνῃ.

—

Ὕμνους ψελλίζω...
ζάχαρη σ'ὅλους,
καὶ πιπιλίζω
ζάχαρης σβώλους.

—

Βρὲ Περικλέτο,
λαίμαργε γλάρε,
καὶ σὺ πακέτο
ζάχαρης πάρε.

—

Ζάχαρη χάριζε
'στὴν νέα πλάσι,
κι'ὅλο μακάριζε
τὸν κὺρ Θανάση.

—

Ἐμπρός,μαζέτα
χωρὶς βρακί,
ζάχαρη πέτα
κι'ἐδῶ κι'ἐκεῖ.

—

Τί χρόνος εἶναι!..
ζάχαρη σπέρνε,
ζάχαρη δίνε,
ζάχαρη πέρνε.

—

Πέτα,γενναία γενεά,καὶ τὸν Λοκρὸν ἐξύμνει...
χίλια καντάρια ζάχαρη νὰ ρίξετε'στὴ λίμνη
γιὰ νὰ γλυκάνῃ, τὸ νερὸ νὰ πιῇ διψῶσα πώμνη.

—

Πετάξετε,καὶ μπαίνομε σὲ ζαχαρένιο χρόνο,
περιχαρεῖς σκιρτᾶτε
κι'ἀπὸ χαρὰ πετᾶτε,
καὶ μὲ πακέτα ζάχαρης βαρεῖτε τὸν Βαρόνε.

—

Πέτα πέτα,Ρωμηοσύνη...σοῦ τῆς ζάχαρης ἡ μάννα,
καὶ μὲ ζάχαρη νὰ γίνουν τῶν Ρωμηῶν ἀεροπλάνα,
κι'ἀπὸ ζαχαρένιους σβώλους
βγάλε καὶ στρατοὺς καὶ στόλους.

—

Ἴτε,τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
ὅπως πρὶν'στοὺς καφενέδες,
κι'ἐκεῖ σχέδια κλωσᾶτε
κι'ὅλο ζάχαρη μασᾶτε.

—

Ἔρχεται κι'ἐξ οὐρανοῦ
ζάχαρης βροχὴ καὶ μπόρα...
μὰ κι'ἡ πήτα τοῦ Σπανοῦ
ζαχαρένια θἄναι τώρα.

—

Ὠχἀμάν,Χριστέ,κι'ἂς φέξῃ,
ζάχαρη παντοῦ νὰ τρέξῃ,
ζαχαρένιος καταρράκτης,ζαχαρένιος ποταμός,
νὰ χαθῇ μὲς'στὴν ὁρμή του κάθε φτώχια καὶ λιμός.

—

Καὶ σὲ ζάχαρης χειμάρρους
νὰ κυττάζω πνιγομένους
φιφτυτοῦ χρυσοκανθάρους
καὶ προστύχους πεινασμένους.

Κι'ὁ Περικλῆς τρελλὰ τὰ λέει καὶ γελᾷ.

—

Π.—Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται μάγοι πολλοὶ μὲ ὥρα
καὶ μουσικοὺς θιάσους,
καὶ τὸν Θανάση βλέπουνε σὰν Προμηθέα τώρα
σὲ ζάχαρης Καυκάσους.

—

Γονατιστοὶ τὸν προσκυνοῦν,τὸν πολυμακαρίζουν,
καὶ δῶρα τοῦ χαρίζουν,
τὴν σμύρναν μὲν ὡς ἄνθρωπον,χρυσὸν γιὰ νὰ τὸν'δῇ,
τὸν λίβανον δ'ὡς μάρτυρα κι'ὡσὰν παπὰ παιδί.

—

Τοῦ λένε πατινάδες
καὶ κάνουν τεμενάδες
'στὸν ζαχαροπατέρα.

—

Καὶ τὸν ἐγκωμιάζουν
καὶ τὸν παρομοιάζουν
ὡς εἶδος ζαχαρέρα.

—

Θυμίαμ'ἀνεβαίνει'μπροστά του περισσό,
τοῦ δίνουν καὶ μαρκοῦτα τοῦ ναργιλὲ χρυσό,
ἐν τούτῳ δὲ Θανάσης Ὀλύμπιος ἐνίκα,
κατήστραπτεν,ἐβρόντα,τὸ κράτος ξυνεκύκα.

—

Γιὰ ζάχαρη σὰν ἄκουσε κι'ὁ Γαϊναρης τῆς Πάτρας
'στὸν Εὐταξία ρίχτηκε μ'ἄλλους ζαχαρολάτρας,
κι'ἀπήχησε ρητορικὴ κι'ἔγιναν ἱστορίαι,
καὶ'στὴν Βουλὴ λογόφεραν οἱ δύο Ζαχαρίαι.

—

Ζάχαρη φτηνὴ πουλῶ,
ζάχαρη μὲ τὸ κοιλό,
ζάχαρη μὲ τὸ καντάρι,
κι'ἂς ἐλθῇ καθεὶς νὰ πάρῃ.

Σήμερον σωτηρίας μελλούσης τὸ κεφάλαιον,
σήμερον ἐπεφάνη τὸ κλέος τὸ παμπάλαιον,
σήμερον μεταλλείων μεγάλων ἡ φανέρωσις,
σήμερον εἰς τὸ κράτος Χαλάρων ἀφιέρωσις.

—

Σήμερον ὁ Θανάσης ἀληθινὰ κρατύνεται
κι'ὀινόπνευμα ποικίλον καὶ ζαχαρέρα γίνεται.
Ὅθεν αὐτῷ βεβῶμεν κι'ἐμεῖς ἐκ περισσοῦ
χαῖρε,ζαχαρωμένε,καθένας μετὰ σοῦ.

—

Σήμερον θησαυροὺς
ψαφεύει μὲ τὸ δίκτυ,
κι'ἐπώδυνος σφοροὺς
νομοσχεδίων τίκτει.

—

Σήμερον τῶν θυμάτων
καὶ τῶν περισσευμάτων
ἡ γέννησις ὑμνεῖται,
κι'ἡ πλάσις συγκινεῖται.

—

Σήμερον τὸν ὑμνοῦν κι'ἀρετριῶντα κτήνη,
ποῦ φόρος τοῦ λαιποῦ κι'αὐτὰ δὲν θὰ βαρύνῃ.
Καὶ καθεὶς ἀμπέλι,
ποῦ δὲν θὰ δίνῃ τέλη,
πανήγυριν τελεῖ
καὶ Βάκχους προσκαλεῖ.

—

Σήμερον πλέον κι'ὅλοι,
ποῦ πυρπολοῦν τὰ δάση,
ποιμένες καὶ βουκόλοι
δοξάζουν τὸν Θανάση.

—

Τώρα τὸ πᾶν αὐλεῖ,
καὶ'στῶν αὐλῶν τὸν'τόνον
χορεύουν ἀγραυλοὶ
μετ'ἀμπελοκτημόνων.

—

Σήμερον σταφυλαὶ
γίνονται πάντων βρώματα,
κι'εἰδοὶ'στὸν ναργιλὲ
φωνάζουν τόσα στόματα.

—

Ποτοποιοὶ τὸ μέγα διαταράττουν'Αστυ
καὶ ξεφωνίζουν ὅλοι:
χαῖρε,ζαχαροπλάστη,
χαῖρε,πνευματοπώλη.

—

Καὶ'μάγοι μετ'ἀστέρων
ὁδοιποροῦν πρὸς τοῦτον,
καὶ στρατιὰ πατέρων,
ποῦ'γάνωσε τὸν νοῦ των.

—

Σήμερον προσηλοῦται καθένας'στὸ καθῆκον,
καὶ σβύνει χρόνων ἄγος.
σήμερον ὁ Θανάσης στέκει πρὸ τῶν ἀμβύκων
σὰν ἀλχημείας μάγος.

—

Μὲ μιὰ πλατειὰ χουλιάρα γυρίζει τσιγυρίζει
'στοὺς ἄμβυκας ἐκεῖ,
καὶ μένος ψιθυρίζει
τὴν'Σολωμονική.

—

Ὅλα κι'ἀνακατεύει μὲ τὴν χουλιάρα τούτη
καὶ κάνει μαγικά,
μήπως καὶ βγάλῃ σούμαις ἀπὸ καινούργια πλούτη
καὶ μυθολογικά.

Μᾶς ἦλθαν τἀ Χριστούγεννα τὰ πρὶς εὐλογημένα,
τώρα πηγαίνει 'στὴ Βουλὴ κάθε παπᾶς καὶ δάσκος,
κι' ἔπεσαν τριαντάφυλλα 'στὸ χῶμα μαραμμένα
σὰν ἔδωσε παράίτησι κι' ὁ Τριανταφυλλάκος,
ἀνὴρ τὰ μάλα συμπαθὴς, καινοβουλευτικός,
σὰν ζάχαρη γλυκός.

—

Κι' ὁ μονοκόμματος Ἀρκὰς
μᾶς φεύγει, συμπολίτα,
καὶ τρέχει κόσμος σὰν δορκὰς
καὶ κρίσις ἀπειλεῖται.

—

Κι' ὁ Τριανταφυλλάκος πάει καὶ τοῦτος τώρα
κι' ἀντίο Λεονώρα.
Καινούριο κάζο πάλι μέσα σὲ τόσο σάλο
καὶ 'στὸν Θανάση δίνουν Ὑπουργιλίκι κι' ἄλλο.

—

Δὲν τοῦβαναν ἡ ζάλαις
τῶν Οἰκονομικῶν,
μὰ τοῦ φορτόνουν κι' ἄλλαις
τῶν Ἐσωτερικῶν.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, σκιάζεται κάθε στάνη,
κι' ὁ Κυριακούλης, βρὲ παιδιά, δὲν ξέρει τί νὰ κάνη.
Κράζει τοὺς μάγους κι' ἐρωτᾷ τί διάβολο θὰ γίνῃ
σ' αὐτὴν τὴν σοροκάδα,
κι' ἂν πρέπει μονοκόμματος εἰς τὴν Ἀρχὴ νὰ μείνῃ
καὶ δίχως τὸν Ἀρκάδα.

—

Κι' οἱ μάγοι τοῦπαν φρόνιμα: σκέψου γι' αὐτὸ σωφρόνως,
καὶ δίχως τὸν Ἀρκάδα σου μπορεῖς νὰ μείνῃς μόνος.
Σήμερον ἡ Κυβέρνησις δὲν πρέπει νὰ τουμπάρῃ,
σκέψου καὶ τὸν συμπέθερο πόση χαρὰ θὰ πάρῃ.
Κι' εἶπεν αὐτός: 'λυπήθηκα γιὰ τὸν παραιτημένο,
ἔμως ἀφοῦ τὸ θέλετε κι' ἐγὼ δὲν ἐπιμένω.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, χίλιαις φοραῖς σπολλάτη,
κι' ὁ Κυριακούλης 'γρήγορος ἐπῆγε 'στὸ Παλάτι,
καὶ τάπε μὲ τὸν Βασιλιὰ κι' ἀνέβη καὶ κατέβη,
κι' ἀκούστηκε κι' ὁ Σύνδεσμος, ὅτι δὲν χωρατεύει.

—

Φεύγουν οἱ μάγοι τρέχοντες καὶ βλέπουν τὸν ἀστέρα,
τὸν Θεοτόκη 'βρίσκουνε, τοῦ λένε καλησπέρα.
'Εβάστα 'στάς ἀγκάλας του τὸ τεῦχος τοῦ Θανάση
κι' ὅλο καὶ τὸ 'ξεφύλλιζε γιὰ νὰ μὴν τὸ διαβάσῃ.

—

'Βρίσκουν καὶ τὸν συμπέθερο, ποὖχει 'στὰ χεῖλη μέλι,
καὶ λὲν 'στοὺς δυὸ τοὺς ἀρχηγοὺς πῶς κάποιος παραγγέλλει
νὰ λείψουνε κι' ἢ μόλαις κι' ἢ ρητορείαις ὅλαις
γιατὶ μᾶς ἔρχοντ' ἑορταῖς καὶ Χριστουγέννων σχόλαις.

—

Κι' οἱ δύο των ἀπήντησαν χωρὶς καμμιὰ φοβέρα
ὅ,τι μᾶς 'πῇς θὰ κάνωμε κι' ἐμεῖς, καλὲ πατέρα.
Τὸν Θεοτόκη χαιρετοῦν, μιὰ καὶ τὸν χουσομάλλη,
καὶ ξεκινοῦν καὶ ξανπᾶν εἰς τοῦ Μαυρομιχάλη.

—

Δέξου, τοῦ λέν, χαιρετισμούς, δέξου κι' εὐχαριστήσεις,
κι' ἂν θέλῃς νὰ γενῇ δουλειὰ
χωρὶς ν' ἀκούεται μιλιά,
ἔλα τὰ νομοσχέδια τὰ περιττὰ νὰ σβύσῃς.
'Σ' ἀεροπλάνο βάλτε τα τοῦ Βέλγου τοῦ Βαρόνου,
γιατὶ δὲν θὰ τελειώσωμε μὲ τοῦτα καὶ τοῦ χρόνου.

—

Κι' ὁ Κυριακούλης 'πρόσταξε μήτ' ἕνα κἂν ν' ἀφήσουν
μπόσκο νομοσχέδιο, καὶ μόνο νὰ ψηφίσουν
τὰ πλέον χρησιμώτερα, τὰ πλέον ἀπαραίτητα,
καὶ 'στὸν Βαρόνο Δὲ-Κατὲρς νὰ δώσουν τιμελέτητα.

—

Χιλιάδες νομοσχέδια σράζουν σὲ μιὰν ἡμέρα.
θρῆνος ὀξὺς καὶ κοπετὸς ἠκούσθη πέρα πέρα
καθὼς κι' ἐκεῖνον τῆς Ραμὰ... Λακρὸς τὰ τέκνα κλαίει,
καὶ γὰρ ἐχάνοντο σπουδαὶ καὶ μόχθοι φριχαλέοι.

—

Τέτοια συνέβησαν πολλά,
κι' ἐπέταξα κι' ἐγὼ 'ψηλά.
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἐκμάλαρα,
ποὖσπαζαν τὸ κεφάλι των
καὶ κόσμος μὲσ' στὸ χάλι των
'χαλοῦσε γιὰ τὰ Χάλαρα.

—

'Επέταξα 'ψηλὰ 'ψηλὰ μέσα σ' ἀεροπλάνο,
κι' ἐκεῖ ποῦ σὰν κορόμηλο κιαλάριζ' ἀπ' πάνω
τῆς γῆς αὐτῆς τῆς ἄχαρης τὸν κόσμο τὸν γελοῖο,
μ' ἔρριξε μὲς' στὴν Σέριφο κι' εἶδα τὸ μεταλλεῖο,
ποῦ χάσκοντες πρὸ θησαυροῦ μεγάλου κι' ἀποκρύφου
μένουν ἐρίφηδες πολλαὶ 'στὰ κρύα τῆς Σερίφου.

—

'Ἰδού λοιπὸν ποῦ κάλαντα σᾶς εἶπαμε καινούρια,
καὶ σήμερα ποὺ πέρασε τῶν κρίσεων ἡ φούρια
ξεχάσετε τῆς συμφοραῖς καὶ κάθε ξαφνικό σας
κι' ἕνα τραπέζι στρώσετε λαμπρὸ 'στὸ σπιτικό σας,
καὶ βάλετε γιὰ φαγητὸ τὸ τεῦχος τοῦ Θανάση,
κι' ἂς προσπαθῇ καθένας σας μὲ τοῦτο νὰ χορτάσῃ.

—

Δῶστε καὶ κανενὸς πτωχοῦ, ποῦ τὸ ψωμὶ στερεῖται,
ἂν καὶ πιστεύω πῶς πτωχοὶς ἀδύνατον νὰ βρῆτε.
Δῶστε κι' ἐμᾶς τὸν κόπο μας καμπόσαις μούντζαις πάλι
κι' εἴθε διπλαῖς 'στὰ μοῦτρα σας νὰ μὴν τῆς δώσουν ἄλλοι,

Καὶ καμπόσαις ποιητείαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Λοιπὸν ὁ Σταυρουλόπουλος Αἰγίου παραλὴς,
καὶ ρέκτης ἐν πολλοῖς,
ἐμήστευσε τὴν κόρη του, τὴν ζηλευτὴ Μαρίκα,
ποὖχει καὶ τόσαις ἀρεταῖς, μιὰ κι' ὠμορφιὰ καὶ προῖκα,
μὲ τὸ παιδὶ τοῦ Παπαδάμ, Δημάρχου Συριανοῦ,
μὲ τὸν γνωστὸ τὸν' Αγγελο, νέο σωστὸ μὲ νοῦ.
Κι' ἐχάρησαν γεννήτορες καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
κι' ἀνέπεμψαν θερμὰς εὐχὰς καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὰ χεῖλη.

—

Νέον Ἡμερολόγιον Μικρασιατικὸν
εἰς Σάμον ἐκδιδόμενον Ἑλένης τῆς Σδρώνου,
ποικίλον, περιποιήσαστον, καὶ φιλολογικόν,
κι' εὐχόμεθα παρόμοιον νὰ βγάλῃ καὶ τοῦ χρόνου.

—

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Δύο τοῦ μηνὸς Γενναρη,
φθάνουν οἱ καλικαντζάροι.

Τέσσερα χίλια κι' ἑκατὸ
καινούριο χρόνο χαιρετῶ.

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀρχὴ καλός σας χρόνος,
γιὰ τὴν φωτιὰ τοῦ Παλατιοῦ νὰ μὴ σᾶς καίῃ πόνος,
κι' ἂν' κάηκαν τοῦ Παλατιοῦ καὶ σκεύη καὶ στολίδια
μπορεῖτε κι' ἄλλα σὰν αὐτὰ νὰ ξαναγίνουν ἴδια.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ σὲ φλόγες ἀλαλάξετε
καὶ τῶν τροπαίων τῶν σεπτῶν τὸ τέμενος φυλάξετε.
Ἀη-Βασίλης σὲ Λαὸ μιλεῖ καὶ Βασιληᾶ:
χαρῆτε ποῦ δὲν κάηκαν τρομπόνια καὶ κουμπούρια...
μόνον προγόνων ἅρματα καὶ τρόπαια παληὰ
σὲ παραδόπιστο καιρὸ δὲν γίνονται καινούρια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος τραγουδοῦν τὸ νέον ἔτος.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά,
—γειά σου, Ρωμαίικη γενειά—
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
νἄναι καλὰ κι' ὁ Θρόνος.

—

Ἀη-Βασίλης 'πλάκωσε
—φτώχεια μᾶς ἀπελάκωσε—
ἀπὸ τὴν Καισαρεία
μέσα 'στὴ φασαρία.

—

Ἀη-Βασίλης ἔρχεται 'στὸ κράτος τῆς εὐκλείας,
βαστᾷ χαρτιὰ τῆς μιᾶς δραχμῆς κι' ὄχι πολυτελείας,
γιατὶ τἀφορολόγησαν καὶ τοὔτ' ἀνεκτιρμόνως
κι' εἶναι πολὺς ὁ πόνος.

—

Ἀη-Βασίλης ἔρχεται κι' οἱ τζογαδόροι κλαῖνε
καὶ χίλια δρὸ παράπονα γι' αὐτὸν τὸν φόρο λένε.
'Αη-Βασίλη, κύτταξε μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς φόρους
τί συμφοραῖς ἐσκάρωσαν καὶ γιὰ τοὺς τζογαδόρους.

—

Ἀη-Βασίλη κύτταξε... μέσα σὲ φόρων λύσσαις
ὁ κὺρ Θανάσης μελετᾷ
νὰ βάλῃ τέλη δυνατὰ
καὶ 'στῶν παικτῶν τῆς φίσαις.

—

Ἀη-Βασίλη κύτταξε καὶ φύσα καὶ ξεφύσα...
ὁ κὺρ Θανάσης σκέπτεται νὰ μὴν ἀφήσῃ φίσα,
γιατὶ γυρεύει κι' ἀπὸ 'μᾶς νὰ κάνῃ μπάρμπα-ντόρο,
καὶ δὲν θὰ μείνῃ κόκκαλο χωρὶς νὰ δίνῃ φόρο.

—

Πέντε δραχμαῖς ἡ τράπουλα... πέντε καὶ μόνον... ἄκου...
ὅλα τὰ παρακάλια μας ἐπήγανε τοῦ κάκου.
Πέντε δραχμαῖς ἡ τράπουλα μὲς' στοὺς καιροὺς τῆς φύρας,
ἀλλὰ θὰ παίζωμε κι' ἐμεῖς
μ' ἐκείναις τῆς μιᾶς δραχμῆς.
καὶ θὰ τῆς σαπουνίζωμε νὰ γίνωνται τῆς ὥρας.

—

Ἀη-Βασίλης ἔρχεται τραχάτες ἀπὸ πέρα,
βλέπει χαρτιὰ τῆς τράπουλας, ποὖναι γεμάτα λέρα.
Παῦναι τὰ πρὶν γραλιστερά,
τὰ λούσα σας τὰ πρῶτα;
κι' αὐτοὶ τοῦ λέν λιπητερά
τὸν κὺρ Θανάση ρώτα.

—

Κάτσε νὰ φᾷς...καὶ τί νὰ φᾷς;...δὲν ἔμειναν φαγώσιμα...
κάτσε νὰ πιῇς...καὶ τί νὰ πιῇς,ποῦ δίνουν τώρα φόρους
πνεύματα κι'εἰνοπνεύματα φωτιστικὰ καὶ πόσιμα,
καὶ κοπετοὺς ποτοποιῶν ἀκούεις διατόρους;

—

Ἅγη-Βασίλης ἔρχεται,κι'ἐγὼ σὲ ταῦτον σκούζω:
μὴ μᾶς ζητήσῃς τίποτα,κἂν ταίπουρο κἂν σῦζο.
Δὲν ἀποστάζουν ἄμβυκες σὰν πρῶτα τέτοια πράμματα,
καὶ μένουν μόνον ἄμβυκες,ποῦ θ'ἀποστάζουν κλάμματα.

—

Μήτε φαγί,μήτε πιοτὸ
καθόλου μὴ ζητήσῃς...
σὲ τέτοιο χρόνο σὰν,κι'αὐτὸ
μὴν ἔχῃς ἀπαιτήσεις.

—

Πάρε τὴ λύρα μοναχὰ
'στὰ χρόνια τοῦτα τὰ πτωχὰ
καὶ παῖζε Καραίσκο
καὶ γύριζε μὲ δίσκο.

—

Στὸ ραδδί σου ν'ἀκουμπᾷς καὶ νὰ λὶς τὴν ἄλφα βήτα,
μόνο νὰ μᾶς τραγουδῇς,
κι'ἔλα πάλι νὰ μᾶς δῇς
πῶς πατήσαμε'στὴν πήτα.

—

Εἰς τὸν τόπο ποῦ πατεῖς
κι'ὅπου ζῶ κι ἐγὼ τὸ βοῦδι,
τίποτ'ἄλλο μὴ ζητῇς
παρὰ λύρα καὶ τραγοῦδι.

—

Κάθισε νὰ τραγουδήσῃς
καὶ νὰ μᾶς καλοκαρδίσῃς.
Ἔλα νὰ μᾶς πῇς σαφῶς
ἂν θὰ 'δοῦμε τώρα φῶς
ἱλαρόν,οὐράνιον,
κι'ἂν θὰ 'βροῦμε δάνειον.

—

Ἔλα μὲ τοὺς πρώτους πρῶτος
κι'ἐλοένα παρακάλει
μὲς'στὸ τέσο μας τὸ χάλι
ὁ Θανάσης νἄλθῃ σύτος,
καὶ νὰ μὴν τὸν φέρουν τέρτσο,καὶ νὰ μὴ τὸν φέρουν φάτσα,
καὶ τὰ τόσα σχέδιά του νὰ μὴ γίνουνε στραπάτσα.

—

Πρόσεχέ τον μὴ καὶ τοῦτοι,
πρόσεχέ τον μὴ κι'ἐκεῖνοι
τοῦ σκαρώσουν μπαλαμοῦτι,
καὶ τοῦ πάρουνε τὰ πλούτη
καὶ μὲ τὸ μαρκοῦτσι μείνῃ.

—

Βλέπε τὸ παπαδοπαῖδι κι'ἄναβε γι'αὐτὸ λαμπάδες
μὴ τοῦ στήσαν καμμιὰ φάκα,
καὶ'στὸ κάζο τοῦ δανείου μὴν τραβήξῃ τρεῖς παπάδες
καὶ μᾶς κάνει καμμιὰ μπάκα,
καὶ φωνάξουν'στὴν πατρίδα:
τζίφος,μπάκα καὶ κασσίδα.

—

Κάθισε νὰ τραγουδήσῃς
καὶ νὰ μᾶς καλοκαρδίσῃς.
Τρέξε χαροπὸς σ'ἀμπέλια
νὰ σὲ στέψουνε κισσοί,
κι'ἔλα κύλισε βαρέλια,
ποῦ δὲν στάζουνε κρασί.

Ἄντερα'δικά μας βάλε
γιὰ χορδαῖς'στὴν νέα λύρα,
καὶ μὲ τοῦτα τώρα ψάλε
τοῦ Ρωμαίικου τὴν μοῖρα.

—

Πέρνε ζάχαρης πακέτα,
σκόρπα τα καὶ μοίραζέ τα,
καὶ τὴν καθεμιὰ μας στράτα
στρῶνε την μὲ ζαχαράτα.

—

Καὶ μὲ μοῦτρα σὰν πατσᾶ
νὰ χορεύωμε μπαλέτο,
κι'ὁ καθένας νὰ κλωτσᾷ
ζάχαρης φτενῆς πακέτο.

—

Βλέπε μεγάλα στόματα τριγύρω θεονήστικα,
καὶ λέγε'στὸν Θανάση,
ὅπου θὰ μᾶς δοξάσῃ:
μὲ τὴν φτενὴ τὴν ζάχαρη σ'εἶδα καὶ σ'ἐλιπίστηκα.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι'ἀρχιχρονιά,
—μεγάλη βαρυχειμωνιὰ—
κι'ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
—ἔφυγε κι'ὁ Βαρόνος.—

—

Βασίλη,καλῶς ὥρισες,χαρὰ τῆς οἰκουμένης,
Βασίλη,πόθεν ἔρχεσαι,Βασίλη ποῦ πηγαίνεις;
Ἀπὸ τὴν Πόλι'πέρασα νἀ'δῶ καὶ τὸν Σουλτάνο,
κι'εἶδα τὰ ἐροπλάνο
καὶ τοῦ Βαρόνου Λὲ-Κατὲρς καὶ τοῦ Λὲ-Κατεργάρη,
κι'ὅλ'ἡ Σταμπούλ'σηκώθηκε γιὰ τοῦτο'στὸ ποδάρι.

—

Καὶ μοῦπανε γιὰ τὸν Κατὲρς πῶς ἦλθε κι'ἐδῶ πέρα
κι'ἔλεγε πῶς ἐνάντιον εὑρῆκε τὸν ἀέρα,
κι'ἐδῶ,ποῦ τόσον εὔκολα'ψηλὰ πηγαίνουν ὅλοι,
μόνον αὐτὸς δὲν'μπόρεσε καθόλου νὰ πετάξῃ,
κι'ἐπῆρε τὰ βρεμμένα του κι'ἔφυγε γιὰ τὴν Πόλι
μὲ τὸν σκοπὸ τῶν'Αθηνῶν τὸ κλίμα νὰ πατάξῃ.

Φωτεινὸν καὶ μέγα δῶρον
ἡ φωτιὰ τῶν Ἀνακτόρων.

—

Βασίλη,πόθεν ἔρχεσαι μὲς'στὴ'δική μας τρέλλα;
ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι καὶ'στὴν κερὴ κανέλα.
Πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς κι'ἀπ'τὸν Σεφκὲ σᾶς φέρνω-
κι'ἀπ'ὅλο τὸ Κουβέρνο.

—

Μεγάλα ντράβαλα κι'ἐκεῖ,
γράφουν'στὸν Πρίσδυ τὸν Χακῆ
νἄλθῃ νὰ πάρῃ'στὴν Σταμπούλ τὴν θέσι τοῦ Βεζύρη,
γιατὶ μ'ἐκεῖνον τὸν Χιλμὴ δὲν ἔβανε χαῖρι.

—

Χίλμαις φαραῖς σπολλάτη σας,
εἶδα καὶ τὸ Παλάτι σας
ἀπὸ παντοῦ νὰ φλέγεται
καὶ σὰν δαδὶ νὰ καίγεται.

Δένδρο πρωτοχρονιάτικο
στὸ κράτος τὸ σακάτικο.

Ναρὸ δὲν εἴχατε στολὴ,
καὶ'στῆς φωτιᾶς τὴν ζέστη
βλέπω κι'αὐτὸν τὸν Βασιλιᾶ
ὡς εἶδος πυροσβέστη.

—

Τρέχουν μὲ τρόμπαις μερικοί,
ἀνάβει κάθε μούρη,
κι'ὁ Βασιλιᾶς ἐδῶ κι'ἐκεῖ
προβαίνει μὲ τσικούρι.

—

Χειροκροτῶ τὸν Βασιλιᾶ,
εὐοῖ'στὸν Κορωνάτο,
δῶσε τσικούρι'στὰ παλιὰ
καὶ γκρέμισέ τα κάτω.

—

Τσικούρωνε,κι'ἀπ'τῆς φωτιᾶς τὴν στάκτη μιὰν αὐγὴ
νέο Παλάτι ζηλευτὸ,
νέο Παλάτι λατρευτὸ
περίφωτο νἀ'βγῇ.

—

Αὐτὸ τὸ πῦρ τοῦ Παλατιοῦ πῦρ ἔστω καθαρτήριον
καὶ πῦρ ἐξιλαστήριον
κι'ἀληθινὰ σωτήριον.

—

Κι'ἐκεῖνο τῆς γαλάζιας του σημαίας τὸ κοντάρι
στὴλη φωτὸς νὰ φαίνεται γιὰ κάθε παλληκάρι,
ποῦ δάφνης στέφανα ποθεῖ κι'ἐλπίζει νὰ τὰ πάρῃ.

Εἶδα σ'ἐκείνη τὴν φωτιὰ
καὶ τὸν Θανάση μὲ χαρτιὰ
σπουδαῖα φορτωμένο
καὶ παρακαλισμένο.

—

Εἶδα χαρτοφυλάκια πολλῶν Συμβούλων κι'ἄλλα,
μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
εἶδα χαρτοφυλάκια γεμάτα μὲ σπουδή,
μὰ σὰν κι'ἐκεῖνο τοῦ Λοκροῦ δὲν ἔχω ξαναΐδῃ.

—

Εἶδα'στὴν κόσμον πλάσματα κι'εἶδα'στὸν κόσμο κάλλη,
χαρτοφυλάκια σὰν κι'αὐτὴ δὲν εἶδα καμμιὰν ἄλλη.
χαρτοφυλάκια μαγική,ποῦ κόσμο δαιμονίζει...
τί νομοσχέδιο ζητεῖς καὶ'δὲν τὸ ξεφουρνίζει;

—

Θέλεις ἀτροποποίητο νὰ σοῦ τὸ βγάλῃ'μπρός σου;
τέτοιο τὸ βγάζει'στὴ στιγμὴ καὶ κάνεις τὸν σταυρό σου.
Τοῦ τὸ ζητεῖς ἀλλοιῶτικο καὶ κάπως ἀλλαγμένο;
ὅρσε,σοῦ λέει,λάβε το καὶ τροποποιημένο.

—

Τοῦτος ὁ μάγος ὁ δεινὸς
τὰ θαύματα δὲν κάνει!...
τροπολογίας καθενὸς
καὶ σκέψεις προλαμβάνει,
καὶ ψάλλονται τὰ μαγικὰ τέτοιας χαρτοφυλάκας
κι'ἀπὸ'ξυπνοὺς καὶ βλάκας.

—

Ὡς τώρα τέτοια θαυμαστὴ δὲν ἤλπιζα νὰ τύχω,
ποῦ νὰ τὴν ψθάσουν δὲν μποροῦν διάνοιαις ἀνθρώπιναις...
Ἕνας φακίρης ἔβαλε μιὰ κάνουλα σὲ τοῖχο
κι' ὅ,τι ποτὸ τοῦ 'γύρευες σοῦ τὄβγαζε καὶ τόπινες.

—

Ἔτσι κι' αὐτὸς τὴν μυστικὴ χαρτοφυλάκ' ἀνοίγει,
κι' ὅ,τι κι' ἂν σκέπτεται καθεὶς
ἕτοιμο τὄχει παρευθύς,
καὶ προκαλοῦνται θαυμασμοῦ καὶ κρύου τρόμου ρίγη.

—

Καὶ βγαίνουν νομοσχέδια καθὼς καθεὶς τὰ θέλει
ἄνευ τροποποιήσεων καὶ τροποποιημένα...
χαρτοφυλάκα τοῦ Λοκροῦ,ποῦ κάνει τοὺς ἐν τέλει
τὰ σφαλιστὰ τὰ μάτια των νὰ τρίβουν ὁλοένα.

—

Γιὰ τὴν φωτιὰ τοῦ Παλατιοῦ κόσμος βαγγὲ καὶ κλαίει,
κι' ὁ κὺρ Θανάσης ἔλεγε,κι' ὁ κὺρ Θανάσης λέει:
Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ 'βάλεξε φωτιὰ κι' αὐτὸ νὰ πάρῃ
καὶ νὰ γενῇ πυρίφλεκτο κι' ἑσπερινὴ θυσία,
τώρα ποῦ θὰ φωτίζωνται καμπόσοι μὲ λυχνάρι,
τώρα ποῦ 'φορολόγησα κάθε φωτοχυσία.

—

Γιὰ 'δὲς καιρό,ποῦ βάλεξαν κι' Ἀνάκτορα σεπτὰ
ν' ἀνάψουν σὰν τὴν κάμινον τῶν παίδων τῶν ἑπτὰ
τώρα ποῦ,καθὼς φαίνεται,δὲν ἔχομε λεπτά.

—

Οὔ μὴν πρὸς τὸ φλεγόμενον Ἀνάκτορον στραφεὶς
προσεῖπε κατηφὴς.
Κάζο ποῦ τὄκανες καὶ σύ
νὰ γίνῃς βάτος Μωϋσῇ
τώρα σὲ τοῦτον τὸν καιρό,
ποῦ γιὰ παράδες λαχταρᾷ,
καὶ περιφέρομαι γι' αὐτοὺς μὲς' στῆς Ἀσχῆς τὸν θάλαμο
μὲ σαΐμαις κι' οἰνοπνεύματα καὶ μὲ ζαχαροκάλαμο.

—

Τώρα ποῦ σκότος χρήματος πυκνὸν ἐπικρατεῖ
καὶ σπάνις ἀπαισία,
θαρρῶ πῶς ἦτο περιττὴ
τέτοια φωτοχυσία.

—

Τέτοια κι' ἐκεῖνος ἔλεγε κι' ἐθρήνει γιὰ τὸ χάλι
μὲ τὸν Μαυρομιχάλη,
κι' ὁ Βασιλῆας ἐβούλευε χωρὶς καιρὸ νὰ 'πῇ
κι' ἀντλίαις πυροσβεστικαῖς τὸν ἔκαναν παπί.

—

Ἄλλο σημεῖον τοῦ καιροῦ
γιὰ σᾶς τοὺς ψωραλέους...
πᾶνε κι' ἡ σάλαις τοῦ χεροῦ
μὲ τοὺς παλυελαίους.

—

Πόσαις φοραῖς δὲν ἔσταξαν τὸ πάλαι τὰ κεραῖ των
σὲ τρικαντὰ διπλωμάτων
καὶ σὲ βελάδες χορευτῶν,
ποῦ 'ξέδαψε μὲ τὸν καιρὸ τὸ χρῶμα κι' ἡ θωρᾷ των.
Πόσαις φοραῖς δὲν ἔσταξαν καὶ σὲ τραναῖς κανκάλαις
καὶ σὲ γυμναῖς κοκκάλαις.

—

Παραίτησαν κι' οἱ Βουλευταὶ τὴν τόση των δουλειὰ
κι' ἐπήγανε παρηγοριαῖς νὰ 'ποῦν τοῦ Βασιλῆ.

Ἤρθαν φωτιὰ κι' οἱ Βουλευταί...γειὰ σας,Ρωμηοὶ σκαρτάδες...
τέτοια Βουλὴ δὲν ἔγινε σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι,
νὰ μαρτυρῇ καὶ τὸ πρωΐ,νὰ ρέδῃ καὶ τὸ βράδυ.

—

Μήτε τῆς σχόλαις νὰ σχολᾷ,καὶ νὰ τῆς βγαίν' ἡ πίστις
μὲ τὴν πολλὴ τὴν ὄρασι,
καὶ νᾶναι μόνη τέρψις της καὶ διασκέδασίς της
τὸ τεῖχος τοῦ Θανάση.

—

Φωτιὰ κι' ἐδῶ,φωτιὰ κι' ἐκεῖ,καὶ χαλασμὸς Κυρίου,
τὸ πᾶν ἡ φλὸξ ἂς πυρπολῇ πυρὸς καθαρτηρίου.
Κι' ἄρχισαν ξέναι δάκτυλοι καὶ πάλι νὰ φυτρώνουν
σὰν ἦλθε κι' Ἄγγλων ἄγημα μ' Ἐγγλέζικη σημαία,
ἐγ' ὅμως εἶδα δάκτυλα μὲ τρόπο νὰ σουφρώνουν,
καὶ τώρα τρέχα γύρευε νὰ 'βρῇς τὰ κλοπιμαῖα.

—

Ἄλλο σημεῖον τοῦ καιροῦ
τοῦ κατὰ πάντα πονηροῦ.
Ἐκάηκε κι' ὁ Προμηθεύς,τοιχογραφία πρώτη,
κι' ἐκεῖν' οἱ γῦπες,ποῦ τρωγαν τὸ μαῦρο του σηκώτι.

—

Μὰ κι' ἡ τῆς πυρπολήσεως τοῦ Προμηθέως θέα
δὲν πρέπει νὰ σᾶς σκάσῃ...
ἔχετε Προμηθέα
μεγάλον τὸν Θανάση,
ποῦ προμηθεύει ζάχαρες,πνεύματα κι' οἰνοπνεύματα,
καὶ τόσα περισσεύματα.

—

Ἄλλοι κλαμμένοι κύτταζαν παλιαῖς ταχυγραφίαις,
ἄλλα δακτύλους ἔβλεπαν καὶ μηχανορραφίαις,
κι' ἄλλοι περίμεναν νὰ 'βγῇ καμμία Πριγκηπέσα
καὶ νὰ τοὺς' πῇ: κοπιάσετε κι' ἐλᾶτε περαμέσα,
κι' ἐλεύθερα,περοκαλῶ,καθένας σας νὰ πάρῃ
τὸ πρᾶγμα,ποῦ γουστάρει.

—

Καὶ στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ξαναπέρασ' ἀπ' ἐδῶ
τὸ Ρωμαϊϊκο νὰ 'δῶ,
κι' εἶδα βάρη νέων τόρων
καὶ φωτιαῖς τῶν Ἀνακτόρων.

—

Κι' ἀπὸ λάβας καταρράκτη
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν στάκτη
τῶν παρκέτων τῶν χορῶν,
ἤπῃρα μόνον συγκινήσεις,
ἤπῃρα μόνον ἀναμνήσεις
ξεχασμένων ἡμερῶν.

—

Κι' ἀνάκρυσα περίλυπος μὲ δακρυσμένα μάτια
τοῦ γένους τὰ Πκλάτια.
Κι' ἂν ἕνα τέτοιο ξαφνικὸ
σᾶς τάκανε ντιβάν,
νάναι καλὰ τὸ Κεντρικὸ
κι' αὐτὸ τὰ ξαναφτειάνει.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά...γιὰ Βασιλῆα καὶ Γένος
αὐτὸς ὁ χρόνος φαίνεται πῶς θὰν' εὐτυχισμένος
κι' ὁ Σύνδεσμος θὰ στέκεται καλὰ καρδαμωμένος.

—

Θάναι χρονιὰ καλὴ γιὰ σᾶς...βάλτε φωτιὰ 'στὰ τόπια...
φθάνει μονάχα τοῦ λαποῦ τὰ δάκτυλα τὰ ντόπια
νὰ γίνουνε πολὸ κοντά,κι' ἐγὼ σᾶς βάζω στοίχημα
πῶς θάναι τώρα γιὰ καλὰ τὰ κάθε σας δυστύχημα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δέκα
κι' ἕλα τὰ σωθρὰ πελάκα.

Ἐννέα τοῦ Γ'ενναρη,
πᾶν οἱ καλικαντζάροι.

Χίλια πέντε κι' ἑκατὸ,
μέσα σὲ χοροὺς πετῶ.

Τοῦ Παρνασσοῦ χορὸς ὁλέγων χλαρός.

—

Φ.— Λοιπὸν ἀδιαφόρει
γιὰ τάλλα,Περικλέτο,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸ παρκέτο
τοῦ Παρνασσοῦ προχώρει
νὰ 'δῇς χορὸ κι' ἐρέτο.

—

Π.— Σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
μοῦ ψάλλεις γιὰ χορό;
Φ.— Στὰ περασμένα χρόνια,
δευτέρα τοῦ Γεννάρη
σὲ Παλατιοῦ σαλόνια
πετοῦσες,κοκκαλιάρη.

—

Τώρα τὰ δῇ σου μάτια
τὰ στρέψεις 'στὰ Παλάτια,
κι' ἐν τούτοις — ὤμενα! —
τὰ βλέπεις σφαλισμένα.

—

Κανεὶς καὶ τώρα κρότος,
μόνον σιγὴ καὶ σκότος
ἐπικρατεῖ σ' ἐκεῖνο,
κι' ἐγὼ τὰ μάτια κλείνω.

—

Π.— Μ' ἐπότισες χολαῖς
μὲ τοῦτα ποῦ μοῦ λές.
Μὴ συγκινεῖς πολύ.
Φ.— Φωτιὰ τὸ πυρπολεῖ
κι' ἀπὸ φωτιὰ ζωσμένο
καπνίζει τὸ καυμένο.

—

Καὶ μέσα 'στοὺς καπνοὺς
ἐκείνου τοῦ πυρὸς
τοὺς χρόνους τοὺς περπνοὺς
θυμᾶμαι θλιβερός.

—

Τ' λαῦσο,τὶ καμάρι,
τὶ χάρις περισσή!..
θυμᾶσαι,χασιδιάρη,
ποῦ 'πήγαινες καὶ σύ.

—

Δὲν θυμᾶσαι,βρὲ τσολιᾶ,
ὅπου σὰν μπουρζοαζί
ἀνεβαίναμε μαζί
πέντε πέντε τὰ σκαλιά;

—

Τῆς ἐξέχασες τῆς σάλαις,
τῆς πανδρυαις,τῆς μεγάλαις,
ταῦ χοροῦ τῆς πεταλούδαις;

—

Τὰ θυμᾶσαι,μπαρέ,
τὰ βασιλικὰ καρέ,
ποῦτρεχαν οἱ φυστουδες;

—

Καὶ τὴν σάλα τῶν τροπαίων τὴν θυμᾶσαι τὴν μεγάλη,
ποῦ τὴν' βλέπαμε κι' ὁρὸ μας μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι,
κι' ἐφτερώναμε μ' αὐτὰ
τὴν ἀφτέρωτη ψυχή μας,
καὶ σὲ κλέφ' λατρευτὰ
'κάναμε τὴν προσευχή μας;

—

Τὰ θυμᾶσαι τὰ παληά,
ποῦτρεχες εἰς τοὺς χορούς
κι' ἔβλεπες τὸν Βασιλῆα
καὶ τοὺς εὐγενεῖς ἀφρούς;

—

Π.— Τὰ θυμᾶσαι,βρέ,τὰ πρῶτα;
Πάντα τὰ θυμοῦμαι κλαίων,
δὲν ξεχάνω καὶ τὰ φῶτα
τῶν χρυσῶν πολυελαίων.

—

Φ.— Τὴν θυμᾶσαι,βρέ,τὴν Ρό,
ποῦταν πρώτη 'στὸ χορό;
Π.— Τὸν κακό σου τὸν καιρό.
Φ.— Τὴν Θυμᾶσαι καὶ τὴν Βῆτα;
Π.— Φίτος 'πάτησε 'στὴν πήτα.

—

Φ.— Τὴν θυμᾶσαι καὶ τὴν Χί
μὲ τὸ μπράτσο τὸ παχύ,
καὶ τὴν Ἄλφα τὴν ταιμπλοῦ,
ποῦ 'φερνε πάντα μπλοῦ;

—

Τὰ θυμᾶσαι,βρέ,τὰ πρῶτα,
καὶ τὴν Κάππα καὶ τὴν Γ'ώτα,

ποῦ 'φαινόταν καὶ τὸ βράδυ
τῆς ἐλπίδας της τὸ μαυράδι;

—

Π.— Τῆς θυμοῦμαι τῆς νταρντάναις,
πόσαν εἰς τοὺς μπάλους μάννας.
Τῆς θυμοῦμαι τῆς μαρτόλαις,
τῶν Ρωμηῶν τῆς Λάνα-Σέλαις.
ποῦ μὲ τρύπιαις μεντζεσόλαις
ἔκανα τραγούδια σ' ὅλαις.

—

Φ.—Τοὺς θυμᾶσαι τοὺς χορούς,μὰ κι' ἐκείνους τοὺς σοπιέδες,
ποὺ 'πηγαίναμε κι' ἐμεῖς,τῶν κλεινῶν Ἑλλήνων παῖδες,
γιὰ νὰ πιοῦμε καὶ νὰ φᾶμε
μ' ἔξοδα Βασιλικά,
κι' ἐξεχνούσαμε κακὰ
καὶ τὸν κόσμο τὸν ἐγράμε;

—

Π.— Δὲν ξεχνῶ,βρὲ Φασουλῆ,
μήτ' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι,
καὶ συγκίνησις πολλὴ
τὴν ψυχή μου τὴν πιέζει.

—

Φ.— Τὰ θυμᾶσαι,βρέ,τὰ πρῶτα,
τῆς σοβαντισμένας πλάταις,
τὰ κρασιά,τὰ σκλτσιόστα,
καὶ τῆς Ρούσσικαις σκλάταις;

—

Τὰ 'λησμόνησες τὰ πλούτη,
ποὖκρυβες καὶ σύ,βρὲ βλάμη,
κἂν ζαμπόνι,κἂν σαλάμι,
καὶ κανένα κότας μποῦτι;

—

Καὶ τὰ 'πήγαινες,ψωρίτη,
'στὸ ξυλένιο σοῦ τὸ σπῆτι,
κι' ἔτρωγε κι' ἡ φαμελιὰ
μ' ἔξοδα τοῦ Βασιλιᾶ;

—

Π.— Ὄχι...δὲν ξεχάνω τώρα
'στὴ σημερινή μας ψώρα
τὰ πικρὰ τὰ μεγαλεῖα.

—

Κι' ὁ καθεὶς μελαγχολεῖ
καὶ δεσπόζει,Φασουλῆ,
πανταχοῦ μελαγχολία.

—

Λογαριάζω ακυβερνῆτος
πότ' ἐπέρασαν καὶ πῶς
τὰ μακάρια τὰ χρόνια,
ποῦ καὶ νῦν τἀνευφημεῖς
κι' ἐχορταίναμε κι' ἐμεῖς
μὲ Βασιλικὰ ζαμπόνια.

—

Φ.— Πρὶν νἀλθῶ 'στὸν Παρνασσό,Περικλέτο γοιρλομμάτη,
'πέρασ' ἀπὸ τὸ Παλάτι,
καὶ μὲ μάτια βουρκωμένα
κάποιον 'ρώτησα φρουρό:
μήπως κάνουνε χορὸ
καὶ δὲν 'κάλεσαν κι' ἐμένα;

—

Πλὴν ἐκεῖνος ἀγριεύει καὶ μοῦ δίνει δρὸ σδερκιαῖς
καὶ μοῦ λέει:τράβα 'πίσω πρὶν νὰ φᾶς καὶ κοντακιαῖς.

Τί χορούς μοῦ τακαπουνᾶς
κι' ἐδῶ πέρα τριγυρνᾶς.

—

Καὶ δὲν ξέρεις ἡ Κορῶνα
πῶς τὸν 'φτεινὸ χειμῶνα
'στὸ Τατόϊ κατοικεῖ,
καὶ θὰ τὴν εὕρῃς ἐκεῖ;

—

Μὲ καρδιὰ καθημοῦς γεμάτη
τριγυρίζω 'στὸ Παλάτι
τὸ κατάπυροπολημένο,
καὶ προσμένω καὶ προσμένω,
μὰ δὲν φαίνεται κανεὶς
ἄσημος κι' ἐπιφανής.

—

Δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω πῶς χορὸς δὲν θὰ γενῇ
καὶ προσμένω νὰ φανῇ
φρακοφόρος καβαλιέρος,
κἂν μεσόκοπος,κἂν γέρος.

—

Περιμένω 'ὁ δυστυχὴς
'μπρὸς 'στὰ λείψανα τῆς στάκτης,
καὶ μὲ λοΐζει καταρράκτης
ἀτελείωτης βροχῆς.

—

Περιμένω περιμένω,μὰ κανεὶς ἀμάζης κρότος,
μήτε μόνιππον ἢ σοῦστα,
μήτε φράκο,μήτε φοῦστα,
μοναχὰ σιγὴ καὶ σκότος.

—

Κι' ἐνόμισα πῶς ἀνοιξαν ἡ πόρταις πέρα πέρα
κι' ἦτο χοροῦ σὰν κι' ἄλλοτε περίλαμπρος ἐσπέρα,
κι' ἐνόμισα πῶς ἤρχοντο λαγῆς λαγῆς ἀμάξια,
κι' εἶδα νὰ βγαίνουν θηλυκὰ
μὲ πλούσια γουναρικά,
βελοῦδα καὶ μετάξια.

—

Κι' ἀνέβηκα κι' ἐγὼ μ' αὐτὰ
τοῦ Παλατιοῦ τὴν σκάλα,
κι' ἔλαμπαν κάλλη τορνευτὰ
μὲς 'τοῦ χοροῦ τὴν σάλα.

—

Κι' ἐπρέβαλαν οἱ Βασιλεῖς
κι' οἱ παῖδες τῆς πορφύρας,
κι' εἶδα τοὺς πρώτους τῆς Αὐλῆς
κι' εἶδα κι' ἐθαύμασα χήρας.

—

Πολλὰ ποδάρια 'φτέρωνε χορεῦ μεγάλος σίατρος,
μήτ' ἕνας ξένος ἔλειπε κι' ἐγχώριος Μινίστρος,
κι' ἦλθαν κι' Ἐγγλέζα μερικαὶ μ' Ἐγγλέζικη παντιέρα
κι' εἶπαν πῶς ξένες δάκτυλες τοὺς ἔφερ' ἐκεῖ πέρα.

—

Ἦταν κι' ὁ Μαυρομιχάλης,
μὰ κι' ὁ Κόντες,μὰ κι' ὁ Ράλλης,
ἦσαν κι' Ἅλ' οἱ βουληφόροι
κι' οἱ βουβοὶ κι' οἱ λιμαδόροι.

—

Ἦταν κι' ὁ Παναγιωτάκης,ὅπου δίδει 'στὰς κυρίας
ψῆφον γιὰ τὰς ἐνορίας.

Μὰ κι' ἐκεῖνος ὁ Θανάσης μὲ τὴν μέση τὴν κομψὴ
παρευρίσκετο 'στὸν μπάλο,
ὅπου κάνει κι' ἕνα κι' ἄλλο
νὰ χορεύῃ 'στὸ ταψί.

—

Ἔλεγε πρὸς ὅλους ἔπη
περὶ νέας εἰδυίας
ὁ Θανάσης Εὐταξίας.

—

Κι' ἀπ' τοῦ φράκου του τὴν τσέπη
ἐκυλοῦσαν 'στὰ παρκέτα
ζάχαρης φτηνῆς πακέτα.

—

Κι' ἡ Χαριλάου 'χόρευε κι' ἡ Λύδερς κι' ἡ Μερκάτη,
κι' ἔλαις ἐκείναις,Περικλῆ,ποῦ πάνε 'στὸ Παλάτι.
μὰ καὶ σπαθάτους ἴδλεπες τὰ μάλ' ἀκτινοβόλους
κι' ἦτο χορὸς καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅλους.

—

Κι' ἦτο πολὺς παρεξυσμός,
κι' ἦτο πολὺς συνωστισμός,
ὁποῦ καθένας ἔλεγε πῶς σίγουρα θὰ σκάσῃ,
καὶ πότε πότε μερικαῖς
ἀφρόταις ντάμαις καὶ γλυκαῖς
'στῆς ζάχαρες,βρὲ Περικλῆ,'γλιστρούσαν τοῦ Θανάση.

—

Κι' ἐνῷ ποῦ λὲς περιχαρεῖς ἀπὸ τὴ σάλα βγαίναμε
καὶ 'στὸ Σουπὲ πηγαίναμε,
κι' ἐπίθεσις ἐπρόκειτο 'στὰ φαγητὰ νὰ γίνῃ,
ἔξαφνα κάποιος φώναξε:φωτιά,φωτιά,γιαγκίνι.

—

Φωτιὰ φωνάζουνε πολλοὶ
καὶ πῦρ τὰ πάντα πυρπολεῖ.
καὶ τὸ Παλάτι φλέγεται μὲ φλέγα μανιώδη,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε,κι' ἀμέσως πάρτε πόδι.

—

Τότε δὴ τότε πανικὸς ἐν μέσῳ τοῦ σωροῦ
καὶ φαίνεται πυρίφλεκτος ἡ σάλα τοῦ χοροῦ,
καὶ τὰ σκαλιὰ κατέβαιναν τοῦ Παλατιοῦ μὲ τούμπαις
καὶ πυρσοβέσταις ἔβρεχαν τὸν κόσμο μὲ τῆς τρούμπαις

—

Τότε σ' ἐκείνην τοῦ πυρὸς τὴν φοβερὰν κειλάδα
δὲν ἔμεινε ἕνα τρικαντό,δὲν ἔμεινε βελάδα,
καὶ τότε κουρελιάστηκαν λογῆς λογῆς στολίδια
κι' ἀνέλυσαν χορευτριῶν σεβάδες καὶ φτιασίδια.

—

Τί συμφοραῖς ἀνέλπισταις,φωνάζουν τόσα κάλλη,
τί ἔπαφνικὰ καὶ τοῦτα,
κι' ἔχασαν τὰ γοβάκια των μὲς 'στῆς φωτιᾶς τὴ ζάλη
καθὼς ἡ Σταχτοπούτα.

—

Τρέχουν νὰ σβύσουν τὴ φωτιά...δὲν ἔσβυνε,τοῦ κάκου...
τέφρα τὸ πᾶν καὶ ράκη...
ἐκάησαν τὰ ὄζδ φτερὰ καὶ τοῦ 'δικοῦ μου φράκου
κι' ἐγίνηκε σακάκι.

—

Καὶ τώρα μέσ'ἀπὸ φωτιαῖς τῶν Ἀνακτόρων φθάνω
μὲς'στὸν χορὸ τοῦ Παρνασσοῦ περιγραφὴ νὰ κάνω,
ἀλλὰ δὲν βλέπω Βασιλεῖς
μήτε κανένα τῆς Αὐλῆς
Δὲν βλέπω μήτε Πρίγκηπα καὶ μήτε Πριγκηπέσσα...
τὴν Νεγρεπόντη μοναχὰ κυττῶ τὴν Πατρονέσσα.

—

Π.— Κύτταξε γύρω μὲ σπουδὴν,
τῶν μπάλων Δὲν-Κιχώτη...
Ἐδῶ παροῦσα κι'ἡ Ναζδὴν,
ἡ Σλήμαν δηλονότι.

—

Φ.—Βλέπω κι'ἐδῶ,βλέπω κι'ἐκεῖ... τί κόσμος ἀνυπόφορος!
δὲν εἶναι κι'ὁ Νικόλαος,δὲν εἶναι κι'ὁ Χρυσόφορος
Π.—Θὰ φᾶς καμμιὰ'στὰ μούτσουνα,ποῦ κάνεις τὸν μεγάλο.
Φ.—Καθόλου δὲν ἐσκόπευα νάλθω σ'αὐτὸν τὸν μπάλο,
γιατ'εἶμαι φιρφιτσοῦ κι'ἐγὼ,σάτσα βασιλική,
κι'ὅπου δὲν εἶναι Βασιλιᾶς κι'ἐγὼ δὲν εἰρ'ἐκεῖ.

—

Μήτε κανένας Ὑπουργὸς καὶ μήτ'ἐπισημότης.
Π.—'Ιδοὺ παρὼν ὁ Μπαλτατζῆς,διπλωματία πρώτης.
Φ.—Γιὰ κύτταξε κι'ἕνὸς μαλλιά...
Π.— Θὰ πάλεψε μὲ λάδι.
Φ.—Βλέπεις Ἀνδρέα Πρίγκηπα.
Π.— Βλέπω τὸν Ἀνδρεάδη.
Μὰ κύτταξε κι'αὐτὸν ἐκεῖ...
Φ.— Μυρίζει μουρταδέλα,
κι'ἀπὸ τοὺς Πρέσβεις,Περικλῆ,μόνον ὁ Ρμπαρμπέλα.

—

Π.—Γιὰ κύτταξε,δρὲ Φασουλῆ,'ψηλὰ'στὴν γαλαρία.
Φ.—Κυττάζω πρόσωπ'ἄγνωστα καὶ κόσμον κεχηνότα.
Π.—'Ορίστε κι'ὁ Βελούδιος μαζὶ μὲ τὴν κυρία,
σὰν μουσικοδιδάσκαλος χορεύει μὲ τὴν νότα.

—

Φ.—Κυττάζω καὶ τὸν Ραγκαβῆ, τὸν φίλο τὸν'Αλέξη.
Π.—Γιατί κυττᾶς περίλυπος χωρὶς νὰ ξράζῃς λέξη;
Μέσα'στοὺς μπάλους ἄλλοτε σὲ χρόνια περασμένα
κι'ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ δὲν ἄφινες κανένα,
καὶ μοῦκανες λεπτομερῆ τῶν ἐνεμάτων λίστα.
ποῦ μ'ἔπιανε,δρὲ Φασουλῆ,χασμουρητὸ καὶ νύστα.

—

Τώρα γιατ'βουδάθηκες;...νὰ κι'ἕνας φαλακρὸς
μὲ δυνατὸ μεράκι...
Φ.—Δὲν ἦλθε καὶ τῆς ζέχαρης ἐκεῖνος ὁ Ἀκρὸς,
μόνον ἡ Ζαχαράκη.

—

Π.—Πάστρεψε τώρα τὰ γοφλιὰ καὶ κύτταξε κι'ἐκείνη
γλυκειὰ σὰν τὸ σοκόλατο...
ὁ κύριος Γεννήσαρλης τὸν μπάλο διευθύνει
κι'ὁ Κόνσολας τὸν βλέπει.

—

'Ιδὲ'στὴν δίνην τοῦ χεροῦ
κι'αὐτὸ τὸ κοριτσάκι,
τὴν Καρατζᾶ,τὴν Καταρρὸ,
μὰ καὶ τὴν'Ανδριτσάκη.

—

Φ.—Δὲν θέλω,Περικλῆ,νὰ'δῶ καμμιὰ μαζὶ κανένα
καὶ βλέπε σὺ γιὰ'μένα.

Π.—"Αν θέλῃς νὰ'ἐνήμερος,ἰδοὺ κι'ἡ Λιμπεράκη,
ἂν δὲ κι'ἐνημερότερος,ἰδοὺ κι'ἡ Μαζαράκη,
ἂν δὲ κι'ἐνημερότατος νὰ κι'ἡ Λαμπαδαρίου...
Φ.—"Ομως καμμιὰ δὲν φαίνεται μορφὴ Σεκρετηρίου,
μήτε καμμία Πομπαδοὺρ μ'ὀλόξανθη περοῦκα...
Π.—Τοὐλάχιστον,βρὲ Φασουλῆ,δὲν βλέπεις τὴν Δελούκα;

—

Φ.—Δὲν βλέπω μοῦτρα κανενὸς τοῦ Στέμματος Συμβούλου.
Π.—Δὲν βλέπεις,βρέ,τοὐλάχιστον τὴν Λιβαθινοπούλου;
Φ.—Δὲν χύνει γόρω μυρωδιαῖς Παλατιανὸ μπουμπούκι.
Π.—Τοὐλάχιστον,βρὲ Φασουλῆ,δὲν βλέπεις τὴν Παμπούκη;

—

'Ιδοὺ καὶ μία,θεομακλῆ,
γλυκύτατη μπομπότα...
Φ.— Ποῦ Βασιλέων,Περικλῆ,
καὶ Μεγιστάνων χνῶτα;
Μήτε Δραγόνα φαίνονται καὶ τῆς Αὐλῆς Κοζάκα.
Π.—Δὲν βλέπεις τὴν Δραγούμενα,δὲν βλέπεις τὴν Βρυζάκη;

—

Φ.—Ποῦ κι'εὐγενεῖς Πατρίκιοι μὲ μοῦτρο λαμπερό;
κι'ὁ γέρος ὁ Πατρίκιος δὲν εἶναι'στὸ χορό.
Π.—Μὰ πῶς τὸ'βρίσκεις,Φασουλῆ,κι'ἐκεῖνο τὸ κεφάτο;
Φ.—Μήτε κι'ἡ Πῶπ δὲν φαίνεται'στὴ γαλαρία'φάτο.
Π.—'Ιδοὺ κι'ὁ Σλῆμαν ἀπ'ἐδῶ,κι'ὁ Κῦρος ἀπ'ἐκεῖ,
ποῦ τῶρα'στὴν'Εστία του'βρίσκεις καὶ μουσική.
Φ.—Δὲν ἤλθε κύριος κανεὶς κορδώματος καὶ τύφου,
μὰ κάποιος ξεπροβάλλει
κι'ἔχει μεγάλο χάλι,
ποῦ λὲς ἀπὸ τὰ Χάλκαρα πῶς'βγῆκε τῆς Σερίφου.

—

Π.—Καὶ τώρ'ἂς πάμε,Φασουλῆ,κι'ἐμεῖς'στὸ κυλικεῖον,
μήπως ἐκεῖ τονώσωμεν ταλαίπωρον σαρκίον,
κι'ἀμφότεροι συντρώγοντες καὶ πίνοντες ἀνέπω
ἂς συγχαρῶμεν,ἀδελφέ,τὸν Παρνασσὸν κι'ἐρίτος.

—

Σύλλογον εὐφημήσωμεν τὰ μάλιστα σωτήριον
μ'ἐκεῖνον τὸν τὸν Περικλῆν,εἰσπράκτορα δραστήριον,
καὶ πάντας ἐνθαρρύνωμεν μὲ δυῶ λέξεις ἐπαίνου
τοὺς ἐν αὐτῷ δουλεύοντας καὶ συνεργαζομένους,
κι'ἂς περιμένωμεν χρόνον λαμπρῶς ἐπιτυχῆ
σὲ χρόνον προσεχῆ.

—

Φ.—Κέρνα νερὸ λεξαμενῆς καὶ πρόσεχε μὴ στάξῃ...
Π.—Τάεροπλάνον Μπλεριὼ μοῦ λὲν πῶς θὰ πετάξῃ.
Φ.—Θαρρῶ κι'αὐτὸ πῶς δὲν πετᾷ καθὼς καὶ τοῦ Βερόνου.
Π.—Εὖσε λοιπὸν ὁ Παρνασσός...
Φ.— 'Εβγα...καὶ τοῦ χρόνου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Μ'αὐτὴν τὴν Βιεννέζικη τὴν ὀπερέτα πάλι
τί γλέντι'στὸ Δημοτικό,τί συρροὴ μεγάλη.
'Οντως ἐπαίνων ἄξιος αὐτὸς ὁ Κονταράτος,
ποῦ γιὰ θεᾶσους φαίνεται κῶς εἶναι ραφινάτος.

—

'Στὸ Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Μαρινοπούλου τώρα
αὐτόματα ξυριστικὰ θὰ'βρῆτε μηχανήματα.
ὅπου γλυτώνουν πρόσωπα ἰσθλῶν γενειοφόρα
ἀπὸ συχνοὺς τραυματισμοὺς καὶ ξουραφιῶν κοψίματα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνιακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Δεκαξὴ τοῦ Γεννάρη
κι'ἡ Κυβέρνησις τουμπάρει.

Χίλια κι'ἕξη κι'ἑκατὸ
καὶ Συνέλευσιν ζητῶ.

**Κλείνει μέγα καφενεῖον
ἀναμνήσεων σπανίων.**

—

Φ.— Μὴ'ρωτᾷς,βρατεινὲ,
γιὰ τὸ κράτος—συμφορά του!..
κλάψε γιὰ τὸν καφενὲ
μοναχὰ τοῦ Ζαχαράτου.

—

Τὸ θυμᾶσαι,Περικλέτο,τὸ μεγάλο καφενεῖο,
τῶν ἀργῶν τὸ Πρυτανεῖο;
Γιὰ θυμήσου τί σπουδαίαις
Γερουσίαις καὶ σοφαῖς!..
ἦτον εἴστρος ὁ καφὲς
καὶ κατέβαζαν ἰδέαις.

—

Κύτταξέ το θλιβερά...
ποία νέα συμφορὰ
πολλῶν ἄλλων χειροτέρα

—

Κι'ἐν πολέμῳ,κι'ἐν εἰρήνῃ
ἔτρεχε καθεὶς νὰ κρίνῃ
τὰ τοῦ κράτους ἐκεῖ πέρα.

—

'Εκεῖ ποῦ λὲς Γερουσιῶν μεγάλαις συντροφίαις,
ἐκεῖ καὶ ξένοι δάκτυλοι καὶ μιγχανορραφίαις,
ἐκεῖ ποῦ λὲς πολιτικὰ
μυστήρια,τρελλέ μου,
καὶ γράμματα συμβολικὰ
καὶ σχέδια πολέμου.

—

Γιὰ θυμήσου σ'ἄλλα χρόνια
τί συγκλητικοί,τί μοῦραις!..
γιὰ θυμήσου τὰ γκαρσόνια,
ποῦ τρεχαν μὲ πατσαβοῦραις
κι'ἔσβυναν ἀπὸ τραπέζια σχέδια στρατηγικὰ
κι'ἀληθῶς προβλεπτικά.

—

Ποῦ Γερουσιῶν οἱ βόμβοι;
ποῦ κι'οἱ κύκλοι λιμαδέρων;
ποῦ κι'ἄδρων ἱδρώτων θρόμβοι
ἀπὸ μέτωπα ρητόρων;

—

Γιὰ θυμήσου τὸν καιρό,
ὅπου πήγαινες,κωθῶνι,
καὶ σὰν ἔβλεπες γκαρσόνι
πάντα'γύρευες νερό.

—

Μὲ συνομιλίας τόσαις
'στέγνωναν πολλῶν ἡ γλῶσσαις,
κι'ἐγινόταν,μαστκαρᾶ,
τόση θρασοὺς'στὰ νερά.

—

Γιὰ θυμήσου ποῦ κι'οἱ δρόμαις τῆς ἀρίδες'στρώναμε
καὶ συχνὰ μὲ κιμωλίαις σχέδια'σκαρώναμε.
Τί σχεδίων ποικιλία!..
'Ε! γκαρσόν,νὰ σὲ χαρῶ,
φέρε μας μιὰ κιμωλία
καὶ νεράκι καθαρό.

—

Καὶ'στὸν πόλεμον τὸν τότε,
ποῦ λαμπρῶς ἐξεδηλώθη
φρόνησις νοὸς τελεία.

—

Θυμηθῆτε,πατριῶται,
τί νερὸ κατηναλώθη,
μὰ καὶ πόση κιμωλία.

—

Μὲ νερὰ καὶ Γερουσίαις δὲν'μποροῦσε νὰ μαζέψῃ
τὸ ταλαίπωρο λεφτό,
καὶ κατήντησε κι'αὐτὸ
σήμερα νὰ μουφλουζέψῃ.

—

Τώρ'ἀπέξω τριγυρίζω
καὶ τὸ βλέπω καὶ δακρύζω,
καὶ δὲν φαίνεται γκαρσόνι,Περικλέτο,κακομοίρη,
νὰ μοῦ φέρῃ τεμπεσίρι
καὶ νεροῦ βαθὺ ποτήρι.

—

Τώρ'ἀπέξω τριγυρίζω
καὶ τὸ βλέπω καὶ δακρύζω.
Γιὰ τραπέζι Γερουσίας ἡ ψυχή μου λαχταρᾷ,
πλὴν τραπέζι δὲν εὑρίσκω,
μήτε βλέπω'μπρός μου δίσκο
μὲ κρυστάλλινα νερά.

—

Ποῦ σὰν πρώτα θὰ ρεμέδιασω;
ποῦ θ' ἁπλώσω τῆς ἀρίδες;
ποῦ θὰ τρέξω 'νὰ διαβάσω
σὰν καὶ πρὶν ἐρημερίδες;

—

Τώρα θέατρο θὰ γίνῃ, Περικλέτο μουκι' αὐτό...
τί μᾶς ἤτανε γραφτό!
Τώρα πήγαινε καλὰ σου,
τώρα τράβα τὰ μαλλιά σου.

—

Ἐκεῖ πιὰ δὲν θὰ σπουδάζῃς,
μόνο θὰ διασκεδάζῃς
μὲ τοὺς Κινηματογράφους.

—

Μήτε θὰ κυττᾷς μὲ φίλους
τόσους ξενικοὺς δακτύλους
καὶ φρικτοὺς μηχανορράφους.

—

Ἀμμ' ἡ δόλιες Γερουσίαις
ποῦ θὰ πάνε, φουκαρᾶ;
ποῦ θὰ κάνουνε θυσίαις
σὲ κουβένταις καὶ νερά;

—

Περικλέτο, δὲν βαστῶ
νὰ τὸ βλέπω σφαλιστό.
Περικλῆ μηδαμινέ,
ποῦχεις γλῶσσα κουσκευσοῦρα,
δὲν 'μπορῶ σὲ ξεπασοῦρα
νὰ κυττῶ τὸν καφενέ,
ὁποῦ θἄβγαζε καὶ νέκς εἰς τὸ μέλλον Γερουσίας
εὐγραφοῦς νεροποσίας.

—

Περικλῆ, τί θὰ γενοῦμε;
ποῦ θὰ πᾶμε νὰ περνοῦμε
τὴν ἡμέρα, τὴν βραδειὰ μας;

—

Μᾶς τὸ κλείσανε, περντεοῦτο!..
μὲ τὸ κλεῖσιμό του τοῦτο
λὲς πῶς κλείνει κι' ἡ καρδιά μας.

—

Ποτέ μου δὲν ἐπίστευα νὰ κάνῃ φαλιμέντο,
μὰ τώρα κλάψε το καὶ σύ
μὲ μία θλίψι περισσή...
μὴ λησμονῇς πῶς τἔχαμε σὰν ἄλλο Παρλαμέντο.

—

Καὶ μέσα 'στὸν Γενάρη, καὶ μέσα 'στὸν Ἰούλιο
τώρα σὰν Κοινοβούλια
Σὰν τὴν Βουλὴ τὴν Ἄνω τὸ 'νόμιζα πῶς ἦτο,
κι' ὅ, τι δὲν συζητοῦσαν 'στὴν Κάτω, Περικλέτο,
μέσα 'στοῦ Ζαχαράτου ὁρθῶς ἐσυζητεῖτο
μὲ ντόμινομὲ σκάκι, καὶ μὲ νεράκι σκέτο.

—

Καὶ τώρα ποῦ θὰ τσέχῃς μὲ στόμα κεχηνὸς
γιὰ νὰ σοῦ λὲν εἰδήσεις
ὅταν συμβαίνῃ κρίσις
ἢ μέγα γεγονός;

—

Π. — Καὶ τώρα τὰ κεφάλια μας 'στοὺς τοίχους ἂς κτυπᾶμε,
καὶ τώρα τί θὰ κάνωμε, καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε
γιὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσι κι' ἐμεῖς νὰ συζητήσωμε
καὶ πόδι νὰ πατήσωμε;

—

Τὶ παράδοξος καιρός!..
παρανάλωμα πυρὸς
καὶ τὸ Τσεραγὰν Σεράϊ.

Φλὸξ κι' ἐκεῖνο πυρπολεῖ,
ποῦ καθένας Φασουλῆ,
θλίβεται νὰ τὸ τηρᾷ.

—

Κι' οἱ προσφιλεῖς μας γείτονες ἔχουν τὸ ρεζικό μας,
ἐκάη τὸ Παλάτι των μαζὶ μὲ τὸ δικό μας.
Ἐκάηκε τὸ Τσεραγάν, τὸ ξακουσμένο κτίριο,
ποῦ τὄχαν Βουλευτήριο.

Φωτιὰ Βουλευτηρίου καὶ χαλασμὸς κυρίου.

—

Π. — Ἐκάηκε τὸ Τσεραγάν, τῶν Τούρκων ἡ Βουλή,
κι' ἄλλο δὲν ὑπολείπεται, καϋμένε Φασουλῆ,
παρὰ κι' ἐκείνη τῶν Ρωμηῶν ἡ πρώτη λιμαδόρα
φωτιὰ νὰ πιάσῃ τώρα.

—

Ἰδοὺ..τὴν βλέπω..καίγεται,
σὰν ροκανίδι φλέγεται
κι' ἔξαφνα πυρπολεῖται,
καὶ τρέχουν οἱ πολῖται.

—

Πῦρ φλέγει καθαστήριον
κι' αὐτὸ τὸ Βουλευτήριον,
καὶ ψάλλετ' ἐμβατήρια,
παιᾶνας, νικητήρια.

—

Ἑλλήνων παῖδες σπεύσατε,
καὶ ψάλλοντες ἱππεύσατε
σὲ πυριπνόους ἵππους.

—

Ἔπηρε φόκο κι' ἡ Βουλὴ
καὶ παίει τόσα νὰ λαλῇ
Πυθίας λάλου τρίπους.

—

Διφηγλατοῦν πυρίφλεκτοι Φαέθοντες
καὶ τρέχουν ποταμοὶ Πυριφλεγέθοντες,
καὶ φλέγετ' ἕνας χῶρος ἱερός,
ποῦ στρατιὰν ἐστέγαζε ρητόρων,
γλῶσσαι μετεωρίζονται πυρὸς
καὶ γλῶσσας κατατρώγουν βουληφόρων.

—

Ποιὸς τἄλπιζε 'στῆς θράσεως τὸν μῆνα
φωτιὰ τὸ Βουλευτήριο νὰ πιάσῃ!...
μὰ εὐάστε τοὐλάχιστον ἐκεῖνα
τὰ πράσινα τὰ τεύχη τοῦ Θανάση.

—

Βλέπω μὲς 'στὴν ἀνέλπιστη φωτιὰ
καιρῶν ν' ἀποτεφρώνωνται λιμπρέτα,
βλέπω ν' ἀποτεφρώνωνται χαρτιὰ
καὶ ζάχαρης νὰ λιώνουνε πακέτα.

—

Κι' ἀκοῦω τὸν Θανάση νὰ φωνάζῃ:
τοὐλάχιστον ἂς σώσω ἐ' ἀπαραίτητα...
ἐκεῖνα νὰ σωθοῦν, καὶ δὲν μὲ νοιάζει
ἂν μοῦ καοῦνε τἄλλα τιμελέτητα.

—

Θρηνῶ μὲ τὸν Λοκρὸ τὸν ἀτυχῆ
γιὰ τῶν νομοσχεδίων τὴν ζημία,
κι' οἱ βουληφόροι φεύγουν οἱ πτωχοὶ
χωρὶς ἀποζημίωσι καμμία.

Καὶ μεζόνες κι' ἐλάσσονες ἀντάμα
μαρολογοῦν κι' ἀρχίζουνε τὸ κλάμμα,
καὶ λένε 'στὴν καϋμένη τὴν πατρίδα:
πῶς 'χάσαμε σ' αὐτὴν τὴν καταιγίδα
τὸ κέντρον τῶν ἐλπίδων καὶ τὸν φάρον,
τὸ φόβητρον τὸ μόνον τῶν βαρβάρων.

—

Καὶ βλέπω τοῦ πυρὸς τὸν καταρράκτη
ν' ἀφρίζῃ κατακόκκινες ἐμπρός μου,
καὶ μερικοὶ μαζεύουνε τὴν στάκτη
'στὰ μάτια νὰ τὴν ρίξουνε τοῦ κόσμου.

—

Γυρεύουν νἄβρουν μέρος γιὰ Βουλή,
ἀλλὰ δὲν 'βρίσκουν τέτοιο, Φασουλῆ.
Κι' ἔδῶ κι' ἐκεῖ πτωχεία κι' ἀθλιότης,
καὶ τότε μὲ τὰ τόσα σχέδιά του
καθένας βουληφόρος πατριώτης
πηγαίνει καὶ κτυπᾷ 'στοῦ Ζαχαράτου.

—

Κι' ἀκοῦει τὸ μαντάτο τὸ φρικτὸ
πῶς ἔκλεισε κι' ἐκεῖνο κατ' αὐτὰς,
καὶ τότε πάνε 'στ' ἄλλο τἀνοικτό,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖ δὲν θέλουν βουλευτάς.

—

Καὶ τότε πάνε κάτω 'στὰ Χαυτεῖα,
σὺ μὴν κι' ἐκεῖ δὲν ἔχουν ἀπαρτία,
κι' ἀφίνει κι' ὁ Κορφιάτης τὰ κοπάδια του
καὶ πάει νὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ λάδια του.

—

Δὲν ξέρουν, ἀδελφέ μου, ποῦ νὰ πᾶνε
αὐτοί, ποῦ τὸν λαὸν ἀνακουφίζουν,
κι' ἀπηλπισμένοι φεύγουν καὶ σκορπᾶνε,
καὶ μήτε τἀπαραίτητα ψηφίζουν.

Ἅλατς ἐκρηκτικαῖς πολὺ τρομακτικαῖς.

—

Φ. — Τὶ ζημιὲς φοβερά!..
παντοῦ πυρῶν πυρά,
καὶ μαζὶ μὲ τὰ ξερὰ
καίγονται καὶ τὰ χλωρά.

—

Ὅπου κι' ἂν στραφοῦν τὰ μάτια
βλέπεις πύρινα Παλάτια.
Κάηκε καὶ τὸ δικό μας,
μὰ καὶ τὸ γειτονικό μας,
κλείνει καὶ τοῦ Ζαχαράτου
μὲ τὰ δροσερὰ νερά του.

—

Τώρα φλέγονται ποῦ λὲς
καὶ Παλάτια καὶ Βουλαῖς,
κλείνουνε καὶ καφενέδες.

—

Καὶ τὰ στήθη των κτυπᾶνε
καὶ δὲν ξέρουν ποῦ νὰ πᾶνε
δέρονται κουνενέδες.

—

Κι' ἦλθε κρίσιμος ἡμέρα
κι' ἦτο σοβαρὰ Δευτέρα.
Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πελλῶν
καὶ μεγάλων γεγονότων
ἔγιν' ἔκρηξις ὅλων,
καὶ τὴν πρώτην τῶν Βουλῶν
συνεκλόνισε μὲ κρότον.

Δυναμίτιδες ἐκρότουν κι'ἄλλα πάμπολλα πυρά,
κανενὸς τροπολογία δὲν ἐγίνετο δεκτή,
κι'ὁ Θανάσης μὲ τὸν Σλήμαν ἐτσακάθη'στὰ γυρά,
κι'ἄλλη κρίσις παρ'ἐλίγον ἐξερρήγνυτο φρικτή.

—

Φόρος'στὴν δυναμίτιδα
φόρος καὶ'στὴν σεβίτιδα,
φόρος καὶ'στὴν πυρίτιδα,
φόρος καὶ'στὴν φορσίτιδα,
μὰ καὶ'στὴν κασιδίτιδα,
καθὼς καὶ'στὴν ψωρίτιδα
καὶ'στὴν ἀπενταρίτιδα,
κι'εἰς πᾶσαν στομαχίτιδα
καὶ γαστρεντερίτιδα
καὶ γουργωροκοιλίτιδα,
ποῦ καταλήγ'εἰς ἴτιδα
καὶ προκλεῖ φρενίτιδα.

—

Φόρος ὅλων παμπέλλων,
εὐφλέκτων,φλογοβόλων,
ὅποῦ μεγάλην ἐκρηξιν θὰ κάνουν'στὰ κεφάλια μας
κι'ἐμεῖς μ'αὐταῖς θὰ χάσωμε ταῦγὰ καὶ τὰ πασχάλια μας.

Πτῶσις τῆς Κυβερνήσεως κι'ἀρχὴ μεγάλης κρίσεως.

—

Ἔπεσεν ἡ Κυβέρνησις,πᾶσχε πολλὰ νὰ κάνῃ...
ὁ Σύνδεσμος τῆς φώναξε:κουράστηκες καὶ φθάνει.
Ἔπεσεν ἡ Κυβέρνησις ἡ τῆς'Ανεγεννήσεως
καὶ πτῶσις Κυβερνήσεως
ἀγγέλλεται μεγάλη:..
τήτανε τοῦτο πάλι.

—

Μ'ἄνω κάτω φρένας
ὅμνον ὁ καθένας
φθέγγεται θρηνώδη.

—

Κι'ἡ Βουλὴ τὴν κλαίει
κι'ὁ Ζορμπᾶς της λέει:
ἔλα πάρε πόδι.

—

Μαζὶ μὲ τόσας ὕλας
ἐκρηκτικὰς, ποικίλας,
ἡ κρίσις ἐξεράγη.

—

Καὶ στάναις ἁλαλάζουν
καὶ πρόβατα βελάζουν
καὶ λαγαρνὰ καὶ τράγοι.

—

Ὢ! τῆς φρικτῆς ἡμέρας! ..
τί γεγονὸς πιέζει
τοὺς πάντας ἀπευκταῖο.

—

Τὴν ἐλπίζες τῆς Δευτέρας
ἐκεῖνο τὸ τραπέζι
πῶς θάναι τελευταῖο;

—

Κλαῖν τὸν Παναγιωτάκη
μὲ τὸ πικνὸ μουστάκι,
ποῦναι κατεβασμένο.

—

Μὰ φάλτσον ἐν πικρίᾳ
καὶ γιὰ τὸν Ζαχαρία
τὸν παραπικραμένο.

—

Νομοσχεδιατόκε,
νομοσχεδιοπλόκε,
νομοσχεδιοχάπτη.

Νομοσχεδιεκπόπτη,
νομοσχεδιοκόπτη,
νομοσχεδιορράπτη.

—

Θανάση,ποῦ κι'ἐκεῖνοι
τοῦ τεύχους τοῦ πρασίνου
ὁ πρασινίζων ὄγκος;

—

Τὸ σφρίγος τῆς σπουδῆς σου
καὶ τῆς γλυκείας αὐδῆς σου
ὁ ζαχαρένιος φθόγγος;

—

Σὰν οἰνοχόος Σάκκας
εὐπόρους τε κι'ἀπόρους
τοὺς ἔκερνοῦσες φόρους.

—

Μὰ τῆς χαρτοφυλάκας
ποῦ'γὼν τὸ κάλλος ἔβυ,
σοφὸ παπαδοπαίδι;

—

Ποῦ σύλληψις σχεδίου
μὲ τοῦ γουργουλιδίου
τὸ θαυμαστὸ μαρκοῦτο;

—

Ὅπλίται σπαθοφόροι
σ'ἔπαψαν μὲ τὸ ζόρι
καὶ τὄκοψες παποῦτσι.

—

Ἔρραναν τὸν φωστῆρα
οἱ τοῦ Συνδέσμου μοῦρα
προθύμως συνελθόντες.

—

Κι'ἔδειξαν θλίψιν τόσην
οἱ τὴν μεγάλην πτῶσιν
ἀνέλπιστα μαθόντες.

—

Ἤχοῦν πενθήμους ὕμνοι...
τοῦ Κυριακούλ'ἡ ποίμνη
περίλυπος τουμπάρει.

—

Ὁ δὲ συμπαθερός του
περιχαρὴς ἐμπρός του
τὸ πέσιμο φερμάρει.

—

Καὶ λέγει κατὰ φρένα:
δὲν πῆγαν'στὰ χαμένα
ἡ τόσαις ἡ φωνάζ μου.

—

Πέφτει μὲ τὸν Θανάση
θελήσει κι'ἀποφάσει
ἐκείνου τοῦ Συνδέσμου.

—

Πολλοὶ πολλὰ παθόντες
προσμένουν σωφροσύνην
χωρὶς ζουρλομανδύας.

—

Καὶ'στὴν Βουλὴν ἐλθόντες
ἐσφράγισαν κι'ἐκείνην
μετὰ τῆς κουστῳδίας.

—

Ὢ Σύνδεσμε,καὶ πάλιν
ἔλα'στὴν τόσην ζάλην
τὰ πρέποντα νὰ κρίνῃς.

—

Κι'ἐν'Εθνοσυνελεύσει
πνεῦμα νὰ βασιλεύσῃ
φρονήσεως κι'εἰρήνης.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἑνακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Εἴκοσι τρεῖς Γεννάρη,
κομήτης ἀριδάρει.

Χίλια κι'ἑκατὸν ἑπτά,
ἔργα προκοπῆς ἁπτά.

Κυβέρνησις ἄλλη καὶ πτῶσιν οἱ σάλοι.

—

Φ.— Χαῖρε Περικλέτο,τώρα,
παῖζε καὶ τὴν κλεπαδόρα
καὶ μὴ βλέπῃς συμφοράς.

—

Χαῖρε,τῶν Ρωμηῶν Φακίρη...
τί μεγάλο πανηγῦρι
κι'εὐαγγέλια χαρᾶς.

—

Στάθηκα'μπρὸς'στὸ Παλάτι,
κι'εἶδα τότε τὸν Κορφιάτη,
τὸν Δραγούμη,τὸν Ζαΐμη,καὶ τοὺς ὁρὸ τοὺς συμπεθέρους,
κι'εἶδ'ἀπέξω νεανίας
καὶ καμπόσους πρεσβυτέρους
λιμαδόρας κοινωνίας.

—

Ὄντως θαῦμα τῶν θαυμάτων
'στὸ Παλάτι μαζωμένους
νὰ κυττάζω τῶν κομμάτων
τσελιγκάδες δοξασμένους.

—

Τέτοιο πρᾶγμα δὲν συνέβη νῦν,ἀεὶ καὶ'στὸν αἰῶνα,
κι'ἄκουσα καὶ τὴν Κορῶνα
νὰ'μιλῇ πρὸς τοὺς τιγρούς
καὶ τοὺς πρώτους ἀρχηγούς,
καὶ νὰ πίρῃ συμβουλὰς
καὶ μεγάλας καὶ καλάς.

—

Εἰλικρίνεια μεγάλη
'στὸν'Ανεύθυνον ἐλάλει
μ'ἕνα στόμα θαρραλέον,
μ'ἕνα τόνον εὐφραδῆ,
κι'ὑπερχώρουν τύποι πλέον
καὶ προσχήματα ψευδῆ.

—

Τῆς μεγάλαις καὶ πολλαῖς
τῶν Μεντόρων συμβουλαῖς
τῆς ἐδιάβασες,τῆς εἶδες
μέσα'στῆς ἐφημερίδες.

—

Κι'ἔφωτίσθης δ'αὐτῶν
καὶ θεβαίως'πῆρες κάδο,
καὶ νομίζω περιττὸν
νὰ σοῦ τῆς ἐπαναλάδω.

—

Ἐθνοσυνέλευσιν ζητοῦν
καὶ τὸν'Ανεύθυνον κυττοῦν
καὶ συνεταξιμώτ'ον'ρωτοῦν.
Ἀμέσως ὅμως,κουνενέ,
δὲν εἶπ'ἐκεῖνος τότε ναί.

—

Ἀλλ'ὅμως τὴν Κυριακὴν μετὰ σπουδῆς ἀγῶνα
συνεταξάμην ἔκραξε πρὸς ἕλους κι'ἡ Κορῶνα,
καὶ τότ'ἐρώναξεν αὖρα
τἀγωνιῶντα πλήθη,
καὶ τότε πάνδημος χαρὰ
ἐπτέρωσε τὰ στήθη.

—

Καὶ τότ'ἐχάρη πᾶσα γῆ
κι'ὅλους τοὺς εἶδα φίλους,
κι'οἱ τῶν κομμάτων ἀρχηγοὶ
ἠσπάσθησαν ἀλλήλους.

—

Μονάχα δὲν ἐδύσανε,βρὲ Περικλέτο,χίρι
οἱ δύο συμπεθέροι.
μὰ βίζιτσιες ἀντήλλαξαν ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη
καὶ τῶν κομμάτων ἔγινε διάχυσις μεγάλη.

—

Χαραῖς,γλυκομιλήματα,
καὶ μάτς καὶ μεῦτς φιλήματα,
καὶ γέλα με νὰ σοῦ γελῶ
καὶ φίλα με νὰ σὲ φιλῶ
γιὰ τῆς πατρίδος τὸ καλό.

—

Κι'εἶπα κι'ἐγὼ περιχαρὴς:εἰρήν'ὑμῖν καὶ πᾶσι,
ἀγὼν κατέληξε μακρός,
ἀλλὰ κι'ἐθρήνησα πικρῶς
ἐν τῷ μνησθῆναι τῶν τειχῶν ἐκείνων τοῦ Θανάση.

—

Ἀνεμνήσθην μὲ πόνον
ἡμερῶν εὐδοκιμούντων
καὶ μαχῶν καλλινίκων.

—

Ἀνεμνήσθην παλαίστων,
μπαρουτιῶν, καμινέτων,
καὶ πνευμάτων κι' ἀμβύκων.

—

Καὶ τὰς δύο μου χεῖρας
διεπέτασα κλαίων
πρὸς πεσόντας σωτῆρας
Κεντρικῶν φωταιέων.

—

Κι' ἡ θερμὴ προσευχή μου
ἀνυψοῦτ' ἐν σιγῇ
τὸν κομήτην νὰ φθάσῃ.

—

Ἡ δὲ δόλια ψυχή μου
καθὼς ἄνυδρος γῆ
ἐδιψοῦσε Θανάσην.

—

Ἀλλ' ἔμιως μέσα 'στὴ χαρὰ κλάψε καὶ σύ, βρὲ βλάκα...
Θανάση δὲν θὰ βλέπῃς πιὰ μὲ τὴν χαρτοφυλάκα.
Καὶ νῦν περισυνάξωμεν
τὰ τόσα μας τὰ ράκη,
καὶ νῦν ἀποτινάξωμεν
ληθάργους, στενοδράκη.

Εἰς ἦχον γρήγορον κι' ἀργὸν τραγούδια νέων Ὑπουργῶν.

—

Φ.— Ἀνυμνήσωμεν Δραγούμην, ὄντως ἄνδρα σεβαστὸν
καὶ τὰ μάλιστ' ἀγαστόν.
Προχωρεῖ μὲ τὴν Ἑλλάδ,
μὲ τὰ Γιαπωνάκια του,
καὶ μὲ τάσπρα του μαλλιά...
τάχει τὰ χρονάκια του.

—

Τί χαραὶς καὶ τί σαντούρια!..
συμφοραῖς σὰν τὴν Κασσάνδρα
μὴ μαντεύῃς πιά, χαλνοτάσκη.

—

Νὰ κυβέρνησις καινούρια
μὲ τὸν ἄριστον τὸν ἄνδρα
τοῦ μεγάλου τοῦ Τρικούπη.

—

Τοῦτον θέλουν κεφαλαῖα τῶν κομμάτων ἀρχηγοί,
τοῦτος τώρα πρὸς λιμένας ἡσυχίας ἔθηγεῖ.
Τοῦτος καὶ 'στὸν Βασιλιᾶ
μὲ τραχιὰ λαλεῖ λαλιά,
πλὴν κι' ἐγὼ μὲ τὴν Ἑλλάδ
ψάλλω κάτασπρα μαλλιά,
ποῦ φωνάζω νεοδουλειά.

—

Ὑμνηθήτω κι' ὁ Καλλέργης,
τῶν Καλλέργηδων ὁ γόνος,
ὁ κι' ἐν λόγοις, ὁ κι' ἐν ἔργοις
βουλευόμενος ἐμφρόνως.
Εἶναι καὶ γλυκὺς πολύ.
Π.— Ὑμνηθήτω, Φασουλῆ.

—

Φ.— Ὑμνηθήτω κι' ὁ Ζορμπᾶς, ἀρχηγὸς δημοφιλὴς
τοῦ Συνδέσμου τοῦ τραμύ,
ἑνὸς στρατιώτης νοῦ
καὶ συνέσεως πολλῆς.

—

Ὑμνησε καθὼς κι' ἐγὼ
τὸν καινούργιο στρατηγό,
ποῦ πρὸς ἔργα μας καλεῖ...
Π.— Ὑμνηθήτω, Φασουλῆ.

—

Φ.— Ἀλλ' ἔμιως ἀνυμνήσωμεν κι' Ἀνδρίαν τὸν Μιαούλη,
τρανὸ θαλασσοπούλι,
φέροντ' ἄξιως ὄνομα θαλασσινῆς εὐκλείας,
καὶ τὸν Παναγιωτόπουλον τὸν τῆς Ἀγιαλείας,
ἀνταξίων θεράποντα γιὰ τὴν σοφὴν Παλλάδα,
ποῦ λέει καὶ τάστεῖα του μὲ χάρι κι' ἐξυπνάδα.

—

Π.— Ἂς ὑμνηθοῦν καὶ τοῦτοι,
βρὲ Φασουλῆ τσιφούτη.

—

Φ.— Ὑμνήσωμεν, βρὲ Περικλῆ, καιροὺς ἀρειμανίους,
κι' ὦ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα πρὸς Λακεδαιμονίους
πῶς ὁ Φιλιππόρης Ὑπουργὸς τῆς Θέμιδος καλεῖται,
διὸ τῆς Λακεδαίμονος ἐνθουσιοῦν πολῖται.

—

Μεταξὺ τῶν εὐδαιμόνων
ἔφθασε κι' αὐτὸς εὐδαίμων...
τοῦτον ἔστειλε πρὸ χρόνων
βουλευτὴν ἡ Λακεδαίμων.

—

Π.— Ὑμνηθήτω κι' ὁ Φιλιππόρης,
κάλλιστος ἐν δικηγόροις.

Κι' ἕνα τραγοῦδι γιὰ τὸν Σκουλούδη.

—

Π.— Καὶ τὰ πρῶτα τὰ κεφάλια
εἰς τὸν Στέφανο 'μιλοῦν,
καὶ μὲ χίλια παρακάλια
τὸν θερμοπαρακαλοῦν.

—

Τὸν παρακαλεῖ κι' Κόντες, τὸν πικρακαλεῖ κι' ὁ Ράλλης:
Ἔλα, Στέφανε, καὶ σύ,
ποδχεις γνῶσι περισσή,
περισεύματα νὰ βγάλῃς.

—

Ἔλα, Στέφανε, 'στὸν σάλο
μὲ τὸν Στέφανο τὸν ἄλλο
νὰ μᾶς βάλετε 'στὸν δρόμο
καὶ 'στὴν τάξι καὶ 'στὸν νόμο.

—

Στέφανε, καλὰ στοχάσου,
κι' ἔλα τώρα νότα μπένε...
ἔλα δεῖξε μας, καθμένε,
καὶ τὰ φῶτα τὰ δικά σου.

—

Ἔλα νὰ 'συχάσουν ὅλα,
κι' ἄναιξε τὴν πορτοφόλα
καὶ μὴν κάνῃς τὸν φτωχό.

—

Μὴ μᾶς γράφῃς 'στὴν πατσοῦνα,
μὴν ἀφίνῃς 'στὴν φουρτοῦνα
τὸν Δραγούμη μοναχό.

—

Τέτοια κι' ἄλλα τῶν κομμάτων τοῦ 'μιλοῦν ἐπιφανεῖς,
πλὴν αὐτὸς ὁ Στεφανῆς
παντελῶς δὲν συγκινεῖται
κι' ἀνοικτίρμων τοὺς ἀρνεῖται.

—

Κι' ἂν ἐμπρός του κλίνῃς γόνυ
δὲν τὸν συγκινεῖς, κυρίαν,
κι' εἶν' ἐλπὶς μεταία, φροῦδη,
νὰ πικρακαλῇς Σκουλούδη.

—

Κι' ἂν τοῦ λὲν μικροὶ μεγάλοι,
δὲν ἀκοῦει Κόντε, Ράλλη,
Στέφανο καὶ Βασιλιᾶ.

—

Τὸ τουφέκι του 'στὸν ὦμο
καὶ μ' ἐκεῖνο πέρνει δρόμο
καὶ πηγαίνει γιὰ πουλιά.

—

(Ταιαῦτα τούτου λέγοντος ὁ Φασουλῆς τὸ βοῦδι
πηγαίνει μ' ἕνα δίζαβί 'στὸ σπῆτι τοῦ Σκουλούδη.)

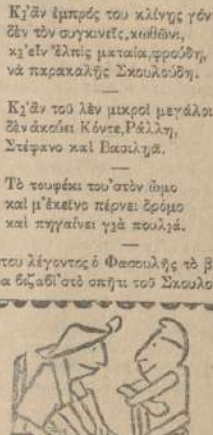

Ὁ Στέφανος ὁ παραλῆς κι' ὁ στεφανέτης Φασουλῆς

—

Φ.— Ἀναιξε 'στὸν κανακάρη,
ἄκουσε κι' ἐμένα κι' ὅλους,
ποδχανες κι' ἕνα φεγγάρι
Πρεσβευτὴς 'στοὺς Ἱσπανγέλους.

—

Σύ, ποῦ θάδες' Ισπανγέλαις,
σύ, ποῦ θάδες Δόνα-Σόλαις,
σύ, ποῦ θάδες καὶ Κισσώτους μὲ ξυλένγα σακαράκα,
σύ, ποῦ θάδες τὴν' Ερνάνη καὶ τὸν Ρούϊ-Βλὰς τὸν βλάκα.

—

Σύ, ποῦ θάδες διαφόρους
θαυμαστοὺς Τερρακότους,
μὰ κι' ἐκείνους τοὺς' Εσπάδες.

—

Κι' ἂν σ' ἀφίναμ' ἐκεῖ πέρα
θὰ τοὺς ἔκανες μιὰ' μέρα
πρώτους φίλους τῆς Ἑλλάδος.

—

Ἐσύ, ποῦδες τῶν πολέμων καὶ τῶν ἱπποτῶν τὴν μάννα,
κι' Ἀχαμνόντας ὠμούς,
καὶ ροχθοῦντας ποταμούς
σὰν τὸν Γουαδαλκιβῆρο καὶ σὰν τὸν Γουαδιάνα.

—

Σύ, ποῦ σοῦδωσαν πρὸ χρόνων καὶ πυξίδα ναυτική
κι' ἔζωσες σὲ κάποιον τότε μιὰ βελάδα δανεική,
καὶ τὴν ἔβαλε κι' ἐπῆγε 'στὸ χορὸ τοῦ Παλατιοῦ
καὶ τὸν ἔβλεπαν καμπόσοι μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ.

—

Κι' ἔφαχνε τὸ φράκο μόνος ἐν μεγάλῃ συγκινήσει
μήπως εἶχες ἐκεῖ μέσα καμμιὰ λίρα λησμονήσει,
ὅμως εἶδε καὶ σ' αὐτὸ
πῶς δὲν' ξέχασες λεφτό.

—

Ἂς σὲ βοῦμε, Στεφανάκη, τοῦ Στεφάνου βοηθόν,
πάρ' ἐλπὶς χλωρὸ κλαδί,

κι'ἔχε μας'στὴν καρδιά,
'στὴν καρδιὰ σου δηλαδή.

—

Σύ,ποὺ φρίττων ταύρους εἶδες
νὰ τοὺς κάνουνε θυσία,
ἄκου τόσων ἱκεσία,
κι'ἔλα δῶ Στεφανήδες
νἄχωμε'στὴν Ἐξαυσία.

—

Ἄνοιξε καὶ σὲ προσμένει
Ψυροκώστενα καϊμένη.
Στεφανῆ μου,γλύτωσέ με,
Στεφανῆ,στεφάνωσέ με,
Στεφανῆ μου,πῶς σοῦ'φάνη
καὶ δὲν δέχεσαι στεφάνι;

—

Μὰ κι'ἂν εἶσ'ἑβδομηντάρης,μὰ κι'ἂν εἶσαι κᾶτι πλέον,
κι'ἂν σὲ λένε γυραλέον,
πλὴν σὲ βλέπω ρωμαλέον.
Σοῦ βαστοῦν καλὰ τὰ κότσα κι'ὁλοένα κυνηγᾷς
καὶ σὰν ἔγρυδος σφυρηγᾷς.

—

Ἄφησε καὶ τὸ κυνήγι καὶ τὸ τόσο σου ραχάτι,
κι'ἂν μπορῇς νὰ κάνῃς κᾶτι
ἔλα δεῖξε μας ψευδῆ καὶ τοῦ γήρατος τὸν φόγον
γιὰ νὰ παύσωμε κι'ἐμεῖς τὸν περὶ Στεφάνου λόγον.

—

(Ὁ Φασουλῆς περδικοπορπατεῖ τρέχει.)

—

Π.—Λοιπὸν τὸν ἐκατάφερες;
Φ.— Γιὰ τοῦτον πέρα βρέχει.
Ἀδύνατον ἀδύνατον...ἀπόφασις ρητή,
καὶ γιὰ κυνήγι προσεχῶς νομίζω πῶς μισεύει...
μοῦπε πῶς δῦο Στέφανοι μᾶς εἶναι περιττοί
κι'ἕνας μονάχα Στέφανος φθάνει καὶ περισσεύει.

—

Π.—Καὶ νὰν'Ἐθνοσυνέλευσις ἀγγέλλεται μεγάλη,
ὁ Βενιζέλος,μίλησε'στὸν Κόντε καὶ'στὸν Ράλλη,
Κόντες καὶ Ράλληδες μίλησαν κατόπιν μεταξύ
καὶ πάμπολλα προέβλεψε τὸ βλέμμα των τοξύ.

—

Κατόπιν τοὺς ἐκάλεσε κι'ὅλους μαζὶ καὶ χώρια
ὁ ριζοσπάστης Βασιλεὺς γιατ'εἶχε στενοχώρια,
κι'ὁ Ράλλης παρεμέρισε'στὸν Κόντε σὰν μικρότερος
κι'ἔγινε μιὰ συζήτησις ποιὸς εἶναι γεροντότερος.

—

Κατόπιν τὰ μητρῶα του πονῶν ἀναδιφεῖ
κάθε παποῦς μ ἐγγόνια,
κι'ὁ Θεοτόκης φαίνεται πῶς πλειονοψηφεῖ
ἀπόμη καὶ'στὰ χρόνια.

—

Κατόπιν τάπανε κι'ἐκεῖ μὲ θάρρος τῆς Κορώνας,
κατόπιν ἐουζήτησε καθένας κατὰ μόνας,
κατόπιν ἀπεχώρησαν μὲ τόσην συνοδείαν,
κατόπιν ξαναμίλησαν μαζὶ καὶ κατ' ἰδίαν,
κατόπιν ξαναμίλησε μ'αὐτοὺς ὁ Βενιζέλος,
κατόπιν οὔνα,ντοὺς,τρέ,κι'ἔπῆραν θιὰ'τέλος.

—

Φ.—Τοὺς ἄνδρας τοὺς πολιτικοὺς ἐξάρωμεν τῆς χώρας,
ποῦ θάρρος μᾶς ἐνέπνευσαν εἰς ἀποφράδας ὥρας.
Τὴν τάλμην καλαδήσωμεν τῶν ἐλευθεροφρόνων
καὶ Σύνδεσμον εὐέλπιδα κι'ἐπαναστάτην Θρόνον.

—

Καὶ μόνοι καὶ μετὰ πολλῶν
ἂς σπεύσωμεν πρὸς πάντας
τοὺς ἐμπνευσθέντας τὸ καλὸν
καὶ μόχθους ὑποστάντας.

—

Ἔστω καὶ Λαὸς ἀντάρτης,μὰ καὶ Θρόνος τολμηπίας,
κι'ὑπὲρ νέας πολιτείας
ἐργασθῶμεν ἡθικῆς
κι'ἀληθῶς Ἑλληνικῆς.

—

Ἐργασθῶμεν,ἐργασθῶμεν,
κι'ἀληθῶς ἀναπλασθῶμεν.
Δίχως μπουρμπουλήθρικες τώρα καὶ κορδώματα γελοῖα
σταυρωθήτωσαν τὰ ξίφη σὲ προγόνων Μαυσωλεῖα,
κι'ὅρκο πιέσατε σ'ἐκείνους
πῶς καὶ σεῖς θ'ἀξιωθῆτε
καμμιὰ'μέρα νὰ στεφθῆτε
νικηφόροι μὲ κοτίνους.

—

Π.— Ἐργασθῶμεν,ἐργασθῶμεν,
κι'ἀληθῶς ἀναπλασθῶμεν,
νὰ μὴ λένε μέσα κι'ἔξω πῶς'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων
καὶ'στῶν ἄθλων τὴν'Ελλάδα
μένουν ἄθλοι δῦο μόνοι,
ἀθλιότης καὶ λιχαδα.

—

Ἐργασθῶμεν,ἐργασθῶμεν,
καὶ σοῦ τάπα καὶ μοῦ τάπες.
ἀλλ'ὡς ποῦ ν'ἀναπλασθῶμεν
δέξου,Φασουλῆ,πρεῖς φάπαις.

—

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑκατὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν χλεινὴν εἰκοσίμην γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνιακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Γεννάρη τριάντα,
οπουδαῖα συμβάντα.

Χίλια κι'ἑκατὸν ὀκτώ,
βλέπω Χάλλεϋ φρυκτό.

Ὁ Περικλέτος κι'ὁ Φασουλῆς γιὰ τοὺς παυθέντας Εἰσαγγελεῖς.

—

Π.—Πέντ''Εφετῶν Εἰσαγγελεῖς...τί χάσκεις,παπαρδέλα;
πέντ''Εφετῶν Εἰσαγγελεῖς...δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

—

Ἡ Θέμις δὲν παίζεται,
πλὴν ἄλλοι λὲν πῶς παίζεται
καὶ πάλι κλωτσοσκοῦφι.

—

Φωναῖς καὶ πάταγος πολύς,
πέντ''Εφετῶν Εἰσαγγελεῖς
τοὺς ἔπαυσαν,μαγκούφη.

—

Κατ'ἄλλους μὲν ἀπόφασις ὀλίγων αὐστηρά,
ὅμως δικαία,Φασουλῆ,καὶ λίαν σοβαρά,
κατ' ἄλλους ὅμως ἄδικος καὶ παρὰ νόμον κρίσις,
ποῦ μὲ τὴν ἀδικία της σὲ κάνει ν'ἀπορήσῃς.

—

Πέντ''Εφετῶν Εἰσαγγελεῖς...δὲν τάμαθες τὰ νέα;
τὸ τρομερὸν Συμβούλιον ἐκείνων τῶν'Ενία
πέντ''Εφετῶν Εἰσαγγελεῖς σκληρῶς κι'ἀνοικτιρμόνως
τοὺς ἔπαυσε,τοὺς ἄφησε,κι'εἶναι πολὺς ὁ πόνος.

—

Μέσα'στὸ χάλι τὸ πολύ,
μέσα'στὴν τόση μπόρα
πάει κι'ὁ Τσέλος,Φασουλῆ,
κι'ὁ Λυκουρέζος τώρα.

—

Καὶ κάθε στέμμα λάλον
λαλεῖ περὶ σκανδάλων,
καὶ λὲν μαζὶ μὲ τὰ ξερὰ
πῶς'κάηκαν καὶ τὰ χλωρά.

—

Ναὶ μὲν φωνάζουνε πολλοὶ
πῶς εἶναι δικαστικὰ καλοὶ
κι'Εἰσαγγελεῖς μὲ κῶρος
κι'ἐντίμου χαρακτῆρος.

—

Ναὶ μὲν πολλάκις,ἀδελφέ,καθὼς ὁ νόμος θέλει,
καθένας τὸ καθῆκον του πρεπόντως ἐξετέλει,
ναὶ μὲν'στὸ πρῴην καθεστὼς
ἐβόκαζε καθεὶς
ὅσον ἠδύνατο χρηστός,
ἀδέκαστος κι'εὐθύς.

—

Ναὶ μὲν ἀναγνωρίζεται σὲ τόσας περιστάσεις
ὠφέλιμος ἡ δρᾶσις
τῶν Λυκουρέζων,Φασουλῆ,τῶν Τσέλων,καὶ τῶν ἄλλων,
καὶ τῶν παθῶν κατηύνασε τὸν μανιώδη σάλον,
πλὴν νομικὴν ἐπάρκειαν δὲν ἔχουν,ὡς φαίνεται...
μὰ δὲν'μιλᾷς καὶ σύ;

—

Πέντ''Εφετῶν Εἰσαγγελεῖς
καρατομοῦν σκληρά,
καὶ σὺ καθόλου δὲν'μιλεῖς
καὶ χάσκεις,μασκαρά.

—

Πῶς δὲν ἐξάπτεσαι καὶ σὺ μὲ τόσους συμπολίτας;
γιατὶ δὲν κρίνεις αὐστηρῶς τοὺς'Αρειοπαγίτας;
Γιατί καὶ σὺ δὲν συζητεῖς;
γιατὶ δὲν γίνεσαι κριτὴς
τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς;

—

Τὴν νομικὴν ἐπάρκειαν δὲν ἔχουνε,ξεύζέκη,
κι'Εἰσαγγελεῖς τῶν'Εφετῶν χωρὶς αὐτὴν δὲν στέκει.
Ὡς σήμερα τὴν εἶχανε,μὰ τώρα τὴν ἔχάσανε,
κι'ἂν ξέρανε ναὶ τίποτα μπορεῖ νὰ τὸ ξεχάσανε.

—

Μὰ ποιος τὴν ἐπάρκειαν τὴν νομικὴν αὐτῶν,
ποῦ κρίνουν τοὺς ἀνεπαρκεῖς,βρὲ Φασουλῆ,θὰ κρίνῃ,
ἀφοῦ κανεὶς ἀνώτερος ἐκείνων τῶν κριτῶν
συμφώνως μὲ τὸ καθεστὼς δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ;

—

Τέτοια φωνάζουν κάμποσοι καὶ λένε τόσα πράμματα
κι'ἔχουν γιὰ γούναις ράμματα.
Πλὴν ἄλλοι ἀκούζουν,ἀδελφέ,τὰ μάλα σοβαρά
πῶς τῆς ἐκκαθαρίσεως ἡ δρᾶσις προχωρεῖ
κι'ἡ Θέμις μὲ τὸν'Αρειον ἀλύπητα βαρεῖ.

—

Λένε γιὰ τὸ Συμβούλιον ἐκεῖνο τῶν'Αρείων
ὅτι θεσπίζει σήμερα πάντων τῶν κριτηρίων,
κι'ἂν εἶναι τόσον αὐστηρὸν κι'ἂν μᾶς χαλᾷ τὸ κέφι,
μὰ σκύβε'μπρὸς'στὸν'Αρειον καὶ λέγε: τοῦτος ἴφη,
κι'ἂν ἔξαφν'ἀπ'αὐτὸν παυθῇς θάσαι καλὰ παυμένος,
κι'ἂν κόψῃ τὸ κεφάλι σου θάσαι καλὰ κομμένος.

—

Καὶ δέκα Τσέλοι νὰ παιθοῦν, καὶ δέκα Λυκουρέζοι,
ἀλλ' ἔμως τὸ Συμβούλιον ἐν οὐ παικτοῖς δὲν παίζει.
Εἶναι Συμβούλιον τρανό,
καὶ σὰν τσιφέκι δίκανο
σκοτόνει καὶ τὸν ἴκανὸ
μαζὶ μὲ τὸν ἀνίκανο.

—

Δικαιοκρίτης ἄρχει νεῦς
τιμῆς ἀπολαμβάνων,
κι' ἂν παραβλέπῃ κι' ἱκανοὺς
μετὰ τῶν ἀνικάνων,
κανεὶς δὲν πρέπει καὶ γι' αὐτὸ νὰ τὸ κατηγορήσῃ...
αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ μέσα 'στὸ Παρίσι.

—

Κρίνουν ὑπέροχοι κριταί,
κι' ἂν θύμα, Φασουλῆ, ποτὲ
γενῇς ἐξιλαστήριον.

—

Μὰ μένει πάντοτε χρησταῖν
καὶ δίκαιον καὶ σεβαστὸν
ἐκεῖνο τὸ κριτήριον.

—

Κι' ἂν οἱ παυμένοι θύμωσαν γι' αὐτὸ τὸ ξαφνικό τους
ἔχουν κι' αὐτοὶ τὸ δίκηο τους, κι' ἐκεῖνες τὲ 'δικό τους.
Τέτοια φωνάζουνε πολλοὶ
κι' ἄλλα πρασεύουν ἄλλοι,
καὶ καθενὸς ἡ κεφαλὴ
σκοτίζεται καὶ πάλι.

—

Καὶ ξιαδίδονται πολλὰ
καὶ πάμπολλα θρυλοῦνται,
κι' ἀποκαλύψεις, μπουνταλᾶ,
σκανδάλων ἀπειλοῦνται.

—

Κι' ἐγώ, ποῦ πάντα μ' ἔδηγεῖ
δικαιοσύνης πνεῦμα,
σὰν χάχας φέρομ' ἐν σιγῇ
μὲς' στῶν γνωμῶν τὸ ρεῦμα.

—

Κι' ἀκοῦω τὰ θρυλήματα
καὶ γνώμας ἀνομοίους,
κι' εἶμαι καὶ μὲ τὰ θύματα,
μὰ καὶ μὲ τοὺς δημίους.

Τὸ καϋκαλό μου τὸ ξερὸ συνθλίβω καὶ πέζω,
εἶμαι καὶ μὲ τὸν Ἄρειον καὶ μὲ τὸν Λυκουρέζο.
Κι' ἂν μὲν ὑπὲρ τῆς κρίσεως περιφραδῶς λαλήσῃς
κι' ἐγὼ μαζί σου τάσσομαι χωρὶς νὰ φέρω κρίσεις,
ἂν ἔμως πάλι, Φασουλῆ, μοῦ 'πῇς πῶς εἶναι φάσκο,
κι' ἐγὼ σ' αὐτὸ συμφάσκω.

—

Εἶμαι κι' ὑπέρ, μὰ καὶ κατά, κι' ὅλοι μοῦ λένε: ξύσου,
καὶ ξύνομαι κι' ἐγώ,
καὶ πάντων δικαιότερος τὸ δίκαιον ἐξίσου
πρὸς ὅλους χορηγῶ.

—

Προσεύχομαι μὲ σεβασμὸν 'στῆς Θέμιδος τὸ σκῆνος
καὶ προσκυνῶ τὴν Θέμιδα χωρὶς ψευτιὰς καὶ δόλους,
καὶ πλέον ἀμερόληπτος θαρρῶ πῶς εἶν' ἐκεῖνος,
ποῦ δὲν ἀρνεῖται δίκαιον δι' ὅλα καὶ πρὸς ὅλους.

—

Τὸ κράτος τὸ μακάριον
σὲ νέαν εἰωχίαν
ζητεῖ παιᾶνος μέλος.

Τοξεύει δὲ τὸν Ἄρειον
μὲ τόσην εὐστοχίαν
ὁ Γουλιέλμος Τσέλος.

—

Κι' ὁ Κοσσυνάκος τῶν Πατρῶν δὲν γλύτωσε κι' αὐτός,
μήτε κι' ὁ τῆς Λαρίσσης,
κι' ἀκοῦεται, βρὲ Φασουλῆ, μεγάλος κεφτὲς
μὲ γνῶμας καὶ μὲ κρίσεις.

—

Καὶ κλαίει κι' ὁ Ραδάμανθυς κι' ὁ Σολομὼν κι' ὁ Μίνως,
καὶ δὴ μὲ τὸν Μουτσόπουλον ὁ Λυκουρέζος τάχει,
καὶ λέει πῶς ἐνέκρινε τὴν παῦσιν του κι' ἐκεῖνος,
γιατὶ πρὸ χρόνου, Φασουλῆ, τὸν ἔχει 'στὸ στομάχι.

—

Κι' ἄλλα παρόμοια λέγονται
καὶ στήθη διαφλέγονται
τρανῶν Εἰσαγγελέων.

—

Καὶ χύνουν σήμερα χολὴν
πρὸς εὐχαριστησιν πολλὴν
ἡμῶν τῶν ἀγελαίων.

—

Καὶ καθένας Ἰσοκράτης προχωρεῖ σ' αὐτὴν τὴν πάλην
μ' ἕνα πῦρ ρητορικόν,
καὶ συγγράφει νέαν πάλιν
Ἀρεοπαγιτικόν.

—

Γιὰ τὴν κρίσιν τὴν ἀγρίαν λένε, Φασουλῆ, καμπόσοι
πῶς ἐθύμωσε κι' ὁ Νίβερ καὶ παραίτησιν θὰ δώσῃ,
ἐν τοσούτῳ λέγ' ἡ Θέμις πρὸς καθένα κεχηνότα
πῶς δὲν θἄναι σὰν καὶ πρῶτα.

—

Δὲν θὰ τὴν τρομάζουν φόβοι,
καὶ θὰ κόβῃ καὶ θὰ κόβῃ
μ' ἕνα κοφτερὸ λεπίδι.

—

Καὶ σ' ἐμένα λέγ' ἡ Θέμις:
ὅταν μὲ κυττᾷς θὰ τρέμῃς,
θὰ σὲ πηδνῇ ριπτίδι.

—

Κι' ὅπως, καϋμένε Φασουλῆ, φεύγω ταχὺς μετ' ἄλλων
ὅταν ἀγέλην συναντῶ θυμοειδῶν βουβάλων,
ἔτσι κι' ὁπόταν τὴν θεὰν κυττάξω τὴν θυμώδη,
ἀμέσως πέρνω πόδι,
μήτε ποτὲ μ' Εἰσαγγελεῖς, μήτε μ' Ἀρείους τάξαλα,
γιατὶ κι' ἐγὼ μὲ Θέμιδες δὲν θέλω νἄχω ντράβαλα.

—

Μὰ σὺ γιὰ τὴν ἀπόφασι τί λές, φαρμακομύτη;
Φ.— Ἐγὼ δὲν λέω τίποτα, μὰ βλέπω τὸν κομήτη.
Π.— Ψάχνω κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἰδῶ κι' ἀκόμη δὲν τὸν εἶδα.
Φ.— Κάνε καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, τὰ μάτια σου γαρίδα,
καὶ κύτταζε νυχθημερὸν πρὸς τοὐρανοῦ τὰ πλάτη.
Π.— Βλέπω...
Φ.— Λὲν εἶδες τίποτα;
Π.— Θαρρῶ πῶς βλέπω κάτι.
Μὰ δὲν μοῦ λὲς ἀληθινά, ξυλένγα ψωμοζήτη,
τὸ σύμπαν θὰ καταστραφῇ μὲ τοῦτον τὸν κομήτη;
Φ.— Ὄχι μ' αὐτόν...
Π.— Ἀλλὰ μὲ ποιόν;
Φ.— Μ' ἐκεῖνον, βρέ, τὸν ἄλλο,
τὸν φοβερὸ τοῦ Χάλλεϋ κι' ἀπ' ὅλους πιὸ μεγάλο.
Ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγαμεν ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας;...
ὅσον ὁ λάμπων ἥλιος ἀφίσταται τῆς σφαίρας,
τόσον τὸ μῆκος τῆς οὐρᾶς,
τῆς διαπύρως φλογερᾶς
καὶ κατὰ πάντα τρομερᾶς.

Νέος Σαντεκλὲρ μουσάτος, ποῦ τρανὰ λαλεῖ 'στὸ κράτος.

Π.— Μὰ ποῦ τὸ ξέρεις;...
Φ.— Μή 'ρωτᾶς...
Π.— Θεούλη μου, τί μῆκος!...
Φ.— Ποῦ σου τὸ μένος, ἄνθρωπε, κι' ἡ δρᾶσις καὶ τὸ νεῦκος;

Σύγκρουσις τοῦ πλανήτου μὲ τὴν οὐρὰν κομήτου.

Π.— Φρίττω, καϋμένε Φασουλῆ...
Φ.— Φρίττε, ξυλίνη κεφαλή...
πόσον μὲ τέρπ' ἡ φρίκη σου!...

—

Δὲν εἶναι πλέον χίμαιρα,
κι' ἀμέσως ἀπὸ σήμερα
κάνε τὴν διαθήκη σου.

—

Μήτε μετάνοιαις, Περικλῆ, καὶ μήτε παρακάλια
δὲν σώζουν πιὰ τὴν πλάσι...
αὐτὸς ποῦ λές ὁ Χάλλεϋ μᾶς 'στὰ πολλὰ μας χάλια
θἄλθῃ νὰ μᾶς χαλάσῃ.

—

Π.— Τί λές, μωρέ;
Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ,
μεγάλε παπαρδέλα...
τὸν Μάη χάνεσαι... πῶ! πῶ!..
δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

—

Ὁπόταν ἔλθ' εἰς ἐπαφὴν
ἡ γῆ μὲ τὴν οὐράν,
τότε θὰ 'ᾖς καταστροφὴν
τοῦ κόσμου τρομεράν.

—

Π.— Μὴ μοῦ τὸ λές, μὴ μοῦ τὸ λές, ἀγαπητέ μου βλάμη,
καὶ τρέμω σὰν καλάμι.

—

Φ.— Κἂν εἶσαι τότε Βασιλεύς,
κἂν ἄσημος ἐπλίτης,
κἂν Ἔφετῶν Εἰσαγγελεύς,
κἂν Ἀρειοπαγίτης.

Κἂν εἶσαι πρῶτος μασκαρᾶς
αὐτῆς τῆς οἰκουμένης,
κἂν ἀχαμνός, κἂν κουλαρᾶς,
κἂν πλούσιος, κἂν πένης.

—

Κἂν ἔχῃς δῆμ εὐαιδῆ,
κἂν ἄνδρας εἶσαι, κἂν παιδί,
κἂν γέρος, ὁποῦ βάφεται.

—

Μὲ τοῦ κομήτη τὴν οὐρὰ
θὰ πάθῃς τέτοια συμφορά,
ποῦ δὲν θὰ περιγράφεται.

—

Μὲ τὸν κομήτη θὰ χαθοῦν καὶ θἄλθουν ἄνω κάτω
κομητατζῆδες πάμπολλοι καὶ κάθε κομητάτο.
Τὰ πάντα, Περικλέτο μου, κι' ἐν γῇ τε κι' ἐν θαλάσσῃ
θὰ λιώσουν σὰν τῆς ζάχαρες ἐκεῖναις τοῦ Θανάση.

—

Τότε θὰ σβύσῃ κάθε φῶς, ὁποῦ φορολογεῖται,
καὶ κάθε φόρος φωτισμοῦ γιὰ πάντα καταργεῖται.
Τότε θὰ σβύσουν ξαφνικὰ
πετρέλαια κι' ἠλεκτρικά,
σπίρτα καὶ φωτογένεια κι' ἀστελίνας κι' ὅλα,
κι' ἐλ 'οἱ θνητοὶ 'στὰ σκοτεινὰ θ' ἀφήσουνε τὰ κώλα.

—

Ἀνθρώπων ἔργα θὰ χαθοῦν πραγματικῶς Τιτάνεια,
θὰ σβύσουν κι' ἔλα τῶν Ρωμαίων τὰ χρέη καὶ τὰ δάνεια,
καὶ μήτε θὰ παρακαλοῦν σὰν τώρα γιὰ παράδες
τοὺς Ἐξνταβελόνηδες τῶν Φράγκων ταλαράδες.

—

Τότε θὰ λείψουν ὄρνεα, τότε θὰ λείψουν γῦπες.
Π.— Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀπόφασι τὴν γνώμη σου δὲν εἶπες.
Φ.— Ὁπόταν ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου θὰ γενῇ,
τότε, χαζέ, δὲν θὰ γελᾷς,
μήτε γιὰ Νίβερ θὰ μιλᾷς,
μήτε γιὰ Διγενῆ,
μήτε θ' ἄκουζ ἀπόφασις καμμιὰ νὰ συζητῆται.
Π.— Μοῦ λὲν καὶ γιὰ τὸν Πεταλᾶ πῶς τώρα παραιτεῖται.

—

Φ.—Ἔδω,μωρέ,τὰ πέτρελα τὸ σύμπαν θὰ πνάξῃ
καὶ σὺ γιὰ τὴν παραίτησι μοῦ λὲς τοῦ Πετρελᾶ:
τὸν τελευταῖον στεναγμὸν ὁ κόσμος θὰ στενάξῃ
καὶ σὺ γιὰ τὴν ἀπόφασι μοῦ λές,κρεμανταλᾶ;

—

Σ'ἐκείνης τῆς συγκρούσεως τὸ φοβερὸ μπαλάτο
θὰ λείψῃ κάθε νόμιος,
τότε κι'αὐτὸν τὸν Ἄρειον τὸν Πάγον,Περικλέτο,
θὰ τὸν παγώσῃ τρόμος.
καὶ μήτε καρατόμησις Εἰσαγγελέων νέα
θὰ γίνῃ στὸ Συμβούλιον ἐκεῖνο τῶν Ἐνέα.

—

Ποῦ σάρξ καὶ πνεῦμα τότε μὲς'στῶν θνητῶν τὸ γένος;
κι'ἂν μέσῳ τόσης φρίκης
μήτε κατηργημένος
θὰ μείν'Εἰρηνοδίκης.
μήτε κατηργημένοι θὰ φαίνωνται βασκάλοι
μὲ ξεβαμμένο σάλι.

—

Ἀέρια δυσώδη
καὶ δηλητηριώδη
θὰ δηλητηριάσουνε ζῷα,φυτὰ κι'ἀνθρώπους,
καὶ τότε βάλε ρήγανη καὶ'στῶν Ρωμηῶν τοὺς κόπους.
ποῦ θέλουν σώνει καὶ καλὰ ν'ἀλλάξουνε τὰ πρῶτα
κι'ὅλα γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι μουσκεύουν'στὸν ἱδρῶτα.

—

Τότε τὸ κάθε καθεστὼς τῆς γῆς θ'ἀνατραπῇ.
τότε τῆς'Ανορθώσεως ἡ δρᾶσις θὰ κοπῇ,
καὶ μήτ'Εἰνοσυνέλευσις νἀληθῇ δὲν θὰ προφθάσῃ,
μήτε θὰ λειτουργήσουνε κι'οἱ νόμοι τοῦ Θανάσῃ.

—

Καθένας δὲν θ'ἀνθέξῃ τῆς γῆς ὀργανισμός.
κι'Ἀναταλὴ καὶ Δύσις θὰ πάθουν ἀτακῆ,
τότε θὰ κατισχύσῃ κι'ὁ πανγερμανισμὸς
κι'ὅλοι θὰ τὰ κορδώσουν μὲ Πρωσσικὸν ὀξύ.

—

Τότε καθένας πρόγονος θὰ ξεχασθῇ καὶ πάππος,
κι'ἐγὼ θὰ λέω θλιβερὰ
μὲς'στοῦ κομήτη τὴν οὐρὰ:
τώρα ποῦ'θέλαμε κι'ἐμεῖς ν'ἀνορθωθοῦμε κάπως,
τώρα ποῦ θὰ'ηκώνανε τὸν Ἄτλαντα'στὸν ὦμο,
κομήτης ἀσυνείδητος μᾶς ἔκοψε τὸν δρόμο.

—

Ἐσύ,ποῦ'πῆρες,τρομερέ,τοὺς οὐρανοὺς παγάνα,
λυπήσου τὴν Ἀνόρθωσιν..μὴ μᾶς χαλᾷς τὰ πιάνα.
Μὴ ρίξῃς κατεπάνω μας τὰ Πρωσσικά σου βέλη...
τοὐλάχιστον γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ἂς γίνῃ τέτοια χάρις,
κι'ὁπόταν τὴν'Ανόρθωσιν ἔβγῃς περὶ τὰ τέλη,
τότε σὰν θέλῃς κόπιασε μαζί μας νὰ τρακάρῃς.

—

Τότε θ'ἀνάψῃ κάθε ντουνιᾶς
ἄτιμος,κλέφτης,ψεύτης,φονιᾶς,
καὶ'στῆς συγχρούσεως τὴν συφορέλια
θὰ πάψουν κλάμματα,θὰ πάψουν γέλοια.

—

Δὲν θὰ γυρεύῃς τότε σωτῆρα,
δηλητηρίων παντοῦ πλημμύρα,
κι'Ἡρακλέους ἐχθρὸς σκαρὶ
θὰ καχαρώνῃς ἐν ἀκαρεῖ.

—

Τότε τὸ σύμπαν μοῦντζωσε καὶ ὅλο'ἐπαρέ το,
τότε δὲν θὰ σκοτίζεσαι καθόλου,Περικλέτο.
ἂν'στὴν πρωτεύουσαν αὐτὴν τῶν ἰοστεφάνων,
ὅπου κυττᾷς πετάγματα τοῦ κάθε φαμφαρόνου,
δὲν εἶμπορῇ ν'ἀνυμνηθῇ κανὲν'ἀεροπλάνον,
μήτε κι'αὐτὸ τοῦ Μπλεριὸ μήτε καὶ τοῦ Βαρόνου.

—

Τότε θὰ γίνῃς λαμπυρὶ,
τότε κι'ὁ κύριος Πυρρῆς,
ὅπου μὲ τὴν'Ανόρθωσι κι'ἐκεῖνος τὴν μεγάλη
θυμήθηκε ν'ἀνορθωθῇ γιὰ τὸν Μερκούρη πάλι.
καὶ δίκαις μακαρίτικαις'στὴ μέση νὰ μᾶς βγάλῃ,
τότε ποῦ λὲς'στὴν σύγκρουσαν ἐκείνην θὰ σαστίσῃ
καὶ μόνος τὴν παραγραφὴν τῆς δίκης θὰ ζητήσῃ.

—

Τότε θὰ'δῇς καὶ τὸν Πυρρῆ
νὰ γίνῃ πῦρ ἐν τῷ πυρὶ
μετὰ τῶν Ἀθηναίων.

—

Καὶ τὸ παιδὶ τῶν Ἀθηνῶν
σ'ἄλλον πλανήτην πιθανὸν
νὰ δημαρχεύσῃ νέον.

—

Τότε τὰ βουνὰ θὰ πάρῃς,
θὰ παυθοῦν κι'οἱ Πρέσβεις ὅλοι,
τότε πλέον κι'ὁ Γρυπάρης
θἄλθῃ μέσ'ἀπὸ τὴν Πόλι.

—

Μήτε γιὰ πολιτικὴ
τῆς Εὐρώπης θὰ'μιλᾷς,
κι'ἀπὸ τὴν'Αμερικὴ
θἄλθῃ κι'ὁ Κορομηλᾶς.

—

Τὸ σύμπαν κατακτρέφεται τὸν Μάη νότα μπένε...
ὅμως ἐμεῖς ἀς πίνωμε κι'ἂς τρῶμε κοκορέτσι...
ὅλον τὸν γάϊδαρο σχεδὸν τὸν'φάγαμε,καθμένε,
καὶ τοῦ κομήτη τὴν οὐρὰ θὰ τὴν ἀφήσωμ'ἔτσι;

—

Π.—Κι'ἐγὼ τὴν ὀλοπαίγνιο τοῦ κόσμου θὰ θαυμάσω,
καὶ τοῦ κομήτη τὴν οὐρὰ
θὰ τὴν φουκτώσω,μασκαρᾶ,
κι'ἔτσι γιὰ χάζι πίσω σου θἄλθω νὰ τὴν κρεμάσω.

—

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν εἰκοσμον γῆν τῶν Παρθενώναν.

Χίλια κι'ἐνιακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκια.

Ἔξη τοῦ κουτσο-Φλεβάρη,
τὸ Τριῳδὶ θ'ἀρδάρῃ.

Χίλια κι'ἑκατὸν ἐνέα,
κι'ἄλλα κάζα τρέχουν νέα.

Ὁ Φασουλῆς ὁ λὲρ μπαλὲρ ἐπεξηγεῖ τὸν Σαντεκλὲρ.

—

Π.—Ξέρεις αὐτὸς ὁ Σαντεκλὲρ ποιὸς εἶναι,Φασουλῆ;
Φ.—Τὸν ξέρω,Περικλέτο μου...
Π.— Τί τάχατε δηλαδή;

—

Φ.— Ὁ Σαντεκλὲρ εἶναι τρανός,
καὶ κορδωμένος πετεινός.
Εἶν'ἕνας πόρος Γάλλος
καὶ κόκορας μεγάλος.

—

Αὐτὸς νομίζει,φίλε μου,πὼς ἂν δὲν ξεκαλαήσῃ
δὲν γλυκοφέγγει χαραυγή,
καὶ πὼς ὁ Φοῖβος δὲν θὰ'βγῇ
τὸν κόσμο νὰ στολίσῃ.

—

Εἶν'ἕνας πετεινόμηλος.ἱπποτικὸς Γαλάτης,
καὶ σὰν κι'ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνας μεγαλοϊδεάτης,
γιατὶ κι'ἐμεῖς νομίζομε πὼς δίχως τὴν Ἑλλάδα
σκότος βαθὺ θὰ'σκέπαζε τοῦ κόσμου τὴν καλάδα.

—

Τὸ βράμ'αὐτὸ τὸ Γαλλικὸν
εἶναι πολὺ συμπολιτικόν,
ἔχει διάφορα πουλιά,
ἔχει καὶ γάτας καὶ σκυλιά.

—

Ἄκουδς καλάδημα γλυκό,
κοάζει βάτραχος ἐκεῖ,
κι'ἐδῶ γαυγίζουν σκύλοι.

—

Μαῦρα κοράκια κάνουν κρά,
περνοῦν κολόϊδρια μικρὰ
καὶ πετεινοὶ ποικίλοι.

—

Καὶ νυκτόβια πτηνὰ
φαίνονται'στὰ σκοτεινά,
κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ πετοῦν
καὶ κρυφὰ συνωμοτοῦν.

—

Ἕνα ποντρὸ πουλὶ
γιὰ τὸν Σεντεκλὲρ'μιλεῖ
καὶ πολλὰ τοῦ μαγειρεύει.

—

Μία κότα κακαρίζει,
μία γάτα νιαουρίζει,
κι'ἕνας ποντικὸς χορεύει.

—

Παῖα πτέρωσις πλουσία!..
τί παράστασις μεγάλη,
ποῦ καθ'ὅλα θαυμασία
σοῦ γανώνει τὸ κεφάλι.

—

Ἕνας κότσυφας γογγίζει
μὲς'στὴν τόση πρασινάδα,
κι'Ἐν'ἀηδόνι λαρυγγίζει
μὲς'στοῦ δάσους τὴν πυκνάδα.

—

Κόττα τοῦτο τὸ παγῶνι...καμαρώνεται θρασύ,
κι'ὅλοέν'ἀνοιγοκλείνει τὴν οὐρά του τὴν χρυσῆ.
Μήτε σκέψιμή τε πόνο
γιὰ τοὺς ἄλλους δαπανᾷ..
πῶς κι'ἐγὼ τὸ καμαρόνω,
ποῦ τὸν ἑαυτό του μόνο
σκέπτεται παντοτεινά.

—

Νά μιὰ σαύρα,μιὰ γουστέρα,
κι'ἕνας καῦρος,ἕνας γάλος,
ποῦ τσντόνει τὸν λαιμό.

—

Κι'ὅλα λέει παραπέρα
λαμπάδρος παπαγάλος,
καὶ δὲν ἔχει τελειωμό.

—

Τοῦτη τὴν ρητορική του τὴν ἀκούω κεχηνώς,
καὶ μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι κάποιος ρήτωρ Ἀθηναῖος,
ἢ καμμιᾶς διαλυθείσης Γερουσίας γλωσσοκόπος
τοῦ Πισσοῦ τὴν νέαν στάσιν σχολιάζων πολυτρόπως.

—

Π.—Σὰν παράξενα'μιλεῖς καὶ πολὺ συμπεζικά...
δὲν σὲ νοιώθω τί μοῦ λές...'μίλησέ μου παστρικά.

Φ.— Τοῦ Ροστὰν αὐτὸ τὸ δράμα μὲ πουλῶν φωνὲς καὶ τρόπους συμβολίζει τοὺς ἀνθρώπους.

—

Τοῦ Ροστὰν αὐτὸ τὸ δράμα,
ποῦ μεγάλο κρότο κάνει,
καὶ τὸ κράτες μας συνάμα
συμβολίζει,στραβοκάνη.

—

Π.— Δῶσε μου νὰ καταλάβω,
καὶ δὲν πῆρ'ἀκόμη κάθε.
Φ.— Ἀπὸ σένα,κουρελῆ,
καὶ τὸ πρῶ μικρὸ πουλὶ
ἔχει γνῶσι πιὸ πολλή.

—

Ἄκουσε τὸν παπαγάλο
πῶς γιὰ τ'ὄνα καὶ γιὰ τἄλλο
λέει'μπρός μας ὁλοένα
θέματ'ἄρρητα γραμμένα
καὶ κουκιὰ μαγειρεμένα.

—

Πρόσεξε πῶς τὸν κυττοῦν,
κι'ἀπὸ'πάνω του πετοῦν
ἀναιδέστατα πουλιά.

—

Καὶ'στὸ στόμα τοῦ μεγάλου
λιμπόρου παπαγάλου
πέφτει μὶα κουτσουλιά.

—

Τοῦτον τὸν συμβολισμόν,
τοῦτον τὸν κουτσουλισμόν,
ποῦ'στὸ στόμα μας ἁφίνει κάθ'εἰκεῖνο πουλάκι,
δὲν τὸν νοιώθεις σὰν κι'ἐμένα,φίλε κουφοκεφαλάκη;

—

Μ'ὅλη σου τὴν κουταμάρα καὶ τὴν στενοκεφαλιὰ
δὲν'κατάλαβες ἀκόμα
τί σημαίν'ἡ κουτσουλιὰ
'στὸ ρητορικό μας στόμα;

—

Π.— Τώρ'ἀρχίζω,γουρλομμάτη,
νὰ καταλαβκίνω κάτι,
τώρα μπαίνω'στὴν οὐσία
καὶ'στοῦ Σαντεκλὲρ τὸ δράμα...
Φ.— Ἀμμ'δὲν θέλει τέτοιο πρᾶμμα
καὶ πολλὴ θεογνωσία.

—

Ἄρχισε νὰ τραγουδᾷς,
Περικλέτο πελεκάνο,
κι'ἐγὼ τώρα θὰ σὲ κάνω
τὴν παράστασι νὰ'δῇς.

—

Π.— Εἶμαι πολὺ περίεργος,ὦ κάρα ψωραλέα.

—

(Αἴφνης ἐμπρός των ἀέρται πολυτελὴς αὐλαία,
κι'ἴδού κοτέτσια καὶ πουλιὰ καὶ πετεινοὶ καὶ κόταις,
κι'ὁ Φασουλῆς κι'ὁ Περικλῆς κυτάζουν κεχηνότες).

—

Τοῦ Σαντεκλὲρ περίφημη σκηνή, ποῦ βγαίνει κι'ἡ κυρὰ Φασιανή.

—

Ἕνας Σαντεκλὲρ μουσάτος,
μὰ καὶ νυχοπεδαράτος,
ὁ Δραγούμης προχωρεῖ
μ'ἕνα φαντωτὸ λειρί.

—

Κι'ἀπ'ἐπίσω του πουλιὰ
μὲ γλυκύφθογγη λαλιὰ
τοίου τοίου ξεφωνίζουν
καὶ τὸν κόσμο δαιμονίζουν.

—

Ὁ μεγάλος Σαντεκλὲρ βλέπει φῶς οὐράνιο
καὶ τὸν ἥλιο τραγουδεῖ,
μ'ἄλλους λόγους δηλαδή
τὸ καινοῦριο βάνειο.

—

Φέξε,λέει,γιὰ νὰ φέξω,
νὰ λογίζωμ'ἔτσι κι'ἔτσι,
καὶ νὰ βγάλω τόσους ἔξω
ἀπὸ μές'ἀπ'τὸ κοτέτσι.

—

Φέξε μου νὰ φέξῃ νίκη,
κουκουρίκου,κικιρίκι,
νὰ φωνάξω,νὰ φουσκώσω,
καὶ'στὸ πέρι νὰ σηκώσω
κοιμισμένους φουκαράδες,
ποῦ ξυπνοῦνε γιὰ παράδες.

—

Φέξε,βάνειό μεγάλο,
μιὰ τρανὴ φωνὴ νὰ βγάλω,
ν'ἀκουσθῇ παντοῦ'στὴν κτίσι,
'στὴν'Ανατολή,'στὴ Δύσι.

—

(Ἕνας Γκιώνης ξεπρεβάλλει καὶ λυπητερὰ λαλεῖ.)

—

Π.—Δὲν σοῦ φαίνεται πῶς μοιάζει τοῦ Θανάση,Φασουλῆ;

—

(Ἄσμα τοῦ Γκιώνη,
ποῦ σὲ πληγόνει.)

—

Μιὰ φορὰ κι'ἐγὼ'στὸ κράτος
ἤμουν κόκορας βαρβάτος
Σαντεκλὲρ κι'ἐγὼ περνοῦσα
καὶ κοτέτσια κυβερνοῦσα.

—

Τί δὲν κάνουν οἱ καιροί!..
εἶχα πράσινο λειρί
κι'ἐστεκόμουνα'ψηλά.

—

Καὶ μὲ πάθος κάθε'μέρα
ξαλαλοῦσα πέρα πέρα
περισσεύματα πολλά.

—

Κικιρικί,κοκορικό,
φέρτε λεφτὰ'στὸ Κεντρικό,
κοκορικό,κικιρικί,
νὰ μὴ χορεύουν ποντικοί.

—

Ὅμως κοτέτσια νησιτικὰ
φωνάζανε σπαρακτικά:
Κικιρικί,κοκορικό,
φέρτε λεφτὰ'στὸ Κεντρικό,
κοκορικό,κικιρικί,
γιὰ νὰ τὰ φάνε μερικοί.

—

Μὲς'στὸ κοτέτσι'σκάλιζα κι'ἐπίστευα νὰ'βρῶ
μεγάλο θησαυρό.
Ἐπίστευα μ'αὐτὰ κι'αὐτὰ
τὰ τρανοξεφωνήματα
πῶς θὰ μοῦ'δίνανε λεφτὰ
καὶ μὲ τὸ φτιάρι χρήματα.

—

Πλὴν εἶπε κόσμος κεχηνώς:
τοῦτος ὁ λάλος πετεινός,
ποῦχει τὸ πράσινο λειρί,
γιὰ θησαυροὺς παραλῃρεῖ.

—

Τότε'στὴ μέση'κόπηκε τοῦ Σαντεκλὲρ ἡ ὄρασις,
τότε μεταμορφώθηκε αὲ Γκιώνη κι'ὁ Θανάσης,
καὶ καῦκου καῦκου τραγουδεῖ
μὲ τόση θλίψι συνεχῶς,
καὶ μὲς'τὰ δάση μοναχὸς
τῆς ζάχαρίς του θρηνῳδεῖ.

—

(Ὁ Φασουλῆς κι'ὁ Περικλῆς δακρύζουν γιὰ τὸν Γκιώνη,
ὅπόταν μιὰ Φασιανὴ'στὸν Σαντεκλὲρ συμβάνει.)

—

Ἡ Φασ.—Ἐγὼμαι μιὰ Φασιανή,πολὺ κυνηγημένη
καὶ καταπληγωμένη,
καὶ τὰ μεγάλα σου φτερὰ παρακαλῶ ν'ἁπλώσῃς
καὶ καθεμία μου πληγὴ νὰ μοῦ τὴν ἐπουλώσῃς.

—

Σὰν λεοντάρι φοβερὸ
βλέπω μπρὸς τὴν'Εγγλιτέρα,
βλέπω καὶ τὴν συμπεθέρα
σὰν ἀρκοῦδι μαλλιαρό.

—

Κι'ὁ τοῦ Κάτζερ συμπαίκτωρ
λαίμαργος προβάλλει γλάρος,
καὶ δὲν τοῦ ξεφεύγει σπάρος.

—

Κι'ὁ Γαλατικὸς ἀλέκτωρ
μ'ἕνα φούσκωμα θυμοῦ
κακαρίζει κατ'ἐμοῦ.

—

Ὁ Φασ.—Νομίζω πῶς ὑπονοεῖ,βρὲ Περικλῆ ψωρίτη,
τὴν νότα τῶν Δυνάμεων,ποῦ'στείλανε'στὴν Κρήτη.

—

Ἡ Φασ.— Ἔλα,Σαντεκλὲρ μεγάλε,
καὶ φωναῖς γιὰ'μένα βγάλε...
κύττα κάθε μου πληγή,
κύττα πόσοι κυνηγοὶ
στήνουνε γιὰ'μὲ καρτέρι
μ'ἕνα δίκανο'στὸ χέρι.

—

Ὁ Σαντ. — Ἔννοια σου, Φασιανή,
κι' ὁ μουσάτος πετεινὸς
γιὰ τοὺς πόνους σου πονεῖ
καὶ συμπάσχ' ἐλικρινῶς.

—

Δίχως κόδωμα μεγάλο
καὶ χωρὶς ξεφωνητὰ
ὅλα μου τὰ δυνατὰ
γιὰ χατῆρι σου θὰ βάλω.

—

Κι' ἂν τὸ ἀάνειον γενῇ,
ἕνα μόνον σοῦ ζητῶ
νὰ μὴ φᾷς, Φασιανή,
καὶ τὸ ἀάνειον αὐτό,
καθὼς κι' ἄλλα πρὸ καιροῦ
φαγωμένα κουτουροῦ.

—

Ὁ Περ. — Τελειωτοῦτα, ποῦ τῆς λέει λυπημένος ὁ μουσάτος;
Ὁ Φασ. — Ἡ Φασιανὴ νομίζω πῶς ὑποθηλοῖ τὸ κράτος,
ὁποῦ λὲν πῶς δὲν ἀφίνει μήτε ψίχουλα, ζητιάνε,
γιὰ νὰ φᾷς καὶ οὐ κι' ἐκεῖνοι ποῦ πληρόνουν καὶ πεινᾶνε.

—

(Ἔρχονται κι' ἄλλοι Σαντεκλὲρ σιγῶντες καὶ σκυμμένοι,
τοῦ κυβερνῶντος Σαντεκλὲρ συμβουλοὶ καὶ φίλοι,
μὲ πλούσια πτερώματα μεγάλης ποικιλίας
κι' ὁ γοργολόφος πετεινὸς ὁ τῆς Αἰγιαλείας.)

—

(Ἔρχεται καὶ μιὰ γαλιάνδρα ἀπὸ θεάτρου τὴν σκηνὴ
καὶ μιμεῖτ' ἐπιτηδείως καθενὸς πουλιοῦ φωνή.)

—

Ὁ Φασ. — Τὴν γνωρίζεις τὴν γαλιάνδρα, τὴν γνωρίζεις τὴν τσακίστρα;
Ὁ Περ. — Μὰ καὶ ποιὸς δὲν τὴν γνωρίζει τὴν Βουλὴ τὴν κελαβήστρα;

—

Τί λαρύγγι ποῦ σοῦ τόχει..
καὶ πολλοὶ μικρομεγάλοι
τῶν συγχρόνων παπαγάλοι
ναὶ παπαγαλίζουν κι' ἔχι.

—

Τί λαρύγγι, τί φωνή!..
κι' ἡ κυρὰ Φασιανὴ
τρέχει μὲ λαχτάρα τόση
'στὴν γαλιάνδρα νὰ τὴν σώσῃ.

—

Ὁ Φασ. Μπράβο ποῦ καταλαβαίνεις
κι' ἔλα 'στὴν οὐσία μπαίνεις.

—

(Κι' ἕνας τσαλαπετεινὸς
ἐμφανίζεται τρανός.
Κι' ἄλλοι τσαλαπετεινοὶ
τὸν ἀκολουθοῦν ποντά,
ποῦ γιὰ τὴν Φασιανὴ
νοιώθουν μέσα των σεβντά.)

—

Ὁ Φασ. — Γνωρίζεις τοῦτον, Περικλῆ, τὸν τσαλαπετεινό;
Ὁ Περ. — Γνωρίζω τὸν λεγάμενο καὶ τὸν ἐρατεινό.
Καὶ ποιὸς δὲν ξέρει, Φασουλῆ, τὸν Κόντε τὸν Γεωργάκη;
Ὁ Φασ. — Μπράβο σου ποῦ τὸν γνώρισες.. ἀξύπνησες λιγάκι.

—

Γιὰ κύττα τὸν πῶς ἔρχεται μαζὶ μὲ τὴν παρέα
καὶ πῶς τεντόνει τὸν λαιμὸ...
καὶ τοῦτος ἀπὸ τὸν καιρὸ
μετεμορφώθ' εἰς Ἕοπα σὰν τὸν παλιὸ Τηρέα.

—

Γνωρίζεις καὶ τὸν κότσυφα τὸν λιγερό, ποῦ φάλλει
μὲ τόσο πάθος, ἀδελφέ;...
Ὁ Περ. — Γνωρίζω καὶ τὸν Ρέλλη.

Ὁ Φασ. — Γιὰ κύττα τώρα, Περικλῆ, μιὰ κουκουβάγια πέρα.
Ὁ Περ. — Τὴν ξέρω.. γιὰ τοῦ κότσυφα μοῦ λὲς τὴν συμπεθέρα.

—

(Ἔξαφν' ἀκούεται φωνὴ καὶ κλαυθμηρὰ κι' ὀξεῖα,
καὶ κράζῃ κουκουβάγια:
πεθαίνω, θανάση Βάγια,
καὶ λὲν πολλοὶ πῶς ἔννοεῖ μ' αὐτὸ τὸν Εὐταξία.)

Νέα Σκηνῆς μεταλλαγή, νύκτα, μυστήριον, σιγή.

—

(Μέσα σὲ δάσος σκοτεινὸ
πλανῶνται νυκτοπούλια,
ποῦ φεύγουν τὸν Αὐγερινὸ
καὶ τῆς αὐγῆς τὴν πούλια.)

—

(Νομίζεις ὅτι μυστικὴ
τελεῖται λειτουργία...
νὰ ἔξ ἀληθῶς συμβολικὴ
καθὼς ἡ Βαλπουργία.)

—

(Κατὰ τῆς Συνελεύσεως συνωμοτῶν σὲ δάση,
ὁπόταν κόραξ μελανός,
πρήγν' Ἐπίσκοπος κλεινός,
ἔρχετ' ἐκεῖνα τὰ πουλιὰ τῆς νύκτας νὰ βραδάσῃ.)

—

Ὁ Φασ. — Μπορεῖς κι' αὐτὸν τὸν κόρακα τὸν μαῦρο νὰ γνωρίσῃς,
ποῦ πανηγύρι γύρω του τὰ νυκτοπούλια κάναν;
Ὁ Περ. — Θαρρῶ πῶς τὸν Ἀμβρόσιον κυττάζω τῆς Λαρίσσης,
ποῦ μὲ συλλαλητήρια ζητοῦν νὰ τὸν λευκάνουν.
Ὁ Φασ. — Μόνο γι' αὐτὸν μοῦ φαίνεται κατάλληλη δουλειὰ
τὸ νὰ βραδάζῃ τῆς νυκτὸς τὰ κρώζοντα πουλιά.

—

(Καὶ πάλιν ἄλλαγὴ Σκηνῆς
μὲ φῶς ἡμέρας θερινῆς.
Μία λευκὴ περιστερὰ μ' ἐλπὶς χλωρὸ κλωνάρι
καθίζει 'στῆς γλαυκώπιδος τὲλέχρυσο κοντάρι.)

—

Ὁ Περ. — Τὸ περιστέρι τὸ λευκὸ τί νάναι, Φασουλῆ;
Ὁ Φασ. — Αὐτὸ τὴν Ἐπικράτεια νομίζω πῶς θὰ ἦτο.
Ναὶ μὲν ἐλπὶς εἰρηνικῆς χλωρὸ κλαδὶ μᾶς φέρει
τοῦτο τὸ περιστέρι,
πλὴν οἱονδήποτε πουλὶ
φλυάρως κατ' αὐτοῦ λαλεῖ,
κὰν Κόνδωρ τοῦτο λέγεται, Κόκκυξ, Ἐρωδιός,
θὰ τρώῃ κατακεραλαῖς... γι' αὐτὸ 'στὸ λάμπον δόρυ
τῆς Ἀθηνᾶς ἐκάθισε, κι' ἔχάρ' ἡ θεία κόρη.
Καὶ καθένας, ὁποῦ κρώζει κατ' ἐκείνης ἀηδῶς
κὰν ὀλίγο, κὰν πολύ,
γίνετ' Ἐπικεχοδώς,
φασιανικὸν πουλί.

—

Ἡ παράστασις τελειώνει...
τὴν κατάλαβες καθόλου;
Ὁ Περ. — Τὴν κατάλαβα, γαϊδοῦρι,
κι' ἔρσε χαστουκιὰς 'στὴ μούρη.

Καὶ τοιαῦτα ἄλλα ποικίλλει,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελικούς.

—

Ἀπόψε 'στὸ Βασιλικὸν χορὸς τῶν Ἁγιάτων,
φιλάνθρωπος, φωτοβολὼν, καὶ θαῦμα τῶν θαυμάτων.

—

Ἐν μέσῳ θρύλλων καὶ φημῶν τοσούτων ἀπευκταίων
ὁ Σύνδεσμος τῶν Κυριῶν τοῦ Πειραιῶς καὶ πάλιν
κάνει γιὰ τὰς ἐργάτιδας 'στὸ πάγκαλον Λακτῶν
προεσπερίδα μὲ χορὸν τὴν αὔριον μεγάλην.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν εἰκοσόμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνακόσα δέκα
κι' ἕλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Δεκατρεῖς Φλεβάρη,
γειὰ σου, γκαμηλιάρη.

Χίλια δέκα κι' ἑκατό,
μασκαράδες χαιρετῶ.

Ξαναπροβάλλει τὸ Καρναβάλι.

—

Π. — Καρνάβαλος, βρὲ Φασουλῆ,
μᾶς ἤλθε τὸ Τριῳδι...
Καρνάβαλος φωτοδοτεῖ...
σήκω λοιπὸν 'στὸ πόδι.

—

Σήκω νὰ χορέψωμε,
νὰ μουντζουρωθοῦμε,
νὰ μασκαρευθοῦμε
καὶ νὰ μασκαρέψωμε.

—

Εἰς τοὺς καιροὺς τῆς συμφορᾶς
σήκω νὰ γίνῃς μασκαρᾶς
καὶ τόσο νὰ μᾶς κάνῃς
ἀστεῖα τῆς λεκάνης.

—

Ἂς γινοῦμε μασκαράδες
κι' ἂς μὴν ἔχωμε παράδες,
κι' ἂς πηδοῦμε μὲ μουντζούρας
καὶ ὀρὸ κρίθινας καυλοῦρας.

—

Μὲ θεάματα ποικίλα
ξεκαρδίζομαι 'στὰ γέλοια...
βλέπω μπρός μου τὴν καμήλα
μὲ χειρότερα κουρέλια.

—

Τόσο πνεῦμα μασκαράδων κουτουροῦ ξοδεύεται,
νέα φούρια γιὰ μουντζούρες, γιὰ χοροὺς ἀναβρασμός,
κι' ὅσο πάει τὸ γλέντι πιὸ πολὺ μπερδεύεται,
ὅπου γίνεται 'στὸ τέλος ἕνας Γόρδιος Λεσμός.

—

Καὶ τὸ πλῆθος ἀπορεῖ,
καὶ φωνάζει κι' ἕνας κι' ἄλλος
πῶς κι' Ἀλέξανδρος Μεγάλος
νὰ τὸν λύσῃ δὲν μπορεῖ.

—

Καὶ τὰ ρόπαλα ποῦ λὲς
'πρόβαλαν μὲ τὸ Τριῳδι,
καὶ ογκόνονται φρικῶδη
νὰ κτυπήσουν κεφαλαῖς.

—

Ἡ ὅλα Ψωροκώστενα φέρνει τοὺς δρόμους γύρα
κι' ἀνάθεμά σας γιὰ λεφτὰ φωνὲς' ἡ κακομοίρα.
Κι' ἐκεῖνος ὁ Καρνάβαλος, ὁποῦ δὲν ξέρει πόνο
καὶ θέλει γέλοια μόνο,
ἐμπρὸς σ' αὐτὴν περίλυπος τὰ μοῦτρα κατεβάζει
καὶ σοβαρὸς ρεμβάζει.

—

Τί λαοὶ ποῦ βρέμοντα,
τί κουρέλια κρέμοντα,
τί χαροὶ ποῦ δίνονται,
τί φτωχοὶ ποῦ γδύνονται.

—

Μὶα 'στὴν τέση στενοχώρια
ξεφωνίζουνε κοκόρια
φουσκωμένα 'στὴν αὐλή μου.

—

Κι' ἕνα ἀάνειο τρανὸ
τὸ φορτώνουν, Φασουλῆ μου,
'στοῦ Ροστὰν τὸν πιτεινό.

—

Μὲ τὸ δράμα τὸ μεγάλο
τόσος κόσμος ἐπτερώθη,
μὲ τὸν κόκορα τὸν Γάλλο
κόσμος ἀπεκοκορώθη.

—

Εἰς τὸν Σαντεκλὲρ τριχῶρα κι' οἱ Ρωμηοὶ χοροπηδοῦν,
καὶ καμπόσοι, Φασουλῆ μου, ποῦ θὰ πῆνε νὰ τὸν δοῦν,
ὅλη τὴν Ἀποκριὰ δὲν θὰ φᾶνε πετεινό,
Ἰδιάνο καὶ φασιανό,
φθάνει μόνον, ἀδελφέ μου, ποῦ θὰ βοῦνε 'στὴ Σκηνὴ
τὴν κυρὰ Φασιανή.

—

Χαῖρε, κόκορα, χρυσέ!...
κύτταξε πῶς τρέχουν τόσοι,
ποῦ δὲν ἔχουν σὰν καὶ σὲ
μήτ' ἕνὸς κοκόρου γνῶσι.

—

Σκοῦζει κόκορας Ἀμλέτος,
κι' ὁ Καρνάβαλος αὐτὸς
ἦλθε κόκορας ἐφέτος,
Φασουλῆ μου, ζηλευτός.

—

Βλέπει γύρω διάφορους
τοῦ Ρωμαίικου κοκόρους
'στὸ κοπέτσι ζαρωμένους,
νησικοὺς καὶ μαδημένους.

—

Δὲν τοὺς ἔμεινε κουράγιο δυνατὰ νὰ ξεφωνίσουν
καὶ τὸν κόσμο νὰ ξυπνήσουν.
Πάει πιὰ τὸ κόρδωμά των,
καὶ χωρὶς τὸ λάλημά των
ἥλιος βγαίνει φλογερὸς
καὶ φωτίζει λαμπερός.

—

Φέγγει καὶ χωρὶς ἐκείνους, καὶ πιστεύουνε πολλοί,
πῶς θὰ στείλῃ, Φασουλῆ,
νέον φῶς χρυσῆς ἡμέρας
ἀπὸ μάγους οὐρανούς
ὁ διφροηλατῶν αἰθέρας
τῆς Ἑλλάδος κυανοῦς.

—

Πετεινὸς ἐλάλησε
χρυσοσπειρουνάτος,
κάθε στόμα ὀφάλισε,
ξύπνησε τὸ κράτος.

—

Καρνάβαλος μᾶς ἔρχεται μὲ πάθος κι' ἐσπερίδες ..
ἡμέρας ἦλθαν, Φασουλῆ, παράξεναις κι' ἀλλόκοτες...
αὐγὴ δὲν εἶναι νὰ μὴ 'δῶ μὲς 'στῆς ἐφημερίδες
ζωγραφισμένους πετεινούς, φασιανούς, φραγκόκοτες.

—

Τοῦτος ὁ πολὺς Ροστὰν
'τρέλλανε καὶ συνετούς.
ἀποτρέλλανε κι' αὐτούς,
ποῦ 'στὴ Μιχαλοῦ χρωστᾶν.

—

Τοῦτον τὸν μάγο ποιητὴ σκυφτὸς τὸν προσκυνῶ,
ποῦ μᾶς ἀποπετείνωσε μ' αὐτὸν τὸν πετεινό.
Εὖάν εἰδ'!...καὶ 'στὰς κλεινὰς τὸν Σαντεκλὲρ μας φέρνει,
κι' οἱ τοῦ θεάτρου συγγραφεῖς
βλέπουν ἀλλήλους κατηφεῖς
σὰν θυμηθοῦνε τὸν Ροστὰν τί ποσοστὰν ποῦ πέρνει.

—

Μὰ καὶ τῆς Ἰταλίας ὁ Σαντεκλὲρ μοῦ λένε
πῶς γράφει 'στὸν 'Εδμόνδον: 'Εδμόνδ' εὐτυχισμένε,
σοῦ μὲ τὸν κόκορά σου τραβᾷς ναπολεόνια,
κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες
δὲν βγάζομε παράδες
μήτε γιὰ μακαρόνια.

—

Τὸν κόκορα καὶ μόνο
γιὰ σύμβελο κυττᾷς
τοῦ τρέχοντος καιροῦ.

—

Κι' ἔχει γιὰ τοῦτο πόνο
κάθε κλεφτοκοτᾶς
καὶ κλεφτοκοκοροῦ.

—

Ἀλλὰ γιατί, βρὲ Φασουλῆ, τὸ στόμα σου σφαλᾷς
καὶ δίχολου δὲν 'μιλᾷς;
Ἡ γλῶσσα σου πῶς ἀδρανεῖ;
καὶ πῶς μὲ βλέμμα 'ἁπλανὴ
μὲ βλέπεις ἔτσι σιγηλός,
σὰν ἐμπνευσμένος, σὰν τρελλός;

—

Φ.— Ἐνῷ σὺ τώρα τσαμπουνᾷς περὶ τοῦ πετεινοῦ
οἴστρος μεγάλος ἔρχεται μὲς 'στὸν δικό μου νοῦ.
Δράμα σπουδαῖο σκέπτομαι, ποῦ κόσμος θ' ἀπορήσῃ,
θὰ κάνῃ κρότο, Περικλῆ, καὶ μέσα 'στὸ Παρίσι.

—

Π.— Δὲν φαίνεσαι πολὺ καλά.
Φ.— Οἴστρος μεγάλος γαργαλᾷ
καὶ τὰ 'δικά μου τὰ μυαλά.

—

Οἴστροι κατεβαίνουν νέοι,
Μοῦσα Θάλεια μ' ἐμπνέει.
Βάρδα καὶ θὰ κάμω φόρα,
δράμα θὰ σκαρώσω τώρα.

—

Νέοι κατεβαίνουν οἴστροι,
κι' ἕνας Πήγασες γεμάρι,
πηλαλεῖ χωρὶς σαμάρι,
πηλαλεῖ χωρὶς καπίστρι.

—

Π.— Μὰ τί δράμα θἄναι τοῦτο;
Φ.— Φοβερόν, πρωτοφανές,
μὲ πολλὴ πρωτοτυπία καὶ μ' ἀλλοιώτικαις σκηναῖς,
κι' ὁ Ροστὰν αὐτὸς ἀκέμη μ' ὅλαις τῆς φασιαναῖς
θὰ φανῇ μπροστὰ σ' ἐκεῖνο παπαγάλος κουνενές.

Δράμα Φασουλικόν, πολὺ φανταστικόν.

—

Φ.— Τοῦτο κόκορα δὲν θἄχῃ καὶ καμμιὰ Φασιανή,
μόνον ὅσπρια καὶ χόρτα θὰ 'μιλοῦνε 'στὴ Σκηνή.
Θἄναι δράμα, Περικλέτο,
καὶ πολύπλοκο καὶ σκέτο.

—

'Οταν, κάρα ψωμαλία,
θὰ σηκώσουν τὴν αὐλαία,
ἡ Σκηνὴ θὰ παριστάνῃ
ἓν' ἀπέραντο μποστάνι.

—

Καὶ θὰ βλέπῃς τὴν ἀνδράκλα, τὸ καρότο, τὸ μαρούλι,
τὸ κουκί, τὸ παρακοῦλι,
μιὰ καὶ τὸ κοκκινογούλι.

—

Θὰ βγάλω κι' ἕνα λάχανο μεγάλο, κουτσμόγλα,
νὰ λέῃ τέτοια λόγια:
"Ἂς στρέψῃ τώρα πρὸς ἐμὲ κάθε Ρωμηὸς πολίτης,
πολὺ καλὰ σᾶς ἔλεγε καὶ σώφρων μακαρίτης
πῶς πρέπει μόνο λάχανα παντοτεινὰ νὰ τρῶτε,
γενναῖοι πατριῶται.

—

Διχθῆτε τὸν Καρνάβαλο μὲ λάχανο 'στὸ χέρι,
μὲ γέλοια καὶ μὲ χάχανα,
καὶ 'πέστε πῶς καὶ σήμερα παραπολὺ πιπέρι
βάζετε καὶ 'στὰ λάχανα.

—

Καὶ θὰ λέῃ σ' ἕναν κι' ἄλλο
φαμφαρόνο μας μεγάλο,
ποῦχει λόγια σὰν μαγνῆται:

—

Σὺ σωτῆρας ἀνεφάνης,
κόρυφος ἐν τοῖς λαχάνοις
καὶ Σασὶλ ἐν τοῖς προφήταις.

—

Μὲ τὰ λόγια τοῦ λαχάνου θὰ γελάσουνε καρδιὰ
καὶ χορταρικὰ ποικίλα,
καὶ τοῦ καθενὸς τὰ χνῶτα
θὰ μυρίζουν λαχανίλα.

—

Π.— Σπουδαῖο δράμα φαίνεται...
Φ.— Θὰ σοῦ παρουσιάσω
μὲ τάλλα τὰ χορταρικὰ τὸ σέλινο, τὸ πράσσο,
καὶ θὰ φωνάζουν γελαστὰ πρὸς ἕνα κι' ἄλλον "Ελληνα:
ἐμπρός, παιδιά, νὰ κόψετε τὰ πράσσα καὶ τὰ σέλινα.

—

Π.— Τοῦτο τὸ δράμα φαίνεται πρωτότυπον ἀλήθεια.
Φ.— Δράμα συμβολικώτατον καὶ πλῆρες μυστηρίων,
οὐ μὴν θὰ βγαίνουν κι' ὅσπρια, φασόλια καὶ ρεβίθια,
ὁποῦ συχνάκις προκαλοῦν ἐκρήξεις ἀερίων.

—

Π.— Βρὲ τί μοῦ λές:
Φ.— 'Εκεῖ
θὰ βγαίνῃ κι' ἡ Φακῆ,
καὶ σοβαρὰ θὰ λέῃ:
πολῖται πεναλέοι,
δοσι μὲ τρῶν ἀνδρίζονται καὶ γίνονται εὐτραφεῖς,
τροφὴ προβάλλω καθενὸς γαστριμαργικωτάτου,
γιὰ 'μένα κι' ὁ βοσκὸς 'Ησαῦ τῆς παλαιᾶς Γραφῆς
ἐπούλησε 'στὸν 'Ιακὼβ τὰ πρωτοτόκιά του.

—

Εἰς τῶν φόρων τοὺς καιροὺς ὁ καθένας κακομοίρης
ἂς μὲ τρῶγῃ γιὰ καλό του,
καὶ χορταίνων μὲ φακῆς ἐν ἐκοτάσει σὰν Φακίρης
θὰ κιττᾷ τὸν ἀφαλό του.

—

Εἶ πῶς σοῦ φαίνεται κι' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς Φακῆς;
Π.— Δαιμόνιον ἐμπνεύσεως καὶ τέχνης τραγικῆς
Φ.— Κι' ἀκόμη ποῦσαι, Περικλῆ... θὰ 'γροῦν καὶ πρόσωπ' ἄλλα,
ποῦ θὰ σοστοῦν καθεμιὰ δραματικὴ κακκάλα.

—

Π.— 'Αμέσως εἰσιτήριο θὰ πάρω γιὰ τὴν πρώτη...
Φ.— 'Ομως μαζὶ μὲ τοῦτα
θὰ 'γροῦν καὶ 'λίγα φραῦτα,
πέπονες κι' ὀδροπέπονες, καρπούζια δηλονότι.

—

Κι' στὴν Σκηνὴ θὰ σκάσῃ μεγάλος ὀδροπέπων,
κι' ἕνα νερὸ θὰ τρέξῃ 'στὸν τόπο τὸν μουρλοὺζῃ,
καὶ θὰ χειροκροτήσῃ καθένας διαβλέπων
μεγάλην σημασίαν σὲ τοῦτο τὸ καρποῦζι.

—

Π.— Πῶς σοῦ κατέβη, Φασουλῆ, τέτοια μεγαλοϊδέα;
Φ.— Μὴ μ' ἐρωτᾶς... σκασμός .. μιλιά...
Π.— 'Εσὺ θὰ βάλῃς τὰ γαλιὰ
'στὸν Σαντεκλέρ, 'στὸν Συρανό, καὶ 'στὸν 'Αετιδέα.

—

Φ.— Κι' ἕνα πεπόνι, Περικλῆ, τῆς Μπάκραινας μουλκίτικο
θὰ λέῃ 'στὸ Ρωμαίικο:
εἰς γνῶσιν φέρω σήμερα καὶ τουτουὶ κι' ἐκείνου
πῶς πέπων πάθος πέφυκεν ἄνευ ἀκράτου οἴνου.

—

'Επειτα καὶ μιὰ πατάτα φουσκωμένη θὰ προβάλῃ
καὶ θὰ σκουζῇ διατόρως: εἶμαι σύμβολον τοῦ Ράλλη.
'Οταν γιὰ σαράντα 'μέρες 'μπῆκε 'στῆς 'Αρχῆς τὴν στράτα
ἐβεβαίωνε μὲ τόνο
πῶς μπορεῖ νὰ ζήσῃ μόνο
μ' ἓν' αὐγὸ καὶ μιὰ πατάτα.

—

Κι'ἂν'ἀγγοῦρι τραφαντὸ μές'στοῦ δράματος τὴν φοῦρια
μὲ θημὸ καὶ μὲ χολή
γιὰ καμπόσους θὰ'μιλῇ,
ὅπου πάντα καὶ παντοῦ ξεφυτρόνουν σὰν ἀγγοῦρια.

—

Ἐτί λὶς καὶ γιὰ ταγγοῦρι;
Π.— Μία τρέλλα,σκιλοραύργ.

—

Φ.—Καὶ κατόπιν ἀγκινάρα,Περικλέτο,θὰ προβαίνῃ
λιγερή,καμαρωμένη.
Θὰ μονολογῇ κι'ἐκείνη,
καὶ μὲ φερμασμένη λύρα
θἄρχεται κι'ἡ Ρωμηοσύνη
νὰ πατῇ'στὴν ἀγκινάρα.

—

Π.— Πῆρες δρόμο δυνατό...
μπράβο σου,Ρωμηὲ Ροστάν.
δείχνεις μὲ τὸ δράμ'αὐτό
πῶς τὰ κότσια μας βαστᾶν.

—

Φ.— Ἀμμ'τί;θ'ἀφήσω τὸν Ροστὰν παράδες νὰ μαζεύῃ
κι'ὁ κόσμος μὲ τοὺς πετεινοὺς μονάχα νὰ χαζεύῃ;
Θὰ σοῦ τὸν κάνω τλλατρῶ καὶ μὲ τὰ κρεμμυδάκια
νὰ καταλάβῃ πῶς κι'ἐμεῖς δὲν εἴμαστε παιδάκια,
κι'ἀπὸ τὴν ζήλεια σὰν ἀσκὶ κι'ὁ Σαντεκλὲρ νὰ σκάσῃ...
Π.—'Εκόντευε μὰς'στὴ Βουλὴ νὰ γίνῃ μαλεβράσι.

—

Φ.—'Ας τσακισθοῦν...μ'ἀρέσουνε μαλλιώματα καὶ γρίνιες,...
θὰ'βγοῦν καὶ σπανακόπιτιες μὲ γεῦσι ζαχαρένιες,
καὶ γιὰ τὴν πίτα τοῦ Σπανοῦ θὰ τραγουδοῦν κι'ἐκείνοις,
ποῦ κατὰ τὴν παράδοσαν ἦταν κολακωλένοις.

—

Μ'ἀρέσουν τὰ μαλλιώματα καὶ τῆς Βουλῆς οἱ κτύποι...
θὰ'βγοῦν καὶ χόρτα σπάνια μαζὶ μὲ τὰ σπανάκια,
κι'ἕνα ρεπάνι θἀ'μιλῇ;καὶ τὸ ψωμὶ σας λείπει,
κι'ἐν τούτοις γιὰ τὴν ὄρεξι ζητᾶτε ρεπανάκια.

—

Καὶ σκόρδο θὰ μονολογῇ φαετὴν ὀσμὴν ἀφίνων:
σκόρδα'στὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν κι'ὅλων τῶν μισελλήνων.
Οὐχ ἧττον θ'ἀκουσθῇ φωνὴ καὶ κερμυζεῖο μεγάλη:
ἂν δάκρυα δὲν ἔχετε γιὰ τοῦτο σας τὸ χάλι,
μ'ἐμὲ τὰ μάτια τρίψετε καὶ τότε, δόξης θρέμματα,
ἴσως σᾶς ἔλθουν δάκρυα καὶ πλάψετε'στὰ ψέμματα.

—

Καὶ ρόκκες θὰ ἀρυβάλλουνε κι'ἀπήγανοι
καὶ τῶν Ρωμηῶν θὰ ψάλλουνε τὰ κλέη,
κι'ἕνα νεροκολόκυθο θὰ λέῃ
πῶς εἶναι κολοκύθια μὲ τὴν ρήγανη,
προσκλίνον εἰς πολλοὺς γλωσσοκοπάνους,
ὁποῦ τοὺς ἐξορκίζουν μ'ἀπηγάνους.

—

Π.— Τί δράμα,Φασουλῆ,τί κελεπούρι!...
Φ.— Θὰ βάλω καὶ γραικοὶ φουντωμένο,
θὰ βάλω κι'ἕνα ξέστρωτο γαϊδοῦρι
σ'ἐκεῖνο νὰ κοιμᾶτ'εὐτυχισμένο.

—

Καὶ θὰ μπαίνῃ σιγλῆ
καὶ συλλογισμένη τώρα
κι'ἡ κολοκυθοκορφάδα.

—

Καὶ μιὰ δάφνη θὰ μιλῇ:
ὦ παιδιά μου δαφνηφόρα,
βάλετέ με σὲ στιφάδα.

—

Μὰ θἀ'πῇ καὶ μιὰ μυρσίνη
δυνατά'στὴ Ρωμηοσύνη:
τώρα πιὰ δὲν στεφανόνω
παρὰ μασκαράδες μόνο.

—

Π.— Ὦ δράμα θαυμαστῆς πλεκῆς κι'ἀφθάστου μεγαλείου!...
Φ.—Θὰ βγοῦνε κι'ἀραπόσταρα καμπόσα τοῦ γαλάτου,
καὶ θὰ ἄγλοδν τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου,
ποῦ πρέπει θαῦμα νὰ γενῇ γιὰ νἄλθῃ'στὰ καλά του.

—

Π.—'Ολοι τῆς γῆς οἱ παιγνιὰ θὰ σκάσουν ἀπὸ ζήλεια.
Φ.—Θὰ βγοῦν καὶ ρέβαις μερικαῖς καὶ κάμποσα γογγύλια
καὶ θὰ κτυπήσουν δυνατὰ κάθε ψευτοχλλάδα
καὶ τοὺς ξυγγογγυλίζοντας μὲ λόγους τὴν Ἑλλάδα.

—

Λοιπὸν σ'ἀρέσει,Περικλῆ;
Π.— Καὶ μ'ἐρωτᾷς,μαγκούφη;
αὐτὸ ποῦ δὲν τὸ νοχώθουνε δὲν εἶναι παρὰ μποῦφο.
Γνώμη γι'αὐτὸ διάφορες δὲν θ'ἀκουσθῇ δευτέρα...
Φ.— Χόρτων κι'ὀσπρίων πληθυσμὸς μεγάλος καὶ μικρούλης,
κι'ἐν μέσῳ τούτων,Περικλῆ,θὰ φαίνετ'ἐκεῖ πέρα
ἕνας καὶ μόνον ἄνθρωπος,ὁ Πλάτων ὁ Δρακούλης,
ὁ λιγυρὸς ἀπόστολος λιτῆς φυτοφαγίας,
ποῦ Πρόεδρο τὸν ἔκαμαν τῆς'Αθηνᾶς Ὑγείας.

—

Π.—Κι'ὁ Φιλάρετος τ'κάνει;
Φ — Τοῦτος εἶναι,Περικλέτο,
ριζοσπάστης φυτοφάγος, κι'ἂν δὲν τρώγῃ τὸ φιλέτο,
μὰ δὲν φαίνεται'στοὺς τύπους αὐστηρὸς σὰν τὸν Δρακούλη,
γιατὶ τρώει πότε πότε καὶ κανένα κοτοπούλι.

—

'Ηλπίζες δράμα σὰν κι'αὐτὸ κι'ἐγὼ πῶς θὰ σκαρώσω;
Π.—Φόρα λοιπὸν ὁ παιγνὶς γιὰ νὰ τὸν μπαγλαρώσω.

Καὶ καμπόσες ποιεκλίσεις.
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Ἐδγῆκαν τώρα ναυτικὰ τοῦ Ράδου διγγύματα,
γραμμένα μ'ἔμπνευσιν πολλήν,κομψὰ καλλιτεχνήματα.

—

Ὕμνων κι''ᾠδῶν Τριαδικῶν πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου,
ὑπὸ τοῦ Πενταπόλεως γραφὲν τοῦ Νεκτερίου.

—

'Στοῦ γνωστοῦ Μαρινοπούλου τὸ μεγάλον Φαρμακεῖον
βρίσκονται Γ'κλενδρ κορσέδες ἀληθῶς ὑγιεινοί,
ὁποῦ πρέπει νὰ τοὺς βάζῃ κάτε σῶμα γυναικεῖον,
ἂν ὡσαῖον ζητεῖς θέλῃ κι'εὐμελὲς ν'ἀναφανῇ.
Τέτοιους θαυμαστοὺς κορσέδες,πολναὶ χάρις κι'εὐφωστία,
πρέπει κι'ἄνδρες νὰ τοὺς βάζουν...σᾶς'μιλῶ χωρὶς ἀστεῖα.

—

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑξακοτὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἑνιακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Εἴκοσι κι'ἑπτὰ Φλεβάρη,
γέλασε,Ρωμηὲ κλαψάρη.

Χίλια κι'ἕνδεκα μετρῶ κι'ἑνιακόσ'ἀκόμη,
κι'ἀνθοπέλαμεν σφαδρὸν συγκροτοῦν οἱ βρόμοι.

Μονολογεῖ κι'ὁ Φασουλῆς τὴν Τσικνοπέμπτην τῆς Βουλῆς.

—

Φ.—"Οταν αὖρα τοῦ Φλεβάρη ψιθυρίζῃ'στὰς ἰτέας
ἐνθυμοῦ τὰς συνεδρίας τῆς Βουλῆς τὰς τελευταίας,
ἀλλὰ καὶ τὰς διατάξεις τὰς ἀναθεωρητέας.

—

Τὴν σημαντικὴν ἡμέραν
ἐνθυμήσου τῆς Βουλῆς,
τὴν πασῶν ὡραιοτέραν
καὶ μεγάλην ἐν πολλοῖς.

—

'Ενθυμήσου,κακομοίρη,
τῆς Βουλῆς τὸ πανηγῦρι
μὲ τὰ θεωρεῖα πλήρη.

—

"Ηταν Παρλαμέντο τρέλλα...
κόσμος ἔσπευχνε νὰ'μπῇ,
κι'ἦτανε κι'ὁ Ριμπαμπέλλα,
μὰ κι'ὁ Τοῦρκος ὁ Ναμπῆ.

—

"Ηταν κι'ἐπιτεταμμένοι
ἀρκετὰ καλοθρεμμένοι,
συμμετεῖχε δὲ συγχρόνως
τῆς ὡραίας τελετῆς
καὶ τῆς φλὴς'Αλδιόνος
ὁ σημαίνων Πρεσβευτής.

—

"Ηταν τόσοι στιβαγμένα
καὶ παπᾶδες μερικοί,
ἦσαν καὶ νεοφερμένοι
ἀπὸ τὴν'Αμερική.

—

Φύρδην μίγδην ἐκεῖ πέρα
καλυμμαύκια καὶ λοφία,
κι'ἦταν Τσικνοπέφτ'ἡμέρα
κι'ἔλαμπε χαρὰ κρυφία.

—

Κι'ὁ Δραγούμης,συμπολίτη,
τὴν Συνέλευσιν κηρύττει,
κι'ἕνας μαῦρος'Εφιάλτης μὲ τὸ μέγα γεγονὸς
ἔφυγεν ἀπὸ τὸ στήθος καθεμιᾶς καὶ καθενός.

—

Τότε δὴ σκιρτήματα
καὶ χειροκροτήματα,
τότε μάτς καὶ μοῦτς φιλιᾶ,
λές καὶ νάταν Πασχαλιά.

—

Τότε τοῦ Συνεδρίου νίκη,
Περικλέτο μου,τρανή,
κι'ἔπαψαν τὸ κικιρίκι
κορδωμένοι πετεινοί.

—

Τότ'ἐξάρωσε κι'ἡ φάτσα
καθενὸς'Ιερεμία,
κι'ἦταν,Περικλῆ,μπουνάτσα
καὶ καθ' ἕλα νγνεμία.

—

"Ωρα πυθητῆς εὐδίας
πρὸς πανήγυριν καλεῖ,
κι'ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας
ἀνεβόησαν πολλοί.

—

"Ημέρα πανηγύρεως κι'ἀλλήλους ἀσπασθῶμεν
καὶ πρὸς'Εθνοσυνέλευσιν ἀτρύτως ἐργασθῶμεν,
καὶ τώρα συγχωρήσωμεν πάντας τοὺς ταπεινώσαντας
καὶ τοὺς ταπεινωθέντας,
τοὺς ἀποπετεινώσαντας
κι'ἀποπετεινωθέντας.

—

Κι'ἄκουσα καὶ τὸν Κόντε τὸν γαλάντη,
ποῦ'μίλησε'στὸ βῆμα λιγυρός.
κι'Ἔσφαζε καθὼς λένε μὲ τὸ γάντι,
κι'ἦταν σπουδαῖος λόγος τσουχτερός.

—

'Αλλὰ κι'ὁ χρυσομάλλης,πατριώτη,
περιχαρὴς τὸν Κόντ'ἐχειροκρότει,
καὶ μπράβο του φωνάζει καὶ μπραβίσιμο
γιὰ τέτοιο φίνο λόγο κι'ἄλλουστρίσιμο.

—

Κι'ὁ Ράλλης ἐρρητόρευσε γεμάτος ἀπὸ μένος,
καὶ μὲ πολλὴν εὐφράδειαν κι'ἐκεῖνος μᾶς ἐρώτισε,
κι'ὁ Θεοτόκης,Περικλῆ,κατενθουσιασμένος
ἔβγαλε καὶ τὰ γάντια του καὶ τὸν ἐχειροκρότησε.

—

'Ενθυμήσου τὴν ἡμέραν τὴν σημαντικήν,μαζέτα,
ποῦ κι'ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη πιάστηκαν ἀλαμπρατσέτα,

Κι'ἂν τοὺς χώρισαν τὰ πάθη,κι'ἂν τοὺς χώρισαν τὰ μίση,
ὅμως τώρα τοὺς ἑνώνει μέγας πόθος καὶ κοινός,
καὶ κανένας ὡς τυχαῖον,Περικλέτε,μὴ νομίσῃ
τῆς σημαντικῆς ἡμέρας τὸ σημαῖνον γεγονός.

—

Ἐνθυμήσου,προσαρίλῃ,
πῶς ὡμίλει κι'ὁ Θανάσης,
ποῦ τοῦ ῥίχθηκαν πολλοὶ
γιὰ Ρωμουνικὰς συμβάσεις.

—

Ἐνθυμήσου τὴν ἡμέραν,
τὴν πασῶν ἀπουδαιοτέραν,
πῶς οἱ δύο συμπεθέροι
τὰ ξανάπαν ἕνα χέρι.

—

Μὴ λησμονῇς πῶς κι'ἄλλοι
κομμάταν δορυφόροι
'στὴ φούρια τὴν μεγάλη
πλασιῆκαν σὰν κακόροι.

—

Μὴ λησμονῇς ἀκόμα
πῶς κατ'αὐτὸν τὸν χρόνον
ἐφάνη κι'ἄλλο κόμμα
τὸ τῶν ἐθνικορρόνων.

—

Μὴ λησμονῇς προσέτι,
ξυλένχε τσαναμπέτη,
ὅτι καὶ τὴν ἡμέραν τῆς Πέμπτης τὴν μεγάλην
πολλὰ περὶ Χαλάρων ἠκούσθησαν καὶ πάλιν.

—

Μὴ λησμονῇς,κασίδη,
τὸν κλῶβιονα τῆς χώρας,
κι'ἐκεῖνο τὸ βριολὶ
τῆς τελευταίας ὥρας.

—

Σοῦ βεῖχ'ὲδὲν εὐθεῖαν,
μὰ μήν ξεχνᾷς προσέτι
μέσα'στὸ μαλεδράκι
καὶ τὴν στιχομυθίαν
αὐτὴν τοῦ Κασσαδάτη
μαζὶ μὲ τὸν Θανάση.

—

Μὴν ξεχάνῃς,Περικλῆ,ποῦ φορεῖς βλακείας κράνος,
πῶς μὲ τὴν Συνέλευσίν μας εἶμπορεῖ νὰ φέξῃ κᾶτι,
πῶς ἐψήφισεν ὑπὲρ μὲ τοὺς ἄλλους κι'ὁ Κατσάνος
λέγωντας πῶς παρεσύρθη μὲ τὸν λόγο τοῦ Κορῥιάτη.

—

Ἤτον ἡμέρα νίκης!..εὐτύχει κι'εὐδαιμόνει,
κι'αὐτὴν τῆς κρεωφάγου τὴν Πεμπτὴν μὴ λησμόνει,
καὶ νὰν ἐξύμνησέ την εἰς τὴν διὰ παντὸς
ὡς πάροχον εἰρήνης κι'ἐλπίδων μελλουσῶν.

—

Αὐτὴν ὁμνολογῶ
μὲ τοὺς πολλοὺς κι'ἐγώ,
καὶ τώρα πέρνουν κόρος
θεσμοὶ λησμονημένοι,
κι'ἡ μνήμη τῆς ἀγῆρως
'στὴν μνήμην μου θὰ μένῃ.

—

Τὴν Πέμπτην ἀνυμνεῖτε καὶ νῦν καὶ'στοὺς αἰῶνας,
ζήτω καὶ τοῦ Συνδέσμου,ζήτω καὶ τῆς Κορῶνας,
ζήτω καὶ'στῶν κομμάτων τοὺς ἀρχηγοὺς τοὺς φίλους,
ποῦ μὲ τὰ δρὸ των χέρια χειροκροτοῦν ἀλλήλους.

—

Περικλέτο,γῆν ὁρῶ,
κι'ἄφησέ με νὰ χορῶ
καὶ ν'ἀρχίσω τὸν χορό.

—

Περικλέτο μου γαλιάνδρα,
μὴ μοῦ γίνεσαι Κασσάνδρα
καὶ θρηνῶν'Ιερεμίας.

—

Ἄρχισε καὶ σὺ χορούς,
καὶ σὲ λίγο θησαυρούς
θάχῃ κάθε μας Ταμίας.

—

Ἡμέρα πανηγύρεως κι'ἀλλήλους ἀσπασθῶμεν,
καὶ πρὸς Ἑθνοσυνέλευσιν οἱ πάντες ἐργασθῶμεν.
Τὰ πάθη του τἀνήμερα καθένας ἂς δαμάζῃ,
κι'ὁ κρῦος ὁ Καρνάβαλος ἐξέδρας ἑτοιμάζει,
καὶ παρελάσεις κι'ἅρματα κι'ἄδρους ἀνθοπολέμους,
ἀλλὰ κι'αὐτὸς'στὸ γλέντι του φωνάζει:λαμποῤῥέμους.

Π.— Τὴν Συνέλευσιν κι'ἐγώ,
Φασουλῆ,ἐξολογῶ.
Τὴν Συνέλευσιν σαλπίζω
καὶ πολλὰ μ'αὐτὴν ἐλπίζω.

—

Ὠ!χαῖρε,Φοῖβε λαμπερέ,ποῦ φῶς χρυσῆς ἡμέρας
ἐφώτισε χαρμόσυνον τοῦ κράτους τοὺς πατέρας,
καὶ μίαν ἐξιλέωσε Βουλὴν ἁρπῶν,
Βουλὴν ἐπαναστάσεων καὶ περιπετειῶν.

—

Ἐδὰν εὐοῆ..μᾶς ἤλθανε καλὰ μὲ τὸ τσουβάλι..
πανήγυρις μὲς'στὴ Βουλὴ κι'ἀπάξω Καρναβάλι.
Πκιάνα νικητήριον
βαροῦν'στὸ Βουλευτήριον
'Ελῆαῖς καὶ Κορδονάκια.

—

Κι'ἀπάξω κουρελιόρηβες
χορεύουν γκαμηλιάρηβες
μαζὶ μὲ γαϊτανάκια.

—

Μὲς'στὴ Βουλὴ καλόγηροι
καὶ Πρέσβεις καὶ ποδόγυροι,
κι'ἔξω τρελλὸς Καρνάβαλος κτυπῶντας τὸ νταούλι
χορταίνει τώρα τοὺς Ρωμηοὺς μὲ χόρτα τοῦ Δρακῶλη,
καὶ σὰν ζητιάνος πηλαλεῖ μὲ δίσκους ἄνω κάτω,
καὶ μᾶς γυρεύει καὶ λεφτὰ νὰ κάνῃ Κομητάτο.

—

Φ.— Βρὲ καλῶς'στην,βρὲ καλῶς'στην τὴν μεγάλη τὴν κυρία,
τὴν'Αποκρηὰ τὴν κρύα,
ὁποῦ κόσμος καὶ κοσμάκης'μπρὸς καὶ'πίσω μαίνεται,
καὶ ζητοῦν νὰ τὴν θερμάνουν,ἀλλὰ δὲν θερμαίνεται.

—

Κύτταξέ την,κακαρρίχη,
πῶς σιρόνει ἰαπανί,

κρόα,σαρακοστιανή,
ποῦ καθένας τὴν οἰκτεῖρει.

—

Ποῦ σαλόνια καὶ χοροί!..
κύτταξε πῶς προχωρεῖ,
καὶ θυμᾶται πρῶτα κλέη,
κι'ἄκουσέ την τί μᾶς λέει.

Ἀποκρηὰ τρελλὴ
λυπητερὰ λαλεῖ.

—

Δυστυχισμένα χρόνια!..
κλεισμένα τὰ σαλόνια,
κι'οὔτε χορὸ παρκέτο
γιὰ μὲ δὲν εἶναι'φέτο.

—

Κι'οἱ φιφτυτοῦ κλεισμένοι,
ἀλλὰ μ'αὐτοὺς μαζὶ
κι'ὅλ'οἱ μπορζαζὶ
μὲ ὀλέπουν λυπημένοι.

—

Ποῦ σκώμματα ποικίλα
ποῦ πνεύματος καὶ χάριες;
ἀκόμη κι'ἡ γκαμήλα
δὲν φαίνεται μὲ κέφι,
μήτε κι'ὁ γκαμηλιέρης
βαρεῖ καλὰ τὸ ντέφι.

—

Πικράθηκε κι'αὐτή,
τὴν'πότισαν χολαῖς,
δῶστε μου κομφετί
νὰ ράνω κεραλαῖς.

—

Τῆς'Αττικῆς τἀλάτι
σπανίζει καὶ στειρεύει,
μήτε κι'ἀπ'τὸ Παλάτι
κανένας δὲν χορεύει.

—

Ξυπνῆστε μπάρμπα-ντόρο νὰ γυρέψετε,
κι'ἔλᾶτε μὲ τὸ ζέρι ν'ἀποκρέψετε,
νὰ πιῆτε,νὰ χαρῆτε,νὰ χορέψετε.

—

Θ'ἀλλάξῃ,βρὲ παιδιά,τὸ ροιζικό σας,
ἀνθοβολιῶν τριγύρω σας οἱ κῆποι,
ἐλ'ἀφθονοῦν'στὸ κράτος τὸ δικό σας
κι'μόνον ἀνθοπόλεμος σᾶς λείπει.

—

Σήκω,χαρτοβασίλεια,νὰ κάμῃς
ἐξέδρας καὶ σφοδροὺς ἀνθοπολέμους,
ποῦ δὲν τρομάζουν θῆλυ τὰς Δυνάμεις,
μήτε τοὺς γείτονάς σου καὶ τοὺς Λίμους.

—

Ἂς τρέξουν μὲς'στοὺς δρόμους Πιερότοι
κι'ἀλαλαγμοὶ ν'ἀκούωνται καὶ κρότοι.
Ξεχάσετε πῶς εἶσθε λυπημένοι
καὶ μὲ τὴ λύπη τίποτε δὲν βγαίνει.

—

Γελάσετε,παιδιά,μὲ τὸ στανιό,
κι'ὁ διάολος ἂς πάρῃ τὸν γενεό
ἐκείναν,ποῦ δὲν δίνουνε παράδες
γι'ἅρματα,γιὰ χορούς,γιὰ μασκαράδες.

—

Λύσετε καὶ γιὰ μὲ τὰ κομπεδέματα,
γελάσετε,παιδιά,κι'ἂς εἶναι ψέμματα,
κι'ἂν ἀδειανὰ κυττάζετε τὰ πιάτα,
μὰ δῶσετε λεφτὰ γιὰ Κομητάτα.

—

Σήκω,Ρωμηέ,μὲ τὸ στανιὸ νὰ ξαναζωηρέψῃς,
σήκω νὰ γίνῃς μασκαρᾶς καὶ νὰ παραχορέψῃς,
καὶ'στὸ χορὸ τραγοῦδ'αὐτὰ,
Ρωμηὲ μασκαρατζῆκε:

ἀνάθεμά τα τὰ λεφτά
κι'ἐκεῖνον ποῦ τὰ'βρῆκε.

—

Φ.—'Ακουσες τὴν 'Απόκρεα τί λέει, πρωγλοδύτη;
πήδα λοιπὸν μὲς'στὸ χορὸ
χωρὶς τραγοῦδι θλιβερό,
κι'ἄστειος ἔλα μασκαρᾶς καὶ'στὸ δικό μου σπήτι.

—

'Οποιος σοβαρὸ κρατεῖ,
κι'ὅποιος δὲν φορέση μάσκα
καὶ δὲν ρίξη κομπολόϊ,
τὴν κακὴ ψυχρή του φλάσκα.

—

Κάθε σύγχρονος ὀφείλει
μοναχός του καὶ μετ'ἄλλων
νὰ μᾶς κάνη τὸν ἀστεῖο.

—

'Ιτε πάλιν, παῖδες φῶτες,
πρὸς ἐξέδρας Καρναβάλων
νὰ σᾶς δώσουν ἀριστεῖο.

—

Π— Κύττα...σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
Δραγούμης σέρνει τὸν χορό,
καὶ τὸ μαντύλι τοῦ βαστοῦν ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη,
κι'ἀρχίζουν ἀνθοπόλεμο μὲ τὸν Μαυρομιχάλη.

—

Μπροστινέ μου, ποῦ χορεύεις,
νάδεργς τοῦτε ποῦ γυρεύεις
νὰ τελειώσουν ἡ δουλειαῖς...
Δεύτερε μὲ τῆς ἐλπαῖς,
πούσαι πρῶτος'στὰ κοπάδια,
νάχῃς τῆς Ραλλοῦς τὰ χάδια
καὶ νὰ πᾷν καλὰ τὰ λάδια.

—

Τρίτε, σύρε τὸν χορό σου
καὶ μὲ τὸν συμπέθερό σου.

—

Τέτοια Δραγούμης τραγουδεῖ
γιὰ τὸ καινούριο δάνειο,
ποῦ τὸ Ρωμαῖικο θὰ'δῇ
μὲ τοῦτο φῶς οὐράνιο.

—

Ράλλη μου μὲ τὴν ψῆττονα
νὰ τἄβρισκα νὰ'γλύτωνα.
Τζώρτζη μου μὲ τὸ καμάρι,
θὰ μᾶς κάνουν τέτοια χάρι;

—

'Αχ! καὶ νἄβλεπαν θρακόσα
μιλιούνια καὶ σκράντα,
φαντασθῆτε τότε γρόσα,
ἔξω φτώχια μιὰ γιὰ πάντα.

—

Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, τὸν Σαντεκλὲρ τὸν εἶδες;
Φ.—Εἶδα κι'ἔγὼ τὸν Σαντεκλὲρ, καὶ Γάλλους καὶ Γαλλίδες.

Τοῦ Σαντεκλὲρ κοκορεκὸ σ'ἐκεῖνο τὸ Βασιλικό.

—

Π.— Πῶς σοῦ'φάνη Φασουλῆ;
Φ.— Πετεινόμαλος πολύ.
'Ενας ἄνθρωπος δόγηκε κι'ἔκανε τὸν πετεινὸ
μ'ἕνα μοῦτρο, Περικλέτο, σὰν κι'ἐμᾶς ἀνθρωπινό.

—

'Ορεβουάρ, ἐφώναζε, μπὸν ζοὺρ, ἀλλόν, μερσί,
γιατ'ἦταν Γάλλος κι'ἔξευρε τὰ Γαλλικὰ φαρσί.
Κι'ἄλλοι κατόπιν 'βγήκανε ντυμένοι σὰν πουλιά,
ὅμως κι'αὐτοὶ μιλούσανε μ'ἀνθρωπινὴ λαλιά.

—

Κι'ὁ Σαντεκλὲρ μᾶς εἶπε φιλόμουσο κοινό,
ποῦ'πλήρωσες γιὰ'μένα τὸν ψευτοπετεινό,
δὲν πᾷς μὲς'στὰ κατέτσια, χωρὶς λεπτὸ νὰ δώσῃς,
νὰ'δῇς ἀληθινούς
καὶ πούρους πετεινούς;
ἀλλ'ἀπὸ σένα λείπει κι'ἑνὸς κοκόρου γνῶσις.

—

Δὲν πᾷς'στὸ Παρλαμέντο τῶν σεβαστῶν πατέρων,
ὁποῦ'μπορεῖς σ'αὐτὸ
νὰ'δῇς χωρὶς λεπτὸ
τὴν κοκορομαχίαν τῶν δύο συμπεθέρων;

—

Κι'εἶπε καὶ μιὰ Φασιανή: Ρωμηοί, σ'αὐτὸ τὸ χάλι,
ἂν δάνειο σᾶς ἔδειναν κι'οἱ Σαντεκλὲρ οἱ Γάλλοι,
τότε καὶ σεῖς γιὰ χρήματα'στὰ πόδια δὲν θὰ λιώνατε
κι'ἀγροτικὰ ζητήματα μὲ τοῦτο θὰ'τελειώνατε,
μὰ κι'ὄγδοα θὰ'βλέπατε νὰ γίνουν Ὑπουργεῖα
γιὰ τὸ καψεμπόριο καὶ γιὰ τὴν γεωργία,
κι'ἤθελε κι'ὁ Καρνάβαλος νὰ κάνῃ Κομητάτο...
μὰ ποῦντο τάφιλότιμο, τὸ τρὶς ἀνάθεμά το.

—

Τέτοια μᾶς εἶπαν'στὴ Σκηνή,
κι'ἀμέσως ἁλὰ Γαλλικὰ
τὸ στρίβει κι'ἡ Φασιανή,
κι'ἄκουσα κόσμον νὰ ὑρηνῇ
τριγύρω μου σπαρακτικά.

—

Γιατί, καϋμένε, Σαντεκλαῖς; λυπητερὰ τοῦ λέω...
γιὰ τὰ λεπτὰ τοῦ Σαντεκλὲρ μὲ πόνο Σαντεκλαίω.

—

Ἰδοὺ λοιπόν, ἀγαπητέ, ποῦ μ'ἔδειξε μεγάλη
κι'αὐτὸ τὸ Καρναβάλι
τὰ μαρινάτα χωριατὰ κι'ἀστεῖα μας σᾶς εἴπαμε,
καὶ τώρα τρέξε, Σαντεκλέρ, μὲ τὸ λειρὶ καὶ κτύπα με.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμπορορράπτης πρώτης,
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ συρμοῦ καθένας θαυμαστὴς
νὰ κόψῃ'γρήγορα ξανὰ
τὰ ροῦχα του τὰ'φετεινά,
κι'ἐκεῖθεν νάβγῃ λιγερὸς ὡσὰν κυπαρισσάκιον...
ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀραάκειον.

—

'Στοῦ γνωστοῦ Μαρινοπούλου τὸ μεγάλον Φαρμακεῖον
'βρίσκονται Γκλενάρ κορσέδες ἀληθῶς ὀγιεινοί,
ὁποῦ πρέπει νὰ τοὺς βάζῃ κάθε σῶμα γυναικεῖον,
ἂν ὡραῖον ὄντως θέλῃ κι'εὐμενὲς ν'ἀναφανῇ.
Τέτοιους θαυμαστοὺς κορσέδες, πούναι χάρις κι'εὐρωστία,
πρέπει κι'ἄνδρες νὰ τοὺς βάζουν...σᾶς μιλῶ χωρὶς ἀστεῖα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν ἀκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἑνακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σκαθρὰ πελέκα.

'Εξῆ Μαρτίου,
μηνὸς ἀρτίου.

Χίλια ὀκτὼ μετρῶ κι'ἑκατὸν ἀκόμη,
σὲ νεκροὺς καὶ ζωντανοὺς σήμερα συγγνώμη.

Τὸ ξύλινο ξεγυάρι μέλπει τὸ μαξιλάρι.

—

Φ.—'Οποία διακαίδασις ἀληθινὰ μεγάλη...
Τῶδες τὸ μαξιλάρωμα, βρὲ Περικλῆ, καὶ πάλι:
Π.—Τῶδα κι'ἐγέλασα πολύ...κι'ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς εἶναι γλύντι μοναχὸ κι'ἀπ'ὅλα πιὸ μεγάλο.

—

Εἰς μεγάλας ἑορτὰς
Καρναβάλων ἔβδ πέρα,
τότε, Φασουλῆ, σκιρτᾷς,
ὅταν βλέπῃς'στὸν ἀέρα
μαξιλάρια νὰ πετοῦν,
καὶ νὰ τὰ χεροκροτοῦν
οἱ Ρωμηοὶ ξεκαρδισμένοι
καὶ κατενθουσιασμένοι.

—

Φ.—Χαίρε χαίρε κατὰ πάνταμαξιλάρωμα δεινόν,
ὁποῦ πρῶτον ἐπεφάνης μὲς'τὴν γῆν τῶν 'Αθηνῶν,
κι'ἐπροκάλεσες μεγάλας τῶν 'Ελλήνων ἰαχὰς
κι'ἀνεπτέρωσες ψυχάς.

—

Χαῖρ'ἐφεύρεσις μεγάλη,
ποῦ Ρωμαῖικο κεφάλι
σ'ἀνεκάλυψε γιορὶ,
καὶ περνοῦμε τὸν καιρό.

—

Χαῖρε χαῖρε, μαξιλάρι...ποιὸς ἐκεῖνος, ἀδελφέ μου,
ποῦ'στὴν γῆν αὐτὴν τῶν φώτων
ἐνεπνεύσθη κατὰ πρῶτον
τὴν ἰδέαν τὴν μεγάλην τοῦ μαξιλαροπολέμου;

—

Ποιὸς ἐκεῖνος, κοκκαλιάρη,
ποῦ τὸ πρῶτο μαξιλάρι
τοῦ κατέβηκε νὰ ρίξῃ;

—

Καὶ μαξιλαροπολέμους
'στοὺς Ρωμηοὺς τοὺς θερμοαίμους
διατόρως νὰ κηρύξῃ;

—

Ποιὸς ἐκεῖνος, Περικλέτε,
ποῦ'γαλδάνισε κι'ἐρέτε
τῆς'Αποκρηᾶς τὰ πλήθη,
καὶ δυσθύμων πολιτῶν
ἠγαλλίασαν τὰ στήθη
μὲ τὸν πόλεμον αὐτόν;

—

Ὁ τοῦ μαξιλαρώματος μεγάλος ἐφευρέτης
αὐτὸς δὲν εἶναι νοῦς;
ἀνήκων'στοὺς καινοῦς,
μὰ κἄποιος ὑβριπέτης.

—

Κι'ἂν ἕνας κι'ἄλλος, βλάκα, κοινότατος φιλοπίτης
ἀνδριαντοποιῆται καὶ ζῶν καὶ μακαρίτης,
πλὴν ὁ μαξιλαρώσας τὴν γῆν τῶν μεγαλείων
φαντάσου πόσο πρέπει ν'ἀποθανατισθῇ...
κι'ἂν στήσουν ἀνδριάντα σ'αὐτὸν καὶ Μαυσωλεῖον
θαρρῶ πῶς δὲν τοῦ φθάνουν αὐτὰ νὰ ζοξασθῇ.

—

Τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον
ἐν μέσῳ τῶν 'Ελλήνων
πρέπει νὰ τὸν γνωρίσωμεν.

—

Καὶ πάντοτ'αἰωνίαν,
κλεινὴν καὶ δαιμονίαν
τὴν μνήμην νὰ τηρήσωμεν.

—

'Ας στέψωμεν ἐκεῖνον,
αὐτὸς γὰρ ὁ φαιδρύνων
τοὺς παῖδας τῶν 'Ελλήνων.

—

Αὐτὸς ὁ κατακτήσας
μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
κι'ἀριθμὸς ἀλατίσας
ἀνάστους Καρναβάλους.

—

'Ελλῆνες, φάλωμεν 'Ελλῆνα νέον,
ποῦ τὴν πρωτεύουσαν τῶν κεχηναίων
καταφκιδρύνει τὴν λατρευτήν.

—

Τοῦτον οἱ πάντες ἂς μιμηθῶμεν
καὶ μ'ἕνα ζῆλον ἂς ἐργασθῶμεν
πρὸς ἐφευρέσεις καθὼς αὐτήν.

Π.— Δεῦτε τὰ δόντια τρίξωμεν
καὶ πόλεμον κηρύξωμεν

πρὸς συγγενεῖς καὶ φίλους,
καὶ μαξιλάρια ρίξωμεν
γενναίως πρὸς ἀλλήλους.

—

Ἐβοῖ'στους μπαγλαρώσαντας
καὶ'στοὺς μπαγλαρωθέντας
καὶ'στοὺς μαξιλαρώσαντας
καὶ μαξιλαρωθέντας.

—

Ἐρρίτω πλῆθες πικριῶν
καὶ σκέψις θλιβερά,
καὶ σὲ καπέλα κυριῶν
ἂς γίνῃ συμφορά.

—

Τὸν μαξιλαροπόλεμον ὑμνήσωμεν μὲ θούρια
καὶ γυναικείων κεφαλῶν ἂς καταπέσουν ῥοῦρια.
Κάτω μπιξέδες φορηταὶ
τῆς τάδε καὶ τῆς δεῖνα,
κάτω καὶ πύργοι κινητοὶ
κ'ὅλα τὰ καπελίνα.

—

Καὶ ξένων ἀντιποχριτῶν
τὸ σοβαρὸ κανδύλι
σπεύδει τὸν πόλεμον αὐτὸν
'στὴν Δύσιν νἀναγγείλῃ.

—

Αἷμα γράφων ὅτι ῥέει
κ'ὅτι βρόμος ἀντιχεῖ
μαξιλαρικῶν πολέμων.

—

Κ'ὁ σὲρ Ἐδουαρδ ὁ Γκρέϋ
σοβαρῶς ἀνησυχεῖ
γιὰ τὸ καθιστὸς τῶν Αἱμων.

—

Καὶ καθεὶς ἐκ τῶν Μινίστρων
τῶν μαξιλαρῶν τὸν οἶστρον
ἐπικίνδυνον τὸν κρίνει,
γιατὶ κάποτε βαρύνει
κ'ἕνα μοναχὰ ζαγάρι,
ποὺ πουλιένγο μαξιλάρι.

—

Φ.— Ὅταν πληρώνῃς ζάβαλη,
λαχταριστοὺς παράδες
γιὰ νὰ γενοῦν Καρνάβαλοι,
γιὰ νἄβγουν μασκαράδες.

—

Ὅταν προμένῃς πῶς θἀ'βῇς θεάματα ποικίλα,
κ'ὅμως δὲν βλέπεις, Περικλῆ, μήτε ψωροκαμήλα,
μήτ'ἕνα παλιγριασαρᾶ μήτε τὸν γκαγκλάρη,
τί μένει διασκέδασις;...μόνο τὸ μαξιλάρι.

—

Ὅταν βλέπῃς τὴν ρεμούλα
ἐλεύθερος νὰ δουλεύῃ,
ὅταν κάθε φατσούλα
τὸν κυττᾷ νὰ βασιλεύῃ.

καὶ τὰ χέρια του ν'ἁπλώνῃ
τὴν σακκοῦλα σου νὰ πάρῃ,
τί ποινὴ γιὰ τοῦτον μόνη
κ'αὐστηρά;...τὸ μαξιλάρι.

—

Σὰν ἀκούσῃς φαμφαρόνους
ὅρκο φοβερὸ νὰ πιάνουν
σὲ βρυκόλακας προγόνους
πῶς θὰ δείξουν καὶ θὰ κάνουν.

—

Καὶ κατόπιν σὲ Τκρεῖα
χάσκουν σὰν κηφηναρά,
τί γιὰ τούτους πρέπει;...μία
δυνατὴ μαξιλαριά.

—

Ὅταν μέσα'στὴν ἀντάρα,
κεφαλὴ ξεβιδωμένη,
σταθῇ'μπρός σου μὲ λαπάρα
φουσκωτὴ καὶ κορδωμένη.

—

Καὶ σὺ βλέπεις σκυθρωπὸς
πόσα'χώνεψε καὶ πῶς,
τί βραδεῖαν ἀπομένει καὶ γιὰ τούτη τὴν λαπάρα;...
μιὰ μεγάλη μαξιλάρα.

—

Ὅταν σκούζουνε, φεριάρη,
συμπολῖτες φειρασμένοι
ὅτι νέων φόρων βάρη
θὰ μᾶς γδάρουν τὸ τομάρι,
ποῖον ὅπλον ἀπομένει
καὶ γι'αὐτούς;...τὸ μαξιλάρι.

—

Ὅταν κόμματα μεγάλα,
Περικλῆτο μου κεφάλα,
μὲ πεποίθησιν μᾶς λένε
πῶς θὰ δράσουν νότα μπένε
γιὰ τοῦ τόπου τὸ καλὸ
καὶ θ'ἀλλάξουνε μςκλό.

—

Τὴν κατάνυξιν σὰν βλέπῃς τῆς μεγάλης μετανοίας
τῶν κομμάτων, βρὲ γρουσούζη,
καὶ φαντάζεσαι'στὸ μέλλον ἀληθεῖς εὐδαιμονίας
γιὰ τὸν τόπο τὸν μουφλούζη,
πῶς σ'αὐτῆς τῆς μετανοίας θ'ἀπαντήσῃς τὸ τροπάρι;
μόνο μὲ τὸ μαξιλάρι.

—

Ὅταν ἄλλοι μουρμουρίζουν
μ'ἕνα θρῆνον περισσόν,
κ'ἔταν κλέη κακαρίζουν
μὲ φωνὴν διαπασῶν
Σαντεκλέρηδες μεγάλοι καὶ μικρὰ Σαντεκλεράκια,
τί χρειάζονται γιὰ τούτους...μερικὰ μαξιλαράκια.

—

Ὅταν βλέπῃς ἐδῶ πέρα
μὲς'στῶν πτήσεων τὴν μάννα
πῶς δὲν πάνε'στὴν ἄκρα
τοῦ Κατὲρς τἀεροπλάνα.

—

Ὅταν ἀπορῶν κυττᾷς
ὅτι δὲν πετοῦν, βρωμιάρη,
τότε σὺ τί τοῦ πετᾷς
τοῦ Βαρόνου;...μαξιλάρι.

—

Ὅταν βλέπῃς τόσας πτήσεις,
ὅπου σοβρχεται νὰ πτύσῃς,
κ'Ἴκαροι πετοῦν ἀπ'ὅλαις, Περικλέτο, τῆς μεριαῖς,
πῶς καὶ τούτους θ'ἀνταμείψῃς;...μόνο μὲ μαξιλαριαῖς.

—

Ὅταν'βῇς τὴν Ζαφειρίτσα,
Περικλέτο μου τζουτζέ,
μ'ὅλα τάλλα της καπρίτσα
νὰ ζητῇ καὶ φερετζέ,
τί θἀ'πῇς ὅτι τῆς λείπει μές'στὸ τόσο της καμάρι;...
κτύπημα μὲ μαξιλάρι.

—

Ὅταν σ'ἐξέδρας ὑψηλὰ βρὲ Περικλέτο, στέκῃς
ὡσὰν ντελῆφουσέκης,
προσμένων Καρναβάλους
μαζὶ μὲ τόσους ἄλλους.

—

Κ'ὁπόταν κλαῖς λυπητερὰ
καὶ τὸν'δικό σου τὸν παρὰ
καὶ τῶν συμπολιτῶν σου,
κ'ἄλλον δὲν βλέπῃς μακαρᾶ
παρὰ τὸν ἑαυτόν σου,
τί πρέπει τότε καὶ γιὰ σὲ τὸν πρῶτο ξεκουτιάρη;...
μόνο τὸ μαξιλάρι.

—

Ἂς τὸ ψάλῃ τὸ λοιπὸν
μὲ χαρμόσυνον ακοπὸν
κάθ'εὐδαίμων, κάθε τάλας.

—

Σὺ χαρὰ τῆς Ρωμηοσύνης,
σὺ πηγὴ τῆς εὐφροσύνης,
σὺ τῶν Καρναβάλων ἅλας.

—

Μόνον ὅπλον ἀπομένεις
τῆς ψυλῆς τῆς δοξασμένης.
Νέον ὅπλον, ποῦ δὲν φέρει
σὲ κανένα κρύους τρόμους,
ἐλαφρὸν γιὰ κάθε χέρι,
γιὰ παιδιῶν καὶ γέρων ὤμους.

—

Ὅπλον νέον, συμβολίζον τὴν σαρκάζουσαν Ἑλλάδα,
μιαν ἡμερον καλάδα,
ποῦ μισεῖ τὴν ἀγριάδα.

—

Ὅπλον νέον, ποῦ τῶν φώτων ἡ πατρὶς τὸ περιθάλπει
καὶ τὸ μέλπει κάθε στόμα,
ποῦ σκοτόνει κάθε κάλπη
μὲ τὸ γέλοιο, μὲ τὸ σκῶμμα.

—

Ἀνακάλυψις τελεία
καὶ στὴν σύγχρονον Ἑλλάδα...
μ' αὐτὴν γίνεται γελοία
καθεμιὰ ψευτοφλλάδα,
κ' ὅπου βλέπεις γαϊδουριὰ
δίνε της μαξιλαριά.

—

Ὅπλον ἥμερον, ὡραῖον,
σαρκασμοῦ βολὰς ἀρίνον
κατὰ τόσων ἀρουραίων
καὶ πατριωτῶν κηφήνων.

—

Καὶ σὰν βλέπῃς νὰ πετᾷ
πέρτουν κάτω πτώματα
μόνο μὲ τὰ χωρατά,
μόνο μὲ τὰ σκώμματα.

—

Ζήτω τοῦ μαξιλαριοῦ,
ποῦ κανεὶς δὲν τοῦ γλυτόνει
καὶ τὸ σοβαρὸ σκοτόνει
καθενὸς κηφηναριοῦ.

—

Κτύπα καθένα μούτσουνο .. κ' αὐτὸ τὸ τρισκατάρατο,
κ' αὐτὸ τὸ τετραπέρατο,
μὲ μαξιλάρι βάρα το
καὶ γάνωστου τὸ κέρατο.

—

Δεῦτε μαξιλαρώσωμεν καμπόσους Σαντεκλήρηδες
καὶ κάτι μακροχέρηδες.
Δεῦτε πολλοὺς σαρώσωμεν
μὲ τόπλον μας τὸ σπάνιον,
δεῦτε μαξιλαρώσωμεν
κ' ὅσους δὲν δίνουν δάνειον.

—

Δεῦτε πρὸς ἐκκαθάρισιν προσθῶμεν, παλληκάρια,
μόνον μὲ μαξιλάρια.
Τὸ μαξιλάρ' ἱππεύσωμεν
καὶ πρὸς πατρίδα σπεύσωμεν
πολλάκις σαρκασθεῖσαν
καὶ μαξιλαρωθεῖσαν.

—

Καλῶς 'στὴν τὴν Σαρακοστὴ μὲ σκορδαρίλας ἄρωμα,
κ' αὐτὴ σὰν τὸν Καρνάβαλο γυρεύει μαξιλάρωμα,
καὶ τοῦ μαξιλαρώματος τὸ γλέντι τὸ τρανὸ
εἶναι κ' Ἀποκρηάτικο καὶ Σαρακοστιανό.

—

Καὶ μὲς 'στὴν τόση προσευχὴ καὶ 'στὴν πολλὴ νηστεία,
ὁποῦ τὰ στήθη σου κτυπᾷς ὡς ὁ γνωστὸς Τελώνης,
σὲ βεβαιῶ πῶς παντελῶς δὲν κάνεις ἁμαρτία
ὅταν μαξιλαρώνεσαι κ' ὅταν μαξιλαρώνῃς.

—

Δὲν εἶναι γλέντι μοναχὰ γιὰ τοὺς καινοὺς ἀνθρώπους,
θαρρῶ πῶς πρέπει κάπουτε καὶ γι' Ἀρχιεπισκόπους,
ποῦ περιβάλλονται τὸ φῶς κ' ἐκεῖνοι σὰν ἡμᾶς,
τὸ θέλουν τώρα κ' ἀπ' ἐκεῖ
τῆς Πόλις οἱ Συνοδικοί,
ποῦ Πατριάρχας πολεμοῦν μ' ἀρχαῖον Συνταγμάτιον.

—

Τὸ θέλουν δοῦλοι τὸν λαμπρὸν νυμφῶνα τοῦ Κυρίου
τὸν μεταβάλλουν ταπεινῶς εἰς οἶκον ἐμπορίου.

Τὸ θέλουν δοῦλοι παίζοντες μὲ τὸ δουλοπρεπὲς γένος
δὲν βλέπουν ὅτι σπείρεται τῆς ἐριδος ὁ σπόρος,
τὸ θέλει κάθε σεβαστός, κάθε μωρὰ παρθένος,
ὁποῦ κατόπιν ἑορτῆς ὀργῆ λαμπαδηφόρος.

Ψυχοσαββάτου τελετὴ καὶ πεθαμμένων σκελετοί.

—

Φ.— Μαξιλαρώματος καιρὸς
γιὰ κάθε μωροκύριον,
μὰ τώρα στρέψε σοβαρὸς
κ' ἐκεῖ 'στὸ Κοιμητήριον,
καὶ κύττα, φίλε σκελετέ,
πόσοι τελοῦνται τελετές.

—

Τί πανηγύρι, Περικλῆ, τί γέλως κ' εὐθυμία!...
μὲ μαξιλάρια σκελετοὶ
βγαίνουν ἀπὸ μνημεῖα
καὶ σὰν κ' ἐμᾶς γελοῦν κ' αὐτοί.

—

Κ' ἐδῶ καλοπληρόνονται,
κ' ἐδῶ κακλοπληρόνουν,
κ' ἐδῶ μαξιλαρένονται,
κ' ἐδῶ μαξιλαρόνουν.

—

Κ' ἐξῶ 'στὸ Κοιμητήριον φθόνος πολὺς καὶ ζήλεια,
κ' ἐδῶ καθεὶς σκυλεύεται,
κ' ἐδῶ τὸ λάδι κλέβεται
μέσ' ἀπὸ τὰ καντήλια.

—

Κ' ἐδῶ νεκροὶ φθονοῦν νεκρῶν τιμὰς καὶ μεγαλεῖα,
κ' ἀκοῦς παράπονα μικρὰ
μέσ' ἀπὸ μνήματα μικρὰ
γιατὶ κ' αὐτὰ μαρμάρινα δὲν εἶναι Μαυσωλεῖα.

—

Βλέπεις ἀσήμους σκελετοὺς... τὰ ζωντανὰ κουφάρια
δὲν ἄρηγαν προσκέφαλο σὲ τούτους τοὺς προστύχους,
καὶ σήμερα δὲν ἔχουνε κ' ἐκεῖνοι μαξιλάρια
γιὰ νὰ μαξιλαρώσουνε γερὰ τοὺς τυμβωρύχους.

—

Σὰν σὲ θαρροῦν γιὰ ταπεινὸ
καὶ παραπεταμένο,
τότε σὲ τρῶν καὶ ζωντανό,
σὲ τρῶν καὶ πεθαμμένο.

—

Κ' ὁπόταν, ἐλθῇ, Περικλῆ, μεγάλο ψυχοσάββατο
ζητεῖς τὸ μαξιλάρι σου νὰ 'βρῇς 'στὸ νεκροκράββατο,
μὰ βλέποντας πῶς 'χάθηκε τὰ χέρια σου σταυρώνεις
κ' ἔλα μαξιλαρόνεσαι καὶ δὲν μαξιλαρόνεις.

—

Π.—Εὗρα τὸ μαξιλάρωμα.. κ' ἐγὼ βρὲ φαμφαρόνο,
πέρνω τὸ μαξιλάρι μου καὶ σὲ μαξιλαρόνω.

—

Βλ. καμπόσους ποιημάτιας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελικούς.

—

Ὁ Γεώργιος ὁ Βλάχος κ' ἡ τοῦ Κόντου Δημαρέτη
ἔγιναν κ' οἱ δύο τώρα κανακάρικο ζευγάρι,
κ' ὁ Ρωμηὸς μετὰ χαρᾶς του πατρικὴν εὐχὴν προσθέτει:
ἡ ζωὴ των ὅλη νἄναι σὰν τὸ πρῶτο τὸ φεγγάρι.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κ' ἐνακόσια δέκα
κ' ἕλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Δεκατρεῖς τοῦ Μάρτη
τοῦ κατσουλογδάρτη.

Χίλια δεκατρία κ' ἑκατὸ προσέπι,
ζήτημα μεγάλο θλίβει τὸ Δουβλέπι.

Μεγάλα ξαφνικὰ μὲ τὰ Φεσσαλικά.

—

Ἄλλο καὶ τοῦτο ξαφνικὸ
τὸ ζήτημα ταρτυτικό,
ποῦ χύνει κ' αἷμ' ἀδελφικό.

—

Κ' ἐδῶ μοῦ λὲν ἀργάζεται πολλῶν δημοκοπία,
πλὴν ὁ καιρὸς γιὰ αἰγουρα θἀφίρῃ θεραπεία.
Ὑπομονὴ καὶ νοῦς, παιδιά,
καὶ ρίχτε κάτω τὰ ραβδιά,
κ' ἐγὼ σᾶς εἶπα κ' ἄλλοτε πῶς σὰν αὐτὸ ζητήματα
δὲν λύνονται χωρὶς αὐτά,
ποῦ λέγονται κοινῶς λεφτὰ
κ' ἀργύρια καὶ χρήματα.

—

Ξέρετε πῶς δὲν ἔχομε τὸν μπέστα τὸν Ἀργύρη
καὶ μὴ μᾶς κάνετε καὶ σεῖς κανένα πανηγύρι.
Τοῦ κάκου, δὲν μ' ἀκούσανε, κ' ἤθελαν μακελλιά,
κ' ἤθελαν ἐπανάστασι, πλιάτσικο, ρεμπελιό,
κ' ἔπεσαν κάτω θύματα μορτίτες καὶ κολλῆγοι,
κ' εἶδα τὴν ἐριδούλακα καιρίως πῶς ἐπλήγη,
καὶ κλαίει μαυροφόρα
τὴν συμφορὰ της τώρα,
καὶ μέσα 'στῆς ἀνοίξεως τῆς μυρωμέναις αὖραις
βλέπει νὰ κυματίζουνε κάτι σημαίαις μαύραις.

—

Ὁ νόμος δέχομαι κ' ἐγὼ πῶς εἶναι πιὰ καιρὸς
ἀκαίμητος καὶ δίκαιος νὰ στέκῃ τιμωρός.
Πρέπει νὰ πέφτουν δυνατὰ τῶν νόμων τὰ κτυπήματα
καὶ νὰ μὴ σήπωνται νεκροί,
ἐδῶ μόνον οἱ μικροί
τυχαίνει πάντα καὶ παντοῦ νἄναι τοῦ νόμου θύματα.

Ἐκκαθάρισις μεγάλη, ποῦ τοὺς ῥύπους μας θὰ βγάλῃ.

—

Π.—Λοιπὸν τί βλέπεις, Φασουλῆ;..
Φ.— Τοῦτο ποῦ βλέπουν ὅλοι,
κυττάζω τὸ Ρωμαῖικο σὰν ἕνα περιβόλι,
καὶ μίαν Ἐκκαθάρισιν μεγάλην κατὰ πάντα
νὰ καθαρίζῃ γενικῶς χωρὶς νὰ ξέρῃ γιάντα.

Καιρὸς ἀναγνωρίσεως
ἑκάστης ἱκανότητος,
καιρὸς ἐκκαθαρίσεως,
καιρὸς καθαριότητος.

—

Ὅλοι τὸν γιακᾶ τινάζουν,
κ' ἐκκαθάρισις φωνάζουν
πρέπει τώρα νὰ γενῇ
'στοὺς Ρωμηοὺς ἀληθινή.

—

Ἔξω τώρα κάθε λίρα,
κάθε ζωοφθόρος κάμπη,
καὶ μιὰ πάστρα πέρα πέρα
'στοὺς Ρωμηοὺς νὰ καταλάμπῃ.

—

Δὲν θὰ γίνῃ καμμιὰ χάρις,
ἔξω κάθε κατεργάρης,
ἔξω κάθε σαχλοδλάκας,
κάθε φίλος τῆς ἀμάκας.

—

Ἐκκαθάρισις τρανή,
πρόγραμμα σωτήριον,
ποῦ τὸ κράτος θὰ γενῇ
ἕνα Καθαρτήριον.

—

Καθαρτήριο κοινό,
ποῦ θὰ βάζουν καραντίνα
μὲ τὸν ἅγιο τὸν δεῖνα
καὶ τὸν τάδε τὸν τρανό.

—

Καθαρτήριο μεγάλο,
ποῦ κ' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς θὰ καθαρίσῃ ῥύπους
κατ' οὐσίαν, κατὰ τύπους.

—

Βλέπω τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν Πανεπιστημίων,
βλέπω τὴν ἐκκαθάρισιν καὶ πάντων τῶν τιμίων,
βλέπω τὴν ἐκκαθάρισιν κ' ἐν μέρει καὶ καθόλου,
βλέπω τὴν ἐκκαθάρισιν στρατεύματος καὶ στόλου.

—

Ἀκούω βρόντους καὶ σεισμοὺς ἀγρίων Ἐγκελάδων
ζητούντων ἐκκαθάρισιν τῶν διαφόρων κλάδων,
βλέπω τὴν ἐκκαθάρισιν καὶ πάντων τῶν δαίων,
τῶν ἐπισκόπων τῶν σεπτῶν κ' ἐλιῶν τῶν Ἀμβροσίων.

Βλέπω τὴν ἐκκαθάρισιν εἰς ὅλους τοὺς κύρους.
καὶ μὲ σωλῆνας,Περικλῆ,κυττῶ καθαρτηρίους
νὰ γίνεται καθαρισμὸς τῆς καθεμιᾶς γελοίας
καὶ λιπαρᾶς καιλίας.

—

Τρνῶ κι'ἐγὼ τοὺς καθαρμοὺς
καὶ κρὰζω προτρωρήσετε,
κι'ἀμέσως κλάδους καὶ κορμοὺς
τελείως καθαρίσετε.

—

Ἔμπρὸς ἔμπρὸς νὰ τύχετε παρ'ὅλων ἐγκωμίου,
κι'ἀκούω στὰ Προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου
νὰ ρητορεύουν φοιτηταί...τί τρέχει τοὺς ρωτῶ...
μοῦ λέγουν:ἐκκαθάρισις ..δὲν τὸ μαθες κι'αὐτό;

—

Τὴν ἐκκαθάρισιν ἀκοῦς ἀπ'ὅλαις τῆς μεριαῖς.
ποῦ χάνεις,Περικλέτο μου,ταῦτα καὶ τὰ πασχάλια,
καὶ γιὰ τὴν ἐκκαθάρισι πέφτουν καὶ μαγκουριαῖς,
κι'ἀνοίγουν μύτας κάμποσαις καὶ μερικὰ κεφάλια.

—

Πῆγας ἐκκαθαρίσεως πυργόνεται πελώριος
καὶ τὸν κυττᾷ περίτρομος καθένας πατριώτης,
κι'ὁ Πατριάρχης ὁ σεπτὸς,ὁ μάρτυς ὁ Γρηγόριος.
κι'ὁ πρωτομάρτυς τῶν Φερῶν κι'ὁ Κοραῆς ὁ Χιώτης
μέσα'στὸ σκότος τῆς νυκτὸς μιλοῦν,χαντακωμένε,
κι'ἐγὼ σιμόνω σιγαλὰ ν'ἀκούσω γιὰ τί λένε.

—

Καὶ τί νομίζεις,Περικλῆ,πῶς ἔλεγαν κι'ἐκεῖνοι;
γι'αὐτὴν τὴν ἐκκαθάρισι συνομιλοῦν κρυφά,
κι'ἐγὼ τοὺς ἐβεβαίωσα πῶς σίγουρα θὰ γίνῃ
καὶ τὸ χαρτοβασίλειο'στὴν πάστρα θὰ τρυφᾷ.

—

Ἐρὲ τί μᾶς λές,ἀπήντησαν κι'οἱ τρεῖς μαρμαρωμένοι
'στὰ γέλοια λιγωμένοι,
κι'ἐγὼ τοὺς ἐβεβαίωσα καὶ πάλιν σοβαρὸς
πῶς ἔφθασε καιρὸς
κοινῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν ρύπων τῶν συγχρόνων
πρὸς δόξαν τῶν προγόνων.

—

Π.—Καὶ δὲν μοῦ λές,βρὲ Φασουλῆ,τὰ'πίστεψαν αὐτά;
Φ.—Ἐνόμισαν ὡς φαίνεται πῶς εἶναι χωρατά,
κι'ὁ τῶν γραμμάτων Κοραῆς,ξυλένιε τρωγλοδύτη,
μὲ τὸν κονδυλοφόρο του μοῦδωσε μιὰ'στὴ μύτη.

—

Καὶ πάλιν ἐβεβαίωσα πῶς λέω τὴν ἀλήθεια
μὲ στόμα καθαρό,
κι'ὁ Πατριάρχης λέγοντας πῶς εἶναι κολακόθια
κι'αὐτὰ'στὸ πατερό,
τὴν πατερίτσα ποῦ κρατεῖ
ἐσήκωσε μηνίων,
καὶ μοῦδωσε μιὰ δυνατὴ
μὲ τούτη'στὸ κρανίον.

—

Μὰ καὶ μ'ἐκείνης τῆς ξυλιᾶς τὸν ἄμετρο τὸν πόνο
ἐγὼ τὴν ἐκκαθάριαν τοὺς ξαναβεβαιώνω.
ὅταν κι'ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν
μὲ τόνεν ψάλλιον ἠχηρόν:
Ὡς πότε,παλληκάρια μου,καὶ τάλλα τὰ γνωστά,
ἐσήκωσε τὸν κύλινδρον ἐκεῖνον ποῦ βαστᾷ,
καὶ μία μοῦ'κατάφερε'στ'ἀπύλωτά μου χείλη,
ποῦ τότε πιὰ τὸν οὐρανὸ τὸν εἶδα σὰν σφεντόλι
καὶ τὸν παπᾶ σὰν βῶδι,
κι'ἀμέσως'πῆρα πόδι.

—

Ἐν τούτοις ἔμως μ'ἔλ'αὐτά
δὲν εἶναι ὀχλου χωρατά
τὰ τῆς ἐκκαθαρίσεως σωτήρια προγράμματα,
κι'ἂς τὰ θαρροῦν οἱ πρόγονοι κάπως ἀστεῖα πράμματα.

—

Καὶ'σὺ τὴν ἐκκαθάρισιν ἀληθεστάτην κρῖνε
καὶ σκοῦζε την ἐδῶ κι'ἐκεῖ,
κι'ἂν πρόγονοί μας μερικοὶ
δὲν θέλουν νὰ πιστέψουνε δικαίωμά των εἶναι.

—

Καὶ σὺ μὴν παύῃς νὰ πετᾷς εἰς ὄνειρα μετάρσια
καὶ νὰ μετεωρίζεσαι,
καὶ τῶρα μὲ τὴν ἄνοιξι πῖνε καὶ σὺ καθάρσια
συχνὰ νὰ καθαρίζεσαι.

—

Μ'αὐτὴν τὴν ἐκκαθάρισιν ἔχω πολλαῖς ἐλπίδες,
κι'ἂν σ'ἄλλα μέρη βλέπουνε τὸν ἥλιο μὲ κηλίδες,
πλὴν ἐδῶ πέρα,προσφιλῆ,
'στῶν φώτων τὴν κοιτίδα
θὰ βλέπῃς νὰ φεγγοβολῇ
χωρὶς καμμιὰ κηλίδα.

—

Ἰδὲ τὴν ἀκηλίδωτον τὴν πάρεχον τῶν φώτων,
κι'ὁ Φεῖδος,ποῦ λεμποκοπᾷ,
ὡς ἀκηλίδωτον σκορπᾷ
σὲ γῆν ἀκηλιδώτων.

—

Ἐκκαθάρισις νέα προβάλλει
μὲ μιὰ σκεῦπα'στὸ χέρι μεγάλη.
καὶ σκουπίζει σκουπίζει σκουπίζει
καὶ καθάρσεις'στὸ κράτος σκλπίζει.

—

Τὴν γεραίρευν'Ελλήνων παιδιὰ
καὶ τῆς στρώνουν φοινίκων κλαδιὰ
νὰ πατήσῃ κι'ἐμπρὸς νὰ περάσῃ
κι'ἡ μεγάλη της σκεῦπα νὰ δράσῃ.

—

Χιονόπτερος ἔρχεται κόρη
καὶ καθεὶς τῆς φωνάζει:πρόσχώρει,
κι'ὅλο σάρωνε κάθε βρωμιάρη,
ποῦ ψυχὴν δὲν παστρεύει καὶ σῶμα.
πλὴν ἡ σκεῦπα κι'ἐμέν'ἂς μὴν πάρῃ
κι'ἄφησέ με'στὴν πρώτη μου βρῶμα.

—

Μέσα σὲ τόσα παστρικὰ τσανάκια τοῦ καιροῦ,
τοῦ'τόσον καθαροῦ,
ἂς μείνῃ κι'ἕνα βρωμερὸ πρὸς χάριν ποικιλίας,
κηλὶς καθαριότητος ἐδεώδως τελείας.

—

Ἂς μείνῃ,σὲ παρακαλῶ,
κι'ὀλίγη ρυπαρότης...
δὲν κάνει καὶ πολὺ καλὸ
τόση καθαριότης.

Ἐκκαθάρισις ἦλθε,μαγκούφη,
καὶ τῆς λένε καμπόσαι ταρτοῦφοι:
ἔλα,κόρη,κοσφὴ πρὸς τοὺς θρήνους,
μὰ ποτὲ μὴ σκουπίσῃς κι'ἐμᾶς.
τοὺς λευκοὺς,τοὺς ἀμώμους,τοὺς κρίνους.
ποῦ καὶ σὺ μπρὸς σὲ τούτους βρωμᾷς.

—

Ἐκκαθάρισις πάλι καινούρια
σὲ μελάδες μᾶς βάζει καὶ φούρια.
Ποταμὸς μὲ κρυστάλλινα ρεῖθρα,
Σιλωὰμ θαυμαστὴ κολυμβήθρα,
καθαρίζει παιδιὰ καὶ πατέρας,
καθαρίζει ψυχὰς καὶ γαστέρας.

—

Νάτην νάτην λευκείμων ἡ τσεῦπα,
ποῦ ζητεῖ μὲ θεράπτη σκεῦπα
νὰ σκουπίσῃ Ρωμηῶν παλληκάρια,
ὅμως ὅλα τἀβρίσκει καθάρια.
καὶ μὲ στόμ'ἀνοικτὸ στιαματᾷ
καὶ τὴν σκεῦπα της κάτω πετᾷ.

—

Ἄκου τὴν Ἐκκαθάρισιν τί λέει,βρὲ κλαφάρη:
κάποιος κακὸς μ'ἐπύλησε γιὰ πράσινο χαζάρι,
καὶ μοῦπε'στὸ Ρωμαΐικο πῶς εἶναι κόπρος τόση,
ποῦ πρέπει κάποιος Ἡρακλῆς νὰ τὴν κατακαρώσῃ.

—

Ὅμως ἐγὼ καὶ μὲ χαρὰ κυττάζω καὶ μὲ λύπη
πῶς τὸ καψο-Ρωμαΐικο δὲν τὸ ρυπαίνουν ρῦπα,
καὶ μήτε στίγμα καὶ λεκὲ δὲν'βρίσκω σὲ κανένα
κι'οἱ κόποι τοῦ σαρώματος πηγαίνουν'στὰ χαμένα.

—

Κι'ἀλήθεια λέγ'ἡ κόρη,ξυλένιε σκουπιδιάρη...
καὶ ποιὸς τὸν ἑαυτό του νομίζει γιὰ μουρνταρη;
ὅλους τοὺς ἄλλους βλέπει γεμάτους μὲ κηλίδας,
κι'ἐκείνες κόκκος μόνος
λευκότερος χιόνος
καθὼς ὁ Ζεὺς,σὰν πῆγε'στὸν Θάλαμον τῆς Λήδας.

—

Καλὰ τὰ λέγ'ἡ κόρη...καὶ σὺ τὸν ἑαυτόν σου
πανάμωμον τὸν βλέπεις,παρθένον ἀνεμώνην,
ἀλτέρι δὲ τοὺς ρόπους τῶν συμπατριωτῶν σου
καθὼς ὁ Φαρισαῖος τὸν ταπεινὸν Τελώνην.

—

Κυττάζω Φαρισαίους καὶ Γραμματεῖς συγχρόνους
κηλίδας ταπεινῶν
νὰ φέγγων Τελωνῶν,
καὶ καθαροὺς νὰ κρίνουν τοὺς ἑαυτοὺς των μόνους.

—

Πρὸς μίαν ἐκκαθάρισιν περιχαρὴς σφυγῶ,
καὶ ταύτην κελαδήσωμεν εἰς τοὺς παρόντας σάλους,
κι'ἀφοῦ καὶ σὺ τὸ κάθαρμα κι'ὁ καθαρὸς ἐγὼ
θέλω τὴν ἐκκαθάρισιν μονάχα γιὰ τοὺς ἄλλους,
περὶ τῆς Ἐκκαθαρίσεως ἡ σκεῦπα θὰ σκουπίσῃ,
ἀμάλου στοκοφίσι,

—

Π.—Καλὰ τὰ λές,βρὲ Φασουλῆ,κι'ἐγὼ σ'αὐτὰ συμφάσκω,
κι'ὡς παρθενίας κρίνον
τὸν ἑαυτόν μου κρίνων
λέγω'στὴν Ἐκκαθάρισιν:φύγε πρὶν κάνῃς φάσκο.

—

Φύγε,τῆς λέγω,παστρικέ,
κι'ἔξω,καθὼς γνωρίζεις.
δὲν θἄβρῃς πουθενὰ λακέ,
κι'ἀδίκως καθαρίζεις.

—

Μᾶς ἦλθες ὑπερήφανος μὲ κόρδωμα θρασύ,
ἔμως ἐμεῖς πανάγραντοι σοῦ κάνομε χαλάστρα,
καὶ πρόσεχε,παρακαλῶ,νὰ μὴ βρωμήσῃς σύ
μ'ἐκεῖνο σου τὸ σάρωθρο τὴν τόση μας τὴν πάστρα.

Πρωτοῦ μὲ κουνουπίδια
σὲ δρόμους ντροπιασμένη,
γκρεμίσου,καὶ σκουπίδια
δὲν θἄβρῃς οὐτὲ τεμένη.

—

Δὲν σὲ καλεῖ πηλὸς
καὶ δυσωδία βόθρων,
κι'ἀνάγκην παντελῶς
δὲν ἔχομεν σαρώθρων.

—

Ἐκκαθάρισις νέα προβάλλει
μὲ μιὰ σκοῦπα'στὸ χέρι μεγάλη,
ὅμως ὅλοι τῆς λέν:ξεκουμπίδια,
καὶ τῆς δίνουν γιὰ μόνο φαγί
μερικὰ τελευταῖα ἀκουπίδια,
ποὺχαν μείνει'στῆς πάστρας τὴ γῆ.

Μονόλογος ἀνδρὸς διωκομένου, τοῦ Παναγιωτοπούλου τοῦ καϋμένου.

—

Π.— Τὸ ράσο'χήμηξε καὶ μὶ διώκει,
ποῦ λές πῶς τοὔφαγα τὸ πιγκόκα.
Μαζί μου τἄβαλαν,δὲν τοὺς ἀρέσω,
κι'ἀπὸ τἀξίωμα θέλουν νὰ πέσω.

—

Τὸν τῆς Παιδείας,ὁποῦ σφιγτᾷ,
παπαβολόγι τὸν κινγγᾷ.
Καὶ τοῦτοι μέσα'στὴν τρικυμία
λὲν πῶς δὲν ἔχω πίστι κιμμία.
μὰ'στῆς Παιδείας ἑρμοῦν τὸν μύστη
καὶ νὰ μ'ἀλλάξουν ζητοῦν τὴν πίστι.

—

Ἀπὲ κανένα δὲν 'βρίσκω χάρι..
τί δὲν μοῦ ψάλλουνε,καὶ μέσα σ'ὅλα
πῶς γιὰ νὰ κάνω τὸ παλληκάρι
ἐκτύπησ'ἄλλοτε μὲ μιὰ πιστόλα
τὸν Ἅγι-Γεώργη τὸν καβαλάρη.

—

Μέσα σὲ τέτοιους καιροὺς νηστείας
τέτοια μοῦ ψάλλουν εἰς ἦχον πλάγιον,
καὶ τῆς φριχτῆς μου τῆς ἀπιστίας
μάρτυρα βάζουν κι'αὐτὸν τὸν ἅγιον.

—

Ἂν δὲν μὲ παύσουν μὶ φοβερίζουν
ὅτι θὰ πᾶνε καὶ'στὸ Γουδί...
παύσετε λέγω,μὰ δόντια τρίζουν
κι'ὅλο μοῦ ψάλλουν:πᾶ βοῦ γὰ δί.

—

Ἡ νέα κτίσις ἐξέστη πᾶσα
τὰ θυμωμένα σὰν εἶδε ράσα.
Ἐγώ,ποῦ τόσο καλὸς ἐφάνηκα,
εὑρῆκα τώρα τὸν διάβολό μου
μὲ καλυμμαύκια καὶ φαρδομάνικα...
μπᾶσα καλό σας...μπᾶσε καλό μου.

—

Πηγαίνουν'στὸν Δραγούμη μὲ πάθος σταυρωτῶν
καὶ κράζουν:ἄρον ἄρον καὶ σταύρωσον αὐτόν.

Τοῦ Γρίβα τὴν κρεμάλα μοῦ δίνουν ἀριστεῖο,
μὰ λὲν'Ισκαριώτη χωρὶς θεὸ κανένα,
κι'ἔτσι μὲ τοῦτα θέλουν νὰ κάνουν τὸν δαυτεῖο
καὶ πιὸ χωρατατζῆδες νὰ γίνουν ἀπ'μένα.

Πάλι γιὰ τὴ στενὴ ἀντάρα καὶ φωνή.

—

Γιὰ τὴ στενὴ καὶ πάλι φωνὴ'στὸ Βουλευτήριο
κι'ἔξω συλλαλητήριο,
κι'ἐνῷ πολλοὶ φρενιάζουν γιὰ τῆς στενῆς τὰ κλείη
φωνὴ τοῦ κράτους λέει:

—

Μὴν κάνετε,παιδιά,μεγάλη φασαρία
μήτε γιὰ τὴν στενὴ,μήτε γιὰ τὴν εὐρεία,
κι'ἂν ἐκλογαῖς ποθῆτε μὲ τὴν στενὴ καὶ πάλι,
στενὰ μοι πανταχόθεν,καὶ μὲ τῆς δύο χάλι.

—

Σοχάσετε,παιδιά,κι'ἔχω στενοχωρία
μὲ τούτη τὴ στενὴ,μ'ἐκείνη τὴν εὐρεία.
Κι'ἐμπρὸς εἰς ἄδειο κορδανὲ
ὑάλλωτά ζῆτα μου ξανά
περνοῦν στενόχωρα στενὰ
κι'ἀπεναντίας στενοπούς
μ'εὐρείας δλέψεις καὶ σκοπούς.

Κολλύβων μοιρασιὰ καὶ κοσμοχαλασιά.

—

Στὸ Παρλαμέντο κόλλυβα μοιράζονται καὶ πάλι
καὶ γίνεται γι'αὐτὰ κακῆς καὶ μανιώδης πάλη,
κι'ἤλθαν καμπόσοι κι'ἀπ'τὴν Κῶ
κι'ἄλλοι γυρεύουν μερδικό.

—

Κι'ἐμένα,μπάρμπα, δῶσε μου...μεγάλ'ἡ καλοσύνη σου...
μνήσθητι,κύριε,κι'ἐμοῦ'στὴν ἐλεημοσύνη σου.
Κι'ὁ Στέφανος τοὺς ἔλεγεμὴ μοῦ ζητᾶτε κι'ἄλλα,
ὅμως ἐκεῖνοι πιὸ πολὺ δουτεῖν μὲ τὴν κουτάλα.

—

Καὶ μὲ διάτορον φωνὴν
καὶ γόους ὀξυτάτους
διεμερίσαντο καὶ νῦν
ἰμάτια τοῦ κράτους
πολλαὶ μερίδες δουλευτῶν
ἐβάλευσαι κλῆρον ἐπ'αὐτῶν.

—

Νομοσχεδίων ψήφισις,ὧν ἀριθμὸς οὐκ ἔστι,
πλὴν ὁ καιρὸς ὁ κρίσιμος τῆς λήξεως ἐπέστη,
κι'ἐδῶ φαγάδες φεύγουνε κι'ἀγάδες γιὰ ταιμπούκι,
ποῦ κι'ἄλλα νομοσχέδια λυσσοῦν νὰ περισάσουν,
ὡς ὅτου καὶ τὴν σύμβασιν ψηφίζουν τοῦ Παμπούκη,
καὶ'στὸ Λυσιατρεῖο του τοὺς πᾶν νὰ ξελυσσάξουν.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Λοιπὸν τὴν Πέμπτην θἄχωμε κονσέρτο τῆς Φωκᾶ,
ἐντρύφημα μοναδικὸν μέσ'στὰ μοναδικά,
κονσέρτο περιλάλητον καὶ πρώτον ἀπ'ἐκεῖνα,
ὁποῦ μ'ἀηδονίσματα θὰ μας μαγέψ'ἡ Νίνα,
κι'ἂν ἔξαραν κι'ἀπόλαυσιν ἀληθινὴν ποθῇς
νὰ σπεύσῃς εἰσιτήριον νὰ πάρῃς παρευθύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἴκοσιν καὶ πέμπτην ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενάνων.

Χίλια κι'ἑνιακόσα δέκα
κι'ἕλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Εἴκοστι Μαρτίου,κι'ἄλλη
φέστα τῆς Βουλῆς μεγάλη.

Χίλια δεκατέσσερα κι'ἑκατὸν συγχρόνως,
τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν αὐγμεῖ κι'ὁ Θρόνος.

Τάδε φθέγεται τρανὴ πρὸς τὸν Σύνδεσμον φωνή.

—

Καὶ μόνον ὁποῦ'φώναξε.σταθῆτε,προσοχή,
καὶ κάτι νοιώσαμε κι'ἐμεῖς'στὴν ἄδεια μας ψυχή,
καὶ μόνον ποῦ τὰ κόμματα τὰ πῆγε τρία κι'ἕνα
καὶ τὰ νερὰ των ἔχασαν βουβὰ καὶ σκοτισμένα,
καὶ κάτι ψευδολέοντες βρυχῶμενοι καὶ σκύμνοι
ἀπέταξαν τὴν λεοντήν,λιμπροὶ τοῦ πρέπουν δίμοι.

—

Καὶ μόνον ποῦ σὰν κι'ἄλλοτε δὲν γαυρισῶν οἱ γαῦροι
κι'ὁ μὲν κι'ὁ δὲ'φοβήθηκε μπαστούνια πῶς θὰ τἄβρῃ,
καὶ μόνον ὁποῦ'πᾶφανε νὰ καίωνται λιδάνια
σὲ χρυσηλάτους τρίποδας,τοῦ πρέπουνε σταφάνια.

—

Καὶ μόνον ποῦ τὴν ἄψογον τὴν ἴδεμε νὰ ψέγεται,
καὶ μόνον ποῦπαν μερικοὶ μὲ βελουδένιο χέρι:
βεβαίως,Ἐπανάστασις εἶναι κακὸν νὰ λέγεται,
ἀλλ'ὄχι καὶ νὰ γίνεται γιατὶ δὲν μᾶς συμφέρει.
Καὶ μόνον πολλοὶ πολλοὺς νὰ πάρουν τώρα κάβο
γιὰ κάτι μπερμπατοβουλειαῖς,τοῦ πρέπουν χίλια μπράβο.

—

Καὶ μόνον ποῦ μᾶς'ξύπνησε μέσ'ἀπὸ νάρκη τόση,
καὶ μόνον ὁποῦ'φάνηκε πῶς θέλει νὰ σαρώσῃ
τὰ Πρυτανεῖα τὰ σεπτὰ καὶ τἄθικτα ταμένη.
πολλοὶ τοῦ πρέπουν αἶνοι.

—

Καὶ μόνον ὁποῦ'ζήτησε πατρίδα περιμάχητον
κι'ἔδαλε κάτι λιπαροὺς νὰ τρίβουν τὸ στομάχι των,
καὶ μόνον ποῦ'προσκύνησαν λαοῦ συλλαλητήρια
κάποιας βδέας εἴδωλο,τοῦ πρέπουν νικητήρια.

—

Ξεχάσετε, ξεχάσετε τὸ κράτος τὸ παληό,
καὶ κάθε σαπουνόφουσκα,ποῦ κάνει πῶς βροντᾷ,
κι'ὅσα πολιοῦν ξεφάντωμα'στὸ πρῶτο ρεμπελιὸ
ἂς μὴν ξεχάνουν τὸ Γουδὶ πῶς εἶν'ἐδῶ κοντά.

Τέλος Βουλῆς ἁμαρτωλῆς.

—

Π.— Πῶς μὰ θωρεῖς ἀκίνητος μὲ μάτια βουρκωμένα;
γιατὶ φωνάζεις,Φασουλῆ,
ἀλλείμονο καὶ τρὶς ἀλλεί
'στὸ κράτος καὶ σ'ἐμένα;

—

Φ.— Κικιρικί,κοκορικό,
κλάψε μεγάλο ξαφνικό.
Κοκορικό,κικιρικί,
τώρα κανεὶς δὲν εἶν'ἐκεῖ.

—

Π.—Ποῦ ᾽γιαδή;
Φ.— Μὲς'στὴ Βουλή...λειπὸν ἀκόμη,κτῆνος.
δὲν ἔννοιωσες γιατὶ καὶ πῶς ἀξὸς ἠκούσθη θρῆνος;
Ἀκόμη,Περικλέτο μου,δὲν'πῆρες χαμπρόκι
πῶς εἰς τὰ κεραμίδια της ἐκάθισε καράκι,
καὶ'μέσα νύκτα μ'ἕνα κρὰ
θαρρεῖς πῶς κλαίει τὴν νεκρά;

—

Δὲν ἐμάθες πῶς ἔφυγε καὶ'πίσω της ἀφίνει
ἀφροῦς καὶ'λίγα φρύγανα σὰν ἐλεημοσύνη;
Δὲν ἐμαθες πῶς ἔφυγε τὸ περασμένο Σάββατο
αὐτή,,ποῦ'ράθηξε πολλά,
καὶ μᾶς ἀνέβασε ψηλὰ
εἰς ὕψος δυσκιάβατο;

—

Τὰ δάκρυά μου τώρα κυλοῦν ποταμηδὸν
ὁπόταν τοῦ Σταδίου περάσω τὴν ὁδόν.
Κλαίω γιὰ τὴν κυψέλη,
ποὖβγαλε τόσο μέλι,
κι'ἐκτύπησε βαρειὰ
τόσα κηφηναριά.

—

Σκοτία διεδέχθη τὸν χείμαρον τῶν φώτων,
ἐσ'γησαν οἱ βόμβοι,
μήτε σορῶν ἱδρώτων
δὲν καταπίπτουν θρόμβοι.

—

Καὶ κλαίω καὶ δακρύζω
κι'ἀπέξω τριγυρίζω
μὲ μούτσουνα περίλυπα.

—

Λὲν εἶν'ἐλπὶς νὰ'δῶ
μήτε τὸν Τσαμαδό,
μήτε κανένα Φίλιππα.

Εἶδα τοὺς στίβους,Περικλῆ,ρητορικῶν Σταδίων,
κι'ἐκεῖ'στὰς πύλας τῆς Βουλῆς
ἐκλαυσα πάλιν κουρελῆς
ἐν τῇ μνησθῆναι τοῦ σωροῦ σοφῶν νομοσχεδίων.

—

Ἀλλοίμονο καὶ τρὶς ἀλλοί!..
πάει τοῦ κράτους ἡ Βουλή.
καὶ τώρα'στὰ προπύλαια,βρὲ Περικλῆ,τραγούδα:
πολλὴ μαυρίλα'πλάκωσε,μαΐρη σὰν καλιακούδα.

—

Ποία πένθιμος ἡμέρα!..
καὶ σὰν πᾷς ἀπ ἐκεῖ πέρα,
γέννημα τοῦ ραγατζοῦ,
τῆς Βουλῆς θἀ'βρῇς τὸν τάφο...
εἰμ'ἐμπρός του καὶ σοῦ γράφω
εἴκοσι μηνὸς Μαρτιοῦ.

—

Τώρα κύττα τὴν κλεισμένη...
κλάψε τὴν συχωρεμένη,
κλάψε τὴν τὴν κακομοίρα...
μὰ τί λύπη ποῦ τὴν'πῆρα!

—

Τί ζὴν μᾶς ἐσκάρωσε,
κι'ὅμως τά'κακάρωσε,
κι'ὕστερ'ἀπὸ ξενύκτι κι'ὄρλιας γενομένης
ἔπιναξε τὰ κῶλα,
κι'ἔλαι τῆς εἶπαν σκόλα
τῆς κακομοιριασμένης.

—

Καὶ τὴν ὕστερη τὴν ὥρα,πρὶν γιὰ πάντα βουβαθῇ,
μὲ τὰ προϊνὰ τἀστέρια
ἀργοσήκωσε τὰ χέρια
Ἴσως γιὰ νὰ φασκελώσῃ καὶ γιὰ νὰ φασκελωθῇ.

—

Κλάψε τὴν τὴν κακομοίρα!..
μὰ τί λύπη ποῦ τὴν'πῆρα!..
Κλάψε γιὰ τὴν Μανταφύρα,
καὶ σὰν εὐσπλαγχνος συχώρα
τὴν κυρὰ Μαγδαληνή,
ποῦ καθένας τὴν θρηνεῖ.

—

Πολυέλαιος φανοῦ
κι'Ἕλεως γι'αὐτὴν γενοῦ,
κι'ἐμπροστὰ'στὸ φέρετρό της ἀνεμήματα λημέρνει
καὶ τἀηδόνια της ἐκεῖνα μὴν ξεχάνῃς,κυρφαηδόνι.

—

Πάει πάει πλέον...σῖμα!
κάθε ρήτωρ ἄριστος...
αἰωνία της ἡ μνήμη
κι'ἀξιομακάριστος.

—

Πᾶνε πᾶνε γιατροσόφια,
καὶ μετὰ τοσούτους κόπους
ἀληθῶς ὑπερανθρώπους
σήμερα κοιμᾶται ψόφια.

—

Πάει,'τίναξε τὰ κῶλα
ἡ μεγάλη κουτσομπόλα,
ποῦ τῆς ἐποχῆς προτρέχει...
γαΐαν ἐλαφρὰν ἃς ἔχῃ.

—

Δὲν'μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω μήτ'ἐγὼ ποῦ λὲς ἀκόμα
πῶς νεκρὰν θὰ τὴν φιλήσω μὲ κατάκλειστο τὸ στόμα.
Δὲν'μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω
τὴν γλῶσσαν,ποῦ κελαϊδεῖ,
ἄλαλον πῶς θὰ τὴν στέψω
μὲ κυπαρισσοῦ κλαδί.

—

Ὦ ρήματα στωμύλα
Καρσύζων ἀοιδῶν...
σιγὰ κι'ἡ Φιλομήλα,
κι'ἡ Πρόκν'ἡ χελιδών.

—

Πᾶνε καὶ Κορδουάκια
καὶ Κόντηδων'Ελιταῖς,
πετοῦν χαλιδονάκια
μέσ'ἀπὸ τῆς φωλιαῖς
κι'ἀφίνουν κουπουλιαῖς.

—

Τὸ στόμα της ἐσφάλισε,
τὸ πάσχον ἀπλησταῖον,
ἀφοῦ μᾶς ἐξησφάλισε
Σαρακοστῆς νηστεῖαν.

—

Δὲν ἤθελε καὶ πρὸ σπαθιῶν τὸ γόνυ της νὰ κάμψῃ,
'στὰ κρύα μᾶς παραίτησε,
κι'Ἀθηνινὸς'χαιρέτησε
τὴν ὕστερή της λάμψη.

—

Δεῦτε νὰ θρηνήσωμεν
ταύτην τὴν ἄθλιον,
κι'ἂς συνεκφωνήσωμεν
λόγον ἐπικήδειον.

—

Δεῦτε,φίλοι πατριῶται,
καὶ μὲ λύπης μορφασμὸν
'στὴν κεκοιμημένην δότε
τελευταῖον ἀσπασμόν.

—

Ἐκείνη γὰρ ἐξέλιπε,καὶ μὲ κοιλὰ γεμάτη
μᾶς'φώναξεεσπολλάτη.
Καὶ μετὰ τὸν ἀγῶνα της ἐκεῖνον τὸν Τιτάνειον
ἐξήφυσε τὸ ὄανειον,
κι'ἔφαγε μ'ὄρεξι πολλὴ τὸ τελευταῖο γεῦμα,
καὶ κράξασα τετέλεσται,παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Τοῦ Περικλέτου μέλος εἰς τῆς Βουλῆς τὸ τέλος.

—

Παῦσε τὴν μακαρίτισσα γεραίρων
καὶ πᾶμε,Φασουλῆ μου,νὰ χαζέψωμε,
καὶ γόπες κι'ἀποτσίγαρα πατέρων
καὶ μὲ τὰ δρό μας χέρια νὰ μαζέψωμε.

—

Παληόχαρτα ρητόρων διακρίνω
σὰν φύλλα φθινοπώρου μὲς'στὰ δάση,

μὰ φάξε μήπως εὕρωμε κι'ἐκεῖνο
τὸ πράσινο τὸ τεῖχος τοῦ Θανάση,
ὅπου'στὴν τελευταία συνεδρία
τοῦ ρίχτηκαν ἀδίκως σὰν θηρία.

—

Φ.— Δὲν ἔμεινε ἕνα φύλλον ἐξ ἐκείνου
τοῦ τεύχους τοῦ μεγάλου,τοῦ πρασίνου,
πάει κι'ἐκεῖνο,τέρας ἀποφάλιον,
τῆς ζάχαρης τὸ μέγα μονεπώλιον,
καὶ σήμερα σαρκάζεται πικρῶς
ἐκεῖνος ὁ χλκίντερος Λοκρός.

—

Π.— Εὕρηκα καραμέλαις μιρικαῖς,
εὕρηκα καὶ καμπόσα λουκουμάκια,
ποῦ τἄγλειφ'ἕνας κι'ἄλλος Πατακὲς
γιὰ νὰ γλυκάνῃ πίκραις καὶ φαρμάκια.

—

Φ.— Πλὴν ἄλλο σπουδαιότερον δὲν'βρῆκες;
Π.— Βρῆκα καὶ'λίγο μέλι...
Φ.— Τί μοῦ λές;
Π.— Νομίζω πῶς τὸ'γέννησαν ἡ γλύκαις
τῶν δύο Λεσκούρων ἡ πολλαῖς,
τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη τὰ φιλήματα
καὶ τόσα των γλυκὰ κρυφομιλήματα.

—

Φ.— Βρίσκω καὶ Θεσσαλῶν συγχαρητήρια
'στὰς σωτηρίους ἕδρας τῶν πατέρων,
μὰ βρίσκω καὶ καμπόσα ἐνλητήρια,
ποὺ σταξαν ἀπὸ χεῖλη συμπεθέρων.

—

Ἰδοὺ κι'ὁ τῆς Πυθίας λάλος τρίπους,
τὸ βῆμα ἐνλαδὴ τῆς λογοπάλης...
ἔλα νὰ καθαρίσωμεν τοὺς ῥύπους
Βουλῆς ἐκκαθαρίσεως μεγάλης.

—

Εἰς νέας προκοπῆς ἀνατολὴν
ἐλπίζε,Περικλέτο μου,καὶ θάρρει,
κι'Ἔλα ν'ἀποκαθάρωμεν Βουλήν,
ποῦ θέλει τοὺς Ρωμηοὺς ν'ἀποκαθάρῃ.

—

Θυμᾶσαι κλονισμούς,ἀνατροπάς;
θυμᾶσαι τῶν Ρωμηῶν ξελαρυγγίσματα,
μὰ καὶ ποτοπιῶν ἐπιτροπάς
καὶ λόγους Σωματείων καὶ ψηφίσματα;

Ἀνιμνήσεις τρομερῶν κι'εὐδαιμόνων ἡμερῶν.

—

Π.—Καὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως ὁ ῥέκτης ἡ Βουλὴ
θυμᾶσαι,Φασουλῆ,
πῶς ἐλιθοβολήθη
μιὰ'μέρ'ἀπὸ τὰ πλήθη;

—

Θυμᾶσαι,βρέ,τὸ χάλι της,
καὶ τοὺς καιροὺς ἐκείνους,
ποὖβαλαν'στὸ κεφάλι της
στεφάνους ἀκανθίνους,
ὡς ὅτου πρὸς τὸν Στέφανον ἀνέκραξεν:ὦ Στέφανε,
τὸ σφρίγος σου τὸ πολιὸν σωτὴρ ἡμῖν ἐπέφνε.

—

Φ.—Θυμᾶσαι,Περικλέτο μου,πῶς κίρνης ἐβουδάθη
ὁπόταν τὴν ἠπείλησε τοῦ Δαμοκλέους σπάθη;
θυμᾶσαι,Περικλέτο μου,'στῆς γλώσσης τὸν ἀγῶνα
πῶς τῆς ἐπῆραν τὴν μιλιὰ Νεράϊδες μὲ κορῶνα,
καὶ πῶς μιὰ'μέρα ξαφνικὰ τῆς'μπῆκαν'στὸ ρευθοῦνι
καὶ τῆς'μαζέψαν τὰ λουριὰ καμπόσα μὲ σπιρούνι;

—

Θυμᾶσαι,βρέ,τοὺς χαλασμούς
κι'ἐκείνους τοὺς παροξυσμούς,

ποῦ παραφόρως ἔσκουζε σ'ἔμας ἡ λιμαδόρα
πῶς πάει τὸ πολίτευμα κι'ἀντίο Λεονῆρα,
κι'ἔπειτα ξεφοβήθηκε τὴν δυτερή της ὥρα
καὶ ξαναπῆρε τὴν φωνὴ τὴν πρώτη καὶ τὴν χώρα;

—

Π.—Μὲ μύρτα τὴν ἐστόλισαν τὴν λιποβολιθεῖσαν
καὶ μὲ τὴς λόγχης τὴν αἰχμὴν δεινῶς ἀπειληθεῖσαν.
Γι'αὐτὴν τὴν μακρύτισα τὸ σόβορκο μου θὰ βγάλω...
μὲ μύρτα τῆς ἐστόλισαν τὴν κάπα της κολῶνα
κι'ἔβαλε'στὸ κεφάλι της διάγγαλμα μεγάλο
τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ραρύτενες κορῶνα.

—

Καὶ πλῆθος ἀνεβόησε δέξου, χρυσὲ Παράδεισε,
νομοσχεδίων σωστικῶν ἀκούραστη μοδίστρα,
κι'ἠκούσθη τότε μουσική, κι'ὁ Θρόνος ἐκελάδησε
μεγάλα κελαδήματα στὴν πρώτη κελαδήστρα.

—

Φ.— Μυρσίνη ἰοστεφάνων
στολίζει τὴν παθοῦσαν
κι'ἀφίδας διελθοῦσαν
Καυδιανῶν διπράνων.

—

Παντοῦ μυρτιὰ χλωρή,
στρατὸς εἰς τὸ πεδάρι,
καὶ κόσμος περιμένει.

—

Κι'ἀκούεται βαρὺ
βασιλικὰ τροπάρι
γιὰ τὴν συχωρεμένη

—

Ἵπποι βασιλικοὶ
χιλιμιντροῦν ἐκεῖ
μὲ τὰ χρυσᾶ των φάλαρα.

—

Καὶ κόσμος μὲ μυρτιὰ
φωνάζει μὶς'στ'αὐτιὰ
τῆς πεθαμμένης Χάλαρα.

—

Ὢ σὺ πηγὴ καὶ φρέαρ
βαθὺ νομοσχεδίων,
ὄασμῶν καὶ φόσων κρήνη.

—

Ὢ σὺ γλυκύ μας ἔαρ
καὶ μουσικὴν Ὠδεῖον,
τί φέστα σὲ λαμπρύνει!

—

Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
κι'ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον
τῶν ἀρχαίων Πεισιστράτων, ὁποῦ μὲ μυρσίνης κλῶνον
ἐκομήθησαν τὰ ξίφη φλογερῶν τυραννοκτόνων,
ἄλλο πρᾶγμα πιὸ καλὸ δὲν ἐστέλιασε μυρτιά,
μόνο τούτη τὴν Βουλή, ποῦ μας γέμισε χαρτιά.

Π.— Ὢ μῆτερ σεβαμία
καὶ τόσον ἔπαρμία,
λαὸς σὲ συνοδεύει.

—

Κλαῖνε βουβοὶ καὶ λάλοι
κι'ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη
γελῶντας σὲ κηδεύει.

—

Μεγάλα τὰ δεινά μας,
κι'ἡ ψώρα κώτσενέ μας
νεκρὸν σὲ καθορῶσα.

Οἴμοι! βρὲ μὲ πόνους,
ἐσύ μονάχα χρόνους
μ'ἄφινες δίχως γρόσα.

—

Παπάδες λὲν καὶ διάκοι
τὰ κλέη σου τὰ πρῶτα,
καὶ πλῆθος τὰ γερεῖται.

—

Ξύπνα μὲ τὸ σακάκι
νὰ 'βγῇς τὴν ρεδιγκότα
πῶς πάνε χέρι χέρι.

—

Σ'ἔρραναν, κακομοῖρα,
οἱ βουλευτῆροι μοῦρα,
ποῦ τάχαν κι'ἀπὸ πέρυσι.

—

Ὡς μόνην σωτηρίαν
λαῇ σου ρητορείαν
σῇ δώρησον ἐγέρσει.

—

Φ.—Καὶ τώρα φῶς ἐπέλαμψε μέσα σὲ ζόφου βάθη
καὶ λένε τὸ πολίτευμα πῶς ἀπεκατεστάθη,
ἂν κι'εἶναι Περικλῆ, γνωστὸν καὶ σ'Ὅλους καὶ σ'ἐμένα
πῶς δὲν ὑπῆρχε πρὸ καιροῦ πολίτευμα κανένα.

—

Πολίτευμα, ποῦ σ'ἄφινε βαρὰ νὰ γίνῃς γλάρων,
ποῦ σ'ἔκαν'ἐπανάστασι νὰ θέλῃς ἄρον ἄρον,
πολίτευμα ποῦ σοῦλεγε: προσκύνα χορτασμένους,
καὶ μὴ κατόκνει, βλάκα,
μακρὰν ὄδὸν πορεύεσθαι πρὸς ἐπαγγελλομένους
διδάσκειν τὴν ἀμάκα.

—

Καὶ νὸν Ἐθνοσυνέλευσιν ἠλάλαξαν τὰ πλήθη
καὶ λένε πῶς κι'ὁ Σύνδεσμος ἐκεῖνος διελύθη,
καὶ νὸν τὴν Ἐπανάσταση φαιδρὸς κληροδοτεῖ
πρὸς τὸν κυρίαρχον λαόν, κι'αὐτὸς ἐπιμροτεῖ.

—

Καὶ νὸν φαιδρύνονται Ἀκοί, Κουδέρνα καὶ Παλάτια,
καὶ μ'ἕνα πέθον ἱερὸν
ὁ Σύνδεσμος ἀποχωρῶν
τὸν νοῦ σας, λέει, βρὲ παιδιά, καὶ τέσσερα τὰ μάτια.

—

Ὅμως κι'ἐμεῖς, βρὲ Περικλῆ, μεθ'ὅλων ἂς χαρῶμεν
κι'ἂς χρέξωμεν πρὸς ἀδελφοὺς πῶς ἤδη γῆν ὁρῶμεν.
Θάλπος ὁμνολογήσωμεν
ἐαρινῆς εὐδίας,
καὶ τὴν Βουλὴν ὀργανίσωμεν
μετὰ τῆς κουστηδίας.

Καὶ καιπόσεις ποικιλίας,
μ'ἄλλους λόγους ἐγγελίας.

—

Στὸ Βασιλικὸν ἀπῆρε βίβει συναυλίαν κι'ἄλλην
ἡ γνωστὴ Μανδολινάτα παγηγυρικῶς μεγάλην,
μὲ σκοπὸν καὶ μ'ἕνα πέθον φλογερὸν νὰ διαπρέψῃ
στὸν ἀγῶνα τῆς Κρεμόνης, κι'ἐπαῦλον ἐκεῖ νὰ δρέψῃ.

—

Ἄβριον λοιπὸν θὰ γίνῃ τὸ κονσέρτο τῆς Φωκᾶ,
ὅπου κόσμο θὰ τρελλάνουν κελαδήματα γλυκά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΙΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν, τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἑνακόσια δέκα
κι'ἄλλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Ἑβδόμη τοῦ Μαρτίου κι'εἰκοστή,
προπάτορες ὁμνοῦνται σεβαστοί.

Χίλια δεκαπέντε κι'ἑκατὸν ἀκόμη,
ἑορτὴ μεγάλη καὶ ρητόρων βρόμοι.

Μὲ νέον πόνον
πρὸ τῶν προγόνων.

—

Πάντα'μπροστά μας ζωντανοί, πάντα'μπροστά μας νέοι,
μὲ τὴν δική σας την πνοὴ τὸ γένος ἀναπνέει.
Κι'ὅσο διαβαίνουν οἱ καιροὶ κι'ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια
τόσο'ψηλὰ πυργόνονται κορμοστασιᾶς μεγάλας,
τόσο βροντοῦν πιὸ θυνατὰ τὰ κλέφτικα μηλόγια
καὶ πιὸ πολὺ λαμποκοποῦν τὰ δαμασκιὰ κι'ἡ πάλαις.

—

Τὄπλο τῆς νέας ἐποχῆς, τὸ τωρινὸ κανόνι
ζηλεύει τὰ τουφέκια σας, τὰ πυροβολικά σας,
σκύβει'στὸ καρυοφύλλι σας, σκύβει καὶ'στὸ μηλόγι,
καὶ μόν'ἀνδραγαθήματα μᾶς μένουν τὰ δικά σας.

—

Τὰ τιμημένα τάρματα καιρὸς δὲν τὰ παληόνει,
κι'ὅπως περνοῦνε χρόνοι
ὡς οὖ'στὴ γῆ νὰ στείλουν φῶς ἀστέρια σελασφόρα
κι'ἐμεῖς αὐτὸ νομίζομε πῶς μᾶς τὸ στέλλουν τώρα.
ἔτσι καὶ τῶν τροπαίων σας τὸ φῶς τὸ μακρυνὸ
φεγγοβολεῖ τριγύρω μας ὡσάν σημερινό.

Τὸν Μορεὰς κι'ἐγὼ
πικρὰ θρηνολογῶ.

—

Τὴν'δόξασες τὴν μάννα σου'στὰ ξένα,
κι'ἐκείνη τὸ νεκρό της τὸ παιδὶ
μ'Ἑλληνικὸ τὸ'δόξασε κλαδί,
ποῦ τὄκοψε μὲ μάτια βουρκωμένα.

—

Τί στέφανα σ'ἐστόλισαν'στὴν ἄλλη,
τὴν Γαλλικὴ πατρίδα τὴ μεγάλη.
Κι'ἂν τοῦτα ξεφυλλίσουν μὲ τὸν χρόνο,
ἀλλὰ πνοὴ καιροῦ δὲν θὰ μαράνῃ
καὶ τῆς μικρῆς πατρίδας τὸ στεφάνι,
ποῦ μὲ τῆς μάννας τὄπλεξε τὸν πόνο.

Οἱ πρῶτοι τῶν ρητόρων σὲ τάφους προπατόρων.

—

Φ.—Πῶς μᾶς θωρεῖτε,πρόγονοι,κι'ὁ λογισμὸς ποῦ τρέχει;
κυττάξετε τὴν ἄνοιξι,ποῦ μιὰχρους ξαναβρέχει.
Τῆς Ἐθνικῆς τῆς Ἑορτῆς ἀκούω τὰ κανόνια
καὶ γύρω μου πετοῦν τρελλὰ τοῦ Μάρτη χελιδόνια.

—

Πάλι γιορτὴ τῆς Λαύρας,
μεγάλαι συγκινήσεις,
κι'ἀρχίζει προσφωνήσεις
κάθε Ρωμηὸς παλάβρας.

—

Κι'ἐμένα τώρα κάποιος μοῦ λέει μές'στὴ φέστα:
στάσου μὲ φαμφαρόνους
ἐμπρὸς εἰς τοὺς προγόνους,
κι'ὅλα τὰ τρόπαιά σας καμαρωμένος πέστα.

—

Τί λόγους βγάζουν ὅλοι!..
πάλι τῆς Λαύρας σχόλη
σὰν ἄλλοτε κι'ἀφέτο.

—

Μαζὶ μὲ τοὺς συγχρόνους
προσφώνησε προγόνους
καὶ σύ,βρὲ Περικλέτο.

—

Σήκω,καὶ'στὴ θυσία
τῶν λόγων τὴν μεγάλη,
ἔλα νὰ δώσῃς πάλι
σ'αὐτοὺς λογοδοσία.

—

Τὰ μάρμαρά των φλέγε,
καὶ πές τους τί τσιγάρα
ἤπιες καὶ πάλι,κοῦκο.

—

Κι'ἀπὸ τὸ λέγε λέγε
πῶς ἔτρεχες γαργάρα
νὰ κάνῃς μὲ σκαμποῦκο.

—

Πές τους καὶ τὶ καφέδες
ἤπιες σὲ καφενέδες,
καὶ πόση θρασὺς νέα
παράπιοτε γενναία
ἔγινε σὲ νερὰ
κρύα καὶ δροσερά.

—

Φώναξε λὶρ μπαλέρ,
καὶ πές τους,βρὲ Σγαρίλιο,
πῶς σὰν τὸν Σαντεκλαίρ
χαιρέτησες τὸν ἥλιο,
ξεβαδίζοντας μὲ σκέψη τρανὰς ἐφημερίδες
κι'ἔχοντας τεντωμέναις τῆς δυὸ σου τῆς ἀρίδες.

—

Πές τους πῶς ξαπλωμένος
εἰς τῆς δενδροστοιχίαις
μακάριζες τὸ γένος
γιὰ τόσαις εὐτυχίαις.

—

Πές τους πῶς'στὸν ἀγῶνα τὸν ἀνορθωτικὸ
ξεχνοῦσες τὴν πατρίδα,
κι'ἐκύττιζες ἀπέξω τὸ καφὸ-Κεντρικὸ
μὲ μάτια σὰν γαρίδα.

—

Πές τους,βρὲ Περικλέτο μου,καὶ νῦν καὶ'στὸν αἰῶνα
πῶς ἄλλον ἀνορθώσεως δὲν ἐννοεῖς ἀγῶνα
γενναῖον,πατριωτικόν,κι'ἀληθινὰ γιγάντειον,
παρὰ αὐτὸν ἀνορθοῦντα μονάχα τὸ βαλάντιον.

—

Μισέλληνας νὰ σκάζῃς
μόνο μὲ τὴν λαλιά,
κι'ἐν λόγοις πάντα νίκα.

—

Καὶ ν'ἀναμηρυκάζῃς
τὰ κλέη τὰ παληὰ
σὰν τράγος,ράν κατσίκα.

Εἰς τοὺς προγόνους ἄλλη προσφώνησις μεγάλη.

—

Πῶς μᾶς θωρεῖτε,πρόγονοι;...καινούρια τελετή,
κανόνια καὶ στρατιά.
Καὶ πάλι πατριωτικαῖς μᾶς ἔσφιξαν μανίαις,
καὶ πηλαλοῦν μὲ λάβαρα μεγάλαις Συντεχνίαις.

—

Πῶς μᾶς θωρεῖτε,πρόγονοι...καθένας ἁλαλάζει,
ρητόρων γδοῦπος ἀντηχεῖ,
πέφτουνε λόγια σὰν βροχὴ
καὶ λόγοι σὰν χαλάζι.

—

Ἐπάνω μας μὴ ρίχνετε τὸ βλέμμα σας τὸ κρύον,
καὶ τώρα'σκόρπισε ζωὴ
ἐπαναστάσεων βοή
καὶ συλλαλητηρίων.

—

Πολλοὶ φαγάδες λαῦφαξαν τῆς Ρωμηοσύνης πρῶτα,
καὶ τῆς'Επαναστάσεως σᾶς'ξύπνησαν οἱ κρότοι,
καὶ σεῖς ἐχαιρετήσατε
τὰ πρῶτα της σκιρτήματα,
καὶ μέσ'ἀπὸ τὰ μνήματα
τὴν ἐχειροχρτήσατε.

—

Ἀπὸ τὸν ὄπνο τὸν βαθὺ
στρατοῦ σᾶς'σήκωσε σπαθί,
κι'ἴδατε λάβαρα λαοῦ νὰ κλίνουν ἐμπροστά σας,
ποῦ τ'ἀλογήσατε καὶ σεῖς ἀπὸ τὰ μνήματά σας.

—

Τὶ λάβαρα'κυμάτισαν σὲ φθινοπώρων αὔρας,
καὶ σὲ προπάτορας κλεινοὺς
ὅρκους ὡρκίσθησαν τρανούς,
ὅτι θὰ γίνουν σὰν κι'αὐτὸ τὸ λάβαρο τῆς Λαύρας.

—

Ἐλπὶς καὶ τώρ'ἀναγεννᾷ
πόθων ὀνείρατα τρανά,
καὶ γύρω πράσινα βουνὰ
τῆς πράσινάις των λορυφαῖς ἐμπρός μας χαμηλόνουν
κι'ἐπάνω των τὰ χέρια μας λάβαρ'ἀναστηλάνουν.

—

Μὲ τῆς'Επαναστάσεως τὸ κήρυγμα τὸ νέον
ἐνδύσαν καὶ σώφρονες καὶ κάμποσοι κουτοὶ
πῶς ἄφε οὐδὲ κι'ἡ κεῖλὰς ἡμῶν τῶν κεχηνάιων
θὰ γίνῃ κῆπος τῆς'Εδέμ,κι'ἐγὼ δὲν ξέρω τί.

—

Ἀλλ'ἔμως σεῖς,ποῦ ξέρετε τὰ τόσα μας τὰ χάλια,
βεβαίως θὰ'γελάσατε μὲ τούτων τὰ κεφάλια,
καὶ τώρα στεφανώνετε μὲ δάφνινε κλαδὶ
καθένα μας φιλότιμο καὶ τολμηρὸ παιδί,
ποῦ μία σκέψις τέφερε μεγάλη στὸ Γουδί.

—

Πῶς μᾶς θωρεῖτε,πρόγονοι,...μὰ τώρα λὶν καμπόσοι,
ποῦ κάπως ἔχουν γνῶσι,
πῶς ἀπ'ἐκείνη τοῦ Γουδρὸ τὴν τρομερὴ βραδειὰ
πολλοὶ λογάδες σωφρονῶν
κι'ἔπαυσαν πιὰ νὰ κοπανοῦν
ἀέρα σὲ γουδιά.

Ρὲ Μήτσο καπετάνο μου μὲ τὸ κουβαρνταλῆκι,
μισὸ δικό σου καὶ μισὸ δικό μου τὸ ταιφλίκι.

Ὅμως εἶναι καὶ καμπόσοι μὲ κεφάλι παλαβὸ
καὶ γεινάτι γκαμηλίσιο,
ποῦ τὸν βρέμο τὸν στραβὸ
τὸν κυττοῦν ἐμπρός των ἴσια.

—

Πλὴν,προπάτορες μεγάλοι,
βρίσκονται μὲ τούτους κι'ἄλλοι,
ποῦ ποτὲ δὲν πέρνουν κάβο, καὶ,καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
μ'ὅλα τὰ Γουδιὰ δὲν παύουν τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι.

—

Εἰρήνης μᾶς προσφέρεται λευκός,παρθένος κρίνος;
κι'ἂν τῆς'Επαναστάσεως ατομιῶνται λεπίδες,
κι'ἂν διελύθη σήμερα κι'ὁ Σύνδεσμος ἐκεῖνος,
ἀλλὰ δὲν διελύθησαν ὀνείρατα κι'ἐλπίδες.

—

Νέας ἐκκαθαρίσεως τὸ σήμαντρον σημαίνει,
τὴν βλέπω μέσα σ'ἄβυτα,μέσα σὲ κάθε τροῦπα,
καὶ σὲ Πανεπιστήμια καὶ σ'ἄλλα μας τεμένη
πολλὴ κουβέντα γίνεται ποιούς θὰ σκουπίσ'ἡ σκεῦπα.

—

Μπαίνουν'στῆς θήκαις τὰ σπαθιά,δὲν τρίζουν τὰ σπιρούνια,
καὶ διηγῆρα καὶ γιατροὶ τεντώνουν τὰ ρουθούνια
νὰ μυρισθοῦν τὸ σχέδιο κι'αὐτοὺς ἂν θὰ τοὺς πάρῃ,
καὶ πρὸς τὴν'Εκκαθάρισιν φωνάζουν:ἐφ'ᾧ πάρει;

—

Κι'ἐμπρὸς εἰς τὰ προπύλαια τῶν Πανεπιστημίων
καὶ πρὸ τῶν ἀνδριάντων σας τῶν πάντοτε τιμίων
κτυποῦν τὴν'Εκκαθάρισιν μαγκούρας τῶν συγχρόνων,
κι'ἄλλοι τὴν πέρνουν'στὸ μεζέ,κι'ἄλλοι τῆς ψάλλουν αἶνον,
καὶ φθάνει σὰν θυμίαμα'στὸν ὑψηλόν σας θρόνον
στόνος σπαραξικάρδιος ἐκκαθαριζομένων.

—

Κράζει κι'ὁ μέγας Ἄρειος:
ὦ μιζεροι τρεμάτε,
καὶ τρεῖς φοραῖς μακάριος
ἐκεῖνος ποῦ κοιμᾶται.
χωρὶς τὴν'Εκκαθάρισιν ν'ἀκούῃ τὴν φρικώδη
νὰ τοῦ φωνάζῃ μὲς'στ'αὐτιὰ:σήκω καὶ πάρε πόδι.

—

Φ.—Πῶς μᾶς θωρεῖτε,πρόγονοι;..ποῦ νὰ σᾶς λέμε τόσα,
ποῦ νὰ σᾶς λέμε πάλι
σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι
ἔτι μᾶς λείπουν γρόσια.

—

Ἐμπρὸς'στοὺς ἀνδριάντας σας βαδαίνουν λυπημένοι
Πρωθυπουργοὶ πεσμένοι,
ὁ Ράλλης,ποὖτρωγε ταῦγὰ καὶ τῆς ξεραῖς πατάτσαις.
ὁ Κόντε Τζιόρτζης,ποὖκανε τοῦ Δημητράκη πλάτσαις,
καὶ στανικῶς τὸν ἔφεραν μιὰ'μέρ'ἀπὸ τὴν Ρόπα,
καὶ'μίλησε τοῦ'λέγανε,κι'ἐκεῖνος ἐσιώπα.

—

Δαβαίνει κι'ὁ συμπέθερος μαζὶ μὲ τὸν Θανάση,
ποῦ δὲν'μπορεῖ'στὰ νούμερα κανένας νὰ τὸν φθάσῃ,
κι'ἐν τούτοις εἶδε 'γρήγορα νὰ πέρναν μαῦρο χρῶμα
τὰ ταύχη του τὰ πράσινα,τὰ ταύχη τὰ σωτήρια,
κι'ἀντὶ μὲ σβώλους ζάχαρης νὰ τοῦ κλειοθῇ τὸ στέμα
τὸν'πότισαν τῶν Βοργιῶν τὰ μαῦρα δηλητήρια.

—

Πόσα δὲν'τράβηξαν κι'αὐτοί!..
μὰ λυπημένοι καὶ σκυφτοὶ
βαδαίνουνε καὶ βουλευταί,
γιατ'εἶναι πιθανὸν πολὺ
νὰ μὴν ξανάλθουνε ποτὲ
νὰ ρουχαλίσουν'στὴ Βουλή.

—

Ἴσως ποτὲ δὲν ξαναΐδοῦν ἐκεῖνο τὸ ξημέρωμα
φιλοπατρίδων πόνων,

ποῦ μοῦτρα γιὰ αἰδέρωμα
τάκαναν ἀφιέρωμα
'στὴν μνήμην τῶν προγόνων.

—

Δραβαίνει κι'ἡ Κυβέρνησις τοῦ πολιτοῦ Δραγούμη,
καὶ κλαῖνε ρεμπεσκέργδες
καὶ τόσοι χασομέργδες,
ποῦ χάσκουν τώρα γιὰ λουφὲ καὶ γιὰ ρχχὲ-λουκοῦμι.

—

Δραβαίνει μπρός σας συμφορὰ
καὶ μαυροφόρα λύπη,
ὅμως δραβαίνει καὶ χαρὰ
καὶ νέα φούρια γιὰ παρὰ
καὶ τόσο καρδιοκτύπι.

—

Φεγγοβολεῖ τὸ πέλαγος τῆς Σαλαμίνος...νάτο!..
κυττάξετε πῶς ναυμαχεῖ καὶ σήμερα τὸν Πέρση,
καὶ κάθε κῦμα,ποῦ ξεσπᾷ'στὸν Φαληρέα κάτω,
φωνάζ'ἡ Σοῦδα πῶς βριμᾷ κι'ἐφέτος ὅπως πέρσυ.

—

Τί θάλασσα,τί κύματα,
τί νέα μεγαλεῖα!..
γι'ἀγροτικὰ ζητήματα
μουγκρίζ'ἡ Θεσσαλία.

—

Μπᾶμ μπούμ,βρενταῖς,θυμὸς ὀργή,
καὶ πέφτουν σκοτωμένα,
καὶ ταξειδεύουν'Υπουργοὶ
νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

—

Τὸ ζήτημα τἀγροτικὸ παντοτεινὸ σαράκι,
καὶ σὲ κολλήγων πτώματα
μὲ λιμασμένα στόματα
κουρνιάζουνε κοράκια.

—

Ὁ νόμος δὲν'χωράτεψε,καθένας μας ἐρρίγησε,
κι'ἐκεῖ'στὴν ἐρβιβόλακα, κι'ἐκεῖ'στὴν Θεσσαλία,
ποῦ μ'ὄγειρα τῆς'λευθερίας ὁ Ρήγας ἐπερούγισε,
λένε κομπόσοι πῶς σκλαβιὰ θεσπέζει καὶ δουλεία.

—

Τὸ ζήτημα τῶν Θεσσαλῶν θραματικῶς ἐξαίρεται,
τοῦ Ρήγα των τὸ μάρμαρο καταπιλόνουν αἵματα,
μὰ μήτ'ἐγὼ,μήτε κανείς,καὶ μήτε σεῖς δὲν ξέρετε
ἂν εἶναι τοῦτ'ἀλήθεια κἂν εἶναι μόνο ψέμματα.

—

Μὴ τὸν λυπᾶσθε,πρόγονε,τὸν τόπο τὸν μουφλούζη,
κι'ἔνα πουλὶ ποῦ'πέταξε μέσ'ἀπ' τὴν Πόλι σκούζει:
ἐμπρὸς,παιδιά,μὴ χάσκετε...πνεῦμα πολέμων ἄρχει...
τῆς Πόλις οἱ Συνοδικοὶ χυμοῦν'στὸν Πατριάρχη.

—

Ἐχόλιασαν κατάμαυρα Συνοδικῶν ἱμάτια
καὶ μίτραις'φώναξαν τραναῖς,
ἔδῶ γιὰ Σύνταγμα φωναῖς
κι'ἐκεῖ γιὰ Συντηγμάτια.

—

Πλὴν ἔπαυσαν κι'ἐδῶ κι'ἐκεῖ
καυγάδες Συντηγματικοὶ
κι'ἀκράτητος ρητορική,
κι'ἀντήλλαξαν Συνεδικοὶ
ἀγάπης φίλημα γλυκύ.

—

Κι'ἐνῷ παντοῦ σφριγᾷ χυμὸς
νομοσχεδίων ποταμὸς
τὸ σύμπαν κατακλύζει.

—

Κι'ἀπὸ μελλούσας συμφορὰς
κι'ἀπὸ πτωχείας τρομερὰς
τὸ κράτος ἀσφαλίζει.

Μὲ τῶν νομοσχεδίων μας τὸν νέο καταρράκτη
καὶ τὸ'δικό μας'βγάλαμε καὶ τῶν προγόνων τάκτι,
μ'αὐτὰ τὰ νομοσχέδια γεμίζει τάντερά μας,
μὲ τοῦτα ξανασβόλαμε καλὰ τὴν γάϊδαρά μας,
μὲ τοῦτ'ἀλέθει σήμερα κι'ὁ χαλασμένος μύλος
τῆς θεᾶς μας τῆς Κοντύλως.

—

Μὲ τοῦτα μόνο'βρήκαμε καὶ πάλι τὰ νερά μας,
μέσ'ἀπ'αὐτὰ'ξεφύτρωσαν καὶ τὰ βαφνόκλαρά μας,
ποῦ γύρω σας ἀνθοβολοῦν...μέσ'ἀπ'αὐτὰ καὶ μόνα
σὲ τοῦτον τὸν λειμῶνα
καὶ τῆς'Εκκαθαρίσεως ἡ σκοῦπα ξεφυτρόνει,
ποῦ κάνει μαύτσουνα πολλῶν σὰν κίτρο,σὰν λεμόνι,
κι'αἰσθάνονται κοψίματα
δεινῶν κνιλικοπόνων,
ποῦ λὲς σὲ κρύα μνήματα
πῶς'κρύωσαν προγόνων.

—

Θρήνους'Εκκαθαρίσεως ἀκούω γεραρούς,
καὶ'στῆς'Εκκαθαρίσεως τοὺς τρέχοντες καιροὺς
κι'ἐγὼ τὴν σκόνη σκέπτομαι ν'ἀποκαθάρω πάντων
τῶν σκονισμένων παλαιῶν καὶ νέων ἀνδριάντων,
κι'ἄθλον'Ηράκλειον θαρρῶ νὰ βγάλω καὶ τὴν σκόνη,
ὁποῦ σκεπάζει κάπποτε καὶ τὸν Κολακοτρώνη.

—

Τριγύρω σας παράδεισος κι'ἐπαγγελίας γῆ...
αὐτὸν τὸν χρόνο δὸ φοραῖς θὰ κάνωμ'ἐκλογή.
Δύο φοραῖς'στὸ φόρτε μας...ψυχή μου'στὰ Πατήσια!..
Δύο φοραῖς ἀφαιρέσιον καὶ τρόπαια περίσσια.

—

Πῶς μᾶς θωρεῖτε ἀγγελοί;
ἄνδρες προβαίνουν ἀφριγηλοί,
ποῦχουν γιὰ γούναις ράμματα.

—

Δὲν'βρίσκεις τοῖχο πουθενά,
ποῦ νὰ μὴν'κόλλησαν τρανὰ
νέων ἀνδρῶν προγράμματα.

—

Ἄνδρες μεγάλου μέλλοντος βγαίνουν ἐδῶ κι'ἀλλοῦ,
κι'ὁ Κόντε Τζωρτζῆς τάψησε καλὰ μὲ τὴν Ραλλοῦ,
καὶ κάθε τόσο βζίτα τῆς κάνει μὲ τὰ γάντια,
κι'ἀρχίζουνε μιλήματα
καὶ μάτς καὶ μοῦτς φιλήματα
μὲ ζάχαρες καὶ κάντια.

—

Φίλα με νὰ σὲ φιλῶ
γιὰ τοῦ κράτους τὸ καλό,
καὶ σὰν θέλῃς νὰ περνοῦμε πάντ'ἀδελφικὰ κι'ὡραῖα,
Δημητρούλα μου φιλτάτη,
δύο χρόνους ἡ'διαφή σου νὰ πακύνεται παρέα
κι'ἄλλους τόσους τοῦ Κορφιάτη.

—

Κι'ὅταν κάθε δύο χρόνους βάσκουν καὶ τὰ δῶ κοπάδια,
τότε νευρικὰ δὲν θἄχῃς,τότε γλύκαις,τότε χάδια,
τότε θἀ μοῦ'πῇς:Γζωρτζάκη μ',
φῶς μου,Κόντε,πρῶτο τζάκι μ',
τότε θἀ σοῦ'πῶ κι'ἐγὼ μολλὰ μ'.
Δημητρούλα μ'τρούλα μ'τρούλα μ'.

—

Πῶς μᾶς θωρεῖτε,πρόγονοι;...καὶ'στὴν παράτα'πήγαμε
κι'ἀπ'τὴν παράτα'φύγαμε,
καὶ νῦν μὲ τ'ἀερόστατα πετῶντες τοῦ Βαρόνου
ἐξ ὕψους ἀλαλάζομεν:ζήτω μας,καὶ τοῦ χρόνου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνγακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' αὐθεντίας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ἐ ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α ναὶ'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτει πολοῦμεν σάματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήνχ'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θἀπληρώνῃ δι'αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τρεῖς τοῦ μηνὸς'Απρίλη,
'στοὺς κάμπους χιονιᾷλι.

Χίλια δεκαέξη κι'ἑκατὸν συγχρόνως,
Σύλλογοι μεγάλοι νουθετοῦν σωφρόνως.

Πάλι ρίμα πενθίμη
'στοῦ Τρικούπη τὴν μνήμη.

—

'Στοῦ νέου μνημοσύνου
τὴν θλιβερὴ τὴν μεγάλη,
'στὴν ὥρ'αὐτὴ τοῦ θρήνου
τί νὰ σοῦ'πῶ καὶ πάλι.

—

Ἐκεῖνο ποῦθελα νὰ'πῶ τὸ λέει πάλι τώρα
λύπης ἀπαρηγόρητης Νιόβη μαυροφόρα.
Τὸ λένε μνήματα μικρὰ καὶ μνήματα μεγάλα,
τῆς Ἐκκλησιᾶς τὸ σήμαντρα,ποῦ θλιβερὰ σημαίνει,
τὸ λένε κάτι δάκρυα,ποῦ πέφτουν στάλα στάλα
κάτω'στὴ γῆ τοῦ τάφου σου τὴν ροδοσκεπασμένη.

—

Τὸ λὲν ἐκεῖνοι,ποῦρχονται μὲ τῆς ἐλπιᾶς κλωνάρι
καὶ κάνουνε τὸν τάφο σου τρανὸ προσκυνητάρι,
τὸ λένε τόσοι φίλοι σου μὲ τὸν κρυφὸ τους πόνο,
τὸ λένε τοῦ Δραγούμη σου τὰ κάτασπρα μαλλιά,
τὸ λὲν αὐτοί,ποῦ σταματοῦν'στὸ μνῆμα κάθε χρόνο
χωρὶς ἀπὸ τὰ χείλη τους νὰ βγάζουνε μιλιά.

—

Ἐκεῖνο ποῦθελα νὰ'πῶ τὸ λὲν καλλίτερ'ἄλλοι,
ποῦγινε μὲ τὴν μνήμη σου κι'ἡ μνήμη τῶν μεγάλων.

Εἰς τὸ Ζάπειον ἐκεῖ Σύλλογοι Πολιτικοί.

(Ὡραία νύκτα ξάστερη μὲ μιὰ περίσσια χάρι
καὶ λαμπερὸ φεγγάρι,
καὶ μυροβόλος ἀνοιξις μέσα σὲ μόσχους γέρνει,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν Περικλῆ στὸ Ζάπειο τὸν φέρνει.)

—

Π.—Ποῦ μ' ἔδηγεῖς;
Φ.— Στὸ Ζάπειο..
Π.— Τί θέλεις ἐδῶ πέρα;
Φ.—Σ' ἔφερα Περικλέτο μου, γιὰ καθαρὸν ἀέρα,
μακρὰν τῆς τύρβης τῶν πολλῶν κι' οἱ δυό μας νὰ ρεμβάσωμε
καὶ πλῆθος νέων ἰδεῶν ἐδῶ νὰ κατεβάσωμε.

—

Ἄνοιξις πάλι μᾶς γελᾷ,
ποῦ θέλεις νὰ γελάσῃς...
ἀπὸ πικτοῦ μοσχοβολᾷ
καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις.

—

Ἄκουσε, βρὲ κωθῶνι,
πῶς κελαϊδεῖ τὰ ηδόνι,
ἄκου το τὸ σκασμένο
πῶς κελαϊδεῖ κρυμμένο.

—

Ἄκουσε, Περικλέτο μου, πῶς χύν' ἡ Φιλομήλα
νέο κελάδημα γλυκὸ
στὸν κῆπο τὸν Βασιλικὸ
καὶ στῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα.

—

Μ' αὐτὰ τὰ λαρυγγίσματα πῶς σὲ τραβᾷ κοντά του...
ἂς εἶχα, Περικλέτο μου, τὰ κελαδήματά του
νὰ κελαϊδήσω τῶν Ρωμηῶν τὰ κλέη τὰ καινούργια
καὶ τῆς Ἐκκαθαρίσεως τῆς γενικῆς τὴν φούρια.

—

Καὶ τὰ στενὰ κι' οἱ δρόμοι
μοσχοβολοῦν ἀκόμη,
κι' ἀπὸ τὰς ὑπονόμους τὸ πνεῦμα τοῦ ζεφύρου
μᾶς φέρνει μυρωδιαῖς,
τὴν ἀορρησιαν μαγεύει κι' ἡ Σοῦδα τοῦ Φαλήρου
κι' ἀνοίγει τῆς καρδιᾶς.

—

Π.—Γιὰ νὰ μοῦ 'πῇς λοιπὸν αὐτὰ τὰ τόσον ἀηδῆ
μ' ἔφερες εἰς τὸ Ζάπειον ἐν βίᾳ καὶ σπουδῇ;
Φ.—Κύττα καὶ τὴν' Ακρόπολι...

—

Π.— Θὰ φᾷς καμμιὰ 'στὴ μούρη.
Φ.—Ἐσ' εἶσαι πάντοτε πεζὸ καὶ ξέστρωτο γαϊδοῦρι.
Ἐσὺ δὲν ἔμαθες ποτὲ νὰ κάνῃς ρεμβασμοὺς
εἰς ἕνα κόσμον ὑψηλόν,
ἐσὺ μονάχα σὲ Βουλὲς
τρυφῆς παροξυσμούς.

—

Ἐσὺ δὲν θέλεις ἀηδονῶν ν' ἀκούσῃς τερετίσματα,
σ' ἀρέσουν πάντα καὶ παντοῦ γαϊδάρων ὀγκανίσματα,
κι' ἀντὶ Ζαπείων προτιμᾷς, ἄνθρωπ' ἐλεεινέ,
νὰ χάσκῃς σὰν κοπρόσκυλο μέσα' στὸν καφενέ.

—

Ἐσὺ δὲν θέλεις, λέρα,
τὸν καθαρὸν ἀέρα,
καὶ σοῦ γεννᾷ τὴν πλήξιν ὁρίζων ἀνοικτὸς
κι' ἡ χάρις τῆς νυκτός.

—

Σιχαίνεσαι τὴν πάστρα,
μήτε μιλεῖς μὲ τάστρα

τσιγάρα, ναργιλέδες, καὶ καφενέδων χνῶτα,
κι' ἂξ ἀκοπη κουβέντα γιὰ φωρκαθεστῶτα.

—

Π.—Βρὲ 'πές μου τι μὲ θέλεις καὶ μ' ἔφερες ἐδῶ;
Φ.—Στάσου, βρὲ Περικλέτο, τὸ Ζάπειο νὰ 'δῶ,
κι' αὐτὴν τὴν μάγον νύκτα καὶ τὴν μυστηριώδη...
Π.—Σκάσε, μωρέ, ποῦ θέλεις νὰ κάνῃς τὸν ρεμβώδη.

—

Φ.— Βλέπε γύρω μας ὁποῖα
θελκτικώτατα τοπία,
βλέπε δένδρα μυροφόρα.

—

Τὶ νυκτιὰ χαριτωμένη!..
μεσονύκτιον σημαίνει,
μυστικῶν πνευμάτων ὥρα.

—

Κύτταξε κι' αὐτὸ τὸ φάσμα
πῶς σιμόνει, Περικλέτο,
σὰν μυστηριῶδες πλάσμα...

—

Π.— Μὴ μοῦ κάνῃς τὸν Ἀμλέτο,
πάψε πιὰ τῆς ζευζεκιαῖς
νὰ μὴ φᾷς κατραπακιαῖς.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ὅρκος μέγας καὶ φρικτός.

—

Φ.— Ὥρα τῆς νύκτας μυστική,
ποῦ Σύλλογοι Πολιτικοὶ
φυτρόνουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
πρὸς διαπαιδαγώγησιν καὶ πρὸς διδασκαλίαν
τῶν πολιτῶν ταλαίαν.

—

Ὥρα τῆς νύκτας ἱερά,
ὥρα μεγάλη, σοβαρά,
ποῦ γύρω μας ἀθρόυβος καιμᾶται καὶ μουγγὴ
μιὰ πελάσις πολυμέριμνος, πρὸς τὸ λαλεῖν ὀργῶσα,
κι' ὕπνο τὸν πέπλον τῆς νυκτὸς τὸν σελγνοφεγγῆ
κυσφορεῖνται ἀχέδια παιδαγωγίας τόσα.

—

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ μεσάνυκτα, βρὲ βλάκα μὲ πατέντα,
σ' ὠδήγησα 'στὸ Ζάπειο νὰ κάνωμε κουβέντα
γιὰ τὸν δικό μου Σύλλογο...
Π.— Τὶ λές, μωρὲ Μπουρδούσης;
Φ.– Μίλα σιγά, βρὲ Περικλῆ, κανεὶς μὴ μας ἀκούσῃ.

—

Π.—Κάποιος θαρρῶ πῶς ἔρχεται... νὰ νἀβημάτων ἦχοι.
Φ.—Μίλα σιγά, βρὲ Περικλῆ, κι' ἔχουν αὐτιὰ κι' οἱ τεῖχοι.
Π.—Κανεὶς δὲν εἶναι, Φασουλῆ, καὶ μίλησ' ἐλευθέρως.
Φ.—Γιὰ τοῦτο σ' ἔφερα ποῦ λὲς μόνον σ' αὐτὸ τὸ μέρος.
κι' ὁρκίζομαι στὴν νύκτ' αὐτὴν τῆς μαγικῆς γαλήνης,
κι' ὁρκίζομαι, βρὲ Περικλῆ, 'στὸν δίσκον τῆς σελήνης,
ποῦ φῶς λευκὸν 'στὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος ρίχνει
κι' ἐμπρὸς 'στὰ δυό σου τὰ γκαβὰ σὰν ὄνειρο τὸν δείχνει.

—

Ὁρκίζομαι σ' ἀρώματα
καὶ σὲ μοσχοβολήματα,
σ' ἔρώτων ζευγαρώματα
καὶ σὲ πουλιῶν λαλήματα...

—

Ὁρκίζομαι καὶ σὲ σκιὲς μυστηριώδεις μαύρας,
σὲ κάθε Σούδας ἀνοικτῆς τὰς ἑσπερίας αὖρας,
καὶ 'στῆς παρούσης δράσεως τῆς ἀναπαραδιαῖς,
μὰ καὶ 'στῆς μυρωδιαῖς
τῶν ἀποκέντρων δρόμων
κι' αὐτῶν τῶν ὑπονόμων,
ποῦ σοφίσαν ἕνα Σύλλογον Πολιτικὸν νὰ κάμω.

Ἕνας Ἡρακλῆς σαρόνων τὴν σαπρίαν τῶν συγχρόνων.

Γιὰ τοῦτο σ' ἔφερα κι' ἐγὼ μακρὰν τῆς πρωτευούσης,
γι' αὐτὸ σ' ὠδήγησα κι' ἐγὼ 'στὸ Ζάπειο, βρὲ βλάμη,
μὲς 'στῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν κατήχησιν ν' ἀκούσῃς
καὶ τὸ καρβέλι τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν τὸ τρῷς χαράμι.

—

Π.—Λέγε λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ...
Φ.— Πρόσεχε καὶ θ' ἀρχίσω.
Π.—Προσέχω...
Φ.— Τώρα σκέπτομαι πῶς νὰ σὲ κατηχήσω.
Ξέρεις ἐφέτος ἐκλογαῖς πῶς δυὸ φοραῖς θὰ κάνωμε
καὶ καθεμία πίκρα μας μὲ ταύταις θὰ γλυκάνωμε.

—

Καθεὶς λοιπόν, κι' ἐγὼ καὶ σὺ
πρέπει νὰ μάθωμε φαρὶ
τὰ δικαιώματά μας
καὶ τὰ καθήκοντά μας.

—

Πρὶπ' εἰς ἡμέρας ἐκλογῶν,
ποῦ γίνεται δεινὸς ἀγὼν
μιᾶς ἀνακαινίσεως,
ζωῆς, ἀναγεννήσεως,
ἀπέξω κι' ἀνακατωτὰ
τὰ χρέη σου νὰ ξέρῃς,
καὶ νὰ μὴ χάσκῃς, φαφλατᾶ,
σὰν κι' ἄλλους χασομέρης.

Πρέπει νὰ μάθῃς τοῦ λοιποῦ
πῶς πρέπει, Περικλῆ, καὶ ποῦ
νὰ ρίχνῃς τὸ καυκί σου,
ἀλλέως τὴν κακή σου.

—

Γιὰ τοῦτο πρέπει τάχιστα νὰ παιδαγωγηθῇς
καὶ σὰν πολίτης ἄξιος καὶ σώφρων κι' εὐπειθὴς
πρὸς χρέη καὶ καθήκοντα νὰ καθεδηγηθῇς.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ,
παιδαγωγία τί θηλοῦ;
Φ.—Παιδαγωγία, ξέρω, σημαίνει νὰ σποιδάσῃς
τὰ χρέη σου τὰ σοβαρὰ
κἂν σὲ Συλλόγους φανερά,
κἂν μοναχὸς 'στὸ σπῆτι σου, καὶ δ' αὐτῶν νὰ βράσῃς.

—

Αὐτὰ ποῦ λέω, Περικλῆ, μὴν τὰ θαρρῇς ἀστεῖα...
εἶναι νυκτὸς ἐαρινῆς ἱεροτελεστία.
Ἄκουσε τέτοια λόγια
καὶ δέστα κομπολόγια,
γιατὶ μὲ τοῦτα μόνον
'στὸν μετ' ὀλίγον χρόνον
θὰ 'δῇς, βρὲ κακομοίρη,
παράδες καὶ χαΐρι.

—

Γιὰ τοῦτο σκέπτομαι λοιπὸν
νὰ σὲ παιδαγωγήσω,
καὶ τοῦ Συλλόγου τὸν σκοπὸν
νὰ σοῦ τὸν ἐξηγήσω.

—

Κι' ἐγὼ 'στοὺς νέους ἐκλογεῖς
αὐτοῦ τοῦ κυριάρχου
τὸ περὶ Παίδων ἀγωγῆς
δικτάζω τοῦ Πλουτάρχου.

—

Αὐτὸς λοιπὸν ποῦ λὲς
μὲ τέτοιας συμβουλαῖς
θαρρῶ πῶς συμβουλεύει τοὺς παῖδας τοὺς ἀπείρους,
πρὶν γίνουν ψηφοφόροι μὲ πόθους διακύρους.

—

Πῶς χρεωστεῖ καθεὶς
πολίτης ἀληθὴς

Κι'εἰς ἐκλογῶν ἡμέρας
νάναι κρασοπατέρας
καὶ Σειληνῶν ἀσκί.

—

Ὄφελε,παρλαπίπα,
κι'ἀπὸ παιδὶ μωρὸ
νὰ μάθῃ πῶς μιὰ τρύπα
θὰ κάνῃ στὸ νερό.
ἂν πρόσωπα μονάχα καὶ κόμμα δὲν λατρεύῃ
κι'ἂν ἴδεῶν ἄερα σὰν παλαιὲς θρεσκ.

—

Ἀδελφὲ συμπατριώτη,
πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι
σὰν δὲν ἔχῃς Βουλευτὴ
σὲ τσακώνουν ἀπ'ταύτι
καὶ'στὸν διάσκαλο οἱ πάνε
καὶ σὰν κτῆνος σὲ κτυπάνε.

Τοῦτος λέει λιμαδόρο,
σὰν δὲν ἔχῃς βουληφόρο
πῶς φημίζεσαι γιὰ ἀλάξ.

—

Κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ σὲ σπρώχνουν,
κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ σὲ δρώχνουν
ἄρον ἄρον πὺξ καὶ λάξ.

—

Τοῦτο,βρέ,τὸ περὶ Παίδων ἀγωγῆς ὡς ψηφοφόρων
σπουδασέ το κατὰ κόρον,
κι'ἔτσι θὰ τὰ καταφέρνῃς
καὶ θὰ σώζεσ'ἐν κινδύνοις,
καὶ τὴν ψῆφο δὲν θὰ δίνῃς
δίχως τίποτε νὰ πέρνῃς.

—

Πρέπει πρὸ νὰ μάθῃς,γλάρε,
πῶς καθ'ἅπαντα τὸν χρόνον
ἡ ζωή μας εἶναι μόνον
ἕνα δῶσε κι'ἕνα πάρε.

—

Σπούδασε τὸ περὶ Παίδων,καὶ θὰ μάθῃς ἐξ αὐτοῦ
πῶς σὰν δίνῃς καὶ δὲν πέρνῃς
φαίνεσαι ὡς κουτοφέρνεις,
κι'ὅλοι τότε τρῶν καὶ πίνουν εἰς ὑγείαν τοῦ κουτοῦ.

—

Τὰς ἰδέας τὰς ἄλλους
κι'ὅλα τὰ συστήματα
νὰ πᾷνῃς γιὰ τοὺς φίλους...
βράστα καὶ λλαστήματα.

—

Φίλτατέ μου παπαρδέλα,
τὰς ἰδέας καταγέλα
μὲ σαρδώνειον Ρωμηό.

—

Καὶ μακρὰν τῶν παραφρόνων
εὖ πάντα νᾷχῃς μόνον
τὴν ἰδέαν τοῦ ψωμιοῦ.

—

Γ'αὐτὴν,ξύλινο κεφάλι,
τὴν ἰδέα τὴν μεγάλη
φόρτον πρόσφορε λατρείας
'στῶν προσώπων τὰς φατρίας,
καὶ γι'αὐτὴν πρηνὴς προσκύνα
πότε τοῦτα,πότ'ἐκεῖνα.

—

Ὅποιος δὲν ἔχει μέρα καὶ μπάρμπα'στὴν Κορίνη
αὐτὸς τὰ κακαρόνει,
καὶ μπαίνει'στὸ παρίσειον τοῦ Χάρου δίχως ναῦλα...
τοῦτο καὶ σὺ τὸ νοιώθεις ὅσο κι'ἂν εἶσαι τάβλα.

—

κι'ὅπόταν'πῇς:'Ηλι λαμὰ σαβεχθανί,
ἐκεῖνος μοναχὰ σωτὴρ σου θὰ φανῇ.

—

Τοῦτες θὰ σὲ ταΐσῃ,
τοῦτος θὰ σὲ ποτίσῃ,
κι'ὅταν Κατῆς σὲ βάλῃ
μέσα'στὴ φυλακή,
ἐκεῖνος ἀπ'ἐκεῖ
θὰ τρεξῃ νὰ σὲ βγάλῃ.

—

Χωρὶς τὸν Βουλευτὴ θαρρεῖς κοιλὰς κλαυθμῶνος
πῶς εἶναι τοῦτ'ἡ γῆ τοῦ θείου Παρθενῶνος.
Χωρὶς ἐκεῖνου σκύβεις καὶ γίνεσαι καμπούρης
καὶ φαίνεσαι σὰν ἄχθος καὶ βάρος τῆς ἀρούρης.

—

Χωρὶς αὐτὸν ἀπ'ἔξω τὸ Κεντρικὸ κυττᾷς
καὶ δὲν'μπορεῖς νὰ γίνῃς μήτε κλεφτοκοτᾶς.
Χωρὶς αὐτὸν φοβᾶσαι καὶ μιλγα νὰ σκοτώσῃς
γιατὶ δὲν θὰ γλυτώσῃς.

—

Χωρὶς τὸν Βουλευτή σου πηγαίνεις'στὰ χαμένα
κι'ἐμπρὸς σὲ κάθε νόμο σὲ πάει τρία κι'ἕνα.
Χωρὶς αὐτὸν ὁ νόμος ἔχει γιὰ σέναν κῶρος,
κι'εἶναι βεβαίως αἶσχος καὶ προσβολὴ μεγάλη
πολίτης'Αθήνατος καὶ καφενέδων ἥρως
ἐμπρὸς'στοὺς σαχλονόμους νὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι.

—

Κι'ἐγὼ θὰ τὸ νομίσω,βρὲ ξύλινε παληάτσο,
μεγάλη μου'ντροπὴ
ὅταν κανεὶς μοῦ'πῇ
πῶς ἐκτιμῶ τοὺς νόμους,καὶ θὰ τοῦ δώσω μπάτσο.

—

Θὰ μάθῃς πρὸς τοὺς ἄλλους πῶς κι'ὅταν θὰ ψοφήσῃς
πρέπει,σαχλεγεγέ,
σὰν ἔρχωντ'ἐκλογαί,
καὶ μέσ'ἀπὸ τὸν τάφο νὰ βγῇς καὶ νὰ ψηφίσῃς.

—

Ὕμνησε ξανὰ
τὸ μικρὸν σφαιρίδιον,
κι'ἀπὸ τὰ κοινὰ
γύρεψε μερίδιον.

—

Κι'ὅλο φώναζε καὶ σὺ καὶ καθένας τσαλαβούτας
ὅτι πρέπει πρὸ νὰ γίνῃ
ἐκκαθάρισις τῆς βρύτας,
ποῦ τὴν λένε Ρωμησούνη.

—

Τέτοιο Σύλλογο θὰ κάνω,ποῦ θὰ χάσουνε τὸν νοῦ των
ὅλ'οἱ Σύλλογοι τῶν ἄλλων,καὶ μὲ πρόγραμμα τοιοῦτον
τοὺς ἀστοὺς θὰ κατηχήσω καὶ καθένα φιφτωτοῦ,
κι'ἔπειτα κατὰ διαδόλου θὰ σᾶς στείλω μ'ἕνα φτοῦ.

—

(Εἶπε,κι'ἐνῷ τῶν ἴδεων Συλλόγους κατεγέλα,
ὁ Περικλῆς τὸν κυνηγᾷ μὲ μία μαναβέλα,
ὅμως αὐτὸς ὁ πονηρὸς τοῦ φεύγει καὶ τρυπόνει
'στὸν κῆπο τὸν Βασιλικό,καὶ κάνοντας τὴν ζέση,
μὲ λαρυγγίσματα τρελλὰ
τὸν Περικλέτο περγελᾷ.)

Ἐκεῖ κομπάσεις ποικιλίας,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας

—

«Ὅσα σώζονται»...βιβλίον ἐξ αὐτῶν ἀπετέλεσεν
φιλολογικῶν σπουδαίων..."Αφῆς ὁ συγγραφεὺς καλεῖται.

—

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος,ἐμπορορράπτης πρώτης,
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ σορμοῦ καθένας ἀγοραστής
νὰ κόψῃ'γρήγορα ξανὰ
τὰ ροῦχα του τὰ'φατεινά,

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑκατὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνιακόσα δίκα
κι'ὅλα τὰ σαθρὰ παλέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμενίσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν,κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι'αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἀπρίλη δεκάτη,
κανεὶς'στὸ Παλάτι.

Χίλια καὶ δεκαεπτὰ κι'ἑκατὸν ἀκόμα,
λένε πῶς'στῆς ἐκλογαῖς θἄβγῃ νέο κόμμα.

Λίγοι στίχοι ὁ,τι τύχῃ.

—

Ἦλθε πάλιν ἀνοιξις,ἦλθαν τὰ λουλούδια,
τρῶνε τοὺς χυμοὺς πρανοὶ καὶ πετοῦν τὰ φλούδια.
Βάγια βάγια τῶν βαγιῶν καὶ γιορτὴ μεγάλη,
ἔρδε Λάζαρε περδὲ ψάλλεται καὶ πάλι.
Ἔρδε ψάλλομε κι'ἐμεῖς γιὰ καθένα Λάζαρε,
ἔρδε Λάζαρε περδὲ γιὰ τὸ ψηφοπάζαρο.

—

Ἦλθε πάλιν ἀνοιξις,ἦλθαν τὰ λουλούδια,
τρώει πίνει κι'ὁ ζευγὰς καὶ πληρώνουν βούδια,
Κοῦκου'στὰ βουνὰ τὸ λέν,πέρδικες'στὰ πλάγια
πῶς προβάλλουν ζωντανοὶ Λάζαροι μὲ βάγια.
Λάζαρα'ζωντάνεψαν,καὶ Λαζάρων κόμματα
λένε πῶς θ'ἀρχίσουνε τὰ παληὰ καμώματα.

—

Παλαμήδα σὰν καὶ πρὶν τοὺς ξαναμυρίζει,
βγαίνουν σὰν σαλίγκαροι μέσ'ἀπ'τὸ κακκί των.
Σύνεσιμος δὲν εἶναι πιὰ νὰ τοὺς φοβερίζῃ
καὶ τὴν ψωρακώστενα τὴν θαρραλέα δική των,
καὶ καμμιὰ δὲν σηκώνεται μοῖρη σαλιγκάρου
πῶς'μπορεῖ συνδάριον νὰ γενῇ Λαζάρου.

—

Ὅλα τὰ πουλάκια πᾶν ζυγὰ ζυγά,
τζιτζίκια τἀβδόν πάει μοναχό,
καὶ'στοὺς κάμπους τέτοια τραγουδεῖ σαγὰ
κράτος Ρωμησούνης δόλιο κατ'ψυχό.

—

Πάλι γιὰ λεφτὰ
μὴν ἀνησυχῇς...
καὶ χωρὶς αὐτὰ
θἄλλεις κι'εὐτυχεῖς.

—

Μὰ κι'ἂν ἔχῃς γάλι,
μόνον ἐκλογαῖς
θὰ γιατρέψουν πάλι
τόσαις σου πληγαῖς.

Στοῦ Στρατοῦ τὰ παλληκάρια, τῆς πατρίδος τὰ καμάρια.

—

Α'.

Ἐμπρὲς ἐμπρὲς...εἰς τὴν γραμμὴ τί νεολαία'στέκει,
σοῦχει παλάτι τὸ βουνὸ
καὶ σκέπασμα τῶν οὐρανό,
κι'ἐλπίδα τὸ τουφέκι.

—

Πέφτουν τὸ βράδυ'στῆς ἐννιᾷ,ξυπνοῦνε μὲ τὴν δράνα,
τρέχουν ἐδῶ,τρέχουν ἐκεῖ,
φοροῦν ἀρβύλιας καὶ χακί,
καὶ τρῶνε καυραμάννα.

—

Μὶ τὰ γλυκοχαράγματα φορτώνονται τοὺς σάκκους
κι'ἀσχίζουνε πολύφραχς κουραστικὲς πορεῖας,
πέρνουνε πέδι'γρήγορα,πηδοῦν χαντάκια,λάκκους,
'καὶ καυραμάνιας κουβαλοῦν καὶ κάνουν ἀγγαρεῖας.

—

Πηγαίνουν ἔξω 'στὸ Δαφνὶ μὲ ζῆλο καὶ μὲ θέρμη,
πάνε καὶ 'στὸ Πικέρμι,
πρένουν ψηλὰ τῆς ράχαις
καὶ κάνουν ψευδομάχαις.

—

Συπνοῦν κοιλάδες ἡσυχαις μὲ τῶν πυρῶν τοὺς ἦχους,
τρῶνε τῆς σούβλας τὸ ψητό,
χορεύουνε καὶ τὸν συρτό,
καὶ μὲ κρασοκατάνυξι κάνουν προπόσεις,στίχους.

—

Νικῶμενοι καὶ νικηταὶ
προβάλλουν τώρα ποιηταὶ
καὶ πρῶτοι τροβαδοῦροι.

—

Κέρνα,καϋμένη παπαδιά,
τὰ χαϊδεμμένα τὰ παιδιὰ
μὲ τσέτρα,μὲ παγοῦρι.

—

Ἀπὸ θαλάμους βγαίνουνε,
ποῦ δὲν μοσχομυρίζουν,
ἀκούραστα πηγαίνουνε
κι'ἀκούραστα γυρίζουν.

—

Γι'αὐτὰ καμμιὰ κατήφεια,
γι'αὐτὰ κανένας πόνος,
κι'ἂς τὰ τσιμποῦν ζωῦφια
καιμπόσα τοῦ στρατῶνος.

—

Χωρὶς νὰ βγάζουνε φωνή,
χωρὶς νὰ βγάζουνε μιλιά,
σύρριζα κόβ'ἡ μηχανὴ
τὰ κατσαρά των τὰ μαλλιά.

—

Χαρὰ σκορπίζουν γύρω των ἐρημικαῖς καμπάναις
κι'ἤχους ἀκούνε μυστικοὺς χαρμόσυνης καμπάνας,
κι'ἂν μέρα νύκτα ξένοιαστα τρῶνε σὲ καραβάνας,
ἀλλὰ δὲν λένε ἂν κι'ἔμας λόγια τῆς καραβάνας.

—

Ταρὰμ ταρὰμ ταρὰμ τατά,
ἔχουνε κότσα δυνατά,
μαθαίνουν καὶ σκοποβολὴ
χωρὶς νὰ λὲν γιὰ τὴν Βουλή.

—

Τὰ παλληκάρια τοῦ Στρατοῦ χαροῦμενα γελοῦν,
ποῦ λὲς πῶς τρέχουνε γι'αὐτὰ κεφάλαια καὶ τόκοι,
μήτε γιὰ τὴν Βασίλισσα τῶν Ἄγγλων ὁμιλοῦν,
ποῦ 'πῆγε τώρα 'στοὺς Κορφοὺς τοῦ Κόντε Θεοτόκη.

—

Ἀδελφωμένοι 'στὸ σπαθὶ καὶ σύντροφοι 'στὸ βόλι
τέτοια φωνάζουν ἔλοι:
ἂν ἔχῃς κότσα δυνατὰ κάνε φτερὰ καὶ πέτα...
δὲν σοῦ βαστᾷ;μεταβολή...
ἐδῶ τὸ Μάνλιχερ λαλεῖ
κι'ἀστράφτ'ἡ μπαγιονέτα.

Β'.

Ἐμπρός,νεότης τοῦ καιροῦ,
ἐμπρὸς σὲ κάμπους καὶ βαυνά,
ὅπου παρλάτα δὲν περνᾷ,
μήτε κουδέντα κουτουροῦ.

—

Ὁπλίτας βλέπω δialεκτούς...
μέσα σὲ κάμπους ἀνακτοὺς
ἀνάγει κι'ἡ ψυχὴ των.

—

Κι'ἀπὸ τὴν νέα των καρδιὰ
ἀγνὴ σὰν θύμῦ μυρωδιὰ
βγαίνει κι'ἡ προσευχή των.

—

Ὁπλίτας βλέπω ζηλευτοὺς
καὶ τραγουδᾷ:χαρὰ σ'αὐτούς,
ποῦ τρέχουν σὲ δαφνῶνα.

—

Χαρά'στους,ποῦ τραβοῦν ἐκεῖ
ποδαρηδὸν μὲ τὸ χακί,
τὸ ξίφος,τὴν κορῶνα.

—

Τὰ χαϊδεμμένα τὰ παιδιὰ
'στὴν ἀνοικτὴ τὴν λαγκαδιὰ
ἐλέπουν τρανὴ πατρίδα.

—

Δὲν τὰ μαραίνει καφενὲς
μὲ χασομέρηδων φωνὰς,
καπνοὺς κι'ἐφημερίδα.

—

Σ'αὐτοὺς δὲν χάνουνε καιρό,
κάτι μακρὰν τοὺς δέηγεῖ,
καὶ πίνουν γάργαρο νερὸ
ἀπὸ κρυστάλλινη πηγή.

—

Δὲν λένε γιὰ πολιτικὰ
καὶ γι'ἄλλα σαλιαρίσματα,
κι'ἄκουν σὲ δάση μυστικὰ
τῆς νύκτας ψιθυρίσματα.

—

Σπιθοβολεῖ τὸ μάτι των,
παιάνας γιὰ χατῆρι των
τονίζουν τροβαδοῦροι.

—

Κι'ἔχουνε γιὰ κανάτι των
κι'ἔχουνε γιὰ ποτῆρι των
μονάχα τὸ παγοῦρι.

—

Μέσα'στῶν κάμπων τὴν δροσιά,
'στὴν χάρι τὴν περίσσια,
ὀρθώνεται κερμοστασιὰ
παιδιῶν παλληκαρίσια.

—

Ἐμπρὸς μὲ νικητήρια,
μὲ βρόντους,μ'ἐμβατήρια,
πρὸς κρατερὸν ἀγῶνα.

—

Τὸ δῆμ'ἀκούω τὸ ταχύ,
καὶ νέας μάχης ἰαχὴ
φτερόνει τὸν Στρατῶνα.

Καὶ φθάνει κάποιος ἀπ'ἐκεῖ δρομαῖος στρατιώτης
κι'ἀσθμαίνων ἀναγγέλλει
σ'ἐμᾶς καὶ τοὺς ἐν τέλει
ἐπιτυχίαν πρώτης.

—

Χαρῆτε σεῖς οἱ νικηταὶ
καὶ σεῖς οἱ νικημένοι...
σᾶς ἐπαινοῦν καὶ πρεσβευταὶ
καὶ σπαθοφόροι ξένοι.

—

Κι'ἐγὼ φωνάζω πρὸς αὐτοὺς
μὲ τοὺς μεγάλους τοὺς στρατοὺς
νὰ τὰ παιδιά μας,νάτα.

—

Τραγουδεῖτ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ
Λάζαροι πολιτικοί.

Μέσα σ'αὐτὴ τὴν καταντιὰ
γειά σου,καϋμένη λεβεντιά,
γειά σας καϋμένα νειάτα.

—

Μὲς'στῆς περείας τῆς νυκτός,'στὰ δάση,'στὰ λαγκάδια,
σᾶς συνοδεύουν τῶν γονεῶν κρυφαῖς εὐχαῖς καὶ χάδια,
καὶ πόθοι μυστικοὶ καιρῶν
κι'ὀνείρατ'ἀλυτρώτων,
ὁποῦ ξυπνοῦν καὶ μὲ πυρῶν
ψευδοπολέμου κρότον.

—

Βλέπω καὶ νέους τῶν συρμῶν
μὲ σφύζον αἷμα καὶ θερμόν,
βλέπω καὶ κάτι φιφτιτοῦ
μάγειροι νέναι τοῦ Στρατοῦ.

Γ'.

Πῶς τόσα νέα τζόβενα μὴ δρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ
'μπορεῖν καὶ μαγειρεύουνε μὲ τέχνη καὶ μὲ τάξι.
Πῶς μάγειροι ξεφύτρωσαν τῆς ἀρχοντιᾶς τάγόρια
κι'αὐτοὶ ποῦ τὸ φαγί των τρῶν χίλια τοὺς λὲν συχώρια.

—

Μ'αὐτοὺς νομίζεις ὅτι τρῶς μέσα'στὴν Γκρὰν — Μπρετάνια,
μόνο τοῦ Ρήγου τὸ κρασὶ σοῦ λείπει κι'ἡ σαμπάνια.
Ἐκεῖνοι,ποῦ μὲ μυρωδιαῖς, μὲ σμόκινς καὶ βελάδες
λαμπρύνουν τὰ σκαλόνια,
πῶς βγάδολο κατάφεραν νὰ κάνουν φασουλάδες,
σούπαις καὶ μακαρόνια.

—

Αὐτὸ τὸ θαῦμ'ἀληθινὰ
παντοῦ κατάπληξιν γεννᾷ,
κι'ἔλοι γιὰ τούτους σήμερα σταυροκοποῦνε'ἐκεῖ
ποῦ βγάδολο τὴν ἔμαθαν τέτοια μαγειρική.

—

Ἐμπρὸς ἐμπρὸς μὲ τὴν ποδιὰ καὶ τὴν πλατειὰ κουτάλα,
κι'ἔπειτ'ἀπὸ γυμνάσια,ψευτοπολέμους κι'ἄλλα,
καὶ τὸ φαγί σας νόστιμο καὶ γλυκομπουκουνάτο,
ποῦ κάνει κι'ὄρεξι πολλὴ καὶ τἄντερο γεμάτο.

Δ'.

Νὰ κι'ὁ γυιός μου μὲς'στοὺς ἄλλους,ποῦ Στρατῶνος παλλη-
ποῦ τὸν ἐλέπω μὲ καμάρι. [κάρι,

—

Κι'ἐγὼ λέγω πρὸς ἐκεῖνον ἐνθυμοῦ καὶ τὸν πατέρα,
ποῦ κι'ἐκεῖνος μιὰ φορὰ
'στὸ Θησεῖον ἐκεῖ πέρα
ἐπολέμησε γερὰ
μόνο μ'ἄσφαιρα πυρά.

—

Ἐλεγαν καὶ τοῦ μπαμπᾶ σου σήκω χόρτα νὰ πιστρίψῃς,
σήκω νὰ μᾶς μαγειρέψῃς,
σήκω καὶ σὲ περιμένει τοῦ Στρατοῦ τὸ καζανάκι,
κάνε'λίγη φασουλάδα,κάνε ρύζι μὲ σπανάκι,
γιὰ νὰ λέμε:πῶς μυρίζει
τὸ σπανάκι μὲ τὸ ρύζι.

—

Ἐνθυμοῦ τὸν Φασουλῆ,
ποῦ κι'ἐκεῖνου μιὰ φορὰ
ταΐζοβαν τὰ κατσαρά,
καὶ τὸν ἔκαναν γουλί.

—

Εἰς αὐτὸ τοῦ Φιλοπάππου τὸ γνωστὸν κι'ἀρχαῖον μνῆμα
πότ'ἐπήγαινα τροχάδην,πότ'ἐπήγαινα μὲ βῆμα.
Τοῦτο τὸ μεγάλο μέρος,
ποῦ τὸ ἐλέπω τώρα γέρος,
καὶ τὰς μάχας τὰς ἀσφαίρους

γύπες αἰκοπεδοφάγοι μέρα νύκτα τὸ φερμάρουν,
καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ σώνει ζίχως μάχη νὰ τὸ πάρουν.

Ἀχ! ποῦν' ἐκεῖν' ἡ φόρα!...
καὶ δὲν πιστεύω τώρα
ἐγὼ πῶς εἶμ' ἐκεῖνος, ποὖτρεχε σὰν ζαρκάδι
στὸν κάμπο, στὸ λαγκάδι,
κι' ἔπερνε τέτοιο δρόμο
μὲ σάκκους εἰς τὸν ὦμο.

—

Ὢ νέοι στρατιῶτες,
τί ψευδομάχαις τότε
καὶ τί πειζοπορείαις δὲν ἔκανα κι' ἐγώ,
καὶ τώρα ποῦ σᾶς βλέπω νεάζω καὶ σφριγῶ.

—

Τώρα, ποῦ δὲν πετῶ μ' ὀνείρατ' ἀερώδη
καὶ δύσκολα πολὺ μπορῶ νὰ πάρω πόδι,
τώρα, ποῦ τόσους ἄλλους παληοὺς σὰν ἀναφέρω,
μοῦ λένε: ξύσου, γέρο.

—

Τώρα, ποῦ μὲ τὴν πούλια δὲν μὲ σηκόν' ἡ διάνα
καὶ δόντια πιὰ δὲν ἔχω νὰ φάω κουραμάνα,
βλέπω καὶ τὸ παιδί μου φαντάρο τακτικό,
ὁποῦ θαρρεῖς πῶς εἶναι τὸ Στρατιωτικὸ
γιὰ τὸ δικό μου σπῆτι σὰν κληρονομικό.

—

Φαντάρος ὁ πατέρας, φαντάρος τὸ παιδί...
μὰ τί καμάρι τόχω
σὰν τρέχῃ στὸ Γαυδί,
σὰν βρίσκεται στὸ λόχο.

—

Μὰ πῶς τὸ κομπρόνω μὲ σάκκους εἰς τὴν πλάτη,
κι' ἂν φέρῃ καὶ στὸ σπῆτι καμμιὰν ἀμυγδαλάτη,
ἐγὼ τοῦ λέω τότε: σύρε νὰ φέρῃς κι' ἄλλαις
ἀκόμη πὴ μεγάλαις.
Κι' ἂν φέρῃ καὶ κανένα κορέλι τοῦ Στρατῶνος,
φέρε τοῦ λέω κι' ἄλλους, ἕνας δὲν φθάνει μόνος.

—

Κι' ἐγὼ κι' ἐγώ, παιδί μου, στοὺς χρόνους τοὺς ὡραίους
ἐπῆγ' ἀμυγδαλάταις στὸ σπῆτι καὶ κορέους,
κι' ὅν ἤλεπε καμμιὰ νὰ βόσκῃ στὸ κεραί μου,
τὴν ἄρπα νὰ βόσκῃ, τὴν εἶχα γιὰ τιμή μου.

—

Τέτοιοι μὴ σὲ σκοτίζουν, καὶ βίβλου γιὰ 'ντροπὴ
μὴν τὰ θαρρῇς, νεάτης...
χωρὶς αὐτὰ κανένας ἀδύνατον νὰ 'πῇ
πῶς εἶναι στρατιώτης.

Ε'.

Ἂς ἠμποροῦσα νὰ γυρίσω 'στὰ 'δικά σας νειάτα πάλι,
κι' ἂς ξανατραβοῦσα πόνους,
καὶ πηλήκιο τσεπ: χρόνους
ἂς φοροῦσα 'στὸ κεφάλι.

—

Ἂς γινόμουνα φαντάρος
νὰ 'κοκκίνιζα σὰν μῆλο
καὶ τοῦ σάκκου μου τὸ βάρος
νὰ τὸ 'νόμιζα γιὰ φύλλο.

—

Τώρα, ποῦ θὰ γυρίσετε 'στὰ σπῆτια σας καὶ πάλι
χωρὶς χακί, χωρὶς σπαθὶ καὶ στέμμα 'στὸ κεφάλι,
τώρα, ποῦ δὲν θὰ τρέχετε σὲ λόγγους καὶ βουνά,
τώρα, ποῦ θὰ φορίσετε τὰ φράγκικα ζανά,
ξεχάσετε, παρακαλῶ, καὶ κάπους κι' ἀγγαρείαις,
μεγάλους περιορισμοὺς, κρατήσεις, τιμωρίαις.

—

Ξεχάσετε, καλὰ παιδιά, κάθε κακὸ καὶ πόνο
κι' ὅλο μιλᾶτε χαρωποὶ γιὰ τὰ καλὰ καὶ μόνο.

Κι' ἂν ἀνεβήκατε 'ψηλὰ κι' ἂν πιάσατε τὴς ράχαις,
κι' ἂν σᾶς ἐφρονημάτισαν ἔστω καὶ ψευδομάχαις.

—

Κι' ἂν σὲ πορείαις 'φύτισαν μορφαῖς ἡλιοκαμμέναις
νύκτες φεγγαροστόλιστες μὲν ἀστροκεντημέναις,
κι' ἂν κουρασμένοι πέσατε σὲ σχοίνους καὶ σὲ πεῦκα,
κι' ἂν σᾶς ἀρωματίσανε πάρωρα τῶν γάρισμα,
κι' ἂν ἴσκιωσε τὸν ὕπνο σας κἂν πλάτανος κἂν λεύκα,
κι' ἂν σᾶς 'νανούρισε γλυκὸ ρεμματαρᾶς κελάρυσμα.

—

Κι' ἂν κελαδήματα Μουσῶν
'κελάδησαν κοντά σας,
κι' ἂν νύμφας 'τράμαξαν ζαλῶν
εἰς τὰ πατήματά σας.

—

Κι' ἂν ἤχησαν τριγύρω σας ἠχοὶ πολεμικοί,
κι' ἂν ὄνειρο, καλὰ παιδιά, 'στὸν ὕπνο σας ἐφάνη
πῶς λύραις μεγαλόφωναις ὑμνοῦσαν τὸ χακί
κι' ἔγινε τὸ πηλήκιο νίκης χρυσῆς στεφάνι.

—

Τοῦτα ποτέ, καλὰ παιδιά, νὰ μὴν τὰ λησμονῆτε
κι' εὐθὺν εἰδοί γιὰ τὸν Στρατὸ καὶ σεῖς ν' ἀναφωνῆτε.
Μὴ 'στὸ κοτάμι ρίξετε ποτὲ τῆς λησμοσύνης
στρατώνιων εὐτυχεῖς καιρούς,
καὶ φαγοπότια καὶ χορούς
καινῆς ἀδελφοσύνης.

—

Μάρς' στὰ σπήτια σας λοιπὸν χάσικο ψωμὶ νὰ τρῶτε,
ξεκουράστε τὸ κορμί σας,
καὶ νὰ τόχετε τιμή σας,
ποὖ γενήκατε καὶ σεῖς τῆς πατρίδος στρατιῶται.

—

Γυρίσετε 'στὰ σπήτια σας, κι' ἄλλα παλληκαράκια
θάλθοῦνε τώρα σὰν καὶ σᾶς νὰ γίνουν φανταράκια.
εὐζωνα, κανονιέρηδες, ἱππεῖς καὶ πυροσβέστας,
νὰ μάθουνε κι' αὐτοὶ πυρὰ καὶ νὰ μᾶς κάνουν φέστας.

—

Γυρίσετε 'στὰ σπήτια σας κι' ἔλα σας εὐχηθῆτε
σὲ μιὰ πατρίδα ζηλευτὴ νὰ ξανανταμωθῆτε,
κι' ἂς στέκῃ πάντα σύβαρὸ
καθένα παλληκάρι
'μπρὸς 'στῆς σημαίας τὸ σταυρὸ
καὶ τὴν γαλάζια χάρι.

Γιὰ τοῦ Ρωμάνου τὴν Μαρή, τὴν κόρη τοῦ Μελᾶ,
τὴν τιμημένη δέσποινα, τὸ δάκρυ μου χυμᾶ.
Κι' αὐτήν, ποῦ μ' ἐστεφάνωσε σ' εὐτυχισμένο χρόνο,
τώρα κι' ἐγὼ μὲ πόνο
νεκρὴ τὴν στεφανόνω.

Καὶ καμπόσαις ποιμνίαις
μ' ἄλλους λόγγους ἀγγελίαις.

—

Ματσούκας τώρα 'ρίσκεται μὲς' στὴν Ἀμερική,
Ματσούκας ἐταγούδησε βροντόφωνος κι' ἐκεῖ,
καὶ γιὰ τὴν σχόλη τοῦ Μαρτιοῦ, τῆς Λαύρας τὴν ἡμέρα,
μὲ τὴν γαλάζια πρόβαλε φουστανελὰς χρυσάτος,
κι' ὁμογενὴς ἀληθινὸς δὲν ἔμεν' ἐκεῖ πέρα
χωρὶς νὰ τρέξῃ μὲ θερμὸν Ματσουκισμὸν γεμάτος,
καὶ 'στοῦ Ματσούκα τὸ νειρο δίνοντας ὅλοι σάρκα
ἐγέμισαν δολλάρια μία μεγάλη βάρκα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πάμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκουμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δέκα
κι' ἕλα τὰ σαθρὰ παλάτια.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ὧπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοιρίου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξῶ θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἀπριλίου δεκάτῃ κι' ἑβδόμῃ,
καὶ πρὸς ὅλους δι' ὅλα συγγνώμη.

Χίλια σὺν ἑκατὸν δεκαοκτώ,
Πάσχα, βαρμέν' αὐγά, γλέντι, σφαχτό.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, πάσης ἄλλης ὑπερτέρα.

—

Φ.—Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ, κι' ἔλα νὰ σὲ φιλήσω...
Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ, κι' ἔλα νὰ σοῦ μιλήσω.
Π.—Τί θὰ μοῦ πῇς;
Φ.— Τί νὰ σοῦ πῶ... δὲν ξέρω παρὰ μόνον
πῶς ἔχομεν Ἀνάστασιν μετὰ σειρὰν ἀγώνων.

—

Δεῦτε λοιπὸν τονίσωμεν
νέα μεγαλυνάρια,
καὶ δὶς καὶ τρὶς ὑμνήσωμεν
τὰ χρόνια τὰ μακάρια.

—

Εἴτις νησιτεύων ἔκαμε παιδιὰ λαμπαδηφόρα,
ἐκεῖνος τὸ δηνάριον ἀπολαυέτω τώρα.
Εἴτις εἰργάσθη σοβαρῶς
εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης,
ἐκεῖνος ὄντως φλογερὸς
καὶ μίγκας πατριώτης.

—

Κι' ἐκεῖνον, ὅστις ἔφθασε γοργὸς μετὰ τὴν τρίτην,
ἀμέσως φιλοπάτριδα κηρύξωμεν πολίτην.
Εἴτις νωθρὸς ὑστέρησε στὴν ἕκτην, Περικλέτο,
μηδὲν ἀμφιβαλλέτω.

—

Ἑορτασάτω μεθ' ἡμῶν
εἰς Ἀναστάσεως βωμὸν
κι' ἐκεῖνος, ὅστις ἀπαθὼς προσῆλθε τὴν ἑνάτην.
κι' εἴτις εἰς μόνην ἔφθασε σχεδὸν τὴν ἑνδεκάτην.

Φιλότιμος γὰρ ὁ Ρωμηὸς αὐτῶν τῶν καθεστώτων
δέχεται καὶ τὸν ἔσχατον καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον.
Ἐλεήμων πατριώτης
ράτσας πολιτικωτάτης
ἀναπαύει τὸν τῆς πρώτης
ὡς καὶ τὸν τῆς ἑνδεκάτης.

—

Καὶ ταχεῖς καὶ νωθροτάτους
ὅλους ἴσα τοὺς θωπεύει,
ἐλεεῖ καὶ τοὺς ἐσχάτους,
καὶ τοὺς πρώτους θεραπεύει.

—

Δίδει καὶ σ' ἐκεῖνον πλοῦτον,
καὶ χαρίζεται σὲ τοῦτον.
Δέχετ' ἔργα καθενός,
συγχωρεῖ καὶ τὴν ρεμοῦλα,
κλίνει γόνυ ταπεινῶς
σὲ καθένα φατοῦλλα.

—

Μὰ καὶ γνώμην καθεμίαν
δέχεται μὲ προθυμίαν,
καὶ τὰς πράξεις μας τιμᾷ,
τὰς προθέσεις ἐπαινεῖ,
καὶ σωτῆρας στεφανοῖ,
ποὖ τὸν τρῶν μὲ τὰ λιμᾶ.

—

Οἰκοῦν καθίσωμεν καινῶς
εἰς τράπεζαν χαρᾶς...
ἐλθέτω κι' ὁ ξερακιανός,
ἀλλὰ κι' ὁ κιλαρᾶς.

Σεῖς ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμες τὴν ἑορτὴν τιμήσατε
καὶ πάντες εὐθυμήσατε.
Ἂς ἀπολαύσουν τὸν μισθὸν καὶ δεύτεροι καὶ πρῶτοι,
καὶ σεῖς νηστεύσαντες καὶ μὴ
ξαναχορτάσετε ψωμὶ
καὶ νέο φαγοπότι.

—

Ἡ Τράπεζα γέμει
γιὰ κάθε βερέμη...
τρυφήσατε πάντες
οἱ τόσους καῦμοὺς
καὶ τόσους λιμοὺς
φαιδρῶς ὑποστάντες.

—

Ὁ μόχος πολὺς
τῆς νέας Βουλῆς,
καὶ μή τις ἡμῶν
θρηνεῖτω λιμόν.

—

Ἂς συμμεθέξουν σήμερον τοῦ γεύματος αὐτοῦ
καὶ πένητες ἀκτήμονες καὶ τόσοι ψιφτυτοῦ,
κι' ἐπὶ τῶν ποδηλάτων των καὶ τῶν αὐτοκινήτων
ἂς συγχορεύσουν πλούσιοι μετὰ πεζῶν πενήτων.

—

Μηδεὶς θρηνείτω συμφορὰν
εἰς ἀναστάσεως χαράν.
Οἱ πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος,
τοῦ θησαυροῦ τῶν λήρων,
οἱ πάντες ἀπολαύσατε χρυσῆς ἀκεραιότητος
μεγάλων χαρακτήρων.

—

Μηδεὶς θρηνείτω σήμερον πενίαν ὅπως πρῶτα,
καὶ γὰρ ἄγγὺς τὸ δάνειον, παρᾶς, ζωὴ καὶ κότα.
Μηδεὶς περὶ πτωχεύσεως
καὶ νῦν ἂς ὁμιλῇ,
ἄγγὺς γὰρ ἡ Βουλὴ
τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

—

Οὐδ' ὀδυρέσθω πταίσματα κανένας περασμένα
μὲ τόσα θέματ' ἄρρητα, κουκιὰ μαγειρεμμένα,
συγγνώμης γὰρ ἁμαρτιῶν κι' ἀφέσεως τελείας
ἀνέτειλεν ἡμέρα,
πασῶν φωτεινοτέρα,
διὰ τοῦ Διαγγέλματος αὐτοῦ τῆς Βασιλείας,
τοῦ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν πρὸς πάντας ἐξαγγέλλοντος
καὶ ροδοδάκτυλον αὐγὴν ροδοδακτύλου μέλλοντος.

—

Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον, καὶ γὰρ μᾶς ἠλευθέρωσε
τοῦ κόμματος ὁ θάνατος, ὅπου νεκρὸν ἐκίρωσε.
Σύνδεσμος ἔσβεσεν αὐτό, καὶ προσδραμὼν τροχάδην
εἰς τὸ πανύμνητον Γουδὶ
μὲ ξίφος καὶ μυρτιᾶς κλαδί,
καθένα κόμμα τῆς Βουλῆς ἀπέστειλε' στὸν Ἅδην.

—

Ἐπίχρνε τὰ κόμματα τῆς σωτηρίας δράσεως
κι' ἐκείνης τῆς Βουλῆς,
γευσάμενα χολῆς
μιᾶς' Επανοστάσεως.

—

Κι' ἀντὶ γενναίων ἀμοιβῶν
γιὰ τὴν φιλοπατρία
τοὺς ἔκοψε τὸ κέφι.

—

Πλὴν Ἠσαΐας προλαβὼν
οἱ καθεμιᾶ φατρία
τοιούτους λόγους ἔφη.

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐφιμώθη,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐστομώθη,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κάθε στρούγγα
ἀνελπίστως τὴν ἔπηξε μοῦγγα.

—

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ προσεκλήθη
γιὰ ν' ἀλλάξῃ κεφάλι καθ' Ἕλα,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ὑπειλήθη,
καὶ λαὸς τῆς ἐρώναξε σκόλα.

—

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ τόσαι ἀπεῖραι
τὰ λουρὰ τῆς βαστοῦν ἄρον ἄρον,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ζὴν ἐπῆρε
μετάλλεῖα μεγάλα Χαλάρων.

—

Ποῦ σου τὸ κέντρον, ὦ Βουλή,
τὸ νῖκος καὶ τὸ νάζι;

Π.— Τάδε προφήτης, Φασουλῆ,
μετὰ Χριστὸν φωνάζει:

—

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα καὶ δαίμονες πεπτώκασι
καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀσπασμὸν οἱ πρώην ἔχοντες δεδώκασι.
Ἀνέστησαν τὰ κόμματα,
καὶ νόμος πολιτεύεται,
καὶ περισσεύουν βρώματα,
καὶ δρᾶσις ἀσωτεύεται.

—

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα τῶν ἀληθῶν σωτήρων
ἡμῶν τῶν ἀναπήρων.
Ἀνέστησαν τὰ κόμματα,
καὶ θνησιμαῖα πτώματα
τῆς μακαρίτιδος Βουλῆς
ἐνεφανίσθησαν τολλοῖς,
ἀγγέλλοντα μετὰ μικρὸν
ἀνάστασιν ἐκ τῶν νεκρῶν.

—

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα καὶ πάλιν κοκορεύονται,
κι' ἀνάμικτοι συνδυασμοὶ μεγάλα μαγειρεύονται,
κι' ὁ' στὰς γενναίας φάλαγγας τῶν φατριῶν ἀνήκων
ἐ' ἀξιωθῇ μετ' οὐ πολὺ στεφάνων καλλινίκων.

—

Ἀλλ' ἔστις ἀνεξάρτητος κηρύσσεται κομμάτων
κρατῶν σημαίαν ἰδεῶν ἀλλων κι' ἀσωμάτων,
ἐκεῖνος μένει μόνος
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος,
κι' ἀέρος πληρωθήσεται τὸ στόμα του καὶ πνεύματος,
ἀλλὰ ποτὲ καὶ γεύματος.

—

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα, προφῆται δὲ καὶ νόμα
σ' ἐκείνα ξανακρέμονται,
καὶ Συντεχνίαι βρέμονται,
κι' ἀκούονται συνδυασμῶν ἀνεξαρτήτων βρόμοι.

—

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα καὶ νῦν καὶ' στὸν αἰῶνα,
καὶ ξανατρῶνε Κόντηδες μαζὶ μὲ τὴν Κορώνα.
Ἀνέστησαν τὰ κόμματα τῆς σωτηρίας δράσεως
καὶ φάλλοντ' ἐπινίκεια μεγάλης ἀναστάσεως.

—

Κι' ἐμεῖς, στὸν ἐπινίκειον ἀνταπαντῶντες ὕμνον
ἀναστασίμων ἡμερῶν,
μετὰ λεόντων τρομερῶν
βρυχώμεθα καὶ σκύμνων.

—

Ἐμπρὸς στὸν Βασιλιᾶ
βαστῶντας Πασχαλιά.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα, κι' ἄλαλα ψάλλουν χεῖλη
τὸ κράτος κάθε τσέλιγκα καὶ κάθε καπετάνου,
κι' ἐμέσως ἱλαρύνθησαν οἱ τῶν κομμάτων φίλοι
μαθόντες καὶ τὴν ἱλαρὰν ἐκείνην τοῦ Σουλτάνου.

—

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα μὲ δύναμιν νεότητος,
καὶ ψέγγεται παντοῦ φωνὴ
πῶς ὁ Σουλτάνος ἀσθενεῖ
ἐκ νηπιώδους ἱλαρᾶς, κι' ἐμεῖς ἐξ ἱλαρότητος.

Ἀνάστασις κομμάτων καὶ θαύματα θαυμάτων.

—

Φ.— Ἀνέστησαν τὰ κόμματα
κι' ἀρχίζουν τὰ καμώματα.
κι' ὁ Κόντες λέει σ' ὅλους καὶ' στὸν ρεπουμπλικάνο:
τραβᾶτε με κι' ἂς κλαίω, κι' ἂν κλαίω τί σας κάνω.

—

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα, γλῶσσαι πολλῶν συγχύζονται,
καταπετάσματα ναῶν εἰς δύο διασχίζονται,
καὶ πᾶσαν κατεκάλυψε τὴν Ρωμιοσύνην σκότος
κι' ἔλιγε τὴν συνεκλόνισε σεισμοῦ βοὴ καὶ κρότος.

—

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα μὲ τόνους ἐγκωμίου,
ἄγγελος ἀπεκύλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου,
κι' ἔδόησε πρὸς τὸν λαόν, ποῦ σφαλισμένο τώδε:
ἀνέστη κάθε τσίλιγκας, οὐκ ἔστι πλέον ὧδε.

—

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα, καὶ πάντες οἱ φρουροὶ
τῷ φόβῳ συνεσχέθησαν κι' ἔγιναν σὰν φλουρί,
καὶ πᾶς ὁ τὴν ἀνάστασιν νομίζων μόνον ψεῦμα
κλίνας μικρὸν τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

—

Ἀνέστησαν μετὰ σιγὴν καὶ μετὰ νάρκην Βόα,
ἐν τούτῳ δὲ τῷ μεταξὺ
ταῖς μυροφόροις γυναιξὶ
παρὰ τὸ μνῆμα παρεστὰς εἷς ἄγγελος ἔβόα:
τὰ μοῦρα μᾶλλον τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει προσδεκτότερα,
ἀλλὰ τὰ κόμματα φθορᾶς ἐδείχθησαν ἀνώτερα.

—

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα μετὰ μακροὺς ἀγῶνας,
τούτων τὸ κράτος πάντοτε καὶ νῦν καὶ' στοὺς αἰῶνας.
Καὶ κάθε δύσπιστος Θωμᾶς,
ποῦ δὲν πιστεύει ἀὲν κι' ἐμᾶς
ἀνάστασιν μακάρων,
αὐτὸς καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
θὰ φέρῃ πάντα τὸν σταυρὸν
'στοὺς ὤμους ἄρον ἄρον.

—

Μὲ κλώνους στέψωμεν ἐλᾶς,
ἀλλὰ καὶ μ' ἄνθη πασχαλιᾶς
συμπολιτῶν κροτάφους.

—

Καὶ κόμματ' ἀνυμνήσωμεν,
καὶ τόσους λησμονήσωμεν
κατὰ Βουλῶν κολάφους.

—

Ἂς ξεχασθοῦν πολλαὶ
Συνδέσμων ἀπειλαί,
βουβῶν ρητόρων βόγγοι,
καὶ τῆς χολῆς οἱ σπέγγοι,
ποῦ 'πότισαν μ' αὐτοὺς
σωτῆρας λατρευτούς.

Μὴν ἐνθυμῆσθε θρήνους,
στεφάνους ἀκανθίνους,
τοσκύτας φραγγελάσεις
κ'ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης.

—

Καθεὶς τῆς ἀνορθώσεως τὸν χρένεν ἂς ξεχάσῃ,
ποῦ τρόμος ἔκανε πολλοὺς καὶ τσκοῦαν παπούτσι,
ἂς ξεχασθῇ κ'ἡ ψήφισις σχεδίων τοῦ Θανάσῃ,
ποῦ πέντε πέντε πᾶγαζε μὲ ναργιλὲ μαρκοῦτσι.

—

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα,
χαραὶς καὶ ξεφαντώματα,
πασχαλινὸ γκιουβέτσι,
σφακτὸ καὶ κοκορέτσι.

—

Ταῦτ'ἂς εἶναι μέλημα
πάντων τῶν συγχρόνων,
κ'ἂς γενῇ τὸ θέλημα
τῶν κομμάτων μόνον.

—

Τοῦτο κάθε μας Βουλῆς κήρυγμα καὶ βούλημα
τσελιγκάδες νἄχωμε κ'ἀρνιὰ γιὰ πούλημα.

Περὶ τῆς μονομαχίας μιᾶς μεγάλης δυστυχίας.

—

Π.—Ἀνάτασις,βρὲ Φασουλῆ,γαλήνη κ'ἡσυχία,
μὰ δὲν μοῦ λὲς καὶ τίποτα γιὰ τὴν μονομαχία;
Φ.—Κλαίω γιὰ τὸν Γιωτόπουλο,τοῦ Ναυτικοῦ χαμάρι,
κ'ὡραῖο πκλληκάρι.

—

Κλαίω παιδὶ τῆς Ναυτικῆς,
καὶ λέω κρῖμα κρῖμα,
ποῦ πάει συναδελφικῆς
μονομαχίας θῦμα.

—

Μὰ κλαίω καὶ τὸν Τσουκαλᾶ,ποῦ κλαίει μὲ καῦμὸ
γι'αὐτὸν τὸν σκοτωμό,
κ'ἀπ'ὅλους περισσότερο κλαίω τὴν Πολιτεία,
τοῦ κάθε δυστυχήματος τὴν ἀφορμὴ κ'αἰτία.
Π.—Γιατὶ μὲ τοῦτη τάβαλες καὶ πάλι,μπακαλιάρο;
Φ.—Γιὰ τὴν κακή σου τὴν ψυχὴ καὶ τὸν κακό σου φλάρο.
Ἐκείνη νόμους σοβαροὺς ψηφίζει καὶ συγγράφει,
κ'οἱ νόμοι σοβαρότατοι πυζάρουν εἰς τὸ ράχι,
κ'ἄλλοτε πάλι μιὰ χαρὰ τοὺς βάζει'στὸ ζεμπίλι
καὶ τοὺς κρεμᾷ'ψηλὰ'ψηλὰ νὰ μὴν τοὺς φᾷν οἱ ψύλλοι.

—

Κλάψε τὴν μὲ τοὺς νόμους της καὶ μ'ὅλα τῆς τὰρχεῖα...
Π.—Τώρα δὲν εἶναι χωρατὰ κάθε μονομαχία.
Ἀλλοίμονο καὶ τρὶς ἀλλοί!...
τώρα τάστεια,Φασουλῆ,
περάσανε μὲ τὸν καιρό,
τώρα δαροῦνε'στὸ σταυρό.

—

Τώρα καὶ τὸ περίστροφο τὄχουν καλὰ γεμάτο,
καὶ μ'ἕνα μπούμ,βρὲ Φασουλῆ,μόρτο Σαμψὼν καὶ κάτω.
Μονομαχίαις γίνονται μὲ τόσην ἀγριάδα
καὶ δὲν τελειόνουν ὅπως πρὶν μὲ μιὰ μακαρονάδα.

—

Ἐν μέσῳ νέας πλάσεως,ὑστερικῶς τιμίας,
τιμὴν θηρεύομεν κ'ἔμεῖς,
καὶ γιὰ ζητήματα τιμῆς
ὀδύρεται σπαρακτικῶς καθεὶς Ἱερεμίας.

Φ,— Χαῖρε,πλάσις νεωτέρα,
μὲ τοὺς ἄθλους τοὺς ποικίλους...
Ἀναστάσεως ἡμέρα
κ'ἂς φονεύσωμεν ἀλλήλους.

—

Δεῦτε μονομαχήσωμεν
μέσα σὲ περιβόλια
μὲ ξίφη καὶ πιστόλια,
κ'αἷμ'ἀδελφῶν ἂς χύσωμεν
μὲ σπαθισμοὺς καὶ βόλια.

—

Πάσχα καινὸν ἀγάπης!...μὲ βρυχηθμοὺς θηρίων...
τελέσαμεν ἀγῶνας λαμπροὺς Ἐλευθερίων,
καὶ'στὴ Σκοποβολὴ μὲ ζῆλο ν'ἀσκηθοῦμε
κ'εἶδε ν'ἀξιωθοῦμε,
ν'ἀλληλοσκοτωθοῦμε,
γιατί,βρὲ Περικλέτο,θάναι'ντροπὴ μεγάλη
νὰ μᾶς σκοτώσουν ἄλλοι,
καὶ τὸ φιλότιμό μας θαρρῶ δὲν ὑποφέρει
μ'ἀλλόφυλο πιστόλι νὰ πᾶμε καὶ μαχαῖρι.

—

Αἵματα θέλω,Γ'γάγο,μονομαχία,φόνο...
τὸν Σουρνὸ θὰ κάνω,κ'ἂς μάθουν πλέον ὅλα
πῶς ἂν τολμήσουν τώρα νὰ μὲ κυτταξοῦν μόνο,
φόρα τὴν σακκράκα,τὸ ραβδωτό πιστόλι.

—

Αἵματα θέλω,Γ'γάγο,νὰ χύσω κρουνηδόν...
καὶ σύ,βρὲ Περικλέτο,μὴ ἐλέπῃς ταυρηδόν.
Μὴ μὲ κυτᾷς'στὸ μάτι,μὴ μὲ κυτᾷς'στὸ φρύδι,
ἀλλοιῶς δὲν χωρατεύω,σὲ τρώει μαῦρο φίδι.

—

Ἐμπρὸς'στὰ σκοπευτήρια καὶ'στῆς σκοποβελαῖς...
Π.—'Αμπὲ γιὰ τὸν Γιαννόπουλο τὸν Περικλῆ τί λές;
Φ.—Λένε πῶς αὐτοκτόνησε κοντα'στὴν Σαλαμῖνα
σὲ τοῦτον τῆς ἀνοίξεως τὸν μυρωμένο μῆνα.
Ὀνειροπόλος,ὥμορφος,ἀλλοιῶτικος εἰς ὅλα,
μέσα σ'ἀγρῶν προσηύχετο λουλούδια μυροβόλα,
κ'ἔμπρὸς σ'ἀρχαῖα μάρμαρα κ'ἀρχαίους Παρθενῶνας,
κ'ἐκεῖ γεμάτος ὄνειρα'μιλοῦσε κατὰ μόνας.

—

Μόνον ὀνείρων ὄνειρα μὲς'στὴν πεζὴ τὴν σφαῖρα,
κ'ἔσκα γλυκωνειρεύετο τὴν νύκτα καὶ τὴν'μέρα
ἐμπρὸς'στ'ἀρχαῖα μάρμαρα καὶ τῶν ἀγρῶν τὰ κρῖνα
ἂν εἶμποροῦσαν νὰ γενοῦν ποτὲ πραγματικά,
νομίζω πῶς δὲν θἄρριχνε τὰ μάτια του σ'ἐκεῖνα,
γιατὶ δὲν θἄσαν ὄνειρα σὰν παῖν φανταστικά.

—

Ὀνειροπόλος,ὥμορφος,μ'ἀρώματα λειμώνων
τὰ λεῖφαν'ἀρωμάτιζε Νικῶν καὶ Παρθενώνων.
Καὶ σὰν ὀνείρων ποιητὴς
μοῦ λένε πῶς γιὰ μνῆμα
μιᾶς θάλασσας ὀνειρευτὴς
ἀγκάλιασε τὸ κῦμα.

—

Μοῦσα γ'αὐτὸν λυπητερὰ τὴν λύρα της ἐτάνισε,
μὰ λὲν πῶς εἶναι πιθανὸν καὶ νὰ μὴν αὐτοκτόνησε,
μήτε ν'ἀπήλασε ζωῆς ὀνειρευτὴς κ'ἄγνωστου...
λένε πῶς κάποιος ζωντανὸ τὸν εἶδε'στὰ Πατήσια,
κ'ἂν ἕνα μόνον ὄνειρα φανῇ κ'ὁ θάνατός του,
τότε χαρὰ'στοὺς φίλους του,μὰ καὶ σ'ἐμᾶς περίσσια.

—

Π.—Πάσχα καινὸν Κυρίου...κ'ἐγὼ λουλούδια πέρνω,
καὶ χάριν τῆς μεγάλης ἡμέρας δὲν σὲ βέρνω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κ'ἐνακόσια δέκα
κ'ὅλα τὰ σαθρὰ πελίκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνα.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τοιλεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνέλλιπῆ
μὲ τὴν ἀνέλογον τιμήν,κ'ὅσους ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι'αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιτέσσαρες μηνὸς Ἀπρίλη,
σύμμαχος φαίνεται τώρα κ'ἡ Πόλη.

Χίλια σὺν ἑκατὸν δεκαεννιά,
τοὺς'Αλβανοὺς κυττάζω'στὰ πανιά.

Ἐκ τῆς Κερκύρας ἐπιστολὴ τοῦ πατριώτου τοῦ «Φασουλῆ».

—

Κέρκυρα.—Περικλέτο μου,κ'ἐγὼ καθὼς εἶξεύρεις
ἤλθα νὰ κάνω'στοὺς Κορφοὺς τοῦ Πάσχα τὰς ἡμέρας,
κ'ἔδικα'στὴν πρωτεύουσα μὴν ψάχνῃς γιὰ νὰ μ' εὕρῃς
ὡς ποῦ πληροφορίας μου νὰ λάβῃς νεωτέρας.

—

Ἤλθα ποῦ λές,βρὲ Περικλῆ,πρὸς χάριν ποικιλίας
νὰ'δῶ καὶ τὴν Βασίλισσαν τῆς συγγενοῦς'Αγγλίας,
καὶ τὸν'δικό μας Βασιλᾶ
μ'ὅλη σχεδὸν τὴν φαμελιά.

—

Εἶδα καὶ τὸν Διάδοχο,ποῦ τόσους τώρα μῆνας
δὲν ἤλθε'στὰς'Αθήνας,
καὶ'στὰς Εὐρώπας ἔτρεχε καθ'ὅλον τὸν χειμῶνα,
καὶ σήμερα'στὴν πάτριον ἐγύρισε καὶ πάλι
μελλούσης ἀνορθώσεως ἐπικροτῶν ἀγῶνα,
κ'ὑποδοχὴ'στὴν Κέρκυρα τοῦ'κάνανε μεγάλη.

—

Καὶ'στὰς'Αθήνας,Περικλῆ,σὲ λίγο θὰ γυρίσῃ,
κ'εἶναι τὰ μάλα πιθανὸν
κ'ὁ κόσμος ὁ τῶν'Αθηνῶν
ἐκείνην τὴν ἐπάνοδον νὰ τὴν πανηγυρίσῃ.

—

Τίρι λίρι,τίρι λίρι...
τί χαραῖς,τί πανηγύρι!...
Ἐλεπίς θεσπιῳδῶ...
εὐτυχίας ἐπιχή...
κ'ὁ Διάδοχος ἐδῶ,
καὶ φωναῖς κ'ὑποδοχή.

Καὶ βαστῶντας πασχαλιὰ
χαιρετῶ τὸν Βασιλῆ.
Τὸν μοιραῖον τὸν ὁλκατὸν τῆς Κερκύρας τῆς μοιραίας
ἐξυμνῶ καὶ λιβανίζω,
καὶ γκὶτ σᾷ'ξ δι Κουὶν'στὴν Βασίλισσαν τῆς γραίας
'Αλβιόνος ξεφωνίζω.

—

Καλῶς ἦλθες σὰν καὶ πρῶτα
'στὴν'Ελλάδα, τῆς φωνάζω,
κ'ἔλεγα βαρελότα
γιὰ χατῆρι της τινάζω.

—

Καλῶς ἦλθες,τιμημένη,
χαῖρε,κεχαριτωμένη.
Ἐσὺ δέσποινα τοῦ φίλου Βασιλέως'Εδουάρδου,
ποῦ δὲν μᾶς νομίζεις ξένους,
δέξου σήμερα τοὺς αἴνους
περιπλανωμένου Βάρδου.

—

Ἦλθες πάλιν εὐμοιδὴς
'στὸ κλεινὸν Βασίλειον,
καὶ τοῦ Κάιζερ νὰ'δῇς
τὸ λαμπρὸν'Αχίλλειον.

—

Κύτταξε,παρακαλῶ,
μέρη μας εὐήλια,
κύττα κάθε μας καλό,
θύμισε τ'Αχίλλεια,
μὰ κι'ἐμᾶς τοὺς'Αχιλλεῖς
τῆς συγχρόνου τῆς φυλῆς.

—

Ἤλθες κι' ἄλλοτ' ἔδῶ πέρα
γιὰ ν' ἀλλάξῃς τὸν ἀέρα.
κι' ἐμεῖς τότε σὰν καὶ τώρα
παίξαμε τὴν κλακαδόρα,
καὶ γκὸτ σέβ δι Κουὶν ἐτιμάξαμε καὶ πάλι
σὰν Τζὼν Μπούλ ἀληθινοὶ μὲ Ρωμαῖικο κεφάλι.

—

Καλῶς ἦλθες, τιμημένη,
χαῖρε, κεχαριτωμένη.
Σύρε τώρα μὲ ὁρμὴ
'στὸ Γκαστοῦρι, 'στὴν Γκρίτσα...
ἦλθες μὲς 'στὴν Πασχαλιὰ
γιὰ νὰ φᾷς τὴν μαγειρίτσα.

—

Δὲν μοῦ λές, Βασίλισσά μου, τρῶτε καὶ 'στὴν 'Εγγλιτέρα
τούτη τῆς Λαμπρῆς τὴν σοῦπα καθὼς τρώγετ' ἔδῶ πέρα;
Δὲν μοῦ λὲς τὴν μαγειρίτσα κι' οἱ φιλέλληνες 'Εγγλέζοι
δὲν τὴν ἐάζουνε τὸ Πάσχα πρώτη πρώτη 'στὸ τραπέζι;

—

Εἶναι καὶ οἱ σᾶς γνωστὴ
τούτ' ἡ νόστιμη σουπίτσα;
πῶς τὴν λέγουν 'Αγγλιστὶ
τῶν Ρωμηῶν τὴν μαγειρίτσα;

—

Δὲν μοῦ λές, Βασίλισσά μου, πιδοσαι σοῦ διαλεκτό,
τρῶνε καὶ 'στὴν 'Εγγλιτέρα κοκορίτσι καὶ ψαρακτό;
'Αμμ' ζυμόνουνε κουλούρια;
βάφουνε κι' ἐκεῖ ταὐγά;
ρίχνουνε κι' ἐκεῖ κουμπούρια;
κάνουν σὰν κι' ἐδῶ λαυγά.

—

Γιὰ τὸ πήδημα τοῦ ψύλλου σᾶς συμβαίνουν γεγονότα;
βγαίνουν ἔξω σακαράκες,
ρίχνουν κι' οἱ Μυλλόρδοι τράκες
σὰν ἐδῶ καὶ βαρελότα,

—

Τραγουδοῦν καὶ 'στὴν 'Αγγλία, δέσποινα προσκυνητή:
παιδὶ ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα στὸ παζάρι περπατεῖ
μὲ κουμπούρια δρὸ 'στὴ μέση καὶ γαρούφαλο 'στ' αὐτί;

—

Καλῶς μᾶς ἦλθες, 'Ανασσα τῆς φίλης 'Εγγλιτέρας,
εἰς νέας ἀνορθώσεως εὐδαίμονας ἡμέρας.
'Ανόρθωσιν ἀπὸ παντοῦ φωνάζουν δυνατὰ
Λαοί, Βουλαὶ καὶ Στέμματα,
τελείωσαν τὰ βέμματα.
δὲν εἶναι χωρατά.

—

Ὅλων τὰ στήθη σήμερα φουσκόνουνε γεμάτα
μ' ἐλπίδα προκοπῆς,
κι' αὐτὰ τῆς ἀνορθώσεως τἀνέλπιστα μαντάτα
'στοὺς 'Αγγλους νὰ τὰ πῇς.

—

'Η πρώτη κατανταλὰ μας ἂς πάῃ νὰ κουρεύεται,
ἀφίνει πιὰ τὰ κόλα,
καὶ μὲ τὴν μαγειρίτσα συγχρόνως μαγειρεύεται
κι' ἀνόρθωσις καθ' ὅλα.

—

Καὶ πές, παρακαλῶ, 'στὸν Λόρδο Ροζμπερὺ
νὰ παύσῃ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τοὺς κατηγορῇ.
ν' ἀφήσῃ τώρα πιὰ τὴν κάθε κασκαρίκα,
καὶ νὰ μὴν τὴν συγκρίνῃ
τὴν νέα Ρωμηοσύνη
μαζὶ μὲ τὴν Χιλὴ καὶ μὲ τὴν Κοστερίκα.

—

Ψέγει καὶ τὴν 'Ελλάδα,
τῶν φώτων τὴν κοιλάδα,
γιατὶ δὲν ἔχει δόξα καὶ τούτη Παρλαμέντα
καὶ θέλει μ' ἕνα μόνο νὰ κάνῃ φαλιμέντα.

—

Κι' αὐτὸς ὁ φίλος Λόρδος μᾶς 'πότισε χολαῖς
γιατὶ κι' ἐμεῖς μὲ δύο δὲν χάσκομε Βουλαῖς,
κι' ἐκήρυξε μὲ τόνο
πῶς μὲ τὴν μία μόνο
δὲν γίνεται δουλειά,
καὶ μήτε Πασχαλιά.

—

Κι' ἂν ἕνας τέτοιος Λόρδος ἐφάνη κουτενές,
κι' ἂν εἶπε μία τέτοια γιὰ μᾶς ἀνοησία,
ὅμως δὲν θὰ γνωρίζῃ πῶς κάθε καρενὲς
εἶναι καὶ Παρλαμέντο καὶ πρώτης Γερουσία.

—

Γιὰ τοῦτα ποῦ σοῦ λέω πολὺ μὲ συγχωρεῖς,
μὰ τώρ' ἀναχωρεῖς.
κι' ἐκεῖ ποῦ πᾷς ἐλπίζω, Βασίλισσα μεγάλη,
κανένα καλὸ λόγο νὰ 'πῇς γιὰ μᾶς καὶ πάλι.

—

Καλό σου κατευόδιο καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾷς.
κι' ὅταν 'στὴ Λόντρα πᾷς
νὰ πῇς 'στὸν Λόῦδ Τζώρτζη, ποῦ τόσον ἐκτιμεῖται,
νὰ μὴ φορολογήσῃ τοὺς Λόρδους σας γερά.
γιατὶ κι' ἐδῶ καθένας δικός μας τὸν μισεῖται,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὴν λόρδα φορολογεῖ σκληρά.

—

Καλό σου κατευόδιο, καὶ ὄχέλου μὴν ξεχάσῃς
τὸν 'Ασκουὶθ ἐκεῖνον νὰ τὸν καθησυχάσῃς
γι' αὐτὰς τὰς βελτιώσεις,
γι' αὐτὰς τὰς ἀνορθώσεις,
καὶ τὰς ἀνακαινίσεις
καὶ τὰς ἀναγεννήσεις,
καὶ γι' ἄλλα χίλια τόσα,
ποῦ μὲς 'στῆς Σπανάδες
τὰ λέει κάθε γλώσσα,
καὶ τἄκουσες καὶ τάδες.

—

Καλό σου κατευόδιο, Βασίλισσα κλεινή,
καμμιὰ Μεγαλειότης ἂς μὴ μᾶς λησμονῇ,
καὶ σ' ἔλους ν' ἀνάφερῃς τὰ νέα καθεστῶτα,
χωρὶς νὰ λείψῃ γιῶτα.

—

Καὶ 'πὲς εἰς τοὺς Μυλλόρδους, ποὺ ναι γεμάτοι πλούτη,
μέσα 'στῆς Ρωμηοσύνης τὴν ἀνάπαραδιά,
νὰ λύσουν τὸ πουγγὶ τῶν 'λιγάκι καὶ γιὰ τούτη,
καὶ νὰ τῆς δείξουν κάπως ἀγάπη καὶ καρδιά,
γιατ' εἶναι καὶ 'ντροπὴ των ἐκεῖνοι νἄχουν λίρα
καὶ τὸ δικό μας μάτι νὰ γίνεται μπακίρα.

—

Σὺ μεθ' ἡμῶν γενοῦ
καὶ στρέφε μὲ τὸν νοῦ
σ' ἐμᾶς, Ἰμπερατρίτσα.

—

Κι' ἔλα τοῦ χρόνου πάλι
τὴν Πασχαλιὰ τὴν ἄλλη
νὰ φᾷς τὴν μαγειρίτσα.

—

Τέτοια τῆς εἶπα κι' ἄλλα,
βρὲ Περικλῆ κεφάλα,
ὅμως δὲν μοῦπε λέξι κι' ἀμέσως ἀνεχώρησε,
κι' ἡ τόση σιωπὴ τῆς πολὺ μ' ἐτενοχώρησε.

—

Ἐν τοῦτος δὲν πειράζει...
μέλλον εὐρὺ χαράζει,

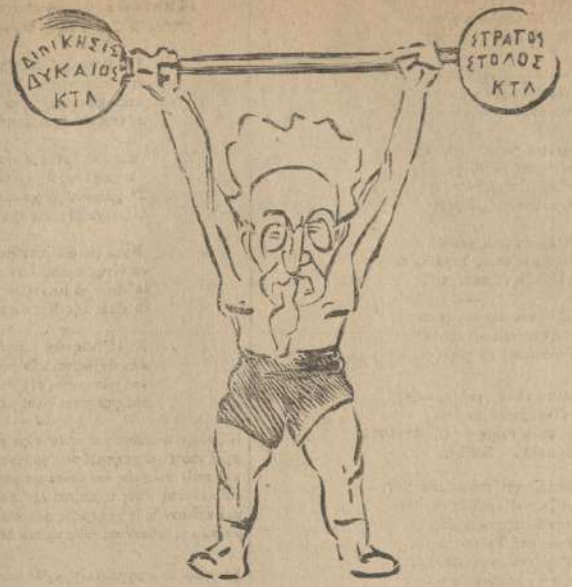

Ἀγῶνες Πανελλήνιοι, κι' ὁ Τόφαλος ὁ γέρων
νικᾷ 'στὴν ἅρσιν τῶν βαρῶν βαρὺ σορτὲν λίρων.

κι' ἂν τίποτα δὲν πῇ
γιὰ μᾶς ἡ Κορωνάτη,
ἀλλὰ κι' ἡ σιωπὴ
πάντα σημαίνει κάτι.

Ἐπιστολὴ δευτέρα πολὺ σπουδαιοτέρα.

—

Καλέ μου Περικλέτο, καθὼς βεβαίως εἶδες
μὲς 'στῆς ἐφημερίδες,
ἔφυγε καὶ τῶν 'Αγγλων ἡ φίλη Βασιλίς,
κι' ἐμετριάσθη κάπως ὁ κόσμος ὁ πολύς,
τὸ τόσο φαγοπότι,
κι' ἡ κίνησις ἡ πρώτη.

—

Μήτ' ἕνα συννεφάκι κι' ἡ θάλασσα γιαλιστρὶ...
παίζει τρελλὸ τὸ κῦμα κάτω 'στὴν ἀμμουδιά...
οὐ μὴν κι' ὁ Κωνσταντῖνος θὰ πάῃ 'στὴν Φραγκοφώρτη
νὰ πάρῃ τὴν Σοφία μαζὶ μὲ τὰ παιδιά,
κι' ἴσως τὸν ἄλλο μῆνα
νὰ φθάσῃ 'στὴν 'Αθήνα.

—

Κι' ὁ Βασιλιᾶς θὰ φύγῃ,
μὰ καὶ πολλοὶ τῶν πρώτων,
γιατὶ τῶν καθεστώτων
ἡ δράσις κατεπείγει.

—

Κι' ἂν φύγῃ κι' ὁ Κορφιάτης,
ἔντιως ἀριστοκράτης,
ἡ μόνος ἢ μαζί.

—

Τότε θὰ μείνουν μόνοι,
βρὲ Περικλῆ Βαρένο,
κάτι μπουρζοαζί.

—

Σήμερα τ' Αγ-Γεώργη γιορτὴ πολὺ μεγάλη,
κι' ἡ Κέρκυρα σὰν νύφη
μέλπει μὲ τόσα κάλλη
τὸν Κόντε τὸν ἐρίφη.

—

Σήμερα τ' Αγ-Γεώργη... σύρτε μὲ τὰ ὄχελά
καὶ σκούζετε σπολλάτη
πρῶτα 'στὸν Βασιλιᾶ,
κι' ἔπειτα 'στὸν Κορφιάτη.

—

Κι' ἐγὼ τὴν κεφαλήν μου μ' εὐλάβειαν προσκλίνων
ἂς ὑμνηθῇ, φωνάζω, δι' ἑπταχόρδου λύρας
Γεώργιος ὁ πρῶτος, παντάναξ τῶν Ἑλλήνων,
κι' ὁ δεύτερος ὁ Τζώρτζης, παντάναξ τῆς Κερκύρας.

Στὸν Βασιλιᾶ καντάδα μὲ τόση νοστιμάδα.

—

Τὸν Βασιλιᾶ χειρσκροτῶ
καὶ τὴν γιορτή του χαιρετῶ
μὲ τράκεσμὰ κανόνια...
νὰ ζήσῃ χίλια χρόνια.

—

'Στῶν 'Αθηνῶν τ' Ανάκτορα τραβῶ μὲ καρδιοκτύπι,
καὶ βαρδιατόροι κι' Αὐλικοὶ
μοῦ λένε πῶς δὲν, εἶν' ἐκεῖ...
πάω καὶ 'στὴ Λεκέλεια, μὰ κι' ἀπὸ τοῦτη λείπει.

—

Ἤῆγε μοῦ λέν'στὸ Μόν Γ'επό,
κι'ἤλθα σπολλάτη νὰ τοῦ'πῶ
γιὰ τὴν μεγάλη σχόλη.

—

Καὶ μοῦ λιγόνει τὴν καοδιὰ
τῶν μαγειρίων ἡ μυρωδιὰ
καὶ μόσχων περιόδι.

—

Εὔχεμαι δίχως νὰ πανῇ
ἀνέρθωσιν νὰ θέλῃ,
καὶ κάθε πίκρα νὰ γενῇ
ζάχαρι,κάντιο,μέλι.

—

Εὔχομαι τῆς Κορῶνας
ταῦγὰ μὲς'στοὺς Στρατῶνας
τὸ Πάσχα νὰ τσουγκρίζῃ.

—

Καὶ θραύουσα κομπόσα
'στ'Ανάκτορα σκιρτῶσα
κι'εὐδαίμων νὰ γυρίζῃ.

—

Πάντα καλὰ γιὰ'μᾶς θἀ'πῇ
οἰ ξένους τσελεπῆδες,
καὶ'στῶν Ρωμηῶν τὴν προκοπὴ
ἔχει πολλαῖς ἐλπίδες.

'Ελπίζει καὶ'στὴν κρᾶσι μας,
ἐλπίζει καὶ'στὴν δρᾶσι μας.
'στὴν βιομηχανία μας,
μὰ καὶ'στὰ Τελωνεῖα μας,
μὰ καὶ'στὰ καφενεῖα μας,
καὶ'στὴν λογομανία μας.

—

Ὅλα καλὰ τὰ ἐλέπει κι'ἔλα καλὰ τὰ κρίνει
κι'ἔτσι μᾶς ἐνθαρρύνει,
καὶ πέρνουν ἔλοι θάρρος;
ἀκόμη πρὸ πολύ,
κι'ὁ τῶν ἐλπίδων φάρος
λαμπρὸς φωτοβολεῖ.

—

Ὅλα καλὰ τὰ ἐλέπει κι'ἔλα καλὰ τὰ κρίνει
κι'ἔτσι μᾶς ἐνθαρρύνει.
Ὅμως ἐγώ,τὸ βάρος τῆς εὐκλεοῦς ἀρούρης
κι'ὁ κατηφὴς μουρμούρης,
μενάχος μου καὶ τώρα σπουδάζω κατὰ πάντα,
μὰ δὲν'μπορῶ νὰ νοιώσω
πῶς κι'ἀπὸ ποῦ καὶ γιάντα
σ'ἐμᾶς ἐλπίζει τόσο.

—

Αὐτὸς σ'ἐμᾶς ἐλπίζει,
κι'ἐμεῖς σ'Αὐτὸν ἐλπίζομε,
κι'"Ανόρθωσιν σαλπίζει,
κι'"Ανόρθωσιν σαλπίζομε.

—

Τὶ χαρά μας τὶ χαρά!..
ὅλα θἄλλουν ἀνθηρά,
καὶ μιστόνει κάθ'ἔλπις
περὶ νέας προκοπῆς.

—

Τὸ φιλότιμό μας θἄγει,
καὶ μ'ἐλπίδας ἀμοιβαίας
μέλλον ἀσφαλὲς ἀνείγει
ἀνορθώσεως δεδαίας.

—

Βασιλιᾶ μου,καὶ τοῦ χρόνου...φῶς διέλυσε τὰ σκότη...
χαῖρε χαῖρ'ἐλπιδολήπτη,χαῖρε χαῖρ'ἐλπιδοδότη.

Καντάδα γλυκυτάτη στὸν Τζώρτζη τὸν Κορφιάτη.

—

Τὸν Βασιλιᾶ παραίτησα,
κι'αὐτοστιγμεί,κολίγα,
'στὸν Θεοτόκη 'πῆγα,
κι'ἔτα τὸν ἐχαιρέτησα.

—

Δέξου κι'ἐμένα,Κόντε μου,σιμά σου,
νὰ χαίρεσαι κι'ἐφέτος τὸ νησιά σου.
Σὲ χαιρετοῦμε χαίροντες καὶ πάλι,
δέξου χαιρετισμοὺς κι'ἀπὸ τὸν Ράλλη.

—

Μετὰ φανῶν ζητοῦμεν καὶ λαμπάδων
νὰ γίνῃς προασπιστὴς παραμυθία,
ἐσ'εἶσαι τὸ μαντεῖον τῶν Δευκάδων,
ἐσ'εἶσαι τῆς Κερκύρας ἡ Πυθία.

—

Κι'ἐξ'Αθηνῶν προσέρχονται ποικίλοι,
κἂν ἄγνωστοι,κἂν γνώριμοι καὶ φίλοι,
καὶ χάσκοντες'στὸ στέμα σὲ κυττοῦν
καὶ γιὰ παρὸν καὶ μέλλον σ'ἐρωτοῦν.

—

Βίζιτας κάθε τόσο καὶ τόσα σοῦρε κι'ἔλα,
κι'οἱ σκοτεινοὶ χρησμοί σου γανόνουνε τσερβέλα,
καὶ πάλι φασαρία καὶ σούσουρο μεγάλο,
καὶ λὲν πῶς εἶπες τοῦτο,καὶ λὲν πῶς εἶπες τἄλλο,
καὶ κρίνουν τοὺς χρησμούς σου καὶ δός του παρλαπίπες,
μὰ σὺ μᾶς βεβαιόνεις πῶς τίποτα δὲν εἶπες.

—

Χρησμοὶ παρεξηγούμενοι κι'ἀπὸ σωστὸ κεφάλι
κι'ἔτσ. κι'ἀλλοιῶς κρινόμενοι κι'ἀπὸ τὸν χρυσομάλλη.
Κι'ἂν πότε μ"Ἰμπεράτορας,πότε μ"Ἰμπερατρίτσαις
κάνῃς παρέα,Τζώρτζη μου,καὶ τρέχεις'στῆς Γαρίτσαις,
ἐν τούτοις ὅμως φαίνεσαι πῶς εἶσαι λυπημένος
κι'ἀπογοητευμένος.

—

Δὲν ἔχεις δίδλου κέφι,καὶ λὲν καμπόσα λάλοι
πῶς σκέπτεσαι γιὰ πάντα ν'ἀποχωρήσῃς πάλι,
πῶς ἔρημα καὶ μόνα θ'ἀφήσῃς τὰ κοπάδια,
ὁποῦ τοὺς ἤλθαν τόσα κακὰ κι'ἀναποδιαῖς,
καὶ τοῦ λοιποῦ μὲ ζῆλον θ'ἀσχοληθῇς'στὰ λάδια,
κι'ἂς καθαρίσουν ἄλλοι τοῦ κράτους τῆς λαδιαῖς.

—

"Ελα καὶ μή μᾶς σκάνῃς,
Τζώρτζη χαριτωμένε...
οὐ μόνος νότα μπένε
"Ανόρθωσι θὰ κάνῃς

—

Κι'ἂν καὶ μὲ σέν"Ανόρθωσις δὲν γίνῃ'στὴν πατρίδα,
κι'ἂν εἶναι σὰν καὶ σήμερα κάθε κοινὸ Ταμεῖο της,
τότε κι'ἐγὼ'στὴν Κέρκυρα θ ἁπλώσω τὴν ἀρίδα
ζητῶντας τὴν"Ανόρθωσι μέσ'στὸ Φρενοκομεῖο της.

—

Τέτοια κι'ἐκείνου τοῦπα,τὸν ἔρρανα μὲ κρῖνα,
καὶ μ'ἔν'ἀεροπλάνο γυρίζω'στὴν'Αθήνα.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

—

Βιβλιοπωλεῖα Πάσχα καὶ Τυπογραφεῖα πρώτης
καὶ'στὰς Πάτρας κι'ἔξω πέρα,'στὴν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλη,
ποῦ μπορεῖ νὰ'βρῇ καθένας τῶν γραμμάτων θυσαυρὸς
οἱονδήποτε διέλιον παλαιὸν ἢ νέον θέλει.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνιακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἓ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ'σ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
δει πολοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν,κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι'αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μάη τοῦ μηνὸς ἐκτῷ,
κομήτη βλέπομε φρικτό.

Εἴκοσι καὶ χίλια κι'ἑκατὸ συνάμα,
πίνθος'στὴν'Αγγλία καὶ μεγάλο κλάμμα.

Ὁ γήϊνος πλανήτης κι'ὁ τρομερὸς κομήτης.

—

('Ο Περικλῆς παραλαλεῖ
μονάχος γιὰ τὸν Φασουλῆ.)

—

Π.—'Ὁ Φασουλῆς ποῦ'πῆγε κι'ὡς τώρα δὲν ἐφάνη;
ποῦ νἄναι;τί νὰ κάνῃ;
Τὸν φάχνω τόσας ὥρας,κι'ἀκόμη δὲν τὸν'ὁρίσκω
αὐτὸν τὸν ἀνθρωπίσκο.

—

Μήπως ἐσκέφθη τάχα κι'αὐτὸς ὁ ψωραλέος
νὰ πάῃ τώρα μόνος
σ'ἐκείνην τὴν κηδεία τοῦ πρώην Βασιλέως
τῆς γραίας'Αλβιόνος;

—

Δὲν φαίνεται'στὸ δρόμο,δὲν εἶναι καὶ'στὸ σπῆτι...
μὴ τάχα μὲ τὸ Βέλος μαζὶ καὶ τὴν'Ασπίδα
ἐπῆγε νὰ γλυτώσῃ κι'αὐτὲς τὴν'Αμφιτρίτη,
ποὖπαθε συφορέλια μεγάλη παρ'ἐλπίδα;

—

Τὸν φάχνω τόσας ὥρας...δὲν εἶναι πουθενά...
μήπως'στῆς'Αλβανίας ἐπῆγε τὸ καμίνι;
μήπως'στῆς'Αλβανίας πλανᾶται τὰ βουνὰ
μὲ μιὰ μεγάλη σκέψι Σκενδέρμπεης νὰ γίνῃ.

—

Μήπως ἐπῆγε τώρα κι'ὁ Φασουλῆς ὁ τάλας
τὰ μούτσουνα νὰ τρίψῃ τοῦ Χόντζα τῆς Καβάλλας,
ποῦ καθ'ἡμῶν ἐξάνῃ ξετσίπωτος σαλιάρης,
καὶ διεμαρτυρήθη γιὰ τούτων κι'ὁ Γρυπάρης;

—

Μήπως ἐπῆγε γιὰ νὰ'βγῇ τῶν Τούρκων τὴν ἀρμάδα,
ποῦ λὲν καὶ γράφουν πῶς θἀ'βγῇ τούτη τὴν ἑβδομάδα
καὶ πάλι'στὸν περίπατο,καὶ τάπο κάνουν ἔλοι
τῆς Δύσεως οἱ στῦλοι;

—

Ἡ μήπως ἀπελπίσθη μὲ τὰς ἐκκαθαρίσεις
καὶ μὲ τὰς ἀνορθώσεις καὶ τὰς μεγάλας ρήσεις,
κι'ἔφυγε μετανάστης μὲς'στὴν'Αμερική;...
φάχνω'στοῦ Ζαχαράτου...δὲν εἶναι μήτ'ἐκεῖ.

—

Πιῦσαι καὶ δὲν σὲ'βρίσκω,μωσὲ φαρμακομύτη;...
μήπως ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ φοβεροῦ κομήτη
μόνος χωρὶς μιλιὰ
ἐχώθης,παρλαπίπα,
μέσα σὲ κάποια τρύπα,
καὶ σ'ἄγνωστη σπηλιά;

—

"Οπου κι'ἂν κρυφτῇς,καυμένε,
δὲν γλυτώνεις...νότα μπένε.
Καὶ'στῆς γῆς ἂν πᾷς τὰ σπλάχνα καὶ σὲ θαλασσῶν βυθούς,
κι'ἂν μᾶς'στ'ἄνδηρα τρυπώσῃς τῆς γνωστῆς Κολοκυθοῦς,
κι'ἐκεῖ σίγουρος δὲν θάσαι,μήτε θἄβρῃς βοηθούς.

—

Κανεὶς κρυφὼνας ἀσφαλὴς δὲν εἶναι,συμπολίτη,
σὲ τοῦτον τὸν πλανήτη,
κι'ἂν κάπου τώρα'κρύφτηκες παραίτα τὸν κρυφῶνα,
κι'ἔλα μαζὶ νὰ κλάψωμε τὸν ὕστατον ἀγῶνα
τῆς γῆς τῆς παναθλίας,
τῆς ἀηδῶς γελοίας.

—

"Ελα νὰ τὰ κορδώσωμε
κι'οἱ δυὸ χειροπιασμένοι,
καὶ φάσκελα νὰ δώσωμε
σ'αὐτὴν τὴν οἰκουμένη.

—

Τί μοῦ κρύβεσαι,μαγκούφη,...
θλ'ἡ πλάσις τώρα φρίττει,
κοσμοχαλασμὸς καιρὸς.

—

Καὶ τὸ κάθε σου τσουλούφι
θὰ γενῇ μὲ τὸν κομήτη
παρακάλεσμα πυρός.

—

Τοὺτ'ἡ κοσμοχαλασιὰ
μονακχὴ μας σωτηρία...
Ὄωσε,Φασουλῆ,στυσιὰ
μὲς'στὴν πλάσι τὴν ἀχρεία.

—

Γελαστὸς καὶ πάλιν ἔλα
καὶ μὲ τὴν τρομάρα γέλα
τοῦτου τοῦ καχπε·ντουνιᾶ,
τοῦ δημίου,τοῦ φονιᾶ.

—

Πάνε πιὰ τὰ ψέμματα...
καὶ λαοὶ καὶ στέμματα
ἄνω κάτω θἄλθουν ἅλα
καὶ θ'ἀφήσουνε τὰ κῶλα.

—

Ἔλεος δὲν ἔχει πιά..
'στοῦ πυρὸς τὸν καταρράκτη
κάθε γῆς παληαθρωπιὰ
θὰ καῇ,θὰ γίνῃ στάκτη.

—

Ἔλα γελαστὸς σὰν πρῶτα
μὲς'στὴν πλάσι τὴν χαζή,
νὰ γελάσωμε μαζὶ
τόσον κόσμον κεχηνότα.

—

Ἔλα,φίλε κοκκαλιάρη,
μὴ φοβᾶσαι σὰν κοινός,
καὶ τὸ μέγα γεγονὸς
ἂς μὴ σ'εὕρῃ φοβιτσάρη.

—

Μὴν ἀλλοφρονῇς,ψωρίτη,
γιὰ τὸ κάζο μας αὐτό,
καὶ τοῦ φοβεροῦ κομήτη
μὴν τοῦ παίζῃς τὸν κρυφτό.

—

Γιὰ κύτταξε πῶς τρέμουν καὶ πρόβατα κι'ἐρίφια...
μὴν εἶσαι κατηφής.
κι'ἐκ τῆς καταστροφῆς
δὲν σὲ γλυτόνει τρόμος καὶ θλίψις καὶ κατήφεια.

Ἀτρόμητος ἀτένισε τὸ μῆκος τῆς οὐρᾶς του,
ἴδε καὶ τὸν πυρῆνα του,τὸν πυρωμένον ὄγκον,
ὁποῦ χαλᾷ τὴν δρεῖα τῆς γῆς τῆς ἐπεράστου,
καὶ προκαλεῖ τὸν σπαραγμόν,τὸν ἀθυρμόν,τὸν βόγγον.

—

Πυρὸς ἀπείρου μπέρα,
καϋμένε Φασουλῆ,
κι'ὅ,τι κι'ἂν κάνῃς τώρα
μηδὲν δὲν ὠφελεῖ.

—

Βρυγμὸς ἐδόντων καὶ τριγμὸς καὶ γῆς ἀνατινάγματα,
θὰ πάθουν ξαφνικὰ
κι'ἐκεῖνα τὰ Συντάγματα
τὰ Νεοτευρκικά

—

Δὲν θὰ προφθάσουν σὰν κι'ἐμᾶς ν'ἀνερθιαθεῖν καὶ τοῦτοι,
μὲ τὸν κομήτη τὰ μικρὰ θὰ γίνουνε κουρκοῦτι,
μήτε Συλλαλητήρια θὰ κάνουν γιὰ τὴν Κρήτη
Χόντζηδες κι'Ὁλλεμάδες των,
θὰ 'δοῦν καὶ τῆς ἁρμάδες των
κομμάτια τοῦ κομήτη.

Ἔλα,Φασουλῆ,καὶ'πές μου χωρατάδες μερικούς...
ποῦσαι τάχατε κρυμμένος καὶ τὸν φίλο δὲν ἀκοῦς;
Ἔρημο καὶ μοναχὸ
μὴ μ'ἀφίνῃς τὸν φτωχὸ
μέσα'στὴν καταστροφὴ καὶ'στὴν κοσμοχαλασιά...
μὴ μὲ φέρῃς.ἀδελφέ,σὲ μιὰν ἄκρ'ἀπελπισιά.

—

(Λίφνης ἀκούεται φωνὴ τοῦ Φασουλῆ μεγάλη
κι'ὁ Περικλέτης ἔντρομος σηκόνει τὸ κεφάλι)

Ὁ Φασουλῆς ἀπὸ ψηλὰ τὴν οἰκουμένη περιγελᾷ.

—

Ἔχετε γειά,γειτόνισσαις,κι'ἐγὼ ψηλαρμενίζω,
μὲς'στὸν κομήτη κατοικῶ κι'ὅλους σᾶς ταλανίζω.
Κυττᾶτε μὲ'στὸν Χάλλαϑ,τῆς γῆς γελοῖα πλάσματα...
ἐκ τούτου χαιρετῶ τὴν γῆν,τοὺς δίσους τοὺς αἰθίρας,
καὶ τῶν κυμάτων χαιρετῶ τὰ νήριθμα γελάσματα,
τὰς ταχυπτέρους τὰς πνοὰς καὶ τοὺς ταχεῖς ἀέρας.

—

Μὰ,καὶ τὸν ἥλιο χαιρετῶ,κι'ἐκεῖνο τὸ φεγγάρι,
ποῦ τριγυρνᾷ'στοὺς οὐρανοὺς ὡσὰν ξερὸ σφουγγάρι,
καὶ μέσ'ἀπὸ τὸν Χάλλαϑ,ζωντόβολα γελοῖα,
καὶ τῶν Χαλάρων χαιρετῶ τὰ τόσα μεταλλεῖα.

—

Χαῖρε,τῶν ἀνθρώπων γένος,
καὶ σύ,βλάμη μασκαρᾶ...
τώρα'βρίσκομαι κρυμμένος
'στοῦ κομήτη τὴν οὐρά,
κι'ἀπὸ τούτη σᾶς θωρῶ
καὶ'στὰ γέλοια σπαρταρῶ.

—

Π.—Δὲν μοῦ λές,βρὲ Φασουλῆ μου,πῶς εὑρέθης ἐκεῖ πέρα;
Φ.—Μὴ ῥωτᾶς,βρὲ Περικλέτο...θὰ'στὰ 'πῶ καμμιὰν ἡμέρα.
Π.—Ἔλα κάτω'στοὺς ἀνθρώπους...
Φ.— Ἀμμὴ δέ;δὲν εἶμαι κτήνος...
Π.—Ἔλα κάτω'στοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ ζήσῃς ἀνθρωπίνως.
Φ.—Νὰ χαθῇς καὶ σὺ κι'ἐκεῖνοι,τὰ μυρμήγκια,τὰ κουνούπια,
ποῦ τῆς σφαίρας των φοβοῦνται μήπως σπάσουν τὰ καλούπια
μὲ τὸ ῥάβδα τῆς οὐρᾶς
καὶ τὰ κῶλα των ἀφήσουν,
πρὶν σὲ νέας συμφορὰς
καὶ σὲ πόνους ἐντυφήσουν.

—

Νὰ χαθῇς καὶ σὺ κι'ἐκεῖνοι,κι'εἴθε τὸν πλανήτη τοῦτο
σ'ἕνα μοναχὰ μενοῦτο
νὰ τὸν'δῶ νὰ γίνῃ στάκτη
νἄβγῃ τῆς καρδιᾶς μου τάκτι.
Π.—Βρὲ κατέβα'στοὺς ἀνθρώπους...
Φ.— Περικλέτο,σᾶς οἰκτείρω.
Π.—Βρὲ κατέβα'στοὺς ἀνθρώπους πρὶν ἀνέβω νὰ σὲ βεῖρω.
Φ.—Μὲς'στὸν Χάλλαϑ κρυμμένος μὲ τὸ φῶς του τηλαυγῶ...
ἐμπλεξα μὲς'στὴν οὐρά του καὶ δὲν ξέρω πῶς θὰ'βγῶ.

—

Π.—Βρὲ παληόσκυλο κατέβα...
Φ.— Σκάσε,βρέ,δὲν κατεβαίνω,
γιὰ νὰ χάσκω μ'ἕναν κόσμο καὶ ντουνιᾶ συφορημένο.
Π.— Καὶ τί κάνεις ἐκεῖ πέρα;
Φ.— Τὴν κακὴ ψυχρή σου'μέρα

—

Π.—Σὺ βεβαίως κάτι ξέρεις,ποῦσαι μέσα'στὸν κομήτη...
Φ.—Ρώτησε τοὺς ἀστρονόμους,ῥώτησε τὸν Λίγινήτη.
Μὲ τῆς σφαίρας σας τὸ χάλι
καὶ τὸ κλούβιο σας κεφάλι
ποιὸς μπορεῖ νὰ μὴ γελᾷ.

Σὲ μπαλκόνια καὶ ταράτσαις
βλέπω τρομασμέναις φάτσαις
νὰ κυττάζουνε'ψηλά.

—

Ἄλλοι πέρνουν γιὰ κομήτη φοβερὸ τὸν Γαλαξία,
κι'ἄλλοι φρόνιμοι φοβοῦνται μήπως πάθουν ἀσφυξία
'στῆς καταστροφῆς ἐκείνης τὸν πανύστατον ἀγῶνα,
καὶ'στῆς σπετσαρίαις τρέχουν κι'ἀγοράζουν ὀξυγόνα.

—

Τρέμουν μέσα σὲ καλύβια,τρέμουν μέσα σὲ παλάτια,
καὶ τρυπόνουν οἱ κατώγεια κι'ἀπὸ κάτω σὲ κρεββάτια,
κι'ἄλλοι γάμας χαρομέλαις προμηθεύονται κι'ἀλτέας
γιὰ νὰ μὴν τοὺς πιάσῃ βῆχας τὰς στιγμὰς τὰς τελευταίας.

—

Τρέμων κόσμος πηλαλεῖ,
καὶ ξενύκτηδες πολλοὶ
σχολιάζουν ἁλοόνα τοῦ κομήτη τὴν οὐρά,
γιατί τρέμουν μὴ μὲ τοῦτη γύνῃ κάποια συμφορὰ
κι'ἔτσι λείψῃ τὸ ξενύκτι μὲ παρλάταις καὶ νερά.

—

Τί φοβᾶσθε,παληαθρῶποι,γιὰ τῆς γῆς τὸν χαλασμό,
κι'ἔχετε παροξυσμό;
Δὲν σᾶς φθάνουν τόσα πάθη,τόσοι πόνοι καὶ καϋμοί;
καὶ καλὰ νὰ τρέμουν τοῦτοι,ποῦ καλοῦνται φιφτυσοῦ,
μὰ νὰ τρέμουν κι'οἱ ζητιάνοι,ποῦ δὲν ἔχουνε ψωμί;
τοῦτο πιὰ κι'ἐμένα κάνει νὰ φωνάζω:φτοῦ σας,φτοῦ.

—

Γιατί μ'αὐτὸν τὸν Χάλλαϑ νὰ τάχετε χαμένα
καὶ φαίνονται τὰ μοῦτρα σας παζάρια χαλασμένα;
Γιατί μεγάλος πανικὸς κι'ἔβω καὶ'στὴν Εὐρώπη,
χίλιαις φοραῖς καλλίτερα δὲν εἶναι,παληαθρῶποι,
ἕνας ἀτμὸς νὰ γίνετε σὲ μιὰ στιγμὴ συγχρόνως
κι'ἕνα μηδὲν ἐλ'ἡ κοιλὰς νὰ μείνῃ τοῦ κλαυθμῶνος,
παρὰ νὰ τὰ κορδώνετε μὲ σκωληκοειδίτιδες,
μὲ γρίπες,μὲ κοιλιακὰ,καὶ μ'ἐντεροκωλίτιδες;

—

Χὰ χά...μαζί σας πῶς γελῶ
σὰν βλέπετε'στοὺς οὐρανούς...
ποτὲ δὲν εἴχατε μυαλό,
κι'ἂν ἔμεινε κι'ὀλίγος νοῦς,
μὰ μὲ τὴν θέαν τῆς οὐρᾶς καὶ τούτου τοῦ πυρήνος
ἐχάθη,πιὰ κι'ἐκεῖνος.

—

Χὰ χά...μαζί σας πῶς γελῶ...
ποτὲ δὲν εἴχατε μυαλό,
καὶ προτιμᾶτε νὰ χαθῇ τὸ δόλιο σας κουφάρι
μὲ τὴν εὐκολιάτητα,
παρὰ κομήτης πύρινος καὶ λάμπων νὰ τρακάρῃ
μ'ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.

—

Φτοῦ σας!.μὲ σᾶς τὰ ξόανα δὲν εἶναι προκοπή...
πῶς ἤθελα νὰ σᾶς ἴδω πέρα καὶ πέρα λῶμα...
δὲν θέλετε τὸν θάνατο τὸν μεγαλοπρεπῆ,
μὰ θέλετε τὸν μαρασμό,τὴν σῆψι,καὶ τὴν βρῶμα.

—

Ἕνας τοιοῦτος θάνατος τί δόξα τοῦ πλανήτου!...
σὲ μιὰ στιγμὴ ν'ἀφανισθοῦν τῆς γῆς τὰ βιλαέτια...
δὲν θέλετε τὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν οὐράν κομήτου,
μὰ θέλετε τὴν ἐπαφὴν μὲ κλύσματα καὶ τέτοια.

—

Ἔπρεπε, Περικλέτο μου, καὶ σὺ σὰν δημοκρατικὸς
νὰ δέεσαι, νυχθημερὸν
στὸν Χάλλαυ τὸν τρομερὸν
τέτοιο καλὸ νὰ μᾶς γενῇ καὶ μία τέτοια χάρις,
κ'ἔχει νὰ κιτρινίζῃς
κ'αἰθέρα νὰ μυρίζῃς.

—

Κρυμμένος μες'στὸν Χάλλαυ μακρὰν ζωῆς ἀθλίας
τὸν'Εδουάρδο θρηνψδῶ τῆς κραταιᾶς Ἀγγλίας.
Πένθος 'στοὺς Ἄγγλους ἄφωνο, καὶ μιὰ καμπάνα μόνο
νομίζεις πῶς ἀντιλαλεῖ τὸν λαϊκὸ τὸν πόνο.

—

Στὸν δημοκράτη Βασιλιᾶ βογγάει πόνου κῦμα.
πολέαζε τὴν κορῶνα του 'στοῦ Βάσιγκτων τὸ μνῆμα,
κ'ἀπὸ τοὺς τάφους ἔλεγε τῶν Βασιλέων μόνων
αὐτὸ θ'ἀφήσῃ λατρευτὸν ἡ λήθη τῶν αἰώνων.

—

Κ'ἐμεῖς αὐτὸ τὸ λείψανο τὸ ραίνομε μ'ἐκεῖνους
τῆς Ἀλτεως τῆς ἱερᾶς τοὺς ἱεροὺς κοτίνους,
ὁποῦ μ'αὐτοὺς 'στολίσαμε τὸ Στέμμα του μιὰ μέρα
σὰν ἦλθε κ'ἐδῶ πέρα,
κ'αὐτός γιὰ σκῆπτρο δυνατὸ 'στὰ χέρια τοὺς ἐκράτει
κ'εἰρήνης σπόρους 'σκόρπιζε μέσ'ἀπὸ τὸ Παλάτι.

—

Μὲ συγκινεῖ βαθύτατα τῶν Βρεττανῶν ὁ θρῆνος,
κ'ἀλαλαγμὸς ἀκούεται πῶς ὁ κομήτης πέφτει,
κ'ἔμαθα πῶς ἀπέθανε κ'ὁ Κότταρης ἐκεῖνος,
ποῦ τὸν ἀπεθανάτισε τὸ κλέφτω κλέφτες κλέφτες.

—

Π.—Ἄφησε πιὰ τὸν Χάλλαυ, παραίτα τὴν οὐρά του,
κ'ἔλα 'στοῦ Ζαχαράτου.

—

Φ.—Νά! φωσφορίζει, φαίνεται τὸ φῶς τῶν Διοσκούρων...
τὰ πάντα πυρπολεῖ πυρά,
καὶ 'στοῦ κομήτη τὴν οὐρὰ
δὲν μ'ἔνοχλεῖ τὸ φώσφορον τῶν ἀνθρωπίνων οὔρων.

—

Π.—Κατέβα κάτω, Φασουλῆ, καὶ μ'ἔσκασες ἀλήθεια...
μὴ χαλασμοὺς φαντάζεσαι καὶ τέτοια κολοκύθια.
Φ.—Περίμενέ με κ'ἔρχομαι...
Π.— Σὲ περιμένω κ'ἔλα
ν'ἀρχίσωμε τὴν τακτικὴ ζωή μας, παπαρδέλα.

Κάθοδος ἐκ τῆς οὐρᾶς εἰς τὴν γῆν τῆς συμφορᾶς.

—

Π.—Καλῶς'στον ...πῶς τ'πέρασες;
Φ.— Πολὺ καλά, χαλυτούπη.
Π.—Πῶς σοῦ'φαινόμουν ἀπ'ἐκεῖ;
Φ.— Σὰν φύλλος, σὰν κουνοῦπι.
Π.—Λοιπὸν τῆς γῆς ὁ χαλασμὸς δὲν ἔγινε κ'ἔφτασε.
Φ.—Καὶ πάλι τὴν ἐγλύτωσες φτηνά, βρὲ Περικλέτο.

—

Κρῖμα καὶ'στὸν πυρήνα του καὶ'στῆς οὐρᾶς τὸ μῆκος...
κ'ὁ φόβος κ'ὁ παροξυσμὸς ἐπῆγαν δλ'ἄδικως.

Κρῖμα'στὸ τόσο μέγεθος, κρῖμα'στὸ μεγαλεῖο!..
δὲν'πίστευα τὸν Χάλλαυ νὰ τὸν ἰδῶ γελαστο.
Ἕνας κοτζὰμ κομήταρος μὲ μιὰν οὐρὰρα τόση
νὰ μὴ'μπορῇ μιὰ βρωμογῆ νὰ τὴν κατασαρώσῃ.

—

Καὶ πάλι τὴν'γλυτώσαμε... Θεέ μου, ποία φρίκη!..
καὶ πάλι τὴν'γλυτώσαμε... θεέ, τί καταδίκη.
Ἐκεῖ ποῦ'περιμέναμε πῶς τοῦτος θὰ χαλάσῃ
γιὰ σίγουρα τὴν πλάσι,
καὶ τῆς γῆινης γνώσεως πῶς θὰ σβεσθοῦν τὰ φῶτα,
φαντάσου, Περικλέτο μου, ν'ἀρχίσῃς ὅπως πρῶτα
νὰ λὲς γιὰ τὴν'Ανόρθωσι μέσα'στοῦ Ζαχαράτου...
ἀχ!νάχα τὸν πυρῆνα του κ'ἐκείνη τὴν οὐρά του.

—

Ὁ κόσμος μένει πάλι'στὴν πρώτη του τὴν θέσι...
κ'ὁ Χάλλαυ'στὸ χάος ἐχάθη, ψωμοζήτη,
χωρὶς σ'αὐτὸ τὸ κράτος τοὐλάχιστον νὰ πέσῃ
κανένας νέος ἄνδρας μέσ'ἀπὸ τὸν κομήτη.

—

Π.— Ὡσὰν ὁσμὴ θειαφιοῦ χωμᾶ
ἐκ μάζας διαπύρου...
Φ.— Ἐγὼ νομίζω πῶς βρωμᾶ
ἡ Σοῦδα τοῦ Φαλήρου.

—

Καὶ τώρα πάλι δάνεια καὶ περισυλλογή...
ἀχ!Χάλλαυ, πῶς'γέλασες μὲ χαλασμὸ τὴ γῆ!
Πάλι σὰν πρὶν πατριωτῶν
ἐρεθισμὸς συνήθης...
ἀχ!μασκαρᾶ τῶν κομητῶν,
πῶς δὲν μᾶς ἐλυπήθης.

—

Καὶ πάλι δράσις καφενέ...
καὶ ποιὸς καὶ ποιὸς δὲν φρίττει;
ἀχ!Χάλλαυ μηδαμινέ,
ἀχ!ἀνανδρε κομήτη!

—

Ἀφόβως περὶ κομητῶν'στὸ μέλλον θὰ'μιλοῦμε...
κ'ἐγὼ'μπροστὰ'στὸν Χάλλαυ πολὺ γενναῖος'φάντηκα,
καὶ θάλθῃ κάπποτε καιρός, ποῦ θὰ τοὺς περγελοῦμε,
καὶ'στῆς οὐρᾶς τῶν κομητῶν θὰ δένωμε λουκάνικα.

—

Κρῖμα ποῦ τὴν γλυτώσαμε κ'ἐμεῖς οἱ δρὸ κηφῆνες...
δὲν μᾶς τρομάζουν κομητῶν πυρίφλεκτοι πυρῆνες,
καὶ τώρα, Περικλέτο μου, κ'ἄλλου καὶ'στὰς'Αθήνας
τῆς νέας ἀνορθώσεως ἂς κάμωμεν πυρῆνας,
κ'ἐκ τῶν πυρήνων ἔπειτα μ'ἕνα πυρίπνουν μέλος
νὰ σχηματίσωμεν οὐρὰν χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος.

—

Οὐρρα λοιπὸν καὶ τῆς οὐρᾶς, οὐρρα καὶ τοῦ πυρῆνος...
Π.—Μὲ δέκα γαϊδουρῶν οὐρὰς θὰ σὲ ξυλίσω, κτῆνος.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγλικιὰς

Κ'ὁ Φασουλῆς προδάλλει θέρμως εὐχαριστῶν
τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τὸ μέγα καὶ γνωστὸν
Λουμπὲ κ'Ἀδραμοπούλου διὰ τὴν προσφορὰν
τῶν παγωτῶν κ'ἐφέτος, τὴν τόσον δροσερὰν.

—

Κ'ὁ μέγας Ζαβορίτης τῆς Ζαχαροπλαστείας
δεχθήτω κ'ἄλλας πάλιν θερμὰς εὐχαριστίας.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Ἡρθενώνων.

ΧΩ,χα κ'ἐνιακόσα δέκα
κ'ἕλα τὰ σαθρὰ παλέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ'σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, χ'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι'αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μάη δευτέρα κ'εἰκοστή,
κ'Ἀρμάδας δράσις θαυμαστή.

ΧΩ,χα κ'ἑκατὸν εἰκοσιένα,
σκοῦζουν πλήθη Τούρκων φρενιασμένα.

Γιὰ τοὺς νέους Τουρκαλάδες, ποῦ μᾶς βάζουν σὲ μπελάδες.

—

Φ.—Τρίμε, καϊμένε Περικλῆ...
Π.— Γατί, ξερὸ κεφάλι;
Φ.—Οἱ προφῆτες Νεότουρκοι τάχουν μαζί μας πάλι.
Οἱ φίλοι τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀδελφοσύνης
καὶ τώρα πάλι μαίνονται κατὰ τῆς Ρωμιοσύνης.

—

Γιὰ τὴν μεγάλη προκοπὴ θερμὰ συγχαρητήρια...
σκεφτοῦν κατὰ Σύνταγμα κ'αὐτοὶ συλλαλητήρια.
ἐρίζουν κατὰ Σύνταγμα καὶ λόγους ἀπαγγέλλουν,
καὶ σὲ Δοβλέτια καὶ Βουλαῖς ψηφίσματ'ἀποστέλλουν.

Νέο κράτος Τουρκικὸ
γιὰ τὸν διάβολο πεσκέσι,
παῖρε Συνταγματικὸ
'βγῆκε τώρα καὶ τὸ φέσι.

—

Τώρα γιὰ θεσμοὺς μανία...
κατελύθη ἡ τυραννία
τοῦ Χαμίτη τοῦ Σατράπη,
κ'ἔσαι τρῶνε τὸ κεμπάπι
μὲς'στῆς Πέλιας τὸ Τσαρσὶ
ξέρουν τοὺς θεσμοὺς φαρσί.

—

Ἐπαθαν παροξυσμοὺς
σὰν κ'ἐμᾶς μὲ τοὺς θεσμούς,
κ'ἔσους πλούτους ὁ Χαμίτης ἐθησαύρισε μυρίους
μ'ἑνα τίμιον ἔβρυτα,
τοὺς θυσίασαν ἐκεῖνοι'στοὺς θεσμοὺς τοὺς σωτηρίους
καὶ'στὰ νέα καθεστῶτα.

—

Τὸν παλιὸ Χαμὶτ συχώρα
καὶ'στοὺς Νεοτούρκους τώρα
σκύβε τρέμων, κακομοίρη.

—

Ἄκου λόγια τοῦ Βεζύρη,
λόγια τοῦ Μεχμὲτ'Αλῆ...
τρὶς ἀλλοίμονο κ'ἄλλο!

—

Τώρα ποῦγιναν καὶ τοῦτοι
βέροι Συνταγματικοί,
τώρα τρέμε τους, ταφοῦτη,
τώρα τρέχ'ἔδω κ'ἐκεῖ.

—

Τώρα, ποῦ καθεὶς'μιλεῖ
ἐλευθέρως μὲς'στοὺς δρόμους,
τώρα ποῖχαν καὶ Βουλὴ
μὲ Ριζα, Μεχμὲτ'Αλῆ,
καὶ τσακόνονται γιὰ νόμους.

—

Τώρα, ποῦ καὶ'στὸ Τσαρσὶ
ξέρουν τοὺς θεσμοὺς φαρσί,
τώρα, ποῦ'στὸν Γαλατᾶ
λὲν γιὰ τούτους τὰ καὶ τά,
τώρα, ποῦ'στὸ Σταυροβράχι
πλιγμμυροῦν σωτῆρες νόμοι.

—

Τώρα, φίλε μου σκαρτάδε,
ποῦ κυττάζεις καὶ τὸν τάδε
καὶ τὸν δεῖνα τὸν Πασσὰ
ὑπὲρ τούτων νὰ λυσαφ.

—

Τώρα, ποῦ γι'αὐτοὺς φελλίζουν κ'ἀπὸ μέσ'ἀπὸ καφάσια
κάτι χεῖλη σὰν καράσια.

τώρα, ποῦ γιὰ τούτους γράφει
κ'ὁ Ὀλεμάδικο καλίμι,
καὶ δὲν κάνουνε νεαφ.
γιὰ θεσμοὺς καὶ στὸ χαρέμι.

—

Τώρα πιά, ποῦ κ'ἡ Χανοῦμ ἔχουν ὁυνατὰ σεκλέτια
γιὰ Συντάγματος Ντοβλέτια
καὶ δὲν πίνουνε σερμπέτια.

—

Τώρα πιά, ποῦ γιὰ θεσμοὺς κοπαρντίζουνε καυγάδες
καὶ τρανεῖ Κισλαραγάδες,
καὶ τὸ κέφι των χαλοῦν τοῦ Συντάγματος οἱ γρῖροι.
καὶ δὲν τρῶν ταοῦ κροξοῦ, μπακλαβᾶ καὶ καταΐφι.

—

Τώρα, ποῦ κ'ἐκεῖνοι θέλουν σὰν κ'ἐμᾶς ἀναχαινίσεις
κ'ἀλήθειες ἀναγεννήσεις,
καὶ σ'αὐτὸ τατζέμι πιλάφι
μεταρρυθμιοι γυρεύουν
κ'ὁλαένα ρητορεύουν.

—

Τώρα φεῦγε σὰν ἐλάφι
κάθε νέο Τουρκαλέ,
ποῦ μᾶς μπαίνει γιὰ καλά.

—

Τώρα τρέμε, Περικλέτο, τῆς Τουρκιᾶς τῆς προκοπαῖς,
τώρα σώπα καὶ βουβάσου,
τώρα κλεῖσε τὰ στραβά σου
'στῶν θεσμῶν τῆς ἀτραπαῖς.

—

Τώρα Περικλῆ, κ'ἐκείνη
κράτος ἀληθὲς θὰ γίνῃ,
τώρα θ'ἀναγεννηθῇ
μὲ σφαγαῖς καὶ μὲ σπαθί.

—

Τώρα πιὰ δὲν καταρρέει,
μὰ τὴν βλέπεις κολοσσόν,
κ'ὁ σὲρ Ἐδουαρδ ὁ Γκρέϋ
τὴν θαυμάζει κ'ὁ Πισιών.

—

Ὅλοι σέρνονται σιμά της
κ'ἐπιμοῦν τὸ Σύνταγμά της,
κ'ἀγωνίζεται καθένας πῶς πολὺ νὰ τῆς ἀρέσῃ,
καὶ πολιτισμὸς καλπάζει μὲ σαρίκι καὶ μὲ φέσι.

—

Τώρα πιὰ κ'αὐτά, καλέ μου,
συζητοῦν σὲ καρενεῖα,
κ'ἔλο σχέδια πολέμου
καταστρώνουν μὲ μανία.

—

Τώρα κ'αὐτοὺς τοὺς κυβερνᾷ
πολίτευμα σωτήριο,
κ'ἡμέρα μία δὲν περνᾷ
χωρὶς συλλαλητήριο.

—

Τώρα κ'αὐτοὺς πολιτισμὸς ἀλήθεια τοὺς διέπει
κ'ἡ Δύσις μὲ πολλὴ στοργὴ τὴν προκοπή των βλέπει,
καὶ τούτη πόθος ἔγινε τῆς Δύσεως μεγάλος,
καὶ γιὰ φεσάκι χάνεται κ'ὁ Σαντεκλαὶρ ὁ Γάλλος.

—

Τί μεγάλα γεγονότα!
ἀπὸ Νεοτούρκους φῶτα
σήμερα ζητεῖ κ'ἡ Δύσις.

—

Κ'ὁ σὲρ Γκρέϋ κ'οἱ λαποὶ
σχολιάζουν ὅ, π'πῆ
κάθε Χόντζας καὶ Λερίσης.

—

Καὶ δὲν εἶναι κατ'αὐτὰς
ἕνας Χόντζας ἢ Σοφτᾶς
μὲ σαρίκι 'στὸ κεφάλι,
ποῦ μ'ἐμᾶς νὰ μὴν τὰ βάλῃ
κ'ἕνα λόγο νὰ μὴ βγάλῃ.

—

Ἕνας 'στὴ Θεσσαλονίκη λέει πρὸς τοὺς Μουσουλμάνους
τζορμπατζῆ τὸν Βασιλιᾶ μας μὰ κ'ἐμᾶς αἰσχροὺς καὶ νάνους,
καὶ δὲν ξέρει τί βρισιὰ νὰ μᾶς πῇ νὰ ξεθυμάνῃ,
κ'οἱ γενναῖοι Μουσουλμάνοι
ἀφεριμ, τοῦ λένε, Χόντζα, σήκω τὴν τσιμποῦκα σου...
ἀφεριμ, κ'ἐγὼ τοῦ λέω, κ'ἔρσε 'στὴν καβοῦκα σου.

—

Ἄλλος ἀπάνω σὲ τζαμὶ πηγαίνει νὰ φωνάξῃ
πῶς εἶκοσι τοῦλάχιστον ἀπίστους ἂν δὲν σφάξῃ,
δὲν θέλει Χόντζα νὰ τὸν λὲν σ'Ἀνατολὴ καὶ Λύσι,
κ'ἔπειτα τὸν ξέρει, Περικλῆ, 'στὰ γένεια νὰ τὸν φτύσῃ.

—

Κ'ἕνας Σεΐχης ἱερὸς
καὶ Μουσουλμάνος τρομερὸς
εἰς τὸ γνωστὸν Ἰκόνιον διάτορος κηρύττει
πῶς θὰ σηκώσῃ τὴν φρικτὴ σημαία τοῦ Προφήτη,
καὶ τότε πλέον ἡ σφαγὴ θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ,
ὡς ποῦ σ'αἵματων ποταμοὺς νὰ κολυμπᾷ μοσχάρι.

—

Ἄφεριμ, τοῦ λὲν, ἐρίφ,
σήκω τὸ Σαντζὰκ Σερίφ,
νὰ τὸ δοῦν οἱ Μουσουλμάνοι μὲ σπαθιὰ ξεγυμνωμένα,
καὶ τῆς ἀπιστης Εὐρώπης νὰ τῆς πάῃ τρία κ'ἕνα.

—

Κ'ὁ Βεζύρης 'πῆρε φόρα
κ'ἐπισήμως εἶπε τώρα
πῶς ἂν γρῦ κ'ὁ Βασιλιᾶς μας ξαναβγάλῃ γιὰ τὴν Κρήτη,
τότε πόλεμον ἀμέσως 'στοὺς Γκιαούρηδες κηρύττει.

—

Τρέχει κ'ὁ Σεφκὲτ Πασσᾶς,
ἀρεμμένος φεσᾶς,
καὶ 'σταὺς Ἀρβανίταις λέει, ποῦ τοὺς ἔσπασαν τὴ μούρη:
μὴ τὰ μοῦτρα Τούρκων σπᾶτε,
καὶ μαζὶ μ'ἐμᾶς κτυπᾶτε
τὸν ἐχθρό μας τὸν Γκιαούρη,
ποῦ μᾶς ἔγινε τσιμπούρι.

Π.— Τί μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ;
Φ.— Τέτοιχα λέει τὸ σκυλὶ
καὶ τἀνήμερο θηρίο,
ποῦ σοῦ φέρνουν τρόμο κρύο.

—

Ἀν ρωτᾷς, βρὲ Περικλέτο, καὶ γιὰ τὴν γνωστὴν Ἀρμάδα,
ποῦ μεγάλο κρότο κάνει κ'εἶναι γιὰ τὰ πανηγύρια,
τῆς Τουρκίας οἱ ναυμέχοι δὲν ἀφίνουν ἑβδομάδα,
ποῦ νὰ μὴν τὴν διατάζουν νὰ τρακάρῃ μὲ γεφύρια.

—

Κ'ἄλλη νέα συμφορὰ
ἔπαθε μὲ τὰ πυρὰ
'στὸν γιαλὸ τοῦ Μαρμαρᾶ.

—

Τούτη τώρα προχωρεῖ
διακαίδαιός μας μόνη,
Ἄγγλος τὴν ἐπιτρεῖ,
Ἄγγλος τὴν διεργανόνει,
μὰ σὰν ἴδῃ πῶς πέρνει δρόμο μ'ἔγγλα μάλα κ'ἔγγλα λέσσα,
ὁ Τζὼν Μπούλ ἐξὸς τὸ στρίβει, καὶ ποτὲ δὲν πάει μέσα,
καὶ γ'αὐτὸ ἔδεν τὸν χωνεύουν καὶ τὸν ἔχουν 'στὸ ατομάκι
τῆς Τουρκίας οἱ ναυμάχοι.

—

Ὅπαλος στέλος τρομερός, βρὲ Περικλῆ, βερέμη,
κ'ἕνας ξένος διοργανωτὴς ἀλήθεια τὸν τρέμει.

Νέον σῶμα, πούναι τρέλλα,
μὲ φωκὸλ καὶ φουστανέλλα.

Καθένας στέλος φαίνεται 'μπροστά του σέν ἀκάτιο,
Ἐγγλέζος τὸν ἐπιτηρεῖ καὶ τὸν διοργανόνει,
καὶ μόλις 'χῇ πολεμικὸς μέσ'ἀπὸ τὸν Κεράτιο
Ἀνατολὴς καὶ Δύσεως τὸ κέρατο γανόνει.

—

Σκούζει κ'ὁ Μεχμὲτ' Ἀλῆς,
ἕνα μέλος τῆς Βουλῆς·
σταλετέ τον εἰς τὴν Σοῦδα νὰ κτυπήσῃ δυνατά,
καὶ μὲ γέλοιμ'στὸν' Αλῆ
λένε Βουλευταὶ πολλοὶ
καὶ τὸν Νασταβὶν τὸν Χόντζα τὸν περνᾷς στὰ χωρατά.

Γενικῶς πανικός.

—

Φ.— Λύσσα κ'ἔβ, λύσσα κ'ἔκεῖ,
λύσσα γι'μᾶς πολεμικῆ.
Δὲν χωρατεύουν τώρα πιά,
καὶ πέρα μᾶς 'στὴν' Αραπιά,
καὶ 'στὴν μεγάλη τὴν Σταμπούλ καὶ 'στὸ μικρὸν' Ικόνιον
σηκόνουν τὸ Σαντζὰκ Σερίφ καὶ μᾶς ποτίζουν κώνειον.

—

Καὶ σὺ τρέμεις, καὶ σὺ φρίττεις...
φαίνεται πῶς ὁ κομήτης
ἔβαψε πολέμου τόνους
'στοὺς ντελῆδες τοὺς γειτόνους.

—

Ἴσως τοῦτος ὁ σκασμένος
ἔφερε πολέμου μένος
'στὸν Σεφκὶτ, 'στοὺς Νεοτούρκους, 'στὸν Μεχμὲτ καὶ 'στὸν Βε-
κ'Ἰκανε καὶ τὴν' Αρμάδα νὰ τρακάρῃ μὲ γεφύρι. [ζύρη,

—

Κ'ἂν ζιμπάσῃς τὴν Ταντν
ὅπως πάντοτε καὶ νῦν,
ὄργανον τοῦ Κομητάτου, ποῦ σκορπᾷ φωτιαῖς καὶ λαύραις,
κ'εἶναι πρώτη 'στῆς παλάβραις,
πρὸ πολὺ θὰ φοβηθῇς, Περικλέτο τρωγλοδύτη,
κ'ἀπ'τὸ φόβο τοῦ κομήτη.

Καὶ Χανοῦμ γεμάταις χάρι 'σηκωθῆκαν στὸ ποδάρι.

—

Φ.— Ξέρεις, κεραγιὲζ-μπερδέ,
τὴν Χανοῦμ τὴν Σετζιδέ,
ξέρεις καὶ τὴν Σαμπιχά,
ὁποῦ τώρ' ἀγκομαχᾷ
γιὰ πολέμους καθ'ἡμῶν
μ'ἀπερίγραπτον θυμόν;

—

Μὲ τὸ Σύνταγμα 'γενῆκαν κ'ἡ Τουρκάλαις σωφραζέταις,
καὶ μ'ἐξέφεις, Περικλέτο, γράφουν 'στῆς Γεννῆ Γαζέταις
πῶς εἶν' ἕτοιμαις καὶ ταῦταις καθ'ἡμῶν νὰ πολεμήσουν
καὶ τὸ κάθε Χανουμάκι σὲ πολέμους νὰ τιμήσουν.

—

Π.— Τί μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ;
Φ.— Τρέμε τώρα πιὸ πολύ,
καὶ δὲν εἶναι παῖξε γέλα,
Περικλέτο παπαρδέλα.

—

Π.— Τὸ περίμενες κ'αὐτό;
ποῦ νὰ πάω νὰ κρυφτῶ;
Τῆς Χανοῦμ πρὸ πάντων τρέμω
κ'ἐν εἰρήνῃ κ'ἐν πολέμῳ.

—

Φ.— Μὲς 'στῆς συμφοραῖς τῆς ἄλλαις
σηκωθῆκαν κ'ἡ Τουρκάλαις,
ποῦ σὰν κόραις τῶν ματιῶν μας πάντα τῆς φυλάγαμε,
κ'ἐν ἴδῃς καὶ Χανουμάκια

νὰ πατάξουν τὰ γιασμάκια,
τότε πιά, βρὲ Περικλέτο, νέψου κι' ἀποφάγαμε.

—

Μὲ τὴν ἀξαφνι, ποῦ γράφουν μέσα 'στὴν ἐφημερίδα,
ποιοὶ 'μποροῦν, βρὲ Περικλέτο, νὰ μὴ βγάλουν ἀγουρίδα;
ποιὸς 'μπορεῖ νὰ 'πῇ γιὰ τούταις ἄστης νὰ κουρεύωνται
καὶ νὰ κακορεύωνται;

—

Αἷμα λαχταροῦν Ρωμηῶν
κι' ἡ Χανοὺμ τῶν Χαρεμιῶν.
Τρέμε, Περικλῆ τζουτζέ,
τῶν Χανοὺμ τὸν φερετζέ,
τὸ πασοῦμι, τὸ γιασμάκι,
ποῦ μᾶς 'πότισε φαρμάκι.

—

Στὴν πολεμικὴ φασοῦ
ἀναψαν ἐκ περισσοῦ
καὶ Τουρκάλαις ζηλευταῖς.

—

Μὰ μὴν παύσῃς νὰ κηρύττῃς
πῶς ἐκεῖνος ὁ κομήτης
τῆς ἐρέθισε κι' αὐταῖς.

Τρομάρα καὶ παραφορὰ τοῦ Περικλῆ τοῦ φουκαρᾶ.

—

Π.— Ἐπίθεσις μᾶς ἀπειλεῖ,
δὲν εἶμαι 'στὰ σωστά μου,...
Σαντζὰκ Σερίφ, βρὲ Φασουλῆ,
σηκόνεται 'μπροστά μου.

—

Νάτος κι' ἐκεῖνος ὁ Σεφκέτ... ἔρχεται πῶρα, βλάμη,
κεφτέδες νὰ μᾶς κάμῃ,
καὶ φοβεροὶ Λερδίσηδες, Χόντζηδες, κι' Ὀλεμάδες
μὲ κυνηγοῦν, βρὲ Φασουλῆ, μὲ Γιαλετζῆ ντελμάδες.

—

Ὀποία φρίκη!..
παντοῦ τσιμπούκι,
παντοῦ σαρίκι,
παντοῦ καβοῦκι.

—

Φρικτὰ συνάφια
ρίχνουν ντελμάδες
κι' ἀτζέμ πιλάφια
καὶ παστουρμάδες

—

Κάθε Χόντζας κι' Ὀλεμᾶς
παραφρένιασε μ' ἐμᾶς,
καὶ σηκόνει τάντερμά του καὶ σηκόνει τὰ καθόδα του
καὶ τοὺς Φράγκους φοβερίζει νὰ τοὺς σφάξῃ σὰν γελάδια.

—

Νάτος ὁ Σεφκὲτ ἐκεῖνος... μ' Ἀρβανίταις ἐξορμᾷ...
ὁρέ, λέει, τὸ Γκιαούρη νὰ τὸ κάνῃ παστουρμᾶ,
ὁρέ, λέει, νὰ τοῦ τρίψῃς φύκια φύκια καὶ σκορδάρι,
καὶ τὸ κύριο Βεζύρη νὰ βαρέσῃ τὸ γιογκάρι.

—

Φ.— Γύρνα, Περικλῆ, κι' ἴδὲ
τὴν Χανοὺμ τὴν Σετζιδέ.
Μ' ἕνα κόκκινο πασοῦμι πολεμοχαρὴς ὁρμᾷ
καὶ παντοῦ μὲ κυνηγᾷ.

—

Μένος τὴν φλογίζει τόσο...
κρύψε με γιὰ νὰ γλυτώσω.
Πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο... τὰ γλυκὰ τὰ Χανουμάκια
νὰ μᾶς στρώνουν 'στὸ κυνήγι μοναχὰ μὲ πασουμάκια.

—

Νὰ κι' ἡ Σαμπιχὰ τρεχάτη,
πυρπολεῖται καὶ φρυάττει.
Τὸ πασοῦμι της κρατεῖ
καὶ μὲ κυνηγᾷ κι' αὐτή.

—

Γκιαγκὶν βάρ, φωτιά, καμίνι...
νάτηνι!.. μὲ καταδιώκει
μανιώδης ἀπ' ὀπίσω.

—

Δῶσε τέ μου τὸ σκαρπίνι
τοῦ κυρίου Θεοτόκη
τὴν Τσυρκάλα νὰ κτυπήσω.

—

Ἄγριος θυμὸς κοχλάζει, κι' ἐξ ὀργῆς Χανουμισσῶν
σῶσε μας, Ἐγγλέζε Γκρέϋ, καὶ σύ, κύριε Πισσών.
Ἄφησε τὰς ἀνορθώσεις κι' ἔλα σῶσε μας, Λραγούμη,
ἀπὸ καθεμιᾶς Τουρκάλας φιλοπόλεμο πασοῦμι.

—

Π.—Κύτταξε καὶ τὴν Ἀρμάδα τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου...
νάτην... ἔρχεται κι' ἁράζει μὲς 'στὴν Σοῦδα τοῦ Φαλήρου,
καὶ χαμέγελο κοσμεῖ τοῦ Μεχμὲτ' Ἀλῆ τὰ χεῖλη,
ὅπου θέλει καὶ καλὰ σὲ μιὰ Σοῦδα νὰ τὴν στείλῃ.

—

Ἄκου... παφλάζει τρομερὰ
μέσα 'στῆς Σούδας τὰ νερὰ
τὸ Μασουδζὲ τὸ τραντακτὸ
καὶ ξακουσμένο θωρηκτό,
ποῦ μὲς 'στὸν ἀρειμάνιο τὸν Ὀσμανλῆδων τόνο
μὲ μιὰ 'δική του κανονιὰ ξεχαρβαλώθη μόνο.
Μὰ κι' ἔλα τάλλα 'πάανε μεγάλη συφορέλια,
κι' ὁ ξένος διοργανωτὴς 'λιγώθηκε 'στὰ γέλοια.

—

Μέγας ὁ νέος θρίαμβος τοῦ Τούρκου Γαργαντοῦα...
ἔρρει τὰ κάλα... Ναύαρχος Ἐγγλέζος ἀπεσούα,
καὶ πάντες ἀπορέομες τί χρὴ καὶ τώρα δρᾶν
μὲ τῆς Ἀρμάδας τῆς κλεινῆς τὴν βράσιν τὴν φαιδρὰν.

—

Φ.— Ἀλλ' ὅμως ἀντεπίθεσις κατὰ τῶν Ὀσμανλήδων
γίνεται κι' ἀπὸ μέρους μας μὲ στρατιὰς ἀκρίδων,
κι' ἀπὸ παντοῦ πελώριαις κι' ἀμέτρητες ἀκρίδες
τρέπουν εἰς ἄτακτον φυγὴν τοὺς τρομεροὺς νταήδες.

—

Καὶ σκούζει κι' ἡ Πατρὶς
μ' ἐλαφρομένα στήθη:
ἔμπρός, Ρωμηῶν ἀκρίς,
κατὰ βαρβάρων ἴθι.
Γιὰ σᾶς ἀκρίδων στρατιαί, τὸ γέρας τῶν ἀγώνων,
ἐλευθεροῦτε κι' ἱερὰ καὶ θήκας τῶν προγόνων.

—

Ἀκρίδων φάλαγγες πυκναὶ πηδοῦν κατὰ βαρβάρων
καὶ πέρνουν πόδ' οἱ βάρβαροι καὶ φεύγουν ἄρον ἄρον,
καὶ χάνεται καὶ τοῦ Σεφκὲτ τὸ τόσο νταλίκι,
καὶ στεφανόνει τοὺς Ρωμηοὺς ἀκριδοφόρος νίκη.

—

Π.—Πὼπὼπὼπηδοῦν καὶ κατ' ἐμοῦ... τὸ φθσημά μου πέρνω,
καὶ μὲ πασοῦμι, Φασουλῆ, τῆς Σετζιδὲ σὲ δέρνω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Γεράσιμος Καμπίτσης κι' Ἄννα Μεσολωρᾶ,
ζεύγος χαριτωμένο μὲ νειάτα καὶ μὲ κάλλη,
κι' ὁ Φασουλῆς εὐχήθη κάθε τῆς γῆς χαρὰ
μέσα 'στῶν νεονύμφων τὸ σπηλιὸ νὰ θάλλῃ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνακόσα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τοιέπῃ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀναλογον τιμήν, ἣ ὅστις ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἑνάτῃ Μάη κι' εἰκοστῇ
καὶ Τούρκων ἄθλοι σεβαστοί.

Εἰκοσιδύο χίλια κι' ἑκατὸ
καὶ τοὺς χαμαλιπασῆδες χαιρετῶ.

Μὲς 'στὰ κάζα τὰ φρικώδη κι' οἱ χαμάληδες 'στὸ πόδι.

—

Φ.—Τάμαθες λοιπὸν τὰ νέα, Περικλέτο κοκκαλχάρη;
κι' οἱ χαμάληδες τῆς Πόλις "σηκωθῆκαν" 'στὸ ποδάρι.
Π.— Τί πολεμικὸ γιαγκίνι!
τί ρηγμάτα κι' αὐτά!..
Φ.— Κι' οἱ χαμάληδες ἐκεῖνοι
τοῦ μεγάλου Γαλατᾶ
φοβεροὶ τὰ δόντια τρίζουν
καὶ τὸ σύμπαν φοβερίζουν.

—

Στὸ πόδι κι' οἱ χαμάληδες... κι' αὐτοὶ λαλοῦν εὐγλώττως,
καὶ νέας 'στὰς Προστατίδας γεννοῦν ἀνησυχίας...
Π.—Εἶναι κι' αὐτοὶ χαμάληδες τοῦ νέου καθεστῶτος,
ἡ τοῦ παληοῦ, βρὲ Φασουλῆ, τῆς ἀπολυταρχίας;

—

Φ.—Εἶναι νεοχαμάληδες, ἀπού βαστοῦν 'στοὺς ὤμους
Συντάγματα καὶ νόμους.

Εἶναι νεοχαμάληδες καὶ Συνταγματικοί,
καὶ φορτωμένοι μὲ θεσμοὺς τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—

Εἶναι νεοχαμάληδες μὲ πάθος ρητορείας,
καὶ φοβερίζουν τὸν ντουνιὰ
μὲ χαμαλίκαις καὶ σχοινιά,
μαχόμενοι περὶ θεσμῶν τῆς Αὐτοκρατορίας.

—

Φλοπόλεμος προβάλλει
καὶ χαμαλουριὰ μεγάλη.
Πελεμπλήκτοι νταήδες
βγαίνουν κι' οἱ χαμαλιπασῆδες,
καὶ βαστοῦν τὴν χαμαλίκα
καὶ βοοῦν ἐν ταὐτῷ νίκα.

—

Πηλαλοῦνε σὰν ἀγρίμια
'στῆς Σταμπούλ τὰ καλντερίμια.
Ξερνιζοῦν μ' ἀγριάδα
γιὰ Γκιαούρηδες ἀνόμους,
καὶ τὴν δόλια τὴν Ἀρμάδα
τὴν φορτόνονται 'στοὺς ὤμους,

καὶ τὴν πρῶν διὰ ξηρᾶς μὲς'στὴ Σοῦδα,μὲς'στὴν Κρήτη,
κι'ὁ ντουνιὰς γιὰ τοῦτο φρίττει.

—

Ποῖον θαῦμα!..τέτοιοι στόλοι
ταξειδεύουν'στὴ στερνιά,
καὶ παντοῦ φωνάζουν ὅλοι:
χαῖρε σύ χαμαλουρμά.

—

Καὶ τὸ Μεσσουδιὲ τὸ μέγα,ποῦχει πρώτης πυροβόλα,
μὲ σχοινιὰ κι'αὐτὸ τὸ σέρνουν,
κι'ἔγια λέσσα κι'ἔγια μόλα
μὲς'στὸ Φάληρο τὸ φέρνουν.

—

Δόξα'στὸ χαμαλίκι κι'ἀθάνατος τιμή,
καὶ κάθε Μουζίνης ἀπάνω σὲ τζαμί
τὸ θαῦμ'αὐτὸ γεραίρει
τῆς Τουρκοχαμαλίκας,
ποῦ σίγουρα θὰ φέρῃ
'στοὺς Μουσουλμάνους νίκας.

—

Τὶ θαύματα δὲν'σκάρωσε τῶν θαλασσῶν ἡ μάννα,
κι'αὐτὴ τοὺς φλογοβόλους
καὶ τραντακτοὺς τῆς στόλους
θὰ τοὺς φορτώσῃ'γρήγορα καὶ μὲς'στ'ἀεροπλάνα.

—

Τὶ στέλος σπουδαῖος!
τὶ φρίκη,τὶ θέος!..
τρὶς εὐγε'στὴν Πύλη.

—

Καθένας χαμάλης
βαστάζ'ὑπὸ μέλης
κανόνι,τορπίλλη.

—

Σούτ!..μὴ βγάλετε μιλιὰ
'στὸν χαμάλικο θυμό...
καὶ τῆς Πόλις τὰ σκυλιά,
ποῦ δὲν ἔχουν μετρημό,
μὲ γαυγίσματα κι'ἐκεῖνα βεβαιώνουν πρὸς τοὺς ἄλλας
τοὺς κατὰ ξηρὰν θριάμβους τῆς'Αρμάδας τῆς μεγάλης.

—

Τώρα ποῦ λὲς κι'οἱ Σκύλοι
τῆς Πόλις οἱ ποικίλοι
'γινήκαν Συνταγματικοί,
καὶ καθεμιὰ των ὁλακὴ
δὲν εἶνοι,Περικλέτο μου,παρὰ μεγαλυνάριον
σὲ καθεστὼς μακάριον.

—

Καὶ τοῦτοι τώρα πιὰ
ἐπῆραν ἀνθρωπιά,
κι'ὅμνεῖ καθεὶς τὸ Σύνταγμα μὲ τὰ γαυγίσματά του...
γινήκανε νεόσκυλοι κι'αὐτοὶ τοῦ Κομητάτου,
καὶ τώρα σὰν νεόσκυλοι μὲ θάρρος κυνικὸ
ἀπὸ τὰ πλούτη τοῦ Χαμὶτ γυρεύουν μερδικό.

—

Ὦ τρομάρα καὶ φωνή,
χαμαλίκα καὶ σχοινί.
Κι'ὁ Σεφκὲτ Πασσᾶς καβάλα
σὲ χαμάλπαση γερὸ
βγάζει,Περικλῆ,τὸ πάλα
μ'ἕνα μέγος τρομερό.

—

Νάτο τὸ παλληκαράκι,
ποῦ ξιφῆρες περιφέρει
τοῦ Συντάγματος τὰ ράκη
'στῆς'Αρβανιτιᾶς τὰ μέρη.

—

Φεύγα φεύγα,πρὶν ἡ πάλα
νὰ σοῦ κόψῃ τὴν κεφάλα.
καὶ μὲ τοῦτη,στραβοκάνη,
πῶμ'ἀκέφαλον σὲ κάνῃ.

Μὲ τὰς φήμας τὰς τρεχούσας στὴν'Αμέλια τὸν νοῦ σας.

—

Π.—Ὅμως ἀλήθεια,Φασουλῆ,σὲ τούτη τὴν συντέλεια
πῶς δὲν ἀφίνουν νὰ παιχθῇ:τὸν νοῦ σου'στὴν'Αμέλια;

—

Φ.— Ἐδῶ σὰν ἀτμολέξης βράζ'ἡ κτίσις,
ἐδῶ κι"Ανατολὴ χαλᾷ καὶ Δύσις,
καὶ κάποιος τῆς Σταμπούλ στραγαλατζῆς
κι'ἕνας Χορχὸρ'Αγᾶς λεπλεπιτζῆς
λένε πῶς διακίνωσι καὶ πάλι
θὰ στείλουν'στὰς Προστατίδας μεγάλη,
κι'ἀπάνω'στὴν ἀπίστων τὰ κεφάλια
θὰ σπάσουν τὸν ταβλᾶ μὲ τὰ στραγάλια.

—

Ἐδῶ καὶ τῶν χαμάληδων τὰ στόμια
'στοὺς Εὐρωπαίους δίνουνε κολάρισμα,
καὶ τὸν Σεφκὲτ κυττάζεις τὸν ἐρίφη
νὰ μας κυττᾷ μὲ μοῦτρα γιὰ ζουγράφισμα.

—

Ἐδῶ λυσσῶν Σοφτάδες δραδιασμένοι
κι'ἀρίνουν φλισπόλεμη κραυγή,
καὶ λὲν γιὰ τὴν'Αρμάδα τὴν καῦμένη
πῶς πάλι'στὸν περίπατο θὰ 'βγῇ,
καὶ κάτι παρμένεται θαυμάσιο
κι'ἀπὸ τὸ νέο κάζο τὸ θαλάσσιο.

—

Ἐδῶ ποῦ λὲς ἐχάσανε Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
κι'ἐσήκωσαν τὴν πράσινη σημαία τοῦ Προφήτη,
σὰν ἴδανε πῶς τὸν Ραφὰτ,Μινίστρο κανακάρη,
τὸν'πούλησαν μὲς'στὴ Φραγκιὰ γιὰ πράσινο χαβιάρι.

—

Ἐδῶ σφαγαὶς ἀκούονται καὶ ξαφνικὰ μεγάλα
κι'ἔχει σεϊντὰ γιὰ πόλεμο κι'ἡ καθεμιὰ Ταρκάλα,
καὶ σύμωρὲ χαμάλπασημ'ὅλη σου τὴν ἀφέλεια
μιλεῖς γιὰ τὴν'Αμέλια;

—

Κι'ἐγὼ σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
τὴν ἔξαψί μου κρύβω,
πλὴν εὐζωνάκι λίγερὸ
κυττάζω καὶ τὸν'Ιδο,
ποῦ μόνο'στὸν Κομφούκιο πιστεύει τῶν Κινέζων...
καμάρωσέ τον σοβαρὸς κι'ἐν οὐ παικτοῖς μὴ παίζων.

—

Ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος ξυπνάει μὲ τὴν δράνα,
καὶ σὺ θαρρεῖς πῶς εὐζωνο κυττάζεις'Ακαρνᾶνα.

Πόλεμο θέλει καὶ σαματᾶ κι'ἡ χαμαλίκα τοῦ Γαλατᾶ.

Πῶς κάνει τὴν μεσίτσα του!..
τὶ λεβεντιὰ ποῦ σοῦχει
μὲ τὴν φουστανελίτσα του,
τὸ φέσι,τὸ τσαρούχι..

—

Ποιὸς'στὸν Κομφούκιο ποτὲ θἄλεγε,μπουνταλᾶ,
πῶς θ'ἀξιώνετο κι'ἴδω
λάτρη του νἄβρῃ κι'ὑπαδὸ
τέτοιο φουστανελᾶ.

—

Π.— Ποιὸς καὶ'στὸν'Ιδο θἄλεγε πῶς τώρα θὰ φορέσῃ
βλαχόκαλτσα καὶ φέσι,
καὶ'στὴ γραμμὴ θὰ στέκεται σὰν μαρμαροκολῶνα;..
βοήθα τον,Κομφούκιε,σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα.

—

Φ.— Καὶ Μανδαρῖνοι σεβαστοὶ
θαυμάζουν τὸν Κομφουκιστή...
τὶ σώματος εὐμέλεια.
Π.— Τὸν νοῦ σου'στὴν'Αμέλια.

—

Φ.—Κι'ἐνῶ μὲ φλέγει τῆς Τουρκιᾶς ἐκεῖνο τὸ κομμίνι
κι'ἐπρόσμενα πῶς σύγκρουσις'στὰ σύγουρα θὰ γίνῃ,
ἔμαθα,Περικλέτο μου,πῶς μὲ κομμένη φόρα
δυὸ τραῖνα σινεκρούσθησαν εἰς τὸ Χαλάνδρι τώρα.
Αἵτια τῆς συγκρούσεως ἦσαν ἀκρίδων σώματα,
καὶ παρ'ὀλίγον νἄχωμε τραυματισμοὺς καὶ πτώματα.

—

Μέσα σὲ τόσα ξαφνικὰ
κι'ἀκρίδων ἐκστρατεία,
καὶ σήμερα μὲ τὴν ὀκὰ
τῆς πέρν'ἡ Πολιτεία.

—

Κι'αὐταὶς θαρρεῖς πῶς ἔπεσαν μέσ'ἀπὸ τὸν κομήτη
σ'ἐμᾶς τοὺς ἀρουραίους,
κι'ἡ Πολιτεία τῆς κτυπᾷ καὶ τῆς ἐπικηρύττει
σὰν τοὺς γνωστοὺς Σκυμπραίους.

—

Τῶν ἀδηφάγων πτερωτῶν κατακλυσμὸν δὲν εἶδες;
τὰ σμήνη των ἐσκέπασαν χωράφια καὶ χλωρίδας,
κι"ὅπορες σκοτώσῃ σήμερα τῆς πιὸ πολλαῖς ἀκρίδες
ἐκεῖνος ἥρως μυθικὸς καὶ Διγενὴς'Ακρίδας.

—

'Ακρίδες ἐξεφύτρωσαν ἀπὸ τὴν γῆ τὴν στείρα,
μὰ τὶ φρονεῖς καὶ σὺ γι'αὐτὴ τὴν ἀκριδοπλημμύρα;
Π.— Τοῦτη,καλέ μου Φασουλῆ,
συμβολικώτατα δηλοῖ
πῶς ὁ Ρωμηός,ποῦ ξένοιαστος ἁπλόνει τῆς ἀρίδες,
μὲ μέλι μόνον ἄγριον θὰ τρέφεται κι'ἀκρίδες.

—

Φ.— Εὖγε,μεγάλη κεφαλή,
τοῦτο βεβαίως θὰ δηλοῖ.
μὰ πρέπει σήμερα κι'ἐμεῖς νὰ δείξωμ'ἐπιμέλεια
πρωτοῦ μᾶς φάνε ζωντανούς...
Π.— Τὸν νοῦ μας'στὴν'Αμέλια.
Φ.—Μὲ τούτη τὴν'Αμέλια παραπολὺ μοῦ μπῆκες...
μὰ δὲν μοῦ λὲς ἀλήθεια ποῦ διάβολο τὴν'βρῆκες;

—

Π.—Γιὰ νὰ σοῦ λέω σοβαρὰ ξυλέγιε διπλωμάτη,
τὸν νοῦ σου'στὴν'Αμέλια,τοῦτο σημαίνει κάτι.

Τσιγάρων μηχανὴ κι' ἀντάρα καὶ ψωνί.

—

Φ.—Τί νἀναι τοῦτο τάχατε βρὲ Περικλέτο λέρα,
ποῦ φέρει 'δῶ πέρα,
καὶ τὸ φρουρὸν μαζί;
ἔριπποι καὶ πεζοί;

—

Πῶς τόση συνοδεία
καὶ τέτοια κουστωδία;
Τί τάχα νἀναι τοῦτο, ποῦ μυστικὸ νομίζεται;
γιατί τὸ συνοδεύει πεζῶν κι' ἐρίππων σμῆνος;
μὴ λαμπαρὸς ἀδάμας κι' ἔδῶ μετακομίζεται
καθὼς καὶ τῆς Ἀγγλίας ὁ Κόλλιναν ἐκεῖνος.
ποῦ λένε πῶς θαμβένει καὶ κυκουδάγμας μάτια
κι' ἀπ' ὅλους πῶς ζυγίζει τὰ πρὸ πολλὰ καράτια;

—

Βεβαίως κάτι κρύβεται πολύτιμο καὶ σπάνιο...
μὴ παρ' ἐλπίδα τάχατε μᾶς κουβαλοῦν τὸ δάνειο,
καὶ στέκουν γύρω του φρουροὶ πεζοὶ καὶ καβαλάρηδες,
γιατί φοβοῦντ' ἐπίθεσιν ἀπὸ καμπύσους Ἄρηδες,
ποῦ μὲ τὴν ἐκκαθάρισι καὶ τὴν νομοπλημμύρα
ἔγινε, Περικλέτο μου, τὸ μάτι των μπακίρα;

—

Π.—Δὲν εἶναι τίποτ' ἀπ' αὐτά, βρὲ Φασουλῆ μαζέτα...
θαρρῶ πῶς εἶναι μηχανὴ ποῦ βγάζουν τσιγαρέτα,
κι' αὐτοί, ποῦ μὲ τὰ χέρια των μᾶς φτειάνουνε ταγάρα,
'σηκώθηκαν κι' ἀπήργησαν μ' ἀλαλὴ τὸ κι' ἀντάρα.

—

Κι' ὲ Βάρκας τώρα, Φασουλῆ, μὰ κι' ἄλλοι καπνοπῶλῆδες,
τὰ μάλα φιλοπλίδες,
εἰς τὰ καπνοπωλεῖα των ἔχουν περιπολία,
καὶ λὲς πῶς εἶναι Τράπεζαις καὶ τὰ καπνοπωλεῖα.

—

Κι' ἀν μέσα σ' ἀπεργίας μικρὰς τε καὶ μεγάλας
κι' αὐτοὺς τοὺς τσιγαράδες τοὺς εὗρον ἀδαμάστους,
λένε πῶς ἠλικίας θὰ προσκαλέσουν κι' ἄλλας
κι' ἀπὸ τὰς ἀφεδρείας κι' ἀπὸ τοὺς ἀγυμνάστους.

—

Φ.—Μόνο μὲ χέρι γίνεται τσιγάρο 'στὴν ἐντέλεια,
μὰ τώρα πάλι θὰ μοῦ 'πῇς τὸν νοῦ σου 'στὴν' Αμέλια.
Π.—Θὰ τὸ φωνάζω πάντοτε 'στ' αὐτιά σου χασομέρη,
γιατὶ τὸ τσιγαρέτο σου δὲν ἐρωτᾷς σὰν βλάκας
ἂν τύχῃ βγάλει μηχανή, κἂν τύχῃ κάνει χέρι,
μὰ θέλεις νἀναι μοναχὰ τσιγάρο τῆς ἀμάκας.

—

Φ.—Μὴ μοῦ παραφορτώνεσαι μὲ τοῦτη τὴν κυρία
καὶ θὰ φλογίσουν χαστουκιαῖς τὴν μούρη σου τὴν κρύα.
Μὰ ρίμα δὲν μπορῶ νὰ 'πῶ, ποῦ νὰ τελειώνῃς εἰς Ἕλια,
χωρὶς ἀμέσως νὰ μοῦ 'πῇς: τὸν νοῦ σου 'στὴν' Αμέλια.

—

Π.—Ἔχε τὸν νοῦ σου, Φασουλῆ...
Φ.— Πολλαῖς φοραῖς μοῦ τύπες,
μὰ πᾶμε νὰ μαζέψωμε νέων τσιγάρων γόπες.
Π.—Τὸν νοῦ σου 'στὴν' Αμέλια...
Φ.— Τὸν ἔχω, μὴ σὲ μέλῃ.
Π.—Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς ματουκιαῖς 'στὰ ξύλινά σου μέλη.

Δραγούμης ὁ μουσάτος κι' ὁ Τοῦρκος ὁ ψεσάτος.

Δρ.—Ὦ μπουγιουρούμ.. καθίσετε...
Τοῦρ.— Μὴν ἐνοχλῆσθε τόσο...
κάτι σπουδαῖα πράγματα θὰ σᾶς ἀνακοινώσω.
Δρ.— Ἄφεσιμ, Μπέη, γκέλ μπουρντά,
ἔλα, Νικηφόρε μου, πιὸ κοντά.

—

καὶ μ' ἕνα τρόπο φιλικὸ νὰ σᾶς ἐξιστορήσω
πῶς σύχασαν τὰ πράγματα μὲς 'στὴν' Ἀρβανιτιά,
κι' ἐκεῖνος ὁ Γαζῆ Σεφκὲτ τῆς ἔδωσε 'στ' αὐτιά.

—

Δρ.—Πολὺ μ' ἐνθουσιάζετε μὲ τὰς πληροφορίας σας
κι' ἐπικροτῶ 'στὸν θρίαμβόν τῆς Αὐτοκρατορίας σας.
Τοῦρ.— Λοιπὸν νοεῖτω κάθε νοῦς
πῶς τώρα μὲ τοὺς Ἀλβανοὺς
δὲν θέχωμε κακὸ μπελᾶ...
Δρ.— Χαίρω πολύ... χαίρ' ὅλα.

—

Τοῦρ.—Βεζύρη, μ' ἐπεφόρτισαν ν' ἀνακοινώσω κι' ἄλλα.
πῶς ὁ στρατὸς κατέλαβε τὸ Διάκοβο, τὴν Σπάλα,
χωρὶς ἀντίσταση κ ρμμιὰ κι' ἐμπόδιο κανένα...
Δρ.—Ἄφεσιμ, Μπέη... 'στὸ στρατὸ προσρήσεις κι' ἀπὸ 'μένα.

—

Τοῦρ.—Βεζύρη, μ' ἐπεφόρτισαν νὰ σᾶς εἰπῶ πρὸς τούτοις
πῶς τἄρματά του τἄδωσε καθένας Ἀρναούτης,
καὶ σήμερα δὲν βρίσκεται σ' ἐπαναστάτου χέρι
μήτ' ἕνα παληοτούφεκο καὶ ξύλινο μαχαῖρι.
Ὅπλα καὶ πάλαις καὶ σπαθὶ τάχει τὸ Κομητάτο.
Δρ.—Μεγάλως μ' εὐχαρίστησε καὶ τοῦτο τὸ μαντάτο.

—

Τοῦρ.—Σὰν εἶδαν, τζάνουμ, τὸν Σεφκὲτ τὄβαλαν' στὴ φυγάλα,
κοντολογῆς τὰ πράγματα 'γινῆκαν μέλι γάλα.
Δρ.—Ἔχετε κι' ἄλλα σὰν κι' αὐτὰ νὰ μᾶς εἰπῆτε, Μπέη;
Τοῦρ.—Ἂς γράφουν ὅ,τι θέλουνε γραφειράδες Εὐρωπαῖοι,
κι' ὅποιος ἀφέλεια ζητεῖ, Βεζύρη μου, σπανία,
δὲν θὰ τὴν εὕρῃ πουθενὰ παρὰ 'στὴν' Ἀλβανία.
Δρ.— Ὅλα σᾶς ἦλθανε καλά...
Χαίρω πολύ... χαῖρ' ὅλα.

—

Τοῦρ.— Αὐτὰ σᾶς λέγω φιλικῶς.
καὶ μάθετ' ἐμπιστευτικῶς,
ἐπ γυρίζει κι' ὲ Σεφκὲτ εἰς τὴν Σταμπούλ μὲ φόρα,
κι' ἴσως νὰ γίνῃ Ναύαρχος καὶ τῆς Ἁρμάδας τώρα.
Δρ.— Θέλω μὲ τοῦτον τὸν Γαζῆ
νὰ πιέσωμε τὸν καφὲ μαζί.

—

Τοῦρ.— Κι' ἐκεῖνος μ' εὐχαρίστησι σᾶς βεβαιῶ θ' ἀκούσῃ
πῶς θέλει νἀναι φίλος του Βεζύρης καὶ μὲ μοῦσι.
Δρ.—Ἐν τούτοις ἤθελα πολὺ νὰ μάθω τί συμβαίνει
καὶ μὲς 'στὴν' Ἠπειρο.

—

Ἐνδιαφέρομαι σφοδρῶς... (ὁ Μπέης ξεροβήχει)
ν' μάθω καὶ γιὰ τοῦ Σανὰ τὸν' Αραβα Σεΐχη.
Τοῦρ.—Σᾶς χαιρετῶ, Βεζύρη μου, κι' ἡ Τουρκικὴ Πρεσβεία.
θ' ἀνακαινώσῃ τάληθῆ καὶ γιὰ τὴν' Αραβία.

—

Δρ.—Κι' ἐγὼ μὲ λύπην, Μπέη μου, μεγάλην θὰ σᾶς 'πῶ
πῶς τώρ' ἀκρὶς ἐνέσκηψε πυκνὴ 'στὸν' Ὀρωπό,
'στὸ Κορωπί, 'στὸ Λιόπεσι, καὶ μέσα 'στὴν Δεκέλεια...

(Ὁ Περικλέτος ἐξωθεντὸν νοῦ μας 'στὴν' Αμέλια.)

Καὶ καμπόσαις πεσιλέκιες,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελάους.

—

Βγῆκαν μικρὰ τραγούδια τοῦ Γιώτα τοῦ Μαράνου,
πλήρη πρωτοτυπίας κι' ἀντάξια σταφάνου.

—

Νέα Τουρκία, δυνατὴ δράμ' Ἀθανασιάδη,
εἰς τῶν Τεχνῶν τὸ Θέατρον ἐπαίχθη 'στὸ Παρίσι,
κι' ἐπιτυχία προφανὴς ἐπέστεψε τὸ βράδυ
αὐτῆς τῆς παραστάσεως ἐν κόσμου συναθρίσει.

—

Συγχαρητήρια θερμὰ πρὸς τὸν Φωκᾶν Γεράσιμον,
χειροῦργον μας διάσημον,
ποῦ πρὸς χαρὰν τῶν φίλων του κι' ὅλης τῆς κοινωνίας

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δέκα
κι' ἄλλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ ἀ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοίρου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀναλογον τιμήν, ἣ ὁποίος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτ' Ἰουνίου σήμερα,
θερμὰ λυσσοῦν ἀνήμερα.

Χίλια κι' ἑκατὸν εἰκοστά,
ὅμνοι Βασιλῆ καὶ φασαρία.

Τραγούδια μ' ἐνθουσιασμὸ 'στοῦ Βασιλῆ τὸν γυρισμό.

—

Φ.— Καλῶς ἦλθες, Βασιλῆ,
'στὴ ζωή μας ἀγκαλιά,
πάλι καλῶς ὥρισες.

—

Τοὺς μεγάλους μας τοὺς πόνους
σὲ Μινίστρους καὶ σὲ Θρόνους
πάλιν ἐξιστόρησες.

—

Συνομίλησες οἰ φίλους καὶ σκηπτούχους συγγενεῖς,
καὶ 'στὰ κλάμματα τὰ τόσα τῆς κηδείας τῆς τρανῆς
δὲν ἐξέχασες κ' ἐκεῖνα τὰ δικά μας, Βασιλῆ,
ποῦ κυλοῦν σταλιὰ σταλιά.

—

Παρακάλεσες καὶ πάλι τοὺς προστάτας τοὺς τρανούς,
ποῦ τὴν δέλτα Ρωμηοσύνη τὴν νομίζουν κράτος χλεῖνο,
κι' εἶδες μέσα 'στὴν κηδεία τοῦ μεγάλου συγγενοῦς
ὅτι θέλουν νὰ κηδεύσουν καὶ τὴν γῆ, ποῦ βασιλεύεις.

—

Ἂν κι' οἱ Τοῦρκοι, Βασιλῆ,
σοῦ ριχτῆκαν σὰν σκυλιά,
κι' ἕνα γρῦ δὲν ἐπιτρέπουν νὰ προφέρῃς γιὰ τὴν Κρήτη
κι' ἀπειλοῦν πῶς θὰ σηκώσουν τὴν σημαία τοῦ Προφήτη,
καὶ τοὺς Ρούμ θὰ τοὺς περάσουν μὲ ρομφαίαν ἀστραπῆς,
ὅ,τ' μπόρεσες νὰ κάνῃς, ὅτι μπόρεσες νὰ 'πῇς
'στῆς Αὐλαῖς καὶ 'στῆς Εὐρώπαις,
τέκανες καλὰ καὶ τόπες.

—

Τί σοῦ γράφει κι' ἡ Τανὶν κι' ὲ Σαμπὰχ κι' ἡ Τερτζουμάνι...
τί σοῦ γράφουν, Βασιλῆ, κι' οἱ γραφειράδες Μουσουλμάνοι.
Ἂν ξεχάσῃς καὶ τολμήσῃς
ἕνα γρῦ νὰ ξεστομίσῃς
γιὰ τὸν γέρο Ψηλορείτη.

—

Συμφορά μας, συμφορά σου...
θὰ στηθῇ στ' Ανάκτορά σου
ἡ σημαία τοῦ Προφήτη.

—

Καὶ δὲν φθάνει, ποῦ μ' ἐμᾶς
κάθε Χόντζας κι' Οὐλεμᾶς
ἔχει μένες ὅλοένα,
τώρα τάχουν καὶ μὲ σένα.

—

Λύσσαξαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ σοῦ φάλλουν χίλια τόσα,
κι' ὅ,τι Συνταγματικὴ
τοὺς ὑπαγορεύει γλῶσσα.

—

Τούρκων μῆνις λυσσακέα...
τί χολὴν δὲν ἐξεμοῦν...
καὶ τὸν νέον Βασιλέα
τῆς Ἀγγλίας πολεμοῦν.

—

Τοῦ ρίχτηκαν κι' ἐκείνου 'στὴν τόση του τὴν θλίψη,
τὸν ἔβαλαν μὲ τὸν Θεῖο, τὸν ἔβαλαν μὲ τὴν Ἁγνῆ,
μὲ δύο Γεωργίους τὰ 'βάλανε συγχρόνως,
μὲ σένα τῆς Ἑλλάδος κι' αὐτὸν τῆς Ἀλεξάνος.

—

Τοὺς νέους Τουρκαλάδες παροξυσμὸς κορώνει
καὶ λαύρα καὶ γιαγκίνι,
γιατ' ἔδανε κι' ἐκεῖνοι
πῶς ἔχομε Κορῶνα μὲ μπάρμπα 'στὴν Κορώνη.

—

Μέσα 'στῆς συμφοραῖς τους μέσα 'στὰ ξαφνικά τους,
ἄρχισαν καὶ μαζί μας νὰ τρῶν τὰ λυσσακά τους.
Ὁρίζεται τὸ κράτος τῆς νέας ἀνορθώσεως
μ' ἀδιάκοπη φοβέρα,
καὶ δὲν διαβαίν' ἡμέρα,
ποῦ νὰ μὴ μᾶς κηρύξῃ πολέμους ἐξοντώσεως.

—

Τί συμφορὰ μεγάλη..
καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Γκρέϊ
χυμᾷ τὸ Κομητάτο.

—

Καὶ τούτου τὸ κεφάλι
αἱμοχαρεῖς κορέει
τὸ θέλουν μὲς 'στὸ πιάτο.

—

Τοῦ Γ'κρέϊ τὴν ἀγάπη
σὰν πρὶν δὲν τὴν ψηφάνε,
καὶ θέλουν νὰ τὸν φάνε
καὶ τοῦτον σὰν κεμπάπι.

—

Τί τρομάραις τῆς περνάμε!..
ποτάμι αἱμάτων ῥέει,
μήτε ψύλλος θέλω νάμαι
μές' στὸν κόρφο τοῦ σερ Γ'κρέϊ.

—

Καλῶς ἤλθες' στὴ φωλιὰ
τῆς φυλῆς τῆς πικραμένης...
τὸν γνωρίζεις, Βασιλιᾶ,
τὸν Μουφτὴ τῆς Μαινεμένης;

—

Ἂν κι' εἶναι, καθὼς λένε, γέρος ἑβδομηντάρης,
ἀλλὰ καὶ τοῦτος Ἄρης
ὀρθόνεται πολέμων
καὶ συγκλονεῖ τὸν Αἷμον.

—

Τραβάω τὰ μαλλιά μου,
καὶ τρέμω, Βασιλιᾶ μου,
κι' αὐτὸ τὸ μεγαθήριο.

Μὲς' στὴν ἀντάρ' αὐτὴ
καὶ τοῦτον τὸν Μουφτῆ
τὸν ἔπιασε ντελίριο.

—

Δὲν χωρατεύει, Βασιλιᾶ, καὶ λέει 'στὸν θυμό του
πῶς θὰ περάσῃ σάβανο 'στὸν κύκνειο λαιμό του,
καὶ μ' ἕνα χέρι 'στὸ σπαθὶ καὶ μ' ἄλλο 'στὸ Κοράνι
θ' ἀλλοφρονῇ, θὰ μαίνεται,
θὰ σκούζῃ: τί προσμένετε;
κτυπᾶτε Μουσουλμάνοι.

—

Τέτοια καὶ τοῦτος ὁ Μουφτὴς θὰ 'πῇ σαβανωμένος
'στῶν Ἀρηδῶν τὸ γένος,
καὶ σ' αἵματα Γκιαούρηδων τὴν λύσσα του θὰ πνίξῃ
καὶ τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ Σεριὰτ θὰ δείξῃ.

Τί σφαγή, τί κοπετός!...
κάθε Τοῦρκος σκελετὸς
βγαίνει τώρα μακελλάρης...
ποῦ ξεφύτρωσε κι' αὐτὸς
ὁ Μεγάλης ὁ ξεκουτιάρης.

—

Μὲς' στοὺς τόσους δραδιασμένους,
μὲς' στοὺς τόσους μαινομένους
τῆς Τουρκιᾶς τῆς μαινεμένης,
μ' ἕνα σάβανο γυρίζει
καὶ μαινόμενος ἁρπίζει
κι' ὁ Μουφτὴς τῆς Μαινεμένης.

Κι' ὁ Περικλέτος ἐν σπουδῇ τὸν Κορωνάτο τραγουδεῖ.

—

Π. — Πάλι σ' ἐπότισαν γιὰ μᾶς φαρμάκια καὶ χολαῖς,
μὰ τώρα δὲν μᾶς λὲς
οἱ προσφιλεῖς προστάται μας τί 'πάθανε καὶ πάλι
καὶ τοὺς παράσφιξε γιὰ μᾶς συμπάθεια μεγάλη;

—

Ἂν τώρα, Κορωνάτε μου, ῥωτᾷς καὶ γιὰ τοὺς Γάλλους,
προστάτας μας μεγάλους,
ἀκόμη δὲν εἰμπόρεσα νὰ νοιώσω τὴν αἰτία,
ποῦ μ' ἔρωτ' ἀναφὲ γιὰ μᾶς καὶ τὴν Δημοκρατία.

—

Ὅμως καὶ τὸ Φιγαρὸ, πρῶτος τῆς Τουρκίας βλάμης,
συμβουλεύει τὰς Δυνάμεις
τὰ συμφέροντά των μόνο νὰ κυττάξουν τὰ πολλὰ
καὶ ν' ἀφήσουν τὰ 'δικά μας ἰδεώδη τὰ τρελλά,
ποῦ πεντάρα δὲν ἀξίζουν καὶ δὲν βγάζουνε καρβέλι,
καὶ γι' αὐτὰ νὰ μὴν τοὺς μέλῃ.

—

Τέτοια καὶ τὸ Φιγαρὸ
γράφει τοῦτον τὸν καιρὸ
μὲ καλέμι τσουχτερό.

—

Καὶ γιὰ τοῦτα ποῦ μᾶς αἴρνει
μὲ φιλότουρκο σεβντᾶ
τὸ 'ρωτοῦνε πόσα πέρνει,
πλὴν αὐτὸ δὲν ἀπαντᾷ.

—

Κρῖμα 'στῆς ἐλευθερίας τὴν φιλότουρκον μητέρα,
ποῦ σκιρτᾷ γιὰ μᾶς καὶ Σέ,
κρῖμα πολχομ' ἐδῶ πέρα
καὶ τὴν Ἀλλιὰνς Φρανσέ.

—

Ἀρχίζει τώρα, Βασιλιᾶ, νὰ πρακαλῇ ναυτίας
τὸ πάθος τὸ φιλότουρκον καὶ τῆς Δημοκρατίας,
ἐποὺ σὲ Τσάρων ἅρματα τὴν ἔχουνε δεμένα
καὶ σὰν ἀκούσῃ Κάϊζερ τὴν πάει τρία κι' ἕνα.

Κι' ὁ Μουφτὴς τῆς Μαινεμένης φοβητρὸν τῆς οἰκουμένης.

Ἔγινε σήμερα κι' αὐτὴ
τῶν συμφερόντων μάννα,
καὶ λάτρις καθενὸς Μουφτῆ
καὶ πρώτη μαλαγάνα.

—

Κρῖμα καὶ κρῖμα, Βασιλιᾶ,
ποῦ τὰ 'δικά μας τὰ γαλιὰ
φωνάζουν πάλι Γαλλιστὶ
γιὰ τὴν Γαλλία σαπριστί.

—

Κρῖμα καὶ στὴ Γαλλία μας
καὶ στὴ 'στενὴ φιλία μας.
Ποιὸς θὰ μᾶς τόλεγε ποτὲ πῶς μετὰ τόση σχέσι
κι' ἐκείνη θὰ φορέσῃ
τὸ Τοῦρκικο τὸ φέσι.

—

Κρῖμα καὶ πάλι κρῖμα
γι' αὐτὴν τὴν φιλενάδα,
ποῦ πάντοτ' ἐξετίμα
μὲ πάθος τὴν Ἑλλάδα.
Κρῖμα, ποῦ ξέρομε κι' ἐμεῖς τὰ Γαλλικὰ φαρσί,
καὶ 'στὰ λουτρὰ τῆς πήγαινες κάθε χρονιὰ καὶ Σύ.

—

Ἂν' ρωτᾷς καὶ τοὺς Μαγυάρους, ἀπὸ τέτοιους ψιφτυτοῦ
πρακεπῆ μὴν περιμένῃς...
καθ' ἡμῶν βρυχῶνται τώρα Τουρκικώτεροι κι' αὐτοὶ
τοῦ Μουφτῆ τῆς Μαινεμένης.

Κοντολογῆς 'κατάλαβαν κι' ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι
πῶς ἔχει τοὺς προστάτας μας καὶ τώρα καταλάβει
πάθος ἀνίατον γιὰ μᾶς κι' ἀγάπης λύσσα τόση,
ποῦ ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πολύ,
νυχθημερὸν παρακαλεῖ
ἀπὸ τὴν προστασία των κάποιος νὰ μᾶς γλυτώσῃ.

Ὁ μνημόσυνον ἐκείνου τοῦ παλιγοῦ τοῦ Κωνσταντίνου.

—

Φ. — Τῶν Ρωμηῶν ἡ πλέσις χαίρει...
κι' ὁ Μαγυάρος ὁ τρανὸς
κι' ὁ φιλέλλην Γερμανὸς
μὲ τὸ πονεμένο χέρι.

—

Κι' ὅλ' οἱ φίλ' οἱ σεβαστοὶ
κι' ἄγνωστοί μας καὶ γνωστοὶ
μᾶς σαλιόνουν, Βασιλιᾶ,
μ' ἔρωτομανῆ φιλιά.

—

Κι' ἐγὼ φέρομαι πτερόποδος πρὸς αἰθέρας ἀνεφέλους
τῆς πτωχῆς μας Πηνελόπης,
καὶ τὴν βλέπω, Βασιλιᾶ μου, νὰ σκουπᾷ τοὺς σιέλους
Ἑλληνοπαθοῦς Εὐρώπης.

—

Καὶ τώρα ποῦ μᾶς ἔφυγες κι' ἐπῆγες 'στὴν Ἀγγλία
καὶ 'στοὺς προστάτας ἔφερνες γιὰ μᾶς τὴν ὁμιλία,
κι' ἐμεῖς, καλέ μου Βασιλιᾶ, χωρὶς νὰ λείψῃ γρῶτα
'φιλάξαμε τὴν στάδι μας τὴν ἴδια σὰν καὶ πρῶτα,
ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ χωρὶς κανένα φόγο,
κι' ἐκάναμε μνημόσυνο γιὰ τὸν Παλαιολόγο.

—

Κι' ἐνῷ πολλῶν ἠκούετο καρδιόκτυπος καὶ θρῆνος
τέτοια θαρρῶ πῶς 'φώναξε σ' ἐμᾶς ὁ Κωνσταντίνος:
Ὅταν ἐδαιπόρο Βασιλιᾶ νὰ 'πῆτε χαιρετίσματα,
σηκῶστε τὰ κεφάλια,
κι' ἂς λείψουν γονατίσματα
καὶ τόσα πιρακάλια.

—

Κι' ἐγὼ τοὺς 'παρακάλεσα μισὸ 'μέρ' ἀπηλπισμένος
νὰ σώσουν τὴν Ἑπτάλοφη καὶ τοῦ Σταυροῦ τὸ γένος,
μὰ τί καλὰ ποῦ μ' ἄφησαν μονάχο 'στὸν ἀγῶνα
κι' ἀθάνατος δοξάζομαι κι' ὑμνοῦμαι 'στὸν αἰῶνα.

—

Ἀποφασίσετε καὶ σεῖς, ἀπροστατεύτων γένοι,
νὰ ζήσετε καὶ μὲ φαρὰ χωρὶς προστάτας μόνοι,
νὰ 'ῆτε τότε τί καλὰ θὰ ζῆτε κατὰ μόνας,
κι' ἐκεῖνος ποῖχει γνῶσι
μὲ τὸν καιρὸ θὰ νοιώσῃ
πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ζῇ καὶ δίχως κηδεμόνας.

—

Ἂν σᾶς λείψῃ μιὰ γιὰ πάντα τοὺς ἡ λόξα κι' ἡ μανία
γιὰ τῶν ξένων τὴν ἀγάπη κκι γιὰ τὴν κηδεμονεία,
κι' ἂν τῶν λόγων των ἡ γλύκα τὴν ψυχή σας δὲν χαυνώσῃ,
τότε κι' ὁ Μουχτὴς ἐκεῖνος τὴν Τουρκιὰ θὰ σκλαυνώσῃ
μὲ ψηφίσματα Μουχτήδων καὶ Συντάγματος θεσμούς,
ποῦ τῆς ἔφεραν ἀγρίους τῶν φρενῶν παροξυσμούς.

—

Σαφνιάστηκα μὲ τὴν λαλιὰ
μάρμαρωμένου Βασιλιᾶ,
κι' ἐγὼ θαρρῶ, τοῦ 'φώναξα, σωτήριον πῶς εἶναι
τὸ δίχως κηδεμόνας ζῆν καὶ θνήσκειν, Κωνσταντῖνε.
Κι' ἐμπρὸς' στῆς πόρτας τῶν κουφῶν ὅσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα,
ὅσο κι' ἂν θέλῃς μίλησε μὲ τρόπο κι' ἀπὸ σπόντα,
θὰ συγκριθῇς μὲ πλάνητα κι' εἰς ἔρημον βοῶντα.

—

Τι μνημόσυνο κι' ἐκεῖνο!..καὶ μοῦ 'φάνηκε πῶς εἶδα
κουρελιάρα τὴν πατρίδα,
καὶ τὸν δίσκο τὸν τρανὸ τῶν κολλύβων νὰ κρατῇ
καὶ μὲ τοῦτον ὁδολοὺς εὐσπλαγχνίας νὰ ζητῇ,
κι' ἔσκασαν πολλοὶ στὰ γέλοια
γιὰ τῆς δόξης τὰ κουρέλια.

—

Κι' ἄκουσα νὰ λέγῃ κάποιος: μὴ μὲ τέτοιο δίσκο, μὴ
βγαίνετε γιὰ συνδρομή.
Τέτοιου μνημοσύνου δίσκο μὴν τὸν ἔχῃς, Ρωμιοσύνη,
γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη.

Τέτοιου μνημοσύνου δίσκο
μὴν τὸν βγάζῃς μὲ τοὺς ἄλλους
'μπρὸς σὲ Καίσαρας μεγάλους
καὶ σὲ κάθε Βασιλέα.

Κι' ἕνας δικέφαλος ἀϊτὸς
ἐπέταξε καμαρωτός,
κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρασε μὲ ὁλόπλατα φτερὰ
'χαιρέτησαν τὸ ὁλόβα του τουφέκια βροντερά,
κι' ἐπέταξαν Πινδαρικῶν κελαδημάτων φθέγγοι.,
κι' ὅμοι γινῆκαν' λευθερίᾳς ἀλυσσοδέτων βόγγοι.

Τι χαρὰ σ' ἐκείνους πάλι,
ποὺ κανεὶς τὴν προσευχή των
μὲ κατάνυξι μεγάλη,
κι' ἔννοιωσαν μὲς' στὴν ψυχή των
τὸν ἀϊτὸ τοῦ Βασιλιᾶ,
καὶ δὲν ἔβγαλαν μιλιά.

Συνέχεια καὶ τέλος στῶν ὑμνητῶν τὸ μέλος.

—

Π.—Καλῶς μᾶς ἦλθες, Βασιλιᾶ, σὲ τοῦτο μας τὸν σάλο...
ἀνοίγομε μιὰ πιθαμὴ τὸ στόμα μας τὸ λάλο,
γιὰ νὰ μᾶς' πῇς τι σοῦπανε' στὴ Λόντρα καὶ' στὴ Ρώμη
κι' ἂν πρέπει νὰ μὴ χάσωμε τὸ θάρρος μας ἀκόμη.

—

Χαῖρ' ἡ πόλις τῶν Πατρῶν, καὶ φωνάζωντας σπολλάτη
μὲς' στὸ στόμα σὲ κιττῇ,
κι' εἶπες πάλι χωρατὰ
μὲ παπέρι καὶ μ' ἀλάτι.

—

Μὲ θερμὸν ἐνδιαφέρον ἔτριξες ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ἔσπευδε λαὸς κοντά σου, κι' ἔσπευδαν παλιτικοί,
κι' ἡ Πατρὶς ὑπερεχάρη βλέπωντάς σε, Βασιλιᾶ,
νὰ πηγαίνῃς σὲ στρατῶνας δίχως νάναι Πασχαλιά.

—

Γιὰ τοὺς ἐρέβρους' ρώτησες μὲ προφανῆ φροντίδα,
καὶ γιὰ τὸν περονόσπορο καὶ τὴν καψοσταφίδα,
μὰ καὶ γιὰ τὴν ἀρρώστιδα τοῦ Πατρινοῦ Τσιρτίδη,
κι' ὅλους μας ἀνεκούφισες μὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι.

—

'Ωμίλησες' στὴν Κέρκυρα μαζὶ μὲ τὸν Κορφιάτη,
καὶ' στῶν Πατρῶν τὸν Γούναρη θαρρῶ πῶς εἶπες κάτι,
καὶ συζητήσεις ἄρχισαν οἱ λιμαδέρων ὀφίαις
γιατὶ καὶ πῶς ἐκάθισες' στὴν Πάτρα τόσαις' μέραις,
πῶς κι' ὁ Καλλέργης ἔφυγε' στὰς Πάτρας ἐν σπουδῇ,
περὶ τοῦ λόγος τὸν ἠνάγκασε νὰ σπεύσῃ νὰ σὲ δῇ.

—

Κι' ἐμεῖς σ' ἐπερμένα με κι' ἀργοῦσες νὰ γυρίσῃς,
κι' ἔλεγαν συμπολῖται
πῶς ἴσως ἀπειλεῖται
καμμία νέα κρίσις.

—

Τὶ σχόλια Γερουσιῶν καὶ πάντων τῶν ἐν τέλει,
κι' ὁ Κυριακούλης, Βασιλιᾶ, γράμμ' ἀνοικτὸ σοῦ στέλλει.,
κι' ἐκεῖ σοῦ γράφει φανερὰ πῶς ὁ λαὸς πλανᾶται
ἂν σύμφωνα μὲ τοὺς θεσμοὺς θαρρῇ πῶς κυβερνᾶται.

—

Κι' εἶναι πολὺ κατάλληλον μέσα σὲ τέτοιες ὥρας,
ὅπου μακὼντ' Ἐγκέλαδοι καὶ μᾶς τρομάζουν μπόρας,
ν' ἀνοίξωμε συζήτησι καὶ δυνατὴ κουβέντα
γιὰ τὰ καψοΣυντάγματα καὶ γιὰ τὰ Παρλαμέντα.

—

Φ.—Δέξου προσρήσεις, Βασιλιᾶ, κι' ἐμένα τῆς μεγάρας...
καλῶς μᾶς ἦλθες...εὔθυμος καὶ λάλει καὶ σιώπα...
νέας ἐκκαθαρίσεως παρλάζων Νιαγάρας
μαζὶ μὲ τόσους κλαίοντας' πῆρε καὶ τὸν Κλεώπα.

—

Μὲ τῶν ἐκκαθαρίσεων τὴν δρᾶσιν ἀναθάρρησε
κι' ἀπὸ κοιλίας πειρασμοὺς τὰς σκέψεις μας καθάρισε,
καὶ' στὴν ἀγκάλην τοῦ λαοῦ τὴν κιφαλὴν προσκλίνων,
σκέπτου μ' αὐτὸν γενναίως,
κι' ἐπιμελοῦ, κοπίαζε μεθ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων
ἐφ' ὅσον εἶσαι νέος.

—

Γιὰ λόγχας λέγε μοναχὰ καὶ γιὰ Στρατοῦ στιλέχη.
κι' ἐφέτος ἀντιγαλλικὴ
νὰ δείξωμε πολιτική,
κι' εἶπε κι' ἐφέτος' στὸν Πισσὼν πῶς Αἰξ-λὲ-μπαὶν δὲν ἔχει.

—

Μ' αὐτοὺς τοὺς κουτσγάλλους,
τὸν Γκρέϋ, καὶ τοὺς ἄλλους,
τὸν μπούσουλά μας χάνομε.

—

Παίζουν ἐν οὐ παικτοῖς,
φέγγουν ἐν οὐ φεκτοῖς,
τί διάβολο νὰ κάνωμε;

'Εμπρός...καθένας κηδεμὼν ἂς λείψῃ τοῦ λοιποῦ,
κι' ὡδήγησέ μας ἄλκιμος κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ.

Καὶ καποῖσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Θερμῶς συγχαίρει κι' ὁ Ρωμηὸς δεινὸν' Ἀσκληπιάδην,
τὸν ὠτολόγον ἰατρὸν Δέλτα Δημητριάδην.
Δι' ὅσα γράφουν δέκτορες τῆς ξένης δυνατοί
περὶ μιᾶς μελέτης του σπουδαίας γιὰ ταῦτί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΙΑΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑνακόσα δέκα
κι' ἕλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ' στὸ χέρι.

'Ιουνίου δωδεκάτῃ,
τὸ μποῦκατᾶζ φουάττε.

Ποῦντος εἰκοσιτέσσερα καὶ χίλια κι' ἑκατό,
μέγα συλλαλητήριο καὶ μὲς' στὴ Βηρυττό.

Ὁμιλοῦν μαζὶ μὲ τάλλα καὶ γιὰ μιὰ φρικτὴ κρεμάλα.

—

Π.—Γιατὶ τρέχεις ἄνω κάτω;
Φ.— Περικλῆ, μὴ μ' ἐρωτᾷς.
Π.—Κάτι φαίνεται γυρεύεις, κάτι φαίνεται ζητᾷς.
Φ.—'Μπορεῖς νᾶξῃς τι γυρεύω;
Π.— Μήπως μάντις εἶμαι τάχα
γιὰ νὰ ξέρω τι γυρεύεις;
Φ.— 'Ήθελα βρὲ μποῦφο, νᾶχα
ἕνα μάντιν νὰ μαντεύσῃ παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον,
κι' ἂν θὰ γίν' ἡ Ρωμιοσύνη πολιτεία τῶν ἀγγέλων.

—

Μάντιν, Περικλῆ, ζητῶ
νὰ μαντεύσῃ τὸ καὶ τό.
Μάντιν θέλω νὰ μοῦ 'πῇ
γιὰ τὸ κράτος τῶν γιγάντων
ποῦ θὰ φθάσῃ τέλος πάντων
μὲ τὴν νέα προκοπή.

—

'Ένας μάντις, ποὖχει γνῶσι,
θέλω νὰ μὲ βεβαιώσῃ
ἂν δὲν εἶναι πρώτης φέμμα
πῶς τὰ 'χάλασε τὸ Στέμμα
μὲ τὸν κύριον Ζορμπα...
Π.— Λὲν πιστεύω...μπὲ!μπὲ!μπά!

—

Φ.—Θέλω νὰ μοῦ 'πῇ μὲ κῦρος ἂν δὲν εἶναι παραμύθια
πῶς ἀρρώστησε' σ' ἀλήθεια,
καὶ γιὰ τοῦτο μὲ τοὺς ἄλλους
δὲν συνέφαγε' στὸ γεῦμα..
θέλω' στοὺς παρόντας σάλους,
ποῦ κυριαρχεῖ τὸ ψεῦμα.
ἕνα μάντιν ἀψευδῆ,
κι' ὄχι λάλον κι' εὔφραδῆ,
ποῦ μὲ κῦρος ἀληθείας ὁμιλῶν εἰλικρινῶς
νὰ σὲ κάνῃ νὰ πιστεύῃς σ' ἕνα κι' ἄλλο γεγονός.

—

Π.—'Άδικα θαρρῶ πῶς ψάχνεις...καὶ σὲ πόλεις καὶ βουνὰ
τέτοιο μάντι, Φκασουλῆ μου, δὲν τὸν' βρίσκεις πουθενά.
Φ.—Θὰ τὸν εὕρω...
Π.— Λὲν τὸν' βρίσκεις' στὰς παρούσας περιστάσεις.
Φ.— Θὰ τὸν εὕρω, Περικλῆτο, θὰ τὸν εὕρω καὶ θὰ σκάσῃς.

—

Π.— Κι' ἐγὼ τέτοιο μάντι θέλω
νὰ τοῦ βγάλω τὸ καπέλο,
μὰ δὲν' βρίσκεται κανένας
μὲ μυαλὰ καὶ σῶας φρένας.

—

Φ.—'Ήθελα μὲ τὰς μαντείας μάντεως ἀληθεστάτου
ἀσφαλέστατα νὰ κρίνω
καὶ τὸ γεγονὸς ἐκεῖνο
τοῦ κυρίου Κλαουδάτου,
ποῦ βαρκάρηδες γιὰ τοῦτον' μπῆκαν' στὸ Ρουμανικό.
κι' ἔγιν' ἕνα ξαφνικό.

—

Μάντιν, Περικλῆ, ζητῶ
νὰ μὲ βεβαιώσῃ τώρα
ποιὰ καινούρια θἄλθῃ μπόρα
γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτό.

—

'Ανατολὴ καὶ Δύσις ἄνω κάτω,
καὶ τὸν Τραϊανὸ τὸν ἐμπλοκάρανε
κι' ἐπήρανε ποῦ λὲς τὸν Κλαουδάτο,
καὶ γιὰ τὸν Πειραιᾶ τὸν ἐβαρκάρανε.

—

Καὶ τῶν Τρωϊανῶν τὰ νέα θρέμματα,
ποῦ πάντοτε σκυλαίνονται τὰ φέμματα,
ἀρχίσανε νὰ κόβουν κάτι κούραις
καὶ φοβεραῖς νὰ βγάζουνε φατούραις.

Καὶ μὲ τοὺς Νεοτούρκους ἐξεμάνη
κι' ἡ παλαιά μας σύμμαχος...τί νάστιμο!..
καὶ τώρα ποιὸς εἶξερε κι' οἱ Ρωμάνοι
πόσα θὰ μᾶς γυρέψουνε γιὰ πρόστιμο.

—

Μὲ τὸ μένος Περικλέτο,κάθε φλογερὸ βαρκάρη,
μὲ τὰ νέα μας τὰ φρόκια,
ἐσηκώθη'στὸ πεδέρι
κι' ἡ Ρουμάνια Τραγγάσκα.

—

Ἄκου,Περικλῆ μουτλούζη,
πῶς ἀδράτατα μᾶς λόζει
ὡς ἐκ περισσοῦ κι' αὐτή,
φιλενάδα λατρευτή.

—

Ἐταιμάσου,βρὲ καπίδη,
γιὰ τὸ νέο τὸ θριαῖδι,
ποῦ θὰ πέσῃ'στὴν Γραιτσία,
ποῦ κι' ἀφόγως κι' εὐγενῶς
δέχεται τοῦ καθενὸς
κάθε μπάτσο καὶ κλωτσία.

—

Νέα συμφορὰ'στὸ κράτος
ἔγινε κι' ὁ Κλαουδάτος.
Κάθε Δύναμις προστάτις,κάθε τόπος,κάθε χώρα
τί λατρεία ποῦ τῆς ἔχει τῆς Ἑλλάδος τώρα τώρα,
καὶ δὲν παύει νὰ τῆς λέγ:μάγια μοῦχεις καμωμένα
καὶ τρελλαίνεμαι γιὰ σένα.

—

Βούλωσε ταῦτὰ μὲ δοῦλα...
τί θὰ τῆς εἴπουν ξανά,
ὅπου μὲ τὰ πισινὰ
κλῶτσο νὰ τοὺς δώσ'ἡ μοῦλα.

—

Μάντιν,Περικλῆ,ζητῶ...
λένε καὶ'στὴ Βηρυτὸ
πῶς νταήδες Τουρκαλάδες ἐσηκώθηκαν'στὸ πόδι
κι' εἶπαν τάδε τὰ φριχτὰ:

—

Πῶς θἀλθοῦνε'στὴν Ἀθήνα γιὰ περίπατο καὶ τοῦτο,
καὶ τὸν Βασιλιᾶ θὰ πάρουν νὰ τὸν πᾶνε'στὸ Βερολῖνι,
κι' ὑποκάτω τῆς σημαίας τοῦ Μπάμπεθ τῆς πρασύνης
θὰ κρεμάσουν τὴν Κερκόνα τῆς ἀπίστου Ρωμηοσύνης.

—

Κι' εἶπε κι ἕνας μὲ σαρίκι
καὶ μὲ μοῦρη σὰν ντολμᾶ
πῶς'στὸν λέοντα τολμᾶ
ν'ἀντιστέκῃ τὸ πουλίκι.

—

Π.— Βρὲ Φκουλῆ μου,τί μοῦ λές;
Φ.— Ἔχουν πολὺ σεκλέτι,
καὶ φαίνεται πῶς τὄβαλαν ἀμέτη μωαμέτη
νὰ βάλουνε θηλειὰ
'στὸν Ρούμ τὸν Βασιλιᾶ.

—

Τίλεψασε,δὲν τὴν γλυτόνει... κι' ἔν ἐπέμβουν συγγενεῖς
ἕλεος γι' αὐτὸν δὲν ἔχει,δὲν θὰ γίνῃ καμμιὰ χάρις,
ἀπὸ τούτους δὲν τὸν σώζει καὶ Γεώργιος κανεὶς
τῆς μεγάλης Ἀλβιόνος,οὐδ'αὐτὸς ὁ καβαλιέργης.

—

Π.—Τί κρεμάλλαις εἶναι τοῦταις,τί δεινὰ δεινῶν μεγάλα!.
ὅμως,βρὲ κρεμανταλέ,
γιατὶ σώνει καὶ καλὰ
θέλουν μέσα'στὸ Βερολῖνι νὰ τοῦ στήσουνε κρεμάλα;

Δὲν νομίζεις περιττὸ,
Φασουλῆ μου,τέτοιο κόπο
νὰ τὸν πρν'στὴ Βηρυτό;
πῶς μὲς'στὸ δικό του τόπο
δὲν κρεμοῦν τὸν Κορωνάιο;

Φ.— Ρώτησε τὸ Κομητάτο.
Κι'ἐγὼ σκέπτομαι μὲ τοῦτο τὸ κεφάλι τὸ ξερὸ
μήπως εὕρω καμμιὰ λύσι,μὰ τοῦ κάκου,δὲν μπορῶ.

—

Ἔγινε κι'ὁ Μουσουλμάνος Ταρταρῖνος εἰφραδής.
μὰ φαντάσου,βρὲ τοιφοῦτη
τὴν Κερκόνα μας νὰ'ὄῃς
κρεμασμένη'στὸ Βερολῖνι.

—

Καὶ νὰ τρέχουν Οὐλεμάδες καὶ Σοφτάδες μὲ καβούκια,
καὶ σφικτὰ χειροπιασμένοι
ν'ἀλαλάζουν φρενιασμένοι
μ'ἀλαλάζοντα μπουλούκια.

—

Κι'αἱμοβόρα Χανουμάκια
μὲ πασούμια καὶ γιασμάκια
νὰ χορεύουν γύρω γύρω'στὸν μεγάλο κρεμασμένο
μὲ χωρὶς σελήνιασμένο.

—

Καὶ νὰ βρίζουν τοῦ Γκιαούρη
τὴν Κερκόνα τὴν τρανή,
καὶ νὰ πέρνουνε γιὰ γοῦρι
τῆς κρεμάλας τὸ σχοινί.

—

Καὶ γι'αὐτὸ τὸ μέγα κάζο κάθε Δύναμις προστάτις,
ποῦ δὲν εἶναι'στὰ σωστά της,
νὰ τὰ χάσῃ,νὰ σαστίσῃ,καὶ νὰ σταυροκοπηθῇ,
καὶ τὸν Πρέσβυ της νὰ στείλῃ
θυμωμένο'μπρὸς'στὴν Πύλη
νὰ διαμαρτυρηθῇ.

—

Τέτοια καὶ'στὴ Βυρητὸ
σκοῦζουν γιὰ τὸν Βασιλιᾶ
τὰ λυσσάρικα σκυλιά,
ποῦ μοῦ φέρνουν ξερατό.

—

Π.—Πάψε πιά,βρὲ Φασουλῆ μου,καὶ πολὺ μὲ συγκινεῖς...
Φ.—Μάντιν,Περικλῆ,γυρεύω,μὰ δὲν φαίνεται κανείς.
Π.—Κάπιος ἔρχεται σὰν μάντις...
Φ.— Ποῦναι;
Π.— Νάτος...κύτταξέ τον.
Φ.—Τάχα μάντις νάναι τοῦτος;... ἐν τοσοῦτο φώναξέ τον.

Ὁ Τειρεσίας ἔρχετ' ἐδῶ πέρα
μαζὶ μὲ τὴν Μαντὼ τὴν θυγατέρα.

—

Π.— Νάτος...πηγαίνει'στὰ στεραβά...
φαίνεται σὰν ἀόμματος,
κι'ἕνα κορίτσι τὸν τραβᾷ,
ποῦναι σπουδαῖος κόμματος.

—

Φ.—Πεῖς εἶσαι σύπαθὸ τὰς κλεινὰς πατεῖς τὰς θαυμασίας;
Τ.— Ἐγὼ μ'ἐκεῖνος ὁ τυφλός,ὁ μάντις Τειρεσίας.
Ἀμέτρητος ἐπέρασε καὶ πανδαμάτωρ χρόνος
καὶ τώρα μ'ἔφερε'στὸ φῶς ὁ Ζήγκος ὁ Σβορῶνος,
οἰστρήλατος ἀληθινὰ τῆς ἐπιστήμης μάντις
κι'ἕνας τῆς ἀρχαιότητος σωστὸς ἱεροφάντης.

Φ.—Μάντι,καλῶς σὲ βρήκαμε,..μάντι,καλῶς μᾶς βρήκες..
Π.—Μάντι κι'ἐμεῖς γυρεύομε,καὶ σὺ'μπροστά μας βγῆκες.
Φ.—Σ'εὐχαριστοῦμε,μάντι μου,καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Τ.— Ἀπὸ τὸ νέον Ἄντιον τῆς Ἰταλίας φθάνω,
καὶ νὰ μαντεύσω καὶ γιὰ σᾶς μὲ ζῆλον ἐπροσπάθησα

Ἐμπρός'στῶν Νεολύκων τὸ θηριώδες μένος
φαίνεται σὰν ἀονάκι κι'ὁ μπόγιας ὁ κλεισμένος.

Φ.—Λέγε λοιπὸν τί πέπρωται γιὰ μᾶς τοὺς καλοτύχους.
Τ.— Φωνὰς ἀγνώστους ἤκουσα καὶ φθόγγους κακαήχους
παντοδαπῶν ὀρνέων
'στὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων.

—

Τί ξαφνικὸ μεγάλο!..
κρότος πτερύγων ἦχει,
κι'ἔφηγε τόνα'στ'ἄλλο
τὸ φονικό του νύχι.

—

Σιμόνω'στοὺς βωμοὺς,πλὴν θαῦμα τῶν θαυμάτων!..
δὲν ἔλαμπε τὸ πῦρ ποσῶς ἐκ τῶν θυμάτων,
καὶ τῶν μηρῶν τὸ πάχος ἀνέλυε καὶ τοῦτο
κι'ἔπεφτε μές'στὴ στάκτη κι'ἐκάπνιζε κι'ὑφοῦτο.

—

Φ.— Καὶ τί θηλοῦν αὐτά;
Τ.— Πῶς λείπουνε λιφτά.
Φ.— Κι'οἱ φθόγγοι τῶν ὀρνέων;
Τ.— Φυώχεια καὶ τῶν γονέων.

—

Π.— Μάντις φαίνεσαι θρασύς.
Τ.— Ἀλλὰ τίνες εἶσθε σεῖς;
Φ.— Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος,
φαμφαρόνοι τῆς Ἀθήνας,περὶ πάντων φλυαροῦντες,
καὶ καθ ἕλα καὶ δι' ὅλα στάσιν ἄφογον τηροῦντες.

—

Π.—Γι'αὐτὴν τὴν στάσιν πάντοτε μὲ κέμπον ἐπαιρόμεθα
κι'ἂς οὐρλιάζουν γύρω μας λυσσομανεῦντες σκύλοι,
καὶ μένει μόνος φόγος μας πῶς διαμαρτυρόμεθα
μὲ τόνον'στὰς Προστάτιδας καὶ'στῆς Σταμπούλ τὴν Πύλη
γιὰ τόσους μπάτσους καὶ κλωτσαχτῆς,ποῦ κάθε τόσο τρῶμε...
Τ.—Ὦ καρκιχόζη Φασουλῆ καὶ Περικλέτο μοῦμε,
χαίρω πολύ,ποῦ πρώτους σᾶς'στὸν ἔρχομέ μου'θρίσκω...
Φ.— Μὰ τὸ κορίτσι τί κρατεῖ μέσα σ'αὐτὸν τὸν δίσκο;
Τ.—Τὰ σύνεργα τῆς μαντικῆς τἀρχαῖα,τὰ μεγάλα,
τοὺς κλήρους κι'ὅλα τἄλλα.

—

Π.—Καὶ τ'εἶναι τοῦτο τὸ ραβδί;
Τ.— Σ'ἐμὲ τὸν ὀδοιπόρο
αὐτὸς ὁ Ζεύς,ὁ Λύκειος τὸ'πρόσφερε γιὰ δῶρο.

—

Καὶ τώρα μὲς'στὸ χάλι σας
φθάνω μὲ τὸ παιδί μου,
νὰ σπάσω'στὸ κεφάλι σας
τὸ μαντικὸ ραβδί μου.

—

Ἐμπρός,ἐμπρὸς προχώρει,
Μαντώ,καλὴ μου κόρη,
καὶ πᾶμε'στοῦ Γιαννάκη νὰ φᾶμε κομμιὰ πάστα,
μὰ πρόσεχε,καϋμένη...καλὰ τὸν δίσκο βάστα,
μήπως Ρωμηὸς κανένας μὲ τρόπο σοῦ τὸν πάρῃ
καὶ τρέξῃ καὶ μ'αὐτὸν
σὲ πόδια προστατῶν,
κι'ἐλέους σκεῦος γίνῃ καὶ δίσκος δικονιάρη.

—

Στὴν ἀφογον πατρίδα
τὰ μάτια σου γαρίδα,
μήπως κι' αὐτὸς στὰ χέρια πέσῃ τῆς Ρωμιοσύνης
καὶ καταντήσῃ ζάκος τῆς ἐλεημοσύνης.

—

Μαν.—Πηγαίνωμεν πηγ αἰνωμεν, ἀγαπητὲ πατέρα...
ἐν τούτοις βλέπω πῶς πολὺ μοῦ ρίχνοντ' ἔξω πέρα.

—

Μόλις ἐφθάσαμεν κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ νέον Ἄντιον
στὸν τόπον τὸν γιγάντειον,
ποῦ λέγεται φυτώριον Παυσανιῶν σπουδαῖον,
τὴν προσφορὰ σου τὴν Μαντὼ
εὐθὺς τὴν 'πῆρε στὸ κοντὸ
πληθὺς ἐρωτιδέων.

—

Καὶ τρέχουνε κοντά
καὶ σκοῦζουν μὲ σεβντᾶ
στὴν μάντισα Μαντώ·
τσιντό, μωρὲ τσιντό,
φουστάνι σου κοντό,
σὰν μερικαῖς Σιλφίδες,
ποῦναι στῆς Ἀλυσσίδες.

Τοῦ μάντεως παντοῖαι γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς μαντεῖαι.

—

Τ.— Φέρε με τυφλόν, ὦ κόρη,
στὴν κοιτίδ' αὐτὴν τῶν φώτων
καὶ τῶν λάλων τῶν εὐγλώττων,
ποῦ λαλοῦν πολλοὶ κοκόροι.

—

Μαν.— Δὲν τοὺς λές, καλὲ μπαμπᾶ,
τίποτα περὶ Ζορμπᾶ,
περὶ κρίσεως ἐν γένει.
Π.— Ἔλα πές μας τί θὰ γένῃ.

—

Φ.—Ὁ Θεοτόκης τάχατε, τί κάνει στὸ Παρίσι;
τάχα τὸν κύριον Πισσὼν κι' αὐτὸς θὰ τὸν γνωρίσῃ;
τάχα θὰ φύγουν σύννεφα κατάμαυρα σὰν πίσσα;
τάχα θὰ πακύσῃ τοῦ Πισσὼν ἡ Τουρκολατρὶς λύσσα;

—

Γιὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσι θὰ γίνουν ἐκλογαῖς;
θὰ βγάλῃ νέο πρόγραμμα κάθε παληὸς γεγὲς;
Ἄνδρες στὸ μέλλον δὲν θὰ 'βγοῦν σὰν τώρα λιμαδῶροι;
λέγε λοιπόν, ποῦ νὰ χαρῇς τὴν ὡμορφιὰ σου κόρη.

—

Π.—Τί βοκαμάρα σ' ἔπιασε, καϋμένε Τειρεσία...
μᾶς ἔσκασες ἀληθινὰ μ' αὐτὴ τὴν ἀφασία.

—

Τ.— Κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ σᾶς κυβερνοῦν
χωρὶς νὰ ξέρουν γιάντικ,
τυφλοὶ τὰ τ' ὦτα, τὸν τε νοῦν,
τὰ τ' ὄμματα, τὰ πάντα.

—

Φ.—Αὐτὸ τὸ ξέρομε κι' ἐμεῖς, λέγε μας τίποτ' ἄλλο.
Τ.—Εἶναι καλλίτερα γιὰ σᾶς μὴ τ' ἕνα γρὺ νὰ βγάλω.

—

Π.—Τάχα θὰ 'βροῦμε δάνειο, τάχα θὰ 'βροῦμε πόρο;
τάχα θὰ 'βοῦν τὰ μάτια μας λιγάκι μπάρμπα-ντόρο;
Τάχα θὰ σχολιάζωμε γραπτῶς καὶ διὰ γλώσσης
τοῦ Γκρέϋ τὰς δηλώσεις;
Θὰ μας φαιδρύνουν τάχατε καὶ μ' ἄλλας νεωτέρας;
τὰ τῆς ἐκκαθαρίσεως ποῖον θὰ λάβουν πέρας;

—

Τ.—Ὦ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς ἐκκαθαρισάσης
ἕλους τοὺς καθαρίσαντας καὶ τοὺς καθαριοθέντας,
καὶ σ' ἕνα καθαρτήριον πατόκορφα λουσάσης
τοὺς σὲ λουτῆρας καθαρμοῦ μηδέποτε λουσθέντας.

—

Ὁποία λύπη,
ὁποῖος πόνος,
θὰ γίνουν κῆποι
νέοι Κλαυθμῶνος.

—

Ἀκούω οὐνορεῖς καὶ νῶν
ὀρνέων δύσηχον φωνήν,
Ὢ φῶς ταμείων φωτεινῶν
πῶς σκότος ἔγινες πινῶν,
περιπεσόντων ἐν πολλαῖς καλιαῖς λιγούραις;

—

Φ.—Τί λέει, Περικλέτο μου;
Π.— Βαθειαῖς ἑλληνικούραις.

—

Φ.—Μ' αὐτὰ ποῦ λέει τάχα τί θέλει νὰ μᾶς 'πῇ;
Π.—Μήτε μ' αὐτὸν τὸν μάντι δὲν εἶναι προκοπή.

—

Φ.—Τάχα θὰ γενῇ κι' ὁ Πάπας; Οὐλεμᾶς. Μουφτῆς. Λερβίσης,
κι' ἡ σταυροφορεοῦσα Λύσσ
θὰ φωνάξῃ στὴν Τουρκία, τὴν φεσάτη τὴν λυσσάρα:
τέζα τοῦρλα τῇ φεσάρα;

Π.—Τάχα θὰ γίνῃ σύμβολον κάθ' Εὐρωπαίου Καίσαρος
τὸ φοβερὸ Σαντζὰκ Σερίφ καὶ τοῦ Σερκὲτ ὁ φέσαρος,
κι' ἡ Ρωμιοσύνη, ποῦγινε τῶν προστατῶν κουρέλι,
θὰ λέγεται καὶ τοῦ λοιποῦ κυρία δὲν μὲ μέλει;

—

Τ.—Δίχως οἰωνῶν σημεῖα, δίχως οἰστρους μαντικοὺς,
μόνον ἀπ' αὐτὰ ποῦ βλέπεις στὸ Ρωμαΐκο κι' ἀκοῦς
εὐκολώτατα μπορεῖς νὰ μαντεύσῃς τί θὰ γίνῃ
καὶ σ' αὐτὴν τὴν Ρωμιοσύνη.

—

Φ.—Μὰ δὲν σοῦ λένε τίποτε τὰ μαντικὰ σημεῖα;
Τ.—Λένε πῶς πάντα θέχετε στοργὴν πρὸς τὰ Ταμεῖα,
κι' ὑπείκοντες στὴν νευρικὴν κι' ἀνήσυχόν σας κρᾶσιν
μόνον γι' αὐτὰ θ' ἀλλάζετε τὴν ἀφογόν σας στάσιν.

—

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐσίγησε, καὶ σύννεφ' ἀπὸ σκόνη
τὸν Τειρεσία τὸν τυφλὸ τὸν κάνουνε καὶ ἐλέπει,
καὶ τὸ ραβδὶ τὸ μαντικὸ στὸ χέρι του φουχτόνει,
καὶ δίνει καὶ στοὺς δῆθ ξυλιαῖς, ποῦ δάζουν καὶ στὴν τσέπη).

—

(Κι' ἡ κυρὰ Μαντὼ μὲ χάρι
τραγουδοῦσε στὸ ζειγάρι:
τοῦμπα τοῦμπα τὸ λεγένι,
τοῦτο ποῦπαμε θὰ γένῃ.)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνακόσια δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἰουνίου δεκάτῃ κι' ἑνάτῃ,
καθ' ἡμᾶς ἐξανίσταται κράτη.

Πούντος εἰκοσιπέντε καὶ χίλια κι' ἑκατό,
καὶ τὸν ἀρχιχαμάλη τῆς Πόλις χαιρετῶ.

Ὁ πατριώτης Φασουλῆς μὲς στὴν Σταμπούλ καὶ πάλι σχετίζεται μὲ τὸν Ρεσίδ, τὸν ξακουστὸ χαμάλη.

—

Στὸ χῶμα τῆς Σταμπούλ πατῶ
κι' ἀδελφικὰ σὲ χαιρετῶ,
καϋμένε Περικλέτο,
μὲ τάλλο τὸ μπουκέτο.

—

Τὸ πῶς ἀποδιδάσθηκα γιὰ τοῦτο μὴ 'ρωτᾶς...
σήμερα φύλλους στ' ἄχυρα δὲν πρέπει νὰ ζητᾶς.
Χαμάληδες τοῦ Γαλατᾶ
μὲ πέρνουν ἀπ' ὀπίσω,
κι' ἐγὼ θυμώνω ξυνατὰ
καὶ θέλω νὰ κτυπήσω.

—

Ἀλλ' ὅμως μόλις σήκωσα, τῶν Ἀθηνῶν καυμάσι,
τζένα μου χέρι τὸ δεξὶ μὲ φόνημα μεγάλο,
δὲν ξέρω πῶς θυμήθηκα τὴν ἀφογή μας στάσι,
κι' ἀμέσως τὸ κατέβασα χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλω.

—

Μπρὸς καὶ πίσω μὲ κτυπᾶνε,
καὶ μὲ μιὰ πομπὴ μεγάλη
στὸν Ρεσὶδ 'λγα μὲ πάνε,
σαϊκοτὸν ἀρχιχαμάλη.

—

Κι' εἶχα τὴν τιμὴν κι' ἐγὼ
νὰ γνωρίσω πρὸς τοὺς ἄλλους
τὸν Ρεσὶδ τὸν ἀρχηγὸ
μιᾶς χαμαλουργιᾶς μεγάλης.

—

Τί χαμάλης κορδωμένος...
πόση πόζα καὶ τί πάσσο!..
καὶ τοῦ λέω τρομασμένος:
Ἀγά, σφάξε με ν' ἀγχάσω.

Συμφορά, βρὲ Περικλέτο, καὶ σ' ἐμὲ τὸν δυστυχῆ!..
ὄχλοι πλῆθος ἁλαλάζει,
πέφτουν φάπαις σὰν βροχή,
πέφτουν κλῶτσοι σὰν χαλάζι.

—

Ἄγρια πολὺ μὲ βλέπει
τῶν χαμάληδων ἡ σκέπη.
Εἶσαι, λέει, Ἰσουανλῆς;
Εἶμαι, λέω, Φασουλῆς,
κι' ὅλος τρέμω σὰν τὸ ψάρι,
Περικλέτο μου κλαψάρη.

—

Καλῶς μᾶς ἦλθες, μπουγιουρούμ μοῦ λέει σκωπτικῶς,
καὶ μιὰ καλὴ κατραπακιὰ μοῦ δίνει φιλικῶς,
καὶ γύρω μου χαμάληδων γελοῦσαν σκυλολόγια,
κι' ἐγὼ στὸν κύριον Ρεσὶδ μιλῶ μὲ τέτοια λόγια.

—

Ἔρχομαι στὴν χαμάλικη Μεγαλειότητά σου,
καὶ δέομαι, χαμάλαρε, γναπιστὲς μπροστά σου
νὰ πῇς πρὸς τοὺς χαμάληδες, τοὺς τόσον ἀναγώγους,
νὰ παύσουν τὸ μπουϊκοτάζ, προτοῦ νὰ μείνουν νήστεις,
κι' ἴλεως γίνε καὶ σ' ἐμᾶς, τοὺς ἀληθῶς ἀφόγους,
ὁποῦ μᾶς δίνουν εὔσημα διαγωγῆς ἀρίστης.

—

Τόσο μέσος μὴ μᾶς δείχνῃς,
μὴ 'στοὺς Γιουνανλῆδες ρίχνῃς
βλοσυρότατον τὸ βλέμμα.

—

Σὺ Ρεσὶδ Ἀγᾶς κλεινός,
σὺ χαμάλαρος τρανός,
τῆς χαμαλουργιᾶς ἡ κρέμα.

—

Τῶν χαμάληδων τὸ πλῆθος κάνε νὰ μὴ βρέμετκι,
δεῖξε μας ὀλίγη γλύκα..

'στή 'δικήσου χαμαλίκα
κι' ὅλ' ἡ Λύσις κρέμεται.

—

Παντοδύναμος κινεῖσαι,
καὶ χαμάλμπασης δὲν εἶσαι
σὰν καὶ πρῶτα κακομοίρης.

—

Ἐσὺ πρῶτος Μουσουλμάνος,
ἐσὺ τώρα καὶ Σουλτάνος,
ἐσὺ τώρα καὶ Βεζύρης.

—

'Απὸ τὰ 'δικά σου χαΐλη
κρέμεται, Ρεσίδ, κι' ἡ Πόλη,
καὶ τῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι
τεμενάδες 'μπρός σου κάνει.

—

Σὺ καὶ πάντων καὶ παοῶν
κυριεύεις καὶ χρατεῖς,
σὺ καὶ Γκρεῦ καὶ Πισσών,
κι' ὅλους τοὺς ποδοπατεῖς.

—

'Απὸ τὸ χαμάλικό σου κι' ὑπερήφανο μπουρίνι
ἐξαρτᾶται τώρα μόνον κάθε πόλεμος κι' εἰρήνη.
Τρέμουν καὶ φυλαὶ καὶ γένη,
κι' ἔ, π' ἔχ ἐσοῦ θὰ γένη.

—

'Ο Ρεσίδ 'Αγᾶς Βουλή,
ὁ Ρεσίδ καὶ Γερουσία,
τοῦ Συντάγματος στολή,
κάθε νόμος κι' ἐξουσία.

—

Χαῖρε, Τουρκίες κολοσσέ...
δέξου χρυσοῦν ἐγκώμιον...
ἄλλου δὲν εἶδα σὰν καὶ σὲ
ἄλλον χαμάλην ἔμοιον.

—

Μεγάλοι Πρίσδιες σήμερα τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
νὰ 'βροῦνε τὸν Ριφὰτ Πασσᾶ νὰ 'βροῦνε τὸν Χακκῆ.
'Ομως ἐγὼ τὸ γέννημα τῆς γῆς τῶν Παρθενώνων,
ὁ Φασουλῆς ὁ παλαιός,
προσέρχομαι πανευλαβῶς
εἰς τὸν ἡλιοστάλακτον τῆς χαμαλίκας θρόνον.

—

Σὺ κάνεις τοὺς ἀποκλεισμούς,
σὺ σὲ Συντάγματος θεσμούς
γοργὸς καββαλικεύεις.

—

Σὺ μόνος τὴν χαμαλουρὰ
καὶ τῶν τρανῶν τὴν γαϊδουρὰ
τὴν ἐξιδανικεύεις.

—

Κι' ἡ Προστάτιδες γιὰ σένα τὸν Ρεσίδ 'Αγᾶ 'μιλοῦν,
τὸν χαμάλη τὸν μυθώδη,
κι' ὅλοι τρέμοντες φιλοῦν
τὸ ξυπόλυτό σου πόδι.

—

Μὰ κι' ἐγὼ παρακαλῶ
ἄφες νὰ καταφιλῶ
τούτους τοὺς ἄβρούς σου πόδας,
ποῦ τρεμάρας μᾶς γεννοῦν
κι' ἀεικίνητοι κινοῦν
τὴν πολιτικὴν τῆς μέδας.

—

Κάθε διπλωματία της ἔγινε σὰν μπακάλικο,
κι' ὅπου σαρδελοβάρελα σ' ἐκεῖνα τριγυρνᾷ,
καὶ σήμερα μοῦ φαίνεται πῶς κάτι τί χαμάλικο
μαζὶ μὲ σένα τὸν Ρεσὶδ τὸν κόσμο κυβερνᾷ.

—

'Αφεντιμ, Ρεσίδ... σοῦ πρέπει κι' 'Ιμτιγιὰζ παράσημο...
κτύπα δυνατά, χαμάλη,
τῆς Εὐρώπης τὸ κεφάλι,
κτύπα καὶ τῶν Γκιουναλήδων, ὅπου θέλει σπάσιμο.

—

Σ' ἐκτιμῶ, Ρεσίδ, καὶ πίνω 'στὴ 'δική σου τὴν ὑγειά...
σὲ Λεβάντε καὶ σὲ Δύσι χαμαλίκα χρυσοφέγγει...
ὅπου Γκιουναλῆ κιτάξῃς βρίζε τον παλγαραγιᾶ,
κι' ὅπου Φράγκο κηδεμόνα φώναζέ τον πεζεβέγκη.

—

Κάπνιζε χρυσᾶ τσιμπούκια...
'Ωχ' ἀμάν, χαμάλαρε!..
τὰ χαμάλικα μπουλούκια
κορδωμένος κράλαρε.

—

Σὺ χαμάληδων αἰγίς!..
ἀφεντιμ... γονυπετῶ
'στὴν ἰσχύ σου τὴν βαρειά.

—

Σήμερα παντοῦ τῆς γῆς
παίζει ρόλο δυνατὸ
δυνατὴ χαμαλουρά.

—

Τὴν δέξαν τοῦ χαμάλικου γεραίρω μεγαλείου...
σὺ τσελεπήδων τσελεπῆς,
ποῦ τὴν ψυχὴν ἐκπροσωπεῖς
ἀνθρωπισμοῦ χαμάλικου χαμάλας ὑφηλίου.

—

Τέτοια ποῦ λὲς ὠμίλησα
σ' αὐτὸν τὸν θηριώδη,
καὶ κλαίων κατεφίλησα
τὸ τρυφερό του πόδι.
ὅμως αὐτός, ἀβρότατος καθ' ὅλα χαρακτήρ,
μοῦ 'φώναξε: αἰκτίρ.

—

Τοῦ κάκου τόση δέησις, τοῦ κάκου τόση λίμα,
μὲ λέει χαμαλάνθρωπο, μὲ λέει παληοσκύλο,
καὶ βρὸ 'φηλοὺς χαμάληδες προστάζει παραχρῆμα,
καὶ μοῦλιωσαν μὲ τὰ σχοινιὰ τὸν ἀφαλὸ 'στὸ ξύλο.

—

'Εν τούτοις, Περικλέτε μου, ξυλένχε γιουνανλῆ,
ἐκεῖνον τὸν Ρεσὶδ 'Αγᾶ τὸν ἐκτιμῶ πολύ
γιὰ τοῦτον τὸν χαμάλικο τὸν πατριωτισμό του
καὶ τὸν φανατισμό του.

—

Μακάρι νὰ τὸν εἴχαμε κι' ἐμεῖς, βρὲ φαμαρόνο...
σὺ τότε φανατίζεσαι καὶ φανατίζεις μόνο,
σὰν σὲ καλῇ τῶν ἐκλογῶν
ὁ περιπόθητος ἀγών.

—

Τότε γενναίως πολεμεῖς,
τότε λυσσώδης ἐξεμεῖς
μαύρους ἀρροὺς φανατισμοῦ
κι' ἀφόγου πατριωτισμοῦ,
καὶ γίνεσαι Ρεσὶδ 'Αγᾶς
μόνο σὰν βλέπῃς ἐκλογάς.

—

Τότε πατρὶς πολεμική,
τότε γιὰ σφαῖρα φονικὴ
βαστῶντας τὸ σφαιρίδιον,
ἀπὸ πολέμων πλήρεστοικα
μὲ τάλλ' ἀγριοκάτσικα
ζητεῖς καὶ σὺ μερίδιον.

—

Τοιαύτας σκέψεις ὁ Ρεσὶδ 'στὸν νοῦ μου προκαλεῖ,
ἐν τούτοις τώρα μὲ χαρὰ μαθαίνω, γιουνανλῆ,
πῶς 'πέψατε νὰ στέλλετε πρὸς τοὺς Προστάτας νότες
καὶ νὰ διαμαρτύρεσθε σὰν πρῶτα κεχγνότες.

—

Τὸ μὴ ζαλίζειν μὲ χαρτιὰ
τῶν Προστατίδων μας ταύτιά,
καὶ μὴ μὲ πένας πολεμεῖν κατὰ τῶν πολεμίων
τῆς δέλτας Ρωμηοσύνης,
μοῦ φαίνεται, βρὲ Περικλῆ, παρήγορον σημεῖον
μελλούσης σωφροσύνης.

—

Κι' ἂν γίνουν τρὶς χειρότερα καὶ τούτων γεγονότα,
γιὰ τῆς 'Ελλάδος τὸ καλὸ
μὴ στείλετε, παρακαλῶ,
πρὸς τοὺς Προστάτας νότα.

—

Ὡς τώρα μὲ τῆς νότες μας, καϋμένε γιουνανλῆ,
'κάναμε τῆς Προστάτιδες κι' ἐγέλασαν πολύ,
κι' εἶναι 'στὸ μέλλον περιττὸν τῆς ψιφτοῦ κυρίαις
νὰ τῆς διασκεδάζωμε μὲ διαμαρτυρίαις.

—

Φασκέλωστα, βρὲ Περικλῆ, καὶ μοῦντζωσέ τα κι' ἅστα,
καὶ λέγε 'στὸ Ρωμαίικο: τὴν ἀφογόν σου βάστα.
Ταῦτα καὶ μένω Φασουλῆς, κι' ἔλα καὶ σύ, ξαγάρι,
νὰ προσκυνήσῃς τὸν ντουρὰ καὶ τὸ μισὸ φεγγάρι,
καὶ νὰ φιλήσῃς τοῦ Ρεσὶδ ξυπόλυτα ποδάρι.

Δοξολογοῦν προστάτιδες κυοίαι τῆς Γρικίας τὸν φοβερὸ Ρεσὶδ 'Αγᾶ, χαμάλη τῆς Τουρκίας.

Γιὰ τοὺς Ρωμιούνους φέστα, ποῦ μᾶς ζητοῦν καὶ ρέστα.

—

Μεγάλως μ' εὐχαρίστησες μὲ τὰ γραφόμενά σου,
κι' ἄφοβος, φίλε Φασουλῆ, 'στοὺς Νεοτούρκους στάσου.
Λείξε καὶ τόλμη καὶ μοναλὸ,
κι' ἀμέσως σὲ παρακαλῶ
καὶ πάλι 'στὸν χαμάλμπαση νὰ πᾷς νὰ τοῦ 'μιλήσῃς
κι' ἐκ μέρους μου τὰ πόδια του νὰ τὰ ξεναφιλήσῃς.

—

Σὰν νὰ μὴ φθάνῃ,Φασουλῆ,
τόση μεγάλη μπόρα,
τοὺς Γ'ουνανλῆδες ἀπειλεῖ
κι'ἡ Ρουμανία τώρα.

—

Καὶ μόλις ὁ Τραϊανὸς'στὸν Πειραιᾶ προβάλλει
θέλει νὰ πέσουν κατὰ γῆς μικροί τε καὶ μεγάλοι,
καὶ μὲ πολὺ παροξυσμὸ καὶ μὲ τὸ στόμα χάσκα
νὰ σκούζωμε'στὸν πλοίαρχο:Ρουμάνια τραγιάσκα.

—

Πλὴν ἐκτὸς τῶν ἄλλων θέλει
κι'ὅλο τῶν Ρωμηῶν τὸ κράτος,
κι'ὁ Δραγούμης ὁ μουσάτος
μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τέλει
δίχως βάρκα κολυμπῶντας νἄμπῃ μέσα'στὸ βαπόρι,
καὶ τὸν πλοίαρχο νὰ φάξῃ τοῦ παθόντος ἀτμοπλοίου,
καὶ νὰ πάῃ καὶ'στὴν πρύμνη,καὶ νὰ πάῃ καὶ'στὴν πλώρη,
καὶ τὴν λύπην νὰ κηρύξῃ τοῦ'δικοῦ μας Βασιλείου.

—

Οὐ μὴν κι'ὁ Λιμενάρχης νὰ σπεύσῃ πρὸς αὐτὸν
μ'ἀγήματα ναυτῶν.
κι'ἐμπρὸς'στὸν καπετάνιο μ'ὅλους νὰ γονατίσῃ
κι'ἐκεῖνος γιὰ τὸ κάζο συγγνώμην νὰ ζητήσῃ.

—

Πρὸς τοῦτοις θέλει κι'ἀπκιτεῖ γρὰν κάσσαις νὰ κτυπᾶνε
καὶ δίκαια ν'ἀνυμνηθοῦν Ρουμάνων σεβαστά,
κι'ἐκεῖνον τὸν φυγόστρατο Ζιάδη νὰ τὸν πάνε
δεμένο χειροπόδαρα'στὸν πλοίαρχο'μπροστά,
μὰ κι'ὅλους τοὺς βαρκάρηδες,ποὺ σὰν Ρωμηοὶ σκαρτάδοι
μὲς'στὸ βαπόρι'χῴμηξαν ν'ἁρπάξουν τὸν Ζιάδη.

—

Ὅμως ἀπαιτεῖ καὶ θέλει μέσα'στ'ἄλλα μεγαλεῖα
τῆς ξηρᾶς τὰ πυροβόλα νὰ βροντήσουν καὶ τοῦ Στέλου,
καὶ τὸν Κάρολον νὰ ψάλουν ἐν πομπῇ καὶ τὰ Σχολεῖα,
Βασιλέα τῶν Ρουμούνων,καὶ τὴν θείαν τοῦ Καρόλου.

—

Κι'ἐνῷ γρὰν κάσσαις θὰ βροντοῦν,παιάνες καὶ πυρὰ
τρελλῆς ἀποθεώσεως.
νὰ πάῃ κι'ὁ Καλογερῆς νὰ σκάσῃ τὸν παρὰ
τῆς ἀποζημιώσεως.
Κι'ὁ πλοίαρχος σὰν πλούσιος νὰ κάνῃ πῶς δὲν θέλει:
καὶ πῶς γι'ἀποζημίωσι πεντάρα δὲν τὸν μέλει.

—

Δὲν τὰ δέχομαι νὰ λέγῃ:σοῦ τὰ δίνει τὸ Κουβέρνο
μὰς'στὴν ἀναπαραδιά...
ἔλα πάρτα,δὲν τὰ πέρνω,
εἶναι λίγα,βρὲ παιδιά.

—

Ποῦ Τεμεῖο καὶ ποῦ Πέγκα θὰ μπορέσῃ νὰ πληρώσῃ
τὴν ζημία μας τὴν τόση;
Πῶς θὰ πληρωθοῦν τραμάραις,καρδιοκτύπια,φασαρίαις,
κι'ἀναρίθμητα ζημιαῖς.
καὶ λεμόνια καὶ κολώνιες γιὰ κυρίους καὶ κυρίαις,
ποὺ παθαν λιγοθυμιαῖς;

—

Δὲν'μποροῦν νὰ μᾶς πληρώσουν γιὰ τὸ κάζο τὸ βαρὺ
καὶ τὰ Κεντρικά σας ὅλα...

Ἔλα πέρτα...δὲν τὰ πέρνω,καπετὰν Καλογερῆ,
κι'ἔγιαλέσσα κι'ἔγια μόλα.

—

Πῶς ν'ἀνθέξουν οἱ Ρουμάνοι'στῶν Ρωμηῶν τὰς προσβολάς;
ἤταν'στὸ βαπόρι μέσα
κι'ἕνας Πρίγκηψ Τουρκαλᾶς
καὶ μιὰ Τοῦρκα Πριγκηπέσσα,
κι'ἴσως νάχετε μπελάδες
καὶ μ'αὐτοὺς τοὺς Τουρκαλάδες.

—

Καὶ ὅμως Ρωμοῦνοι Πρίγκηπες ἦσαν μὲς'στὸ βαπόρι
ὅταν μᾶς ἐπετάξησαν ἐκεῖ'οἱ βαρκαδόροι.
Εὐτυχῶς ὅλο Πρίγκηπες ἐκείνη τὴν ἡμέρα
κι'ἡ προσβολὴ νομίζεται γι'αὐτὸ μεγαλειτέρα.

—

Τὸ προσβληθὲν Βασίλειον,ὅποῦ δικαίως φρίττει
γιὰ μία τέτοια προσβολή,
θέλει πρὸς τούτοις,Φασουλῆ,
νὰ πάῃ κι'ὅλ'ἡ Σύνοδος μὲ τὸν Μητροπολίτη,
κι'ἕνα μεγαλυνάριον'στὸν πλοίαρχο νὰ ψάλῃ
καὶ νὰ τοῦ'πῇ παπᾶς'στ'αὐτὶ καὶ βράκος'στὸ κεφάλι.

—

Καὶ γιὰ νὰ γίν'ἡ τελετὴ μ'ὅλη τὴν πολυτέλεια
πρέπει νἀλθῇ κι'ὁ Βασιλῆας μέσ'ἀπὸ τὴν Δεκέλεια,
καὶ δίνοντας'στὸν πλοίαρχο τὸ χέρι μὲ τὸ ζόρι
νὰ κάνῃ γύρους μερικοὺς μαζὶ τοῦ'στὸ βαπόρι,
καὶ μίλλ παρντὸν νὰ τοῦ ζητῇ γιὰ βαρκαδόρων φιάσκα,
καὶ φεύγοντας νὰ'πῇ κι'Αὐτός: Ρουμάνια τραγιάσκα.

—

Μὰ θέλει πρὸς τοὺς ἄλλους,ἂν κι'εἶναι κάπως κόπος,
νὰ πάῃ κι'ὁ Δραγούμης μέσα'στὸ Βουκουρέσι,
κι'ἐμπρὸς'στὸν Βρατιάνο παρὼν αὐτοπροσώπως
γὰ'πῇ πῶς τόσον πόνον ἡ Ρωμηοσύν'ὑπέστη.
ποὺ'ξέχασε μὲ τοῦτον δσα τῆς ἔχουν κάνει
χαριτωμένα κάζα φιλέλληνες Ρουμάνοι.

—

Εἶναι καλὸ κι'ὁ Βασιλῆας,ποὺ καθὼς λένε τόσοι
κι'αὐτὸ τὸ θέρος σκέπτεται νὰ μείνῃ'στὴ Γραικοία,
τὸν Βασιλῆα τὸν Κάρολο νὰ πάῃ ν'ἀνταμώσῃ
καὶ νὰ τὰ'πεῖν σὰν κι'ἄλλοτε κοντὰ'στὴν Λιμπατοία.

—

Πρὸς τούτοις θέλ'ἡ Ρουμανὶ κτυπῶντας τὰ ποδάρια
νὰ στείλῃ κι'ὁ Θανόπουλος τὰ μαῦρα του χαϊδάρια,
νὰ τοὺς ριχτοῦν σὰν κι'ἄλλοτε Ρουμάναις καὶ Ρουμάνοι,
κι'ἴσως ἡ τόση των ὀργὴ μ'αὐτὰ νὰ ξεθυμάνῃ.

—

Τέτοια'ζητοῦσε νὰ γενοῦν ἡ προσφιλὴς Τραγιάσκα,
πλὴν τῆς ἀπήντησαν σ'αὐτά:
πάρε μονάχα τὰ λεφτά,
κι'ὅσο γιὰ τἄλλα ποὺ ζητεῖς κακὴ ψυχρὴ σοῦ φλάσκα.

Καὶ κεμπόσαις ποικιλίαις.
μ'ἄλλους λόγους ἀγγλίαις.

—

Γιὰ τοὺς Ἕλληνας ἐκείνους,ποὺ τοὺς λένε Βλαχοφώνους.
Ἄλφα Σπηλιωτοπούλου συγγραφὴ σπουδαιοτάτη,
Γαλλιστὶ μετφρασθεῖσα μὲς'στῶν διωγμῶν τοὺς χρόνους
ὑπὸ τῆς γνωστῆς λογίας Οὐρανίας Μαυρομμάτη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν εἰκοσάμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνιακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Ἔκτ''Ἰουνίου κι'εἰκοστή,
στόλοι'στὴν Κρήτη σεβαστοί,

Ποῦντος εἰκοσιέξη καὶ χίλια κι'ἑκατό,
τὰς ἐκλογὰς τὰς νέας ἔνθους ἐπικροτῶ.

Μιὰ λύρα πάλι
τὴν Κρήτη ψάλλει.

—

Καὶ πάλι σὲ μπλοκάρουνε τῶν προστατῶν οἱ στόλοι
καὶ σύνεσις καὶ φρόνησις γιὰ σὲ φωνάζουν ὅλοι.
Μὴ χάνῃς τὴν ὑπομονή,μὴ χάνῃς τὴν ἐλπίδα,
καὶ τοὺς προστάτας ἄκου,
μὰ σὺ μᾶς λές:τοῦ κάκου,
τόσαις φοραῖς τοὺς ἄκουσα καὶ'λευθεριὰ δὲν εἶδα.

—

Εἶναι καλὴ κι'ἡ σύνεσις γιὰ τὴν ἐλευθεριά σου,
μὰ δεῖχνε μὲ τὴν σύνεσι καὶ τὴν παλληκαριά σου.
Μὴ σκύβῃς εὔκολα καὶ σύ,καὶ μένε πάντα Κρήτη,
ποῦ δὲν γυρεύει'λευθεριὰ μὲ δίσκο ψωμοζήτη.
Θάναι γιὰ σένα συμφορά, πολύπαθο νησί,
τὴν στάσι μας τὴν ἄψογη νὰ μιμηθῇς καὶ σύ.

—

Μὲ τοὺς προστάτας ἔγινες καὶ τῆς Εὐρώπης σκλάβα,
τὴν δόλια σου τὴν'λευθεριὰ μὲ τοῦ καιροῦ τὸ διάβα
Λαβύρινθο τὴν ἔκαναν ἡ τόσαις προστασίαις,
καὶ μέσα του Μινώταυροι μουγγρίζουν γιὰ θυσίαις.

—

Προστάται σου Μινώταυροι φιλοῦν μισὰ φεγγάρια
γελῶντας μὲ τὸν βόγγο σου καὶ μὲ τὰ καρδιοκτύπι,
κι'ἀκούω νὰ φωνάζουνε τῆς Κρήτης παλληκάρια:
ριζοῦ σας,μωρὲ προστάτηδες...γκραδάτσι ποῦ σᾶς λείπει.

—

Περικλέτος, Φασουλῆς, ὁμιλοῦν μετὰ χολῆς.

—

Φ.— Δόλια Πατρίδα σὲ πονῶ...
Π.— Τί λές, βρὲ φαμφαρόνε.
Φ.— Πονῶ, βρὲ Περικλέτο μου, γιὰ μιᾶς πατρίδος πόνο.
Βλέπω τὴν καταβαθὺ καὶ τὸν κατατρεγμό της
κι' ἀναστενάζω μυστικὰ 'στὸν ἀναστεναγμό της.

—

Ἀκούω γύρω δογγητά.
μηνύματα μεγάλα,
χαμάληδες τοῦ Γαλατᾶ
τῆς στήνουνε κρεμάλα.

—

Ξεμαλλιασμένη, κουρελοῦ, μὲ ζητιανιᾶς δισάκι
μπρὸς 'στοὺς Προστάτας πηλαλεῖ
καὶ δός του τοὺς παρακαλεῖ,
κι' ἐκεῖνοι τὴν κυττάζουνε μὲ Τούρκικο φεσάκι.

—

Βλέπω τὴν Ἐκκ.. ,σία τοῦ Γένους τὴν μεγάλη...
ἀκάνθινα στεφάνια τῆς βάζουν 'στὸ κεφάλι,
τῆς Ἐκκλησιᾶς της πέρνουν,
κι' ἔδῶ κι' ἐκεῖ τὴν σέρνουν,
καὶ τὰ προνόμιά της κρεμοῦνε τὰ μεγάλα
'στοῦ πέμπτου Γρηγορίου τὴν φοβερὴ κρεμάλα.

—

Ἰωακεὶμ ὁ τρίτος,
ὁ πολεμῶν ἀτρύτως
ἀκλόνητος ὀρθοῦται βράχος τῆς Ἐκκλησίας,
κι' ὑπὲρ τῶν προνομίων
καὶ πάντων τῶν τιμίων
φέρει σταυρὸν ἐπ' ὤμου μαρτυρικῆς θυσίας.

—

Ἔμπρὸς 'στοῦ Γρηγορίου
τὴν θύρα τὴν μεγάλη
στέφανος μαρτυρίου
καὶ τοῦτον περιβάλλει,
καὶ 'πίσω του μὲ δέγγο φυλὴ κατατρεγμένη
παρηγοριὰ προσμένει.

—

Βλέπει τὸν Πατριάρχη κι' ἡ Δύσις ἡ Τουρκάλα,
κι' ἀναφωνεῖ κι' ἐκείνη
σὲ Νεοτούρκων σμήνη:
κρεμάστε τον καὶ τοῦτον μὲ τὴν παλιὰ κρεμάλα.

—

Εἰς τὸν Χακκὴ προσέρχονται καὶ κάνουν τεμενᾶ,
κρέμασε Πατριάρχηδες, χαλάλι σου κι' ἡ Κρήτη,
κι' ἄλλη σημαία σήμερα δὲν ἐλέπω πουθενά,
μόνον αὐτὴ τὴν πράσινη σημαία τοῦ Προφήτη.

—

Τούτη κυματίζει μόνον
εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων
σύμβολον πολιτισμοῦ
μ' ἐλευθεροφρόνων νίκας.
σύμβολον φανατισμοῦ
κάθε βρωμοχαμαλίκας.

—

Ἰσότης ἀδελφότης, ἐλευθερία, κι' ἄλλα,
δὲν εἶναι πιὰ τῶν Γάλλων συνθήματα μεγάλα.
Τώρα τὰ συμβολίζει δικαίως ἐλ' αὐτά
μετὰ σειρὰν ἀγώνων
τούτ' ἡ σημαία μόνον,
κι' ἕνας ἀρχιχαμάλης ἄβρὸς τοῦ Γαλατᾶ.

—

Ὦ Τουρκαλάδες νέοι
καὶ Συνταγματικοί,
ὁρμήσετε γενναῖα,
κτυπᾶτ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—

Κρεμάστε πέρα πέρα τοὺς Γρουνανλῆδες ὅλους,
στεῖλετε καὶ 'στὴν Κρήτη στρατεύματα καὶ στόλους,
ἀσκήσετ' ἐκεῖ πέρα σὰν πρὶν εὐγενικά
τὰ δικαιώματά σας τὰ κυριαρχικά.
Πάλι τάναγνωρίζουν ἐν τέσῃ συγκινήσει
τῆς Κρήτης οἱ προστάται, ποῦ τάχαν λησμονήσει.

—

Κι' ἐκεῖνο τὸ παληόπανο καὶ μιὰ παληοπαντιέρα,
ποῦ δίχως κόρος κι' ἀφανὴς ἐχάστηκ' ἐκεῖ πέρα
ὡς σύμβολον ν' ἀνυψωθῇ καὶ πάλιν ὅπως πρῶτα
κυριαρχίας Τουρκικῆς μὲ νέα καθεστῶτα,
γιὰ νὰ χαρῇ, βρὲ Περικλῆ, Πεσσῶν καὶ συντροφιά,
καὶ καθεμιὰ Χριστιανὴ Καμόρα καὶ Μαφρία.

—

Καθένας τώρα φάλλει
βαστάζων σκυλολόγια...
τὴν 'πάθαμε καὶ πάλι
μὲ τὰ συγγενολόγια.

—

Κι' ἂν στέκῃ τὸ κεφάλι μας 'στοὺς ὤμους μας ἀκόμη
ἂς πέσωμε γι' αὐτὸ πρηνεῖς
'στοὺς κηδεμόνας συγγενεῖς
νὰ τοὺς παρακαλέσωμε νὰ μᾶς δοθῇ συγγνώμη.

—

Μέσα σὲ τόσους διωγμοὺς καὶ σὺ πάλι ζαγάρι,
ζῆτε συγγνώμην ταπεινῶς,
ποῦ μένεις τώρα ζωντανός,
κι' ἀκόμη Μουσουλμάνικο δὲν σ' ἔσφαξε χαντζάρι.

—

Ἀνέλπιστος χαρά!..
'στῆς Κρήτης τὰ νερὰ
ἀράζουν πάλι τάρα
τρανὰ θωρακοφόρα
τόσον ἀγαπητῶν
τῆς Κρήτης προστατῶν.

—

Σύρε 'στὴν Κρήτη τὴν φτωχή
καὶ φύσα τὴν φλογέρα...
μετάνοιωσαν ποῦ μοναχὴ
τὴν ἄφησαν μιὰ 'μέρα.

—

Κι' ὅσο 'περνοῦσε, Περικλῆ, ταχύπτερος ὁ χρόνος
τόσο γι' αὐτὴ τοὺς ἔβερνε καϋμός, μαράζι, πόνος,
ὡς ὅτου δὲν εἰμπόρεσαν ν' ἀνθέξουν 'στὸν σεβντᾶ
κι' ἤθελαν πάλι νὰ τὴν ζοῦν σὰν πρὶν ἀπὸ κοντά,
κι' ἔστειλαν τὰ καράβια των ν' ἀράξουν 'στὰ νερά της...
χαρά μας καὶ χαρά της.

—

Κι' ἡ Κρήτη λέγει πρὸς αὐτοὺς
τοὺς φίλους της τοὺς λατρευτούς:
πάλι καλῶς μὲ 'βρήκατε, πάλι καλῶς σᾶς βρῆκα...
πολὺ καιρὸ 'στερήθηκα τῆς μεύργης σας τὴν γλύκα.

—

Μὰ πάλι, σᾶς εὐχαριστῶ,
ποῦ δὲν μ' ἐλησμονήσατε,
καὶ πάλι μ' ἔρωτα πιστὸ
βαθειὰ μ' ἐσυγκινήσατε.

—

Βρὲ καλῶς 'στους τοὺς μνηστῆρας,
τοὺς προστάτας, τοὺς σωτῆρας.
Βρὲ καλῶς 'στα τὰ παιδιά..
κέρασέ τα, παπαδιά.

—

**Πάδε φθέγγεται Δραγούμης μὲ διάτορον κραυγήν:
ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, 'στῆς Δεμπῆς τὴν ἐκλογήν.**

Τί χαρά μου, τί χαρά μου,
ποῦ καὶ πάλι 'στὰ νερά μου
σᾶς κυττάζω μαζωμένους
καὶ γιὰ 'μέν' ἀδελφωμένους.

—

'Στῆς ἀγάπης μου τὰ χάδια
ὅπως κι' ἄλλοτε τρυφᾶτε,
καὶ τὰ πιὸ παχειὰ κουράδια
θὰ σᾶς δώσω νὰ τὰ φᾶτε.

—

Βρὲ καλῶς 'στους, βρὲ καλῶς 'στους,
τοὺς προστάτας τοὺς εὐρώστους,
ποῦ ποτὲ δὲν μὲ ξεχάνουν, ποῦ γιὰ 'μένα σπαρταροῦν,
καὶ τὸ Τούρκικο φεσάκι γιὰ χατῆρι μου φοροῦν.

—

Καλῶς 'στους τοὺς μνηστῆρας μου μὲ τοῦ σεβντᾶ τὸν πόνο,
κι' εἶμαι βεβαία σήμερα πῶς ἤλθατε καὶ μόνο
τὴν δίψαν νὰ κορέσετε τοῦ πάθους τοῦ γνωστοῦ,
κι' ἀνασκαφὰς νὰ κάνετε 'στὸ χῶμα τῆς Φαιστοῦ.

—

Κι' οἱ προστάται της μὲ μάτια τῆς φωνάζουν φλογισμένα:
πίσω πάλι, σᾶς εἰχαριστῶ,
'στὴ δική μου ἀγκαλιὰ
νὰ περνᾶς χαριτωμένα.

—

Ἔλα πάλι, πέρδικά μας,
'στ' ἀγκαλάκια τὰ δικά μας,
κι' ἂν σοῦ βάλωμε καὶ φέσι
κι' ἂν σὲ δώσωμε πεσκέσι
'στὸν Σουλτάνο σὰν καὶ πρῶτα, μὴ σὲ μέλῃ, δὲν πειράζει,
'στοὺς προστάτας σου στηρίξου καὶ μὴν τὸ ἔχῃς γιὰ μαράζι.

Κι' ἡ Κρήτη λέγει πρὸς αὐτοὺς
τοὺς φίλους τοὺς ἀγαπητούς:
Ἀναγνωρίζω δέεαια τὴν τόση σας θυσία
καὶ χρεωστῶ σὲ σᾶς πολλά,
ἐν τούτοις θἄναι πιὸ καλὰ
νὰ λείψῃ τόσες ἔρωτας καὶ τόση προστασία.

—

Καὶ πάλι σᾶς παρακαλῶ
νὰ σβύσῃ λαύρα δυνατή..
τόσος σεβντᾶς, ἀγαπητοί,
δὲν εἶναι καὶ πολὺ καλό.

—

Καὶ τώρα μόσχους σιτευτοὺς
σφάζω γιὰ σᾶς τοὺς λατρευτούς,
ὅμως ἡ προστασία σας μοῦ 'γίνηκε τσιμποῦρι
κι' ἀδειάσετέ μου τὴν γωνιὰ καὶ κόφτε το 'κουμποῦρι.

—

Γι' αὐτὸ θερμὰ παρακαλῶ τὸν κάθε μου σωτῆρα,
κι' ἂν σήμερα μοῦ κάνετε καὶ τούτη μου τὴ χάρι,
τότε κι' ἐγὼ μ' ἐπτάχορδη θὰ τραγουδήσω λύρα:
ζήτω τ' ἀποθαμένοι σας, ζήτω τ' ἀπομεινάρια.

—

Ἔρι πάλι τὰ καράβια τῆς Εὐρώπης γιὰ καλὸ
μὲς 'στῆς Κρήτης τὸν γιαλό.
Ἔρι πάλι τὰ καράβια μὲς 'στῆς Κρήτης τὰ νερά...
μπράβο, ζήτω τους, σοῦρρά.

—

Κύττα πάλι, Περικλέτο, τοὺς φιλτάτους κηδεμόνας
μὲς 'στῆς Κρήτης τοὺς στρατῶνας.

Κύττα Ρώσσους,κύττα κι'ἄλλους,
Ἰταλούς,Ἐγγλέζους,Γάλλους.

—

Δός τους καὶ σὺ μ'ἐμὲ φιλιά,
πλὴν ἄκου, μαλαγάνα,
πῶς ἐμιλεῖ'στὴν κοπελιὰ
τῆς κοπελιᾶς ἡ μάννα.

—

Ἔχε τὰ μάτια τέσσερα τῆς λέει,κακομοίρα,
μὴν τὰ χαλάσῃς μ'ἕνα σου καὶ μ'ἄλλο σοῦ σωτῆρα.
Σκύψε καὶ τώρα σ'ἕ,π'ποῦν προστάται βαρβάτόροι,
ἀλλοιῶς προσμένει συμφορὰ τὴν μάννα καὶ τὴν κόρη.

—

Καλησπερίζω ὅρδ ψυχαίς,μάννα καὶ θυγατέρα,
κουρσοῦνα λὲν τὴν μάννα μας,τὴν κόρη περιστέρα.
Μὴ βγάλῃς,κόρη μου,μιλιὰ
σκοῦζ'ἡ γλωσσακοπάνα..
τέτοια πανόρηα κοπελιὰ
καὶ νἄχῃ τέτοια μάννα.

—

Π.— Καὶ σὺ τί κάνεις, Φασουλῆ;
Φ.— Τί θέλεις,βρέ,νὰ κάνω;
μένω πιστὸς'στὴν ἄφογον καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Καὶ σὺ τί κάνεις;
Π.— Θρηνῳδῶ τὴν καταντιὰ τοῦ γένους
μέσα σὲ σᾶς τοὺς ἀηδεῖς καὶ τοὺς ξετσιπωμένους,
ποῦ μόνη πατριωτικὴ σᾶς ἔμεινε θυσία
χαριτωμένος τεμενὰς καὶ μιὰ γενικιαία.

—

Ἔμαθε τὸ Ρωμαίικο δουλειὰ νὰ μὴν τελειώνῃ
χωρὶς προστάτης κύριος νὰ στέκεται κοντά του,
ἀδύνατον νὰ ζήσωμε χωρὶς προστάτας μόνοι.
καὶ πάσχομεν,βρὲ Φασουλῆ,τὴν νόσον τοῦ προστάτου.

—

Φ.— Ἀλλ'ὅμως ἂς ἀφήσωμε τῆς τόσαις παπαρδέλαις
κι'ἂς πᾶμε,Περικλέτο μου,κι'ἐμεῖς'στῆς ταραντέλαις,
τὴν ὥρα νὰ περάσωμε
προτοῦ παραγεράσωμε.

—

Πάψε,κανάγγα,νὰ πονῇς,
φθάνει καθ'ἕνας συγγενὴς
νὰ ζῇ,νὰ βασιλεύῃ,
κι'ἡ μοῖρα μας δουλεύει.

—

Μὲ σὲ τὸν φαμφαρόνον,
χωρὶς ν'ἀναστενάζω,
'στὴν πλάσιν τῶν συγχρόνων
νυχθημερὸν φωνάζω:

—

Ξεχάσετε σὰν φρόνιμοι φαντασιῶν ἐνδάλματα,
κι'ἂν προτομαῖς καμμιὰ φορὰ'σκαλίσακτε κι'ἀγάλματα
οὐ κάποιο μαχητὴ παλιό,οὐ κάποιο στολοκαύστη,
σπάστε τα,μουντζουρώστε τα καθὼς τὸν'Σιλιθραύστη,
καὶ στήσετε'στὴν γῆν αὐτὴν τῆς λογοτεκμιλίας
κολοσσαῖον ἄγαλμα τῆς'Αφιλοτιμίας.

—

Κι'ὅπως ἀπὸ τὸ Σούνιον ἐφαίνετο τὸ κράνος
ἐκείνης τῆς γλαυκώπιδος,ποῦ ἔλεε'ὑπερηφάνως,
ἔτσι μακρὰν νὰ φαίνεται πρὸς ὅσους θέλουν κλέα
τῆς'Αφιλοτιμίας μας ἡ περικεφαλαία.

Π.— Δέξου λοιπόν,βρὲ Φασουλῆ,
γιὰ τοῦτη τὴν παραβολὴ
καμπόσαις καταχεφαλιὲς
κι'ἐνὸς προστάτου σου ξυλιές.

Σωτήριος ἀγὼν μεγάλων ἐκλογῶν.

—

Βλέποντες τῶν Γιουνανλήδων τοὺς μεγάλους διωγμοὺς
καὶ τοὺς τόσους σπαραγμούς.
Βλέποντες τῆς'Εκκλησίαις πῶς μᾶς πέρνουν ἄρον ἄρον
κι'ἅστε ντούρα τῆς χαρίζουν εἰς τὴν φάρα τῶν Βουλγάρων.

—

Βλέποντες πῶς κι'ὁ Γρυπάρης ἄδικα κτυπᾷ τὸ πόδι
'στὸν Χαχκῆ τὸν θηριώδη,
βλέποντες κι'ὁ Πατριάρχης πῶς καιρὸ μονάχα χάνει
μ'ἐπισκέψεις'στὸν Σουλτάνε,μ'ἐπισκέψεις'στὸ Ντιβάνι.

—

Βλέποντες κι'αὐτῶν τῶν Γάλλων,
καὶ χαμάληδων μεγάλων
καταδίωξιν φρικτήν,
καὶ τὴν στάσιν τὴν ψεκτὴν
τοῦ Κεριμ'Αγὰ ἐκείνου,ποῦ δρυχᾶται καθ'ἡμῶν
μὲ χαμάλικον θυμόν,
κι'οὔτε Πρέσβεις δὲν ἀκοῦει καὶ Σουλτάνο καὶ Ντιβάνι,
κι'ὅ,τι θέλει τοῦτος κάνει.

—

Βλέποντες πολὺ βαρβάρως πῶς μᾶς φέροντας παντοῦ
δίχως κἂν νὰ λὲν σὰν πρῶτα τὸ γνωστὸν γιαγνὶς ὀλντοῦ.
Βλέποντες κατὰ Ρωμηῶν
διαρκεῖς ἀποκλεισμούς,
κι'αἱμοσδόρων Χαρεμιῶν
ἐμπολέμους ὀργασμούς.

—

Βλέποντες μὲ δυσφορίαν πῶς'μιλοῦν χωρὶς αἰδὼ
κι'ὁ Ριφὰτ ὁ ραφινάτος κι'ὁ λεπτότατος Χαϊρῆ,
βλέποντες πῶς μᾶς ἀλλάζουν τὸν ἀδόξαστο κι'ἔδῶ,
βλέποντες πῶς μᾶς ἀλλάζουν τὸν ἀδόξαστο κι'ἐκεῖ.

—

Πλὴν πρὸς τοῖς ἄλλοις βλέποντες ὅτι κι'ὁ Κερκυραῖος,
ὁ Κόντες ὁ μοιραῖος,
ἐπῆγε τώρα'στὸ Παρὶ νὰ πείσῃ τὸν Πισσὼν
νὰ παύσῃ νάνει Τουρκαλὲς εἰς τὴν διαπασὼν.

—

Προσβλέποντες κατάσταιαν ἄξιαν ἐγκωμίων,
καὶ μὲ τὴν ἐκκαθέρισιν τῶν Πανεπιστημίων
προσβλέποντες Καθηγητὰς κι'Γρηγητὰς σεπτούς
πολέμους καθημερινῶς νὰ συγκροτοῦν γραπτούς.

—

Βλέποντες τὴν μίαν κι'ἄλλην ἀθεράπευτον πληγὴν
καὶ πρὸ πάντων πῶς ἀκόμη δὲν μᾶς ἔδωσαν λαρτέ,
Σὲ Λαὲ καλοῦμεν τώρα'στῆς Διπλῆς τὴν ἐκλογήν,
μήπως πάλι μὲ τῆς κάλπαις τὰ ξεχάσῃς ὅλ'αὐτά.

Θερμὸν συγχαρητήριον πρὸς ὅπως πρέπει κύριον.

—

Τὸν Ραφαὴλ τὸν Πρέξενον κι'ὁ Φασουλῆς συγχαίρει,
ποῦ μέσ'ἀπὸ τὰ κάρβουνα'βγῆκε σὰν περιστέρι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἑξακόσια δέκα
κι'ἄλλα τὰ σαθρὰ πελέκια.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ ε κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ 'α τ ό χ ε ι ρ ι.

Ἰουλίου τρίτη,
στέλλει μὲς'στὴν Κρήτη

Χίλια κι'ἑκατὸ κι'εἰκοσιεφτά,
Ἴδατε ποτὲ χίλια σὰν κι'αὐτά;

Τὸ ξενγάρι τῶν ξυλένων γιὰ τὸ χάλε τῶν Ἑλλήνων.

—

Φ.— Ὁράματα μεγάλα.
βρὲ Περικλῆ κεφάλα,
νυχθημερὸν φαντάζομαι γιὰ τούτη τὴν πατρίδα,
κι'ὁραματίζομαι ξυπνὸς μὲ μάτια σὰν γαρίδα.

—

Ποτὲ δὲν ὠνειρεύθηκα σὰν τούτη τὴ φορά.
Π.— Καὶ δὲν μοῦ λές,βρὲ Φασουλῆ,τί βλέπεις;
Φ.— Φοβερά.
Π.— Τί δηλαδή;
Φ.— Τί νὰ σοῦ'πῶ...μὲ μίαν φρίκην τρόμου
τὴν Ρωμηοσύνη,Περικλῆ,κυττάζω'στὸ στῆθός μου.
Τὴν βλέπω'μπρὸς καὶ μ'ἀνοικτὰ καὶ μὲ κλεισμένα μάτια,
τὴν βλέπω νὰ ξαπλώνεται σὲ ραχατλοῦ Παλάτια.

—

Βλέπω νὰ θεατρίζεται,
νὰ τρέχῃ σὲ θεάματα,
κι'ἐκεῖ νὰ νανουρίζεται
μ'εὐτυχῶν ὁράματα.

—

Μὲ σκιρτήματα καὶ τρίλλαις
τὴν κυττῶ'στῆς ταραντέλαις,
τὴν κυττῶ'στῆς'Αλυσσίδες
νὰ χειροκροτῇ Σιλφίδες.

—

Τὴν κυττάζω τὴν τρανὴ
μιὰ χαρὰ νὰ λησμονῇ
τὰ μεγάλα της τὰ χάλια
σὲ Φαλήρων ἀκρογιάλια.

—

Τὴν κυττῶ τὴν δοξασμένη
μὲ κομφότητα καὶ χάρι
'στὸν περίπατο νὰ βγαίνῃ
τὸν ἀέρα της νὰ πάρῃ.

—

Π.— Κι'ἐγὼ μπροστά μου,Φασουλῆ,τὴν βλέπω νύκτα'μέρα
τῶν φώτων τὴν μητέρα.

Φ.—Καὶ πῶς τὴν βλέπεις,τζόγια μου:
Π.— Καθὼς τὴν βλέπεις αὐ,
τὴν βλέπω μὲ ξετσιπωσιὰ καὶ σάχλα περισσή.

—

Κι'ἐγὼ τὴν βλέπω νὰ γλεντᾷ
καὶ νὰ φωνάζῃ γιὰ μπουρντὰ
σὲ ποδοφοίσταινα κοντά.

—

Κι'ἐγὼ τὴν βλέπω τὴν κλεινὴν
νὰ βλέπῃ τὴν Ζωζέτα,
καὶ νὰ διαβάζῃ τὴν Τκνὶν
καὶ τὴν Γανὴ Γαζέτα.

—

Τὴν βλέπω νὰ φροντίζῃ μὲ ζῆλο κι'ἐπιμέλεια
μόνο γιὰ τὸ στομάχι,
καὶ'μέρα νύκτα νἄχῃ
τὸν νοῦ της'στὴν'Αμέλια.

—

Τὴν κυττῶ τὴν κακιδιάρα
νὰ μὴ δίνῃ μία δρᾶρα
γιὰ μεγάλαις καὶ πολλαῖς
κάθε τέσσ προσβολαῖς.

—

Τὴν κυττῶ τὴν κακομοῖρα
μὲ Σιλφίδες νὰ χορεύῃ,
καὶ μὲ θρακοπάρη λύρα
μπάρμπα-ντόρ νὰ γυρεύῃ.

—

Τὴν ἀκούω τὴν μουχλοῦζα
ν'ἀνυμνῇ μὲ καραμοῦζα
τῆς μεγάλης ἀρετῆς της καὶ τῆς ἠθικῆς τὸν πλοῦτο,
καὶ τὴν ἄλκιμη ψυχή της
νὰ θαυμάζῃ μοναχή της,
καὶ νὰ λέῃ'στοὺς ἐχθροὺς της ἠξιωχλιάμεν,καὶ τεῖναι τοῦτο;

—

Τοῦρκος ἔρχεται,κυρά,
καὶ θὰ γίνῃ συμφορά.

Ἐ! κι' ἂν ἔρχεται καὶ τί;
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.
Στέκω σὲ κρασοχὸ βαρέλα
καὶ χορεύω ταραντέλα.

—

Ἔρχεται κι' ἕνας Βούλγαρος κι' ἁλύπητα σὲ δέρνει
κι' ὅλαις τῆς Ἐκκλησίαις σου καὶ τὰ Σχολεῖα πέρνει.
Κι' ἕνας Ρωμιοῦνος ἔρχεται, κυρὰ μου Κοραλία,
κι' αὐτὸς τῆς Ἐκκλησίαις σου ζητεῖ καὶ τὰ Σχολεῖα.

—

Ὅλοι ζητοῦνε μαρασμὰ
νὰ κάνουν τὸ δικό σου,
καὶ σὲ χορταίνουν μὲ δρισμά..
χαρὰ στὸ ροζικό σου.

—

Ἐ! κι' ἂν ἔρχωνται καὶ τί;
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.
Νἄχω μόνο τὸ καρδέλι
καὶ γιὰ τέτοια δὲν μὲ μέλει.

—

Κι' ἂν οἱ Βούλγαροι βαρβάριως καταισχύνουν τὄνομά μου
κι' ἂν μοῦ πάρουν ἄρον ἄρον ὅλα τὰ πολύτιμά μου,
δὲν σκοτίζω καὶ γιὰ τούτους τὴν ψυχή μου καὶ τὸν νοῦ μου,
Ἀρκουδιάρηδες τοὺς ὁρίζω καὶ καθάρματα τοῦ Κράμου,
κι' ἔτσι ξεθυμαίνω μόνο,
κι' ἔτσι ἐγὼ ζάλω κάθε πόνο.

—

Κι' ἂν φρενιάσουν κι' οἱ Ρωμιοῦνοι καὶ χτυπήξουνε κι' ἐκεῖνοι
νὰ μ' ἁρπάξουν ἕ,τι μείνῃ,
θὰ τοὺς πῶ κι' αὐτοὺς Τραγιάσκες μ' ἕνα φτοῦ πολὺ μεγάλο,
κι' ἔτσι πᾶτε μου θὰ ἐγάλω.

—

Τρεῖς ἀλλοὶ σου κι' ὡμένα!..
μισοφέγγαρα στημένα
ὀλέπω τώρα, περγελάστρα,
σὲ περίδοξά σου κάστρα.

—

Κι' ἂν τὰ ὀλέπῃς, Ἐ! καὶ τί;
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.
Κι' ἂν ἐστίας προπατόρων ὁρθαροὶ ποδοπατήσουν,
κι' ἂν ἡ πράσινες σημαίαις τοῦ Προφήτη κυματίσουν
σὲ τεμένη μου μεγάλα,
νὰ μὴ χάσω τὸ ψωμάκι,
κι' ἂς μὲ κάνουν καὶ Τουρκάλα
κι' Ὀδαλίσκη μὲ γιαταμάκι.

—

Ἐν ἀφόγῳ στάσει στάσου,
ρίξε τάγια 'στοὺς σκύλους,
ἡ πολλὴ ξεταπωσιά σου
σκάζει καὶ τοὺς ἀλλοφύλους,
μόνο σὺ γι' αὐτὴν δὲν δίνεις μιὰ πεντάρα, παπαρδέλα,
καὶ χορεύεις ταραντέλα.

—

Δοξασμένη μπαλαρίνα,
κορυφαία τοῦ χοροῦ,
ἔντως ἄφογη τζορτζίνα
ἔχεις γίνει πρὸ καιροῦ.

—

Ἐσουνείθισες εἰς ἄλα,
καὶ σὰν ἄφογη μαρίδα
ἐν' μιλεῖς γιὰ τῆς βρισιαῖς,
γιὰ τῆς μούντζαις, τῆς φτυσιαῖς.

—

Ἔτσι σ' ἐμάθανε νὰ ζῇς, ἀγαπητὴ μητέρα,
μὲ μούντζαις ἀπ' ὀπίσω σου, μὲ μούντζαις ἀπ' ὀμπρός σου,
κι' ὅταν χωρὶς μουντζώματα περάσῃς τὴν ἡμέρα
σοῦ φαίνεται παράξενο καὶ κάνεις τὸν σταυρό σου.

Κοιμήσου, μάννα κλασική,
κι' ἡ μάρα σου δουλεύει,
φιλοσοφία κυνική
μονάχα βασιλεύει.

—

Καὶ μὲς' στὸν τόσο κυνισμὸ
μὲ κυνισμοῦ παροξυσμὸ
σύγχρονα Διογένηδες πηδοῦν ἀπὸ πιθάρια
καὶ φάχνουν ἄλλους κυνικοὺς, ἀλλὰ χωρὶς φανάρια.

—

Γνωρίζουν ἀπ' ἔξω κι' ἔχει
πῶς ἀφθονοῦν οἱ κυνικοί,
κι' ἔχει πεζὲς λίγο ποιὸς πολὺ τοῦ κυνισμοῦ τὴ χάρι,
καὶ δὲν χρειάζεται γι' αὐτὴν νὰ 'βγῇς μὲ τὸ φανάρι.

—

Φ.— Ἀλλ' ἔμως τἄμαθες κι' αὐτά.
πῶς τῆς Σταμπούλ ἡ Πύλη
μεγάλη νότα μελετᾷ
καὶ πάλι νὰ μᾶς στείλῃ,
καὶ λένε πῶς θὰ μᾶς 'ρωτᾷ
μὲ τί δικαίωμα καὶ πῶς Αὐτός, ποῦ βασιλεύει,
τοὺς Κρῆτας συμβουλεύει;

—

Νέα νότα δυνατή,
μὰ κι' ἂν ἔρχεται καὶ τί;
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

—

Νότες μία, νότες δύο, νότες τρεῖς καὶ νότα μπίνε,
ἔγινε μιὰ μουσική
λίαν διπλωματική,
ποῦ κι' ἔμᾶς διασκεδάζει, Περικλῆ χαντακωμένε.

—

Ἀλλ' ἔμως μ' ἐνθουσιασμὸ
τὸν ἔξω τὸν Ἑλληνισμὸ
κυττάζω τὸν μεγάλο
καὶ θεώρια τοῦ φάλλω.

—

Τονίζω νικητήρια
μακρὰν τῆς ἐλευθέρας,
βλέπω συλλαλητήρια
'στὴν Σμύρνη καὶ 'στὰς Σέρρας.

—

Εἰς τοὺς ἐχτὲς ἐλπίζω
κι' εὐσίωνος σαλπίζω.

—

Μὴν προσβλέπετ' ἔξω πέρα
'στὴν ἐλευθερη μητέρα.
Ἐκλογαῖς θὰ κάνῃ τώρα
τῶν θεσμῶν ἡ Μανταμόρα.

—

Φεύρακις ἐκλογῶν ξανά,
πατριῶται, Ραμπαγάδες,
κι' ἡ μητέρα, ποῦ γεννᾷ
τοὺς ἀληθινοὺς ραγιάδες,
δὲν 'μπορεῖ μ' αὐτὴ τὴν φοῦρτα καὶ τοὺς ἔξω νὰ συνδράμῃ.
καὶ μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα
τοὺς ἀφίνει 'στὴν φρονίδα
καθενὸς Μουφτῆ κι' Ἰμάμη.

—

Τράβα καὶ πίνει, βρὲ παιδιά, 'στὰ πέντε Βιλαίτια
καὶ δὲν τὴν μέλει τάσσερα γιὰ πίστι καὶ γιὰ τέτοια.
Αὐτὴ 'σ' αὐγὰ της κάθεται καθὼς καὶ πάντα φρόνιμα
καὶ τρίβει τὸ στομάχι,
γιὰ τοῦτο σεῖς μὲ πίστεως καὶ μὲ πατρίδες φρόνιμα
φωνάξετε μονάχοι.

Νὰ τὴν χαρῆτε τούμπανο τέτοια χρυσῆ μαννοῦλα,
ὁποῦ ξεπαρδαλόνεται γιὰ κάθε φατσοῦλα,
νὰ τὴν χαρῆτε τούμπανο τέτοια ταραντελίστρα
καὶ πρώτη ξεμαυλίστρα.

—

Σόρτε πικρὰ παράπονα νὰ 'πῆτε 'στὸ Ντιβάνι,
προσφέρετε πρὸς τὸν Χαμὴ καὶ τὰ δικά της σέβη,
καὶ πέστε του πῶς ἐκλογὴ δύο φορᾶις θὰ κάνῃ...
μονὴ δὲν φθάνει, βρὲ παιδιά, διπλὴ καὶ περισσεύει.

—

Εἰπῆτε του πῶς μοναχὰ τῆς κάλπης τὸ σφαιρίδιον
τῆς προσπορίζει πάντοτε τὴν δέξαν τὴν ἄξιον,
κι' ἀπὸ τῆς κάλπαις κάλπηδες μπορεῖ νὰ 'βγοῦν καὶ πάλι,
ποῦ νὰ μὴ δίνουν κάλπικε γιὰ τὸ καλπάζον χάλι.

—

Ἐσεῖς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἐξεγερθῆτε μόνοι,
κι' αὐτὴ μὲ κάθε της φαγᾶ
'στὸν ἔνδοξον Κερὶμ' Ἀγᾶ
κλίνει σεμνὴ τὸ γόνυ.

—

Σεῖς τώρα μὲ τῆς πίστεως τὸν θαρραλέον μύστην
ἀγωνισθῆτε μόνοι σας, βαθέως ἐγνωσμένοι,
μὴ στρέφετε 'στὴν μάννα σας, αὐτὴ δὲν ἔχει πίστιν,
ῥήτορες τῆς τὴν ἄλλαξαν καὶ παλαιοὶ καὶ νέοι.

—

Θυμᾶσθε, φωνάξετε,
ζυγοὺς ἀποτινάξετε.
Κι' ἂν φάσκελα σας δώσουνε Πασσάδες λυσσασμένοι,
κι' ἂν σεῖς οἱ τέτοια φάσκελα δὲν εἴσθε μαθημένοι,
δῶστε τα 'στὴν γεννέτειραν ῥητορικῶν σιέλων,
ποῦ λὲν πῶς ἔχει νόσημα
νὰ καταρτίζῃ συλλογαῖς παντοειδῶν φασκέλων
σὰν νἄναι γραμματόσημα.

—

Μὴ προσβλέπετ' ἔξω πέρα
'στὴν ἐλεύθερη μητέρα,
κι' ὅλοι τρέξετε μὲ ζῆτω
'στὸν Ἰωακεὶμ τὸν τρίτο.

—

Ὑπὸ τοῦτον σκιασθῆτε
καὶ μ' αὐτὸν ἀγωνισθῆτε,
πρὶν χαμάληδες Ἀγάδες μὲ μπουλούκια χαμαλίκας
νὰ μολύνουν, καὶ τεμένη καὶ σεπτὰς προγόνων θήκας.

—

Τέτοια φωνάζω, Περικλῆ, 'στοὺς ἀδελφοὺς ἐκείνους,
καὶ μὲς' στεύς τόσους θρήνους,
καὶ μὲς' στὴν θλῖψι τὴν βαρειὰ
τοὺς λέω γιὰ παρηγοριά
πῶς ὁ Κορῳσάτης κατ' αὐτὰς ἐπῆγε 'στὸ Παρίσι
μὲ τὸν σκοπὸ φιλέλληνας λυσσώδεις νὰ γνωρίσῃ,
κι' ἐμάθαμε πῶς ὁ Πισσὼν κι' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
ἐθαύμασαν τὴν ἄφογη τοῦ Κόντε ρεζιγκότα.

—

Ἐμάθαμε πῶς 'στὸν Φαλλὴρ ἐκάθισε κυρὰ
κι' ὁ Κόντες μίλησε μ' αὐτὸν τὰ Γαλλικὰ φαρσί,
κι' ὁ Γάλλος γιὰ τὴν ἄφογη τοῦλεγε μιλλ μερσί.

—

Καὶ μέσα 'στὴν διάχυσιν αὐτῆς τῆς ὁμιλίας
ὁ προύχων τῆς Γαλλίας
τοὔπε μὲ οἶκ εὐγενικὸ
πῶς γιὰ 'δική του χάρι
κι' ἄλλο βατσέλο Γαλλικὸ
'στὴν Κρήτη θ' ἀριβάρῃ.

—

Καθεὶς τῆς ἐλευθέρας γῆς πολίτης περιούσιος
διασκεδάζει καὶ γλεντᾷ
μὲ ποδαρούστανα κοντά,
καὶ προαλείφομαι κι' ἐγὼ νὰ γίνω πληρεξούσιος.

—

Τέτοια τρέχουν γεγονότα,
καὶ τὴν καθεμία νύτα
τοῦ Ριφάτ καὶ τοῦ Βεζύρη
τὴν πετοῦμε 'στὸν ἀέρα,
καὶ τὴν γράφομ' ἐκεῖ πέρα,
ποῦ δὲν πιάνει τεμπεσίρι.

Ἀγῶνες εἰς τὸ Ρίον νέων Ἐλευθερίων.

—

Π.— Ἐσύ, ποῦ σημαδεύεις ἐπιτυχῶς τῆς μυίγαις,
εἰς τὸν Ἐλευθερίων τὴν τελετὴν ἐπῆγες;
Φ.— Ἐγώ, ποῦ σημαδεύω μὲ τέχνη κάθε μυίγα,
εἰς τὸν Ἐλευθερίων τὴν τελετὴν ἐπῆγα.

—

Κατενθουσιασμένος
τὸ πλῆθος ἀντικρύζω,
κι' ὑμνῶ καὶ μακαρίζω
τῶν σκοπευτῶν τὸ γένος.

—

Ἐλευθερίων τελετή, προαίμιον εὐκλείας,
ὁ δὶ Πανεγιωτόπουλος ὁ τῆς Αἰγιαλείας,
ὁ τῶν γραμμάτων Ὑπουργός, ποῦ σὲ πολλὰ τυρβάζει,
ντοῦρος ἐμπρός μας στέκει
μὲ Μάνλιχερ τουφέκι,
καὶ τὸ Πανεπιστήμιο γιὰ στέγο του τὸ βάζει

—

Ποῖα νέα τελετή!..
ἄντε σχῶμεν τὰς καρδίας...
τώρα Μάνλιχερ κρατεῖ
κι' ὁ προέχων τῆς Παιδείας.

—

Κόσμιος 'πῆγε νὰ κρεπάρῃ,
κι' εἶχαν ἀγωνία τόση
ποιὸν τὸ βόλι του θὰ πάρῃ,
μὰ καὶ ποιὸς θὰ τὴν γλυτώσῃ.

—

Μπᾶμ ἠκούσθη 'στὸν ἀέρα,
μὰ τὰ βόλια 'πῆγαν πέρα,
κι' ἐτινάχθη τρομασμένο
τὸ Καμίνι τὸ καλαμένο,
ὅπου τάπλυτά του τώρα
τάβγαλε καὶ τοῦτο φόρα.

—

Ἐνθουσιῶντες φάλλομεν παιᾶνα νικητήριον
'στὸν τῆς Παιδείας κύριον,
κι' ὡμίλησα 'στοὺς σκοπευτὰς μὲ τόνον ἀρεσμένον,
ὁπόταν ἔβλασε γοργὸς
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός,
κι' ἕνα τουφέκι τοὔδωσαν κι' ἐσκόπευε... τὸ δάνειον.

Ἐνθουσιῶν ἐπικροτῶ
καὶ τὸ τουφέκι χαιρετῶ
τοῦ καθενὸς ἱππότου.

—

Στὸ σάλπισμα τῆς τελετῆς
καθένας Ἄργος σκοπευτὴς
ἤλθε μὲ τὸ σκοπέ του.

—

Ἕνας μὲ μάτι τραγικὸ
σημάδευε τὸ Κεντρικό,
ἄλλος μιὰ θέσι, Περικλῆ, κι' ἄλλος μὲ καραμπίνα
λιμοκοντόρους σκέπευε ψόφιος ἀπὸ τὴν πεῖνα.

—

Τότ' ἐρρητόρευσα κι' ἐγώ,
ποῦ πάντοτε γλωσσολογῶ.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φρλατᾶς τὰδε λαλεῖ 'στοὺς σκοπευτάς.

—

Φ.— Εἶς ὄψη σήμερα μὲ σᾶς περιπλανῶμ' αἰθέρια,
κι' ἂν καὶ σ' ἀφέγγους σὰν κι' ἐμᾶς δὲν πρέπουν Ἐλευθέρια,
ἐν τούτοις τώρα τὸ πιεῖ, τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν γέρο,
σὲ τελετὴν σκοποβολῆς
τὸν προσκαλεῖ κι' ὁ Φασουλῆς,
καὶ τὸν Παναγιωτόπουλο τὸν σκοπευτὴ συγχαίρω.

—

Κι' ἂν ἀλλοφύλων πλῆθος
θρασὺ προτείνῃ στῆθος,
κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις μὲ μάτια κὰν γαρίδα
βάζουν εἰς τὸ σημάδι
τῆς ζόζης τὸ σημάδι,
ποῦ τόχομε πατρίδα.

—

Ἐν τούτοις συμπολῖται,
μαζὶ καὶ κατὰ μόνας
ἀκούραστοι τελεῖτε
σκοποβολῆς ἀγῶνας.

—

Τὸ γένος θέλει μαχητὰς
κι' ἀτιμιῶν ἐκδικητάς,
γιατὶ μ' αὐτοὺς τοὺς ρήτορας καὶ τοὺς καλαμαράδες
'γινήκαμε καὶ τῶν σκυλῶν τῆς Πόλις μασκαράδες.

—

Σὲ τόσους μπάτσους καὶ ὁρισμαῖς
γυφεύει παλληκάρια
γιὰ λεβεντιᾶς ἁρματωσμαῖς,
κι' ὄχι γιὰ καλαμάρια.

—

Καὶ σὲ λαγκάδια καὶ βουνὰ τουφέκια νὰ βροντοῦν,
μὲ τὴν βροντὴ τῶν τουφεκιῶν νὰ σβύσουνε μακρᾶζια,
καὶ γύρω κρινοδάκτυλαις παρθέναις νὰ κεντοῦν
γιὰ τοὺς πραμάχους τῆς φυλῆς τὴν Νίκη τὴν γαλάζια.

—

Αὐτὰ τοὺς εἶπα σοβαρῶς κι' ἐντόνως, κοκκαλίζη..
Π.— Δέξου λοιπὸν κατάμουτρα γεμάτο καλαμάρι..

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ τοῦ Φαλήρου θάσος αὐτὸς τοῦ Καστελλάνο,
εἰς τὴν Μπομπάιτυχε καὶ μὲ τὸ πρακάνο.
Μὰ τί σᾶς λέω, βρὲ πκιδιᾶ, κι' ὁ Γεώργης Κατραμῆς
τούτου τὴν περιποίησιν ηὐρέττομεν κι' ἐμεῖς.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνακόσα ἕξι
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πολέμα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φρ ά γ κ α κι' ὅτι χέρι.

Λεκάτ' Ἰουλίου,
καὶ φλόγες ἡλίου.

Ποδῶντος χίλια κι' ἑκατὸ κι' εἰκοσιεπτὼ συγχρόνως,
γιὰ κατινούρχαις ἐκλογαῖς σκούζει κάθε φαμφαρόνος.

Ἐκλογαὶ Ῥωμηῶν κατινούρχαις καὶ γιὰ νέους ἄνδρας φούρχαις.

—

Φ.— Νάξερες τί χαρὰ
τὴν ἔχω, μασκαρᾶ.
Μοὔρχεται νὰ πηδῶ
κι' ὅλο νὰ τραγουδῶ.

—

Π.— Κάθε χαρὰ βεβαίως πάντα καλοκαρδίζει...
καὶ πῆδα καὶ τραγούδα... κανεὶς δὲν σ' ἐμποδίζει...
Μὰ δὲν μοῦ λὲς ἀλήθεια τόση χαρὰ γιατί.
Φ.— Τὸ τωρινό μας χάλι τέτοια καρδιὰ ζητεῖ.

—

Τὸ τωρινό μας χάλι
δὲν μᾶς ζητεῖ καῦμό,
καὶ πόνο καὶ θυμό,
κι' ἕλο σκίφτο κεφάλι.

—

Αὐτὸ ζητεῖ δασέλχα
μὲ Βάκχους τωρινούς,
καὶ ξάπλωμα 'σ' ἀμπέλια
μαζὶ μὲ Σειληνούς.

—

Αὐτὸ θέλει, πατριώτη,
κάθε τόσο φαγοπότι
'στῆς γνωστᾶς τῆς Ἀλυσσίδες
μὲ μισόγυμνες Σιλφίδες.

Αὐτὸ θέλει νὰ γλεντᾷ
μὲ λαγοῦτα κι' ὄκαρίνα,
καὶ σὲ κάθε μπαλαρίνα
νὰ φωνάζῃ: γκὰλ μπουρντέ.

—

Αὐτὸ θέλει μόνο λήρους,
θέλει ρήτορας φληνάφους,
καὶ τραγόποδας Σατύρους
μὲ κισσοὺς εἰς τοὺς κροτάφους.

—

Αὐτὸ θέλει μόνο τσίρια
σὲ τραπέζια νὰ γυρνᾷ.
κι' Ἀφροδίτη στεφανώτρα
τοὺς γλεντζέδες νὰ κερνᾷ.

—

Αὐτὸ θέλει χαροκόπι,
αὐτὸ θέλει μουσική,
γιὰ νὰ σκάσουν 'στὴν Εὐρώπη,
γιὰ νὰ σκάσῃ κι' ὁ Χακκή.

—

Αὐτὸ θέλει κάλπαις μόνο,
αὐτὸ θέλει κι' ἐκλογή
'στὴν ἐλεύθερή μας γῆ
δῶ καὶ τρεῖς φοραῖς τὸν χρόνο.

—

Ὤχ! ψυχή μου 'στὰ Πατήσια!..
ξεφαντώματα, μεθύσια...

ὀχ! καὶ φέρε,ταβερνάρη,
μὲς 'ἀπὸ τὸ γερατάρι.

—

Αὐτὸ θέλει συζητήσεις καὶ κουβέντιαις'στὰ Καυτεῖα
ποὺ ἀξίζει νἄζῃ τώρα προκομμένος πατριώτης,
αὐτὸ θέλει Συντεχνίαις,αὐτὸ θέλει Σωματεῖα,
νὰ συνέρχωνται νὰ λένε γιὰ πληρεξουσίους πρώτης.

—

Αὐτὸ θέλει γιατροσόφια
γιὰ τὴν ἐκλογὴ τὴν ψόφια,
ποὺ νὰ σκάσουν καὶ'στὴ Σόφια.

—

Αὐτὸ γυρεύει κόρδωμα καὶ φουσκωτὸ τουλοῦμι,
θέλει θυσίαν καθενὸς ὑπὲρ θεσμῶν πιέσεων,
ὁ δὲ Παναγιωτόπουλος νὰ λέγ'στὸν Δραγούμη
γι'αὐτὴν τὴν ἐκκαθάρισι τῶν Πανεπιστημίων.

—

Τοῦτο μὲ κάνει νὰ πηδῶ
κ'ἐλημερὶς νὰ τραγουδῶ:
γιὰ 'δὲς καιρό,ποῦ'δάλεξαν οἱ τῶν γραμμάτων φάροι
νὰ κάνουν τῶν Καθηγητῶν τὸν κόσμο νὰ κρεπάρῃ.

—

Γιὰ 'δὲς καιρέ,ποῦ θέλουν νὰ γίνουν ἀπηνεῖς,
μέσα σ'αὐτὴ τὴν λαύρα, μέσα σ'αὐτὴ τὴν ζέστη,
κ'ὁ τῆς Αἰγιαλείας ὡς εἶδος Ἐρινὺς
νὰ τοὺς καταδιώκῃ καθὼς καὶ τὸν Ὀρέστη.

—

Πῶς μὲ μοῦτρο θέλεις,βλάκα,νὰ μὴν εἶμαι χαρωπὸ
καὶ πῶς θέλεις νὰ μὴν ψάλω μὲ χαρούμενο σκοπό,
ὅταν ἔρχεται'στὸν νοῦ μου πῶς ἁπλῶς καὶ χάριν γούστου
'στῆς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου
θἄχωμ'ἐκλογαῖς μεγάλαις,
ποῦ δὲν θἄναι σὰν τῆς ἄλλαις;

—

Π.—Κ'ἐγὼ τὤχα λησμονήσει καὶ δὲν 'πῆρα χαμπαράκι
πῶς μᾶς προσκαλοῦν'στῆς κάλπαις...
Φ.— Λοιπὸν ξύπνα,στενοδράκι,
κ'ἐνδυνάμωσε τὸν νοῦ σου καὶ τὸ σῶμα σου τὸ κνδ...
Π.—Μήπως βλέπῃς φῶς κανένα μὲς'στὸ σκότος τὸ πυκνό;

—

Φ.—Βλέπω σὰν κολοφωτιά,βλέπω σὰν πυγολαμπίδα
μὲς'στῆς κάλπης τὴν ὀπή,
καὶ φωνάζω'στὴν πατρίδα
νὰ μὴν εἶναι σκυθρωπή.

—

Βλέπω τὸ φῶς τῆς ἐκλογῆς,βλέπω τοὺς νέους μύστας,
ξύπνα νὰ ζωντανέψωμε τὴν ἐκλογὴ τῆς νύστας,
ποῦ παρ'ἐλπίδα ξυνατὸ
μᾶς ἔφερε ρουχαλητό.

—

Σήκω τὴν ἐκλογὴ νὰ ζωηρέψωμε,
νὰ πιοῦμε μιὰ χαρὰ καὶ νὰ χορέψωμε,
σὲ κάλπαις καὶ μουντζούραις νὰ τρυφήσωμε,
νέους πληρεξουσίους νὰ ψηφίσωμε.

—

Σήκω τὴν ἐκλογὴ νὰ ξενυστάξωμε,
σήκω τοὺς νέους ἄνδρας νὰ κυττάξωμε,
ὁποῦ μὲ λόγον ἕκαστος στωμύλον
θυσίας ἀληθεῖς θὰ προσενέγκῃ,
καὶ μούτσουνα θὰ τρίψουν ἀλλοφύλλων
καὶ τοῦ Κεριμ'Αγὰ τοῦ πεζεβέγκη.

—

Σήκω νὰ 'δῇς τοὺς ἄνδρας τῆς νέας στωμυλίας
συλλέγοντας τὰ τσέα τοῦ παρελθόντος ράκη,
σήκω νὰ δῇς ἐμπρός σου τὸν Τζώρτζη τῆς Ἀγγλίας,
τὸν Τζώρτζη τὸν 'δικό μας,μὰ καὶ τὸν Δημητράκη.

—

Ὦ πατρὶς Ἑλλὰς νταγμάντα,
καὶ προβάλλουν ἐκ τῆς πάλης
ἄνδρες νέοι κατὰ πάντα,
Κόντες ἄψογος καὶ Ράλλης.

—

Τοῦτοι παλαιοὶ καὶ νέοι
μὲς'στῶν ἐκλογῶν τὸ ρεῦμα,
καὶ μ'ἐκείνους πάλιν πνέει
νέον ζωηφόρον πνεῦμα.

—

Σήκω,Περικλῆ κανάγια,
κ'ἂς μὴ σὲ χαυνών'ἡ ζέστη...
ὁ μὲν πάει'στὴν Μπατάγια,
ὁ δὲ πάει'στὸ Τριέστι.

—

Τὸ γένος ξεζαλίζεται,
βλέπει χρυσῆν αὐθρίαν,
καὶ προσανατολίζεται
'στὴν νέαν δυανδρίαν.

—

Μ'ἐλπαῖς ὁ Κόντε Τζώρτζης καὶ μὲ κλαδιὰ βαγιῶν
σ'ἁρπιὰ φωνάζει λάγια
μέσ'ἀπὸ τὴν Μπατάγια:
φορμὶ θὰ μπαταχτῇ.

—

Βὸ μπαταχτὸν φορμὲ
γιὰ νέους σὰν κ'ἐμέ.
Μαρσὸν μαρσόν,ὸ μὲζ ἀμί,
νέων ἀνδρῶν νέοι χυμοί.

—

Καὶ σύ,Ραλλάκη μου,λαὲ
τῆς ἐκλογῆς τὰ γέρα,
ζοὺρ ντὶ γκλοὰρ ἐτ ἀρριβέ,
τῆς δόξης φθὰν 'ἡμέρα.

—

Καὶ λένε μὲς'στὴν Βενετιά,τὴν γῆν τῶν μυστηρίων,
μέσα σὲ μία γόνδολα σ'ἐκεῖνο τὸ κανάλι,
πῶς θὰ γενῇ συνέντευξις τῶν δρὸ Καγκελαρίων,
τοῦ Θιοτόκη ἐνηλαδὴ καὶ τοῦ ξανθοῦ τοῦ Ράλλη.

—

Κ'ἐνῷ θὰ βγάζῃ κάπποτε φωναῖς ὁ γονδολιέρος
ἐκεῖνοι γιὰ τὴν ἐκλογὴ θὰ λὲν ἰδιαιτέρως,
κ'ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς νυκτὸς κ'ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς
θὰ λένε γιὰ συνδιασμοὺς μικτούς τε κ'ἀμιγεῖς.

—

Καὶ'στὴν Πιάτσα τοῦ Σὰν Μάρκο σὰν ἴδοὺν τὰ περιστέρια
τὸν διάσημον τὸν ἄνδρα τῆς ἀψόγου τῆς εἰρήνης,
θὰ πετάξουνε'στοὺς ὤμους τοῦ Κορῳάτη καὶ τὰ χέρια
μὲ χρυσῆς ἐλπίδος κλωνάρι,ποὖναι σύμβολον γαλήνης.

—

Ἴσως κυττάξουν Δόγηδων παλάτια ξεπεσμένα
μὲ μάτια δακρυσμένα,
ἴσως οἰκ τράνσιτ γκλόρια κ'οἱ δρέ των νὰ φωνάξουν,
ἴσως ἐμπρός των θρυχηθῶν ψευδολεόντων στόματα,
ἴσως κ'ἐκεῖ'στὴν γέφυραν τῶν στεναγμῶν στενάξουν
γιὰ τὰ φρικτὰ μαρτύρια,ποῦ'τράβηξαν τὰ κόμματα.

—

Σκήπτρο Πανεπιστημίου
τρόμον προξενοῦν δημόσιον.

Ἴσως νὰ περπατήσουνε καὶ σ'ἕνα κ'ἄλλο πάρκο
καὶ'στὸ κωδωνοστάσιον ν'ἀνέβουν τοῦ Σὰν-Μάρκο,
καὶ τίποτε παράξενον νὰ κρεύσουν ἐξ ἐκείνου
γιγαντιαῖον κώδωνα πολεμικοῦ κινδύνου.

—

Θὰ κυττάζῃ κάθε Δόγης
τοὺς ἀψόγους ἐν ἀψόγοις.
Θὰ τοὺς βλέπουν Μεγιστᾶνες,
Βενετσιάνοι,Βενετσιάναις,
κ'ἂν ὁ Ράλλης ἀγριέψῃ καὶ τὸν πιάσῃ τὸ μπουρί,
θὰ γενοῦν λαέντων μοῦτρα σὰν Βενέτικο φλουρί.

—

Π.—Τοὺς νέους ἄνδρας χαιρετῶ...τοὺς παλαιοὺς σωτῆρας
νέους τοὺς βλέπω πάλι,
τὸν Τζώρτζη τῆς Κερκύρας,
τῶν'Αθηνῶν τὸν Ράλλη.

—

Γιὰ νέους ἄνδρας χαιρετῶ μὲ τὸ παληὸ ὁμολί μου
τοὺς ἴδιους,Παντελάκη μου,τοὺς ἴδιους.Παντελῆ μου.
Κ'ἐγὼ γιὰ νέα σύμβολα σηκόνω τὰ παληά,
τοῦ Ράλλη τὸν Κορδόναρο,τοῦ Κόντε τὴν'Ελγιά.

—

Τῆς Ἑλγιᾶς καὶ τὰ Κορδόνια
μεγαλύνω,καυχῶμαι,δόξα.
Ἄνδρες νέοι,νέοι χρόνοι,
ξαναπάνω μιὰ θηλειὰ
ξυνατὴ μὲ τὸ Κορδόνι,
καὶ κρεμιοῦμαι'στὴν'Ελγιά.

—

Εἰς τὴν Σταμπούλ Συνέλευσις ἱεραρχῶν μεγάλων,
ἀλλὰ κ'ἐδῶ Συνέλευσις εὐγλώττων παπαγάλων.
Εἰς τὴν Σταμποὺλ Συνέλευσις καὶ τόλμης κ'εὐρωστίας
ὑπὲρ διαφυλάξεως κάθε ὁμοῦ κ'ἑστίας,
ἀλλὰ κ'ἐδῶ Συνέλευσις ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων
ὑπὲρ τῆς ἑστιάσεως πατριωτῶν χορτάτων.

—

Ἔξω χωρὶς νὰ σκιάζωνται τοῦ Τούρκου τὴν λεπίδα
τρανὰ συλλαλητήρια γιὰ πίστι,γιὰ πατρίδα.
Κ'ἐδῶ συλλαλητήρια μόνο γιὰ τὸ σφαιρίδιο
καὶ πῶς ἀπὸ τὰ πλιάτσικα θὰ πάρωμε μερίδιο.

—

Φ.— Ἐκλογῶν καὶ πάλι μέθη,
καὶ τὸ δάνειον εὑρέθη.
Κτύπα,βλάμη,τὸ λαγοῦτο...
πῶς τὸ'δρήκαμε καὶ τοῦτο.

—

Ὁ Δραγούμης τραλαλὰ
τὰ'κατάφερε καλά.
Τέλος πάντων ὑπεγράφη,
τώρα τρέχει τὸ χρυσάφι,
καὶ κυττάζω τὴν μουφλοζα,ποῦ δὲν εἶναι'στὰ καλά της,
γελαστὴ νὰ ξεσγολέψῃ τὰ μεγάλα δάκτυλά της.

—

Π.—Νάτοι φθάνει τὸ σκασμένο...νὰ τὸ τρὶς εὐλογητό...
μᾶς τονώνουν νέα χάπια,
καὶ φωνὴ φωνάζει κάποχα:
Ἴτε,παῖδες τῶν Ἑλλήνων,καὶ'στὸ δάνειον αὐτό.

—

Νάτο!...βαρεῖτε τὰ βιολιά,
βαρεῖτε τὰ σαντούρια...
πληρῶστ'ἐλλείμματα παληὰ
γιὰ νὰ γενοῦν καινούρια.

—

Χαίρει καθεμιὰ ψυχή,
καθεμιὰ διάνοια...
ἀνδρῶν νέων ἐποχή,
μὰ καὶ νέα δάνεια.

—

Φ.—Κάτι καινούριο γίνεται μὲς'στῶν Ρωμηῶν τὴν σφαῖρα,
μία νεότης πλημμυρεῖ τὸ κράτος πέρα πέρα.

κι'ἐνῶ τῆς 'Ανορθώσεως δουλεύει τὸ φαλλίδι
ροπαλοφόροι κτύπησαν καὶ τὸν Γαβριηλίδη
ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ
κι'ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ.
καὶ τοῦτο, Περικλέτο μου, μετ'ἄλλων παρομοίων
εἶναι τῆς 'Ανορθώσεως εἰδεῖνων σημεῖον.

'Ο Γάλλος πρέσβυς ἐν χολῇ τὸν τύπον κεραυνοβολεῖ.

—

Φ.—"Ηθελα κι'ἄλλα νὰ σοῦ'πῶ, μὰ σοῦ τὰ παραλείπω..
ξέρεις τὸν κύριον Δεβίλ, ποῦ ρίχτηκε'στὸν Τύπο;
Π.—'Οχι, δὲν ἔχω τὴν τιμήν νὰ τὸν γνωρίζω βιόλου....
Φ.—Ποτὲ δὲν ξέρεις ἄνθρωπο, κανάγια τοῦ διαβόλου.
Εἶναι τῶν Γάλλων Πρεσβευτὴς ἐντὸς τῆς πρωτευούσης
καὶ τόνομά του θἄτυχε καμμιὰ φορὰ ν'ἀκούσῃς.

—

Π.—'Οχι, δὲν τἄκουσα ποτέ, γκλάδα μπουμπουνισμένη,
μὰ λέγε τί συμβαίνει.
Φ.— Λὲν πῶς μὲ τόνον δυνατὸν
εἶπε τὸν Τύπον ἐρπετόν,
γιατὶ τὸν κύριον Πισσῶν πολὺ τὸν ἐμυκτήρισε,
κι'ὁ Τύπος στάσαν ἄψογον γιὰ τοῦτον δὲν ἐτήρησε.

—

"Οθεν ὁ κύριος Δεβίλ, ποῦναι πιστός του φίλος,
ὠμίλησεν ὀργίλος,
γιατὶ κι'αὐτὸς ἐπίστευε ν'ἀνομηθῇ βεόντως
τὸ πάθος τὸ φιλόταυρκον τοῦ Γάλλου τοῦ τρυφῶντος
ἐμπρὸς'στὴν θέαν τοῦ Χακκῆ καὶ πάντων τῶν φεσάδων
κι'ἐρατεινῶν Πασσάδων.

—

Κι'ἔγιν'στὸν κύριον Δεβίλ μὲ θάρρος εἶπ'αὐτά:
μᾶς συγχωρεῖτε, κύριε τῶν Γάλλων Πρεσβευτά,
ὁποῦ τοῦ φίλου σας Πισσῶν τοὔπαμε τὴν κακή του
γιὰ τὴν πολιτικὴ του,
πλὴν τὴν ἐπιθυμίαν σας δὲν τὴν ἐξεδηλώσατε
κι'ἀδίκως μᾶς 'μαλλώσατε.

—

Μὰ τώρα ποῦ τὴν'μάθαμε, μὲ κάτε προθυμίαν
θὰ κύψωμεν'στὴν ὑψηλὴν'Τιμῶν ἐπιθυμίαν,
κι'ὅλοι θὰ γονατίσωμε
'στὸν φίλο σας τὸν Γάλλο,
καὶ προτομὴ θὰ στήσωμε
σὲ τοῦτον δίχως ἄλλο.

—

Υμνήσωμεν τὸ πάθος τοῦ Γάλλου τοῦ ξυπνοῦ,
προσφέρωμεν ἀξίας καὶ'στὸν Πισσῶν τιμάς,
ζητοῦντ'ἀπὸ τοὺς Τοῦρκους προνόμια καπνοῦ,
μὰ καὶ σιδηροδρόμων ἐπικερδεῖς γραμμάς.

—

'Αγαλματοποιήσωμεν αὐτὸν φασφορούντα,
μὰ καὶ τὸν φίλον του Δεβίλ, δικαίως ἀποροῦντα
πῶς ὅως τώρα μὲς'στὴν γῆν ἀφόγων ἑρπετῶν
δὲν ἐλαξεύθησαν μορφαὶ ταούτων προστατῶν.

—

"Ετσι ποῦ λὲς ὠμίλησα'στὸν Πρισβευτὴ τὸν Γ'έλλο
καὶ τώρα πιὰ γιὰ τὸν Πισσῶν τὸν οὐρικο μου θὰ βγάλω.

Π.—Δὲν θὰ σὲ ξείρω σήμερα, βρὲ Φασουλῆ παλάβρα,
γιατὶ δὲν ἔχω δύναμι μέσα'στὴν τόση λαύρα.

Εἰς τοὺς ἑκτὸς μὲ πόνον κι'ἡ γῆ τῶν Παρθενώνων.

—

'Ακούοντες πῶς κάνετε καὶ σεῖς συλλαλητήρια
γιὰ φοβεροὺς καταστρεγμοὺς κι'ἀτέλειωτα μαρτύρια
καὶ βλέποντες μὲ φρόνημα καὶ μὲ παλληκαριὰ
πῶς κάπως ἐμαζέψατε τῶν Τούρκων τὰ λουριά.

—

"Εργον τελέσαντες κι'ἐμεῖς πραγματικῶς Τιτάνειον,
ἤγουν αὐρόντες δάνειον,
καὶ τώρα πλέον βρέχοντες
χρυσὸν ἐδῶ κι'ἐκεῖ,
καὶ τώρα πλέον ἔχοντες
παρὰ μὲ τὸ σακκί,
σᾶς λέμε: δύναμις, παιδιά, καὶ μὴν κυττᾶτ'ἐμπρός σας,
κι'ὅπως κι'ἂν ἔχ'ἡ μάννα σας θὰ στέκῃ'στὸ πλευρό σας.

—

Τοῦ Πατριάρχου τοῦ σεπτοῦ θαυμάζοντες τὸ σθένος,
ποῦ συγκινεῖ τὸ γένος,
μ'ἐπαίνους ἀνταμείβοντες κι'ἐκείνον τὸν Γρυπάρη,
ποῦ τὸν ἀέρα δὲν'μπορεῖ κανένας νὰ τοῦ πάρῃ.

—

Κυττάζοντες γιὰ Σύνταγμα τῶν Τούρκων πανηγύρια,
ποῦ τὰ τρανὰ βατσέλια των τρακάρουν μὲ γεφύρια,
καὶ λέγοντες εἰς τὴν Τουρκιὰ: Τουρκιὰ μὲ τὰ σαράχια σου,
φουρτοῦνα καὶ'στὸ Σύνταγμα καὶ'στὰ καλαμοβράκια σου.

—

Σαρκάζοντες τοὺς κοπετοὺς κάθε στυγνῆς Κασσάνδρας,
καὶ σήμερα μὲ τὸ κερὶ
γυρεύοντες φιρὶ φιρὶ
νὰ'βροῦμε νέους ἄνδρας.

—

Κυττάζοντες ἐμβρόντητοι σὰν ἄνδρες'Αθηναῖοι
πῶς δίχως τὴν ἐνέργειαν τοῦ Μεφιστοφελῆ
Κόντες καὶ Ράλλης γίνονται καθὼς ὁ Φάουστ νέοι,
κι'ἐπάνω σὲ ναυάγια πῶς πλέουν σὰν φελλί,
σᾶς λέμε: δύναμις, παιδιά, καὶ μὴν κυττᾶτ'ἐμπρός σας,
κι'ἡ νεανδρίζουσα πατρὶς θὰ στέκῃ'στὸ πλευρό σας.

—

Τελοῦντες'Ελευθέρια'στὸ Ρίον καὶ τ'Αντίρριον,
τονίζοντες σὲ σκοπευτὰς παιδνὰ νικητήριον,
θερμαίνοντες καὶ τήκοντες κάθε ψυχῆς ψυγεῖον,
καὶ νὸν ἀποκαθαίροντες
ἄνδρες, παιδιά, καὶ γέροντες,
σὰν'Ηρακλεῖς τριέσπερος τὴν κόπρον τῶν Αὐγείων.

—

Μὲ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ διαβάζοντες στοιχεῖα
πῶς βασιλεύει θαυμαστὴ καθ'ὅλα πειθαρχία,
ἐξαίροντες τὴν ἀντοχὴν φουρτουνιασμένου σκάφους,
τυρβάζοντες σὲ Ζάκπειον καὶ Κινηματογράφους,
μανθάνοντες κι'ὁ Βασιλιᾶς πῶς μένει'στὴν Δεκέλεια,
κι'ἔχοντες ὅπως πάντοτε τὸν νοῦ μας'στὴν'Αμέλια,
σᾶς λέμε: δύναμις, παιδιά, καὶ μὴν κυττᾶτ'ἐμπρός σας,
κι'ὅπως κι'ἂν ἔχ'ἡ μέννα σας θὰ στέκῃ'στὸ πλευρό σας.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χῶλια κι'ἐνακόσα δέκα
κι'ἕλα τὰ σκαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' αὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φράγκα καὶ'στὸ χέρι.

'Ιουλίου δεκάτῃ κι'ἑβδόμῃ,
νέους ἄνδρας γεμίζουν οἱ δρόμοι.

Εἰκοσιενέα χίλια κι'ἑκατό.
Πανεπιστημίων καθέρμους κυττῶ.

Ζητήματα τῶν ἡμερῶν τῶν κατὰ πάντα πονηρῶν.

—

Φ.—Καὶ πῶς τὰ βλέπεις, Περικλῆ;
Π.— Κάνει μεγάλη ζέστη.
Φ.—'Ο Ράλλης ἦλθε καὶ'αὐτὰς μὲς'ἀπὸ τὸ Τριέστι.
Π.—'Στὴν Κρήτη πιὰ'τελείωσαν τῶν προστατῶν οἱ ἀπλέκες.
Φ.—Κι'ἀπ'τοὺς Κερφοὺς ἐπέρασε νὰ δῇ τὸν Θεοτόκη,
μὰ δὲν ἐπῆγε, Περικλῆ, γιατ'ἦταν'στῆς Δουκάδες
κι'ἔχασκε μὲ τὰ λολλούδα καὶ μὲ τῆς πρασινάδες.

—

Π.— Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;
Φ.— "Ηταν κι'ὁ Γούναρης μαζί,
κι'ὠτομομπὶλ ἐζήτησε νὰ πᾷ'στὸν Κορφιάτη
νὰ τοῦ'μιλήσῃ κάτι,
ἀλλ'ὅμως μήτε μόνιππο δὲν'βρέθηκ'ἐκεῖ πέρα,
κι'ἐχάθη μιὰ συνέντευξις πασῶν σπουδαιοτέρα.

—

Κι'ὁ Ράλλης φίλους ἐλλογεῖ,
κι'ἀμέσως μ'ἐνθουσιασμὸ
κατήρτισε συνδυασμὸ
μέσα'στὴν Κέρκυρ'ἀμυγῆ.

—

Κι'ἐπῆρε καὶ τὸν Τσαλαμπᾶ, κι'ἐπῆρε τὸν Κυρίτση,
καὶ σ'ἄλλους εἶπε: πρίτσι.
ἀλλ'ὅμως εἶναι πιθανὸν νὰ πάρῃ καὶ τὸν Φίλιππα,
κι'ἔμειναν φίλοι μερικοὶ μὲ μούτσουνα περίλυπα.

—

Π.— Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;
Φ.— "Ηταν κι'ὁ Γούναρης μαζί,
κι'οἱ δυὸ'στὴν Πάτρα'πήγανε καὶ'βρήκανε τὸν Βότση,
τὸν Ροῦφο καὶ τὸν Γκότση.

—

Φίλοι παλαιοὶ τοῦ κόμματος ἐτρέξανε σιμά του,
κι'ὁ Ράλλης λέγουν ἐνσπουδῇ
πῶς κάπως'βάπτισε παιδὶ
κι'ἔδγαλε τόνομά του.

—

Καὶ μὲ κουμπάρους σιμαργιάν,
καὶ φίλους του φιλήσας,
καὶ περὶ νέων ἐκλογῶν
πρὸς τούτους ὁμιλήσας,
ἐπέστρεψεν εἰς τὰς κλεινάς
μὲ νέας σκέψεις φωτεινάς.

—

Καὶ λὲν ἐδῶ συνέντευξις πῶς θὰ γενῇ μεγάλη
τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη,
κι'ὁ Κόντες περιμένεται
μὲ σκέψεις ἀποκρύφους,
κι'ὁ κόσμος πάλι μαίνεται
γιὰ κάλπας καὶ γιὰ ψῆφους.

—

Σφρίγος καὶ κάθε γηγενοῦς καὶ καθενὸς ἐπήλυδος,
καθένας ἔχει γνώμη,
μὰ μένει κι' ὁ συνδυασμὸς τῆς Ἀχαϊοηλίδος
μετέωρος ἀκόμη.

—

Οἱ Στεφανόπουλοι, τσολιᾶ,
δὲν θέλουνε τὸν Πετραλιᾶ,
οὐ μὴν μοῦ λὲν κι' ὁ Πετραλιᾶς πῶς τούτους δὲν τοὺς θέλει,
ἐν τούτοις εἶναι πιθανὸν νὰ γίνουν ἕλα μέλι.

—

Συνδυασμοὶ τεκταίνονται μεγάλης ποικιλίας,
κορδόνια πλέκονται μ' ἐλπαῖς καὶ βγαίνουν ἕλα λάδι,
μὰ κι' ὁ Παναγιωτόπουλος ὁ τῆς Αἰγιαλείας
δὲν θέλει στὸν συνδυασμὸ τὸν Πλυχρονιάδη.

—

Ἀκούω τώρα μγκυθμοὺς ἀγρίων Ἐγκελάδων,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ συνδυασμὸς ἐκεῖνος τῶν Κυκλάδων
ἀκόμη δὲν τελείωσε, κι' ὁ Πρωτοπαπαδάκης,
ὁ τῶν Νάξιων βουλευτὴς ἀναδειχθεὶς πολλάκις,
λένε τὸν Βενετόπουλο πῶς δὲν τὸν θέλει δχάλου...
ἀκόμη δὲν τελείωσε κι' ἐκεῖνος ὁ τοῦ Βόλου.

—

Ἐν τούτοις διαβάζεται στῶν ἐκλογῶν τὸν σάλο
πῶς θἄβγῃ δίχως ἄλλο
κι' ὁ κύριος Φιλάρετος τῆς Ἀθηνᾶς — Ὑγείας
γιὰ νὰ μιλήσῃ, Περικλῆ, περὶ φυτεφαγίας,
κι' ἂν ἔβγῃ κι' ὁ Φιλάρετος μαζὶ μὲ τὸν Δρακούλη,
τότε στὰ γόρτα θἆ μιχτοῦν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι.

—

Οὕτως ἐχόντων, Περικλῆ, τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων
καὶ τῶν τρανῶν κομμάτων,
τὰ μέλη τῶν Συντεχνιῶν, Συνάφια, καὶ πανταῖα
τοῦ κράτους Σωματεῖα,
πληρεξουσίους κατ' αὐτὰς δικούς των ξεφουρνίζουν
καὶ κόσμο δαιμονίζουν.

—

Κι' ἐγὼ μὲ τόσα μέλη
Συντεχνιῶν βογγῶ..
κι' ὁ μὲν τὸν Λόντο θέλει,
ὁ δὲ τὸν Μαραγκό,
κυρίους ὅπως πρέπει, τὰ μάλα σεβαστούς,
ἀλλ' ὄχιστα γνωστούς.

—

Σὲ τόπο περιούσιο,
ποὖχει καὶ νοῦ καὶ φρένας,
δικό του πληρεξούσιο
χειροτονεῖ καθένας.

—

Κι' ἐγὰ βρὲ Περικλέτο μου, τὰ δόντια μου θὰ τρίξω.
καὶ σένα πληρεξούσιο σκοπεύω νὰ κηρύξω.
Ἐγκρίνω πληρεξούσιον σὲ μόνον τὸν παλάβρα
αὐτῆς τῆς νέας τῶν Ρωμηῶν Νεφελοκοκκυγίας,
γιὰ νὰ μιλήσῃς δυνατὰ μὲς' στὴν καινούργια χάβρα
μ' εὐφράδειαν ρητορικὴς περὶ μιλγοφαγίας.

—

Κι' εἰς κάθε λογοκόπτην μας κι' εἰς κάθε λογορράπτην
νὰ πῇς πῶς ἔργον ἄριστον
καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς εὐχάριστον
ἐστὶ τὸ μιλγαις χάπτειν.

—

Π.— Μά ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν πάλην
κάθε σχέσιν μου μεγάλην
μὲ τὰ πρὶν θἀ διαρρήξω.

—

Κι' ἐν τῇ μέσῳ τῶν ἀγώνων
πληρεξούσιόν μου μόνον
σὲ τὸν βλάμη θἀ κηρύξω

—

Κι' ὅπως ἕνας ξενοδόχος ἀνεκήρυξεν ἱππότην
τὸν ἀρχαῖον Δὸν-Κιχώτην,
ἔτσι σήμερα κι' ἐγὼ, Φασουλῆ μου πελεκάνο,
πληρεξούσιον σὲ κάνω,
γιὰ νὰ 'πῇς 'στοὺς νέους ἄνδρας ὡς ἀνὴρ πατριολάτρης
πῶς μεγάλος ἆθλος εἶναι τὸ παλάρειν ὑπὲρ πάτρης.

—

Κι' ὑπὲρ ταύτης θαρραλέος
πανοπλίαν Ἀχιλλέως
εἰς τὸν καφενὲ φορεῖν
καὶ τὴν ἄφογον τηρεῖν.

—

Σὲ χειροτονῶ λοιπὸν εἰς τὸν σάλον τῶν ἀγώνων
πληρεξούσιόν μου μόνον.
Σοῦ χαρίζω μία γλῶσσα, κεφαλὴ προσφιλεστάτη,
πέντε πιθαμαὶς καὶ κάτι.

—

Σοῦ χαρίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις μία γαϊδουροφωνή,
κι' ἕνα θράσος κυνικοῦ,
καὶ ξεταιπωσὰ τρανὴ
Ραμπαγᾶ σητορικοῦ.

—

Βρόντα μὲ ψευτοβροντὴ
νὰ σὲ τρέμουν πατριῶται,
πάρε καὶ μιὰ λεοντὴ
νὰ τὴν βάζῃς πότε πότε
σὰν κι' ἐκεῖνε τὲ γαϊδεῦρι, πεῦκανε τὸ λεοντάρι,
ἀλλὰ τοὔπεσε μιὰ μέρα, καὶ τὸ χόρτασαν στηλιάρι.

—

Μὲ τοῦτα τὰ προσόντα
κατάστραπτε καὶ βρόντα.
Μὲ τὰ προσόντ' αὐτὰ
σὲ συνελεύσεις ἕλα
νὰ 'πῇς ὀρθὰ κοφτὰ
τί θέλεις, παπαρδέλα.

—

Φ.— Οἱ Τεῦρκοι λὲν 'στὰ σύνορα πῶς στέλλουν ἐνισχύσεις.
κι' οἱ Βούλγαροι πῶς μπαίνουνε μὲς' στὴ Μακεδονία,
ἔμεις ἐνίσχυσ' ἐκλογεῖς καὶ οὐ μὲ κατηχήσεις,
κι' ὃς ξαναπιάσῃ τοὺς Ρωμηοὺς τῆς κάλπης ἡ μανία.

—

Βλέπεις αὐτὸ κι' ἐκεῖνο τὸ ζωηρὸ φουσάτο;
γυρεύει νέους ἄνδρας, καὶ τρέχουν ἄνω κάτω.
Γιὰ νέους ἄνδρας τώρα φροντίς, σκοτοῦρα κι' ἔγνοια,
καὶ σύβρε συμπολίτη,
τοιούτους ἄνδρας ζήτει,
ὅπου δὲν ἔχουν μούσια, μουστάκια, τρίχες, γένεια.

—

Νεοέλληνας ζητῶ
καὶ 'στὰ σύννεφα πετῶ,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τὰ 'ψηλὰ
κατεβαίνω χαμηλά.

—

Ἕλα νὰ σὲ καθαρίσω, τετραγωνικὸ κεφάλι.
πρὶν σὲ καθαρίσουν ἄλλοι.

—

Πάω κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ὅπου τρόπα μυστική,
καὶ σὲ σταλλο καὶ σ' ἀχοῦρι
χώνω, Περικλῆ, τὴν μούρη.

—

Κυνικοῦ πιθάρι κόλα
οἱ θεάματα ποικίλα
καὶ σὲ κόσμου συγκεντρώσεις.

—

Κι' ἴσως εἰς αὐτὰ τὰ πλήθη,
ὅπου νέα θέλουν ἤθη,
νέους ἄνδρας ξετρυπώσῃς.

—

Ψάχνω, Περικλῆ, σὲ πλήθη σοβαρὰ κι' εὐτράπελα,
ψάχνω καὶ σὲ παναμάδες καὶ σὲ παληοκάπελα,
ἔμως ψάχνω μὲ φανάρια, μὲ φακούς, μὲ προβολεῖς,
μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς,
μήπως νέους ἄνδρας εὕρω
μὲ φωτιά, ζωὴ καὶ νεῦρο.

—

Π.— Πᾶμε 'στὴν Ταραντέλα, ξυλίνια μου γαλιάνδρα,
κι' ἴσως ἐκεῖ νὰ 'βροῦμε κανένα νέον ἄνδρα.
Πᾶμε 'στὴν Ταραντέλα γυμνατὲς νὰ θλέπῃς ἀντζαῖς,
καὶ μὲ παρδησμοὺς
φάλε συνδυασμοὺς
ὡς εἶδος μεσκουλάντζαις.

—

Τὴν παληὰ τὴν ράτσα πείραζε καὶ τσοῦζε,
ἔλα, βρέ, νὰ 'δῇς νέων ἀνθρωπιά,
χειροκρότες νέους καὶ σὲ γέρους σκοῦζε,
δὲν σᾶς θέλω πιά, δὲν σᾶς θέλω πιά.

—

Φ.— Ἐλπαῖς καὶ Κορδονάκια
νερόβραστα σπανάκια.
Κορδόνκρος κι' Ἔλπιά,
σύμβολα περασμένα,
παραπολὺ παληὰ
καὶ γι' ἄλλους καὶ γιὰ μένα.

—

Κόμματα γιὰ Μουσεῖα μὲ γυαλέα χνῶτα,
μᾶς φέρνουνε 'στὸν νοῦ σανίδες καὶ γιαπιά,
κι' ἔγω φωνάζω μ' ὅλους 'στὰ κόμματα τὰ πρῶτα
πῶς δὲν τὰ θέλω πιά, πῶς δὲν τὰ θέλω πιά.

—

Μὲ τοῦ Δαυΐδ τὴν ἄρπα φάλλω τὴν ἐκλογή
νέων ἀνδρῶν ἑλλάλων,
μὲ τοῦ Δαυΐδ τὴν ἄρπα φάλλω τὴν ἁρπαγὴ
νέων χειρῶν μεγάλων.

—

Ἤμην κι' ὁ Ναμπὴ 'στὴν Πόλι,
καὶ Νεότουρκοι μαρτέλοι
καλῶς ὥρισες, τοῦ λένε, κι' ἕλα 'πὲς εἰς τὸ Ντιβάνι
ἡ γειτόνισσα τί κάνει.

—

Ἔχουν ἐκλογὰς καινούριας καὶ μεγάλο νταβατοῦρι,
κι' ὅλ' ἡμέρα μεσημέρι
μὲ σφαρίδια 'στὸ χέρι
Νεοέλληνας γυρεύουν νὰ μᾶς σπάσουνε τὴ μούρη.

—

Τί μᾶς λές, τοῦ λὲν ἐκεῖνοι μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα,
καὶ τοὺς πάει τρία κι' ἕνα.
Κι' ὁ Ναμπὴ τοὺς εἶπε τότε μὲς' στ' αὐτιά των σιγαλά·
δὲν στεκόμαστε καλά.

—

Ἔπρεπε κρυφὰ μὲ τρόπο κάποιος ἀπὸ σᾶς, καθόμενα,
'στὴν Ἀθήνα νὰ κοπιάσῃ,
καὶ νὰ 'δῇ τὸ τί συμβαίνει
καὶ τρομάρα νὰ τὸν πιάσῃ.

—

Κάθε βράδυ σύρε κι' έλα
σὲ μιὰ κι' ἄλλη Ταραντέλα.
Π' ντουνιᾶς' στῆς Ἀλυσσίδες καὶ' στὰ Λάππεια τραβάει,
κι' ὅλο τῶν Γιουνάν τὸ γένος
ἔχει τώρα τέτοιο μένος,
ὁποῦ πέλεμοι συμβαίνουν μέρα νύκτα' στὰ τραμβάι.

—

Τί μᾶς λές, τοῦ λὲν ἐκεῖνοι καὶ τῆς κούτρας των κτυπάνε,
κι' ὁ Σεφκὲτ Πασσᾶς ἀκόμα
πέρνει πεναμμένου χρῶμα,
καὶ προστάζει μεραρχίαις εἰς τὰ σύνορα νὰ πάνε.

Ἐκκαθάρισις μεγάλη, ποῦ γανόνει τὸ κεφάλι.

—

Π.— Γιατί μουγγρίσιματα βαρειά,
ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς τρομάζουν;
μήνα παλεύουνε θεριά;
μήνα βουβάλια σφάζουν;

—

Λὲν εἶναι βουβαλιῶν σφαγή, μήτε θηρίων πάλη,
μὰ γίνεται μὲ προγραφὴ Καθηγητῶν μεγάλη.
Προβαίνει μέγας κύριος,
ὁ τῆς Παιδείας Σείριος,
μὲ πέλεκυν θηρίου.

—

Κι' ἀκούετ' ἕνας ὄβριμος
καὶ γίνεται διασυρμὸς
τοῦ Πανεπιστημίου.

—

Ἔβγαλαν καπνοὺς μυκτῆρες,
μοῦτρ' ἀγρίεψαν τρανά,
κι' ἐκκαθαρισταὶ σωτῆρες
ἐμελέτησαν καινά.

Ἄϊνους ψάλωμεν θέρμους
'στοῦ Κουβέρνου τοὺς κυρίους,
ποῦ δὲν παύουν καθαρμοὺς
νὰ τελοῦν ὁλαστηρίους,
καὶ καθ' ὅλα σωτηρίους.

—

Καὶ' στὸν σωτήριον καιρὸν
τῶν παραθύρων καὶ θυρῶν
ἑρμητικῶς κλεισμένων.

'Εν συμβουλίῳ κατ' αὐτὰς
ἀπέρριψαν καθηγητὰς
μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

—

Φ.— Δεῦτε τὸν τῆς Παιδείας ὑμνήσωμεν φωστῆρα
ἐν πολυχόρδῳ λύρᾳ,
κι' Ὑπουργικὸν Συμβούλιον,
ποῦ μέσα' στὸν Ἰούλιον
μετὰ μακρᾶς ὠδῖνας καὶ πόνους δυσκόλους
ἔκοψε μαιευτῆρας καὶ λώρους ὀμφαλούς.

—

Μέγας αὐτὸς ὁ σκοπευτὴς ὁ τῶν Ἐλευθερίων,
κι' ἀντάξιος πολλῶν ὀβῶν καὶ μεγαλυνταρίων.
Μέγας κεῖνος ὁ σκοπευτὴς ποῦ κόσμο γαλβανίζει,
κι' ἔγινε τώρα σκεπαστὰς καὶ τέτοια ξεφωνίζει:
Σαπούνι γιὰ πατώματα, γιὰ παληνεγερσίτικες,
καὶ γιὰ Πανεπιστήμιαι καὶ γιὰ κομπογιαννίτες.

—

Ἀλλ' ὅμως ἀπαντοῦν σ' αὐτὸν καμπόσα λάλα στόματα:
σαπούνι γιὰ πατώματα,
γιὰ ροῦχα καὶ γιὰ κόμματα,
σαπούνι καὶ γιὰ μεγάλους καθαριστὰς μεγάλους.
ὁποῦ σαπούνι αἴμερα πουλοῦνε γιὰ τοὺς ἄλλους.

—

Ἡ πολιτεία τῶν Ρωμηῶν, ἡ τῆς ἀφέγγου βάτος,
ὁποῦ κατὰ συγήθειαν ἀποκαλεῖται κράτος,
ἡ πολιτεία τῶν Ρωμηῶν ἡ κατακαιομένη,
ποῦ καὶ Πανεπιστήμια καὶ πάγκαλα τσαμένη
τάκαν ἐκείνη μόνη της σὰν τὰ δικά της μοῦτρα,
καὶ δὲν τὰ πλοῦσιοι πετικοὶ καθὼς τὸν Βραμαπούτρα.

—

Ἡ πολιτεία τῶν Ρωμηῶν, ποῦ μὲ χαρτιὰ μᾶς ρίβει
κι' ὅλα τὰ μασκαρεύει,
κα' μήτε μ' Ἐπανάστασαι δὲν εἶμπορεῖ καμμία
νὰ λάβῃ σὲ λίγη φρόνησι καὶ σὲ φιλοτιμία

—

Ἡ πολιτεία τῶν Ρωμηῶν,
γεννέτειρα τῶν φωτηρίων.
καὶ τῆς καθαριότητος ἡ πρώτη περγελάστρα.
Ἐβάλθηκε σώνει καὶ καλὰ νὰ θέλῃ γι ἄλλους πάστρα.

—

Ἀλλὰ κι' ἐγὼ μὲ θρώμαις, βρὲ Περικλῆ, γεμάτος
γονατιστὸς φωνάζω' στῶν καθαρμῶν τὸ κράτος:
Γοῦπιν ραντιεῖς με κι' ἐλθὸς καθαριοθήσομαι,
πλυνεῖς με κι' ὅπὲρ πᾶσαν χιόνα λευκανθήσομαι.

—

Π.— Μὲ νέον καθαρμὸν λουτρὸν
καὶ μὲ ψυχὴν νηφάλιον
θρηνήσωμεν τῶν ἰατρῶν
τὸν λῶρον τὸν ὀμφάλιον.

—

Καὶ τῆς Ἐκκαθαρίσεως ἂς πλέξωμεν στεφάνους,
κι' ἂς' ποῦμε πολυτλήμονας
τοσούτους ἐπιστήμονας,
κριθέντας πρήγν ἱκανοὺς, μα σήμερ' ἀνικάνους.

—

Φ.— Φᾶτε καὶ πῆτε, βρὲ παιδιά, 'στὰ πέντε Βιλαέτια,
κι' ἀκούσετε καθαριστές, ποῦ τραγουδοῦνε τέτοια:
Βάρδα νὰ δράσωμε κι' ἐμεῖς γιὰ τὰ συμφεροντάκια μας,
βάρδα νὰ διορίσωμε καὶ τὰ πατριωτάκια μας,
βάρδα κι' ἐμεῖς νὰ κόψωμε, βάρδα κι' ἐμεῖς νὰ ράψωμε,
κι' αὐτοὺς ποῦ δὲν χωνεύομε μὲ μιὰ νὰ τοὺς προγράψωμε
καὶ κίτρινα καθέρσαις παγιὰ νὰ ξεδιπλώσωμε
κι' ἔπειτα τῆς ἀρίδες μας' στὸν ἴσκιο τους ν' ἁπλώσωμε.

—

Μπρὸς' στὸ Πανεπιστήμιο περίλυπος θρηνῶ
κι' εἶδε τοῦ λέγω' γρήγορα νὰ μείνῃς ἀδειανό,
καὶ μόνον οἱ μαρμάρινοι προπάτορες ἐκεῖνοι,
ποῦ στέκουν ἀγρυπνοι φρουρὰ' στὸ φλογερὸ καμίνι,
νὰ περπατοῦν μὲς' στὴ σιγὴ καὶ μὲς' στὴν ἐρημία,
καὶ νὰ σὲ κλαῖν παντέρημο σὰν τὴν' Ακαδημία.

—

Πρέπει τώρα, Περικλέτο, νὰ λογίζετ' εὐτυχὴς
κι' ἡ κοιλὰς τῶν' Ηλυσίων.
ποῦ τοιαύτης ἀξιόθη μακαρίας ἐποχῆς
καθαρμῶν καὶ καθαρσίων.

—

Σαπουνάδες τριγυρίζουν
κι' ὅποιον ὅρον τὸν καθαρίζουν,
κι' ἀπ' τὸν οὐρανὸ φωνάζουν πῶς μᾶς ἤλθαν κελεπόρι..
Π.—Νὰ λαπὸν μιὰ σαπουνάδα μὲς' στὴ θρωμερή σου μοῦρη

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρένον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνακόσα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη—δέκα φράγκα κι' στὸ χέρι.

Εἰκοστὴ καὶ τετάρτ' Ἰουλίου,
ὀργασμὸς τοῦ κλεινοῦ Βασιλείου.

Χίλια κι' ἑκατὸ τριάντα,
πᾶμε πρίμα κατὰ πάντα.

Κόντε-Βάλλη φιλία κατὰ πάντα τελεία.

—

Φ.—Ἦλθε λοιπὸν ὁ Κόντες σεινάμενος κουνάμενος
κι' εἶπαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι μᾶς ἦλθε κι' ὁ λεγάμενος.
Κι' ὁ Κόντες εἶπε τότε:
τζόγιαις μου πατριῶται,
ἀμὴν ἀμήν,
εἰρήν' ὑμῖν.

—

Ἐπῆγα' στὴ Γαλλία μὲ δίνατὴ προσπάθεια
μήπως αὐτῶν τῶν Γάλλων κινήσω τὴν συμπάθεια,
κι' εἶπα καὶ' στὸν Μπριὰν καὶ' στὸν Πισσὼν καὶ σ' ἄλλους:
γεντίμωρε παιδιά, μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς σάλους
μᾶς κατατρέχετ' ἔτσι, καὶ μᾶς βασπᾶτε κάκιχ;
γιατὶ κι' ἐμᾶς τῆς τζόγιαις ποτζέτε φαρμάκιχ;

—

Γιατὶ τῶν φώτων ἡ κοινὶς σὰν πρὶν δὲν σᾶς ἀρέσει;
γιατὶ φορέσατε καὶ σεῖς τὸ Τούρκικο τὸ φέσι;
Μᾶς εἴπατε τὴν ἄφογη ποτὲ νὰ μὴν ἀλλάξωμε,
μᾶς εἴπατε τὴν ἄφογη πιστὰ νὰ τὴν φυλάξωμε
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν Κεριμ' Ἀγὰ κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν Σουλτάνο,
κι' ἐμεῖς τὴν' προλάξαμε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

—

Τί θέλετε νὰ κάνωμε γιὰ νὰ μᾶς ἀγαπᾶτε
καὶ νὰ μὴ μᾶς κτυπᾶτε;
θέλετε νὰ μὴν ἔχωμε κι' ἐμεῖς Σεραγκεράτο;
θέλετε τὸ Ρωμαΐκο νὰ γίνῃ Χεδιβάτο;

—

Θέλετε νάναι πάντοτε κράτος εἰρηνικὸ
κι' ὡς εἶδος Μονακό;
Τὸ θέλετε Βασίλειο γιὰ τοὺς Φετὰρ ὡραῖο;
θέλετε κάθε πρόγονος νὰ πίσῃ τώρα κάτω;
θέλετε νὰ μὴν ἔχωμε τὸν Ρήγα τὸν Φεραῖο
καὶ νὰ βαστοῦμε μοναχὰ τὸν Ρῆγα τὸν ἀπαθάτο;

—

Θέλετε νὰ μὴ βγάζωμε μπροστὰ σας τσαμουδιά,
κι' ἐμπρὸς εἰς τοὺς χαμάληδες βουδοὶ νὰ γονατίσωμε;
θέλετε νὰ τουρκέψωμε κι' ἐμεῖς, μωρὲ παιδιά; . . .
προστάξετε καὶ πρόθυμα θὰ σᾶς εὐχαριστήσωμε.

—

Τέτοια λαπόν, ἀμίτσι, τοὺς εἶπα μὸτ ἀ μὸ
μήπως καὶ κατευνάσω τὸν τόσο τους θυμό,
κι' ἐμπρός τους ἐστεκόμουν χωρὶς κανένα φόγο,
κι' ἐκεῖνοι μὲ 'κυττοδσαν χωρὶς νὰ βγάζουν λόγο.

—

Τοῦ κάκου... δὲν ἐμάλαξαν ἐκεῖνα μου τὰ λόγια
μήτε Φαλλιέρ, μήτε Πισσόν, μήτε κομμία τζόγια.
Τοῦ κάκου... κι' ἡ Γαλλία μας σὰν πρὶν δὲν μᾶς τιμᾷ...
ποτὲ μου δὲν ἐπίστευα πῶς ἡ πατρὶς γιαμὰ
τέτοια θερμὴ συμπάθεια καὶ' στὴ Γαλλία θάχῃ...
καὶ μ' ἔλη μας τὴν ἄφογη μᾶς ἔχουν' στὸ στεμάχι.

—

Κι'ἀπὸ τὸν τρόπο,τζόγκεις μου,ποῦ μ'ἔβλεπαν ἐκεῖνοι,
κι'ἀπὸ κινήματα πολλὰ
κατάλαβα πολὺ καλὰ
πῶς πρέπει πλέον ἄφογος ἡ στάσις μας νὰ γίνῃ.

—

Καὶ τώρα ποῦλθε ξαστερὰ
καὶ βρήκαμε τὸ βάνιο,
ξεχάστε καὶ παλληκαριὰ
καὶ μένος ἀρειμάνιο.

—

Κι'ἐγὼ τὸ παλληκάρι
ξεχνῶ τὸ ντελίκι,
καὶ βάζω μὲς'στὴ θήκη
τὸ κοφτερὸ χαντζάρι.

—

Τὸ παρακάναμε,παιδιά,μὲ τῆς πολλαῖς ἀνδρείας.
καὶ κάθε τόσο φέρνομε'στὸν κόσμο φασαρίας,
κι'ἡσυχη δὲν ἀφίνομε κι'ἐκείνη τὴν Ἑλρώκη,
ὁποῦ γιὰ'μᾶς ἐκόπη.

—

Παιδιά μου σταθῆτε,
παιδιὰ κοιμηθῆτε,
καθίσετε φρόνιμα.

—

Ἀπάνω τὰ χέρια,
κανένας μαχαίρια
μὴν ἔχῃ γι'ἀκόνημα.

—

Κρύα λουτρὰ νὰ κάνετε'στὴ φλογερή σας φύσι,
ποῦ φιναλμέντε τρόμαξε κι'Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.
Παύσετε νὰ δαγκάνετε τὰ χέρια γιὰ πολέμους...
κρύα λουτρὰ συστήνονται σ'ἐμᾶς τοὺς θερμοαίμους.

—

Κι'ἂν'πρόσταξε τοὺς Ἕλληνας ἡ φύσις
νὰ θραύσουν τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἁλύσσεις.
ἀλλ'ὅμως κάθε τόσο δὲν ἁρμόζει
'στὸν κόσμο νὰ φαινώμεθα φουρχίζοι,
καὶ δός του ν'ἀκουσθοῦμε σακαράκα,
καὶ μ'ὅλους νὰ ζητοῦμε πατατράκα.

—

Μόλις μᾶς'ποῦνε τίποτα φωτιὰ μὲ τοῦτο πέρνομε
καὶ τὸ σπαθὶ μας σέρνομε.
Μόλις μᾶς'ποῦνε τίποτα σηκόνομε κεφάλι,
κανένα δὲν ἀφίνομε ποτὲ νὰ μᾶς προσβάλῃ.

—

Ποτὲ δὲν'συνειθίσαμε νὰ κάνωμε μετάνοια
σὲ Δύσι καὶ σ'Ἀνατολή,
καὶ σὰν ἀκοῦμε προσβολὴ
φόρα τὰ γιαταγάνια.

—

Μόλις ὁ κύριος Ναμπῆ πατόκορφα μᾶς βρίσῃ,
μίζερους γι'αὐτὸν πινάζομε
κι'ἀδιάκοπα φωνάζομε
πῶς'στὴν'Αθήνα τοῦ λαποῦ δὲν πρέπει νὰ γυρίσῃ.

—

Μόλις ὁ Τοῦρκος Πρέσβυς ἐν προθυμίᾳ τόσῃ
μᾶς διαβεβαιώσῃ
πῶς τάπε καὶ δὲν τάπε τὰ νόστιμα βριοῖδια,
ἐμεῖς καὶ τότε,φίλοι,τοῦλέμε ξεκομπιδιά.

—

Ἀλλὰ κι'ἂν διαφεύσῃ μὲ τόσα ντοκουμέντα
ἐκείνη τὴν κουβέντα,
ὅλ'οἱ Ρωμηοὶ καὶ τότε γιὰ τὸν Ναμπῆ λυσσοῦν
καὶ λένε ξικολσούν.

—

Μόλις μᾶς'ποῦν πῶς ὁ Κερὶμ μποῦκοτάζ μᾶς κάνει
δός του παράπονα πικρὰ'στῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι.
Καὶ μὲς'στὴν τόση φούρια μας μέλις μᾶς'πῇ κανεὶς
πῶς κάποιος ἐξορίζεται Ρωμηὸς ὁμογενής,
δός του κι'ἁρματονόμαστε γι'αὐτὸ σὰν ἀτακτοί.
κτυποῦμε τὸ ποδάρι,
κι'ἀμέσως'στὴν Χακὴ
στέλλομε τὸν Γρυπάρη.

—

Τὴν τόση μας τὴν ἔξαψι νὰ σβύσωμε,παιδιά,
γιατὶ δὲν μας συμφέρει
χειμῶνα καλοκαῖρι
ν'ἀνάβωμε σὰν ἄχυρα,σὰν ξακικις,σὰν δαδιά.

—

Κουράστηκαν μ'αὐτὰ κι'αὐτὰ κι'οἱ τόσοι μας προστάται,
ποῦ πάντα μὲ τοὺς Ἕλληνας ὁ νοῦς των περισπᾶται.
κι'ἀπηλπισμένοι σκέπτονται καὶ λένε:τὶ θὰ γίνῃ
μὲ τοῦτο τὸ καμίνι;
Τὶ ξιάβολο θὰ κάνωμε καὶ μὲ τὴν ράτσα τούτη,
ποῦ'στὰ καλὰ καθούμενα παραβρωμᾶ μπαροῦτι.

—

Ἐξεπλύναμε τοῦ κράτους κάθε στίγμα καὶ'ντροπὴ
κι'εἶδαν Τοῦρκοι καὶ προστάται τῶν Ρωμηῶν τὸν χαρακτῆρα,
κι'ἂν τὴν στάσι τὴν'δική μας ἄφογη τὴν εἶχαν'πῇ,
τόσο ξέρουν τόσο λένε...τὰ μυαλά των καὶ μιὰ λύρα.

—

Φαίνεται πῶς εἶναι τέτοια,πλὴν ἂν ψάξουν κατὰ βάθος
σούμπιτο θ'ἀλλάξουν γνώμη καὶ θὰ'δοῦν πῶς ἔχουν λάθος.
Φαίνεται πῶς εἶναι τέτοια,μὰ νὰ τὄχετε καμάρι,
ποῦ μ'αὐτὴ τὴν στάσι μόνο
τοὺς γελοῦμε κάθε χρόνο,
καὶ δὲν πέρνουνε χαμπάρι.

—

Τοὺς περγελοῦμε τοὺς κουτοὺς,
κι'ὅμως μ'ἐπαίνους δυνατοὺς
μᾶς λοΐζουν ὁλοένα,
γιατὶ τῆς πάλαις κρύβομε
καὶ κάνομε πῶς σκύβομε
'μπροστὰ των τὸν αὐχένα.

—

Γιὰ τοῦτο πρέπει,φίλοι,
καθεὶς νὰ καταστείλῃ
τὸ μένος τὸ πελεμικὸ κι'ἐκεῖνο τὸ μπουρί,
ποῦ κι'ὁ Λεβάντες,τζόγκεις μου,κι'ἡ Δύσις ἀποροῦν
πῶς πάντα μέσα'στῶν Ρωμηῶν ὑπάρχει τὸ σκαρί.

—

Τὸ μένος κατευνάσετε,κι'ὅτι μᾶς λέγ'ἡ Πόλη
δὲν πρέπει νὰ τὸ πέρνωμε καὶ σὲ φιλὸ μαντύλι.
Κι'ἂν τῶν Ρωμηῶν ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρῃ
καὶ μέσα σ'ὅλα ρίχνεται χωρὶς πολυλογία,
μὰ σβῦστε τὴν φλόγα σας...εἶναι καὶ καλοκαῖρι,
κι'ἐξάψεις φιλοπόλεμοι βλάπτουν καὶ'στὴν ὑγεία.

—

Γιὰ τοῦτο,σᾶς παρακαλῶ,
σκύψετε'στὰ Ντιβάνια...
δὲν εἶναι καὶ πολὺ καλὸ
ἡ φωροπερηφάνεια.

—

Φθάνει φωροπερηφάνεια καὶ φιλοτιμία τόσῃ,
καιρὸς εἶναι πιὰ τὸ κράτος κι'ἀπὸ τούτη νὰ γλυτώσῃ.
Τὴν θαυμάζει κι'ὁ Βεζύρης,κι'ὁ Κερὶμ τὴν ἐκτιμᾷ,
καὶ καθένας τὴν κηρύττει,
κι'ἂν καθὼς μᾶς λένε,τζόγκεις,τὸ φιλότιμο γιαμὰ
ἔφαγε τὸν Κυβερνήτη.

Ἀδελφοὶ Σιαμαῖοι
κοτσονάτοι κι'ἀκμαῖοι

μὰ κι'ἐκείνους,ποῦ μαραίνως κυβερνοῦν καὶ καυτουροῦ,
τοῦτο μόνο τοὺς μαραίνει καὶ τοὺς τρίβει πρὸ καιροῦ.

—

Γειά σας,παιδιὰ τοῦ κόμματος,γειά σας,ἀρχιὰ μου λάγια,
κι'ἐνῶ φαίδρὸς ἐγύριζα μέσ'ἀπὸ τὴν Μπατάγια
βρῆκα'στὸ δρόμο μιὰ κυρά...
τὶς εἶ;τῆς λέγω σοβαρά.

—

Ἐγώ,μοῦ λέγει,λέγομαι παγκόσμιος Εἰρήνη,
καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾷς ἐκεῖ'στὸ φλογερὸ καμίνι,
'πές του νὰ πάψῃ'γρήγορα'στ'αὐτιά μου νὰ βροντᾷ.
ἀλλοιῶς θάλθῶ μὲ βοῦνευρο καὶ θὰ τὸ κάνω ντά.

—

Κι'ἐγὼ τῆς εἰπατζόγκα,'ποτίστηκες χολαῖς.
κι'ἔχεις μεγάλο δίκιο γιὰ τοῦτα ποῦ μᾶς λές.
Ἔννοια σου,μὴ σὲ μέλῃ,παγκόσμιος Εἰρήνη.
κι'ὅταν'στὴν πολεμάρχα γυρίσω Ρωμηοσύνη,
κρίμασε ταρματιὰ σου,θὰ τῆς εἰπῶ,'στὸ ράφι,
γιατὶ μὲ τοὺς πολέμους δὲν ἔκανες νισάφι.

—

Ὁ Κόντες τέτοια'μίλησε'στοὺς φίλους του καὶ πάλι
κι'ἁμέσως'πῆγε κι'ἔκανε μιὰ βίζιτα τοῦ Ράλλη,
κι'ὁ Ράλλης ἀνταπέδωκε τὴν βίζιτ'αὐθωρεί,
κι'οἱ δυό τους ἀντεμώθηκαν καὶ τάπαν σοβαρά.

—

Βίζιταις,βρὲ Περικλέτο,κάθε λίγο καὶ λιγάκι
τοῦ φουρίζου μας τοῦ Μήτσου καὶ τοῦ Κόντε τοῦ Γεωργάκη.
Βίζιταις,συνδιασκέψεις,μυστικαῖς συνομιλίαις,
μάτς καὶ μοῦτς,φιλιὰ,φιλίαις.

—

Πνεῦμ'ἀγάπης καὶ φιλίας
πνέει μεταξὺ τοῦ Ράλλη,
καὶ τοῦ τέως ἐκ Γαλλίας
ἐπιστρέψαντος ἐν κάλλει.

—

Π.—Κι'ἐγώ,βρὲ Φασουλῆ μου,βλέπω τοὺς ἀσπασμούς των
καὶ τοὺς ἐπικροτῶ,
καὶ τοὺς συνδυασμούς των
τοὺς δικαιοχαιρετῶ.

—

Πηγαίνουν χέρι χέρι
κι'ὅλος ὁ κόσμος χαίρει,
κι'ἐλπίζει σὲ ραγδαίαν
νέων ἀνδρῶν βροχὴν,
καὶ πλάττει κατ'ἰδέαν
ἰδέας ἐποχήν.

—

Τῆς ρεπούμπλικας'ἡ τζόγκεις γίνονται τοῦ Κόντε φίλοι,
καὶ τοῦ Κόντε τὰ βλαμάκια
γίνονται τοῦ Ράλλη στύλοι,
καὶ κτυποῦν τὰ παλαμάκια.

—

Ἔχασαν τὸν μπούσουλά των ἢ δρὸ στρούγγαις ἢ καῦμέναις,
Κόντες-Ράλλης μία στρούγγα,μία ποίμνη,δρὸ παμένες,
καὶ σ'ἐκεῖνο τὸν σωρὸ
φάλλουν ὅλοι μί χορό.

—

Φίλος ἔδωσε πρὸς φίλον
τριαντάφυλλον μὲ φύλλον,

κι'ὦ δρὸ στρούγγαις εἶναι μία,φόρδην μίγδην κι'ἄνω κάτω,
μιὰ σαλάτ'αὐτοὶ κι'ἐκεῖνα,
ποῦ κανεὶς δὲν διακρίνει
ποιὸ τοῦ Ράλλη τὸ μπουλοῦκι,ποιὸ τοῦ Κόντε τὸ φουσάτο.

—

Τῶν δύο τὰ χρυσᾶ
'γινῆκαν σὰν φασόν,
κι'οἱ μὲν'στοὺς δὲ τὰ σὰ
προσφέρουν ἐκ τῶν σῶν.

—

Κύτταξε τὸ ζευγάρι
Κόντε καὶ συντροφίας...
ἐκεῖνος μὲ τὴν χάρι
τῆς πλειονοψηφίας,
κι'ὁ Ράλλης μὲ κουμπάρους καὶ μὲ βαπτησιμιούς...
ἐκόλλησαν κι'οἱ δρὸ των καθὼς τοὺς Σιαμαίους,
κι'ἂν ἦταν κι'ἄλλος ἕνας,τότε καὶ'στοὺς Ρωμηοὺς
θἄταν τρισυμβιράταμ καθὼς εἰς τοὺς Ρωμαίους.

—

Μέσα'στὸν συνδυασμὸ των μένει θέσις ἀνοικτή,
κι'ἂν προδάλουν ἄνδρες νέοι γίνονται σ'αὐτὸν δεκτοί.
Ἔρχεται διαλαλητὴς δυνατὰ νὰ διαλαλήσῃ:
μία,δύο,τρεῖς,παιδιά,κι'ὁ συνδυασμὸς θὰ κλείσῃ.

—

Κι'ἐμεῖς φάχνομε νὰ'βροῦμε νέους ἄνδρας,συμπολίται,
κι'ὅποιος εὕρῃ τέτοιον ἄνδρα'γρήγορα παρακαλεῖται
νὰ τὸν φέρῃ'στὸ ζευγάρι
τὰ βρεθήκια του νὰ πάρῃ.

—

Φ.—Τούτη τὴν δυανδρία κι'ἐγὼ κυττάζω πάλι
μέσα σ'αὐτὴν τὴν πάλη.
Τούτη τὴν δυανδρία τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου
κι'ἐγὼ τὴν ξαναψάλλω μὲ λύρα τοῦ Τερπάνδρου.

—

Μέσ'ἀπὸ τέφρα βλέπω νὰ βγαίνουν,βρὲ παιδιά,
φοίνικες μὲ κλαδιά,
κι'ὑπὸ σκιὰν φοινίκων
κηρύττου κλέη νέα
κομμάτων καλλινίκων
σὲ πλήθη κεχηνότα.

—

Ἡ δυανδρία τούτη μοῦ φαίνεται καινούρια...
ἀμάν,Χριστέ,κι'ἂς φέξῃ...βαρεῖτε τὰ σαντούρια.
Σ'αὐτὴς τῆς δυανδρίας ἐλπίζω τὸ Κουβέρνο...
Π.—Κι'ἐγὼ μὲ δίο ξύλα δίπλη φορὰ σὶ δέρνω.

Ἀναφορὰ μεγάλη'στὸν Βεζύρη ἀπὸ τὸν «Φασουλῆ τὸν κακαμούρη».

—

Βεζύρη μου,τὶ κράινεις;...ἐντὼ τὸ Βενιζέλο
γιὰ Βουλευτὴ τὸ τέλουν,κι'ἐσὺ μᾶς λέεις'τὸν τέλιο.
Ντὲν εἶν'Ἑλλάντα,Τζάνουμ,πλεύτερο Ντοβλέτ,
γιατὶ τοὺς Γιουνανλήδες τοὺς δάζεις σὲ σικλέτ,
κι'ὁρτὶκ μαζί μας τέλεις καυγᾶ νὰ κοπαρτίσῃς
κι'ὅπάντι νὰ πατήσῃς;

—

Ἡ μήπως σήμερα'μπορεῖ τῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι
κι'στῆς'Αθήνας τοὺς Γιουνὰν ἐδουλευτὰς νὰ κάνῃ;
Ἐσὺ ντὲν εἶναι πράμματα κι'ἐφρόνιμα καμώματα
κι'ἐντὼ σουπρέμ κι'ἰσουδεραὶν νὰ τέλῃς ντικαιώματα.

—

Μάτζα μου Βεζύρη κρῖνε
πῶς αὐτὸ σωστὸ ντὲν εἶναι
νὰ τρυπώνῃς κι'ἐντὼ πέρα
'στὴν ἐγγῆ τὴν ἐλευθέρα,
κι νὰ λὲς'στὸ Βενιζέλο :
ντὲν σὲ τέλω, ντὲν σὲ τέλω.

—

Τζάνουμ,κάνε πιὰ νισάρι
Τζάνουμ, τὸ ντουνιᾶ σ'ἐτρέμει...
τέτοιο πρᾶμμα ντὲν ἐγράφει
μήτε κι'Ὄλλεμᾶ καλέμι.

—

Ἄντρωπο σασκὶν μὴν εἶσαι...πέφτω κι' οἱ προσκυνῶ,
πόντια χέρια σου φιλῶ κι'ἰσκυλί σου νὰ γενῶ,
δὲσε τοὺς Γιουνὰν νὰ δάλουν κάλπη γιὰ τὸ Βενιζέλο,
κι'ἐγὼ σήμερα γιὰ τοῦτο μὲν ἀναφορὰ μου στέλλω.

—

Ντόντια σου μὴ μᾶς ἐτρίξῃς,
μὴ πολέμους ἐκηρόξῃς,
κι'ἂν ἀμέτη μωαμέτη τέλῃς σώνει κι καλὰ
νὰ μὴ'ὄγῃ τὸ Βενιζέλο,πέκεμ,χαΐρολᾶ.

—

Κι τὸ νέο σου χατῆρι
τὰ τὶ κάνομε,Βεζύρη,
γιὰ νὰ'πῇς ἀρτὶκ κι μ'ἄλλους κι μὲ τὸν Ἀγᾶ Κερίμ:
Γιουνανλῆδες ἀφιρίμ.

—

Τζάνουμ,δ,τι'πῇς τὰ γένῃ,
κι'ὅποιο τέλεις σὺ τὰ βγαίνῃ.
Γιὰ σουπρὲμ κι'ἰσουδεραὶν ντὸ ντὲν ντίνομε λεφτά,
κι τὴν ἄφιγη,Χακῆ,ντὲν χαλοῦμ'ἐμεῖς γι'αὐτά.

—

Μὰ κι τὸ Κόντε-Ράλλη,πολναι σπουνταῖοι φίλοι,
ἀπὸ πληρεξουσίους μιὰ λίστα τὰ σοῦ στείλῃ,
κι'ὅποιους ἐσὺ τὰ βγάλῃς
τἄναι καλὰ ἐγαλμένοι,
κι'ὅποιους ἐσὺ τὰ βάλῃς
τἄναι καλὰ ἐαλμένοι.

—

Κὶ σὰν ντὲν τέλῃς,τζάνουμ,νὰ'ὅγοδνε Κρητικοί,
'στὸ Κόντε καὶ τὸ Ράλλη μὴν κάνῃς τὸν γκιουλέκα,
κι'ἐπίτρεψε οἱ τούτους τολλάχιστον,Χακῆ,
νὰ δγάλουν τὸ Λεβέντη,τὸ Ψύλλα καὶ τὸ Λέκα,
γιὰ νὰ ντοξολογοῦμε κάτε Πασσὰ φεσάτο
κι ντός του τεμενάντες νὰ κάνομ'ἔως κάτω.

—

Κι'οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι,
μὰ κι προστάτες ἄλλοι,
ἂς μᾶς εἰποῦν κι τοῦτοι ποιοῦς τέλουν καὶ ντὲν τέλουν,
κι γιόκ ἐμεῖς ντὲν λέμε σ'ὅ,τι μᾶς παραγγέλλουν.
Σουπρὲμ κι'ἰσουδεραὶν ἂς μᾶς ζητοῦν κι'αὐτοὶ
κι'ἂς μᾶς τραδοῦν ταῦτί.

—

Αὐτὰ λοιπόν,Χακῆ,σοῦ γράφω ταπεινός,
κι μένω...Φασουλῆς,ντοῦλες παντοτεινός.

Καὶ καμάδσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλουςλόγους ἐγγελίαις.

—

Ἑλληνικὸν μελόδραμα'στὸ Θέατρον Ἀρχῶτη,
κόσμου πυκνὸς συνωστισμὸς κι'ἐπιτυχία πρώτη,
ὁ δὲ Λαυράγκας αἴρεται μαέστρος νικητὴς
καὶ δλέπει νὰ δραβεύωνται κόποι πολυετεῖς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΙΕ

Ἕκατον κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον — Χίλια κι'ἐννιακόσια δέκα
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων, — κι'ὅλα τὰ σατιρὰ πυλέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ'στὸ χέρι.

Ἰουλίου τριάντα καὶ μία — Χίλια σῆμερα μετρῶ κι'ἑκατὸ τριανταένα.
κι'ἐλογῶν ἀηδὴς νηνεμία. — νέοι μπάτσοι τῆς Τουρκιᾶς,πράγματα συνεθισμένα.

Ὁ Βασιλιᾶς'στὴ Δῆλο μὲ φιλαρχείου ζῆλο.

—

Π.—Ποῦ μ'ἔγερες,βρὲ Φασουλῆ;
Φ.— 'Στὴ Δῆλο,ποῦ δὲν ξέρεις.
Π.—Τί διάβολο σοῦ κάπνισε'στὴ Δῆλο νὰ μὲ φέρῃς;
Φ.—Μέσα σὲ μέρος,Περικλῆ,σ'ὠθῆγησα μεγάλο...
Τώρα θἀλθῇ κι'ὁ Βασιλιᾶς μὲ τὸν'Ολλὼ τὸν Γάλλο.
Π.—Βρὲ τί μοῦ λὲς;
Φ.— Λὲν ἔμαθες ἀλήθεια,μπεχλιβάνη,
πῶς ἐκδρομὴ κι'ὁ Βασιλιᾶς εἰς τὰς Κυκλάδας κάνει,
καὶ κατὰ πρῶτον ἔρχεται σ'αὐτὸ τὸ ξερονῆσι
νὰ'δῇ τῆς ἀρχαιότητες καὶ ν'ἀρχαιολογήσῃ;

—

Π.— Τί νὰ σοῦ'πῶ,βρὲ Φασουλῆ,
μὲ χαροπάγησες πολὺ
μὲ τὸ μαντάτο τοῦτο...
Φ.— Γιὰ'δὲς ἀρχαῖο πλοῦτο.

—

Χαῖρε,δοξασμένη γῆ...
δόξης ἄπειρα μνημεῖα...
πόση γύρω μας σιγὴ
βασιλεῦτι κι'ἐρημία!

—

Π. — Τί θὰ κάνωμ'ἐδῶ πέρα
μὲς'σ'αὐτὸ τὸ ξερονῆσι;
Φ.— Γὴν κακὴ σου τὴν ἡμέρα,
Περικλέτο στοκοφίσι.

—

Ἔλα πέσε σὲ κοτρώνια
καὶ μακάριες κοιμήσου,
καὶ φαντάσου κι'ἐνθυμήσου
τὰ πανάρχαια τὰ χρόνια.

—

Ἔρημος ἡ πέριξ φύσις...
ἔλα τώρα νὰ καθίσῃς
μέσα σὲ πετρῶν σωροὺς
ἀπὸ λαύρα φλογεράς.

—

Ἔλα,σὲ παρακαλῶ,
κι'ἄφωνος χωρὶς μιλιὰ
πράσμενε τὸν Βασιλιᾶ
μὲ τὸν κύριον'Ολλώ.

—

Τοῦτα τὰ μεγάλα κλέα,
ὁποῦ τάχουν ἐζυμήσει,
φέρνουν καὶ τὸν Βασιλέα
μὲς'σ'αὐτὸ τὸ ξερονῆσι.

—

Γιὰ νἀλθῇ κι'αὐτὸς'στὴν Δῆλον
τοῦτο πλέον εἶναι δῆλον

ὅτι πόθος γιὰ τἀρχαῖα καὶ τὸν Ἄνακτα κεντᾷ...
Π.—Καὶ νεκρὸν τὸ μεγαλεῖον καταστράπτει καὶ βροντᾷ.

—

Φ.—Τί κάνεις στὴν Ἀθήνα;... τί χάσκεις σὰν γεγὶς
σ' ἐκεῖνο τὸ καμίνι;..
σὰν τούτοις ἐκλογαῖς
δὲν ἔχουν ξαναγίνει.

—

Πῶς δὲν ζητεῖς ἄλλου
σὰν φίλος τοῦ καλοῦ
ψυχῆς ὀλίγην βρόσον;

—

Μόνο σὲ πιάνει νύστα
μὲ τὴν μεγάλη λίστα
πληρεξουσίων τόσων;

—

Πρόσμεν' ἐδῶ τὸν Βασιλιᾶ..
δὲν παίζουν σήμερα βιολιά,
μήτε ὅαρεῦν σαντούρια.

—

Παντοῦ τὰ πᾶν ἀκινητεί,
πάει, ξεθύμανε κι' αὐτὴ
τῶν ἐκλογῶν ἡ φούρια.

—

Κι' ὁπόταν βλέπῃς ἐκλογαῖς μὲ σάλπια κι' ἀηδία
χωρὶς συλλαλητήρια, χωρὶς περιοδεία,
κι' ὅταν σαλόνι κανενὲς δὲν ὅλέπῃς πουθενὰ
νὰ δέχετ' ἐκλογεῖς,
κι' ὑποψηφίων μέλαθρα κοιμοῦνται σκοτεινὰ
τὸν ὕπνον τῆς σιγῆς

—

Ὅταν δὲν βλέπῃς, Περικλῆ, κομμία διαδήλωσι,
ὅταν δὲν βλέπῃς ἔξαψι γιὰ κάλπιαις καὶ προσήλωσι,
κι' ὁπόταν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
δὲν βγάζουν λέγο μερικοὶ
τοὐλάχιστον δικάρικο
στὸ κράτος τὸ κτικιάρικο

—

Ὅταν σὰν πρὶν προγράμματα φαρδειὰ πλατειὰ δὲν ὅγάζῃ
κανεὶς ἐκ τῶν ρητόρων,
κι' ὁπότων φῶς βεγγαλικοῦ δὲν βλέπῃς ν' ἀνταυγάζῃ
σὲ μοῦτρα ψηφοφόρων.

—

Κι' ὅταν βλέπῃς πρὸς τοὺς ἄλλους
Θεοτόκαρος καὶ Ράλλης
νὰ πηγαίνουν ἀγκαλιά.

—

Κι' ὅταν βλέπῃς, κουφαηδόνι,
ἐστεμμένο τὸ Κορδόνι
μὲ τοῦ Κόντε τὴν Ἐλγιά.

—

Ὅταν δὲν σὲ γαλβανίζῃ
πόθος κάλπης, Περικλέτο,
καὶ κανένας δὲν καπνίζῃ
τῆς ἀμάκας τοιγαρέτο.

—

Κι' ὅταν ἕνας δὲν σοῦ λέῃ: φάγε, πίε, κι' εὐοιχήσου,
τότε πιὸ καλὰ δὲν εἶναι νὰ φλογίζῃ τὴν ψυχή σου
κάποιος πόθος πρὸς τἀρχαῖα, καὶ μὲς' στὰ παληὰ κοτρώνια
νὰ ξεχνᾷς τοὺς νέους ἄνδρας, τῆς ἐλιᾶς καὶ τὰ κορδόνια;

—

Πιὸ καλὰ δὲν εἶναι τότε, ξεκουτζάρικο μοραλέ,
πλήρης φιλαρχαίου ζήλου
νἄλθῃς μὲ τὸν Βασιλέα καὶ τὸν κύριον Ὁλλὼ
μέσα' στὸ νησὶ τῆς Δήλου;

—

Παρὰ τέτοιαις ἐκλογαῖς, ποῦ χρειάζονται λεκάνη,
προτιμότερον δὲν εἶναι,
Περικλέτο Ταρταρῖνε,
κάθ' εὐέξαιτος Ρωμηὸς τὸν φιλάργαιο νὰ κάνῃ;

—

Γι' αὐτὸ λοιπὸν μιμήσου
τὸν Ἄνακτα καὶ σύ,
καὶ πέσε καὶ κοιμήσου
στὴς Δήλου τὸ νησί.

—

Μέσα' στὸ τόσο χάλι σου
κύτταξε τὴν Κορῶνα,
καὶ πάνε προσκεφάλι σου
κάθε παληὰ κοτρῶνα.

—

Σ' ἔφερα σὲ χαλάσματα τοῦ πάλαι μεγαλείου
γιὰ νὰ ξεχάσῃς χαλασμοὺς τοῦ νέου βασιλείου.
Σ' ἔφερα σὲ χαλάσματα πρὶν' στῶν Γωμηῶν τὴν πλάσι
ὁ νοῦς σου νὰ χαλάσῃ.
Σ' ἔφερα σὲ χαλάσματα, ξυλένιε πατριώτη,
γιὰ νὰ μπορῇς νὰ μὴ χαλᾷς τὸ ὄδλο σου σηκότι.

—

Μακρὰν καὶ σῶν ἐκλογῶν καὶ τῶν σχλῶν ὁμίλων
χωρὶς κανένα πρόγραμμα νὰ μελετᾷς σωτήριον,
ἐδῶ σ' αὐτὴν τὴν ἱερὰν ἐπαναπαύσου Δήλον,
ποῦ γίνεται πολὺ συχνὰ καὶ λαμποκαθαρτήριον.

—

Κι' ἂν ἀπὸ μέρος ἔρχεσαι πανούκλας ἢ χολέρας
'στοὺς διαυγεῖς ὁρίζοντας τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρας,
ἐδῶ σὲ βάζουν, Περικλῆ, καὶ κάνεις καραντίνα
κι' ἔπειτ' ἀπολυμαίνεσαι καὶ πᾷς εἰς τὴν Ἀθήνα.

—

Σ' αὐτὸ τὸ καθαρτήριον, 'στὸν τόπον τουτονί,
ποῦ δὲν ἀκούεται καμμιὰ καθαριστῶν φωνή,
μὴ ληρονμῆς τοῦ Στέμματος καθαριστὰς Συμβούλους,
μήτε Πανεπιστήμια καὶ Πανηγυστοπούλους.

—

Ἐδῶ, ποῦ σκέψεις καθαρῶν, βρὲ Περικλῆ, γεννῶνται,
καθαρισθέντων ἀτυχῶν σκιαὶ περιπλανῶνται,
καὶ σ' ἕνα καθαρτήριον κοινὸν συνηνωμένους
βλέπω καὶ καθαρίζοντας καὶ καθαριζομένους.

—

Βλέπω κόσμου δυατυχοῦς
ἄρον ἄραν καθαρμόν,
καὶ τῆς Δήλου τὰς ἠχοὺς
ἀφυπνίζω μ' ὄδυρμόν.

—

Ἔλα σήκω θαρραλέος,
κι' Ἴσως ἔδγῃ σὲ καλὸ
ἐκδρομὴ τοῦ Βασιλέως
μὲ τὸν κύριον Ὁλλώ.

—

Π.—Τὸν Κορωνάτο, Φασουλῆ, προσμένω μ' ἀγωνία,
κι' ἀκόμη δὲν ἐφάνη,
καὶ μήτε Πάραλο καμμιά, μήτε Σαλαμινία
δὲν βλέπω' στὸ λιμάνι.

—

Φ.— Εἰς τῆς Δήλου τὰ νερὰ
ναῦς μεγάλη κι' ἱερὰ
ἔρχεται, φαρμοκομύτη,
ποῦ τὴν λέγουν Ἀμφιτρίτη.

—

(Τὸ Στέμμ' ἀπεδιδάζεται' στῆς Δήλου τὰς ἐκτὰς
κι' Ἀπόλλωνες τὸ δείχνονται μ' ἀγκάλας ἀνοικτάς.)

—

Ἐμεῖς, Ἰχθύη, εὑρήκαμε λέσχα μὲ τὴν οὐρά,
καὶ σὺ μὲ τὰ τελεία σου δὲν ἔδρηκες μπὸρ παρά.

—

Ἀρχαιοφίλῳ Βασιλεῖ προσφώνησις τοῦ Φασουλῆ.

—

Φ.—Ἐν μέσῳ τόσης συμφορᾶς καὶ τόσης παραζέλης
βλέπω, Μεγαλειότατε, μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πῶς πόθος ἀρχαιόφιλος χαμόσυνον σᾶς φέρει
σ' αὐτὰ τῆς ἀρχαιότητος τὰ χαλασμένα μέρη.

—

Κι' ἂν μᾶς ἐλύπησε πολὺ μαντάτο θλιδερὸ
πῶς δὲν θὰ πάτε' στὰ λουτρὰ καὶ τούτον τὸν καιρὸ
πλὴν βλέπομε χαρμόσυνοι μὲς' στὴν ἀπελπισιὰ
πῶς τώρα' πήρατε καὶ Σεῖς παγάνα τὰ νησιά,
κι' ἀφήσατε τοῦ Τατογιοῦ τὴν ζελίωση δροσιά.

—

Ἐλάτε κι' ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς καθοδηγήσω
'στῆς Δήλου τὴν ἐρέτητα,
κι' ὅλην τὴν ἀρχαιότητα
νὰ σᾶς τὴν ἐξηγήσω.

—

Ἐδῶ' στὴν νησον τῆς σιγῆς
ἴδού Ναξίων κατὰ γῆς
πελώριος Ἀπόλλων,
ὁμνύμενος πᾶς ὅλων.

—

Ἰδοὺ πεσμένον κατὰ γῆς καὶ βάθρον μονοκόμματον,
ποῦ Σφέλας ὀνομάζεται,
παρ' Ἕλλην δὲ θαυμάζεται,
κι' οἱ βλέποντες ἀνέτρεχε μιὰ πιθαμὴ τὸ στόμα των.

—

Ἔτσι καὶ τὸ Ρωμαῖικο, ποῦ τόσον ἐναβρύνεται
σὲ φαντασίας πλάσματα
καὶ σὲ παληὰ χαλάσματα,
μὲ τοῦτον τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Νάξιον συγκρίνεται.

—

Ἔτσι καὶ τὸ Ρωμαῖικο, ποῦ μέσ' ἀπὸ τὸ στρῶμα των
τὸ' κύτταζαν πολιτικοὶ
τὰ μάλιστα προβλεπτικοὶ
νὰ στέκ' ἡλιοστάλακτον σὲ βάθρον μονοκόμματον,
δὲν ξέρω σήμερα γιατὶ σωριάστηκε' στὸ χῶμα
κομματιασμένο πτῶμα.

—

Ἔτσι σωριάστηκε κι' αὐτό, ποῦ θάμβωνε τὰ μάτια του
κάποιος χρυσάκτιν ἥλιος
κι' ἕνας Ἀπόλλων Δήλιος,
καὶ τώρα πελεμοῦν πολλοὶ ν' ἁρπάζουν τὰ κομμάτια του.

Ἐλάτε, σᾶς παρακαλῶ, βαδίζετε σιγά..
κι' ὁ Ράλλης μὲ τοὺς Κρητικοὺς καλὰ τὰ καταφέρνει..
ἴδού καὶ κάποιος Σάτυρος, ποῦ Νύμφην κυνηγᾷ,
κι' αὐτὴ μὲ τὴν παντοῦφλα της ἁλύπητα τὸν δέρνει.

—

Νὰ κι' ἕνας Ἕρως ἀπ' ἐκεῖ,
ποῦ τοῦ Σατύρου, Βασιλιᾶ,
τὰ γένεια ξερριζόνει.

—

Τί κίνησις ἐκλογική!..
Ἐμπερδεύτηκε μὲ τὴν Ἐλγιὰ
τοῦ Ράλλη τὸ Κορδόνι.

—

Αὐτὸς ὁ ρέκτης Σάτυρος ὁ κακομοιρασυνάτος
μοῦ λὲν πολλοὶ πὼς τῶν Ρωμηῶν ἐκπροσωπεῖ τὸ κράτος,
κι'ὅπως ἐκεῖνος ἔζαλλος τὴν Νύμφην λουγγᾶ
ἔτσι μὲ τὴν Ἀνόρθωσιν κι'αὐτὸ παρασσυγκᾶ.
καὶ πάσχον Ἀνορθώσεως ἐρωτικὴν φρυλίσιν
τῆς ρίχνεται νυχθημερὸν μὲ τόσην σατυρίασιν.

—

Πλὴν ἡ πάγκαλος αὐτή,
ποὺναι Νύμφη λατρευτή,
τοῦ σφριγῶντος θρασσοῦ της τὰ παλιγόμουτρα κυττᾷ,
κι'ἔξω τότε, Βασιλιᾶ μου, τὴν παντοῦφλα της κατᾷ.
καὶ τοῦ δίνει καὶ τοῦ δίνει...
νά καὶ τοῦτη, νὰ κι'ἐκείνη.

—

Κι'ἔρως ὡραῖος τοῦ καλοῦ τοῦ κάλλους, τοῦ ψωτός,
μὲ τὸν ἀχρεῖον Σάτυρον ἀγανακτεῖ κι'αὐτός,
κι'ὑπὲρ τῆς Νύμφης κατ'αὐτοῦ τὸ χέρι του προτείνει
καὶ τρίχα τρίχα τοῦ μαδᾷ τὰ γένεια καὶ τὰ στῆνει.

—

'Οπόσα Σάτυροι θρασεῖς!..
ὅμως γελᾶστε καὶ Σεῖς
μ'αὐτοὺς τοὺς διαπύρους
τῆς ἐποχῆς Σατύρους.

—

Παρατηρήσατ'ἐν σπουδῇ
τὴν λίμνην τὴν τροχοειδῆ,
ποῦ πλήθη κύκνων ἱερῶν σὲ τοῦτα τὰ νερὰ
ἐκολυμποῦσαν ἄλλοτε μὲ κάτασπρα φτερά.

—

Μὰ κύκνος σήμερα κανεὶς δὲν λούζεται χιονάτος,
καὶ πλέουν μόνον πυρετοί, τὸ δὲ πρέσσον κράτος
ἐξ'Ἰταλίας γνήσιον κινῆνα προμηθεύεται,
ποῦ δηλόθεν δὲν νοθεύεται.

—

Μέσ'ἀπὸ λίμνης, Βασιλιᾶ, νεραὶ πυρετοφόρα
θαρρῶ πὼς ἀναδύεται σὰν Ἀφροδίτη τώρα
κάποιας πατρίδος σκελετός, κάποιας Ἑλλάδες φάσμα,
καὶ τὴν ἀκούω φάλλουσαν τὸ κύκνειόν της ᾆσμα.

—

Ἄκουτε.. κλαίει τὴν φυλήν, ποὺ δὲν ἐξεφυλίσθη...
μὰ νὰ καὶ φοίνιξ ἱερός, ποὺ τὸν γεραίρουν χρόνοι...
τοῦτον μᾶς λέγουν ἡ Λητὼ πὼς τὸν ἐνηγκαλίσθη
ὅταν ὠδῖνες τοκετοῦ τὴν ἐσφιξαν καὶ πόνοι,
κι'ἔτεξε τὴν Ἀρτέμιδα καὶ τὸν θεὸν τὸν Δήλιον,
ὁποῦ γεννᾷ χασμουρητὸ μᾶς 'στὸ χαρτοβασίλειον.

—

Νομίζω μπρός μου πὼς κυττῶ
τὴν Ρωμιοσύνη σὰν Λητώ.
Κι'κύτ', Μεγαλειότατε, δεινῶς κοιλοπονᾷ.
καὶ σφίγγει φοίνικος κορμὸν
μὲ νέων πόνων ὄθυρμὸν,
καὶ πάλι τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Κορδόνγιου γεννᾷ.
κι'ἐκείνην τὴν εὐλύγιστον Ἀρτέμιδα τῆς θήρας
μὲ τὴν μαγεύουσαν μορφὴν τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας.

—

'Οποίων ἀναμνήσεων παφλάζει ποταμός..
καθῆσετε σὲ μάρμαρα προκωνίων τάφων...
ἴδού καὶ τῆς Ἀρτέμιδος κεράτινος δισμὸς
πλεγμένος ἀπὸ κέρατα φονευθεισῶν ἐλάφων.

—

Ἔμπρὸς εἰς τὴν Ἀρτέμιδα πέφτω κι'ἴγὼ πρηνὴς
καὶ λέγω'στὸν κεράτινον καθήμενος βωμόν·
ποιὰ Νὰ τὸ Θεοῦ τὸ τέμενος, καθ'ὅλα σεβαστόν,
ἴδῆτε καὶ τὴν ἀγορὰν τῶν Καμπεταλιστῶν,
ὅπου Ρωμαῖοις ἔλειπε κι'ἀκμάζοντας ἐμπόρους
μὲ πραγματείας τοῦ σμαραγδ πολλὰς καὶ διαφόρους.
Τότε δὲν ἦταν, Βασιλιᾶ, τῆς Πόλης τὸ Ντιβάνι,
δὲν ζοῦσε κι'ὁ Κερὶμ'Αγᾶς μεσόκοπατὸς νὰ κάνῃ.

—

Καὶ'στὴν Σταμπούλ Συνέλευσις τρανὴ προετοιμάζεται...
ἴδού καὶ λόφος ἱερός, ποὺ Κύνθος ὀνομάζεται.
'Εδῶ μαντεῖον, Βασιλεῦ, ἀπὸ τὰ ξακουσμένα
μᾶς λέγουν πὼς ἐμάντευε τῆς τύχης τὰ γραμμένα,
μὰ τώρα στέκεται νεκρὸν καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι...
καθένας σύγχρονος Ρωμιὸς κι'ἕνα μαντεῖον εἶναι.

—

'Απὸ τὸν λόφον τοῦτονέ γιὰ ἴδῆτε τί κοιλάδες!..
σὰν Νηρηΐδες γύρω μας χορεύουν ἡ Κυκλάδες,
ἡ Πάρος μὲ κοπανιστὰς καὶ μὲ τὰ μάρμαρά της,
ἡ Σέριφος, ποὺ 'τρέλλαναν πολλοὺς τὰ Χάλαρά της.

—

'Ἴδῆτε οἱ πολύχρωμον κι'ἀκτινοβόλον ἴριδα
τὴν Σίφνο μὲ τὰς σκούφιας της, τὴν Νάξο μὲ τὴν σμύριδα,
κυττάξετε τὴν Μῆκονο μὲ κοπελιᾶς νταφτάναις,
μὰ καὶ τῆς Ἄνδρου τὸ νησὶ ποὺ βγάζει παραμάνναις.
Βλέπει καὶ τοῦτο τὸ νησί, μὰ στρέψω καὶ σ'ἐκεῖνα,
περνῶ κι'ἀπὸ τὴν Γύαρο καὶ σταματῶ'στὴν Τῆνο...

—

'Εδῶ πρὸς θρᾶσιν ἀληθῆ νοῦν καὶ ψυχὴν κινῆσετε,
ἐδῶ τοὺς Νεοέλληνας μαζί μου λησμενήσετε.
Θ'ἀκοῦσατε πῶς ἡ Τουρκιὰ τοὺς ἔκανε τουλούμια,
θ'ἀκοῦσατε πῶς κι'ἡ Χανούμ τοὺς θέρνουν μὲ πασούμια,
κι'ὅλα φρονᾶ ζωνέλεσθ,
καλὸ ταξεῖδι, Βασιλεῦ,
κι'ἀπὸ τὴ Σύρα φέρτε μας λίγα ραχάτ-λουκούμια.

'Εμπρὸς λοιπόν, Γορτύνιοι, ψῆφο καὶ στὸν Τσαγγάρη.
ἐγάλετε πληρεξούσιο κι'αὐτὸ τὸ παλληκάρι,
ποὺ δὲν λυπᾶται χρήματα, θυσίας, κάθε κόπο,
γιὰ τὸν ἀγαπημένο του τῆς Γορτυνίας τόπο.
Τοῦ Τύπου δυνατὸς μοχλὸς καὶ'στὴ βουλὴ θηρίο
γιὰ δόγμα δὲν ἐκήρυξε τὸ τρῶγε καὶ τὸ πίνε,
καὶ μήτε ζέστη, ἐρὲ παιδιά, τοῦ κάνει μήτε κρύο
ἂν γίνῃ πληρεξούσιος ἡ μείνῃ κατὼς εἶναι.
Βγάλτε τον, ποῦ σας δούλεψε μ'ἀγάπη καὶ μὲ ζῆλο
κι'ἔχει μὲ τάλλα καὶ μαλό, ποὺ καλλιγένει φύλλο.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον κι'ἑκαστῶν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνιακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σαπιὰ πελέκια.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ'στὸ χέρι.

Αὔγουστος, ἑβδόμη,
ἐκλογαὶς καὶ τρόμοι.

Χίλια σήμερα μετρῶ κι'ἑκατὸν τριανταδύο,
πανελλήνιος ἀγὼν ἐν ἐκλογικῷ Σταδίῳ.

Ἐκλογῶν παραμονή, ποὺ τὸ γένος συγκινεῖ.

Φ.— 'Εκλογαῖς, Πεσιπλέτο τεμπέλη,
σήκω μ'ὅλους γενναίος καὶ σύ...
σφαιριδίων ἡμέρ'ἀνατέλλει,
σφαιριδίων ἡμέρα χρυσῆ.

Σήκω σήκω, κι'ἡ παῦλα'στὸ στρῶμα
ἂς μὴ σ'ἐβρῇ, τρελλὲ παρλαπίπα..
σὲ προσμένει τῆς κάλπης τὸ στόμα,
σὲ προσμένει τῆς κάλπης ἡ τρύπα.

Σφαιριδίων ἡμέρ'ἀνατέλλει,
σφαιριδίων ἡμέρα τρανή,
κι'ἕνας Κόντες μὲ γλύκα σὰν μέλι
'στὴν ἀγκάλη τοῦ Μήτσου του θέλει
ἕνα σῶμα μ'αὐτὸν νὰ γενῇ.

Ποῖα μίξις σὲ τοῦτα τὰ χρόνια!...
τί μεγάλαις μὲ φοῦντες δουλειαῖς!...
εἰς τὴς κάλπας δὲν βάζουν κορδόνια,
εἰς τὴς κάλπας δὲν βάζουν ἐλιαῖς.

Εἰς τὴς κάλπαις τῶν σύμβολα μόνο
πεῦκου βάζουνε πράσινο κλῶνο,
καὶ συγκρούεται πεύκη μὲ πεύκην,
καὶ συγκρούεται λεύκη μὲ λεύκην.

Ρίξετε μὲ καταφρόνια
τὴς ἐλιαῖς καὶ τὰ κορδόνια,
ποὺ παλιώσανε, παιδιά..
πεύκου φέρετε κλαδιά.

Πεῦκο καθεὶς ἂς βάζῃ,
ὁποῦ ρετσίνα βγάζει,
καὶ γίνεται μὲ τοῦτη τὸ βόλι ρετσινάτο
τὸ τρὶς ἀναθεμά το.

Καὶ πίνουν ἐκλογεῖς
τῆς νηφαλίου γῆς.
καὶ σταματῶντας'στὸχι τῆς κάλπης καὶ τὸ ναὶ
ψηφίζουνε μαιρίως τὸν κάθε κουνενέ.

Πεῦκο, σύμβολο καινούργιο, καὶ ξεχάστε τὰ παλιά,
τὸ Κορδόνι, τὴν Ἐλιά.
Πεῦκο σύμβολο καινούργιο, πράσινη χαρὰ γεμάτο...
ἐκεῖ πέρα κάθουν πεῦκα, τάχα πεῦκος πέρτει κάτω;

Σφαιριδίων ἡμέρ'ἀνατέλλει,
ἴτε, παῖδες, πρὸς νέον ἀγῶνα,
καὶ μεγάλο ρετσίνας βαρέλι
πρὸς ἐλπίδων σᾶς σπρώχνει πευκώνα.

Σφαιριδίων ἡμέρα μεγάλη,
ὁποῦ νέους σωτῆρας θἀ βγάλῃ
τὰ παληὰ τῶν κομμάτων ζαγάρια
μ'ὁλοπράσινα πεύκου κλωνέρια.

—

Ὢ χαρὰ τῆς ἁγίας ἡμέρας!...
χαῖρε κάλπης εὐλαίνος πεύκη.
ποῦ σποσδαίαν ὑπόσχεσαι ζωὴ
σὲ κομμάτων θρηνούσας γαστέρας.

Ὢ! τῶν κομμάτων πολλαῖς γλυκάδες!...
δὲν τὰ τρομάζουν σὰν πρὶν σπειρούνια,
καὶ πέρνουν φόρα δρὸ κατοικάδες,
ποὖχουν κατοίκια χωρὶς κουδούνια.

—

Κάλπης ἡμέρα
σπουδαιοτέρα
πασῶν τῶν ἄλλων.

—

Ἡμέρ'ἀγῶνος
καὶ πεύκης κλῶνος
εὐελπὶς θάλλων.

—

Ἀνάμικτοι συνδυασμοὶ μιᾶς ἐκλογῆς μοιραίας
ὑπόσχονται μὲ τόνον
ἀνδρῶν γενναιοφρόνων
'στὴν κοκκαλάρα μάννα μας νὰ βώσουν'λίγο κρέας.

—

Ἀνάμικτοι συνδυασμοὶ τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ῥάλλη
λὲν μὲ φωνὴ μεγάλη
πῶς ἄλλαξαν κεφάλι.

—

Τώρα θἀ'ζήτε τί θἀ'πῇ Βασίλειο σωστό...
γι'αὐτοὺς δὲν ἔχει πέρασι τὸ ρῆμα τὸ γνωστό:
ὁ λύκος κι'ἂν ἐγέρασε κι'ἄλλαξε τὸ μαλλί του,
δὲν ἄλλαξε τὴν γνώμη του, μήτε τὴν κεφαλή του.

Ὢ τὴν ἡμέραν τὴν χρυσῆν τὴν τρὶς εὐλογημένην!...
συνδυασμοὶ λογῆς λογῆς ὑπόσχονται μὲ τόνον
πρὸς τὴν μητέρα τῶν Ρωμαίων τὴν κατακαισμένην
νὰ τὴν δροσίσουν προσεχῶς ὑπὸ σκιὰν πευκώνων.

—

Ἐρρέτω, Περικλέτο μου, τὸ κάθε ρεζιλίκι...
ἐμπρός μας τώρ'ἀνοίγουνε πευκοστρωμένοι δρόμοι...
εὐλογημένοι τρεῖς φοραῖς οἱ τῶν κομμάτων λύκοι,
ποῦ μὲ τὰ πεῦκ'ἀλλάξανε κι'ἐγκέφαλο καὶ γνώμη.

Ἡ πατρὶς ἀποστεμένη
ἀπὸ χίλιρεις δρὸ βρισιαῖς
κι'ἀπὸ μπάτσους καὶ φτυσιαῖς
'μπρὸς'στῆς κάλπαις περιμένει.

—

Καὶ φωνάζει μὲς'στ'αὐτιά σου:
ἄνοιξε τὰ μάτια μίξη,
καὶ'στὲ νοῦ καὶ τζχι στάσου
ἐν μεγάλῃ κατανύξει.

—

Ἡ πατρὶς ἀποστεμένη
ἀπὸ μπάτσους καὶ φτυσιαῖς,
πάει μέσα σ'ἐκκλησιαῖς,
μέσα σ'ἐκλογῶν τεμένη.

—

Καὶ σαλπίζει πρὸς ἀπόρους
καὶ πλουσίους ψηφοφόρους:

νὰν ὁ κῶδος ἀνερρίφθω...νῦν περὶ τῶν ἕλων πάλη,
κι'ἂς μὴν ἔλθουν νὰ ψηφίσουν οἱ κεκοιμημένοι πάλι.

—

Ὁ καθεὶς κεκοιμημένος εἰς ταὐγά του νὰ καθίσῃ,
καὶ μονάχα ζωντανοὶ
'στὴ ζικιά μου τὴ φωνὴ
μὲ συνεῖδησι νὰ τρέξουν κι'ὄχι σκνίπα'στὸ μεθύσι.

—

Σεῖς οἱ ζωντανοὶ μονάχα μὲ παιδιὰς καλλιμέλλπους
'μπρὸς'στῆς κάλπαις προχωρεῖτε,
κι'ἂς τρυφοῦν οἱ μακαρῖται
'στοὺς Ἀβραμιαίους κόλπους.

—

Τούτ'ἡ μαύρη Ρωμιοσύνη,
ποῦ'ντροπαῖς δὲν ὑποφέρει,
τούτη σήμερα σοῦ δίνει
τὸ σφαιρίδιο'στὸ χέρι.

—

Καὶ φωνάζει Περικλέτο,
πάρε το καὶ κύτταξέ το,
κι'ἔπειτα σταυροκοπήσου,
ψήφισε καὶ ξεκουμπίσου.

—

Εἰς τὴν γῆν τῶν νοσταλέων
ἐκ τῆς κάλπης τώρα πλέον
ὑποφώσκουν νέαι γνώσεις
καὶ πατρίδος ἀνορθώσεις.

—

Εἰς τὴν κάλπη γύρω βλέπω τόσους σκλάβους μ'ἀλυσσίδες,
καὶ μὲ μάτια σὰν γαρίδες,
μέσ''στὴν τρύπα τῆς προσέχουν γιὰ νὰ δοῦνε τώρα πάλι
τί σωτῆρας θἀ μᾶς βγάλῃ.

—

'Μπρὸς'στὴν κάλπη πτερυγίζει
κόσμος πτερωτῶν ὀνείρων,
'μπρὸς'στὴν κάλπη σελαγίζει
φωτοστέφανος μαρτύρων.

—

Χέρια φαίνονται προγόνων
κι'εὐλογοῦν ἐκδίκητὰς
καὶ γενναίους μαχητὰς
ἀνορθωτικῶν ἀγώνων.

—

'Μπρὸς'στὴν κάλπη, Περικλέτο, σύρε τώρα νὰ χαρῇς....
γύρω της κι'ὁ Πατριάρχης μ'ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς
περιμένει χαρμοσύνως
θάρρος ἀπ'αὐτὴν νὰ πάρῃ,
καὶ Συνέλευσιν κι'ἐκεῖνος
νὰ κηρύξῃ'στὸ Φανάρι.

—

Τούτη μόνος φάρος εἶναι
κι'ἐμπροστά της γόνυ κλίνε.
Τούτη φάρος εἶναι μένος
καὶ σ'αὐτὴν θαρρεῖ κι'ὁ Θρόνος,
τούτη μόνος εἶναι φάρος
καὶ σὲ τοῦτον ἔχε θάρρος.

—

Εἰς ἐκείνην, φαφλατᾶ,
κάτι νέον διακρίνω,
μὲς'στὴν τρύπα της κυττᾷ
κι'ἡ Κορῶν'ἀπὸ τὴν Τῆνα.

—

Ὢρ'ἀπολυτρώσεως!...
Περικλέτο, σήκω,
μὴ νυθρὸς κοιμοῦ.

Καὶ τῆς Ἀνορθώσεως
τώρειο τὸ σῦκο
χάψε μετ'ἐμοῦ.

—

Μαῦρο'στοὺς παληοὺς κραυγάζουν,
ποῦ τοὺς εἶχαμ'ἔτις τώρα
σὰν βασιλικοὺς'στὴ γλάστρα.

—

Καὶ πολύχρωμ'ἀνταυγάζουν,
καὶ βαρεῖ κι'ἡ κλαπαδόρα,
καὶ ρουκέτας φθάνουν τάστρα.

—

Μαῦρο, λέγε, 'στῆς ἀντίκας,
μαῦρο'στῆς παληαῖς κουρούνας,
μαῦρο σ'ὅλας τῆς κατοίκας,
ποῦ δὲν ἔχουνε κουδούνας.

—

Μαῦρο καὶ σ'αὐτὸν κι'ἐκεῖνον τὸν παληὸ τὸν κατοικᾶ,
ποῦ κρεμοῦν σ'ἁμάξι κουδούνια,
καὶ μᾶς ἐάζουνε'στὴν κοῦνια
καὶ τὸν πέρνομε γλυκά.

Π—. Κύτταξέ με πῶς πετῶ...
τώρα κάθε χωρατό,
κάθε μόμολα θ'ἀφήσω,
καὶ θὰ τρέξω νὰ ψηφίσω.

—

Ἂς ψηφίσωμεν ἐγκρίτους,
μὰ κι'ἀρχαίους μερικούς,
ψήφισε κι'ἀνεξαρτήτους
ψήφισε καὶ λαϊκούς.

—

Φ.—Τὸν Λεΐδη, Περικλῆ, ψήφισε σὰν Ἀθηναῖος...
ναὶ μὲν λέγεται παληός, ἀλλὰ γίνεται καὶ νέος.
Ψήφισε καὶ τὸν Σκουζέ,
Περικλέταρε μπλαζέ.
Τὴν ἀξία του τὴν ἔχει καὶ τὰ παραδάκια του,
μὰ καὶ τὰ λοιπὰ του κάνει καὶ τὰ ταξειδάκια του,
καὶ'στοὺς ξένους τοὺς Μινίστρους γιὰ τὰ δίκηρα μας μιλεῖ...
Π.—Σίγουρα γι'αὐτοὺς τοὺς δύο θὰ σ'ἀκούσω, Φασουλῆ.

Φ.—Τὸν Καλλιφρονᾶ τὸν Λάμπρο μὴν ξεχάσῃς μέσα σ'ὅλους.
Περικλῆ, νὰ σὲ χαρῶ...
ἔπαιζα μαζί του σβόλους
μιὰ φορὰ κι'ἕναν καιρό.

—

Π.—Θὰ τὸν θυμηθῶ καὶ τοῦτον δίχως ἄλλο, Φασουλῆ...
Φ.—Ἀδελφέ μου, μὲ σκλαβώνεις, καὶ σ'εὐχαριστῶ πολύ.

—

Ἔλα κτύπα τὸ νταούλι
δυνατὰ σὰν πατριώτης...
ψήφισε καὶ τὸν Δρακούλη,
ποὖναι φυτοφάγος πρώτης,
κι'ἴσως ἔρωτα σ'ἐμπνεύσῃ καὶ μακνὰ γιὰ τὰ χόρτα...
Π.—Εἰς τὴν ἕδρα τοῦ Γ'ἀζέπη βάλανε τὸν Δελατόρτα.

Ἐτελείωσε φωνάζω τῶν Καθηγητῶν τὸ κάζο.

—

Φ.—Μετὰ τὰς ῥήσεις τὰς στομφὰς ἐκείνης τῆς μουσάτης
Πυθίας τῆς Δρακουμικῆς τῆς συμβολικωτάτης,
ποῦ σοῦ γανόνει τὸ μυαλὸ καὶ μὲ τὸ παρακάνω,
κι'ὅταν Δρακούμης σοῦ'μιῆ θέλεις καὶ δρακουμάνο.

—

Μετὰ τὴν προδεικθεῖσαν λαμπὸν τοῦ προσωμείου,
καὶ μετὰ τόσην σχολικὴν ποῦ λὲς τοπογραφίαν,
'τελείωσε κι'ἡ συμφορὰ τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ νέαν εἰς τὰς ἕδρας του θ'ἀκούσωμεν σοφίαν.

—

Δρακούμης ὁ συμβολικὸς δὲν ἔπαυσε νὰ ῥέβῃ,
καὶ δὸς του νύκτα'μέρα
μὲ τὸν Παναγιωτόπουλο φωστῆρας νὰ γυρεύῃ
κι'ἀπέξω κι'ἔδω πέρα.

—

Ὁ μὲν ἀρνεῖται καὶ παραγγέλλει
πῶς κατ'οὐδένα λόγον δὲν θέλει,
κι'ἐκεῖνος πάλι δέχεται μ'ὅρους
χαλεπωτάτους κι'ἀνυποφόρους.

Μέσα 'στὴν τόση τὴν παραζάλη
Νικολαΐδης Ρήγας προβάλλει,
κι'αὐτὰ φωνάζει πρὸς τοὺς ἐν τέλει:
καθίστε κάτω καὶ μὴ σᾶς μέλῃ,
κι'ὅσους φωστῆρας κι'ἂν μοῦ ζητήσετε
θὰ σᾶς τοὺς φέρω καὶ θὰ σαστίσετε.

—

Βγάλτε,τοὺς λέει,τὸν Κατσαρό,
κι'αὐτοὺς τοὺς ἄλλους,ποῦ δὲν χωνεύω,
κι'ἀπὸ τὴν Βιέννη δρὸ'στὸν παρα
γιατροὺς μεγάλους σᾶς προμηθεύω.

—

Ἔξω κι'ἐκεῖνος κι'αὐτὸς ἂς μένῃ,
ὁποῦ δὲν ἔγραψε σοφὰ λιμπρέτα,
κι'ἐγὼ σᾶς φέρνω μέσ'ἀπ'τὴν Βιέννη
τὴν Βιεννέζικη τὴν ὀπερέτα.

—

Νέοι φωστῆρες βγαίνουν'στὴ μέση
καὶ δρᾶ δι'ἔδρας ἄδρὸ δρισίδι,
καὶ'στεῦ Φεραίου Ρήγα τὴ θέα
βλέπω τὸν Ρήγα Νικολαΐδη,
γιατρῶν μεγάλων προμηθευτὴ
εἰς τῆς Παιδείας τὸν σκοπευτή.

—

Ἕλληνες,ψάλωμεν τὸν Ρήγαν τοῦτον,
ὅστις ὑπόσχεται σοφίας πλοῦτον
σὲ νέας ἔδρας περικλυτάς.

—

Τούτου εὐέλπιδες ἐγκολπωθῶμεν,
μὲ τοῦτον δόκτορας προμηθευθῶμεν
καὶ Βιεννέζους Καθηγητάς.

—

Νέα σοφία καὶ νέκ φροῦτα...
νὰ Βιεννέζα,νὰ νέα μάζα...
ἐπῆραν τέλος τώρα καὶ τοῦτα
καὶ περμένω καινούρια κάζα.

—

Ἔδραι πληρόνονται ...καθεὶς χαιρέτω,
καὶ βάλτου ρήγανη,βρὲ Περικλέτο,
κι'ἐψήμει πάλι τὸν σκοπευτή,
ποὖχει τὸν Ρήγα προμηθευτή.

—

Ἄκουσε τὰ τραγούδια τοῦ νέου τούτου Ρήγα,
βρὲ Περακλῆ κολλήγα:
Ὡς πότε παλληκάρια,σὰν μαύρη συμφορὰ
θὰ βλέπωμε'στὴς ἔδρας Λοῦρο καὶ Κατσορά
Καλλίτερα μιᾶς δρας σοφία'ξωτικὴ
παρὰ σαράντα χρόνια μιὰ ντόπια γιατρική.

—

Ἐν τούτοις,Περικλέτο πατριώτη,
λημμόνησε τὸ πρῶτο φαγοπότι
καὶ σύρε τὸ καθῆκον σου νὰ κάμῃς.
καὶ τώρα μὲ τὴν ψῆφο καὶ τὴν πένα σου
τοῦ λαϊκοῦ τῆς κάλπαις νὰ συνδράμῃς,
ποῦ νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σου.

Μὰ καὶ καμπόσους παλαιοὺς νὰ τοὺς ψηφίσῃς τώρα
'στῶν νέων τὴν πληθώρα
Ὅ,τι κι'ἂν'πῇς ἀξίζουνε καὶ τοῦτοι,κοντορόγια,
καὶ λένε πὼς ἀρχίσανε νὰ πέρνουν ἀπὸ λόγια.

—

Κι'ἂν μᾶς ἐβάλανε θηλειὰς
ἔλς καὶ σὲ τούτους συνδρομή,
καὶ λὲν ἡ κότας ἡ πακγαΐς
πὼς ἔχουν τὸ καλὸ ζουμί.

—

Καμπόσοις κάλπαις ψήφισε παλῶν προσφιλεστάτων,
ποῦ μᾶς κυττάζουν κατηφεῖς,
πατέρες ἐξετέθησαν μαζὶ μὲ τὰ παιδιά των,
Μπουμπῆς-πὲς Μπουμπῆς-πὲς

Σὰν τοὺς ἄλλους πατριώτης ἀνυπέμονος μὴν εἶσαι,
μὴ νομίζῃς ὅλα,βλέπω,πὼς τελειόνουν ἄφε σοῦσε.
κι'ἂν ἀνόρθωσις θὰ γίνῃ καὶ'στὸν οἰκεῖο μας τὸν τόπο,
θὰ γενῇ μὲ τὸ κολὲ καὶ μ'ὑπομονὴ καὶ τρόπο.

—

Ὡς ὅτου νάλθῃ καὶ σ'ἐμᾶς μπορεῖ καὶ νὰ ψοφήσῃς,
μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν τὴν δῇ καὶ νὰ μὴν τὴν προφθάσῃ,
μὰ καὶ τὸν'Αγγελόπουλο τὸν Κώστα νὰ ψηφίσῃς,
ποῦ'μάλλωνε μὲς'στὴ Βουλὴ συχνὰ μὲ τὸν Θανάση.

—

Κι'ἐγὼ πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν νέων ἐκλογῶν
τοὺς πάντας ἐδηγῶν,
δρὸ δημοσιογράφους συστήνω σοβαρά,
'στοὺς Ἀρτινοὺς τὸν Σίμο,τὸν Πὼπ εἰς τὰ Ψαρρά.

—

Ἄσπρο καὶ γιὰ τὸν Δραγούμη...μένει πάντα λατρευτός,
κι'ἂς ποῦ λένε σκχλαμάρας,
κι'ἂς φωνάζουν ὅτι τώρα τὰ'κατάφερε κι'αὐτὸς
μιὰ χαρὰ καὶ δρὸ τρομάρας.

Π.—Γιὰ κύττα κόμματα παλιά,ποῦ'λάμπανε περίκαλλα,
γιὰ κύττα καὶ συνδυασμοὺς γεωργικοὺς'στὰ Τρίκαλα.
Ἐκεῖ Καφάδες,Φασουλῆ,Κοτρότσοι,Κουκουλέτσοι,
ἔχουνε ρεῦμα δυνατὸ καὶ τρῶνε κοκορέτσι.

—

Φαντάσου πόσοι θἄβγουν δουλευταί!...
Τρακόσοι καὶ πενῆντα κι'ἐπὶ πλέον
'στὰς ἔδρας τῆς Διπλῆς,ἀγαπητέ,
θὰ ξαπλωθοῦν μὲ στόμα θαρραλέον.

—

Στὸν χεῖμαρον τῆς τόσης εὐστομίας
κανένας κουφαηδόνι δὲν θὰ μείνῃ,
κι'ἂν'βγῇ κι'ὁ Κηλαϊδόνης τῆς Λαμίας
φαντάσου τί κελάδημα θὰ γίνῃ.

—

Φ.—Ξεφώνιζε σὲ λαϊκοὺς κι'ἀνεξαρτήτους οὖρα,
κι'ὁ Ράλλης μὲ τοὺς Κρητικοὺς τὰ'βρῆκε κάπως σκοῦρα.
Ἀπροσδοκήτως ἄρνησιν ρητὴν μᾶς ἀποστέλλει
ὁ Κρὴς ὁ Νέστωρ,ὁ δειχθεὶς τοιοῦτος ἀπειράκις,
κι'ὁ Πελογώργης ὁ πολὺς κι'ὁ Καϋντουρος δὲν θέλει,
τὴν ἔφτρεχσε τοῦ μάστορα κι'ὁ Παπαμαστοράκης.

—

Ἄλλη πάλι χαστουκιά,
καὶ μᾶς λέει κι'ἡ Τουρκιά,
καὶ μᾶς λένε κι'οἱ προστάται:

—

Βρὲ Ρωμηοὶ χανταχωμένοι,
συφορίλια σᾶς προσμένει,
καὶ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶτε.

—

Ρωμηοσύνη πονηρή,
σ'ἔπιασα ἔκλογῶν μπουρί,
καὶ δὲν μᾶς ψηφᾷς
Πάλι κάνεις πανηγύρια,
πάλι σπᾷζεις τὰ ποτήρια,
πάλι θὰ τῆς φᾷς.

—

Κάλπαις μέτρα,κάλπαις κύττα...
Περικλέταρε σὲ θέλω,
ἄσπρο γιὰ τὸν Βενιζέλο,
τὸν πολιτικὸ τὸν Κρῆτα.

—

Μὲς'στῆς κάλπαις τῆς πολλαῖς
Βενιζέλαρος νὰ λές,
κι'ἐλοένα Περικλέτο,τίνομά του νὰ προφέρῃς...
Ἴσως μᾶς ἐλευθεράσῃ γιατί λέγεται 'Λευθέρης.
Π.—Βενιζέλαρος λαπόν,μάρε 'στῆς κάλπαις,Βενιζέλες...
μία,δύο,τρεῖς,παιδιά,γιὰ νὰ πάρουν ὅλα τέλος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον κι'εἰκοστὸν ἀριθμεῖμεν χρόναν
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνακόσια δέκα
κι'ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκια.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ'στὸ χέρι.

Δεκατέσσαρες Αὐγούστου,
ἐκλογὴ μεγάλου γεύστου.

Χίλια σήμερα μετρῶ κι'ἑκατὸ τριάντα τρία,
πετρελαίου τενεκὲς γιὰ τὴν καθεμιὰ φατρία.

Νίκης λαϊκῆς ἡμέρα
κι'ἐπανάστασις δευτέρα.

—

Ἐπανάστασις καὶ πάλι...πεῦκο πέφτει,πεῦκο τρίζει,
καὶ λαὸς ἐπαναστάτης μιὰ χαρὰ πανηγυρίζει,
κι'ἀλαλάζει μὲ σημαίας:γιὰ τῆς στρούγγας τενεκέ...
κόφ'τὸ πεῦκο,Κρητικέ.

—

Μὲ τὸ τρίξιμο τοῦ πεύκου πέφτουν προῦχοντες τραγοί
κι'ὁ λαὸς ψηφίζ'ἰδέα καὶ σημαία γαλανή.
Κάτι νοιώθει στὴν ψυχή,κάτι φαίνεται πῶς θέλει,
τὸν φτερόυουν Κρητικοί,τὸν φτερόνουν Βενιζέλοι,
κι'ἀλαλάζει μὲ σημαίας:γιὰ τῆς στρούγγας τενεκέ,
κόφ'τὸ πεῦκο,Κρητικέ.

—

Θέλει δόξα καὶ θυσίας σὲ προγόνων ἱερὰ
κι'οἱ παληοὶ νὰ γίνουν νέοι καὶ νὰ πάρουνε φτερά.
Θέλει μέσ'ἀπὸ τὸ στόμα νὰ μὴν πέρνουν τὸ ψωμί του
καὶ νὰ μὴν τσαλαπατοῦνε σὰν σκουπίδι τὴν τιμή του,
κι'ἀλαλάζει μὲ σημαίας:γιὰ τῆς στρούγγας τενεκέ,
κόφ'τὸ πεῦκο,Κρητικέ.

—

Ἔτσι'φώναξαν κι'ἐκεῖνα τῶν χωριῶν τὰ καντοβράκια,
σκούζουν κι'ἀπὸ χαμηλά,
σκούζουνε κι'ἀπὸ ψηλά,
σκούζουν κι'ἀπὸ τὰ Πευκάκια:
γιὰ τῆς στρούγγας τενεκέ,
κόφ'τὸ πεῦκο,Κρητικέ.

Εἰς ἡμέρας ἦλθε πόνου
κι' ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου.

Μὲ τί λαχτάρα μυστική, μὲ τί χαρὰ καὶ πόνο
θὰ ξαναγύρισες στὴ γῆ, ποῦ δὲν τὴν εἶδες χρόνο.
Ὅσο σ' ἐξενίζαν ἐκεῖ τὰ ξένα τὰ παλάτια
τόσο θὰ κύτταζες ἐδῶ μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια,
γιατὶ σὲ τούτη τὴν γωνιὰ, στὴν πρώτη σου κοιτίδα,
θὰ 'βρῇς ἀγάπη μοναχὰ, παλάτι καὶ πατρίδα.

Πολλὴ μαυρίλα,
ποὖγινε νίλα.

—

Φ.— Ὁποτὸν μέγα γεγονός...
ὁμίχλη 'στὸν αἰθέρα...
σήμερα μαῦρος οὐρανός,
σήμερα μαύρη μέρα.

—

Σήμερα σκέπη μελανὴ
σὲ κάλπικις ἁπλωμένη,
σήμερα βγαίνουνε τρανοὶ
καταμουντζουρωμένοι.

—

Ἡ μούντζαις, ποὖδιναν συχνὰ 'στῆς κλασικαῖς μας μαύραις,
γιὰ τούτους, Περικλέτο μου, γινήκανε μουντζοῦραις.
Ὀργὴ λαοῦ, λαοῦ θυμὲ,
μεγάλο πανηγύρι...
σήμερα μέλας ποταμὸς
τὰ πάντα παρασύρει.

—

Μέσα σὲ μαύρη θάλασσα μεγάλοι ναυαγοὶ
ζητοῦνε νἄβρουν γῆ.
Μαύρης θαλάσσης κύματα
ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκεπάνε
κάτι παληὰ συνθήματα,
ποὖ 'πέρασαν καὶ πᾶνε.

—

Μέσα σὲ μαύρη θάλασσα βουτοῦν πολιτικοί,
ποὖ 'μαύρισαν τὰ μάτια μας μὲ τὴν ρητορική.
Μέσα σὲ μαύρη θάλασσα βουτοῦν καραβοκύρηδες,
ὁποὖ σὲ ξέραις ἔρριξαν μιὰ σκαμπαβία σάπια.
κι' ἐτόνωναν, βρὲ Περικλῆ, κι' ἔμας τοὺς κακομοίρηδες
μὲ γιατροσόφια τοῦ καιροῦ καὶ μπάρμπ' Ἀλέξη χάπια.

—

Γιὰ κύττα, Περικλέτο μου... μαύρης θαλάσσης φρίκη
καὶ μαῦρα σήμερα βουνὰ
τρομάζουν μούτσουνα τρανά,
ποῦ τοῦτο τὸ Ρωμαῖικο τὸ πέρνουν γιὰ τσιφλίκι.

—

Σήμερα φεύγουν ὄνειρα καὶ βγαίνουν ὅλα φροῦδα...
πολλὴ μαυρίλα 'πλάκωσε μαύρη σὰν καλλακοῦδα.
Σήμερα μαῦρος κοπετὸς, σήμερα μαύρη λαύρα,
σήμερα πεῦκα πράσινα πέφτουνε κάτω μαῦρα.

—

Στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου χίλια κι' ἐνακόσα δέκα
ἐμαυρίσθηκαν ἐκεῖνοι, ποῦ μᾶς κάνουν τὸν γκρυλέκα.
Στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου κουδουνίσανε κουδούνια,
στάναις 'λούφαξαν τρανοὶ,
καὶ 'φωνάξανε φωναῖς
οἱ συνδυασμοὶ τοῦ πεύκου πῶς τὰ 'βρήκανε μπαστούνια.

—

Βλέπω γύρω μου κι' ἀκούω συμπολίτας σεβαστοὺς
νὰ φωνάζουν μαῦρους θεούς των,
νὰ μαυρίζουν τοὺς γνωστοὺς
καὶ γ' ἀσπρίζουν τοὺς ἀγνώστους.

—

Στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου 'γίνηκαν σπουδαῖα κάζα,
κι' ἔλεγαν οἱ Ραλλικοὶ
ὅτι δὲν θὰ πιάσουν μπάζα
οἱ καυμένοι 'οἱ λαϊκοί.

—

Στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου πτῶσις καθεμιᾶς φενάκης,
θερὸς σχωρέστους τοὺς καϋμένους... πῆν τὰ σύμβολά των πιά,
κι' ἀπροπρόσωπος ἔδγηκε κι' ὁ Μανιάλης ὁ Μπενάκης,
ἂν κι' ἀλὶς ἔδω μᾶς ἦλθε μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀραπιά.

—

Χίλια κι' ἐνιακόσα δέκα, 'στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου
'βρόντησε λαοῦ βροντὴ,
κι' ἔγιν' ἕνα πατιρντὶ
μιᾶς ψηφοφορίας νέας καὶ καθ' ὅλα πρωτακούστου.

—

Στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου 'γίνηκ' ἕνας κοπετὸς,
κι' ἄσπρισαν τὸν Ζερβουδάκη, ποὖν Λίγδπτιος κι' αὐτός.
Κι' ἔλεγαν οἱ πευκοφόροι: τί δαιμόνιο τοὺς πῆνε:
κι' ἄσπρους βγάζουν ὅσους εἶναι μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀραπιά;
κι' ἴλεγαν μὲ μαῦρο χλάμμα μαυρισμένοι καπετάνοι:
βάλτε μας σὲ μία βάρκα μὲ σαράντα δρὸ κουπιὰ,
κι' ἄρον ἄρον στείλετέ μας καὶ τοὺς δρὸ τοὺς τσιλιγκάδες
μέσα 'στοὺς στραβαραπάδες.

—

Στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου 'βγάλανε καὶ τὸν Στρατούλη
καὶ τὸν κάνουν στράτα στράτα,... βγάλανε καὶ τὸν Δρακούλη,
τὸν συντάκτη τῆς Ἐρεύνης 'στῆς Ἀγγλίας τὴν Ὀξφόρδη,
ποὖ σὰν ἔμαθε πῶς λόρδα παίζουν καὶ 'δικοί μας Λόρδα,
ἄρχισε φυτοφαγία νὰ διδάσκῃ νύχτα μέρα
'στὴν ἰσχνή μας τὴν γαστέρα.

—

Στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου 'βγάλανε καὶ τὸν Γκελδάση,
κι' εἶδαν φατριῶν δυνάμεις
νὰ κινοῦνται μαῦρα δάση
σὰν κι' ἐκεῖνο τῆς Βιρνάμης.

—

Ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου, τῆς κάλπης τὴν ἡμέρα,
κι' ὁ Τσώρτσιλ τῆς Ἀγγλίας εὑρέθηκ' ἐδῶ πέρα,
καὶ μὲ τὴν Λαΐδη Τσώρτσιλ ἐγύριζε 'στὰ τμήματα
κι' ἐκύτταζε τὸ πεῦκο καὶ τάλλα τὰ συνθήματα.

—

Ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου κι' ὁ Τσώρτσελ μὲ τὴν Λαΐδη,
σεπτὰ πατοῦντες ἔδη,
ἔμαθαν πῶς οἱ παῖδες τῆς εὐκλεοῦς μητρὸς
ἐμαύριζαν ἀπόνως τοὺς παλαιοὺς σωτῆρας.
καὶ πῶς ὁ Ζαϊτσάνες, εἷς τοὺς Κερκυρους γιατρός,
ἐπέρασε 'στοὺς ψήφους τὸν Τζώρτζη τῆς Κερκύρας.

—

Ἀκούσανε μὲ λύπη τὸ κάζο τὸ μεγάλο,
καὶ πρὶν εἰς τὴν Ἀγγλία μὲ τὸ καλὸ γυρίσουν
ἴσως νὰ πᾶν 'στὴ Ρόμα νὰ βροῦν τὸν Κερκυραῖο,
καὶ γιὰ τὸν Ζαΐτσάνε νὰ τὸν παρηγορήσουν.

—

Στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου μαῦρ' ἀνεκινοῦντο πλήθη
καὶ δὲν εἶδα ψηφοφόρους ἕνας κι' ἄλλος νὰ τραβᾷ.
καὶ τὸν Τζώρτζη τῆς Κερκύρας ὁ σίρ Τσώρτσιλ ἐλυπήθη,
ποὖ μ' αὐτὸν τὸν Ζαΐτσάνο τὰ 'κατάφερε ζαβά.

—

Κι' ἐκ τῆς γῆς τῶν Παρθενώνων
ὡς ἐνθύμημά της μόνον
ἕνα πεύκου 'πῆρε κλῶνον,
εἰς τὴν κάλπη του κι' ἐκεῖνος σύμβολό του νὰ τὸ βάλῃ,
ἀφοῦ τέτοια τύχη φέρνει καὶ 'στὸν Κάντε καὶ 'στὸν Ράλλη.

—

Π.— Τούτου τοῦ μηνὸς ὀκτὼ, ποὖκαναν κι' οἱ ξένοι χάζι,
'βγάλανε τὸν Γκλανό, 'βγάλανε καὶ τὸν Καζάζη,
τούτου τοῦ μηνὸς ὀγδόη, ποὖ μὲ κάνει καὶ τὰ χάνω,
'βγάλανε ποὖ λὲς τὸν Ἐσλιν καὶ τὸν ποιητὴ τὸν Μάνο,
'στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου, ποὖ ξυπνήσανε καὶ ζᾶ,
'βγάλανε τὸν Καλλησπέρη, βγάλανε τὸν Πετμεζᾶ.

—

Τότε, ποὖτρεχε 'στῆς κάλπαις κάθε καρυδιᾶς κεφάλι,
βγάζουνε τὸν Βαρδιτσιώτη, βγάζουν τὸν Θεοδωρίζη,
τότε, ποὖ 'λησμονηθήκαν στομαχιῶν συμφέροντα,
ἄνδρες νέοι, Φασουλῆ μου, βγάζουν καὶ τὸν Γέροντα,
μὲ λαγοῦ γρηγοροσύνη βγάζουν καὶ τὸν Δαγοπάτη,
παοπατεύοντες τῆς κάλπαις βγάζουνε καὶ τὸν Πασπάτη.

—

Στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου 'μαύρισαν ἑνωτικοὺς
κι' ἔβγαλαν καὶ τὸν Καλλέργη καὶ τοὺς πέντε Κρητικούς,
'βγάλανε καὶ τὸν Ζωγράφο καὶ τὴν ἄλλη συντροφιὰ
καὶ τὰ μοῦτρα τῶν κομμάτων ἤτανε γιὰ ζωγραφιά.

—

Στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου, τὴν ἡμέρα τὴν τρανή,
Καννιβάλων ἔπιως πρώτα δὲν ἀκούεται φωνή,
δὲν σηκόνεται μαγκούρα, μπράβου δὲν βροντᾷ πιστόλι,
μ' ἕνα μπράβο γιὰ τὴν τάξι πᾶνε καὶ ψηφίζουν ὅλα.

—

Στῆς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου, ποὖπεσαν ἐπιφανεῖς,
μεθυσμένος ψηφοφόρος δὲν ἐφάνηκε κανείς,
στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου δὲν ἔπιγα σ' ἐκκλησιᾶς
κι' ἀποτσίγαρα δὲν 'βρῆκα καὶ δὲν ἄκουσα βρισιᾶς.

—

Στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου, ποὖστριψε καμπόσων νοῦς,
μπρὸς 'στῆς κάλπαις ψηφοφόρους εἶδα μόνον ζωντανούς,
καὶ καθένας μακαρίτης ἀνεπαύεται 'στὴ γῆ,
καὶ κραγιὰ λὲν νεκρὰ
μὲ παράπονα πικρὰ
πῶς κανεὶς δὲν ἀνεστήθη 'στῆς Διπλῆς τὴν ἐκλογή.

—

Στὰς ὀκτὼ μηνὸς Αὐγούστου, τὴν ἡμέρα τὴν μεγάλη,
ἐπανάστασις καινούργια 'γάνωσε πολλῶν κεφάλι,
κι' ἔμαθε κι' ὁ Βασιλιᾶς, ποὖ διέμενε 'στὴν Πάρο,
πῶς καὶ μέσα 'στὰ χωριὰ δὲν ψηφίζουνε κουμπάρο.

—

Ὀγδόη τούτου τοῦ μηνὸς
λαοῦ μεγάλο γεγονός.
Κι' ἂν ψήφισε πεισματικὰ
κάλπη παντὸς ἀγνώστου,
κάνει καλὰ, κάνει κακὰ,
λογαριασμὸς 'δικός του.

Αὐτὸς πληρώνει, Φασουλῆ, τοὺς φόρους καὶ τὰ λάθη,
ποὖ χάνομε πολλαῖς φοραῖς ταῦτα μὲ τὸ καλάθι,
κι' ἐκεῖνον ἂν ἐψήφισε κι' ἐστράφη κατὰ τούτου,
κάνει καλὰ, κάνει κακὰ, κάνει τοῦ κεφαλιοῦ του.

—

Ὄγδόη τούτου τοῦ μηνὸς
λαοῦ μεγάλο γεγονός.
κι' ἡ Ρωμιοσύνη 'φάνηκε πῶς θέλει νὰ θυμώσῃ
καὶ 'στὸν καρπὸν τῆς γνώσεως σὰν ἔβαν νὰ σιμώσῃ.
Ὄγδόη τούτου τοῦ μηνὸς καὶ χάλαστα καὶ βάρτα...
ὁ Πῶπ ἔβγηκε 'στὰ Ψαρρὰ κι' ὁ Στιος εἰς τὴν Ἄρτα.

—

Ἐπανάστασις καινούρια,
κι' ἂς βαροῦμε τὰ σαντούρια
κι' ἂς βαροῦμε τὰ βιολιά...
ζήτω καὶ τοῦ Βασιλιᾶ.

—

Εἴθε τῶν ἐχθρῶν μας ὅλων νὰ τοὺς δώσ' ἡ μοῦλα κλώτσους,
κι' ἔλα μόνα καὶ μετ' ἄλλων
νὰ δεχθοῦμεν τῶν Τρικκάλων
γειωργοὺς πλημμυρισμένους, Κουκουλέτσους καὶ Κοτρότσους.

—

Ἐμπρὸς λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, δέξου δρὸ τρεῖς γιακάδες
καὶ πᾶμε νὰ θρηνήσωμε τοὺς δύο τσελιγκάδες.

Παράστασις μεγάλη τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη.

—

Ὑπὸ σκιὰν ἀμφιλαφῆ
πευκώνων μυρωδάτων
δρὸ τσελιγκάδες ἀδελφοὶ
λένε τὰ βάσανά των.

—

Ὑπὸ σκιὰν παρήγορον ὁλοπρασίνης πεύκης
μὲ μαραμμένα χείλη
δροσίζονται δηὸ φίλοι,
Κάστωρ καὶ Πελυδεύκης,
κι' ὁ μὲν φορεῖ ρεπούμπλικα κι' ὁ δὲ φορεῖ καστόρι,
καὶ παραστέκουν γύρω των θλιμμένοι πευκοφόροι.

—

Ράλ.—Πῶς δὲν ἔβαλα Κορδόνι, πῶς δὲν ἔβαλες Ἑλγιά;
τί μᾶς ἦλθε, Κόντε Τζώρτζη, ν' ἀρνηθοῦμε τὰ παλγιά;
Τί τὸν ἤθελα τὸν πεῦκο, Θεοτόκη μου, κι' ἐγώ;
ἀμμ' δὲν ἔβαζα 'στὴν κάλπη μιὰ πατάτα κι' ἓν' αὐγό;

—

Κόν.—Τί τὸν ἤθελα τὸν πεῦκο, Μήτσο μου ρεπουμπλικάνο;
ἔτσι κι' ἔτσι λάθος κάνω,
κι' ἔπρεπε γιὰ σύμβολό μου νὰ ἔχω πάντα τὴν ἐλιά...
μὲ τὸ πεῦκο φιναλμέντε πάθαμε κακὴ δουλειά.

—

Ράλ.—Ἐχαθῆκαν τἄλλα δένδρα, λεύκαις, πλάτανοι, μηλιαῖς,
καὶ ἐβαλέψαμε τὸν πεῦκο γιὰ νὰ πάθωμε δουλειαῖς.
Τί τὸν θέλαμε τὸν πεῦκο κι' ἐφυλάγαμε;
τώρα, Κόντε Θεοτόκη, νἄφιον κι' ἀποφάγαμε.

—

Κον.—"Αν ἄλλο δένδρο 'βάζαμε ξανθὲ ρεπουμπλικάνο,
δὲν θὰ τὴν 'πάθαινα κι' ἐγὼ μ' αὐτὸν τὸν Ζαβιτσάνο.
Ὁ Ζαβιτσάνος μ' ἔφαγε, μ' ἔπιτσε χολαῖς...
Ράλ.—Χρυσό μου, μὴν πικραίνεσαι, χρυσοῦλί μου, μὴν κλαῖς.

—

Κον.— "Αν ἄλλο δένδρο 'βάζαμε
τώρα δὲν θὰ ρεμβάζαμε
σὲ τούτους τοὺς πευκῶνες
οἱ δρὸ μας κατὰ μόνας.

—

Ράλ.—Αὐτὸς ὁ κύριος λαὸς δὲν εἶναι στὰ καλά του...
καλλίτερ' ἀραπόσταρο νἄβαζα τοῦ γκλάτου.

Ἴσως μὲ τοῦτο νἄβγαιναν Ἕλληνες περισσότεροι
καὶ λαϊκοὶ λιγώτεροι.

—

Κόν.—Ἡ σκιὰ τοῦ Ζαβιτσάνου, τζόγια μου, μὲ φοβερίζει:..
ἄχ! αὐτὸς ὁ παλιοπεῦκος ἦταν συμφορὰ γιὰ μᾶς,
κι' ὅταν αὔρα ζεφυρίτις νὰ πευκῶνας φιθυρίζῃ
ἐνθυμοῦ τὰς τελευταίας τῶν ἐρώτων μας στιγμάς.

—

(Ἐνῷ τοιαῦτα λέγουν ἀκούεται νὰ φάλῃ
μία ξυλένια μούσῃ:
κόφτο τὸ πεῦκο, Κόντε, κόφτο τὸ πεῦκο, Ράλλη,
καὶ δὲν σᾶς πάει γουρι.

—

(Μὰ κι' ὁ Μπουφίδης ἔρχεται κοντὰ των μὲ λαχτάρα
καὶ μιὰ παλιὰ κιθάρα,
ποὖναι τοῦ Κόντε στύλος
καὶ πρῶτος πρῶτος φίλος,
κι' ὁ Κῶστας Ἀγγελόπουλος εἰς τὴν παλιὰ Βουλὴ
τὸν ἔλεγε τοῦ κέμματος τὸν Μεφιστοφελῆ.)

Ὁ Μπουφίδης ὁ πολὺς εἰδὼς Μεφιστοφελῆς.

—

Κατερίνα ἐντολατόρατα,
περκὲ τάκαναν σαλάτα;
περκὲ τέτοιο 'ξαρνικό;

—

Δὲν βαρεῖ γιὰ μᾶς λαγοῦτο...
Κατερίνα, εἶναι τοῦτο,
ποὖγινε 'στὸν Κρητικό;

—

Μαύρου πεύκου πέφτων φύλλα,
μπρὸς καὶ πίσω μου μαυρίλα,
σκότος γύρω μου βαθύ.

—

Ποιὸς τὴν συμφορὰ θ' ἀκούσῃ
τοῦ Μπουφίδη μὲ τὸ μοῦσι,
καὶ δὲν θὰ συγκινηθῇ;

—

Ποιὸς 'πιστεύει ποτέ, παιδιά,
πῶς κι' ἡ δική μου Λειβαδιὰ
τὸν Κρητικὸ θ' ἀσπρίσῃ
κι' ἐμένα θὰ μαυρίσῃ;

Ψηφίσετε, τοὺς ἔλεγα καὶ τὸν μπαμπὰ τὸν λέοντα,
ψηφίσετε καὶ τὸ παιδί, τὸν σκύμνο του τὸν Κρέοντα,
μὴ χάτε κρέας, βρὲ παιδιά, μὴ κρίατος κραιπάλη,
γιατ' εἶναι καὶ σαρακοστὴ τῆς Παναγίας μεγάλη.
Τοῦ κάκου, δὲν μ' ἀκούσανε... γιὰ τούτους βρέχει πέρα...
κρέας ζητοῦν τοῦ Κρέοντος, κρέας καὶ τοῦ πατέρα.

Καὶ τώρα χαῖρε, Λειβαδιὰ μὲ τὰ παχειὰ λειβάδια,
ποὺ μαύρισες τὸ μάτι μου,
χαῖρε καὶ σύ, Κορφιάτη μου,
μὲ τὰ πολλὰ κοπάδια.

Μαύρεσαν καὶ τοὺς Κρέοντας
καὶ τοὺς μουσάτους λέοντας
τοὺς ὑπὲρ σοῦ παλαίοντας
καὶ τώρα πᾶνε λέοντας
καὶ τὴν μαυρίλα κλαίοντας.

—

Τί τοὺς θέλατε τοὺς πεῦκους... ἄχ! ἐλιά, καὶ σὺ κορδόνι.. ἐνεὶ τέτοια φάλλων κι' ἡ δρὸ στρούγγαις, κι' ἡ παράστασις τελεύ-

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα 'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑνακόσια δέκα
κι' ἕλα τὰ σαθρὰ παλέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δέκα φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Αἰγοῦστου πρώτη κι' εἰκοστή,
Κυβέρνου δρᾶσις σεβαστή.

Χίλια τέσσερα μετρῶ κι' ἑκατὸν τριάντα.
προμηνύονται πολλὰ σοβαρὰ συμβάντα.

Ἡ Τουρκία δὲν τοὺς θέλει καὶ φωνάζει κάζους μπέλλι.

—

Πάψε τώρα, Ρωμιοσύνη, γιὰ Συντάγματα νὰ λὲς,
κατ' οὐσίαν εἶσαι κράτος σὲ πολλοὺς ὑποτελές.
Δὲν σ' ἀφίνουν ὅπου θέλεις νὰ τὸν βγάλῃς Βουλευτή,
καὶ προστάται σου καὶ Τοῦρκοι σὲ τραβοῦν ἀπὸ ταυτί.
Ὡς κι' αὐτὸν τὸν Βενιζέλο τὸ Νυβάνι δὲν τὸν θέλει
καὶ φωνάζει κάζους μπέλλι.

—

Πληρεξούσιοί σου θέλεις νὰ γενοῦν καὶ Κρητικοί
πρέπει πρῶτα νἀ' ρωτήσῃς τὸν Ριφὰτ καὶ τὸν Χακῆ.
Θέλεις Βουλευτὴ νὰ κάμῃς
κάθε ντόπιο σου φωστῆρα;
εἰς τὸ μέλλον, κακομοῖρα,
θἄ' ρωτᾷς καὶ τὰς Δυνάμεις,
κι' ἐν τολμήσῃς νὰ τοὺς πῇς τί σας νοιάζει, τί σας μέλει,
πέρνουνε φωτιὰ κι' αὐτοί, καὶ σοῦ λένε κάζους μπέλλι.

—

Πάψε τώρα, Ρωμιοσύνη, γιὰ Συντάγματα νὰ λὲς,
κατ' οὐσίαν εἶσαι κράτος οἱ πολλοὶ ὑποτελές,
κι' ἀπορῶ πῶς σ' ἐπιτρέπουν νὰ ψηφίζῃς τὸν Στρατούλη,
τὸν Μπενάκη τὸν Καζάζη, τὸν Τζεβὰ καὶ τὸν Κατσούλη,
κι' ἀπορῶ πῶς καὶ γιὰ τούτους κεμμιὰ νότα δὲν σοῦ στέλλει
ὁ Κερὶμ' Ἀγᾶς ἐκεῖνος, καὶ δὲν σκούζει κάζους μπέλλι.

—

Σκύψε πάλι ταπεινὴ σὲ προστάτας καὶ Τοῦρκο,
πρωτοῦ κι' ἄλλη ξαναφᾷς δυνατὴ κατραπακιά,
βάλε ρήγανη 'στὰ κῶρε τῶν θεσμῶν καὶ 'στὴν τιμή των,
βράζε τῆς ἐλευθερίας σου γιὰ νὰ πίνῃς τὸ ζουμί των,
γίνε τῶν Κερὶμ' Ἀγάδων, γίνε τοῦ ντουνιᾶ κοπέλι,
κι' ὅ,τι κάνεις καὶ δὲν κάνεις νὰ τὸ κρίνουν κάζους μπέλλι.

Στὸ Μαυροβοῦνι τὸ κλεινὸν κι' ὁ Φασουλῆς τῶν Ἀθηνῶν.

—

Φ.— Περικλέτο μου γεωργόνι,
βρίσκεσαι 'στὸ Μαυροβοῦνι.
Βλέποντας ἡ Ρωμιοσύνη πῶς πηγαίνει τώρα ντίρτα
'πέταξα κι' ἐγὼ 'στὸ κράτος τοῦ καθέμενου τοῦ Νικήτα,
γιὰ νὰ συγχειροχροτήσω
τὸ λαμπρὸν Ἰωβιλαῖον,
κι' εὐλαβῶς νὰ χαιρετήσω
Ἡγεμόνα γηραλέον.

—

Σκν τὸν χέχα περπατῶ
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κυττῶ,
μὰ δὲν βλέπω τῆς Ἀθήνας φωτοβόλον ἥλιον...
ξέρεις πῶς τὸ Μαυροβοῦνι γίνεται Βασίλειον.

—

Ὁ δὲ πρώην Ἡγεμών,
ποὖναι φίλτατος ἡμῶν,

Βασιλιᾶς θὰ γίνῃ τώρα,
καὶ τοῦ στέλλουν δῶρα.

—

Χαῖρε,λέγω,Μαυροβοῦνι,γῆ κατέξηρες καὶ στείρα...
νάσευ κι'ἐ Διάβολός μας μὲ τοῦ στόλου μας τὴν μοῖρα.
Στοῦ Καττάρου τὰ νερὰ
βλέπω ν'ἀγκυροβολοῦν
Βέλος,Νίκη,καὶ Ψ'αρρά,
καὶ τὰ ζῆτω προχαλοῦν.

—

Ἤλθανε νὰ χαιρετήσουν ἕνα πρῴην'Ηγεμόνα
μὲ Βασιλικὴ Κορῶνα,
καὶ γιὰ τοῦτη τὴν τιμὴ δὲν εἰξεύρεις,κασιδιάρη,
κι'ὁ Νικήτας πῶς ἐχάρη.

—

Καὶ τὸ κράτος τῶν'Ελλήνων
'στὸν Νικήτα γόνυ κλίνον
εὐλαβῶς τὸν χαιρετᾷ.

—

Κι'ὁ Νικήτας δακρυσμένος
στρέφει πρὸς τὸ τρέχον γένος,
ποῦ σιγμὴ δὲν σταματᾷ.

—

Καὶ μὲ στόμα καὶ μὲ πένα
χαιρετῶ καὶ τὴν Μιλένα,
χαιρετῶ καὶ τὸν Δανῆλο,
καὶ τὸν κάνω πρῶτο φίλο.

—

Βλέπω τοὺς Μαυροβουνίους,
ποῦ τοὺς λὲν ἀρειμανίους,
μὰ δὲν μοῦ κτυποῦν'στὸ μάτι.

—

Καὶ γελῶνται,δρὲ μπίρο,
τοῦ Νικήτα των οἰκτείρω
τὸ πτωχότατον Παλάτι.

Περικλέτο,κύττα κύττα
τὸ Παλάτι τοῦ Νικήτα,
ποὖναι πρῶτο'στὰ ψηλά

—

Τί Παλάτι χαμηλό!..
τί Παλάτι!..πῶς γελῶ...
τί Παλάτι!...χά!χά!χά!

Μοῦ λένε,Περικλέτο,πῶς χαρτοσιὰ δὲν πιάνει
ἐμπρὸς εἰς τὸ'δικό μας ...μήτε χοροὺς δὲν κάνει,
καὶ μήτε κὰν Αὐλάρχας δὲν ἐχ'ἰδιαιτέρους
κι'ὑπνότας καβαλέρους.

'Εγὼ συνειθισμένος'στὴν δόξαν τὴν ἀΐδιον
τῆς γῆς τοῦ Παρθενῶνος,
δὲν ξέρεις πῶς τὸ βλέπω καὶ τοῦτο τὸ κρατίδιον
τοῦ πρῴην'Ηγεμόνος.

—

Παλάτι γιὰ τὸν τύπο καὶ γιὰ τὸ θεαθῆναι,
Παλάτι,βρὲ φωρίτη,
ὁποὺ θαρρεῖς πῶς εἶναι
σὰν τὸ'δικό μου σπῆτι.

—

'Εγὼ συνειθισμένος εἰς τὰς Ἰοστεφάνους
καὶ 'στὰ μεγάλα πλούτη τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,
δὲν ξέρεις πῶς τοὺς βλέπω κι'αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς νάνους,
ὁποῦ τοὺς βέρνει πάντα φτώχια καὶ τῶν γονέων.

—

'Εγὼ δὲν κρλακεύω σὰν ἕνα κι'ἄλλον μάλακα,
ἐγὼ συνειθισμένος'στὴν γῆν τὴν ἐριβάλακα
δὲν εἰμπορῶ νὰ βλέπω τόσης πενίας χάλι...
φαντάσου ποῦ δὲν ἔχουν ἀπέμη Παρλαμέντο.
καὶ λένε τέτοια φτώχια πῶς τοὺς κτυπᾷ μεγάλη,
ποῦ δὲν'μποροῦν νὰ κάνουν κανένα φαλιμέντο.

—

Τί κράτος καὶ τί πλάσις
ὄντως πρωτογενής,
ἐδῶ καμμία δρᾶσις
καὶ παντωλὸς κανείς.

—

Τί κράτος,ποῦ μοῦ λένε πῶς δανεικὰ δὲν πέρνει...
Βασίλειον τοιοῦτον'μπορεῖς νὰ τὸ τιμᾷς;
φαντάσου,Περικλέτο,τί προστυχιὰ τοὺς θέρνει,
ποῦ διεθνεῖς ἐλέγχους δὲν ἔχουν σὰν κι'ἐμᾶς.

—

Ὀπεία χυδαιότης
καὶ προστυχάντζα πρώτης.
Κράτος χωρὶς ἐλέγχους καὶ δίχως φαλιμέντα
δὲν εἶναι γιὰ κουβέντα.

—

Πούσαι,φωνάζω πάλι,πατρίδα μου μουφλοῦζα,
ποῦ κάνεις φαλιμέντα μὲ λογικὴ καὶ γνῶσι,
κι'ἐν τούτοις ἐντιμᾶσαι κι'ἐμπρός σου στέκουν σοῦζα
μὲ τὸν παρά'στὸ χέρι καφαλαιοῦχοι τόσοι.

—

Πούσαι,πατρὶς'Ελλάς,
τρὲ νὰ πστεγκὲ καιλάς,
σὺ φιφτυτοῦ κυρία,τοῦ πλούτου,τῆς χλιδῆς,
ὁποῦ κι'ἐλέγχους ξένων κατώρθωσες νὰ 'δῇς.

—

Ποῦ σαι,πατρὶς Ἑλλὰς μου,πεῖχεις μεγάλα χάλια,
μὰ θρῆς εὐγενικά,
κι'ὅλοι'μπροστά σου τρέχουν μὲ τόσα παρακάλια
νὰ πάρῃς δανεικά.

—

Πούσαι,πατρίς,ποῦ σὲ κοσμεῖ κάθ'εὐγενείας χάρις,
καὶ σὰν σοῦ δίνουνε λεφτὰ
σὺ μόλις στρέφεις πρὸς αὐτά,
καὶ μόλις καταδέχεσαι μὲ ζόρι νὰ τὰ πάρῃς.

—

Πούσαι,πατρίς.'Ανατολὴς καὶ Δύσεως καμάρι,
ποῦ τόσοι φίλοι σου θαρροῦν ὅτι τοὺς κάνεις χάρι
νὰ πέρνῃς ἀπ'αὐτοὺς λεφτὰ,καὶ τὄχουν γιὰ τιμὴ των
ὑπὸ τὴν σκέπην νὰ τὰ τρῷς κλεινῶν ἀρχαιοτήτων.

—

'Εδῶ κανεὶς δὲν φαίνεται πολιτισμὸς ἐν γένει,
μήτε τῆς Κυβερνήσεως ἐφημερὶς δὲν ὑγαίνει,
μήτε Πανεπιστήμιο κανένα θ'ἀντικρύσῃς,
μήτε Παναγιωτόπουλο γιὰ τὰς ἐκκαθαρίσεις.

—

Πολιτισμὸς κανένας...ἀνθρωπει τοῦ δουνοῦ
μ'ἁρματωσιαῖς γεμάτοι χωρὶς λογάδα νοῦ.
Δὲν ξέρουν ἀπὸ λόγια κι'ἀπὸ ρητορική,
μήτε μεταναστεύουν εἰς τὴν'Αμερική.

—

Χωρὶς καμμιὰ σοφία,
χωρὶς Ρωμηῶν προσόντα,
ζοῦν μὲ κτηνοτροφία
κι'ἐξάγουν προϊόντα.

—

Ποτὲ δὲν συλλαμβάνουν κανένα μέγα σχέδιον
καθὼς αὐτά,ποῦ τρέφουν τὴν νέα Ρωμιοσύνη,
καὶ συνορεύουν μόνον μὲ τὸ Κοσσυφοπέδιον,
καὶ μὲ τὴν Δαλματία καὶ τὴν'Ερζεγοβίνη.

—

'Η μικρὰ τῶν ἡ πατρὶς ἤτανε'στοὺς Τούρκους σκλάβα
σὲ παρψυχημένους χρόνους,
κι'ἔχουνε κι'αὐτοὶ προγόνους,
τὸν μεγάλο Δανιὴλ καὶ τὴν Πέτροβιτς τὴν Σάββα,
καὶ τὸν Πέτροβιτς τὸν πρῶτο καὶ τὸν Πέτροβιτς τὸν ἄλλο,
ποῦ καὶ ρόλο τροβαδούρου λὲν πῶς ἔπαιζε μεγάλο.

—

Πέτροβιτς καὶ Πέτροι μόνον
ἐκυβέρνησαν πρὸ χρόνων
εἰς τὴν χώραν τὴν πετρώδη.

—

Συνεκλόνισαν τοὺς Λέρους
καὶ σ'αἱματηροὺς πολέμους
εὔκολα δὲν'πῆρ αν πόδι.

—

Δανιὴλ ὁ πρῶτος ἦτο πρῶτος πρῶτος 'Ηγεμών,
τὸν ἐβόᾶσαν μεγάλως τῶν ἁρμάτων ἡ σπουδή,
τοῦτον δὲ τὸν διεδέχθη μὲ περίσσειαν τιμῶν
ὁ Νικόλαος ὁ πρῶτος,ὁ Νικήτας δηλαδή,
οὗτινος ἐπιτελοῦμεν τὸ λαμπρὸν Ἰωβιλαῖον
μὲ πομπὰς καὶ πανηγύρεις ἀνταξίας Βασιλέων.

—

'Έχουνε κι'αὐτοὶ προγόνους ἔργων ἀξιοθαυμάστων,
ποῦ τοὺς ἔχει στέψ'ἡ Νίκη,
μὰ σὰν ἄξεστοι κι'ἀγροῖκοι
δὲν σκαρόνουν ἐπικλήσεις κάθε τόσο'στὰς σκιάς των.

—

Μεγαλύνω τὸν Νικήτα κι'ἐωχαίρω'στὴ χαρά του,
μὰ δὲν'βρίσκω'στὴν Κετίγνη καφενὲ τοῦ Ζαχαράτου,
καὶ σκασμένος λέγω τότε:
ἀδελφοὶ Μαυροβαγιῶται,
πῶς Βασίλειον θὰ γίνῃ μιὰ τσιαὺτ 'Ηγεμονεία,
ποῦ δὲν ἔχει καφενεῖα;

—

Παρὰ τὰς ὄχθας τὰς ξηρὰς τοῦ ποταμοῦ τοῦ Τσέτα
καθίζω μελαγχολικὸς καὶ σκέπτομαι,μαΐζέτα,
τί διάβολο τοὺς'κάπνισε καὶ θέλουνε κι'ἐκεῖνοι
καλὰ καὶ σώνει τώρα
Βασίλειον νὰ γίνῃ
καὶ τοὔτ'ἡ Τσερναγόρα.

—

Παρὰ τὰς ὄχθας σταματᾷ τοῦ ποταμοῦ Μοράκα,
καὶ σκέπτομαι,βρὲ βλάκα,
πῶς ἔχει τόλμην νὰ ζητῇ κορῶνα Βασιλέως
ἕνας μικρὸς ξερότοπος χωρὶς Ἑλλάδος κλέος.

—

Παρὰ τὰς ὄχθας σταματᾷ τοῦ ποταμοῦ Ριέκα
καὶ λέω γιὰ τὴν δέσποινα τοῦ πτωχοπλατιγιοῦ
πῶς θὰ γενῇ Βασίλισσα νοικοκυρὰ γυναίκα,
ποῦ λένε πῶς'συνείθισε'στὴ λάτρα τοῦ σπητιοῦ;

—

Τὸν'Ηγεμόνα,Περικλῆ,κι'ἀπὸ κοντὰ τὸν εἶδα
καὶ τὴν Ἡγεμονίδα,
ζωὴς ἐντύπωσι καμμιὰ δὲν μοῦκανε κανένας,
μοῦ'φάνηκαν σὰν τοὺς Ἴκσιώς τοὺς παλαιοὺς ποιμένας.

—

Μήτε γαλαζοαίματοι δὲν εἶναι,τραγογένη,
κι'ὁ τίτλος ὁ Βασιλικὸς σὲ τούτους δὲν πηγαίνει,

καὶ τὸν Νικήτα βλέποντας καὶ τὴν γρηὰ του Λάκαινα,
δίχως καθέλου νὰ 'ντραπῇς
ἀμέσως σοῦρχεται νὰ 'πῇς
ἐκεῖνον γέρο-Νικολῆ κι' ἐκείνη Νικολάκενα

—

Ἀπὸ σοῦ κι' ἀπὸ ράτσα καθὼς ἄλλους δὲν τοὺς βρῆκα...
βλέπω καὶ τὴν Ποδογρίκα,
μὰ μὲς' στ' ἄλλα διακρίνω,
Περικλέτο μου, κι' ἐκεῖνο
τὸ περίφημο Δουλάνο.

—

Εἰς αὐτὸ τὸ Μοντενέγρο
ἄνθρωπο δὲν βρῆκ' ἀλέγρο,
ποῦ νὰ μ' ἐρωτήσῃ κάπιως καὶ γιὰ τὴ δική μας γῆ
καὶ ποιὸς βγῆκε καὶ δὲν βγῆκε στὴς Διπλῆς τὴν ἐκλογή.

—

Τί προσμένεις, ἀδελφέ μου,
ἀπὸ μέρος σὰν κι' αὐτό,
ὅπου δὲν χρωστᾷ λεφτὸ
κι' ἄνδρας τρέφει τοῦ πολέμου;

—

Τί προσμένεις ἀπὸ τούτους τοὺς ἀγροίκους, τοὺς ἀσόφους,
τοὺς ἁπλοῦς, τοὺς κτηνοτρόφους;
Τί προσμένεις ἀπὸ τούτους, ποῦ δὲν ἔχουν καϋμό,
καὶ δὲν ξέρουν τί σημαίνει κάλπης ὄχι, κάλπης ναί;
Τί προσμένεις ἀπὸ τούτους, Περικλῆ τῶν Ἀθηναίων
προστυχιὰ καὶ τῶν γονέων.

Εἰς τὸν Νικήτα τὸν Ἠγεμόνα, ποῦ Βασιλέως βάζει κορῶνα.

—

Βαστῶντας κλῶνο πεύκου 'στίνα χέρι
καὶ 'στάλλο μιὰ σημαία γαλανή,
θερμῶς ἡ Ρωμιοσύνη σὲ συγχαίρει
καὶ σὲ τὸν Βασιλέα προσκυνεῖ.

—

Ἀπὸ πολλαῖς μουντζούραις ἐκλογῶν
τὸ δόλιο τὸ Ρωμαΐκο βγαλμένε
κι' ἀπὸ πολλαῖς τραχάλαις κουρασμένο
προσέρχεται 'στὸν Θρόνο σου σφριγῶν.

—

Ἔπαιξε καθὼς πάντοτε τὸν ρόλο του,
καὶ τώρ' ἀπηλλαγμένον κάθε πόνου
στέλλει 'στὸ Μαυροβοῦνι καὶ τὸν στόλο του,
στέλλει καὶ τὸν Διάδοχο τοῦ Θρόνου.

—

Ἴσως κι' ὁ Βασιλῆᾶς μας ἐδῶ πέρα
νάρχόταν γιὰ τιμὴ περισσοτέρα,
μὰ 'πῆρε τῆς Κυκλάδες μας παγάνα
καὶ τώρα γιὰ τὴν Ἄνδρο βάζει πλώρη,
καὶ τρέχει καθεμίαν παραμάννα
κι' ἐνθουσιοῦν τῆς Ἄνδρου βρακοφόροι.

—

Τὰ νέα μας τὰ σύμβολα γιὰ δῶρα
τὰ φέρνω 'στὴ φτωχὴ τὴν Τσερναγόρα,
καὶ βάλε τα στολίδια 'στὴν κορῶνα σου
κι' ἔδγα 'στὴν ἀγορὰ μὲ τὴν κεκκώνα σου.

—

Δέξου προσρήσεις, Βασιλῆᾶ τῶν Μελανῶν Ὀρέων,
κι' ἐκ μέρους τῆς ἐνδόξου γῆς Πρωθυπουργῶν μοιρίων,
δέξου προσρήσεις, Ρήγα,
κι' αἰώνιον μόχθους τρύγα.

—

Σὰ χαιρετῶ, τῶν Μελανῶν Ὀρέων ἀετέ,
Νικήτα πτερωτέ,
σὲ χαιρετῶ, τῶν Μελανῶν Ὀρέων λεοντάρι,
κι' ἡ Ρωμιοσύνη μαΐρισε τοῦ παίκου τὸ κλωνάρι,
καὶ Ράλλαρον χρυσόξανθον καὶ Κόντε Κερκυραῖον
τοὺς ἔχει κάνει Βασιλεῖς τῶν Μελανῶν Ὀρέων.

—

Κι' ἂν σὲ θαυμάζουνε χαζοί,
ἐγὼ δὲν θέλω σχέσι
μὲ Βασιλῆᾶ μπουρζοαζί,
ποῦχε σπαθὶ 'στὴ μέση.

—

Χαῖρε, Ρήγα ζηλευτέ,
ἂν κι' ὁ Φικουλῆς ποτὲ
δὲν θαυμάζῃ Βασιλίσκο,
ποῦ σὰν θέλῃ κάτι τί
μὲ τὴν πάλα τὸ ζητεῖ,
κι' ἔχει μίνα μὲ τὸν ἴσκο.

—

Δὲν μ' ἀρέσει, δὲν μ' ἀρέσει Βασιλῆᾶ; Μαυροβουνιώτης,
ποῦχει τὴν ἀνοησία
νὰ περνᾷ σὰν στρατιώτης,
καὶ νὰ γίνεται θυσία.

—

Κι' ὅταν πέρασες τρὶ χρόνων
ἐκ τῆς γῆς τῶν Παρθενώνων,
ποῦ καθένας ἀνοιχτῆ,
εἶπανε δικαίως τότε
φιρτυτοῦ μας Κηφισιῶται:
κὲλ ρὸ μπουρζοαζί.

—

Νικήτα πολιτίσου,
γιατ εἶναι καὶ 'ντροπή σου
μέσα σὲ μιὰ κατάστασι πρωτογενῆ νὰ μένῃς,
ἐνῷ λυσσᾷ πολιτισμὸς παντοῦ τῆς οἰκουμένης.

—

Μὴν εἶσαι νὔπι ἀρχαϊκὸς
καὶ πάλαις μὴν κρατῇς...
μοῦ λένε καὶ δραματικὸς
πῶς εἶσαι παιγνίς.

—

Κι' ἂν ἔχῃς γράφει δράματα, Νικήτ' ἀγαπητέ,
ἄγνωστα καὶ γνωστά,
δός τα 'στὴν Νέα τὴ Σκηνὴ καὶ 'στὸ Βαριετὲ
νὰ πάρῃς ποσοστά.

—

Εὐρὶ τὸ Μαυροβούνιον... ἤχαν ἁρμάτων ἤχοι...
ἂς λάμπῃ 'στὴν κορῶνα σου τιμὴ κι' εὐδαιμονία,
καὶ τὸ τρελλὸ Ρωμαΐκο, ποῦ πάει μὲ τὴν τύχη,
μπορεῖ κι' ἀπὸ Βασίλειο νὰ γίν' Ἡγεμονία.

—

Ἔτσι τὸν προσεφώνησα τὸν νέον Βασιλέα,
καὶ μετ' ὀλίγον ἐχρεμπιακκέλλα νυσταλέα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔκτον κι' ἑκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα 'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

ΧΩ.με κι' ἐνιακόσα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ σύνδρομαι—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Σύνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δὲ μᾶς μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Αὔγουστος, εἴκοσι κι' ὀκτώ,
θἄχωμε γλένα τραντακτό.

Ποιὸς ντος χίλια πέντε κι' ἑκατὸ τριάντα,
κι' ὁλοένα πέφτει μία κι' ἄλλη ράντα.

Φθάνει τώρα σοβαρὸς Συνελεύσεως καιρός.

—

Π.—Τί κάνεις;
Φ.— Ἀνταρτιάζομαι 'στοῦ κόσμου τὴν ἀντάρα
καὶ τὴν Ἐθνοσυνέλευσι προσμένω μὲ λαχτάρα.
Π.—Ἀπ' τὴ Βουλὴ κι' ἐγὼ περνῶ καὶ λέω μοναχός μου:
πότε θ' ἀνοίξῃς, ζήγλα μου, παρηγοριὰ τοῦ κόσμου;

—

Δραβαίνεις ἔξω τῆς Βουλῆς καὶ ὅλέπεις φασαρία,
κυττάζεις ἔξραις πρὸ πολλαῖς,
καὶ μὲ χαρὰ μονάχος λὲς
πῶς τώρα πιὰ γιὰ σίγουρα θἄ 'σώμε σωτηρία.

—

Κέρνα με νὰ σὲ κερνῶ...
κύτταξε μορφὲς ποικίλας...
ἀπὸ τὴ Βουλὴ περνῶ
κι' ἄρατε, φωνάζω, πύλας
ἀνακαίνιος νὰ γίνῃ
μὲ τὴν νέα τὴν Σελήνη.

—

Ἄρατε, φωνάζω, πύλας, πατριῶται κεχηναῖοι,
νἄμπουν παλαιοὶ καὶ νέοι,
καὶ τὰ μάτια νὰ χορτάσουν ἀπὸ στρατιὰς σωτήρων
καὶ πραγματικῶν φωστήρων.

—

Ἄρατε νὰ 'μποῦν ἐκεῖ
φλέγοντες Συντακτικοὶ
κι' Ἀναθεωρητικοί.

—

Ἄρατε νὰ 'μπῇ, παιδιά,
μὲ τοῦ πεύκου τὰ κλαδιὰ
κάθε Μωϋσῆς ἀρχαῖος,
ποῦ πρὸς γῆν ἐπαγγελίας
τὴν καλέβα τῆς εὐκλείας
τὴν ὁδήγησε τυχαίως.

—

Ἄρατε, φωνάζω, νἄμπῃ κάθε καρυδιᾶς καρύδι,
ἄρατε νὰ 'μπῇ κι' ὁ Κόντες ἀλλὰ δίχως τὸν Μπουρβῆ,
ἄρατε νὰ 'μπῇ κι' ὁ Ράλλης,
ὁ μηνίων χρυσομάλλης,
ποὺ 'ξυπνὸς καὶ κειμισμένος σὰν μεγάλο ξωτικὸ
ὅλέπει 'μπρὸς τὸν Κρητικό.

—

Ἄρατε, φωνάζω, πύλας νἄμπουν ἐργασίας ἄνδρες
καὶ κοτσύφια καὶ γαλιάνδραις,

νάμπουν καναρίνια, πλάρια,
σπίνοι, σαντεκλαίρ, κοκόροι.

—

Άρατε νάμπουν κι' άηδόνια νέα και παλιά συγχρόνως,
άρατε νά μάς μεθύσ' τών λαρυγγισμών ό τόνος,
άρατέ τας νάμπη κάθε καλλικέλαδο πουλί,
νάμπουν και κορυδαλοί,
νάμπουν και μικροί μεγάλοι
κόρακες και παπαγάλοι.

—

Άρατε, φωνάζω, πύλας τής Βουλής τών Κοινοτήτων,
νάμπουν άπ' έδώ κι' έκεί
τόσοι νέοι λαϊκοί
και πλήθος άνεξαρτήτων.

—

Άρατε, φωνάζω, πύλας νάμπη κι' ή διπλωματία
κάθε νεφελιγερέτου,
νάμπη κι' ή δημοκρατία
τού κυρίου Φιλαρέτου.

—

Άρατε νά' μπούν δυνάσται,
νάμπουν πρώτοι ριζοσπάσται,
νά ξερριζωθή μέ τούτους, Περικλέτο ριζηβόν
καθεμία σηπεδών.

—

Όλοι χαίροντες έστέ,
κάν έλεύθεροι, κάν δούλοι...
νά και σοσιαλισταί
μέ τόν Πλάτωνα Δρακούλη.

—

Άρατε νά' μπούν φατρίαις
μέ θερμάς φιλοπατρίαις,
ξεπεσμένα κέμματα.

—

Άρατε νά' μπούν φαγάδες,
πού κουρντίζουνε καυγάδες
μοναχά γιά στόματα.

—

Άρατε νά' μπούν συνάφια καθ' όμάδας και κατ' είδη,
μέλλοντες Πρωθυπουργοί,
και πεινώντες γεωργοί
μέ τόν Τριανταφυλλίδη.

—

Άρατε, φωνάζω, νάμπουν και λαλίσταιαις κορώναις
μέ λαλήματα τρελλά,
πού μπορούν νά' ποΰν πολλά
γιά πορφύραις και κερώναις.

—

Άρατε, φωνάζω, πύλας, όλοι χαίροντες έστέ,
νάμπουν και τών καφενείων γέροι γερουσιασταί,
νά φωνάξουνε κι' έκείνοι και ποδάρι νά πατήσουν,
και τήν σύσταση μεγάλης Γερουσίας νά ζητήσουν

—

Άρατε νάμπουν Κάτωνες,
νά' μπούν και Κιγκινάτοι,
και μείζονες κι' έλάττονες,
και γλωσσοχαμπανάτοι.

—

Άρατε νάμπουν άριστείς φρονήματος άκμαίου,
πού χαραυγήν ύπόσχονται περικλεούς ήμέρας.

κι' όσοι ζητούν αίμοχαρείς νύκτας Βαρθολομαίου
και νά περάσουν όλους μας έν στέματι μαχαίρας.

—

Έμπρός, έμπρός, άνοίξετε Βουλήν έπαγγελίας,
γιά νάμπουν και Κασσιανάς,
γιά νάμπουν και Μαγδαληνάς,
πού τώρα χύνουν δάκρυα πικράς μεταμελείας.

—

Άρατε μία θύελλα
ρητορική νά γένη,
νά' μπούνε μέ μονύελα
και διπλωμάται ξένοι.

—

Κι' άν έως τότε Πρεσβευτής ξανάλθη κι' ό Νομπή,
δέχθητε και τόν Τσορκαλά,
κι' αμέσως μέ χαρά όλα
άρατε πύλας στόν πιστόν τής Ήλης έν πομπή.

—

Άρατε πύλας, άρχοντες, σέ πλήθος περισσόν,
ν' ά γίνη Πύργος τής Βαβέλ και σύγχυσις γλωσσών,
τ' ής Εύνοσυνελεύσεως ν' άρχίσωμε τό γλέντι,
ν' ά χάσ' ή μάννα τό παιδί κι' ό σκύλος τήν άφέντη.

—

Γιά Συνέλευσι δίψω...
άρατέ τας έν τιμή,
νά μήν τρώμε τό ψωμί
σάν και σήμερα λειψό.

—

Άρατέ τας τέλος πάντων νά μάς φέξη σωτηρία
και νά' μπή στά θεμέλια
ό λαός κι' ή μορταρία.

Στέκει στής Βουλής τήν σκάλα μιά μ' φούμαρα μεγάλα.

—

Π.—Κι' έγώ τήν Ρωμηοσύνη κυττώ τήν κακομοίρα
μπρός στής Βουλής τήν θύρα,
και τήν ρωτώ μητέρα
τί κάθεσ' έδώ πέρα;

—

Κι' αύτή φωνάζει πικρά μπρός στή Βουλή καρτέρα
μέ στέφανα στό χέρι.
Στίκω, ίδώ μπαστάκας, και μέ παλμούς προσμένω
τό πέρνες ν' άνοιξη τό τρίς εύλογημένο.

—

Κυττάζω νέας έδρας έδώ νά κουβαλούν
και χείλη μαραμμένα γλυκοχαμογελούν.
Νέας σπιθάζουν έδρας... εύτυχισμένος χρόνος...
νέων έδρών τριγμός...
μ' αύτάς τάς νέας έδρας άπέραντα κάθε πόνος,
λύπη και στεναγμός.

—

Μ' αύτάς τάς νέας έδρας τό κράτος έδραιούται
τού νέου καθεστώτος,
και κάπως άραιούται
κι' ό βόρβορος ό πρώτος.

—

Μ' αύτάς τάς νέας έδρας δέν είμαι' στά σωστά μου,
και στερεόν κι' έδραίον
πυργόνεται μπροστά μου
κάθε καλόν κι' όραίον.

Κουβαλά κι' ό Φασουλής νέας έδρας τής Βουλής.

Χαρήτε πλέον τώρα...
νέων έδρών πλημμύρα,
νέων έδρών σωρός.

—

Καρδούλα μου ντιγιάντα,
πέρασε μιά γιά πάντα
τριοάθλιος καιρός.

—

Άχ! πότε θάλθ' ή πρώτη
νά μ' ξυπνήσουν κρότοι
τόσων πληρεξουσίων, κι' άλληλοβρίσεις φωναίς,
και νά γεμίσουν έδραις, πού χάσκουν άδειαναίς;

—

Άνοίξετε τάς θύρας,
κι' έχω πολύ σαβάντα
νά' δώ κι' άπό κοντά
τούς νέους μου σωτήρας.

—

Καρδιά μήν ύποφέρεις...
παντού χαρά και γέλως...
δέν λέγεται Λευθέρης
μόνον ό Βενιζέλος.

—

Τούς νέους τούς κυρίους,
όπού γι' αύτούς φριμάζω,
όλους Έλευθερίους
έγώ τούς ονομάζω.

—

Κι' όλους τώρα τούς καλώ
μέσα στήν παλιά μου Χάβρα,
κι' έπισ' στήν Άγία Λαύρα
Έλευθέρια τελώ.

Έλεύθεροι παντού κι' έλευθεριάζοντες,
έλευθερωμαχηταί,
δούλων έλευθερωταί,
κι' όχι φατριάζοντες.

—

Έλευθερίων σάλος,
προβαίνει κι' ένας κι' άλλος
πατρίδος δορυφόρος.

—

Έλευθερίων σχόλη...
πώς θά χωρίσουν όλοι,
πολύναι στενός ό χώρος;

—

Έλευθερίων κράτος,
Έλευθερίων νεύος...
αύξήσετε τό πλάτος,
αύξήσετε τό μήκος,
καθένας νά χωρέση
κι' όλα νά' δρούνε θέσι.

—

Άχ! πότε θάλθ' ή πρώτη ν' άπλώσω τής άρίδες
κι' άσφάλτους νά πατήσω νέου μεγάλου δρόμου...
άχ! πότε θάλθ' ή πρώτη νά δύω τής άκρίδας,
και τού λευκού νά δέσω καλά τόν γάϊδαρό μου.

—

Πότε σέ νέας έδρας παλιού Βουλευτηρίου
θά δώ τά πεινά των...
άχ! πότε θάλθη τέλος ή πρώτη Σεπτεμβρίου
νά δώ τά μουτσουνά των.

—

Νέας κυφέλης δόμοι,
νέων ίερώτων θρόμβοι,

μὲ νέαν ἀγωνίαν,
καὶ μίαν νέαν στάσιν
'στὸ δῆμ' ἀρεσκείαν.

—

Κόμμα Κόντε, κόμμα Ράλλη,
κόμμα τοῦ Μαυρομιχάλη,
κόμμα κι' ἄλλο τοῦ Ζαΐμη,
καὶ παληὰ καὶ νέα ζύμη.

—

Κόμματα Θεσσαλικά,
κόμματα γεωργικά,
κι' ἄλλα ριζοσπαστικά,
μέντζο δημοκρατικά,
καὶ σοσιαλιστικά,
καὶ καμπόσα τρωκτικά.

—

Κυττάζω τόσους Ἕλληνας ἐγκρίτους,
κυττάζω κι' ὅσους στέφει πεύκου κλῶνος,
κυττάζω λαϊκοὺς κι' ἀνεξαρτήτους
νὰ βλέπουνε τὸ δῆμ' ἀνυπερθύνως.

—

Πῦρ νέον ὑποκλέπτουν Προμηθεῖς,
μὰ καὶ Σαρῶν ὅρμοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα,
ὅπου μὲ μίαν ὄνου σιαγόνα
χίλια Ταμεῖα τρῶνε παρευθύς.

—

Κανένας 'στὸν καυγὰ
σκοπὸν δὲν κυνηγᾷ,
μήτε συμφέρον ἴδιον.

—

Καὶ λαίμαργον τὸ στόμα
δὲν δείχνει μήτε κόμμα,
μήτε καὶ κομματίδιον.

—

Ὅλοι γιὰ μὲ θυσία,
μήτε τὴν Ἐξουσία
ζητοῦν κοκκώνα νύφη
λογιωτάτων ἀτίφη.

—

Τουρλοῦ τουρλοῦ μηλιά,
τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια,
μὲ κάνουνε πολλὰ
νὰ λησμονήσω χάλια.

—

Ἔγλα μόλα, θ' ἁμολάρω,
σὰριος ὁ νέος πλοῦς,
καὶ μὲ φασαμὲν κελάρω
τοὺς σωτῆρας μου διπλοῦς.

—

Φθάν' ἡ πρώτη Σεπτεμβρίου,
τοῦ μηνὸς τοῦ σωτηρίου,
ἡ μεγάλη πρώτη φθάνει
καὶ παροξυσμὸς μὲ πιάνει.

—

Ἀνοίξετε τὰς θύρας, σκούζω μὲ παρακάλια,
σ' ὅσους θηρεύουν τρόπους καὶ μέσα νὰ γλυτώσω...
Θεούλη μου, τί σάλος, ἄλλα καὶ πόσων σάλια
μὲ κάνουνε ν' ἀλλάζω μεντύλι κάθε τόσο.

—

Ἀνοίξετε τὰς θύρας... ζήτω κι' ἐδὼ εἰδοί!..
κανόν. Θὰ κρατήσῃ,
ὁ δὲ Δραγούμης πρῶτος 'στὸ βῆμα θ' ἀνεβῇ
καὶ θὰ λογοδοτήσῃ.

—

Κι' ἐδῶνας θὰ ζητήσουν ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη
ἀπὸ τὸν Κυβερνήτη,
τοιαύτας θ' ἀπαιτήσουν καὶ παρὰ τούτων ἄλλα,
καὶ θὰ τοὺς 'μποδ' στῇ μύτη.

Κι' εἶναι τὰ μέλλ πιθανὸν
νὰ παίξουν τὰ παιδία,
κι' ἡ παλαιὰ τῶν εὐθυνῶν
νὰ γίνῃ κωμῳδία.

—

Κι' ὁ κόσμος θὰ χειροκροτῇ
τὸ μένος τῶν ἀγώνων,
κι' ὁ μὲν εὐθύνας θὰ ζητῇ
ἀπὸ τὸν δὲ μὲ τόνον,
καὶ θὰ μᾶς λὲν οἱ βλέποντες τὸν μάταιον ἀγῶνα:
στραβὸς βελόνι γύρευε μέσα 'στὸν ἀχυρῶνα.

Πάλιν ἐν παραβολῇ τὸ Ρωμαϊκὸ λαλεῖ.

—

Φ.—Εἶδες τὸ τράμ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ 'τίναξε τὸ φρένο
κι' ἔτρεχε κατρόναχο σὰν ἀφηνιασμένο;
Τῶδες τὸ τράμ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ τσάκισαν δαιμόνια
κι' ἐπῆγε 'στὴν Ὁμόνοια;

—

Τῶδες, ποῦ ξύπνησε πολλούς,
καὶ στύλους 'γκρέμισε 'ψηλούς,
καὶ δρόμους κατεσπάραξε;

—

Τρόμαξε μεγαθήρια,
κι' ἔμπρὸς 'στ' ἀφοδευτήρια
τῆς Ὁμονοίας ἄραξε.

—

Λοιπὸν τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν τῶν ἀφηνιασμένων
βλέπει τὸ τράμ, ποῦ τὸν ζυγὸν δὲν δέχεται τῶν φρένων,
κι' ἐν σοβαρᾷ παρεκβολῇ
ταιούτους λόγους ὁμιλεῖ:

—

Βλέπετε τὸ τράμ ἐκεῖνο, ποῦ 'στὸν τόπο τὸν φρενήρη
ξεφρενιάστηκε καὶ τρέχει κι' ὅ,τι βρῇ τὸ παρασύρει;
Βλέπετε τὸ τράμ αὐτό,
ποῦ δὲν τὸ βαστοῦνε φρένα,
κι' ἔχει δρόμο δυνατὸ
δίχως ἐδηγὸ κανένα;

—

Ἔτσι σὰν τὸ τράμ κι' ἐγὼ
τρέχω δίχως ὁδηγό.
Καὶ 'στὸ διάβα μου τρομάρες, βρόντια, ξαφνικὰ μεγάλα,
καὶ κατὰ τὴν φόρα πολλὰ καὶ τὴν ἀφθαστη πηλάλα
εἶδε νὰ μὴ σταματήσω κομματάκια καμωμένο
ὅπου καὶ τὸ τράμ ἐκεῖνο, ποῦ 'τρεχε ξεφρενιασμένο.

—

Τάδε φθέγγεται τὸ κράτος τῶν μεγάλων εὐθυνῶν
ἔξω φρένων καὶ φρενῶν,
κι' ἀκατάσχετον καὶ τοῦτο, Περικλῆτος, πηλαλεῖ...
Π.—Ὅδεν δέξου δρὸ χαστούκια, φρενιασμένε Φασουλῆ.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Σενατόριο μεγάλο 'στὸ Σαὶν-Κλοῦ τῶν Παρισίων
τῆς Μπενὰν τῆς Ἑλληνίδος, ποῦναι τόπος Ἠλυσίων.
Σενατόριο μεγάλο γιὰ τὸν κόσμο τὸν σακάτη,
Σενατόριο κι' ἐκείνων, ὅπου θέλουνε ραχάτι.
Ἄρρωστοι καὶ μὴ σὲ τοῦτον τὸν Παράδεισον καλοῦνται
νὰ περνοῦν ζωὴ καὶ κότα καὶ νὰ ζοῦν βασιλικά,
καὶ τῆς γῆς ἡ γλύσσας ὅλαις ἐκεῖ πέρα θὰ λαλοῦνται,
κι' ὅπορς Ἕλλην ἐκεῖ πάει θὰ μιλῇ κι' Ἑλληνικά.
Τελειότης κατὰ πάντα, νοσηλεία ζηλευτή...
τί μπιλιάρδα, τί λουτῆρες, τί καὶ τί καὶ τί καὶ τί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον κι' ἑκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα 'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνακόσα δέκα
κι' ὅλα τὰ σκαθρὰ πελέκια.

Τέσσαρες τοῦ Σεπτεμβρίου,
ἐναρξις Βουλευτηρίου.

Ποῦντος χίλια κι' ἑξῆ κι' ἑκατὸ τριάντα,
ὁ Πρωθιεράρχης ἥρως κατὰ πάντα.

Ἰωακεὶμ ὁ τρίτος μαχόμενος ἀτρύτως.

—

Νικητὴς ὁ Πατριάρχης καθενὸς Χριστιανοῦ
μὲ τὰ ὅρθ τῆς νίκης ὅπλα, τὴν ψυχή του καὶ τὸν νοῦ.

—

Καὶ μιὰ σκλάβα, μιὰ μητέρα,
μέσ' ἀπὸ δουλείας μάχη
κι' ἀπὸ ὄργγο περισσὸ
βλέπει δούλους ἐδῶ πέρα.
ποῦ δουλεύουν τὸ στομάχι
καὶ τὸν Μόσχο τὸν χρυσό.

Τῆς Διπλῆς ἡ τελετὴ κι' οἱ ξυλένιοι σκελετοί.

—

Φ.— Σκούντα, βρὲ Περικλέτο, νὰ μᾶς ἀνοίξουν θέα.
Π.— Τί κόσμος!.. καὶ δελόνι δὲν εἰμπορεῖ νὰ πέσῃ.
Τί σπρώξιμο, τί σκούντηματ!..
Φ.— Γιατί μὲ κντᾷς μαγάρα;
Π.— Ἐγὼ σὲ κντῶ; μὲ κντοῦν καὶ κντῶ...
Φ.— Θὰ φᾷς κκμμιὰ σφαλιάρα.

—

Ἤλθαν ἀπέξω καὶ πολλοὶ
μὲ φᾶσι δίχως φοῦντα...
Π.— Θὰ βγάλω λάζι, Φασουλῆ,
μ' αὐτὸ τὸ σκούντα σκούντα.

—

Φ.— Τρανὰ σημεῖα τῶν καιρῶν...
γιὰ κίτταξε, μαζέτα...
ἦλθε νὰ δώσῃ τὸ παρὼν
καὶ κάθε σουφραζίτα,
ποῦ φαίνεται καὶ γιὰ Βουλαῖς καὶ Συνελεύσεις μάννα...
Π.—Κύττα καὶ τὰ καπέλα των, εἶδος ἀεροπλάνα.
ποῦ δὲν μ' ἀφίνουν μούτσουνα νὰ 'δῶ πληρεξουσίων...
Φ.— Μὰ ποιὸς αὐτὸς, ποῦ κάθεται 'στὰ θηλυκὰ πλησίον;

—

Π.—Δὲν τὸν γνωρίζω, Φασουλῆ, μὰ πάνω πληρεξούσιος.
Φ.—Κι' αὐτὸς ποῦ στέκει παρεκεῖ;
Π.— Μοῦ φαίνεται σὰν πλοίαρος.
Φ.—Μὴ Ζαρδουδάκης λέγεται;
Π.— Μπορεῖ καὶ τοῦτος νάναι.
Φ.—Τί πλῆθος ἀνεξάρτητοι καὶ λαϊκοὶ περνᾶνε.

—

Π.—Ὁποῖον πανδαιμόνιον ἀράτου ποικιλίας!..
τί κόσμος μπαινοβγαίνει...
νὰ καὶ Μινίστροι ξένοι...
ἐδῶ παρὼν εὑρίσκεται κι' ὁ Γ' μγκ ὁ τῆς Ἀγγλίας.

—

Φ.—Μόνον ὁ Τοῦρκος Πρεσβευτὴς δὲν φαίνετ' ἐδῶ πέρα...
κάκιχ θαρρῶ πῶς μας κρατεῖ,
καὶ χάνει τέτοια τελετή,
καὶ χάνει τέτοια μέρα.

—

Π.—Δὲν θἄχωμε πιὰ τώρα μὲ τοὺς κατεργαρέους
ντράβαλα καὶ ζητήματα.
μὰ τράβα παραπέρα... θὰ βγάλωμε καρέους
μὲ τοῦτα τὰ σκουντήματα.

—

Φ.— Τί φῶς μᾶς περιβάλλει!..
σπρώχνομ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ...
πανήγυρις μεγάλη
κι' ἐπαναστατική.

—

Π.— Χαῖρε λευκὸν Τετάρτη,
διάσημος ἡμέρα,
ποῦ φέρνεις ἐδῶ πίρα
τὸν κόσμο τὸν ἀντάρτη.

Φ.— Σωτῆρες φωτοβόλοι,
ἐλᾶτε νὰ σᾶς ἰδῶ..
Συνέλευσις στὴν Πόλι,
Συνέλευσις κι' ἐδῶ.

Τὴν μὲν τὴν μακαρίζουν
γλαυκώπιδες Παλλάδες,
τὴν δὲ τὴν φοβερίζουν
ξενήρεις Τουρκαλάδες.

Ἐδῶ λαὸς καλεῖ
τὴν μίαν ριζοσπάστης,
τὴν ἄλλην ἀπειλεῖ
ἀλλόφυλος θυνάστης.

Ἐδῶ μεγάλη σχόλη,
πιζούρα καὶ καθόλα,
μὰ φρίκη μὲς στὴν Πόλι
καὶ φόβος γιὰ κρεμάλα.

Ἐδῶ βροντὴ τυμπάνων
καὶ λόγοι Βασιλῆά,
κι' ἐκεῖ σχοινὶ τυράννων,
Πατριαρχῶν θηλειά.

Ἤχος ἀκούεται στὴ μιὰ κωδώνων χαρμοσύνων,
κι' ἐκείνη κώδωνα κτυπᾷ
μὲ μίτραις κι' ἄμφια παπᾶ,
πλὴν κώδωνα κινδύνων.

Ἐλευθερία στὴν ἐδῶ χωρὶς νὰ βρίσχῃς ἄκρα
κι' ἐλεύθερα παραλαλεῖ κάθε σοφὴ γαλέκρα,
κι' ἐγκράτειτ τυραννικὴ τῆς γλώσσης ἐκεῖ πέρα
μ' ἀδιάκοπη φοβέρα.

Ἐδῶ τὸ πέλμα τὸ βαρὺ
τυράννου δὲν πιέζει,
ἐδῶ καθένας εἰμπορεῖ
κι' ἐν οὐ παικτοῖς νὰ παίζῃ.

Μὰ δὲν περνοῦνε χωρατὰ
κι' ἀστεῖα καὶ ξεφωνητὰ
στῆς Πόλις τὸ Φανάρι.

Ἐκεῖ δὲν παίζεις,δὲν γελᾷς,
γιατὶ φεσάτος Τουρκαλᾶς
μὲ λόγχη σὲ φερμάρει.

Στὴν ἐδῶ καὶ τὴν ἐκεῖ πρόσκλησις πληρεξουσίων
καὶ δυσφόρητος ἀγὼν ὑπὲρ ἑορῶν κι' ὁσίων.
Μὰ καὶ σύ,βρὲ Περικλέτα, τῆς Ἀθήνας ἀοιδέ,
ἔνθους κι' εὐεπίπλοις ἔδὲ
καὶ τὴν μέν, μᾶ καὶ τὴν δέ.

Π.— Κύττα τί πληρεξούσιοι ποῦ μπαίνουνε,χαλντούπη.
Φ.—Θὰ φάγ' ἡ μοῦγα σίδερο κι' ἀτσάλι τὸ κουνέπι.

Χαῖρε,τρανὴ Τετάρτη
καὶ τρὶς εὐλογημένη,
ποῦ κόσμος περιμένει
ἀνάστικα τοῦ Μάρτη.

Χαῖρε,παρηγοριτρα,
ὅπου καὶ κάθε μίτρα
μέσ' ἀπὸ τὸ Φανάρι
μέλπει χαρᾶς τροπάρι,
κι' ἐλπὶδ' ἀντλεῖ καὶ θάρρος νὰ τάχῃ στὸν ἀγῶνα
ὡς ἅρματά της μόνα.

Π.— Τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως παράταις ἀλαλάξετε
καὶ σὲ ραγμάδες ἀδελφοὺς παρηγορίαις σαλάξετε.
Πληρεξουσίους φέρετε καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν Κρήτη.
ἐμπρὸς καὶ σεῖς Συνοδικοὶ μὲ τὸν Μητροπολίτη,
καὶ τῆς Διπλῆς ἁγιάσετε τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια,
ποῦ χάσαμε μαζὶ μ' αὐτὰ ταῦτὰ καὶ τὰ πασχάλια.

Σεῖς ξεβάσετε τοὺς νέους καὶ τοὺς παλαιοὺς Μεσσίας,
ποῦ τοὺς βλέπει τὸ Ντιβάνι
καὶ τολμᾷ νὰ συλλαμβάνῃ
τοὺς προμάχους τῶν δικαίων τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὅσοι βλέπεις,Φασουλῆ μου,κάθε πληρεξούσιος
τόσε λὲς πῶς δὲν θὰ ρέβῃς γιὰ τὸν ἐπιούσιο.
Ὅσοι τῶν πληρεξουσίων τὴν πληθὺν ἐκαρτέρουν διακρίνω
τόσοι καὶ τὸν Πατριάρχη καὶ τοὺς ἄλλους ἐνθαρρύνω.

Τόσο λέγω κατ' αὐτὰς
πρὸς τοὺς ἓξω μαχητάς:
ἔννοια σας καὶ μὴ σᾶς μέλῃ.

Μὴ σᾶς πάρουν τὸν ἀέρα,
κι' ἀπ' ἐδῶ μεγάλ' ἡμέρα
σωτηρίας ἀνατέλλει.

Νίκην ἀλαλάξετε,
ἱερὰ φυλάξετε
κι' ὅσα πολύτιμα.

Στὴν Συνέλευσιν ἡμῶν
μέγαν προκαλεῖ θυμὸν
ὅρκου μέγα ζήτημα.

Κι' ἂν σᾶς πᾶν ἐδῶ κι ἐκεῖ,
κι' ἂν σᾶς βάλουν φυλακὴ
ὀπισθάγκωνα δεμένους
πρὸς διασυρμὸν τοῦ γένους.

Μὴ κανένας ἀποκάμῃ μ' ἀλλεφάλους πολεμῶν,
κι' ἡ Συνέλευσις ἡμῶν
τὸ ποδάρι της πατεῖ
καὶ τὸν ὅρκο συζητεῖ.

Φ.— Σάλπιγγες σαλπίσετε,
τύμπανα κτυπήσετε,
στριμωχθῆτε,πλήθη.

Παῖξε,κλαπαδόρα,
κι' ὁ Γερπάρης τώρα
λὲν πῶς ἀνεκλήθη.

Κρὴς Ἡρακλῆς παλαίων
κατ' ἄλλων Ἡρακλέων.

Μὲ τὰς διαμαρτυρίας
ἐμαρτύρησε κι' αὐτός,
πλὴν εἰς ὥρας σωτηρίας
δὲν ἀριμέζει κοπετός.

Σταναγμὸ κανεὶς μὴ βγάλῃ
καὶ γι' αὐτὸ μὴ λυπηθῇ..
θὰ τὸν σταίλωμε καὶ πάλι
νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Νάτην ἡ Συνέλευσις...τόπο τώρα,βάρδα,
νάμπη κι' ἡ ρεπούμπλικα,νάμπη κι' ἡ κονκάρδα,
ἕνα φῶς οὐράνιο νὰ τὸ ᾽σοῦν κι' ἀόμματοι,
νάμπουνε καὶ κόμματοι,νάμπουνε καὶ κόμματα.

Σάλπιγγες σαλπίσετε,
τύμπανα κτυπήσετε,
ν' ἀνεβῇ κι' ὁ Βασιλιὰς εἰς τὸ δῆμα πάλι
λόγο νὰ μᾶς βγάλῃ.

Τόπο γιὰ τὸν Βασιλιὰ λόγο ν' ἀπαγγείλῃ
κι' ἐξηγήσεις καὶ γι' αὐτὸν νὰ γυρέψ' ἡ Πόλη,
τραλαλὰ νὰ σκούζωμε,τελευτὴς ἡμέρα,
νάναι κι' ὁ Διάδοχος δίπλα στὸν πατέρα,
ποῦ τὴν Ἐπανάσταση λένε πῶς γεραίρει...
συνετάζω μετ' αὐτῆς καὶ τῆς δίνεις χέρι;
κι' ὁ Διάδοχος,ὑψῶν σπιθαρὰν παλάμην,
σοβαρὸς μᾶς ἀπαντᾷναί,συνεταξάμην.

Π.—Κάθε πρωΐτο σήμερ' ἂς βροντήσῃ,
νἄλθῃ κι' ὁ Δραγούμης νὰ λογοδοτήσῃ.
Νάτος νάτος, ἔρχεται...τόπο γιὰ τὸ μοῦσι...
κόσμος ξεσηκώνεται
κι' ἡ Διπλῆ σηκώνεται
γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Νὰ καὶ κάθε Σιμιτούλος,κάθε παλαιστὴς,
κι' ὁ Παναγιωτόπουλος ὁ καθαριστὴς,
ποῦ γυρεύει δόκτορας νέους ὁλοένα
νἄβρῃ μὲς στὴ Βιέννα.

Νάτος,καθαρὸς ἀστράπτει,ποῦ θαρρεῖς πῶς λούστηκε,
κι' ὅλως γνθσις καὶ σπουδὴ
μὲ τὸν Ρῆγα τραγουδεῖ
τόνειρῶδες βάλς ἐκεῖνο καὶ τὴν Βίτδε Λούστικε.

Φ.— Θὰ σηκωθῶ,βρὲ Περικλῆ,
νὰ ἰδῶ καὶ τὸν Δρακούλη...
Π.— Βρὲ κάτσε κάτω,μερακλῆ,
νὰ ἰδῶ καὶ τὸν Κατσούλη.

Φ.—Μὰ ποιὸς αὐτός,ποῦ φαίνεται μ' εὐκαιρησίας χρῶμα;
Π.— Θαρρῶ πῶς ἑτοιμάζεται νὰ κατκρτίσῃ κόμμα.
Φ.—Γιὰ κύττα τί Συνέλευσις!..γιὰ κύττα πανδαιμόνιον...
κόσμος ποικίλος,παρδάλης,
μὰ τίς ἐκεῖνος ὁ ὑψηλὸς
καθὼς τὸν Τελαμώνιον.

Π.—Στοιχηματίζω,Φασουλῆ,πῶς ὁ Καζάζης θάναι...
Φ.—Πρὸς ὑψηλοὺς ἀνύψωνε τὰ βλέμματά σου,νάνε.

Π.— Λόγια μοῦ μιλεῖς χαζὰ
καὶ θὰ ῥᾷς ξυλιᾶς στὴ μούρη...
Φ.— Λεῖξε μου τὸν Πετμεζᾶ,
τῶν Πατρῶν τὸν Κοντογούρη.

Π·— Δὲν τοὺς ξέρεις;
Φ.— Δὲν τοὺς ξέρω.
Π.— Ξέρεις κἂν αὐτὸν τὸν γέρο;
Φ.— Μήτε τοῦτον,μὸν ἀμί.
Π.— Ἀμμ' τῆς Πάτρας τὸν Φλαμῆ;

Φ.— Μήτε τὸν Φλαμῆ,κουτὲ,
δὲν τὸν γνώρισα ποτέ.

—

Π.—'Ιδρωτος πατριωτικοῦ πλημμύρα μᾶς μουσκεύει.
Φ.—Βλέπω παληὲ μας γνώριμο,τὸν Στάθη τὸν Κοκέζη.
Στωμύλος ἦτε Βουλευτὴς ἀρχαίων ἡμερῶν
κ'ἄφινε τὸ ταμπάρο του νὰ ἀέγη τὰ παρέα.

—

Π.—'Στὸ Προεδρεῖο κύτταξε τὸν γέρο Κατριδάνο...
Φ.—'Ογδόντα χρόνων,Περικλῆ,καὶ κάτι παραπάνω
Φορεῖ βελάδ'ἀρχαϊκὴν ἱστορικῆς εὐκλείας,
ἀναγομένην'στὸν συρμὸν τῆς πρώην Βασιλείας.

—

Π.—Σέρεις Θεσσαλὸ κανένα,τὸν Κοτρότσο,τὸν Καρᾶ;
Φ.— Δὲν τοὺς ξέρω,μασκαρᾶ.
Π.—Τότε λοιπὸν ἡ μάννα σου τί κούναγε,ζαγάρι;
Φ.—Βλέπω μὲ μιᾶ ρεπούμπλικα τὸν Σπῦρο τὸν Ταγγάρη.

—

Π.—'Ιδοὺ κι'ὁ Πὼπ ὁ Ψαρριανὸς,πούναι καλέμι πρώτης.
Φ.—'Ιδοὺ κι'ὁ Σῆρος,φλογερὸς καὶ πούρος Ἡπειρώτης.
Π.—Νὰ κι'ὁ Γιολδάσης,πρόμαχος τῶν λαϊκῶν κι'αὐτός.
Φ.—Νὰ κι'ὁ Γρανίτσας,Περικλῆ,γρανίτης δυνατός,
ὅλοι γενναῖοι πρόδρομοι καὶ ὀγμοσιογράφοι...
Π.—Συμόνει'στὸν Φιλάρετο ριζοσπαστῶν συνάφι.

—

Φ.—Τί συμφυρμὸς σὲ κόμματα,σὲ φύλα καὶ σὲ γένη!..
Π.—'Από τὴν γῆν τοῦ Φαραὼ τρανὸς Μπενάκης μπαίνει,
ὁπού καθεὶς τὸν ἐκτιμᾷ,κὰν'Ἕλλην κὰν Φελλάχος.
Φ.—Μὲ τῆς Διπλῆς τῆς ἐλλογαῖς ἐροιξενίο πάχος.
Π.—'Εκ γῆς Αἰγύπτου κάθοδος καὶ πλοῦτος'στὴν'Ελλάδα
ποῦ κάπισχνη κοτήντησε τοῦ Φαραὼ 'γελάδα.

—

Φ.—Ποιὸς ἐκεῖνος,Περικλῆ,πούναι σὰν ἀνεμοδούρα;
Π.—Κύτταξε τὸν Ρακτιβὰν μὲ'φηλοκαπελαδοῦρα.
Φ.— Νὰ κι'ὁ Ράλλης...χαιρετᾶ
καὶ μυρίζει πεύκου φύλλο,
κι'ὅποιον Κρητικὸ κυττᾷ
τὸν θαρρεῖ'δικό του φίλο.

—

Π.—'Αμμ'ὁ Κυριακούλης;
Φ.— Λείπει.
Π.— Γράφουν πὼς οἱ συμπεθέροι
θὰ ξεχάσουνε τὴν κάκια καὶ θὰ δώσουνε τὸ χέρι.

—

Φ.—'Αμμ'ὁ Θεοτόκης πούναι;...δὲν τὸν βλέπω'στὰ κοπάδια,
κι'ἐρωτοῦν ἀπὸ τὴν στάνη
ποῦ νὰ'ρίσκεται,τί κάνει,
καὶ πὼς'πήγανε τὰ λάδια.

—

Π.— Πάλι τῆς ἄφαγης γωνιᾶς
παιᾶνα θ'ἀνακρούσω...
Φ.— Γιὰ στάσου τῆς Κεφαλωνιᾶς
νὰ'δῶ τὸν Μονοκρούσο,
ποῦναι καὶ τοῦτος ξεῖδες εἰς τὸ κρατεῖν ἡνίας...
Π.—Βλέπω κουτοὺς,βλέπω'φηλοὺς ὑψίστης περιοίας.

—

Φ.— Πανε καὶ φούσκαις μας παληαῖς
καὶ παραμύθια μύθαροι,
καὶ κιζουνε'ψηλὰ φαλαῖς
'ψηλοὶ καὶ κοντοπίθαροι.

—

Π.—Πρὸς ὅλους καὶ τὰ χέρια μου καὶ τὴν φωνὴν ὑφῶ.
Φ.—Νὰ κι'ὁ Στρατοῦλης,ποῦκανε λουτρὰ'στὴν Αἰδηψό.
Π.— Κι'ἄλλοι πολλοὶ θὰ'μποδνε.
Φ.— Κι'ὁ Βενιζέλος ποῦναι;
Π.— Ἔρχεται τώρα πλέον
Κρὴς'Ηρακλῆς παλαίων
κατ'ἄλλων'Ηρακλέων.
ποῦ ρεπαλοφορεῖν
παρὰ τῷ Βασιλεῖ,
καὶ Στέμματα φοιρεῖν
τὰ μάλιστ'ἀσφαλῆ.

Ὁ λόγος ὁ Βασιλικὸς τὰ μάλα πανηγυρικός.

—

Φ.— Τὸ Στέμμα τώρα μᾶς'μιλεῖ
καὶ τὰ καπέλα ὁγάλετε...
Π.— 'Ακοῦς τί λέει,Φασουλῆ;
Φ.— Μᾶς λέει πὼς ἀγάλλεται.

—

Π.—Καὶ ποῖος δὲν ἀγάλλεται σ'αὐτὸ τὸ περιβόλι,
ποῦ τὸ λαμπρύνουν Στέμματα,Κυβέρνα,κι'ἐρεῖς ὅλοι;
Φ.— Νομίζω καὶ γιὰ τοὺς θεσμοὺς'πὼς λέει κάτι τί
καὶ ὅρασιν κατὰ Σύνταγμα παρ'ὅλων μας ζητεῖ,
κι'οἱ νέοι πληρεξούσιοι νὰ κάνουν ἡσυχία.
Π.—Μπράβο...δὲν λέει τίποτα καὶ γιὰ Πατριαρχεῖα;
Φ.—Λὲν λέει τίποτα γι'αὐτὰ...
Π.— Προσιζε,Φασουλῆ...
Φ.—Νομίζω γιὰ τὰς ἐθνικὰς ἀνάγκας πὼς'μιλεῖ.
Π.— Σὺ τί νομίζεις ἐθνικὴν ἀνάγκην,τσαναμπέτη;
Φ.—Νὰ τρῶμε καὶ νὰ πίνωμε σ'αὐτὸ τὸ Βιλαέτι.

—

Τί λόγος,Περικλέτο μου,ποῦ σβύνουνε καθρεφτοὶ
καὶ χύνεται δροσιὰ...
Π.—Δὲν ἀναφέρει τίποτα καὶ γιὰ τὴν ἐκδρομή,
ποῦγινε'στὰ νησιά;
Φ.— Τί λόγος πανηγυρικὸς ὑφῆς ἀρχαιοτάτης,
ποῦ λὲς πὼς τὸν ἐσύνταξε κανένας'Ισοκράτης.
Π.—Αὐτὴν τὴν ὥρα,Φασουλῆ,παντοῦ διαλαλεῖται
πὼς ὁ Γριπάρης ἔρεινε καὶ δὲν ἀνακαλεῖται.

—

Φ.— 'Ω δύσπονες πόνοι!...
ὁ λόγος τελειώνει,
καὶ πάρτον καὶ διάβαστον νὰ μάθῃς τὰ ρέστα...
φτνέτο λά μοῦζικα,πασσάτα λὰ φέστα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Εκτον κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

ΧΩμα κι'ἐνακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ'στὸ χέρι.

'Ενδεκα τοῦ Σεμπτεμβρίου,
τοῦ μηνὸς τοῦ σωτηρίου.

ΧΩμα κι'ἑκατὸ τριάντα,πλὴν προσθέσετε σ'αὐτὰ
καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐφτά.

Τῆς Διπλῆς ἡ συμπλοκή, ποῦ θὰ μείνῃ'στορική.

—

Φ.— Δὲν μοῦ λές,ἀγαπητέ,
ἀπού σκᾶς γιὰ τὴν πατρίδα,
ἔτυχε νὰ'μπῇ ποτὲ
μὲς'στ'αὐτιά σου κατσαρίδα;

—

Π.—'Οχι,Φασουλῆ,δὲν'μπῆκε...
Φ.— Δὲν σοῦ'μπῆκε μήτε φύλλος,
μήτε τζίτζικας κανένας,ἀλογόμυγα καὶ γρύλλος;
Π.— 'Οχι,τίποτ'ἀπ'αὐτὰ
δὲν μοῦ'μπῆκε,φαῖλατα.

—

Φ.— Πῆ καλὰ καὶ τοῦτα κι'ἄλλα
μὲς'στ'αὐτιά σου,βρὲ κουφάλα,
'μέρα νύχτα νὰ φωλιάζουν,
νὰ πετοῦν,νὰ σ'ἀλαλιάζουν,
παρὰ'στὴ Διπλὴ νὰ τρέχῃς καὶ κατάπληκτος ν'ἀκοῦς
φλέγοντας Συνταγματικοὺς
κι'Αναθεωρητικούς.

—

Τόδες,βρὲ χλιμιντρίαρη,
τῆς Διπλῆς μας τὸ στηλίκι;
Εἶδες τῆς Διπλῆς τὸν σάλο,
τὸ Βαγγέλιο,τὸν παπᾶ;
εἶδες ἕναν,εἶδες ἄλλο
νὰ κτυπιέται,νὰ κτυπᾷ;

—

'Ακουσες ἐκεῖ χαστοῦκια;
ὅμως εἶδες καὶ ματσούκια
τόσων ἐκλεκτῶν κι'ἐγκρίτων,
λαϊκῶν κι'ἀνεξαρτήτων;

—

'Επεκρότησες τὸ μένος καθενὸς πληρεξουσίου
σὰν τοὺς ἄλλους ἐκλογεῖς;
εἶδες καὶ τὸν Πολυγένη μὲ τὸν Παπανικολάου
νὰ κυλιοῦνται κατὰ γῆς;

—

Εἶδες τόσα ξαφνικά;
εἶδες στάδιον ἀγώνων,
καὶ τὸ πνεῦμα τῶν κλιβίων
τὴν Διπλὴν ν'ἀνακυκᾷ;

Μὲ τὰ δρὸ σου τὰ γκαβὰ
εἶδες μύδρους,εἶδες λάβας,
καὶ τῆς Πάτρας τὸν Γκλαβᾶ
κι' πολλαῖς σπασμέναις γκλάβαις;

—

Σοῦ'πιτάλισαν τὰ μοῦτρα Συνταγματολόγων σάλπα;
εἶδες γύρω σου κεφάλια

ἕνα κι'ἕνα ὁμαλεκτά
νὰ προβάλουν ἀναχτά;

—

Βλέπω ρεμφαΐαν πολλοὶ νὰ ζιώνωνται,
βλέπω μουστάκια νὰ ξερριζώνωνται,
βλέπω καὶ σκόρπια πολλῶν καπέλα
καὶ ξεφωνίζωτράδα κορδέλα.

—

Καθένας πιάνεται μὲ τὸν πλησίον,
τὰ θεωρεῖα συναλαλάζουν,
καὶ μπαγλαρώματα πληρεξουσίων
μὲς'στὴν ψυχή μας ἔρουμὰ σταλάζουν.

—

Πατρὶς ὡραία τοῦ μεγαλείου,
πατρίς, καμάρι τῆς ὑφηλίου,
σὲ βλέπω πάλι μὲς'στὸν ἀγῶνα
τῶν ἐκλεκτῶν σου σὰν'Αραζόνα.

—

Κάθε χαστοῦκι καὶ σωτηρία,
κάθε μαγκοῦρα κι'ἐλευθερία,
κάθε στηλιάρι πληρεξουσίων
καὶ κάθε μάχη νέων ρητόρων
ἀγὼν μεγάλος ὑπὲρ ὁσίων,
ὑπὲρ πατέρων καὶ προπατόρων.

—

Σὲ Νιαγάρας ρητορικῶν
πάλι μᾶς βλέπεις, Πατρίς, ἀναῦδους,
καὶ μὲ χειμάρρους θεωριῶν
πίπτει καὶ λόγος, πίπτει καὶ ράβδος.

—

Ἀρχίζεις κλάμμα μαζὶ μὲ γέλοια,
βλέπεις παπάδες, βλέπεις Βαγγέλια
ὅπου κι'ἂν στρέψῃς ἀκοῦς μιὰ φάπα
κι'οὔτ'ἐλογίαις παπᾶ καὶ Πάπα
δὲν σὲ λυτρόνουν ἀπὸ δαιμόνια,
ὁποῦ μὲ τοῦτα ρέβεις αἰώνια.

—

Π.— Κι'ἐγὼ, πρῶτος παπαρδέλας,
εἶδα θαλασσῶν θυέλλας,
εἶδα καὶ διπλῶν τσικούτας.

—

Καὶ σὲ σάλον φρικαλέον
ἐλυπήθην πολὺ πλέον
τοὺς Διπλοῦς παρὰ τοὺς ναύτας.

—

Ὦ κοιτὶς τοῦ μεγαλείου,
σὲ κυκλώνουνε στρατοί,
κι'ἔχουν λόγχη, ποῦ τρυπᾷ.

—

Καὶ τὸν Παπαβασιλείου
τὸν κυττάζω νὰ κρατῇ
τὸ Βαγγέλιο τοῦ παπᾶ.

—

Ὅρκου συζήτησις δεινὴ
σύμπαν τὸ γένος συγκλονεῖ
κι'ἐξέστ'ἡ κτίσις πᾶσα.

—

Γιὰ τοῦτον τρόπαια νικᾷ,
κι'ἄλλου κυττάζω τὸν παπᾶ,
κι'ἄλλου κυττῶ τὰ ράσα.

—

Ὅρκου ζήτημα δεινὸν
γῆν καὶ πάντων κι'οὐρανὸν
ξυγκυκᾷ καὶ συνταράττει.

—

Γι'αὐτὸν γίνονται κουρέλια
καὶ τρισάγια Βαγγέλια,
κι'ἀγριεύει κάθε μάτι.

—

Κι'ὁ Καρασεόντας βροντᾷ,
κι'ἄλλοι σκούζουν ἀπ'ἐκεῖ
πὼς γιὰ τὴν Συντακτικὴ
ἔχουνε καρασεβντα.

—

Ὁ δὲ γέρο Κατριδάνος, σεβασμία κορυφή,
προεδρεύων ἐρεμένος,
κι'ἀπὸ τέτοια μαθημένος
βλέπει μ'ἀπαθείας βλέμμα, δὲν τοῦ καίγεται καρφί.

—

Καὶ τώρ'ἀκόμη συζητοῦν ποιοὶ τάχατε μιλήσανε
μὲ στόμα πιὸ στωμύλο,
καὶ ποιοὶ τῶν ἄλλων λύσανε
τὸν ἀφαλὸ'στὸ ξύλο.

—

Φ.— Ἀπεθαύμασα δυνάμεις παλαιστῶν ἀχμαιστάτας,
κι'εἶδα νέους, κι'εἶδα γέρους
θὶς καὶ τρὶς ἐρυθροτέρους
παπαρούνας καὶ ντομάτας.

—

Εἶδα τὲ θάρρος καθεμιᾶς ὁμάδος σεβαστῆς
κι'ἀνθρώπους εὐτολμίας,
κι'ὁ Μαζαράκης, Κεφαλλὴν καὶ σοσιαλιαστής,
λαλεῖ μὲ παροιμίας.

—

Μὰ κι'ἄλλοι πληρεξούσιοι, ποῦ σάλους προκαλοῦν,
ἐν παροιμίαις σήμερα σημαντικαῖς λαλοῦν,
κι'ἡ νῦν Ἐθνοσυνέλευσις ἡ πλήρης εὐστομίας
παροιμιώδης θὰ γενῇ μ'αὐτὰς τὰς παροιμίας.

—

Κι'ἐγὼ, ποῦ θέλω νὰ λαλῶ
γιὰ τῆς πατρίδος τὸ καλὸ
μὲ παροιμίας μόνον
καθ'ἅπαντα τὸν χρόνον,
μὲ πατριώτους, Περικλῆ, καὶ μὲ συλλέκτεο ζῆλον
ἔκαμα μίαν συλλογὴν παροιμιῶν ποικίλων,
γιὰ νὰ τῆς ἔχουν πρόχειρες ὁ Μαζαράκης κι'ἄλλοι
ἐν παροιμίαις λάλοι.

Συλλογὴ παροιμιῶν, πρόξενος εὐθυμιῶν.

—

Ὁ λόγες σου μ'ἐχέρτασε καὶ τὸ ψωμί σου φάτο.
Ἀκέρχο θέλω τὸ ψωμὶ καὶ τὸ σκυλὶ χορτάτο.
Καὶ πάλιν ὁ Φιλάρετος ἐρείχτηκε τοῦ Θρόνου.
Προσκάλεσαν'στὸ γάμο σου ν'ἀκούσῃς καὶ τοῦ χρόνου.

—

Χόρτα ξερά, χόρτα χλωρά
τρῶν τοῦ Δρακούλη φίλοι,
κι'ἄλλοῦ βροντοῦνε τὰ νερὰ
κι'ἄλλοῦ κτυποῦν οἱ μύλοι.

—

Κι'ἀπέξω χαιρετίσματα
μᾶς στέλλουν πατριῶτας,
κι'ἄλλοῦ τὰ κακαρίσματα
κι'ἄλλοῦ γενναῖν ἡ κόταις.

—

Τροχίζουνε'στὸ κρέας των μαχαίρια μαυρομάνικα
Συντακτικῶν ὁμάδες,
καλὰ τὰ φαρδομάνικα,
μὰ γιὰ τοὺς Δεσποτάδες.

—

Βλέπω νὰ πέφτουν χάμω
καινούρια πελληκάρια,
κι'ἀφίνουνε τὸν γάμο
καὶ πάνε γιὰ πουρνάρια.

—

Τὶ πλοῦτος'στὸ βριοῖδι
παντὸς λαοπροβλήτου...
κοῦρεψε τὸν κασίδη
νὰ πάρῃς τὸ μαλλί του.

—

Ντρίτσας, ψηλὰ, καστόρια,
ρεπουμπλικάνοι τόσοι...
ὅπου πολλὰ κοκόρια
ἀργεῖ νὰ ζημερώσῃ.

—

Προσῆλθ'ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ
κι'ὁ Κόντες'στὸν ἀγῶνα...
πάντα πηγαίνει γιὰ μαμμὴ
καὶ κάθεται λεχῶνα.

—

Κατέβη σὲ πολλῶν τὸν νοῦ
νὰ γίνουν τσελιγκάδες...
τὸν ἄνδρα της κι'ἡ κοσινοῦ
μὲ τοὺς ἀραμπατζάδες.

—

Ὦ Πατρίς, μὴ μᾶς βασκαίνῃς,
τρίξε πόνους νὰ γλυκάνῃς...
τὸν'Αράπη κι'ἂν λευκαίνῃς
ἄδικα τὸν κόπο κάνεις.

Λένε πῶς ἐν ἀφθονίᾳ
ἡ ρητορικὴ θὰ τρέξῃ...
ἐλέπεις ράβδον ἐν γωνίᾳ;
ἄρα κάποιος θὰ'στῆς δρέξῃ.

—

Καθεὶς τὸ πόδι του πατεῖ,
πρῶτος τὸν λόγον τὸν ζητεῖ,
κι'ἂν εἶσαι, λέγε, καὶ παπᾶς
μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾷς.

—

Στὸ βῆμα τῆς Διπλῆς Βουλῆς
ὅσο κι'ἂν θέλῃς ὁμιλεῖς
γιὰ τὴν καινούρια προκοπή,
μὰ δικαιοῦνται κι'οἱ λοιποὶ
νὰ σ'ἀπαντοῦν μὲ δυνατὸ
καὶ συνεχὲς ρευχαλητό.

—

Καὶ νόμιζ'εὐκολώτερον ἐν τοῖς παροῦσι χρόνοις
τὸ νὰ διέλθῃ κάμηλος τρυφαλιὰν δελόνης,
παρὰ ν'ἀκούσῃς ρήτορα δεινὸν ἐν εὐφραδείᾳ,
ποῦ νὰ μὴ θέλῃ δέσῃ μὲ τὸν ζουρλομανδύα.

Κι'ὁλέγων αἰνιγμάτων συλλογή, ποῦ δύσκολα καθεὶς τὴν ἐξηγεῖ.

—

Φ.— Εἶναι κάποιο βαρελάκι
μὲ τριῶν λογιῶν κρασάκι.

Π.— Τὴν Συνέλευσι θὰ λές, ποῦνε νομοθετική
κι'ἀναθεωρητική,
κι'ἐν πολλοῖς ζυλιστική.

—

Φ.— Μπράβο, Περικλῆ, τὸ βρῆκες
καὶ'στὸ νόημά του'μπῆκες.
Ἄκου κι'ἄλλο σὰν κι'αὐτὸ
νὰ τὸ λύσῃς'στὸ λεφτό.

—

Ἄψυχος ψυχὴ δὲν ἔχει
καὶ ψυχὴ βαστᾷ καὶ τρέχει.

Π.— Ὁ Κορφιάτης θάναι, βλάκα,

ποῦ γιὰ τοῦτον πέρα δρέχει,
καὶ σ'αὐτὸ τὸ πατατράκα
'πῆρε δρόμο τώρα πάλι
μ'ἕνα σπρώξιμο τοῦ Ράλλη.

—

Φ.— Νέοι ποντικοὶ βαρβάτοι
μᾶς'χαλάσαν τὸ κρεββάτι.

Π.—Γιὰ τὰ κόμματα θὰ λὲς δίχως ἄλλο, μαλαγάνα,
ὁποῦ νέοι ποντικοὶ τοὺς ἐχάλασαν τὰ πιάνα.

Λόγος ἁπλοῦς καὶ συνετὸς τοῦ Βενιζέλου τοῦ Κρητός.

—

Φ.— Κόκορας νυχάτος
νυχοπεδαράτος
περπατεῖ καὶ κρίνει
μὲ δικαιοσύνη.

—

Π.—Γιὰ τὸν Βενιζέλο λές...σὲ καταλαβαίνω,μπούφο...
μία γλῶσσα θαρραλέα,
κρίναυσα καὶ Βασιλέα
δίχως Μαζανιέλου σκοῦφο.

—

Φ.—Λόγος ἁπλοῦς,ὑπόδειγμα πρὸς ὅλους,τοὺς ἐν τέλει,
ποῦ προσφυῶς ἀνέφερε καὶ τὸν'Αριστοτέλη.

—

"Οταν ἕναςλέγει τοῦτος,κἂν ὀλίγοι κἂν πολλοὶ
πρὸς συμφέρον δρόμον κοινὸν
ἀφανῶν κι'ἐπιφανῶν,
τότ'ἐκεῖν'ἡ πολιτεία θάναι πάντοτε καλή.

—

"Οταν ὅμως ὁρᾷ καθένας γιὰ τὴν ὄλιγα του τὴν τσέπη,
τότε βράστο τέτοιο κράτος...προκοπὴ ποτὲ δὲν βλέπει.
καὶ γεμίζει τὸ μραλό του μ'ἄχυρο καὶ πίτερο,
κι'ἂν ἐκ τῶν πολιτευμάτων ἔχῃ τὸ καλλίτερο.

—

Πὰν πολίτευμα βεβαίως θὰ γνωρίζῃς,Ταρταρῖνε,
πῶς ἀνθρώπων ἔργον εἶναι,
κι'ἀπὸ τούτους ἐξαρτᾶται κι'εἶναι τούτων θέλημα
ν'ἀποδῶν παντοτινότρόπως βλαβερὰ κι'ὠφέλιμα.

—

Πίστεψε,βρὲ στραβοκάνη,
πῶς κι'ἐδῶ καὶ σ'ἄλλους τόπους
τὸ πολίτευμα δὲν κάνει,
δὲν δημιουργεῖ κι'ἀνθρώπους.

—

Πίστεψε καὶ σὺ χαλντούπη,
κι'ἂν'στὸ πὶὸ καλὸ καλοῦπι
τὸ πολίτευμά σου χύσῃς,
πῶς μ'αὐτὸ θὰ δυστυχήσῃς
καὶ θὰ δρέψῃς συμφορὰς
Σταν εἶσαι μασκαρᾶς.

—

'Οπόταν ἔχῃς ἀνθρωπιὰ,βρὲ Περικλῆ τσακπίνη,
καὶ τὸ κακὸ πολίτευμα 'μποσεῖ καλὸ νὰ γίνῃ,
μὰ σὰν δὲν ἔχῃς ἀνθρωπιὰ κι'εἶσαι σὰν τώρα λέρα
θάναι καὶ τὸ πολίτευμα σὰν τὴν κακή σου'μέρα.

—

"Οθεν τὸν'Ελευθέριον ἀκούοντες τῆς Κρήτης
κι'ὅσα γιὰ πολιτεύματα γράφει κι'ὁ Σταγειρίτης,
ν'ἀφήσωμε Συντάγματα,θεσμοὺς καὶ καθεστῶτα,
καὶ ν'ἀνθεωρήσωμε τὴν ἀνθρωπιὰ μας πρῶτα

—

Μὴν περνᾷς μὲ μπουρμπουλήθρικς,μὴν ἀκοῦς μπουμπουνητά,
θάρρει'στὸ παιδὶ τῆς Κρήτης,
ποῦ σεμνὸ τὸ χαιρετᾷ
ἐβενθὴς Ψηλορείτης.

'Ελπίζε καὶ σὲ κομμάτων μαρτυροῦντας ἀρχηγούς,
ποῦ'στὸ μέλλον δὲν θὰ χρίσουν ὅπως ὅπως'Υπουργούς.
'Ελπίζε,κι'ἐκεῖνοι θέλουν νὰμᾶς κάνουνε καλό,
μὰ φαγάδες τοὺς φιλοῦν
καὶ ἂν ἐβέλλαις τοὺς πολλοὺς,
καὶ τοὺς πέρνουν σὰν Νεράϊδες τὴν φωνὴ καὶ τὸ μραλό.

—

'Ελπίζε καὶ σὲ ρητόρων χορτοφάγων ἀτροφίαν,
ἐχ'ἐλπίδας οὐ σμικράς
καὶ'στὴν ὄψιμον σοφίαν
ρητορείας φαλακράς.

—

Κράτος στήριξε νεκρόν.
κράτος ἀπεψιλωμένον,
εἰς τὰς ἔδρας φαλακρῶν
καὶ τριχὸς ἐστεγμένων.

—

Τίμα πάντας τοὺς μοχθοῦντας,
κι'ἔνθους νὰ χειροκρτῇς
ὅλους τοὺς ἀκολουθοῦντας
πολιτείαν ἀρετῆς.

—

Κύτταξε καὶ τοῦ Δραγούμη τοῦ μουστραφοῦς τὴν θέσι,
ἄλλοι λένε πῶς θὰ μείνῃ,κι'ἄλλοι λένε πῶς θὰ πέσῃ,
κι'οἱ Συντακτικοὶ τὸν σκάνουν,
κι'ἄλλοι,ποῦ δὲν ἔχουν μεῦσι,
ἑτοιμάζονται νὰ κάνουν
κατεπάνω του γκιουρσοῦμ.

—

"Ακου κι'αὐτὸν τὸν Σαντεκλαὶρ κι'αὐτὴν τὴν καλιακοῦδα,
τρέξε καὶ σὺ παντοειδεῖς ὁμάδας νὰ γνωρίσῃς,
καὶ'στὸν Πανηγυιοτόπουλο τὸν σκοπευτὴ τραγοῦδα:
σ'εἶδα καὶ σὲ λιμπίστηκα μὲ τὰς ἐκκαθαρίσεις.

—

"Ανω σχῶμεν τὰς καρδίας
ἐν σιγῇ καὶ συγκινήσει,
πρὶν κανεὶς μᾶς συμφρονίσῃ
ξενικὸς ζουρλομανδύας.

—

Κι'ἄκουσε κι'ἄλλη μία
σπουδαία παροιμία
πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τοῦ Βκαιλείου τούτου:
λαγὸς τὴν φτέρην ἔτριβε κακὸ τοῦ κεφαλιοῦ του.

—

"Ανω σχῶμεν τὰς καρδίας πρὸς τὴν πάσχουσαν μητέρα
πρὶν ὁ διάβολος καὶ μάννα νὰ μᾶς πάρῃ καὶ πατέρα,
κι'ἄλλη τώρα παροιμία μοῦσχεται σπουδαιοτέρα:
μιὰ τοῦ κλέρτη,δρὸ τοῦ κλέρτη,τρεῖς καὶ τὴν κακή του'μέρα.

—

Πλὴν καιρὸς νὰ σιωπήσω
καὶ πελλὰ θαρρῶ πῶς εἶπα...

Π.— Νὰ ξυλιαῖς ἔμπρὸς καὶ'πίσω...

Φ.— Λός μου κι'ἄλλας...κτύπα κτύπα.

Καὶ καμπόσαις ποιμιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελικούς.

—

Σενατόριο μεγάλο'στὸ Σαιν-Κλοῦ τῶν Παρισίων
τῆς Μπυνάν τῆς'Ελληνίδος,ποὖνει τόπος'Ηλυσίων.
Σενατόριο μεγάλο γιὰ τὸν κόσμο τὸν σακάτη,
Σενατόριο κι'ἐκείνων,ὁποῦ θέλουνε ραχάτι.
'Αρρωστοι καὶ μὴ σὲ τοῦτον τὸν Παράδεισον καλοῦνται
νὰ περνοῦν ζωὴ καὶ κόττα καὶ νὰ ζοῦν βασιλικά,
καὶ τῆς γῆς ἡ γλῶσσας ὅλαις ἐπεῖ πέρα θὰ λαλοῦνται,
κι'ὅποιος'Ελλην ἐκεῖ πάει θὰ μιλῇ κι''Ελληνικά.
Τελειότης κατὰ πάντα,νοσηλεία ζηλευτή...
τὶ μπιλιάρδα,τὶ λουτῆρες,τὶ καὶ τὶ καὶ τὶ καὶ τί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εκτον κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνιακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σκυθρὰ πελέκα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φράγκα κι'στὸ χέρι.

Εἰκοσιπέντε τοῦ Σεπτεμβρίου,
καὶ νέος σάλος Βουλευτηρίου.

Χίλια κι'ἑκατὸν τριάντα,μὰ προσθέσετε κι'ἑκτώ,
γιὰ τῶν Τούρκων τὴν'Αμάδα νέο μήνυμα φρικτό.

Ἀπογοήτευσις τοῦ Κόντε πάλι, ποῦ σχολάζεται καθὼς τὴν ἄλλη.

—

Π.— Τί στέκεις ἔτσι σιωπὴν
σὲ τοῦτα τὰ συμβάντα;
Φ.— 'Απογοήτευσις λοιπὸν
καὶ πάλι κατὰ πάντα.

—

'Απογοήτευσις δεινὴ
καὶ πάλι,βρὲ ζευζέκη...
καθεὶς περίλυπος πονεῖ
κι'ἀπηλπισμένος στέκει.

—

'Ο Θεοτόκης φαίνεται καὶ πάλι λυπημένος
κι'ἀπογοητευμένος.
Κι'ἐκεῖνος ἀπελπίζεται,καὶ φίλους ἀπελπίζει,
καὶ νέαν ἀποχώρησιν ὁριστικὴν σαλπίζει.

—

Καὶ μ'ὅλα τὰ φιλήματα
καὶ τὰ κρυφομιλήματα
καὶ τὸν σεβντὰ τοῦ Ράλλη,
ἀπογοήτευσις κρυφὴ
περίλυπον καὶ κατηφῆ
τὸν φανερώνει πάλι.

—

Κόντε,γιατὶ μαραίνεσαι;
Κόντε,γιατὶ πικραίνεσαι,
γιατὶ σὲ τρώει λύπη;

—

"Εχεις καὶ κόμμα τραντακτό.
κάνεις καὶ λάδι βραλεκτό...
Κόντε,καὶ τί σοῦ λείπει;

—

Καβαλικεύεις χαίρεσαι,πεζεύεις χαμαρόνες,
κι'ὅπου πατᾷ τὸ μαῦρο σου πηγάδια φανερόνεις.
Βλέπεις πιστοὺς καὶ φίλους σου νὰ πηλαλοῦν κοντά,
ἔχεις καὶ τῆς ρεπούμπλικας τὸν φλογερὸ σεβντᾶ,
καὶ πάλ'ἡ ψωροκώσταινα κατακουρελιασμένη
τὸν Κόντε της προσμένει.

—

Κι'ὁ Κόντες λέπιτρέξετε νὰ σᾶς γλυκοφιλήσω...
μὲ τρώει τὸ σεκλέτι,
κι'ὅσο γιὰ τὸ Ντοβλέτι
δὲν ἔχω μάτια νὰ τὸ'δῶ,στόμα νὰ τοῦ'μιλήσω.

—

Π.— Κύττα τὸν Κόντε,Φατουλῆ.
Φ.— Τὸν εἶδα,Περικλέτο.
Π.— Μᾶς ἐλέπει δίχως νὰ μιλῇ
καὶ κάνει τὸν'Αμλέτο.

—

(Ὁ Κόντες μὲ ἐιδιλίε
καὶ τόσε μεγαλεῖο
σιμάνει τοὺς ξυλίνους
περίφροντις καὶ σύννους).

—

Φ.— Καὶ τί διαβάζεις, τζέγκα;
Κ.— Λόγκα καὶ μόνο λόγκα.
Φ.— Δὲν ἔχεις ὀχάλου κέφι.
Π.— Μελαγχολίας νέφη
στέφουν τὸ μέτωπό σου.
Φ.— Γιὰ πές μας τὸν σκοπό σου.

—

Κ.— Θ'ἀποχωρήσω...δὲν εἶναι ψέμματα...
ὡιδὲν μ'ἀρέσει τίποτα πλέον,
μήτε καὶ φίλων κι'ἐχθρῶν μου ἐλέμματα,
μήτε κι'ἀγάπη τῶν Βασιλέων.

—

Ὡιδὲν μ'ἀρέσουνε φωτιαῖς καὶ λαύραις
καὶ Συνελεύσειων φωναῖς καὶ χάβραις,
δὲν θέλω στάνη,στρογγα,κοπάδια,
δὲν θέλω Ράπα,δὲν θέλω λάδια.

—

Δὲν θέλω νύστα,δὲν θέλω δράσιν,
μόναν κατήφειαν θέλω φρικτὴν,
καὶ νὰ μὴν ἔχω καμμίαν στάσιν,
μήτε τὴν ἄφογον καὶ τὴν ψεκτὴν.

—

Δὲν θέλω πλέον ἐμπρὸς καὶ πίσω
πλῆθος φωστήρων ἐπιφανῶν,
μήτε νὰ τρέξω καὶ ν'ἀκουμπήσω
σὲ Ράλλη στῆθος ἐρατεινόν.

—

Ἐλιγαῖς δὲν θέλω,μήτε Κορδόνια,
ὁπού'περνεῦσαν εἰς ἄλλα χρόνια,
μὰ μήτε πεύκου πρασίνους κλώνους,
ποῦ τοὺς μαυρίζουν σ'αὐτοὺς τοὺς χρόνους

—

Ὡιδὲν μ'ἀρέσουνε σὰν πρὶν ἀρώματα,
δὲν θέλω ντράβαλα,σκίψι,σκοτοῦρα,
δὲν θέλω σύμβολα,δὲν θέλω χρώματα,
πράσινα,κίτρινα,κόκκινα,σκοῦρα.

—

Μήτ'Εὐρωπαίων θέλω στεφάνους,
μήτε καὶ τίποτα γιὰ'μὲ νὰ λάχῃ,
μήτε κι'ἐκείνους τοὺς Ζαβιτζιάνους,
ὁποῦ μοῦ'κάθισαν εἰς τὸ στεμάχι.

—

Θέλω Γκλαδιάες νὰ μ'ἀπειλοῦν
σὰν νὰ τοὺς τρώγω τὰ περνοκόκκι,
δὲν θέλει Κέντε νὰ μὲ κελοῦν,
μήτε Κορρηέτη καὶ Θεοτόκη.

—

Δὲν θέλω τίτλους,δὲν θέλ'ὀνόματα,
μήτε κι'ἀξίαις γιὰ τελειώματα.
Λὲν θέλω νάμαι τύπος ὡραῖος,
δὲν θέλω νάμαι μήτε μοιραῖος.

—

Δὲν θέλω σχέσεις μὲ τοὺς ἀνθρώπους,
θ'ἀποχωρήσω'στ'ἀλήθινά,
θέλω νὰ φύγω σ'ἔρημους τόπους,
νὰ πάω σ'ὄρη καὶ σὲ θουνά.

—

Ἐκεῖ θὰ ζήσω χωρὶς νὰ στρέφωμαι
'στὸν πρῶτο πόνο καὶ τὸν καϋμό,
μὲ τὰ χορτάρια τῆς γῆς θὰ τρέφωμαι,
μὲ τὰ θηρία θὰ πολεμῶ.

Ἴσως κι'Ἡγούμενος νὰ γίνω τζέγκα
μὲ φαρδομάνικα καὶ κομπολόγια,
ἴσως καὶ πάλι φορῶντας ράσο
σὲ μοναστήρι μέσα περάσω.

—

Κι'ἐκεῖ νὰ μείνω,
κόσμε θνητέ,
γιὰ τὴν ψυχοῦλα μου τὴν λυπημένη,
χωρὶς σ'ἐκεῖνο
νὰ'μπῇ ποτὲ
καμμιὰ καλόγρια μαυροντυμένη.

—

Κάπου τὸ βῆμα πλάνης θὰ φέρω,
μὰ ποῦ θὰ πάω κι'ἐγὼ δὲν ξέρω.
Γιὰ'μένα τίποτα πλέον δὲν μένει,
μήτε Κουβέρνο,μήτε Βουλή...
ἀποχωρήσεως ὥρα σημαίνει,
φιλῶ τὸν Ράλλη καὶ μὲ φιλεῖ.

—

Μονάχος σου θἆσαι
κι'ἐμὲ θὰ θυμᾶσαι,
καὶ πάντα θὰ κλαῖς.

—

Καὶ σύ,Ζαβιτζάνε,
ὁ Κόντες ποῦ νἄναι;
μὲ πόνο θὰ λές.

Ὁ Γούναρης ὁ Πατρινὸς
νέος διάδοχος κλεινός.

—

Ὁ Θεοτόκης προχωρεῖ
μὲ νέφος σκέψεως βαρύ).

—

Θ.—Τῆς ἀπογητεύσεως κυττάξετε τὸ θῶμα,
μὴ μ'ἐκλεμβάνετε σκιάν,φυγεῦσαν ἀπὸ μνήμα.
Κι'ἂν ραδινὸς σᾶς φαίνωμαι καὶ φωτοέλλον σέλας,
μὰ κρύπτει τόσας μελανὰς τὸ στῆθος μου θυέλλας.

—

Ἀναποσπάστως συνδεθεὶς
μὲ τὸν ρεπουμπλικάνο,
καὶ'στοὺς Κορφοὺς μου νικηθεὶς
ἀπὸ τὸν Ζαβιτζάνο,
ἐκύτταξα τριῶρω μου μελαγχολίας ἔργα,
καὶ'στὴν Ἐθνοσυνέλευσι μ'ἔφεραν μὲ τὸ ζόρι.

—

Καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας πηγαίνω τυπικῶς
χωρὶς νὰ συλλογιῶμαι γιὰ κράτος ἀναστήλωσι,
καὶ τόσον εἶμαι κατηφὴς καὶ μελαγχολικός,
ποῦ σ'ὅλους τώρα φαίνομαι σὰν τὴν Ἀποκαθήλωσι.

—

Δὲν θέλω σχέσεις παντελῶς μαζὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει,
καὶ πεζὸς θὰ γίνῃ Πρόεδρος πεντάρα δὲν μὲ μέλει.
Κι'ἂν κάνουνε ταμπλὸ ἐδῶ
καὶ ξαφνικὸ μεγάλο,
κι'ἂν βγάλουνε τὸν Ρακτιβάν,
τὸν Βόλιν,κι'ἔπειτα ἄλλο.

—

Κι'ἂν ἄλλος Πρόεδρος ζητοῦν οἱ μὲ τὸν Κυριακούλη,
κι'ἂν ἄλλος Πρόεδρο ζητοῦν οἱ φίλοι τοῦ Δρακούλη,
κι'ἂν θέλουνε κι'οἱ Θεσσαλοὶ δικό τους Προεδρεῖο,
γιὰ τοῦτα ζέστη,τζέγκαις μου,δὲν νοιώθω μήτε κρύο.

—

Κι'ἂν ὁ Δραγούμης πρὸς τιμὴν
σ'ἐμὲ τὰ μάτια στρέψῃ.

Φτάνουν μὲ προβολεῖς
Πρόεδρον τῆς Βουλῆς.

καὶ τὴν'δικήν μου συνδρομὴν
τὸ μοῦσι μοῦ γυρέψῃ.

—

Κι'ἂν τώρα τὴν Κυβέρνησιν τὴν ἀνασχηματίσῃ
καὶ νέαν καταρτίσῃ.
Κι'ἂν ἔξαφνα Κυβέρνησις προβάλῃ τῆς Ραλλοῦς,
τῆς τόσον προσφιλοῦς.

—

Καὶ κάθε κόμπος ἂν λυθῇ
κι'ἂν πάρουν ὅλα τέλος,
κι'ἂν κατ' ἀνάγκην προσκληθῇ
κι'ὁ Κρὴς ὁ Βενιζέλος.

—

Κι'ἂν κάνων καὶ Κυβέρνησιν ὑπηρεσιακὴν
ὡς εἶδος πασατέμπο,
ἐγὼ'στὴν ἀποχώρησιν ἐμοῦ τὴν τραγικὴν
γιαμὰ σᾶς παραπέμπω.

—

Κι'ἂν μείνῃ κι'ἡ Συνέλευσις τῆς'Αναθεωρήσεως
ὅπου τὴν θέλουν μερικοί.
κι'ἂν γίνῃ καὶ Συντακτικὴ,
γιὰ'μένα,τζέγκαις,ἔφθασε καιρὸς ἀποχωρήσεως.

—

Τελείωσαν τὰ ψέμματά...
μακρὰν φιλτάτων ἐλέμματα...
τώρα...θ'ἀποχωρήσω.

—

Τὸν Γούναρην τὸν Πατρινὸν
διάδοχον παντοτεινὸν
ἐπιθυμῶ νὰ χρίσω.

—

Ἀλλὰ κι'ἐκεῖνος ἴσαμε πῶς εἶναι λυπημένος
κι'ἀπογοητευμένος.
Ὁ χρόνος τόχει φαίνεται τῆς'Εθνοσυνελεύσεως
νὰ πάθουν ὅλοί προτιμεῖς ἐξ ἀπογοητεύσεως.
Κανένας ἀνακούφισιν δὲν'βρίσκει'στὰ δεινά του,
κάθε ψυχὴ περίλυπος ἐστὶν ἕως θανάτου.

Ὦ Γούναρή μου,μὴ λυποῦ...
οὐ γίνε Κόντες τοῦ λοιποῦ...
σ'ἐμένα μὴν ἐλπίζετε.

—

Κανεὶς ἂς μὴν παρακαλῇ...
δέξου τὸ κόμμα,προσφιλῆ,
ποῦ κόσμος τὸ λιμπίζεται.

—

Κι'ἂν ὁ Γκλαδιάς ὁ Πατρινὸς
κι'ἔσαι μὲ φάλλων ἀπηνῶς
μομφῆς στοιχεῖα κατ' ἐμοῦ ζητήσουν—ὠϊμέ!—
οὐ τούτους πληροφόρησε περὶ τῶν κατ' ἐμέ.

—

Ὑπὲς τους μοιραῖος ἀρχηγὸς πῶς ἡμοῦν εἰς τὸ κόμμα,
πῶς εἶχα πνεῦμα πρόθυμον,ἀλλ' ἄβρανὲς τὸ σῶμα.
Βλπέ τους πῶς ἡ κρᾶσις μου
ἀνέκοπτε τὰς δράσεις μου,
κι'ἐκεῖνη μέλις μ'ἔβλεπε σφριγῶντα γιὰ πατρίδα,
ντόλτσε φὰρ νιέντε,μοῦλεγε,καὶ στρῶνε τὴν ἀρίδα.

—

Ὑπὲς τους πῶς τοῦτη τὴν ὁρμὴ
μοῦ κόβει καὶ τὴν ζέση,
πῶς ἔχω λιγερὸ χορμὶ
καὶ δακτυλίδι μέσον.

—

Ὑπὲς τους πῶς ἤμουν μπὸν θῶλν εἰς τοὺς καιροὺς τοὺς τότε,
πῶς ἔβινα τὴν σκούρια μου γιὰ τὰ κουβαρνταλήκια,
ὑπὲς τους πῶς μάους ἔπαιζα καὶ πέιερ ποτὲ πότε,
καὶ μιὰ φορὰ πῶς ἔπαιζα μονὰ ζυγὰ φιστίκια.

—

Κι'ἂν ὅλα δὲν φανοῦν αὐτὰ
'στοὺς κατηγόρους ἀρκετά.
ὑπὲς τους πῶς ἀγκαλιάστηκαμὲ τὸν ρεπουμπλικάνο,
ὑπὲς τους καὶ λάδια'στοὺς Κορφοὺς πῶς ἄρχισα νὰ κάνω,
γιὰ νὰ θυμοῦμαι τὴν Ἑλλάδα,ποῦ τόσοι νεοσσοὶ
φωνάζουν νὰ τὴν ὁλόψυχα'στὸ ξύδι γιὰ τουρσί.

—

Κι'ἂν τέτοια κακουργήματα δὲν φθάνουνε μεγάλα
γιὰ κατηγορητήριο, πές τους ἀκέρη κι'ἄλλα,
πῶς τώρα δὲν φορῶ 'ψηλό, πῶς βρᾶλα κατσάρι,
διπλαὶς ἢ ραδιγκόταις μουδιπλὰ τἀ'πανωφόρια μου,
μὰ'πές τους πῶς ἐπάντρεψα καὶ μιὰ μοναχοκόρη,
μὰ'πές τους πῶς ἐπάντρεψα κατόπιν καὶ τἀγόρια μου.

—

Δέξου τὸ κόμμα, Πατρινέ, κι'ἐν τούτῳ πάντα νίκα...
καὶ μὲ τὰ δρό μου σ'εὐλογῶ,
καὶ σὰν 'Αλέξανδρος κι'ἀγὼ
χρίω διάδοχον ἐμοῦ τῆς Πάτρας τὸν Περδίκα.

Εὐφημεῖτε συνεδρίας
Συνελεύσεως ἀγρίας.

—

Φ.—'Στὰ θεωρεῖα τῆς Διπλῆς πᾶμε νὰ ξαπλωθοῦμε
κι'ἔλα κι'ἐμεῖς, δρὲ Περικλῆ, ν'ἀποτοηγευθοῦμε.
'Αποτοήτευσις τὸ πᾶν, παντοῦ μελαγχολία,
κι'ἂν τυχ'οἱ Τοῦρκοι ξαφνικὰ νὰ'μποῦν'στὴ Θεσσαλία,
ἐμεῖς νὰ τοὺς φωνάξωμεκι'ἂν θέλετε καυγάδες,
καὶ'στὴν 'Αθήν'ἂν ἔλθετε μὲ τοὺς Κερὶμ-'Αγάδες,
σᾶς βεβαιοῦμε καὶ γι'αὐτὸ
πῶς δὲν θὰ δώσωμε λεφτό,
γιατ'εἴμαστε περίλυποι κι'ἀπογοητευμένοι,
κι'οὔτε γιὰ νὰ σᾶς'ρίσωμε κουράγιο δὲν μᾶς μένει.

—

Σπουδαίαν διατρέχομεν μελαγχολίας κρίσιν
κι'ἂς'δοῦμε τί θὰ 'γάλῃ.
εἶσθε καὶ σεῖς τυχάρπαστοι κατὰ τὴν νέαν ρῆσιν
τοῦ χρυσοκόμη Ράλλη.

—

Π.— Γι'αὐτὴν τὴν ρῆσιν μεγάλο χάζι,
κι'ὁ Δημητράκης τέτοια φωνάζει:
ὀρθόσου πάλι, ρεπούμπλικά μου,
μ'ἔπιασαν πάλι τὰ νευρικά μου.

Παραμερίσετε...θὰ πάρω φόρα...
ὅλοι μοῦ φαίνονται νάνοι Ζακχαῖοι,
κι'οἱ πληρεξούσιοι, ποῦ'βγηκαν τώρα,
ὅλοι τυχάρπαστοι κι'ὅλοι τυχαῖοι.

Παραμερίσετε...σοὺ τσιμουδιά...
ὅλους τοὺς νέους κύτταξ τους κι'ἄστους...
ἀπογοήτευσιν κι'ἀγώ, παιδιά,
ἔχω μὲ τούτους τοὺς τυχαρπάστους.

Βλέπεις ἀφροὺς σὲ στόματα ρητόρων νεροβράστων
καὶ κατὰ Ράλλη μαίνονται πολλοὶ τῶν τυχαρπάστων.
Τυχάρπαστος, τυχάρπαστος, φράσις τρανὴ κι'αἰώνιος,
κόσμος μ'αὐτὴν τυρδάζει,
καὶ τὴν μεταδιδάζει
σὲ Δύσιν καὶ σ''Ανατολὴν ἀδιάκοπος Μαρκόνειος.

—

Φ.—Σεπτέμβριος ἐπέρασε, καὶ τῶν Ρωμηῶν τὰς κράσεις
σφριγώσας τὰς ἀφύπνισε τοῦ Δημητράκ'ἡ φράσις.
Σεπτέμβριος ἐπέρασε καὶ Πρόεδρος ἀκόμη,
καὶ δὲν ἠκούσθη παλαιῶν καὶ τυχαρπάστων γνώμη.

—

Σεπτέμβριος ἐπέρασε, καὶ καθεμιᾶς καυκάλας
ἐρέθισαν τὰ κύτταρα Κουτσόπουλος καὶ Δάλλας.
Κι'ἡ τῆς Διπλῆς συζήτησις σ'αὐτὸ περιστράφη,
πῶς εἶναι δυνατὸν ποτὲ
σὰν ψηφισθοῦνε Βουλευταὶ
νὰ μένουνε καὶ Δήμαρχοι καὶ Συμβολαιογράφοι.

—

Κι'ὁ Κουλουμβάκης ἔξαφνα μέσα'στῆς ρητορείαις
Τότε δὴ τότε ξαφνικὸ καὶ μαύρη συμφορέλια...
ἐρρίαξαν τυχάρπαστα κι'ἀμούστακα μουρέλια,
κι'ἐκεῖνοι, ποὺχουνε μαλλιὰ καὶ γένεια σὰν μπαμπάκι,
κι'ἔγιναν κουλουβάχατα μ'αὐτὸν τὸν Κουλουμβάκη.

—

Κι'ἡ Συνέλευσις τὴν ὄψιν παρουσίασε Θεσείου,
γδούπα, πάταγοι καὶ βρόμοι...
'ξέχασε κι'ὁ Θεοτόκης τὴν ἀπογοήτευσί του
κι'ἄγριος ἐχαιρονόμει.

—

Εἴδα μαχομένων λόσσαν
μὲ μπαστούνια σηκωμένα,
καὶ τὰ μάτια των δὲν ἦσαν
παρὰ κάρβουν'ἀναμμένα.

—

Θίαμα τῶν θεαμάτων
κι'ἕνα θαῦμα τῶν θαυμάτων.
Κι'ὁ Κορφιάτης ὅλος μένος
κι'ὁ Κορφιάτης θυμωμένος
ρίχνεται'στὸν Κουλουμβάκη,
λὲς καὶ νάταν κουταβάκι.

—

Σεπτέμβριος ἐπέρασε κι'Ὀκτώβριος αἰμόνει,
κι'ὁ Θεοτόκης ἄρχισε κι'ἐκεῖνος νὰ θυμώνῃ.
Σεπτέμβριος ἐπέρασε μὲ κουτουρού κουβέντα
κι'αὐτὰ μᾶς λέει μιὰ διπλὴ δλακεία μὲ πατέντα:
Κοντεύετε νὰ γίνετε καθὼς οἱ Πορτογέλλοι,
ποὺ πάλιν ἐπανάστασις τοὺς'ξύπνησε μεγάλη.

—

Καὶ μὲ τοὺς Πορτογάλλους
καθένας ταλαντεύει
καὶ τῆς Διπλῆς τοὺς σάλους,
κι'ὁ κόσμος ξεφωνίζει
πῶς εἶναι τοὔζουρ γκὰ
λὲ Γκρὲς ἑ Πορτυγκέ.

—

Σεπτέμβριος ἐπέρασε, κι'αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα
λένε πῶς θἄλθῃ σίγουρα κι'ἡ τῆς Τουρκιᾶς Ἀρμάδα,
ποὺ ν'ἀφανίσῃ'ἔλληνικε τοὺς Ρούμ'ἐξ ὁλοκλήρου...
νάτην!..παρλάζουν τὰ νερά,
κι'ἴσως τὰ πρῶτα της πυρὰ
νὰ τὰ δεγθῇ τὸ σπίτι μου κι'ἡ Σοῦδα τοῦ Φαλήρου.

—

Πᾶνε τέσσαις ἑβδομάδες
κι'ὅλοι χάσκουν σὰν χαζοί,
καὶ μᾶς ἀπειλοῦν'Αρμάδες,
καὶ μᾶς ἀπειλοῦν Λαζοί.

—

Τρέχω καὶ σὲ τέσσαις φίλους φατριῶν ἀνεποσπάστους,
τρέχω σ'ὅλαις τῆς ὁμάδες, τρέχω καὶ'στοὺς τυχαρπάστους.
κι'ὅλο τέτοια τοὺς μιλῶ:
ἢ νὰ βάλετε μυαλὸ
καὶ νὰ παύσουν τὰ δρισίδια,
ἢ νὰ πᾶτε'στὸ καλό,
θηλαδὴ'στὰ ξεκουμπίδια.

—

Τοῦ κάκου.. μήτε φεύγουνε, μήτε μυαλὸ δέν βάζουν,
μήτε σὰν φιλοπάτριδες τὸν κόρακα δὲν θγάζουν,
κι'ὥρα τὴν ὥρα καρτερεῖς τυχάρπαστο μπερντάχι...
Π.—Δέξου καὶ σύ, τυχάρπαστε, τρεῖς ματσουκιαῖς'στὴ ράχη...

Μὲ ὅλκιρ φαίνομαι πικρὸ
τοῦ Κατσαλίδη τὸν νεκρό.

—

'Στοῦ ξαφνικοῦ θανάτου σου τὴν θλίψι τὴν μεγάλη
δὲν Μούσαις, μιὰ τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἄλλη,
χειροπιασμένη σήμερα φίλοις τὴν κορυφή σου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΙΣ

Ἑκτὸν κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον	Χίλια κι'ἐνιακόσα δέκα
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	κι'ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ σπυδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δεκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ὀκτώβριος, Δευτέρα,	Χίλια κι'ἑκατὸν τριάντα, πλὴν προσθέσετε κι'ἕνα,
καὶ κρίσεως ἡμέρα.	τὸ Κουβέρνο τοῦ Δραγούμη μᾶς ἀδειάζει τὴ γωνιά.

Περὶ τῶν σπουδαιοτάτων
τῆς ἡμέρας ζητημάτων.

—

Φ.— Γενομένης ὁμιλίας
περὶ τῆς Πορτογαλλίας,
κι'ἐπαναστατῶν μεγάλων
κατ'αὐτὰς ἀναφανέντων
τῶν φαιδρῶν τῶν Πορτογάλλων,
καὶ μὲ φρόνους ἐκπαιδεύντων.

—

Βασιλεύοντος μεγάλου ρεμπελιοῦ'στοὺς Πορτογάλλους,
ποὺ σπουδαίους φέρνει σάλους,
φονευθέντος τοῦ Μομπάρδα μὲ πιστόλι τοῦ Ρεμπέλο
'στὰς ὁδοὺς τῆς Λισσαβῶνος, ποὺ χαιρετισμοὺς τῆς στέλλω.

—

Κι'ἐν τῷ μέσῳ τόσου θρήνου
μπομπαρδίσαντος τοῦ στέλου
κατὰ μέρος καὶ καθόλου
καὶ τοῦ Μανουὴλ ἐκείνου
τὸ περίφημο Παλάτι,
ποὺ ἔκαΐλεε ραχάτι.

—

Μὰ κι'αἰφνιδιαρόδις ἐγὼ
γενομένου, Περικλέτο,
'στὰς ὁδοὺς τῆς Λισσαβῶνος
μὲ τουφέκι καὶ σπαλέτο.

—

Πλὴν ἐξάλλης καὶ προϋλης
τῆς Πορτογαλλίας ἅλης
γενομένης πρὸ πολλοῦ.

—

Καὶ τὰ πάντα κηλιδούσης
καὶ μιὰ δράκα μὴ διδοίσης
ὅπερ τοῦ κανὼς καλοῦ.

—

Καὶ μετ'ἀναιδείας τόσης
τῆς συναλλαγῆς λυσσώσης,
τῶν ὀλίγων χορταινόντων,
ἀλλὰ τῶν πολλῶν πεινώντων
καὶ τὰ νύχια των ξυνόντων.

—

Διαζευχθέντων πάντων μαζὶ μὲ τὴν αἰδῶ,
κι'ἐκεῖθεν κι'ἀπ'ἐδῶ
μὲ φανερὰς ρεμοῦλιας, ἁμάξας καὶ ρουσφέτια
τρωγόντων καὶ πινόντων 'στὰ πέντε Βιλαέτια.

—

Τοῦ Μανουὴλ ἐκείνου πρὸς ἔρωτας σφριγῶντος
καὶ τούτου κασκαρίκας, ὡς λέγουν, διακρᾶξαντος.

κι'ἀπὸ τὴν'πίσω πόρτα τοῦ Παλατιοῦ φυγόντος
κι' μὲ τὴν'**Ἀμαλίαν**'στὸ Γιβραλτὰρ ἐρᾶξαντος.

—

Καὶ τώρα'στὰς πικρίας
τῆς μαύρης ἐξορίας
καταδικαζομένου.

—

Καὶ καθενὸς Μπομπάρδα
μὲ κόκκινη κονκάρδα
'στοὺς δρόμους πλανωμένου.

—

Μετὰ τὴν ἐξορίαν αὐτὴν τῶν Βασιλέων
καταστροφεῖσης πλέον.
δρὲ Περικλῆ,προσφάτως
'στοῦ ρεμπελιοῦ τὸ κράτος
διὰ πολλὰς αἰτίας
καὶ λόγους ἀσιτίας,
σωστῆς δημοκρατίας.

—

Τοῦ Θεοφίλου Μπράγκα
Προέδρου κηρυχθέντος,
καὶ κάθε μοσχομάγκα
χάπως συμμαζευθέντος.

—

Οὐ μὴν δομβαρδιζόντων τῶν'Ιησουϊτῶν
μὲ βόμβας τὸν στρατὸν,
πλὴν ἀπελαυνομένων μὲ τῆς κλωτσιαῖς κι'ἐκείνων
τῶν μαύρων Καπουκίνων.

—

Μετὰ θρηνῳδῶν ἀσμάτων
ἔλων ἀποπεμπομένων
τῶν μοναχικῶν ταγμάτων.

—

Μὰ καὶ πάντων καὶ πασῶν
τῶν ἁγίων'Ηγουμένων
καὶ τῶν'Ηγουμενισσῶν.

—

Τούτων γενομένων ἔλων,
καὶ τῶν φίλων'Ισπανιόλων
μονονοὺ γαλέανισθέντων μὲ τοιαῦτα γεγονότα
καὶ τὰ νέα ζηλωσάντων τῶν γειτόνων καθεστῶτα,
κι'ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν κάποιας νέας ἀλλαγῆς
προσβλητείσης,Περικλέτο,καὶ τῆς ταυρομάχου γῆς.

—

Καὶ καμπόσων ταυρομάχων
ἐγχειρίδια κρατούντων
κι'ἀλλαγὴν ἐπιζητούντων
γιὰ κενότητα στομάχων.

—

Καὶ δὲν'βρίσκεται μιὰ γλῶσσα
μήτε μὲς'στὴ Σαραγόσσα,
μήτε μέσα'στὴ Μαδρίτη,
μήτε'στὴν'Εστραμαδοῦρα,
ὁποῦ γι'ἀλλαγαῖς κοπρίτη,
δὲν τὴν ἔπιασε φαγοῦρα.

—

Ἡμῶν λεγόντων κι'ἄλλων
περὶ τῶν Πορτογάλλων,
πῶς ἔπρεπε σὰν φρόνιμοι καὶ τοῦτ'οἱ Πορτογάλλοι
πρὶν ἀπὸ τὸ πολίτευμα ν'ἀλλάξουνε κεφάλι.

—

Πῶς εἶνε μέγας κίνδυνος καὶ μὲ δημοκρατία
νὰ πάθουν ἀσιτία,
κι'οὔτε νὰ παύσῃ καὶ μ'αὐτὴν ἡ φανερὴ σεμοῦλα
τοῦ κάθε ψατοῦλα,

καὶ νὰ δυζαίνουν τὸν λαὸ γαστρίμαργα σωτῆρες.
κι'ἄλλοι πολὺ τὸ χῶ'ἡ κοῦτρα του καὶ κατεδάζει ψαίρας.

—

Συμβάντων ἔλων τούτων
μέσα'στὴν Λισσαβῶνα,
ποῦ'χάσανε τὸν νοῦ των
καὶ κάμποσοι'δικοί μας,
ποῦ φάλλουν τὴν καχή μας
καὶ νῦν καὶ'στὸν αἰῶνα

—

Θέλουν νὰ'σοῦν καμπόσοι,
ὁποῦ δὲν ἔχουν γνῶσι,
πῶς μοιάζομε λιγάκι μὲ τὴν Πορτογαλλία...
ἐσὺ τί λὲς γιὰ τοῦτο,καυκάλα τρισαθλία;

—

Π.— Ἄλλοί μας κι'ὄχωνούς!..
κι'ἐμᾶς τοὺς φαεινούς,
ποῦ μᾶς λαμπρύνει νοῦς,
μᾶς λὲν κουφοκεφάλους,
μᾶς λένε Πορτογάλλους,
μᾶς λένε Πολωνούς.

—

Ἀκούσωμεν τί λέει κι'ἐκεῖνος ὁ μουσάτος,
ποῦ κυβερνᾷ τὸ κράτος,
πῶς ἂν δὲν παύσ'ἡ τόση ρητορικὴ μανία
θὰ διαμελισθοῦμε καθὼς ἡ Πολωνία.

—

Ἦσαν κι'οἱ Πολωνοὶ
γενναῖοι καὶ τρανοί,
ἀλλ'εἶχαν τὸ δυστύχημα νὰ γίνουν φαμφαρόνοι,
ὡς ὅτου τοὺς εἰρήκανε κακοὶ καὶ μαῦροι χρόνοι.

—

Δὲν μοῦ λές,παρακαλῶ,
Φασουλῆ μου κουτσούγλα,
'πίστευες ποτὲ τὰ λόγια
πῶς δὲν κάνουνε καλό;

—

'Πίστευες,δρὲ Φασουλῆ μου,πῶς τὰ λόγια τὰ παχειὰ
φέρνουν τὴν ἀναβροχιά,
κι'ὀδηγοῦν σὲ κλονισμοὺς
καὶ σὲ διαμελισμούς;

—

Φ.— Φαίνεται,κριμανταλᾶ,
πῶς τὰ λόγια τὰ πολλὰ
'λιγοστεύουν τὰ μυαλά.

—

'Οπου πλήθη φαμφαρόνων
κι'ὅπου ρητορεῖα μόνον
ἀκατάσχετος ἀνθεῖ.

—

Φαίνεται πῶς ἐκεῖ πέρα
θέλθῃ'γρήγορα μιὰ'μέρα,
ποῦ τὸ πάν θὰ μαρανθῇ.

—

Λοιπὸν λοιπὸν τὸ μοῦσι
μᾶς εἶπε'στὴ Βουλή,
μὰ ποιὸς'μπορεῖ ν'ἀκούσῃ
τέτοια παραδολή
ψυχρὸς χωρὶς χολή;

—

Κι'ἐφούσκωσαν τὰ στήθη
πολλῶν γιὰ τὸν μουσάτο,
καὶ διεμορτυρήθη
ρητορικὸ φουσάτο.

—

Ὁ γέρο Κατρεδάνος.γιὰ Προεδρεῖο μάννα.
'στὸν Ἔσαλιν παραδίδει τὴν ἐθνικὴ καμπάνα.

Γιὰ τὴν παραβολὴ
καθένας ὁμιλεῖ
καὶ βρέζει σὰν τὸν μοῦστο.

—

Ἄγρια τοὺς ἐφάνη,
κι'ἐγώ,βρὲ μπεχλιβάνη,
ἔκανα μ'ἔλους γοῦστο.

—

Ἦτο γιὰ'μᾶς προσβλητικὴ καὶ γιὰ τοὺς Πολωνούς,
διὸ καὶ τόσους ρήτορας ἐρέθισε δεινούς.
Ἀλλὰ κι'ἐγώ,βρὲ Περικλῆ,τὸ πιστρικὸ τσανάκι,
τὰ χέρια μου κινῶν,
ὑπὲρ τῶν Πολωνῶν
θερμῶς ἐζητωκραύγασα μὲ τὸν Καπετανάκη.

—

Ἦτο βεβαίως πλῆγμα
κι'ἕνα μεγάλο σεῖγμα
ἡ σύγκρισις ἐκείνη
καὶ γιὰ τὴν Ρωμηοσύνη,
καὶ γιὰ τοὺς Πολωνούς,
φίλους μας μακρινούς.

—

Διπλῆ,βρὲ μπακαλιάρο,
ἦταν ἡ καταφρόνια...
μ'ἕνα μονάχα σμπάρο
'κτυποῦσε δυὸ τρυγόνια.

—

Κι' ἂν δὲν ἐφώναζε κανείς: ἡ Πολωνία ζῇ τώρα,
κίνδυνος μέγας ἦτο
ἐκ τῆς παρομοιώσεως τῆς φοβερᾶς ἐκείνης
νὰ προκληθῇ καὶ περισσὴ τῆς Πολωνίας μῆνις.

—

Καὶ μέσα στ'ἄλλα τὰ κακά,Πατρίδα μου ντουντοῦκα,
σὲ βάλουνε κι'οἱ Πολωνοὶ'στοῦ τουρκικοῦ τὴν μποῦκα,
καὶ δίχως λόγο καὶ μ'αὐτοὺς εἰς τὰ καλὰ μαλλιώσωμε,
καὶ τότε,Περικλέτο μου,παπούτσια νὰ μπαλιώσωμε.

'Βὼν πῶς ἔπιασε πολλοὺς ρητορικὴ μανία
καὶ γιὰ τὴν Πολωνία,
τότε τὰς χεῖρας ἔνιψα σὰν Πόντιος Πιλάτος,
κι'ἀνέκραξα κι'ἔγώ,κοιτέ:
πῶς εἶναι δυνατὸν ποτὲ
νὰ γίνῃ διαμελισμὸς καὶ'στῶν Ρωμηῶν τὸ κράτος;

—

Π.—Τί πλέον διαμελισμὸς νὰ γίνῃ κι'ἐδῶ πέρα;
μὴ δὲν διαμελίζεται καὶ τοῦτο κάθε'μέρα
μὲ Κυβερνήσεις,μὲ λαό,μὲ λόγια'στὸν ἀέρα:

—

Μὴ δὲν διαμελίζεται σὰν λὲς πῶς δὲν σὲ μέλει
πεντάρα γιὰ Ντεδλέτες,
γιὰ νόμους καὶ γιὰ τέτοια,
καὶ θέλεις μοναχὰ κοινὸ τοῦ Κεντρικοῦ τὸ μέλι;

—

Μὴ δὲν διαμελίζεται σὰν σκέπτεσαι γιὰ σένα
τί μερδικὸ θὰ λάχῃ;
μὴ δὲν διαμελίζεται σὰν βλέπῃς τὸν καθένα
'δικό του κράτος νάχῃ;

—

Καὶ μήπως διαμέλισις δὲν γίνεται τελεία,
ζωντόβολο τῶν'Αθηνῶν,
ὅταν ἀκοῦς πῶς πιθανὸν
οἱ προσφιλεῖς Νεότουρκοι νὰ'μποῦν'στὴ Θεσσαλία,
καὶ λές: ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔλθοῦν καὶ μέσα'στὰς κλεινάς,
κι'ἀτρόμητος'στὸν κηφενὲ παίνας τσαμπουνᾷς;

Τἀεροπλάνο τοῦ Λεωνίδα,
ποῦ σὰν καὶ τοῦτο δὲν ξανκεῖδα.

—

Φ.—Δημοκρατίας ταγαροῦν μετὰ δεινὸν ἀγῶνα
καταστροφεῖσης κατ'αὐτὰς καὶ μὲς'στὴν Λισσαβῶνα,
συνταραχθέντων δὲ κι'ἡμῶν,ξυλένχε Δὶν-Κιχώτη,
διεφημίσθη-πέταγμα τοῦ Λεωνὶδ'Λεγιώτη.

—

Καὶ πάλιν νέος Ἴκαρος καὶ πάλιν νέος ἥρως.
κι' ἐνῷ τὸ κράτος ἔτρεχε γοργὸν ἀπὸ ρυτῆρος,
δὲν ξέρω πῶς ἀπήργησαν τ' ἁμάξια παρ' ἐλπίδα,
καὶ μόνιπο δὲν εὕρισκες νὰ πῇς 'στὸν Λεωνίδα.

—

Οὐχ ἧττον κόσμος ἔσπευσε καὶ μὲ τὸ παραπάνω
νὰ 'βῇ ταξεροπλάνο,
κι' ἐπῆγανε καὶ φούστας
μὲ κάρκ καὶ μὲ σούστας.

—

Κατάπληκτος ὁ κόσμος ἐσιώπα,
κι' ἄλλοτε, Περικλέτε μου, σοῦ τόπια
πῶς μὲς 'στὴν Ρωμηοσύνη τὴν καινούρια,
ποῦ κι' ἀετοὶ μὲ τρόμο τὴν ἰωτοῦν,
'μποροῦνε νὰ πετάξουν καὶ γαϊδοῦρια,
μόνον ἀεροπλάνα δὲν πετοῦν.

—

Πετοῦνε κι' ἀναρίθμητες ἀκρίδες,
πετοῦνε κι' ἀνοιθώσεως ἐλπίδες,
'μποροῦνε νὰ πετάξουν καὶ κολῦναις,
ποῦ δέξαν προσωπίνων κρατῶν,
'μποροῦνε νὰ πετάξουν καὶ χελώναις,
μόνον ἀεροπλάνα δὲν πετοῦν.

—

Ἦλθε καὶ τοῦ Κατέρ, βρὲ Περικλέτο,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνο διάολ ἔπαρέ το.
μὰ καὶ τοῦ Μπλεριό, ποῦ κάνει κρότο,
δὲν 'πέταξε κι' ἐκεῖνο σὰν τὸ πρωτο.

Θὰει καὶ τοῦ Λεωνίδα νὰ πετάξῃ 'στὰ ψηλά,
πλὴν σὰν τἄλλα μένει κάτω καὶ πλανᾶται χαμηλά,
καὶ μυκώμενον ἀγρίως ἄγουν ὀργῶνει γῆν
καὶ λαὸν καὶ Βασιλέα τρὶς εἰς ἄκτων φυγήν,
μὰ κι' ἐγὼ βρὲ Περικλέτο, φεύγω μ' ἄλη τὴν ὁρμὴ μου
γιατὶ τρέμω μήπως τυλίξῃ νὰ πετάξῃ 'στὸ κορμί μου.

—

Σταθῆτε καὶ σηκόνεται... τοῦ κάκου, δὲν ὑφοῦτε,
καὶ τῶρ' ἀκόμη κεχηνὼς τὴν πτῆσιν του προσμένω,
κι' ἐλέγανε καὶ τὰ πουλάριτ' πράμμα νάναι τοῦτο,
ποῦχει φτερὰ καὶ στέκεται 'στὸ χῶμα καρφωμένο.

—

Καὶ τότε τὸ Ρωμαῖικο μοῦ 'φάνηκε πῶς εἶδα
κι' ἀεροπλάνο γίνηκε καθὼς τοῦ Λεωνίδα,
κι' ἠκούσθη λέγουσα φωνὴ: κανεὶς μὴν τὸ ματιάσῃ.
γρατ' εἶναι φόβος, βρὲ παιδιά,
'στὴν τόση μας ἀναποδιὰ
καὶ τοῦτο νὰ κομματιασθῇ κι' ἐμᾶς νὰ κομματιάσῃ.

Πτῶσις τῆς Κυβερνήσεως κι' ἀντάρα νέας κρίσεως.

—

Φ.—Κι' ἐνῷ πάλιν εἶδαν ὅλοι πῶς 'στὼν πτήσεων τὴν μάννα
μήτ' ἐγχώρια πετοῦνε, μήτε ξέν' ἀεροπλάνα,
ἔπεσεν Ἰκάρου πτῶσιν δίχως πόνον κι' ὀδυρμὸν
κι' ἡ Κυβέρνησις ἐκείνη τῶν μεγάλων καθαρμῶν.

—

Ἔπεσεν Ἰκάρου πτῶσιν, καὶ 'στὸ ψυχομάχημά της
θέλοντας ὁ κόσμος ὅλος νὰ τρομάξῃ τὸνομά της,
καὶ 'στὼν Ὀφθαλμιατρείων ἐφερτώθη τ' Ἀβελφάτα,
καὶ τὰ 'κύλωσε μὲ λόγχας κι' ἀστυνομικὰ φουσάτα.

—

Ἂς τονίσωμεν καὶ τώρα μιὰ μεγάλη πατινάδα
'στοὺς Συμβούλους τοὺς πεσόντας. 'στοὺς μοχθήσαντας μουσάπο
δὲν 'πρόφθειναν νὰ κάνουν γιάτ' κράτος σαπουνάδα, τους,
καὶ δὲν μένει πιὰ σαπούνι πρὸς καθαρισμὸν τοῦ κράτους.

—

Π.—Ἔπεσεν ὁ προκαλέσας μὲ τὴν σήριγγιαν ἐκείνην
καὶ τῶν Πολωνῶν τὴν μῆνιν,
ἔπεσεν Ἰκάρου πτῶσιν ὁ διὰ παραβολῶν
ὄξὸς κρατῆ προσβλῶν.

—

Μετὰ τόσους καθαρμοὺς
καὶ μετ' ἀγωνίαν τόσην
ἔπεσαν Ἰκάρου πτῶσιν
μὴ ζητοῦντες οἰκτιρμούς.

—

Ἔπεσεν ὁ κατορθώσας ν' ἀνυψώσῃ κάθε ράντα,
κι' ἐκ τοῦ μέλλοντος δανείου νὰ τοῦ δώσουν τὰ σαράντα.
Πάει μαζὶ γερκρὸν δίχως νὰ λογεδοτήσῃ
κι' ἄφεσιν ἁμαρτιῶν μὲ κατάνυξιν ζητήσῃ.

—

Δίχως κεφαλὲς ἐξάψεις καὶ φωναῖς καὶ ξαφνικὰ
σὰν τὸν Λεωνίδ' Ἀρνιώτη πέσανε 'στὰ μαλακά.
Τοὺς ξεπάστρεψαν καὶ τούτους ποῦ μαρτύρησαν γιὰ πάστρα,
καὶ τοὺς εἶχε καὶ τὸ Στέμμα σὰν βασιλικοὺς στὴ γλάστρα.

—

Κλαῖω καὶ τὸν Μαυρομμάτη, σεβαστὸν γηροκομεῖον,
κλαίω καὶ τὸν τῆς Παιδείας τόσων γνώσεων Ταμεῖον,
τῶν Μουσῶν τὸν ὑπηρέτην,
τῆς ὥρας τὸν καθαιρέτην.

—

Κλαίω τῶν Ἐλευθερίων γοργολόφων βρυτὴν
καὶ τῶν Πανεπιστημίων εἰλιβόλων σκοπευτήν,
ποῦ κι' αὐτὸς νυχθημερὸν πρὸς καθαρσαμοὺς ἐσφύγα
τὴ συνάρσει κι' ἀρωγῇ τοῦ φυσιολόγου Ρήγα.

—

Τὸν πρωτάκλητον Ἀνδρέαν τῶν Μουσῶν καὶ τῶν ἁρμάτων
κλαίει σήμερα κι' ὁ Ρήγας τῶν πολεμικῶν ἁσμάτων,
τοῦτον κλαίει μετὰ πάθους καὶ ψυχῆς συντετριμμένης
κι' ὁ προμηθευτὴς ὁ Ρήγας τῶν δοκτόρων τῆς Βιέννης.

—

Ἔπεσαν μόλις ἔπεσαν 'στὸ στόμα μας ψυχὰ
συμπαθειῶν προσφάτων
φιλελληνικωτάτων,
καὶ μόλις 'πῆγε κι' ὁ Σεφκὲτ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

—

Ἔπεσαν μόλις 'λούφαξαν ἐχθροί μας λυσσαλέοι
καὶ συμμαχίας μεθ' ἡμῶν ζητοῦν ἀπὸ παντοῦ,
κι' ὁ Ταλαάτ ὁ προσφιλὴς 'στὸν Πατριάρχη λέει:
γιὰ τὰ τῆς Συνελεύσεως: τζάνουμ, γιαγνὶς ὀλντοῦ.

—

Ἔπεσαν δίχως νἄχουνε ταλιὰ κατεδικασμένα
μόλις κι' ἐκείνον τὸν Κεριὸ τὸν 'πῆγε τρία κι' ἕνα,
κι' οἱ Τουρκαλάδες ἄφησαν τὰ λόγια τὰ χαζά,
μήτε κανένας ἀπειλεῖ πῶς θὰ μᾶς ξεκοιλιάσῃ,
καὶ τῆς Βουλῆς των ἔμελλεν ὁ Πρόεδρος Ριζᾶ
νἀλθῇ τῆς Συνελεύσεως τὸν Ἔσσλιν ν' ἀγκαλιάσῃ.

—

Ἐξάρωμεν τὴν πτῶσιν της, ποῦ σήμερα κι' ἐκείνη
γιὰ κάζο σχολιάζεται πανσάτο κι' ἀτσιδέντε,
ἐνῷ 'στὴν Λόντρα προσκαλοῦν τὸν Μανουὴλ νὰ γίνῃ
Ἐμμανουὴλ παμβασιλεὺς παρὰ σαραντατρία.

—

Φ.—Καὶ τὴν Συνέλευσίν μας ἐξάρωμεν ἐν γένει,
ὅπου καθὼς πηγαίνει
μὲ τόσους νέους μπάσσους, Καρούσους, βασιντίνους,
'στὰ πόδια θὰ μᾶς λιώσῃ,
καὶ μετὰ δύο χρόνους
'μπορεῖ νὰ μὴν τελειώσῃ.

Π.—Ἐξάρωμεν τὰ πάντα μὲ λίγερο δοξάρι,
καὶ δέξου τρεῖς ἐξάρκεις ἀπὸ ξυλακὶς μιξέρι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΗΣ

Ἕξιον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα 'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑξακόσια δέκα
κι' ὅλα τὰ σκέρτα πελέκια.

Ὀκτώβριος, ἐνάτη,
σφυγὴ καὶ τὸ Πικάτι.

Χίλια κι' ἑκατὸν σαράντα.
ἐσηκώθη κάθε ράντα.

Ὁ «Ρωμιὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών.
'στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο 'πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

Ἐδῶσε τέλος ὁ Βενιζέλος.

Φ.—Ὦ σὺ κοινὸν αὐτάδελφον, Περίκλεις ψωροκάρα,
αὐτῆς τῆς νέας κρίσεως τὴν εἶδες τὴν ἀντάρα;
Εἶδες κομμάτων ἀρχηγούς, ποῦ τοὺς ἔκοστον τὰ κότσα,
νὰ τρέχουν εἰς τ' Ἀνάκτορα πεζοὶ καὶ μὲ καρέτσα;

—

Νέας μεγάλης κρίσεως ξερωνητὸ καὶ κρότος.
καὶ πάλι 'βρήκαμε δουλειά,
κι' ἐπῆγε 'μπρὸς 'στὸν Βασιλιᾶ
ὁ Θεοτόκης πρῶτος.

—

Κατόπιν τούτου, Περικλῆ, 'πῆγε κι' ὁ χρυσομάλλης,
κατόπιν κι' ὁ συμπέθερος, ὁ καὶ Μαυρομιχάλης,
μὰ 'πῆγε κι' ὁ Ζαϊμικὸς ὁ Τρικονταφυλλάκης,
κι' ἀπέξω 'πρόσμενε λαός, κι' ἕνας παπᾶς καὶ βάκος.

—

Κι' ἄλλοι ποῦ λὲς ἀκόμη
τὰ μάλα κοτσονάτοι
ἐπῆγανε μιὰ γνώμη
νὰ δώσουν 'στὸ Πικάτι.

—

Ἐπῆγε κι' ὁ μουσάτος.
ὁ τὴν Διπλὴν κλονίσας
καὶ τίνος κυβερνήσας
μὲ καθαρμοὺς τὸ κράτος.

Καὶ τοῦτος εἰς τὸ Στέμμα τὴν κρίσιν ἐξιστόρησε,
κι' ἔπειτα 'πῆγε τέλος
κι' ὁ Κρὶς ὁ Βενιζέλος,

κι' ὁ Βασιλιᾶς ἐχάρη πολὺ ποῦ τὸν ἐγνώρισε.
σοῦ μὴν ὑπερεχάρη κι' ὁ Κρητικὸς ἐπίσης,
κι' ἔγιναν μετκξὺ των μεγάλαι διαχύσεις.

—

Τὸ τεῖπε κι' ἕνας κι' ἄλλος κι' ὁ δεῖνας μας κι' ὁ τάδες
μὲς 'στὶς ἐφημερίδες τὰ 'διάβασες καὶ τάδες.
καὶ περιττὸν νομίζω, κεφάλι ψωραλέο,
νὰ σοῦ τὰ ξαναλέω.

—

Οἰκεῖον ὁ Κορωνάτος δεόντως κι' εὐμενῶς
ἀκούσας καθενὸς
τὴν γνώμην καὶ τὴν ῥῆσιν
γιὰ τὴν παροῦσαν κρίσιν.

—

Καὶ 'στὸ Τατόϊ μόνος
παραβαλὼν ἐμφρόνως
τὰς γνώμας διαφόρων
πολιτικῶν ντετόρων.

—

Ἀκούσας πρεσβυτέρους,
ἀκούσας νεωτέρους,
ἀκούσας συμπεθέρους,
μουσοτραφεῖς ἐγκρίτους,
καὶ τοὺς ἀνεξαρτήτους
καὶ τοὺς φιλελευθέρους.

—

Ἄχ σύσας πάλιν κρίσεις καὶ φάσεις κι' ἀντιφάσεις
μὲ τόσας περιφράσεις,
ποῦ καὶ τὸ πιὸ μεγάλο γανόνουνε τσερβέλο,
τώρα τὸν Ἔσαλιν θέλει, τώρα τὸν Βενιζέλο.

—

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων στέκεται συλλογισμένος
καὶ σὲ σκέψεις βυθισμένος.
Νέας κρίσεως καμίνι
καὶ φρικτὸν Ψαλιστήριον...
τί Κυβέρνησις θὰ γίνῃ;
ντάτις ντὶ κουέστιον.

—

Στέκεται καὶ σιωπᾷ...
πῶς ἡ κρίσις θὰ λυθῇ;
καὶ τὸν Ἔσαλιν ἀγαπᾷ,
καὶ τὸν Κρητικὸ πεθεῖ.

—

Π.—Τί τραβᾷ κι' ὁ Κορωνάτος γι' ἀνορθώσεως ἀγῶνας...
μήτε ψύλλος θέλω νἄμαι μὲς' στὸν κόρφο τῆς Κορώνας.
Τὴν λυποῦμαι τὴν καϋμένη...
ἐμεῖς τρῶμε κότα πήτα,
κι' αὐτὴ πάσχει σκεπτομένη
γιὰ τὸν Ἔσαλιν καὶ τὸν Κρῆτα.

—

Φ.— Καὶ στὸν Ἔσαλιν ὡς σωτῆρα
τείνει βοηθείας χεῖρα,
ὅμως εἶναι πιθανὸν μέσα' στὴ Διπλῆ νὰ πέσῃ
κι' ἄλλη κρίσις φοβερὰ νἄβγῃ πέλι μὲς' στὴ μέση.

—

Μὰ πεθεῖ καὶ' στὸν Λευτέρη νὰ δεθῇ τὸν Κρητικὸ
κάθε της ἐμπιστοσύνη, καθὼς λέγουν, ἐν λευκῷ,
θέλει νὰ ταχθῇ γενναίως μὲ τὴν γνώμην τὴν κουνήν,
ὅμως ἅλα, Περικλέτο, ποῦ δὲν θέλει κι' ἡ Ταννίν.

—

Π.— Πῶς γελᾷ, μωρὲ ἀφροδίτη.
Φ.— Μὴ γελᾷς, ἀγαπητέ...
συμφορέλια σὰν καὶ τούτη
δὲν ξανάγινε ποτέ.

—

Ἡ Ταννὶν δὲν τὸν ἐγκρίνει
τοῦ Τζαβέλα τοῦ Τουρκαλᾶ,
κι' ἡ παγκόσμιος εἰρήνη
ἀπειλεῖται' στὰ καλά.

—

Π.— Τί μοῦ λές;
Φ.— Νὰ σὲ χαρῶ...
νέο κάζο τρομερό.
Ἴσως' γένγγορα κι' ἡ Πόλη
τελεσίγραφο μᾶς στείλῃ.

—

Ἴσως τώρα μὰ γιὰ πάντα παύσουν νὰ μᾶς ἀγαποῦν,
ἴσως σήμερα κοποῦν
τόσαι σχέσεις φιλικαὶ
κι' ἀληθῶς ἀδελφικαί.

—

Κι' ὁ πολὺς Κεριμ' Ἀγὰς πιθανὸν νὰ μὴν τὸν θέλῃ,
ἴσως, Περικλῆ, κι' αὐτὸς τὸ νομίσῃ κάζος μπέλλι.
Ἴσως στείλουν ἐδῶ πέρα καὶ τὴν κλασικὴν' Ἀρμάδα,
ἴσως κι' ὁ Ριζᾶ δὲν ἔλθῃ ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν' Ελλάδα.

—

Ἴσως χάσωμεν καὶ τούτου τοῦ Ριζᾶ τοὺς ἀσπασμοὺς
καὶ τοὺς ἐναγκαλισμούς.
Ἴσως νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ,
Περικλέτο μου κουλοῦκι,
κάθε Χέντζα καὶ Λερίδη
τὸ τρισέβαστο καβοῦκι.

Ἴσως ἀγριέψουν τόσο
τῆς Τουρκιᾶς τῆς ὀλεθρομένης,
ἴσως ἄδειαν δὲν δώσῃ
κι' ὁ Μουφτῆς τῆς Μαινεμένης.

—

Ὅ,τι θέλει τὸ Νιζάνι,
ἡ Κορώνα μας δὲν φτάνει
νὰ τὸ θέλῃ μοναχά.

—

Κάθε κῦρος της' μπορεῖ
καὶ χαρέμι ν' ἀναιρῇ
κι' ἡ Χανοῦμ ἡ Σαμπιχᾶ.

—

Νέον σύστημα ποῦ λὲς
καθιερωθὲν ἐσχάτως...
μ' Ἐθνοσυνελεύσεις κράτος
'στὸ Ντιζάν' ὑπατελές.

—

Κι' ἂν εἰπῇ τὸ Στέμμα: θέλω
Σύμβουλο τὸν Βενιζέλο,
κἂν τὸν δεῖνα κἂν τὸν τάδε,
ὅμως σὺ γι' αὐτό, σκαρτάδε,
'ρώτησε καὶ τὴν Ταννίν
καὶ τὴν Πόλλην τὴν κλεινήν.

—

Τοῦτο τώρα τὸ Ντιζάνι
τοὺς Πρωθυπουργοὺς μας κάνει,
τοῦτον ἔχει καὶ τὸ ναὶ
ἔχει κῦρος, κουνενέ.

—

Πιθανὸν κι' ἀγαπημένοι
νὰ φωνάξουνε προστάται:
συμφορά σᾶς περιμένει,
καὶ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πάτε;

—

Πλὴν ἄγγελμα μᾶς ἔρχεται σὰν ὥρα τελευταία
πῶς δὲν θὰ γίνῃ συμφορὰ τὰ μάλιστ' ἀπευκταία.
Χαρούμενος ὁ Ρήγας μας πηγαίνει' στὴν Δεκέλειαν...
νέας χαρᾶς ἡμέραι,
καὶ σὺ μητέρα, χαίρε,
ποῦ τώρα πάλιν ἔσωσες τὴν πρώτην αὐτοτέλειαν.

—

Μέτα σὲ τόσας συμφορὰς
καὶ τόσην θέλλαν δεινὴν
μάθε καὶ σὺ μετὰ χαρᾶς
πῶς ἐπιτρέπει κι' ἡ Ταννὶν
νὰ γίνῃ Κυβερνήτης
ὁ νέηλυς τῆς Κρήτης.

—

Τὸ' περίμενες κι' αὐτό,
Περικλέτο πατριώτη...
κύτταξέ με πῶς πετῶ
σὰν κι' ἐκεῖνον τὸν' Αρτζώτη.

—

Καιρὸς εἶναι νὰ γελᾷς
γιὰ τὸ κάζο ποῦ συνέβη...
τώρα κάθε Τουρκαλᾶς
εἴτε νήτων ἢ μπιχοῆς
κρίνει καὶ συγκατανεύει
νὰ μᾶς κυβερνήσῃ Κρής.

—

Π.— Λοιπὸν κι' αὐτοὶ δὲν ἀντιδροῦν' στὴν γνώμην τὴν κοι-
νὴν τοῦ τῆς Πόλης, ἐρὲ παιδιά, ἤγιτε καὶ τῆς Ταννί. [νήν...
Τέτοιο μαντάτο τῆς Σταμπούλ στρίβει Ρωμηῶν τσερβέλα,
κι' ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι καὶ' στὴν κορφὴ κανέλα.

—

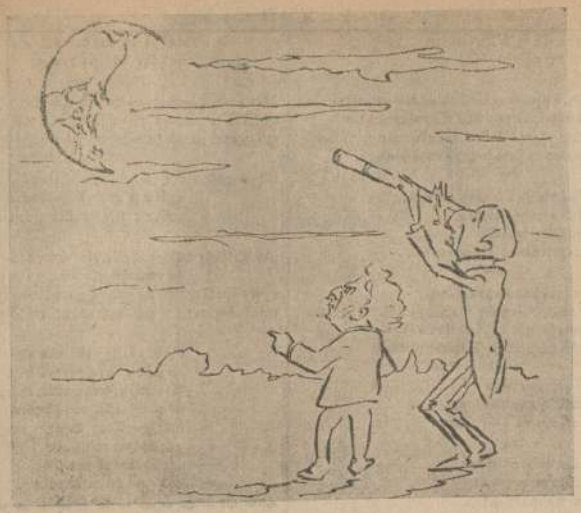

Νέα δύναμις καὶ ῥώμη,
βλέπω τώρα νέον σκάρος
ἕτοιμον νὰ προχωρήσῃ.

—

Κι' ἤθελα κι' ἐγὼ μιὰ γνώμη
'στὴν Κορώνα μας ἐγγράφως
ν' ἀποστείλω γιὰ τὴν κρίσι.

—

Καὶ' στὴν Σταμπούλ ἐκεῖ
κρίσις πολιτική,
καὶ λέν πῶς ὁ Χακῆ,
πᾶσιν κι' αὐτὸς Τιτάνειον
θὰ πέσῃ γιὰ τὸ βάνειον.

—

Καὶ τότε ποιὸς Βιζύρης παράδες θὰ γυρέψῃ;...
θὰ χάσωμε τὸν βλάμη,
προτοῦ' στὸν Βενιζέλο κι' ἐκεῖνος ἐπιτρέψῃ
Κυβέρνησι νὰ κάμῃ.

—

Φ.—Τανῦν τῆς ἀνορθώσεως ὁμνήσωμεν ἀγῶνα.
τανῦν τῆς ἀνορθώσεως φρουτίβες εὐγενεῖς,
τανῦν διασκλπίζεται πῶς κι' ἡ σεπτὴ Κορώνα
τῆς νέας ἀνορθώσεως θὰ γίνῃ κορωνίς.

—

Πρὸς δρασ...ις κινήσωμεν
καὶ πάλιν τοὺς ἀργούς,
τὸ πᾶν ἀνακινήσωμεν
μὲ νέους Ὑπουργούς.

—

Τανῦν ἀνόρθωσις σωστὴ
φλογίζει καὶ ψυχράιμους,
ἂς κράξωμεν Λαπιντί
καὶ τώρα ἀλαπορέμους.

—

Τοῦ Δεινὸ' ἂς ἴδωμεν τὴν πτῆσιν τὴν Ἰκάριον,
τὴν πτῆσιν τὴν αἰθέριον,
κι' ἐλ' ἂς τὰ περιμένωμεν μὲ ξάπλωμα μακάριον
ἀπὸ τὸν Ἐλευθέριον.

Κυβερνήσεις καινούρια καὶ παϋὴ τοῦτη φούρια.

—

Π.— Νέο Κυβέρνε, Φασουλῆ...
τρεμουλιαστὰ' στὴ ράχη
Αὐγερινὸς φωτοδοσεῖ,
κι' ἀρχίζουν βλάμηδες πολλοὶ
νὰ τριβοῦν τὸ στομάχι.

—

Ἀλλ' ἔμως ἂς γαιρετηθῇ περιχαρῶς ἐν πρώτοις
ὁ λιγυρὸς ἀγορητής,
ὁ Γιαπωνίζος μαχητὴς
καὶ φίνος Κρανιδιώτης.

—

Φ.— Ὑπὲρ κόμματος ποτὲ
δὲν ἐφούκτωσε σανίδα...
ψάλε τον, ἀγαπητέ...
βόξε 'στὴν Ἑρμιονίδα.

—

Τοῦτον Ὑπουργὸν γνωρίζει
καὶ τὸν Ἀθηνῶν ἡ πόλις...
λένε τοῦτος ὁ Μανώλης
κάστανα πῶς δὲν χαρίζει.

—

Π.— Ἐν τούτοις ἂς χαρετηθῇ κι' αὐτὸς τῆς ἐμπορείας,
ἄλλος Μανώλης δεύτερος, ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας,
ποὖχει τὰ γρόσα τὰ πολλὰ
καὶ τὴν πολλὴ τὴν γνῶσι,
κι' ἂν σοῦ χρειάζωνται φιλὰ
νὰ πᾷς νὰ σοῦ τὰ δώσῃ.

—

Φ.— Χαίρουν οἱ φιλοπάλιδες
γι' αὐτοὺς τοὺς δρὲ Μανώληδες.
Ἴσως μὲ τοὺς Μανώληδες χωρεῖς πολλὴ παρλάτα
τὰ μάτια μας ὑπέρπυρα νὰ' δοῦν καὶ Μανωλάτα.

—

Ἴσως μὲ τούτους μάθωμε τάξι καὶ προκοπή...
γι' αὐτοὺς τοὺς δρὲ Μανώληδες κανένας δὲν θὰ πῇ

πῶς ἄλλαξε κι' ὁ Μανωλιὸς
κι' ἐγύρεσε τὰ ροῦχ' ἀλλοιῶς.

—

Π.—Μὰ τώρα ποιὸς Ἐμμανουὴλ Μεσσίας δὲν καλεῖται;
ποιὸς μὲ τῆς Ἀνορθώσεως τὸ πῦρ δὲν πυροπολεῖται;
Τίνα Μεσσίαν τῆς Διπλῆς, τίν' ἄνδρα κελαδήσομεν;
ἂν ἕλους τούτους ψέλνομεν βεβαίως θ' ἀπαυδήσωμεν.

—

Φ.—Ἐπαγγελίας ἔλειπε γῆν ὁ νέος Ἰσραήλ,
καὶ σύ, Πατρίς, ρητόρευε,
τὸν Ἡσαΐα χόρευε,
Βουλὴ παρθένος ἔτικε διπλοῦς Ἐμμανουήλ.

—

Περὶ τῆς ἀνορθώσεως μηδεὶς ἀμφιβαλέτω,
καλεῖ πρὸς νάρκην τοὺς Ρωμηοὺς θερμὸς χειμὼνος ἥλιος...
χαιρέτα τοὺς Ἐμμανουὴλ καὶ σύ, δρὲ Περικλέτα,
ποῦ κατὰ πάντα φαίνεσαι σωστὸς Ἐμμανουήλιος.

—

Π.— Νέε Κυβέρνε τώρα,
καὶ παίζ' ἡ κλαπαδόρα,
καὶ παίζουν τὰ λαλούμενα.

—

Λυσσομανοῦν φουσάτα,
κι' ἀκοῦνται μαντάτα
πολλὰ διαθρυλούμενα.

—

Ὁ Κρητικὸς προβάλλει
κι' ὁ Κόντες σὺν τῷ Ράλλῃ
τὸν βλέπουνε μὲ κιάλι.

—

Φ.— Τὸν Κρῆτα, μὲ χάρο
κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς χιαλάρω
Πυρρίχιον θὰ σύρω...
νάτος ὁ Βενιζέλος,
κι' ἀκούεται τραγοῦδι
φιλελευθέρων μέλος.

—

Νάτος ὁ προσδοκώμενος, νὰ τὸ παιδὶ τῆς Κρήτης
Ἰδικός μας Κυβερνήτης.
Ἰδού! λαμπαδοχεύμενος
προβαίνει κι' ἐποχούμενος
ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων
καὶ πέθων διαπόρων.

—

Ἐκεῖνος, καθὼς λένε, καλὰ θὰ μᾶς σαρώσῃ...
δῶσε 'στὸν Κρῆτα χέρι,
χαιρέτα τὸν Λεπτέρη,
ποῦ θὰ σ' ἐλευθερώσῃ.

Μιὰ καντάδα μὲ πικράδα.

—

Εἰς φρικώδεις μαῦρας νύκτας ἀντικρὺ Βουλευτηρίου
ἕνας πλήρης μυστηρίου,
καὶ μὲ νεῦρα καὶ φωτιὰ
καὶ ρεπουμπλίκα στακτιά,
σ' ἕνα τόνο τραγικὸ
λέει γιὰ τὸν Κρητικό.

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου θἄτανε νὰ σ' ἀπαντήσω
πῶς γιὰ μέν' ἀφοῦ δὲν ἦσο
μοῦ ξεφύτρωσες ἐδῶ
πῶς ἐμπρός μου νὰ σὲ δῶ;
Δὲν καθόσουνα 'στὴν Κρήτη
νὰ κυττᾷς τὸν Ψηλορείτη,
μόνο μ' ἔκανες νὰ σκάσω
καὶ μὲ τὸ συμπαθητό,
ποῦ δὲν κάνομε χωρίς;

—

Δίχως νάχῃς σύμβελό σου τὸ Καρδένι, τὴν Ἑλλάδ,
πῶς ἐτόλμησες νὰ γίνῃς Ἡρακλῆς τοῦ Βασιλῆ,
κι' ἔρχεσαι μὲ τὰ γαλιὰ σου νὰ μᾶς βάλῃς τὰ γαλιά;

—

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μας πῶς μᾶς ἤλιες, Κρητικάκι,
κι' ἔσα μ' ἕνα φουντουκάκι
μοῦχεις τὴν καρδιὰ φασμάκι;

—

Ἂν χαϊδέψῃς σὰν κι' ἐμᾶς, νὲο τίποτα δὲν κάνεις,
ἂν κτυπήσῃς, φίλους χάνεις,
κι' ἂν οἱ φίλοι πᾶν ἀλλοῦ νὰ γυρέψουνε γιαγιὰ
τότε θέλωντας καὶ μὴ θὰ γυρίσῃς 'στὰ Χανιά.

—

Γιατί νἄλθῃς ἐδῶ πέρα
νὰ μᾶς πάρῃς τὸν ἀέρα:
Κι' εἶπε κι' ὁ συμπέθερός μου:
ἂν οἱ πόλεμοι τοῦ κόσμου
μᾶς χωρίζουν, Δημητράκη,
μᾶς ἐνόνει τὸ μεράκι,
μᾶς ἑνόνει τὸ σεκλέτι,
ποῦ γεννάει τὸ Ντοβλέτι.

Ἡ ξύλινες καυκάλαις εὔχονται εὐχαῖς μεγάλαις.

—

Π.—Ἂς εὐχηθοῦμε, Φασουλῆ, τὴν νέαν μας Ἑλλάδα.
Φ.—Εἴθε νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ νάναι ψευτοφυλλάδα.
Π.—Εἴθε καθεζηγούμενοι κι' ἀπὸ τὸν Βασιλῆ
πρὸς τἄνω ν' ἀνατείνομεν ψυχὰς καὶ διανοίας...
Φ.—Εἴθε κι' ἐμεῖς εἰλικρινῶς νὰ κάνωμε δουλειὰ
χωρὶς ποτὲ νὰ γράψωμεν: ἀνάγκ' εἰλικρινείας.
Π.—Εἴθε κανένας δωρεὰν νὰ μὴν τραβᾷ μηχάνικο
καὶ νὰ μὴ ζῇ κοπρόσκυλο σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι...
Φ.—Εἴθε τὸ κράτος τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν τὸ λὲν σακάτικο,
μὰ νὰ παχύνῃ γρήγορα σὰν Κρητικὸ κουράδι.
Π.—Εἴθε νὰ στέκῃ στερεὸς ὁ Κρητικὸς 'στὴ θέα του.
Φ.—Ἂς εἶναι καλορρίζικος καὶ σίδερο 'στὴ μέση του.

—

Ἡ Πατρὶς μὲ μουσλούζας τεφτέρι
καὶ μὲ σίδερα σκλάβων ἁλυσίδι
ὅποιον δῇ τὸν φωνάζει Λευτέρη
καὶ τῆς λένε καλὴ λευτεριά.

—

Ἡ Πατρὶς ποῦ μὲ πένο σκενάζει,
'στὸν Λευτέρη τῆς Κρήτης φωνάζει:
Καλῶς ἦλθες ἐδῶ 'στὴν Ἀθήνα...
γιὰ νὰ δοῦμε καὶ σὺ τί θὰ κάνῃς...
τάχα βλέπεις ἐλπίδος ἀκτῖνα,
κἂν ἀβίαστος τοὺς κόπους σου χάνεις;

—

Ἡ μητέρα μ' ἐλπίδες πρηομένη
καὶ γεμάτη μὲ κάλπης σκουριὰ
γεννητούρια καὶ πάλι προσμένει,
καὶ τῆς λένε καλὴ λευτεριά.

Καὶ καμπόσας ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Θέατρον Δημοτικόν, τῆς Ἀθήνας ψηγορίνι...
τὸ κυττᾷς μὲ θαυμασμὸ κι' ἀπορεῖς πῶς ἔχει γίνει.
Ἄλλαξε κι' αὐτὸ μορφὴν κατὰ μῆκος, κατὰ πλάτος,
καὶ τὸ 'πῆρε τώρα ποιός;... ὁ πολὺς ὁ Κοντοράτος.
Ἄρχισαν καὶ παραστάσεις, καὶ τὴν Πέμπτην ἦτο πρώτη,
καὶ ἔδωκαν ἕκαστον μεγάλην ἐπ' αὐτῷ τῷ γεγονότι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκατον κι' εἰκοστὴν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα 'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑξακόσα δέκα
κι' ἕλα τὰ σκιβρὰ πελέκα.

Ὀκτωβρίου δεκαίξη,
πάλι κάλπη θὰ μᾶς φέξῃ.

Χίλια κι' ἑκατὸν σαραντάενα,
μαύτσουνα θρηνοῦν ἀπηλπισμένα.

Ὁ «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών.
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν.
μόνο 'πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

Ἡ Διπλὴ μας ἡ μαγούλα 'τίναξε κι' αὐτὴ τὰ κῶλα.

Φ.— Βρόντα, λαέ, βρόντα, Βουλή,
Φοῖβος λαμπρὸς φωτοβολεῖ,
ὀρέ, παιδιά, τί γένεται.

—

Βροντᾶτε καὶ σεῖς, κόμματα,
ποῦ μὲ παλιὰ καμώματα
'στὴ μέση ξαναβγαίνετε.

—

Παύει τὸ κράτος νὰ νοσῇ,
μ' αὐτὸ κατάστραπτε καὶ σύ,
περίβλεπτος Κορῶνα.

—

Τόπο, φωνάζω, 'στοὺς τρανοὺς
κι' Ἀνόρθωσις μὲ κεραυνοὺς
προβαίνει 'στὸν ἀγῶνα.

—

Μὲς 'στὴ Διπλὴ τί ξαφνικά,
τί σχήματα ρητορικά,
τί μοῦτρα βλέπεις ἔξαλλα.

—

Πάλι γλωσσῶν παροξυσμοί,
πάλι Συντάγματα, θεσμοί,
καὶ τέτοια κουρουμπέλαλα.

—

Μὲς 'στὴ Διπλὴ σκουντήματα,
συνωστισμοί, πατήματα,
σκαμπίλια καὶ γιακάδες.

Ἀνόρθωσις, μωρὲ παιδιά...
τοῦ Κρητικοῦ τρικλοποδιὰ
τοῦ βάζουν τσελιγκάδες.

—

Διπλὴ Βουλὴ μᾶς ἔλαχε, διπλᾶ λογοκοπήματα,
διπλὴ Βουλὴ μᾶς ἔλαχε, διπλᾶ τὰ δυστυχήματα,
διπλὴ Βουλὴ μᾶς ἔλαχε, διπλαῖς ἐλευθερίαις
γιὰ λόγου δικαιώματα κι' ἀεροβατεσίαις.

—

Ἐλευθερία λόγου, πατριώτη,
θεσμῶν καὶ Συνταγμάτων βάσις πρώτη.
Χωρὶς αὐτὸ τοῦ λόγου τὸ δικαίωμα
ἀδύνατον ἀνόρθωσις νὰ γίνῃ.
ἂν κι' ἀπ' αὐτὸ χειρότερα ξεθέωμα
δὲν εἶναι γιὰ τὴν δόλια Ρωμιοσύνη.

—

Ἐλευθερία λόγου δίχως δρίον...
μ' αὐτὴν τὸ κράτος φαίνεται πελώριον,
μ' αὐτὴν εἰς τῆς πατρίδος τοὺς δωμοὺς
ἐλευθερίας γεύεσαι χυμούς.

Τὴν σύγχρονον ἐξύμνει ρητορείαν,
τοῦ λόγου τὴν σωστὴν ἐλευθερίαν,
ὁποῦ δὲν τὴν θεσμεύει μουζαλιέρα
κι' ὁ διάβολος μᾶς πέρνει τὸν πατέρα.

—

Μ' ἐλευθερίας λόγων ἐχαζέψαμε,
μ' ἐλευθερίας λόγων μουγλουζέψαμε,
μ' ἐλευθερίας λόγων ἐγδυθήκαμε,
μ' ἐλευθερίας λόγων σκλαβωθήκαμε.

Τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου καὶ γιὰ μᾶς τὰ σκυλολόγια,
τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου καὶ τῆς καραβάνας λόγια,
τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου γιὰ καθένα χασομέρη,
τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου, τὸ γουλὶ τὸ γουδεχέρι.

—

Δὲν τὸ λησμονοῦν, τοῦ κάκου...
ὅμως βρυχώμενους ἄκου
τῆς Διπλῆς τοὺς λέοντας.

—

Καὶ σ'αὐταῖς τῆς τρικυμίαις
γιὰ Σταμμάτων προνομίαις
ἔλοι πάνε λέοντας.

—

Μές'στὴ Διπλὴ κηρύγματα
θεωριῶν μεγάλων,
κι'ἔξω διπλᾶ σημείγματα,
δοῦ κρασγῶν ἐξάλλων.

—

Μές'στὴ Διπλὴ δροντοκοποῦν παλιὰ καὶ νέα κόμματα
γιὰ λόγου δικαιώματα,
κι'ἀπέξω κόσμος μὲ θυμόν, ποῦ μέλις τὸν πρακτεῖ,
τὸ δίκιο του ζητεῖ.

—

Ἔξω λαοῦ ψηφίσματα
καὶ τόσων Σωματείων,
καὶ μέσα τερατίσματα
θεωριῶν πανυτίων.

—

Καὶ μέσα κι'ἔξω τῆς Διπλῆς φρενητιῶν χορεῦει
λαὸς τῆς Ρωμιοσύνης,
καὶ τῆς Διπλῆς ὁ Κρητικὸς διπλὴ φορὰ γυρεῦει
ψήφον ἐμπιστοσύνης.

—

Στὴν πρώτη καθὼς θάμαθες δὲν ἦτον ἀπαρτία,
γιατὶ κι'ὁ Ράλλης ἐστρεμβε καὶ φίλει τοῦ Κορυδάλη,
στὴν δεύτερη 'κουβάλησαν θεωριῶν φορτία
γιὰ τάθικτα προνόμια, ποῦ χαίρει τὸ Παλάτι.

—

Καὶ σ'αὐτήν, μὰ καὶ σ'ἐκείνην,
ἦτο πλειονοψηφία,
πλὴν χωρὶς ἐμπιστοσύνην,
καὶ θεωριῶν σοφία
χειμαρρώδης ἐπλημμύρει
μὲς'σ'αὐτὸ τὸ πανηγῦρι.

—

Ὁ Τζώρτζης ἐπιφύλαξε, ὁ Δημητράκης τζίφος,
ὁ Κυριακούλης φανερὰ κατὰ Λευτέρη ψῆφος,
κι'ἀπέξω κόσμος ἐφωτᾷ
κι'ἀνάβει καὶ κορώνει,
πλὴν μὲ λαοῦ ξεφωνητὰ
ταῦτ'ἐκεῖνοι δὲν ἠροῦνε.

—

Κι'ἂν τσιτσιρίζῃς
τσίριζε,
κι'ἂν μὲς ἀφυρίζῃς
σφύριζε.

Κι'ἂν ἔξαλλος χασκογελᾷς
ἢ ἔπαιρε προγνωσίαν,
δὲν θὰ σοῦ γίν'ἡ χάρις
καὶ μ'ἔλαι σου τὰ γινάκια.

—

Δὲν ἄλλαξαν τὰ ρέστα μας,
δὲν ἄλλαξαν τὰ ρέστα σου,
κι'ἂν οὐ φανάζῃς γιὰ ἐμᾶς
μὰ σ'ἀπαντοῦμε γιὰ σοῦ.

Κατὰ κι'ὁ φιτοφάγες ὁ δημοκρατικός,
κατὰ κι'ὁ Καζαγιάννης, ἀνὴρ Θεσσαλικός.
Κι'ἡ θεωρίας πάνε κορτόνι καὶ γαϊτάνι,
ὁπόταν κι'ὁ Γαϊτάνες λέῃ κι'ἐκεῖνος ναί,
ὅμως ὑπερψηφίζει τοῦ Θεοτόκη ἡ στάνη,
μὰ μερικοὶ τὸ στρίβουν καὶ πᾶν'στὸν καφενέ.

—

Τὸ λὲν οἱ κοῦκοι 'στὸ βουνὸ κι'ἡ πέρδικες 'στὰ πλάγια
πῶς δὲν ἀκοῦν τοὺς ἀρχηγοὺς τὰ ἑνάκια των τὰ λάγια,
μὰ μόνους των τοὺς παραιτοῦν καὶ πέρουνε πρὸ βάρι,
κι'ὁ τσίλιγκας ἀδῶ τραβᾷ κι'ἐκεῖθε τὸ κριάρι.

—

Τὰ κόμματα ἀφορίζονται τρανὰ καὶ κανακάρικα...
κι'ὁ Ράλλης ἐμυοίστηκε κι'ἐκεῖνος τὰ μουρτάρικα,
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἀρχίντορα τρεῖς ὥρας
'πῆγε κι'ἐκλείσθη 'στὴ Διπλὴ γιὰ νὰ γλυτώσῃ μπόρας.

—

Κι'ἐπερίμεν'ἐκεῖ πέρα καταμόναχος κλεισμένος
καὶ πολὺ συλλογισμένος
καὶ τὰ μάλα σκυθρωπός,
καὶ δὲν ξέρω τότε πῶς
ἐνυμφήθηκα τὸν μόθον τῆς Δανάης τῆς πταχῆς..
ταύγουσα χρυσημὲν μεγάλον, μὲ φρικίασιν ψυχῆς
σὲ θαλάμους τιμιωρύκτους κατεκλείσθ'ἡ δυστυχής.

—

Κι'ὁ Γοῦναρης τῆς Πάτρας, ὁ πρῶτος μὲς'στὴ στάνη,
καθόλου δὲν ἐφάνη,
μὰ κι'ὅλοι δὲν προσήλθαν ἐκείνη τὴν Δευτέρα
κι'ἐπῆγαν νὰ πάρουν τὸν καθαρὸν ἀέρα.

—

Ὁ δὲ Λεκρὲς Θανάσης, ὁποῦ τσερέβελα 'γάνωσε,
'πῆγε'στὴν'Ατσαλάντη καὶ κάποιον ἐστεφάνωσε,
καὶ'στὴ Διπλὴ δὲν ἤλθε μὲ τέλλα παλληκάρια,
δὲν ἄρησε τὸν γάμο νὰ πάῃ γιὰ πουρνάρια.

—

Λοῦτσ'ὁ καταστρέψας
καὶ τόσα κόμματ ράψας,
αὐτὸς ὁ πυροπλήσας ἐκεῖνο τὸ καμίνι,
'πῆγε'στὴν'Ατσαλάντη παρόνυφες νὰ γίνῃ.

—

Στὰ θεωρεῖα πρὸς χαρὰν τοῦ καθενὸς χαζοῦ
λεγῆς λογῆς ποδόγυρος τὸ σέλος περιμένει,
μόνον ἡ μακαρίτισσα δὲν φαίνεται Ρεζοῦ,
γιατὶ πρὸ χρόνων ξέρομε πῶς εἶναι πεθαμμένη.

—

Π.— Πελυθρίλλητος Δευτέραι..
πόσος κόσμος ἐκεῖ πέρα.
Μέσα κι'ἔξω τῆς Βουλῆς
τυμπανόδουπος πλοῦς.

—

Κι'ἐγὼ 'γύριζα 'στὸ πλῆθος κι'ἔλεγα μὲ πάθος τόσο
καὶ μὲ μοῦζε'ἀργιεμένα:
νἆχα δύναμι νὰ δώσω
μιὰ κατραπακιὰ 'στὸν ἕνα,
δρὸ κατραπακιὰς 'στὸν ἄλλο,
κι'ὅλους ἔξω νὰ τοὺς βγάλω.

—

Λαὸς φωνάζει 'στὴ Διπλὴ γιατὶ νὰ τσαμπουνάτε;
γιατὶ μὲ λάγια κουταυρὸ τὴν ὥρα νὰ περνᾶτε;
Ἐγὼ γιὰ τὴν ἀνόρθωσι σᾶς ἔφερα καὶ μόνε,
γιὰ τοῦτη σᾶς πληρώνω,
κι'ὄχι γιὰ τσαμπουνίσματα
κι'ἀεροκοπανίσματα.

—

Καλοὶ καὶ σεῖς, καὶ σᾶς τιμῶ καὶ ἐγάζω τὸ καπέλο,
ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀνόρθωσι τὸν Κρῆτα τώρα θέλω.
Ἐκεῖνος σήμερα μιλεῖ μὲς'στὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου...
καλὸς καλὸς ὁ Κρητικὸς λογαριασμὸς δικός μου.

Γιατί μοῦ τρῶτε λοιπόν, πατέρες,
τῆς ἑβδομάδες καὶ τῆς ἡμέρες;
Γιατὶ σὲ τοῦτες τῆς ἀναμίκες
νὰ σιζητᾶτε τόσον καιρὸ
γιὰ τῆς Κορώνας τῆς προνόμιες,
καὶ κολκιθιᾶτ'ἀπὸ πατερό;

—

Μὲ σᾶς τὸ κράτος ἀπῆγε ντρίτα,
μὲ δίζῃς ἀτρωτον ὠπλισμένη θώκαμα...
λοιπὸν ἀφῆστε τώρα τὸν Κρῆτα
χωρὶς νὰ ἐγάζετε γι'αὐτὸν τὸν κόκκαλα.

—

Ὅ,τι κι'ἂν μαγειρεύετε,
ὅσο κι'ἂν ρητορεύετε,
ὅσο κι'ἂν τσαμπουνᾶτε
κι'ἀεροκοπανᾶτε,
σᾶς βεβαιῶ πῶς μ'ὅλ'αὐτὰ
κανεὶς δὲν σᾶς συγχαίρει...
ἐγὼ σας λέγ'ὀρθὰ κοφτὰ
πῶς θέλω τὸν Λευτέρη

—

Ἂν δμως σεῖς δὲν θέλετε τοῦ Κρητικοῦ Κυβέρνα
κι'ἂν ἐξ ὀργῆς ἐγκώνοντα τὰ φλογερά σας στέρνα.
Ἂν σεῖς γι'αὐτὸν τὸν πόθο μου δὲν ἔχετε χαιπάρι
καὶ τοὺς κρυφτοὺς ἀρχίσετε καὶ τὰ παλιὰ παιχνίδια
τότε κι'ἐγὼ παρακαλῶ νὰ πάρετε πρόβαρι,
δικλυθῆτε, φύγετε, σύρτε 'στὰ ξεκουμπίδια.

—

Φ.— Μέσα 'στοῦ Φαίδου τὰ πυρά,
σὲ τοῦτες τῆς Ἰλιακάδες,
ἔκου τραγοῦδοῦμε θλιβερά,
ποῦ λὲν οἱ Τσελιγκάδες.

Τάδε τραγουδεῖ χορὸς
Τσελιγκάδων ὀλιβερός.

—

Ἔμπρός, θλαμάλια, 'στὸ χορό...κρῖμα 'στὰ καρδοκτύπια...
'στὰ δρόντο πᾶν οἱ κόπιε μας, 'στὰ δρόντε τὰ τερτίπια,
ποῦ τὸν Θανάση τὸν Λεκρὸ πολύπειρο κεφάλι,
τὰ κάστανα 'ἀπὸ τὴν φωτιὰ τὸν 'βάλαμε νὰ βγάλῃ.

—

Πάλι τὸ σπῆτι τσκλεισαν τὸ τρὶς ἀναθεμάτο,
καὶ πάλι βικλύσεως ἀνέλπιστο μαντάτο.
Ποιὸς τὸ 'περίμενε ποτὲ
καὶ τοῦτο τὸ χαμπέρι;
κλάψε, Κορφιάτη ζηλευτέ,
κλάψετε, συμπεθεροι,
καὶ βῶστε τώρα χέρι.

—

Ἂς λείψῃ κάθε παῖσμα μας, κάθε θυμὸς καὶ κάκια,
τὸ Στέμμα μὲ τὸν Κρητικὸ μᾶς ἔπαιξαν πλακάκια,
κι'ἐνῷ θρηνοῦμ'ἐμεῖς πικρὰ γι'αὐτὴ τὴν συφορέλα
ὁ Βασιλιᾶς κι'ὁ Κρητικὸς λιγένοντα 'στὰ γέλοια.

—

Μᾶς ἦλθε ξαφνικὸ, παιδιά,
καὶ πέτρα 'στὸ κεφάλι...
ὁ Κρητικὸς τρίκλοποδιὰ
μᾶς ἔβαλε μεγάλη.

—

Γιὰ τοῦτον ἔλα σήμερα, καὶ σαρκασμοὶ καὶ σιώμματα
μονάχα γιὰ τὰ κόμματα,
Κι'ἂν τώρα 'στὴν'Ανόρθωσιν ἡμέρα νύκτ'ἀσκοῦνται,
μὰ δὲν ἀναγνωρίζονται,
πομπεύονται, σφυρίζονται,
κακῶς γυροβοσκοῦνται.

—

Κι'ὁ Θεοτόκης ἔλεγε: τὸ κράτος ἐσοτάρισε,
σᾶς λέω κάζε σὰν κι'αὐτὸ πῶς δὲν μοῦ καπετάρισε.
Αὐτὸ τὸ πραξικόπημα μὲ κάνει ν'ἀπορῶ,
καὶ φιναλμέντε σκέπτομαι γι'αὐτὸ ν'ἀποχωρήσω.

—

Κι'ὁ Ράλλης ἄγριος πολὺ
μὲ νεῦρα κι'ἔλαψ'μιλεῖ:
Ὡσὰν τὸ πραξικόπημα τοῦ Στέμματος ἐκεῖνο
δὲν εἶδα 'στοὺς αἰῶνας,
κι'ἐγὼ λοιπὸν 'στῆς ἐκλογαῖς σοὔστερος θὰ μείνω
γιὰ παῖσμα τῆς Κορώνας.

Κι'έλεγε κι'ή στάνη
καθενὸς τσοπάνη:
Μάρς, παιδιά, μὲ ὄρδες;
Ὀγῆτε σανιδάδες,
Ρωσεσπηέροι Γάλλοι,
Μπράνκο Πορτογάλοι,
ρίχνετε σὲ Στέμματα
Φιλαρέτων βλέμματα.

—

Πάνε τὰ Παλλάδια...
ὀγάλετε φυλλάδια,
ὀγάλετε χαρτιά
κόκκινα, φωτιά.

—

Ἄχ! τὸ Στέμμα τώρα γιὰ τὴν Κρητικὴ
'στοὺς παληοὺς του φίλους φάνηκε κακό.
Σ'ὅλους μας ὁ Κρητικὸς
ἔκανε χαλάστρα,
κι'ἔγινε βασιλικὸς
σὲ καινούρια γλάστρα.

—

Δράξετε λοιπὸν ξύλ'ἀπὸ γιαπιά...
δὲν μᾶς θέλει πιά, δὲν μᾶς θέλει πιά.

—

Ἡ Κορωνα χέρι
δίνει 'στὸν Λευτέρη.
Γιὰ τὸν ξένο δείχνει
τρυφεραῖς ἀγάπαις,
καὶ τοὺς ντόπιους ρίχνει
σὰν φελοὺς, σὰν τάπαις.

—

Τοῦτον τὸν στηρίζει
μ'ὅλη τὴν ἀγάπη,
καὶ σ'αὐτὸν χαρίζει
δύναμι Σατράπη.

—

Ἄλλος Κράμβελ τῆς Βουλῆς
θύσας κι'ἀπολέσας,
ἄλλος νέος Τσουμπελῆς
πλὴν τσουμπὲ καὶ φέσας.

—

Δράξετε λοιπὸν ξύλ'ἀπὸ γιαπιά...
δὲν μᾶς θέλει πιά, δὲν μᾶς θέλει πιά.

—

Γιὰ τὸν μουσαφίρη
διαλύσεις γράφει,
καὶ σ'ἐμᾶς σερβίρει
τὸ γνωστὸ πιλάφι.

—

Χάρες τώρα τόσαις
κάνει 'στὸ κορίτσι,
καὶ σ'ἐμᾶς τῆς γκιόσαις
λέει μόνοι πρίτσι.

—

Δράξετε λοιπὸν ξύλ'ἀπὸ γιαπιά...
δὲν μᾶς θέλει πιά, δὲν μᾶς θέλει πιά.

Τάδε καὶ μερικοὶ σκούζουν Συνταχτικοί.

—

Μᾶς ἤλθε κατακέφαλα μεγάλο κεραμίδι...
πᾶμε 'στ''Ανάπλι, δρὲ παιδιά, πᾶμε 'στὸ Παλαμήδι.
'Οχεντραὶς μᾶς ἐκύκλωσαν, φθὶκ, δεντρογαλιαῖς,
γι'αὐτὸ τὸ πραξικόπημα ποιὸ στήθος δὲν κοχλάζει;
πᾶμε γιὰ συνεδρίασι σὲ τρύπαις, σὲ σπηλιαῖς,
ἀλλ'ὅμως κι'ὁ καλλίτερα νὰ πᾶμε 'στοῦ Καζάζη.

Ἐδῶ φρουρὰ μᾶς ἀπειλεῖ
καὶ μαίνονται θηρία,
καὶ δὲν ἀρίνουν'στὴ Βουλὴ
νὰ γίνῃ συνεδρία,
μήτε νὰ ὀγάλωμ'ἔξ αὐτῆς κανένα μανιφέστο,
ἀλλοιῶς μᾶς φοβερίζουνε πὼς θὰ μᾶς πᾶν ἀ ρέστο.

—

Παράνομος Διάλυσις...καὶ ποιὸς γι'αὐτὴν δὲν φρίττει;
ἐμπρὸς γιὰ συνεδρίασι'στοῦ Νεοκλῆ τὸ σπίτι.
κι'ἀλύπητα κευτήσετε παρανομοῦντας Κάφρους
κι'ἀρπάξετε τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ρίχτε τους σὲ τάφρους,
καὶ μία σκούφια κόκκινη βάλτε καὶ τοῦ Καζάζη,
καθὼς κορδόνεται 'ψηλὸς καλὸ θὰ τοῦ ταιριάζῃ.

—

Τέτοια φωνάζουν μερικοί, κι'ἕνας ἀστεῖος λέει:
καὶ τάχατε πῖ'χάσαμε, ποῦ τόσε λυσσαλέοι
φωνάζομε, στριγγλίζομε,
κι'ἀγρίως ὁλολύζομε;

—

Εἰς ἕδρας Συνελεύσεως 'στηρίξαμε τοὺς ὤμους,
καλὰ τὴν ἐπεράσαμε μὲ γειὰ μας καὶ χαρά μας.
καὶ μὲς'στὰ καπνιστήρια καὶ μὲς 'στοὺς διαδρόμους
ἐρρίχναμε τῆς στάκταις μας καὶ τἀποτσίγαρά μας.

—

Θαυμάσαμε καὶ τῆς Διπλῆς ταβάνια καὶ πατώματα
καὶ μερικοὶ 'πιστέψανε πὼς 'σκάρωσαν καὶ κόμματα.
Μὰ καὶ λαρύγγια 'δείξαμε πὼς ἔχομε καὶ γλῶσσαις,
'στὸ τέλος 'πληρωθήκαμε καὶ χίλιαις ὀκτακόσαις.

Καὶ Λαὸς καὶ Στέμμα ζήτω
κι'ἡ Διπλῆ διαλυθήτω.

—

Διελύθησαν ὁμάδες, πράσιναις ἐλπαῖς, κορδόνια,
πάει πάει κι'ὁ Βερροιώτης,
ποὺχει φαβορίταις πρώτης,
καὶ τὸν ἔβλεπαν σκασμένοι μερικοὶ μὲ μπαομπετόνια.

—

Πάει κι'ἐκεῖνος ὁ Γκλαβὰς...πληροφορίαις'γύρευε
καὶ κατηγορητήρια τοῦ Κόντε τοῦ 'μαγείρευε.
Πάνε καὶ Κουλουμβάκηδες, ποὖκαναν τρικυμίαις,
κι'ὁ Μαζαράκης ἔφυγε, πολλὲς παρομοίαις.
Σκορποῦνε καὶ προγάστορες, σκορποῦν καὶ μπακαλιάροι,
μ'ἐλπίδα πὼς θ'ἀνταμωθοῦν'στὴ Χάδρα τοῦ Γενναρη.

Τῆς Διπλῆς τὸ τραγοῦδι θὰ φάλω,
εἶναι κάπως χαβᾶς θλιβερός...
ξαφνικὸ τὴν εὗρηκε μεγάλο
κι'ὁ κακός της ψυχρός της καιρός.

—

Ἡ Διπλὴ ξεφωνίζει καθένας
ὅτι σῴας δὲν εἶχε τὰς φρένας,
κι'ἤτο μόνη φροντὶς κι'ἀγωνία
πῶς νὰ γίνῃ φαγοῦρα χρονία.

—

Διελύθη, καὶ γὰρ ἀρνίασε
σὰν ἄλογ'ὀργίλο...
διελύθη, καὶ γὰρ ἐγκαινίασε
τὴν ὁδαιν μὲ ξύλο.

—

Διελύθη, καὶ γὰρ παραβρόντησαν
τῆς φωνῆς της τὰ μέταλλα...
διελύθη, καὶ γὰρ ὅλοι 'φρόντισαν
νὰ πνάξῃ τὰ πίταλα.

—

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον κι'ἑκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον μέσα'στὴν χλεινὴν γῆν τῶν Παριζιανῶνων.	Χίλια κι'ἐνακόσα δέκα κι'ὅλα τὰ σαῤῥὰ πελέκα.
Ὀκτώβρη τρίτη κι'εἰκοστή, ἄνδρες γιὰ κάλπη σεβαστοί.	Σαράντα δύο χίλια κι'ἑκατό. καὶ τῶν κομμάτων κόλπο δυνατό.

—

Ὁ «Ρωμηὸς» ἐπιστημένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν.
μόνο 'πῆγε παρακάνω, αὖξων πενηντακοκτώ,
συνορεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

Ἡ τοὺς τῶν πρωτοκόλλων ζήτημα καὶ σκέψεις ὅλων.

—

Φ.— Περικλέτο δυστυχῆ,
ποίας φρικτῆς ἐποχῆς
καὶ κομμάτων ἀποχή.

—

Ἄνδρες παλαιοὶ συνῆλθον κι'ἐμελέτησαν καινὰ
κι'ὑπισχέθησαν φατρίαι πὼς θὰ πάρουν τὰ θουνά.
Παντοδύναμοι φατρίαι, ποὖχουν χάσει τὰ νερά των,
ἐπροσκάλεσαν τοὺς φίλους νὰ προφθάσουν ἐκ περάτων.
ἐπειδὴ παρανομία
κατεφάνη φανερά,
καὶ μυᾶται τρικυμία
κατὰ πάντων τρομερά.

—

Καὶ προσέτρεξαν μὲ ζῆλον
τὰ στρατεύματα τῶν φίλων,
καὶ μὲ μέτρα δεκρυσμένα
καὶ μὲ συντριβὴν ψυχῆς
ὑπογράφουν τὰ καῦμένα
σὲ πρωτόκολλ'ἀποχῆς.

—

Ποιὸς κλίβων ἐμοχάτο...
τσελιγκάδες ζηλευτοί
ρίχνουνε τῆς γκλίτσαις κάτω.
κι'ἡ θυσία των αὐτὴ
κάνει καὶ Λαὸ καὶ Στέμμα νὰ τὴν ἐλέπουν κατηφεῖς
κι'ἀνωτέραν νὰ τὴν κρίνουν καθεμιᾶς περιγραφῆς.

Τσελιγκάδες δοξασμένοι, ποῦ τοὺς'χέλασαν τὰ χάδια,
ἀποχὴν συναλαλάζουν,
ἀποχὴν μ'αὐτοὺς βελάζουν
καὶ τὰ βάλια τὰ κοπάδια.

—

Ὦ ταλαίπωρος Ἑλλάς!..
Περικλέτομὴ γελᾷς,
μὰ κι'ἐν οὐ παικτοῖς μὴν παίζῃς.

—

Νέων ὑρήνων ἰαχή,
καὶ κομμάτων ἀποχή
ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης.

—

Ἀπὸ τόσα μεγαλεῖα
σήμερ'ἀποχὴ τελεία.
Ἀποχὴ κι'ἀπὸ κορδόνια
κι'ἐλοπράσινες ἐλπαῖς,
κι'ἀπὸ λόγους σὲ μπαλκόνια,
ὅπου 'φούσκωναν καλπαῖς
καὶ τῆς ἔκαναν μπαλόνια.

—

Ἀποχὴ κι'ἀπὸ τῆς κάλπαις κι'ἀπὸ τῆς περιοδείαις
καὶ τῆς ἄλλαις ἀηδίαις,
ἀποχὴ κι'ἀπὸ ντακοῦλια κι'ἤχους πιπίζας βαρβάρους,
κι'ἀπὸ σάρκαις κι'ἀπὸ μάρκαις,
ἀποχὴ κι'ἀπὸ κομπάρους,
ἀποχὴ κι'ἀπὸ κομπάρκαις,
κι'ἀπὸ τοὺς βαπτησιμιοὺς
κι'ὅλους τοὺς σκχλοφωμιοὺς.

Ἀφεντάδες καὶ κοπέλλα
ξεφωνίζουν ἀποχή...
τρόμος, φρίκη, μὰ καὶ γέλοια...
χὰ χὰ χὰ καὶ χὶ χὶ χί.

—

Κάζο κρίνεται κι' αὐτὸ
τῶν κομμάτων δυνατό.
Θὰ τελειώσῃ τραγικά;
θὰ τελειώσῃ κωμικά;

—

Θὰ γεννήσῃ δράματα,
μαύρη συφορέλια,
θὰ μᾶς φέρῃ κλάμματα;
θὰ μᾶς φέρῃ γέλεια;

—

Ἐπανάστασις τριῶν
καὶ μεγάλων φατριῶν
ποιὸς μπορεῖ νὰ πῇ, βρὲ χάχα,
σὰν τί τέλος θἄχῃ τάχα.

—

Ἐπαναστατεῖ λαός, ἐπαναστατεῖ καὶ θρόνος,
κι' ἐναντίον των, κεφάλα,
ἐπαναστατῶν συγχρόνως
τρία κόμματα μεγάλα.

—

Ἀποχὴν διασαλπίζουν
μ' ἕνα τόνον ἠχηρόν,
καὶ τὸ κράτος ἀπελπίζουν
καὶ γιὰ μέλλον καὶ παρόν.

—

Ἂν καὶ μιὰ κηρύξῃ μόνον
παντοδύναμος φατρία
ἀποχὴν ἐκ τῶν ἀγώνων,
δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

—

Γιὰ φαντάσου πιά, καῦμένε,
σὰν ἀπέχουνε κι' ἡ τρεῖς...
σίγουρα καὶ νότα μπένε
πάει πλέον ἡ πατρίς.

—

Τότε, τλήμων Ρωμιοσύνη,
σάκκον φόρεσε καὶ θρῆνει,
τότε τράβα τὰ μαλλιά σου,
τότε πῆγαινε καλλιὰ σου

—

Ὠ! τῶν πραξικοπημάτων!..
ἀποχὴ τριῶν κομμάτων
ἠχηρὼς σαλπιζομένη
κάτι βέβαια σημαίνει.

—

Μὴ κανεὶς γι' αὐτὴν γελᾷ...
τούτη σήμερα χαλᾷ
θρόνων καὶ λαῶν τσερβέλα,
καὶ δὲν εἶναι παῖξε γέλα,
Περικλέτο μυγχάφτη,
ἐπανάστασις τοιαύτη.

—

Ἐπανάστασις νέα δροντῇ
κι' ἕνας κι' ἄλλος ἐμβρόντητος τρέχει...
τὸν' ρωτοῦνε: ποῦ πᾷς; κι' ἀπαντᾷ:
νῦν ἀπέχω κι' ἀπέχεις κι' ἀπέχει.

—

Φρικιᾷ τῶν συγχρόνων ἡ πλάσις,
κι' ἀπὸ γῆς, οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης
ἀπηχεῖ μιὰ φωνὴ Στεντορεία:
ἀποχὴ μὲ πρωτόκελλα τρία.

—

Κι' ἡ πατρὶς περπατοῦσε μενάχη
μὲ τριῶν πρωτοκόλλων ἴδρωτα,
ποῦ τῆς τάχαν κολλήσει στὴ ράχη
τρεῖς γιατροί της ὡς εἶδος τσιρότα.

Ἀποκάλυψις γοιφώδης, σκοτεινὴ, μυστηριώδης.

—

II.—Μὰ κι' ἐγώ, βρὲ Φασουλῆ μου, δὲν εἶξεύρω πῶς καὶ πάλιν
εἶδα μπρός μου μίαν νέαν Ἀποκάλυψιν μεγάλην.
Ἡρακλεῖς ροπαλοφόροι
καὶ Στεμμάτων βαρδιατόροι
ἔριχναν τὰ ρέπαλά των τὰ πελώρια μὲ κρότο
κι' ἐφοροῦσαν κάτι σκοῦφους κόκκινους σὰν τὸ καρότο.

—

Κι' εἶδα τότε μέσα στ' ἄλλα
σὰν τὸν Ἰακὼβ μιὰ σκάλα,
ποῦ ψηλάθανε στῆς Ἐξουσίας τῆς χρυσῆς τοὺς γαλανοὺς
καὶ γελῶντας οὐρανούς.

—

Κι' ἀνεβοκατεβαίναινε τὴν σκάλα τῆς Ἀρχῆς
ἄγγελοι μελανείμονες, ἄγγελοι πεπτωκότες,
κι' ἀντὶ ρομφαίας φούχτιναν πρωτόκελλ' ἀποχῆς,
ποῦ μπρός των ζάρωναν πολλοὶ σὰν τῆς βρεγμέναις κότας.

—

Κι' ἐδοὺ χορὸς ἀγγέλων
ἐθρήνει πεπτωκότων
κάθε παρὸν καὶ μέλλον
καὶ σάλους καθεστώτων.

—

Κι' ἔλεγαν δουλευταί:
κακὴ μᾶς ἔρηκε μπόρα,
λ' ἀμὸρ κι πόζι τέ,
ἀντίο Λεονώρα.

—

Ἀκουσα κι' ἀγγελούδια
κομμάτων τρυφερὰ
νὰ ψάλουνε τραγούδια
πολὺ λυπητερά.

—

Σκόντο κλὶ σάγκουε μίο,
στὴν πόρτα σου, Ταμεῖε,
δὲν θὰ μᾶς ἐλέπῃς τώρα...
ἀντίο Λεονώρα.

—

Παύει πλέον ἡ μελέτη
κι' ὁ καιρὸς τῆς προσευχῆς...
χαιρετᾶτε τὸ Ντοβλέτι
μὲ πρωτόκολλ' ἀποχῆς.

—

Ξένοι μπῆκαν στὸ μαντρὶ
καὶ τὴν πάθαμε χοντρή.
Ξένος μπῆκε μὲ γραλιὰ
καὶ μᾶς ἔφτειαξε δουλειά.
Λύκος μπῆκε νὰ ξεκάνῃ
κάθε στρογγυλοκάθε στάνη.

—

Τί καῦμὸ καθένας τσχει!..
ψηφοφόρους ἐλευθέρους
ξένο στόμα κατηχεῖ.

—

Μπόγιας ἔρχεται μ' ἀπόχη
γιὰ νὰ κάνῃ τοὺς Κερβέρους
νὰ φωνάξουν ἀποχή.

—

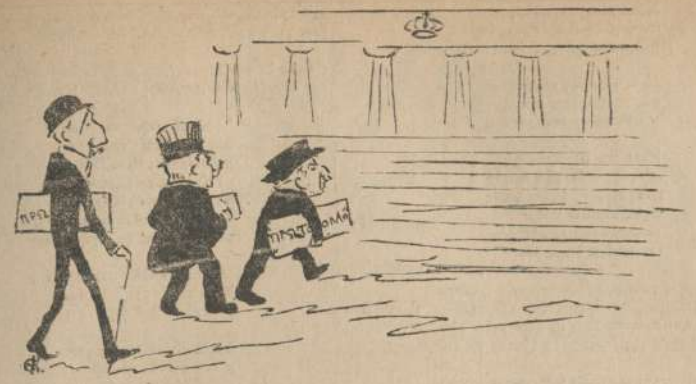

Ἀλλ' ἀντ' ἄλλων μᾶς ζητεῖ
καὶ τὸ Σύνταγμα πατεῖ
καὶ δὲν ἔχει πιὰ νισάφι.

—

Πραξικοπημάτων ἥρως
ἕλων τῶν θεσμῶν τὸ κῦρος
στὴν πατοῦνα του τὸ γράφει.

—

Τοῦτος σήμερα τὸ πᾶν
κι' ἐμπροστά του πλήθη πᾶν,
ζήτω κι' ἐνθουσιασμοί.

—

Μὰ μὲ τοῦτον τὸν Λευτέρη
ποιὸς γνωρίζει, ποιὸς τὸ ξέρει
τί θὰ γίνουν οἱ θεσμοί.

—

Πῶς κι' αὐτὸς μᾶς κουβαλήθη
κι' ἀπεμώρανε τὰ πλήθη
τῶν μωρῶν τῶν Ἀθηναίων.

—

Μᾶς χλευάζουν, μᾶς συρίττουν,
κι' ἀποχὴν διακηρύττουν
κόμματα καὶ τῶν γονέων.

—

Μὰ κι' ὁ Θρόνος ἕλος γλύκα
ἔγῆκε τώρα τὸν Κρητίκα
στήριγμά του κι' ἀποχῶμπι.

—

Τὰ παλιά, τοῦ λέει, θράστα,
κι' ἔλα τὰ ποτήρια σπάστα,
καὶ τραγούδα τὸ γιαροῦμπι.

—

Στοὺς κρισίμους τοὺς καιροὺς
ἔφεραν τοὺς Βενιζέλους
γιὰ νὰ κάνουν Μαζανιέλους
τῆς Κορώνας τοὺς φρουροὺς.

—

Τοιαύτας ἐμελπε μολπὰς στὸν Κρῆτα Βενιζέλον
ὁ καλλικέλαδος χορὸς κομματικῶν Ἀγγέλων,
καὶ πλῆθος ἀγγελόμορφον καὶ τόσοι ἐλαλεκτοί
κατέβαιναν κι' ἀνέβαιναν τὴν σκάλα τὴν φρικτή.

—

Κι' ἀπὸ τὸ βάρος ἔτριζαν φρικτὰ τὰ σκαλοπάτια,
κι' εἶδα στὴν δίνην τῶν δεινῶν
νέφος ὁμίχλης σκοτεινὸν
ν' ἁπλώνεται πυκνότατον μπρὸς στοῦ λαοῦ τὰ μάτια,
γιὰ νὰ μὴ ἐλέπῃ τὰ καλά, ποῦ τοὔκαναν τὰ κόμματα,
καὶ κατ' αὐτῶν νὰ μαίνεται μὲ συριγμοὺς καὶ σκώμματα.

—

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ γιὰ τὸν λαόπιῶς χάνει τὸν καιρό του,
κι' ὁμίχλης νέφος δεύτερον πυκνότερον τοῦ πρώτου
ἐκύτταξα νὰ στέκεται πρὸ τῶν πολυομμάτων
τῆς ἀποχῆς κομμάτων,
γιὰ νὰ μὴ ἐλέπουν τοῦ λαοῦ τόσα καινὰ δαιμόνια,
καὶ καταπάτησιν θεσμῶν νὰ κοπανοῦν αἰώνια.

—

Κι' ἀνοίξανε τὰ μάτια μου κι' ἐγίνηκαν γαρίδα
καὶ τὴν μεγάλην ἔπαυλιν τῆς Δεκελείας εἶδα.
Ξεφάντωμα χαρᾶς ἐκεῖ
κι' ἄκουσα λύρα Κρητική
μ' ἑπτὰ χορδαῖς νὰ παίζῃ.

Τὸ σπῆτι τὸ Βασιλικὸ
ἐκάλεσε τὸν Κρητικὸ
καὶ τοῦκανε τραπέζι.

—

Ἔσραζαν γιὰ χατῆρι του
μοσχάρια σιτευτά,
κι' ἄνθιζαν στὸ ποτῆρι του
λουλούδια κηπευτά.

—

Κι' εἶδα θλιβεροὺς ἀπίξω τόσους πρῴην εὐτυχεῖς,
ἔβλεπαν τὰς διαχύσεις Βασιλικὰ καὶ Κρητικοῦ,
καὶ συνωμολόγουν ἕλοι μὲ παροξυσμὸν ψυχῆς
ἀποχὴν κι' ἀπὸ ψιχία γεύματος Βασιλικοῦ.

—

Μέσα τόσο φαγοπότι,
ποτηριῶν καὶ πιάτων κρότοι,
χάβρα καὶ φιλοφρονήσεις.

—

Κι' ἔξω θρῆνος ἀπεχόντων
καὶ τριγμοὶ χαυλιοδόντων
γιὰ θεσμῶν κατκπατήσεις.

—

Μέσα 'στὸ Παλάτι κάμοι,
κι' ὦ τῆς φοβερᾶς φενάκης!
εἶναι μέσα κι' ὁ Μπενάκης
δίχως τάχδοον ἀκόμη
νὰ φυτρώσῃ μὲς 'στὴ μέση,
καὶ γυρίζει δίχως θέσι.

—

Μέσ' ἀνέφελος γαλήνη, κι' ἔξω σκοτεινὴ τρομάρα...
μὲς 'στοὺς πύργους τῶν Βυργράδων κι' ἡ θεσμῶτις Γαϊουμάρα
ποτηριῶν ἀκούει κρότους, κι' εἰς ἀπάντησιν αὐτὴ
μὲ τὰ κάτισχνά της χέρια τὰς ἀλύσσεις της κροτεῖ.

—

Ἄγρίως ἐθρυχήθησαν τρεῖς ἀθυχαΐται λέοντες
καὶ τίς οὐ θρυχηθήσεται;
τρεῖς Ἡρακλεῖς ὀρθένεται περὶ θεσμῶν παλαίοντες
καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται;

Εἰς τὴν αὐλὴν μιᾶς Μονῆς
παράστασις πρωτοφανής.

Ἦσαν ὡς τώρα δρὸ καλοί βρὸ μόνον συμπεθέροι,
μὰ τώρα τρεῖς γινήκανε καὶ πανε χέρι χέρι,
κι' οἱ τρεῖς των ἀπεφάσισαν νὰ γίνουν καλογέροι.

—

Ὁ Κόντες σὰν Ἡγούμενος τοὺς ἄλλους παρηγγόρει,
ποῦσαν Ἡγούμενοι κι' αὐτοὶ κι' ἐν πρώτοις ρασοφόροι,
καὶ πέτρα λόγια καλαΐδε
'στὸν τόναν τοῦ πὰ δοῦ γὰ δί.

—

Εἴμαστε τρεῖς Ἡγούμενοι, κι' οἱ τρεῖς ἀγαπημένοι
μαζὶ καὶ χωρισμένοι,
κι' ἐγὼ Γεωργάκης ὤμορφος καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος
κι' ἀπ' ὅλους μεγαλήτερος.

ἐπῆρα πένα καὶ χαρτί, χαρτὶ καὶ καλαμάρι,
κι' ἔγραφα τὸ πρωτόκολλο, τῆς ἀποχῆς τροπάρι.

—

Καὶ τἀ' δικά σας ἔπειτα' ἔγῆκαν τὰ τσεκουράκια,
τὰ κτυπητά, τὰ τσουχτερά, τὰ δρὸ τὰ πιπεράτα.
Ἔλα, πάτερ Δημήτριε καὶ πάτερ Κυριακούλη,
κι' ὅς εἴμεθα μακρόθυμοι 'στὸν κόσμο τὸν μικρούλη..
Ἀφίωμεν, ἀφίωμεν τὰς ἁμαρτίας τούτου,
καὶ γὰρ οὐκ οἶδε τί ποιεῖ, δὲν ἔχει πιὰ τὸν νοῦ του.

Εἶπεν αὐτά, καὶ 'στῆς Μονῆς τὰ μαυρισμένα τεῖχη
μονότονεν τριαδικὸν τῆς ἀποχῆς ἀντίχα.
Οὐ μὴν στεραρεὶς καὶ πρὸς πολλὰ μικρὰ καλογεράκια,
ὡ σεῖς, τοὺς λέγει, κρώζοντα τριγύρω μου κοράκια,
ἀκόπως ἐκερδίσατε τὴν ὑστερομμίαν
καὶ σήμερα τὴν ψυχικὴν ζητεῖτε νγνερίαν.

Τὴν ἐθελοθυσίαν σας ἀληθινὰ θαμμάσας
σᾶς βεβαιῶ πὼς τοῦ λοιποῦ θὰ μένῃ τόνομά σας
σ' ἐκεῖνα τὰ πρωτόκολλα παντοτεινὰ γραμμένον.
οὐ θέλω δ' ἀγνοεῖν ὑμᾶς περὶ τῶν πεπραγμένων,
καὶ γὰρ ὁ Κρὴς ἐτέλμησε τολμήματα πολλά,
κι' οἱ τρεῖς μας τὸ γεροντικὸ τὸ πήραμε 'ψηλά.

—

Ὦ προσφιλεῖς ἐν ἀποχῇ κι' ἐν πρωτοκόλλῳ φίλοι.
ὁ Κρὴς ἐλθὼν δι' αὐτὸ πρὸς ἕλους μας ἀφεῖλε,
κι' ἂν ἐν καιρῷ τὰς ἀρνηθῇ, τοῦτο σᾶς λέγω μόνον
ὅτι θ' ἀνάψῃ μὲ θυμὸν καὶ πᾶς ὁ μὴ θυμένων,
κι' ὁ πρῶος, ὁ γαλήνιος, τῆς Ρόπας ὁ λαδᾶς,
ἴσως γενῇ κι' Ἀρμόδιος, ἴσως καὶ σανιδᾶς.

—

("Ενας ἐκ τῶν Ἡγουμένων μὲ χρυσόξανθο κεφάλι
σὰν Μαιζὲλ Νιτοὺς σιμόνει καὶ 'στὸν Κόντε πέτοιχ φάλλει.)

—

Ὦ Νιτούς, ὦ μὰ πατρόνε,
ἔξω 'στὸ Τατόϊ τρῶνε
μουστερῆδες Βενιζέλοι
μὲ Κορώνας μὲ ζερύφους,
δίχως δράκα νὰ τοὺς μέλῃ
καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἀποκλήρους,
τοὺς ἀντάρτας καλογήρους.

—

Ἀδελφοί, καλῶς σᾶς ὄρθμα...
δῆτε τὸν ρεπουμπλικάνο
μοναχὸν αἱμοδιψῆ.

—

Τὸν Λευτέρη τὸν Κρητικὸ
μ' ἕνα πόδι θὰ τὸν κάνει
νὰ χορέψῃ 'στὸ ταβλί.

—

Κι' ἂν τὸν εἶπανε καὶ Πίτ, πάτησε κι' αὐτὸς 'στὴν πήτα,
φθάνει μία σανιδρά,
καὶ θὰ 'πῆτε, δρὲ παιδιά
Ράλλης κάκτανε τὸν Κρῆτα.

—

Κι' εἶπαν καμπόσοι φίλοι
μὲ μαραμμένα χεῖλη:
Σανίδρι τί ζητεῖτε σ' αὐταῖς τῆς κατκιγίδες;
ἐμεῖς χωρὶς ἀστεῖα
μὲ τὴν πολλὴ νηστεία
θὰ γίνωμε σανίδες.
Κι' εἶπε κι' ἀστεῖος κάποιος: πτωχὴ κοιλιά μου, σκόλα..
μὲ τὰ πρωτόκολλά μας θ' ἀφήσωμε τὰ κῶλα.

—

Κι' ἔπαιζαν κομπολόγια
μεγάλα καὶ μικρά,
κι' ἔβαλαν μαιρολόγια
γιὰ τοὺς θεσμοὺς πικρά.

Ὁ δὲ Λοκρὸς Θανάσης, ποὖναι παπᾶ παιδί
μέσ' ἀπὸ τὸ Δαβί,
κι' αὐτὸς πὰ βοῦ γὰ δί
μονάχος τραγουδεῖ.

—

Ἀποχὴ καὶ μοναστῆρι... τῶν θεσμῶν τὸ νέο χέλι
κλαίει κάθε νυκτοπούλι...
ἐκλογαῖς χωρὶς τὸν Τζιὼρτζη καὶ χωρὶς τὸν χρυσομάλλη
καὶ χωρὶς τὸν Κυριακούλη.

Κι' ἔλεγαν καλογεράκια, ποῦ τὰ χάμνηναν καθμοί:
σὲ τοιαύτας ἀποχὰς
μὲ τοιαύτας ἀποχάς
θὰ κηρύξωμεν' στὸ τέλος ἀποχὴν κι' ἀπὸ ψωμί.

Κι' ἐνθυμήθησαν ἡμέρας, ποῦ καλπῶν ἐξήμνουν δράσεις
μὲ τοὺς λιγυροὺς αὐλούς των,
κι' ἄρχισαν καμπόσοι τότε μὲ Φακίρηδων ἐκστάσεις
νὰ κυττοῦν τοὺς ὁμφαλούς των.

Κι' ἀνεπάλλετο τὸ στῆθος μ' ἕνα σάλον ταραχῆς
κι' ἐφιθύριζαν μαντείας ζωφερὰς ἀμφιλεσκέπει,
κι' ἡ παράστασις ἐκείνη τῆς τελείας ἀποχῆς
τρομερὰ διεφημίσθη καὶ σ' Ἀνατολὴ κι' Ἑσπέρην.

καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Θέατρον Δημοτικόν.. Θέασος λομπάρδο πρώτης,
ποῦ καθένας εὐθυμεῖ τῆς Εὐθύμου θιασώτης.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον μέσα 'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Χίλια κι' ἐνακόσα δέκα κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.
Ὀκτώβρη τριάντα, ρεμούλας συμβάντα.	Χίλια κι' ἑκατὸ σαρανταρία. νέα τῶν Ρωμηῶν φιλοπατρία.

Ὁ «Ρωμηὸς» ἐπιστεύθη τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὀδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, κύζων πενηντάσκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

Μᾶς ἀπειλεῖ καὶ τώρα
νέων καλπῶν πληθώρα.

—

Φ.— Μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζάλη,
ποῦ γάσκεις σὰν γαγὲς,
δὲν ἔμαθες καὶ πάλι
πῶς θἄχωμ' ἐκλογαῖς;

—

Τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην τοῦ προσεχοῦς μηνὸς
μέγα θὰ μας ταράξῃ καὶ πάλιν γεγονός,
καὶ πνεῖμα θὰ μοκᾶται ἐρεντώσης κατιγῖδος
καὶ νέα σωτηρία θὰ λάμψῃ τῆς πατρίδος.

—

Τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην, σημείωσε καλά,
θ' ἀλλάξουνε καὶ πάλι τὰ κλοῦβα μας μοιρά,
καὶ πάθε νέες ἔνδρας νεώτερος θὰ γίνῃ
'στὴν νέα Ρωμηοσύνη.

—

Τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην σωτήρων ἀγγελίαι,
σωτήρων ὑποσχέσεις, καὶ κῶμοι καὶ θαλίαι.
Κι' ἐκεῖ 'στὰς Ἐπαρχίας κι' ἐντὸς τῆς πρωτευούσης
δὲν ἴτυχε ν' ἀκούσῃς
πῶς κάνουν ὑποδείξεις νέων ὑποψηφίων;
δὲν πᾶς, βρὲ Περικλέτο, καὶ 'στὸ Νεκροταφεῖον;

—

Ἴσως φωνὴ καμμία
καὶ μέσ' ἀπὸ μνημεῖα.
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γεννετείρας γῆς
προτείν' ὑποψηφίους τῆς νέας ἐκλογῆς.

—

Ἂν σὲ φλέγῃ, Περικλέτο, φλὸξ ἁγία πατριώτου,
τὰ πολλὰ καὶ τὰ παντοῖα
δὲν κυττάζεις Σωματεῖα
πῶς προτείνει τὸ καθένα κι' ὑποψήφιο 'δικό του:

—

Δὲν κυττᾷς τῆς Συντεχνίας, Περικλέτο μου σκαρτάδο,
πῶς προτείνουν διαφόρους;
δὲν κυττᾷς καὶ τοὺς ἐμπόρους
πῶς προτείνουν τὸν Στρατούλη, πῶς προτείνουν τὸν
[Σταμπάδο;

—

Πήγαινε 'στοῦ Βενιζέλου τὸ Ξενοδοχεῖο τώρα
γιὰ νὰ δῇς πληρεξουσίων ἀνκρίθμητη πληθώρα.
Ὅλοένα μπαινοβγαίνουν
ἄγνωστοί μας καὶ γνωστοί,
κι' ὅλ' ὑπόσχονται νὰ γένουν
φιλελεύθεροι σωστοί.

—

Τί πληρεξουσίων σμῆνος,
τί ρητόρων συρφετός!...
φιλελεύθερος κι' ἐκεῖνος,
φιλελεύθερος κι' αὐτός.

—

Εἰς ἐκεῖνο τὸ σαλόνι
δὲν χωρεῖ μηδὲ βελόνι.

Τι κατακλυσμός, τί νύχτα,
καὶ μυρίζει βαρβατίλα
νέων ἀληθῶς ἀνδρῶν
λυπημένων καὶ φαιδρῶν.

—

Ποίων πάλιν θεαμάτων
ἀξιώνεσαι, μητέρα...
πόσαις λίστικες ἀνομάτων
δὲν τοῦ στέλλουν κάθε μέρα,
γιὰ νὰ 'ξῇ καὶ νὰ δικλέξῃ,
καὶ προσμένουν τοῦτοι κι' ἄλλοι
μὴ παραμυθίας λέξῃ
ὁ Πρωθυπουργὸς νὰ δγάλῃ.

—

Καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα
λένε 'στὸν Πρωθυπουργό:
μπάρμπα, πάρε με κι' ἐμένα,
πού γι' Ἀνόρθωσιν ὀργῶ.

—

Κι' ἐγὼ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ θύσω, θ' ἀπολέσω.
κι' ἐγὼ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι πολὺ θὰ συντελέσω,
κι' ἐγὼ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι οἱ βεβαιῶ, Λευτέρη,
πῶς θὰ γενῶ ξιφτέρι.

—

Πάρε με, καὶ θὰ σηκώνω
ἀνορθώσεις παντιέρα
νὰ τὴν τρέμῃ κάθε κόμμα.

—

Καὶ τὴν λέξι τούτη μόνο
θὰ τὴν ἔχω νύκτα' μέρα
σὰν μακτίχα μές' στὸ στόμα.

—

Τὸν νέο τὸν Πρωθυπουργό, βρὲ Περικλέτο, κύττα,
τὸν δύστυχο τὸν Κρῆτα.
Χίλιοι τὸν πᾶν ἀπὸ 'μπροστὰ καὶ δυὸ χιλιάδες 'πίσω,
νέας ἀνδρίτιδος πληθύς,
καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν καθείς:
κι' ἐγὼ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι ποδάρι θὰ κτυπήσω.

—

Μπάρμπα κι' ἐμένα πάρε με γιὰ νὰ μὴ φθίνω μόνος
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.
Μὴ λησμονήσῃς, Κρητικέ, κι' ἐμὲ τὸν χασομέρη,
κι' ἐγὼ τῆς Ἀνορθώσεως δεξὶ θὰ γίνω χέρι.

—

Πάρε κι' ἐμένα 'στὸν χορὸν συνδυασμοῦ μαχίμου,
καὶ πρὸς ἐμὲ, Πρωθυπουργέ, τὴν δεξιάν σου τείνε...
κάτι πρὸ χρόνων ἔνοιωθα κι' ἐγὼ μές' στὴν ψυχή μου,
κάτι κι' ἐμένα μ' ἔτρωγε, χωρὶς νὰ ξέρω τείνει.
Μὰ σήμερα 'κατάλαβα μετὰ μακρὸν ραχάτι
πῶς πόθος Ἀνορθώσεως ἦτον αὐτὸ τὸ κάτι.

—

Δίξου μὲ τόσους ἄλλους κι' ἐμένα τὸν παλάβρα
μές' στὸν συνδυασμό...
μὲ θέλεις νάχω λαύρα
γιὰ σοσιαλισμό;

—

Μὲ θέλεις ριζοσπάστη,
φιλελεύθερων στύλο,
ἀλλὰ κι' εἰκενοκλάστη,
καὶ Ραμπαγᾶ σωμάλο;

—

Μὲ ποῦ σ' ἀρέσω χρῶμα;
μὲ θέλεις κι' ἕνα κόμμα
ν' ἀλλάζω κάθε μέρα;

—

Καὶ μὲ τὸ παραπάνω
δ, τι μοῦ 'πῇς θὰ κάνω
κι' ἐγώ, καλὲ πατέρα.

—

Μπάρμπα, κι' ἐμένα πάρε με, νὰ νομώσῃς τί θὰ 'πῇ
ἀγὼν τῆς Ἀνορθώσεως καὶ νέα προκοπή.
Γιὰ Βενιζέλο χάνομαι, γιὰ Κρητικὸ πεθαίνω,
ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι σχίζω τὴ γῆ καὶ μπαίνω.

—

Τὴν Ἀνόρθωσιν τὴν νῦν κόσμος ἐπροφήτευσε,
κάθε Σύλλογος κι' ἐμάς,
πλὴν κατάρτισον ἡμᾶς,
οἷς ἡ δεξιά σου χεὶρ δεξιῶς ἐφύτευσε.

Τῆς ἐκλογῆς παροξυσμὸς
κι' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χλασμός.

—

Ἀναστηλόνεται Μωρηᾶς καὶ Ρούμελη μουγκρίζει,
καθένας ὑποψήφιο δικό του μουρμουρίζει,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἀπὸ παντοῦ τῆς νέας Ρωμηοσύνης
προτείνουν καὶ προτείνονται, προτείνω καὶ προτείνεις.

—

Ἀπὸ τῆς κάλπαις ἀποχὴν προσωρινῶς κηρύττει
κάθε παλιὸ μανδρί,
κι' ἡ Θεσσαλία δέχεται τὸν νέο Κυβερνήτη
μὲ τὸν Ἀλεξανδρῆ.

—

Δίσκος ἡμέρας φαεινῆς
ἐπὶ τῆς χώρας τῆς κλεινῆς
αὐγάζει φωτοβόλος.

—

Κάθε παλιὸ σωριάζεται
κι' ἀκούεις ν' ἀνταρράζεται
ἡ Λάρισσα κι' ὁ Βῶλος.

—

Φριμάζουνε καὶ γεωργοί,
καὶ σήμερα 'στὸν Κρητικὸ
μ' ἐλπίδες πηλαλοῦν γοργοί
νὰ λύσουν τὸ γεωργικό.

—

Γειά σας, παιδιὰ τῆς μπάτσικας, νέοι κραυγὴ κερνᾶτε,
πνεῦμα τῆς Ἀνορθώσεως παρήγορον πλανᾶτε,
καὶ φαίνεσθε σὰν Προμηθεῖς μὲ νέον πῦρ 'στὰ στήθη
φαμμοκοσιογράφαρα πληρεξουσίων πλήθη.

—

Φριμάζουν καὶ τὰ Τρίκκαλα, φριμάζει κι' ἡ Καρδίτσα,
φριμάζει κι' ὁ Φιλάρετος μὲ κόκκινη σκουφίτσα.
Καὶ νέος σοσιαλισμὸς
βροντᾷ μὲ τὸν Δρακούλη,
κι' ἔξαφν' ἀκούεται σεισμὸς
κι' ἀπὸ τὸ Κακοσούλι.

—

Μὰ μὲς' στὸ τόσο ξαφνικὸ
καινούριο δημοκρατικὸ
κυττᾷς καὶ τὸν Καζάζη.

—

Στηλόνεται καμαρωτὸς
μὲ σκούφια κόκκινη κι' αὐτός,
κι' ὅλοι τὸν κάνουν χάζι.

—

Μὰ βλέπω ν' ἀκονᾷς καὶ σὺ σουγιὰ Κολοκοτρώνη,
κι' ἀπάνω σου σὰν νάσουνα θεόκτιστο κοτρώνι
κατασυντρίβεται καὶ σπᾷ σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα
κάθε τρανὴ Κορώνα.

—

Προτείνονται γαλάντηδες,
Πριγκηπες' Υψηλάντηδες,
καὶ τῆς Αἰγύπτου, Περικλῆ,
προτείνουνε τὸν Τσακαλῆ,
ποῦ Νέστωρ ὀνομάζεται κι' ἔχει γεροὺς παράδες,
καὶ τὸν Ραοὺλ τὸν Ριανκοὺρ προτείνουν οἱ φαράδες.

—

Καὶ δός του καὶ προτείνουνε σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
κι' ἐκεῖνευς, ὁποῦ ξέρομε πῶς ἔχουν τὸν ἀργύρη,
καὶ κάθε σοσιαλιστὴ καὶ κάθε κακομοίρη.

—

Νέστορες ἐπλημμύρησαν τὴν ἐποχὴ μας τούτη,
ἀλλὰ παραγνωρίζονται γιατὶ δὲν ἔχουν πλοῦτη,
κι' ἕνα πουλάκι κελαϊδεῖ 'στὸ δῆμα τῆς Βουλῆς:
ἀλήθεια Νέστωρ φαίνεσαι σὰν εἶσαι παραλῆς.

—

Στὴν Ἀχαϊσλίδα μεγάλο νταβατσοῦρι,
καὶ τὸν Ζαΐμη θέλουνε νὰ πάρουν γιὰ τιμή,
τελειόνει κι' ὁ συνδυασμὸς Ρούφου καὶ Κοντογεώργη.
ἀλλὰ δὲν θέλουν τὸν Γκλαδᾶ, δὲν θέλουν τὸν Φλαμῆ,
ὁ δὲ Μιχαλακόπουλος, ὁ Πατρινὸς ὁ πάνω,
μόνος του φιλελεύθερο συνδυασμὸ θὰ κάνῃ.

—

Σὲ Δύσι καὶ σ' Ἀνατολὴ
ἀκούονται παιάνες,
βρυχῶνται τώρα κι' Αἰτωλοί,
βρυχῶνται κι' Ακαρνάνες.

—

Καὶ τὸ Ξερόμερο βροντᾷ
μ' ἐκεῖνον τὸν Καρασεβντᾷ,
κι' ὁ Πολὺς κάνει δυνατὸ μὲ τὸν Τρυγόνη σάλτο,
κι' Ἄγραφα καὶ Ξερόμερο χορεύουν μὲ τὸν Βάλτο.

—

Ματαίως τὸν Θενάτη των γυρεύουν οἱ Λοκροί,
κι' ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι
παιάνων φθόγγοι φθόγγοι,
κι' ὁ κύριος Χρυσόγελος γελᾷ μὲ τὸν Μακρῆ.

Ἀλλὰ κι' ὁ Τσόγγας ὁ πολὺς καλὰ κρατεῖ τὰ πόστα
καὶ λέν πῶς συνδυάζεται μετὰ τοῦ Μακρυκώστα.

—

Πλήθη πηδοῦν ἀθρόα,
γεραίρονται Μεσσίαι,
καὶ σὲ βωμοὺς κι' ἤρῳα
προσφέρονται θυσίαι.
Κάλπαις ἀμέτρητας παντοῦ, κι' ἀπὸ τὸ Καρπενῆσι
φθάν' ἡ σκιὰ τοῦ Μπέτσαρη γιὰ νὰ τῆς προσκυνήσῃ.

—

Σπάνε πελλῶν συνδυασμοὶ σὰν ραγισμένε βάζο,
καὶ στῶν Κυκλάδων τὰ νησιὰ
μεγάλη κοσμοχαλασιά,
κι' Ἴσως νὰ πάρουνε κι' αὐτὸν τῆς Θήρας τὸν Ἀδάζο.

—

Ἐκεῖ κι' Ἀδὰμ καὶ Παπαδὰμ καὶ Βαφειαδάκης κι' ἄλλοι
μὲ δυνατὰ κεφάλια καὶ δυνατὸ κεφάλι.
Πλὴν ὅμνον φάλλει καὶ τῆς Τζιᾶς ὁ Κόρπας ἐπινίκειον
κόρπο ντὶ μπάκο λέγωντας μαζὶ μὲ τὸν Πατρίκιον.

—

Ἀλλ' ὅμως κι' ἡ Κεφαλλονιὰ τεντόνει τὸ ρουθοῦνι
μαζὶ μὲ τὸν Νεόφυτο, μαζὶ μὲ τὸν Δεστοῦνη,
ὁρμᾷ κι' ὁ Μαζαράκης της, ποῦ παροιμίαις ξέρει,
κι' ὁ Βενιζράτος ἀκομπᾷ 'στοῦ Τσιενὲ τὸ χέρι.

—

Τονώνει πνεῦμα καὶ ψυχὴν τῶν ἐκλογῶν ἡ χάρις,
βρέμονται μὲς' στὴν Κέρκυρα Κυρίτσης καὶ Χαντζάρης,
φίλες κι' ὁ μέν, φίλος κι' ὁ δὲ τοῦ Δημητρίου Ράλλη,
μὰ δίχως' στὸ πρωτόκολλον ὑπογραφὴν νὰ βάλῃ.

—

Ὁ Ζαϊτσάνος κραταιὸς καὶ πάλιν ἀνατέλλει,
κι' ὁ Θεοτόκης ἀποχὴν εἰς τῆς Λευκάδες κάνει,
θυμᾶται τὸ πρωτόκελλο καὶ δράρα δὲν τὸ μέλει
ἂν γίνουν πληρεξούσιοι καὶ δέκα Ζαϊτσάνοι.

—

Ἀπέχετε φωνάζουνε κι' οἱ τρεῖς οἱ τσελιγκάδες
ὁ Ράλλης' στὴν πρωτεύουσα κι' ὁ Κόντες' στῆς Λευκάδες.

κι'ὁ Κυριακούλης ἀποχῆν τελείαν θὰ τηρήσῃ
κι'ἐντὸς ὀλίγου σκέπτεται νὰ πάῃ 'στὸ Παρίσι.

—

Κάνει τὸν ἀνεξάρτητο καθένας Πατουλάκος,
Ἀρκάδων πάλη τρομερά,
κι'ἀγκάθια ζείχνει τσουχτερά
ὁ Τριανταφυλλάκος.

—

Κι'ἀπὸ τῆς Ἀναρθώσεως πηδοῦν τὸ συντριδάνι
Καλούτσηδες, Σπυράκηδες, καὶ γέροι Κατριδάνοι,
καὶ μαίνεται κατακλυσμὸς 'στὴν Μεσσηνία μέσα
μ'ἐκείνους τοὺς συνδυασμοὺς Δικαίου, Ράλλη, Φλέσσα,
καὶ πέφτει κάθε λεοντῆ καὶ καθεμιᾶ φενάκη,
καὶ νέοι Παππαφλέσσηδες λαμπρύνουν τὸ Μανιάκι.

—

Σάλπιγξ παντοῦ Τυρρηνική τὸ πλῆθος ἐξεγείρει
καὶ βγαίνουν ἄνδρες τοῦ πυρός, βγαίνουν καὶ τοῦ σιδήρου,
κι'ἕνα πουλάκι κάθεται 'στὴς Ἄρτας τὸ γεφύρι
καὶ χαιρετᾷ χαρούμενο τὸν Σῖμο τῆς Ἠπείρου.

—

Κι'ἀπὸ τ'Ακροκεραύνια φθάνει δορὶ παιάνος,
μοσχοβολᾷ Γαρουφαλιᾶς, τριζει τὸ Σπυρομήλιο,
τὴν Ἄρτα φοβερίζωντας σκιρτᾷ κι'ὁ Καραπάνος,
καὶ μιᾷ σκιᾷ μακροσκελὴς ἁπλώνεται 'στὸν ἥλιο.

—

Λυσίαι μὲ γλωσσόλυσσα λαλοῦν χωρὶς κλεψύδρα
καὶ τὸ φιλότιμο ξυπνοῦν μιᾶς γενεᾶς γενναίας,
βγαίνουν καὶ Γιάννηδες πολλοί, κι'ὁ Γιάνναρος 'στὴν Ὕδρα
ἁπλοπειλεῖ τὰς κεφαλὰς τῆς Ὕδρας τῆς Λερναίας.

—

Σωτηρίας καὶ νῦν ἐκλογή,
καὶ σηκώνεται μία χερσόκλα,
καὶ κομμάτια κυλιέται 'στὴ γῆ
καθεμία παλιὰ ψειτοκοίκλα.

—

Κι'ἡ Πατρὶς ἀπαθὼς κι'ἀταράχως
ξαναβλέπει τριγύρω της μάχαις,
ὁ δὲ Πὼπ περπατῶντας μονάχος
'στῶν Ψαρῶν τῆς ὁλόμαυρες ράχαις,
μελετᾷ πόσους ψήφους θὰ πάρῃ
καὶ τὸ δέμας μικρὸς προχωρεῖ,
καὶ ψαρὰ τὸν στολίζει ζωνάρι,
ποῦ τ'ἁπλόνει σὰν ἔχῃ μπουρί.

—

Κλαγγάζουν ἀλλόποδες οἱ νεοιδεᾶται:
ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγετε, πυρὶ μιχθῆτω γαῖα...
προτείνουν κι'ἕναν ἀμαξᾶ δρὸ τρεῖς ἀμαξηλάται,
προτείνουν καὶ καρραγωγεῖς κάποιον καρραγωγέα.

—

Κι'οἱ κεραμεῖς τοὺς κεραμεῖς προτείνουν γιὰ τιμὴ
καὶ μολονότι κεραμεὺς κοτέει κεραμεῖ.

—

Κι'ἀπὸ νησιὰ κι'ἀπὸ Μωριᾶ καὶ Ρούμελη κι'Ἀθήνα
κάποια πουλιὰ 'περάσανε κι'ἔρρεκαζαν κι'ἐκείνα:
ἀπ'ἄκρη σ'ἄκρη χαλασμός... ξύπνα, γενναία πλάσις,
κι'ὑποψηφίων δρυχηδὸν ἁς πέφτουνε προτάσεις.

—

Μ'αὐτὸ τὸ λάλημα ξυπνᾷ καὶ τὸ γνωστὸ τὸ σπῆτι
τοῦ μακαρίτου Χιώτη μας Ζωρζῆ Δρομακαΐτη,
καὶ μερικοὶ τοῦ κάτοικοι πέρνουν κι'ἐκεῖνοι φόρα,
καὶ μὲ ζουρλομανδύαν
προτείνουν κατ'ἰδίαν
ὅσους δὲν ἀξιώθησαν νὰ προταθοῦν ὡς τώρα.

—

Καὶ δάφναις ἀπὸ τοῦ Δαφνιοῦ κομμέναις τοὺς δαφνῶνας
νέων ἀνδρῶν περικοσμοῦν δαφνοστεφεῖς ἀγῶνας,
καὶ στεφανώνονται παντοῦ μὲ νέας δάφνης κλάδο.
Δάφναις γιὰ μὲ δάφναις γιὰ σέ, δάφναις καὶ γιὰ στιρφλο.

Σ'ἐκλογῶν ἀναμπουμπούλα κι'ἡ θεότης ἡ ρεμούλα.

Κάτω'στὸ Στρατὸ τί χαρὰ μεγάλη!...
κάτω'στὸ Στρατό, κοντή,
'γίνηκ'ἕνα πατριντί
γιὰ ρεμούλα πάλι.

—

Ραπατάου ραπατοῦ...
σὲ Ταμεῖα τοῦ Στρατοῦ,
χέρια'χώθηκαν ξανὰ
καὶ τοῦ'πῆραν τὰ λιανά.

—

Καὶ κανεὶς δὲν εἶχε πάρει,
νεραντζούλα φουντωτή,
τέτοια μπάζα δυνατή
ἕως σήμερα χαμπάρι.

—

Καὶ τὰ'πῆρανε, κοντή,
κι'ἔκαναν κι'ἄπρε μιντί,
καθὼς λένε, προλονζέ.

—

Κι'ὅσους ζοῦν χωρὶς ρεμοῦλα
τοὺχαν γλέντι, νεραντζοῦλα,
νὰ τοὺς πέρνουν'στὸ μεζέ.

—

Ἔγινε καλὴ δουλειὰ
κι'ἄβλαχα δὲν πᾶν εἰ κέποι...
τοῦτος μὲ τὴν φαμελιὰ
ταξειδεύει'στὴν Εὐρώπη.

—

Τοῦτος πάλι, φουντωτή,
ξένη Τράπεζα ζητεῖ
τὰ λεπτά του ν'ἀσφαλίσῃ.

—

Κι'ἄλλος κάθετ'ἐδῶ πέρα
'στὴν πατρίδα τὴν μητέρα
γιὰ νὰ τὰ ξεκοκκαλίσῃ.

—

Ἄλλος λένε, νεραντζοῦλα,
πῶς'στὸ Στόλο τὴν σακοῦλα
θὰ δωρήσῃ τὴν γεμάτη.

—

Κι'ἄλλος μὲ φιλοτιμία
'στῆς'Αμύνης τὰ Ταμεῖα
ἴσως νὰ προσφέρῃ κάτι.

—

Τσισευδαίμονες ἐκεῖνοι,
ὁποῦ πρὶν ἀκόμη γίνῃ
ἀνορθώσεως βουλή,
ἐνεπνεύσθησαν ἀκόπως
ν'ἀνορθώσουν ὅπως ὅπως
τὴν πεσμένη των κοιλιά.

Καὶ καμπόσαις σοικιλίαις μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος... μὲ ζήτησαν μεγάλην
ἀνετυπώθη κατ'αὐτὰς ὁ πέμπτος τόμος πάλιν.

—

Ὁ Ροΐλός, ζωγράφος μας, χρωστὸν ἐκ τῶν σπανίων,
Καθηγητὴς περίπυστος εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον.
Τρὶς ἄξιος ἀνέκραξε γι'αὐτὸν κι'ὁ Φασουλῆς
μ'ἐπαίνους βαφιλεῖς.

—

Μιλτιάδου Δασκαλάκη περὶ Βόρωνος βιβλίον,
ὄντως καλλιτεχνικόν,
γλαφυρῶς ποιητικόν,
ὅλην τὴν ψυχὴν τοῦ Μάνφρεδ μ'ἔμπνευσιν πολλὴν ἐγκλεῖον.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτων κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σαλπὰ πελέκα.

Ἐξη τοῦ Νοεμβρίου.
ἐρρῆγνι Ἐλευθερίου.

Παῦντος σκράντα τέσσερα κατὰ χίλια κι'ἕκατό,
ὀργανωτικὲ μᾶς ἔρχοντ'γιὰ Στόλο καὶ Στρατό.

Ὁ «Ρωμηὸς» ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών.
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν.
μόνο 'πῆγε παρακάτω, αὔξων πενηνταοκτώ,
συναρεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

Τάδ'ἐν γλώσσῃ Φασουλῆ θεῖος ὄνειρος λαλεῖ.

—

Π.— Τί κατὰ φρένα καὶ θυμὸν κολλίγα μερεμίζεις;
συλλογισμένος φαίνεσαι καὶ κάτι μουρμουρίζεις.

Φ.— Μὴ μ'ἐρωτᾷς καὶ σκέπτομαι...
Τί σκέπτεσαι;

Π.—

Μεγάλα.

Φ.—

Π.— Μὴ τοῦ Τολστόη σκέπτεσαι τὴν ἐφνικὴ φευγάλα;

Φ.— Ἀκόμη μεγαλήτερα...

Π.— Σὲ πειρασμὸ μὲ βάζεις.

Φ.— Ἐσὺ περὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ κοινὰ πυρβάζεις.
ἐγὼ ὅμως ἐπιχείρησιν ἐπιθυμῶ νὰ κάμω
καὶ τὴν πατρίδα ἐ'κ αὐτῆς γενεᾶσις νὰ συνδράμω.

—

Π.— Λέγε μου τί μελετᾷς
νὰ σοῦ πῶ κι'ἐγὼ μιᾷ γνώμη...

Φ.— Περικλέτο μὴ χωτᾷς...
δὲν καταλάβεις κλόμη;

—

Π.— Δὲν ἐπῆρ'ἀλάφι λάβο.
δῶσε μου νὰ καταλάβω.

—

Φ.— Θεῖοι ὄνειροι ἐφάνη καὶ σ'ἐμὲ τὸν Φασουλῆ
κι'ἄκουσα δρὲ Περικλέτο, τέτοια λόγια νὰ μιλᾷ:

Μές'στὶς δράσεως τὸν χρόνο
θέλεις μὲ τοὺς στήχους μόνο
τὸν καιρὸ σου νὰ περνᾷς
καὶ ν'ἀερατσαπανιᾷς;

—

Δὲν κυττᾷς καὶ σὺ παιδάρα
τῶν καλπῶν τὴν κατηγίδα;
πῶς καὶ σὶ δὲν νοιώθεις λαύρα
γιὰ τὴν φίλια τὴν πατρίδα;

—

Σὲ τοιοῦτους φλογερούς
ἀνορθώσεως καιροὺς
μόνος σὺ ψυχρὸς καὶ κρῦος
χάσκεις ἔτσι μακαρίως,
ξαπλωμένος'στὸ κρεββάτι
μὲ Ρωμαίικο ραχάτι.

—

Εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις
δὲν σηκώνεσαι καὶ σὺ
μ'ἕνα σήκωμα θρασὺ
τὴν Ἀνόρθωσι νὰ προσφέρῃς;

—

Πρέπει γιὰ ὁ γαλανὸς
τῆς πατρίδος οὐρανὸς
φουκαράδες καὶ πλουσίους
τῆς Διπλῆς πληρεξουσίους

Καὶ σὺ κάθεσαι σὰν λίθος,
καὶ δὲν σοῦ κινεῖ τὸ στῆθος
μιὰ μικρὰ φιλοδοξία...
μὴ δὲν ἔχῃς τάχ' ἐλπίδα
καὶ σπουδὴν πολλὴν καὶ πεῖρας
ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοὺς φωστῆρας;

—

Εἰς τὴν μέλλουσαν δὲν θέλεις τὴν Ἑλλάδος ἱστορίαν
νὰ γράφῃς καὶ σὺ μὲ τόσους
εὐφραδεῖς καὶ πολυγλώσσους
ὡς μεγάλος συντελέσας στὴν Ρωμηῶν τὴν σωτηρίαν;

—

Ὅπου πᾶς σοῦ λένε τώρα
πῶς Ἀνόρθωσις μυρίζει,
κι' ἀμετρήτων πλημμυρίζει
φιλοδοξιῶν πληθώρα.

Ὅλους τοὺς πολίτας ἔρις
ἐργασίας πυρπολεῖ...
ἰδοὺ σήμερα καὶ γέρος
καὶ μωρὸ ποῦ θέλει μπόννα
ποιὸς ὀλίγο ποιὸς πολὺ
λαχταρᾷ γιὰ τὸν ἀγῶνα.

—

Καὶ σύ, ξύλινε τρελλέ,
πρώτηθος τὴν ἠλικίαν,
ἔχεις μόνος τὴν δλακείαν
νὰ κοπνίζῃς ναργιλέ.

—

Νάρκης γίνεσαι μοντέλο
μές' στὴ δράσι μές' στὴν κρίσι.
καὶ δὲν πᾷς' στὸν Βενιζέλο
ἄρον ἄρον νὰ σὲ χρίσῃ.

—

Σήμερον ἀγὼν σπουδαῖος,
σήμερον ἀγὼν ὀξύς...
κάλπην ὁ καθεὶς διαλέτω.

Κι' ἂν ἐσὺ καθὼ γυδαῖος
κάλπη δὲν φιλοδοξῇς,
πρότρεψε τὸν Περικλέτο.

—

Τέτοια μοῦπε σοβαρὰ
ἕνειρος τιμόντι θεῖος.
κι' ἐγὼ χάσκων ἠλίθιος
δὲν μιλοῦσα μασκαρᾶ.

Α.—Τί σύμπτωσις ἀλλόκοτη, τί σύμπτωσις τρελλή!..
κι' ἐμένα θεῖος ἕνειρος μ' ἐράνη, Φασουλῆ,
καὶ μοῦπε: πᾶς' στὸν φίλο σου, πουλάκι κηφῆνας πρώτης,
νὰ γίνῃ πληρεξούσιος κι' ἐκεῖνος πατριώτης.

Πές του νωθρὸς νὰ μὴν ἀργῇ,
νὰ δείξῃ κάπως ζῆλο,
νὰ παύσῃ πιὰ νὰ στιχουργῇ
μέσ' στοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλο.

Σὰν φίλος του κι' ἀγαπητὸς
πές του ν' ἀλλάξῃ στάσιν,
πρὸς τὴν Ἀνόρθωσιν κι' αὐτὸς
νὰ δείξῃ κάπως τάσιν.

Κι' ἂν τὸ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι δὲν νοιώθῃς δίχως ζῆλο
κι' ἂν' στὸ ραχάτι ρέπῃς,
τοὐλάχιστον τὸν φίλο
γιὰ κάλπη νὰ προτρέπῃς.

Γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι κι' αὐτὸς εἶναι καλὸ στοιχεῖο
κι' ἔχει φωτιὰ καὶ λάβα.
καὶ πιάσε τον ἀπὸ ταύτι καὶ' στὸ Ξενοδοχεῖο
τοῦ Βενιζέλου τράβα.

—

Πήγαινε νὰ τὸν συστήσῃς.
καὶ μ' ἐπιμονὴ καὶ πεῖσμα
γιὰ τὸν θρόνιν νὰ ζητήσῃς.
τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸ χρῖσμα.

Στὸν Πρωθυπουργὸ φορτώσου, γίνε σκόλοψ τῇ σαρκί
κι' ἂν ὁ ξύλινός σου βλάμης στὸν ἀγῶνα δὲν ἀρκῇ,
σύστησε' στὸν Βενιζέλο κι' ὅσους φιλοδόξους θέλει;
ἐκ τῆς φιλικῆς ἀγέλης.

Φ.—Μ' ἐφάνη θεῖος ὄνειρος καὶ δεύτερη φορὰ
καὶ μοῦπε: συμφερώτερον νομίζω, φουκαρᾶ,
νὰ' ὄγθε πληρεξούσιοι σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι
καὶ σεῖς οἱ δυὸ τσίροι.

—

Ἔτσι κι' ἔτσι σεῖς οἱ δύο δὲν γνωρίζετε δουλειὰ
καὶ σᾶς δέρνει τεμπελιά.
Ἔτσι κι' ἔτσι τὴν ἡμέρα
ξεπλωμένοι τὴν περνᾶτε.
καὶ καβουρδιστὸν ἀέρα
μὲ τοὺς στίχους κοπανᾶτε.

Τί καλλίτερη λοιπὸν ἐπιχείρησις σᾶς μένει.
στιχουργοὶ συφοριασμένοι
καὶ ζητιάνοι τοῦ λεφτοῦ.
παρὰ κάλπη Βουλευτοῦ;

—

Ἄς σᾶς ξυπνήσουν, ἀδελφοί, πατριωτῶν μανίαις,
ἀρῆστε τὰ Χαυτεῖα,
ἐμπρὸς σὲ Συντεχνίαις,
ἐμπρὸς σὲ Σωματεῖα.
καὶ δεηθῆτε ταπεινῶς μὲ κλίσιν τῶν γονάτων
νὰ σᾶς παράσουνε καὶ σᾶς σὲ λίσταις ὀνομάτων.

—

Ἄπατρις ἐκεῖνος ἔστω
ὅπου κάλπην δὲν ἐνθέτει.
καὶ δὲν βγάζει μανιφέστο
γιὰ νὰ σώσῃ τὸ Νεοβλέτι.

—

Σκωθῆτε πάγοι, λίθοι...
σάλπιγξ ἐκλογῆς ἠχεῖ...
μάχη...τὸ βῆμα σας ταχύ
μὲ πληρεξουσίων πλῆθη.

Σκωθῆτε χυνωμένοι,
σήμερον ἡ κάλπη μένει
μόνον ἰσοζύγιον
κι' ὅλων ἀκταφύγιον.

Τί καλὸ νομίζετε τούτου μεγαλήτερο;
ὅσο περισσότερους τόσο τὸ καλλίτερο.
Ὅσο περισσότερη γίνῃ φασαρία
τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ τὴν σωτηρία,
τόσον ἐπεχύεται κι' ἡ φιλοπατρία.

Ἂς ἔβγουν πληρεξούσιοι χιλιάδες, ἴσοι κι' ὅσοι,
γι' αὐτοὺς δὲν λές, βρὲ Φασουλῆ,
πῶς ὅπου Σαντεκλαὶρ πολλοὶ
ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ.

—

Π.—Μὲ προσέβλεψε καὶ σ' ἐμένα θεῖος ὄνειρος καὶ πάλι
κι' ἐβυθίσθη' στ' αὐτὶ μουσκάτο, μπρούτζινο κεφάλι.

Σήκω γιὰ τὴν σωτηρία
τῆς πατρίδας σου τῆς μαύρης.
σήκω κι' ἔλλοτε δὲν θάβρῃς
ἐὰν κι' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία.

—

Χάνεις μιὰ θαυλειὰ χρυσῆ.
ἂν καὶ τοῦτον τὸν καιρὸ
γιὰ τὴν κάλπη δὲν κορώσῃς.

—

Πληρεξούσιος καὶ σὺ
μόνο μέσα στὸ σωρὸ
τιθασεύσῃ νὰ ξεφωτρώσῃς.

—

Σήκω, Περικλέτο βλάμη
σήκω νὰ γενῇς ἐν τέλει
καὶ μὴ θέλῃς τὸ κερδέσῃ
νὰ τὸ πρὸς καὶ σὺ χαρμ.

—

Συντάξου, Περικλέτο μου, μὲ τοὺς ἐργατικούς.
συνάξου, Περικλέτο μου, καὶ μὲ τοὺς λαϊκούς.
Ἐργάτου φιλελεύθερος νὰ γίνῃς φλογερός.
ἐργάτου σοσιαλιστὴς νὰ γίνῃς τρομερός.
ἐρωχώρησε σὰν λέων
κατὰ τῶν κεφαλαίων.

—

Μές' στῆς κρίσεως τὸν σάλον
ἔχε πάντα κατὰ νοῦν
τοὺς διπλοῦ σου νὰ γενοῦν
τὰ κεφάλαια τῶν ἄλλων.

—

Θέλω νὰ πίνῃς ἄγριος κεφαλικιούχων αἷμα.
καὶ πάντοτε βρὲ Περικλῆ, προσπάθει καὶ πολέμα
κι' ἐκεῖνοι σοσιαλίσταὶ νὰ κατανήσουν πούροι.
καὶ τὰ λαπτὰ των βλέποντες πῶς τζάμπα κουμπούρι
καὶ πρῶτην σοσιαλίσταὶ τὰ 'βρῆκαν κελεπούρι.
ν' ἀρχίσουν πόλεμο κι αὐταί, καὶ μὲ γερὸ τσικούρι
τῶν πρώην σοσιαλιστῶν νὰ σπάσουνε τὴν μούρη.

—

Ἂν μὲ τοὺς ἄλλους κάνουνε καὶ σένα πληρεξούσιο
σκέψου πῶς δὲν θὰ στερηθῇς καὶ σὺ τὸν ἐπιούσιο.
σκέψου πῶς τίτλον ζηλευτὸν θὰ γράψῃς' στὸ μπιλιέτο σου
καὶ τρόπο δὲν θὰ φαίνεται ἀὴν πρὶν τὸ στιβαλέτο σου.

—

Σκέψου πῶς μπρὸς καὶ πίσω σου θὰ τρέχουν δορυφόροι
πῶς εἰς τὰς ἕδρας τῆς Διπλῆς Ὀπλοὺν τὴν πόδρα.
καὶ πῶς μὲ σιδηρόδρομο, τραμβάϋ, καὶ βαπόρι
θὰ ταξειδεύῃς χάρισμα χωρὶς νὰ δίνῃς δόσρα.

—

Θυμήσου πῶς ἐλεύθερος σὲ βῆμα θὰ λιμάρῃς
καὶ θὰ στομώνῃς γλώσσαις,
ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον θυμήσου πῶς θὰ πάρῃς
καὶ χίλιαις ὀκτακόσαις.

Φ.—Αὐτὰς ὁ θεῖος ὄνειρος κι' ἐμένα μὲ προτρέπει
νὰ βάλω μές' στὴν τσέπη.
Γι' αὐτὰς ὁ θεῖος ὄνειρος κι' ἐμένα μ' ἐνθαρρύνει
νὰ γίνω πληρεξούσιος' στὴν νέα Ρωμηοσύνη.

—

Μὴ λυπᾶσαι τὸ Κουβέρνο, κι' ὅσα κι' ὅσους ἂν πλήρωνῃ,
ἀλλὰ δὲν τὰ κακρίνει.
Μὴ σὲ μέλῃ γιὰ παρᾶ,
τοῦ βαστοῦν ποῦ λὲς τὰ κύτσα.
καὶ παράδες, φουκαρᾶ,
κι' ἀπὸ μπρὸς καὶ πίσω κλώτσα.

Βαρεῖτε τὸ λαγοῦτο
κι' ἐχόμε τόσο πλοῦτο.

Π.—Θεῖος ὄνειρος κι' ἐμένα, Φασουλῆ μου πατριώτη,
μ' ἐνθαρρύνει καὶ μοῦ λέει: στρῶσε τὸ στὸ φαγοπότι.
Κι' ἂν τὰ' κόρθωσε καὶ κάπως ὅπως λέν' ἐξ ἀσυτίας
'στὰς γνωστὰς Ἐνωμοτίας,
κι' ἂν ἐλλοίμματα φωνάζουν πῶς μᾶς ἀπειλοῦν μεγάλα.
μὴ σὲ μέλῃ καὶ τὸ κράτος ἔχει τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

—

Καὶ' στὸν Ἔλεγχο τῶν Ξένο δὲν προσέχεις, ὅπου γράφει
πῶς πλημμύρησε χρυσάφι;

—

Ἔξω φτώχια καὶ κακομοῖρι...
τὸ χρυσάφι πλημμυρᾷ.
καὶ τὸ κράτος διαφεύγει
χρυσορρόας ποταμός.

Τούτου μας τοῦ θησαυροῦ φαίνεται πῶς εἶχαν γνῶσι
καὶ Ταμείων τοῦ Στρατοῦ διαχειρισταὶ καμπόσοι,
καὶ μιχτήκανε γι' αὐτὸ
ἀτρομήτως στὰ ραμπόλα,
καὶ δὲν ἄρπαν λερτὸ
κι' ἔμεινε στὸ τέλος τσόλα.

—

Ἂς γενῇ καθεὶς μαυρίχειρ... χάσκα. Περιλέτο χάσκα...
ἔγινε κι' αὐτὸ τὸ κράτος ἐν ἀγνοίᾳ μας Ἀλάσκα.
Ὅπως πρὶν ὁ πλοῦτος πλέον δὲν μᾶς κάνει τὸν βασύ...
ὦ μοιφλοῦζα πλουτοφόρα
καὶ τὰ δάνειόν σου τόσα
πλειονάκις ἐκκλίνθη καὶ σὲ Λόντρα καὶ Παρί.

Περπατεῖτε, βρέ παιδιά, δίχως διακοπὴν δίσκο.
πάψετε, μοιλιακῆς Ρωμηοσύνης, νὰ βαρῆτε Καραΐσκο.
Βλέπατε τὰ νέα πλούτη,
μὴ γρινιάζετε γιὰ πεῖνα,
καὶ σκεφθῆτε καὶ σ' ἐκεῖνα
πῶς θὰ γίνῃ μακροβούτι.

Ἴτε πρὸς τοὺς λοιφοφόρους κι' ὄχι στὸ παλιόστενα...
μὲρ μὲ χέρια γιὰ ρεμούλκ κι' ἔχ' ἡ ψωροκώστενα.

Ὁ Τολστόη τῆς Γιασνάγιας στὸν Τολστόη τῆς Ροπάγιας.

Ὦ σύ, ποὺ μένεις στοὺς Κορφοὺς θεσμῶν μεγάλων στύλος,
κι' ἐν ναιάμαι πολιτικῆς φιλοσοφίας φίλος
ὅταν μὲ ρίγος ἤκουσα καὶ συντριβὴν ψυχῆς
πῶς ἔγραψες πρωτόκλλων τελείας ἀποχῆς
ἀπὸ τὴν μιγμακιαιότητα τῶν ταπεινῶν γνώσεων
κι' ἀπὸ τὰς νέας ἐκλογὰς τῶν ἀεταλῶν Ἑλλήνων.

Σὲν ἔμαθα στὴν Ἔπακυλιν Γιασνέγια πρὸς τοὺς ἄλλους
πῶς ἔγραψε πρωτόκολλον παφρμιον κι' ὁ Ρέλλης,
τὸν ἔμαθα τὴν μηνὶ σακ, σὰν ἔμαθα τὸν χόλον,
τὸν ἔμαθα πῶς παρεκτὸς τῶν ὅλο πρωτοκόλλων
ἔβγαλε κι' ὁ συμπαθερός ὁ Κυριακούλης τρίτον
περὶ τελείας ἀποχῆς ἐκ τῶν μετακιστέων.

Ὁ σκν τοὺς πολιτικοὺς τῆς Ἑλλάδος φιλοσόφους
τοὺς ἐκύτταξ' ἀπ' ἐδῶ ρεύγοντας μὲ σοὺς συμφόρους.
ὅτκν ἤκουσ' ἀποχὴν ἀπὸ πόθους ἐγκρατοῦς,
ὅτκν εἶδα πῶς καὶ σὺ μὲ τοὺς ὅλο συμπαθεροὺς
ἀντὶ πάλιν ὅπως πρῶτα ψήφους νὰ γυρέψετε,
"ὀμπρεντήσατε κι' οἱ τρεῖς τοὺς νὰ καλογερέψετε.

Ὅταν ἤκουσα τούτων πραξικοπήματα μεγάλα
τοῦ Τολστόη τῆς Κερκύρας, τοῦτο κι' ὄχι τίποτ' ἄλλο
ἔκαμε κι' ἐμὲ στὸ γῆρας ἄλλ' νὲ τσακπρκηθῶ
καὶ μὲ τὸν γιατρὸ μου μόνο μακρυὰ νὰ πλανηθῶ.

Κι' ἔρχη' ἄνεμο πρωτοκόλλου τὴν Πολιανὲ τὴν Γιασνάγια
τὴν γυναῖκα τὲ παιδιὲ μου, καὶ τὸν κόσμο τὸν κανένα,
κι' ἔτρεξα ν' ἀπομονώσω τὸ γεροντικὸν σαρκίον
τοῦ νομίζεις!.. μέσα σ' ἕνα μοναστῆρι γυναικεῖον.

Θέλω σ' κύτό μὲ τὸν γιατρὸ διὲ παντὸς νὰ μείνω,
ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς καὶ σὺ σ' ἐκεῖνο.
Κάμε κι' ἐγώ, κάμε καὶ συ, φιλόσοφοι κι' οἱ δυό μας,
πολλὰς θὰ λέμε μόνοι μας καὶ διαφόρους γνώμας,
καὶ στὴν γαλήνην τῆς Μονῆς, ὅπου κανεὶς ἀγνοῦ.
οὐδέποτε δ' ἀγωνᾷς γιὰ νίκας ἐλλογῶν.

Ὁ Τολστόη τῆς Ροπάγιας στὸν Τολστόη τῆς Γιασνάγιας.

Καὶ σὺ βεβαίως ἔμαθες τὸ νέο ξαφνικό,
ποὺ πάθαμε μὲ τὴν Δίπλη καὶ μὲ τὸν Κητικό
καὶ σὺ βεβαίως ἔμαθες περὶ τῶν πρωτοκόλλων
καὶ τῆς τελείας ἀποχῆς τῶν χαιρεκάκων ὅλων.

—

Καὶ σὺ βεβαίως ἔμαθες, συνάδελφε Τολστόη,
πῶς ἔλα' πῆγαν τοῦ κακοῦ,
καὶ κάνουνε τοῦ Κρητικοῦ
τραπέζια στὸ Τατόϊ.

Βεβαίως ἔγω μέσα μου μεγάλην τρικυμίαν,
ἀλλ' ἔως τώρ' ἀκόμη
δὲν ἔχω λάβει Κόμη,
δι' ἀύστηρον ἀκηκτισμὸν ἀπόφασιν καμμίαν.

Βεβαίως ἤθελα κι' ἐγὼ τὸν ἀσκητὴ νὰ κάνω,
καὶ νὰ μὴ βλέπω τίποτα, μήτε τὸν Ζαβιτσάκο.
βεβαίως, ἂν τὸ Σύνταγμα σὰν σήμερα πηγαίνῃ
κι' ἂν ὅπως ἄλλοτε σ' ἐμᾶς δὲν στρέψ' ἡ Βασιλεία.
θὰ 'βγ' μεγάλε γέροντα, καθένας μας νὰ γένῃ
καλόγερος Κασσιανὴ τοῦ Χάμλετ Ὀφηλία.

Ἀλλ' ἀκόμα μὴ θέλῃς, πολιὰ κεφαλή,
σὲ Μονὴς γυναικείας νὰ μὲ κλείσῃς κελλί.
Μὴ θελήσῃς μ' ὡραίας
κι' εὐσεβεῖς καλογραίας
νὰ μανάζω πονῶν,
καὶ νὰ λέγω μὲ στόνον
πῶς τὸ γῆρας δεινόν,
οὐ γαρ ἔρχεται μόνον.

Ὦ Τολστόη σιώπα,
κι' ἄφησέ με ἐδῶ πέρα
στὴν πατρίαν μητέρα
στῆς Δουκάδες στὴν Ρώπα,
νὰ θρηνῶ τοὺς φιλτάτους
καὶ τὴν τύχη τοῦ κράτους.

Ἀπὸ τὸν Καύκασον ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἀπέχοντα τὸν προσφιλῆ.

Ἀρσθ. Κόντε μου, δὲν θέλεις στὴν Μονὴν τὴν γυναικείαν
νὰ μαρσίνῃς ἀπὸ τώρα τὴν σφριγῶσαν ἡλικίαν.
κι' ἐγὼ τότε τὴν ἀρίνω, τὰ κελλιὰ τῆς ἡσυχίας
καὶ μαζὶ μὲ τὸν γιατρό μου γιὰ τὸν Καύκασο κινῶ.

Μὲ καὶ σ' κύτον θὰ σκέπτωμαι τὰ μετρητὰ δεινά σου.
κι' ἂν δὲν ἔχῃς καὶ παράπανα γιὰ τὴν Ἀστυνομία,
ἢ πῶς δὲν σύπτεσε ποτὲ τοῦ Στύλου τὸ Λαχεῖο.
δὲν πιέπει Φασουλῆ νὰ πᾷς εἰς τὸ Ξενοδοχεῖο,
γιατὶ θαρῶ πῶς ἔρωγες προφρόνως ἀπ' ἐκεῖ
καὶ στὴν ὁδὸν Ἀπόλλωνος μπῶ λέν πῶς κατοικεῖ.

Φ.—Ὦ τῶν ἀνθρώπων τῶν σαγλῶν ὑπέρμετρος βλακεία!...
Π.—Ὁ κύριος Προμηθεύς ἔλλαξε κατοικία.

—

Κι' ἂν κυττάξῃς σ' ἄλλο σπίτι
τὸν κακοῦργο Κυβερνήτη,
μὰ δὲν βρίσκει κι' ἐκεῖ πέρα
ἡσυχία Φασουλῆ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκατον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον μέσα σ' αὐτὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Χίλια κι' ἐνιακόσια δέκα κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκια.
Διακοπὴ τοῦ Νοεμβρίου. τοῦ μηνὸς τοῦ σωτηρίου.	Παόντος σκορπίτα πέντε καὶ γίλια κι' ἑκατὸ, κλαῖνε καὶ τὸν Τολστόη μὲ κλάψιμο ἄνισο.

Ὁ «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, κῦρ-Νικόλα πενηντάκτω,
συνορεύει μ' ἄλλα σπίτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

Ἄλλος δρόμος κι' ἄλλο σπίτι τοῦ Κρητὸς τοῦ Κυβερνήτη.

Φ.—Ὦ τῶν ἀνθρώπων θύσταγνα κι' ἐλεεινὰ σαρκία!..
Π.—Ὁ κύριος Προμηθεύς ἔλλαξε κατοικία,
κι' ἂν ἔχῃς γνῶμαν νὰ τοῦ 'πῇς
περὶ τῆς νέας πρικοπῆς.

—

Κι' ἂν Ἀνορθώσεως καὶ σὺ κυφορρῇς σπουδαῖος
καὶ σωστικὸς ἰδικός,
κι' ἂν θέλῃς πληρεξούσιος τῆς νέας Ρωμηοσύνης
ἢ μόνος σου νὰ γίνῃς
ἢ νὰ προτείνῃς κι' ἄλλον
Ρωμηὸν ἐκ τῶν εὐκάλων.

—

Κι' ἂν ἔχῃς νέαν μέθοδον γιὰ τοῦ Στρατοῦ Τχμεῖα,
κι' ἂν ἔχῃς καὶ παράπανα γιὰ τὴν Ἀστυνομία,
ἢ πῶς δὲν σύπτεσε ποτὲ τοῦ Στύλου τὸ Λαχεῖο.
δὲν πιέπει Φασουλῆ νὰ πᾷς εἰς τὸ Ξενοδοχεῖο,
γιατὶ θαρῶ πῶς ἔρωγες προφρόνως ἀπ' ἐκεῖ
καὶ στὴν ὁδὸν Ἀπόλλωνος μπῶ λέν πῶς κατοικεῖ.

Φ.—Ὦ τῶν ἀνθρώπων τῶν σαγλῶν ὑπέρμετρος βλακεία!...
Π.—Ὁ κύριος Προμηθεύς ἔλλαξε κατοικία.

—

Κι' ἂν κυττάξῃς σ' ἄλλο σπίτι
τὸν κακοῦργο Κυβερνήτη,
μὰ δὲν βρίσκει κι' ἐκεῖ πέρα
ἡσυχία Φασουλῆ.

καὶ σ' ἐκεῖνο νύκτα μέρα
τοῦ φορτώνουνται πολλοί.

—

Ἄνδρες νέοι μετ' ἀφμάτων
πρὸς αὐτὸ μᾶς ὁδηγοῦν.
καὶ μὲ λίστας ὀνομάτων
ἀπηγὸς τὸν συνηγοῦν.

—

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης,
Ἀνορθώσεως μελλούσης ἔρκεται μουμμανεῖς
ἐπισείουν ἐμπροστὰ του φόβητρα σὰν Ἐρινῦς.

—

Δὲν θὰ σὲ τρομάξῃ τόσων αἵτε κεφαλὴ Μεδούσης,
ἢ λεόντων βρυχηθμός,
ὅσων τῶν πληρεξουσίων τακτησι τῆς πρωτευούσης
ὁ φρικώδης ἀριθμός.

—

Κι' ἐγὼ σκοπὸν διατρωγὶ ἀπὸ τέτοιο ξαφνικὸ
σώσετε τὸν Κρητικό.
Σώσετέ τον ἀπὸ τόσα ἀπειροπάλωθες κλίνες
καὶ θερμαὶ φιλοδοξίαι.

—

Σύ, πατρὶς χρυσῶν ὀνείρων,
σὺ τὸν Κρητικὸ βοήθει...
σώσετέ τον ἀπὸ πλήθη
ἀνορθωτικῶν σωτήρων.

—

Σώσετέ τον ἀπὸ τόσους πατριωτισμοὺς ὁλίσθους,
καὶ Συντεχνιῶν Προέδρους καὶ Συλλόγους ὄχθους.
σώσετέ τον ἀπὸ τόσους συνεργάτας ἀπροῤῥιφῆς,
ποῦ φυτρώνουν σὰν ρεπάνια ’στοὺς παρόντας τοὺς καιρούς.

—

Σώσετέ τον ἀπὸ γλῶσσας,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ τὰ χάσῃς.
σώσετέ τον ἀπὸ τόσας
ὑποδείξεις καὶ προτάσεις.

—

Σώσετέ τον ἀπὸ μύστας
νέων ἰδεῶν εὐρώστων.
σώσετέ τον ἀπὸ λίστας
τῶν γνωστῶν καὶ τῶν ἀγνώστων.

—

Σώσετέ τον ἀπὸ τοῦτο τὸ περιδρομεδον μελίσσι.
σῶστε τον ἀπὸ καθένα, ποῦ ζητεῖ νὰ τοῦ μιλήσῃ.
σῶστε τον κι’ ἀπὸ καθένα μυιγοχάφτη χασομέρη.
ποῦ τὴν νέκρην του προθύμως ’στὸν Πρωθυπουργὸ προσφέρει.

—

Σώσετέ τον, σώσετέ τον ἀπὸ πλῆθη διαφόρων
κἂν πλουσίων, κἂν ἀπόρων.
σώσετέ τον ἀπὸ φίλους
ἢ μικρούς ἢ καὶ μεγάλους.
σῶστε τον ἀπὸ ντωμοῦλους,
κι’ ἀπὸ σιγηλοὺς κι’ ἀλάλους.

—

Σώσετέ τον ἀπὸ τόσους, ποῦ μὲς στὴ μεγάλη χρίσι
δὲν ἀρίνουν δίχως σκέψι τὴν πολύζερφ των κοῦτρα.
σώσετέ τον ἀπὸ τούτους, ποῦ προσμένουν νὰ τοὺς χρίσῃ,
κι’ ἂν δὲν πέρουνε τὸ χρίσμα, θὰ τοῦ χατεβάσουν μοῦτρα.
καὶ θὰ γράψουν τὸν Λευτέρη
’στοῦ διαβόλου τὸ τεφτέρι.

—

Φ.— Ὦ τῶν ἀνθρώπων τῶν σχλῶν παντοτεινὴ κακία.
Π.— Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἄλλαξε κατοικία,
μὰ κι’ ἂν καθίσῃ σὲ δουνὰ καὶ σὲ παρθένα δάση
κι’ ἐκεῖ δὲν θὰ ’σχάσῃ.

—

Κι’ ἂν φύγ’ εἰς ἔρημον σιγῆς
σὰν πλάνης ἐρημίτης,
κι’ ἂν εἰς ὀπὰς κρυφῆς τῆς γῆς
ὁ νέος Κυβερνήτης.

—

Ὅπου κι’ ἂν πάῃ, Φασουλῆ,
μέγα κακὸν τὸν ἀκολεῖ.
Κι’ ἐκεῖ σωρεῖα ὀκνιμάστων.
κι’ ἐκεῖ γιὰ χρίσμα τόσοι.
κι’ ἀπὸ τὴν φρίκην τῶν λιστῶν
κι’ ἐκεῖ δὲν θὰ γλυτώσῃ.

—

Κι’ ἐκεῖ θ’ ἀκούσῃ ν’ ἀντηχοῦν φιλελευθέρων ἔπη,
κι’ ἐκεῖ Προέδρους γύρω του Συντεχνιῶν θὰ βλέπῃ,
κι’ ἐκεῖ ψηλὰ σὲ κορυφὰς
ὀρέων ἀπαντήτων
θ’ ἀκούσῃ σύννους τὰς σοφὰς
ἰδέας τῶν ἐγκρίτων.

—

Καὶ τότε μὲ προγράμματα θὰ δέχεται σωτῆρας
κάθε πατριωτάκι,
κι’ ἐκεῖ θ’ ἀκούωνται φωνὰς ἀπὸ συλλαλητήρια
κατὰ τοῦ Ζυμβρακάκη,
γιατὶ δὲν φαίνετ’ εὐμενὴς πρὸς φυλακὲς ἱππότας
καὶ πρὸς χασισοπότας.

—

Κι’ ἐκεῖ θὰ φθάνῃ πυκνὸς ῥητορικῶν σιέλων.
κι’ ἐκεῖ θ’ ἀκούεται φωνὴ νὰ σκουζῇ ’στὸν Λευτέρη:
ὦ! τρὶς ἀλλοίμονον σ’ αὐτόν, ποῦ τώρα καὶ ’στὸ μέλλον
ποθεῖ τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν σὲ τάξι νὰ τὸ φέρῃ.

—

Τοῦτος ἔχει νὰ τραβήξῃ φοβερὰ μαρτύρια
μὲ συλλαλητήρια,
τοῦτος καὶ φιλελευθέρων θὰ κινήσῃ τὴν χολὴν
κι’ ἐπὶ πίνακος θὰ θέλουν τοντοὺ τὴν κεφαλήν.

Λόγος μ’ ἐξήγησιν ’στὴν σημασίαν τῆς Ἀνορθώσεως καὶ τὴν οὐσίαν.

—

Θέλομεν τὴν Ἀνόρθωσιν, ἀλλὰ χωρὶς ζημίαν,
θέλομεν τὴν Ἀνόρθωσιν μ’ ἐρώδους σὲ Ταμεῖα.
θέλομεν τὴν Ἀνόρθωσιν νὰ τρίξῃ, νὰ πατάξῃ,
ἀλλ’ ὄχι κι’ αὐστηρότατα μὴ ἐρίξῃ καὶ μὴ στάξῃ.

—

Θέλομεν τὴν Ἀνόρθωσιν κι’ ἐμεῖς μὲ τὰ σωστά μας,
ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάσωμεν τὰ δικαιώματά μας.
θέλομεν τὴν Ἀνόρθωσιν κυρίαν τοῦ καιροῦ μας
ἀλλὰ καὶ νὰ πηγαίνωμε ’στοὺς τοίχους πρὸς νεροῦ μας.

—

Θέλομεν τὴν Ἀνόρθωσιν παντοῦ νὰ ἐκκλεύῃ,
ἀλλ’ ὅμως καὶ τῆς τράπουλας τὸ κράτος νὰ δουλεύῃ,
θέλομεν τὴν Ἀνόρθωσιν ὡς μόνον καταφύγιον,
ἀλλὰ νὰ μὴν κτυπᾷ κι’ ἐμᾶς μὲ κνοῦτον καὶ μαστίγιον..

—

Τὴν Ἀνόρθωσιν ποθῶ
καὶ τὴν παρακολουθῶ
κι’ ἐνειρα μεγάλα πλάττω.

—

Μὰ δὲν πρέπει καὶ γι’ αὐτὴ
νὰ μὲ κάνουν ἔνω κάτω.
καὶ νὰ μοῦ τραβοῦν ταυτί.

—

Τὴν Ἀνόρθωσιν κι’ ἐγὼ
διακρῶς ὁμολογῶ
’στῶν πατριωτῶν τὰ πλῆθη.

—

Μὰ δὲν πρέπει καὶ γιὰ τοῦτη
νὰ λησμονηθοῦν, τσιρούτη,
τόσα πατριὰ μας ἔθη.

—

Ἔθη νέαν σωτηρίαν
ὄντως νὰ κατεργασθῇ,
μὰ καὶ τὴν ἐλευθερίαν
τοῦ λαοῦ νὰ σεβασθῇ.

—

Ἔθη ν’ ἀνορθώσῃ ῥρένας
καὶ τὰ δύντια της νὰ τρίξῃ,
καθενὸς Ρωμηοῦ τσολιᾶ.

—

Ὅμως νὰ μπορῇ καθένας
εἰς τὸ γλέντι του νὰ ῥίξῃ
καὶ καμμία πιστολιά.

—

Τὴν Ἀνόρθωσι ποθοῦμε,
μὰ χωρὶς νὰ λυπηθοῦμε.
Ἂς πατάξῃ κι’ ἂς κτυπήσῃ,
μὰ χωρὶς νὰ μᾶς λυπήσῃ.

—

Πρὸς αὐτὴν καθεὶς ἂς ῥέπῃ,
καὶ γι’ αὐτὴν οἱ πατριῶτες
ἂς ῥρενιάζουν ὁλόενα.

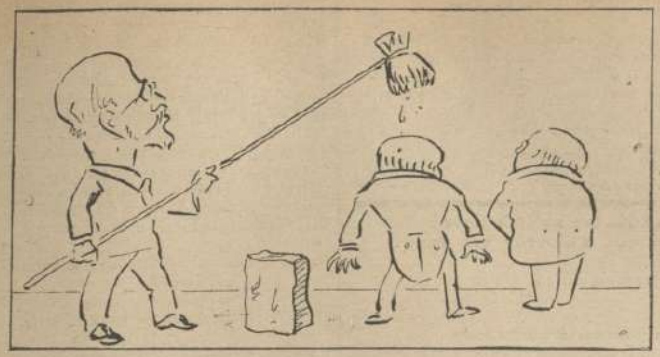

Χρίσι πλημμελούντων ἀπόρων καὶ πλουσίων.

Μὰ καὶ νὰ μᾶς ἐπιτρέπῃ
’στὴν Εὐρώπη πότε πότε
νὰ γλεντοῦμε τὰ κλεμμένα.

Καλῶς ὥρισε καὶ τούτη
μὲ χρυσᾶ φτερὰ καὶ πάλι
καὶ μὲ νικητήρια.

—

Καὶ μὲ φτώχιαις καὶ μὲ πλούτη,
μὲ ρεμοῦλιαις καὶ μὲ ζάλη,
καὶ συλλαλητήρια.

—

Λαὸς ἐλεύθερος σιωπᾷ
πρὸς ἐκλογῶν ἀγῶνα,
κι’ ἐλπίδας τόσας ἀνοιχτᾷ
σ’ αὐτὴν τὴν Ἀμαζόνα,

—

Χαῖρε, Παντάνασσα χρυσῆ,
λαὸς φιλελευθέρων,
ποῦ κάλπης νόστιμα νοσεῖ,
ἐμπρός σου στέκει χαίρων
κι’ ὁμόφωνος γερακίρων
τὸ γενικὸν συμπέρασμα.

—

Ἔλα νὰ παρηγορήσῃς
πατριώτας λυπημένους
γιὰ τὴν κατσαντιὰ τοῦ γένους.

—

Ἀλλὰ μὴν περιορίσῃς
κι’ ἀγαπητὰς ἐλευθερίας
ἐλευθέρας μορτσαρίας.

—

Ποθοῦμεν τὴν Ἀνόρθωσιν χωρὶς νὰ μᾶς πειράζῃ,
ποθοῦμεν τὴν Ἀνόρθωσιν, ἀλλὰ χωρὶς μαράζι,
ποθοῦμεν τὴν Ἀνόρθωσιν μ’ ἐκδήλωσιν μανίας.
καὶ χάριν τούτης γράφομεν: ἀνάγκ’ εἶν’ ἰκρινείας.

—

Γι’ αὐτῆς τῆς Ἀνορθώσεως τοὺς δρακοντείους νόμους
κάπτανε δὲν χαρίζομε,
μὰ νἄματε κι’ ἐλεύθεροι σὲ ρούγαις καὶ σὲ δρόμους
ἀγρίως νὰ γκαρίζωμε.

—

Τὴν σηπεδόνα θέλομεν τῆς πρώην Ρωμηοσύνης
νὰ κόψῃ τῆς Θεᾶς αὐτῆς ἀμείλικτος ρομφαία...
Ἀνόρθωσις, ἀνόρθωσις καὶ ’στὸν δωμὸν ἐκεῖνες
βλέπομεν πληρεξούσιων καὶ Ράλλην τὸν βαφέα.

—

Ἀνόρθωσις... κι’ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις μᾶς συγχαίρει...
νάτην... σημαίνει φκεινή.
μὰ καὶ κανεὶς μὴ λησμονῇ
πῶς τῶν Ρωμηῶν ὁ πράχτωρ ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.

—

Ἀνόρθωσις... καθεὶς γι’ αὐτὴν τὸν τσέπη του σκαλίζει
καὶ πλοῦτος ἀπροσδόκητος τὸ κράτος κατακλύζει.
Καὶ μόνον σύ, κερμανταλᾶ,
ὅλο γιὰ φτώχια κλαίγεσαι.
καὶ θέλεις σώπα καὶ καλὰ
πᾶς ἄπορος νὰ λέγεσαι.

—

Ψάλε τὴν θεὰν σφριγῶν,
ποῦ πολλοὺς ἀπὸ ζυγὸν
πειθαρχίας θὰ λυτρώσῃ
καὶ θὰ μᾶς σκορπᾷ στερλίνας...
αὐτὴν ψάλλουν καὶ κομπάσοι
στρατιῶται Κεφαλλῆνες.

—

Καὶ τὸ πόδι των πατοῦν,
καὶ δεσμὰ δουλείας σπάνε,
κι’ ἀπὸ τοὺς Κορφοὺς ζητοῦν
’στὴν Κεφαλλονιὰ νὰ πᾶνε.

—

Σ’ ἐκείνην εὐχαρίστως σάκκο καὶ καραβάνα
φορτώνονται ’στῆς πλάταις.

γιατί των Κεφαλλήνων δέν συμφωνῶν τά πλήνα
μαζί μέ τούς Κορφάτες.

—

Δέν εἰμπορεῖ σέ κανενός κεφάλι νά χωρίσῃ
πῶς θά 'κκρεμορρήσουνε διπλῶν Βουλῶν ἐγώνες,
ὅταν δέν γίνεται κι' αὐτό, ποῦ σε καθέν' χρόσει,
κι' ὁπότων δέχωντα δεσμούς καί Στόλοι καί Στρατῶνες.

Πρέπει καθένας νά 'μπορῇ
τό κέφι του νά κάνῃ,
κι' ὁπότων μάλιστα μπορεῖ
Ρωμαίικο τόν πάνῃ.

Ἀκούεται κι' ἐδῶ φωνή γιά τοῦ Τολστόη τήν θανή.

Φ. — Ἀπέθανε λοιπόν κι' αὐτός...
Π. — Ποιός;
Φ. — Ὁ Τολστόη μούλε,
ἐκ τήμων ἐκτακάθημεν σκλόδε μουζίκε δούλε.
Θε ὡς ἀγωνίστου...ἔδυσε καί δέν βρίσκεται πλέον
ὁ τῆς Ρωσσίας Λέων.

—

Ἄκουσε τό φτερούγισμα μιᾶς μαύρης κουκουβάγιας,
ἄκου καί τήν φωνή της:
ἔσβυσε τῆς Γκιπανήγιας
ὁ μέγας ἐξηγήτης.

—

Ἀστήρ μεγάλος ἔβυσε, κόμνες, κριστικιάτες,
ὁπού μιά μπλοῦζα πάντοτε φορούβε σάν χωριάτης,
κι' ἔρραβε τό παπούτσια του μέ τό 'δικό του χέρι
χειμῶνα κάλοκαίρι.

—

Λέοντα τόν ὠνόμαζον κι' ἦτο τωόντι λέων,
ὑπέρ τῆς ἀναστάσεως τοῦ σύμπαντος παλαίων,
κι' ἐκείνος τήν ἀνόρθωσιν ἔστηθι τῶν μουζίκων
καί τῶν δουλοπαροίκων.

—

Ἀπέθανεν ὁ βουγκηθείς
ἀμπρός στήν δεσποτείαν,
ὁ καί ζυπνός ὀνειρευθείς
ἀγγέλων πολιτείαν.

—

Ἀπέθανεν ὁ πάντοτε ποθήσας τήν σιγήν,
ὁ μ' ἔρωτα καλλιεργῶν ἀκάματον τήν γῆν,
ἀλλά καί σπείρων τέ ψυχάς πνευματικῶν ἀπόρων
ἐλευθερίας σπόρον.

—

Ἐπεριφρόνει τόν παρά τά τόσα μεγαλεῖα του,
καί ποσοστά δέν ἤθελε ποτέ γιά τά βιβλία του,
ἀλλ' ὅμως ἡ Τολστόενα σάν πρακτικά κυρά
σπιστροφήν δέν ἔδειχνε κι' ἔκεῖνε 'στόν παγά,
κι' εἶχε μέ τόν φιλόσοφο συχνά φιλονεικεία
γιά τούτη τήν βιλαεία.

—

Σέ τούτον τόν φιλόσοφο, τόν κόμητα τόν πλούσιο,
ποῦ δέν τόν ἐσκεφθήκαμε κι' αὐτόν γιά πλημμεζούσιο,
σέ τούτον, ποῦ δέν ἤθελε χρημάτων προστρῖβές,
ἔτρεχαν νά τοῦ δώσουνε γεννικές ἀμοιβές.

Μέ τούς Ρωμαίους τούς συγγραφεῖς καί τούς καλαμαράδες,
ποῦ κατά συγκατάβασιν δέχονται καί παρόδες,
κανένας ἀριθμούμενος δέν δίνει ποσοστά,
κι' ἄν τούς τά δώσῃ κάποτε δέν εἶναι καί σωστά.

Ἄν κι' ἕνας κόμης πλούσιος ἦν κι' ἕνας ἄρχων ἦτον,
ἐν τούτοις τόν κατέβλιβε τό πλῆθος τῶν πενήτων
κι' ἡ ρυπαρεία κι' ὁ πηλός κόντρι τῆς οἰκουμένης,
κι' ἤθελε 'στήν Γκανάγκα του νά ζῇ κι' αὐτός σάν πένης.

Π. — Σάν εἶσαι κόμης πλούσιος, σάν ἔχῃς τόν ἀργύρι,
ἠμπορεῖς νά κάνῃς τόν φτωχό, τόν μισκινοκαμοίρη,
ἀλλ' ὅταν εἶσαι φτωχαρός ἀλήθεια, ρουμπιλι,
βεβαίως ρόλο δέν ἠμπορεῖς νά παίξῃς ταλλαρα.

—

Φ. — Ἄν ὁ Λέων τῆς Γιασνάγιας ἔκανε τόν πλουτοσπί,
ὅμως εἶχε γιά πλουτόσπιτα καί φαλτσέτα καί πετσί.
ἀλλά σύ ποῦ θέλεις τέτοια κακομοίρη Περικλέτο,
γιά νά κάνῃς μουσχλί σου κάν σεβρί κάν σεβκλέτο;

—

Ἄν τήν γῆν ἐκαλλιέργει κι' ἔκανε τόν γεωπόνο
ὅμως εἶχε γῆς ἑκατόστες μέ γιά σένα ὁμαρκούνο,
πορίς ἐκεῖνος, ποῦ θά δώσῃ γῆς ὀλίγης μερδικό,
ἄν οἱ Θεσσαλοί δέν λύσουν πρόβλημα γεωργικό;

—

Ποῦ θά 'ρθῇς καί σύ τήν γῆπῶς καί σύ καμτοῦς θά δώσῃς;
πῶς καί σύ θά γίνῃς πλούσιος,
γεωπόνος γαιοκτήμων;
θάχῃς γαῖαν ἐλαφρόν μόνον ὅταν τά καρδώσῃς.

Καί νῦν ἐς στρέψωμεν κι' ἐμεῖς πρός τό φιλοσοφεῖν,
καί νῦν ἐς στεφανώσωμεν μεγάλην κομψήν.
Ἀπέθανεν ἐκεῖνος,
κι' ἀκούετ' ἕνας θρῆνος
ἐξ ὅλης Μοσκοβίας.

—

Μουζίκοι τόν θρηνοῦν,
καί σκλάβοι πρόσκυνοῦν
πνευματικῆς σκλαβιᾶς.

—

Π. — Καί τώρ' ἐς κλαύσωμεν κι' ἐμεῖς μέ τόσον κόσμον κλαί-
τόν ἔρημην Λέοντα. [οντες
Ὕμνους κι ἐμεῖς τονίσωμεν
στούς ὕμνους τῶν Μουζίκων,
καί μαχητήν ὑμνήσωμεν
πολέμων ἀκλινίκων.

ποῦ γιά τοῦ κόσμ καί τῆς ψυχῆς ἐμάχετο τήν τύχωσιν,
κι' ἐπρόβηκε στό γῆρας του τελείαν ἀπροθύμησιν,
ἐς ὅτου μ' ἕνα στενοχωρῶν ἐξέπνευσεν ὀδύνης,
χωρίς καί τήν Ἀνόρθωσιν νά δῇ τῆς Ρωμιοσύνης.

Φ. — Πέντε θά στεφανώνεται στήν κόσμ, κι' ἕνες κι' ἄλλες
φιλόσοφοι μεγάλες,
ὁποῦ πρίν ὑπάκωσε πεντε μεγαλομάστρους ἥρωες,
ὁ κόσμος ὅμως διαρκῶς
θά μένῃ δοῦλος τῆς σκλαβιᾶς,
καί μές' στήν λάσπη τῶν παθῶν θά γκώνεται τόν χοῖρος.

Π. — Ὅσ κι' ἄν ποῦν, βρέ Φασουλῆ, φιλόσοφοι μεγάλοι,
ὁ κόσμος θάνει πέντοτε 'στή τωρινή του γκλίτι
κι' ἐλεεινός τούς πόνους του καί τάχθη του τοῦ θά σέρνῃ,
μά μπτε καί τό χέρι μου θά πάρῃ νά σέ δέρνῃ.
Καί νά ξυλοριλίσωσε μιλιά χαστουκιά 'στή μούρη,
ποῦ μέ τῆς θεωρίαις σου μοῦ γίνεσαι τσιμπούρι.

Καί καμπόσαις συμβουλαίς, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελικούς.

Ἐκεῖνοι τόν Λουκιανόν, τόν ἄριστον ἐν πᾶσι,
ἐκεῖνον τόν ἐθόνατον τῶν πάλαι συγγραφέων,
ποῖος εἰμπορεῖται τέλεια νά μᾶς τόν μεταφράσῃ
παρά μονάχα μιᾶς γραφῆς πωόντι κομψοράδα.
Ὁ Κανδιλάκης ὁ πλαινός
ὁ καβ' ἡμᾶς Λουκιανός;

—

Τῶν Δρακοντοθέλων ἔπος ἀρτίως ποιηθέν
τοῦ Δέλτα Χαραλαμπίδ καί ἐν Σμύρνῃ τυπωθέν.

Ἐκδοσιν κι' ἄλλην νέαν ὁ Φασουλῆς ἀγγέλλει
τῆς Ἀδελφῆς τῆς Μάρθας τοῦ Σπυρου Παγανέλη.

ΚΘΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον κι' εἰκοστόν ἀριθμοῦμεν χρόνον μέσα 'στήν κλεινήν γῆν τῶν Παθενάων.	Χίλια κι' ἐνιακόσα δέκα κι' ἕλα τά σαθρά πελέκα.
Εἶσαι Νοεμβρίου, κι' ὁπότσιακ θαρίον.	Χίλια κι' ἑκατό σαραντάξη, κόζι παρ' ὀλίγον νά μᾶς τρελῇ.

Ὁ «Ρωμηός» ἐπισταμένως τήν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τήν ὁδόν,
μόνο πῆγε παρακάπανω, αὔξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καί μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

Ὁ Πρωθυπουργός λαλῶν εἰς τήν γῆν τῶν Θεσσαλῶν.

Φ. — Δέν ἔκουσες χαρούμενα καί ἄλλα συναλλία;
δέν εἶδες τόν Πρωθυπουργό μέσα 'στή Θεσσαλία;
Δέν εἶδες τόν Ἀλεξανδρή νά στέκεται σῶμα τσιμπλί
δίν ἄκουσες τούλ.σχιατον τό νέον προγραμμιά τους;

—

Καί σέ δέν τόν ἐκλάκισες
'στά Τρίκκαλα, 'στῆς Λάρισσας,
'στά Φάρσαλα, 'στούς Βόλους,
ἀγγέλοντα πρός ὅλους
τρίχραμμ' ἀλαθινόν
μακρόν τῶν Ἀθηνῶν;

—

Δέν τόν ἀκούτσιζες καί σύ νά τρεχῇ 'στούς Σοφάδες
ἕνα χιόνος ἔπερτεν μικρόν μικρόν νηφάδες,
καί δέν τόν εἶδες σπείροντα παχήγορον ἰδέαν
ὑπό βιοχήν ραφδάκινος;

—

Δέν τόν κλέτσαδες τρελλέ μου
νά διέρχεται τά μέρη
τοῦ περικλεοῦς πολέμου,
ὅπου τόσας συγκινήσεις
καί μεγάλας ἀναμνήσεις
σ' ὅλους τούς συγγρόνους φέρει;

—

Ἄκουσες τήν ἰαχήν
ποῦ βαρύβρομος ἀντήχεις
δέν τόν εἶδες μέ βιοχήν
καί μέ πάγους καί μέ ψύχη
νά διέρχεται κοπιαδες εἴτ' ὑψώσεις εἴτε σταῖρας,
καί χαμηλώσεις καί γερώσεις;

—

Δέν εἶδες νά χορεύῃ μιά πρωτοπή βαβέλα;
τόν εἶδες μέ φιλτάτους
πολίτες καί ἀταθάτους,
μέ τόν Μαρκαντωνάκη καί μέ τόν Μπαβέλα;

Χίλιες μ' ἐνθουσιασμόν
τόν εἶδ' ἀνθυπασμόν
χρίσας οὐν τόν Καζαντζή, Κολοσιόπουλα, καί λοιπούς,
κι' ἄλλους μέν ἀγκαριστάτσας,
ἄλλους δέ ὑποσεβαστάτσας,
καί τοσούτων καί τοιούτων μετακιῶς τούς σκύπους.

Χρίσας μ' ἐνθουσιασμόν
τόν ἔδω συνάκωμόν
τῆς Ἀττικοβοιωτίας,
ποῦχει μέσα πόρους κι' ἄδους,
διακηρύσσους καί Σκαμπάδους,
κι' ἄνθρας ἐπαγγελματίας.

Τήν γῆν παίζει, τήν γῆν χάσας μέσα σέ λιστῶν πληθώρας,
καί τήν τελευταίαν ὥραν
χρίσας καί τόν Πανάγην,
δηλαδή τόν Χαρακόπουν,
εἰς ἐπαγγελίας γῆν,
εἰς ἀποδημοσίας σκόπους.

φθάνει παντογυρικῶς
μοιθόσας Κρητικούς.

—

Γ'στερ' ἀπὸ τόσους μόχθους
κι' ὑποδείξεις ἄχρον ἄχου,
ποταμῶν ἀκούει ρόχθους
καὶ μουγγρίσματα χειμάρρων.

—

Ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὰ βάθη πεδιάδων ἀπατήτων
φῶς περίλαμπρον μαρμαίρει,
καὶ θαυμάζει ὄψις μέρη
καὶ μαχῶν ἀλησμονήτων.

—

Βλέπει πλοῦτον περισσόν,
βλέπει νύμφας τῶν ἄσσων,
βλέπει κι' ἄλλας μὲ καλάμια
νὰ ψαρεύουν σὲ ποτάμια.

—

Εἶδα τὸν Πρωθυπουργό,
ποῦ γι' αὐτὸν κυττᾷς πατέρα:
σωτηρίαν νὰ κλωσσοῦν.

—

Ἔβλεπε καὶ τὴν Ἀργὼ
νὰ πηγαίνῃ γιὰ τὸ θέρος
τῆς Κολχίδος τὸ χρυσοῦν.

—

Κι' ἐφαντάσθη, Περικλέτο, πῶς ἐκεῖθεν ἐπιστρέφει
κι' ἔφερεν ὡς νίκης γέρας
τὸ χρυσόμαλλον τὸ θέρος,
καὶ μὲ τοῦτο τῆς Ἑλλάδος τὴν πενίαν περιστέφει.

—

Χρίσας τὸν συνθυκσμὸν τῆς Ἀττικοβοιωτίας
εἶπε πρὸς τοὺς Θεσσαλεῖς τὸ σᾶς νέας πολιτείας.
Χρίσας καὶ τοὺς Ἀθηναίους,
χρίσας καὶ τοὺς Βοιωτούς,
ἐξαγγέλλει λόγους νέους,
πλὴν οὐχὶ καὶ τοιαυτούς.

—

Κι' ὁμίλουντος τοῦ Κρητὸς
περὶ τῶν ὑδραυλικῶν,
βρέχει μέγας ὑετὸς
σύμπαν τὸ Θεσσαλικόν.

—

Ἔκραξαν σκιρτῶντες κράκται
πρόγραμμα παντοῦ κεινόν,
κι' ἄνοιξαν οἱ καταρράκται
σκηρειφίνων οὐρανῶν.

—

Καὶ συνώδευε τοὺς λόγους ἕνας ὅμβρος συνεχής,
καὶ μ' ὄμβρέλας τῆς βροχῆς
κόσμος ἔτρεχε ταχύς.

—

Τὸν εἶδες τὸν Πρωθυπουργό!...τὸν εἶδα.παπαρδέλα...
ἐξύπνησε καὶ πᾶς ὑνός,
καὶ κόσμος ἔσπευσε ὑμνός,
καὶ Δήμαρχοι μὲ φράγγικα κι' Ἕλλοι μὲ φουστανέλα.

—

Καὶ ῥητορείας ζηλευτῆς
ἔκουσε προσφωνήσεις,
ἀλλὰ κι' ὁ Τοῦρκος ὁ Μουρτὶς
παρέστη τῆς Λαρίσσης.

—

Τὸν εἶδες τὸν Πρωθυπουργό;...τὸν εἶδα.παπαρδέλα...
σ' ἐξέστησε ἐρρητόρευε μὲ τῆς βροχῆς ὁμπρέλα.

κι' ἐστέγνωνε τὸ στόμα του.καὶ τοῦδιναν νερὸ
κρύο καὶ καθαρό.

—

Τὸν εἶδα λοῦτσα νὰ μιλῇ,
καὶ τὸν τραγούδιζαν πολλοὶ
μ' ὁλόχρυσα σειρήτια.

—

Κι' εἶδα νὰ σφάζουνε γι' αὐτὸν
καθένα μόσχον σιτευτὸν
σὲ λέσχας καὶ σὲ σπίτια.

—

Τὸν εἶδα μὲ τοὺς φίλους του καὶ μὲ τὸν Χατζηγιῶργον,
τὸν εἶδα μέσ' στὰ λαβαρα παντοδαπῶν Συλλόγων,
τὸν εἶδ' ἀπάνω' στὸ βουνό,τὸν εἶδα' στὸ λαγκάδι,
τὸν εἶδα μὲ τὸν Μεταξᾶ καὶ μὲ τὸν Φωτιάδη.

—

Τὸν εἶδα μέσ' στοὺς ὑετοὺς καὶ' στὴν φλὴ βροχοῦλα,
τὸν εἶδα καὶ' στὴν πκτωνιά,
βρασκῶν ἐβέλαζαν κριοὶ
καὶ κύπαις πήταις ἔτρωγα' στὸ σπίτι τοῦ Κοτσιόλα.

—

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς βροχῆς
ἔτυχε κι' ὑποδοχῆς
καὶ ξενίας τόσης.

—

Καλορριζίκιος καιρὸς,
κι' ὁ Κοτσιόλας φλογερὸς
τοῦπκε προπόσεις.

—

Κι' ὁ Λευτέρης τοῦλεγε:Κότσ μου,Κοτσιόλ μου,
σ' ἔχω' στὴν καρδοῦλα μου.

—

Τὸν ὕμνον τῆς Θεσσαλίας νεκις στάνκις καὶ πκλιγκῆς,
καὶ πομένες κι' ἀγραυλοί,
καὶ σὲ κάμπους καὶ σπηλιᾶς
τοῦ Πανὸς ἠχοῦν αὐλοί.

—

Λόγος καὶ τοῦ Κρητικοῦ περὶ τοῦ γεωργικοῦ.

—

Μέσ' στὸν τσων ὑετὸν
τρέχει πλῆθος ἀγροτῶν
μὲ σκαπίκς ἀλκαζον
καὶ μουγγρίζον καὶ βελάζον.

—

Τότε σπεύδουν οὐκ ὀλίγοι
καὶ μορτίτες καὶ κολλήγοι,
κι ἔσκουζαν στὸν Κρητικὸ:
λύσε τὸ γεωργικό.

—

Πλὴν ἐκεῖνος εἶπε τότε:
ὦ τῶν Θεσσαλῶν ἀγροτκι,
πῶς μπορῶ νὰ σᾶς τὸ λύσω;
καθαρὰ θὰ σκς'μιλήσω.

—

Θέλει χρῆμα,θέλει κόπους
καὶ προσέξετε καλὰ,
μὴν ἀκοῦτε δημοκόπους,
ποῦ σᾶς πέρνουν τὰ μυαλά.

—

Ἐλθετε'στὰ σύγκαλά σας,
κι' ἂς μὴ πέρνουν τὰ μυαλά σκς

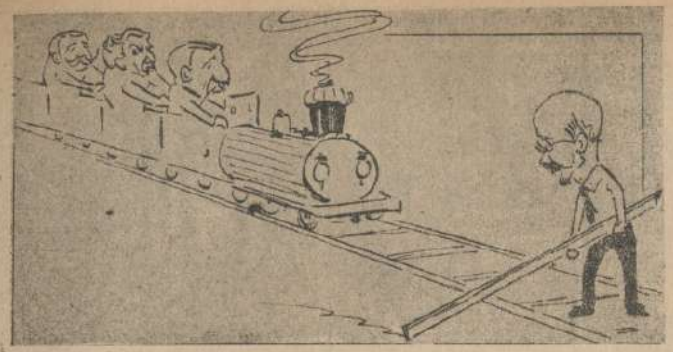

Εἰκὼν συμβολικὴ κι' ἐκτροχιαστική.

φιλελεύθερον ἅρμα.
κι' ἀπὸ μίκ σ' ἄλλ' ἡμέρα
ὁ μποροῦνε νὰ λυθοῦν
τοῦτα τὰ ζητήματα.
κι τσιολίκια νὰ βρεθοῦν
ἐτσ. δίχως χρήματα.

—

Δεῖδε χρημάτων.ἔλεγε πρὸς Θεσσαλοὺς ἀγρότκς
καὶ ῥέκτας πατριώτκς.
κι' ἄπαν αὐτῶν οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι τῶν θεύντων...
λοιπὸν μὴ μοιρκουρίζετε,
κι' ὅλα καθὼς γνωρίζετε,
πηγαίνουν εἰς τὸν βρόντον.

—

Σᾶς τὰ λέω νέτα σκέτα,καὶ μὴ δείχκτε χολήν,
μὴν πολυστενάζετε,
καὶ'στοῦ βρόντου τὸν Σχολὴν
μὴν παρασυχνάζετε.

—

Τὸν εἶδες τὸν Πρωθυπουργό,τὸν νέο Κυβερνήτκ,
πῶς τάπε σιταράτα,
σωστὰ καὶ τσικουράτα
τοῦ κυβερνῶς μορτίτκς;

—

Κι' ἔμαθε κάθε ἀγαστυχὴς ἀγρότκς καὶ βοσκάλος
ζητήματα καθὼς αὐτὰ πῶς λύνονται δυσκόλως,
καὶ μεγκλοι σὰν ἄκουσκν νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθεια
κατέβασκν τὰ μοῦτρα των καὶ τοῦπκνικολιόθη.

Τάδε λέγουν μερικοί, ποῦ τὸν ἄκουσαν ἐκεῖ.

—

Κι' εἶπκνε κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι:
κρῖμα ποῦ κι' ὁ Κρητικὸς
δὲν ζητεῖ δημοτικὸς
μὲ τὰ ψήφκτα νὰ γίνῃ.

—

Κρῖμα ποῦ σ' αὐτὸ τὸ χάλι
περιμένκμε νὰ βγάλῃ
λόγο κι' ὁ Λευτέρης πρώτκς
σὰν ἀρχαῖος πατριώτκς.

—

Καὶ μὲ τὸν Κρῆτα,βρὲ παιδιά,δὲν ἔχομε χαβρί,
κρῖμα ποῦ κάναμε γι' αὐτὸν μεγάλο πανηγῦρι.

κρῖμα ποῦ δὲν μᾶς φούσκωσε μ' ἄντερα φουσκωμένα
σὰν κι' ἄλλους,ποῦ μᾶς φούσκωναν σὲ χρόνια περασμένα.

—

Κρῖμα,καϋμένα Κρητικέ...καὶ σὺ γιὰ μᾶς δὲν εἶσαι,
ἀφοῦ σὰν χάχκς ἀπορεῖς
καὶ τέτοιο κῦμα δὲν μπορεῖς
νὰ λύσῃς ἅμε σβύσε.

—

Ἐπροσμένκμε ἐδῶ πέρα τσ' ἀπὸ τὸν Κρητικό,
γκίκς,κτήματα,παχιὰ,
πλὴν μᾶς εἶπε καθαρὰ
πῶς χρειάζονται παράδες καὶ γιὰ τὸ γεωργικό.

—

Μπορεῖς καὶ σύ,Πρωθυπουργέ,νὰ πῇς ἀμέσως τώρα:
γενίσθω κῆπος τῆς Ἐδέμ καὶ τοῦτ' ἡ ὡρκχώρα:
ἐδῶ σὲ θέλουν οἱ Ρωμηοὶ καινούργιος νὰ φανῇς
καὶ μέγκς θκυμκτοποιὸς καὶ μάγος νὰ γενῇς.

—

Μὲ χρόνο καὶ μὲ χρήματκ
κι' ἐμεῖς οἱ μποῦφοι λύνομε
ὅλα μκς τὰ ζητήματκ,
καὶ σὶ διευκολύνομε.

—

Ἔτσι τὰ λύνομε κι' ἐμεῖς,
καὶ δίκιον δὲν χαινοτομεῖς,
ἂν γιὰ τὸν Ἀναγέννησι φωνάζῃς σεβαρός
πῶς μᾶς χρειάζεται παρὰ καὶ κάμπους καιρός.

—

Κι' ἀφοῦ καὶ σὺ δὲν εἰμπορεῖς ἀμέσως κι ἄφον ἄφον
νὰ κάνῃς τὸν ἀνοιθωτὴν τὴν ἄπορον Ἑλλάδκ
Παράδεισον ἀληθινὸν καὶ τύπον τῶν μακάρων,
τότε καὶ σὺ σὰν ἔξυπνος γίνε ψευτοφιλλάδκ.

—

Κόβε τοῦλάχιστον φαντκσίκς ἐντύπωσιν ν' ἀφίνῃς,
καὶ κάθε ῥήτορος ψευτιὰ
μελωδικῶς ἠχεῖ'στ' αὐτιὰ
τῆς ψευτοομηροσύνης.

—

Κρῖμα κῖρια ποῦ κι' αὐτὸς
φάντκμε πολὺ κουστὸς
κι' ἤλθε σὰν ἀρνὶ σὲ λύκους.

—

Κρῖμα ποῦ πασχούσης γῆς
ἀπελπίζει τοὺς κατοίκους
εἰς ἡμέρκς ἐκλογῆς.

Κρῆμα κρῆμα ποῦ κι' ἐκεῖνος δὲν μᾶς εἶπε σὰν Μεσσίας:
παιδιὰ Θεσσαλῶν γενῆτε
κάτοχοι κι ἰδιοκτῆτες
ξένης ἰδιοκτησίας.

—

Μάρε νὰ γίνῃ ρεμπελιὸ
σὰν κι' ἐκεῖνο τὸ παλιό
κάνατε κουβέντα ἐκεῖ.

—

Ὁ καθεὶς παίρνει ἀρώτρι
ἔρωδος παιδιὰ γκουσοῦσι
μες στὸν ἄλλων τὰ τσιφλίκια.

—

Ἕως πότε θὰ πεινῇ
πᾶς ἀγρότης πολυτέκνου
καὶ θὰ πέρνῃ τὸ δοννᾶ
δίχως νάνει χασικτῆρι;

—

Μάρε ἐμπρὸς μὲ τοὺς κουτσάκι...
τούτους τοὺς ἰδιοκτήτας.
βρὲ παιδιὰ σὲ τοὺς φυλάκες
στὰ τσιφλίκια τοὺν ἄλλα.

—

Ὅλα θέλασσαν καὶ ἄλλα,
μάρε μὲ ρόπαλα καὶ ξύλα.
κι' ἀνατέλλ' ἡμέρα μάχης...

—

Γιὰ τὴν δούλεν τὲς μητρὲς
κρεπᾶζε Ρωμηὲ νὰ τοὺς,
κι' ὅλοένα κλέδε νέχῃ.

—

Τέτοια 'πρόσμενα καθένας,
ὁποῦ σώας ἔχει φρένας.
ὁ Προβιπουργὸς νὰ 'ᾗ
γιὰ νὰ δώσῃ πρόκριτή.

—

Πλὴν ἐκεῖνος μ' Ἕλλ' ἐνέ Ἕλλων
μᾶς ἐφύτασσε παιδιὰ...
μέρνα τώρα σκαπαλιὰ
στενοκέφαλοι μεγάλοι.

—

Ὅλα 'πῆγεν τοῦ κακοῦ
κι' Ἕλλικα κακιπόσοι φίλοι
'κρεμαστήκανε στὰ γείλη
τέτοιον κουτο-Κρητικιοῦ.

Κρῆμα ποῦ δὲν μᾶς ἔβαλε τρελλοῦ παπᾶ Βαγγέλα.
κουδούλιζα μὲ τὰ κλήματα καὶ φούγκους μὲ καρβέλια.
Τί κρῆμα ποῦ δὲν ἔκανε κι' ὁ Κρητικὸς τὸν κόλλε
'στὴν γρέ-τὴν ἐριδόλεκκα.

—

Τί κρῆμα ποῦ μᾶς ἔρκιε χωρὶς ραγὲ-λουκουμάκι
δὲν εἶναι τίποτα κι' αὐτὸ, ἐφάνη μία τούλα...
κρῆμα ποῦ τώρα ἔφαγε βουγὴ μὲ τὸ τουλούμι.
κρῆμα ποῦ κάποιος ἔφαγε 'στὸ σπίτι τοῦ Κοτσιλέα.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ χάλι κι' ἀπόπειρα μεγάλη.

—

Κι' εἶπε Ρωμαίικα φωνάζοντας παιζογελάκια.
καὶ τούτων τῶν Προβιπουργῶν παιδιὰ τί τὸν φυλάμε;
Αὐτὸς τὸ παρεξήλωσε μᾶς ἔρκιε νὰ μᾶς πάρῃ,
κι' ἂς τὸν ἐκτροχιάσωμε 'στοὺς κόσμους τὸ γενάτι,
κι' οὐτ' ἐν' ἂς μὴν κρήσωμε τοῦ Κρητικοῦ κομμάτι,

—

Θάνατος γιὰ τὸν Κρητέα,'
ποῦ δὲν σιώπησε χρυσάφι,
καὶ τὰ σῶκα λέει σῶκα

Βάλτε σίδερα βαρειὰ
'στὰ γραμμὴ γιὰ τὸν Λευτέρη,
ποῦ δὲν εἶδε καὶ δὲν ξέρει
τῶν Ρωμαίων τὴν συνέρεια.

—

Θάνατος 'στὸν Κρητικό,
ποῦ καθ' ὅλα κουτορέγει,
καὶ γιὰ κρῆτες λέγγικι
τὰ Ρωμαίικα τὸ πέρνει.

—

Θάνατος σ' αὐτὸν, ποῦ λέει πὼς θὰ λείψουν τὰ ρουσφέτια.
ποῦ δὲν μοίρασε τσιφλίκια, ποῦ δὲν μοίρασε γυναῖκες.
θάνατος στὸν κουτορέγη, ποῦ μᾶς λέει κολοκύθα
μέσα σὲ θερμοῦ κοπίνι
κι' ἔχει τὴν κακὴ συνήθεια
ὑποσχέσεις νὰ μὴ δίνῃ.

—

Βάλτε σίδερα γιὰ τοῦτον, ποῦ μᾶς κάνει πανηγύρια,
νὰ παρέχῃ νὰ σκοτῇ
καὶ σὲ πέρκες καὶ γερύρια
νὰ κατακλυσματίσῃ.

—

Βάλτε σίδερα γιὰ τοῦτον, ποῦ καφὲ μᾶς θαίχνει χέσι
κι' ἐκτροχίσεις ἂς γίνῃ γιὰ πᾶς Κράτος τὸν Λευτέρη,
ποῦ φωνάζει πὼς θὰ βάλῃ 'στὴν γραμμὴν τῆς τάξεως
ἐκτροχιασθέντα τύπον
μὲ σιγκνὲς φρανσπανζίσες
ἐμβρυόντων ἀνωμάλων.

—

Βάλτε σίδερα μεγάλα γιὰ τὸν Κράτος τὸν εὐκλῆ...
ἀκλογεῖς δὲν πρόσωνεσι
καὶ τὰ πάτρικ μᾶς λῆμ
προφανῶς περιφρονεῖ.

—

Ἂς θανατώσωμεν κρίτων
ἂς Κυβερνήτην περιττῶν.
Αὐτὸς μὲ τὴν Ἀνάβρωση θὰ μᾶς τὴν παίξῃ Χιώτικη,
κι' οἱ λόγοι του μᾶς φαίνονται παράξενοι κι' ἀλλοκότικοι.

—

Θάνατον καταγγέλωμεν καὶ τούτου τοῦ σωτῆρος,
ποῦ σὲ κουβέντας κουτουρεῦ τύπου ἔφανε στεῖρος.
Αὐτὸς δὲν παρεμπέσκασε γιὰ τὰ δικά μας δίκηρα.
αὐτὸς δὲν μᾶς ἐμοίρασε χοντρίτσια καὶ τσιφλίκια.
αὐτὸς μὲ τῆς ἀλληθείας του μᾶς ἔγινε τσιμπόρι.
αὐτὸς τῆς Ἀνορθώσεως μᾶς ἔδρασε σάγγουρι.

—

Σίδερα λοιπὸν γιὰ τοῦτον
νὰ τεμάσῃ νὰ πιαστῇ.
πρὶν τὰ χάσουνε τὸν νοῦ των
οἱ σωτῆρες οἱ σωστοί.

—

Θάνατοι εἰς τοὺς Κρητέας κι' ἂς τοὺ λὲν τσοπάδες πούρσι:
πιάσι πιάδι πιάσι πούρσι
ποῦ τὸ κουτσὸ κι' ὁ μούρσι;

—

Τέτοιοι φωνάζει μιὰ φωνὴ ποῦ τὴν ἀκοῦς καὶ σριττεῖς.
πάγκ. Περικλέτομε κομοῦ.
καὶ ζῶλε τώρα μες' ἁμοῦ
ἀνάστα τὸν ἐκ τῶν νεκρῶν ὁ νοῦς Κυβερνήτης.
τὸν θάνατον πακτῶσι
κι' ἔμπρὸς σὲ χαμοκέφαλοι,
ζοῦν δὲ χαμαιμένοι φιλελεύθεροι πάσοι,
καὶ τώρα στὴν πρωτεύουσα κυλίονται μᾶς κοπάνοι.

Καὶ καμπόσαις πικιτίκαις,
μ' Ἕλλην λόγους ἀγγελίκαις.

—

Νέον Ἡμερολόγιον Μιαρσπικτίκον.
ἐν Σάμῳ τώρα τσιμπᾶει. Ἑλένης τῆς Σδερνοῦ.
ὅλης λαμπρῆς ἀνάμεστον καὶ καλλιτεχνικόν.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα 'στὴν ἀλιεννὴν γῆν τῶν Παρθενάνων.

Χίλια κι' ἐνακόσια ἕξηκα
κι' ὅλα τὰ σαΐρα πελέκια

Ἑβδόμη Νοεμβρίου κι' εἰκοστή.
τῶν ἐλλογῶν ἡμέρα σεβαστή.

Χίλια κι' ἑκατὸ σαράντα πάλιν πρωσθέσετε κι' ἑπτά.
καὶ κυττάξετε 'στοὺς τοίχους νὰ κ πρόσωπα σεπτά.

Ὁ «Ρωμηὸς» ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν.
μόνο 'πῆγε παραπάνω, ἀῦξων πενηντάοκτώ.
συνορεύει μ' ἄλλα σπίτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

Εἰς τὴν κάλπην ὁδηγεῖ σωτηρίας ἐκλογή.

—

4.— Νάτην ἡ πανώρια κόρη.
ἔρχεται σὰν Ἀθηνᾶ
μὲ τὸ πάγχρυσόν της δόρυ.
καὶ ὑπερήφανος περνᾶ.

Ἔρχεται σὰν Ἀμαζὼν
κι' ἔλκει τρέχουν νὰ τὴν δοῦν...
'μπρὸς καὶ πίσω τριγυρνοῦν
πλήθ' ἵππεων καὶ πεζῶν.

—

Κύτταξέ την...σωπᾶ.
καὶ τὸ δόρυ της κτυπᾶ
'στὴν ἀσπίδα χαρωπὴ
δίχως τίποτε νὰ πῇ.

—

Μεί'στὸ κάστρον ντυμένη
λευκοφόρα μεσουράνει
μέσα σὲ χρυσὰ τειχέα.

—

Ὅπου τὴ χυτὸ τῆς πόλι.
Περικλέτου μου, πατεῖ.
ἄνθη πλημμυροῦν ἐνώδη.
βυγαίνουν στοῦλοι καὶ στέκια.

—

Νάτην λευκοφορεμένη.
Πίνδαροι τὴν ὁμνοῦσιν.
κι' ἔρχονται κι' ἀπέξω ξένοι
τὴν ἐσπιάδα τῆς νὰ ἰδοῦν.

Ὁ καθένας λαχτᾷ
'μπρὸς 'στὴν ὠμορφιὰ κυρᾶ.
καὶ θαυμάζει κι' ἕνας κι' ἄλλος
τὸ περίλαμπρόν της κάλλος.

Κάνε τύπο νὰ τὴν δῇς...
πῶς τὴν μαίνουν ἀπ' ἔξω.
πῶς τὴν μαίνουν ἀπ' ἔκεῖ.

—

Παύ' ἡ ἀλάθα κι' ἡ μυωμοῦρα.
καὶ γι' αὐτὴν φωνάζουν οὖρα
κι' ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ.

—

Χαῖρε κόρη Καρυάτι.
δόρκικε ὁ κακὸς βαστᾷ.
καὶ φυτρώνουν ἀμπροστά της
περισσεύματα σωσπά.

—

Ἄνω βλέπεις οὐρανοὺς
μὲ χρυσαφοκαγιαρὰ.
κι' ἐν' ἀθάνατο νερὸ
τρέχει μὲς' ἀπὸ αὐγουλά.

Ὅπου πάγκαλος φαγὶ
σωστὸς πλοῦτος ἀρθονεῖ.
κι' ἐνικὸ πλοῦτος δὲν εἶναι
μὰ καὶ πλοῦτος ὑγιείας.
εὐγενὲς ἀνθρώπικο.

—

Ἐκεῖ φιλοῦνται νέοι
μὲ πατρίδος ἰδανὰ.
κι' ἐμπρόστα τοὺς περνεῖ πόδι

Ἐκεῖ πέρα Σπανιόκω ζωοδότις κολυμβήθρα,
ἐκεῖ σβύνει κι' ἡ φευτιὰ σὰν ἄτιμος κακὸμπουρμπουλήθρα.
Ἐκεῖ λάμψις Παρθενώνων,
κι' ἀληθείας πνοὴ μάγων
ἐμφυσᾶται στὴν μεγάλην
τῶν μπουμπουκιῶν μητέρα,
ποῦ σκιρτᾷ σὲ κάθε πέλην
μὲ καθιερώτατον κέρα.

Ἐκεῖ πάνει κι' ἡ ρεμοῦλα
κάθε μέκτου φραπαοῦλα.
Ἐκεῖ πέρα κεῖ κι' ἀπάδες
κι' ἐπιτήδειοι ψαράδες
δὲν ἀπλώνουν παραγάδια,
καὶ ξεραίνονται ξεράδια
μακροχεριῶν συγχρόνων,
ποῦ κινοῦν πολλῶν τὸν φθόνον.

Ἐκεῖ κόσμου πανηγύρια
καὶ παράδεισοι μακάριοι,
ποῦ δὲν γίνονται χατήρια
μεγαλὰ χρυσοκανθάρων.

Ἐκεῖ βλέπεις μιὰ νεφέλη
νὰ σκεπάζῃ τὸν ἐν τέλει
καὶ τὸν δεκμὸν ἐξίσου.

Καὶ στὸν πιὸ φτωχὸ τοῦ δρόμου
δὲν μπορεῖς ἐντὸς τοῦ νόμου
νὰ τοῦ πῇς μὲ τόνον ξύσου.

Πέντε βλέπεις ἐκεῖ πέρα
ροδοδάκτυλες ἡμέρα
θεμιτὸς νὰ ζημερώνῃ.

Ἄνδρες νόμων κυβερνοῦν,
κι' οὔτε μέσα δὲν περνοῦν,
καὶ μπαμπάδες στὴν Κορώνη.

Ἔχεσαι, σεμνὴ παρθένα
καὶ λευχείμων νεκτὶς,
ὁποῦ κόσμον συγκινεῖς
κι' ἀνεπτέρωσες κι' ἐμένα.

Ὅλοι τώρα στέκουν σοβαρὰ
στὴν ἐμφάνισίν σου, κόρη...
ἀρνίφλος προχωρεῖ
στὴν μητέρα τὴν μανιβλοζκε.

Μὲ τί χάκι προχωρεῖς...
κύτταξε στὴν πῶς περπ...
Π.— Πᾶσα νὰ παραλκάρῃς.
δὲν τὴν βλέπω πουθενά.

Φ.— Ἀμὲ τί τὰ θέλεις τότε. Περιλάτο μου τὰ μάτια,
σὰν δὲν βλέπῃς τέτοια κόρη,
ποῦ λαὸς καὶ μεγιστᾶνες σὲ καλοῦσαν καὶ παλάτια
τὴν προσμένουν διαφημίρει;

Ὅταν σὰ μιὰ θάκου κλάσμα
δὲν κυττάξῃς τέτοιο πλάσμα,
τί τὰ θέλεις τὰ γυαλιά σου;
Π.— Κάτι βλέπω καὶ δουβά σου.

Φ.— Ὦ μεγάλη λοφασὶς
ὠμορφιᾶς χρυσῆς,
ἐμφανίσου καὶ σ' αὐτὸν
τὸν στραβὸ τὸν Περικλέτο,
ποῦ μετ' ἄλλων ἐκαιτῶν
παίζει φτώχιας ὄργανέτο.

Π.— Σκάσε, βλάκα Φασουλῆ,
καὶ τὴν βλέπω πιὸ καλά,
καὶ θαρρῶ πῶς ὁμιλεῖ
κι' ἀτενίζει στὰ ψηλά.

Φ.— Ἄκου τῆς φωνῆς τνα ἦχους...
Π.— Τώρα στέκει μπρὸς σε τοίχους,
καὶ μετρᾷ τῆς φρέσκες πάνω κολλημένες πέρα πέρα,
κι' ἡ φωνή της ὅσο πάει γίνεται μουσικωτέρα.

Φ.— Ἂς τὴν πάρωμε κατόπιν γιὰ νὰ δοῦμε τί ζητεῖ,
ἀλλὰ πρόσεχε, μουρμούρη,
νὰ μὴ φᾷς κανμιὰ στὴ μούρη
μὲ τὸ δόρυ ποῦ κρατεῖ.

Μέα φωτοβόλος κόρη κι' οἱ ξυλένιοι λεμβοῦροι.

Π.— Δὲν μᾶς λές, χρυσῆ κοπέλα,
πόσαι τζόγια, πόσαι τρέλλα,
τί ζητεῖς σ' αὐτὰ τὰ μέρη,
καὶ στῆς δόξης τὸ λημέρι;

Λάλησε, μὴ σιωπᾷς,
τί καλὸν ἐπιθυμεῖς;
Φ.— Δὲν μᾶς λὲς ἐκεῖ ποῦ πᾷς
νἄλθωμε μαζὶ κι' ἐμεῖς;

Π.— Ἀλλ' ὅμως τέ πικοκαλῶ, πές μας μὴν εἶσ' ἐκείνη,
ποῦ τὴν καλὴν Ἀνθθεσιν ἐθῶ στὴ Ρωμηοσύνη;
Κι' ἂν εἶσαι τούτη, λέγε μας τί θέλεις, δέσποινίς;
σ' ὅλα σου τὰ προστάγματα δὲν θ' ἀργήσῃ κανείς.

Φ.— Γιὰ πὲς μας πόθεν ἔρχεσαι, γιὰ πὲς μας ποῦ πηγαίνεις;
γιὰ πές μας στὸ Ρωμαίικο πῶς τώρα μπαινοβγαίνεις;

(Ἡ κόρη, ποῦ φωτοβολεῖ,
ἐπιχαρίτως ὁμιλεῖ.)

Κόρ.— Ἐγὼ 'μαι 'ἐκείν' ἡ κορασίς,
ποῦ τὴν προσμένουν ὅλοι,
ποῦ τὴν προσμένετε καὶ σεῖς
οἱ ξύλινοι μακρόλοι.

Ἐγὼ 'μαι 'ἐκείνη, ποῦ κρατῶ τὸ δόρυ, τὴν ἀσπίδα
ἐγὼμαι κάλλος καὶ δροσιά,
καὶ στὴ λευκή μου φορεσιὰ
δὲν βρίσκετε κηλίδα.

Ἐγὼμαι κόρη ἀκέσεως,
καὶ γέννημα καὶ θράμμα
μιᾶς ἐπαναστάσεως
χωρὶς τουφέκι κι' αἷμα.

Ἐγὼ σὲ πάγους χειμωνιᾶς
εἶμαι σὰν ἥλιος λιωμένος,
ἐγὼμαι κόρη παναγιὰ λεπτὸ λεπτὸ μετᾶτι
μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ.

Ἐγὼμαι 'ἐκείνη, ποῦ βοηθῶ
στοὺς ἄνδρας τῆς ἀξίας,

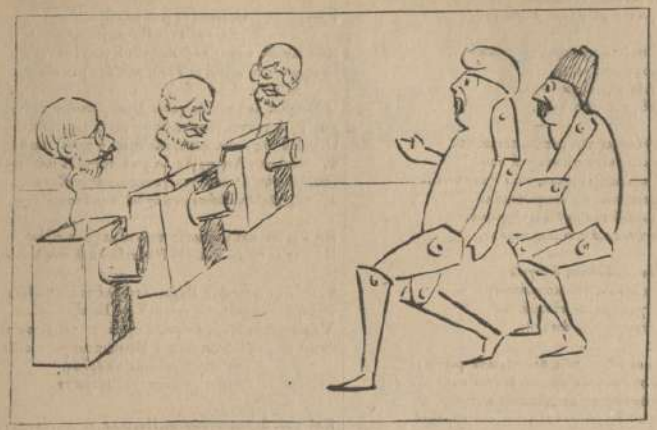

ἐγὼμαι 'ἐκείνη, ποῦ καντῶ
πολλῶν φιλοδοξίας.

Ἐγὼμαι ποῦ τὸ κάλλος μου σαλεύει κάθε φρένα
καὶ πόθους ὑποβάλλει.
ἐγὼμαι 'ἐκείνη, ποῦ ξυπνῶ κι' ἐμπνέω στὸν καθένα
λαχτάρα γιὰ τὴν κάλπη.

Ἐγὼμαι 'ἐκείνη, ποῦ καλῶ
νέους πλουσιοξουσίους,
καὶ πρὸς ἀγῶνα γραφαλῶ
ἀτόφους καὶ πλουσίους.

Ἐγὼμαι ποῦ ξεσηκώνω πολλοὺς μὲ τὸ νιμά μου
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ λιγόνοντα μὲ τὸ γαργαλισμά μου.
Ἐγὼμαι 'ἐκείνη, ποῦ κινῶ λογῆς λογῆς συνάρα,
καὶ πηλαλοῦν στὸ δίβδα μου σὰν δίκασενα λάφρα.

Ἐγὼ 'στὸ νέο ξηφικὸ
καὶ στὴν καινούργια κρίσι
σέρνω μπροστὰ στὸν Κρητικὸ
πολλοὺς γιὰ νὰ τοὺς χρίσῃ.

Βλακ' εἶν θεὰ παρθένος σὰν γλαυκῶπις κορυφαία
λάμπουσα σὲ Παρθενῶνος,
κι' ἐρεθίζω πρὸς ἀγῶνας
καὶ τὸν Ρέλλεν τὸν ἀφρέα.

Ἐγὼμαι ποῦ σὲ πρίποδας μαντεῖου χρυσηλάτους
τὰ μέλλοντα τοῦ κράτους,
ἐγὼμαι, ποῦ σκιόντοκι φιλελευθέρων γρόνθοι,
καὶ μές' στ' αὐτὶ τοῦ καθενὸς δεμπᾶ σὰν μηλολόνθη:
ἀκράτητος καὶ πάλιν
ὅπ πρὸς νέαν πάλην

Εἶμ' ἐκείνη, ποῦ κι' ἐντός σου Φασουλῆ μου φλακερέ,
φυσῶ τοὺτον τὸν καιρὸν
πῦρ τῆς κάλπης ἱερόν.
ποῦ νομίζω πῶς οἱ Γ' ἄλλοι πόνομάζουν φέ σακρέ.

Βλέπετε 'ψηλὰ 'στοὺς τοίχους τόσα μοῦτρα κολλημένα;
ἐκολλήθηκαν γιὰ μένα.
Βλέπετε πλουσιοξουσίων ἀναιθμητο μελίσσι
ψάλλον νεκτήρια;
βλέπετε πλουσιοξουσίους, ποῦ τοὺς ἔχουνε κολλήσει
καὶ σ' ἀροδεντήρια;

Τοῦτος βλέπ' ὑπερφώνως μὲ ἀρὸ μάτια γουρλωμένα,
κι' ἄλλος φαίνεται πῶς κλαίει,
ποῦ νομίζεις πῶς σοῦ λέει:
δῶσε ψῆφο καὶ σ' ἐμένα.

Τούτη βλέπετε τὴν φάτσα;
λέν πῶς εἶναι πρώτη ράτσα.
Βλέπετε κι' αὐτὴν ἐκεῖ;
λέν πῶς εἶναι λαϊκή.

Ὅασις τὸ κάθε μοῦτρο 'στῶν Ρωμιῶν τὴν ἐρημιά,
κι' ὅπου δῆτε δύο κάλπας καὶ 'στὸ μέσον θλίψη μιά,
ἐκεῖ θἄβρετε κι' ἐμένα τὸ κορίτσι τὸ σεμνό
κάθε κάλπη ν' ἀνυμνῶ.

Ὅπου 'δῆτε τώρα κάλπας μ' ἕνα σύμβολον ἀγαύρας,
μετὰ θάρρους προχωρεῖτε,
καὶ σ' αὐτὰς κι' ἐμὲ θἄβρῆτε
τὰ ζητῶ χωρὶς φανάρι νέους τῆς Διπλῆς σωτῆρας.

Κι'στούς Κορφούς ἐπῆγα.κι'εἶδα τὸν τσελεπῆ
καὶ τὸν ἀϊστοκράτη,
τὸν Κόντε τὸν Κορφιάτη....
μ'ἐκύτταξε'στὸ μάτι μὲ μοῦρη σκυθρωπή.

—

Δὲν εἶδα σὰν κι'πρῶτα τρῖφύρι του κοπάδι...
μόνος γιορὶς μιλᾷ
ἔσπιδε τὴν ἐλιὰ
κι'ἔβγαζε τάχα λάδι.

Εἶδα κι'στὴν Ἀθήνα μὲ τὴν ραπομπλιὰ του
ἐκεῖνο τὸ Ραλλάκι κι'εἶχε τὰ θεωρικά του.
Ξανθούλι'μου.τί κάνεις;...στέκεις συλλογισμένος...
νομίζω πῶς σὲ τρώει κάποιο κρυφὸ σαράκι...
νὰ πᾶς εἰς τὴν βουλειὰ συνεχῶς λέει θυμώμενος,
κι'ἐμᾶς νὰ μᾶς ἀφήσῃς...ἀντὶς.Δημητρᾶκη.

Εἶδα κι'ἄλλους ἀτυχεῖς,
εἶδα φίλους τῶν κομμάτων.
ποὺ γιὰν βαλαι τὴν μαῦρη των
σὲ πρωτόκολλο ἀποχῆς.

Γιατί γκύνουσι καὶ νάρκισπῶς δὲν πέρνετε φωτιὰ;
πῶς καὶ τὰ 'δικά σας μοῦτρα δὲν τὰ βλέπω κολλημένα;
πλὴν ἐκεῖνοι ζεφρένει μὲ κατεβασμένη αὐσιὰ
τὰ πρωτόκολλα μου δείχνουν καὶ φωνάζουνε ὑψωμένα!

Ἄγκυρα κι'ἐδῶ κι'ἐκεῖ κι ὅλοι Βενιζελικοί.

Φ.— Ἄκουσες λοιπὸν τσιρούτα
τί μᾶς λέγ'ἡ κόρη τούτη;
Ὅθεν πρέπει.Περικλέτο.καθὲ μοῦλα ν'ἀρχίσῃς
καὶ νὰ τρέξῃς νὰ ψηφίσῃς
κῶρον τὴν γκιουρῆ.
γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ βγῇ
κι'ἀπ'αὐτὰς τῆς νέας κάλπας κι'ἂν οἱ σὰν Ἕλληνων παῖδες
πρὸς χαρὰν καὶ σωτηρίαν
ἐπεράσαν νὰ βγάλουν μεγάλας καλπουνιδιὰς
ἀπὸ τὴν κυλοφορίαν.

Πρέπει πάλιν τὸ καθῆκον τοῦ πολίτου νὰ πληρώσῃς.
Περικλέτο μεμπερσέρη.
καὶ νὰ κατεμουντζουρώσῃς
τόνα σου καὶ τάλλο χέρι.
Ἄγκυρα τὸ σημεῖον τῶν νέων ἐκλογῶν
ἄγκυρα σωτηρίας τοσούτων κακῶν.
Ἄγκυραν σωτηρίας στὰ χεῖλα μὰς ἐδόσαμε...
ἄγκυρα σωτηρίας...σὶκ παιδιὰ κι'ἀγάλια.

Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ ν'ἀστρίσῃς μιὰ ψαχτᾶ.
πολίτην προσφιλέστατον.τὸν Γεωργὴ τὸν Ψαρουτᾶ.
ποὺ λύγα κοντουρού ποτὲ δὲν κόβει καὶ δὲν χάρτει.

Ὅμως κρατῶ καὶ θέλω
νὰ ψηφίσῃς καὶ τὸν Μπέλλο.

Π.—Ψηφισθήτω κι'ὁ Λευκὰς μας.ὁ δημοφιλὴς Θηβαῖος.
Φ.—Ρίξε καὶ'στὸν Λακωπάτη.ποῦ τὸν ἐστιμᾶς...
Π.— Βεβαίως.

Φ. Ψηφιστέος Περικλῆς.κι'Ἠλιόπουλος ὁ Τῆνος.
Π.—Καὶ γιορὶς νὰ μοῦ τὸ πῇς, τοῦτος θ'ἀσπρισθῇ πρῶθρωμος.

Φ.—Ψηφιστέοι Περικλέτος.κι'ἄγνωστοί μας καὶ γνωστοί.
Π.—Θὰ ψηφίσω δίχως κλίση καὶ τὸν Μάνο τὸν Κωστῆ.

Φ.— Περικλέτο μου χαρτάλι.
μίξε καὶ'στὸν Κυπαρίσσι.
Μὴν ξεχνᾷς παρακαλῶ καὶ τὸν Κουτσοπέτρο,
δῶσε μὶα'στὸ κορφὶ κι'ἄλλη μιὰ'στὸ πέτρο.

Ἀλλ'ὅμως καὶ τὸν Ἀγγελὴ Σταυρόπουλο νἀσπρίσῃς
χωρὶς γιὰ τοῦτον παντελῶς νὰ φέρῃς ἀντιρρήσεις.
Π.—Μὲ τῆς καινούριας ἐκλογαῖς ὁ πόνος μας θὰ γιάνῃ.
Φ.—Καὶ τὸν Ἀκριτίδη ψήφισε.τὸν φίλο μας τὸν Γιάννη.
ὁποῦ μὲ τὸν Ἀγῶνα του γεννάϊως ἀγωνίζεται
κι'ὅπερ πῆς Ἀνερρίπτους μαχεῖ καὶ ἐκκαθίζεται.

Μὰ ψήφισε καὶ μερικοὺς.ποὖναι μεγάλα τζάκι.
Π.—Θ'ἀσπρίσω καὶ τὸν Ρακτιβὰν καὶ τὸν Μπρισμπιτζάκκ.

Φ.—Ἀγκυρικὸς βρὲ Περικλέτο.βλέπεις ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ,
ἄγκυρα τὸ σύμβολόν των κι'ὅλοι Βενιζελικοί.
Ψήφισε τοὺς νέους ἄνδρας.ψήφισε τὰ χρόνια μου...
ψηφιστέος κι'ὁ Σοφούλης.ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Σάμου.
νὰ τὸν βγάλουμε νὰ δόξῃ
γιὰ τὸ πεῖσμα τοῦ Κυπάση.

Καὶ τοὺς δημοσιογράφους.Περικλῆ νὰ μὴν ξεχάσῃς.
θέλομεν πρὸ πάντων πένας'στὰς παρούσας περιστάσεις.
Δῶσε ψῆφο σὲ καθένα τοῦ Ζαππείου Μερκλῆ.
δῶσε καὶ'στοὺς Βενιζέλους.
μὰ καὶ σ'ἄλλους κι'ἐπὶ τέλους
δῶσε κι'στὸν ἑαυτό σου καὶ σ'ἐμένα.Περικλῆ.

Μὲς'στῶν τόσων φιλοδόξων τὴν ἀγριαν καταιγίδα
ὑποψήφιον Ἀρκάδων κι'ἕνα Χηνιάδην εἶδα.
Μ'ἐλάλησε πάνομα του κι'εἶχαι πάντοτε τῆς γνώμης
πῶς ἂν τότε τὸ μεγάλο Καπιτώλιον τῆς Ρώμης
διασῴθ'ὑπὸ Χηνῶν εἰς ἡμέρας ἀποφράδας,
ἀλλὰ τοῦτο τῶν Ρωμαίων θὰ σωθῇ μὲ Χηνιάδας.

Π. Ὑπὸ τῆς κάλπικ τὴν ὀπὴν καλὸν ὑπολανθάνει,
ὅμως μεντάτο θλιβερὸ στὴν ἀκοή μου φθάνει
πῶς ὁ Σαγιὰς ἀτέθανε.μία τῆς τεχνῆς χάρις...
πάει κι'ὁ γερο-Μπρισαντέι.πάει κι'ὁ Πετσινάκης.

Φ.—Σὲ κάνει κάποιος νὰ γελάσῃς τοῦτος ὑποφέρει.
καὶ τώρα Μοῦσα θρηνῳδεῖ
τῆς κωμῳδίας τὸ παιδὶ
μὲ στέρνα'στὸ χέρι.

Καὶ κομπόσκοι σοκιαλίσται,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Βασιλιὰς Ἀνήλιαγος τὸ τοῦ Πολέμη δρόμα
τὸ δοξασθὲν ἀπὸ σκηνῆς καὶ βραβευθὲν συνόμα
σ'αὐτὸν τὸν Ἀβερώφειον δραματικὸν ἀγῶνα...
τοῦτο θεάτρου κόσμημα καὶ νὰν καὶ'στὸν αἰῶνα.

Ἀριστείδης Δασκαλάκης.δικηγόρος ἐν τοῖς πρώτοις
κ'ἔλος σφοῦρος εἰθυμίαι κίνησις θραστηριότης.
κακ'αὐτὸς τρακδιονίσθη με κοπέλα θέλ'κτιακ.
μὲ τοῦ Ναύλαρχ τὴν ἀφεντιὰ πολύχαρα Κικῆ.
Κι'ἐπευχήθη κι'ὁ Ρωμηὸς εἰς τὸ ζηλευτὸ ζευγάρι.
πάντα γέλοια καὶ γαρὰς πάντα μέλιτος φαγγάρι.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔκτον κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἑκατὸν σαράντα.μὲ προσθέσετε κι'ὅλα.
μερικοὶ'στὴν νέα νίκη στέμα δείχνουν ἀνοικτό.

Τέσσαρες τοῦ Δεκεμβρίου,
ἡμέρας Ἐλευθερίου.

Ὁ «Ρωμηὸς»,ἐπισταμένος τὴν κατάστασιν Ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο'πῆγε παραπάνω,αὔξων πεννταοκτώ,
συνορεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

Ὀγδόη κι'εἰκοστὴ τοῦ Νοεμβρίου μὲ σύμβολον ἀγκύρας σωτηρίου.

Φ.— Κι'ἔτσανε Κυριακή,
ἐλήθως σημαντική
καὶ παρηγορὸς ἡμέρα,
ἐκλογῆ Διπλῆς δευτέρα.

Κι'ἔτον ἡ ψηφοφορία
ἄνοστη πολὺ καὶ κρύα.
ὁποῦ σ'ὅλους δύνατο
ἔφαινε χασμουρητό.

Ψῆφιζες σιγὰ σιγά.
καὶ δὲν ἔβλεπες κανγά.
καὶ δὲν ἄκουες χαστούκια
καὶ δὲν ἔπερνε μαστούκια.

Μήτε μένος.μήτε λύσσα
κι'ἔτρεχε σὲ κάθε τμῆμα
καὶ τοὺς ἐλεγ'αἰσιδιὰ
ἔχετ'Ἕλληνος καρδιά;

Αἶμα γρέγων Ρωμηοῦ βρέζει μέσα σας ἀληθιά;
πῶς ἐκφάσετε.παιδιὰ.καθὲ πατρικὴ συνήθεια;
Ἤλιες πιὰ δὲν σᾶς ὁλογίζει.ποῦ καὶ μέσα'στὸν χειμῶνα
λοιαὶ φαχουκοκαλιαίς;
ὅπιες πρὶν δὲν κατοικεῖτε τὸν ἀγκῶνα Παρθενῶνα
καὶ τῆς δόξαις τῆς βαλιαίς;

Σαῖς οἱ κάτοικοι τῆς γῆς τῶν ἀφάστων μεγαλείων,
σαῖς τὰ τέκνα τὰ θερμὰ τῶν μασκιβρινῶν ἡλίων.
πῶς εἰς ἐκλογῶν ἡμέρας δὲν ἐνθουσιάτε πλέον
μὲ ζαφωνητὰ καὶ φρύτα;
πῶς κανεὶς Ρωμηὸς σκνίλεων
δὲν δυμχᾶται καθὼς πρῶτα;

Ντρέπεται κανεὶς ἀλήθεια'στὸ Βασίλειον τοῦ μένους
νὰ σᾶς βλέπῃ παγωμένους.
Ντρέπεται κανεὶς ἀλήθεια νὰ σᾶς βλέπῃ τώρα πιὰ
νὰ μὴ μίγνισθε γεννάϊως σὲ διάφορα γίνεπιὰ
καὶ καβρόγκα καὶ μαδέζια
νὰ φανατώνετε'στὰ χεῖλα.

Εἶναι πράγματι ντροπὴ νὰ μὴν προκαλῆτε τρόμους
νὰ μὴ σπᾶζετε γουθούνια
καὶ μὲ τρακκὶς καὶ κομπόννια
νὰ μὴν τρέχετε'στοὺς δρόμους.

Ἐκλογικὶ τοιαῦτες σάχλες εἶναι στίγμα καὶ ντροπὴ
'στῆς Ἑλλάδος τὸ κορμί.
καὶ μὲ τοῦτη τὴν κομπόδα μὴ θαρρᾶτε τρομπὶ
κι'ἐδῶ πέρα πῶς θὰ γίνῃ.

Ἄλλαξε λοιπὸν ἡ κράσις
τῶν Ρωμηῶν τῶν θερμαίνων.
ποῦ κατέπληξαν τὸν Αἶμον
μ'ἐκλογῶν ἀγρίων δράσεις;

—

Ἄλλαξε λιτὸν ἡ φρόνις
τὴν σοφρονοῦν μας τὴν γλῶσσαν
ποὺ σύτε τόδεν ἄλοσσεις
κι' ὅσκα θεσκὰ θεσπίν κι' νόμων;

Ποῦ 'σαι τοῦσα Περικλέους
κὰν κομπορεῖ, κὰν φτιλέτο,
κὰν κομματιὰν κομπουλιάδες;

Ποῦ χτυπᾶ καὶ κομπέτσι;
κακὲ πῶς 'γινήκαμ' ἔτσι
σὰν νεροβόρκοτοι λαπάδες;

Καλὲ πῶς 'γινήκατ' ἔτσι σεῖς τῆς μπότσικας παιδιὰ,
μέσα σ' ἐλογιὰν ἡμέρωμαι νὰ μὴν πίστη σᾶ πιδιᾶ;
Καλὲ πῶς 'γινήκατ' ἔτσι σεῖς οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
δίχως φλόγα καὶ μπαρούτι
μυαλὸ καὶ τὴν Ρωμοσύνη
τὴν ἐπήρατε γιὰ Λόντρα καὶ κανένα Βερολίνον;

Καλὲ πῶς 'γινήκατ' ἔτσι ψηφιφόροι φιφτσέδες
φτοῦ σας συμπολίται φτοῦ.
Ὕστερ' ἀπὸ τόσες μάχες ἐλογιῶν μυριονίκους,
ὕστερ' ἀπὸ τύτους κύπους ὕστερ' ἀπὸ τόσους μπέκους,
πῶς ἐκατακτήσατ' ἔτσι νὰ μὴ βρέξῃ νὰ μὴ στάξῃ
πῶς συμώνετε σὲ κάλπας ἐν σιγῇ, ρυθμῷ καὶ τάξει;

Φτοῦ σας, συμπολίται, φτοῦ σας... τώρα καὶ 'στὴν Ἐγγλιτέρα
γίνον' ἐκλογαῖς μὲ ζέσι μὲ φωτιὰ μὲ νιτρομπάδα,
κι' ἐμεῖς, ὅπου κακτοκόμεν τὴν θεμοβιαμὴν μητέρα,
θὰ τῆς κανωμ' ἔτσι χρῖσις καὶ μὲ τύσον φρενιμάδες;

Ἔγινε σὰν Ἄγγλος κρύος ὁ λαὸς τοῦ Παρθενῶνος
κι' ἔγινεν Ρωμηοὶ τὰ τίκνα τῆς ψυχρᾶς τῆς Ἀλβιώνας
κι' ἄκου τίποτα δὲν κεῖπεν στὴν μεγάλη μας ἀρνάδα
παρὰ νὰγιωμ' ἐδῶ περήμεις στὸν φωτιὸν τὸν κολλάβα
καὶ τῆς Λόντρας τὴν ὁμήχαν, καὶ τοὺς τόσους πατριώτας
νὰ τοὺς βλέπωμε νὰ παίζουν τὸ Ὀλίγκος τοὺς ἱππότας.

Τώρα καὶ στὴν Ἐγγλιτέρα
πέφτουν μπομπαῖς, κι' ἐδῶ περᾶ
μήτε μία κομπαρσιά,
μήτε μία μαχχιρία.

Αἰσχος σχωθῆτε,
Ἄγγλοι φλεγματικοί,
καὶ φιλοτιμηθῆτε
ν' ἀνάβ' ἡ φιλάρα.

Πυρὶ μιχθῆτω ὑγιὲς
σὲ τοῦτο τὸ γαμάδι,
καὶ κάποιον ἐκλογιὲς
ἂς στείλωμε στὸν Ἅδη.

Τί πάνσι γλῶσα!..
νὰ γίνων' ἐκλογαῖς
χωρὶς καμμὰ νόβεια
καὶ φόνους καὶ πληγές.

Ἐμπρός, κυρίαρχε λαέ, φανέζω διατάσσω,
πετᾶτε πάλι μαχχιρίες μπαλῶν, κομπορρησίες.
Ἄλλοτε σὰν κυρίαρχος τὸ φρόνημ' ἐκορόιδες
μὲ μουσικὲς καὶ πλατιγιές,
κι' ἔχωνες μανούμενος σὲ κρῆτες ἰσπεζιόν...
πῶς ἤχος δὲν ἀκούεται καὶ τώρα ντακαλόζ;

Ὥπως ἀλλάζ' ἡ φορὰ κι
ποῦ σήμερα φλογέρα;
ποῦ πιπίζ' κ' ντιάβολος;

Ποῦ τώρα κουντεμπρὶ
καὶ ψηφοφόρους δοῦν σε
σὲ πόλεις καὶ γωρία;

Τὰ θωμᾶσαι, Περικλέτο, τὰ μακάρια τὰ χρόνια
τὴν τιμέρια τῆς πλατεῖας
τὰ θωμᾶσαι τὰ Καφόπια
τῆς θωμᾶσαι τῆς Ἑλλάδας;

Χρόνους αἰῶν ἐκεῖνος ὄντως Ἑλληνικός,
μὰ σκιαφὶ καὶ σύ,
ζωντόβολο ὄχασυ,
κοντεύεις νὰ ποῦ γίνῃς Ἄγγλος φλεγματικός.

Μάς κυρίαρχε, φωνάζω, συμβουλὰς φρονίμους ἔχου
κι' ἐλογιὲς σὰν πρῶτα κάνε... μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου.
Σ' ὅλους ἄκρα ψυχραιμία
καὶ γαλήνες ἠρεμίαι,
καὶ δὲν φαίνεται κομμία
φυσικὴ φιλοτιμία.

Ἐπροσπάθησα σ' ὅλους λίγη ζωὴ νὰ βάλω,
σκιάθω, Περικλέτο, τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο,
μπᾶς κανεὶς θωμώσῃ καὶ βγάλῃ κομμιὰ κάμα
καὶ γίνῃ κάποιο δράμα.

Πλὴν ὄνειρος τοὺς πάντας τοὺς οἰστρηλάτει θεῖος,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ πλήθη
κανεὶς δὲν ἐκινήθη,
ὡς ὅλα μὰ φρύγ' ἀγέρας ἐξέπεσεν ἀλιθίως.

Ἔπεσχα κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ...
ἄνυσιν καὶ βενιζέλος,
κι' ἀπελπίστηκα στὸ τέλος
πὼς θὰ μὴν συμπλακῇ.

Νέκι σκέψεις τὰς φρένας;
συγκλονοῦν πολιτῶν,
καὶ τὸ γνῶθι σαυτὸν
τοὺχι γάσει καθένας.

Κι' ὁπόταν παρ' ἐλπίδα
τὰ πάντα πλέον εἶδα
ἄψυχα καὶ νεκρά,
μ' αἰμάσσουσαν καρδίαν
ἔπηγα κατ' ἰδίαν,
κι' ἐθρήνησα πικρά.

Κι' ἐλέητος τότ' ἐφώνησε βρὲ Περικλῆ σκιάθη,
πῶς τῶν Ρωμηῶν ὁ χρησμὸς τελείως διεφθάρη.

Π.— Ἀλήθεια λές, βρὲ Φασουλῆ...
ἀλλόκοτη μεταβολὴ
γανώνει τὰ τσερβέλα,
καὶ φρίσει σ' ὅλους τρόλια.

Μὲ πέρνουνε τὰ δάκρυα γιὰ τέτοιαις ἐκλογαῖς,
μὲ πέρνουνε τὰ δάκρυα γιὰ τέτοιαις ἀλλαγαῖς.

Φ.— Κλάψε καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, κάθε παιγὸ συντέρα μας,
κλάψε γι' αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ ποὖλθε 'στὸν γασκαντέρα μας.

Π.— Μὲ πέρνουνε τὰ δάκρυα γιὰ τὴν κατάστασι μας...
ἐχάσαμε τὸν ἐθνισμὸ κι' τὴν ὑποστασί μας,
ἐχάσαμε τὸν μπουσουλὰ τσαγὸς καὶ τὰ πακγάζια μας,
ἐλέγα περήμεις τὰ χαμόγελα τὰ χαρίλια μας.

Φ.— Δὲν στεκόμαστε καλά.
κι' ἐλογιαῖς ὡσὰν κι' τοῦτες
τὰ Ρωμαΐτικα μιχλὰ
θὰ τὰ κάνουνε κουμκουάτ.

Π.—Πῶς πίστευε ποτὲ σου νὰ σθῇ καὶ τοὺς Ρωμηοὺς
ὅσαν ἀρνάκια πρᾶοι νὰ στέκουν εἰς τὰ σημάτα
γιὰ αὐτὴν τοὺς κομπάρους καὶ τοὺς βαπτιστικούς
νὰ λέπε πῶς ψηφίζουν πολιτικὰ συστήματα;

Φ.—Πίστευες, βρὲ Περικλέτο, τώρα 'στὰ γεράματα
πὼς θὰ 'δρε ἐκ τοντοφρονιὰ
νὰχουνε βρόσα τῶν μορακιῶν
γι' Ἀνορθώσεως μελλούσας σωστικὰ πρωγράμματα;

Κύριε τῶν οὐρανῶν,
ἴλεως ἡμῖν γενοῦ,
σῶσε μας ἐκ τῶν δεινῶν,
καὶ μᾶς δοτριψαν τὸ νοῦ.

Π.—Θεούλη μου, τί πλήξις καὶ πόσα στενοχώρια!..
κι' ὁπόταν, Φασουλῆ μου, καὶ σ' Ἀρβανιτοχώρια
σοῦ λένε πῶς ψηφίζων πολιτικὰ συστήματα,
ἀντίο ντέρ, πασσάτο καὶ βράστα καὶ βλαστήματα.

Φ.—Τόπιες, Περικλέτο, θρήνους Ἰερεμία...
Π.—Ἔτρεξα, Φασουλῆ μου, καὶ σὶ νεκρῶν μνημεῖα,
κι' ἀνηγγειλα ρρηγῆρες τὴν συμφορὰν τοῦ γένους
πρὸς τοὺς κεκοιμημένους.

Κι' εἶπα 'στοὺς μακαρίτας
ἐκείνους συμπολίτας:
Τοὖλάχιστον ἐσεῖς πῶς δὲν φιλοτιμεῖσθε
τὰ μνήματα ν' ἀφήσετε
κι' ὡς ζῶντες νὰ ψηφίσετε;
καὶ σεῖς τὴν ὀργιὰν τῶν ζωντανῶν μιμεῖσθε;

Ἴτε κακοκαιμένοι,
πρὸς ἐκλογῶν τιμέναι.
Ἀνάστασιν καὶ πάλιν ἐκ τῶν νεκρῶν σαλπίσετε,
'στὲς ἐκλογὲς τὴν νίκαν λίγη ζωὴ σκορπίσετε.

Ἴτε, νεκροί, σὲν τύτε
'στὰ χρύφα τὰ μακρία,
ποῦ δίχως βιβλιάρια
ἐψηφίζανε μύτα.

Ἐμφανισθῆτε πάλιν τὴν ὑφὸν σᾶς νὰ δώσετε
κι' ἔπειτα μακαρίως νὰ τὰ ξανακυρώσετε.
Τέτοια σ' ἐκείνους εἶπα πλάγι, Ψασουλῆ μου βλάκα,
δὲν σήμωσε κατέναν τοῦ τάφου του τὴν πλάκα,
καὶ μές' στὴν σάχλ' κόπη, στὴν τύση γνεμιὰ
ἐμφάνισις νεκροῦ δὲν ἔγινε κομμία.

Λείπει κι' ἀπ' αὐτοὺς ἄνομα
πατριωτισμοῦ στεγνῶν...
κάτι κακὸ σ' αὐτοὺς συνέβη.

Σήμερα κατέναν πτῶμα
καὶ σὲ σάλους ἐκλογῶν
μιὰ στιγμὴ δὲν ζωντανεύει.

Φ.—Ἐχάθη πιὰ τῶν ἐκλογῶν ἡ πρώτη γαμπριὰ...
ὦ νάρκης καὶ χαννώσεως καὶ τάξεως ναυτία!
ὦ τῆς ὁρικτῆς στρεβλώσεως τοῦ πρώτου χαραχτῆρος μας!...
ὦ σεῖς πρωτόκλιτ' ἀποχῆς τοῦ καθενὸς σωτῆρος μας.

Ὦ σκρακισμὸς καὶ χλεύη
τῆς νέας Ρωμηοσύνης...
ὀβρίμου σωφροσύνης
ψυχρότης βασιλεύει.

Κι' ἐν μέσῳ τῆς ψυχρότητος ἐκείνης τῆς μεγάλης
ἐπέρασ' ἐποχούμενος τὴς ἄσχετης ὁ Ρέλλης,
κι' ἀπὸ τὸν νοῦ μου πέρασεν οἱ περασμένες χρόνοι,
καὶ μιὰ στιγμὴ ξεχάστηκα κι' ἐφώναζα: Κύριον.

Ὀπούχ' τωρινὸς ψυχῆς
τῶν ἐκλογῶν ἄδεια
πρὸ τῶν ἀεπτῶν τῆς ἀπορίας
ἐκείνης τρωτοχείλων.

Μάννα σοῦ λέω δὲν μπορῶ νὰ ζῶ σὲ πλάσι κρύα
καὶ ψηφορίους νὰ κυττῶ χωρὶς φιλοπατρία.
Μάννα σοῦ λέω δὲν μπορῶ τὴν τρέλα νὰ σουλτάνο
καὶ δίχως τὴν μαχαίρα μου νὰ δρέπω δασθεύω.

—

Μάννα δὲν θέλω ἐκλογὲς μὲ τόση φρονιμιὰ
καὶ δίχως καλπονόθευσι νὰ γίνεται κανμιὰ.
Μάννα δὲν θέλω ἐκλογὴ κι ἰδῶ πολιτισμένη
ὁποῦ πρωτόπολλ' ἀποχὲς γρέγουν κι οἱ πεθαμένοι.

—

Δὲν θέλω βλάκας κι' ὁ Ρωμηὸς πρωΐρως νὰ γενῇ,
θέλω τὸ πρῶτο χαμπελάσι τὴν πρώτην ζωηράδα
κι' ἂν γίνουν κι' ἄλλαις ἐκλογαὶς σὲν τὴν σημερνὴ
ἀνάγκη, Περικλέτο μου, ν' ἀλλάξωμε ἐθνικότητα.

Νίκη λαϊκὴ
πανηγυρική.

Στὰς εἴκοσι κι' ὀχτὼ τοῦ Νοεμβρίου
ἐψήφισαν τὴν Ἄγκυρα κορδόνι
πρὸς δόξαν τοῦ Κρητὸς Ἐλευθερίου,
καὶ κάπια μούτρα γίνηκαν λεμόνι.

—

Καζοῦ τῆς Ρωμηοσύνης τραντάχτη
ξαναγινε στὰς εἴκοσι κι' ὀχτὼ,
στὰς εἴκοσι κι' ὀχτὼ λακὲς ἐνίκα
τὴν Ἄγκυρα βκοτώντας τοῦ Κρητίκα.

—

Χωρὶς κορδόνι νὰ πρακτῶν, χωρὶς ἄλλες κλεδάρι
καὶ τὸν Ἀνδρέου βγάλανε καὶ τὸν Ἀνδρεκάκη.
Τὴν Ἄγκυρα σηκώνοντας βγάλανε τὸν Κυρέλο
καὶ τὸν Λουκᾶ τὸν Μπέλλο,
Μὲ βγάλανε καὶ τὸν Πουλὴ
νὰ κελαϊδήσῃ σὰν πουλί.

Εἰς τὰς εἴκοσι κι' ὀχτὼ παρελθόντος Νοεμβρίου
βγάζουνε τὸν Λαζαρῆ, βγάζουν τὸν Σακελλαρίου.
Νέο σύμβολο τρανὸ
σὲ καλύβι καὶ παλάτι...
βγάζουν καὶ τὸν Γκίκα,
βγάζουν καὶ τὸν Λαγουμάτη.

Σήμερα λαὸς μουρλούζης κάνει τελευταία πρόβα
καὶ γιὰ τελευταῖο κάζο βγάζει καὶ τὸν Κεζαντόβα.

Κύτταρα νέων κεφαλῶν ἂς παίζουν τώρα ρόλο,
καὶ βγάζουνε τὸν Πετμεζᾶ μὰ καὶ τὸν Κυταρίδη.
Καὶ τὸν Θεοδωρόπουλο ψηρίζουν τὸν ἐσίκη,
ποὺ σύσεωρης στὸν σύνδεσμον τῶν ἐργατῶν ἐνήκει.

—

Δίχως γδούπους καὶ βροντὲς
βγάζουν καὶ τὸν Χαρακόπο
νὰ σκορπᾷ λεφτὰ στὸν τόπο
καὶ νὰ γίνῃ κουδουνᾶς.

—

Ὁ λαὸς ὁ νικημένος δίχως ν' ἀγλιοκονέξῃ
Κουτσοπέταλο ψηρίζει, πρὶν τὰ πέταλα πινάξῃ.
Βγάζει καὶ Παπαγᾶ
καὶ Σπηλιώτη καὶ Σταμπάδο,
βγάζει καὶ τὸν Δεμερτζῆ,
τοῦ Λεβίδη τὸν κουμπάδο.

—

Ὁ λαὸς ὁ νικημένος δίχως τώρα νὰ κραυγάζῃ
ὅλους τοὺς ἐκτὸς ἀγγύρας μούρους Ἀραβὰς τοὺς βγάζει,
κι' Ἀραβκτινὸν ἀσπρίζει, πρώτον μέσα στοὺς κακοὺς
κι' ἀδελφὸν ἀγαπημένον τοῦ γιατροῦ τοῦ προσφιλοῦς.

—

Ὢ! φουστούνια στὸ μπατζάκι
κάθε παλικοῦ Τρικούπη...
δίνουν τοῦ Μπρισμπιτζάκη,
δίνουν τοῦ Μιχαλοπούλου,
καὶ τοῦ Παναγιωτοπούλου.

—

Καὶ γιὰ τὸν Ἀθανασάκη κάνουν δυνατὴ θυσία
καὶ κομμάτων ἐθνικάτων κλαίνε τὴν ἀθανασία.
Πρὶν ἦ πρὶν καλοφωτίσῃ, τώρα δίχως τρακατρούκα
βγάζουνε τὸν Καλοσούκα.

—

Τώρα πιὰ δὲν κάνουν δρούσι
μὲς στὰ τμήματα γουρούσι
τώρα βγάζουν καὶ τὸν Ῥούση
βγάζουν καὶ τὸν Ζαβογιάννη
κάθε μέρα ζωὴ νὰ γιάνῃ.

Δὲν τσίζει κάπως πολλοὺς τὸ φοβερό του δόντι
καὶ βγάζουν Ἠλιόπουλο, Πολίτη, Νεγρεπόντη.
Στὰς κάππαις ἄρδδοι τσακίζ'
καὶ χαιρεβγάζουν Ῥακτιβάν.

—

Ἀπὸ σύμβολον ἀγγύρας τσέχει κόμπος νὰ πρακτῇ,
καὶ τῆς ψακλουνιώσανε,
καὶ ψηρίζουνε ζανὲ
τὴν δυάδα τῆς Λιγύπτου καὶ τὸν Μάνο τὸν Κωστῇ,

Ἀνατάσεως ἡμέρα μὲς' στὰς φτώχιας τὸ χαμάδι
μὲ τὸν Ἀναστασιάδη.
Κομματάρχαι πὸν καὶ πρῶτα δὲν τοὺς σφίγγουν τὸ καρύδι,
ἄρθρονα σκορπιδοῦνται τώρα
τῆς ἐλευθερίας τὰ θέρα...
ὅσποι τοῦ Θεοδωρίδη,
νετικὸς τοῦ Νικολαΐδη.

Ἄγκυρα...τὸν Βαρβιτσιώτη βάρβιτσε τὸν ξαναφέλλει,
ξαναβγαίνει κι' ὁ Στρατόλης μὲ τὴν στρατιὰ τὴν ἄλλη.
Ἄγκυρα φανάζουν ὅλοι μὲ ψαλμοὺς ἐπινικείων,
καὶ κανεὶς δὲν μένει νέγρος, μήτε Νέγρης ὁ Φωκίων.
Ἄγκυραν τῆς σωτηρίας ὁ κυρίαρχος πιθεῖ...
ἀπὸ τούτη κι' ὁ Δρακούμης πιάστηκε γιὰ νὰ σωθῇ.

—

Τάδε λαιεῖ κυρίαρχος, πονᾷ μεγάλο πόνο:
σήμερα γιὰ τὴν Ἄγκυρα φανασιομὸς καὶ πεῖσμα
σήμερ' ἀπρίζω στὰ τυρλὰ γιὰ τὴν ἰδέα μόνο
ὅλους αὐτοὺς ποὺ πήρανε τοῦ Κρητικοῦ τὸ χρίσμα.

—

Μὲ τὴν Ἄγκυρα σ' ἀσπρίζω,
δίχως τοντὴ τὰ μακρίζω.
Μὲ τὴν Ἄγκυρα θὰ γένῃς
πληρεξούσιος Βουλῆς.
δίχως Ἄγκυρα δὲν βγαίνεις
κι' ἄδικα παρακαλεῖς.

—

Στὸ μεγάλο μου τὸ χάλι θέλω πιὰ νὰ βάλω πλάτη,
κι' ἂν ὁ τάδες εἶναι ξύλο, κι' ἂν ὁ δεῖνας εἶναι πλάτη,
μὲ τὴν Ἄγκυρα ψηρίζω πέρα πέρα στὴ γραμμή...
κάτω σήμερα μὲ τοῦτα τελευταία δοκιμή.

—

Ἔγια λέτσκ κι' ἔγια μάλκ
τὰ παιδιὰ φωνάζουν ὅλα.
καὶ προβαίνει Κρητικὸς καὶ τὴν Ἄγκυρα σκαλπάρει,
καὶ λαὸς ἀκριβοκτυπᾷ γιὰ τὸν δρόμο ποὺ θὰ πάρῃ.

Ὢ σὺ Πατρὶς δυνάμωσε τὸν Κρητικὸ Λεωτσᾶν,
σ' ἕνα λιμάνι σίγουρο μὲ' μέρα νὰ μᾶς φέρῃ.
Σὺ τὰ καινούρια σύμβολα κι' ἐσὺ λύγει τὰ κι' ἄγαπα τα,
βοήθησε τὸν Ἄγκυρα γιὰν τὴς φωνάζουν πάπαλα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΙΑΣ

Ἕξιν κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δέκα
κι' ἕλα τὰ σαθρὰ πελέκα

Δεκεμβρίου μηνὸς ἑνδεκάτη
κι' ἀνοιχθοῦσαι παιμένα Παλάτι.

Χίλια κι' ἑκατὸν σαράντα μὰ προσθέσετε κι' ἕνα,
μὲς' στὴν τύση μας τὴν φούρκα ξαφνικὰ τῆς Κρήτης νέα.

Ὁ «Ρωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στὰς Πηγὰς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὔξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

Ἐπισκόπησις μὲ τρέλλα
τοῦ ξυλένου παπαρδέλα.

—

Φ.— Εἰς ἐκλογὰς τρυφήσαντες
πρωτοφανεῖς ἐσχάτως,
κι' ἀνηρθωσιν ψηρίσαντες
'στὴ θνησιμαίαν κράτος.

Τὴν δίζαν γκανταλώσαντες
κάθε πολιτὴς φατρίας,
τὴν ἄγκυραν σηκώσαντες
τῆς νέας σωτηρίας.

Ἀσπρίσαντες μὲ τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερδὶ μας χέρι
ἐκείνους, ὁποὺ πῆραν τὸ χρίσμα τοῦ Λευτεριοῦ,
κι' ὁρίσαντες ἐκτὸς Βουλῆς
τούσους σωτῆρας εὐσταλεῖς
μόνοι καὶ μόνοι ἐπειδὴ δὲν εἶχαν χρίσμα πάρει,
καὶ δὲν τὐτύχησαν κι' αὐτοὶ νὰ μποῦνε 'στὸ καντῆρι.

Οὐκοῦν ἐπικυρώσαντες τὰ κλέη μας τρέλλα
καὶ τὼν μὲ τὰ σφαιρίδια,
τὸ τελευταῖον τέταρτον ἰδίνες τῆς Σελήνης
χωρὶς βροντὲς καὶ κρότους,
κι' ὑποδειγμα γενόμενοι νομοταγοῦς γαλήνης
πρὸς Οὐκλείους καὶ Σκώτους.

Τῆς πρώτης ἱπποσύνης μας μακρὺς ζουγλομακιόνας
χαρίσαντες 'στοὺς ἐκλογεῖς τῆς φίλης Ἰσλανδίας.
Ἐκ νάρκης ἀνακύψαντες
παρεχομένων χρόνων,
καὶ ρύπους ἀπονίψαντες
τοσούτων χρονικράνων.

—

Εὐοιχηθέντες δοὺ φορὰς εἰς ἐκλογῶν θαλίας
καὶ δὶς τοὺς κρίσιμους σρίξαντες Λαοῦ καὶ Βασιλείας,
πιστῶς διαφυλάξαντες
σεπτῶν προγόνων θήκας,
καὶ τοσαῖς ἀλαλάξαντες
φιλελευθέρων νίκας
κι' ἐδῶ 'στὸν Παρθενῶνα
κι' ἐκεῖ 'στὴν Ἀλδύνα.

—

Ἀκούσαντες ἀνορθωτάς,
ποὖχουν γιὰ γούνας ῥόμματα
κι' εἶναι γεμάτοι μ' ἀρετὰς
καὶ σωστικὰ προγράμματα.

—

Μὲ τόσην ἀγαλλίασιν τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας
κυττάζοντες ἀνορθωτῶν ἀρθόνους ἐποδείας,
κι' ἀκόμη τώρα βλέποντες μὲ μάτια διακρυσμένα
ὑποψηφίων μούτσουνα 'στοὺς τοίχους κολλημένα,
ὁποῦ πολλὰς ὀδύνησας μᾶς φέρνουν ἀνημπνήσεις
καὶ τόσας σηγανήσεις.

—

Ἀκόμη τώρα βλέποντες τοσούτους κολλημένους
ἀνορθωτὰς τοῦ γένους,
καὶ λέγοντες καθ' ἑαυτοὺς κρῖμα ποὺ κι' ἐκεῖνοι
ἔχουν ἀπέξω μείνει.

—

Τουρκικώτατον χιμαίρι
φορτώντες κατά κόρη
κ'γνώστων μας ρητόρων.

—

Και πάντας τους ἐχθρούς ἡμῶν
ἀφήνοντες ἐλάφους
εἰς νέους μας θριάμβους.

—

Ξεχάσαντες παλήματα.
μὰ καὶ μακρὰς παθήσεις
μὲ διαφόρους φύσεις.

—

Καὶ δώσαντες μαθήματα
πολιτικῆς συνέσεως
ἀπὸ κράτος τοῦ Ταμέσεως.

—

Μεγάλην πατριωτικὴν τελέσαντες θυσίαν.
κι'ἀπὸ τὴν ὑγραίαν
πολλῶν τῆς μύτης βλέποντες ὡς εἶδος κλεινότατα,
κι'ἀναδιοργανώσεως παίζοντες ὀργανέτα.

—

Οὐκοῦν καὶ ξένους κατ'αὐτὰς
προσμένοντες μεγάλους
τῆς χώρας διοργωτάς,
καὶ φίλους Ἀγγλογάλλους.

—

Παρὰ τὸ Στέμμα βλέποντες ροκαλιόρων νέον
καὶ φύλακα περίκλυτον.
κι'ὀνειρευόμενοι μ'αὐτὸν
πομπὰς Παναθηναίων.

—

Τὸν φίλον δοξάζοντες χαμαρινῆς εὐδίας,
ἐπισκοποῦντες μὲ σπουδὴν τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος,
ἀλλ'ὅμως καὶ τὸν Ὑπουργὸν ὁρῶντες τῆς Παιδείας
φέροντα στὴν Ἀκρόπολιν τὸν πέπλον τῆς Παλλάδος.

—

Κι'ἐπίσω του σὰν κόρακι
κι'ἀρχαίοις κανηφόροις
δικόροσις δασκάλοις.
ποῦ τῆς Παιδείας τῆς σοφῆς
συγγραμματοῦν τῆς σκάλας
περίλυποι καὶ κατηφεῖς.

—

Οὐκοῦν μὰς στ'ἄλλα τὰ πολλὰ
ὁρῶντες τὸν Κορομηλᾶ
ὡς εἶδος πέπλου νὰ κρατῇ μὲ τόσον σεβασμὸν
νέον τῆς Ἀνορθώσεως προϋπολογισμόν.

—

Ἀκούοντες ἀγγελικῶν λαρύγγων μελῳδίαν
ψάλλόντων πῶς ἡ πίστις μας ἀκμαία βασιλεύει.
καὶ νέον ἀντικρύζοντες περίτεχνον Ψευδέκαν
μέγα τῆς Ἀνορθώσεως ἄγγελμα νὰ σαλεύῃ,
ὅπου κι'ἀπὸ τὸ Σούνιον νὰ βλέπουν ὁδοιπόροι
τὴν περικεφαλαίαν της καὶ τὸ χρυσοῦν της δόρυ.

—

Τὴν πάλαι κατορύξαντες
λατρείαν τῶν εἰδώλων.
κι'εἰς κρύπτας λήθης κρύψαντες
τριάδα πρωτοπάλλων.

—

Καὶ Κύρβεσιν κι'Ἐλαιῶν
ἀρέντες φαγωσύτκα.
καὶ Προμηθέων παλαιῶν
σπαράξαντες σωστικᾶ.

—

Ἐξαίροντες καὶ σήμερον εἰς γλῶσσαν καθαρεύουσαν
τὰς ἐπαοιδὰς τὰς κλεινὰς καὶ τὴν κλεινὴν πριστενουσαν
δι'ἣσαν αὐτοπάρεσιν ἐπέδειξαν καὶ πάλιν
ἐπὶ τῶν δαιμονίων τῶν κακῶν τὴν δαιμονίαν πάλην.

—

Ἐπὶ κρότων ἀτυχῶν ἀκούσαντες μουρμούρικες
βαλόντες λόγους παλαιοὺς
περὶ ἐποχῆς τῆς εὐκλεοῦς
καὶ τῆς Ἑλλάδος πρωτοκόλλα μισὰ σὲ σκλαμεύρικες.

—

Βλέποντες σὰν Λιλιπούδες ἀνορθωτὰς δυστυχοὺς
καὶ γίγαντας θελήσεως.
καὶ ξεκολλῶντες κατ'αὐτὰς ὁπόσως ἀπὸ τοίχους
μοῦσμα τῆς πεισακτικῆσεως.

—

Ἀκαδασκτεμμὲς ἀστοὺς Κορφοὺς νὰ πέφτουν πιστολαῖς
κι'ἐξορκισθέντες δι'αὐτὸ τὸ καζὶ τῆς Κερκύρας.
ὁπόμεῖς ὑπενθύμισε τῆς δόξκις τῆς παλιᾶς
καὶ τοὺς ἀρειμανίους μας ἐκείνους χρακπῆρες.

—

Βλέποντες πῶς κι'οἱ Κορφιάτες
νοιώθουν μέσα των καμίνι.
κι'ἔχουν σήμερα κι'ἐκεῖνοι
τῆς κουμπούρκις των γεμάτκες.

—

Βλέποντες οἱ Κερκυραῖοι πῶς μᾶς κάνουν ντεβατούρα
καὶ μᾶς σκάζουν μὲ κουμπούρια.
ποῦ κανένας νοῦς ἀκόμη δὲν'μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ
πῶς ἀγρίεψαν κι'αὐτοί...
φαντασθέντες καὶ τὸν Κύντε μὲ κουμπούρια δρὸ στὸ μέση
καὶ γαρύφαλλο στ'αὐτί.

—

Φαντασθέντες πῶς κι'ἐκεῖνος, ποὺ νικᾷ γόνος εὐγενῶν,
σ'ἐκλογῆς μελλούσης σάλους εἶναι λίαν πιθανὸν
ἀρειμάνιος νὰ γίνῃ ποῦ νησιῶ πκλήκαρᾶς
καὶ στῆς Σπικνάδες μισὰ νὰ γυρίζῃ κουμπουρᾶς.

—

Φαντασθέντες πῶς κι'ὁ Κύντες, ποῦ μᾶς κάνει τὸν καρύ,
μετ'ὀλίγον εἰμπορεῖ
μιὰ χαρὰ νὰ παραστήσῃ καὶ τὸν Ράπκ καὶ τὸ Κάδρκ.
καὶ κουμπούρκα νὰ γεμίζῃ ποῦ παρασκουμπάζουν ἄθεκα.

—

Πέρνοντες κι'ἅμαξ φωτιὰ
κι'ἔχοντες δουλειᾶς μὲ φοῦντκις.
καὶ τοῦ Ράλλα τὴν στακτιὰ
τὴν μεπούμπλικ'ἀλυκρυθῶντες.

—

Χαιρετῶντες μὲ γαλήνην
μίαν νέαν πολιτείαν
τῆς φιλίᾶς τῆς ἐξαίρετου.

—

Πλὴν μουρίσκιντες κι'ἐκείνην
τὴν χρυσῆν δημοκρατίαν
τοῦ κυρίου Φιλαρέτου.

—

Συμμαυρίσκιντες κι'ἐγκρίτους
καὶ πολλοὺς ἀνεξαρτήτους.
φυτοτρώκτκι.μορεωφάγους.
ὄλχιως σὰν Ἑλλήνων παιδες
νὰ κτυπιοῦμε τενεκέδες
καὶ κουδούνκις ἀπὸ τράγους.

—

Βλέποντες πῶς ἰσυχάζει
καθεμιὰ πκλὴκ ρομφαία...
ψήφους δώσαντες γιὰ χαῖ
καὶ'στὴν Ράλλην τὸν βαρέα.

—

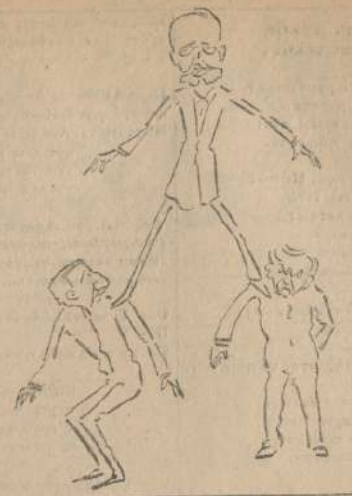

Ἀκούοντες κηρύγματα
μέλλοντος σωτηρίου.
καὶ κουνουπιῶν σφυρίγματα
μεσούντος Δεκεμβρίου.

—

Μαθόντες ὅτι σφρονοῦσι πολλαὶς ἐπιδημίαις.
μὲ καὶ διάφορους κλοπὰς καὶ τόσκις βουλιμίαις.
μαθόντες πῶς κι'ὁ Κρητικὸς ἔπεσε'στὸ ἀρεβόπι.
πλὴν καὶ πολλοὶ κατέπεσαν δεινῶς ὑφιλευσινίζοντες.

—

Μαθόντες ὅτι κίνδυνος δὲν εἶναι κι'ἐδῶ πέρκ
γιὰ τὴν βρωμοχολέρκ.
καὶ τῆς γελάσκς κάθολον κακοὶς δὲ μὴ φοβῆται.
καθὼσκι τὴν Ἀνόρθωσιν κι'αὐτὴ τὴν αὐλκὲ εἶται.

—

Ἐπὶν ἀστέρκ μας θαρροῦντες
καὶ πρὸς ταύτην τὴν κορίκν
στρέφοντες ψυχροὶ τὰ νῶτα.

—

Καὶ γ'λεντζέδες τιμοῦντες.
ὁποῦ πᾶν'στὴν Ἑσπερίκν
καὶ περνοῦν ζωὴ καὶ κέφι.

—

Μές'στὴν πεινα μας ζητοῦντες γιὰ τὴν ζωὲς ρεπόκι
καὶ τελέσαντες γενναίκς τῶν γαστέρων μας θυσίκς.
πλὴν μαθόντες πῶς κι'ὁ Κύντες ἐσουνούπκι κατκρᾶνει
γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τῆς Δικλῆς τὰς ἐργκσίκς.

—

Βλέποντες πῶς διυλίζει
τῶν γκπόρων της τὰ λύγκ
τῆς Κερκύρκς ἡ δικαστκ.

—

Κι'ἔξω τῆς Δικλῆς φαλλίζει
στεῖρκ δὲς τὸν Κύντε.τζύγκκ.
πῶς σ'ἀκολουθεῖ πιστῶς

Βλέποντες ἐκτὸς βουλῆς
καὶ πολλοὺς φιλελευθέρους.
κι'ἄλλους ἔνδρκς προσηλεῖς.
καὶ τοὺς δρὸ τοὺς συμπεθέρους.

—

Στρωνίζοντες μὲ τυμπακμάκκκ.πκιδιᾶ.τοὺς φλόκκους.
κι'ἄλλους βλέποντες ἀντ'ἄλλων
στομωθέντων πκπκγάλων
μέσα'στῆς Δικλῆς τοὺς θώκκους.

—

Βλέποντες ἀντὶ γνωστῶν
καὶ πατέρων σεβκστῶν
ἄλλους σκοτελῶς ἀγνώστους.
κρύους.χλκιαρούς.ἀνόστους.

—

Νοσταλγοῦντες τὰ παλκιά.
νοσταλγοῦντες τὴν Ἑλλκδ.
νοσταλγοῦντες τὸ Κορδόνι.
τὸ μαδέρι.τὸ καδρόνι.

—

Βλέποντες τὸν Χαρκόπκ.ποῦ παρέδες θὰ μοιράσῃ.
ζημιὲς καὶ τὸν Κκτρίδκν θεωροῦντες τὸν Θκνάσῃ.
μὴ γνωρίζοντες ἀκόμη ποῖος νομίζεται πρὸ γέρος
γιὰ νὰ σκούσῃ.ἐλευθέρως
ποιὸς ἀπὸ τοὺς δρὸ τὸν πρέπει ν'ἀνεβῇ'στὴν Προεδρεία
καὶ νὰ τὸν χειροκροτήσουν τῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖα.

—

Ἄσμκ μελποντες λιγύ.
γιὰ δρὸ γέροντας ἐν δρόκσει
κι'ὀργκσμῷ φιλελευθέρῳ.

—

Λέγοντες'στὸν Πκνκγῆ.
λέγοντες καὶ'στὸν Θκνάση
τὸ γνωστὸν μκς.ξύσου γέρο.

—

Ἐξακολουθεῖ τὸ μέλος μὲ συνέχειαν καὶ τέλος.

Οὐκοῦν ρίπτοντες πρὸς ἄλλους ψήφων περισσεύματα
ἐκτεθέντας ἀπροσέκτως σὲ μεγάλα ρεύματα,
μὲ λαχτάρα καὶ διπλὸ κοπτεροῦντες καρδιοκτύπι
Δίπλης νέας τελετὰς γιὰ νὰ μὴ μας τρώῃ λύπη.

Μελετῶντες καὶ μαντεῖσις καθεμιᾶς κυρᾶς Μαντοῦς
ὅτ' οἱ μείναντες ἀπέξω θὰ φωτίσουν τοὺς ἐντός,
βλέποντες φιλοδοξίες ἐφημέρους καὶ ματαίας
πούνκι μοναχὰ γιὰ κλόμμα,
πλὴν ἐγκύπτοντες συνάμα
καὶ σ' αὐτὰς τὰς διατάξεις τὰς ἀναθεωρητέας.

Δεῦτε λοιπὸν ἁπλώσωμεν καὶ πάλιν τὴν ἀρίδα μας
σὲν πρῶτα. Περικλῆ κουτέ,
κι' οἱ ξένοι διοργανωταὶ
ἂς βγάλουνε τὸν σβέρκο τους νὰ φτειάξουντὴν πατρίδα μας.

Ἂς κρεμασθοῦμε, Περικλῆ, σὲ μιὰ Δίπλη δευτέρα
ποῦ μέσα της δὲν φαίνονται παλαίμαχοι γνωστοί,
κι' ἂς λέγωμε πῶς τιθανὸν νὰ γίνουν κι' ἐδῶ πέρα
τῆς πάλαι Σεμιράμιδος οἱ κρῆ οἱ κρεμαστοί.

Ἂς ἀφήσωμε τοὺς Τούρκους νὰ μᾶς λενιγιαχνίς ὁλοτρύ,
κι' ἂς δεχθοῦμε τὸν Ἀντεῦ.
Γιάλλα διοργανωτή,
ποῦ θὰ κάνῃ κάτι τί.

Ἂς δεχθοῦμε καὶ τὸν Ἄγγλο κλάδους φέροντες φοινίκων,
τοῦτος ἔρχετ' ἐδῶ πέρα
μέσ' ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρρα
ν' ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα καὶ Μοιρῶν καὶ Νεοσίκων.

Πατρίδα μου στήκω
μὲ νεῦρα, μὲ φόρα,
κι' ὡρίμασε τώρα
γιὰ πένα τὸ σῦκο.

Θαλίας ἡμέρα...
πατρίδα μου χαίρε
πὲρ μᾶρε, πὲρ τέρε.

Πατρὶς εὐδοκιμοῦσα,
γελῶσα λησμονεῖ
τὴν κάθε πληγήν.
χαιρέτ' ἀλλαγήν
σὲ πόντον καὶ γῆν.

Χαιρέτα τοὺς ἀνορθωτὰς
τοῦ πεπτωκότος γένους,
χαιρέτα τοὺς ὀργκωτὰς
τοὺς ντόπιους καὶ τοὺς ξένους.

χαιρέτα καὶ τὸν Κόντε μακ, ἐρχόμενον ἐν γνώσει
τὸ κύμα τὸ πυλύσκαβο ν' ἀναδιοργανώσῃ.

Π.— Ἂς ἔλθουν Γάλλοι, Φασουλῆ, καὶ φίλοι μας Ἐγγλέζοι,
ἐμὲ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι μὲ πιάνει στενοχώρια,
τὸ τρομερόν της ὄνομα τὸ στῆθος μου πιέζει,
καὶ φεύγω τοὺς ἀνορθωτὰς καὶ πέρα μόνος χώρια.

Φ.— Καλὰ τὰ λές, βρὲ Περικλῆ, μὲ τὸν μεγάλο μύτο,
κι' ἐγὼ μὲ τὴν Ἀνόρθωσι μελαγχολῶ καὶ πλήττω.
Ἐμεῖς οἱ Νεοέλληνες δὲν εἴμεστε γιὰ τέτοια.
ἐμεῖς καλὰ καθόμαστε μὲ τὰ παλιὰ Ντοβλέτια,
κι' ὅπως καλὰ καθόμενος κι' ἡ καλὰ γυρεύει
ὁ διάβολος τοῦ τέταρτου τὸν κουκιὰ τοῦ μαγειρεύει.

Π.— Ἀκούω τὴν Ἀνόρθωσι καὶ φεύγω, μπεχλιβάνη,
καθὼς ὁ γέρο ὀξέβολος σὰν μυριοθῇ λιβάνι.
Μὲ τούτη τὴν Ἀνόρθωσι κυττάζω μόνον ἀμέτα
αὐτακτούκια φρικιά,
κι' ἄλλα τσιαῦτα τραγιὰ
γιὰ τραγῳδίαις θέματα.

Ἀνόρθωσις ἐδῶ κι' ἐκεῖ γραπτὴ καὶ διὰ γλώσσης,
στενοχωροῦμαι, πνίγομαι μ' αὐτὰς τὰς ἀνορθώσεις,
καὶ σὰν κατσίκα μοῦρχεται καὶ τράγος νὰ βελάσω...
κάνε μου κᾶτι Φασουλῆ γιὰ νὰ χαμογελάσω.

Φ.— Τί νὰ σοῦ κάνω, φουκαρᾶ;
Π.— Ξέρω κι' ἐγὼ, γαλντοῦπα...
ἔλοι μὲ τὴν Ἀνόρθωσι μᾶς ἔγιναν κουνοῦπι.

Βοήθεια φίλοι συγγενεῖς,
τὸ χέρι της μὲ πνίγει,
κι' ἀμείλικτος σὰν Ἐρινὺς
με στρώνει στὸ κυνῆγι.

Φ.— Τὴν Ἀνόρθωσιν μισῶ φρικιῶ νὰ τὴν ἀκούσω...
μὰ σὲν χάρις μὲ κυττᾷς...
νέον ἄνδρα κατ' αὐτὰς
δέξου καὶ τὸν Μονοκρούσο.

Π.— Τὴν Ἀνόρθωσιν κάμνει κάνε μὲ νὰ τὴν θελήσω,
στὴν Ἀνόρθωσιν κι' ἐμένα κάνε με νὰ προσκολήσω.
Πείσετέ με καὶ μ' ἐκείνην πῶς οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
σχεδιαμαχῶν θὰ στρώνουν σὲ παντοίους καφενεδες.
Πέστε μου πῶς καὶ μὲ τοῦτο θ' ἀφθονῶν οἱ φαμφαρόνοι,
πέστε μου πῶς καὶ μὲ τοῦτο θ' ἔχω μπάμπα στὴν Κορώνη.

Πείσετέ με καὶ μὲ τοῦτο πῶς θ' ἁπλώνω τραχανᾶ
καὶ μ' αὐτὴν πῶς θὰ νομίζω τὰ δημόσια κοινά.
Πέστε μου πῶς καὶ μὲ τοῦτο θὰ κλωτσᾶ θεσμοὺς καὶ νόμους
καὶ σὰν θέλω καὶ μ' ἀρέσει θὰ γκαρίζω μὲς στοὺς δρόμους.

Πέστε μου πῶς καὶ μ' ἐκείνην ὅλα θὰ συχωρεθοῦν,
πέστε μου στὰς διατάξεις ποῦ θ' ἀναθεωρηθοῦν,
ὅτι μετ' ἐμὲ τῶν πρώτων θὰ γραφῇ συμπατριώτας,
καὶ διάταξις σορῇ, γαλδανίζουσα τὰ πλήθη,
ὄγιεν πῶς μπορεῖ κανένας νὰ σουρώνῃ πότε πότε
μόνον ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὰ πάτρια μας ἤθη.

Πέστε μου πῶς καὶ μ' ἐκείνην θ' ἀποκλείουν ὅπως πρώτα
τῶν Ρωμηῶν τὰ καθεστῶτα.
κι' ἔτσι μόνον εἰμπορῶ νὰ τῆς βγάλω τὸ κεφάλι
τότε μόνον θὰ μ' ἄρεσῃ,
ἄλλως σίγουρα τὴν στέλλω
γιὰ τὸν διάβολο πεσκέσι.

Φ.— Ἔτσι, Περικλῆ, κι' ἐγὼ κάπως θὰ τὴν ἀγαπήσω...
Π.— Καὶ νὰ δέξου ματσούκια, τρελὲ ἐμπρὸς καὶ πρὶν ὀπίσω.

Καὶ καημόσους ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγλίζεις.

Ἄβριον στὸν Παχνοπὸν
τέρψις πάντων καὶ πασῶν,
τῆς Φωκᾶ κυττάξετε πρώτης, ποῦ πετᾷ ψυχὴ καὶ νοῦς
μὲ τὰ μάγια τῆς φωνῆς της στὸν Μουσῶν τοὺς οὐρανούς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΗΣ

Ἕκτον κ' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑνιακόσα ἑβδομήντα δέκα
κι' ἄλλα τὰ σατιρά πελέκα

Δεκαέξη Δεκεμβρίου,
μεσημβρίας γνωστοῦ θρύλου.

Χίλια κι' ἑκατὸν σαράντα μὰ τριάδι στὸ κι δέκα.
νέο δυνατὸ βρισίδι στὴν Κυρὰ τὴν ζευζέκα.

Ὁ «Ρωμηὸς», ἐπισταμένος τὴν κατάστασιν ἰδών,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν.
μόνο πῆγε παραπάνω, αὔξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

Στὴν Εὐρώπη βρισιὲς τοῦ ξυλένιου κασίδη.

Φ.— Ἐσύ, κυρὰ λεγάμενη, κυρὰ πολιτισμένη
κι' αἱματοποτισμένη,
Ἐσύ, κυρὰ πολιτική,
πολυτρόπη μαμόλα,
κυρᾶτσα διπλωματική
καὶ πρώτη κουστουμόλα.

Ἐσύ, κυρὰ Χριστιανή, ποῦ σκίβεις στὸ Κορᾶνι,
κι' αἷμα ζητεῖς Χριστιανῶν τοὺς θρόνους σου νὰ ράνῃ,
ποῦ δὲν σὲ θέλιθουν στενοχωρεῖ
καὶ δὲν ἀλλάζεις μιὰ στιγμὴ
τὸν τακτικὸ χαβᾶ σου.

Μὰ γιὰ συμφέροντα μιλᾷς
καὶ γιὰ συμφέροντα σφαλᾷς
ταύτην καὶ τὰ στραβά σου.

Σὺ σκέπη τῶν Χριστιανῶν,
ὅτου σὲ σκλαβῶσι ἀρχῶν
τῆς αἱματοχυσίας
καθάνιες ἀρχαίας,
καὶ κάνεις τὴν ἀνάξιαν μπισκαμηλίρα,
καὶ ξένιαστα ξαπώστεσι σὲ κλίκκινη πυρρίχα.

Ἐσύ με τὴς Κυρώνας σου καὶ τῆς δημοκρατίας σου,
ποῦ μὲ στικιὰ σὲ πτώματα σὰν ὄρνια τριγυρνᾷς,
ἐσύ μὲ τὰ σπαθοφόντα καὶ τῆς διπλωματίας σου,
ποῦ μιὰ φορὰ νὰ τρέξ' ἀκούῃ καὶ ἄλλα νὰ ξαγνᾷς.

Ἐσὺ μὲ τόσους Βασιλεῖς καὶ τόσους Βκασιλίσκους,
ἐσὺ μὲ τόσους Καίσαρας καὶ πρώτους Ἰμπεράτορας,
ὁποῦ δὲν δίνουν δεξὶ λαφτὰ γιὰ τῶν φτωχῶν τοὺς δίσκους,
ἀλλὰ καυχῶνται γιὰ παλιοὺς θεοσεβεῖς προπάτορας.

Ἐσύ, σοῦ μὲ τὰ στόματα θεοσεβῶν Καισάρων
ἄσεμνοθεόπνευστος λαλεῖς,
καὶ θάνατον ἐπαπειλεῖς
σὲ στρατιὰς ἑκατόμμυρων.

Ἐσύ, κυρὰ καθολική, δικαιοτυρομένη,
τρελλὴ μπετομπουνουμένη,
ποῦ σήμερα δὲν σκιάζεσαι στὴν δύναμι τοῦ Πάπα,
μὰ τοῦ πατεῖς τὴν κάπα.

Ἐσύ, ποῦ Πάπα σου δὲν θαρρεῖς
μονάχα τὸν Σουλτάνο,
κι' αὐχεῖς σὰν πρὶν δὲν κατεβεῖς
ἀπὸ τὸ Βατικάνο.

Ἐσὺ μιὰς νέας πίστεως φανατισμένη θρῆσκα,
ποῦ μόνο γιὰ τὸν Μαμμωνᾶ
ἔρθηκαι στὸν σεσνὲ
κι' ἀνέβεις σὰν τὴν Ἴσα.

Φρένα μὲ τὰ χαπαντιά,
χαμηλοβλαστοῦσα νύφη,
πολλαῖς πονηδυντιὰ
μὲ τὸν Τσῆρο τὸν ἐφίφη.

Σύ, ποῦ γρέν σὲ δεσμεύουν
μὲ λόγους ὑποτιλεῖς,
κι' ἔσα δὲν σοῦ χρησιμεύουν
ζλὲ τὰ μοτζοπουλεῖς.

—

Σύ, κυρὰ ποῦ κατακάμπεις μέσα στὰ δικαστικά σου,
ποῦ ζητεῖς κρεάτων λίτρες,
κι' ἐπιτηδειάς μετρήτρες
προμηθεύουν σ' ἕνα κι' ἄλλον τὰ πολιτισιερικά σου.

—

Σύ, κυρὰ ποῦ σοῦ γαμίζει κάθε τόσο τὸ καμάρι
πότε τοῦτος, πότ' ἐκεῖνος,
σύ, ποῦ τρῶς σὰν Οὐγγολίνος
τὸ κεφάλι τοῦ Ρουτζερη.

—

Σύ, ποῦ σήμερα δικοτρῶς
καὶ τὸν Πάπα ἀπὸ τὰ γένεια,
καὶ τὰς φρένας τὰς πιστὰς
στρέφεις στοῦ χρυσοῦ τὴν ἔννοια.

—

Σύ, κυρὰ περιγελάστρα
κι' ἀπάνης εἰκονοκλάστρα,
ποῦ λατρεύεις χρόνο χρόνο
τὸ χρυσὸ μοσχάρι μόνο.

—

Σύ, ποῦ γδέρνεις σὰν Μαρσύας
τὸν καϋμένο τὸν ἐργάτη,
σύ, ποῦ θέλεις προστασίαν
κι' ὅμως κάνεις τὸν προστάτη.

—

Σύ, κοκώνα λουσκουσοῦρα,
ζόκνο προσκυνητό,
πυξίχες χέλι θυνατό
καὶ μεγάλη ζαπισοῦρα.

—

Σύ, ποῦ ἐγκάινεις κάθε τόσο μὲ καινούρια ντουαλέττα,
καὶ γεννᾷς ἀνηρχικούς
καὶ φονεῖς δικαστικούς,
μπομπικς, δίκοπα στιλέττα.

—

Σύ, ποῦ κύσμους ξεμυαλίζεις
καὶ σὲ μαρμαρα σκαλίζεις
κάτασπρη τὴν Ἀευθερίᾳ.

—

Ὅμως τὴν γελοῦν σφιχτὰ
καὶ τὴν ρίχνουν κατὰ γῆς
σκλάβων σίδερα βαρειά.

—

Σύ, κυρὰ τῆς Ἐπιστήμης, ὁποῦ δὲν πιστεύεις δίχως
μήτε σὲ Θεό κανέναν, μήτε κι' ὅπαρξιν διαβόλου,
καὶ τὸ χέρι σου τὸ δεξὶ
δείχνει κόκκινο φεγγάρι,
καὶ σκεπάζεις μὲ στακτὴ
ἕνα κι' ἄλλον μακελλάρη.

—

Σύ, κυρὰ ποῦ λάκκους σκάβεις
κι' ἀλυτρώτων πόθους θάβεις,
σύ, ποῦ μήτε κοκκινίζεις
σ' αἵματα λαῶν καὶ θρόνους,
καὶ μονάχη κιτρινίζεις
σὰν χαλάσῃς τοὺς Κιτρίνους.

—

Ἐσύ, κυρὰ ποῦ στὴν καιρὸ τῆς ὅλης τὸν ατιμώδη
μόνο γιὰ δάκτυλίδες,
καὶ περτσες κάτω καὶ φιλιές
τοῦ καθενὸς χαμάλιμπαση τὸ ντιλικάτο πόδι.

—

Ἐσύ, κυρὰ ποῦ γίνεσαι σκουπίδι καὶ κουρέλι
καὶ δηλοῦ δὲν σὲ μέλει,
ποῦ κι' ὁ Κερὶμ ἀνέχεσαι νὰ σὲ χλιστρᾷ σὰν φρύαλο
φτάνει νὰ γλείφῃς μονιχὰ κανένα παλληκαράκο.

—

Σ' ἐκείνους τοὺς παλιοὺς καιροὺς δὲν ἤσουν ὅπως τώρα
τοῦλαχιστον ἔφαινεσο μεγάλη στοχαρόρα,
κι' ἐσκίνεσο πῶς πολεμεῖς
κατὰ τῶν ἀλλοφύλων
φρουρὸς καὶ φύλαξ τῆς πύλης
τῶν ἱερῶν ἀσυλίων.

—

Καὶ σήμερα μεγαλαυχεῖς στὸν ἅπαντον αἰῶνα
ἐλέῳ μόνον τοῦ Θεοῦ πῶς ἔχεις τὴν Κορῶνα,
μὰ δὲν νομίζεις ὡς σεπτοὺς
κανὸ στοὺς νόμους τοὺς γραπτοὺς
κι' ἐκείνους τοὺς ἀγράφους.

—

Καὶ σήμερα γονυκλινὴς
σὲ θεῖους τύπους προσκυνεῖς
τῶν Σκλαβίνων τάφους.

—

Τώρα σπασμὲν' ἡ λύρα σου
τὰ μεγαλεῖα κλαίει
τῶν παλαιῶν λαβάρων.

—

Κι' ἡ κραταιὰ πορφύρα σου
ἁπλώνεται σὲ κλέη
καὶ τρόπαια βαρβάρων.

—

Ἐξέχασες τὴν ἀνθρωπιά,
κήτε θυμᾶσαι τώρα πιὰ
θρασυδεῖς Ναυαρίνων.

—

Τώρα κακιὰ λαῶν φωνὴ
τοὺς θαμιαστὰς δὲν συγκινεῖ
τῶν πάλαι Σκλαβίνων.

—

Ἐσύ, ποῦ βάρος βρυτερὸν ἀρμάτων σὲ δακύνει
κι' ἐν τούτοις κατανοεῖσαι, κυρὰ γιὰ τὴν Εἰρήνη,
καὶ σὲ Συνεδρια γι' αὐτὴν συνέρχεσαι μεγάλα
μὲ πένα καὶ μὲ σπάθα.

—

Σύ, ποῦ κρατεῖς ἐλιᾶς κλαδὶ σὰν Νῶε περιστέρι
καὶ δίκοπο μαχαίρι,
ποῦ τοὺς δεσπότας τοὺς ὠμοὺς
δοξάζεις καὶ λαμπρύνεις,
καὶ θυσιάζεις σὲ δικαίους
αἱματοχαρὲ Εἰρήνες.

—

Ἐσύ, ποῦ κατορθίγεσαι σὰν ἀσέβαστο κακίνι,
κι' ἔξω τῶν Συνεδρίων σου φιλάμπελος Εἰρήνη
κυττάζει πῶς τσαμπέλια της κόψαι καταπλώνει,
καὶ μὲ τὸ δοῦ τὸ χέρια της σὲ κατηφοκαλόνει.

—

Σὺ στὰς ὡρέρας τὰς πεζὰς
διορθωμένης νότας
τῶν λαῶν ἀπομυζᾷς
αἱμοβόρας ἰδρῶτας,
καὶ λές πῶς γιὰ συμφέροντα τοὺς λρώτες στὸ πυθάρι
καὶ τοὺς φορτώνεις δάρη.

—

Ἐσύ, ποῦ χαϊλιδώνεσαι στοὺς ἀδυνάτους τρίζεις,
ἐσύ, νηφίτσα μόμολα, φώκια καὶ κουκουδάκια,
ὅπου μὲ τσιακωγύρτσικα ταγάρι τριγυρίζεις
καὶ Λουκουλλείων τραπεζῶν μαζέσεις ἀποφάγια.

—

Ἐλευθερία σήμερα κι' ἴσοτης κι' ἀδελφότης,
κι' ἄλλα μὲ γάλα σκιβόλικα τῆς ἐποχῆς τῆς πιώτης.
ὅταν ἐσὺ τὰ καλκάδες
γίνοντσι λέξεις ἄγδες,
καὶ λόγια συχαμὸ
καὶ μούντζες καὶ ὁμοιά.

Ἔξαψις ὀρῶ ξυλίνων πατριωτῶν Ἑλλήνων.

Π.— Μὲ δὲν μοῦ λιὲς δρὲ Φασουλῆ,
σὲ ποιὰ κυρὰ μιλᾷς
μὲ τόσο πάθος καὶ χολή;

Φ.— Μὰν εἶσαι μπουντζάλας.

Εὐρώπα τοῦτα λέγεται, κι' ἂν τὰς μιλεῖ χυδαῖα
εἶν' ἕνα φάσμ' ἀπρόσωπον κι' ἀφηρημέν' ἰδέα.

Π.— Ἐσούρωσαν τὰ φρύδια σου,
δὲν εἶσαι στὰ καλά σου,
καὶ πᾶφε τὰ δρισίδια σου
μὴν εὕρῃς τὸν μπελᾶ σου.

—

Γι' αὐτὸ τὴν τρανὴ κυρὰ
τρομάσαι μὴ δικεδίζῃς,
μὲ τὴν Εὐρώπη μασκαρᾶ
δὲν πρέπει νὰ τὰ βάζῃς.

—

Φ.— Ἐγὼ δὲν δρίζω πρόσωπα μήτε τρέμῃς φαφαρούνο.
Ἐδῶ δρίζω μόνο.

—

Π.— Ἔχ' ἡ κυρὰ πῶς ἐνεργεῖ
καὶ τὰ χαρτιὰ της ἔστα,
καὶ δόσε τύπο στὴν ὀργὴ
καὶ τὸ θυμό σου βάστα.

—

Φ.— Χωρὶς καθόλου νὰ ντραπῶ
σήμερα πιὰ θὰ τῆς τὰ πῶ
καὶ μὲ τὸ παρακάτω
ὡς ποῦ νὰ ξεθυμάνω.

—

Ὅσα μέσα σὲ πορφύρας
ποῦ κωλιζόνται χαμαλὰ...
Πέλο ἔλιπω πῶς τὸ πῆρες
τὸ χερουβεὶκ ψηλά.

—

Φ.— Δώσετε μου τσιριγκάτο
νὰ τῆς πῶ κι' αὐτὸ καὶ τάλλα,
τάκτι μου κι' ἐγὼ θὰ βγάλω.

—

Ἄφιστε με Περικλέτο,
νὰ τὴν δρίσω τὴν μακριάρα,
τὴν Μακρόρα τὴν ταγιούρα.

—

Π.— Βρίζε την σὰν δὲν ἀκρείσαι,
προπετῶς ἐμπρός της στάσου,
κι' ἄρχισε μὲ τὰ σωστά σου
νὰ τὴν διπλοκατρεφέσαι.

—

Μὰ κι' ἐγὼ μαζί σου τώρα
μὲ φωνὴ σὰν τὸν Καρόλζο
τραγουδῶ τὴν Μακταιρόρα
καὶ πατάκιορα τὴν λούζω.

Φ.— Βρίσε την καὶ σύ, χελέ.
Θύμωσε καὶ σὺ μαζί της,
κι' ἔλα πάρτην στὸ μεζέ
γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης.

—

Π.— Ὄρσε κυρὰ μας λατρευτή,
προστάτις μας μεγάλη,
τοῦ νὰ σοῦ 'πῇ παπᾶς στ' αὐτί
καὶ Πάπας στὸ κεφάλι.

—

Δέξου μεγαλυνάρια κι'ἔμορ τοῦ φιλορώσου...
ὅρσε'στὰ μεγαλεῖα σου καὶ'στοὺς πολιτισμούς σου.
Ὅρσε καὶ σὲ μπακαλόηδες πολιτικοὺς κι'ἐμπόρους.
ποὺ κάθε μία λέξις των δὲν εἶναι παρὰ ὑφάκια.
νὰ καὶ'στοὺς δημοκράτας σου,νὰ καὶ στοὺς σκηπτροφόρους.
ποῦ γιὰ τὰ μάτια μοναχὰ φοροῦν ἀκόμη Στέμμα.

Ἡ λόγχαις ἡ χαλύβδιναις σε πόνους ἀκονίζονται
λαῶν,ποῦ θρασανίζονται.
κι'ἐκεῖνα τὰ κανόνια σου,ποὺ φέγγουνε προμάχοις.
ἀντιλαλοῦν βροντόφωνα τοῦ κόσμου τῆς κατάκρας.

Ἐσύ.Σκλάχτο τῶν ἐρμάτων.
ξεμαυλίστρα τῶν σκιαμάχτων.
ξεμαυλίστρα τῶν ψυχῶν.
τρῶγε τῆς μικρᾶις μερίδες.
κι'ἀπὸ κρέατα φτωχῶν
μόδε δυνάτας λυρίδες.

Ἀστραφε,κυρά. καὶ πάλι καὶ μονάχη σου θεμέλιο,
ἂς γενοῦν μὲ μπόμπαις στάχτη καθενὸς μικροῦ τὰ δίκηα.
καὶ χαλύβδωνε τὰ φύλλα τῆς πονηρικῆς κεφάλης σου.
ποὺ μεγάλων συμφερόντων τὰ κατάφεργαν σπουλήγκι.

Ἐμπροστά σου γόνυ κλίνει.
κι'ἔξυμνῶ καὶ μεγαλύνω
τὴν βροντή.τὴν ἀστραπή σου.

Ὦ κυρία φιρτουνᾶ.
δέξου κι'ἀπ'μενα φτωῦ.
κι'ἄϊντε τώρα ξεκαμάτε.

Μέσα'στ'ἄλλα ξαφνικὰ καὶ τὰ κυριαρχικά.

Φ.—Ὅρσε,παλιομπακάλικο κι'Ἑβραίικο παζάρι.
ὅπου καθένας ἔρχεται νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ.
ὅρσε.παλιομπακάλικο μὲ κεθενιὰ πρωμάτερα.
ποῦ κόσμος χάπει τώρα σου μὲ λιμασμένα μάτια.

Πούλησε κάθε φόρεμα ποῦ δὲν ξαναφορεμένο...
κι'ὁ Φασουλῆς κλωμπότσιαις καὶ Φέσσαις θὰ γενῇ
ὅπου μὲ τόση συγκοπὴ καὶ ρύθμ κατασεμένοι
καὶ τὸν χυμὸ τοῦ σκρυλιοῦ καὶ τὴν ὑπομονή.

Ἐσύ.κυρά.ποὺ σ'ἐτιμοῦ
γιὰ τὶς Εἰρήνες σὺν κεφαλὶ
καποῦ δὲν ἄρκεις χυμό.

Ὦ σύμμορίκ φιρτουνᾶ.
μπακάλικα.πραμάτε.τοῦ,
καὶ τώρα'στὸν περίπατο σὲ βλέπω μὲ δισκάλι.
καὶ κάποιος οἶστρος σὲ κεντᾷ καὶ τώρα γιὰ φασκάλι.

Πάλι'στὸ νησὶ τῆς Κρήτης
κυριαρχικὰ κερύττεις.
πάλι βλέπω'στὰ βουνά της τοὺς Ἰδαίους τοὺς Δακτύλους
δάκτυλ.ἀνοικτὰ νὰ δείχνουν'στοὺς πλουτάρχας καὶ τοὺς φίλους.

Πάλι.προσφιλεῖς προστάται.
σᾶς κάνω νὰ βροντᾶτε.
Πάλι βρόντες τὸν καὶ τότε
'στὰ θούνά της.στὰ λαγκάδια.
πάλι πανηγύρισι τρέχτε
τὰ παχιὰ της τὰ κουραλιά.

Ἀπὸ δῶξης οὐρανοῦς
ἄκου πάλι χερουνοὺς
καὶ κατακλυσμὸν φαγδαῖον.

Δὲς τὸν Δία τὸν Ἰδαῖον...
εἰς τὰς Ἴδης τὸν αἰθέρα
πρωτοβρόντησε μεγ'μέρα

Πάλι τῆς Κρήτης τὸ νησὶ
τὸ τρώει θλίψις περισσὴ
καὶ κάθε δένδρο γόνιμο πρωτοῦ καρποφόρησι
θυρεὶς ἐτιά πῶς γίνεται καὶ τάφου κυπαρίσσι.

Γειά σου σύ.κυρὰ προστάτις.
ξανακούστε'μερωστό τις.
Ἔλα.λάμπα τοῦ χρυσοῦ.
τὸ τσιμπᾶμε νὰ φᾷς.
ἔλα τὰς ἀνασκαφὰς
νὰ θυμάσῃς τὴς Κνωσσοῦ.

Στεῖλε μερικοὺς Ἐλγίνους
ὅπως τοὺς παληοὺς ἐκείνους
γιὰ νἀμπάζουν θησαυρούς.
ξανακρέμασε σταυρούς.
ξαναγάλασε φολίκες.
μάσσονε πορτοκαλόφλουδες.
γιὰ νὰ λειμπούρι πούρι.
ἔχεις κούτελο καὶ μούρη.

Π.— Κι'ἐγὼ πάλι παπαγάλος.
βράκα Κρητικὰ θὰ βάλω.
δυνατὸ μπουρί με πράνει.

Καὶ βρακὲς θὰ προχωρήσω.
καὶ βρακὲς θὰ ξανοίξω
τὴν προστάτιδα τὴν πανω.

Πάλι φαίνεσαι πῶς εἶσαι μὲ τὰ φαγγαριάτικά σου,
πάλι νιτικιὲς νεύρικα.
πάλι τρῶς τὰ λυσσακιὰ σου
μὲ τὰ κυριαρχικά.

Πάλι μὲ καινούργιες νότες
λησμονεῖς.κυρὰ τὶς πρωτιές.
κι'ἄλλα λὲς κι'ἄλλα μᾶς κάνεις.
καὶ μᾶς ρέβεις καὶ μᾶς σπάνεις.

Πάλι προσφιλοῦς φασὲ
σοῦ μυρίζει τὸ πιλάφι.
κάποιο θὰ ξανάδες λάφι
μὲ δυὸ κέρατα χρυσᾶ.

Φ.—Ὅρσε.κυράκι νηστικὸ.πολιτισμῶν ἀγγέρι.
ποῦ ξέρεις τὰ φρασίδια τὰ διπλωματικά.
κι'ὁπόταν κάποιο μικροθῦς τριγύρω σου φουσκώσῃ
βγαλεῖς τὰ μακαρίτικα τὰ κυριαρχικά.

Π.— Πολὺ καλὰ βρὲ Φασουλῆ.τὶς τάπαρα καὶ πάλι.
καὶ τώρα νὰ καπραπακιαῖς'στὸ κλουβὶο σου κεφάλι.

Καὶ κερμάτικες σπιλιάδες μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἑκτόρων Δημητσιῶν...τί γρουσὶ δουλειὰς ποῦ κάνεις!..
Ὀρίκηθες ἀλησμόνητος καὶ μ'ἐκεῖνες τὶς Γ'ολάδαις.
καὶ κακιὰ καὶ κανένας δὲν λογιάται τὸν πικρὸ σου.
κι'ὅλοι κι'ὅλας λένε μπράβο τοῦ κυρίου Κοντομάτου.

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΣΟΥΓΗΣ

Ἔκτον κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Πιερινώνων.

Χίλια κι'ἐνακόσα δέκα
κι'ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκια.

Πεμπτὴ τοῦ Δεκεμβρίου κι'εἰκοστή.
Μεσσίας ἐπιφάνη νεωστί.

Χίλια σήμερα μετρεῖ κι'ἑκατὸν πενηντάεννα
Χριστουγέννων ἑορτή,κάλαντα ἀνειθάμενα.

Ὁ «Ρωμηὸς»,ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν.
μόνο'πῆγε παραπάνω,ζύξων πενηντάοκτώ,
συνορεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

Τῶν Χριστουγέννων Σχόλη. ὁπού σχολάζουν ὅλοι.

Χριστούγεννα.Πρωτούγεννα.τοῦ χρόνου πρώτ'ἡμέρα.
νέος Μεσσίας ἔλαφνε ξεφύτρωσε ἐδῶ πέρα.
νέος Μεσσίας μὲ γραλιὰ.
ποὺ μας ὑπόσχεται δουλειὰ
κι'ἕνα χρυσοῦν αἰῶνα
σὲ τοῦτον τὸν κλεινὸν θρόνον.

Χριστούγεννα.Πρωτούγεννα...ξεχάστε τὰ κακά σας.
νέου Μεσσία γέννησιν
καὶ κράτους ἀνακαίνισιν
θὰ πῶ σ'ἀρχοντικά σας.

Παληοὶ Μεσσίαι τῶν θωρῶν
καὶ κλαῖν τὸ ροῦχό τους.
καὶ δὸς του τσιμπουρᾶ δασοῦν
κλειστοὶ'στ'ἀρχοντικό τους.

Τὸν βλέπουνε καὶ νηστικεῖ
μὲ μάτια σὰν γκρεμνά.
κι'οἰκεῖρου ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ
τὴν δόλια τὴν πατρίδα.

Χριστούγεννα.Πρωτούγεννα.τοῦ χρόνου πρώτ'ἡμέρα.
παληοὶ Μεσσίαι κάθουται καὶ κυπανοῦν ἀέρα.
σωτῆρες ἄλλης ἐποχῆς
πένητες βασταῖν ἀπὸ φτερά.
καὶ γράφουν τοῦτον τὸν καιρὸ
μυθοὺς ἀνυπόστατους ἀπ'ὅλους.

Τώρα δὲν ψάλλετ'ἐκκλησιὰς
κανεὶς Μεσσίας παλαιός.
ποὺ λόγους ἐβαπάνησε.

Κανεὶς γι αὐτοὺς δὲν κελαϊδεῖ
ὁπού σ'ἐκεῖνο τὸ Γιουδὶ
στρατὸς τοὺς ἐκοπάνισε.

Καλησπερούδια σας,Ρωμηοί... χαρὰ στὸ ριζικό σας.
νέου Μεσσία γέννησιν θὰ'πῶ σ'ἀρχοντικό σας.
Λευτεριὰς τοῦτος λέγεται μεγάλη ἄγκυρα στακίνει.
κι'ὅσους ἐκεῖνος ἔχρισε τοὺς δγάλατε κορδόνι.

Πομένες ψάλλουν Μεσσαλοί.
τοὺς συνδεύουν κι'ἀγκυλοί
μὲ τὴν γλυκειὰ ὀλογέρα.

Κι'αἴρνης ἡ γῆ τῶν Μεσσαλῶν
ἕνας λαμπρὸς αὐτοβολῶν
γίνεται πέρα πέρα.

Νέος Μεσσίας...τί χαρκτῆ!..
φεύγουν καϊροὶ καὶ σιμφορκτῆ.
σ'αὐτὸν ἐλπίζουν τώρα.

Καὶ λὲν κελήματα γλυκὰ
πὼς τοῦτος τὰ γεωργικὰ
'στ'ἀλήθεια θὰ τελειώσῃ.

Μὲς'στὴν τόση ψώρα μάγοι μὲ τὰ δῶρα.

τοὺς μάγους τῆς Ἀνατολῆς
τοὺς ὁδηγεῖ στὸν Κρητικό.

—

Μεγάλοι μάγοι ξεκινοῦν
γιὰ τὸν Λευτέρη τόρα,
γονατιστοὶ τὸν προσκυνοῦν
καὶ τοῦ χαρίζουν δῶρα.

—

Μιὰν τρίζιναν τοῦ δίνουν κ' ἕνα μπούσουλα στὸ χέρι
καὶ τοῦ λένε τράβα πρίμα,
γειὰ σου, καπετὰν Λευτέρη,
ὅπου δὲν σὲ σκιάζει κῦμα.

—

Ὄρθωνε κορμοστασιὰ
σὰν κυπαρισσόζωη πύρα,
μὲς στὴν φουσκοθαλασσιὰ
μὴν τὰ καταφέρῃς σκοῦρα.

—

Πῆρε ῥάβδον Μωσῆ,
κ' ἔλα χώρισε καὶ σύ
κύματ' ἄγρια στὴ μέση.

—

Ἔγια μᾶλα κ' ἔγια λέσσα,
κ' ἔς τουρλωνῇ Τοῦρκου φέσα.
κ' ἔς τουρλωνῇ χάθε φέσι.

—

Τέτοια ψάλλοντας οἱ μάγοι τοῦ χαρίζουν καὶ μιὰ πάλκα,
τοῦ χαρίζουν καὶ σπιρούνια,
καὶ μὲ δῶρ' ὁπλῶν κ' ἄλλα
τοῦ χαρίζουν καὶ μιὰ κούνια.

—

Καὶ τοῦ λένε τούτη κούνια
τὴν μεγάλη κανονιέρα,
ποὺ μεγάλωσε κ' ἐτρόφη
μὲ καβουρδιστὸν κέρα,
καὶ στὴν τρύπια τὴς πατοῦνα
κάθε δανειστὴ στὶς γράφει.

—

Μὲς στὸν ἄμετρο κεῖμά της
ἔλα βάλε την' στὴν κούνια...
νὰ καὶ κάμποσα κουδούνια
νὰ κρεμάσῃς στὸ λικνιό της.

Καὶ τοῦ δίνουνε τὴν κούνια τὸ Ρωμαίικο νὰ βάλῃ
μὲ τὸ φλογερὸ κεφάλι,
ποὺ βαλε πολλοὺς στὴν κούνια
καὶ συνείθισε στὴν κλούβα,
καὶ κουνώντας το νὰ λέγῃ:
τὸ κουνῶ κ' ἐκεῖνο κλαίει.

—

Γειά σου γειά σου, Ναυτικέ,
γειά σου Στρατιωτικέ,
γειά σου καὶ μὲ τὸν πυξίδι,
γειά σου καὶ μὲ τὴν λεπίδα.

—

Γειὰ σου μέσα στὴν ξηρά,
γειὰ σου μέσα στὰ νερά,
γειὰ σου λέν κι' ἀπὸ τὴν Κρήτη.
ὅπου τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
σὲ θρόζει Κυβερνήτη
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

—

Οἱ μάγοι τέτοια ψάλλοντας τὰ χέρια των κτυπάνε
καὶ μὲς καὶ ἀπὸ χαρούμενοι στὸν Κεραυνὸ πᾶνε.
Τὸν θὲ στὴν βίλα σύντομα στεφανωμένο στὸ κρεββάτι
καὶ τὸ γνωστὸ πρωτόκολλο περίλυπος ἐκράτει.

Ὡσὰν ἀγέλιμματα πολλοὶ
στέκουν τριγύρια σεγκλοὶ
μ' κλῶνα κατεβασμένα.

—

Καὶ δίχως ὕβρεων μιλιὰς
φύλλα πολύκαρπης ἐληᾶς
σκαρπίζουν καραμμένα.

—

Κι' οἱ μάγοι τότε τραγουδοῦν τῆς δόξας τῆς παλιᾶς
καὶ τὸ παλιὸ κυπάδι,
τοῦ δίνουν καὶ μιὰ μηχανὴ νὰ στέβῃ τῆς ἐλιᾶς
καὶ νὰ τοῦ ἐγέζουν λάδι.

—

Κι' ἕνα σπαθὶ χαρίζουνε στὸν πρώην Σακαφάκη,
τοῦ δίνουν καὶ μιὰ Κρητικιὰ καὶ φουντωμένη ὀρκα,
κι' ἐκεῖνα φορῶντας τὴν τῆς ἀξόγιας ν' ἀκούσῃ,
κι' ἔτσι κι' ἀλλιῶς νὰ τὴν κουνῇ,
καὶ μὲ τὴν ὀρκα νὰ γενῇ
μία φοβερὴ ἀδελφοποίησις Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

—

Ἀπὸ τὸν Κόντε φεύγουνε καὶ πᾶν' στὸν Δημητράκη,
ποὺ τοῦ Κρητὸς Πρωθυπουργοῦ τὸν τρίωτο τὸ σαρίκι,
καὶ τυθῶσαν ρεπούμπλικα στράτα νὰ τὴν φορῇ
σὰν τουρχετκι μπουρί.

—

Στέκω τοῦ λένε, γέρο γορα, καὶ γίνε σὰν Ηρώδης
ὠμὸς καὶ θηριώδης.
Προσπάθησε τοῦ Κρητικοῦ μπελάδες νὰ τοῦ φέρῃς,
κι' ὅσα παιδιὰ μπροστὰ σου βρῇς μὲ τόνομα Λευτέρης
νὰ τὰ περάσῃς διαμπὰξ ἐν στόματι μαχαίρας
ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας.

—

Στέκω τοῦ λένε, γέρο γορα τί περνοῦν ἡ μέραις,
σπάσε τὰ κάνε τὰ κυμὲ,
καὶ γένου θρῆνον τῆς Ραμὲ
ν' ἀρχίσουν τῶν Λευτεριῶν ἡ δύστυχαις μητέρες.

Κάλαντα γιὰ ρεμούλαις.
ποὺ φέρνουν ἀναγούλαις.

Χριστούγεννα. Πρωτόγεννα τοῦ χρόνου πρώτ' ἡμέρα...
φεύγουν οἱ μάγοι τρέχοντες καὶ βλέπουν τὸν ἀστέρα,
ὅπου λαμπρὸς τοὺς ὁδηγεῖ καὶ σὲ Μεσσίες ἄλλους,
ποὺ τοὺς Ρωμηοὺς ἐλύτρωσαν ἀπὸ κλυδώνων σάλους.

—

Νταούλι δυνατὸ βαρεῖ,
χορὲ στὸν κόσμο τόση,
καὶ πᾶν' στὴ δίκη τοῦ Σαρρῆ
νὰ δοῦν πῶς θὰ τελειώσῃ.

—

Ἄκουσαν κλέφτικ κ' ἔκεῖ,
κ' ἔμαθαν ἐναστατικοί
πῶς στὸ κρατος τὺ κλεινό,
πυδαινε κουβαρνεκλίκια.
ἄλλοι τρῶνε τὸν σακό,
κ' ἄλλοι τρῶνε τὰ χαλίκια.

—

Μισ' ἀπὸ τὴν δίκη βγαίνουν
καὶ στὴν Θέμιδα πηγαίνουν,
κ' ἄλλο δὲν ἀκοῦνε ἔκεῖ παρὰ μόνον ἀνακρίσεις
γιὰ κλεψίαις, γιὰ κατοχύσεις.

—

Ἀλλ' ὅμως βλέπουν καὶ τρανὰ
συλλήψεως ἐντάλματα
κατὰ σπαθιῶν ἐγκρίτων.

Μᾶς τὰ λὲν οἱ δρὸ τρανοὶ
σὲ διαπασῶν κοινῆ.

Καὶ κάνουν ἕνα τεμενα
σε προτομὰς κ' ἀγάλματα
κλεφτῶν ἀλησμονήτων.

—

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι
πέρνουν ἕνα θωματῆρι,
καὶ μὲ τοῦτε θωματίζουν τώσα τῶν Ρωμηῶν ἐλεύ.
καὶ τῶν Δημοσίων ἔργων τὰ πολύδοξα τὰ κλέος.

—

Θωματίζουν τὰ γαλίκια θωματίζουν τοὺς σανούς,
θωματίζουν τὴν ρεμοῦλα,
καὶ καθένα φαπαούλα
τῆς φυλῆς τῆς τηγανοῦς.

—

Καὶ τέτοια ψάλλουν ἐξάλλοι μὲ πάθος λυσσωμένοι
καὶ μὲ πικρὸ χυμὸ

Ἔρως ἀνίκατε κλοπῆς, ὃς στὶλβουν ἐλλοχεύεις,
παραπλανᾷς πολλοὺς καὶ σύ,
κ' ἐν μαλακῇ Ρωμηῶν χερσὶ
κ' ἀγρύπνως ἐνεχεύεις.

—

Πλὴν ὑπερπόντιος φωτιᾷς
κ' ἐν Κατεχιζάτων ταῖς Σχολαῖς,
κ' ὅπου τὰ βέλη σου πετᾷς
ἀμάκαις γίνονται πολλαί.

—

Διακίων ὀρίνας παρασπᾷς ἀθίασους ἐπὶ λώβῃ,
καὶ κάνουν ὅλοι πρόβα,
καὶ κάνουν ὅλοι δοκιμὴ
ν' ἁρπάζουν ἄλλων τὸ ψωμί.

—

Ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ Θεοῦ Ρωμηὸς σπανίως ἔμεινεν
ἐκ τῶν συγχύσεων ἔτσι τος ὁ ἄγων τοῦτος μέρμηνεν,
κ' ὅπου Ταμεῖον ἰσοράθῃ καὶ δημόσιος πλοῦτος
τὸν Ἐκατύγχειρ ἰὸν γυρεύεται καὶ κάνει μακροβούτι.

—

Σὺ τριπλοκὶ διενεργεῖς,
ἔρως δὲν εἶσ' ἐσήμερος.
νικᾷ δὲ πάντοτ' ἔνκρυπτος
χρυσῆς μεροῦλας ἵμερος.

—

Σὲ ξένων μανδρῶν
τοὺς τοίχους σκαλώνεις
καὶ χεῖρας ἀνδρῶν
συχνὰ μαγαλώνεις.

—

Ἁρπάζεις καὶ ζωα, γαϊδούρια, μουλάρια,
κατσίκικ, κριάρια.
κι' ἀνίκητον σ' ὅλους ἐμπνέεις ῥοπὴν
πρὸς μίαν ἐμύχιον κι' ἄψυχων κλοπήν.

—

Καὶ κλέπτουσα παίζει
Θεὸς Ἀφροδίτα.
καὶ στιώνει τραπέζι
μὲ κλέφτικη πήτα.

—

Μιὰς νέας Ἀφροδίτης κατεσκεύασεν υἱὸς
τοὺς Ρωμαίους τοὺς ἐρωτύλους,
καὶ στοὺς ξένους τοὺς δακτύλους
δείχνει φοβεροὺς τοὺς ντόπιους πολυδάκτυλος ὑιὸς.

Καὶ πάλ' οἱ ντόπιοι δάκτυλοι σηκώνονται θρασεῖς.
ποὺ τροβαδούρων ἔθνικῶν τοὺς ἔχει φλέγ' ὁ ῥόμβ.
κ' ἄδιλον κι' ἄθάνατον ἐπὶ πλακὸς χρυσῆς
τοῦ μακαρίτου Κόττακη λαξεύσανε τὸ ῥόμβ.

Ἔρωτ' ἀνίκητον κλοπῆς,
Ἔρωτ' ἀκατασχέτων,
τῶν ὕβρεων ἐκ περιωπῆς
στρίβοντες τὸ στομάχι των.

—

Ὁ Κόττακης τοὺς συγχίνει,
καὶ τὸ τρανό του μνῆμα
πρωτεύει μεγ' στὰ πρῶτα.

—

Ὅποιος ποτὲ δὲν λησμονεῖ
τοῦ Κόττακη τὸ ῥόμβ
περνᾷ ζωὴ καὶ κότα.

Ὕμνος ἀργύρων περισσῶν μὲ μιὰ κοινὴ διαπασῶν.

Χριστούγεννα. Πρωτόγεννα. Χριστέψωμο μυρίζει...
τὸ φέσι τοῦ Σερκὲτ Πασσᾶ μὲς ξανοφοβερίζει,
καὶ πλημμυροῦν στὴν ἄγορὰ
τόσα νομίσματ' ἄργυρὰ
μεγάλη τέρψις καὶ χαρὰ
κάθε συγχρονου φουκαρᾶ.

Νέον νόμισμ' ἀρθρώνει
κ' ἀργυρόφωτος ἡμέρα
λάμπει μὲ φλάμπουρα ἐμπόρων.

Κ' ἀργυρόηχος φωνὴ
σκούζει τὸς θὰ λείψ' ἡ λίρα
τῶν παλιῶν λιμοκοντόρων.

Πανε κ' οἱ λιμοκοντόροι γίνονται κ' αὐτοὶ θυσία
μαζί μ' ὅλα τὰ παλιά.
ὄντως ἐποχὴ πλουσία
μὲς στοῦ πλούτου τὴν φωλιά.

Πλῆθος νέων νομισμάτων
στὴν κοιτίδα τῶν χρημάτων
κ' ἐκ τῶν σάβανων τῶν ἀπείρων.

Ἄργυρος λαμποκοπᾷ
κ' εἰς τὴν ὄρασιν κτυπᾷ
τῶν Ρωμηῶν τῶν ἀναργύρων.

Τώρα χέλνε ἀργυροῦς
στοὺς εὐδαίμονας καιροὺς
καὶ μονέδας ἀργυρᾶς ἀσημένιο πανηγύρι
τώρα λένε κ' οἱ Ρωμηοὶ πῶς τὴν ἔχουν τὴν Ἀργυρῶ.

Νέα Χριστούγεννα ἀργυρᾶ σὲ τούτον τὸν αἰῶνα
καὶ διατρέχουν οἱ Ρωμηοὶ τὸν ἀργυροῦν αἰῶνα.
ποῦ πάντα τὸν λαγωνικὰ φερμάρουνε τὰ ρίγια
κ' αὐτὰ μονάχ' τὰ φράγκικα νομίζεντσι σωτήρια.

Χριστούγεννα. Πρωτόγεννα μὲ ἀργυρῶν στεράνια
κ' ἕνας χορὸς ὀργάνων
μίαν κοινὴν διαπασῶν ἔχει στὴ μουσική του.
καὶ μόν' ὁ σαμπουρὲς κρατεῖ διαπασῶν δική του.

Ὁ τρανὸς πετεινός.

Χριστούγεννα. Πρωτόγεννα. Χριστούγεννα μυρίζει.
τὸ φέσι τοῦ Σερκὲτ Πασσᾶ μὲς ξανοφοβερίζει.
κ' ἕνας βαρβάτος καὶ τρανὸς
τοῦ Τσιτσοπούλου πετεινὸς
δύο Μινίστρους ἐνοχλεῖ μὲ τὰ ξερωνήτα του.
καὶ θέλει γίνεται κ' αὐτὸς τοῦ κέβε διπλωμάτου.

Ἄλλο καὶ τοῦτο ξανοικὸ.
κιαμὶ κακορικὸ.
Τί συφορέλια ξανοικὴ!..
κοπρεκὶ κιεκιρικί.

Κόκορας ἐλάλησε.
καὶ Βουλγάρου ζάλισε
κ' Αὐστρογύρου νοῦ.

Δυὸ Μινίστρα θύμωσαν
καὶ τὸ στάβλ' ἐβρόμησαν
κάθε πετεινοῦ.

Ρὰ σοῦρα τὸν ἀπειλοῦν
ποῦ δρὸ Μινίστρους ἐνοχλεῖ
κουδεντα γίνεται σαχλή.

Κόκορας νυχτὸς.
νυχτοφύλακτος.
στέκεται ὄγλιά.
κ' ἔμετρα κάνα
ἀγκαλιὲς στὸ κράτος.

Κόκορας κακομοίρης.
κόκορος ἀγκαλιὲς
πῶς κάτι μαγειρεύεται
στὴ νέα τὴ Βουλή.

Κόκορας ἀνοίγει τώρα τὶς φτερούγαις του πλατειὰ
καὶ μὲ τὰ ξερωνήτα του πέρνει μερικῶν ταῦτα.
Δὲν κουρνιάζει μιὰ στιγμὴ κ' ἔνα κάτω τριγυρίζει
κ' ἕνα ἕνα κακαρίζει.

Κόκορας ἀπὸ τὴν Κρήτη
χίλια δρὸ καλὰ κηρύττει.
κ' ἔφερε σὲ στεναχωρία
τὰ παλιά μας τὰ κακόρια.

Καὶ γυμοῦνε μὲ μπουρὶ
νὰ τοῦ φάνε τὸ λειρί.
νὰ τοῦ ὀγκάλωνε τὰ μάτια.
νὰ τὸν κάνουνε κομμάτια.

Κάθε κόκορας ἀρχαῖος.
ποῦ κακάρισε τυχαίως.
καὶ καθένας φωνασκός.
πεῦ φουσκώνει σὰν ἐκεῖς.
σκούζει τώρα ζαρωμένος:
κλάψετε τὸ ροϊζικό μας!..
κόκορας ἐμπῆκε ξένος
στὸ κοτέτσι τὸ δικό μας.

Ξένος ἦλθε Σαντεσλαίς
καὶ μὲς πῆρε τὴν πρωτεῖα
καὶ μὲ τοῦτα λέρ μπαλέρ
μᾶς ξεκούφαινε ταῦτα.

Κάθε κόκορας ἀρχαῖος ποῦ κορδόνεται σὰν πρῶτα.
μὲ τὸν κόκορα τῆς Κρήτης βλέπει τὴν Ἀρχὴ τὴν κόπα.
καὶ μαζεύει τὰ φτερὰ
καὶ φωνάζει θλιβερά:

Ἀχ! κόπα μου. κοτοῦλα μου.
χρυσὴ πουλακιδοῦλα μου.
κακιὰ πεῦχ' ἡ καραβοῦλα μου.

Χριστούγεννα. Πρωτόγεννα στὴν πλάση τὴν πανώρια...
χαρὰ τῆς ποῦ τὴν χαιρετοῦν Διπλῆς Βουλῆς κακόρια.
Χριστούγεννα. Πρωτόγεννα. χαρῆτε δίχως ἔννοιες.
δόστε κι ἐμᾶς τὸν κόπο μας δεκάρας ἀσημένιες.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Σύλλογος τῶν Κυρίων διὰ τὰς ἐργατρίας.
ἀπὸ λαμπρὰς συγκείμενος τοῦ Πειρκιῶς κυρίας.
κι' ἀτρύτους παντοτε μοχθοῦν μετὰ πολλῶν φροντίδων
ὑπὲρ ἀνακουφίσεως τοιούτων ἐργατίδων.
αὐτὸς ὁ φιλανθρώπους ὄρους μὲ νοῦν ἐπικυρεῖ τοῦ
δίδει τὴν ἄδειαν χορεύειν τὸ γνωστὸν Λατζάκι.
κ' ἐλπίζει πῶς θ' ἀντικειμηθοῦν προσπάθειαί του τόσαι.
καὶ κόσμος θάνει παμπόλυς πατεῖς μὲ καὶ πατῶ σε.

Εἰς τὴν Νέαν τὴν Υόρκην λειτουργεῖ μὲ τάξιν ἤδη
ἐφημεριδοπωλεῖον τοῦ Κωστῆ Κυρατσυλίδη.
τρώγει ζάλην ἐνστάσεις καὶ τοῦ κλέβει τὸ κεφάλι...

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑκατὸν κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ἐνδέκα καὶ χίλια κι' ἑνακόσα,
ἔλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδέν' ἡ γλῶσσα.

Πρώτη τοῦ μηνὸς Γενάρη.
φθάνουν κι' οἱ καλικαντζάροι.

Πενῆντα δύο χίλια κι' ἑκατό.
καινούργιο χρόνο τώρα χαιρετῶ.

Ὁ «Ρωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὔξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

Εἰς τὸν παλιό μας τόνο γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο.

Ἀρχιγεννὰ κι' ἀρχιχρονιά.
χαρὰς στὴς δόξης τὴν γωνιά.
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος.
νάναι καλὸς κι' ὁ θεός.

Ἀκ-Βασίλης κάτσκε
—τὸ κρύο δρόσι τόπιασε—
ἀπὸ τὴν Κασταρεία.
—καὶ κάνει φασκελιά.—

Ἀκ-Βασίλης δέχεται
πάντου συγχαρητήρια.
ἔρχονται τὸν πάντεχετε
μὲ νιανιατήρια.

Βασίλη, πούθεν ἔρχεσαι Βασίλη, ποῦ πηγαίνεις;
ἔρχομαι μεσ' ἀπὸ λαούς τῆς γῆς τῆς οἰκουμένης.
ἔπιρα τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴν Φραγκιὰ παγάνα.
καὶ πάλι στὸ Ρωμαίικο πετῶ μὲ μαῦρα φτερά.

Κάτσε νὰ φᾶς κάτσε νὰ πιῇς. κάτσε νὰ τραγουδήσῃς.
κάτσε ν' ἀκούσῃς τραγουδιὰ.
κάτσε νὰ πῇς πῶς τὰ περιᾷ
κ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

Κάτσε νὰ δῇς τὶ στόματα
μᾶς λὲν τὴν ἄλλη βδομάδα.
κάτσε νὰ δῇς τὶ κόμματα
πατήσανε στὴν πάτα.

Κάτσε νὰ δῇς νομίσματα
καθάρια κι' ἀπαστρεψά.
καὶ στεῖλε χαιρετίσματα
σ' ἐκεῖνα τὰ χαρτόνια.

Κάτσε νὰ δῇς ἀληθινοὺς
τῆς Ρωμηοσύνης αὐστηρούς.
κάτσε ν' ἀκούσῃς πατεινούς
ὁποῦ μὲ ξένους καὶ τρανοὺς
τὰ βάζουνε Μινίστρους.

Ἀκ-Βασίλη, κύτταξε καὶ σὲ τραπεζιὰ γύρω
μοῦτσουνα νέα σοῦβλα
πῶς παίζουν πάλι μπακαρά.
πῶς παίζουν τέρτσο τέρτσο.

Κύττα καὶ τὴν Ἀνόρθωσι μὲ νάζι καὶ μὲ σκέρτσο.
μὰ κύττα καὶ τὸν Κρητικό.
ποῦ μὲ πικρίδι τεχνικὸ
ἔφερε τὴν μεσούμπλικα καὶ τὸν Κορφιάτη τέρτσο.

Ἀκ-Βασίλη, κύτταξε σκόρπιους λιμοκοντόρους.
κύτταξε σκακάκια.
καμάρωσε καὶ μερικοὺς παληοὺς μας ζαγαθόρους.
ποῦ κάνουν τώρα μπάκα.

Τραγούδησε τοὺς ὥρους ἐκείνους τῆς ἀλόγου.
καὶ σὲ καιροὺς χαρτοβρογῆς
χαρτιὰ νὰ βρέχῃς κποχῆς.
μὰ καὶ χαρτιὰ τοῦ ζάγκα.

Μὴ μᾶς βλέπῃς τώρα σύννους
βλέπε τάπητας πρασίνους
φέτος πρασινίζουν ὅλα.

—

Νέου χρόνου τελετή,
νέοι στόλοι, καὶ στρατοί,
κι' ἀστραπὴς καὶ πυροβόλα.

—

Τῶν χαρτῶν ἡ μάννα παίζει
σ' ἕνα πράσινο τραπέζι,
μὲ τῆς κάτουν μπαλκόνι
πότ' ἐκεῖνοι, πότε τοῦτοι.

—

Τὸ Ρωμαίικο τὸ θάλλο
τὸ ρημάξανε στὸ σφάλλο,
καὶ μὲ τῆς τερτσετρίας
τόπασαν ἡ κλεφτουριᾶς.

—

Ἡ καυμένη ἡ Ρωμιοσύνη
ἔχει τόση καλοσύνη
γιὰ καθένα τζογαδόρο.

—

Κι' ὅμως χάν' ἡ κακομοῖρα
μὲ τὸ τζόμι, μὲ τὴν λίρα,
καὶ μὲ τὸν λιμοκοντόρο.

—

Ἡ καυμένη μας ἡ φάτσα,
ὁποῦ καμαρώνεται,
πότε τέρτσα, πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρώνεται.

—

Ἀη-Βασίλης ἔρχεται νὰ ξανατραγουδήσῃ,
νὰ μᾶς καλοκαρδίσῃ.
Ἀη-Βασίλης ἔρχεται χαρούμενος νὰ πῇ
τὴν νέα προκοπή.

—

Ἀη-Βασίλης ἔρχεται...καλῶς νὰ μᾶς κατέβῃ,
μαζί μὲ τὴν Ἀνόρθωσι, ποῦ θὰ μᾶς ξεντροπιάσῃ.
Ἀη-Βασίλης προχωρεῖ,
καὶ διοργάνωσιν βαρεῖ
χορὸς ὀργάνων μας πνευστῶν κι' ὀργάνων μας ἐγχόρδων,
κι' ἡ νέα ψαλλετὰι Διπλᾶ τῶν ἰδικῶν μας Λόρδων.

—

Ἀη-Βασίλη, δεῖξε μας καὶ πάλι τὴν σπουδή σου,
καὶ μίλησέ μας γελαστός,
καλόκαρδος κι' ἄκομπλιμέντος
ἀπάνω στὸ ραβδί σου.

—

Γιὰ πές μας σὲ παρακαλῶ σὲ δύο λόγια μόνο
πῶς τοὺς εὑρῆκες τοὺς Ρωμηοὺς μὲ τὸν καινούριο χρόνο;
Σοῦ φαίνεται πῶς ἄλλαξε τὸ πρῶτο τῶν κεφαλῶν,
κἂν ἴδιο μένει πάλι;

—

Δὲν σοῦ φαίνεται σὲ τούτους, ποῦ σκιρτοῦν περιχαρεῖς,
ἄλλαγὴ πῶς ἔλθε κάποια,
ἢ τὰ λόγια των καὶ τώρα μπουρμπουλήθρες τὰ θκρρεῖς
καὶ τοῦ μπάφιο Ἄλεξη χάπια;

—

Τάχα ὀρέξιν νέου κράτους
μὲ τοὺς νέους ἀσυρμάτους
θ' ἀναγγείλῃ τοῦ Μαρκόνι;

—

Ἢ σὰν πρὶν μὲ λευθεριὰ
θὰ κυττᾷς τὴν κλεφτουριὰ
μακαρίως ν' ἀκκιζώνῃ;

—

Ἔλα 'πές μας τί θὰ γίνῃ
καὶ σ' αὐτὴ τὴ Ρωμηοσύνη,
στρῶσε τὸ στὸ φαγοπότι.

—

Κτύπησε μας τὴν τοκάνα,
πέταξε μὲ γεωπλάνα
τοῦ γειτσαροῦς Ἀραώτη.

Ἀη-Βασίλης τραγουδεῖ ἀκουμπισμένος στὸ ραβδί.

—

Καλῶς σᾶς βρῆκα πάλι
μ' ἀλλοιώτικες κεφάλι.
Κι' ἐγὼ 'στῆς Ἀνορθώσεως τὸ φαγοπότι καθίσα.
ἐφέτος τοὺς Ρωμηοὺς κι' ἐγὼ πολὺ τοὺς ἐπιμπάθησα.

—

Ἐφέτος καθὼς ἄλλοτε κι' ἐγὼ δὲν τοὺς μαλλώνω,
μήτε τοὺς φασκελώνω.
Τὰ φάσκελα, ποῦ 'τρώγανε σὲ χρόνια περασμένα,
δὲν εἶναι τώρα 'στὸ λαβεῖν γιὰ αὐτοὺς σημειωμένα.

—

Κλείνουνε μὲ τόση φούρια
τὰ περτέρια τὰ παλιὰ...
τῶρ' ἀνοίγουνε καινούρια
μὲ χορούς καὶ μὲ βιολιά.

—

Γιὰ τὴν νέα τὴν πατρίδα
τί κατάστιχα 'στὸ μέλλον,
ποῦ δὲν θάχουν καὶ μερίδα
καθὼς ἄλλοτε φασκιλῶν.

—

Τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς χαιρετῶ
κι' ὅλο τοὺς χαιρακοτῶ,
γιατί σήμερα κι' ἐκεῖνοι
θέλουν κάτι τί νὰ γίνῃ.

—

Στὴν Ἀνόρθωσι καβάλλα
τῆς ρεμούλικις κι' ὅλα τέλλα
τὰ γνωστὰ τῶν ρεμπελιῶ
τὰ θαρρεῖτε ξεχασμένα
σὲ κατάστιχα κλεισμένα,
σὲ κατάστιχα παλιά.

—

Κλεῖστε τὰ παλιὰ τεφτέρια,
χάρις γιὰ κομπόσα χέρια,
ποῦ 'χωθήκανε τρανὰ
'στὸν κοινὸ τὸν κορδωνᾶ.

—

Χάρις σήμερα σ' ἐκεῖνον καὶ σὲ τοῦτον τὸν σεμνό,
ποῦ μᾶς βλέπει περιλύπως,
χάρις γιὰ τὸν ἀχαμνό,
ποδκανε κοιλιὰ μὲ λίπος.

—

Ἔρέτος τοὺς Ρωμηοὺς κυττῶ
καὶ σ' ὅλα τοὺς ἐπιχαρτῶ.
Φέτος τοὺς βλέπω νὰ σφαλοῦν
κάθε παλιὸ τεφτέρι,
κι' ἀκούω τύτοια νὰ μιλοῦν
'στὸν καπετὰν Λευτέρη.

—

Ὅσα κι' ἐμεῖς ἐρτσικόσαμε νάναι καλὰ φτιασμένα,
ὅσα κι' ἐμεῖς ἐκλέψαμε νάναι καλὰ κλεμμένα.
Καὶ σὺ μὲ τὴν Ἀνόρθωσι μὴν πέρνῃς τόση φόρα
φανοῦ Ρωμηὸς ἐπιεικὴς
ἐπιεικοῦς πολιτικῆς,
καὶ τὰ παλιὰ συχώρα.

Τὴν καρδιάμας μὴ χαλᾷς
κι' ἔστα τώρα τὰ γενάτιχ,
κάνε λίγο πῶς σφαλᾷς
καὶ ταῦτά σου καὶ τὰ μάτια.

—

Πεπαμένα ξεχασμένα,
τὴν Ἀνόρθωσιν εὐφήμει,
ξέχαστα τὰ σχαμένα,
αἰώνια των ἡ μνήμη.

—

Σ' ὅλους σήμερα συγγνώμη
ἂς δοθῇ γιὰ μπαναμᾶς,
αὐστηροὶ Δρακόντων νόμοι
δὲν τσιρίζουνε σ' ἐμᾶς.

—

Ἄρετε Δρακόντων νόμους νὰ τοὺς προσκυνοῦν ἄλλοι,
πλὴν ποτὲ σας μὴν ξεχνᾶτε
πῶς οἱ πρῶτοι Σπαρτιᾶται
ἔχουν λείψει πρὸ πολλοῦ.

—

Μεγάλην θλῖψιν καὶ πολλὴν τὸ πικρὸ θὰ μοῦ φέρῃ,
ὅμως ἐλπίζων 'στὸ παρόν
βλέπω τὸν μέλλοντα καιρὸν
μὲ τὰ κρυστάλλινα γυαλιὰ τοῦ καπετὰν Λευτέρη.

Ἀη Βασίλης ψετεινὸς σαλπίζει μέγα γεγονός.

—

Σκοπίζω τράπουλας χαρτιὰ
μὲ χίλια δυὸ ἀπολλάτα...
ἔχω πῶς ἔκαψε φωτιὰ
καὶ τὸ τρανὸ Παλάτι,
κι' ἐφέτος πάλι μπάλος
δὲν θὰ γενῇ μεγάλος.

—

Βλέπω σπαθιὰ τοῦ κρεββατιοῦ,
καὶ χορευτὰς μεγάλους
νὰ λαχταροῦν γιὰ Παλατιοῦ
χλιαμονήτους μπάλους.

—

Πρωτοχρονιάτικα βραδειὰ,
πλὴν σὲ χορῶν σαλόνια
δὲν βλέπω τῆς Βρυντῆς παιδιὰ,
τῆς ἀσπιμπῆς ἐννύφια.

Ἐφέτος πάει κι' ὁ χορός,
ἐφέτος πᾶν τὰ στέτα,
ἐφέτος χρόνος σοβαρός
κι' ἀπὸ χορούς νηστεία.

—

Πρωτοχρονιάτικα βραδειὰ,
ποῦ θέλει γλέντι, μπάλο,
πλὴν δὲν ἀκούω τσιμπουδιὰ
'στ' Ἀνάκτορα καὶ σάλο.

—

Ἐφέτος ὅλα δίλημμα,
καὶ μήτε χειροφίλημμα,
μήτε χορὸ δὲν ἔχει.

—

Κι' ἡ κακοκλίφτρα κι' ἡ δοντοῦ
θὰ συζητῇ γιὰ τὸν Ἔντυ,
καὶ γιὰ στρατῶν στελέχη.

—

Κυττάζω καὶ τ' Ἀνάκτορα...θ' ἀνορθωθοῦν καὶ τοῦτα...
κι' ἐφέτος σκότος κι' ἐρημιὰ,
μήτε χορεύτρια καμμιὰ
θὰ χάσῃ τὸ γοβάκι της καθὼς ἡ Στυχνοποῦτσ.

—

Ἐφέτος πᾶν ἀρώματα χορευτριῶν εὐώδη,
τόσα κανὰν καὶ ψὶ ψὶ ψί,
καὶ κάμποσοι μὲς 'στὸ τκὶ
χορεύουν μ' ἕνα πόδι.

—

Φέτος γιὰ τὴν Ἀνόρθωσιν κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος μέβει
καὶ πόθον κρύβει μύχιον,
φέτος μὲ τὴν Ἀνόρθωσιν ὁ Κρητικὸς χορεύει
τὴς Κρήτης τὸν πυρρίχιον.

—

Μὲ τοῦτον κόσμος εὐθυμεῖ,
καὶ γίνεται περιτομὴ
κάθ' εὐγενοῦς κυρίου
καὶ κάθε πρώτου λειτουργοῦ
διὰ χειρὸς θαυματουργοῦ
Κρητὸς Ἐλευθερίου.

Βλέπει καὶ μερεκιὲς εἰκόνες πλαστικαῖς.

—

Μὲ τὸν καινούριο χρόνο τὸν σοβαρὸ τὸν κρύο,
μήπως εἴκονες εἶδα

Καὶ γραμμάτων ἱπποσύνη
δὲν ζηρόνει στὴ γωνιὰ,
καὶ χορεύ' ἡ Μνημοσύνη
μὲ τῆς κόρκις τῆς ἐνιά.

—

Καὶ γάργαρα καὶ λαμπερὰ
τῆς Κασταλίας τὰ νερὰ
δέχονται πάλιν πάγκαλα σεπτῶν παρθένων σώματα,
ποῦ τρεφοντκι μὲ τῆς ψυχῆς καὶ μὲ τοῦ νοῦ τὰ βρώματα.

—

Καὶ τρίδουνε τὰ μάτια των ἑνέα λευκοφόρακις
καὶ ζηλεμένκι κόρκις
νὰ 'δοῦνε τὰ παράσημα στὰ στήθη τῶν λογίων,
καὶ χαιρετοῦν μ' ὅλαν εὐοὶ τὸ νέον Ὑπουργεῖον.

—

Στὴν Κασταλία λούζοντκι τιμητικὰ τῶν καλλῆ
καὶ λέγ' ἡ μιὰ στὴν ἄλλη:
καλὲ τὰ νέα ξαφνικὰ τὰ 'μάθατε, κυράδες;
ἐδώσανε παράσημα καὶ στοὺς καλαμαράδες.

—

Εὐὰν φωνάξετε κι' ἐγώ!!..
νὰ καὶ λογίων ἀμοιβή,
ἀνέλπιστα μαντάτα.

—

Ἀκόμη κι' ἄλλη μιὰ φορὰ
στὰ θεῖα λούσετε νερὰ
τὰ κάλλη σας τὰ ρᾶρα τα.

—

Μὰ πῶς σᾶς φαίνεται κι' αὐτὸ
πάνελπιστο τὸ χωρατό,
κορίτσια λευκοφόρα;

—

Ἔχουν σταυροὺς γιὰ χάσιμο,
καὶ δίνουνε παράσημο
κι' αὐτοὺς λογίους τώρα.

—

Ἡ Μούσαις τέτοια φαίλλουνε καὶ λένε μεταξύ των
καὶ γίνονται συμπλέγματα περιχαρῶν χαρίτων,
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς ὀλίγου δεῖν νὰ χάσουνε τὸν νοῦ των,
καὶ τοὺς σταυροὺς κυττάζοντκι τῶν σταυροφόρων τούτων,
ἀγχίζουν σταυροκόπημα καὶ μὲ τὰ δυό των χέρια,
κι' ὑψόνουτκι κι' ὑψόνουτκι καὶ κουτσυλοῦν τ' ἀστέρια.

—

Ρίχνουν σὲ σταυροὺς ματιές,
θλέπουν ἱπποτῶν θκλίας,
κι' ὅλο κάνουνε βουτιὲς
στὰ νερὰ τῆς Κασταλίας.

—

Σκίρτα, πλάσις παλεβή...
καὶ λογίων ἀμοιβὴ
στῆς σοφίας τὸ λημέρι,
καὶ καθένας τοὺς συγχαίρει.

—

Πῶς τὸ 'πέτυχες καὶ σύ;
σὲ συγχαίρω... μίλλ μερεί.
Πῶς τὸ 'πέτυχε κι' ἐκεῖνος,
πῶς τὸ 'πέτυχε κι' αὐτός;
μὲ σταυρὸ πετῆ κι' ὁ σπίνος
κι' ὁ γαμψώνυξ ἀετός.

—

Κάθε λόγιος χαιρέτω,
μὰ κι' ἐμένα, Περικλέτα,
στρίβουν τώρα τὰ μρκλά μου,
ὅταν τούτους τοὺς καιροὺς
βλέπω περὶς ἀργυρᾶς
ἀνεμίζουν τοῦ καλάμου.

—

Σκάσε σκάσε, Περικλέτο,
μ' ἔλαχαν χρυσοῦ ἐρέτο.
Σκάσε σκάσε, φαμφαρόνε,
ἀπὸ ζήλειαν κι' ἀπὸ φθόνο.

—

Τὸν χρυσοῦν ἐρέτος πῆρα,
καὶ χρυσόστομος στὸ μέλλον
μὲ χρυσὴ θὰ φάλλω λύρα
πολιτείαν τῶν Ἀγγέλων.

—

Ἔγινε, βρέ Περικλέτο, καὶ γιὰ σένα τέτοια χάρις;
σοῦδωσαν τὸν ἀσημένιο;
ἔχεις τὸν μαλαματένιο;
δὲν κατώρθωσες νὰ πάρῃς
μέτε τὸν τενεκεδένιο.

—

Δὲν ἐπροσμένκα κι' ἐρέτος ἕνα τέτοιο κελεπούρι,
μὰ νομίζω πῶς δικαίως μ' ἐχρυσώσκνε μαυμούρη,
γιὰ πολλαῖς ὑπηρεσίαις
καὶ μεγάλαις μου θυσίαις.

—

Π.—Γιατί σοῦ τὸν ἐδώσκνε, κανάγια τοῦ διαβόλου;
σὺ δὲν ἀγόρασες ποτὲ λκχεῖο κὰν τοῦ Στόλου.
Γιατί σοῦ τὸν ἐδώσκνε; γιατί σ' ἄρεσ' ἡ λίμκ
μὲ στίχα καὶ μὲ ρίμκ;

—

Γιατ' εἶσκι πάντκ σκν χαΐρ
καὶ κάνεις καὶ τὸν ποιητή
καὶ τὶς ἐμμέτρως ἢ πεζῶς
τὸ κράτος δὲν ὑπηρετεῖ;

—

Γιατί σοῦ τὸν ἐδώσκνε δὲν εἰμπορῶ νὰ νοιώσω,
γιατί σοῦ τὸν ἐδώσκνε, γαλιάνδρα κελαδήστρα;
μὲ τοῦτα τὰ παράσημα, ποῦ πέρνεις κάθε τόσο,
θὰ κατεντύσῃς γρήγορα καθὼς τὴν Ὀθωνίστρα.

—

Φ.—Γιατί μοῦ τὸν ἐδώσκνε ξυλένιε μπακκλάρε;
γιὰ τὴν κακή σου τὴν ψυχή, γιὰ τὸν κακό σου φλάρο.
Κύττα τὸν Μοδσκν' Ἐρκτώ,
φιλομουσίας ὄνε...
τώρκ δὲν φέρνει ξερκτά...
τοῦ δκτεμ, ντίδκ μόνε.

—

Βλέπε, μεγάλη ντίδκ,
τί παρασήμων στίβκ
σκορπιέτ' ἔχει κι' ἐδῶ
χωρὶς κομμὰ φειδώ.

Ἄνθος τῆς ἱπποσύνης
δόξα τῆς Ρωμηοσύνης.

—

(Πρὸς τὸν Φκσουλῆν ἱππότκι πλησιάζουν σταυρωμένοι,
μὲ μκνδύκς τυλιγμένοι,
κι' ἀνυψόνεται μεγάλη κι' ἀργυρόχρυσος Σκηνή
κι' ὁ χρυσοῦς ἐπὶ Πηγάσου πτερωτοὺς τοὺς προσκωνεῖ.)

—

Φ.—Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς κυττάζω σταυρωμένους
τοὺς ποιητάς, τοὺς συγγραφεῖς, καὶ τοὺς γραμματισμένους.
Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς σᾶς κατακκμαρόνω,
ποῦ 'πρατε τὸν ἀργυρὸν μὲ τὸν κακνούριο χρόνο.

—

Λκμπων προβαίνει κι' ὁ Φωκᾶς,
ἤγουν ὁ Προβελέγγιος,
ὅπου μ' ἐμπνεύσεις τραγικὰς
εἶν' κἰωνίως ἔγκωμος

—

Ὁποίων ἱππότων πλῆθος...
χαιρέτω σήμερα καθεὶς
μανομανῆς κι' ὁμίφρων.

—

Θαρροῦντες προχωρεῖτ' ἔμπρός,
μὲ τὸν Ἀνδίκαγο λαμπρὸ
προβαίνει κι' ὁ Πολίμης.

—

Φάλλε μας ἀργυρόγυρος σὺ Μνημοσύννη μάννα
λάμψε καὶ σύ, Τσοκόπουλε λάμψε καὶ σὺ Νιρβάνα.
Ἱππότικαι φίλοι χαίρετε κι' ἡ τύχη μας ἀνοίγει...
ἁπλώσε τὸν μανδύα σου, βροντόφρονε Στρατηγέ,
πούγινε τώρα κτῆμα σου κι' ἕνας τῆς Τήνου μύλος
καθὼς ἐκεῖνον τὸν γνωστὸν τῆς θεᾶς μας τῆς Κοντόλως.

—

Σ' ὅλους θαφνίστωτος ὅλῆς...
λαμψάτω πελλήκαρα,
κι' ὁ Λάσκαρις ὁ κομψοῦλις
μὲ τὸ Μαλλιὰ Κουβερτᾶ.

Κι' ὁ Ξενοπουλος τῆς Σάντρης προχωρεῖ μετὰ παιδιῶν
ὁ σὲ μίαν μόνην ὥραν
τὴν γῆν παίζων, τὴν γῆν γνῶν
εἰς τοῦ μπακαρὰ τὴν ψώραν.

—

Εἰς τῶν ἱππότων τὸ πλῆθος
δεῖξε τὸν σταυρὸ σου, Μπάμπη,
ποῦ πρὸ χρόνων κατελάμπει
εἰς τὸ λάκκιν τοῦ στήθους,
κι' ἔπρεπε χρυσοῦν καὶ πάντα
νὰ σὲ κάνουν σὰν κι' ἐμένα.

—

Ἐγὼ χρυσοῦς εἰς ἀγῶνας
κι' ὁ Κονδυλάκης προχωρεῖ
νέος ἱππότης Κρητικὸς ἕλλην Καχρανίνης,
Λουκιανείου πνεύματος ἀρρίζων κομπανίτης,
καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἄρχοντας κι' ἱππότας τῶν Μουσῶν:
χρασὶ τῆς Κύπρου θέλετε κἂν τῶν Σωκρατουσῶν;

—

Σήμερον ἀγαλλόμενος κυττάζω μὲ παράπονο
τὸν πάντυ τῆς Κατυχῆς, τὸν Βάκι τὸν Γεράσιμο,
κι' ὁμοίως ἀγαλλόμενος μαζί μὲ τοὺς ἐν τέλει
καὶ τὸν νεφελογείτονα κυττάζω Παγανέλη.

Ποιῶν χρυσῶν κι' ἐπάργυρων μᾶς κατευγᾶζει σέλας,
κ' ὄρκον ὁμνύω σήμερα συνάδελφοι μεγάλοι
'στὸν ἅγιον Ἰάκωβον τὸν ἐκ τῆς Κομποστέλας
πῶς 'στὸ ρουθούνι μπήκαμε συστακοφόρων ἄλλων,
καὶ σύ, Δημητρακόπουλε, μουστακαλὰ μεγάλε,
γιὰ τὸ τρανό σου ροϊζικὸ Πινδάρου στίχους ἴσγαλε.

—

Τώρα κατάστρωσε μ' ἐμὲ
ὁ δόρυ πέλλων Παλαμᾶς,
σήμερα περιβάλλεται μανδύαν ἱππουνης
ὁ Καρκαβίτσας ὁ κομψός, ὁ λιγερὸς Δροσίνης.

—

Ἰδοὺ τῶν Πατρίων θεσμῶν θιασῶται
Δαμασέργης ἱππότης.
Καὶ τοῦτος γαλιζεῖ
καὶ τοῦτον στολίζει
μανδύας, σπαθί
νὰ μὴ βασκαθῇ.

—

Τῆς Πολιτείας τίμιον τιμάσετε στολίδι.

γειρίζω μὲ παράπονο καὶ τὸν Μωραϊτίδη,
κι ἐσὲ τσιμπᾶ κι' ἐπλήσπιμει πῶς ἔκανε κοιλιά.

—

Χειροτονεῖται σήμερον ἱππάρις ἱππότης
Πορφύρας ὁ κι Σύρμας κι' ὁ τύριος Ἀξιώτης.
Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἱπποτισμὸς καὶ ἔλαπα ν' ἀναθάλῃ
σὰν κι' ἄλλοτε περικαλλὴς ἡ τῶν Μουσῶν αὐλή,
μὲ κι' ἀπὸ τὸν Ἀργυρόπουλο τῆς Σμύρνης τὸν Μιχάλη
ἱππότην τώρα τὸν φιλεῖ τῆς Μιχαλοῦς ἱππότης.

—

Ἰὼ ἱππικὴ σύντροφοι, χαρὰ σας καὶ χαρὰ μου,
ἔλατε νὰ γιορτάσωμε παλαπότε φριδρί,
καὶ πάρτε σᾶς τὴν λύρα σας κι' ἐγὼ τὸν τσαμπουνᾶ μου,
καὶ πᾶμε 'στὸν Πρωθυπουργὸ καὶ 'στὸν Ἀλεξανδρᾶ.

—

Καλὴ μέρα καλὴ μέρα... στὸ γράμμα τὸ χορωρίτικο...
κι' ἐς γλυκυτραγουδίσωμε τοὺς ὅλους τοὺς ἀρεντάδες,
ὁποὺ κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πῶς τοὺς ἤλθε ἀπάνω τέτοια
νὰ δοκιμάσω παράσταμα καὶ 'στοὺς καφὲ-Σοφράδες
πολλὰ κεβδάλου καὶ χαιρόντικι πεζεύουν κιμικρόνουν,
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι των χρυσόφρια ξερτρόνουν.

—

Ὦ! τῶν τροπαίων τῶν χρυσῶν!..
δέστε με, τροβαδοῦροι,
καβάλ' ἀπάνω 'στὸν Μουσῶν
τὸ φτερωτὸ γαλόπι.

—

Μ' ἅμα τρυφᾶστε καὶ σεῖς
σὲ τίτλων ἀφειδίαν,
κἄπλωνα σήμερα θιασὶς
μακρὺν ζουρλομανδύαν.

—

Καὶ βλέπω τσαλικατεινοὺς
καὶ σταυροφόρους ψαλτες,
κι' ἱππότας χαιρετῶ κλεινοὺς
τῆς Ρόδου καὶ τῆς Μάλτας.

—

Μεγάλου τίτλου σήμερα τὸ βάρος μὲς βαρύνει,
σοῦμε καλοὶ συνάδελφοι, θάναι μπροστὰ μᾶς πρόχειρο,
θὰ τρώμε σοῦπας ποὺ καὶ ποὺ καθὼς οἱ Μανδαρῖνοι
ἀπὸ φρενῆλες γελεδονῶν ἀλλὰ κι' ἀπὸ σκαντζόχοιρο.

—

Τραὶ καὶ κάπα τοῦ λοιποῦ μᾶς καρτερῶν μεγάλα,
κι' ἂν τώρα τύχῃ νάχῃ
κάποιος ἀπ' ὅλους πάχη,
θὰ λένε πῶς τακτάκτησε μὲ τῶν Μουσῶν τὸ γάλα.

—

Κι' ἂν ἀδικάθη καὶ κανεὶς ἐργάτης τοῦ καλαμιοῦ
καὶ τὸ νὰ ζῇ χωρὶς σταμπὶ καιρίως τὸν πειράζει,
προθύμως τὰ παράσημα τοῦ δίνω τὰ δικά μου,
κι' ἐγὼ μπορῶ κι' ἀσταμάτητος νὰ ζῶ χωρὶς μαράζι.

—

Εὐτυχίας ἀνελπίστου μᾶς εἴλαπε χαρὰς
καβδαλίσατε τὴν αὐλὴν,
ἀμπρὸς ἐνῶ καὶ πίσω σεῖς
'στοῦ Πεγκάσου τὰ καπούλια.
καὶ σᾶς εὔχομαι τοῦ χρόνου μεγαλήτερη τιμή,
νέους τίτλους ἱππουνης κι' ἀπὸ τσιπούρα ζουμί.

Παπαδιαμάντης μὲ ψυχὴ ποὺ μέσα σ' ἄξιωκαλόσα
καὶ σ' ἐγκωμίκς τὴν ἔρερνα κατάνυξις περίσσια.
Κι' ἡ Σκιάθος δὲν θὰ ξανιδῇ 'στὴν ἀκριβολασιὰ της
νὰ καθιτ' ἕνας κοκκινιὰς,
νὰ καθιτ' ἕνας πυκνὸς,

ΡΩΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκατον κι' ἑκατὸν ἀριθμοῦμεν χρόνους
μέσα 'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσα θὰ περνεδεύ' ἡ γλῶσσα.

Δεκαπέντε τοῦ Γενάρη,
νέο θάχωμε φεγγάρι.

Χίλια πενῆντα τέσσερα μὰ κι' ἑκατὸν συνάμα,
νέου τρανοῦ κουνήματος μᾶς ἠλεκτρίζει δρόμος.

Ὁ «Ρωμιὸς» ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὔξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

Ἐν τῷ μέσῳ τόσης φούρμας ἐναρξὶς Διπλῆς καινούριας.

—

Π.— Τὴν Διπλὴ λοιπὸν τὴν εἶδες;
ἔχεις καὶ γι' αὐτὴν ἐλπίδες;
Φ.— Τὴν Διπλὴ λοιπὸν τὴν εἶδα.
ἔχω καὶ γι' αὐτὴν ἐλπίδα.

—

Νέο σῶμα κι' τρανό,
τοῦ θὰ σείσῃ τὸν ντουνιὰ...
σύντεμα 'στὸν οὐρανὸ
καὶ Γενάρη παγωνιά.

—

Ἄνδρες νέοι παντοχοῦ
ἕως 'στὸν Πρωθυπουργό,
φάρμακα θαυμαπουργὸ
κάθε σκλάβου καὶ φτωχοῦ.

—

Ἄνδρες μεγάλοι καὶ μικροί,
ποῦ δὲν ψηφοῦν τὸ κρῦο,
κι' εἶδα τὸν γέρο τὸν Μακρὴ
ψηλὰ 'στὸ Πρεσβεῖο,
γιατ' εἶναι γεροντότερος ἀπὸ τὸν Κατσιβάνο
καὶ τάχει τὰ χρονάκια του καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

—

Ἔξω καμμία τελετή,
μήτε ταμπούρλα καὶ στρατοί
καὶ μήτε νεανίαι
καὶ γέροι Παυσανίαι.

—

Κανένα μυστοῦνι γνωστό,
κανένα μοῦτρο σεβαστὸ
μὲ σημωμένο μοῦτο.

—

Κανένας ἄρχων τῆς Βουλῆς,
μήτε ποδόγυρος πολὺς
σὰν κι' ἤλεττε δὲν ἦτο.

—

Εἰς τῶν ἔργων τὴν μητέρα
σπεύδει χαίρων ὁ λεώς,
μὰ δὲν φαίνετ' ἐκεῖ πέρα
κανεὶς ἄνδρας παλιούς.

—

Τώρα νειάτα καὶ δουλειά,
οὔριον τὸ σκάφος πλεῖ.
μήτε λόγος Βασιλικὸς
δὲν ἠκούσθη 'στὴ Διπλῆ.

—

Ἄνδρες καθ' ὅλα νέοι μᾶς ἤλθανε ξανά...
κάνω νὰ 'δῶ τὸν Κόντε, δὲν εἶναι ποὺθενά.

Κάνω νὰ δῶ τὸν Μήτσο,
τὸν τόσον ζωηρόν,
μήτε κι' αὐτοῦ τὸ σείτσο
δὲν φαίνεται πιρόν.

—

Ρωτῶ καὶ γιὰ τὸν Κόντε, ρωτῶ καὶ γιὰ τὸν Ρέλλη
πῶς εἰς τὰς ἕδρας τούτων τώρα στρωθῆκαν ἄλλοι,
γιατ' εἶχα λησμονήσει κι' οἱ πρῶτοι τῆς Ἀρχῆς
πῶς ἔχουν ὑπογράψει πρωτόκολλ' ἀποχῆς.

—

Πῶς τὰ μεγάλα ψάρια τάφαγαν τὰ μικρά;
πῶς σᾶλος τόσους ἄνδρας ἐσάρωσε δεινός;
κι' ἐβγῆκα μόνος ἔξω κι' ἐθρήνησα πικρά,
καὶ τρὶς τοῦ Τσιτσοπούλου φωνάζει πετεινός.

Πάλιν περὶ κοκόρων λόγος τῶν λιμαδόρων.

—

Π.— Ἀλήθεια, Φωτούλη,
πῶς τοῦτο τὸ πουλὶ
τὸν κύριό του τώρα τὸν ἔκανε τρανό;
Φ.—Δοξάζεσαι στὸν κόσμο καὶ μ' ἕναν πετεινό.

—

Τὴν δόξα κυνηγᾷς,
βρὲ Περικλῆ θωρίτη,
γι' αὐτὴν παρασπρυγᾷς
σὲ τοῦτον τὸν πλανήτη.

—

Γι' αὐτὴν παραιδρύνεις,
σ' αὐτὴν ἀγιερώνεις
σῶμα, ψυχὴ καὶ νοῦ.

—

Πονεῖς κακοκαρδίζεις,
κι' ἐν τούτοις τὴν καρδίζεις
ἐλέῳ πετεινοῦ.

—

Κι' ἡ δόξ' ἀπὸ τὸ εἴποτε καμμιὰ φορὰ καμπούρη,
σοῦ ζυγεται κελεπούρι.
Κι' ἡ δόξ' ἀπὸ τὸ εἴποτε καμμιὰ φορὰ φυτρόνει
καὶ δίχως μακροχρόνιως νὰ τὴν γεννήσουν πόνοι.

—

Κι' ἐκεῖ ποῦ δὲν σπραίνεις,
χωρὶς νὰ τὸ προσμένῃς,
μπαρεξμπασκαρατζίζει,
μεγάλος νὰ γενῇς
καὶ μ' ἕναν κοκορίζει,
ποῦ τὸν περιφρονεῖς.

—

Ἂν τὴν δόξαν, καθὼς ξέρεις, βάσανα τὴν κάνουν τόσα,
ὅμως εἶναι πιθανόν,
Περικλέτο, καὶ μιὰ κλῶσσα
πέραν τῶν Ὠκεανῶν,
σ' ἄγνωστα καὶ ξένα μέρη
τόνομά σου νὰ τὸ φέρῃ.

—

Ἴσως καὶ μέ μιὰ κότα
γίνῃς θέμα τῆς ἡμέρας
στὲς διπλωματῶν τὲς σφαῖρες
καὶ 'στοὺς φέροντας τὰ πρῶτα.
κι' ἄρθρα νὰ γραφοῦν γιὰ σένα πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ,
στὴν Εὐρώπη, στὴν Ἀσία, μὰ καὶ στὴν Ἀμερική.

—

Πῶ καλά, βρὲ Περικλέτο, σὰν σὲ πάνουν δόξες εἴστερα,
νἄχῃς τοῦτον τὸν καιρὸ
κοκορίτσο λιγερό,
ποὺ μὲ τὸ κακάρισμά του ξένοι νἄξυπνοῦν Μινίστροι,
πιὸ καλὰ μιλᾷ μ' ἐκεῖνον νὰ μιλοῦν καὶ περὶ σοῦ,
παρὰ νὰ γενῇς ἐπούτης σὰν κι' ἐμένα τοῦ χρυσοῦ.

—

Χίλιαις φοραῖς καλλίτερα βρὲ Περικλέτο γάχα,
τὸν φαμισμένο πετεινὸ τοῦ Τσιτσοπούλου νἄχα.
καλλίτερα νὰ γίνωμαι πετεινομελάων ἥρως
παρὰ νὰ λέγωμαι χρυσοῦς ἐπούτης τοῦ Σωτῆρος.

—

Χίλιαις φοραῖς καλλίτερα, βρὲ Περικλῆ μουφλούζη,
νἄχα βαρβάτο πετεινὸ νυχθημερὸν νὰ σπουζῇ,
κι' αὐτὰ μεγάλα νὰ χαλᾷ μὲ τὸ κακάρισμά του
καὶ καθενὸς ἀλλαδαποῦ καὶ ντόπιου διπλωμάτου.

—

Καλλίτερα μὲς 'στοὺς τρανοὺς
αὐτῆς τῆς πολιτείας
νὰ γίνω μὲ τοὺς πετεινοὺς
πετεινοκτηματίας.

—

Κάλλια, πορπὴ τῶν Ἀθηνῶν,
γι' ἀφέντη λάλων πετεινῶν
νὰ λογαριάζουνε κι' ἐμὲ
'στὸν κόσμο τὸν ἰνφάμε,
παρὰ 'στοῦ Καραμὲν Σιμσὶ
τὴν ἐσπερίδα νάμαι.

—

Χίλιαις φοραῖς καλλίτερα
νἄχῃς κοκόρους λιγερούς,
καὶ νὰ μικλᾷς πίτερα,
παρὰ νὰ γίνῃς ἀργυροῦς.

—

Μὴ θελήσῃς 'στὴ ζωή σου, Περικλέτο προσφιλῆ,
νὰ γυρεύῃς μ' ἄλλα μέσα δόξαις μύτικες καὶ ῥοῦδαις...
ἐγὼ πάντοτε καὶ τώρα δικαιοῦμαι πιὸ πολὺ
τοὺς μικροὺς κλεφτοκοτάδες καὶ τῆς κλεφτοκοπορούδαις
παρ' ἐκείνους ποῦ δι' ἄλλων μέσων, τρίπων καὶ κλοπῶν
ἀποβλέπουν εἰς τῆς δόξης τὸν ὑπερτατον σκοπόν.

—

Μὲ μιὰ κότα ποῦ θὰ κλέψῃς μ' ἕναν κόκορα κλεμμένο,
ἐνδεχόμενον νὰ γίνῃ τόνομά σου ξακουσμένο.
Κι' ἂν καὶ σύ, βρὲ Περικλέτο, γιὰ τὴν δόξα τὴν σχλὴ
ἀγωνίζεσαι καὶ πάσχῃς, πάψε πιὰ καὶ ζεσουράσου...
τὸ κακάρισμα κοκόρου, ποῦ Μινίστρους ἀνοχλεῖ,
εἶναι φῆμη, ποῦ σαλπίζει μέσα κι' ἔξω τόνομά σου.

—

Μές 'στοῦ βίου τὸν ἀγῶνα
τὸν μεγάλο, τὸν δεινό,
μὴν ἀρίνῃς πετεινὸ
σὲ γειτόνων ὀρνιθῶνα.

—

Γιὰ τὴν δύσκολη τὴν δόξα
νὰ μὴν ἔχῃς καμμιὰ λύξα.
Μὴ χαλᾷς τὴν ἐνσπίν σου
καὶ μὴ βακανίζεσ' ἔτσι,
κι' τὴν διορθωσίν σου
γύρευε τὴν στὸ κοτέτσι.

—

Π. — Τί τσαμπουνᾷς γιὰ πετεινούς, θρέμμα πετεινορράλων,
καὶ τὴν Διπλῆ λησμόνησες καὶ φάλλαις ἄλλ' ἀντ' ἄλλων;
Φ.— Ἀληθινὰ ποῦ μοίναμε;
Π.— Στὸν Κόντε καὶ στὸν Ρέλλη.
Φ.—Ἀσπὸν γι' αὐτοὺς ἐθρόνεσα καὶ μεσανυχτὶς πάλι.
Μές 'στὴ Διπλῆ φτερούγιζε φιλοῦζος ἐνθουσ
καὶ μὲ τὴν ἀγκαστούρα του τὴν ἄγκαζε Διεσπέτης.

—

Κι' ἴδού κατανυξις πολλὴ
καὶ φιλμωδικὰ μέλος,

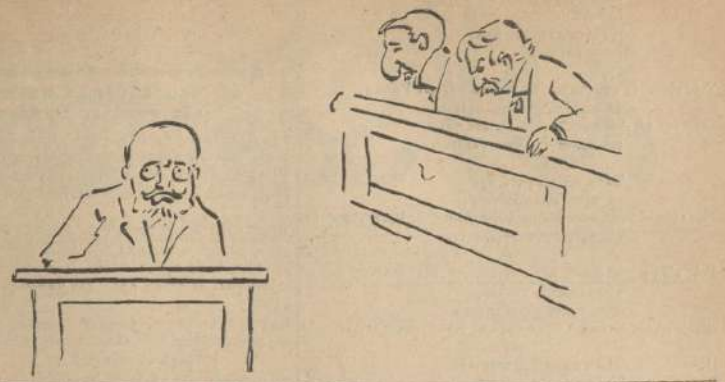

κι' ἐμπῆκε μέσα 'στὴ Βουλὴ
κι' ὁ Κρὶς ὁ Βενιζέλος.

—

Κι' οἱ Σύμβουλοι παρόντες, Περικλέτο σκυλομούζη,
κι' ὅπαια παραμονὴ τῆς Κυριακῆς ἀργίας,
πλὴν παιδιᾶτε κι' ὁ Μπενάκης ἐν μεγάλῃ κατανύξει,
ποῦ ἔκραξε τὸν Γεωργάκη ἔγγονε τῆς Γεωργίας.

Ψάλλομεν ἐν κλαπαδόρᾳ νέον Ὑπουργεῖον τώρα.

—

Καὶ 'στὸ μέλλον γεωργοῦντες
κι' ἐν σπουδῇ καλλιεργοῦντες,
θ' ἀνακαθέξωμεν τὴν γῆν
τῶν παγκάλλων Παρθενώνων
πλούτου περισσοῦ πηγήν
εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

—

Μὲ τὸν χρόνο τὸν καινούριο πρώτης βιομηχανία
κι' ἀληθῆς γεωπονία,
καὶ θὰ στείλουν ἕνα κι' ἄλλον 'στὴν Εὐρώπη νὰ σπουδάσῃ
γιὰ τὰ δένδρα, γιὰ τὰ βάσα.

—

Μὲ τὸν χρόνο τὸν καινούριο παντοχοῦ πακρωγρία,
θ' ἀνοιγῆς τοὺς γεωπόνους,
κι' ἀγλοσὸς καρπὸς κι' ἀρθόνους
θὰ γεννᾷ ἡ στεῖρα γῆ.

—

Τότε χέρια δὲν θ' ἀργοῦν
ἀργυρηγλίων περισσῶν,
τότε Νύμφες τῶν ἀκρῶν
Σάτυροι θὰ κυνηγοῦν.

—

Τότε πιὰ κι' Ἁμαδρυάδες, τότε πιὰ κι' Ἀμαρυλλίδες,
τοὺς Ρωμηοὺς δὲν θὰ τοὺς βλέπουν σὰν καὶ πρῶτα κουρελῆδες.
Μὲ τὸν χρόνο τὸν καινούριο πιθανὸν βρὲ μακαρὶ,
νἄλθουν καὶ τῆς Στυμφαλίας κι' τοῦ Μελάνους νερά.

—

Πακπαρούνικες μενεξέδες,
ἄνθησις Ντελκὰ μπαξέδες,
ματαξυσμοὶ λιγάκια πλοῦτος...
μὰ τί χρόνος εἶναι τοῦτος!

—

Μὲ τὸ νέον Ὑπουργεῖον τὴν κακὴ ψυχή σου φτιάσαι
θὰ σοῦ 'ῥθῃ συφοριασμένε...
μὲ τὸ νέον Ὑπουργεῖον θὰ μᾶς φέρῃ τὴν Ἀλάσκα

Καὶ τὸ νέον Ὑπουργεῖον ὑπερέξιον στερέωνε...
ἔξω φτώχιας κι' ἀπορίας ἀθεράπευτε καϋμέ...
τότε καὶ 'στὴν συνοικία τῆς Σχολῆς τοῦ Καραμάνου
θὰ σκαρώνουν ἰσπερίδες τὸν τοῦ Καραμὲν Σιμσί.

—

Θὰ καλλιεργῇ ραπάνια κάθε Κόντε-Ραπανάκης.
μὰ κι' ὁ μόστης θὰ βουλεύῃ καὶ τὸν γεωργὸ θὰ κάνῃ.
τότε πιὰ κι' ἐγὼ 'στὸ σπῆτι θὰ σε προσκαλῶ συχνάκις,
καὶ θὰ σοῦχω, Περικλέτο, πρόμπριτς καὶ μιὰ λεκάνη.

—

Κάθε καλὸ θὰ πέσῃ σὰν ὑετὸς ραγδαῖος,
καὶ τοὺς χασισοπότας θὰ τοὺς ἰδῇς ἐμπόρους,
μὰ κι' ἡ πτωχοτροφία θ' ἀνακτυχθῇ σπουδαίως,
καὶ σὰν τοῦ Τσιτσοπούλου θὰ ἐγκέωμε κοκόρους.

—

Π.—Καὶ πάλι, βρὲ σκιλιάρη, γιὰ πετεινοὺς μιλεῖς.
Φ.—Λοιπὸν ἀπὸ τοὺς πρώτους πατέρας τῆς Βουλῆς
εἶδα τὸν Ἀλεξάκη, τὸν ἄνδρα τῆς Κοιδούνας,
ποῦ τόσους ἀγωνίσθη 'στὸ παρελθὸν ἀγῶνας.

—

Π.—Ἄλλους παλιοὺς δὲν εἶδες;
Φ.— Εἶδα καὶ τὸν Φωκίωνα,
πολὺν παλιὸ καὶ νέος, κλίνητον ὡς κίονα.
Π.—Ἄλλον;
Τὸν Κοραϊκὸ βλέπω μὲ χάσιον στόμα...
δὲν κούνησε καθόλου, μένει ψηλὸς ἀκόμα.

—

Π.—Ἄλλον παλιὸ δὲν εἶδες;
Φ.— Ρίχνω ψηλὰ τὸ μάτι,
καὶ σ' ἕνα θεωρεῖο κυττάζω τὸν Κυριάττη
καὶ τὸν ρεπουμπλικάνο...
Π.— Τί λέγεσαι σὲ πιστεύω.
Φ.—Πίστεψε, Περικλῆ μου, πῶς δὲν σοῦ χωρατεύω.

—

Π.—Ἄφησε κατὰ μέρος τὰ χωρατὰ τὰ κρύα.
Φ.—Ἤσαν κι' οἱ δύο φίλοι ψηλὰ 'στὰ θεωρεῖα.
Γι' αὐτὸ σὲ βεβαιώνω,
πίστεψε τὸν ἰπούτη,
κι' ἀνύπτιαζαν μὲ πόνο
τὴν ἕδρα τους τὴν πρώτη.

—

Π.—Τἀναλάκτα τάστεῖα παρακύνσε μαγκούρη,
καὶ μίλα σοβαρά.
πρὶν πάθῃς συμφορὰ
καὶ σὲ ριζώσῃ σοῦ ἐγκέλι τὸ καθὲ σοῦ πουλοῦσι.

Φ.— Εἶδα τοὺς θῦρ μεγάλους...
ἤλθαν κ'αὐτοί κοντά,
μ'ἔμενα καὶ τοὺς ἄλλους
ὡσὰν ἀκροκτικί.

—

Τοὺς εἶδα μές'στὸ Λατερὸ τὸν Κόντε καὶ τὸν Ρέλλη,
τὰ σκιάχτρα τὰ πελώρια,
καὶ τότε τὰ Λατινικὰ θυμήθηκα καὶ πάλι:
σὰν τράνταιτ μοῦνει γλῶρια.

—

Τᾶδα τὰ Μεγαθήρια,
τὰ πρὶν Ἑλλαδοῦρια,
τοὺς εἶδα τούτους τοὺς Μαμμοῦθ,τούτους τοὺς Βροντοσαύρους
καὶ τοὺς Ἱπποκενταύρους.

—

Τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τούτους τοὺς ἐξαισίους,
ποῦ μέσ'ἀπὸ τὸ Λατερὸ
κυττάζανε τὸν Κρητικό,
κι'ὅλους τοὺς ἄλλους Ὑπουργοὺς καὶ τοὺς πλουσιοὺς.

—

Π.— Μίλα καλὰ βρὲ Φασουλῆ.
Φ.— Ἐκύτταζαν χωρὶς γυαλί,
κι'ἔβαιχνεν ὅρος ὅλιβερὸ
κουνῶντας τὸ κεφάλι...
'στὴ βρύσι ποὖπιναν νερό,
τώρα τὸ πίνουν ἄλλοι.

—

Π.— Ἀκροκταὶ λοιπὸν καὶ σεῖς
ὁλλαοσῶστικι Μωϋσεῖς,
τοῦ κράτους τὰ Πικλάδια.

—

Ἔχουν καϋμὸ τὰ χεῖλη σας,
κι'οἱ πιαραμέτοι φίλοι σας
βγάζουν γιὰ σᾶς φυλλάδια.

—

Πές μου κι'ἄλλα Φασουλῆ.
Φ.— Τώρα μπαίνουν καὶ τραλλοί
κι'ἀπὸ τοὺς Δρομοκαίτη κάποιος λένε πὼς ἀπέδρα
καὶ σ'ἕνὸς πλουσίου κλοκάθισε τὴν ἕδρα.

—

Τώρα βρῆκαν εὐκαιρία
καὶ διάφοροι τραλλοί
μὲ τὴν ἄλλη τὴν σωρεία
νὰ τρυπώνουν'στὴ Βουλή.

—

Θέλουν μέτοχοι νὰ γίνουν μὲ τοὺς σώρρονες τοὺς ἄλλους
μιᾶς δόξης ὄχι φρούδης, ἐφημέρου καὶ ματαίας...
ἐλκυτήρισαν καὶ τούτοι,ποὺ δὲν ἔχουν ἐγκεφάλους,
τῆς Διπλῆς νὰ σχολιάσουν τὰς ἀναθεωρητέας.

—

Δὲν'μπορεῖς νὰ καταλάβῃς μές'στὸν βουλευτῶν τὸ σμῆνος,
'στοὺς ἀγνώστους τοὺς παλιούς,
ποιὸς ὁ σώρρων,ποιὸς ἐκεῖνος,
ποῦ χρωστᾷ τῆς Μιχαλοῦς

—

Δὲν'μπορεῖς νὰ καταλάβῃς μές'στὸ πλῆθος τὸ πολὺ
ἂν ἀλήθεια δουλκρίρος εἶν'ἐκεῖνος ποὖμιλεῖ,
ἢ κανεὶς ντελυρυσέκης,ὁποὺ'δρᾶκε τὸν καιρὸ
νὰ χωθῇ'στὸ Παρλαμέντο μὲ τὸν ἄλλο τὸν σωρό.

—

Νάναι δουλευτὴς ἀλήθεια τοῦτος ὁ λαλὸν εὐσχήμως;
νάναι τάχα πλαιδός;
κι'ὅμως ὁμιλᾷ φρονίμως,
κι'ὅμως φέρει εὔλαβος.
Γιὰ τραλλοὺς καὶ γιὰ φρονίμους δὲν εἰξεύρεις τί νὰ 'πῇς...
ὅλοι τώρα φύρδην μίγδην εἰς ἀγῶνα προκοπῆς.

—

Τρέλλα μαζὶ καὶ φρονιμιά,
ξυλένιε τσαναμπέτη...
ἀντιπολίτευσις καμμιά;
ὅλοι μὲ τὸ Ντοβλέτι.

Νέο κούνημα καὶ πάλι
μᾶς γανόνει τὸ κεφάλι.

Φ.— Τόσον καιρὸ περάσαμε στὴ γῆ τὴν ὀξασμένη,
χωρὶς κανένα κούνημα,νωθροὶ καὶ νυσταγμένοι.
Τόσες καιρὸς ἐπέρασε κι'ἐπῆγε'στὰ χαμένα
χωρὶς νὰ μᾶς'ξυπνήσουνε μὲ κούνημα κανένα.

Τόσος καιρὸς ἐπέρασε μές'στῶν Ρωμηῶν τὴν πλάση
χωρὶς κανένα κούνημα σὲ Στόλο καὶ Στρατό,
μὲ τοῦτη τὴν Ἀνάθωσι νύστα μᾶς εἶχε πιάσει
κι'ἀνοίγαμε τὸ στόμα μας μ'ἕνα χασμουρητό.

Κι'ἐγὼ τὴν νέκρα τῶν Ρωμηῶν ἐκύτταζα μὲ λύπη
καὶ μόνος ἐλυθήριζα με κάποιο καημὸ κρυφτό:
τάχα τὸ ρεμπελιὸ
δὲν θἄλθῃ τὸ παλιό;
Δὲν θἀ'ξυπνήσῃ κούνημα τὸ θυνσμιαῖον πτῶμα;
τόσος καιρὸς ἐπέρασε,κι'ὅμως κανεν'ἀκόμα.

Ὅταν ἔξαφνα φωνὴ
μᾶς ἐξάφνισε τρανή,
καὶ μᾶς λένε πατριῶτες
ξύπνατε τὸν Ἀκραθῶτη.

—

Π.—Τὰ κουνήματα κι'ἐμένα,Φασουλῆ μου κουνενε,
ἐλυθῶς μὲ συγκινοῦν,
κι'ἔτρεξα'στῆς Γερουσίαις ἕνὸς κι'ἄλλου καρενὲ
γιὰ νὰ μάθω τί φρονοῦν.
κι'ἔλεγα πρὸς ὅσους κρίνουν τὰ κοινα'στοὺς καρενέδες:
γιὰ τὸ κούνημα τὸ νέο τί φρονεῖτε,κουνενέδες;

—

Φ.—Ἄλλοι τὸ λένε κούνημα πολὺ σημαντικόν,
κι'ἄλλοι τὸ λέν ἀσήμαντον ἀνεπιθυμητικόν,
ἐν τούτοις κι'ὁπωσδήποτε
καὶ τοῦτο παρὰ τίποτε
κάπως κουνεῖ τὰ νεῦρα μας,κάπως μᾶς ξενυστάζει,
καὶ μέσα'στὴν ἀναβροχιὰ καλὸ καὶ τὸ χαλάζι.

—

Π.— Τί χαρὰ γιὰ μᾶς μεγάλη!...
πῶς ἐχάρηκα πὰν εἶδα
μὲ κουνήματα καὶ πάλι
νὰ ξυπνοῦνε τὴν πατρίδα.

—

Φ.—Τοῦτος ὁ κακοὺργιος χρόνος,ποὖβγαλε πολλοὺς ἱππότας,
τί καλὰ γιὰ τὴν πατρίδα νἄβγαζε καὶ συνομότας.
Ἐμονχλάσαμε,παιδιά,μὲ τὸν νόμο,μὲ τὴν τάξι,
καὶ'γινήκαμε κι'ἐμεῖς νὰ μὴ βρέξῃ,νὰ μὴ στάξῃ.

Ἡ Πατρὶς δὲν πρέπει χρόνο δίχως κούνημα νὰ μείνῃ,
κι'ἤθελα ζωγράφος νἄμαι νἄκανα τὴν Ρωμηοσύνη
μὲ σπαθιὰ καὶ μὲ σπιρούνια
νὰ κουνιέται σὰ μιὰ κούνια.

—

Τὸ Ρωμαίικο κουνᾶτε,μὰ τὸν νοῦ σας νὰ μὴν πέσῃ...
βλέπω ξανατουρλωμένο τοῦ Σερμὲ Πασσὰ τὸ φέσι,
καὶ τὰ φρύσια στέκουν τοῦρλα
καὶ βκρούνε τὰ τσιμπούρλα.

—

Πλὴν ἐμεῖς οἱ τῶν Ἑλλήνων κεχαριτωμένοι παῖδες,
ὅπως πάντα κουνενέδες,
δείχνομε καὶ πάλι κούνιαις'στὴν Τουρκιὰ τὴν λυσσάρα,
καὶ κουνάμενοι τῆς λειμετζέλα τοῦρλα τὴν φασάρα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑκατὸν κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι'ἐνγκιόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδέν'ἡ γλῶσσα.

Δευτέρα τοῦ Γενάρη κι'εἰκοστή,
ὁργανωταὶ μᾶς ἤλθαν ξεκουστοί.

Χίλια πενῆντα πέντε κι' ἑκατό,
χρονιαὶς καὶ ξερόβρυα δυνατό.

Ὁ «Ρωμηὸς»,ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο'πῆγε παραπάνω,αὔξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

Μελοῦν κι'οἱ λιμαδῶροι
γιὰ τοῦ Βορρᾶ τὴν κόρη.

Φ.—Σὰν τὰ χιόνια Περικλέτο...
Π.— Σὰν τὰ χιόνια Φασουλῆ.
Φ.—Σὰν τὰ χιόνια καὶ τὸ κρύο...
Π.— Σὰν τὰ χιόνια κι'ἡ Βουλή.

—

Φ.— Εἶδες τοῦ Βορρᾶ τὴν κόρη,
Περικλέτο στολερίτσι;
Π.— Ναί,τὴν εἶδα νὰ καθίσῃ
καὶ'στῆς Ἀθήνες τὸ δῶμα.

—

Χιονιαμένος κάθε λόφος
κι'ὁ ξανθὸς ὁ μουστερόφος.
Χιονισμένοι Παρθενῶνες,
χιονισμένους ἡ κολώνες.

—

Κότσι μέρη ἀλλαξομένα...
ὅλα τώρα χιονισμένα
τὰ κυττάζω στὴν ἀκρόλη,
καὶ τρομάρα μες'στὴν ἀσπράδα.

—

Ὅλους μᾶς κατρακυλεῖ χιόνι,
κι'ἀπὸ τοῦτο ξαφτυρόνει
νέα ὀξυρή καὶ μυρσίνη.

—

Πλάκα χιόνια καὶ'στὸν Πάρνη,
καὶ σαν γυφτιὰς σκεπάρνι
κιμπαρόν'ἡ Ρωμηοσύνη.

—

Χιόνια πέρα'στὴν Πεντέλη,
χιόνια καὶ'στὸν Ὑμηττό,
χιόνια σ'ὅλους τοὺς ἐν πόλει
καὶ σε Στόλο καὶ Στρατό.

—

Ρωμηοσύνη ξηκίνει τώρα
χιονισμένη,λευκοφόρα,
καὶ'στὰ κάλλος της τρυφερὰ.

—

Ἡ χιὼν τὴν κατακλύζει
κι'ὅλο σιεῦις στρεβλίζει,
'στὰ μηλιὰ της σὰν νιφάς.

—

Φ.— Τί χαρά μας,Περικλέτο,
ποῦ μᾶς'στ'ἄλλα τὰ κακὰ
ἔπεσε καὶ χιόνι'φέτος...
γέλα πίδα τραλαλά.

—

Ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ χιονίζει,
καὶ κλεῖνας,ποὖχει γνῶσις,
τὸ μπαλὸ του βασκινίζει
μὲ τὰς νέας ἀνορθώσεις.

—

Χιόνια μέσα σὲ πλατεῖαις,ἐς βραΐσκους,σὲ γωνιὲς...
πάμε'στὴ Βουλή,βρὲ τέρας,
νὰ πετάξωμε χιονιαὶς
μέσα'στοὺς διπλοὺς πατέρας.

—

Σὰν τὰ χιόνια τὰ τερτέρια
τῆς μονρλούζας τὰ τσανά.

σὰν τὰ χιόνια καὶ τὰ χέρια
πού βουτοῦνε σὲ λιχνιά.

—

Σὰν τὰ χιόνια λέρικες βρώμικες,
σὰν τὰ χιόνια σκέψεις γνώμικες,
σὰν τὰ χιόνια κι' μουντζούρικες,
πού σκεπάζουν τόσαις μοῦρκες.

—

Σύ, καλὴ κακοῦργα μητέρα,
τρύφα στοῦ Βορρᾶ τὴν κόρη,
καὶ χιόνος λευκοτέρα
πρὸς Ἀνόρθωσιν προχώρει.

—

Ἄσπρα βάλε γιὰ καλό σου,
κι' ἀσπροφόρα σ' ὅλους δεῖχνε
κάτασπρο τὸ κούτελό σου...
χιόνια δέχου, χιόνια ρίχνε.

—

Τρέξ' ἐδῶ καὶ τρέξ' ἐκεῖ,
καὶ χαιρέτιζε λευκὴ
τὰ βουνὰ σου τ' ἀσημένια.

—

Κι' ἔχε 'γρήγορο τὸν νοῦ
μὴ φανῆς κολοκυθένια
σὰν τὴν πήτα τοῦ Σπανοῦ.

—

Τί χαρὰ μας, Περικλέτο,
παύπαισε καὶ χιόν' φέτο.
Κύττα τὸν Λυκαβητό...
τὸ περίμενες κι' αὐτό;

—

Περικλέτο μου γκορύλλα,
μὲς στὴν τόση τὴν μαυρίλα
περίμενες ἀσπρίλα;

—

Καιρὸς πάλι νὰ γελᾶς
καὶ νὰ τραγουδᾷς πολλὰ
εὐτυχίας ἀνελπίστους
μὲ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀρίστους.

—

Χιόν' στῆς Βουλῆς τὴν στέγη
ρίγη ψύχους προκαλεῖ,
κι' ὅμως πῦρ τὴν καταφλέγει,
κι' ὅμως πῦρ τὴν πυρπολεῖ.

—

Τοῦτο, μοῦρη περγελάστρα,
δίνει ρλόγα, δίνει σφρῖγος,
τοῦτο τζάκι καὶ θερμάστρα
μες' στῆς παγωνιᾶς τὸ ρῖγος.

—

Τοῦτο σήμερα τῆς δίνει
μία ζέστη περισσή,
κι' ἔτσι γίνεται καμίνι
καὶ σὰν βάτος Μωϋσῆ.

—

Πῦρ, φωτίζον, ἱερόν,
πῦρ πυρίνων ἡμερῶν,
ἀνορθώσεως μελλούσης.

—

Πῦρ, ὁποῦ γέννᾳ Τιτᾶνας,
πῦρ, ποῦ σοῦχετοι παλιὰ
ἐμπνευσμένους ν' ἀνακερύτῃς.

Πῦρ, ποῦ ξεστρακόνει πλῆθος
πολιτείας φουσκωμένης
μὲ ρητορικὴ παχεῖα.

—

Κι' ἐξεγείρει κάθε στῆθος
ὅπως καὶ τῆς Γερμένης
τὸν Ἰμάμη τὸν Γιαχιᾶ.

—

Πῦρ ζωῆς χιμῶν πλουσίων,
πῦρ διπλῶν πληρεξουσίων,
καὶ σὺ βλέπωντας τῆς φλύγας, τῆς ἀναλαμπὰς, τῆς ζέστης
λές: Χριστέ καὶ Παναγιά,
δοῦλοι ἐσε, πυροσβέσταις,
νὰ μὴν πάσῃ πυρκαγιά.

—

Ἕνα τέτοιο πῦρ, ποῦ λρώνει
κάθε πάγο, κάθε χιόνι,
τέτοιο πῦρ δὲν τὸ ξανάδε
ἕως τώρα στὴν Ἑλλάδα,
τὴν πυρίκαυστον κοιλάδα.

Μέγας τῆς Διπλῆς ἀγὼν μ' ἐξελέγξεις ἐκλογῶν.

Π.— Μέσ' ἀπὸ τὶ σπῆτι βγαίνω
καὶ 'στὰ τμήματα πηγαίνω
τῆς Διπλῆς Βουλῆς ριγῶν,
γιὰ νὰ δῶ λαμπόσαις μούραις,
γιὰ ν' ἀκούσω καὶ μουρμούρκις
κι' ἐξελέγξεις ἐκλογῶν.

—

Καμμία μελανὴ κηλὶς
τὰς ἐκλογὰς δὲν στίζει,
καὶ τὴν ἀσπράδα τῆς Βουλῆς
ποσῶς δὲν στιγματίζει.

Ὅλοι των ἀσπροπρόσωποι χωρὶς μουντζούρκις στίγματα
κρύπτουν Συντακτικῶν μεταβολῶν κρύγματα.
Ἀσπροπροσώπους ὅλους των τοὺς βλέπω καὶ χιονάτους
μόνον μὲ τὴν Ἀνόρθωσιν τυραδζόντας τοῦ κράτους.

Τῆς Ἄρτας ἐκλογὴ φαιδρότητος πηγή.

—

Γιὰ τὴν Ἄρτα μόνον εἶδα νὰ γενῇ 'στὸ τμῆμα φούρκα,
νὰ σκαώνεται γροῦβά,
νὰ παστρεύωνται κομπούρκα,
ν' ἀκονίζωνται σπαθιά.

—

Καὶ παρ' ὀλίγον νἄχωμε καινούρκαις δυστυχίαις
καὶ ὀρὺ μονομαχίαις,
καὶ παρ' ὀλίγον νἄβγαινε μὲ τὸ σπαθὶ κι' ὁ Σομος,
καὶ τώρα νὰ τὸν ἔβλεπες μαγδμενον ἁλίμως.

—

Θέλουνε νὰ 'σοῦνε τάχα, Φκσουλῆ μου κακομοίρη,
πῶς πουλάκια κελαιδοῦσαν εἰς τῆς Ἄρτας τὸ γερύρι
ὅτι τάχατε καμπόσοι ψηφοφόροι φουκαράδες
τοῦ κ. ρίου Καρκαπόνου 'μοιρασθῆκανε παράδες.

—

Κι' ἀκουσθῆκαν χωρατὰ γιὰ τὸν πλούσιο ποικίλα,
ποῦ δὲν εἶχανε νισάρι,
καὶ τὸν ἔκαναν γκαμῆλα
φορτωμένη μὲ χρυσάρι.

Ὁ δὲ Σῶμος τῆς Πατρίδος ἐκτυποῦσε τομπελέκι
'στὸ μεγάλο τὸ λελέκι,
καὶ γελῶντας τραγουδοῦσε: χόρευε, κυρὰ Σουσοῦ,
καὶ γκαμῆλα τοῦ χρυσοῦ.

—

Μέσα τὸν Κερὶμ Ἀγᾶ τὸν ἀρχιχαμάλαρο... ἔγινε κι' ἡ δόξ' αὐτοῦ σὰν τριμμένο τάλλαρο.

Πλὴν ἐγώ, κι' ἂν ἀληθεύῃ πὼς ἐβόθησαν παράδες,
γιὰ κακὸ δὲν τὸ νομίζω μές' σ' αὐτὴ τὴ φτώχια πούγω.
πρέπει κάποτε νὰ δίνουν 'στοὺς φτωχοὺς οἱ ταλαιπάδες
νὰ μεταρῶν κι' αὐτοὶ ὀβλιοὶ νὰ φορεῖν κανένα ροῦχο.

—

Κι' ἂν ἐβόθησαν παράδες, τί κακὸ συνέβη τάχα;
κι' ἂν ἀνοίγουν τὸ πουγγί των σὲ τί βλάπτουν, συμπολῖτκι;
ἢ πληρώνουνε γιὰ ψῆφους ἢ καὶ γι' ἄλλους λόγους, γάχα,
ὑποσβήπτε κι' ἡ φτώχια κάπως ἐξοικονομεῖται.

—

Πλήρεις ἱεροῦ πυρὸς
θότε βάλσαμον τῶν πόνων,
καὶ πρὸ πάντων ὁ ἀκριβὸς
τῶν ἐκλογικῶν ἀγώνων
θεωρεῖται κι' ἀπὸ μάνα καὶ παρ' ὅλων ἐπιχή,
ποῦ μπορεῖ χαζιέρι μαῦρο νὰ γευθοῦνε κι' οἱ φτωχοί.

—

Φ.— Ὁμιλεῖς ἀληθινὰ σὰν τὸν Νάθαν τὸν σοφό,
καὶ 'στοὺς λόγους σου τρωφῶ.
Μὲ κι' ἐγὼ, ποῦ τώρα πάλι
θεοπάλαβο προβάλλει
τὸ κινούριο Καραβάλι,
πέρνω τύμπανο καὶ ντέρι,
κι' ὅλος γέλοια κι' ὅλος κέφι
χορωνίζω, μασκαρᾶ,
σὲ καθένα ταλλαρᾶ:
χόρευε, κυρὰ Σουσοῦ
καὶ γκαμῆλα τοῦ χρυσοῦ.

Περὶ προσχεδίου κρίσεις καὶ μεγάλαι συζητήσεις.

—

Π.— Ἀμμ' εἶδες τὶ προσχέδιον τῆς Ἀναθεωρήσεως;
Φ.— Ἀμμ' τοῦδα τὶ προσχέδιον αὐτὸ τῆς Κυβερνήσεως
περὶ τῶν διατάξεων τῶν Συντακτικῶν,
ποῦ κράτους μᾶς ὑπέσχεται μέλλον μοναδικόν.

—

Ἀντίρρησιν σὲ τοῦτο κανένας δὲν θὰ πῇ.
πλὴν ἕνα μὲ λυπεῖ,
ποῦ καὶ γιὰ Γερουσία ποσῶς δὲν ἀναφέρει
μὲ τέλλα χασομέρι.

—

Εἰς τὰς τροποποιήσεις ἐκείνας τὰς γνωστὰς
αἰῶνις καὶ παρ' ἐλπίδα
δὲν διάβασκ, δὲν εἶδα
καὶ Γερουσιαστάς.

—

Δὲν κάνουν Γερουσία... σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια
κανεὶς Ρωμηὸς δὲν ξέρει τί διάβολο νὰ πῇ...
δίχως μὲ Γερουσία ποῦ λένε, κουτομάγια,
δὲν εἶναι σωτηρία, δὲν εἶναι προκοπή.

—

Δὲν κάνουν Γερουσία...
κρῖμα καὶ τρὶς ἀλλοί!..
κράτος χωρὶς οὐσία
μονάχα μὲ Βουλή.

—

Λάθος σημαντικό,
κλάψε τὸ ριζικό
αὐτῆς τῆς πολιτείας.

—

Σκιαὶ σεπτῶν προγόνων,
Συμβούλιον καὶ μόνον
κάνουν Ἐπικρατείας.

—

Δὲν μᾶς κάνουν Γερουσία... πρέχω σ' Ὑπουργεῖων σκάλκις,
ἐρωτῶ πολλοὺς γιατί,
ὕστερ' ἀπὸ τόσαις ἄλλαις
τὴν νομίζουν περιττή.

—

Δίχως Γερουσία κράτος ἤγουν δίχως σύνταγμα σπῆτι,
τί παράλειψις φρικτή!..
ποιὸς ἐκεῖνος, ποῦ δὲν φρίττει;
ποιός, ποῦ δὲν ἀγκνακτεῖ;

—

Μές'στης ἄλλαις τῆς θυσίας
τρίμαι, τῶν Ἑλλήνων πλίδες
ὑπού θἄνοι Γερουσίας
μονιχὲ'στοὺς καφενέδες.

Μήνις σεβαστῶν Γερουσιαστῶν.

Διαφόρων καφενέδων Γερουσιαστοὶ αἰμύνουν
καὶ φωνάζουν καὶ θυμώνουν.
Ἄλλοι τρέμουνε τὸ ρεῦμα μὴ λις κομμὴ πὼρτ'ἀνοίγει,
ἄλλοι γιὰ νὰ ζεστηθοῦνε περπατοῦν κοντὰ κοντά,
κι'ἄλλους πάλι σεβασμίους ὁ ξερίζηχας τοὺς πνίγει
κι'ὅλοενα καραμέλαις πιπιλίζουνε Μπαϊνετ.

Ἄλλων πάσχουν τὰ σπλάχνα,
ἄλλων πάσχουν τὰ νεφρά,
κι'ἄλλοι τρέφουν'ἐλαφρὰ
μὲ τοῦ Πίγκ τὰ κοτσαπόπια.

Γερουσίαν ἀπαιτοῦμεν.κατεθυμωμένος ἔφα
Γερουσιαστὴς μεγάλος.ὁπού χάνεται γιὰ πρᾶμα
Γερουσία δίχως ἄλλο κι'ἄλλος ἀπκιτεῖ νὰ γένῃ,
ποὺ'στὸ Ντάμινο κιόλενκς καὶ'στὴ Νταμα δὲν τοῦ βγαίνει.

Γερουσίαν θέλω τώρα καὶ γι'αὐτὴν πατῶ ποδάρι,
ξεφωνίζει κι'ἄλλος πρίτος,
ποὔχει γίνει σὰν παντζάρι
ὁ Ρωμαῖος τὸν μύτο.

Τὸ προχέδιον ἐκεῖνο
μόνον ἔνδυ Γερουσίας
κατασταστικὸν τὸ κρίνω,
προτὸν ἀνοησίας.

Ὁ κυθεὶς μὲ τοῦτο χάνει τὴν ἐλπίδα,τὴν χαρά του.
καὶ τὸν πιάνει τὸ μπουρί,
κανεὶς πλέον δὲν μπορεῖ
Γερουσιαστὴν νὰ μένῃ δικαιῶς τοῦ Ζαχαράτου.

Πότε χαρτερὸν νὰ γίνῃ κι'ἡ ἀδικία μας Γερουσία;
τὴν δευτέρα παρουσία;
Ἀνυψώσετε φωνήν,Γερουσιαστοὶ πρεσβύτοι,
καὶ διαμαρτυρηθῆτε.

Γερουσία Γερουσία...πῶς τὴν ἔχω λαχταρίσει...
σκούζει κι'ἄλλος παραπέρα,
ὅπου κάνει νύκτα'μέρα
'στὸ νερὸ λισιβερίσι.

Γερουσία κι'ἐγὼ θέλω
κι'ὁ λαὸς ἂς κλαλάξῃ...
μόρε ἐμπρὸς'στὸν Βενιζέλο
τὸ προχέδιον ν'ἀλλάξῃ.

Τὸν θεσμὸν τῆς Γερουσίας κι'ἄλλος ἐξαλλος ζητεῖ,
ποὺ νυχθημερὸν'στὰ χέρι μιξομέντυλα κρατεῖ.
Γερουσία Γερουσία νὰ'βγῇ τῆς καρδιᾶς μας τάκτι
καὶ νὰ'δρῶν δουλειὰ κι'οἱ γέροι,
σκούζει κι'Ἕνας,ὑπού ξέρει
κλεμμὲς ἐσημερίδος τὸν ὑπεύθυνο συντάκτη.

Ἕως πότε συζητήσεις μονιχὲ'στοὺς καφενέδες,
πρέφα, ντόμινο, νερό!
Ἂς μὴ χάνωμε,μπεμπέδες,
τὸν πολύτιμο καιρό.

Προχωρεῖτε κοῦτσι κοῦτσι
πρὶν μᾶς πάρουν τὸν ἀέρα...
μάρε ἐμπρὸς μὲ τσηπκέρκ
καὶ μὲ νκρυλὲ μακρούτσι.

Ἄστοκα λέει κι'ἕνας κι'ἄλλος Γερουσιαστὴς μπεμπᾶς,
καὶ τὰ μάτια των ἀστραφτοῦν καὶ σκορποῦν ἀνκλαμπκῆς.
Κι'ὅλοι γιὰ τὸν Βενιζέλο ἐκεῖνοι ἀγριεμμένοι,
ὅμως ἄκαμπτος ἐκεῖνος'στὸ προχέδιό του μένει,
κι'ἀπρακτοι'στοὺς καφενέδες ἐπιστρέφουν ὅπως πρῶτα,
κι'ἐν θυμῷ παρφορῇ
παραγγέλλουνε νερά,
τρίζουνε ψευτομασέλαις κι'ἀπειλοῦνται καθεστῶτα.

Ἑλληνιστὶ τὸν ψάλλω τὸν Στρατηγὸ τὸν Γάλλο.

Καλῶς ἦλθες,καλῶς ἦλθες μὲ τὰ χρόνια,φίλε Γάλλε,
γειά σου,Στρατηγὲ μεγάλε.
Τί χαρὰ γιὰ μᾶς μεγάλη
ὅταν μὲ τὸν Σενεγάλη
ἦλθες τώρα κατὰ πρῶτον
'στὸ Βασίλειον τῶν φρώτων.

Καλῶς ἦλθες,καλῶς ἦλθες,καὶ σοῦ λέν ἀπὸ παντοῦ
καλῶς ὡρισες,Ἐντοῦ.
Καλῶς ἦλθες μὲ τὰ χρόνια
γιὰ ν'ἀνοίξωμε δουλειές...
ἐξερρίσανε Κορδόνια
καὶ μαφόθκαν Ἕλληνες.

Μᾶς ἦλθες διόργκωτός,
καὶ τώρα ξέρεις πῶς πατεῖς
τὴν θείαν γῆν τῶν'Αθηνῶν
καὶ τὸν ἀργῶτα Κολωνόν.
ἐνθα μεγάλη σήμερα κρυάδα κι'ἔσημία.
ὀλὰ'ὑπὲ βάσσαις ἀηδὼν μινύεται καημία,
μὰ λίγεια μινύεται τὸ δρόμο καὶ σὲ ἀπαρτ.
συναγωμένη κι'ἐρυθρὰ πολλῶν Αἰάντων μύτη.

Μές'στι Ρωμαίικο μαλὸ προσπαθῆσε νὰ μπῇς...
μὲ μίκ σου μαστὶ
θὰ νομώσῃς πῶς φωτοβολεῖ κάθε πυγολαμπίς.
κοινὸς κολορωτὴς.

Ἔλα καὶ σύ,συνείθισε σὲ βίον ἀσυνήθη,
μακρὶ μας ν'ἀρμοιωθῇς
καὶ'γκυρα νὰ μυηθῇς
'στὰ πάτρικά μας ἤθη.

Τρεπκίων κι'ἀνδρειαγαθιῶν νὰ κλεκίδης ἀγκώνια,
τρίζε τὴν σακαμάκα σου καὶ σὺ στὰ πεζοδρόμια.
μάθε καὶ σὺ'στὴν κερκὲ ν'ἀερομπανιζῇς.
μάθε καὶ τὸν γκαβάσκι μαζί μας νὰ καπνίζῃς.

Γενοῦ καὶ σὺ μὲ τοὺς Ρωμιοὺς Ρωμιὸς ἀγαπητέ,
κακὸς μᾶς κύπρακας,Ἐντοῦ.. κάθε σπαθάτος χαίρει..
ἀλλ' ὅμως πρόσεχε μὴ'πῇς μέσα σὲ τράμ ποτέ,
γιατί βεβαίως θὰ πιστῇς μὲ κάποιον τραμδαγέρη.
Καλῶς μᾶς ἦλθες...μαζεύε μεγάλα μπουμπουνσιένα.
μὰ ποτε πὸν'ἐπίτρεπε καὶ κούνημα κανένα.

Καὶ κεμπόσαις σαμπλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίους

Λοιπὸν τὴν Πέμπτην ὁ χορὸς ὑπὲρ τῶν ἀνίκτων
θὰ γίνῃ'στὸ Βκετλιὲν σκ'ἐν τῶν ὡραιοτάτων.
Καὶ'στὰς κυρίας χάριτες ὀφείλονται τοῦντι,
καὶ πρώτων εἰς τὴν Π.,κεδρον Ἑλένην Νεγρεπόντε.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟ... ΤΗΝ ΓΙΑΡΙΟ...

Ἑκατὸν κι'ἑκατὸν ἀριθμοῦμεν χρόνων
μέσα'στὴν ἐλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ξένδεκα καὶ χίλια κι'ἑνακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν'Ανδρίωσι θὰ περνοδῶ'ἡ γλῶσσα.

Εἴκοσι ἑφτὰ Γενάρη
τὸ Τριῳδὸν θἀριδάνω.

Χίλια πεντήντα κι'ἕξη κι'ἑπτακό,
καὶ πάλι νέο κάζο δυνατό.

Δύγος ἀδρᾶς ρητορικῆς περὶ Τραπέζης Ἐθνικῆς.

Φ.—Νέος λοιπὸν Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης;
Π.—Σὰν μοῦ'μιλᾶς γιὰ Τραπέζας νόμιζω πῶς παραλέγεις.
Φ.—Γιατί,μωσὲ μωμακόνθε;
Π.— Γιατίτρελ μ'ἐρώτας.
ὅταν τὸ τοῦσι γαλιμοῦρι ἡ Φατούλα κόντας;
Ὅσοιαν ἔλιπῆς φίλο σου,χωρὶς λεπτὸ στὴν τσέπη,
νὰ τοῦ μιλᾷς γιὰ Τράπεζας νομίζω πῶς δὲν πιάνει
καὶ πάντοτ ἐξαπιτηδεῖ τὸ κάψες ρυθρούτσι,
ὅταν μὲ δὸς ἀπέναντι νὰ μοῦ μιλᾷς γιὰ αὐτό.
Φ.—Κι'ἂν σοῦδεν ἔχῃς πού καὶ πού νὰ κλίνῃς τὸ κεφάλι
τί σχέσιν ἔχ'ἡ Τραπεζα μὲ τὸ δικό σου χάλι;
Ἀνεμώνης τὴν ὀτώχεια του κι'ἄλλοίως τὸ πρᾶμα κάτσει...
ἡ Τραπεζα ἔχει Περιουσίαν τοῦσο τὸ κέφι εἶναι
καὶ σὲ μεγάλαις συμφοραῖς κι'ἀμέτρητα δεῖνα μας
ἐσώθη μὲ τὴν Τράπιζαν ἡ ψωμολυσσιτσά μας.

Κι'ἔλεξε πως ἀλήθινον.
χρήσιμον εἰς καιροὺς δεινοὺς
ἦτο ἡ ἐγγραφὴ αὐτὴν κι'ἡ
τῆς ἐκατὸ χιλιάδος.

Γιὰ τοῦτο'μπρὸς'στὴν Τράπεζα πρέπει νὰ στέκῃς σοῦζα
γιατί μ'αὐτὴν ἐσώθηκε πολλάκις ἡ φουρλοῦζα,
καὶ πάντα καταφύγιον εἶχ'ἡμῶν ἐλεεινὸν
ἀκριβὲς δὲ κι'ἡ Τραπεζα λογῆσον Ἐθνικήν.

Δυὸ κι ἑπτὰ χιλιάδοις
γροδὲς ἀγγλικὲ λίρες,
καὶ τὸν χρυσὸν ὁμνύουσιν
ἀληθινῆς σοβαρείας.

Λύτης,αὐτὴς ἡ χαρὰ
'στὸ κρότος διεγνῶθη
γενικὰ κι'ἀφειδῶς.

Αὐτὴν καὶ ἐσέρανε
μὲ στόμα καὶ καλέρι
νὰ γλυκομελαδῇς.

Ἐμπρὸς λοιπόν,τραγούδησε μ'ὑψίχρυσο δοξάρι...
ὁ πλοῦτος εἶναι πήγησις ἀληθινῆ μιᾶς...
Τ'κιτὴν κεφαλὴ παρώσου...
μὲ τοῦτον εἰμπνοεῖς καὶ σύ
νὰ γίνῃς πλουσιοῦσιος.

Μὴ στρέφεσαι περὶ πτωχᾶ
καὶ νὰ τὴν βάλῃς μοναχᾶ
θἀκούσῃς πῶς εἶσαι πλούσιος.

Μὴν εἶσαι σκηλιάτικος σκηλιός..!
τοῦτος κινοῦσιος μοχλὸς
τοῦτος καὶ βάσις καὶ κρηπὶς
κάθε μεγάλης πρασπτῆς.

Πόρτας ἀνοίγει,πόρτας κλεῖ...
τοὺς ἀπεντέρους.Ποσικλῆ,
παρεϊτσεμὲ τοὺς μοναχούς.
πάψε μαζί σου νὰ μιλᾷς..
πεγαίνοντας μὲ τοὺς φτωχοὺς
σὰν φτώχια των καὶ σὺ κολλᾷς.

Πήγαινε μ'ὅσους τὸν φυσοῦν
κι'εὐπορεῖ νὰ σοδέψουν...

τὸν πλοῦτο, θλάκκα, τὴν μισοῦν
αὐτοί, ποῦ τὴν στερηθοῦνται.

—

Κι' ἐγὼ δὲν ἄκουσα κουτσὰ
κανένος δύστυχο ποτὲ
κι' ἀπέναντα καλὰ.

Κι' ἐγὼ δὲν εἶδα φυσικά,
ποὺ νὰ μὴ λούζῃ τὸν πικρὸ
μ' ἐλάκκατο δριδί.

Σκέψεις τοῦ ψωραλέου περὶ τοῦ κεφαλαίου.

—

Ἄς βρίζῃ κάθε φυσικὰς τὰ χρήματ' ἀπὸ ζήλεια...
τὴν Ἀλεποῦ τὴν ξωμὴ μὴ λησμονῇς κι' αὐ...
σὰν εἶδε πῶς δὲν ἔβγαινε νὰ πιάσῃ τὰ στερλίνα
εἶπε μὲ πόνο μέσα της πῶς ὄμορφες εἶσι.

—

Πάψε γιὰ φτώχια νὰ μοῦ λές... μαιράν' οἱ ψωραλέοι...
κύτα λαλεῖ με σύνεση ὁ Φασουλῆς ὁ σύς...
ἀλλ' ὅμως καὶ τὸν Πίνδαρον μὴ λησμονῇς, ποῦ λέει
πῶς εἶναι πῦρ αἰθόμενον ὁ λάμπιος ὁ χρυσός.

—

Ὁ πλοῦτος πάντων κύριος,
καὶ σὲ καιροὺς δυστύχους
ὅταν φανῇ σωτήριος
θέλει Πινδάρου στίχους.

—

Μ' αὐτὸν τὸ κράτος εὐτυχεῖ,
κι' ἔμπρὸς του κάνε τούμπαις,
κι' ὅσα τοῦ ψάλλουν οἱ φτωχοὶ
νὰ τὰ θαρρῇς ἐρλούμπαις.

—

Εὐρήμει πλοῦτον λατρευτὸν.
κλαψάρ' Ἱερεμία,
δὲν γίνεσαι χωρὶς αὐτὸν
ἀνόρθωσις καμμία.

—

Τὸ κράτος δίχως χήματα
πρὸς δρᾶσιν δὲν σφιγᾷ...
εὑρήμει καθιδρύματα
πλούτου παραγωγά.

—

Ὕμνει τὸν πλοῦτον τὸν καλόν, χρυσοῦ τοῦ πρέπουν στίχοι...
μέσα σὲ θούλου πυγμὴ τὰ χέρια σὰν δὲν τύχῃ,
τότε δὲν σήπεται στὴν γῆν,
τότε τὸν βλέπουν δυνθοῦν,
τότε τὸν βλέπουν ἀγαθῶν
κι' ἀναγεννήσεως τεχνῆν.

—

Π.— Μ' αὐτὸν τὸν πλοῦτο σήμερα μοῦ 'γίνηκες τσιμπούρι.
Φ.— Κι' ἄλλα γιὰ τοῦτον θὰ σοῦ 'πῶ καὶ σκάσε, σκυλομούρη.
Ὁ πλοῦτος ὁ σωτήριος,
ὁ θρῶν, ὁ κινητήριος,
κάθε σορὸς τὸ ξέρει
πῶς ἔως 'σ' ἄστρα τυδρανοῦ
καὶ τὴν ψυχή μας καὶ τὴν νοῦ
ποιητικὲς ἐξαίρει.

—

Σ' αὐτὸν τὸν πλοῦτον πρόσφερε θυσίας μείο κέρο...
λαμπρὸς ὁ πλοῦτος ὁ μερθῶν, ὁ σώζων, ὁ παλαίων.
καὶ τὸν καπό τους τὸν ψυχρὸ καὶ τὸν κακό τους ρλάρο
ἐκεῖνον, ὁποῦ μαίνονται κατὰ τῶν κεφαλαίων.

—

Μόνον μὲ τοῦτον εὔρωστος ὁ κόσμος ἀνεθάλλει
κι' εἰς ἐλπὶς καρδαμόνει...
ὡραῖον τὸ κεφάλαιον, ἀλλὰ καὶ μὲ κεφάλι
[illegible]

Τοῦτον τὸν πλοῦτον προσφιλῆ
ποῦ θέλει καὶ τὸν κουρελῆ
νὰ ντύσῃ μὲ γουνκρικά.

—

Τοῦτον ὡς γέρας ἀρετῆς
καθένας ἔργων ποιητὴς
τὸν τραγουδεῖ μελωδικά.

—

Π.— Ἀπ' ὅλα τοῦτα ποῦ μοῦ λὲς δὲν ἔνιωσα κουκούτσι...
ἐγὼ κυττάζω μοναχὰ τὸ τρύπιο μου παπούτσι.
Φ.— Κι' ἂν τὸ κυττᾷς σὲ βεβαιῶ πῶς τίποτα δὲν κάνεις,
μονάχα, Περικλέτο μου, τὸ κύτταγμά σου χάνεις.
Ποῦ ξέρεις τώρα καὶ μ' αὐτὸ τὸ τρύπιο στιβαλέτο
ἂν ἐν ἀγνοίᾳ πλούσιος δὲν εἶσαι, Περικλέτο.

—

Π.— Θὰ ᾽φῆς κεμμιὰ κατραπακιὰ γ' αὐτὰς τὰς ἀνοστιὰς [σας...
Φ.— Εἰς τοὺς πλουσίους ἄγριας μὴ ᾄχνῃς τῆς ματιαῖς σου.
ἀλλὰ τοῦ πλούτου τοῦ χρηστοῦ νὰ μένῃς θαυμαστὴς
καὶ μὴ κορδώνεσαι ποτὲ γιὰ σοσιαλιστής.

Λέες μὲ ψυχῆς βρασμὸ γιὰ τὸν σοσιαλισμό.

—

Φ.— Μὴν ἀκούῃς σαχλαμάρες σοσιαλιστῶν συγχρόνων,
μὴ κατὰ τῶν κεφαλαίων σὲ κινῇ παροξυσμός,
κι' ἀπὸ τότε, ποὖχει γίνει τοὖτ' ἡ πλάσις τῶν κλαυδμώνων,
ἦτο τοῦτο, ποὺ καλεῖται τώρα σοσικλισμός.

—

Μὴ νομίζῃς ὅτι τοῦτο
εἶναι κάποιο νέο φροῦτο.
Μὲ τὴν πάροδον τῶν χρόνων
ἄλλαζαν ἡ λέξεις μόναν.

—

Τίποτα δὲν εἶναι νέον... ὅλα κουτσοῦρο κουβέντα...
μὴν ἀκοῦς αὐτὸν κι' ἐκεῖνον, ποῦναι βλάκκας μὲ πατέντα
καὶ νομίζει πῶς σὰν ρέκτης ἐλήθως καινοτομεῖ
ἂν τοῦ γείτονος ἁρπάξῃ καμμιὰ μέρα τὸ ψωμί.

Κι' ἂν κανεὶς φτωχὸς δὲν μείνῃ στὸν πλανήτη, μπουνταλᾶ,
πάντα θὰ μισοῦνε' ἐκεῖνοι, ποῦχουνε τὰ πιὸ πολλά.
Μὰ κι' ἂν ὅλοι πλοῦτον ἴσον ἔχουν' στὴν ντουνιᾶ τὸν πλάνο,
βεβαιώσου πῶς καὶ τότε
ξύλινέ μου, Δόν-Κιχώτε,
κάποιος θἄνακ. ποῦ θὰ θέλῃ νᾶχῃ κάτι παραπάνω.

Μὴ σοῦ γανώνουν τὸ μεγάλο μωσάϊσμα σορεῖ,
σοῦ λέγω δὲ μὲ στοίχημα πῶς στὸν πλανήτη τοῦτο
μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ποῦ θὰ καταστραφῇ,
θὰ τολειφτεῖται λυσσωδῶς ἡ φτώχια μὲ τὸν πλοῦτο.
κι' ἀπὸ τὸν πόλεμον αὐτὸν θὰ βγαίνῃ κάθε δρκὸς
κι' ἔτσι θὰ πάῃ λέοντας ἡ σιγαμένη πλάστι.

Ὕμνος ἀρετῶν ὀρὸ Διοικητῶν.

—

Ὅμως σὰν χάλασ μὴν κυττᾷς,
μὴ φαίνεσαι ζορόμι,
καὶ σήμερα Διοικητὰς
τῆς Ἑθνικῆς εὐρόμει.

—

Ὕμνησε καὶ σύ, γαλιάνδρα,
ἕνα ριζοσπάστην ἄνδρα,
ποὺ ἐπευφήμησε τὸν Στρέιτ, τὸν μεγάλο καπετάνιο,
ποὺ μετὰ μακρούς ἀγῶνας ἄνοιξε καινούριο δρόμο.

—

Γιὰ τὸν Στέφανο στεφάν...
[illegible]

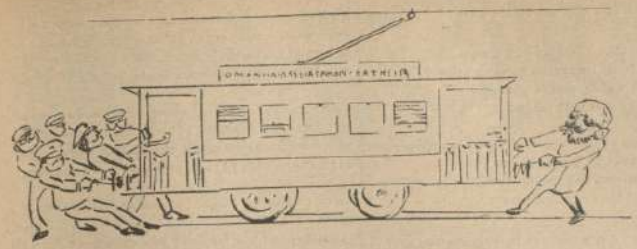

ὅπως ἵππος ἐκλιπόπους
νικητὴς στὸ τέρμα φθάνει.

—

Ἠλπίζω μὴν κυττᾷς,
τόσην δρᾶσιν ἐνθυμήσου,
καὶ νὰ τῶχῃς γιὰ τιμή σου
ὅταν τέτοιους μαχητὰς
σὲν τὸν Στρέιτ θαρραλέους
τραγουδᾷς στοὺς ἀγελαίους.

—

Δὲν πρέπει, βρέ κολοκυθιά,
νὰ σιωπᾶσαι τ' ἀγκαθιά
τοῦτο θαρρῶ κι' ὁ Πίνδαρος πῶς κάπου τὸ 'ναφερεῖ....
Π.— Σήμερα μὲ τὸν Πίνδαρο μ' ἐλύσακες, παγκέρι.

—

Φ.— Πρέπει καθένας τάγαθὸ νὰ τὰ διακηρύττῃ,
καὶ νὰ περᾷ γιὰ τοὺς καλοὺς σ' ὅλη χρυσο σειρῆτι
τὴν τούλιαν, τὸν αἰγγερινό, καὶ τὸν ἀποσπερίτη.

—

Κι' ἡ Τράπεζα, βλακέντα, δὲν εἶναι παρὰ Μοῦσα,
ποῦ λίρακι ζηλευταῖς κρατεῖ
καὶ σὲ χρυσάφια περπατεῖ
χρυσόστομη, χρυσόχερη, καὶ χρυσοποδαρούσα.

—

Δύλασε τὴν κορυφή της,
Περικλέτο μου σκαφίδη,
τάχε τὴν ὑπογραφή της
νὰ τὴν δώσῃς γιὰ χρυσάφι.

—

Εἰς τὴν ἀχαρη μπακίρα
στέρφα πάντοτε τὰ νῶτα...
τῆς μ' ἀρέσει κάθε λίρα
ὅτκη γράφεται μὲ γιῶτα.

—

Ἔλα λοιπὸν τραγούδησε, κεφάλι ψωραλέον,
τὸν γερακὸν Διοικητήν, ἀποχωροῦντα πλέον.
Ὅλοι τοῦ λένε ἀδιο σύσι,
καὶ κάνουν τόπο νὰ δροσῇ.

—

Γερκίρουν τὸν ἀγῶνα του,
καὶ τώρα γιὰ τιμή του
κρεμοῦνε τὴν εἰκόνα του,
στήνουν τὴν προτομή του.

—

Ὅμως ἂς ψάλωμεν κι' ἐμεῖς
ἐπαίνους ὁμοφώνως
στὸν ἄξιον καὶ προτομῆς
καὶ γλαφυρᾶς εἰκόνος.

—

Ὁ Στρέιτ ἀπεχώρησε, καὶ τώρα, πικρωτὴς,
στερφάνωνε τὸν Στέφανο, τὸν Γιάγκο χειροκρότει,
κι' ἂς μάθῃ χαίρων σήμερα καὶ πᾶς μὴ Τραπεζίτης
πῶς ἔγινε διάδοχος ἀνὴρ Βαλαωρίτης,
μεγαλοστόμου ποιητοῦ ποιητικὸ βλαστάρι,
ὁποῦ γιὰ στίχους δὲν χαλᾷ χαρτὶ καὶ καλαμάρι.

—

Τοῦτον τὸν νέον προσκυνῶ
καὶ χαρωπὸς τὸν προσρωνῶ:
Πῶς μᾶς θωρεῖς χαρούμενοις πῶς σὺ Βαλαωρίτης
ἔγινες Τραπεζίτης,
καὶ πῶς δὲν ἀπεράκισες μὲ ποιητὴ πικτερὸ
νὰ γίνῃς ποιητής,
νὰ τράφεσαι σὰν τζίτζικας μὲ καθάρειον ἀέρα
καὶ ν' ἀεροβατῇς;

—

Ἐπευφήμησε τὸν ἄνδρα μὲ τὰς τόσας ἀρετάς
κι' ὅν γιὰ ποίησι 'φοτᾶς,
μὲς' στὴν ὁμορφη ψυχή του θὰ τὴν εὕρῃς φτερωτή,
κι' ἐκεῖ μέσα σὰν τὴν ζῇ τὴ τὴν θέλει στὸ χωρί.

—

Αὐτὸς ποὺ λὲς ὁ γόνος γενεᾶς ποιητικῆς
ἐπαίνεσε τὴν ἔριν τῆς ἀναγκαστικῆς,
κι' ἐχάθησαν ἀρχαίων λιμοκοντόρων ράκη.
Π.— Ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ποὺ ψάλλεις δὲν ἔχω χαμπαρικά.
Φ.— Τὸ ξέρω, Περικλέτο, πῶς εἶσαι τενεκές
καὶ πρώτη ψωροκάρα,
καὶ πῶς δὲν δίνεις δράκα
γιὰ τῆς ἀναλοσοφίας τῆς ἀναγκαστικῆς.

—

Γνωρίζω τὸ μεγάλο σου πῶς τέτοια δὲν χωρεῖ
κι' οὔτε καμμιὰ μονέδα γιὰ σὲ κυκλοφορεῖ.

Τὸ ξέρω πῶς δὲν ξέρεις ἂν κι' ἡ παλιαῖς ρεγγίνας
κυκλοφοροῦν ἀκόμα, κι' ἡ σταντὶκιους ἐκείνες.
Τὸ ξέρω πῶς δὲν δίνεις λεφτὸ γιὰ τὰ λεφτά...
Π.—'Αφοῦ λοιπὸν τὸ ξέρεις γιατί τὰ λές αὐτά;

—

Λάτρης Μουσῶν νὰ μένω τὸ ροῖκὸ μου γράφει,
καὶ πῶς μπορῶ νὰ νοικιάσω, καὶ πῶς μπορῶ νὰ μείνω
πῶς τὸ χαρτὶ τιμᾶται καθὼς καὶ τὸ χρυσάφι,
ὅπόταν μήτε τοῦτο δὲν ἔχω, μήτ' ἐκεῖνα.

Φ.— Ξέρω καὶ σὺ πῶς σπιτώθηκες πολὺ τοὺς ὥρες ὅπως,
καὶ πῶς δὲν κατορθόνεσκι νὰ γίνῃς Τραπεζίτης.
μὰ σήμερα τραγούδησε μὲ μουσικὴν ὀργάνου
διάφορον ἀντάξιον τοῦ Στρατηγοῦ Στεφάνου.

—

Π.—'Αλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο χλεμπονάρη....
τὸ θρέμμα τέτοιου ποιητοῦ στὴν λύρα νὰ μὴν πάρῃ,
μὲ 'στὴν πεζὴν Διοίκησιν ν' ἀχθῇ τῆς 'Εθνικῆς,
καὶ 'ντὶ μ' ἐζώρες νὰ πετῶ καὶ μὲ ρυθμοὺς καὶ μέλη,
τὴν ὄρνιν νὰ φαντάζεσκι τῆς ἀνηκαστικῆς,
κι' ἱστιμιάει τοῦ χαριτωμένου τὸ γλωσσάκι νὰ θέλῃ.

—

Γόνος τοιούτου ποιητοῦ πρὸς Τραπεζῶν χρυσοῦς
νὰ φέρεται θαμῶνος
ποῦπρεπε σήμερα κι' αὔριο νὰ γράφῃ μολασσούς,
σπανδείους, χωλιάμβους,
καὶ γλωσσολύγους μαλλιχράους ὁμοῦ καὶ κουρεμμένους
τὴν γλωσσαλγίαν νὰ νοσῇ τοῦ γλωσσαλγοῦντος γένους.

Φ.— Ἐσὺ μὲ τέτοιας μποστικὲς νὰ γάνεσκι φωρίτη,
ὅμως ἐγὼ δοξολογῶ τοὺς δρῶντας ἐρωμένως,
καὶ λέγω κατὰ Σολωμὸν γὰρ τὸν Βελισσαρίτη:
ὄμορφος κόσμος ἤθελε κι' ἀλήθεια μπελωμένος.

Ἀπεργία τραμ μεγάλη συγκινεῖ τὸν κόσμο πάλι.

—

Π.— Μὰ τοῦτο εἶναι τούτους ἡ ὀργὴ καὶ τοῦτο τὸ κακό;
μὴ πάλιν νέες στάσεις μᾶς ἔρχετε ξανὰ;
μήπως κανένα σύνταγμα γύρισε καὶ τοῦ ἐσυντάχθη,
κι' ἐμεῖς οἱ κουτσομπόλιδες δὲν' ἄκουμε γιαπιά;

—

Φ.— Ἄκουσε φωνὲς κι' ἀντάρα,
τώρα πέρτουνε καὶ σπάζει·
μπαμ ἐδῶ καὶ μπούμ ἐκεῖ.

—

Νέα, Περικλέτο, πάλι
κι' ἀπεργίες κάνουν πάλι
οἱ τραμβαγιαδόροι.

Τ' αὐτὸ ντράβαλα μεγάλα
καὶ θυμὸς τοῦ Κρητικοῦ,
καὶ πεζοῦρα καὶ καβάλα
κι' ἐπελάσεις ἱππικοῦ.

—

Στοὺς ἀπεργοὺς πηγαίνουν καὶ βουλεύσαι στέλλει
καὶ τὸ καὶ τὸ καθένας μὲ γλύκα σοῦ μιλεῖ.

Λέει κι' ὁ Νεγρεπόντας μὰ τίποτα δὲν κάνει...
λέει κι' ὁ Λαγουμάτης κι' ἐκεῖνος λόγια χάνει.

—

Κανένα τραμ δὲν βλέπεις νὰ τσουλήσῃ στὴν πόλι,
ἐπιτροπὰς ποικίλαις πηγαίνουν στὸν Μανόλη,
φεύγουν, ἐκταγεῖς ἐκταγεῖς, σκοπεύουν τὸ μοχλό του,
κι' ὁ Γαβριὴλης μὲ τούτους τρέχει τὸν ὁλόκληρο τοῦ.

Τὰ τράμ, σᾶς Ἑλληνίδες περιφρονημένα στρατόπεδα,
τῶν ἀπεργῶν ἀρχίζουν γενικὰ νὰ κάνουν στάσιν
παὶ ἡ συγκοινωνία νέκρα τὲς πρωτεύουσες
καὶ σμπάρκα στὸν πέρα κι' ἀνάμακτα σοῦ κρούουσι.

Κατὰ σπαθάτην ξέρμενον γλώσσικα Ἑλληνίδες,
κι' ἐγὼ τῆς θνητῶν σειρᾶς καὶ ἐγὼ τὸν στενοχωρῶ...
μοῦ φαίνονται, βρὲ Περικλῆ, σὰν πουρνὸ 'στ' Ἀγγλίδες,
ποῦ λέρνουνε τοὺς Ὑπουργοὺς κατεμπρὸς τοῦ θρόνου.

Ἦταν ἀλήθεια τυχερὸς ὁ Στρατηγὸς ὁ Γάλλος
νἄβγη σὲ τοῦτο τὸν καιρό, ποὺ νέος πάλι σάλος
τὴν ἀρειμάνιον φυλὴν τὴν ἐξωθεῖ πιὰ μέσα μου,
πρὸς σύγχρουσιν, πρὸς σύρραξιν, καὶ τρίπακα πολέμου.

—

Π.—Μ' ἀρέσει ν' ἀπεργοῦν τὰ τραμ... δὲν ξέρεις πόσον χαίρω
ὁπόταν δίχως φόβο τρανὰ τὸ βῆμα περιφέρω.
Φ.—Κι' ἐγὼ νομίζω, Περικλῆ, πὼς μὲ τὰ τράμ ἐκεῖνα
'γάπαγε τὴν Ἀθήνα.

—

Π.—'Αλήθεια λές... κίθερα πιὸ δὲν βλέπεις γαλανὸ
καὶ κιτρινίζεις σὰν περνᾷ μενένα τράμ ἔμπρὸς σου...
Φ.— Σκούνες τὸ κεφάλι του νὰ δῇς τὸν οὐρανὸ
καὶ βλέπεις μόνο σύρματα ποὺ κάνεις τὸ στενό σου.
'Αρίνω πιὰ, βρὲ Περικλῆ, τὰ τύπα κουδουνίσματα,
τὰς στάσεις, τὰ μαλλώματα καὶ τὰ γνωστὰ ἀσίσματα.

Π.—Χωρὶς τὰ τράμ ἀπόλαυσις, γαλήνη καὶ μαγεία...
Φ.—Καὶ νὰ θυμώνουν μερικοὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀπεργία,
ὅπου θεσπέσιν ἐλήθινα πολύτιμο τὸν γρόνο,
πάει καλά, βρὲ Περικλῆ, κι' ἐγὼ τοὺς δικαιώνω,
μὰ νὰ θυμώνουνε γι' αὐτὴν καὶ κάτι κουνελάδες,
ποὺ ξεμερδεύκαθε ζονται μέσα 'στοὺς κηφενέδες.

—

Π.—'Αλήθεια λές, γι' αὐτοὺς κακὸ δὲν γίνεται μεγάλο,
κι' αὐτοὶ μπορεῖν πουθαρρῶν
νἀρχινοβαθίσουν καὶ ὁδόν,
κι' ἀπὸ τὸν ἕναν κόσμενε νὰ πάνε πέρα ἕνα βῆμα,
Ἐν τούτοις ὡς ἐλπίζομαι πῶς ἴσως γίνῃ κι' ἀλλιῶς,
καὶ δέξου δρὸ κατραπαζιαὶς ἀπάνω 'στὸ κεφάλι.

Καὶ καμπόσαις ποικίλαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Ἐτελείωσαν εἰς Σορβόνην ὁμιλοῦντες Πάνης Νιώτη,
ἀξιόλογες ἀλήθεια νέες ποὺ σὲ γνωρίζουν πρῶτο,
μὲ τὸν Ἰωάννην Δράκον, ποὺ ἀκόμη ζηλευτὸ
ποὺ πολὺ σπανίως τώρα 'βρίσκεις κι' ἄλλα σὰν κι' αὐτό.
Κι' ὁ Ρωμηὸς θερμῶς εὐχήθη, μὲ δυὸ λόγια τέτοια σκέτα,
νὰ τοῦ στείλουν σὲ λιγάκι καὶ τὸ τρίτο τὰ κουφέτα.

Ὁ Ρωμηὸς, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο ἤλγε παραπάνω, αὔξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα 'σὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώναων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοβλέπ' ἡ γλῶσσα.

Πέντε μηνὸς Φλεβάρη
μὲ τὸ καυτό του πεδάρι.

Χίλια καὶ πενῆντα κι' ἑκατὸν ἑπτά.
Καρνεβάλιων μοῦτρα χαιετῶ σεπτά.

Τῆς ἡμέρας θέματα. χρόνια, μάχαις, αἵματα.

Π.— Γιατί μοῦ δείχνεις Φκουλῆ,
μοῦτρα κατεβασμένα;
'Αποκρυφὰ γελᾷ τρελλὰ
κι' ὅλα μασκαρεμμένα.

—

Κύτταξ' ἐμένα πῶς γελῶ....
καὶ πάλι σὲ παρακαλῶ
μήν κάνῃς τὸν Ἀμλέτο....
Φ.— Σκασμός, βρὲ Περικλέτο.

—

Π.— 'Αποκρυφὰ γελᾷ τρελλὰ,
θέματα ποικίλα...
ἀλήθεια πές μου, Φαπουλῆ,
τὴν εἶδες τὴν γκαμήλα;

—

Φ.—Δὲν θέλω τίποτα νὰ δῶ καὶ τίποτα ν' ἀκούσω
μ' αὐτὴν τὴν βαρυχειμωνιά,
καὶ δὲν μ' ἀρέσ' ἡ παγωνιὰ
μήτε γαμήλια νὰ χορῶ καὶ λύρας ν' ἀνακρούσω.

—

Δὲν θέλω, βρὲ παρέβγολο,
λαγοῦτα καὶ σιμάρματα,
μήτε σὲ δοξῆς ἅρματα
νὰ βλέπω τὸν Καγκέβγολο.

—

Μ' αὐτὸ τὸ κρύο, Περικλῆ, μεγάλου πεθυμίνες στάσεις
καὶ τουρτουρίζων σιωπῆς
καὶ μήτε 'στὴ Βουλὴ θέν' τες
ν' ἀκούσῃς τὸν Κουλουμβαρδὸ καὶ νὰ διασεβάσῃς.

—

Π.—Ποιανείπες;
Φ.— Τὸν Κουλουμβαρδο....

Π.— Ποιὸς εἶναι τοῦτος πάλι;
Φ.— Ἀπὸ τὸ Τζάντε βουλευτὴς μέ γνωστικὸ κεφάλι.

—

Αὐτὸς σὲ κάνει καὶ γελᾷς.
κι' εἶτε πῶς ἕνας αὐγουλὲς
ἐνύμισεν ὁ δύστυχος πῶς ἔγινε Βελῶρης
κι' ὅλα ταῦτα τοῦ τάπιασε μόνος ὁ κακομοίρης,
καὶ τὸ καλάθι πέταξε κι' ἔξεχασε τὰ χάλια του.
ἀλλ' ἀπὸ τέλος ἔχασε ταῦτα καὶ τὰ πασχάλια του.

—

Τότε δὴ γέλωτες ἐκεῖ
ἀντέχρησκαν Ὁμηρικοί,
ἀκόμη κι' ὁ Πρωθυπουργὸς ἄρχισε νὰ γελᾷ
γι' αὐτὸν τὸν αὐγουλᾶ,
κι' ὁ κύριος Κουλουμβάκος δικαίως εὐθυμήθη
πὰρ ὅλων, σκασεμοῦθι.

—

Αὐτὸ τὸ κρύο, προσφιλῆ,
σὲ θλίβει, τὲ μελαγχολεῖ,
σὲ κάνει σοβαρώτατον κι' ἐκπληκτοτάτον γέροντα,
καὶ δὲν ἐνδικοφέρεσαι γιὰ τὰ κοινὰ συμφέροντα.

—

Αὐτὸ τὸ κρύο, Περικλῆ, τῆς παγωμένης φύσεως
τὸν νοῦ μας σταλιτᾷ,
καὶ μήτε τὸ προσχέδιον τῆς Ἀναθεωρήσεως
κανεὶς δὲν μελετᾷ.

—

Αὐτὸ τὸ κρύο, ποῦ χελᾷ παθένα καλυβάκι,
ὄρεξι δὲν σ' ἀρίνει
γιὰ τὴν Λιπλῆ, μεσκίνη,
μήτε γιὰ τὸν Κουλουμβάκο καὶ γιὰ τὸν Κουλουμβάκη.

—

Αὐτὸ τὸ κρύο 'φέτο
σὲ κάνει, Περικλέτο,
νὰ μὴν ἐνδιαφέρεσαι μήτε γιὰ τοὺς ἐν τέλει.
μήτε γιὰ τὴν Ἀνύθωσι παντάρα νὰ σὲ μέλῃ.

—

Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ
εἶναι μεγάλη συμφορά.
καὶ τὸ λευκὸ τὸ χιόνι
τ' ἀρνάκια ξεπαγώνει.

—

Ἄσπρο φαίνεται τὸ χιόνι στῶν κλαυθμώνων τὴν κοιλάδα.
μὰ κατόπιν, δυστυχῆ,
βλέπεις ὅλα τὴν ἀσπράδα
λάσπη καὶ πολὺ παχύ,
καὶ σὺ κάνεις πλάτσα πλούτσα
μὲ τὴν τρύπια σου παπούτσα.

—

Κρυσταλλόνουν χέρια, πόδια,
ξεπαγιάνουνε καὶ βράχια,
καὶ τῶν δένδρων οἱ χυμοί.

—

Κ' ἐκεῖθε κάθε φουκαρᾶ
τὴν παρθένον τοῦ Βορρᾶ
διαρκῶς νὰ βλασφημᾷ.

—

Ἄσπρο φαίνεται τὸ χιόνι
καὶ τρυφᾷς καὶ σύ, κωθῶνι,
'στὴς ἀσπράδας του τὸν πλοῦτο.

—

Μὰ κατόπιν ὅπως ὅλα
τάσπρα καὶ τὰ μυροβόλα
λάσπη γίνεται καὶ τοῦτο.

—

Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ,
ποῦ τὴν λατρεύεις, μασκαρᾶ,
τρώει πολλοὺς σὰν Λάμια.

—

Τρώει καὶ νεαρούς, τρώει καὶ νεκρούς,
καὶ σπάνε μοῦτρα μὲ χτενάκι,
μὰ καὶ τῶν τρόμ τὰ τζάμια.

—

Ἄσπρο τὸ χιόνι φαίνεται τοὺς ρύπους ἀποπλύνον,
μὰ τοῦτο τὸ παρθενικὸν
τὸ μένος τὸ σκληρικὸν
ἐξάπτει τὸν Ἑλλήνων.

—

Αὐτὸ τὸ χιόνι, ποὺ κλεινοὺς
ἐξωραΐζει βράχους,
ἀναδεικνύει καὶ τραγοὺς
Ρωμηῶν χιονοράχους.

—

Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ, ποῦ τὴν ὑμνεῖς, καλέ μου,
κι' αἰτία φόνων γίνεται κι' αἱματηροῦ πολέμου,
καὶ μὲς' στῆς μπάλκας τῆς λευκαῖς, ὁποῦ βαστοῦν τὰ χέρια,
κρύδονται καὶ περίτριφτα κεῖ δίκοπα μαχαίρια.

—

Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ
εἶναι μεγάλη συμφορά,
καὶ παρακαλεῖ Περικλῆ, νὰ μὴν ξανκτενίσῃ
καὶ νέος φόνος τραγικὸς νὰ μὴ μᾶς συγκινήσῃ.

—

Μὲ τὸ χιόνι, μὲ τὸν πάγο
οἱ Ρωμηοὶ θερμαίνονται,
κ' αἵματα δυὸν Ἰάγο.
καὶ γιὰ μάχας μαίνονται.

—

Κάθε κρύσταλλο καὶ χιόνι
'στοῦ Ρωμηοῦ τὸ στῆθος λιώνει.
Τήκονται κι' αἰώνων πάγοι,
κι' ὁ Θεὸς νὰ μᾶς συμπάγῃ.

—

Πάλιν ἐσυγκλονίσαμεν βρὲ Περικλῆ, τὸν Αἶμον
μ' αὐτὰ τὰ νέα τρόπαια τῶν χιονοπολέμων.
Πάλι τὰ χιόνια λιώσανε σὲ στήθη πυριμένα,
καὶ τὸν φεσάτο τὸν Σερχὲτ τὸν πᾶγε τρία κι' ἕνα
σὰν ἔμαθε περίτρομος ὅτι κι' αὐτὸ τὸ χιόνι
ἐξεραθίζει τοὺς Ρωμηοὺς καὶ τοὺς ἐξκρυώνει.

—

Μ' αὐτὸ τὸ χιόνι χάνομε, βρὲ Περικλῆ Σγαρίλιο,
καὶ τὸν γρυσὸ τὸν ἥλιο,
τὸ μοναχὸ καμάρι μας, τὸ τρίπαιον τὸ μένον,
ὁποῦ συνδέει μεθ' ἡμῶν τὴν πλάσιν τῶν προγόνων.

—

Δι πλᾶ σὲ κάνει νὰ ζητᾷς
παπλώματα καὶ γρᾶμμα,
καὶ σὰν καμπούρης περπατεῖς
καὶ γίνεσαι σὰν μπάμια.

—

Τρέμεις καὶ μὲς' στὸ σπῆτι σου
σὰν Κάϊν, Περικλέτο,
μὰ καταντᾷ κι' ἡ μύτη σου
ὡς εἶδος κλαρινέτο.

—

Μουσκεύει τὸ μανιτόλι σου,
φαίνεσαι μία τζίγκα,
τρέμ' ἡ φωνὴ στὰ χείλη σου
καὶ λησμονεῖς τὰ λόγια.

—

Τοῦτο, Περικλῆ, τὸ χιόνι
τὸν ντουνιὰ τὸν ξεπατώνει.
Βάζει τὴν γρηᾶ στ' ἀμπάρι
καὶ τὸν γέρο 'στὸ πιθάρι.
Συμμαζεύει καὶ τσακίστρικις,
καὶ μᾶς κάνει καὶ χιονίστρας.

—

Τοῦτ' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ
εἶναι κόσμου συμφορά.
Νύκτα μέρα με συνάχι,
μπᾶ! ποῦ κακὸ χρόνο νἄχῃ.
Ψᾶ καὶ ψοῦ νυχθημερόν,
τὸν κακόν της τὸν καιρόν.

—

Τί κακὸ νὰ τουρτουρίζῃ
καὶ τὸ πιὸ θερμὸ κορμί,
καὶ τὸ μάτι νὰ δακρύζῃ
δίχως λόγο κι' ἀφορμή.

—

Τί κακὸ καὶ τί κατάρα
νὰ πονᾷς ἀπὸ παντοῦ,
κι' οὔτε γιὰ τὸν Εὐντοῦ
νὰ μὴ δίνῃς μιὰ πεντάρα.

—

Εἴπαμε δὲ γιὰ μιὰ φορὰ
νὰ 'δοῦμε κι' ἐδῶ πέρα
ἐκείνην τοῦ φοικτοῦ Βορρᾶ
τὴν ἄσπρη θυγατέρα.

—

Ὅμως αὐτή, βρὲ Περικλῆ, πολὺ τὸ παραξίλωσε,
μᾶς ἤλθε μιὰ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς, κι' ὅλους μᾶς ἀπεξύλωσε.
Μὲ τῆς συχνῆς της βίζιτσας μᾶς ἔρριξε κι' ἐκείνη
κι' ἔγινε Πόλος Βόρειος τὸ φλογερὸ καμίνι.

—

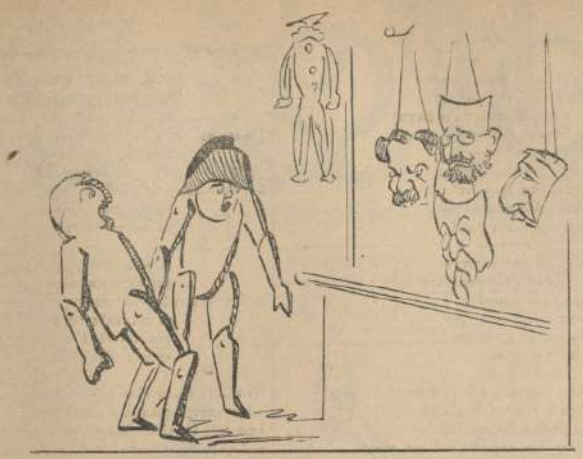

ΙΙ.— Γι' αὐτὴν σὰν πρῶτα δὲν σφριγῶ
δὲν τρέχω πιὰ σιμά της...
τώρα σιχαίνομαι κι' ἐγὼ
ν' ἀκούσω τὸ νομά της.

—

Ἀλλάζει καὶ τὴν ἀρέσι μας,
μᾶς κύβει μὲς' στὴ δράσι μας
κι' ἀπάνω 'στὴ δουλειά μας.

—

Ὀδόντων ἀπιχοῦν τριγμοί,
κι' ἥλιος δὲν φτύνει μιὰ στιγμὴ
τὴν ραχοκοκκαλιά μας.

—

Μακρόν, λευκὸν χιόν,
οἵστρε τῆς κάθε Μούσης,
ποῦ φέρνεις καὶ συγκρούσεις
ὀδοντοστοιχιῶν.

—

Καὶ τρέχει φρίκη παγερὰ
τὰ κρύσια καὶ φανερὰ
τῶν κουφαρῶν μας μέλη...
σικτὶρ ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ
κι' ἐκεῖνος ποῦ τὴν θέλει.

Ρίχνει γύρω κομφετὶ
καὶ στρεπτάλικ καὶ φασόλια,
καὶ 'στὸ μπράτσο του κρατεῖ
τὴν Ἀνύθωσι τὴν δόλια.

—

Τύπο τύπο γιὰ νὰ 'μπῇ
μὲ παρτὰ μὲ πομπή
Νέκς φέρνει συγκινήσεις.
παιανίζουν μουσικαῖς,
καὶ σκιρτᾷ μὲ προσφωνήσεις
καὶ Ρωμηῶν ρητορικαῖς.

—

Καὶ 'στὴν τύση φασκία
φαίνεται κεῖ μιὰ κυρία
σκεπασμένη μ' ἄσπρο βέλο,
καὶ 'μιλεῖ 'στὸν Βενιζέλο.

Κ' ἐκεῖνος Θεοτόκης κι' ὁ ὀλέγων χρυσομάλλης
ἐν μέσῳ τῆς ἀντάρας καὶ τῆς χαρτοβροχῆς
τὴν πέρνουν ἀπ' ὀπίσω κρατοῦντες ὑπὸ μάλης
πρωτόκολλα μεγάλα τῆς μαύρης ἀποχῆς.

Ὁμπρὸ τοῦ μεγάλου πατρὸς Καραβάλου.

Σήκω σήκω, πλάσις χάννη,
κεῖ Καραγκιόζης μ' ἐράνους
δοξασμένος παρελαύνει
'στὰς κλεινὰς ἑσπεριανούς.

—

Γδοῦται, πάγει, καὶ κρυστεῖ,
γλίντι πᾶλι ποῦ θὰ γίνῃ...
μπρὸς καὶ 'πίσω Πιερρότοι,
καὶ Πελῆδάτοι κι' Ἀρλικῖνοι.

—

Καὶ κυνηγοῦνε τὴν κυρὰ καὶ τραγουδοῦνε θλιβερά.

Ἄλλοτε σ' ἐλπιστήκαν
οἱ πρῶτοι σου γνῆσιοι,
μὰ σήμερ' ἀπελπίστηκαν.
ποῦ τέτοιον ἄνδρα 'πῆρες.

—

Μᾶς παραπέτσιες χαλὰ
μὲ τὸ καινούργιο ταῖρι...
βάλε φαρμάκι 'στὸ γιαλὶ
καὶ δός το 'στὸν Λευτέρη.

—

Ὡσὰν χταπόδια καὶ τοὺς δυὸ καλὰ μᾶς ἐκαμάκωσε,
φαρμάκωσέ τον τὸν Κρητικὸ καθὼς μᾶς ἐφαρμάκωσε,
καὶ πάρ' ἐμᾶς τῆς ἀποχῆς τὰ πρῶτα πλαλλήκαρα
νὰ σὲ ταΐζωμε σὰν πρὶν μίσχους καὶ κουκουνάρια.

—

Μες'στ'ἄλλα τὰ ποικίλα,
'στοὺς κύπους'στὰ καντούρια.
νὰ σοῦ κι μιὰ γαμήλια.
ποῦ φαίνεται καινούρια.

—

Καθεὶς μὲ μοῦτρα γέλαστὰ
στέκει καὶ τὴν αἰκλάσει,
καὶ'στὴν καμπούρα της βαστᾷ
τὸν Στράτο κεβαλόρα.

—

Ὅλη σορτὶς, ὅλη χαρὰ,
ἡ γκαμήλα προχωρεῖ,
κι'ἔνκι νέος γκαμηλιάρης
τουμπελέκι τῆς βαρεῖ.

—

Χαρέψε, κυρὰ νταντάνα
καὶ Διπλὴ γλωσσοκοπάνα.
Σάλτα μία, λιμπαδία,
κύττα κι'ἀπ'ὀπίσω τώρα
τί κουρέλια χρήσιμα,
τί σωτῆρες βρέθηκαν.

—

Σιδηροδρόμους ὅλοι γυρεύουν γιὰ γουστάρισμα
κι'ἐμεῖς τὴν γνῶσι κλαῖμε
τῶν βουλευτῶν, κι λέμε
πῶς δὲν μᾶς περισσεύουν παράδες καὶ γιὰ τέτοια.

—

Σιδηροδρόμους θέλουν χωρὶς νὰ μελετοῦν
τὴν ἀναπαραδιᾶ σου,
τοὺς λὲς πῶς εἶσ'εὐνοῦχος, κι ἐκεῖνοι σ'ἐρωτοῦν
τί κάνουν τὰ παιδιά σου.

—

Χόρευε τρελλὴ κυρὰ,
σχίδνε μαγείρευε,
κι'ἂν δὲν ἔχωμε παρὰ
ὁλοένα γύρευε.

—

Μές'στὴν τόση τὴν νηστεία
θέλε φούρνους μὲ καρβέλια,
καὶ πολλοὶ μ'αὐτὰ τσάστεϊκ
νὰ λιγώνωνται'στὰ γέλοια.

—

Πήδ'ἀκόμη πιὸ ψηλὰ
ὡς ποῦ νἄβρισμε ψιλά,
καὶ μ'ἀκούρκοτο λαρυγγὶ
ζήτω κι'ἀπὸ μυίγκις ζύγκι.

—

Στῆς Ἀποκριᾶς τὴν τρέλλα
χόρευε, κυρὰ, καὶ γέλα,
κάνε τὴν αὐτράπελη.

—

Σάλτα, Συνταγματική,
νὰ γελοῦσε λαϊκοί,
μὰ καὶ ψηλοκάπελοι.

—

Γύρευέ μας κύτα πίτα,
κι'ἀπ'ὀπίσω κόρμο κύττα
γενεᾶς μεγαλοκάρδου.

—

Καὶ'στὰ γλέντια τὰ πολλὰ
μὴν ξεχνᾶς τὸν αὐγουλᾶ
τοῦ κυρίου Κουλουμπάρδου.

Εἰς τὸ κράτος ξαφνικὴ δωρεὰ χρηματική.

—

Νάσου κι'ἕνας φίλος ἔρχεται μὲ φόρα,
πάει'στοὺς ἀν τέλει
καὶ τοὺς ἀναγγέλλει
ὅτι μιλιούνια μᾶς χαρίζουν τώρα
τραπεζῖτκι Γάλλοι...
τρέλλα τοῦτο πάλι!

Ὅλους ἄνω κάτω
φέρνει τὸ μαντάτο,
κι'ὅλοι ξεφωνίζουν: «Ἰτς ἄγγελικι!..
τί τῆς ἦλθε τώρα
τῆς κλεινῆς Γαλλίας
νὰ μᾶς κάνῃ δῶρα.

—

Τί ἀλωτσὰ μᾶς ἦλθε, κελιποῦρι πρώτης,
πλὴν αὐτὸς ὁ φίλος ὁ συμπατριώτης
λένε πῶς δὲν εἶναι ἄχαλον'στὰ καλά του
καὶ τὰ μιλιούνια τ'ἔχει'στὰ μπαλκόνι του.
Κρῖμα νἄναι φέμμα τέτοιος πακτωλός...
ἦτανε ζαζίκης, ἦτανε τρελλός.

—

Ἂν δὲν ἦταν φέμμα τοῦτο τὸ μαντάτο,
τότε καὶ βραδεῖα καὶ πουγγὶ γεράτο
γιὰ τοὺς Καρναβάλους καὶ τὸ Καμπάτο.

—

Μὲ χορούς καὶ κόμπους
τότε θὰ ξεσκάνωμε
καὶ σιδηροδρόμους
σίγουρα θὰ κάναμε.
Κρῖμα νὰ χαθῇ τέτοιος πακτωλός...
ἦτανε τρελλός, ἦτανε τρελλός.

—

Ἤθελε νὰ πάρῃ καὶ'στὸν Κερσνέτο
γιὰ νὰ π'ἀναγγείλῃ τοῦτο τὸ μαντάτο,
νὰ χορῇ κι'ἐκεῖνος καὶ νὰ'πῇ σπολλάτο...
πλὴν αὐτὸν τὸν φίλο καὶ τὸν συμπολίτη
ἀντὶ νὰ τὸν στείλουν ἴσα'στὸ Παλάτι!
μὰ καὶ δρὸ τὸν πᾶνε'στοῦ Δρομοκαΐτη.

Κρῖμα νὰ χαθῇ τέτοιος πακτωλός...
ἦτανε τρελλός, ἦτανε τρελλός.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὴν αὔριον'στὸν Παρνασσὸν ἀπόλαυσις τελείκ,
μὲ τοῦ Ζαργάνη τὰ παιδιὰ μεγάλη συγκυλία,
τραγούδια, πάνκ μουσικαΐς, καὶ τύση ποικιλία.

Θυμάσιον τυρώνει καὶ καταπληκτικὴν
ἐκεῖνο τῆς Προεδρου τὸ Κατασκήνωμα.
Καὶ χειροτεχνημάτων ἔκθεσις ἐθνικὴ
τὸν Μάρτιον θὰ γίνῃ λίαν σημαντική.

'Ο «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στὶς Πηγὲς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὔξων πενηντάκτιῦ,
συναρεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔκτον κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι'ἐνακόσα, ὅλο γιὰ τὴν'Ανόρθωσι θὰ περνοδίν'ἡ γλῶσσα.
Δώδεκα Φεβρουαρίου, Καρναβάλου τοῦ κυρίου.	Χίλια καὶ πενῆντα κι'ἑκατὸν ὁπωσ'. ὅλοι τώρα κάνουν μπάλο σραντατσί.

Ἀλλοιώτικος χορὸς τοῦ «Ρωμηοῦ», ποῦ τέτοια σὰν παλάβρας ὁμιλεῖ.

—

Φ.—Ἂν καὶ πολλοὶ μᾶς βεβαιοῦν πῶς σάλος ἀπειλεῖται
τὴν ἐνηλιξιν τὴν προσεχῆ, γενναῖοι συμπολῖται,
εἶλατε ν'ἀποκεφώμε,
νὰ πηδήμε, νὰ χορέψωμε.

Λένε πολλοὶ μ'ἀπελπισιὰ
πῶς νὰ κοσμηχαλασιὰ
θἄχωμε τὸν Ἀπρίλη.

—

Κι'ἂν ἔλθῃ βρὲ παιδιὰ καὶ τί;
ἐδῶ χορεύουν φτερωτοί
καὶ λιμασμένοι σκύλοι.

—

Καὶ'στὸ Καρναβάλι τοῦτο
ἐς βαρέση τὸ λαχτοῦτο,
ἐς βαρέση κι'ἡ λαντέρνα,
κι'ἂς ἀνάψῃ κάθε φτέρνα.

—

'Στὴν Ἀνόρθωσιν ἀπάτω,
συμπολῖται, θὰ καθίσω,
καὶ θὰ πιῶ καὶ θὰ μεθύσω,
κι'ὅλα νἄλα θὰ τὰ κάνω.

—

Πάω κι'ἔχομαι κι'ἐγὼ
'στὴν Ἀνόρθωσι τὸ βόλτα,
καὶ χρυσοῦς κερπούς τραγῶ,
κι'ὅλα πάνω μέλι γάλα.

—

'Ιπ ἱπ οὔρρα... γειὰ σας πάλι
μὲ τὸ νέο Καρναβάλι.

Βάζ'τα μπρὸς γιὰ νὰ χορέψω,
χωρατὰ νὰ μαγειρέψω,
κι'ὅλα νὰ τὰ μασκαρέψω.

—

'Στοὺς χορούς καὶ'στὴν κρασπόλη
ὁ καθένας ἂς ζητήσῃ
δόξης κατορθώματα.

—

Μ'ἄλλας'Αττικὰν καὶ πάλιν
ὁ καθεὶς ἂς διακτίσῃ
τὰ λεπτά του σκώμματα.

—

Μὲ πολλὴν χαρὰν αὐτοῦζω πῶς χορεύετε κι'ἐρέτες,
καὶ σύ, φίλε Περικλέτο,
μεθυσμένος σὲ βαρέλια
σὰν τὸν Ψαλιστικὸ πήδα, γέλα.

—

'Από τοῦτο τὸ βαρέλι
ψάλε τώρα τοὺς ἐν τέλει
καὶ διπλοῦς πληρεξουσίους,
καὶ λαοὺς περιουσίους.

—

'Από τὸ βαρέλι τοῦτο
βλέπε δύξα, βλέπε πλοῦτο,
καὶ φαντάσου πῶς πετᾷς
μὲ τὰ κλέη προ[illegible]τόρων,
καὶ φαντάσου πῶς κυττᾷς
τυραννίαν δικτατόρων.

Καὶ φαντάσου, πατριώτη,
πῶς τυραννικτόνων στίφη
παρελαύνουν ἀπ'ὑπηρῶν σου.

Καὶ φαντάσου πῶς στὰ σκότη
δίκοπα τραχίζουν ξίφη,
ὁποῦ κάνεις τὸ σταυρό σου.

—

Ἀπὸ τὸ κρασοβάρελο στυλώθη στὸ μεθύσι
βλέπω τὴν Ἀνορθώσεως ἐργατικὸ μελίσσι,
κι' ἐπαναστατεῖ καὶ Γουδὶ
καὶ ξίφη σὲ μυρτιὲς κλαδιά.

—

Ἀπὸ τὸ κρασοβάρελο κέντα μὲ νέα σκώμματα
παλιὰ καὶ νέα κόμματα.
μπουμπουνισμένος χόρευε,
καὶ λέγε καὶ ρητόρευε.

—

Ἀπὸ τὸ κρασοβάρελο φαντάσου τὴν Ἑλλάδα
πνευματικῶς καὶ ψυχικῶς ἐχατεννὴν κοιλάδα,
καὶ κάνε τὸν δικτάτορα καὶ κάνε τὸν ἀντάρτη,
καὶ μὲ κρασοκατάνυξι
περίμενε τὴν ἀνοιξι,
καὶ τοὺς Βουλγάρους φοιτητάς, ποῦ θἄλθουνε τὸν Μάρτη.

—

Μὰ κύττα καὶ τὸν Ἐντοῦ, μωρὲ ἀρκουπατέρα,
ποῦ χάριν τοῦ στρατεύματος ἐκύπιασ' ἐδῶ πέρα,
κύτταξε κι' ἄλλους προσφιλεῖς
σπαθότυπους τῆς ἀποστολῆς.

—

Τώρα μὲ τὴν Ἀνορθωσι τὴν πολυχρονεμένη
τὸν γκιδαρὶ μας ἐθέσαμε κι' ὅλο μπροστὰ τραβοῦμε...
μηλίτσα, πούσαι στὸ γαρεμὶ τὲ μῆλα ροτωμένη,
τὰ μῆλα σου λιμπίστηκα μὰ τὸν γκρεμὸ φοβοῦμαι.

—

Ἀπὸ τὴς Ἀνορθώσεως τὴν ζεϊθωρον ἀγκαλιὰν
σὲ χωρατὸ Καγκαβέλα συγκινημένος πάλιν,
καὶ μασκαρᾶς σὲ προσφωνῶ μ' ὅλη τὴν συνοδεία σου,
καὶ φρικτοδένομαι κι' ἐγὼ μὲ τὸν ζουλφικανθία σου.

Εἰς τὸ κλεινὸν Βασίλειον,
ποῦ θέλγει τὸν ὀφθαλμὸν,
μούλες δικτάτωρ φθάνεις.

—

Ἐσὺ γιὰ' μᾶς κι' ἐμεῖς γιὰ σέ...
γειὰ σου, τροπαίων κολοσσέ,
ποτὲ νὰ μὴν παθάνῃς.

—

Γιὰ σὲν' ἀξίζουν μουσικαῖς
καὶ τῆς Διπλῆς ρητορικαῖς
καὶ στρατηγῶν γαλόνια.

—

Τρκνὸ τὸ παναγῆρι σου,
καὶ πρέπει γιὰ χατῆρι σου
νὰ πέφτουν καὶ κανόνια.

—

Πολλὰ γιὰ σὲ θεσπιωδῶ
μὲ μοῦτρα μεθυσμένα...
ἄλλος κυρίαρχος ἐδῶ
δὲν εἶναι σὰν κι' σένα.

—

Ἐσὺ δεσπόζεις μασκαρᾶ,
καὶ μήτ' ἐπικρατεῖ φθονᾶ
τὴν τόση σου ὑπόσταση.

—

Γιὰ σὲν' ἀξίζουν ἔρκνοι,
καὶ νὰ σκιώνουν Γέρανοι
τὴν σὴν Μεγαλειότητα.

—

Σοῦ 'ρίξαμε καὶ κανονιαῖς ἐφέτος γιὰ τιμὴ...
σὺ μοναχὸς δεσπότης,
χωρὶς τὴν δεσποτείαν σου ποτὲ νὰ πολεμῇ
κανένας συνωμότης.

—

Ἐφέτος 'δασκινίστηκα καὶ μὲ τὸ παραπάνω
σκεπτόμενος νυχθημερὸν
τί διαβόητον χρέος
τί συναρὲ νὰ κάνω.

—

Ἔπρεπε νὰ κάνω κάτι,
ἐπειδὴ καὶ τὸ Παλάτι,
ὅπου τὄκαψε φωτιὰ μήτ' ἐφέτος εἶχε μπάλο,
καὶ δὲν 'μπόρεσα κι' ἐγὼ τὸ παράσημο νὰ βάλω.

—

Μοῦλεγε καὶ κάθε βλάχος,
κάθε παλησκαφανές:
πρέπει 'φέτος νὰ μᾶς κάμῃς
κάτι τι νεοφανές.

—

Κὰν νὰ κάνῃς ἡμερίδα,
κὰν νὰ κάνῃς ἐσπερίδα
ἐντελῶς πρωτοφανῆ,
ποῦ κεφάλια νὰ σκλέψουν
κι' ἀλιθῶς νὰ σὲ ζηλέψουν
χρυσοκάνθαροι τριανά.

—

Κι' ἐσκεπτόμουν μοναχὸς μου
τί νὰ κάνω τώρα πάλι
νὰ γανώσω τὸ κεφάλι
τοῦ μιαρομεγάλου κόσμου.

—

Νὰ σᾶς κάνω συμπολίτας, σὰν τοῦ Σαίξπηρ τὸν Ἀμλέτο
θέατρον ἐπὶ θεάτρου κἂν ἀλλοιώτικο μπακλέτο;
νὰ σᾶς κάνω μέσ' ἀμέπαλ ντ' ἄνδρα μανεδικό;
νὰ σᾶς κάνω κοστουμιέ νὰ σᾶς κάνω κολικό;

—

Τί νὰ κάνω, ποῦ καμπόσοι νὰ λυσαξοῦν ἀπὸ ζήλεια;
νὰ σᾶς κάνω βραδυνή,
κὰν ἀπογευματινὴ
μὲ κοτιγιονὲ καβρίλλια;

—

Νὰ καλέσω παλληκάρια
μὲ παράξενα κοστούμια,
καὶ κυρίαις μὲ σκαλδάμια,
φερετζέδες καὶ πασσάμια;

—

Νὰ καλέσω γιὰ χορὸ Πιερρότους κι' Ἀρλεκίνους,
ἢ νὰ κάνω συναρὲ σὰν τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους
μὲ κρασὶ μὲ πορτοκάλι,
καὶ χαλβὰ μὲ συμιγδάλι;

—

Νὰ φέρω καὶ προστύχους καὶ φιστικτοῦ μαζί,
γιὰ μπρίτς καὶ τσάϊ νἄγω τῶν εὐγενῶν τὸν ὅμιλο,
μὲ νὰ σκλέψω προσκλήσεις καὶ σὲ μπουζαζί,
νἄλθοδιε γιὰ σκαμπίλι, κοντσίνα καὶ φαπόμελο;

—

Νὰ φέρω τὴν γκαμήλα,
νὰ ρεφρὲ τὴν ἀρκούδα,
κάθε σαχλὸ Γκορίλλα
καὶ κάθε καλαμοῦδα;

—

Νὰ γίνω πατριώτης
νὰ σκυζῶ λὲρ μπαλὲρ;
νὰ γίνω Δὸν-Κιχώτης,
νὰ γίνω Σκοτελλαίρ;

Ἢ φοβερὸ δικτάτορας νὰ βάλω μορμολύκειον
καὶ νὰ τυπίσω τῆς Διπλῆς νέον ἀπολυτίκιον,
ἢ συνωμότης νὰ γενῶ κοντὰ στὸν Περικλέτο
μ' Ἀριστογείτονος σπαθὶ κι' Ἰσπανικὸ στιλέτο;

—

Ἢ νὰ καλέσω ψήτορας εὐφραδεστάτης φύσεως,
ὁποῦ φυσοῦν καὶ ξεφυσοῦν,
νὰ μὲ φωτίσουν ὁπωσοῦν
γιὰ τοῦτα τὰ προσχέδια τῆς Ἀναθεωρήσεως;

—

Ἢ πλαστικὰς εἰκόνες νὰ κάνω μὲ κυρκόδες;
ἢ σὰν τὸν Καλλιγοῦλα
ὑπὸ βρυχὴν ἀνθεῶν νὰ θάνω μασκαράδες,
ποῦ φέρνουν ἀνακοῦλα;

—

Ἢ νὰ καλέσω μόνο μπαμπέακους καὶ μπεμπέκικα,
ποῦ φαίνονται σὰν ἄνδρες καὶ σὰν σωστὰς γυναίκες,
καὶ καθαρὰ μπεμπέκια καὶ κάθε μας μπεμπὲς
νὰ βγαίνῃ τῶν μεγάλων νὰ λέγῃ τῆς πομπῆς;

—

Νάτα νάτα τὰ χρυσᾶ μου...
τὰ κυττάζεις κι' ἀπορεῖς,
κι' ὅλα τὰ μωρὰ θαρρεῖς
πῶς εἰς ὥραν εἶναι γάμου.

—

Τί χαρά μας, τί χαρά μας!..
σήμερα καὶ τὰ μωρά μας
ἔχουνε μερικὰ περίσσεψα.

—

Τώρα πιὰ μὲ τυδαρὸ
μπαίνουν μέσα στὸ χορὸ
δίχως νὰ φωναζουν τσίσια.

—

Κουραστῆκαν μὲ τοὺς μπάλους,
καὶ μεγάλους καὶ μεγάλους
πέρνουν τώρα στὸ μεζέ,
κι' ὅλα κάτσουν τὸν μπαλέ.

—

Πῶς κατέλαβε προώρως
τόσης ἀηδίας κόμος
τὰ μουρέλια τῶν συγχρόνων;

—

Ἡ ζωὴ τί σιχαμένη,
κι' ἄλλο τίποτε δὲν μένει
παρ' αὐτὸ τὸ νὰ μονῶν.

Χαῖρε πάλιν, πλάσις νέα,
ποῦ δὲν χάσκεις ἐνεά...
ξαναχαῖρε σὺ γενιὰ
τῶν γενιῶν γενεά.

—

Μὲς στοὺς κώμους τῆς συγχρόνου Καγκαβαλικῆς ἀγέλης
τί νὰ κάνω, συμπολῖται,
τώρα ποῦ φρικτῆς θυέλλης
μοκηθιᾶς ἐπικρατεῖται;

—

Τούτους τῆς Ἀποκριᾶς
νὰ καλέσω καὶ γραῖας,
καὶ τοῦ Φάουστ γερόντισσα
μὲ κατάμαυρα μουστάκια;

—

Ἂς ἔλθῃ καὶ κάθε πάπυς, κάθε μάμμη καὶ πρωτότυπο,
πλὴν ἂς προσκληθῇ συχρόνως
κι' ὁ νεοφερμένος ὄνος,
ὁποῦ λέγετ' ἐπιδήτιον,
κι' ἔχει μόνο τρία πόδια, κι' ὅλα σ' ὅραν' ἀπὸ ψηλὰ
τὸ γαϊδουρι τὸ χωλό.

—

Τρίποδο τὸ τετράποδο τώρα ἐμᾶς περᾷ
νὰ γίνῃ ζήτημα φαιδρὸν σὲ τόσους περιλίπους,
μὰ μὲ τὰ τρία πόδια του 'μπορεῖ καμμιὰν ἡμέρα
κἄποιας Πυθίας τερπνὲς νὰ καταντήσῃ τρίποδος.

—

Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς τὸν χορὸ κάθε τρκνὸ κυράτσα,
πηδᾶτε χαμουδάκιες...
ἀπέξω τώρα φέρκιες καὶ γαϊδαρο γιὰ ράτσα.
κι' εἶναι κουτσὸς κι' ἑκεῖνος.

—

Πλὴν ἂς ἐλπίσωμε κι' αὐτὸς ποῦ τὸν σκρακζοῦν τόσοι,
πῶς κάτι τί κουτσὸ στραβὸ κι' ἐδῶ θὰ κατορθώσῃ.
κ' ἀνώτερος τῶν σκρακσμῶν τῶν ἀνελεκμόνων
θὰ παραγάγῃ γενεὰν βαρβάτων ἡμιόνων.

—

Καὶ τώρα χαίρων προσκαλῶ τὸν κάθε συμπολίτη μου,
κι' ἐφέτος ἂς γενῇ χορὸς ἐλλειπτικὸς στὸ σπίτι μου,
πολύμορφος, πολυσχιδής,
ἀνάμικτος, παντοειδὴς,
χορὸς καὶ γιὰ τὸν πρίγκιπα καὶ τὸν ἀριστοκράτη,
ποῦ νὰ μὴν εἶχαι σίποτα κι' ἔλα νὰ μᾶς κάμῃ.

«Θάνουν μετημφιεσμένοι καὶ πολλοὶ μουτζουρωμένοι.

Πάει κὐτὰ μὲ σιδαρῆ
καὶ μπαίνουν ὅλοι στὸ χορό.
καὶ σφίγγοντάι καὶ σπρώχνοντάι ποιὸς νὰ πρωτόβρῃ θέσι,
κι'ἔρχεται κι'ἕνας μασκαρὰς μὲ Νεοτούρκου φέσι.

Ἀκοῦς εὐτραπελιὰ παντοῦ καὶ πνευματοδη σώμματα
κι'ἀρχίζουνε τσακίσματα καὶ μασκαροκαμώματα.
κι'ὅλοι τὴν σοβαρότητα μουτζοῦνουν τὴν γελοία.
ἀφοῦ κι'ὁ μέγας Οὐρελανὸ γιὰ τὴν εὐτραπελία
λέει πῶς τοῦτα κυβερνῶ τὴν πλάστιγ τοῦ κλαυθμῶνος
μὲ σκῆπτρον ἰσχυρότατον,μὰ κι'ἕλκρὶν συγχρόνως.

Μάσκαις προσέρχοντάι γνωσταῖς
καὶ πλῆθος παλιμπαίδιων.
καὶ Γερουσίας σεβασταῖς
παντοίων καρνεβάλων.

Τοῦ Ψασουλῆ τὸ μέγαρον ἀναστατον βουΐζει.
βρόντοι,κανόνι καὶ γέλοια,
μὲ ῥθάνουν καὶ μουρέλλα,
μὲ σαλπιχτὸ μαρικᾶ.κι'ἄλλα μὲ ῥογοβόζι.

Ἐνθύματα τουμλοῦ τουρλοῦ...δὲν λείπει κι'ὁ τσουμπές...
κι'ὁ Καραγκιόζις ἔρχεται μετὰ τοῦ Βελῆ-Γ'κέκα.
καὶ τῆς κυρὰ-Δημήτρενας ὁ ζωηρὸς μπεμπὲς
μὲ τῆς κυρὰ-Νικόλενας φλερτάρει τὴν μπεμπέκα.

Προχωρεῖ τρομερὰ προσωπὶς σιδηρᾶ.

Μυστηριῶδες σιδηροῦν προβάλλει προσωπεῖον
κι'ὅλοι ρωτοῦνε:ποιὸν;
Ρωτᾷ καὶ κάθε κύριος καὶ κάθε Μασκαρόρκ:
περὰ νάναι,τοὐτ'ὁ προσωπὶς,ποῦ μπαίνει στοὺς χορούς;
μήπως ὁ Κρὴς Προθυπουργός,ὅπου τοῦ λένε τώρα
πῶς θέλει Καγκελάριος νὰ γίνῃ σιδηροῦς;

Μήπως ὁ Κόντες ὑπ'αὐτὴν μᾶς ἀπειλεῖ κρυμμένος;
μήν εἶναι τῆς ρεπούμπλικας ὁ Ράλλης ὁ δεινός.
ποῦ σιδηροῦν ἀπέδειξεν τὰ κομματά των σθένος
εἰς τῆς τελείας ἀποχῆς τὸ μέγα γεγονός;

Μὴν εἶναι κάποιος Μυαμπὼ παρλάτας διαπύρου;
μὴν εἶναι κάποιος τοῦ πυροῦ,ἄλλα καὶ τοῦ σιδήρου;
Μὴν εἶναι τάχα κι'ὁ Φλαμιᾶς,ποῦ σιδηροῦς βροντᾷ
καὶ γίνεται σεισμός.
κι'ἐγράψανε πῶς ἔκαιε καὶ τὸν Καρασεβντὲ
κι'ἐφώναζε σκασμός;

Κι'ὅπως ἡ φράσις τοῦ Καμπρὸν,
ποῦ ξέρω πῶς τὴν ξέρετε,
ὡς ἀνδρειάθημα λαμπρὸν
ἀθάνατος ἐξύφανεν,
τοιαύτη τώρα κατανὲ
κι'ἡ φράσις τοῦ Καρασεβντέ.

Σκασμὸς καὶ σύ,ποῦ τσαμπουνᾷς ἕως'στὰ ζημερώματα
μ'ἐξάψεις μὲ σαφεξυσμούς,καὶ μὲ μαγιὸν γλαρώματα.
Σκασμὸς καὶ σύ,ποῦ φαίνεσαι μὲς'στῆς Δισπλὲς τὴν Χάβρα
μὲ κυνικοῦ κινάβρα.
καὶ πανικὸς μεγαλκυνεῖς γιὰ τὰ'δικά σου ῥήματα,
κι'ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς θαρρεῖς ὡς εἶδος περιτρήματα.

Σκασμὸς καὶ σύ,ποῦ γίνεσαι τῆς ἀκοῆς ξεθέωμα
σ'ἐκεῖνο στηριζόμενος τοῦ λόγου τὸ δικαίωμα.
καὶ σύ,ποῦ λές πῶς τὰ πολλὰ τὰ λόγια τ'ἀποτρέφουσι,
κι'ἐν τούτοις μὲ τὰ λόγια ζῇς καὶμὲ τὰ λόγια τρέφεσαι.

Σκασμὸς καὶ σύ,ποῦ προσπαθεῖς τὸν λαικὸ νὰ κάνῃς
καὶ θέλεις σοσιλισμὸν ἀντάξιον λεκάνης.
Σκασμὸς καὶ σύ,ποῦ λέγεσαι
τῶν Πελασγῶν φαγὲς.
κι'ἐν τούτοις διαβλέγεσαι
νὰ γίνῃς Ῥωμαγὲς.

Σκασμὸς καὶ σύ,ποῦ τοὺς πτωχοὺς λυπᾶσαι τραγικὰ,
μὰ θέλεις καὶ νὰ καλτρίζῃς
τὸ κρέας τῆς κοινῆς μητρός.
κι'οὔτε σ'ἀρέσει νὰ κυλᾷς πιθάρι Διογένη.

«Φωνὴ διαπασῶν καὶ κόψιμο γλωσσῶν.

Τέτοια τραγουδοῦνε κι'ἄλλα
μέσα'στοῦ χοροῦ τὴν σάλα.
καὶ χαρτὶ μεγάλο βγάζει κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐν τέλει
καὶ κανονισμὸ καινούργιο τῆς Βουλῆς τοὺς ἀπαγγέλλει:
ὅποιος ῥήτωρ τοῦ λοιποῦ πλέον τῆς μισῆς μιλήσῃ
τοῦ γκιδάρου τοῦ κουτσοῦ τὰ καπούλια θὰ φιλήσῃ.

Μὲ κανένας δὲν τρομάζει καὶ μὲ τοῦτο τὸ φιλὶ
κι'ὅλονεν ῥητορεύει καὶ πολλὰ παραλαλεῖ.
Εἰς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς ἂς τοὺς συχνοβρίσκ'ἡ πεῦλια
κι'ὅς φιλοῦνε γιὰ ποινὴ τοῦ γκιδάρου τὰ καπούλια.

Ἀπ'αὐτὰ δὲν πέρνουν κάβο.πλὴν ἐξαίφνης πρόχωρεῖ
κάποιος δήμιος'στὴ σκάλα μὲ ἑκατὸν χιλιὰδα κοφτερὴ.
καὶ ῥητόρων γλωσσακυρτούντων κόβει γλώσσας σαβαστὰς
καὶ τῆς βάζουνε'στ'ἀλάτι γιὰ νὰ γίνουνε παστάς.

Τότε δὴ τότε θυέλλα καὶ κόσμου χλαμοῦς,
καὶ τρεῖς φορὰς ἀκούστηκισκασμός,σκασμός,σκασμός.

Καὶ κεμπάσαις ποικιλίαις, μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος,ἐμπορορράπτης'ἔριστος
καὶ κύριος ἐνχαίριστος,
κι'ὅλοι σας τώρα τρέξετε'στὸν Πούλ τῶν Ἀθηνῶν
σμόκιν νὰ παραγγείλετε καὶ φράκα ἐλληθινόν.
Τί κόψιμο,τί ῥάψιμο λεπτὸ καὶ ντελικάτο...
εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον θὰ τὸν εὕρῃτε κάτω.

Ὀπισθεν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης,
'στὴν ὁδὸν Ἁγίου Μάρκου κι'αὔξων δὺο καὶ πράντα.
θαυμαστὸν Χαρτοπωλεῖον Ῥακοπούλου Θ'ἀπαντήσῃς
μὲ κατάστιχα φρικέλλους,καὶ μὲ τὰ χρειώδη παντα.
Ἔχει καὶ Γραμμογραφεῖον ἐλληδὰς μοναδικὸν.
ἔχει καὶ Τυπογραφεῖον λίαν καλλιτεχνικόν.

Ὁ «Ῥωμηὸς,ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο'πῆγε παραπάνω,αὔξων πεντηκοστόν,
συνορεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνακτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ἕνδεκα καὶ χίλια κι'ἑνακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν'ἡ γλῶσσα.

Λέκα κι'ἑνέα Ἠβδομαρίου,
γλωσσομηκὶς Βομβαυτρείου.

Χίλια καὶ πενῆντα κι'ἑκατὸν ἐνιά,
ὅλ'οἱ γλωσσολόγοι πάλι'στὰ πανιά.

Τὸ ζήτημα τὸ γλωσσικὸν τὰ μάλα Καρναβαλικόν.

Φ.—Τέλειθες, Περικλέτο μου,τὰ φοβερὰ μαντάτα;
καὶ γιὰ τὴν γλῶσσα γίνεται μές'στὴ Βουλὴ παλάτα.
Δὲν ξέρω πόσοι ῥήτορες τὴν γλῶσσα των τροχίζουν
καὶ μὲ τῆς παπαδιλίκας των τῆς γλώσσας μας συγχίζουν.

Τώρα τῆς Ἀπουρρᾶς
γλωσσικὴ ἔβγηκαν μαχοῦρι
γλωσσικῶν ἐξημμένων.

Τώρα μὲ τὰ Καρναβάλια
πᾶρα φύσα τὰ κεφάλια
μαλλιαρῶν καὶ κουρεμμένων.

Στὴν τρελλή μας εὐθυμία.
'στὸ τρελλό μας τὸ μπαλέτο.
ἡ Λιπλῆ μας,Περικλέτο;
ἔγινε κι'Ἀκαδημία.

Περὶ γλώσσας τσαμπουνᾷ,
περὶ γλώσσης ἄκουᾷ
τὴν μεγάλη της γλωσσάρα
ἡ Λιπλῆ μας ἡ λυσσάρα.

Νέο γλωσσικὸ μπουρί,
καὶ γλωσσάδες ἐξημένοι
λένε γιὰ τὴν μαλλιαρή.
λένε γιὰ τὴν κουρεμμένη.

Τώρα μές'στὸ Καρνεβόλι,
'στὰ θεάματα τὰ τόσα,
διασκέδασις μεγάλη
καὶ γιὰ τῶν Ῥωμηῶν τὴν γλῶσσα.

Πνεῦμα γλωσσῶν πυρίνων
ἐκ τῆς Ἀνατολῆς
ἐπάνω τῆς Βουλῆς
πλανᾶται τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ λέει καὶ'στὴ μία γαλαξιδιὰ καὶ'στὴν ἄλλη:
μ'αὐτὸ τὸ Καρναβάλι
τὴν γλῶσσα ν'ἀκουίστης
σὲ ῥητορείας ῥήματα.
καὶ νὰ μᾶς συγκινήσῃς
μὲ γλωσσικὰ ζητήματα.

Τί θέμα ζηλευτὸ!..
τὸ στόμα σας γι'αὐτὸ
στιγμὴ μὴν τὸ φραλίξετε.

Σὲ συροφέλικις τόσκις
εἶδοι καιρὸς γιὰ γλῶσσακι
μοναχὰ νὰ μιλᾶτε.

Γιὰ θέμα σὰν καὶ τοῦτο,
ποῦ δείχνει γλῶσσας πλοῦτο
κανεὶς δὲν σᾶς κακίζει.

Κι' ἡ γλῶσσα σας νὰ τρέχῃ.
ποῦ κόκκαλα δὲν ἔχει
καὶ κόκκαλα τσακίζει.

—

Σὲ γλωσσικὴ ἀραπάλλη
ἂς ἐντυμήσουν πάλι
τῶν Ἀχαιῶν οἱ κῦμοι.

—

Θέμα μοναδικό...
τώρα τὸ γλωσσικὸ
μᾶς ἦλθε κελεπούρι.

—

Κάθε γλωσσᾶς μικρόλαος μας
τώρα θὰ δείξῃ γνῶσες,
τὸ φόρτε μας κι' ὁ ρόλος μας
τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης.

—

Μ' αὐτὸ τὸ Καρυοβάλι
πιεζήκαμ γλωσσῶν πυρίνων
κατέβη στὸ κεφάλι
συγχρόνων Ἀρλεκίνων.

—

Καὶ τὴν Ἀειλάμικ πούνει γλωσσολογίας ἐλῶσσα,
θὰ τὴν ἀποτρελλάνῃ
τοῦ Πλάτωνος ἡ γλῶσσα
κι' ἐκείνη τοῦ κῦρ Γιάννη.

—

Τώρα γλωσσικαὶ συγκρούσεις
νόων τῆς καθαρευούσης
μὲ τὰς μαλλιαρὰς τοὺς **νοῦδες**.

—

Τώρα κι' ὁ Σεφκὲτ βακεῖ
μὲ μιὰ γλῶσσα κομμερὴ
τῶν Ρωμιῶν τοὺς πισινοῦδες.

—

Μπρὸς στοῦ Τούρκου τὸ σπιρούνι
φεύγουν χρῆστοι, φεύγουν γλῶσσι,
καὶ σακτίζουν καὶ τὰ χάνουν
καὶ παθαίνουν συμφορὰ.
καὶ τὴν γλῶσσα τῶν ξεχάστων
καὶ μιλοῦνε μακαρὰ.

—

Σακτίζουνε κι' οἱ μαλλιαροὶ μπρὸς στοῦ Σεφκὲτ τὴ μούρη
καὶ τρομῶ σύνεχόμενοι τὸ χάσουνε κομπούρι,
κι' ὅλοι μὲ φθόγγους ὁμιλοῦν ἀρχαικῶς ἀχρήστους
καὶ μετ' ὀλίγους μέλλοντας καὶ μέσους κοριστούς.

—

—Ὦ ἔξεν ἀγγέλλειν τάχιστα ταῖς κορυφαῖς τκῖς πρώταις
πῶς ἤχοντο κι' οἱ μαλλιαροὶ Σεφκὲτ ἐκρακότες,
μὲ Πέλλη περικεφαλὶὰ χαστένια μαχεσάμενοι,
Μουρτάδων δ' ὄψεις βλοσυρὰς πτυέλοις ἐμπτυσάμενοι.

—

Τρόμων κι' οἱ καθαρευόντες καὶ λέν μ' ἀπελπισιᾷ:
μὴ μᾶς βαρβαρίσῃ Σεφκὲτ εἰς τὴν ἀπαιωσιᾷ.
Ὁρὲ Σεφκὲτ ἀγνάντεψε τὴν Παρθενῶ χομμάτι,
μὴ σὲν περέτασις μᾶς θωρῇς μὲ τὲ γῦρῳ σου μάτι.

—

Ἀλλ' ὅμως ὁ Σεφκὲτ, τὸ φόβητρο τοῦ γένους,
πιάνει καὶ μαλλιαρούς, πιάνει καὶ κουρεμμένους,
καὶ μὲ ζουλομανδύα τοὺς δένει δυνατὰ
καὶ τέτοια τοὺς ρωτᾷ:
Ἐκάματε στρατόν;
Πέστε, φατέ, φατόν.

Φάτε, φωνάζει σ' ἕνα... πές μου μωρὲ καὶ σύ.
λέει σὲ μαλλιαρὸ
μὲ τόνο τρομερό...
κι' ὁ στρατηγὸς ὁ Γάλλος τί λέει, τί φωσίς

—

Μεγάλων καὶ πολλῶν δεινῶν ἐξαίφνης ἐνακφάντων
καὶ τὰ Ταμεῖα τοῦ Στρατοῦ τινῶν ὑποκλεπτόντων,
καὶ συζητούντων τῶν Διπλῶν μὲ κεφαλὰς σκιρτώσας
τὴν ἔκταση τὸ σέντωμα, τὴν ξάπλωσι τῆς γλώσσας.

—

Τοῦ Προϋπολογισμοῦ μὴ συζητηθέντος ἔτι
κι' ὑπαλλήλων ἀοθενῶν ἀπὸ τὸ πολὺ σεκλέτι,
ἅτε μισθοδοσιῶν καθυστερουμένων ἄρτι,
ἀγνοήτων δὲ πολλῶν ἂν τῆς πόρων καὶ τῶν Μάρτι,

—

Λάμπρου τοῦ Κορομηλᾶ
περισσεύματα πολλὰ
καὶ πηγὰς ἀρθόνου πλούτου
ἀνευρίσκοντος καὶ τούτου.

—

Γενομένων συμπλοκῶν εἰς τὰ σύνορα πρωτάτως,
τῶν ὁποίων ἡ βροντὴ κατεστρόμαξε τὸ ἄρκτος
σκραδάντων τῶν πολεμων καὶ τὸν Γάλλων Ἐντοῦ,
τῶν δὲ Τούρκων ἀπκυτίντων τὸ γνωστὸν γιαγνὶ ὅλντοῦ.

—

Κατ' εὐτὺς ἀσχολουμένων εἰς τὸ γλωσσικὸν ἄπκντων
τῶν γλωσσαμυνῶν γιγάντων.
καὶ Συντάγματα κρατούντων νὺν ἀναθεωρητέα,
οὗ δυνάμεθα στελέχη καταρτίσ' ἐπαινετέα,
καὶ γλεῦζομεν καὶ σὲ καὶ τὸν κόσμον τὸν ὑγρόμε.
κι' ὅλοι λέγε καὶ φαμεν πῶς δὲν ἔχομε νὰ ὀκμε.
πῶς ὅλκ ἔχομεν φαγεῖν
εἰς ἐπκγγελίας γῆν.

—

Τέτοιοι στὴν Σεφκὲτ φωνάζουν μὲ φωνὴν διὰ πασῶν
κι εἶναι σύγχυσις γλωσσῶν.
κπετσὲς ὀξὺς καὶ θρῆνος.
κι' ὁ Σεφκὲτ χωρὶς νὰ θέλῃ
γιὰ τὸ γλωσσικὸν κι' ἐκεῖνος
ὁμιλεῖ μὲ τοὺς ἐν τέλει.

Ὁ πολὺς Σεφκὲτ Πασσᾶς γίνεται Ρωμηὸς γλωσσᾶς.

—

Ἔρχεται μὲς' τὴν Ἀθήνα.
τὸν ἐολογημένον τόπον,
καὶ τραβᾶει μιὰ ρετσίνα
στὴν ὑγειὰ τῶν γλωσσοκόπων.

—

Γειὰ σας, λέει, γλωσσολόγοι.
γειὰ σου, γλωσσοσκυλολόγι
μὲ πολυγλωσση λαλιά.

—

Γειὰ τὰ γλωσσικὰ σας τοῦτα
ἔρθηκα μὲ τὸ λαγοῦτσι,
ἔρθηκα μὲ τὰ βιολιά.

—

Συζητεῖ μὲ σπουδασμένους
καὶ Μουρτάδες σοβαρούς.
συζητεῖ μὲ κουρεμμένους
συζητεῖ μὲ μαλλιαρούς,
ποῦ μὲ τὴν γλωσσοπλουσιὰ
ζαίνουν ἀπὸ βρωμιὰ
κι' ἀπὸ λέρα κι' ἀπλυσιά.

Σεφκὲτ ὁ μέγας Ὀσμανλῆς κόβει τὴν γλῶσσα τῆς Βουλῆς.

καὶ βρωμιῶν ἀπανωσιᾶς,
μὲ βρωμιῶν καὶ κατωσιᾶς.

—

Παρελαύνουν οἱ στρατοὶ
'στὴν πρωτεύουσαν τῶν λαῶν,
κι' ἐμφανίσεις Καυκασίων
χαιρετοῦν μὲ κομπρεττί.

—

Θρίαμβοι τοῦ Στρατηλάτου,
ποῦ δὲν εἶναι 'στὰ καλά του.
καὶ καθένας ἐμπροστά του
πέρασι πόδι, πέρνει πόδα.

—

Κι' ἐνῶ γκῦρος προχωρεῖ
πιάνει κάποια μαλλιαρή,
καὶ σκλάβα τῆς φορεῖ
ποδίνια κεντοῦρικ μόδα.

—

Στέκεται 'μπροστὰ 'στὸ βῆμα
τῆς Βουλῆς τοῦ ραμπελιοῦ.
γυναῖζει καὶ 'στὸ μνῆμα
τοῦ Μιστικλῆ τοῦ πλαγιοῦ.

—

Δὲν ἔχγε καὶ τῆς Ἰθάκης τὸν ἀρχαῖον Ὀδυσσέα.
ποῦ τὸν ἔδιγναν Αὔσσεα.
δὲν ἔχγε μηδὲ τὴν Σπάρτη μήτε τὴν κυρὰ Λενιώ.
τοῦ γὰ μαλλιαροὺς ὑφρύσε καὶ δὲν εἶχε ντὶπ νιανιώ.

—

Πάει καὶ 'στὸν Βασιλὲ
καὶ τοῦ λέει καὶ τοῦ λέ.
στήνει καὶ 'στὸν Παρθενῶ
μισοφίγγαρο τρανό.

—

Ὅμως βλέπει ποτηρῶν γλωσσολόγους καὶ μουρέλλα.
καὶ θαυμάζει τότε πιά.
καὶ τοὺς δίνει λεπτεπιά.
καρμπέλκις καὶ πιατέλλα.
καὶ λιγγίνετ' στὰ γέλοια.

—

Γκιαούρηδες, φωνάζει, ποῦ μὲ δικαιεδάζετε
καὶ τῆς γλωσσολογικὶς ἀδικίαις σπουδάζετε.
'σεστε μου τί ζητεῖτε, κι' ἐγὼ θὰ σας τὸ κάνω
καὶ μὲ τὸ παραπανω.

—

Τότε τοῦ λέν αὐτοὶ μὲ λαύρα καὶ μὲ πόνο:
ἐκ μέρους σου, Σεφκὲτ, ἕνα ζητοῦμε μόνο,
τὴν γλῶσσα νὰ μορφώσῃς μαζὶ μὲ τὸν Κεχὲ
καὶ νὰ γενῇς ψυχάρης.
κι' εἶπε 'στους Γιουνανιῆδες ἐκεινὸς ἀφεφία,
καὶ θὰ σας γίν' ἡ χάρις.

Σκνπίνω 'στὴν ὑγειά σας... δόσε μου χαῖρε ὅλκ...
γιὰ τὴν ξάπλωσι τῆς γλώσσας κάνετε πολὺ καλὰ
νὰ γυρεύετε καὶ ξένους ἀλλοφύλους καὶ βαρβάρους.
ἀρού φέρνετε καὶ ξένους ἐπιδότορας γαιδάρους.

—

Ἐγὼ γιὰ σᾶς Γκιαούρηδες, θὰ κόψω καὶ θὰ ράψω,
τοὺς ἀστικούς σας κώδικας ἐγὼ θὰ τοὺς συγγράψω,
θὰ καθαρίσω νόμους σας ἐγὼ μὲ τὸ σπιρούνι
κι' ὅλους σας θὰ φορέσετε σαρίκι καὶ καβούκι.

—

Γλωσσολογεῖτε κι' ἔνοια σας... ἐγὼ μ' ἐδῶ γιὰ σᾶς
ὁ φοβερὸς φασᾶς.
Γλωσσολογεῖτε κι' ἔνοια σας γενναῖοι γλωσσομάχοι...
ἐγὼμαι πάντοτε καλὸς γιὰ τὴ δική σας ραχή.

—

Ἐμπρὸς ὅλοι μὴν ἀργεῖτε.
λυσσωδεῖς γλωσσολογεῖτε.
καὶ μὴν ἔχετε καὶ γι' ἄλλα συλλογαῖς κι' ἀνησυχίαις...
εἶπε τέτοια γελαστὸς
ὁ Πασσᾶς ὁ σεβαστός.
κι' ἀπὸ μπρὸς του παρελαύνουν γλωσσολόγων μαφιρχίαις.

—

Γλῶσσα δίκοπη τοῦ δείχνουν γι' ἀπειλὴ καὶ γιὰ φοβέρα
γλωσσολογικοὶ στρατῶνες.
κι' ὅλο φθόγγων ἀπὸ πέρα
γλωσσολόγων λεγεῶνες.

—

Ὁ Σεφκὲτ ἀποθαυμάζει τοῦτη τὴν ἀρματωσιά.
ποῦ θὰ θυσῇ κι' ἀπωλέσῃ.
καὶ τοὺς δίνει μιὰ φασκιὰ
μὲ τὸ κόκκινό του φέσι.

Μαλλιαροὶ καὶ κουρεμμένοι πολεμοῦν μπουμπουνεμένοι.

—

Π.—Κι' ἐγώ, Πατρίς, τὸ ζήτημα τὸ γλωσσικὸ δὲν τόλυσα,
καὶ βλέπω τώρα τοὺς Ρωμηοὺς πῶς ἔπαθαν γλωσσόλυσσα.
Καὶ μαίνονται γλωσσομανῶν
γλωσσοβρυντῶντα πλήθη,
κι' ἀπὸ τὸ πάθος τὸ δεινὸν
καθένας προσδιόθη.

—

Ἐρούσιωσ' ἔξαλλος ὀργὴ
τοὺς γλωσσοκαμπανάτους.
καὶ μαλλιαρίζουν κι' Ὑπουργοὶ
τοῦ γλωσσακλγόντος ἄρκτους.

—

Γλωσσολόγοι πηδοῦν φρενιασμένοι,
ποῦ νομίζεις πῶς ἔπεσαν ἀρκοῦ.
κι' ἐν ὀργῇ καθαρὰ κουρεμμένη
τὰ μαλλιὰ μαλλιαρὰς ξεριζώνει.

Λεννόξ ἡ γλῶσσα κινεῖται
καθενὸς μελλικροῦ Καννιβάλου,
καὶ μ' αὐτὴν κι' ἡ πομπὴ λημονεῖται
τοῦ σεπτοῦ μας πατρὸς Καρναβάλου.

—

Μὲ βουκῶν γλωσσοκόπους ἀτρύτους
Λὺρ θώσεως ἀνοίγω γλῶσσοι,
καὶ μιᾶς ἔδεσαι κύματους ἀλύτους
τῶν γλωσσῶν οἱ μεγαλυχοι κύμποι.

—

Μὲς βυζαίνουσε φρυοι μεγάλοι
καὶ μὲ τούτους τραβοῦν τὸν χορό.
μὰ κανεὶς δὲν εὑράθη νὰ βάλῃ
κι' ἕνα φρῦο στῆς γλώσσαις χερό.

—

Θάλασσαν κινοῦν καὶ γῆν
γόησποι τῶν γλωσσῶν καὶ κράτει...
τώρα τὸ γλωσσολογεῖν
τοῦχουμε δυνεμὰ μὰς πρώτη.

—

Γλωσσολόγος καὶ γκετρής, ἔμπορος, πολυτεχνίτης,
γλωσσολόγος κι' Ὑπουργὸς καὶ τοῦ κράτους Κυβερνήτης,
Γλωσσολόγος ὁρκωμοσράπτης,
ὁρνιοκόρος, κεκροθάπτης.

—

Γλωσσολόγος φκιαντζῆς,
διωγήρος, κοφτζῆς,
ἐπιστημιών, γαλέφτζῆς,
ἀμαξᾶς, ἁρμπατζῆς,
ἀτκοσί, στρογγαλατζῆς,
διπλωματῆς, μπογιατζῆς,
λοῦστρος, κτίστης, λουστρατζῆς.

—

Γλωσσολόγος σαβερνιάρης,
γλύπτης, μαρμαρᾶς, βαρκάρης,
σπιρουνάτος, καμαρότος,
μοῦτσος, πλύαρχος, πιλότος.

—

Γλωσσολόγος καὶ ζωγράφος, μουσικάντης, τραπεζίτης,
κάθε λόγιος ἱππότης,
γλωσσολόγος λωποδύτης,
κούτσαβος, χασισυπότης.
Γλωσσολόγον καὶ τὸ ῥάσο κάθε δάκτυλο καὶ πατᾶ,
γλωσσολόγος καὶ Δεσπότης, βουλευτὴς... καὶ τὰ λοιπά.

—

Μ' ἄλλους λόγους δηλαδή, Φασουλῆ συμπατριῶτα
μὲ τὴν ἔβδεμ τὴν καπάλα,
κάθε σύγχρονος Ρωμηὸς γλωσσολόγος πρῶτα πρῶτα
καὶ κατόπιν ὅλα τἄλλα.

—

Μὲς στοὺς τόπους συγχρονεμάδες
καὶ πολλοὶ κλεφτοκατάδες,
μὰ καὶ κλεφτοκορυφάδες,
τὰ κοτέσια παραιτοῦν,
καὶ γιὰ γλῶσσα συζητοῦν
μὲ τοὺς νοὰς καὶ τοὺς νοῦδες.

—

Βλέπεις, βρὲ Φασουλῆ στιλιραδόνι,
τοῦτον τὸν μαλλιαρὸ τὸν λιμασμένο
μὲ τὸ καλαμποῦρκι τὸ λιμένο,
ὁποῦ τὸ κοκορέτσι τὸν λιγένει;

—

Μέ μία γκιουβετσάδα δυνατή
τοῦ Πλάτωνος τὸν κάνεις μκθητή,
καὶ μ' ἕνα μετσινάτο κοκκινέλι
τοῦ μαστρο-Γιάννη γίνεται κοπέλι.

Τάδε Καρνάβαλος λαλεῖ καὶ γλωσσομάχους ἀπειλεῖ.

—

Φθίνει Καθαρὴ Δευτέρα,
κι' ἐγὼ τώρα παραιτοῦ
τὴν γλωσσοκοπίδα μητέρα,
καὶ σας ἀποχαιρετῶ.

—

Σᾶς ἀφίνω, γλωσσοτῶστικα,
σας ἀφίνω, γλωσσοκλωστικα,
γλωσσοστράτικα,
γλωσσογλύπτικα,
γλωσσορράπτικα, γλωσσοκόμικα,
γλωσσοτρῶκτικα, γλωσσοτόμικα.

—

Στὴν πανύμνητον μητέρα,
ποῦ στεράνιχα καρτέρει,
βασιλεύει πέρα πέρα
μιὰ μαλάκα μαλλιαρή.

—

Χαρὰ στὴν ἐποχή σας,
χαρὰ στοῦ Καρναβάλι σας...
μαλλιὰ καὶ στὴν ψυχὴ σας,
μαλλιὰ καὶ στοῦ κεφάλι σας.

—

Ρωμηοί μου γλωσσοτρῶκται,
Ρωμηοί μου γλωσσοστρόφοι,
μέσα στῆς Ρωμιοσύνης τὸν γλωσσικὸ σεβντᾶ
σκισμὸς κι' ἐγὼ φωνάζω σὰν τὸν Κακασεβντᾶ.

—

Ὅσοι μιλοῦν γιὰ μαλλιαρὴ τοὺς πρέπει μιὰ μουντζοῦρα,
τοὺς πρέπει κι' ἀπ' τὴν Κούλεμη μιὰ ἀρίβιτη κουλοῦρα.
Κι' ἂν ἀρχινίσω νὰ σᾶς πῶ γιὰ τοὺς σοφοὺς τῶν νοῦδες
ὅλων τῶν σάπιων λεμονιῶν θὰ μὲ κτυποῦν ἡ ῥλοῦδες.

—

Καλῶς 'στὴν τὴν Σορβοστὴ μὲ γλωσσηχλασμό,
καλῶς 'στὴν τὴν Σορβοστὴ μὲ τερεμὲ καὶ σιόρδα,
καλῶς 'στὴν μὲ τὸν νεο σας Προσπολογισμό,
ποῦ καὶ μὲ τοῦτον φαίνεται πῶς θὰ σᾶς κόψῃ λοῦρδα.

—

Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου... σᾶς ἀφίνω... τρελαλὰ...
πλὴν προσέχετε καλὰ
μήπως ἔλθῃ κακιμιὰ μέρα
στὴν γλωσσοθήκην μητέρα
κάποιος Τοῦρκος Στρατηλάτης νέα γλῶσσα νὰ κηρύξῃ,
καὶ τυπιλώνων τὴν φασάρα
τὴν Ρωμαΐκη γλωσσάρα
νὰ τὴν κόψῃ πέρα πέρα κι' ἔπου πρέπει νὰ τὴν ῥίξῃ.

—

Ὁ «Ρωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στὶς Πηγὲς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, σὺξων πενηντακτώ.
συνοφεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἤκτων κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἑνακόσα.
Ἔλα γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοβγῇ ἡ γλῶσσα.

Ἐλευσέξῃ Φεβρουκρίου
καὶ πανηγύρι Καμνταρίου.

Χίλια κι' ἑξήντα κι' ἕκατό,
κάνουν ἀσκήσεις στὸ Στρατό.

Ἀναμνήσεις τῆς μεγάλης Καρναβαλικῆς κραιπάλης.

—

Π.— Δοιπόν;
Φ.— Λοιπὸν μᾶς ἔφυγε κι' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι,
καὶ τώρα μὲς σεβάστα
καὶ καθαρὰ Σαρακοστή
πραγματικῶς ὑποσχεται πῶς γρῶσι θὰ μᾶς βάλῃ.

—

Π.— Ἤρεσε τὸν Καρνάβαλο δὲν τὸν ἐπῆρα κάβο
κι ἔρωτα φίλε Φασουλῆ, χωρὶς νὰ κατηλάβω.
Φ.— Μὲ κι' ἂν τὸν κατηλάβκιες, βρὲ Περικλῆ κουτάβι,
σὲ βιβεκιὸ πῶς τίποτα δὲν θἄχες κατηλάβει.

—

Μᾶς ἔφυγεν ὁ πουστὴς
τόσων κακοθυμάτων,
ὁ μανιχὸς ἀνεβᾶτης
ψυχῶν τε καὶ σπιτιῶν.

—

Λαὸς τὸν ἀμπροτγκάρισε
μὲ βάρη φορτωμένος,
κι' ἐφωνάξε κι' ἐγκωμίσε
κάθε μασκαρεμένος.

—

Κλάψε τὸν τὸν Καρνάβαλο... λάσπ' ἡ δυλειὰ τοῦ 'ρτε,
κακόμενε Περικλέτε.
Κακὴ τὸν βρῆκε συμφορὰ,
λάσπ' ἡ δυλειὰ τοῦ μασκαρᾶ,
καὶ μιὰ τριήμερη βροχὴ
τὸν ἔλουστε τὸν δυστυχῆ.

—

Νὰ Καρνάβαλος ἀπέβρα.
κλάψετε κομφετομάχοι...
κυβερμὰ γὴ κύτιν ἔξεθρε,
κάθε στολισμὸς ἔβρεχε.

—

Μ' ὄψιν ἔφυγε θερσίτου
καὶ στὴν ἀκαχώρησί του
δὲν ἠκούσθη κλακαδόρα.

—

Πάει Βακιλιᾶς φκιδιός,
καὶ καθένας ἀμοιρὸς
μόλις τὸν θυμᾶται τώρα.

—

Καρνάβαλος μᾶς ἔφυγε καὶ τίς οὐ λυπηθήσεται
πωῦν θαλῆς δὲν ἀρκεῖ;
ἀνάξιωμεν τὸ στόμα μας καὶ σκώνης πληρώθησε τα.
παντοίων κομφετί.

—

Ἐνθυμηθῶμεν χαρίκτα
καὶ μαῦτρα Πιερρότων,
ἐνθυμηθῶμεν ἅρματα
ἀνιζέων κι' ἐρώτων.

—

Ἐνθυμηθῶμεν ἐμαισθεῖς
καὶ φλογερούς ἐρωτιδεῖς
μὲ τζὶκ καὶ μὲ βέλη.

—

Ἐνθυμηθῶμεν καὶ τραλλούς,
ἀλλὰ καὶ φωφρονας πολλούς,
ποῦ χάσκουν γιὰ καρβέλι.

—

Ἂς θυμηθοῦμε τὰ καὶ τά,
ἐκεῖνα τὰ ζεσωνητά,
τὰ τόσα μπρογκαρίσματα
καὶ τάγγλα γκαρίσματα.

—

Ἂς θυμηθοῦμε τὸ κακό,
τὰ μπάλ μασκέ, τὰ κλικά,
καὶ κάθε μπάλο πλούσιο.

—

Ἂς θυμηθοῦμε μασκαρᾶ,
κι' ὅσους βαρούνε ταμπουρὰ
γι' αὐτὸν τὸν ἐπιούσιο.

—

Ἂς θυμηθοῦμε, Περικλῆ,
τὸν ἕνα κι' ἄλλον μερακλῆ,
ὁποῦ τὴς Ἀνορθώσεως τὸν τρίωρο τὸ μεσάκι
κι' ὅλο σκρόνει τὰ παλιὰ καὶ τὰ πετῷ σὰν ράκκι.

—

Μὴν ξεχνοῦμε μές' στοὺς ἄλλους
καὶ κομπόσους Κορνεβάλους,
Περικλέτο μου χαζέ,
ποῦ ρίχνουν κόμπρατι
σὲ καθέν' Ἀνορθωτή,
καὶ τὸν πέρνουν' στὸ μεζέ.

—

Μὴν ξεχνᾷς τὸ πατριωτὶ
καὶ τὰ τσὶ 'πρὲ μιντί,
καὶ τῆζι τόσαις ἀναγούλαις.

—

Μὴν ξεχάνῃς φιρστοῦ
καὶ Ταμείων τοῦ Στρατοῦ
ἁλισμόνετκις ρεμοῦλαις.

—

Ἐνθυμηθῶμεν ἅσματα, βρὲ Περικλῆ, παρόντα,
καὶ μασκαράδες μερικούς,
ποῦρθεραν νέους πανικούς
μέσ' στὰ Πανελλήνια.

—

Ἐνθυμηθῶμεν σκώμματα
καὶ μασκαρικιώματα
τοσούτων παραφόρων,
ἐξάψεις Κορνεβάλικες,
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ συμπλοκὲς
προσφάτους τῶν Συνόρων.

—

Μὴν ξεχάνῃς τὴν ἀρκπαίλη,
μήτε Τούρκους ἀναγώγους
δίχως δόσιν ἐντροπῆς.

—

Μὴν ξεχάνῃς τώρα πάλι
νέας σφάσεις μας ἀβόγους
λίαν ἀξιοπρεπεῖς.

—

Ἂς θυμηθοῦμε τὰ κανάλι τῆς μάνας τῆς μασκάλας,
ὁποῦ χορεύει κι' ἀνθοῦμε
κι' μόνο μὲ ξερὸ ψωμί,
καὶ γράφει στὴν πατοῦνα της τὰς Ἀνορθώσεις ὅλας.

—

Ἂς θυμηθοῦμε σ' Ἀττικὰ
τἀλάτια, τὰ πιπέρια,
ταδέσποτα τὰ θηλυκά,
ὁποῦ στραγγίζουν φτωχικὰ
καὶ πλούσια κεμέρια.

—

Ἂς θυμηθοῦμε μαλλιαρῶν καὶ κουρεμένων κόμους
καὶ τό σο πνεῦμα, ποὖτρεχε σὲ σκέτα καὶ σὲ δρόμους.
Ἂς θυμηθοῦμε, Περικλῆ, τὰ γέλοιά μας ἐκεῖνα,
τὰ γλέντια μας τὰ περισσά,
οὐ μὴν καὶ τὸν Σεφκὶτ Πασσᾶ,
ποῦ θέλει τὸ Σκιτζὰκ Σεριφ νὰ στήσῃ στὴν Ἀθήνα.

—

Ἂς θυμηθοῦμε, Περικλῆ, πῶς ἦν καμμιὰ φορὰ
κι' αὐτὲς καλῶς ὁρίστη
ἐδῶ νὰ μᾶς γνωρίσῃ,
ἐμεῖς θὰ τὸν μπρυγκάρωμε κι' αὐτὸν σὰν μασκαρᾶ.

Γιὰ τὸν Βενιζέλο κρίσεις,
ποῦ σὲ κάνουν ν' ἀπορήσῃς.

—

Π.— Μὴν ξεχνᾷς κεἰ σοβαρούς,
ὅπου λένε, συμπολίτη,
γιὰ τὸν νέο Κυβερνήτη
πῶς πηγαίνει σὲ χορούς.

—

Κεἰ τοῦ λένε καὶ τοῦ λένε,
Φασουλᾷ μπουμπουνισμένε,
πατριῶται σοβαροί
ποῦ δὲν κάνει τὸν βαρύ.

—

Καὶ τοῦ λένε σοβαρὰ
πῶς γιὰ γλέντια λιγυτερᾷ,
πῶς δὲν τοῦ ξερεύγει μπάλος
ἢ μικρὸς ἢ καὶ μεγάλος.

—

Μές' στὸν κρίσιμο καιρὸ
δὲν ἀφίνει τὸν χορό,
κι' ἀνορθώσεις πκραιτεῖ
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρκτεῖ.

—

Πότε' στοὺς χορούς τοῦ Σλήμαν καὶ τοῦ Μάτσα τοῦ Ζαφείρη,
πότε σ' ἄλλο πανηγύρι,
μοναχό του τὸν ἀφίνει τὸν Κορομηλᾶ τὸν πάνω
ἰσοζύγια νὰ κάνῃ.

—

Λέν πῶς εἶνκι χορευτὴς
καὶ γλεντζὲς ἀνορθωτής.
Λέν πῶς χάνεται καιρὸς
καὶ μ' αὐτὸν τὸν χασομέρη,
κι' ὅπου γλέντια καὶ χορὸς
δεξιοῦ καὶ τὸν κύρ Λευτέρη.

—

Ὅπου δηὸ κι' ἐκεῖνος τρεῖς,
καὶ τὸν βλέπει κι' ἡ Πατρὶς
ἀπὸ μπάλο νὰ μὴ λείπῃ,
καὶ τὴν τιμᾶνε σέτοια λύπη,
ὁποῦ λέν πῶς τὰ μκλλιά της τρίχα τρίχα τὰ μκδᾷ
κι' Ἀνορθώσεως χαμένης μοιρολόγια τραγουδᾷ.

—

Φ.— Βαστοῦντας τὸν Λαὸ καὶ τὴν Κορῶνα
ἐβγῆκε κι' ὁ Λευτέρης στὸν ἀγῶνα
ἀνορθωσι κι' αὐτὸς νὰ μᾶς σκαρώσῃ
κι' ὅλα μας τὰ παλιὰ νὰ τα σκρώσῃ.

—

Ἀφίνει τὴν παλιὰ πολιτικὴ
γιὰ νὰ χαράξῃ δρόμον ἀσυνήθη,

κι' ἁμέσως βάζει φρὸ' στὸ κουκί,
κι' ἁμέσως βάζει φρὸ' στὴ φακῆ,
'στὸ ὅλο τὸ φασοῦλι, 'στὸ ρεβίθι.

—

Κι' ἰδοὺ κατὰ τῶν φόρων τῶν ἀγρίων
γίνεται διαβόλωσις ὅσφρίων,
ἀλλ' ὅμως ἐξαιροῦνται μ' ἐκεῖνα
τὸ μηδὶ κι' ἡ ταλιγνωμὴ κι' ἡ πίνα,
καὶ λίγο φυβερὸ τοὺς βγαίνει ἡ πεῖνα.

—

Καὶ τραγουδοῦν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι
ἀντὶ στὴ φακῆ καὶ 'στὸ φασοῦλι,
καὶ σουζοῦν 'στῶν ὅσφρίων τὴν Ἑλλάδα
πῶς πάει τώρα πιὰ κι' ἡ φασουλάδα.

—

Ἀντίο, φασουλάκι μου λευκό,
χαῖρε καὶ σιὰ βεβίθι θρεπτικό.
Κανεὶς ὅσφρησφάγος δὲν θὰ ψάλῃ
τοὺς κυχλαμοὺς ὅσφρίων 'στὸ τσουκάλι.

—

Ἀντίο φασουλόριζο καὶ σύ,
πολυαγαπημένο φαγητό,
ποῦμ' ὁρεξι σὲ τρῶμε περισσὰ
καὶ ρέψιμο μᾶς φέρνεις δυνατό.

—

Χαῖρε, προσφιλές κουκί μου, ποῦ παντοῦ λκτρεύσκι,
καὶ μὲ ρύγανη πρὸ πάντων ὅταν μαγειρεύεσκι.
Ἀνατυχία σου!... μὲ τάλλκ φόρο πεπρωτκὶ νὰ δώσῃς...
κλαῖνε τόσοι κουκοφάγοι τὴν τροφὴ των τὴν γλυκεῖα,
καὶ καμπόσοι τωρκ λένε καὶ τὰς νέκς ἀνορθώσεις
κἂν μαρούλκκι μὲ τὸ ξίδι, κἂν μὲ ρήγανη κουκιά.

—

Πολυπιθητο κουκί,
βάλσαμο κουλὲς γλυκύ,
μὲ τὸν φόρο τὸν καινούργιο, ποῦ σοῦ βάζει τὸ Κυβέρνο,
δὲν θ' ἀκούσῃς ὅπως πρώτα γειὰ σου, Γιάννο, κουκιὰ σπέρνω.

—

Καὶ σύ, φακῆ μὲ τάλλκ μας τὰ φορολογημένα
ἔλκχες μκύρες τιμορίες καὶ φόρου βκρυτάτου,
ὀφοῦ κι' ὁ τῆς Ἱερᾶς Ἱσκὼ μᾶς λένε πῶς γιὰ σένα
ἐπουλνσε 'στὴν Ἰκκιὰ τὰ πκντοπωλεῖα σου.

Μὲ τὲ τροφοδοτεῖτσι κι' ὁ τῆς Ἑλλάδος σῶμα
μ' αὐτὸν τὸν φόρο χάνει καθένας τὸ μερκλό του.
καὶ γίνεται γιὰ σένα βαθὺς ὁμφκλοσκπτος
καὶ μ' ἔκστασιν ψκκίρη κυττᾷ τὸν ἀφκλό του.

Φόρος καὶ 'στὴν ἀγαμέα,
ποῦναι μιὰ παρανομέα.

—

Π.— Βαστοῦντας τὸν Λαὸ καὶ τὴν Κορῶνα
ἐβγῆκε κι' ὁ Λευτέρης 'στὸν ἀγῶνα.
Γυρίζει 'στὴς Ἀρχὲς τοὺς λαβυρίνθους,
φορολογεῖ φκκκς τε κι' ἐρεβίνθους,
ἀλλὰ καὶ φασιόλους καὶ κυάμους,
σύμκν φορολογεῖ καὶ τοὺς ἀγάμους.

Κυτταζει καὶ 'ψιλὰ καὶ χκμηλά,
καὶ γερντοπαλλήκαρα πελλὰ
ζητεῖ μὲ τὸ στκνὸν νὰ τὰ πκντρέψῃ,
ἀλλέως μὲ τοὺς φόρους θὰ τὰ ρέψῃ.

—

Κι' ἐκεῖνα τὰ κκκάμιρα σκυλώνται,
γιατὶ μ' αὐτὸ τὸν φόρο χαντκκύνονται.
Βλέπουν νὰ τοὺς γαλοῦν τὰ καθιεστῶτα,
παῦ ζοῦσαν μοναχὰ τὴν δίχως ἔνοιαν,
καὶ τάσπρα τῶν μυοστάκια καὶ τὰ γένεια
δὲν βαφόνται κατιμκυρκ σὰν πρῶτα.

—

Καὶ νύφαις μερικαῖς κδικημέναις
ἐχάρκκαν γιὰ τοῦτο τὸ μανάτο,
κι' ἀπὸ τὴ χαρὰ πούσαν καθισμέναις,
χάσους κατεβκίνκν ὅλκις κάτω.
Ἐλύσσκξκν καὶ νύφαις ἐξηντκραις
καὶ γιὰ γαμπρούς ἐναρώσκνε λκχτάραις.

—

Ἔλκ, κύρ Μανωλάκη, νὰ σὲ πκντρέψωμε,
νὰ φρκα καὶ νὰ πιοῦμε καὶ νὰ χορτέψωμε.
Θὰ τὴν πάρῃς, δὲν τὴν πέρνω κι' ἄλλκ λόγκ, βρὲ πκιδί...

Χαρῆτε, παντρεμένοι...
βγάλεῖο σᾶς προσμένει.
φόρος γιὰ σᾶς κανεῖς.

Γκαρσόνια παντρευθῆτε
πρωτοῦ χντακωθῆτε
μὲ φόρους ἀπανωτούς.

Φωνάξατε παπάδες
κι' ἀνάψετε λαμπάδες
μεγάλου δημανίου.

Κι' ἂς δοῦμε τὴν Ἑλλάδα
μιὰ νομαρχιὰ παστρικὴ
πολλῶν γερόντων.

Γενῆτε πιὰ πατέρες,
κι' ἀρῆστε γκαρσονιέρες,
παρανομίες τρυφερές,
κι' ἀδίκοπους βαφτές.

Ἡρῶς κόψιμον τοῦ γένους
κανεὶς μὴ μείνῃ μόνος
ἀπέξω τοῦ νυμφῶνος
σὰν τὰς μωρὰς παρθένους.

Γι' ἀνύμφους πατριώτας
τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω...
δῶστε στρατιῶτας
στὸν Ἐνιαυτὸν τὸν Γάλλο.

Παντρέψετε μὲ τὸ στανιὸ κάθε μας ἀγγελοῦδι,
ποὺ γάμος δὲν ἐγάλακε ποτὲ τὴν ζαχαρένια του,
παντρέψετε μὲ τὸ στανιὸ κι' ἐκεῖνον τὸν Σκουλοῦδη,
κι' ἂν δὲν θελήσῃ πάστε τον κακὶ ψῆστε τὰ γένεια του.
Εἰς τὸν ζυγὸ κι' ὁ Μαυρουδῆς κι' ἂς κάνῃ πῶς δὲν θέλει,
παντρέψετε μὲ τὸ στανιὸ καὶ κάθε Πηγανέλι.

Φ.— Στὴν μελλουσαν ἀνήφθωσιν θαρρεῖτε,
ἀνάγκη, Ρωμηοσύνη νὰ χαρῇς,
κι' ἀπὸ τοὺς νέους φόρους τοὺς βαρεῖς
ἡ τάξις τῶν ὑπηρῶν ἐξαιρεῖται.

Τσιαῦτα χαμουσύνος ἀνεκηρύχθη
καθένες σεβαστὸς ἐκ τῶν ἐν τέλει.
Φορολογεῖται μόνο τὸ σιτάρι
κι' ἡ τάξις τῶν ὑπηρῶν πέρνει χάρι.

Κι' ἂν ἔπρεπε τὰ βάλτων φόρο στ' ἄλλα,
μὰ στὴ κουκί δὲν ἔπρεπε, κερᾶλα,
γιατὶ μὲ τὰ κουκιὰ μας ὅπως ξέρεις
ἔγινε κυβερνήτης ὁ Λευτέρης.

Γιὰ θῆτε Βενιζέλοι..
τί χαρὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα,
ποῦ θὰ τρῶν φακουλάκια
δίχως φόρο, δίχως τέλος.

Ψ'έλλε κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τὴν ἀσύδοτη φακῆ,
τὸ κορίκρυο κουκί.

Ἔρρει Περικλῆ τὰ κάλα
κι' ἔπεσούκε κάθε μάγια
τῆς λαμπρόχρου Ρωμηοσύνης.

Σακαβρίζει στὴν τσουκάλα
τὸ φακοῦλι τὸ μεϊθι,
ποὺ λαχὸ χωρτικῶν πλήθη.

Π.— Εὐαγγέλια χαρᾶς...
παίζει κάθε φουκαρᾶς
τὴν κουλὰ τοῦ γιὰ νταούλι.

Γειά σου φακουλορυκή,
γειά σου βλάμη Φασουλῆ,
ποῦ σ' ὁρέσει τὸ φακοῦλι.

Τοῦτ' ἡ φακουλοφρυγία
'στοὺς Ρωμηοὺς (ἂν δῶς ὑγεία,
θὰ βαρύνῃ μὲ φιλὰ
τσέπη κάθε φασουλᾶ
καὶ φακοῦλι τὸ φακοῦλι
θὰ γεμίζῃ τὸ σακκοῦλι.

Ἡ σεβαστὴ Σαρακοστή.

Φ.— Σαρακοστὴ μεγάλη,
καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ.
καὶ βάλε 'λίγο νοῦ
σὲ καθενὸς λερᾶλι.

Μάζεψε τὰ μυαλά μας,
κι' ἡ πατριδολατρεία
τὰ σύντα δάκτυλά μας
νὰ μᾶς τὰ κάνῃ τρία.

Κι' ἂν κι' αὐτὰ πολλὰ μας εἶναι τότε σὲ παρακαλῶ,
καὶ τὰ τρία μας νὰ γίνουν ἕνα μόνο καὶ κακό.
Κάνε τὰς φυλῆς μας φίλους
τοὺς ἐχθρούς τους ἀπανωτούς...
σῶζε μας ἀπὸ δακτύλους
πρὸ παντὸς ὑθωγενεῖς.

Ἀς ρονιμεύουν κι' οἱ τρελλοὶ
πρωτοῦ μὲ τοῦτη τὴ Βουλὴ
νὰ βγκλ'ἡ γλῶσσα μας μιλλιό.

Σὺ λύσε τὰ προβλήματα τοῦ κράτους τὰ μεγάλα,
καὶ πρὸ παντὸς τὸ γλωσσικὸ
τὸ πρῶτο κι' Ἀνατολικό,
κι' ἂς ὑπογράψῃ τώρα πιὰ κι' ὁ Βασιλιὰς μὲ τέλλα
κι' ἐκεῖνο τὸ Διάταγμα τῶν νέων παρασήμων
πρὸς δέξιν τύπων ἱππότων τῆς Μάλτας μεγαθύμων.

Π.— Σήμερα ψυχοσάββατο καὶ μές' στὸ κοιμητῆρι
μεγάλο πανηγῦρι.
Τοὺς μακαρίζω τοὺς νεκροὺς.. δὲν εἶναι φριφρόνοι,
δὲν ἔχουν σκαλιὰ τὸ φαγητό,
δὲν ἔχουν ἐπειρομένην γῆν,
μὰ μόνον γαῖαν ἐλαφρὰν, ποὺ φόρο δὲν πληρώνει.

Τὴν ὀργανὰ τὴν σμίλη τοῦ Σάχτου τοῦ τεχνίτου
κλαίει τῆς τέχνης Μοῦσα μὲ μισοθλιμμένο ρίμα,
καὶ λαξευτὸ μᾶς δείχνει τὴν ξάκτερη ψυχή του
μές' στὸν Κολοκοτρώνη καὶ 'στοῦ Μελᾶ τὸ μνῆμα.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον κι' ἑκοστὸν ἀριθμοδμενχρόνον
μέσα 'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἐνγακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν' Ἀνδρθωσι θὰ περνεθῆ 'ἡ γλῶσσα.

Πέμπτη τοῦ Μάρτη τοῦ μηνός,
μέρα τιμίου γεροῦς.

Χίλια σήμερα μετρῶ κι' ἑκατὸν ἑξηντάνεφ,
οἱ καημένοι μ' κλιαροὶ τρέχουν τώρα σὰν χαμένοι.

Τὸ μεγάλο Γλωσσικὸ ζήτημα "Ανατολικό.

Φ.— Χαρτοπολεμήματα...
μετέλλα τὰ ζητήματα
ἐλύθη τέλος πάντων
σὲ τέτοιο κρίσιμο καιρὸ
τὸ ζήτημα τὸ φλογερὸ
τῆς γλώσσας τῶν γιγάντων.

Καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς
γδούπος καὶ πάταγος πολύς,
τρομακτικὰ κηρύγματα
στρατοὶ καὶ γαλονάδες,
μουντζώματα σφυρίγματα,
καὶ γρονθοκοπτινάδες.

Πάλιν ἡ πόλις τῶν κλεινῶν
θεάτρων πάλης καὶ δεινῶν,
κι' ἐξάψεων ἀφράστων.

Ὅλους τοὺς πήνει τὸ μπουρὶ
κι' οἱ δυστυχεῖς οἱ μαλλιαροὶ
ἔρχαν τῆς χρονιᾶς των.

Γι' αὐτοὺς βροντὴ
καὶ πατιρντί,
πραχίματα μαλλώματα.

Γι' αὐτοὺς φτυσιαῖς,
γι' αὐτοὺς βρισιαῖς,
καὶ φίμωτρα τὰ στόματα.

Καὶ μέσα κι' ἔξω φωνάζαν σ' ἐκείνη τὴν ἀντάρα:
κτυπᾶτε κατακέφαλα τῶν μαλλιαρῶν τὴν φάρα.
Κτυπᾶτε μαλλιαρῶν σωρούς,
κτυπᾶτε συμμορίαις,
κτυπᾶτε μὲ τοὺς μαλλιαροὺς
καὶ μαλλιαρὰς κυρίαις.

Σαρώσατε τὴν φάρα των προτοῦ νὰ μᾶς σαρώσῃ,
σαρώσατε τὴν μαλλιάρα,
ὅπου σὰν μύγα βρωμερὴ
δὲν κάθεται σὲ τίποτα χωρὶς νὰ τὸ λερώσῃ.

Πατήσετε τοὺς κάλους των,
μαδᾶτε τὰ μαλλιά των,
κτυπᾶτε τοὺς δασκάλους των,
κτυπᾶτε τὰ Σκολειά των.

Κτυπᾶτε τους, ποῦ βλασφημοῦν
σοφοὺς κεκοιμημένους,
κτυπᾶτε τους, ποῦ δὲν τιμοῦν
τὰ τίμια τοῦ γένους.

Κτυπᾶτε τους ἀλύπητα, ποῦ νέους ξετσιπώνουν,
κι' ὅ,τι κι' ἂν εἶν' Ἑλληνικὸ μὲ λύσσα τὸ λασπώνουν.
Κτυπᾶτε τους, κτυπᾶτε τους, ὅσοῦ καὶ τὸν Αἰσχύλο
τὸν ἔχουν κάνει σκύλο.

Λαὸς φωνάζει πευτής:
δῶστε τους μὲ φρεγγέλια.

πού καὶ τῆς πίστεως αὐτῆς
λερώνουν Εὐαγγέλια.

—

Μαλλιαροσύνης ψυχικῆς κτυπᾶτε σκληγκάρια,
πού τοὺς ἀχράντους πόδας λέν ἀδιάβαστα παλάσια,
κι' ὅλο στὴ βρῶμα στρέφονται
οἱ νοῦδες εἰ μεγάλοι,
καὶ μὲ τὴ βρῶμα τρέφονται
τὰ μαλλιαρὰ των κάλλη.

—

Κτυπᾶτε τους,κτυπᾶτε τους,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορπᾶτε τους
κι' ἂς πάσουν τώρα πόδι..

—

Κι' ἂς ράχ τοῦτος καπελιό,
κι' ἐκεῖνος κατακεφαλιὰ
τὰ μάλιστα δημοδη.

—

Τέτοια μιὰ φωνὴ φωναζετενὰ καὶ τούτου νὰ κι' ἐκείνου...
ὁ σεπτὸς ὁ Πατριάρχης κρούει κώδωνα κινδύνου.
Καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου σεβαστῶν ἄκουσα μύστην
νὰ κραυγάζῃ σηκωθῆτε,
καὶ σ'στὴν γλῶσσαν καὶ τὴν πίστιν
ἄγρυπνοι φρουροὶ τεχθῆτε.

—

Τέτοια μιὰ φωνὴ φωνάζει:σεῖς κρατεῖτε τὰς ἀκμαίας
νῦν,γαῖ καὶ σ'τὸν αἰῶνα...
ἔτε πρὸς λαμπρὰν ἄγωγα
καὶ πιπάδες μὲ σημαίας.

Τὸν Εὐλόγιον κυττάζω σὲ διαδηλώσεις μέσα,
κι' ἡ τοῦ γένους κερκίδ
ὅταν πρώτα μᾶς καλῇ,
ἐθνικὸς ἀγὼν καὶ τοῦτος ὅπως καὶ τοῦ Παπα-Φλέσσα.

—

Κατὰ τῶν ἱεροσύλων ὁ καθεὶς ἂς προχωρῇ,
ὅπου θέλουν κι' τὴν γλῶσσα καὶ τὴν πίστι μαλλιαρή.
Ἦτανε ἡ κουδέντα πρῶτα κι' ἔγινε μὰς λέν κρηπίς,
καὶ τὰ μαλλιαρὰ κεφάλια
ἔχουν πάθει τέτοια χάλια,
πού τὰ κλέη των δοξάζουν λερωνακῆς Ἀποκρυφῆς.

—

Μέσα σ'ὅλα προχωροῦν,
καὶ τὸν Ὅμηρο θεροῦν
ἕνα τίποτα μιὰ νοῦλα.

—

Μάρ...κτυπᾶτε τους ζωνά,
κι' εἴθε μὲ τὰ πισινὰ
κλῶτσο νὰ τοὺς δώσ'ἡ μοῦλα.

—

Καὶ σύ,φίλε Περικλέτο,σήμω τώρα νὰ βαρῇς...
νὰ σὲ τούτους,νὰ σ'ἐκείνους,
νὰ σὲ Φραγκιλεβαντίνους,
πού τὴν ξέπλωσι σκληπίζουν μιᾶς μαλάκας μαλλιαρῆς.

—

Κτύπα τῆς ἀπανωσιᾶς των,
κτύπα καὶ τῆς κατωσιᾶς των,
κτύπα καὶ τῆι πλαγιασιᾶς των
κι' ὅλαις τῆς μαγαρισιᾶς των.

Π.—Θὰ πάω μὲ τοὺς μαλλιαρούς,βρέ Φασουλῆ κυνῶπα....
θυμᾶσαι καὶ τοῦ ντάμιου τὰ ἀσκαμάλλικα....σιόπα.
Μὲ μαλλιαρῶν ποιήματα θὰ πέρτω νὰ κοιμᾶμαι
καὶ τοῦ παλιοῦ μας ρωλογιοῦ τὸν κώδικ θὰ θυμᾶμαι.

—

Κι'ἐγὼ μ'αὐτοὺς θὰ συζητῶ γιὰ γλωσσικὰς ἀνάγκας,
γιὰ φαντασίας μαγγανᾶς,
καὶ γιὰ μεγάλων ρημάδια,
καὶ τοῦ παλιοῦ μας Ρωλογιοῦ δὲν θὰ ξεχνῶ τοὺς μάγκας.

—

Τὰς κεφαλάς σας κλίνατε,κάτω,μωρέ,τῆς κούτρικς σας,
καὶ μὲ τὰ δυὸ ξεράδια σας βαρέστετε τῆς μούτρας σας,
καὶ μνήσθητ'ἡμῶν,Κύριε,τιαρὰ'στὰ ξαμωράματα,
θυμήσου μας,ἀφέντα μας,ὄντας ἐρθῇς'στὰ πράμματα.

—

Ἂς γίνῃ δεῖπνος ρωσικὸς ἢ μυστικὴ τσουμπούσι,
κάνετε σ'Εὐαγγέλια καὶ σὲ Ῥαφαὴλ γλωσσοῦσι,
κι'ἀρχίνα πρωτοβάσεμμα,μαλλιαροσυντροφιά.
κι'ὀρθὴ Σοφία ψάλλετε...σοῦζα,μωρὴ Σοφία.

—

Τέτοια,Φασουλῆ,θὰ λέω θέματ'ἄρτια γραμμένα
καὶ κουκλὶ μαγειρεμμένα.
Κι'ἂς πετάξῃ κατὰ γῆς ἕνας κι'ἄλλος τσεκὲς
ὅλα τὰ συντακτικὰ κι'ὅλαις τῆς γραμματικαῖς,
νὰ μὴ μέσῃ πιὰ κανένας νὰ μαθαίνῃ γράμματα
καὶ νὰ χάνῃ τὸ μυαλὸ του μὲ τοιαῦτα πράγματα.

—

Καθεμιὰ σπουδὴ νὰ λείψῃ,νάναι σ'ὅλα ρεμπελιό,
νὰ μὴν ἔχωμε βιβλία
καὶ δασκάλους καὶ Σχολεῖα,
μόνο τῆς μαλλιαροσύνης τὸ περίφημο Σχολειό,
πού χωρὶς κανένα κόπο βγαίνεις γλωσσικὸς Σωτῆρας
καὶ ξεφτέρι καὶ φωστῆρας.

—

Τοῦτο μόνο λατρευτὸ
τακτικὰ νὰ λειτουργῇ,
νὰ σπουδάζουνε σ'αὐτὸ
καὶ Παιδείας Ὑπουργοί.

—

Καὶ νὰ βγάζῃ συγγραφιάδες,
τοῦ κὺρ Γιάννη μαθητάδες,
τοῦ κὺρ Γιάννη μαθητοῦδες,
πού μᾶς φέρνουν ξερατάδες,
πού μᾶς φέρνουν ξερατοῦδες.

Θὰ κάνω μία γλῶσσα καθὼς ἐγὼ τὴν θέλω,
κουτρωσκεπῆ,ρε βλάμη,θὰ βγάλω τὸ καπέλο,
κοπροβουτσὶ θὰ λέω τὴν καθεμιὰ λαπάρα,
κι'ἐκείνη τὴν'Ηλέκτρα θὰ λέω Κεχριμπάρι.

—

Θὰ φτειάξω κάτι λέξεις σ'αὐτὴ τὴν γλωσσοῦρκ.
πού καθεμιὰ νὰ γάσῃ βλακεία μὲ πατέντα
καὶ τὸν Παλαιολόγο τὸν Κωνσταντῖνο τώρα
'στὸ πεῖσμα θὰ τὸν λέω Κῶτσο Πελοποννήσιο.

—

Μονάχα μὲς'στῶν μαλλιαρῶν τὰθάνατα Σχολειὰ
θὰ μάθω καὶ πολιτισμὸ καὶ γλῶσσ'ἀληθινή,
θὰ λέω καὶ ραχόσκοινο τὴ ραχοκοκκαλιά,
καὶ θὰ φωνάζω:δέστε με μὲ καραβιοῦ σκοινί.

Ξυλλαλητήριον γλωσσοσωτήριον.

—

Φ.—Μεγάλη διαδήλωσις,ζαρώνουν μαλλιαροί,
κι'ἕνας γλωσσαράχης φοβερὸς μέσ'ἀπὸ τὸ Παρὶ
σαυζεῖ'στὰ μαθητούδια τους:κτυπᾶτε, πολεμάρχοι....
ἀπ'ἄκρη σ'ἄκρη χάλασμός...κτυποῦνε τὸν γλωσσάρχη.

—

Διαδήλωσις μεγάλη γιὰ τὸ γλωσσοῦδιον,
μὰ κι'ἐγὼ πηγαίνω μ'ὅλους καὶ μὲ τὸν Εὐλόγιον.

Διαδήλωσις μεγάλη μὲ σημαίας προχωρεῖ...
Β.—Ὁ γλωσσάρχης ὁ κὺρ Γιάννης τί νὰ λαγ'στὸ Παρίς

—

Φ.— Ἀλήθεια τί νὰ κάνῃ...
ὄχι συφορέλικ του...
κατὰ τὸν μαστρο-Γιάννη
καὶ τὰ κοπέλια του.

—

Διαδήλωσις τρανή,
κατιλοῦ θυελλα φωνή.
Πενῆντα Πρωθυπουργοὶ Βενιζέλου τὸ κυνάκι,
πλὴν ἐκείνης σίκωσαι καὶ δὲν ἔγαινε νὰ μιλήσῃ.
Λόγω,Περικλῆ,χτύπον κι'ἀπὸ τὸν Μαρκαντωνάκη,
μὲ καὶ τοῦτος δὲν μπορεῖ τέτοια ζήτημα νὰ λύσῃ.

—

Λόγους ἄπαιτῶ κι'ἐγὼ γιὰ τὴν γλῶσσα,ξεμπεσκέρι...
ἐδῶ,γίγα καὶ συμμὴ ξεφωνίζουν στὸν Λευτέρη.
Πλὴν ὁ γίγας δὲν μιλεῖ
κι'ἀπ'αὐτὰ δὲν χαμπαρίζει,
καὶ θυμώνουνε πολλοὶ
καὶ τοῦ λὲν πῶς μαλλιαρίζει.

—

Μὰ φωνάζουν καὶ καμπύσοι
πῶς σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
ἤλθε μόνον ν'ἀνορθώσῃ
ξεπεσμένους μαλλιαροὺς.

—

Διαδήλωσις τρανὴ ἐρίματτα,ἐροντᾶ,σφυρίζει,
στρέφει,Περικλῆ,κι'ἐγὼ τὸν γλωσσανεμόμυλο,
μὰ κι'ὁ κὺρ Ἀλεξανδρῆς βεβαίως πῶς μαλλιαρίζει
κι'εἶναι σ'ἕνα μαλλιαρῶν ἐπισήμων Ὁμίλο
ποὖχει καὶ Σχολειὸ'στὸ Βόλο μὲ δασκάλους μαλλιαροὺς,
ποὺ θὰ βγάλουν κι' ἄλλους νέους γλωσσασάμπτακς λιγυροὺς.

—

Κι'ἐγώ,φίλε μου τσολιᾶ,
γλωσσομάχος τοῦ καιροῦ
ξεριζώνω τὰ μαλλιὰ
κάθε σχολομαλλιαροῦ.

—

Καὶ μαλλώνου
καὶ μαλλώνω,
φασκελώνουν,
φασκελώνω.

—

Καὶ'στὸ πλῆθος προχωρῶ
κι'ἔπειτα'βρίσκω μαλλιαρούς,
τοὺς φωνάζω:φτοῦ σου,ρέ...
πόσα πέρνεις,μαλλιαρέ;

—

Ξαφνικὸ
καὶ φασαρία,
πεζικό,
κακόκλκρία.

—

Ἐπιστράτευσις καὶ πάλι
γιὰ τὸ γλωσσικὸ μεγάλη,
Μέσα κι'ἔξω τῆς Βουλῆς
χωροῦλακες παντοῦ,
κι'ἔπιασ'ἐπὶ κεφαλῆς
νἄβλαν τὸν Ἐυντοῦ.

—

Λόγχαις,μοῦτρα ἀγριεμμένα,
οὔριον τὸ σκάφος πλεῖ,
μὰ δὲν ἤριναν κανένα
νἄμπῃ μέσα'στὴ Διπλῆ.

—

Μήτε μοῦτρα κουρεμμένων,μήτε μοῦτρα μαλλιαρῶν,
κι'ἔργιτε γλωσσολογίαι κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.
κι'ἔλεγαν'στὸν Βενιζελικανε μικ κάτι τὴ χάρι.
κι'ἀπὸ γλωσσοσυφορέλικις λύτρωσε μας,λύτρωσέ μου.

—

Κύριε τῶν Δυνάμεων τοῦ κράτους τοῦ κλεινοῦ,
καὶ μεθ'ἡμῶν γενοῦ.
Ἀφέντη τῆς παλληκαρᾶς,ἐσὺ μαζί μας ἔλα
πρὶν καὶ γιὰ τὴν Ἀνάθωσι τραβήξωμε χορδέλα.

—

Καθένας κάνει σήμερα τὴν γλῶσσα του σπαθί,
καὶ τώρα μὲ τὸ Σύνταγμα θὰ περιφρουηθῇ
κι'ἐκεῖν'ἡ γλῶσσα τῶν Γραφῶν,τῶν Ἐσφιγμενιτῶν βιβλίων,
καὶ τῶν Εὐαγγελίων.

—

Θὰ στέκουν ἄγρυπνοι φρουροὶ πανάγια τεμένη,
κι'οὔτε κανένας τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ κατεμπαίνῃ
κατὰ τὰς μεγάλας καὶ σεπτὰς τοῦ γένους ὑποθήκας,
πού τὴν φυλὴν ἐλάμπρυναν μὲ τροπαιοῦχους νίκας.

—

Περὶ τῆς μαλλιαρουσύνης τῆς συγχρόνου Ρωμηοσύνης.

—

Π.—Φασουλῆ, ποὺ πάντ' ἁπλόνεις μακαρίως τραχηνᾶ
μὲς' στῆς δόξης τὸ καμίνι,
δὲν μοῦ λὲς ἀλήθεια
τί θὰ 'πῇ μαλλιαρουσύνη;

—

Φ.—Πρῶτος τῆς μαλλιαρούτης κομπρατὸς ἰδρυτὴς
ἦτον ὁ Μελαγχρινὸς»
ἕνας Ἀλεξανδρινὸς
γλωσσολογοπουλητής.

—

Τοῦτος λέξεων συνθέτης
καὶ μεγάλος ἐρευρέτης.
Τοῦτος βρῆκε καρκαλύπτικαι καὶ μαλακοστενωταῖς
κ' ἄλλαις λέξεις δυνατάς.

—

Ἐκεῖνος ἦτ' ὁ πρῶτος σπουδαῖος μαλλιαρός,
ποῦ νεῶν γλωσσολόγων τὸν ἑξυπνεῖ χορός.
Αὐτουρος ὁ κὺρ Γιάννης ἐκεῖνος τῆς Γαλλίας,
τρίτος ὁ κὺρ Ἀλέκος ἐκεῖνος τῆς Ἀγγλίας,
ὁ Μέμνος, ὁ Λυσσέκ, ὁ Περικαρκλιές,
καὶ πρόξενος μεγάλης ἀντερκικογουλιᾶς.

—

Σὰν ἐπλούτισε ποῦ λὲς ὁ κὺρ Πάλλης ἀπὸ γρόσα
εἶπε τότε μοναχός: ἂς πλουτίσω καὶ τὴν γλῶσσα,
κ' ἔνας πλοῦτος γλωσσικὸς ἀνεξάντλητος ἐφάνη,
ποῦ μὲ φλοῦδες ἀγγουριῶν ὅλοι τοῦ πλέξαν στεφάνι.

—

Ἐν πρώτοις ὁ Μαλλιαρισμὸς ἄπανε χωρατὸ
καὶ μία δικηπιδάκοις καὶ γλύντι δυνατό,
καὶ κάτι λέξεις σκάρωναν τὰ μαλλιαρὰ κυπέλλα,
ποῦ κύσμος μὲ τάστεῖα των ξεράθηκε στὰ γέλοια.

—

Μὰ τώρα ξεχαρδάλωμα σημαίνει τοῦ μραλοῦ
καὶ πεῖσιον κ' ἀπάρνησιν τοῦ καθενὸς καλοῦ,
σημαίνει παρακόρημα λογοτεχνῶν τοῦ κάρρου,
καὶ σάλιο γυμνασάλιαγκα καὶ γκάρισμα γαϊδάρου.

—

Τώρα σημαίνει σύγχυσιν καὶ βόσβορον γλωσσῶν,
σημαίνει διακόμπευσιν καὶ πάντων καὶ πασῶν.
Τώρα σημαίνει στρέβλωσιν, ὅπου μραλὰ γανόνει,
καὶ Σωματείων σύστασιν καθὼς τὴν Ἀνεμώνη.

—

Τώρα σημαίνει Περικλῆ, πῶς φαίνεσαι χαλὲ
ἔταν τὴν ὑποτείνουσαν τεντώστρα δὲν τὴν λές.
Σημαίνει παλιοπάπουτσο, ταγάρι, γύρτου κόσκινο,
μαλάκα στὸν ἐγκέφαλο, μαλάκα στὸ ραχοκόκκινο.

—

Τοῦτος τώρα δὲν σὲ κάνει νὰ λιγώνεσαι στὰ γέλοια,
ποῦτος σήμερα σημαίνει νὰ κυττάζῃς καὶ μουρέλλα
νὰ φυτρώνουν γλωσσολόγοι μὲ πολλὴ ξετσιπωσιὰ
καὶ νὰ δίνουν, Περικλέτο, καὶ σὲ γέροντας φτυσιά.

—

Τοῦτος σήμερα σημαίνει ν' ἀστεβῇς σὲ θρύλους χρόνων,
παῦ χαλοῦν τὸ λογικό σου,
καὶ νὰ θέλῃς νὰ γκρεμίσῃς ἀνδριάντας τῶν προγόνων
γιὰ νὰ στύσῃς τὸν διπό σου.

—

Τέτοια σήμερα σημαίνει τοῦτος ὁ Μαλλιαρισμός,
καὶ γιὰ τοῦτο γλώσσας σάλος καὶ ψυχῆς ἀναβρασμός.
Καὶ γι' αὐτὸ φωνάζουν ὅλοι τὸν κακό του τὸν καιρό,
καὶ καθένας προσπαθῇ,
τύχει τώρα προσβολὴ
νὰ τὸν λένε μαλλιαρό.

—

Τέτοια σήμερα προβάλλουν τοῦ Μαλλιαρισμοῦ τὰ κλέη
κι' ἀναγέννησις μ' ἐκεῖνα θυμασία συντελεῖται...
κατ' αὐτῶν καὶ κάθε αἰῶνος ἐκατάβλητος παλαίει,
κατ' αὐτῶν καὶ Πατριάρχαι, Σύνοδοι, Μητροπολῖται.

—

Π.—Ἄρτι μὲν ἔπαυσα φοιτῶν εἰς τὰ Διδασκαλεῖα,
καὶ τώρα μὲ τὰ μαλλιαρὰ θ' ἀσχοληθῶ βιβλία,
καὶ νέο τοῦ Μαλλιαρισμοῦ θὰ γράψω Συναξάρι...
Φ.—Τάστειά σου τὰ μαλλιαρὰ παρακίτσε, μιζέρη,
καὶ τὰ μαλλιά σου σύρριζα νὰ κόψῃς γιὰ καλό σου
νὰ μὴ σὲ πάρουν μαλλιαρὸ καὶ 'ρθῇς τὸν θρέλλο σου.

—

Μὲ κουβέντιαις κουτουρεῦ
σί καλὰ ποῦ τὴν περνᾶμε...
μὰ σὲ κέρρο μαλλιαροῦ
μήτε ψύλλος θέλω νάμαι.

—

Ἔλα ἀλάβε, Περικλέτο, μὲ κλαυθμοὺς Ἱερεμία
τῆς τεντωστραις, τῆς Μιράντας,
κλάψε μαλλιαρούς σὰν σείρους ἀπὸ τὴν ἀδυναμία,
καὶ βρακιῶν λυπαις τιράντας.

—

Μαλλιαρούς ἱερουράντας γλωσσολογικῆς σοβιᾶς
ὕλαε τους ἀπὸ τὸ κέρρο,
δῶσε τους νὰ ῥᾶν ἀφύλαις
σὺν ἐλαίῳ κι' ὀξυγάρῳ.

—

Σύρε κουρέψου σύρριζα κι' ἔλα στὰ σύγκαιρά σου,
γίνε σπανός, δρέ Περικλῆ, πρὶν νἄβρῃς τὸν μπελᾶ σου,
Γιὰ κύτταξε πῶς κυνηγοῦν τὸ μαλλιαρὸ μελίσσι,
τοὺς μαλλιαρούς τοὺς θεωροῦν ὡς εἶδος Οὐγενότους....
χαρά 'στους, πούναι φαλακροί, κι' ἔχουν ἐξασφαλίσει
τὰ μοῦτρα τους, τῆς κούτρας τους καὶ τὸ ραχόκοκκινό τους.

—

Π.—Ὅρσε λοιπόν, ῥὲ μαλλιαρέ, μιὰ κατακεφαλιά,
πυῖχες καὶ τρίχες ἅγριαις κι' Ἀβεσσαλώμ μαλλιᾶ.

—

Ὁ «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὔξιων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑκατὸν κι' εἰκοστὸν ἀριθμὸ σύμεν χρόνον μέσα 'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἐνιακόσα, ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περιοδεύ' ἡ γλῶσσα.
Μαρτίου δωδεκάτη, τὸ γλωσσικὸ φρυάττει.	Χίλια κι' ἑξηνταδύο κι' ἑκατό καὶ μαλλιαροὺς μεγάλους χαιρετῶ.

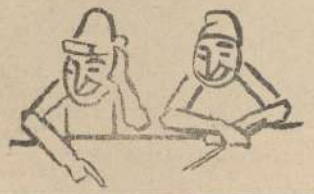

Σίφουνας καὶ λογοπάλη γιὰ τὸ γλωσσικὸ καὶ πάλι.

—

4.— Στὸν Κοραὴ τὸν Χιώτη
σιρόπω, πατριώτη,
καὶ τέτοια τοῦ 'μιλῶ:

—

Στὰ λόγια μας τὰ τόσα
τί λὲς καὶ σὺ γιὰ γλῶσσα,
μεγάλο μας μραλός;

—

Κι' αὐτὸς μοῦ λέει τότε: μεγάλη σας ἡ χάρις...
ἄριστε, γλωσσολάγε, τὴν θέσι μου νὰ πάρῃς.
Στουδαία γλωσσοζώρα
σᾶς ἔπιασε καὶ πάλι...
'στὴν ἕδρα τὴν μεγάλη
καθίστε σεῖς τώρα.

—

Ἐγὼ σᾶς κάνω τύπο,
κι' ἔλατε δίχως κόπο...
σᾶς τὴν παραχωρῶ.

—

Ἤλατε γλωσσοδέτται,
τὴν γλῶσσα σας νὰ τρῶτε
σι-τοῦτον τὸν καιρό.

—

Ἐμπρός, γλωσσουαστῆρες,
ἐμπρὸς, γλωσσοφοστῆρες,
γλωσσοκολοφωτιαί.

—

Γκρεμίσατε κι' ἐμένα,
καὶ σπάστε μου τὴν πένα,
κι' δῶστε μου μυτιαῖς.

—

Δεξιάζω τσουμπὶ σας
κι' ἡ γλῶσσα ζήτημά σας
πρῶτο κι' ὕστερινό.

—

Καὶ βάλλω μὲ σᾶς μέλῃ
πῶς θἄβγῃ τὸ καρβέλι
τὸ καθημερινό.

—

Ἀφῆστε τὸ στομαχι
καὶ τὰ κοιλιακά,
καὶ τώρα, γλωσσομύχοι,
πιάστε τὰ γλωσσικά.

—

Στὸ γλωσσικὸ καὶ πάλιν ἡ τρελλα-Μιχαλοῦ
ὁρμήνησε ἐς τιμωρίαν...
αὐτὸ θὰ τῆς ἀφήσῃ
περίσσευμα μραλοῦ.

—

Μ' αὐτὸ θὰ λείψουν ψύχοι,
αὐτὸ θὰ τὴν ἐξάρῃ,
καὶ ξένοι γλωσσολόγοι
καινούριο Συναξάρι
θὰ γράψουνε κι' ἐμέρα
γιὰ τὴν γλωσσομητέρα.

Αὐτὸ μοῦ λέει κι ἄλλα.
κακίγνωτις κακκάλα,
ὁ Κυρὰς ὁ Χιώτης,
κουτεντισδὴς πρώτης.

—

Ὅλα τὰ νέα 'βρίσκει μεγάλα καὶ σορά,
καὶ σαΰδει μές στ' αὐτὶ μου καὶ μοῦ μιλεῖ κρυφά:
Πᾶστε 'στὸν γλωσσολόγο, ποῦ μένει 'στὸ Παρίσι,
καὶ θέλει καὶ τῶν Γάλλων τὴν γλῶσσα νὰ ρυθμίσῃ,
πᾶστε 'στὸν Παρισιάνο, ποῦ τάχει τετακόσα,
ν' ἀφίσῃ κατὰ μέρος τὴν Γαλλικὴ τὴν γλῶσσα,
καὶ μέσα 'στὴν Ἀθήνα νἀλθῇ κι' αὐτὸς γιὰ χάρι
τὴν θέσι μου νὰ πάρῃ.

—

Γράψετε καὶ τοῦ Πάλλη τοῦ γλωσσοπολυτείρου,
ποῦ δὲν τ' ἀρέσει θρύλου κι' ἡ γλῶσσα τοῦ Σαιξπήρου.
Μανύσετε καὶ τούτου,
ποῦχει μυαλὸ καὶ γράσα,
νὰ μὴ σκορπᾷ τὸν νοῦ του
καὶ 'στῶν Γιὼν-Μαυλὰ τὴν γλῶσσα.

—

Κι' ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρα,
χωρὶς καιρὸ νὰ χάσῃ,
νἄλθῃ μὲ τὸν κὺρ Γιάννη
κι' ἐκεῖνος ἐδῶ πέρα.

—

Πέστε πῶς τοὺς προσμένω μ' ἀνυπομονησία
νὰ κάνουνε μιὰ τέτοια πραγματικὴ θυσία.
Πέστε πῶς τοὺς προσμένουν μ' ἐμένα κι' οἱ τρανοί σας
νὰ γίνουν γλωσσασῶστικι,
κι' ἐμεῖς οἱ πρόγονοί σας
τῆς Μιχαλοῦς χρεώστικι.

—

Ἂς ἔλθουν ἐσπεισμένοι,
κι' μὲ τιμᾶτε τὸ γένος
θὰ τοὺς παρκτιμήσῃ.

—

Καὶ μαλλιαρὰ βιβλία
καὶ μαλλιοσὰ Σχολεῖα
τὸ κράτος θὰ χεμίσῃ.

—

Κι' ἐγὼ θὰ γονατίζω σὲ τούτη τὴν ὀυδέλα,
καὶ στέφανα θὰ πλέκω,
πρὸ πάντων 'στὸν Ἀλέκο
γιὰ τὴν γνωστὴ τὴν Ἀλέλα.

—

Κι' ἐγὼ θὰ τοὺς συστήσω σὲ κάθε πατριώτη,
μὰ καὶ 'στὸν Βενιζέλο,
καὶ τὸ ψηλὸ καπέλο
θὰ φᾷς τοῦ Μιστριώτη.

—

Τέτοια μοῦπε Περικλέτο, τὸ καφάλι τὸ μεγάλο,
κι' ἐγὼ στέλνω μιὰ γραφὴ
'στὴν ὀυδέλα τὴν σορᾶ,
'στοὺν Ἐγγλέζι καὶ 'στὸν Γάλλο.

Πρὸς γλωσσολόγους ἐπιστολὴ τοῦ γλωσσολόγου τοῦ «Ρωσουλῆ».

—

Ἀγαπητὲ κὺρ Γιαννη, ποῦ μένεις 'στὴ Γαλλία,
καὶ βλάμη κὺρ Ἀλέκο, ποῦ μένεις 'στὴν Ἀγγλία,
ὄντως γιὰ σᾶς ἡμέρα
θρυλιμβων ἀνακτέλλει,
καὶ νἄλθετ' ἐδῶ πέρα...
ὁ Κυρὰς σᾶς θέλει.

—

Μοῦπε κυρὰ 'στ' αὐτί
νἄλθῆτε δίχως φίλοι...
τὸ γένος σᾶς ζητεῖ
μὲς 'στῶν γλωσσῶν τὴν σάλο.

—

Δώσετε δέκα μούντζαις 'στὴν κουτο-Ἐγγλιτέρα
καὶ 'στὴν κουτο-Γαλλία,
καὶ τρέξετ' ἐδῶ πέρα
νὰ 'δῆτε μεγαλεῖα.

—

Ἡ κυρὰ μαλλιαροσύνη
'πῆρε δρόμο, 'πῆρε φόρα,
καὶ γι' αὐτὴν ἡ Ρωμιοσύνη
ἀνταριάζεται κι' εἶπε.

—

Σᾶς ἀνοίγονται τιμένη
καὶ σπουδῆς Σχολεῖα πρῶτα,
καὶ καθένας περιμένει
τῆς σοφίας σας τὰ φῶτα.

—

Γιὰ τοὺς μαλλιαροὺς ἀλήθεια κριτιμώτατος καιρός.
γι' αὐτοὺς χρύσια τιμημένα,
κι' ἂν ρωτήσετε κι' ἐμένα
πόσα θέλω γιὰ νὰ γίνω μαθητὴς σας μαλλιαρός.

—

Ἐπειδὴ καὶ τὸ Κουβέρνο
θέλει πάλι νέους πόρους
καὶ σὲ γκίας βαζει φόρους,
δέκα φράγκα μόνο πέρνω.

—

Κι' ἂν σᾶς φαίνωνται πολλὰ
κι' ἂν τὰ δίνετε μὲ πόνο,
δέχομαι καὶ πέντε μόνο,
καὶ' λιγώτερα ψιλά.

—

Πλὴν πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος
δέχομαι κι' ἁπλῶς εἰς εἶδος
νὰ μοῦ γίν' ἡ πληρωμή,
κἂν γκιουβέτσι, κἂν ψωμί.

—

Στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ
καὶ 'στῶν ρωτων τὴν πληθώρα
ὅπως ὅπως μαλλιαρὸ
κάνατε κι' ἐμένα τώρα.

—

Σᾶς προσμένουν ἀνδριάντες σᾶς προσμένουν πρατομαί,
σᾶς προσμένουν καὶ φαλάκρες, ποῦ δὲν ἔχουν ντὶπ μαλλιά...
γιὰ τὴν ξαπλωση τῆς γλώσσας κατηχήσετε κι' ἐμέ,
πούμαι βλάσας μὲ πατέντα καὶ μὲ περικεφαλαία.

Κ' ἡ Ρήγας γιὰ τὸ γλωσσικὸ μὲ τόνο ψάλλ' ἡρωϊκό.

—

Π.— Κι' ἐγώ, ξύλινε καλλίγα,
ἄκουσα ποῦ λές τὸν Ρήγα,
τὸν Θερμοπυλιώτη,
τέτοια νὰ μᾶς τραγουδᾷ;

—

Ὦ παιδιά μου μαλλιαρά μου,
μές 'στὸ τόσο ξαρνικὸ
ἔχω χάσει τὰ νερά μου
μὲ τὸ νέο γλωσσικό.

—

Ὦ παιδιά μου, λυσσασμένα
πάντα γιὰ ρητορικά,

Ἤλθες. Διπλὴ καϋμένη.
ὁ κόμπος εἰς τὸ κτένι.

ποῦ πλανᾶσθ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μὲ τὰ μοῦτρ' ἀγριεμμένα.

—

Κάτω πρωπατόρων θώκοις,
κάτω χρόνων ἱερά,
κάτω γλώσσαις σὰν ἀντίκας
κι' ἂς γίνουν μαλλιαρά.

—

Ἕως πότε συγκεντρώσεις
μὲ λαχτάρα καὶ θυμὸ
γιὰ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης,
ποῦ δὲν ἔχει τελειωμό;

—

Ἕως πότ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
θὰ κυττάζω φασκιάκις,
βαΐδιακις, χωροφυλακή,
πεζικὰ καβαλαρίκις;

—

Ἕως πότε κυνηγετικὲς καὶ φωναῖς παροξυσμοῦ;
ἐπάσε τοῦτο, ἐπάσ' ἐκεῖνο...
κι' ἐγὼ τώρα πιὰ θὰ γίνω
ψάλτης τοῦ μαλλιαρισμοῦ.

—

Τῶπα καὶ τοῦ Πατριάρχη Γρηγορίου σεβαστῶ
κι' ὅρκο μοῦκανε μεγάλο
πῶς θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο
πρωτομάστορις μαλλιαρός.

—

Ἤρωες τοῦ νέου κόσμου
μ' ἕνα μαλλιαρὸ φουσάτο
παρελαύνουν ἀπὸ μπρός μου
καὶ μοῦ λένε κατεβᾶ κάτω.

—

Ἀρκετὸ καιρὸ καὶ σὺμπρὸς 'στὸ φλογερὸ κεμίνι
παρχώρησες τιμαῖς κι' εἰδωλὸ μας εἶχες γίνει.
Ἀρκετὸ καιρὸ καὶ πέτσι σ' ἐξωμανοῦν οἱ γλωσσομάχοι,
πλὴν μᾶς ἔντυνες κουνοῦσι, κι' ὅλοι σ' ἔχουν 'στὸ στομάχι.

—

Πάρε πῶδι πρὰ Φερεκτεμὴ μὰς σκάνγις, μὴ' μὰς πνίγγις.
καιρὸς εἶναι νὰ μαζέψῃς τὰ ντερειά σου καὶ νὰ φύγῃς.
Ἀπὸ καλὰ μὲ πατριώτη,
καὶ τὴν ψυσι σου τὴν πρώτη
ἄφησε τὴν τώρα σ' ὅλους
τοὺς μαλλιαροπωστῖλους.

—

Ἤρωες προβάλλουν γλώσσης μὲς 'στὴν κοσμοχλαμπίδ,
ποῦ καὶ σὺμπροστὰ των χάσκεις καὶ δὲν πέρνεις χαρτοσία,
κι' ἄγριος ἀγκινάζει μὲ Ρωμηοὺς γλωσσο-Κισσούτους
κάθε ἀσύλλαιος κλωτσῶν...
βάρδα, Ρήγκ, κι' ὅσως γίνῃ συγγραφὲς ἀπὸ τοὺς πρώτους
κι' ὁ Κινέζος ὁ Τσὶν Τσάν.

—

Ὦ παιδιά μου, μαλλιαρά μου, μιὰ στιγμὴ νὰ μὲν ἀργῆτε.
κι' ὅλα νὰ γλωσσολογῆτε.
Μέρα νύκτα γιὰ τὴν γλῶσσα, πίνετε γι' αὐτὴν λοιπόν,
κι' ὁ Σεφκὲτ ὁ Στρατηλάτης ἐπισήμως βεβαιώνει
πῶς ἀκόμα δὲν σταπεύει τὸ Σεφὶρ τὸ Τουρκικό
νὰ τὸ στείλῃ 'στὴν Ἀθήνα πρὶν λυθῇ τὸ γλωσσικό.

—

Ὦ παιδιά μου, μαλλιαρά μου, ποῦ τραβᾶτε συμφοράς,
τέτοιας μέρας κερατοῦσα σὰν καὶ τούτους μαλλιαρᾶς,
καὶ γιὰ τούτους σκλώνω τώρα στὴν πατρίδα τὴν μεγάλη
μὲ τὸ μαλλιαρὸ κεφάλι:
ἐσὺ τραβᾶτε γκαλέι.

—

Καὶ τὴν θέσι τὴν δική μου τὴν ἀρίνω μιὰ γιὰ πάντα
σὲ σωτῆρας μαλλιαρούς,
γιὰ νὰ στήσουνε κι' ἐκεῖνοι τὸν δικό τους ἀνδριάντα
μὲ παιᾶνας ἱερούς.

—

Τέτοια φίλε Φωτιλῆ,
ὁ Φερραῖος ὡμίλει.
καὶ στὸ βάθρο τοῦ μεγάλου Πατριάρχη τὸ κλεινὸ
ποιὸν νομίζεις ὅτι βλέπω;...τὸν πολὺ Μελαγχρινό.

—

Πᾶν ἀγάλματα προγόνων,
ποῦ μαρτυρικῶν ἀγώνων
ἀναμνήσεις φέρουν τόσες.

—

Τώρα τοὺς ἀκαλήρετον
μάρτυρες, ποῦ μαρτυροῦν
γιὰ τὴν ξάπλωσι τῆς γλώσσας.

—

Κόσμος γλωσσοκοπανᾶ.
κι' ἡ γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ
κατὰ πάντα μαλλιαρὴ
μὲ σκιδάρι προχωρεῖ
δίχως κράνος νὰ φορῇ.

—

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πληθώρα
συγγραφάδων μουσοπόλων,
κι' ὁ χρυσότοξος Ἀπόλλων,
μαλλιαρὸς κι' ἐκεῖνος τώρα,
βλέπει μὲ ξετσιπωσιὰ
τῆς Ἡβῆς τὴν κατωσιὰ.

—

Περιξ τοῦ ξανθοῦ Θεοῦ στροβιλίζει κατ' αὐτὰς
νέων μαλλιαρῶν χορός.
ὁ δὲ κὼρ Ἀλεξανδρῆς βεβαιόνει φοντητὰς
πῶς δὲν εἶναι μαλλιαρός.

—

Τρία πουλάκια κάθονται σὲ ράχη μαλλιαρή,
τόνα τηρᾷ τὸ Μαντζεστερ καὶ τάλλο τὸ Παρί.
τὸ τρίτο τὸ κακλίτερο μὲ λάλημα τρανὸ
τονίζει μιὰ πριτσιόνιστα γιὰ τὸν Μελαγχρινό.

—

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος, δεινὲ γλωσσοσυνθέτη,
τοῦ Παρισιάνου πρόδρομε, κλεινὲ γλωσσοδεμέτη;
Στὴν ἔξαρσι τὴν γλωσσικὴ ποῦ μᾶς ἀνασταράζει,
πῶς μεσ' ἀπὸ τὰ χείλη σου νὰ μὴ γλυκοχαρῇ
καμμία νέα σύνθεσις καὶ λέξις κτυπητὴ
καθὼς τὸν ἀλησμόνητο μαλλακοπαντωτή;

—

Πῶς τώρα δὲν ἀκούγεσαι;...ποῦ βρίσκεσαι, τί κάνεις,
κι' ἀφίνεις νὰ γλωσσολογοῦν ἑκεῖνος ὁ κὼρ Γιάννης,
κι' ὁ κὼρ Ἀλέκος μονομᾶς...γρατί καὶ σὺ δὲν βγαίνεις
τῆς γλώσσας πρωτομάστορας σὰν κι' ἄλλοτε νὰ γένῃς;

—

Κάθε μεγάλο γανώνετκι
μὲ γλωσσικὴ σοφία
καὶ χρυσοστεφανώνεται
Γιάννης καὶ συντροφιά.

—

Ὁ Μιστριώτης λυγιστὸς ἀπὸ τὸ σπίτι βγαίνει
καὶ δός του στὴν Ἀνάκρισι νυχθημερὸν πηγαίνει,
κι' ὅπου τὸν Ἄννα τὸν κριτὴ τραβᾷ στὸν Καϊάφα
καὶ κάθεται ρέθει τὰ καὶ τὰ μὲ μία σκαπρόρα.

Κεῖ τώρα τὸν κατηγορεῖ καὶ Βουλευτῶν παρέα
πῶς ἔχει καὶ τὴν γλῶσσα του καὶ τὴν οὐρὰ μακρεία.
Καὶ σάλος γίνεται Βουλῆς,
τὸν πακιτεῖον κίσαγγελεὺς,
τὸν ἀνακρίνουν βάσι.

—

Κι' ὁ γλωσσοφύλαξ κατ' αὐτὰς
μὲ Γραμματεῖς κι' Ἀνακριτὰς
μαρτύρια τραβάει.
καὶ βάι βάι βάι.

—

Ἔξαφνα Φήμη παντοῦ διαλαλεῖ τώρα
πῶς τὸν ἐβολόρινος μιὰ μαλλιαρὴ κεφάλα.
ἐκεῖνος ὅμως ζωντανὸς στὸ σπῆτι του γυρίζει,
καὶ κόσμος τὴν ἀνάστασιν φωνὴν πανηγυρίζει,
καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ψηλὰ πετιέται στὸν ἀέρα
καὶ γίνεται τῶν μαλλιαρῶν ἀθάνατη ροδέρα.

—

Ἀπόκωσις τὸ γλωσσικὸ κι' ἀληθινὴ μαγεία.
γιερεῖ μεγάλοι λύσαξαν μὲ τὴν γλωσσολογία.
Κι' ὁ μὲν κι' ὁ δὲ γλωσσοθύρει,
κι' ὅλοι περὶ κινδύνου
φωνάζουν εἰνικοῦ.

—

Κι' ὁ Μπάουτσερ τηλεγραφεῖ
στὸν Χρόνο τοῦ Λονδίνου
περὶ τοῦ γλωσσικοῦ.

—

Γιὰ τὴν Μαλλιαροσύνη
δὲν ἔχει τέτοιο γίνει
μεγάλο ζαφικό.

—

Κι' οἱ ξένοι τώρ' ἀκόμα
θέλουν κι' αὐτοὶ μιὰ γνώμη
νὰ ποῦν' στὸ γλωσσικό.

—

Κι' ὁ πάπτσος ὁ Γρηγόριος κι' ὁ Κυρὰς κι' ὁ Γήγας
ὑμνοῦν τὴν γλωσσοπόλεμο στὴν πλάσι τὴν κλεφτρά,
κι' αὐτὸς τῆς ἀνορθώσεως καὶ τῆς συγχῆς ὁ γίγας
ἀρνεῖ τὴν ἀνόρθωσιν στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

—

Σὲ βλέπω μὲ συνοφρυάλλι,
πολύγλωσσα πατρίδα,
καὶ σὲ κυνεύουνε πολλοὶ
μὲ γαϊδουρομαλλίδα.

—

Σὲ βλέπει κι' ὁ Σαρκὲτ Πασσᾶς νὰ γλωσσοκακορεύεσαι,
καὶ ψιθυρίζει γελαστὸς: δὲν πᾶς νὰ μοῦ κυρεύεσαι;
Μὰ τώρα χωρεστὲ κι' ἐμέ, τὸν γλωσσικὸ κηφῆνα,
καὶ κάθ' ἐξωτικὸ πουλί, ποῦ φθάνει στὴν Ἀθήνα.
ξεκαρωνώνει στοὺς Ρωμηοὺς γλωσσοσπουδὲς κτυπάτε,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ξαναρωτοῦν: ἀπὸ μιὰ λὲ πῶς πάτε;

Βάτ κομπόσκι σκιωλέϊσις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγλέϊσις.

Ἡ λαμπρὰ Πενκκοθήκη μὲ τὴν γλαφυρὴν γραφίδα
συνεπλήρωσεν αἴσιως μίαν δεκαετηρίδα,
κι' ἔλαμε στὸν Παρνασσὸν ἑορτὴν ὡραιοτάτην,
μουσικὴν μελῳδικὴν, ὄντως πνευματικωτάτην.

Ὁ Φ' ωμιὸς, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν.
μόνο πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηντακτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτων κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον — Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἑνακόσα,
μέσα στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων. — ὅλα γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ παρασέβη' ἡ γλῶσσα.

Μηνὸς Μαρτίου δεκαενέα. — Χίλια κι' ἑκατὸν ἑξηκοστρία
τοῦ Βαϊζέλου πυρὰ γενεσία. — γιὰ τὸν Μιστριώτη φασκία.

Συνωμότ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ Χαψέδες μυστικοί.

—

Φ.— Περικλέτο, μὴ γελᾷς,
Περικλέτο, μὴ μιλᾷς.
Ἀπαρόνου μὲς' στὸ σπῆτι,
κι' ὅταν ἀπὸ τοῦτο βγαίνῃς,
μὲ κανένα συμπολίτη
γνώμη σου μὴν πηγαίνῃς.

—

Μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς
νὰ μὴν εἶσαι φυλακτὰς...
τρέμε τοὺς Εἰσαγγελεῖς,
τρέμε τοὺς Ἀνακριτάς.

—

Φεῦγε τὰς διαδηλώσεις,
τὰς παντοίας συγκεντρώσεις,
τὰ συλλαλητήρια.

—

Φεῦγε κάθε φαμφαρόνι,
στοὺς φιλελευθέρους μόνο
ψᾶλε νικητήρια.

—

Ἔχε μυθοὺς σὰν φλουρί,
βάζε ῥήματ' ἐπὶ στόμα...
ἀνορθώσεως καιροὶ
καὶ φιλελευθέρων κόμμα.

—

Μήτε γνώμην κατὰ φρένα
καὶ θυμὸν νὰ μαρτυρῇς,
μήτε νἐχῃσαι μ' ἐμένα,
κάπου πῶς δὲν μὲ γνωρίζεις.

—

Πᾶσε νάσαι ζωντρός.
ἔβγαν νὰ γίνῃς πεῦκον...
ἀνορθώσεως καιρὸς
καὶ φιλελευθέρων κόμμα.

—

Καὶ τὸν ζῆκο του νὰ τρέμῃς...μὴ μιλᾷς γιὰ γλωσσικὰ
νὰ μὴν πάθῃς ξαφνικὰ.
Πέρα κάμπους καὶ βουνὰ
μονοχῶς σου πατριώτη.
πρὶν νὰ πάθῃς τὸ δεινὸ
τοῦ κυρίου Μιστριώτη.

—

Φεῦγε φεῦγε τοὺς ἀνθρώπους...
λέν πῶς ἔξω' στοῦ Λεβίδη
κάποιους εἶδαν κατασκόπους,
καὶ μὲ πάει ριπιτίδι.

—

Ὅπου πᾷς σ' ἀκολουθοῦν, δὲν σ' ἀφίνουν μήτε βῆμα...
θέλεις ἄμπρς μές' στὸ τσάι;...κι' αὐτοὶ μπαίνουν παρακεῖθεν.
Πῶς γι' ἀνάγκη σου κάμνεις;...γιὰ τὸν συντροφιὰ κι' αὐτοί,
καὶ δὲν ξέρεις τὸ γιατί.

—

Ἄλλο πάει ξαφνικὰ...
ἀδ' μιλᾷς γιὰ γλωσσικὰ,
κἂν καὶ γι' ἄλλη σου δουλειά,
τρέχουν καὶ σὲ τηγανίζουν,
σὲ φερμάρουν, σὲ μυρίζουν
σὰν σοῦ κυνηγοῦ σκυλιά.

—

Ὅπου πᾷς σὲ συνοδεύουν, Περικλέτο, γιὰ τιμή,
κι' ἔτσι θέλοντας καὶ μή
ἔχεις πάντα συνοδεία
καὶ φρουρὰ καὶ κυνηγοδία.

—

Θέαμα γι' αὐτοὺς θὰ γένῃς
εἴτε μόνος σου πηγαίνεις,
ἢ μὲ τὴν κυρία σου.

—

Βλέπουν τὰ παράθυρά σου,
τὴν αὐλή, τὴν κάμαρα σου,
τὴν τραπεζαρία σου.

—

Βλέπουνε τί μαγειρεύεις,
βλέπουνε τί τρῶς, τί πίνεις,
βλέπουνε πῶς χουζουρεύεις
ἐπ' ἀγαθᾷ τῇ Ρωμηοσύνης.

—

Καὶ τεντώνουνε ταυτιά,
Περικλέτο μου τσαρτιᾶ,
γιὰ ν' ἀκούσουν τί θὰ πῇς
περὶ γλωσσικῶν θεμάτων
καὶ τοσούτων ζητημάτων
καλπαζούσης προκοπῆς.

—

Ν' ἀληθεύῃ τάχ' αὐτό, φίλοι τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
πῶς κυλιόμεθ' οἱ ἐδῶ φιλελεύθεροι Χορεῖδες;
Ἔχα, φίλε, ν' ἀληθεύῃ πῶς Χορεῖδων συντροφιὰς
ἐνοχλοῦν καὶ τὸν Λεβίδη κι' ἄλλους πρὸς τὴν δρᾶσιν ξένους;
μήπως δίχως νὰ τὸ ξέρω μοῦγινες καὶ σὺ Χορεὺς
καὶ κρυφὰ κατασκοπεύεις μαλλιαροὺς καὶ κουρεμένους;

—

Εἶς τὸν φίλον σου τὸν πάνω
μήπως στήνεται πλεκτάνη,
κι' ὁπουλος παγὶς καὶ φάκα;

—

Πές μου, σὲ παρακαλῶ,
μήπως τώρα ποὺ μιλῶ
μὲ κατασκοπεύεις, βλάκα;

—

Κύτ' αὐτὸν ποὺ μᾶς κυττάζει,
Περικλέτο δυστυχῆ,
κύττα πῶς μᾶς ἐξετάζει
καὶ τοὺς δυὸ μὲ πρισυχή.

—

Ὅτι μᾶς κατασκοπεύει στοίχημα 'μπορῶ νὰ βάλω...
Π.—Θἄνακ μετημφιεσμένος χωροφύλακ δίχως ἄλλο.

—

Φ.— Συμφορὰ καὶ τρὶς ἀλλὰ σου!..
Περικλέτε, διαλύσου,
καὶ κυδέντσις μὴ ζητῇς.

—

Ἔχει κατασκόπου σχῆμα...
μίλα μου σὰν πανταμίμα,
σὰν βουδὸς ἐκ γενετῆς..

—

Ἔλα νὰ διαλυθοῦμε, κι' ὅπου δυὸ μαζὶ μιλοῦν
τὴν Ἀνόρθωσιν βαθείως ὑποσκάπτουν κι' ἀπειλοῦν.
Ὅπου τύχῃ δυὸ μαζὶ νὰ πηγαίνουν καθ' ὁδόν
συμπὰ πάω, Περικλῆ, νὰ τοὺς βλέπῃς ταυρηδόν.

—

Ὅταν βλέπῃς νὰ πηγαίνουν δυὸ μαζί, βρὲ μπεχλιβάνη,
πλέκεται συνωμοσία κι' ἐξυφαίνεται πλεκτάνη.
Π.—Ὁ κατάσκοπος ἐκεῖνος μὲ τρομάζει, Φασουλῆ...
Φ.—Διαλύσου, πάψε πιδί, κρύψου μέσα σὲ τερέντι,
κι' ὅταν βλέπῃς κι' ἕνα μόνον στὴ σκιὰ του νὰ 'μιλῇ
κάτι πονηρὸν καὶ τοῦτος γιὰ τὸ καθεστὼς τεκταίνει.

—

Π.—Ὁποῖος τρόμος...κρύψε με μές' στῆς νυκτὸς τὰ σκότη,
γιατί μὲ τὴν Ἀνόρθωσι τοῦ κράτους τὴν τελεία
δὲν ἔχω, φίλε μου, σκοπὸ καθὼς τὸν Μιστριώτη
νὰ τρέχω 'στὴν Ἀνακτορι καὶ 'στὴν Εἰσαγγελία.

—

Φ.—Ἐχθροὶ τῆς Ἀνορθώσεως παντοῦ περιπολοῦν
καὶ τὴν ἐπαπειλοῦν.
Βλέπω κι' ἐγὼ σακάτηδες καὶ παρελύτους γέρους
ἐν μέσῃ συνωμοτικῶν κι' ἀντεθνικῶν ὁμίλων.
βλέπω καὶ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς Φιλελευθέρους
νὰ μαχωνται κατὰ σκιῶν καὶ κατ' ἀνεμομύλων.

—

Κι' ἂν ἀληθῶς ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Χορεῖδες βγαίνουν μερικαί,
καὶ δὲν σ' ἀφίνουν ἡσυχο μὴτ' ἕνα κὰν μενοῦτο,
μὰ μὴν παρεξενεύεσθε καθόλου καὶ γιὰ τοῦτο.
Ἴσως ἀνάγκη συναφὴς νἆναι τῆς Ἀνορθώσεως
ἢ καὶ καθῆκον ἱερὸν τῆς νῦν Ἀπολυτρώσεως.

—

Π.— Δὲς καὶ τοῦτον, δὲς κι' ἐκεῖνον
μὲ κουκούλαις Καπουκίνων.
Μὲ μανδύαν εἰς τὸ σκότος
συνωμοτοῦσι προχωροῦν,
καὶ πολλὰ παραληροῦν
κατ' αὐτοῦ τοῦ καθεστῶτος.

—

Πάλιν ξίφη μὲ μυρσίνας ὁ καθεὶς ἀναπολεῖ,
κι' ὅπου πάω, Φασουλῆ,
βλέπω κι' ἕνα Σάντον Πάγχα, βλέπω κι' ἕνα Δὸν-Κισσῶτο
ποὺς φρικώδεις συνωμότας νὰ τοὺς κάνῃ σαλτσισοῦτο.

—

Ψάλλω τοὺς Φιλελευθέρους καὶ τοῦ νόμου τὸ λεπίδι,
τρέμω, Φασουλῆ, κι' ἐγὼ
μήπως ἔξαφνα σφαγῶ
σὰν κι' ἐκείνους τοὺς ἀκακεύγους, ποὖσοφκν' ἀτὸ Παλαμηδι.

—

Δοκιμάζω νέους τρόμους,
μ' ἔννοιες τρόμων πόλαις,
βλέπω γύρω λαιμοτόμους
καὶ κομμένους κεφαλαῖς.

—

Καὶ τὸ θῦμο μου κεφάλι
κυλισμένο κατὰ γῆς
τὰς ἡμέρας γλυκοφάλλει
μιᾶς νέας ἀλλαγῆς.

—

Φ.—Κεφάλια δεκατέσσερα κυβοῦν σὲ μιὰν ἡμέρα,
θρῆνον μεγάλον ἔκανε τῶν νόμων ἡ μαχαίρα,
κι' ἕνας λησταὶς διάσημος ἐφώναξε 'στὸ χάλι του
πῶς δὲν λυπᾶται, ποὺ κι' αὐτὸς θὰ χάσῃ τὸ κεφάλι του,
ἀλλὰ ποὺ δὲν θ' ἀξιωθῇ
μὲ τόσους ἄλλους νὰ γευθῇ
καρποὺς τῆς Ἀνορθώσεως
καὶ ξύλα σὰν τῆς Γ' νώσεως.

Π.—Ὁ κατάσκοπος ἀκόμα μᾶς κυττᾷ χωρὶς ντροπή.
Φ.—Ὁ Χωρὶς ποὺ μᾶς κυττάζει κάτι θέλει νὰ μᾶς πῇ.

—

Ἄκου νὰ σοῦ 'πῶ, κοπέλι,
τοῦτος, ποὺ σ' ἔμας σὲ στέλλει,
πές μας τί ζητεῖ, τί θέλει.

—

Π.—Ὅμως ταμουδιὰ δὲν βγάζει κι' ἄδικα παρακαλεῖς.

—

(Ὀχιὰ κι' ὁ Περικλέτος ἐκίνησε κι' ὁ Φασουλῆς.)

Φ.— Γιατί ἐλάτειες ἔλεος ὡς;
μήπως εἶσαι μαλλιαρός;

—

Π.— Ἔλα, κύρη τὸ κουμποῦρι,
πρὶν σοῦ σπάσω τὴ μούρη.

—

Φ.— Δὲν 'μιλεῖς ἀκόμα, τέρας;
Π.— Τί κατάσκοπος φριχτός!..
Φ.— Εἶσαι φάσμα τῆς ἡμέρας;
Π.— Εἶσαι φάσμα τῆς νυκτός;
Φ.— Εἶσαι ντύπος εἶσαι ξένος;
εἰ ἀπὸ ποῖον ἀποστάλμενος;

—

Π.— Νὰ σὲ χαίρεται ποὺ σ' ἔχει.
Φ.— Μὲ τοῦ κάκου δὲν 'μιλεῖ.
Π.— Ρίγος φρίκης διατρέχει
τὸ κορμί μου, Φασουλῆ.

—

Φ.— Περικλέτο, διαλύσου.
κινδυνεύῃ ἡ κεφαλή σου.
Μὴ τὸν ἑαυτόν σου θέλῃς σὰν κουτὸς νὰ θυσιάζῃς,
κι' ὅταν δυὸ κυττᾷ 'στὸ δρόμο,
μὴ σ' ἐκείνους πλησιάζῃς,
κι' ἐνθυμοῦ τὴν λαιμοτόμο.

—

Ὅπου δυὸ κυττᾷ ἀντάμα νὰ σοῦ ρίχνουνε μαπιᾶς
τρὲ' ἀμέσως παραπέρα.
κι' ὅπου δᾷς δυὸ ευπαρίσσια καὶ 'στὴ μέση τρεῖς ἴσκιες
φεῦγε τὴν κακὴ σου μέρα.

—

Π.— Τί παράξενοι καιροί!..
τὸ μοναλὸ μου στικμπτῆ...
Φ.— Ὁ Χωρὶς ἀναχωρεῖ
καὶ μᾶς ἀποχαιρετᾷ.

—

Π.— Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ζάλη
δὲν ξέρω τί νὰ 'πῶ,
καὶ μὲ τὸν νοῦ μου πάλι
φαντασιοκοπῶ.

—

Ἀνόρθωσις πλουσία
μὲ λάμψιν προχωρεῖ,
καὶ τώρα φαντασία
μ' ἐξάπτει μαλλιαρῆ.

—

Φ.— Ὅμως κι' ἐμὲ ξενὰ
ὁ νοῦς μου μὲ πλανᾷ,
καὶ σὰν παιδὶ τῆς Μούσης
παθαίνω παρακρούσεις.

—

Καὶ τότε ποῖα θέα!..
σὰν ἄλλον Προμηθέα
βλέπω τὸν Μιστριώτη.

—

Καὶ βλέπω, Λαζαρῆνε,
πῶς μαλλιαροὶ τοῦ τρώνε
σὰν γῦπες τὸ σηκωτί.

Ἐλληνοφαντασίας πτήσεις, ποὺ σὲ κάνουν νὰ σαστίσῃς.

Φαντάζομαι πῶς μαλλιαροὶ μὲ μοῦτρα φριχαλέα
πρωὶ πρωὶ βροντοκτυποῦν
τὴν πόρτα του γιὰ νὰ τοῦ 'ποῦν
νὰ πάῃ 'στὸν Ἀνακτορὶ καὶ στὸν Εἰσαγγελέα.

—

Κ' ἐκεῖνοντα τρομάζει,
καὶ βλέπω μὲ πυγμὴ
τὸν καπετὰν Λευτέρη.

Καὶ συμφορὰ μεγάλη
σ'ἕκεῖνο τὸ καράβι,
ποὺ θὰ τὴν καταφέρῃ.

—

Θυμώνει'στὰ σωστά του
καὶ σκούζουν ἐμπροστά του
ἀπτῆγες νεοσσοί.

—

Ἰδού!..πυγμὴν ἐγείρει...
φυλάξου.κακομοῖρη.
νὰ μὴν τὴν φᾷς καὶ σύ.

—

Π.— Κι'ὁ νοῦς ὁ δικός μου
τὸν βλέπει'στὴ μπόμπα
γλωσσασπιδὸς κύσμου
νὰ χύνεται τώρα.

—

Ὁλόρθο τὸ χέρι
κοντὰ τοῦ Λευτέρη,
ἀνδρὸς ἀτρομήτου.

—

Καὶ φεύγει ἁρμάδες
καθένας πυγμάχος
ἐμπρὸς'στὴ πυγμή του.

—

Φ.— Πάνε πιὰ διαδηλώσεις
γιὰ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας
καὶ συλλαλητήρια.

—

Καὶ σὲ γλῶσσα μελλαρὴ
γιὰ τὸ χέρι,ποὺ βαρεῖ,
πὲς συγχαρητήρια.

—

Γειά σου,τοῦ φωναζῶν,γίγα.
δεῖχνε τὴν πυγμή σου,σφίγγα
μὲς'στὸν σκίλον τῶν γλωσσῶν.

—

Π.— Κι'ἐγὼ τέντα Φασουλῆ
τὸν ἀγῶνα νὰ μιλῇ
μὲ φωνὴ διαπασῶν.

Ὁ γίγας ὁ πυγμάχος τάδε λαλεῖ μονάχος.

—

Τέλογο,τέλογο,Μαρκαντωνάκη,
τέλογο κι'ἔροδος στὸν συνωμότη,...
ἐμπρὸς,στρατεύματα,καὶ τὸ κύκλι
πολιορκήσετε τοῦ Μιστριώτη.

—

Γύφτοι γυρεύουν ἐξεγερτήρια
καὶ γιὰ τὴν γλῶσσα συλλαλητήρια.
Κι'ἐκ τῆς Χαλκίδος ἂς ἔλθουν τάγματα,
γιατὶ δὲν πᾶνε καλὰ τὰ πράγματα.

—

Συνωμοτικὴς ἐχθροὶ μεγάλοι...
ἰδοὺ τὸ φόβητρον τοῦ γλωσσικοῦ
μ'ἕνα κακόλο'ψιλὸ προβιλλεῖ
καὶ μ'ἐγχειρίδιον Συντακτικοῦ.

—

Ἐμπρὸς,Οὐσάροι,καὶ σεῖς Δρακῶνοι,
κ'ἡ Μιστριώτης δουλειὰς σκαρώνει.
Πάρτε μαζί σας καὶ πυροβόλα
κ'ἀπαλλαγῆτε τὸν ἀπ'τὰ μαλλιά.

καὶ κόψετε τὸν στὴν κεφαλονιάν
καθὼς ἐκεῖνον τὸν Χαρδαλιᾶ.

—

Μὰς ἐροετώθηκαν οἱ γλωσσομάχοι,
πῆρε κ'ὁ δάσκαλος αὐτὸς ἄερα,
καὶ δεκατέσσερα καράβια νάγγη
νὰ τοὺ τὰ κόψετε σὲ μιὰν ἡμέρα,
γιατὶ μᾶς φέρνει πολλὴ σκοτοῦρα
μὲ τὴν'Ψηλὴ τοῦ κεφαλαδοῦρα.

—

Τέλογο φέστε νὰ πάρω δρόμο,
νὰ βάλω τάξι,νὰ βάλω νόμο,
κι'ἐχθρῶν μεγάλων νὰ κόψω φύρα...
κι'οἱ δικηγόροι νὰ βάλλουν τώρα
μὲ τὰ καινούργια διαιαστικά
καὶ ξεφωνίζουν σπαρακτικά.

—

Κι'αὐτοὶ τὰ ἴδιαζουν μὲ τὸν Λευτέρη,
ἀλλ'ὅμως σήκω,τρανὸ μου χέρι,
κι'αὐτῶν τὸ στόμα κλεῖστο καὶ δέστο
νὰ δουδαθοῦσε κι'αὐτοὶ γιὰ πάντα,
καὶ βάλατέ τους ὅλους κ'ἐσᾶς
χωρὶς νὰ ξέρουν κι'ἔκεινα γιάντα.

—

Δὲν εἶναι χέρι σὰν τὸ δικό μου,
δὲν τὸ τρομάζουν δοντῶν βρυγμοί,
ἐγὼ τὸ κράτος εἶμαι τοῦ νόμου,
παντοῦ καὶ πάντα δείχνει πυγμή,
καὶ τοὺς πυγμαίους μὲς'στὴν ὁρμή μου
τοὺς ρίχνω κάτω μὲ τὴν πυγμή μου.

—

Ἐγὼ τὸ σθένος,ἐγὼ κι'ἡ ῥώμη,
ἐγὼ πανύψηλος τοῦ νόμου στύλος.
κι'ἐκεῖνος ποὖχει'δικιὰ του γνώμη
κάτὼς τοῦ Καίσαρος δὲν εἶναι φίλος.

—

Συνωμοσίαις μικραις μεγάλαις
καὶ γιὰ τῆς γλώσσας καὶ γιὰ τοὺς φόρους.
ἐμπρὸς,πεζούσαις,ἐμπρὸς,καβάλαις,
σὲ Μιστριώτας καὶ διαηγόρους.

—

Ἂν δὲν μ'ἐμποδίζων ἐχθρῶν ἀρωγμοὶ
αὐτὸ ποὺ θέλετε θὰ τὸ τελείωνα,
καὶ τότε ἔεβαια γιὰ τὴν πυγμὴ
θὰ μ'ἐφωνάζατε καὶ Πυγμαλίωνα.

—

Π.—'Ακοῦς σ'λέει,Φασουλῆ;
Φ.— Τάκουω.Περικλέτο...
περὶ τῆς Ἀνορθώσεως μηδεὶς ἀμφιβαλέτω.
Ἀλλ'ὅμως ἂς ἀφήσωμεν τοὺς χωρατεύδες πλέον
κι'ὁρνήσωμεν τῶν Ἰταλῶν λαμπρὸν Ἰωΐλαιον,
καὶ χωρισμένοι πάντοτε γιὰ τὸ καλὸ τοῦ γένους
σὲ καθαρούς,σὲ μαλλιαροὺς,σὲ ντόπιους καὶ σὲ ξένους,
νὰ συμπανηγυρίζωμεν μὲ γλωσσικὰς θαλίας
τὴν ἐθνικὴν ἑνότατα θαλλούσης Ἰσαλίας.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Εὐχαριστήρια δαρμὰ'στὸν ἄγνωστόν μας φίλον,
ὁποῦ δὲν ἐλησμόνησε καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλον.

—

Ἀπὸ τὸν ῥέκτην Σύλλογον τὸν Ἠπειρωτικὸν
τὴν Τρίτην ἑσπερὶς λαμπρὰς μὲς'στὸ Δημοτικόν.

Ὁ «Ρωμηός»,ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο'πῆγε παραπάνω,αὔξων πενηντακοντώ,
συνορεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔκτον κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Ἡρθενόνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι'ἑνακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν'Ανόρθωσι θὰ περνοβγ'ἡ γλῶσσα.

Εἴκοσι Μαρτίου κι'ἕξη,
γιὰ τοὺς Θεσσαλοὺς θὰ ῥέξῃ.

Χίλια κι'ἑξηντατέσσερα καὶ μ'ἑκατὸν συγχρόνως,
ἀκούεται τερέτισμα γλυκὺ τῆς χελιδόνος.

Ὁ ξυλένιος παλάβρας γιὰ τὴν Σχόλη τῆς Ἀκύρας.

—

Φ.— Μὰ δὲν μοῦ λὲς γιατὶ
ἐκάνκμε πικρὰ.
κι'ἐπήγανε στρατιὰ
καὶ γαλονῶν φουσάτα;

—

Π.—'Ηταν τοῦ Μάρτ'ἡμέρα καθ'ὅλα σεβαστή,
ἡ πέμπτη κι'εἰκοστή.
Γι'αὐτὸ κι'ἐφέτος πάλι'βρεντήσανε κανόνια
κι'ἀστράψανε γαλόνια.

—

Γι'αὐτὸ ποὺ λίες,ζευζέκη,
ἔγιάνανε μανιρέστα.
καὶ χάσκων κόσμος στέκει
νὰ ξανακιδῇ τὴν φέστα.

—

'Ηταν τοῦ Μάρτ'ἡ σχόλη,
ξυλένιε ξεχανιάρη,
καὶ σκωλῆκαν ὅλοι
κι'ἐφέτος'στὸ ποδάρι.

—

Φ.—'Ακουσα κι'ἐγὼ νὰ πάρτε,Περικλέτο,κανονίδι,
καὶ δὲν εἶχουμε τί τρέχει,καὶ μ'ἔπιαγε ριπιδίδι.
Λόγκκις ἔβλεπα στρατῶν
κι'ἔλεγα καθ'ἑαυτόν:
μήπως γιὰ τὴν γλῶσσα πάλι
ἔχουν κινησι μεγάλο;

—

Εἶδα γύρω σπαθοφόρους,
πεζικὰ,καβαλαρίαις,
κι'εἶπα γιὰ τοὺς δικηγόρους
πῶς θὰ γίνουν φασαρίαις.

—

Τὰς ψυχὰς νὰ πυρπολοῦν
εἶδα μολύτσυνα ρητόρων
ἐμβριντήτων κι'ἐζημμένων.

—

Καὶ θαρροῦσα πῶς μιλοῦν
ἔξαλλοι κατὰ τῶν φόρων
τῶν γκιὼν τῶν σπειρομένων.

—

'Ακουσα καὶ λίγα ζήτω,
Περικλῆ κατσουλαγάρτα,
κι'ἐλησμόνησα πῶς ἦτο
πέμπτη κι εἰκοστὴ τοῦ Μάρτη.

Ἐλησμόνησα πῶς ἦτο σχόλη παλιγγενεσίας,
ἐλησμόνησα τρομπόνια
καὶ τσακράζια καὶ μικρόφωνα
καὶ πρυγκηπικὰς θυσίας.

—

Ἔβλεπα τὴν φασαρία
κι'ἐρώτησα μ'ἀπορία
κάθε γνώσιμο γιατί
τοῦτ'ἡ τέχ τελετή;

—

Ἐθαρρέσαι πῶς'λυθῆκαν δι'κ μας τὰ γλωσσικὰ
κι'ἄλα μας τάγγρατικά.

Ἐθαρροῦσα, Περικλέτο, πῶς ἀνόρθωσις τελεία
εἶχε γίνει κατὰ πάντα, καὶ Λαὸς καὶ Βασιλεία
συνεωρτάζαν τροπαίων καὶ θριάμβων μεγαλεῖα.

—

Ἐθαρροῦσα πῶς τὸ κράτος ἔβρε δίχως ἀργοσχόλους
μὰ καὶ δίχως ἀπεργούς.
ἐθαρροῦσα πῶς κοττάζω στεγασμένους πλέον ὅλους
τοὺς ἀστέγους γεωργούς.

—

Δὲν τοὺς ἔβλεπα μὲ τρόπο, Περικλέτο μου, τσορροῦχοι,
ἔγιναν ἰδιοκτῆται καὶ μεγάλοι τσιφλικοῦχοι.
καὶ τὸ κράτος ὁ καθεὶς τὸ θαρροῦσε γιὰ τσιφλίκι
κι' ἐν' ἀδέσποτον ἀγρόν, ὁποῦ σ' ὅλους μας ἀνήκει.

—

Ὅλ' οἱ δύστυχοι μορτίτες φόρεσαν ψηλὸ καπέλο.
ὁ δὲ Νέγρης ὁ Φωκίων ἔλεγε στὸν Βενιζέλο
πῶς παρὰς μᾶς περισσεύει, πλὴν αὐτὸς χωρὶς νὰ πάρῃ
τὸ περίσσευμα χωπάρι,
ἔλεγ' ἔλλειμα πῶς εἶναι, κι' ἐγελοῦσανε πολλοί,
καὶ δὲν εἶξευρε κανένας ποῦς εἰλικρινῶς μιλεῖ.

Κι' ἡ Διπλᾶ, βρὲ πατριώτα,
ἔνθους κατεχειροπρότει
τὸν στωμύλλο Κρητικό,
πυθλοσε τ' ἀγροτικό.

—

Ζήτω 'φώναζα κι' ἐγὼ μὲ τοὺς ἄλλους ἐκμανεῖς,
καὶ δὲν ρώτησε κανεὶς
πῶς θὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ
δίχως νἄχωμε λεφτά.

—

Κι' εἶπαν οἱ μέν, βρὲ μύστη, πῶς πρέπει κι' οἱ μορτῖτσι
νὰ γίνουν τέλος πάντων κι' ἐκεῖν' ἰδιοκτῆται
γιατὶ τὸ νέκαι δοῦλος ἀντίκειται στὴν φύσιν,
καὶ πῶς μπορεῖ τὸ κράτος μ' ὅλην του τὴν ἀφελειαν.
ὁπόταν τοῦ κατέβῃ, νὰ πέρνῃ κάθε κτῆσιν,
ἢ πρὸς κοινὴν ἀνάγκην ἢ πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν.

—

Κι' εἶπαν κι' οἱ δὲ πῶς πρέπει κι' οἱ πάσχοντες μορτῖτσι
νὰ γίνουν τέλος πάντων κι' ἐκεῖν' ἰδιοκτῆται,
μὰ δὲν μπορεῖ τὸ κράτος τὸ κτῆμα τὸ δικό μου
δικό σου νὰ τὸ κάνῃ,
κι' ἐγὼ, βρὲ στραβοκάνε,
νὰ κάθωμαι νὰ κλαίω τὸ μαῦρο ριζικό μου.

—

Ρήτορες ὡμιλοῦσαν ἄγνωστοι καὶ γνωστοὶ
κι' ἔλεγαν πῶς ἐκ βάθρων σκλεύ' ἡ κοινωνία.
κι' εἶπαν τὸν Βενιζέλο καὶ σοσιαλιστή.
κι' εἶπε κι' ὁ Βενιζέλος ὅτι κι' ἡ Γερμανία
σκέπτεται καὶ φροντίζει περὶ τῶν ἐργατῶν,
ἀλλὰ καὶ τὴν πυγμήν της προτείνει κατ' αὐτῶν,
ὁπόταν σηκωθοῦν μετὰ φρενῶν ἐξάλλων
κι' θέλουν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Κι' εἶπε κι' ὁ Κρητικὸς περὶ τῆς Γερμανίας,
κι εἶπε κι' ὁ Τσετσὲς περὶ τῆς Ρουμανίας,
κι' ἐγὼ δὲν εἰμποροῦσα, βρὲ Περικλῆ, νὰ κρίνω
τί πρέπει καὶ δὲν πρέπει, κἂν τοῦτο κἂν ἐκεῖνο.

—

Ἄκουγα κι' ἕνα κι' ἄλλον ρήτορα γνωστικὸ
κι' ἔσπαζα τὸ μυαλό μου γιὰ τὸ Θεσσαλικὸ
πῶς νὰ τὰ κατορθώσω νὰ μὴ δυσκρεστήσω
μήτε τοὺς τσιφλικοῦχους, μήτε καὶ τοὺς μορτίτσας,
μὰ καὶ τοὺς δρὸ συγχρόνως νὰ τοὺς εὐχαριστήσω
κι' εὐδιάθετους καθ' ὅλα νὰ τοὺς ἰδῶ πολίτες.

—

Πῶς νὰ σοὺς εὐχαριστήσω τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς ὀλίγους
πῶς ἀπὸ τοὺς τσιφλικοῦχους νὰ τὰ δώσω' στοὺς κολλήγους;
κι' ἂν ἐκεῖνοι, Περικλέτο, τὸ ποδάρι των πατήσουν
κι' ἀποζημιώσεις ὅλοι παρὰ φύσιν μοῦ ζητήσουν;

—

Πῶς μὲ τρόπο, Περικλῆ, κι' ἔτσι διπλωματικῶς
νἄμαι σοσιαλιστὴς μὰ καὶ συντηρητικὸς;
Πῶς νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω δίχως νὰ δυσαρεστήσω
μήτε τούτους, μήτ' ἐκείνους, μήτ' ἐγὼ ν' ὀγανακτήσω;

—

Κι' ἂν οἱ πτωχοὶ μορτῖται, σὰν ἀποκτήσουν κτῆμα,
μ' ὅλη τὴν θέλησί τους δὲν ἔχουν καὶ τὸ χρῆμα
νὰ δώσουν' στὸ Κουβέρνο τὰ χρέη των, κωθῶνι,
καὶ σκάσουνε κανένι,
κι' ἢ τοὺς τὰ κατασχέσω κἂν' πίσω τοὺς τὰ πάρω;
Π.— Θὰ φᾶς καμμιὰ στὴ μούργα, τῶν δρόμων Ὀσποδάρο.

—

Φ.—Κι' ἂν τότε τὰ τσιφλίκια βρὲ Περικλῆ, θελήσω
στοὺς πρώην Ὀσποδάρους νὰ τὰ ζωνηπουλήσω,
κι' ἂν τότε δὲν τὰ πέρνουν οἱ πρώην Ὀσποδάροι,
κι' ἐγὼ τὰ φέρω σκοῦρα,
καὶ μείνουν τὰ τσιφλίκια μαζὶ μὲ τάλλα βάρη
στοῦ κράτους τὴν κακιποῦρα;

—

Π.— Μὲ τούτους τοὺς μορτίτσας
καὶ τοὺς ἰδιοκτῆτας
ἔπαθες Ὀσποδάρο,
μεγάλη βουρλισία,
κι' ἤθελα νὰ σὲ γιάρω
κι' ἐγὼ σὰν τὸν Μαρσύα.

—

Φ.— Σὺ δὲν ξέρεις ἀπὸ τέτοια,
ποῦ γενεῶν πολλὰ σεκλέτια
κάθε τόσο' στὰ Ντουλέτια.

—

Θέλω, Περικλῆ, νὰ δράσω μὲ πολλὰ κουβαρτακλίκια
καὶ νὰ δώσω στοὺς ἀπόρους τῶν εὐπόρων τὰ τσιφλίκια.
Θέλω μ' ἔργα νὰ γανώσω κάθε κουσενε κεφάλα
κι' ὅλο δωρεὰς νὰ κάνω καὶ δημοφιλεῖς θυσίας,
ἀλλὰ πῶς νὰ συμβιβάσω δικαιώματα μεγάλα,
τὸ δικαίωμα τοῦ κράτους καὶ τῆς ἰδιοκτησίας;

Πῶς τὰ πάθη νὰ σιγάσω
καὶ γομίμως νὰ στεγάσω
πληθυσμὸν ἀνέστιον
δίχως κλονισμὸν κανένας
τοῦτο ζήτημα γιὰ μένα,
ντάτις ντὶ κουέστιον.

—

Ἔπαιζαν παντοῖαι σκέψεις' στὸ μυαλό μου κακαμπόλα,
κι' ἔβλεπα τοὺς σπαθοῦρους κι' ἄκουγα τὰ πυροβόλα,
καὶ θαρροῦσα, Περικλέτο, πῶς ἐπῆραν τέλος ὅλα.

—

Ἐθαρροῦσα κι' ἡ Διπλᾶ πῶς τὴν εἶχε πιὰ τελειώσει
τοῦ λαοῦ τὴν ἐντολὴν μὲ πολὺ μυαλὸ καὶ γνῶσι,
πῶς ὑπῆρχε τῆς ἐλπίδος δὲν κατέλιπε μαντίκι
κι' ἐστερέωσε τὸ κράτος' στὰς ἀναθεωρητίας.

—

Ἐθαρροῦσα, Περικλέτο, πῶς ἐξύπνησε τὸ γένος,
ἐθαρροῦσα πῶς κυπῆκαν κάθε μαλλιαροῦ μαλλιά,
καὶ στὴν νέα Ρωμηοσύνη διαρκῶς προσηλωμένος
εἶχα καθ' ὁλοκλήριαν λησμονήσει τὴν παλιά.

—

Τὴν Ἀνόρθωσι' κοττοῦσα' νὰ τρυπάνῃ πανταχοῦ,
'στὰ παλάτια τοῦ πλουσίου, 'στὸ καλύβι τοῦ φτωχοῦ.
Τὴν ἐκούταζα νὰ τρέχῃ κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν σκύρα,

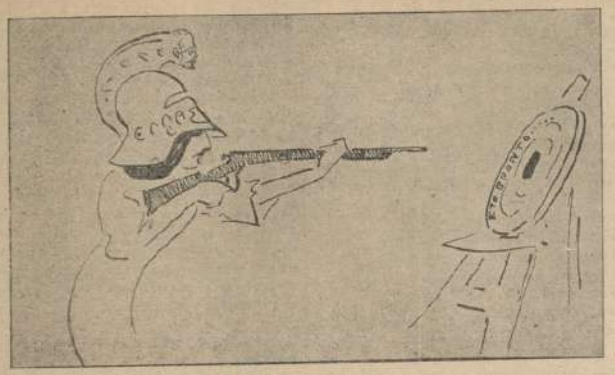

κι' ἐλησμόνησα τὴν Λαύρα,
Περικλέτο μου παλάβρα.

—

Μὲ τσιούτους νέους ἄνδρας πῶς μπορεῖς νὰ προσφωνήσῃς
τοὺς παληούς, βρὲ Περικλέτο, καὶ νὰ μὴν τοὺς λησμονήσῃς;
Π.— Ἔχεις δίκηο, Φασουλῆ...
τώρα πιὰ νεανδρίτις
φλογερὰ μᾶς πυροδεῖ,
καὶ καθεὶς παληὸς ψωρίτης
ἐμετοὺς μᾶς προκαλεῖ.

—

Εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
τῶν ἀνδρῶν κι' ἐγὼ τῶν νέων
στεφανώνω τοὺς κροτάφους.

—

Ἀπὸ τούτους πέρνω φῶτα
καὶ δὲν χάνω σὰν καὶ πρῶτα
μὲ παληῶν προγόνων τάφους.

—

Κλεῖστε τὰ παληὰ βιβλία,
νέα τώρα μεγαλεῖα,
κάνετε' στοὺς νέους θέσι.

—

Τούτους θὰ δοξολογῶ,
κόβω τοῦ λιποῦ κι' ἐγὼ
μὲ προγόνους κάθε σχέσι.

—

Καὶ' στοῦ τρύπιου παπουτσιοῦ μου τὴν κυρίαρχη πατοῦσα
γράφω τὰ παληὰ τὰ χρύσα,
τὰ τσαπράζικα, τὰ μυλόνια,
καὶ τὴν λεβεντιὰ τοῦ Τούρκα.

—

Φ.—Μὲ τάρχαῖα μεγαλεῖα δὲν χορτάνουμε ψωμί,
ἄνδρες νέοι, νέα πλάσις,
ὁποῦ θέλωντας καὶ μὴ
τοὺς παληοὺς θὰ τοὺς ξεχάσῃς.

—

Προσφώνησις μὲ τόνον στοὺς τάφους τῶν προγόνων.

Φ.—Δὲν κάθομαι σὰν κι' ἄλλοτε' στοὺς τάφους σας ἀπάνω,
μήτε γιὰ τῆς θυσίας σας καμμιὰ θυσία κάνω.
Δὲν στεφανώνω τὴν γενιὰ τὴν φουστανελοφόρα,
μήτε σκιὰς προγονικὰς ἐπικαλοῦμαι τώρα.
Χρόνο τὸν χρόνο, πρόγονοι, στῆς τόσκις σας θυσίας
τῆς λέει κάθε σύγχρονος παληᾶς ἀνοησίας.

—

Ἐγὼ κοττάζω σήμερα τὴν νέα Ρωμηοσύνη,
κι' αὐτὴν θωρῶ μοναχὰ καὶ τὴν μαλλιαροσύνη,
κι' ἐμπρὸς' στὸν γλωσσοπόλεμον ἁμῶν τῶν ἀπογόνων
οἱ θρίαμβοί σας φαίνονται νοῦλα κι' ἄερας μόνον.

Κανεὶς παληὸς μὴν προχωρῇ,
κι' ὅσα θραβαίνουν οἱ καιροὶ
τόσα τὰ νέα θέλω.

—

Μὲ νέους ἄνδρας κουτουλῶ,
σὲ τούτους μόνον ὁμιλῶ
καὶ βγάζω τὸ καπέλο.

—

Κυττάξετε προπάτορες, τὴν σήμερον Ἑλλάδα
μελλούσης Ἀνορθώσεως ἐρατεινὴν κοιλάδα.
Κυττάξετε, παρακαλῶ, τὴν νέαν Ἀμαζόνα,
ὁποῦ διὰ της βάλθηκε νὰ κτίσῃ Παρθενῶνα.
καὶ νὰ γεμίσῃ τὸν παλιὸ κι' ὅλα τὰ ἐργαστήρια μνήματα,
ὁποῦ δὲν τὴν ἀφήνουνε νὰ πάῃ μπρὸς δυὸ βήματα.

—

Μελλούσης Ἀνορθώσεως παρήγορα προοίμια...
κουσσάροι καθὼς ἄλλοτε τὰ κράτος δὲν κουρσεύουν.
διπλᾶκες Βουλαὶς, προπάτορες, διπλᾶ Πανεπιστήμια,
κι' ὅσα μονὲ δὲν φλέγουνε διπλᾶ μᾶς περισσεύουν.

—

Ἀμηχαράστους,ποῦ θἀ ζήσουν καὶ θἀ ὀρθοῦνε καθεστῶτα
πολιτείας ἐγκωμίων,
καὶ θἀ φωτισθοῦν μὲ φῶτα
δύο Πανεπιστημίων.

—

Τότε διπλῆ,προπάτορες,σοφία θἀ πουλεμέται,
τότε σοφία πάφαλι,τότε σοφία σέτε,
τότε σοφοὶ διπλῶν ἕδρων θἀ λέν ἰερωφάνται;
τραβᾶτε τὴν,μωρὲ πκιδιᾶ,κουβέντιτσι καὶ τράντε.

—

Ὄχι,δὲν θέλω πλέον προπάτορες σταρτάδους...
ἰδῆτε τὴν Ἑλλάδα
πῶς σὰν περικοκκάδα
τυλίγεται σὲ δένδρων ὑψικαρήνων κλάδους.

—

Ἑλλὰς γλωσσοκαμπάνα,
γλωσσοπολέμων μάννα,
διπλοῦ Βουλευτρίου.

—

Ἑλλὰς μεγαθηρίων,
Ἑλλὰς Ἐλευθερίων,
ἀλλὰ κι'' Ἐλευθερίου.

—

Ἑλλὰς τῶν νεωτέρων
καὶ τῶν Φιλελευθέρων,
Ἑλλὰς φιλελευθέρα,
ποῦχει πυγμὴ καὶ χέρα.

—

Ἑλλάς,ὁποῦ μὲ χάριν
σὲ σκιποβόλων Ἄρην
ἀτρόμητος ἱππεύει,
Ἑλλάς,ὁποῦ σκοπεύει
χωρὶς σκοπὸ κανένα,
καὶ ρίχνει'στὰ χαμένα.

—

Ἑλλὰς χαριτωμένη,
Ἑλλὰς δαιμονισμένη
ἀπὸ κεινὰ δακμόνια
κι'ἀπὸ τὸν Ζαχατούστρα,
ποῦ καὶ γυναῖκα λοῦστρα
λουστράρει'στὴν Ὁμόνοια.

—

Ἑλλὰς μὲ νέας βλέψεις καὶ μεταρρυθμιστάς
καὶ κοινωνιολόγους καὶ σοσικλιστάς,
ἀλλὰ καὶ μὲ ποικίλους
μαλλιαροκοπροσκύλους.

—

Ἑλλὰς ἐφευρετῶν καὶ τόσων εὑρημάτων,
ποῦ νοῦδες σταματοῦν,
Ἑλλὰς ἀεροστάτων,
ποῦ κατὰ γῆς πετοῦν.

—

Ἑλλὰς ζωγραφισμένη μὲ λευκοπέπλους Νίκας
καὶ γαιοθράκων δίκας.
Ἑλλὰς πολλῆς ἀσβόλης. Ἑλλὰς ἀξία θρόνου...
προγονοι,σᾶς ἀρίνω...προγονοι,καὶ τοῦ χρόνου.

Προσφώνησις τοῦ Περικλῆ. φιλελευθέρου μερακλῆ.

—

Π.— Ἂν κι'ἔπρεπε θαρρῶ
σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
νὰ σᾶς περιορρονήσω.
ἐν τούτοις δὲν'μπορῶ
νὰ μὴ σᾶς προσφωνήσω.

—

Καθένας τώρα σκέπτεται πῶς νὰ μᾶς ἀνορθώση
καὶ τὸ κουδοῦνι τῆς Διπλῆς ἀδιάκοπα βροντᾷ.
πλὴν κάνουν καὶ περίστροφα πῶς ὀγκζουνε κομπόσοι,
κι'ὁ Παπσουράκος πιάνεται μὲ τὸν Καρασεβντᾶ.

—

Λάμπουν'στὸν ἥλιο τὰ δουνέ,λάμπουν καὶ τὰ λαγκάδια,
μὰ λάμπουνε καὶ τῆς Διπλῆς τὴ μέτρητα κοπάδια,
παΐζουν τῆς γλώσσας τῆς τρανεῖς,τῆς ἀνκμένκς μούραις.
ἀλλὰ καὶ τὰ περίστροφα,τῆς ἀσημοκουμπούραις.

—

Δῆτε τὰ μάτια τῶν διπλῶν κλεισμέν'ἀπὸ τὴν νύστα
καὶ δὲς του καὶ ψηρίζουνε νομισχεδίων λίστα,
καὶ κάνουνε σὰν τοὺς παλιοὺς μαρτυρικὸ νυκτέρι
ὡς ποῦ νὰ παρ'ἡ χαρυγή,τὸ δύλο μεσημέρι.
νὰ'ρθοῦν τὰ'λαφρὰ'στὴ δοσκή,νὰ'ρθοῦν τὰ'λαφρομίσκια,
κι'ἐφημερίδες πρωινὰς'στοὺς'δρόμους καὶ'στὰ κρόσκια.

—

Κυττᾶτε τὴν'Ελλάδα σας,προπάτορες μεγάλοι...
ἐσεῖς μας τὴν ἀφήσατε μὲ ξέσκεπο κεφάλι,
καὶ δίχως σὶκ πολιτισμό,φουστανελοῦ,βουνίσια,
κι'ἐμεῖς σᾶς τὴν ἐκάναμε ψυχή μου'στὰ Πατήσια,
καὶ τώρα'μπρός σας ἔρχεται σὰν Μαντηφόρ'ἀγνέριστη
κι'ἔχει τὴν Δόξα διπλὰ της γιὰ φιλενάδ'ἀχώριστη.

—

Γιὰ κυττᾶτε τὴν Ἑλλάδα τοῦ καιροῦ τοῦ σωτηρίου...
πάει γιὰ Σκοποβολή,
κι'ἄρχοντος'Ελευθερίου
Ἐλευθερία τελεῖ.

—

Ἴδι,τῆς φωνάζουν ὅλοι,
κι'ὅλοένα πυροβόλει.
Πήγαινε,ντελῆρυσέκα,
καὶ στὸν Βόλο τώρα στέκκ
μὲ πιστόλα,μὲ τουφέκα.

—

Νάτην νάτην ζηλευτὴ
μ'ἕνα Μάνλιχερ'στὴ χέρι,
καὶ κοντά της σκοπευτὴ
βλέπω καὶ τὸν κὺρ Λευτέρη,
καὶ σημάδι βάζει'μπρός του τὰ παληὰ τὰ κόμματα,
ποῦ θαρρεῖ πῶς τοῦ σκαρώνουν μασκαροκαμώματα.

—

Ἑλλὰς μεγάλων ἡμερῶν.
Ἑλλὰς τιτλούχων μαλλιαρῶν,
Ἑλλὰς κυρία τοῦ συρμοῦ
μὲ κάλλος πονηρὸν Ἐρωτος,
ἄξιο γιὰ σκλάβοι,
ἄλλα καὶ γιὰ σκλαβοί.

—

Ἑλλὰς Ἑλλὰς
χωρὶς λορτά,
ποῦ δρὸ γελᾶς
καὶ κλαῖς ἐρτά.

—

Ἑλλὰς γιὰ μπρίτς,
γιὰ φιφτυτοῦ,
μὰ καὶ γιὰ πρίτς,
μὰ καὶ γιὰ φτοῦ.

Ὁ «Ρωμηὸς»,ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στὶς Πηγὲς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο'πῆγε παραπάνω,αὐξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΙΣ

Ἔκτον κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι'ἑνιακόσα, ἄλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδέν'ἡ γλῶσσα.
Τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου δευτέρα, κι'ἕνας Ρῶσσος πετᾷ'στὸν ἀέρα.	Χίλια κι'ἑξῆντα πέντε καὶ μ'ἑκατὸν συγχρόνως, ἔρχονται γιὰ τὸν Στέλο τέκνα τῆς Ἀλεϊόνης.

Μαυροφόρα Μοῦσα πάλι σὲ μεγάλο μνῆμα ψάλλει.

—

Μπρὸς'στὸ πράσινό του μνῆμα
θαυμαστῶν καὶ φίλων βῆμα
κουρασμένο σταματᾷ.

—

Καὶ λακὸς γεμάτος πόνο
κάθε Μάρτη,κάθε χρόνο,
ῥιδ'ἀπάνω του πετᾷ.

—

Πάλι θαυμασταὶ καὶ φίλοι,
πάλι πικραμμένα χείλη
μνημονεύουν τὴν ἐλπὶ
τοῦ Τριαύτη τὴν παληά.

—

Δὲν τὴν'ἔχασαν ἀκόμα,
καὶ τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα
βάφεται μ'ἕλατς κλωνάρια
καὶ μαστῶν μαγγαριτάρια.

—

Μὲ κι'ὁ πόνος καὶ τὸ κλάμμα
τῆς πατρίδος εἶναι τάμμα,
καὶ θυσία κι'ἀκριβὴ
τῆς πατρίδος ἀμοιβή.

—

Κι'ὅσο βλάπει τὴν ὀρφάνια
τόσο πλέκει σιγαλιὰ
'μπρός'στὸ μνῆμα σου στεφάνια
πιὸ μεγάλα,πιὸ πολλά.

Ὁμιλία τῶν ξυλένων γιὰ τὸν κάτζερ ἐκεῖνον.

—

Φ.— Ἐδῶ ποῦ κουβεντιάζομε κι'οἱ δύο μας σὰν φίλοι
ἤθελες νάσαι Κάτζερ,βρέ Περικλῆ ψυρίλη,
νἄχες πυγμὴ Καισερικὴ μὲ λήγγυαις νὰ βροντᾷς;
Π.— Στάσου'λιγάκι νὰ σκεφθῶ...
Σκέψου καὶ μ'ἀπαντᾷς.
Φ.—

—

Π.— Ἐσκέφθηκα...
Φ.— Λοιπὸν τί λές;
Π.— Δὲν θέλω καὶ πολύ.
Φ.— Τί λές,μωσὲ ζωντόβολος;...
Π.— Δὲν θέλω,Φασουλῆ.

—

Φ.— Φτοῦνε χαθῇς,παληάνθρωπε καὶ γέννημα μαλάκας...
ποτέ μου δὲν ἐπίστευκα πῶς εἶσαι τέτοιος βλάκας.
Δὲν θέλεις νάσαι Κάτζερ;
Π.— Δὲν θέλω,βρὲ κασίδη,
κι'ἄφησε τὰ φτυσίματα καὶ πάψε τὸ βρισίδι.

—

Φ.— Δὲν θέλεις νάσαι Κάτζερ μὲ σκῆπτρα καὶ μὲ θρόνους,
νἄχῃς Ὀλλάνους ἔμπροστὰ καὶ πίσω σου Δραγόνους;
Μπᾶσε καλὰ σου,Περικλῆ...
Π.— Σοῦ λέω,βρέ,καὶ πάλι
πῶς στέμμα Κάτζερ κι'ἐγὼ δὲν θέλω'στὸ κεφάλι.
Φ.— Καὶ τί σ'ἀρέσει νὰ φορῇς;
Π.— Καπέλο,πατριώτη,
κἂν χειμὼν κἂν καὶ ψιλὸ καθὼς τοῦ Μιστριώτη.

Ρέλλη στακτιὰ μεπυμπλίκα, καστόρι Βενιζέλου,
ἀλλὰ καὶ σκούφια κάποτε καθὼς τοῦ Μαζαγιέλου.

Φ.— Κρῦμμα στὸν νοῦ σου τὸν τρανό,
τὸν νοῦ σου τὸν σπουδαῖο,
ποτέ μου τόσο τσακπινὸ
δὲν σ' εἶχα καὶ χυδαῖο.

—

Π.—Ἐγὼ δὲν ἔχω, Φασουλῆ, μήτε στὸν ἥλιο μοῖρα
καὶ σὺ μὲ θέλεις νὰ φορῶ Καισαρικὴ πορφύρα;
Ἐγὼ βρέ, βασανίζομαι νὰ βγάλω τὸ καρβέλι,
καὶ Κάιζερ τῶν Γερμανῶν ἡ μοῦρη σου μὲ θέλει;
Φ.— Ἀμμὲ σὰν γίνῃς Κάιζερ, ξυλένιε μπεχλιβάνο,
τότε θὰ τάχῃς ὅλα,
θὰ τρῶς κι' ἀπαντεσπάνι,
χάσικο καὶ φρανζόλα.

—

Εἶδα στὸν κόσμο πλάσματα καὶ τόσους κουνενέδες,
ποῦ σὰν ἐμβρόντητοι κυττοῦν
καὶ μέρα νύκτα συζητοῦν
μέσα στοὺς κηφενέδες.

—

Ἀλλὰ δὲν εἶδα πουθενὰ
ποτὲ Ρωμηὸ τεμπελχανέ,
ποῦ νὰ μὴ θέλῃ Κάιζερ νὰ γίνῃ σὰν καὶ σένα
κι' ἔτσι ν' ἀρίνῃ τὸν καιρὸ νὰ φεύγῃ στὰ χαμένα.

—

Ἐσύ, ποῦ πάντα τρέχεις
σὲ προπατόρων μνήματα,
δὲν πίστευε πῶς ἔχεις
τόσο πεζὰ φρονήματα.

—

Ποτέ μου δὲν σ' ἐνόμιζα τόσο πολὺ πεζὸ
κι' ἀγοραῖο καὶ χαζό,
ποῦ νὰ μὴν ἔχῃς μέσα σου κἀμμιὰ φιλοδοξία,
κι' οὔτε νὰ στρέφῃς στὰ ψηλὰ νὰ δῇς τὸν Γαλαξία.

—

Π.—Μὴ μὲ πειράζῃς, Φασουλῆ, παραίτα μὲ στὸ χάλι μου,
μὴ μὲ τὸν Ἰμπεράτορα σκοτίζῃς τὸ κεφάλι μου,
καὶ σὺ σὰν θέλῃς βάλε το τὸ μέγα του διάδημα...
Φ.—Θέλουν τὰ βρωμογινέλια σου καὶ φτύσιμο καὶ μάδημα.

—

Π.— Τί βρίζεις, βρὲ μαγκούρι;
θὰ βγάλω τρίχα τρίχα
τὸ κάθε σου τσουλούρι...
Φ.— Τέτοιο πεζὸ δὲν σ' εἶχα.

—

Δὲν θέλεις νἆσαι Κάιζερ;... φτοῦ νὰ χαθῇς, θειριάρη...
δὲν θέλεις νἆσαι Κάιζερ;... φτοῦ νὰ χαθῇς, ψωριάρη.
Π.—Δὲν θέλω, βρὲ κρονόλυρα...
Φ.— Δὲν θέλεις Καῖσαρ νἆσαι;
Π.—Δὲν θέλω 'στὸ γεινάτι σου, καὶ σκάσε, σκάσε, σκάσε.

—

Φ.—Δὲν θέλεις νἆσαι Κάιζερ, νὰ κυβερνᾷς Βικτλεία,
καὶ νὰ πηγαίνῃς 'στοὺς Κορφοὺς νὰ κάθεσαι 'σ' Ἀχίλλεια,
καὶ νἄρχεσαι κι' ὁ Βασιλιᾶς μ' ὅλο του τὸ Παλάτι,
νὰ σὲ φιλῇ, νὰ τὸν φιλῇς,
καὶ κάποτε νὰ προσκαλῇς
τὸν Κόντε τὸν Κορφιάτη;

—

Δὲν θέλεις νἆσαι Κάιζερ, μωρὲ μαλλιαρομούρη,
νὰ βλέπῃς τὸ Γκοτοῦρι,
ποτὲ σου νὰ μὴ σκέπτεσαι περὶ μαλλιαρισύνης,
ὅλοι μπροστὰ 'στὰ μάτια σου νἆσαι σὰν ἅμμου κόκκοι,
μὰ καὶ 'στὴν Ρόπα κάποτε τὸ τσάι σου νὰ πίνῃς
καὶ νὰ κυττάζῃς τῆς ἐλιαῖς τοῦ Κόντε Θευτόκη;

Δὲν θέλεις νἆσαι Κάιζερ νὰ μὴ φοβᾶσαι κάβους,
καὶ νἄχῃς γιὰ προπάτορας
ἐνδόξους Ἰμπεράτορας,
τοὺς παλαιοὺς Βυργράβους;

—

Νἄχῃς φρύδια συφρωμένα
καὶ τὸν κόσμο τρίχα κι' ἕνα,
Περικλῆ, νὰ τὸν πηγαίνῃς;

—

Κι' ἐκ τῶν λόγων σου νὰ κρίνῃ
κόσμος τρέμων ἀνειρήνη,
κἂν συντέλεια θὰ γενῇ;

—

Νἆσαι γέγας, νἆσαι λέων,
νἆσαι κάτι περιπλέον,
νὰ σὲ τρέμουν Ἀγγλογέλλοι.

—

Καὶ 'στῆς γῆς αὐτῆς τὴν σφαῖρα
νἆσαι σκέπαστρο καὶ φρέσκο,
καὶ μιὰ συμφορὰ μεγάλη;

—

Νἆναι τἄρματα χαρά σου,
νἄχῃς Βαρβερόσα πάππο,
πλήθη σιδηρᾶς κλαγγῆς.

—

Καὶ νὰ χώνῃς τὴν οὐρά σου
'στὴν Ἀνατολὴν στὴν Ἄπω,
καὶ σ' ἐκείνην τὴν ἐγγύς;

—

Νἆσαι Κάιζερ δὲν θέλεις τὸ παιδάρι νὰ κτυπᾷς,
νἆσαι μουσικὸς συνθέτης,
ποιητὴς ὑψιφρεμέτης,
καὶ νὰ γίνεσαι πρὸς τούτοις ἐν ἀναγκῇ καὶ παπᾶς;

—

Καὶ νὰ δίνῃς καὶ σ' αὐτοὺς
καὶ νὰ δίνῃς καὶ σ' ἐκείνους
δικεφάλους ἀετούς,
εἴτε μαύρους ἢ κοκκίνους;

—

Νἆσαι Κάιζερ δὲν θέλεις;... γιατὶ στέκεις σιωπῶν;
Π.—Σοῦπα πῶς δὲν θέλω, κτῆνος...
Φ.— Ἀμμ' τί θέλεις τὸ λοιπόν;

—

Π.—Δὲν παθῶ φιλοδοξίας ἐφημέρους καὶ ματαίας.
ἐγὼ θέλω, Φασουλῆ,
νὰ πηγαίνω 'στὴ Βουλή,
καὶ ν' ἀκούω κοιμισμένος τὰς ἀναθεωρατέας.

—

Τὸν Κάιζερ τὸν προσκυνῶ,
τοῦ στέλλω προσκυνήματα,
ὅμως ποτὲ μου δὲν ρίνω
Καισάρων διαδήματα.

—

Μὰ δὲν μοῦ λὲς ἀλήθεια τὸν Κάιζερ τὸν εἶδες;
Φ.—Τὸν εἶδα, Περικλέτο μου, μὲ ὅπλα κι' ἀσπίδες.

—

Τὸν εἰρώσκω μὲ τρίμο καὶ μὲ ξέσκεπο κεφάλι...
δεῖξε μας τοῦ λέγω, Καισαρικτὴν πυγμή σου, τὴν μεγάλη.
Τότ' ἐκεῖνος, Περικλέτο, σιδερένιο δείχνει χέρι,
κι' ἐγὼ τοῦπα προπετῶς:
ναί μὲν εἶσαι δυνατός,
ἀλλὰ ποῦ νὰ 'ᾖς κι' ἐκείνη τὴν πυγμὴ τοῦ κὺρ Λευτέρη.

Ποῦ νὰ 'ᾖς, μεγάλε Καῖσαρ, τῆς πυγμῆς αὐτῆς τὰ κλέη...
εἶδα καὶ τὸν ἀνδριάντα, πιὸ στητσε 'στὸν Ἀχίλλεα.

Προσφώνησις τοῦ «Φασουλῆ» στὸν Κάϊζερ τὸν προσφυᾖ.

—

Κρῆμα, ποῦ φόρον Κάϊζερ, ἐπρόσφερες λατρείας
σὲ τοῦτον τὸν πανάρχαιο παλληκαρᾶ τῆς Τροίας.
Μέσα σὲ νέους ἥρωας καὶ μαλλιαροὺς συγχρόνους
πῶς ἐνθυμήθης, Κάϊζερ, Ὁμηρικοὺς προγόνους;

—

Ἐχάθηκαν οἱ σύγχρονοι καὶ τρέχεις 'στοὺς ἀρχαίους;
καὶ τοὺς συγχρόνους ἥρωας μὴν τοὺς θωρῇς τυχαίους.
Καὶ τῆς Κερκύρας Κάϊζερ, τὸ πάγκαλο Παλάτι
δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κοιμᾖ μιὰ δυὸ 'ρχαιοτάτη,
καὶ νὰ γαλάσῃς μάρμαρα γι' αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα,
ὁποῦ 'φορδοσε πέδιλα καὶ περισκελίδα.

—

Μές' στὴν δρᾶσιν τῆς φυλῆς
μὴ νομίζῃς Ἀχιλλεύς
πῶς 'χαθήκαν μαὶ γιὰ πάντα;

—

Πῶς σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
γιὰ κανένα μαλλιαρὸ
δὲν σκαλίζεις ἀνδριάντα;

—

Βεβαίως θἄκουσες καὶ Σύ, Καῖσαρ τῆς Ἱπποσύνης,
πῶς λόγοι γίνεται πολὺς περὶ μαλλιαροσύνης.
Βεβαίως θἄμαθες καὶ Σύ, Καισαρικὴ πορφύρα,
πῶς κατ' αὐτὰς ἐλύσσαξε τὸν μαλλιαρῶν ἡ σπεῖρα,
κι' ἐδείρανε πρὸς τὸ παρὸν καὶ κάποιον Ριζοκίτη,
κι' ἀργότερο θὰ θείρουνε παπᾶ κι' ἀρχιμανδρίτη.

—

Μέσα 'στῆς Ἀνορθώσεως τοὺς εὐτυχεῖς καιροὺς,
'στῆς φυλῆς τὰς ἐλευθερίας
πρέπει νὰ σέρτουν μαγκούρικες
κι' ἀπὸ τοὺς μαλλιαροὺς.

—

Θἄμαθες καὶ Σὺ βεβαίως, κεφαλὴ προσκυνημένη,
πῶς καὶ θηλυκὰς γαλόνδρας
σὲ Μουσῶν φυτῶν τεμένη
καὶ σπουδάζουνε σὰν ἄνδρες.

—

Θἄμαθες καὶ Σὺ βεβαίως πῶς 'στῆς ἄλλαις συμφοραῖς,
ποῦ τὸ γένος βασανίζουν,
καὶ γυναῖκες ξεφωνίζουν
ὅτι τζάγουν γιὰ τιμὴ τους νὰ τῆς λένε μαλλιαρᾶς.

—

Θἄμαθες πῶς καὶ γυναῖκες
καὶ Μαρκόλφαις καὶ Ρεβέκκαις
σολειοῦνε μὲ μπουρί
καὶ μὲ λύσσα μαλλιαρή.

—

Θἄμαθες πῶς κι' ὁ κὺρ Γιάννης, ποὖναι μέσα 'στὸ Περίσι,
ἐν θυμῷ κι' ἀγανακτήσει
ἀπεκήρυξε πρόσφατως κάθ' ἐκτίμησι κι' ἀγάπη,
ποὖχε γιὰ τὸν Βενιζέλο 'στῆς καρδιᾶς του τὸ ντουλάπι.

—

Κάκια τοῦ βαστᾷ τὸ γλωσσοζερτέρι,
καὶ 'στὸν κὺρ Λευτέρη
γράφει μὲ χολὴ μαύρη σὰν συοπιά:
θέν σὲ θέλω πιά, θέν σὲ θέλω πιά.

—

Τέτοια τοῦ κὺρ Γιάννη μέγα γεγονὸς
θἄκανε καὶ Σύ,
Καῖσαρ κολοσσέ,
μ' ὅλους μας ν' ἀνεῖξῃς στόμα λεχωνός.

—

Ἐσύ, ποῦ στέκεσαι 'ψηλά,
βεβαίως θἄκουσες πολλὰ

περὶ τῶν ἀνορθώσεων ἡμῶν τῶν ἀνακύστεων,
καὶ ξέρεις Καῖσαρ λατρευτὴ,
πῶς τῆς Διπλῆς οἱ Βουλευτὴ
θὰ πᾶν νὰ κάνουν τὴν Λαμπρὴ μαζὶ μὲ τοὺς δικούς των.

—

Θἄμαθες καὶ σὺ βεβαίως πῶς γιὰ μερικὰς ἡμέρας
δὲν θ' ἀκούωνται πατέρες,
πῶς θὰ φύγουν καὶ Καβοῦροι καὶ Καβοῦρ καὶ Κουκουλέτσοι,
πῶς Λαμπρὴ μὲς τριγωνίζει,
πῶς ἀρνὶ ψητὸ μυρίζει,
μαγειρίτσα, κοκορέτσι.

—

Ξέρεις πρὸς δόξαν τῆς φυλῆς
πῶς θρίαμβος σκοποβολῆς
γῆν Ἀχαιῶν ἐκάνει.

—

Δὲν μένει σκοπευτὴς ἀργός,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς
ὅλο δηλώσεις κάνει.

—

Μὰ κι' ἐγὼ πρὸς Σέ δηλῶ καὶ γραπτῶς καὶ διὰ ζώσης
πῶς ἡ δρᾶσις τῶν Ρωμηῶν εἶναι μόνο γιὰ δηλώσεις.
Δῶσε λόγχας εἰς τὸ κράτος τῆς πυρμῆς τῆς ἀτρομήτου,
κι' ὅς κοπιάσουν ὅλοι τότε
διαγόροι, Μιστριῶται,
νὰ λογαριασθοῦν μαζί του.

—

Τέτοια ποῦ λές ὁ Καῖσαρ ἤκουσε παρ' ἐμοῦ
καὶ τάπαιρ' ἕνα χέρι κι' οἱ δύο μας ὁμοῦ,
καὶ τοῦκανα μετάνοιαις καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
καὶ τώρα μὲς' στοῦ Ρώσσου πηδῶ τὰ εροπλάνα.

Μὲς' στοῦ Ρώσσου τὸ μπαλόνι καὶ τὸ ξύλινο κωθώνι.

—

Λοιπὸν κι' ἐδῶ' στὴν ἔνδοξη τῶν πετεγμάτων μάννα
πατοῦνε ταεροπόστατα, πατοῦν ταεροπλάνα,
λοιπὸν κι' ἐδῶ' στὴν κλασικὴν τῶν πτήσεων μητέρα
'μπορεῖ κανεὶς νὰ κατακτᾷ τὸν ἄπειρον ἀέρα,
καὶ τὸ πετᾷν' στὰ χαμηλὰ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
θ' ἀναγραφῇ προνάμιον τοῦ Δεωνίδα μόνον.

—

Λοιπὸν ἐλεύθερος πετῶ
ἀπάνω' στὸν ἀέρα,
κι' ἐξ ὕψους τώρα χαιρετῶ
τὸν δῆν τὸν αἰθέρα,
τὰς ταχυπτέρους τὰς πνοὰς, τὴν Σοῦδα τοῦ Φαλήρου,
καὶ τοὺς κατοίκους σύμπαντες τῆς γῆς τῆς διαπύρου,
ποῦ τῶχουν πάντα φυσικὸ ν' ἀεροκοπανίζουν
καὶ μ' ἀεροκοπάνισμα ντουνιὲ νὰ δκιμονίζουν.

—

Ὡραῖον τὸ πετᾷν καὶ' στὸν ἀέρα βόσκειν
μαζὶ μὲ τὸν Οὐτόσκιν.
καὶ χαιρετᾷν ἐξ ὕψους κλεινὰς ἐστεφάνους,
Ρωμηοὺς ἀεροπόρους, Γωμηοὺς ἀεροπλάνους,
ἀεροφουσκωμένους, ἀερομεγάλους,
ἀεροσκοποβόλους, ἀεροναυκλητᾶς.

—

Ὡραῖον εἶναι τὸ πετᾷν μαζὶ μὲ τὸν Οὐτόσκιν
κι' ἐξ ὕψους λόγους τῆς Διπλῆς φιλοδόξους ἀκουγνώσκειν,
ὡραῖον τὴν Ἀνόρθωσιν νὰ βλέπῃς τῶν συγχρόνων
ἀπὸ μπαλόνι μόνον,
κι' ἀφ' ὑψηλοῦ νὰ τὴν ὑμνῇς καὶ νὰ τὴν κανης χᾶζι...

(Ὁ Περικλῆς ἀπὸ τὴν γῆ' στὸν Ψυσουλῆ φωνάζει.)

—

Σὺ, ποῦ' πέταξες εἰς ὕψη,
κεφαλὴ ἀπουμπουνισμένη,
στρέψε δᾶς ἴλαρωμένη
τὴν Διπλῆ, ποῦ θὰ τὸ στρίψῃ.

—

Φ.— Νὰ γαθῇς καὶ σὺ καὶ δαύτη.
Π.— Βρὲ κατέβ' ἀεροναύτη.
Φ.— Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου' μέρα...
καλὰ στέκω' στὸν ἀέρα.

—

Γιὰ αὐτταξέ με, Περικλῆ, μέσα' στ' ἀεροπλάνο...
πετῶ καὶ μὲ τὸν Σπανδωνῆ, πετῶ καὶ μὲ τὸν Μάνο,
κι' ὅλους τᾶς γῆς τοὺς σκώληκας γελῶν τοὺς ταλανίζω...
ἐχετε γειὰ, γειτόνισσαις, κι' ἐγὼ ψηλαμενίζω.

—

Π.— Κατέβα κάτω' γρήγορα...
Φ.— Σκασμὸς, ἀεροχάφτη.
Ἀρίνω τώρα τὴν Διπλῆ νὰ κόρτῃ καὶ νὰ ράφτῃ,
κι' ἀφόβως ἀεροβατῶν περιορῶ τὸν ἥλιον,
μήτε γκαμψώνυξ ἀετὸς τὴν πτῆσιν μου δὲν ῥιάνει...
γιὰ' μὲ καλοκυθύσπορος κάθε τῆς γῆς βασίλειον,
καὶ τῶν πυγμῶν οἱ γίγαντες μισῦ φαίνονται σὰν νάνοι.

—

Ἀέρας μὲ ζωογονεῖ, μὲ γαλουχεῖ, μὲ τρέφει,
ἔχω γειτόνους τοὺς ἄττους καὶ συντροφιὰ τὰ νέφη.
περνῶν κοντά μου τὰ πουλιὰ μὲ γλυκοτραγούδια
καὶ λέω: στὴν Ἀνόρθωσι νὰ πῆτε χαιρετίσματα,
εἰμ' ἕνας ὑπεράνθρωπος, ἀπούγκαμα νεράλλης.
Βελλεροφόντης, Ἴκαρος, Φαέθων, δ,τι θέλεις.

—

Μὰ καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο, πᾶψε νὰ παρκλήζῃς
κι' ἔλ' ἀπάνω' στὸν ἀέρα...
ἀροῦ' σπ' ἐδῶ' μπορεῖς
νὰ μουντζώνῃς πέρα πέρα.

—

Π.— Ἔλα κάτω...
Φ.— Δὲν' μπορῶ...
θέλω ν' ἀεροπορῶ.
Ἀλλ' ἂς εἶναι... κατεβαίνω μόνο γιὰ' δική σου χάρι.

—

(Κατεβαίνει, κι' ὁ καλὸς του τὸν ἀρχίζει' στὸ' στηλάρι.)

Ἑσπερὶς ὡραιοτάτη. ζωηρά, ποικιλωτάτη.

—

Στὰς αἰθούσας τοῦ κυρίου
Δέλτα τοῦ Σακελλαρίου

ἑσπερὶς θεατρικὴ μὰ καὶ μουσικὴ συνάμα...
κάλλιστον ἐλήφθη καὶ κομφόστατον τὸ δρᾶμα
τῆς ὄβρας οἰκοδεσποίνης Ἀργυρῶς Σακελλαρίου,
ὅπου δὲν ἐρείσθη κόπων καὶ καμάτου κι' ἀργυρίου.

—

Ἐβρέψαν ἐπαίνους ὅλους κι' ὅλοι μὲ τὸ παραπάνω...
ἀμὰ οἱ στίχοι τοῦ Πελτέκη, τὸ τραγοῦδι, καὶ τὸ πιάνο;
Ἀμὰ' ἡ κωμῳδία τέλος... ἅτιαν ἕνα παιγνίδι
μὲ τὸν Λάσκαρη τὸν Νῖκο, τὸν θυμάσιον Ἀργύρη.
Κι' Ἀργυρὼ κι' Ἀργύρης κι' ὅλα μία τέρψις ἐκεῖ πέρα,
ἀργυρόχυτος ὁ γέλως, ἀργυροστεφὴς ἑσπέρα.

'Ο Ρωμηὸς, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο' πῆγε παραπάνω, αὐξων πενηνταοκτώ,
συνοδεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὅρίζον' ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑκατὸν κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Ἐπὰ μηνὸς Ἀπρίλη,
ριλεῦν' τ' ἔχθροι καὶ φίλοι.

Χίλια σὺν ἑκατὸν ἑξηντάξε,
τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως ἂς φιξῇ.

Νέου Πάσχα πανηγύρι κι' Ἀναστάσεως ψαλτῆρι.

— —

Ἀναστάσεως ἡμέρα...
μπᾶμ κουμπουνάκι' στὸν ἀέρα.
Δεῦτε προς ἐγθρούς καὶ φίλους,
κι' ἂς φιλήσωμεν ἀλλήλους.

—

Μὲ νίκαις καὶ παιάσιμα
ψάλωμεν ἀναστάσιμα
κι' ἐπάνους Κυβερνήσεως
λαμπρᾶς ἀναγεννήσεως.

—

Τὸ κράτος τὸ μακάριον
ἐν ἑπταχόρδῳ λύρᾳ
ψάλλει μεγαλυνάριον
'στὸν νέον του σωτῆρα.

—

Τὴν Διπλῆ μας ἐξυμνοῦμεν,
τὴν Διπλῆ μας προσκυνοῦμεν
καὶ τὴν φαίνομεν ἐν ᾠδαῖς,
ποῦ τὸς μὴ θεμελιώδεις
τὰς ἀναθεώρησε,
κι' ἀγαθὰ μὲ τὸ ταυσδάλα
μέσα στὸ πολὺ μας χαλὶ
πρὸς ἡμᾶς ἐβόρκησε.

—

Στεφανώσωμεν στεφάνους
τῶν καθέτων βουλευτῶν,
τραγουδήσωμεν αὐτὴν
ἐν κιθάρᾳ κ' ἐν ὀργάνοις.

—

Ψάλωμεν σκιρτήματα
καὶ ψυχῆς καὶ νοῦ,
ὡς ἐξ ὑπάκοης,
γλωσσικὰ ζητήματα,
γλωσσοπανηγύρεις,
μαλλιαρούς φρενήρεις,
γλωσσοφραπαρίκις,
καλλιγράκις κυρίκις,
καλλιφρούς πολέμους
ποῦ δονοῦν τοὺς Αἴμους.

—

Μεγαλύνωμεν παντοίᾳ
κεφαλὰς ἀνορθωτῶν,
νέους ἔθλους νέων φόρων.

—

Καὶ γενναίας ἐκστρατείας
κατὰ τῶν Μιστριωτῶν
καὶ κατὰ τῶν δικηγόρων.

—

Ψάλωμεν τροκῶν κυρίων
δαρνηφόρους τελετάς,
ψάλωμεν Ἐλευθερίων
τροπαιούχους νικητάς.

—

Ἀναστάσεως ἡμέρα
μὲ τὸ φῶς της πέρα πέρα
λαμπρυνθῶμεν, ἀδελφοί.

—

Κι' οἰωνοὺς χρηστοὺς παντοῖα
φθέγγονται γᾶ' μᾶς μαντεῖα,
κι' ἡ Δωδώνη κι' οἱ Δελφοί.

—

Ψάλωμεν καὶ τὰ παλιά·
τὸ κορδόνι, τὴν ἐλιά,
καὶ τὸν Κόντε τὸν Γεωργάκη.

—

Κι σέ φίλων συγκεντρώσεις
τοῦ Πρωθυπουργοῦ δηλώσεις
κάθε'λίγο κι'λιγάκι.

—

Τῶς ἂς περισδεύσωμεν
ἐπάνω τῶν ἀέρων,
τῶν κυανῶν αἰθέρων.

—

Κι'ἂς μεταλαμπαδεύσωμεν
τὸ φῶς χυσοῦ λαμπάδος
καὶ πέραν τῆς Ἑλλάδος.

—

Τώρα κι'ἐμεῖς σκιρτήσωμεν
μετὰ θιπλῶν ρητόρων,
καὶ σκλάβους χαιρετήσωμεν.

—

Ἴδωμεν φῶς τῆς γνώσεως
κι'ἄγγελον λευκοφόρον
σὲ τάφον Ἀνορθώσεως.

—

Εἴπωμεν μὲ σῶας φρένας:
τώρα 'δὲν 'μπορεῖ κανένας
'στὸ ρουθοῦνι νὰ μᾶς 'μπῇ,
κι'ἂς δεχθῶμεν ἓν τσιμπῆ
φοιντιτὰς ἐκ τῆς Αὐστρίας
καὶ τῆς φίλης Βουλγαρίας.

—

Δεῦτε πάλιν συγκινήσεις,
δεῦτε, πάλιν προσφωνήσεις
κι'ἂς γκινώσωμεν κεφάλια.

—

Κι'ἂς τοὺς δείξωμεν τσαμένη,
ποῦ νὰ χάσουν οἱ κακόμενει
καὶ ταύγὰ καὶ τὰ πασχάλια.

—

Ἂς τοὺς φέρωμεν σὲ πλούτους
κλέους προπατορικοῦ,
ἂς λαλήσωμεν σὲ τούτους
καὶ περὶ τοῦ γλωσσικοῦ.

—

Δείξωμεν πρὸς τούτους ὅλους
μεγαλείων κολοσσούς,
τοὺς ὑλίους τοὺς χρυσοῦς
καὶ τοὺς σκιφειρίνους θόλους.

—

Ἀναστάσεως ἡμέρα, κι'ἀσπασθῶμεν τοὺς Μαγυάρους
καὶ τοὺς φίλους μας Βουλγάρους.
κι'ἂς τοὺς δώσωμε σοῦ'λίγο κοκορέτσι καὶ ψητό,
κι'εἴπωμεν αὐτοῖς μὲ στόμφον: τύχετε καὶ σεῖς αὐτό;

—

Λεῦτε τώρα μὲ τοὺς φίλους,
μὰ καὶ μὲ τοὺς ἀλλοφύλους
ν'ἀντικλάζωμεν φιλῶ.

—

Καὶ νὰ 'ποῦμε σ'ὅλους κι'ὅλους:
ρίχνετε καὶ σεῖς πιστόλιες
σὰν κι'ἐμᾶς τὴν Πασχαλιά;

—

Δεῦτε καὶ μετ'ἀλλοφύλων
ψάλωμεν τῆς περασμένας
καὶ τῆς σύγχρονες χαρᾶς.

—

Κι'ἂς συστήσωμεν μὲ ζῆλον
'στῆς φοιτήτριαις τῆς ξένας
τῆς δικαῖς μας καλλιχαράς.

—

Ἀναστάσεως ἡμέρα.
κι'ἂς εἰποῦμε κι'ἐδῶ πέρα
πῶς λυσσοῦν ἡ σουρραζέτικις.

—

Κι'ἔχουν γλώσσαις βροντεραῖς,
κι'ἔχουν γλώσσαις τρομεραῖς,
ποῦ τρυποῦνε σὰν φορέτικις.

—

Ἂς τοὺς 'ποῦμε κι'ἐδῶ πέρα πῶς σοφία κλασικὴ
χύνεται χωρὶς φειδώ,
χύνεται χωρὶς αἰδώ,
καὶ τὴν ἀνδρικὴν σοφίαν συμπληρών'ἡ θηλυκή.

—

Ἂς τοὺς δείξωμε Πινδάρους,
ποῦ ψυχὴν καὶ νοῦν ἀνδρίζουν,
ἂς τοὺς δείξωμε γκιδάρους,
ποῦ μελῳδικὰ γκαρίζουν.

—

Ἀλαλάξωμεν ἐξάλλως;
πῶς παράποτε μεγάλος
πατριωτισμὸς ἀκμάζει,
καὶ ποσῶς δὲν μᾶς τρομάζει
μήτε τοῦ Σαρκὲτ τὸ φέσι,
μήτε κανενὸς μπαμπέση.

—

Ἂς 'ποῦμε πῶς σὲ τοῦτο τὸ καταγάζον φῶς
καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃς κορδόνεσαι σορός.
Ἂς δείξωμε στεφάνους σοφίας ἀπὸ μύρτα,
ἂς δείξωμε καὶ βρέφη, ποὖναι μονάχα σπίρτα.

—

Ἂς τοὺς εἰποῦμε πῶς καθεὶς δοξάζετ'ἐδῶ πέρα
καὶ μήτε τῆς σοφίας του δὲν δέχετ'ἐπιτιμια,
ἂς τοὺς εἰποῦμε κι'ἐκδρομὴ νὰ κάνουνε δευτέρα
σὰν μάθουνε πῶς ἔγιναν δ.πλᾶ Πανεπιστήμια.

—

Ἐδῶ καὶ πλήθη μολοσσῶν
σ'ἐνδιαιτήματα Μουσῶν
ἀγρίως ὑλακτοῦν.

—

Ἀνάστασις...αὐὰν εὐσὶ!..
μέσα'στὸ φῶς μας κι'οἱ στραβοὶ
τὸ φῶς των ἀνακτοῦν.

Ἐκ τῶν κατὰ Διπλῆν Εὐαγγελέων πρὸς τέρψιν τῶν Ρωμιῶν καὶ μεγαλεῖον.

—

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας τῆς νέας Ρωμιοσύνης
εἶπεν ὁ Βενιζέλος:
νῦν φθάνομεν'στὸ τέλος,
νῦν ἡ καρδία πάντων πεπλήρωται εὐφροσύνης.

—

Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀκμῆς
κράτους περικλυτοῦ
εἶπεν ὁ γίγας τῆς πυγμῆς
'στοὺς μαθητὰς αὐτοῦ:

—

Νῦν τῶν φιλελευθέρων
δεδόξασται τὸ κύμα.
καὶ παλαιῶν πατέρων
χάσκον ἀνοίγει στόμα.

—

Ἐρρέτω πᾶσα ὀλίγις, ἀγαπητὰ τεκνία.
κι'ἐξάμιχνος ἀνία.

Βάρδα γιὰ νὰ 'βγῶ μέσ'ἀπὸ ταύγό.

Καὶ νῦν καθεὶς ὑμνῶν
δρόσον Βουλῆς τελείας,
τοῦ Πάσχα τὸν ἀμνὸν
ἂς φάγῃ μὲ θαλίας.

—

Πλὴν μετὰ τὴν κραιπάλην
κοπιάσετε καὶ πάλιν
εἰς τῆς Διπλῆς τὴν πάλην.

—

Εἰς γῆν 'ὑμῖν,
κι'ἀμὴν ἀμήν,
κι'ὅσοις τὸ Κοινοβούλιον
νὰ λύξῃ τὸν Ἰούλιον,
καὶ θέλων τὴν Ἀνόρθωσιν μὲ σᾶς νὰ συντελέσω
ἴσως καὶ τὸν Ὀκτώβριον πάλιν σᾶς προσκαλέσω.

—

Στὰς ἀποράπεις ταύτας ὡς ἐδηγὸς ὁ χρόνος
θὰ χρησιμεύσῃ μόνος,
κι'ἂν ἔξαφνα δὲν ἤγουν παλούκια μὲς'στὴ μέση
λέγω πρὸς σᾶς μὲ τόνον
τῶς ἡ Διπλῆ Βουλὴ 'μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ
πλέον τῶν δύο χρόνων.

—

Εἶπεν αὐτά, κι'οἱ μαθηταί,
ποῦ δὲν ἐπίστευαν ποτέ
ν'ἀκούσουν τὸν διδάσκαλον τσικύτα νὰ λαλῇ,
ἐχάρησαν πολύ,
καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἔκραξαν εἰς τὴν διπλασῶν:
νῦν γεννηθήτω, δέσποτα, τὸ θέλημα τὸ σόν.

—

Ὅταν μᾶς θέλῃς θᾶλθωμε καὶ θὰ σὲ τριγυρίσωμε
σὰν τώρα μὲ χαρές,
κι'ὅσ'ἀναθεωρήσωμε θὰ τἀναθεωρήσωμε
καὶ δρὸ καὶ τρεῖς φοραῖς.

—

Τὰς προφητείας μὴν ἀκοῦς κάθε σκληρὸς Μαντώ;
καὶ κράτησέ μας βουλευτὰς ἐδῶ διὰ παντός.

καὶ κάμε τώρα τὴν Διπλῆν, τὴν κατὰ πάντα γόνιμον,
κυρίαρχον παντοτεινὴν καὶ διαρκῆ καὶ μόνιμον.

—

Ἔστω καὶ συντακτικὴ
κι'ἀναθεωρητικὴ,
καὶ συγχρόνως τακτική.

—

Πρὸς χάριν ἑνὸς κι'ἄλλου σκυλοειδοῦς γαγὲ
μὴ τακτικῆς θελήσῃς νὰ γίνουν ἐλογαί.
ἀλλέως συμφορά μας, καὶ συλλογίσου μόνος
ὅτι πολλοὶ τῶν φίλων,
ποῦ δροῦν μὲ τόσον ζῆλον,
χάσκοντες θ'ἀπομείνουν ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

—

Σκέψου τί δυστυχία τοὺς φίλους ἀπειλεῖ,
τί πόνος τοὺς θερίζει,
κι λὲν γ'αὐτοὺς πολλοὺς
μαυρίλα πῶς μυρίζει.

Εὐαγγέλιον σεπτὸν περὶ πληρωμῆς λεπτῶν.

—

Εἰς ἐκείνας τὰς ἡμέρας,
ποῦ σφοδρὸς ἐφύσα ἀγέρας
'στὴν κοινὴν τὴν Κορβέττ.

—

Συνελθόντες βουλιγόροι
ἔβαλαν γιὰ τοῦτον πλῶρη
κι'ἐμελέτησαν καινά.

—

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ
τῷ κατὰ πάντα θαλερῷ
συνῆλθον πληρεξούσιοι κι'εἶπον πρὸς Βενιζέλον:
καλὸν ἐστὶ'στὸ μέλλον
νὰ πέρνῃ κάθε βουλευτὴς ὡς ἡμερδὴν τὸν χρόνον
ὀκτὼ χιλιάδες μόνον.

Κι'είπεν έκεῖνος ἐν φωνῇ πρὸς τούτους γεγωνυιᾷ·
πολλαπλᾶ γυρεύοντε, παμφίλτατα τεκνία,
οὐ μὴν κι'ἐκεῖνοι τῆς ὀκτὼ κάπως πολλαῖς τῆς 'δρῆκαν
καὶ μετὰ νέαν συσκεψιν'στῆς πέντε κατεδῆκαν.

—

Κι'ἰδοὺ τῆς'Ανορθώσεως μεγάλα μανιφέστα,
καὶ βουλευτῆρσι σοβαροῖ
'τραβοῦσαν'στὸν Καλογερᾶ
κι'ἐγύρευαν καὶ ρέστα.

—

Κι'εἶπαν ἀγαλλιῶντες: εἰρήν'ἡμῖν καὶ πᾶσι,
κι'ἐσκέπτετο καθεὶς
δικαίως πληρωθεὶς
πῶς πιθανὸν τὴν ἕδραν σοῦ βουλευτοῦ νὰ χάσῃ,
πυθχει γι'αὐτὴν μεράκι καὶ πάθος καὶ γκαγκίνι,
καὶ τότε πιὰ τὸ πρᾶκτος τί δύσκολο θὰ γίνῃ.

—

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ
τῷ κατὰ πάντα θαλερῷ
σεΐρις ἐγένετο πολλὴ περὶ μετακρυθμίσεως
κι'αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως.

—

Τότε μνηστῆρες τῆς'Αρχῆς πολλοί τε καὶ μεγάλοι
καὶ γιὰ χαστουλάκιον Ὑπουργικὸν τρεχάματα,
κι'ἔκραζαν ἐνθυμούμενοι τὰ μαλλιαρὰ τοῦ Πάλλη:
ἀφέντα μας, θυμήσου μας καὶ φέρε μας'στὰ πράματα.

—

'Αφέντη μου, μὴν ἀδικῇς
κι'ἐμὲ τὸν φίλον τὸν στενόν...
τῆς δράσεως τῆς σωστικῆς
παράλαβέ με κοινωνόν.

—

'Αφέντα μου, στενάζω.
ἀφεντη, μὲ πονεῖ...
μὴ θέλῃς νὰ φωνάζω:
λαμὰ σαβαχθάνι.

«Παῖδρὰ μεγαλυνάρια καὶ θλιβερὰ τροπάρια.

'Ανκστάσεως ἡμέρα, ποῦ πολλὰ κακθεὶς ἐλπίζει,
κι'ἄγγελος διοπτροφόρος
μέσα κι'ἔξω διατόρως
τὴν'Ανόρθωσιν σαλπίζει.

—

Δεῦτε μεγαλυνάριον ὅπωμεν χαριοσύνως
εἰς τὸν Μεσσίαν τῆς Διπλῆς καὶ τῶν διπλῶν θαυμάτων...
ἀνεῖ νὰ βάλῃ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐκείνος
τὸν ἔδαλε'στὴν κεφαλὴν τῶν παλαιῶν κομμάτων.

—

Ἂς καύσωμεν λιβανωτὸν ἐσπερινῆς θυσίας...
ὁ τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ τῆς πνυμῆς Μεσσίας
σπύγγον καλαμῳ περιθεὶς κι'ἐμπλήσας ταῦτον ὄξους
ἐπότισε τῶν παλαιῶν Μεσσῆς περιδόξους.

Αὐγὴ μὲ χρῶμα ῥόδου.
ἐπαινεῖς ἐξόδου.
ἐθνομαρτύρων φθόγγοι.

—

Ἔρρανεν τὸν Λευτέρη,
καθὼς ἡ φήμη φέρει,
μῦρα'στὴ Μεσολόγγι.

'Αρνιὰ σραχτῆκαν λάγια
καὶ φορτωμένος βαγιὰ
ἦλθε ταχὺς ἐν βίᾳ.

—

Καὶ λένε πῶς σὲ'λίγο
θὰ πάγ'στὸ Τσιρίγο
μὲ τὸν Δελακαβέα.

—

Διπλῆς γλωσσοστασείτρας ἐξάρωμεν ἀγῶνας,
οὓς ἱερεῖς ὁμνεῖτε
σεῖς παῖδες προσκυνεῖτε,
λαὸς ὑπερψοῦτε καὶ νῦν καὶ'στοὺς αἰῶνας.

—

'Ανάστασις, 'Ανάστασις, ποῦ σκλάβοι ξερωνίζουν
πῶς Τοῦρκοι μουελλαρῆδες μαχαίρας ἀκονίζουν,
πῶς πάλι γιὰ μπουκοτάζ λυσσοῦν Κερὴ'Αγάδες
καὶ φῶς δὲν βλέπουνε λαμπρῆς ἀλύτωστοι ραγιάδες.

—

'Αφρίζει τῶν'Αγαρηνῶν
τὸ θηριῶδες γένος,
κι'ὁ πόλεμος τῶν'Αλβανῶν
ἂς εἶν'εὐλογημένος.

—

Πάσχα, ποῦ σκλάβοι μᾶς κοττοῦν
κι'ἀδελφικὰ μᾶς ἐρωτοῦν:
Ἐσεῖς κοῦτσι τί κάνετε μαζί μὲ τοὺς ἐν σέλει;
τὰ δάχτυλά μας γλείφομε, ποῦ λές πῶς τρῶμε μέλι,
κι'ὅλοι περνοῦμε μιὰ χαρὰ μὲ κάθε Σωτηράκη μας,
μὲ τοὺς φιλελευθέρους μας καὶ μὲ τὸν Λευτεράκη μας,
μὲ τὴν μαλλιαροσύνη μας,
μὲ τὸν ὀρθοφροσύνη μας,
τὴν ἄυγε στασοῦλα μας,
τὴν διοργανωσοῦλα μας
καὶ τὴν'Ανεξιθωσοῦλα μας.

—

Πάσχα, ποῦ τὸ Κουβέρνο σὰν κι'ἄλλοτε δὲν παίζει,
Πάσχα, ποῦ γιὰ τὸν Στόλο θὰ μᾶς ἔλθουν Ἐγγλέζοι,
Πάσχα, ποῦ γύρω πλῆθος νέων ἀνδρῶν ὁρμᾶζει,
Πάσχα, ποῦ μέρα νύκτα κι'ὁ Κάιζερ θυμᾶζει
μονάχα τῶν Ἑλλήνων τοὺς φορτικοὺς προγόνους,
τὰ φορτικὰ των κλέη,
χωρὶς γιὰ τοὺς συγχρόνους
μήτε κακὸ νὰ λέῃ.

—

Πάσχα, ποῦ κι'οἱ Ρωμιοῦνοι ξαναγινῆκαν φίλοι
καὶ τώρα μᾶς προτείνουν πρὸς ἀσπασμὸν τὰ χείλη,
Πάσχα, ποῦ λέν κι'οἱ Φράγκοι πῶς ἡ Πατρὶς ἀνέστη,
κι''Αμερικάνοι γράφουν πῶς πρίμα πᾶμε πιά.
Πάσχα, ποῦ πάει Πρέσβυς ἡμῶν'στὸ Βουκουρέστι,
γιὰ'λίγο κι'ὁ Μπενάκης πάει'στὴν'Αρκαδιά.

—

Πάσχα τῆς σωτηρίας, λεγόμενον καὶ Πάσκα,
ὁποῦ πασχάζουν'λίγοι κι'λέν'στοὺς ἄλλους: χάσκα.

Καὶ κωμῳδίαις ποικιλίαις.
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἰωάννης ὁ Γκιχνῆς ἀπὸ τὸν Μονεμβασίαν
μὲ σπουδῆς περιουσίαν,
ἔγινε μετ'ἐξετάσεις κατὰ πάντα ζηλευτὰς
τῆς ἰατρικῆς διδάκτωρ ἀριστοῦχος κατ'αὐτάς.
κι'ὁ Γκιχνῆς αὐτὸς πιστεύω πῶς τὸ δίπλωμα τὸ πάνω
ἀλλοῦς θὰ τὸ τιμήσῃ καὶ γκαχνὶ δὲν θὰ τὸ κάνῃ.

Ὁ «Ρωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηνταοκτώ,
σιμοσεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Ἔκτον κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παθενάων.

Καναύριος χρόνος ἐνέπνα γιὰ μᾶς κι'ἀνάπαυλα,
ἕλα γιὰ τὴν'Ανόρθωση θὰ παρακάλ'ἡ γλῶσσα.

Δεκάξη μηνὸς Ἀπριλίου,
ὀργάνωσις τοῦ κλεινοῦ Βασιλείου.

Χίλια κι'ἑκατὸν ἑξήντα πρόσθες ὅμως εἰς αὐτὰ
καὶ τὸν ἀριθμὸν ἔστω.

Ἀγαλλόμεθα τῆς Βουλγαρικῆς φοιτητὰς καὶ φοιτητρίας.

Π.—Τοὺς εἶδες, βρέ, τοὺς φοιτητὰς τῆς Βουλγαρικῆς;
Φ.— Τοὺς εἶδα.
ποὺ μὲ πλῆθος χαιρέτησαν τῶν φώτων τὴν πιστίδα.
Π.—'Αλήθεια τῶς σοῦ'φαναν;
Φ.— 'Ανθρωποι σὰν κι'ἐμᾶς
καὶ δεξιώσεις Περικλῆ, τοὺς ἔκαμαν θερμάς.

—

Τῶν τρισχιλίων Αἰστοικῶν οἱ κλέη τρυφησάντων
καὶ λόγους ἀκουσάντων,
θὰντιν'στὸ διάστημον πεοελίθρων ἀπ'Ἴλια,
κατόπιν δὲ βρὲ Περικλῆ, φωνήντων γιὰ τὴν Ἴλια,
ἐκατέβηκαν οἱ φοιτηταὶ τῆς φίλης Βουλγαρίας
γιὰ νὰ πληρώσουν κι'αὐτοὶ τὸν φόρον τῆς λατρείας.

—

Κι'αὐτὸς ὁ φόρος, προσοχῆ,
κοστίζει πάντοτε πολύ
'στὴν ψωμομηχανοσύνη,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς βαρύνει.

—

Κι'ἂν ἰδεώδης φαίνεται τοῦτος ὁ φόρος, κατέχω,
κι'ἂν δὲν τὸν ἐπιδοκᾷ
ἐκκωφὸ Βουλὴ μεγάλη,
ἀλλ'ἀπ'μᾶς πληρώνεται τοῖς μετρητοῖς κι'ἐκεῖνος.

—

Κι'ἂν δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους ἐκ τῶν ἐπιδαλλομένων
ὅσως εἶναι λόγου χάριν τῶν γαιῶν τῶν σπειρομένων,
κι'ἂν δὲν εἶναι περικεφαλαίας μιᾶς στοῦ κράτους τὸ βιβλίον,
κι'ἂν δὲν ῥαίνεται γκαμμένος στὸν περιπολογισμόν,
εἶναι φόρος Περικλέους, πρὸς τάρχαῖα μεγαλεῖα.
εἶναι φόρος πρὸς τὸν νέον διεθνῆ πολιτισμόν.

—

Ὅταν ἄλλη κακοῖς
'στὸ σπῆτι μουσαφίρης,
ἐσὺ σὰν οἰκογενὴς
δὲν τὸν φιλοξενεῖς,
κι'ἂς εἶσαι ἀκουμπισμένος;

Π.— Καὶ τὸν φιλοξενῶ
μὲ τέλεια προθυμία.
καὶ μὲ φιλοτιμία
γιὰ ὅσον δαπανῶ.

—

Καὶ τρέχω κι'ἀπὸ'μπρός του καὶ τρέχω κι'ἀπ'ὀπίσω
καὶ προσπαθῶ καθ'ὅλα νὰ τὸν εὐχαριστήσω,
καὶ τοῦ συλλογοῦ τὰ γάλα τοῦ δίνω γιὰ νερὸ
καὶ τὴν ἐπισκεψί του τιμήματι τὴν θεωρῶ.

—

Φ.— Ἐτσι βεβαίως κάνει
καθένες εὐγενής,
μήτε γιὰ τὴν δαπάνη
δὲν σκέπτεται κανείς.

—

Ἔτσι καὶ πόσοι κρίνες, ὁπόταν ἔλθουν φίλοι,
δὲν πιέτσει, δὲν ὁρέβει
νὰ τοὺς περιποιήσει, νὰ τοὺς φιλοξενῇ,
καὶ πρόθυμον καθ'ὅλα γιὰ τούτους νὰ φανῇ;

—

Ὅταν ἐπιθυμήσῃ
κάποιος νὰ τὸ γιαήσῃ
μὲ τὴν ἐπισκεψί του, δὲν πρέπει τοῦτο τότε
νὰ τὸν δεχθῇ μὲ θέρμην κι'ἀγάπην, πατριῶτα;

Ὅταν θελήσῃ κάποιος, βρὲ ζωὴν νὰ κοθῶνῃ
τοῦ κράτους νὰ θαυμάσῃ
τὸ κλέος ἐν ἑκάστοις,
δὲν πρέπει καὶ τὸ κράτος γιὰ τοῦτο νὰ πληρώνῃ;

—

Ὁ θαυμασμὸς τοῦ ξένου,φιλτάτη κεφαλή,
τὸ κράτος ὠφελεῖ.
Μ'αὐτὸν τὸν θαυμασμὸν ποτὲ δὲν ζημιώνεται
καὶ πρέπει στὸ Λαβεῖν κι'αὐτὸς νὰ σημειώνεται.

—

Κάνε πάντα,φρεγλατᾶ,
τοῦτον τὸν συλλογισμόν.
πῶς ξοδεύει μετρητὰ
κι'ἐσοδεύει θαυμασμόν.

—

Καὶ πασῶν χρησιμοτέραν
καὶ πασῶν σπουδαιοτέραν
νόμιζε τὴν ἐσοδείαν
θαυμασμοῦ πρὸς τὸν Φειδίαν,
πρὸς τὸν παλαιὸν Ἰκτῖνον
καὶ τὸν Περικλῆν ἐκεῖνον.

—

Εὐτυχὲς τὸ κράτος,ποὖχει καὶ μυοβλοΐζικα βιβλία
καὶ προϋπολογισμούς,
κι'ἐσοδεύει θαυμασμοὺς
πρὸς ἀρχαῖα μεγαλεῖα.

—

Εὐτυχὴς ἀληθινὰ
κι'ἄξιος μακαρισμῶν
καὶ τιμὴ στὴν ὀρένκ του,
ποὖ ξοδεύωντας λιγνὰ
ἐσοδεύει θαυμασμὸν
γιὰ τὰ πεθαμμένα του.

—

Καὶ τὸ κράτος,ποὖ γιὰ ξένων εὐφημίας καιμακρύνει,
πρέπει νὰ καλοπληρώνῃ,
δίχως κέρδη νὰ ζητῇ
καὶ νὰ δυσανασχετῇ
καὶ τὰ φρύδια νὰ συοῤῥώνῃ.

—

Ἔχει κέρδος,ὁποῦ μένει'στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,
τόσους αἴνους ἀρειδεῖς
κι'ἀληθῶς ἐπικερδεῖς
πρὸς τὸ κλέος τῶν προγόνων.

—

Ἔχει κέρδος ἠθικόν,
ἄυλον ἰδανικόν,
Περικλέτε ξεκουτιάρη.

—

Ἔχει κέρδος εὐγενές,
ποὖ κανένας κουνενές
δὲν'μπορεῖ νὰ τοὖ τὸ πάρῃ.

—

Ἐμπρὸς'στοὺς θαυμασμοὺς
καὶ τοὺς παροξυσμούς
τοσούτων ἀλλοφύλων.
μὲ κι'ὁμοδόξων φίλων.

—

Ἐμπρὸς εἰς ἕνα πλοῦτο
καὶ κέρδος σὰν καὶ τοῦτο,
ποὖ ζακυστοὺς μᾶς κάνει.
σοφὸς,Περικλῆ κουτέ,
ἀνακμετρᾷ ποτέ
τὴν ὑλικὴ δαπάνη;

—

Ὅπαρχος ἔρχετ'ἐδῶ πέρα
μές'στῶν φώτων τὴν μητέρα
σκέψου πόσα δοκιμάζει.

—

Σκέψου,κόρα σεβαστή,
πῶς κανεὶς δὲν χρειαστεῖ
ἄωρεὰν νὰ σὲ θαυμάζῃ.

—

Σκέψου πῶς ἂν δὲν ὑπῆρχαν τῶν προγόνων τὰ μνημεῖα.
ποῦ λατρείας φόρος τότε στῆς Ἑλλάδος τὸν βωμὸν;
μήτε θάθελε ποτέ του κάγκανείς καὶ καγχαμμίκ
νἄλθῃ καὶ ν'ἀποθαυμάσῃ τὴν'Ανόρθωσιν ἡμῶν.

—

Φιλελεύθερο κοπέλι,
σκέψου πῶς'στοῦ Πραξιτέλη
τὸν ἀθάνατον Ἑρμῆν.

—

Σκέψου πῶς'στ'ἀρχαῖα πάλιν
χρεωστοῦμεν τὴν μεγάλην
τῶν ἐπισκεπτῶν τιμήν.

—

Κι'ἂν δὲν σοὖχῃ φύγ'ἡ γνῶσις
σκέψου γιὰ τὰς ἀνορθώσεις
πῶς δὲν ἦλθαν,Περικλέτο.

—

Μήτε γιὰ νἀ'δοῦν κι'ἐμένα,
μήτε γιὰ νἀ'δοῦν καὶ σένα
μὲ τὸ τρύπιο στιβαλέτο

—

Καὶ μὲ σύνεσιν φρενῶν
σκέψου,φίλε κουρελῆ,
πῶς ἀν'κόστισε πολὺ
'στοὺς παλιοὺς ὁ Παρθενὼν
κι'ὅλα τάλλα τὰ μνημεῖα,πλὴν κι'οἱ σύγχρονοι γι'αὐτὰ
δίνουν μπόλικα λεφτά.

—

Κι'ἂν πληρώνωμε καὶ τώρα
μέσα σ'ὅλημας τὴν ψώρα,
μέσα σ'ὅλο μας τὸ χάλι,
γιὰ νὰ τὰ θαυμάζουν ἄλλοι,
ἀπ'αὐτὸ καταλαβαίνεις,κάθαρμα τῆς κοινωνίας,
πῶς αὐτὸς ὁ φόρος εἶναι φόρος τῆς φιλοξενίας
καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ξένων
πρὸ σκιᾶς κεκομμημένων.

Τίρι λίρι,τίρι λίρι,
γιὰ Βουλγάρους πανηγύρι.

Π.— Πές μου,βρέ,γιὰ τοὺς Βουλγάρους...
Φ.— Ἤλθανε λοιπὸν ποῦ λὲς
φοιτηταὶ τῆς Βουλγαρίας καὶ φοιτήτριαι πολλαῖς.

—

Κι'ἤτανε Λαμπρῆς ἡμέρα
κι'ἤτανε Λαμπρῆς χαρά,
κι'ἔπεφταν πανταοῦ πυρὰ
ἐνσφαιρα καὶ δίχως σφαῖρα.

—

Πάλι τῆς Λαμπρῆς τὸ μένος
ἐξηγρίωνε τὸ γένος,
πάλιν ἔβλιδε πρὸς ὅλους
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς σκοποβόλους
δύναμιν Τιτάνειαν
κι'ὄρος ἀρειμάνιον.

—

Ἀναψε κι'ἐφέτος πάλι γενικὴ πολεμική,
ἀπ'ἐδῶ μὲ τρακατρούκα,ἀπὸ κρυτίδες ἀπ'ἐκεῖ,
τρεῖς κουμπούραις παχαπέρα
κι'ἕνα Μάνλιχερ μὲ σφαῖρα,
καὶ βροντῶδες βαρελότο
ἔκαναν μεγάλο κρότο.

—

Ζήτω τῶν Βουλγάρων,ζήτω,
παρετάχθη καὶ στρατός,

κι'ἄλλο τίποτα δὲν ἦτο
παρὰ βρώντος δυνατός.

—

Ἀπ'ἐδῶ μπὰμ μπούμ κανόνια,κι'ἀπ'ἐκεῖ φουφοῦ λὰ βράκα,
μόρτο κι'ἕνας χωροφύλαξ μές'σ'αὐτὸ τὸ πατατράκα.
Ἀναστάσεως ἡμέρα,
ἡ πασῶν ἀγριωτέρα
καὶ τρυφὴ γιὰ Κανιβάλους.

—

Εἴπωμεν πρὸς ἀντιπάλους
καὶ πρὸς συγγενεῖς καὶ φίλους:
Ἂς φονεύσωμεν ἀλλήλους.

—

Ἤναπτε ψυχὰς καὶ φρένας
βαρελότο καὶ κροτίς...
παρ'ὀλίγο μόρτο κι'ἕνας
Γυμνασίου μαθητής.

—

Κι'ἄκουσαν,ἀγαπητέ
ὅλ'οἱ ξένοι φοιτηταί,
κι'ἄκουσε κι'ὁ Νικολὼφ
κι'ἄκουσε κι'ὁ Δασκαλὼφ
τὴν βροντὴ καὶ τὴν ἀντάρα,
κι'τοὺς ἔπιασε τρομάρα,
κι'κατάλαβαν κι'οὗτοι
πῶς ἐδῶ δρωμᾷ μπαρούτι.

—

Ὅμως ἔπαθαν τρομάρα,
Περικλέτο,κι'ἡ Βουλγάρα,
κι'καμμιὰ δὲν βγάζει μάκο.

—

Καὶ'κατάλαβαν κι'ἐκείναις
'στοὺς Ρωμηοὺς πῶς πέρνουν φόκο
κι'ἡ παληαὶς ἡ καραμπίνας.

—

Μεθ'ἡμῶν πανηγυρίζουν
κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ γυρίζουν,
καὶ θαμβώνονται μὲ φῶτα.

—

Καὶ θαυμάζουνε τὴν πόλι,
καὶ τὰ στόματά των ὅλοι
μᾶς τὰ δείχνουν κεχηνότα.

—

Μετ'ἀγάπης διαπύρου
ἐκφωνοῦν ἐκ τοῦ προχείρου
λόγους πλήρεις λυσίσμοῦ.

—

Καὶ μ'ἐμᾶς ἀγκαλιασμένοι
σπεύδουν ἐνθουσιασμένοι
πρὸς ὄδὸν πολιτισμοῦ.

—

Παντοῦ βλέπουν κάπια δρᾶσι,
καὶ τὴν νέα τούτη πλάσι
δὲν τὴν'βρίσκουν τόσο ψύφια.

—

Ἐνθουσιασμοὶς πολλοί,
καὶ τὸ μένος τῆς φυλῆς
τὸ τηλεγραφοῦν'στὴ Σόφια.

—

Τὴν'Ανόρθωσι κυττοῦν
φίλοι μας ἀγαπημένοι,
καὶ γιὰ τοῦτη μᾶς'ρωτοῦν
νὰ τοὺς'ποῦμε πῶς πηγαίνει.

—

Χαίρουν καὶ Καθηγηταὶ
καὶ σκιρτῶντες φοιτηταί,
ὅπου μᾶς πρωτογνωρίζουν.

—

Κι'ἡ ναύτης των σφιγγῇ,
καὶ τὰ κίκινα ταΐγᾶ
μὲ σαΐγάμας τὰ τσουγκρίζουν.

—

Π.— Ἔβγαλες κανένα λόγο;
Φ.— Λόγο μὲ τὸ παραπάνω...
ἐγὼ τέτοιαις εὐκαιρίαις καθὼς ξέρεις δὲν τῆς γάνω.
Κι'ὅσοι μές'στὴν Ρωμηοσύνη γιὰ ρητορικὴ σφριγοῦν
πάντα τέτοιαις εὐκαιρίαις,Περικλέτο,κυνηγοῦν,
γιὰ ν'ἀφήσουν δίχως φράκτη
τῶν γλωσσῶν τὸν καταρράκτη.

καὶ νὰ βγάλουνε 'στοὺς ξένους
τῆς ῥητορικῆς των τάκτι
πρὸς τιμὴν τοῦ λόγου γένους.

—

Π.— Τί τοὺς εἶπες, βρὲ μαζέτα;
Φ.— Θὰ σοῦ 'πῶ καὶ προσεξῆ τα.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαφλατᾶς πρὸς τοὺς Βουλγάρους φοιτητάς.

—

Φ. — Καλῶς ἤλθατε, παιδιά
'στὴν μεγάλη πόλι,
ποὺ φιλόξενη καρδιὰ
σᾶς ἀνοίγουν ὅλοι.

—

Μὲς 'στὰ Πανελλήνια
ψάλλετε παρόλια,
κι' ὅλοι τραγουδᾶτε
καὶ μ' ἐμᾶς πηδᾶτε.

—

Ἀγαπιοῦνται συμφοραῖς,
συμφορᾶ λαμπρὴ χαραῖς,
γέλοια, πανηγύρια.

—

Γιὰ Βουλγάρους νεοσσοὺς
σπάστε κι' ἀμφορεῖς χρυσοῦς
καὶ χρυσᾶ πιτήρια.

Καλῶς ἤλθατε κι σεῖς μές 'στὴν Πασχαλιά μας,
δῶστε μας τὰ ροῦχα σας, πάρτε τὴν ἐλιά μας,
δίεστε τὴν μοῖρα σας μὲ τὸ ραϊζιά μας,
λίρ' ἐμεῖς τὸν ὅλιο σας, 'πέστε τὸν δικό μας.

—

Σὲ κατατρεγμῶν καιροὺς
κάθε κακιὰ μας νὰ 'βγῇ
καὶ ν' ἀνθίσουν φυλλιὰ.

—

Καὶ τοὺς δρόμους μας μὲ γοργοὺς
νὰ μᾶς εὗρ' ἡ χαρωπή,
νὰ μᾶς εὗρ' ἡ πομπιὰ.

—

Φίλοι μας καὶ φίλοι σας...
μὲς 'στὴν Πασχαλιὰ μας
δῶστε μας τὰ χεῖλη σας,
πάρτε τὰ φιλιὰ μας.

—

Ἔχομε κι' ἐμεῖς καὶ σεῖς σκλάβους ἀλυσιώτους,
ποὺ μᾶς στέλλουν στεναγμοὺς κι' ἁλυσίδων κρότους.
Ἕνας εἶναι καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ σᾶς δεσπότης,
ποὺ μαραίνεται μ' αὐτὸν καθεμιᾶ νύχτες.

—

Καιρὸς εἶναι κι' οἱ μικροὶ νὰ γενοῦμε μέρα
τῶν τραγικῶν φυλέρων,
καιρὸς εἶναι κατὰ γῆς ἀδούλο νὰ πέσῃ
κάθε παλιογρέκι.

—

Στέθος ἂς ἀνοίξωμε μὲ ψυχὴ γραφτό...
Ἄφτε σοῦλους τοῦ Διὸς δίχως πέρος,
Ἄφτε καὶ τὸν αὐτόλο μας, τὸν πασμένο κάτω...
λένε πῶς τὸν ἔρριξε τρομερὸς ἀγέρας.

—

Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ρίξετε τὰ μάτια..
νὰ καὶ πάντα τῶν Νιμφῶν καὶ τὰ μονοπάτια,
τὰ τρεχάμενα νερὰ καὶ τὰ Παριλίσσια
μὲρη Παρνασσείσια,
ποὺ 'στοὺς χρόνους τοὺς παλιοὺς μὲ τὸν Περικλέτο
ἔτρωγα κακιμιὰ φορὰ δυὸ μηνῶν κυρκέτο.

—

Ἄφτε λείψανα σεπτὰ δοξασμένων βράχων,
Ἄφτε καὶ τὸν Ἰλισσό,
ποὺ μὲ πάθος περισσὸ
βιασκεδεῖ κοκὲ κοὲς ψάλλεται βατράχων.

Ὅλα τοῦτον τὸν καιρό,
πατριοὶ χωρὶς νερό,
ἔντεκα τῶν Νυμφῶν, πουλιά, πέτρας, μπακκάκια,
λησμονήσατε μᾶς λέν, τὴν παλιά σας κάκια.

—

Κι' ἂν σᾶς ἔχουνε χωρίσει
τόσα πάθη, σόσα μίση,
πάθος τωρινὸς σᾶς ἑνώνει
μιᾶς ἀληθινῆς ἀγάπης,
πρωτοῦ τύραννος σατράπης
καὶ τοὺς δυὸ σᾶς σαβανώσῃ.

—

Τώρ' ἀγάπης τελετή,
ποτηριῶν τσουγκρίσματα..
'στὸν Παζιὼρ τὸν ποιητὴ
'πάστε χαιρετίσματα.

—

Ἐντόνως κι' ἐπισήμως μίλησα πέρσι λόγια
'στὸ φιλικὸ φουαγιέ,
ἀλλὰ κι' ἀνεπισήμως τοὺς εἶπα κουτσομόγια.
τοῦτα τὰ σκρακάτω:

—

Πήραμε δρόμο δύσκολο,
δὲν αἱμάσσετε κουτάλι.
ἔχομε Γάλλους 'στὸ στρατὸ
κι' Ἐγγλέζους 'στὰ καράβια.

—

Τῆς Ἀνορθώσεως Βουλή,
ἀλλάξανε τὰ πράγματα.
κι' αὐτὸς ποὺ τρέχει μὲ στολὴ
καὶ δίνει τὰ προστάγματα,
λέγεται κύριος Ἐντοῦ, κι' εἶναι φιλέλλην Γάλλος
καὶ στρατηγὸς μεγάλος.

—

Καὶ τώρα θὰ μᾶς φύγετε... κακιμοὺς καὶ πόνους ἄρετε,
κι' ὁ νοῦς σας πάντα νἄν' ἐδῶ καὶ πάντα νὰ μᾶς γράφετε.
Κέγνε, καϊμένη παπαδιά,
Σαμψώνικο ρωμπόλι...
τρῶτε καὶ πίνετε, παιδιά.
κι' εἶναι δικά μας ὅλα.

—

Ἐλέιδε, κατευόδιο σας... πίνω γλυκὸ καὶ μπρούσκο...
Π. — Καὶ τώρα λέδε, Φασουλῆ, μιὰ φάπα κι' ἕνα φοῦσκο.

Καὶ κεραπάσας σοικίλιασε,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

Ὁ Σπῦρος ὁ Τρικούπης κι' ἡ Δέσποινα Κανάρη
ἔγιναν ξηλεμμένο καὶ διαλεκτὸ ζευγάρι.
Τριάναις λκμπρὲς,
καὶ σὲ χαρίεμκε ἄλλα
κ' ἔγρε κι' ὁ γαμπρὸς
ἐνύφκατα μεγάλα.
Κι' ὁ Φασουλῆς πορὲν εὐχῆθη διακόσιες
μακάριοι νὰ ζοῦν ἡ Δέσποινα κι' ὁ Σπῦρος.

Ὁ «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στὶς Πηγὲς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, κάτω πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΙΑΣ

Ἔκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρονὸν
μέσα 'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ἐβγῆκε χίλια κι' ἑνιακόσα,
ἔλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνεδίν' ἡ γλῶσσα.

Τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τριάντα
καὶ γαλήνη Ῥωμαίων κατὰ πάντα.

Χίλια κι' ἑκατὸν ἑξήντα πλὴν προσθέσατε κι' ἑνέα.
νέον Μάϊον πομπεύει γενεὰ καθ' ὅλα νέα.

Ἦλθε Μάης, ἦλθε Μᾶς, τὸ τρελλὸ χαρὰ γιὰ 'μᾶς.

—

Φ.— Πάλι Πρωτομαγιὰ
πολλῆς ἀγαλλιάσεως,
κι' ἂς πρόβαμε 'στὴν ὑγειὰ
τούτης τῆς νέας πλάσεως.

—

Στὸν λουλουδιῶν τὸ Σχολὴ
ἂς πᾶμε πάλιν ὅλοι
σὲ κάθε περιβόλι
νὰ πλέξωμε στεφάνια
γιὰ τόσους Βουλευτὰς
μὲ μιὰ καλὴ μετάνοια
μπρὸς 'στοὺς ἀνορθωτάς.

—

Σὲ μοσχοβόλους κάπους
μὲ στέρκια 'στὸ χέρι
ἂς ψάλλωμεν φασόροι
ἡμέρας παυσιλύπους
μ' ἕκαστον τὸν Λευτέρη
καὶ τὸν Ἀλέξανδρο.

—

Μέσα σὲ Παρκδείσους
μὲ Βάκχους, Διονύσους,
καὶ τραγο-Σειληνούς
νὰ φᾶμε, νὰ μεθύσωμε,
κι' ὅλοι νὰ βαθύσωμε
ἀνορθωτὰς κλεινούς.

—

Ἡ Πρωτομαγιὰ προβάλλει...
τὴν Ἀνόρθωσι κι' αὐτή.

Παρκλέτο μου, τραγούδα,
ποῦ σεγῆ σὰν παπαλούδα.

—

Κύτταξέ την πῶς σεγῆ
μές 'στὰ ῥοῦχα, 'στὴ φουστά,
'στὰ πρωτοβγαλτα μπουμπούκια,
καὶ μὲς 'στ' ἀγκινοχοροΐκια.

—

Τρέξε τώρα νὰ τὴν πιάσῃς
καὶ σὰ βλάκα πατριώτη,
κι' ἂς ἀναγκλιάζ' ἡ πλάσις
μὲ χορὸ καὶ φαγοπότι.

—

Στὰ γρασίδια ξαπλωμένος
ὅπως ἄλλοτε μεζέτα,
καὶ μὲ πάθους μεθυσμένος
τὴν Ἀνόρθωσι χαιρέτα.

—

Παίζε γέλ' αὐτὴ δὲν εἶναι...
'στὴν ὑγειὰ της πάλι πίνε,
τρῶγε καὶ κανένα τσίρο,
φέρνε καὶ τὴν τσούτρα γύρω.

—

Τὰ γρυσᾶ της ψάλλε χρόνια,
μεμμαστιᾶς τὴν κελαρύζουν.
τὴν γλυκολαλοῦν ἀηδόνια,
καὶ γαϊδούρια τὴν γκαρίζουν.

—

Σύγκρουσις γλωσσικῶν ἀντιτορπιλλικῶν.

Κύτταξέ την τὴν σκασμένη...
πηλαλεῖ στεφανωμένη
μὲ γρασίδια καὶ μὲ χόρτα,
καὶ κτυπᾷ τὴν κάθε πόρτα.

—

Ἀηδονόστομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
κλεινὴν Ἀνόρθωσιν μαζί μου ψάλε,
ὅπου στὰς δάφνας τῶν Μαραθώνων,
τῶν Σαλαμίνων, τῶν Πλαταιῶν,
ἔδρεψεν ἄλλας ἄλλων ἀγώνων
νέων πυγμάχων καὶ κραταιῶν.

—

Ἀηδονόστομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
κλεινὴν Ἀνόρθωσιν μαζί μου ψάλε,
ὅπου τὰ πρῶτα κτυπᾷ Ντουέλτια,
κ' ἔλλα' δικά της κάνει ρουφέτια
σ' ὅσους ἐμπρός της καῖνε λιβάνια,
σ' ὅσους τὲς πλέκουν μόνο στεφάνια.

—

Π.— Ἤλθε Μάης, ἦλθε Μᾶς,
τί τρελλὴ χαρὰ γιὰ μᾶς.
Ἄλλο πάλι πανηγύρι,
τόκα μέλι τὸ ποτῆρι.

—

Τρίποδα μεγάλο
θέλω νὰ καθίσω...
φέρτε νὰ μεθύσω
καὶ φωνὴ νὰ βγάλω.

—

Θέλω μὲ κρασί μας
στὴν Ἀνόρθωσί μας
πρόπεσι νὰ κάνω
μὲ τὸ παρακάνω.

—

Βλέπω σὲ βαρέλι
πάλι ξαπλωμένος
κάθε μας κοπέλι,
ποῦ γεμάτο μένος
καὶ μυαλὸ καὶ γνῶσι,
προσπαθεῖ καὶ θέλει
νὰ μᾶς ἀνορθώσῃ.

—

Φασουλῆ κεφάλα,
μὲ τὸ κάθε γέρι
στέφανα μεγάλα
πᾶνω στὸν Λευτέρη.

—

Ὅμως δίνω τώρα κ' ἕνα στεφανάκι
στὸν Μακεδονομάχη,
τὸν πιστὸ τὸν φίλο, τὸν γραμματικό του,
γιὰ νὰ τοῦχῃ πάντα στάλισμα δικό του.

—

Θέλω, βρὲ Φασουλῆ,
πολὺς λίγο, πολὺς πολὺ
στερεωμένος νἆναι.

—

Θέλω σὲ τέτοια Σχολὴ
μετὰ στεράνων βλοὶ
ἵμπροστά μου νὰ περνᾶνε.

Ὁ διάσημος πυγμάχος στεφανώνεται μονάχος.

Λέσχη φιλελευθέρων, σωτήρων νεωτέρων.

—

Τουλοῦ τουλοῦ κεφάλια... στέφω κι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνο
καὶ παραπονεμένο κανένα δὲν ἀφίνω.
Πάρτε στεφάνια πάλι, σωτῆρες τῆς Βουλῆς,
τούτου λαυριῶτες.
Πάρε στεφάνια πάλι, κόμμα Φιλελευθέρων,
ὁποῦ καὶ Λέσχαις κάνεις γιὰ τὸ κοινὸν συμφέρον.

—

Κι' ἂν ἀνορθώσεις θέλῃ κανένας νὰ σκεφθῇ
καὶ μέλος νὰ γενῇ
μὲ τὰ περιφανῆ,
μοῦ λὲν πὼς πρέπει χίλιαις δραχμούλαις νὰ πληρώσῃ.

—

Φ.— Τί λές, μωρὲ σκασμένε;
Π.— Ἔτσι, μωρέ, μοῦ λένε
πὼς θέχεις πλήρωμή
δὲν ἔχεις τὴν τιμή
ποτὲ νὰ γίνῃς μέλος τῆς Λέσχης τῶν κλεινῶν,
ἰσόβιον, ὡς λέγουν, ἢ καὶ πρεσωρινόν.

—

Τοιοῦτον τίτλον δὲν μπορεῖς χωρὶς λεπτὰ νὰ πάρῃς...
πληρώνεις; γίνεσαι δεκτός...
δὲν συῦ βαστᾷς καθὲς ἐκτός,
καὶ μένεις φιλελεύθερος γιὰ πάντα κασιδιάρης.

—

Παντοῦ χρειάζεσαι πικρὰ,
κ' ἔν ὅπως λέγουν, φουκαρᾶ,
στερᾶσαι καὶ δραχμῆς,
ἐκτὸς τῆς Λέσχης μένεις βλὰξ
καὶ σὲ βαρεῖ μὲ πύξ κκὶ λάξ
τὸ κόμμα τῆς πυγμῆς.

—

Ἐλέπεις, καϋμένε Φασουλῆ, κ' ἡ φιλελευθερία
πῶς δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ μπρὸς μὲ τὴν ἀπενταρία.
Ἀεὶ μὲν μάλιστα δὲ νὰ δεήθῃ χρημάτων
ἂν σωτηρίαν θέλοτε καὶ κόμματα θαυμάτων.
Ἄνευ λεπτῶν οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι τῶν δεόντων,
κ' ἀνορθωτῶν προγράμματα πηγαίνουν εἰς τὸν βρόντον.

—

Λέσχη τῶν Φιλελευθέρων, .
πρὸς αὐτὴν στεφάνους φέρων
τρέξε βλάμη στίχου-Κροῖσε.

—

Νέου Μάη πανηγύρι,
ἀλλὰ δίχως τὸν ἀργύρη
φιλελεύθερος δὲν εἶσαι.

—

Φ.— Φιλελεύθεροι μεγάλοι, δῶστε καὶ σ' ἐμὲ τιμή,
δεῖξέ τε μου καλοσύνη,
κάνετ' ἐλεημοσύνη,
καὶ βαπτίσετέ με μέλος, ἀλλὰ δίχως πληρωμή.

—

Πάρετε μαζὶ κι' ἐμένα νὰ μὲ βγάλετε φωστῆρα,
νὰ μ' ἀλλάξετε κι' ἐκεῖνον τὸν στυφνό μου χαρακτῆρα,
νὰ μὴν εἶμαι πὰ ἐρέμνος, μήτε δύσπιστος Θωμᾶς,
νὰ πιστεύω κι' ἀνορθώσεις, νὰ πιστεύω καὶ πυγμάς.

—

Ὅλ' οἱ παραλῆδες πᾶν ζυγὰ ζυγά,
ὅμως ὁ καπόλος πάει μονυγός,
καὶ κυττῶντας Λέσχαις πρυγούδεϊ σιγά:
ζίλοι μέσα, κι' ἔξω μόνον ὁ φτωχός.

Π.— Μάτέ μου χρυσομέλλη,
ἤλθες καὶ τάχιστα, φάλλει
τῆς Διπλῆς Βουλῆς τὰ κάλλη
μέσα 'στὰ κλαδιά.

—

Διατάξεις κοσμοκλίνειες,
ἀνορθώσεις ὑγιακίζειες,
καὶ συνδῶντας ξεφωνίζειες:
γειά σας, βρὲ παιδιά.

—

Χειραγῶς συμπατριώτας
πρὸς ἀνόρθωσιν προθύμους,
χειραγῶς καὶ Μιστριώτας
κατ' αὐτὸς δικθεσίμους
δίχως νὰ προφέρῃς λέξι.

—

Νέους τραγουδεῖς καιρούς,
σπέρνεις πόθους ἱεροὺς,
βλέπεις κοριτσῶν χορούς,
στεφανόνεις μαλλιαροὺς...
ὤχ! ὁλμάν, παιδιὰ, καὶ ἂς ζέξῃ.

Εἰς τὸ Ζάππειον ἐκεῖ ὄρχησις Ἑλληνική.

—

Φ.—Μπᾶτε, κορίτσια, 'στὸ χορὸ ν' ἀκοῦσετε τραγούδια,
νὰ ψάλετε καὶ τῆς Διπλῆς ἐκεῖνα τἀγγελούδια.
ποῦ τὸ καθένα πρόθυμον ἐψήφισε ν' ἀλλάξῃ
τὸ πρῶτο τὸ μπαξίσι.

—

Σύρτε χοροὺς Ἑλληνικοὺς μ' Ἑλληνικὸν ἀέρα,
κι' ἂς συνδεύῃ πίπιζα καὶ τοῦ Πανὸς φλογέρα.
Μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουρᾶς καὶ πράσινα τὰ φύλλα,
κι' ἂς πάρ' τὸ παλιόκαμπελο κι' ἂς γίνουν ὅλα νιᾶτα.

Κι' ἐγὼ μὲ τὴν Πρωτομαγιὰ θὰ γλυκοτραγουδήσω
καὶ ῥόδα θὰ μαδήσω.
Κι' ἐγὼ μαζί σας τὸν χορὸ θὰ σύρω τὸν θαυμάσιο
γι' αὐτούς, ποῦ θέλουνε λουρὲ νὰ πέρνουνε διπλάσιο.

—

Ὠχ! κορίτσια, κι' ὀχνεῖτε;
σύρτε Καλαματιανούς,
σύρτε καὶ Καρσιλαμάδες.

—

Καὶ σὲ στόματα σωτῆρων,
ποῦ μᾶς δείχνουν γῆν ὑπίων,
διπλοῦ πέρτουν λυσομμέδες.

—

Νέος Μάτε ραδινός,
νέος Μάνες, νέος Μᾶς...
δὸς του Καλαματιανός,
δὸς του καὶ Καρσιλαμᾶς.

—

Ὠχ! κορίτσια... τραλαλά,
κι' ἂς πηδήσωμε 'ψηλὰ
γι' αὐτούς, ποὺχουνε ψηλὰ
καὶ μεγάλαις μᾶς σκαρούσι ἀνορθώσεως δουλειαῖς,
κι' ἀνορθώνουν πρῶτα πρῶτα τῆς πεσμένης των κοιλιαῖς.

—

Π.—Κι' ἐγὼ τὸν Σουφρακάπικο, κορίτσια, θὰ χορέψω,
καὶ 'στὸ χορὸ θὰ ῥίψω.
Πήδα, πατρίδα, νὰ χαρῇς...
γειά σου, Γλουσοῦφ Ἀραπῆ...
μὴ τὸν Ἀνόρθωσι θαρρῇς
γιὰ μπάγμπ" Ἀλέξη χάπα.

—

Χορεύετε, κι' ἂ βουλευτοὶ μὲ τὴν διπλῆ τὴν ἔνοια των
θὰ δίωξουν τὰ κακά μας...
πρῶτα βλογοῦν τὰ γένεια των
κι' ἔπειτα τὰ δικά μας.

—

Πεῖτε εἶδε πράσινο δεντρί
ποτὲς εἶδε τὸν Ἀλεξαντρῆ,
τὸν νέο φωτοδότη,
νὰ βάζῃ μέλισσες κεντρὶ
'στὸν γέρο Μιστριώτη;

—

Μεγάλος σήμερα χορός,
κι' ὁ Κρὼς ὁ Κυβερνήτης
χορεύει τώρα λιγερὸς
πυρρίχιον τῆς Κρήτης.

Μὲ πυρριχίου μέλος χορεύει Βενιζέλος.

—

Λαὲ μου ψηφοδότη,
ξέρεις ποιὸς εἶμ' ἐγώ;
πάω καὶ Μιστριώτη,
πάω καὶ Στρατηγό.

—

Σκάνω τὴν πυγμή μου, σηκώνω τὴν γροθιά,
κι' ἔτσι στομώνω γλώσσαις, στομώνω καὶ σπαθιά.
Ἐγὼ φιλελεύθερων πυγμάχος ἐξοχότης,
δρῦς, πλάτανος, ὀρυγὲς
ἐγὼ καὶ Μιστριώτης,
ἐγὼ καὶ Στρατηγός.

—

Ἐγὼ νόμων Λίκιος καὶ Ῥαδάμανθυς καὶ Μίνως...
νὰ καὶ τοῦτος, νὰ κι' ἐκεῖνος.
Φρίκη, σπανικός, τρομάρα... παῦσις, διαθεσιμότης...
μοναχὰ γιὰ τοὺς πιστούς μου τῆς Διπλῆς ἰσοβιότης.

—

Ὅλα τὰ παλιὰ 'στὸ ῥάφι...
γύρω μου μιχανορράφοι
ψιθυρίζουν ψὶ ψὶ ψί,
καὶ πολλὰ κουσκουσουρεύουν.
μὰ τοὺς κάνω νὰ χορεύουν
μ' ἕνα τόδι 'στὸ ταψί.

—

καὶ καμπόσαις πυλίσεις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τὴν κυρὰ 'στὸ Ζάππειον θὰ τρέξῃ κόσμος πάλι...
νέων χορῶν Ἑλληνικῶν πανήγυρις μεγάλη,
κι' ἐπίβλεψις τῆς ἑορτῆς κι' ὅλης τῆς φασαρίας
ἀπὸ γνωστὰς θὰ γίνεται τῶν Ἀθηνῶν κυρίας.

—

Φύλλου τῆς Ἀτλαντίδος ὄντως μοναδικόν,
ἐφημέλλιον καθ' ὅλα τῶν Εὐρωπικῶν,
μὲ θαυμαστὰς εἰκόνας καὶ μὲ πλουσίαν ὕλην
τερψίθυμον, σπουδαίαν, καὶ γλαφυρῶς ποικίλην.

—

Ὁ «Ῥωμιός, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο 'πῆγε παραπάνω, αὔξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήλια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα 'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθεναώνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἑνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περιαβεύῃ γλῶσσα.

Μάη τοῦ μηνὸς ἑφτά,
πανηγύρια ζηλευτά.

Ἑκατὸν ἑβδομήντα καὶ χίλια,
πικροῦνιες, μοσχιές, χιαμηλιά.

Χορεύοντας χοροὶ ντόπιοι καὶ λιγεροί.

—

Π.—Ἐπῆγες 'στ' Ἀνθεστήρια;
Φ.— Ἤπγα, κρκσοπατέρα.
Π.—Καὶ δὲν μετ' ὀλίγ βρὲ Φεσουλῆ, σὰν τεῖδες ἐκεῖ πέρα;

—

Φ.—Εἶδα χορούς Ἑλληνικούς, γκίβαρε ξεπεταλῶτε,
ποῦ δὲν τοὺς εἶδα κ' ἄλλοτε.
Π.— Εἶδες τὸν Μωραΐτικο;
Φ.— Εἶδα τὸν Μεγαρίτικο.
Π.— Εἶδες τὸν Ῥωμαλῳώτικο;
Φ.— Εἶδα καὶ τὸν Νησιώτικο.

—

Π.—Ἀμμ' εἶδες, βρέ, καὶ τὸν συρτό;
Φ.— Τὸν εἶδα. Περικλέτο.
Τώρα χορούς Ἑλληνικοὺς καθένας χορευέτω.

—

Τί νέος κόσμος φωτεινός,
ποῦ χάσκων ἀγέλαιος...
ἀμὲ κ' ὁ Καλαμιτιανὸς
ἐκεῖνος τί σοῦ λέει.

—

Χορὶς ἐδῶ, χορὶς ἐκεῖ,
σκιρτοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
δρᾶσις παντοῦ χορευτική,
χρυσῆ πλάτις ὅλη.

—

Ὁ κόσμος ἀρματίζεται,
ὁ κόσμος γκιλεκίζεται,
ὁ κόσμος συγκινεῖται
κι' ἀπὸ παλμοὺς δονεῖται.

Πνεῦμα χορῶν Ἑλληνικῶν 'στὴν πλάσιν ἐπιπνέει,
κι' οἱ Φράγκοι κατεπλήσσονται καὶ μένουν κεχηνότες.
Πάει τὸ βάλε καὶ τὸ μποστόν, μὰ πάει κ' ἡ μαζοῦρκα,
κι' ἡ Δύσις ἔχει σήμερα πολὺ μεγάλη φοῦρκα.

—

Ἀντίο, Φραγκικοὶ χοροί...
ἄλλαξεν πλέον οἱ καιροί,
δὲν εἶμαστε σὰν πρῶτα.

—

Ἐγχώριος παντοῦ χορός,
κι' ἴσως ἡ Δύσις σοβαρῶς
μᾶς στείλῃ καμμιὰ νότα.

—

Πάνε, κουμέλα Περικλῆ, καβρίλιας καὶ λικνιστέδες,
τώρα χορούς Ἑλληνικοὺς διψοῦν Ἕλλήνων παῖδες.
Τώρα μὲ τὰ λικλούμενα τακτὸκ μικρὰ ξεκουφαίνοντας,
τώρα λεβέντικες στέκουν,
νεράϊδες ποῦ δὲν φαίνονται
χρυσᾶ στεφάνια πλέκουν.

—

Σήμερα δὲν ζαλίζονται
καὶ μήτε στροβιλίζονται
μὲ Φρυγικοὺς στροβίλους.

—

Τώρα τοὺς βλέπεις λιγερούς,
καὶ δὲν δονεῖσθε χορτὸς
ἀπὸ τοὺς ἀλαφρούλους.

Τώρα χορεύουν τὸν συρτὸ καὶ τὸν Καστελιᾶμα,
καὶ τοῦτα, Περικλέτο μου, μεγάλως τοὺς τιμᾷ.
Τώρα χορεύουνε χορὸ λεβεντικὸ κι' ἀντάμικο,
ξέρουν τὸν Σκαιπαθιώτικο, μὰ ξέρουν καὶ τὸν Τζάμικο.

—

Ἀνθεστήρια δικά μας.. τί πανήγυρις μεγάλη
μὲ κουλὲρ λοκὰλ' δικό μας, ὅπως λέγουνε κι' οἱ Γάλλοι.
Ἀνθεστήρια μεγάλα,
Περικλέτο μου κεφάλα,
τοὺτ' ἀρέ' δικά μας, ντύπα..
βάλετε φωτιὰ' στὰ τάμπα.

—

Ἀνθεστήρια τρελλά,
Περικλῆ κρεμαντάλα,
ποῦ διδάσκονται πολλὰ
σωφρονοῦντες νουνεχεῖς
τὲς τρεχούσης ἐποχῆς.

—

Ἀνθεστήρια μ' ἐλπίδες,
Περικλῆ φαρμακομύτη,
ὅτι δὲν θὰ πᾷ' στὴν Κρήτη
τὲς Τουρκίας οἱ Καδῆδες.

—

Ἀνθεστηρίων τελετή,
ἔρσε' στὰ γένεια τοῦ Κατῆ,
ἔρσε, ζυλένιε θλιμμένε,
καὶ' στοῦ Σαχουλιολάμη.

—

Σήκω καὶ κτύπα δυνατὰ τὸ ντούμπι τὸ ναταβλί,
ν'ἀφυπνισθοῦν ἐλεύθεροι, ν'ἀφυπνισθοῦν καὶ δοῦλοι.
Μέσα 'στὶς 3 ἀνορθώσεις τὰ σπέρματα τὰ γόνιμα
κυτταζω ν'ἀνορθώνεται καὶ τοῦ χεριοῦ τὸ φρόνιμα.
Μέσα 'στὶς ἀνορθώσεως τοὺς χρόνους τοὺς γονίμους
ἀνορθωμένους γιὰ χορὸ κυττῶ καὶ τοὺς φρονίμους.

—

Χορεύετε, χορεύετε,
κι' ἂς πάγῃ κ' κουρεύεται
καθένας βερεμιάρης.

—

Κι' ἂς βασιλεύῃ πανταχοῦ
τοῦ Βασιλείου τοῦ πτωχοῦ
ἡ λεβεντιὰ κι' ἡ χάρις.

—

Στὸ Ζάπειον παρθένες
βλέπω χειροπιασμένες
ἀρχαϊκὰ ντυμένες.

—

Ρόδα τὰ μάγουλά των,
ἄσπρα τὰ πέδιλά των,
κι' ὅλο τὲς χειρωτῶ
καὶ τὲς χειρωτοῦ.

—

Γειὰ σας κλὰκ κερίτσια...
χαρὰ' στὰ παιγνίδια σας...
κι' ἐγὼ γιὰ τὸ χατῆρι σας
θὰ 'γῶ' στὰ τριαρίτσια.

—

"Ανθια γιὰ σὲς φανάζω,
ἄνθια γιὰ σὰς τινάζω,
ἄνθια μοσχαρὰ μπουμπούλια,
ἀμπέντρου μου κοκκινάκια.

—

Μὰ καὶ σύ, βρὲ πατριώτη,
κοπελούδας γειτονεύει,

ὅπου σέρνουν τὸν χορὸ
σὰν τὸ κρῦο τὸ νερό.

—

Πᾶν τὰ ξένα, βρὲ κοντάγια,
πᾶνε τὰ φουστ-μπιόλ, τὰ τσάγια,
πᾶνε καὶ τὰ περὲ μινιτά.

—

Τώρα γάρις' Ἀνθεστηρίων
μὲ ρυθμοὺς χορῶν πατρίων
καὶ μὲ τύρα λεβεντιά.

—

Χόρεψε χοροὺς μεγάλους,
Περικλέτο, καὶ τοὺς μπάλους
ξέγνα τοὺς ἀλλοδαπούς.

—

Πᾶνε πίθηκοι καὶ νάνοι,
καὶ κανεὶς σὰν πρὶν δὲν πιάνει
τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς.

—

Ἀνθεστόρια χρυσᾶ,
ὅπου διέγνουνε, χρυσό μου,
νέα κάλλη περισσὰ
τῆς φυλῆς τῆς καλλιτέρου.

—

Ἄλλαξε τὸ ροιζικό μας,
σέρνομε χορὸ' διαό μας
τοὺτ' ἀρέ κι' ἀπσολυμόν.

—

Ἤδη ντύπια κι' ὄχι ξένα...
σύρτε' στὸ χορὸ κι' ἐμένα...
ὄχ! ἐμὰν κι' ἀμὰν ἀμάν.

—

Γελοῦντες μᾶς κυττοῦν
προπάτορες πολλοί,
τώρα μας χαιρετοῦν
κλέφτικες κι' ἁρματωλοί.

—

Τὰ χέρια των' βλογοῦν
κάθε χαρὰ πατοῦσα,
καὶ γύρω μας σφιγγοῦν
ἡ λεβεντιὰς τοῦ Τούσκ.

—

Τώρα κι' ἡ Πατρὶς γυρίζει πρὸς τὰ πρῶτα μεγαλεῖα,
τώρα τοὺς συρτοὺς διδάσκουν τὰ χοροδιδασκαλεῖα.
Τώρα, σκέλεθρα κωρτέ
Βασιλείου ζηλευτοῦ,
θὰ κυττᾷς καὶ φρυτοῦ
νὰ χορεύουν τὸν συρτό.

—

Θὰ λείψουν τόσα λοῦσα, σουπέδες, καὶ μεγάλοι
χρυσοκανθάρων μπάλοι.
Δὲν θἄχωμε γιὰ μπάλους δαπάνες ἀκριβάς,
τώρα τὸ πᾶν ἁπλόντας,
τώρα συρτός, λιτότης,
κρασὶ καὶ πορτοκάλι καὶ σπρτικὸς χαλβᾶς.

—

Π.— Κι' ἐγώ, καϋμένε Φασουλῆ,
ποτὲ χορὸν πολυτελῆ
δὲν θὰ σᾶς κάνω τοῦ λοιποῦ.

—

Λοῦσα κανεὶς δὲν θὰ τιμᾷ,
καὶ μοῦ γιὰ Κερουλαμᾶ
θὰ σὲ φωνάζω πιὸ καὶ πιό.

—

Ἐμπρός λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, κι' ἂς χορευθῇ κι' ὁ Χιώτικος,
πούναι χορὸς ἀλλοιώτικος.

Ἂς χορέψωμε, κυρίτσια, τῶν ματιῶν μας χάρματα...
ὠχοντὲς καὶ σουμπρουσούμπρου... φέρτεν τὰ συμφέρματα.
Ὢχ! ψυχή μου, τείνει τοῦτο!
ἂς βαρέσῃ τὸ λακοῦτο,
ἂς βαρέσῃ κι' ἡ λαντέρνα,
κι' ἂς ἀνάψῃ κάθε φτέρνα.

—

Κάτω' στὸ γιαλό, κάτω' στὸ περιγιάλι,
κάτω' στὸ γιαλό, ἐοντέ,
ἔγιν' ἕνα πατιντί,
σύγκρουσις μεγάλη.

—

Κάτω' στὸ πέλαγος ἐκεῖ
ἔκαναν γι' ἀσκιλήκι
μιὰ σύγκρουσι συμβολικὴ
ἡ Δόξα μὲ τὴν Νίκη.

Τοῦ χοροῦ γνωστὰ τραγούδια μὲ μαχαίρια λουλουδιά.

—

Φ.— Σ' Ἑλληνικοὺς χοροὺς πηδῶ
μὲ φτερωμένη πεῖρα,
καὶ τραγουδάκια τραγουδῶ
τὰ μάλιστα δημώδη.

—

Μὲς' στὶς Παιδειὰς τὸν μπαλὲ χορεπηδοῦν ἡ Μοῦσαις
μαζὶ μὲ τὸν Ἀλεξανδρῆ σκαντοποδαρούσαις,
καὶ τὸν περίσσια χάρι των κανένας δὲν τὸν φθάνει...
τὲς Ἀθηνᾶς τὸ ρέρεμα τὲς κύριες τὸ φουστάνι.
πέντε ρωμαΐδες, Ρίνα μου,
νὰ ζῇς, Ἀλεξανδρίνα μου,
πέντε ραψτάδες τέραρτων καὶ πέντε μαθητούδια,
κι' ὁ Μιστριώτης, κρῖτε μου,
νὰ ζῇς, Ἀλεξανδρῖτε μου,
κι' ὁ Μιστριώτης ἔλυβε γιὰ μικλίκρους λουλούδια.

—

Τὸ μοκλό μας οὐρὸ
μὲ χορὸ καινούργιο
σήμερ' ἀ; γενῇ...
καῦρο γειτνί.

σήλτε π' ἀναθεμά σε.
τὰ πόδια μὴ λιπᾶσαι.

—

Χαίδεύω τὸν ἀρίδα μου
καὶ ψάλλω τὴν Πατρίδα μου,
ποῦναι τοῦ κόσμου θἤλιμμα...
ὠχ! τὸ νερακοζαρίλημμα...

—

Σφετοὺς χορεύουν κι' Τ'πουργοί
χωρὶς καμμιὰ φενάκη,
χορεύουνε κι' οἱ γεωργοί
μαζὶ μὲ τὸν Μπενάκη,
κι' ὅλοι τοῦ Ἐν' Μακώλαρε,
'πᾶρε βορρᾶς κι' ἀμόλαρε.

—

Π.— Ἔχετε γειὰ 'ψηλὰ βουνὰ καὶ σεῖς, 'ψηλαῖς ραχούλαις,
ἔχετε γειὰ καὶ σεῖς Ρωμηῶν ἀθάνατοις ρεμούλαις.
Κυττάζω τὴν Πατρίδα μου χορευτικὴν Μαινάδα,
ποῦ τέτοιοι σὰν καὶ σήμερα ποτὲ δὲν τὴν ξανάδα,
καὶ πέρ' ἀπὸ τ'ν' Ὄλυμπο κι' ἀπὸ τὴν Ψηλορείτη
νέους χοροὺς Ἑλληνικοὺς φωνὴ διακηρύττει.

—

Φωναῖς γειμάταις μέταλλα
Ρωμηῶν ἐξάπτουν αἴστρον
μ' ἄνθη καὶ ρυθμοπέτηλα
παρθενικῶν κικίστρων.

—

Τὸ λὲν οἱ κοῦκοι 'στὰ βουνὰ κι' ἡ πέρδικες 'στὰ πλάγια
πῶς τῆς Διπλῆς ὁ Κρητικὸς τῆς ἔχει κάνει μάγια.
ὅμως κι' ὁ πετροκότσυφας σιγὰ σιγὰ τὸ λέει
πῶς 'στὴ Βουλὴ τὴν τακτικὴ δὲν θἄκουν ἀγελαῖοι.

Ὁ Κρὴς χορεύει τὸν Κρητικὸ μὲ τὸν πιστό του γραμματικό.

—

Β.— Ἔλα, Μαρκαντωνάκη μου, κι' ἐμεῖς οἱ δυὸ μας πάλι
νὰ σύρωμε τὸν Κρητικὸ τὸν ὅλο Πεντοζάλη.
Χίλια κακὼς σὰς βρήκαμε, χίλια καὶ δυὸ χιλιάδες,
κι' οἱ κάμποι μὲ τὰ λούλουδα καὶ μὲ τοῦ πρασινάδες

τῶν σαλιγκάδων τῶν πολιῶν δὲν χαιρετοῦν κοπάδια.
πολλὰ τὰ τόσα πρόβατα καὶ τὰ παχιὰ κουράδια.

—

Μ.— Πούρι, πούρι, πούσι, πούρι,
ἔχουν κρύτερο καὶ μούρη.

—

Β.—Καὶ τώρα κακορριζίτικοι καὶ ζαρωμένοι λέτε
ἔντα'ναι τοῦτο τὸ κακό, καὶ κάθοντας καὶ κλαῖνε,
καὶ μ'ἀποχῆς πρωτόκολλα σὲ σπάνιες ἀδειὲς κλείστηκαν
καὶ μὲ τὸν Πεντεζάλη μὲς λὲς καὶ πεντεζαλίστηκαν.
Σ'ἕνα παπεῦσι χώθηκαν τὰ δυό τους τὰ ποδάρια,
κι'ἤλθαν σ'ἐμᾶς τὰ πρόβατα, τὰ γίδια, τὰ κριάρια.

—

Μ.— Πούρι, πούρι, πούρι, πούρι,
ὅλοι τοὔκοψαν κουμπούρι.

—

Β.—Κύττα κοπάδι, Κλείαρχε, ποῦ στέκει 'μπρός μου σοῦζα.
μάχει καὶ δίψα τῆς Ἀρχῆς, ὁποῦ τὴν λέν μουρλοῦζα,
καὶ σὲ καμπόσους φίλους μας μυρίζει παλικαρίδα.
ἐγ'ὅμως γιὰ παρηγοριὰ τοὺς δίνω καραμίδα.

—

Μ.— Πούρι, πούρι, πούρι, πούρι,
πῶς μᾶς ἤλθαν κελεπούρι.

Κι'ὁ Κόντες μὲ τὸν Ρ'άλλη μὲς'στὸ χορὸ προβάλλει.

—

Ρ.—Φεύγει μὲ πίκρες καὶ χολὲς φαρμακωμένος χρόνος,
κι'ἀναστενάζω θγαλὸ'αχνὸς καὶ μέσα βρέχει πόνος.

—

Ἀκόμη σὲ λιμπίζομαι
μὲ πόνο καὶ μὲ γλύκα.
σὲ βλέπω κι'ἀπελπίζομαι,
ποῦ 'πῆρες τὸν Κρητίκα.

—

Κύτταξε τὴν ρεπούμπλικα καὶ τὰ χρυσᾶ μαλλιά μου,
δὲν μοῦ 'μιλᾷς, μιλίτσα μου, δὲν μοῦ 'μιλᾷς, μηλιά μου.
Κι'ὁ Μᾶτσος τί τραβᾷει
γιὰ σένα... βάι βάι.

—

Κόντ.—Κάνουν τ'ἀνθίσουν τὰ κλαριὰ κι'ὁ πάγος δὲν τὰ πάγει,
κάνω κι'ἐγὼ νὰ σ'ἀρνηθῶ παντοτεινά, κυρίνη,
ἀλλὰ μοῦ λὲν οἱ φίλοι μου, πολλοὶ πολλοὶ σαυλέτοι:
ἔλα καὶ πάλι στὴν Ἀρχή, στὸ δύστυχο Ντοβλέτι.

Ἀρχοντοπούλ'ἀγάπησα, μιὰ ζηλεμένη κόρη,
μὰ τὴν ἀγάπησα πολύ,
κι'ὅμοιο γλυκύλαλο πουλί,
κι'ἄφογος μὲ κοστούρι.

—

Μιὰ'μέρα, ποῦ 'πιγαίνασε κι'οἱ δρόμοι μας χέρι χέρι,
Γεμοργάκη, μοῦπε, νὰ σοῦ'πῶ,
Κόντε μου, τιὰ δὲν σ'ἀγαπῶ,
θὰ πάρω τὸν Λευτέρη.

—

Τὴν ἅρπαξα, τῆς ἔδωσα σκαστὸ φιλὶ στὸ στόμα.
μ'ἀρίνει μόνο κι'ὄρφανό,
ἐγ'ὅμως δὲν τὰ λησμονῶ
τὰ κάλλη της ἀκόμα.

Κι'ἄλλα τραγούδια τοῦ καιροῦ γιὰ τοὺς λεβέντας τοῦ χοροῦ.

—

Ὁ γέρο Δῆμος'πέθανε τῆς λεβεντιᾶς, τῆς πρώτης...
τὸν ἅρμεν ἕνας ἅγιος καὶ πούρος Κρανιδιώτης.
Ὁ γέρο Δῆμος'πέθανε ποῦ χάλασι Ντοβλέτια,
κι'ἔτρωγε κι'ἔπινε καλὰ'στὰ πέντε Βιλαέτια.

—

Ὁ Ρέπουλης τὸν ἔστειλε'στὸ ὁξάολο πεσκέσι
κι'ὅσοι τὸν Δῆμο γνώριζαν τοῦ λένε: θὲς τὸ σχωρέσει.
Κι'ἐφώναξεν βλαχόκαλτσαις: 'στὸν Κρανιδιώτη φίλα...
ὁ γέρο Δῆμος ψόφησε κι'ἔτίναξε τὰ κιλά.

—

Ὁ γερο Δῆμος'πέθανε μὲς'στὶς Διπλῆς τὸ βῆμα
κι'ἂν ξαφνοτρώσῃ πλάτανος'στὸ μαῦρο του τὸ μνῆμα,
νἄρχωνται Βλαχοδήμαρχοι, ποῦ θὰ κακοπερνᾶνε,
νὰ κάθωνται'στὴ ρίζα του, τὸν Δῆμο νὰ σχωρνᾶνε,
καὶ τόνε'στ'ἄλλο χέρι του καθένας νὰ κτυπᾷ...
ὁ γέρο Δῆμος'πέθανε, ὁ γερο Δῆμος πάει.

—

Πῶς τὸ τρίδουν τὸ πιπέρι
τῆς Διπλῆς οἱ καλογέροι
μὲ τὸν Κρητικὸ Λευτέρη.

—

Μιὰ τὸ τρίδουν μὲ τὰ μύτα,
ὁσὲ γειὰ σου, Κυβερνήτη.
Μιὰ τὸ τρίδουν μὲ τὸ χέρι,
ὁρὲ γειὰ σου, κὺρ Λευτέρη.
μὲ τὸ πόδι, μὲ τὴ ράχη,
γειὰ σας τῆς Διπλῆς πυγμάχοι.

—

Τούμπα τουμπα τὸ λεγένι,
τοὺρ''Ανόρθωσις θὰ γένῃ,
κι'ὅλοι σκυζουνιγαὶ γαὶ,
δῶστε τοῦ χοροῦ κι'ἐμπρός.

Καὶ καμπόσους σουλτάνους μ'ἄλλους λόγους ἀγγαλιάσε.

—

Τοῦ Λουμπὲ κι'Ἀβδελοπούλου ξακουσμένα παγωτά,
ποῦ πολὺ ἀπανύσις'ἐρίσκεις'στὴν'Αθήνα σὰν κι'αὐτά.
Τὴν δροσιὰ των καὶ τὴν γλύκα πάλι σας τὴν ἀγαλαίω...
μοδστειλαν καὶ'στὴ γιορτή μου γιὰ τὸν χρόνο τὸν καλό.

—

Τῶν ἀδελφῶν τῶν Μενδρινοῦ ραφτῶν ἐν τοῖς πρώτοις,
κι'ἂν εἶσαι τῆς κομψότητος ἀληθεια θιασώτης,
σὲ τοῦτο πᾶσαν ἐπογὴν τοὺς μετρατοὺς ἀνδύου,
εἴκοσιν αὖξων ἀριθμὸς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

'Ο «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπέρα, αὔξων πενηντακτώ,
συνορεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔκτον κι'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Ἡρβενιόνων.	Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι'ἑνακόσα, θλο γιὰ τὴν'Ανόρθωσι θὰ περνοδίν'ἡ γλῶσσα.
Μάη τέσσερις καὶ δέκα, βραζ'ἡ πλασις ἡ ζευζέκα.	Χίλια κι'ἑκατὸ κι'ἑβδομηντάνα, κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ ρόδα πατημένα.

Στὸ Ζάππειον δεινὸς πόλεμος ραδινός.

—

Φ.—Σήμερον ἀνθολατρείαν τὸ Ρωμαίικο νοιαζ..
εἶδες πόλεμον ἀνθέων εἰς τὸ Ζάππειον καὶ σύ;
Ἤσπευσες νὰ'δῇς, καλέ μου,
ἔαρηζιν ἀνθοπολέμου;

—

Εἰς τὸ Ζάππειον ἐπῆγες
μὲ λουλούδια στολισμένος,
ἢ καὶ πάλι ξαπλωμένος
ἐχαφτες μονάχος μύγας;

—

Δὲν'πῆγες εἰς τὸ Ζάππειον, ποὺχεν πολέμου σφρίγος
οἱ Βασιλεῖς, οἱ πρύχοντες, καὶ κόσμος οὐκ ὀλίγος;
Π.—Πῆγα κι'ἐγὼ'στὰ Ζάππεια καὶ'στῆς Δενδροστοιχίαις
κι'ἐξέχασα βρὲ Φασουλῆ, τῆς τόσαις δυστυχίαις.
Φ.—Μὲ σαένεις σοῦπα κι'ἄλλοτε τῶς τέτοτα δὲν βγκίνει...
Π.—Καὶ ποιὸς σὲ τέτοιο πόλεμο προθύμως δὲν πηγαίνει;

—

Ἀνθη'στὸ χέρι σὰν κρατῇς
γιὰ ξίφος, γιὰ τυφέκι,
πάντα γνῴζεις νικητὴς
'στὸ σπῆτι σου, ζευζέκη.

—

Ὅταν ἄνθη σοῦ πετοῦν,
ἔτσι ἄνθη τοὺς πετᾷς,
νικητὴ σὲ χειρετοῦν,
νικηφόρους χαιρετᾷς.

—

Ἀνθοπόλεμος μεγάλος
ὅλος ἀνθησις καὶ κάλλος,
πρὸ ξυστὸν τὸ καθὲν εἶδος
καὶ τὰς ῥόσεις τὰς νωθρὰς
κι'αἱματόνεται μὲ χρῶμα
παπαρούνας ἐρυθρὰς.

—

Ποῖος πόλεμος ἀνθέων
'στὴν φυλὴν τῶν ἡμιθέων.
Πόσον κόσμον ἐξεγείρει
λουλουδάτο πανηγῦρι.

—

Φ.—Κι'ἐμένα μ'ἔσκασαι ποῦ λὲς τῶν Τούρκων οἱ Καθθὲς
κι'ἀγκάθια μ'ἀγκαλιάνανε καὶ σουβλερὰς τσουκνίδες.
Ἐκύτταζα περίκυπρος τὸ ῥόδο καὶ τὸ κρῖνο,
μὰ καὶ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ρ'άγα μας ἐκεῖνο
'στὸν κύριον Μαλαγκρβῆ, Δήμαρχον Ἡρακλείου,
βεβαίως συνετάραξε τὴν γῆν τοῦ Βασιλείου.

—

Μ'ἔσκασαν ἀλλεπάλληλα καὶ πάλιν γεγονότα
καὶ μοῦλεγαν πῶς ἔγινε συμβούλιον'στὴν Πόλη,
καὶ μοῦλεγαν πῶς ἡ Τουρκιὰ μπορεῖ κομμία νύτα
γι'αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα σ'ἐμᾶς νὰ ξανασταλῇ.

—

Τηλεγράφημα. Καθθὲς, μοῦ γκιόνουν τὸ μυαλό,
καὶ μὲ κάνουν σὰν τρελλό.
Τηλεγράφημα. Καθθὲς, κυδεμόνες μας, προστάτες,
εἰς αὐτὰ καὶ τώρα πάλιν
τὸ μυαλό μου περισπᾶται,
καὶ ξεχνῶ τὴν ἀνθοπάλεμο.

—

Κι'ἂν εἰς ἄνθη μένα πλέξῃ

κι' ἡ παραίτησις ἐκείνη
τοῦ Στεφάνου τί σοῦ λέει;

—

Ὑγείας λόγοι βεβκιοῦν κομπάσει μὲ τὸν νοῦ των
πῶς τώρα πρὸς παραίτησιν ἀνάγκασαν καὶ ταῦτον.
Ἄλλοι τὸ τηλεγράφημα μὰς βεβαιοῦν, κωδῶν.
αὐτῆς τῆς παραιτήσεως πῶς εἶν' αἰτία μόνη,
κι' ἄλλοι πῶς μὲ τὸ κτύπημα πυγμῆς ὑπερηφάνου
ἐφυλλορρόησε κι' αὐτὸς ὁ Νιόνιος ὁ Στεφάνου.

—

Στὰ νέα τ' Ἀνθεστήρια,
ποῦ διώχνουν κάθε πλῆξιν.
γιὰ τοῦτα τα μυστήρια
παρὸς θὰ μᾶς δώσῃ νῦξιν;

—

Στὴν ἄνθησιν τῆς φύσεως
ποῖος θ' ἀνερευνήσῃ
καὶ τὰ τῆς παραιτήσεως
ἐκείνης τοῦ Διονύση;

—

Τώρα, ποῦ πλέει χαρωπὴ καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
ἐντὸς ἀνθυθαλάσσης.
τώρα, ποῦ καὶ 'στὰ Ζάππεια κι' ἐκεῖ 'στὰ Παριλίσσια
τελοῦνται κι' ἀνθοπάλεμοι καὶ νέα Διονύσια.
ποῖος τὸν Διονύσιον ρωτᾷ τῶν Ἀνακτόρων
πῶς παραιτήθη σὲ καιρὸν ἀκμῆς στεφανηφόρων;

—

Τηλεγράφημα, Καθῆδες, ὁ Στεφάνου, κι' ἄλλα τέτοια
μαῦρεραν πολλὰ σεκλέτια,
κι' ἔτρεξα κι' ἔγω ὁρενήρη:
πρὸς ἀνθέων πανηγύρεις,
κι' εἶπα τἄκτι μου νὰ βγάλω
μ' ἀνθοπόλεμο μεγάλο.

—

Ἀνθοπολέμου δυνκτοῦ
τὸ μένος ὑμνῳδῶ...
τί Βασίλεις, τί φιρτυτοῦ,
τὶ κόσμος εἶν' ἐδῶ.

—

Εἰς τῆς ἐξέδρας ἀγωνιὰ καὶ πίζα κάθε Δόγη.
κι' ἔξω τοῦ κιγκλιδώματος χάσκει τὸ σκυλολόγι.
Ἀμάξια πανε κι' ἔρχοντκι μὲ ῥόδα στολισμένα..
σπεῦσε καὶ σὺ μ' ἐμένα,
κασίγνητός μου κόρα,
ποὺ δὲν κρατεῖς δεκάρα,
ν' ἀνθοστολίσῃς κάρρα.

—

Εἰς ἄνθησιν ἐλπίζω.
ῥοδόφυλλα σκορπίζω,
ῥοδόφυλλα ζητῶ,
ῥοδόφυλλα πετῶ.

—

Θέλω σὰν τὸν Καλλιγούλκ τοῦτη τὴν μεγάλ' ἡμέρα
τὸ Ρωμαΐικο μὲ ῥόδκ νὰ τὸ πνίξω πέρα πέρα.
Ἄνθησις, ζωὴ χυμός,
ἀνθορρόησε πατρικός.

—

Σὲ κκτακλυσμὸν καὶ σάλον
ἐντρυφῶ ῥοδοπεταλων,
μὲ ῥοδοπολέμους παίζω,
ῥοδοπέταλα πεντοῦ,
μίξετε καὶ 'στὸν Ἔντοῦ,
καὶ 'στὸν Τῶφρελ τὸν Ἐγγλεζο.

—

Ὅλος ἐνθουσιασμένος
καὶ ῥοδοπεταλωμένος
σκοῦζω πρὸς ἀνορθωτὰς
καὶ πυγμάχους νικητὰς:
ξεκουράσετε τὸ σῶμα
μὲ ῥοδοπετάλων στρῶμα.

—

Κύττκ καὶ σύ, τρελλέμου,
βρασμὸν ῥοδοπολέμου,
κι' ὃς γίνωμε, κουτέ,
ῥοδοπεταλωτά.

—

Πάντκ ῥόδκ νὰ κρατῇς,
καὶ ῥοδοπεταλωτὴς
νὰ πηγαίνῃς, κακομοῖρη,
μὲς 'στὸ ῥοδοπανηγῦρι.

—

Τὰ ῥόδ' ἂς τραγουδήσωμε,
καὶ μέσκ τὲ πανέρια
ῥοδόφυλλ' ἂς μαδήσωμε
καὶ μὲ τὰ δρόμκς χέρια.

—

Μάδκ, Περικλέτο, μάδκ,
καὶ τὰ ῥόδκ μὴ λυπᾶσαι
μὲς 'στὲς ῥόδκς τὴν κοιλάδκ
καὶ μὲ τοῦτκ μοῦτρκ σπάσε.

—

Καὶ σὲ μούτσουν' ἀλλοφύλων
βροχὴν σκόρπκ ῥοδοφύλλων.
καὶ μὴν παύῃς, Περικλέτο, σὲ ῥοδόφυλλκ πνεῦων...
μέγκς εἶνκι τοῦτ' ἡ πλάσις κι' ἀνεξάντλητος ῥόδων.

—

Εἰς τὸ Δαρνὶ δαρνῶνες,
'στὸ Κάστρο Παρθενῶνες,
'στὸ Ζάππειο ῥοδῶνες,
καὶ πέραν ἐλαιῶνες,
ποῦ τοὺς ὑμνῶν κἰῶνες.

—

Ὅσκν κάποτε μαλλιόνης
μὲ τὸν ξόλινό σου φίλο,
νὰ τὸν ῥοδοπετκλώνῃς
ἄχως τὰ τοῦ δίνῃς ξύλο.

—

Σὲ ῥόδκ νὰ ξκπλώσωμε,
καὶ παίζωντκς σκνεούρκ
νὰ ῥοδοπεταλώσωμε
ἄλογκ καὶ γαϊδούρκ.

—

Ἂς ῥοδοπεταλώσωμε κι' ἐκεῖνο παραχῶμκ
τὸ ξωτικὸ γαϊδοῦρι,
ποῦ λένε, στραβομοῦρη,
πῶς ἄδικου δὲν τὸ σήκωσε τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλῆμκ

—

Μέσκ σὲ δίνην
πετῶ ῥοδίνην,
κι' ἐγὼ ζκλίζομκι
κκὶ στροβιλίζομκι
σὰν ῥίδου φύλλον
ἐντὸς στροβίλων.

Ροδίζ' ἡ νέα πλάσις
μὲ ῥόδων παρελάσεις.

—

Β.— Εἰδ' ἀμάξια, κάρρα, σούστκς,
εἶδκ, Φκσουλῆ, καὶ φούστκς,
καὶ Πριγκηπίσεις κι' Ἀγγούστκς,

Ἄνθη πέφτουνε βρεγμένκ
στὴν ῥοδίνην κκτκγίδκ,
καὶ ξεβάφουν πκρ' ἐλπίδκ
μάγουλκ φτερκσιδωμένκ.

—

Φώδηγ μίγδην 'στὴν ἀντέρκ
χρῶμκ ῥόδων καὶ φτερκσίδι...
πέρκσκν κι' ἀπέξω κάρρκ
φουτωμένκ μὲ γρκσίδι.

—

Μὲ πκπκρούνκς, Φκσουλῆ, καὶ στάχρκ στολισμένο
τὸ κάρρο τὸ χωμάτικο περᾷ χκριτωμένο,
καὶ μὲ τὰ Μκγκλίτικκ κκμπάσκ κοπελούδκ
ἐτρκγουδοῦσκν λιγερὰ δημοτικὰ τρκγούδκ.

—

Κάτω 'στὰ περιβόλκ βκροῦνε τὰ βιολιά,
χορεύει κι' ὁ Λευτέρης, ὁποῦ φορεῖ γκλιά.
Κάτω 'στὰ περιβόλκ λκγοῦτο καὶ βιολί,
μὰ θλίβει 'ένκς Μέτσος, ποὖχει χρυσὸ μκλλί.

—

Κάτω 'στὰ περιβόλκ μκζώνεται κυπάδι,
χορεύει κι' ἕνκς Κύττις μὲ δῶ τουλούμκς λάδι,
κι' ὁ γέρο Μκυρομμάτης πνοᾷ μὲ τὸν Δρκγούμη
καὶ τὴν Κυβέρνησί του τὴν ἔκκνε τουλοῦμι.

—

Κάτω 'στὰ περιβόλκ χκρούμενος γλεντᾷ
κι' ὁ βουλευτὴς ὁ Βάρθης μὲ τὸν Κκρκπεβντᾶ.
Κάτω 'στὰ περιβόλκ χορεύει κι' ἡ Βουλή,
ἐνοίγει κι' ἕνκ ψάρι τὸ στόμκ καὶ μιλεῖ.

—

Κάτω 'στὰ περιβόλκ τῆς τρελλο-Μιχκλοῦς
οἱ ῥρύμκι χορεύουν μκζὶ μὲ τοὺς τρελλούς.
Κάτω 'στὰ περιβόλκ χοροὶ καὶ μυρωδκιές,
ποῦ τῶν Ρωμηῶν λιγόνουν τῆς ἀστκτκις καρδκιές.

—

Κάτω 'στὰ περιβόλκ τρκγούδκ καὶ λυγμοί,
πλέκει κι' ὁ κὺρ' Ἀλέκος στεφάνκ 'στὴν πυγμή.

Κάτω 'στὰ περιβόλκ Σωτῆρες ἀρ-νουεῦῶ
σέρνουν τὸν Πεντοζάλη μκζὶ μὲ τὸν βευεό.

—

Κάτω 'στὰ περιβόλκ φωνάζει κάθε πλί
ὅτι διπλὸ μπκξίσι θὰ πάρουν οἱ Διπλοί.
Κάτω 'στὰ περιβόλκ χορεύουνε στοιχκιά,
πυγκίνει κι' ὁ Κκισοῦσος Πρέσβεις μὲς 'στὴ Βλκχιά.
Κάτω 'στὰ περιβόλκ—Βλκχκ μου καὶ Ρωμάνκ—
τὸν Βλκχικὸ χορεύει μὲ Βλκχικκ μιὰ μάννκ.

—

Κάτω 'στὰ περιβόλκ μὲ νκζὶ λιγερὸ
χορεύουν πκλλικκρίκ Βουλγάρικο χορό,
καὶ τρκγουδοῦν καὶ λένε νὰ πᾶμε συντροφιὰ
'στὶς Βουλγκριὲς τὴν Σόφκ καὶ 'στὴν Ἀγιὰ Σωφιά.

—

Κάτω 'στὰ περιβόλκ μκς βλέπουν μὲ στόμκ χάσκκ
νὰ σέρνουνε χορὸ μ' ἐμᾶς ἡ Σόφκ κι' ἡ Τρκγκάσκκ.
Κάτω 'στὰ περιβόλκ μκς, ποῦ κκτεβάζουν φρέσκο,
Ρωμηοὶ πηδοῦνε μὲ τοὺς Ὠρ, πηδοῦν καὶ μὲ τοὺς Ἔσκο.

—

Κάτω 'στὰ περιβόλκ μκς κκτεβκσμένκις μούρκις
σέρνουν τὸν Κουλουμῶτικο μὲ κρίθινκις κουλούρκις,
καὶ τ' ἀηδονάκι μκ κελκϊδοῦν μὲ λάλκμκ γλυκὸ
πῶς ὅλ' οἱ φκκκσούληδες κάνουν φιλοκυκό.

Ἄρμ' ἀνορθωτικὸν
πολὺ συμβολικόν.

—

Φ.— Τὸ κάρρο τὸ χωμάτικο κυττῶ
καὶ μ' ἔξκφνι πολλὴν χειρκγερτῶ,
καὶ μὲ τῆς πκπκρούνκις του φλογίζομκι,
καὶ πάλι τοὺς Καθῆδες συλλογίζομκι,
κι' ὅλους τοὺς ξκνκγράφω 'στὴν πκτοῦνκ μου,
κι' ὅλκις ἡ πκπκρούνκις, πκπκροῦνκ μου.

—

Καὶ τότε στολισμένο, μέσ κάρρο,
βλέπω τῆς Ἀνορθώσεως τὸ κάρρο.
Διακοσίνες μὲ πανέρκ καὶ κκλκθκ
καὶ μὲ χειρκγερτήμκτκ τρελλά,

καὶ ρόδα ξεφυλλίζονται πολλά,
καὶ σὲ κομπόσους μένουνε τὴν κάθε.

—

Τὸ πλῆθος πρὸς ἀνόρθωσιν καλεῖ,
τρελὸ καὶ γλωσσολόγους ἐπισήμους
καὶ ζίφη Στρατηγῶν λοφιλῆ,
καὶ ῥαίνει με μοσχιαὶς διαθεσίμους.

—

Τί ρόδα, τί δροσιά, τί πρωινάδα,
ποῦ τέτοια σὰν καὶ τούτη δὲν ξανάδα.
Ἄρμα τροπαιοφόρον προχωρεῖ,
ἔχει καὶ μία γλῶσσα καθαρή,
ἔχει καὶ τοῦ Ψυχάρη μαλλιαρή.

—

Ἔχει καὶ γιὰ σοφοὺς καλαμαράδες
παράσημα σὲ ρόδα κρεμασμένα.
κ' ἐκεῖνοι τὰ κυττοῦν οἱ φουκαράδες
μὲ μάτια γιὰ στυμμοὺς ξελιγωμένα.

—

Προβαίνει περιλάμπων ὁ Σωτῆρας
μὲ σύμβολον σωτήριον ἀγκύρας,
ἔχει κ' ὀργανωτὰς ἀλλοδαπούς,
τὸν Τζωρτζ. τὸν Ἐντοῦ. καὶ τοὺς λοιποὺς.

—

Κοπέδια τῆς Διεθνοῦς τὸν τριγυρίζουν,
ἐγκόμια γιὰ τοὺτον ψιθυρίζουν,
κ' ἐπ' ἄλλους ὅλοένα λιβανίζεται,
καὶ κάθε ξεχασμένος τελαυτίζεται.

—

Ἀρματηλάτης σήμερα προβάλλει,
κι' Ἄρμα τῆς Ἀνορθώσεως κυλᾷ,
κι' ἂν φτερνισθῇ κ' ἐκεῖνος ὅπως ἄλλοι,
τοῦ λὲν ἀπὸ παντοῦ γιὰ ὅλα.

—

Ἀνορθωτὴς ἐλαύνει λυγιστὸς
φόβητρον κάθε μούμιας καὶ ξόανου,
κ' ὁ Βασιλῆς σὰν πάντα γελαστὸς
γιὰ στέφανο τοῦ δίνει τὸν Στεφάνου.

—

Ἅρμα τῆς Ἀνορθώσεως κυλᾷ
καὶ γύρω του βομβεῖ λαὸς μελίσσι,
καὶ μὲς στὰ θυμητά του τὰ πολλὰ
κ' ἕνα μουγγὸ τὸν κάνει νὰ μιλήσῃ.

—

Κοσμάκης καὶ λαὸς ἐχειροκρότει.
καὶ πιπίζαις Βαρούδαις καὶ ντακούλαις,
κ' ὁ κυρ' Ἀλεξανδρῆς τὸν Μιστριώτη
τὸν ραίνει μὲ ροδόφυλλα καὶ ροῦμι,
ὅμως κ' ὁ Μιστριώτης δίχως κάκια
ραίνει τὸν Θεσσαλὸ μὲ μπουμπουκάκια.

—

Ἅρμα τῆς Ἀνορθώσεως ἐλαύνει
κ' ἐμεσοφάρμπιζόντσι κ' οἱ χαΐνοι,
ἅρμα τῆς Ἀνορθώσεως περνᾷ
καὶ νέκταρ Περικλέτε μου, λερνᾷ.

—

Ῥίχνει καὶ κάτι σκοῦπας σὲ κυρίους,
ῥίχνει καὶ κάτι πάγους πρὸς Ἄρειους,
ποῦ καίονται καὶ βρίζουν γιὰ τὸν Ἄρειον,
καὶ μὲς ἀπὸ τὸ κάρρο μέλπουν στράκτα
σὲ πτήσεις ὑψηλὰς μεγαλυπάρων,
ἀλλὰ κ' ἐκτὸς τοῦ κάρρου κάτι κόμματα
συμπρίνουν πρὸς ἐκείνας τὴν Ἰκάρειον.

—

Μέλος ἀκούεται χορῶν καὶ μπέλων ἐγχωρίων,
καὶ πλῆθος ἔρχεται πυκνὸν αἱρετικῶν Ἀρείων,
καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον εἰς τοὺς Ἀρείους ψάλλει
καὶ τούτων ἐπὶ πίνακος γυρεύει τὸ κεφάλι.

—

Ἠχοῦν μεγάλαις ἅρπαις Ἀρείων μηχητῶν
κ' ἐμπιστοσύνης ζήτημα γενναῖον τὸν Κυβερνήτην,
κ' ἀπὸ τὴν ἐκκαθάρισιν δὲν ἔρριπτον κ' αὐτὸν
τὸν μέγαν Διονύσιον τὸν Ἀρειοπαγίτην.

—

Σ' αὐτὰ τὰ Διονύσια τῆς γῆς τῶν Ἠλυσίων
καὶ σ' ἕνα τέτοιο πόλεμο τοῦ κόσμου μυροβόλο
σπουδαῖος λόγος γίνεται περὶ Διονυσίων,
καὶ πάλιν οἱ Διονύσηδες πολὺ μεγάλο ῥόλο.

—

Ἀνθοπάλεμοι χαρακτικνηγίσια καὶ χορεί,
κ' ἡ Σονάμπουλα τοῦ Πὼπ ἐν θριάμβῳ προχωρεῖ,
κ' ἔχει τώρα σύνθημά της τὸν νέον τοῦ Νικηφόρου,
τὸν ἀείμνηστον Νικίαν...

Π.— Θεῖός σχωρέστον...τί χαρὰ τοι
ποῦ τὴν μνήμην του καὶ τώρα τὴν τιμοῦν ἀνορθωταί...
τέτοια δόξα κ' ἡ Νικίας τὴν ἐπρόσμενε ποτέ;

—

Φ.— Ἀλλ' ὅμως ἂς κρήσωμε τάστεῖα μας καλά,
καὶ τὴν Σοφίαν ψάλλωμεν τὴν Σλήμαν σοβαρά.
Τούτη μας τὴν ἀρχόντισσα, ποῦ ναοὺς θεμέλια πόνο
νὰ δώσῃ καὶ ζωὴ καὶ γιατὶ
στὴν δύστυχη φτωχολογιά,
τὴν χαιρετῶ, τὴν προσκυνῶ, τὴν ροδοστεφανόνω.
Παλιὰ γυναῖκα στὸ μεγάλο καὶ στὴν ψυχὴ μεγάλη,
καὶ κάθε ροδοπέλαμος ἂς τῆς γενῇ χαλάλι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τῶν ἀδελφῶν τῶν Μενδρινοῦ ῥηξέων ἐν τοῖς πρώτοις,
κ' ἐνεῖσαι τῆς κομψότητος ἀληθὴς θιασώτης
σὲ τοῦτο πᾶσαν ἐποχὴν τὰς μετρητὰς ἐνδύου,
εἴκοσιν αὖξων ἀριθμὸς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

—

Τῶν Ἀνιάτων Ἀσυλον ἀντάξιον ἐπαίνων,
ἐξέδωσ' ἔλθοισιν λαμπρὰν περὶ τῶν πεπραγμένων.

—

Ἀθηναϊκὸν Μπούτουρα μελέτα γλωσσικὴ
τὰ μάλα περισπούδαστος κ' ἐπιστημονική.

—

Ὁ «Ῥωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
ἀπὸ τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὔξων πενηνταοκτώ,
συναρεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εκατον κι ἑλαύτων ἀριθμοῦμεν ἀρτίως μέσα'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Περσῶν. νων.	Κι ἀνούμπος χρόνος ἔτοιμα χίλια κι ἑξακόσια, ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδιν' ἡ γλῶσσα.
Μαΐου πρώτη κι' εἰσιτήρ, σχόλη τοῦ γένους ἁγαστήν.	Χίλια κι ἑβδομήντα δυὸ καὶ συγχρονως ἑκατὸ, τὰς ἀναθιωρτσιαὶ τῆς Διπλῆς ἐπικρατοῦ.

Λόγος τῶν δυὸ ξοάνων
περὶ τῶν Ἀτσιγγάνων.

Φ.—Τοὺς εἶδες, Περικλέτο μου, τοὺς νεοὺς Ἀτσιγγάνους,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἐπέσκηψαν εἰς τὰς ἑσπερίνους;
Μέσα'στὴν ἀνορθώσεως μὲς ἤλθαν τὸν ἀγῶνα.
καὶ λέν πῶς κατεσκήνωσαν ἐκεῖ'στὸν Ἑλικῶνα.

—

Π.—Δὲν'πῆγα βρόλιου νὰ τοὺς δῶ...
Φ.— Λένε πῶς δίχως λέρα
πρώτη φορὰ Τσιγγάνοι μὲς ἤλθαν ἐδῶ πέρα.
Π.—Γιὰ τοὺς Τσιγγάνους θὰ'κουβᾶς μωρὲ χαντακωμένε;
Φ.—Εἶναι σημεῖον τῶν καιρῶν καὶ τοῦτοι καθὼς λένε.

Αὐτοὶ δὲν εἶναι πρόστυχοι κι' ἔχουν μεγάλη πάστρα,
ποῦ δὲν τὴν βρίσκεις'στὰς κλεινάς,
κοιμοῦνται μέσα σὲ σκηνάς,
κι' ἔλα τὴν νύκτα βλέπουνε τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα.

—

Κοντολογὶς δὲν φέρονται σὰν ἄλλους ἀναγώγως...
Π.— Ἀλήθεια λένε, Φασουλῆ,
ὅτι θὰ γίνῃ'στὴ Βουλὴ
καὶ γιὰ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Βασιλέως λόγος;

—

Φ.—Ἔχουνε κι' Ἀτσιγγάνισσες μὲ κάτι μαῦρα μάτια,
ὁποῦ ῥαγίζουν τῆς καρδιᾶς, τῆς κάνουνε κομμάτια.
Σουσουλάτες Ἀτσιγγάνισσες κι' ἀρχόντισσες μεγάλαις,
ποῦ δὲν πουλοῦνε κύσκινα καὶ μύλους σὰν τῆς ἄλλαις.

—

Εἰς τὴν γῆν τὴν δαμωνίαν πετολιθρευ ζηλευτοῦ
τώρα πιὰ κατασκηνόνουν κι' Ἀτσιγγάνοι φριτσιοῦ.

δίχως βρομερὰς ἀφεούδαις
καὶ γυναῖκες κακκαβοῦδαις.

—

Ἀτσιγγάνικο μπουκέτο,
ποῦ μυρίζει Περικλέτο,
σὰν ζυμαρόπολι καὶ σὰν βιόλα.

—

Ῥοῦχα παστρικὰ φοροῦν,
κι' ἀξιοπρεπεῖς καθ' ὅλα
στασιν ἄψογον παρουσίαν.

—

Π.—Ἀλήθεια τι τοὺς κάπνισε νἀλθοῦν ἐδῶ, φαρούτα;
Φ.—Μπορεῖ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι ν' ἀκούσανε καὶ τοῦτοι,
κι' εἶπαν νἀλθοῦν κι' ἀπὸ κοντὰ νὰ δοῦνε τί θὰ γίνῃ
'στὴν νέα Ῥωμηοσύνη.

—

Π.—Μίλα καλά, βρὲ Φασουλῆ...
Φ.— Τοιοῦτον ὑποθέτω
πῶς'στὰς κλεινὰς μᾶς ἔφερε καὶ τούτους Περικλέτο.

—

Π.—Μυστηριώδης κάθεδος αὐτὴ τῶν Ἀτσιγγάνων
'στὴν γῆν τῆς Ἀνορθώσεως, τῶν κρότων, τῶν συμπάνων.
Φ.—Μὴ σκιοῦζ τέτοι ὄνειρα κ' ἔχουν αὐτοὶ κι' οἱ τοῖχοι.
Π.—Κι' αὐτοὶς ὁ Τσιγκηφρέτσιας ξέρουν νὰ τοὺν τὴν τύχῃ;
Φ.—Εἶναι πρωτομαστόρισσις σοφὰ'στὴν μακετικὴ
καὶ σκίζουνε'στὰ δάκτυλα τὴν Σολομωνικήν.

—

Π.—Πᾶμε λοιπὸν βρὲ Φασουλῆ, κι' ἐμεῖς κανένα βράδυ
νὰ μᾶς εἰποῦν τί θὰ γενῇ σὲ τοῦτο τὸ φυμάδι.

Φ.— Ἐγὼ θαρρῶ καλλίτερα νὰ πάμε χωρισμένη,
κατὰ τὸ μισημέρι.

—

Π.—Καλλίτερα μεσάνυκτα νὰ πάμε, βρὲ κανέγκα,
ἐπού μοῦ λὲν πὼς γίνονται καλλίτερα τὰ μάγια.
Ἐπιτυχαίνουν πιὸ πολὺ στῆς νύκτας τὸ σκοτάδι ..
Φ.— Ἀφοῦ τὸ θέλεις συμφωνῶ νὰ πᾶμ' ἐκεῖ τὸ βράδυ.

Ἀτσιγγάνων πολιτεία
κατὰ πάντα ζηλευτή...
τἀργαλειότατα μαντεῖα
τἀνεπλήρωσαν αὐτοί.

—

Εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
πλῆθος Ἀτσιγγανιῶν
φέρει καὶ τὸ Δωδωναῖον,
φέρει καὶ τὸ Δελφικόν.

—

Ποῦ Δελφοὶ καὶ ποῦ Δωδώνη;
τοῦτοι τώρα μάντεις μόνοι,
κ' ἡ κακαὶς τῶν Ἀτσιγγάνοις,
πόσαι γιὰ μαντεῖαις μάνναις.

—

Καθεὶς' στοὺς τώρα χρόνους
πάει σ' ἐκείνους μόνους
καὶ δίνει τὰ ψιλά του.

—

Καὶ δὲν ζητεῖ κανένας
Πυθίας ἐμπνευσμένης
τρίποδος χρυσηλάτου.

—

Ἡ δάφνη ἡ μαντική
τώρα δὲν εἶν' ἐκεῖ,
κ' ἔδωρ δὲν τρέχει λάλον.

—

Τώρα δὲν ἀπαντῶ
μήτε καμμιὰ Μαντὼ
ἐμπνεύσεων μεγάλων.

—

Μήτε λαλοῦν, γερέ,
σὲ τούτων τῶν καιρῶν
λαλεῦσαι πηγαὶ
καὶ μέλλον καὶ παρόν.

—

Κανένα πλέον τρίποδα Πυθίας μὴ ζητᾷς
καὶ μόνο τὰ τετράποδα νὰ τρέχῃς νὰ ρωτᾷς.
Σ' ἐκεῖνα τώρα πρόσφαρε παντοδαπὰς θυσίας
μεγάλας καὶ πλουσίας.

—

Μὲ τὴν δίνην τῶν αἰώνων
πολυμάντις μένει πλέον
εἰς τὴν γῆν τῶν Ἡρακλέων
ὁ Τουρκόγυφτος καὶ μόνον.

—

Λοιπὸν στεύσωμεν κ' ἐμεῖς παρευθὺς ἀπὸ τοὺς πρώτους
πρὸς αὐτοὺς τοὺς Τειρεσίας,
κ' ἃς προσφέρωμεν θυσίας
εἰς τὰ πνεύματα τοῦ σκότους.

—

Π.—Πάμε, Ψακουλῆ, κ' ἐμεῖς νὰ τοὺς χαιρετήσωμε
καὶ νὰ τοὺς ρωτήσωμε
τί μαντεύουν πὼς θὰ γίνῃ
καὶ σὲ τοῦτο τὸ καμπίνι.

—

Φ.—Ἔλα πάμε 'στὰς σκηνὰς των ἐρωτήσεις νὰ προβάλῃ
μυστικοπαθὲς κορμί,
κ' εἶναι λένε πρὲς τοὺς ἄλλους
καὶ φιλέλληνες θερμοί.

—

Καὶ γ' αὐτοὺς μιὰ φήμη λέγει
πὼς καὶ φιλελληνισμὸς
κ' ἔκρες ἐνθουσιασμὸς
γιὰ Ρωμηοὺς τοὺς διαφλέγει.

—

Ὤχ! Ἀθήνα, πρώτη χώρα,
σὺ κοιτὶς κλεινῶν λειψάνων
κι' ἀναμνήσεων λιθίνων.

—

Κατὰ πρῶτον βλέπεις τώρα
κ' ἕνα πλῆθος Ἀτσιγγάνων
μὲ τὴν φλόγα Φιλελλήνων.

Περικλέτος, Φασουλῆς, κ' Ἀτσιγγάνοι προσφιλεῖς.

—

(Στὰς σκηνὰς τῶν Ἀτσιγγάνων πὸν οἱ θρὸ των ὁλοῖσα
μέσα 'στῆς νυκτὸς τὸ σκότος,
ὅταν ἐξαφνα προβολὴ σιβαρὸς μέ' πουκαμίσα
ὁ Τουρκόγυφτος ὁ πρῶτος).

—

Φ.—Εἰς τὸ ρεθμὸ τῆς Στυγὸς σ' ἐξορκίζω, πνεῦμα σκότους,
νὰ μαντεύσῃς καὶ νὰ πῇς
'στοὺς καιροὺς τῆς προκοπῆς
τί θὰ γίνῃ 'στοὺς Ρωμηοὺς, ρήτορας ἀχαλινώτους.

—

Σὺ, Τουρκόγυφτε μεγάλε,
μιὰ φρικτὴ φωνάρα βγάλε,
κι' ἔλα λέγε προφητείας,
μαῦρον πνεῦμα τῆς σκοτίας.

—

Μεσάνυκτα σημαίνουν... ὥρα τῶν φαντασμάτων...
γύρω τὸ πᾶν σιγᾷ,
κι' ὅμως ζωὴ σφιγγᾷ,
'στὴν πλίνι τῶν θαυμάτων.

—

Κόσμος 'στὴν Κοτοπούλη, κόσμος καὶ 'στὴν Κυδέλη,
καὶ συρροὴ μεγάλη...
πνεῦμα σκοτίας λάλει,
κι' Ἀτσίγγανε φιλέλλην.

—

Τὴν σκοτίαν ὑμνῳδῶ...
κύτταξε σκιὰς ἐδῶ,
κύτταξε σκιὰς ἐκεῖ.

—

Κάλεσε τὴν κουκουβάγια
κι' ἄρχισε νὰ κάνῃς μάγια
μὲ τὴν Σολομωνική.

Τουρκόγυφτος προφήτης, ποῦ τὸν ἀκοῦς καὶ φρίττεις.

—

Τουρκ.—Τάστρα λένε πὼς θὰ 'δῆτε θησαυροὺς καὶ τῶν γ-
κι' εὐτυχίας 'στὴν καιρὸ σας... [νεων
μὲ τοὺς ἄνθρακας σας τοὺς νέους καὶ τὸ Σύνταγμα τὸ νέον
'δεσαν τὸν γάϊδαρο σας.

Κι' ὁ μουγγὸς ἐλάλησε,
μαύρη πέτρα 'γράλισε,
μαύρη πέτρα στρογγυλή,
καὶ τοῦ 'ρίχτηκαν πολλοί.

—

Τάστερα φανερὰ λαλοῦν ὅτι κι' Ἡνιζέλος
σὲ σκέψι 'ρίσκεται διπλὴ γιὰ τῆς Διπλῆς τὸ τέλος,
κἂν νὰ τὴν στείλῃ σπίτι της αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
κἂν τὸν Ὀκτώβρη σύμπιτην νὰ σᾶς τὴν ξαναφέρῃ.

—

Προλέγει δύστυχήματα
κάθε παλιὰ κακκάλα,
καὶ γίνονται στοιχήματα
γιὰ τὴν Διπλῆ μεγάλα.

—

Ἡ νυκτερίδα 'πῆταξε κι' ἡ κουκουβάγια σκούζει
μέσα σ' αὐτὴ τοῦ καθενὸς βερέμι καὶ γρουσούζη
πὼς ἴσως ἡ Διπλὴ Βουλὴ τρεῖς χρόνους νὰ καθίσῃ,
γιατὶ τὸ Στέμμα κι' ὁ Λαὸς τὴν ἔχει συνειθίσει.

—

Τρεῖς χρόνους δίχως ἐκλογαῖς καὶ κλονισμοὺς τῆς σφαίρας,
τρία χρονάκια θἄχετε τοὺς ἴδιους τοὺς πατέρας.
Τρεῖς χρόνους μὲ Κυκλοσυμπαρδο, μὲ Κάβουρα, μὲ Γύντικα,
ὅλοι θὰ χάσκουν ἀδρανεῖς,
καὶ δὲν θὰ σαλέζεται κανεὶς
κανένα κόμματος παληοῦ βαρβάτο γεροπόντικα.

—

Ἀλλ' ὅμως ἂν διαλυθῇ καὶ τούτη παρ' ἐλπίδα
καὶ καὶ παις ἐκτεθοῦν ξανὰ στὴν κακὴν πατρίδα,
τότε κι' ὁ Κύντες ὁ πολὺς
θὰ δείξῃ τὴν ἐλπὶ
τοῖς ὄνοις του τοῖς προσφιλοῖς
κατὰ τὸν Πετραλῶ.

—

Τότε κι' ὁ Κρὴς ὁ τρομερὸς
θὰ ξαναβγῇ 'στὴ μέση,
καὶ θὰ λαλήσῃ λιγυρὸς
εἰκείοις προσφιλέσι:

—

« Στῆς κάλπης τὸν παροξυσμὸν
ἀγρύπνως γρηγορεῖτε,
πρὶν πέσητε σὲ πειρασμόν,
καὶ 'στὴν πυγμὴν θαρρεῖτε».

—

Μὲ τὴν Ἀναθεωρησιν τὴν ταξιν θὰ γνωρίσετε
καὶ νέους νόμους ἰσχυρούς,
καὶ πιθανὸν μετὰ καιροὺς
τὴν νὺν Ἀναθεώρησιν νὰ ξαναθεωρήσετε.

Γιὰ τὸ 'διό σας Σύνταγμα δὲν φθάνει μία μόνο,
μὲ μιὰ μονάχα θἄχετε παροξυσμοὺς καὶ ἀρίσεις.
καὶ πρέπει νἄχετε θουλαῖα καὶ σκοῦμ κάθε χρόνο
τῶν ἀναθεωρήσεων τὰς ἀναθεωρήσεις.

—

Ἀκονίζοντες τὰς γλῶσσας
μ' ἀναθεωρήσεις τόσας,
καὶ τὴν μιὰν καὶ τὴν ἄλλην
ἀναθεωροῦντες πάλιν.
ἔτσι μόνο μιὰ φορὰ θἀμπορέσετε νὰ 'βρῆτε
χαρακτῆρας σιδήρους καὶ νὰ σιδηροφορῆτε,
ὄχως νἄχετε σὰν τώρα μοῦστρα γιὰ σιδέρωμα,
ποῦ προσφέρονται 'στὸ κράτος μόνον ἀρίσιμα.

—

Πάλιν ὁ Μπέης ὁ Χαλὴλ θὰ τρέξῃ 'στὸν Γερπάρη"
γιὰ κάποιο τηλεγράφημα συνέντευξι νὰ πάρῃ,
καὶ νέας θὰ ζητῇ γ' αὐτὸ σαφεῖς διαταγάς
καὶ νέας ἐξηγήσεις.
πλὴν ὁ Γερπάρης θὰ τοῦ εἰπῇ: Μέτα μου.τε καλὸ σου..
σοῦπα γι' αὐτὸ πῶς ἄδικα σκοτίζεις τὸ μυαλό σου.

—

Κι' ἂν 'στὴν Κρήτη τώρα πάλι τῶν Καθήδων τὸ μπουλοῦκι
γιὰ νὰ πιῇ μὲ τοὺς Μουρτζήδες τὸν καφὲ καὶ τὸ τσιμπούκι,
γιὰ Καθήδες μὴ σᾶς μέλῃ
καὶ γι' αὐτοὺς μὴ χολοσκᾶτε...
ἡ Τουρκία δὲν τοὺς στέλλει,
μὰ τοὺς στέλλουν οἱ προστάται.

—

Κι' ἂν θελήσουνε Πασάδες
καὶ Νιστουρκαὶ φασάδες
εἰς τοῦ Μίνως ἐκείνου τὴν πολύπαθη πατρίδα
νὰ τεντώσουν τὴν ἀρίδα.
σεῖς δὲν πρέπει καὶ γιὰ τούτους τὸ κεφάλι νὰ κτυπᾶτε...
δὲν θὰ πᾶνε μοναχοί των.. θὰ τοὺς στείλουν οἱ προστάται.

Τὰ συμφέροντα τῶν φίλων μὴν ξεχνᾶτε τὰ μεγάλα,
κι' ἂν καπνίσῃ τοῦ Σουλτάνου μέσα στὰ τεζερίδια τέλλα
γιὰ τὰ κυριαρχικά του νὰ περάσῃ καμμιὰ μέρα
ζαρκὰ κι' ἀπὸ τὴν Κρήτη,
γιὰ ν' ἀπλώσῃ κι' ἐκεῖ πέρα
τὸ σαγγάρι τοῦ Προφήτη.
σεῖς γι' αὐτὸ δὲν πρέπει κάκιε τοῦ Σουλτάνου νὰ βαστᾶτε...
δὲν θὰ πάῃ μοναχός του... θὰ τὸν στείλουν οἱ προστάται.

—

Ἐσεῖς, πάντα τοὺς προστάτας λιγερὰ θὰ τοὺς ὑμνῆτε
καὶ θὰ τοὺς εὐγνωμονῆτε,
καὶ θὰ γίνεσθε θυσία
γιὰ μιὰ τέτοια προστασία.

—

Ποτὲ γιὰ τοὺς προστάτας σας δὲν θὰ σᾶς λείψῃ πίστις,
κι' αὐτοὶ μαζί μὲ τὸν Κερίμ
θὰ σᾶς φωνάζουν ἀφερίμ,
καὶ θὰ σᾶς δίνουν εὔσημα διαγωγῆς ἀρίστης.

—

Κουκουβάγια 'πέταξε,
κι' ἡ Διπλῆ συνεταξε
Σύνταγμα σωτήριο.

—

Κι' ἔγυσε πάντου θρασιά,
κι' ἔγινε 'στὴν Κυφισιὰ
γαῦρα πλακτήριο.

—

Δραγούμη προεδρεύοντι μεγάλα νικητήρια.
καὶ τῶ κυρίω Ρακτιβὰν θερμὰ συγχαρητήρια.
Τὸ νέον Σύνταγμα κρημνὶς καὶ κράτος ἀπρομάχητον,
κι' ὅλ' οἱ ῥησταυνίτες μ' αὐτὸ θὰ τρίβουν τὸ στομάχι των.

—

Μία σκοῦπα μπαίνει τώρα καὶ 'στὸν Ἄρειον τὸν Πάγον
γιὰ νὰ τὸν ἐκκαθαρίσῃ.
κι' ἐξηντάρηδες τὸ στρίβουν, κι' ὁ Μονυχιὼς παράγων
'στὰ λουτρὰ Θ' ἀναχωρήσῃ.

—

Φ.— Χαρούπια μαντεύματα
μὲς λένε σκοῦτους πνεύματα,
καὶ τάστρα λαμπυρίζουν,
καὶ κότσις κακαρίζουν.

—

Π.—Μὲ παῖς ἐκεῖνος, παῦρχεται σιγὰ σιγᾶς... τὸν ξέρεις;
Φ.— Ὁ κύριος Πραβιτσουργός, ὁ λυτρωτὴς Λευτέρης.
Π.—Τρέμω, καπετὰν Ψακουλῆ... πῶς βρέθηκ' ἐδῶ πέρα;
Φ.—Πάντοῦ τὴν ὄρισκεις, Περικλῆ, τοῦ Κρητικοῦ τὴν χέρα.

Μιὰ γύφτισα τὸ χέρι
κυττάζει τοῦ Λευτέρη.

—

Γύρ.— Βγῆκες μὲ μιὰ Πρωθυπουργὸς
κι' ἔχεις πολλοὺς γιὰ δέστρι.
κι' ὅπου κανένας Στρατηγὸς
τὸν κάνεις διαθέστρι.

—

Χωρὶς Ἀντιπολίτευσι χαίρεσαι τὸ Ντοβλέτι,
κι' ἂν ποῦν καὶ μερικοὶ κακὰ τὰκοῖς χωρὶς σεκλέτι.
Μαγνήτης εἶναι ματιὰ μου, κι' ὁ λόγος σ' δικός σου,
ἀγάπη σοῦχει περισσὴ κι' ἕνας Γραμματικός σου,
καὶ σὺ σὰν ἀνοικτοκάρδος δὲν σοῦ χαλᾷς χατῆρι
κι' ὅλο μαζὶ σου τὸν τρκβᾷς σὲ κλὸθ παναγῆρι.

—

Τὸ πῶς μπῆκες στὸ Ντοβλέτι ξαφνικὸ τὸ λένε θάμμα...
σὲ φωνάζουνε Λευτέρη, κι' εἶσαι κι' ὄνομα καὶ πράμμα.
Μὰ καὶ γίγαντα σὲ λέν, ὅτι κι' ἂν σοῦ ποῦν σοῦ στέκει,
καὶ' ψηλὰ σὲ κορυφαῖς πέρτεις σὰν ἀστροπελέκι.

—

Ὅσοι τὰνεπάθανε καὶ κακοπερνᾶνε
χίλια θοῦ γιὰ σένα
ψάλλουν ὁλόενα.
ποῦ μὲ τὸν ἀπήγανο ξορκισμένοι νᾶναι..

—

Ὅσοι πιὰ δὲν βλέπουνε μὲς' στὴν Ἐξουσία
φούρνους μὲ καρβέλια,
σκάζουνε τὰ γέλια.
σὰν ἀκούσουν μερικοὺς νὰ σὲ λέν Μεσσία.

—

Κι' ἡ Νιόνιος δὲν ἐπρόσμενε τέτοιο καλὸ νὰ λάχῃ
κι' ἕνας Κοιρομάτης ραίνεται πῶς σ' ἔχει' στὸ στομάχι.
Ματιὰ πολλῶν ἀπάνω σου τὰ βλέπει λαφωμένα,
κι' ἕνας μουγγὸς ἀφέντη μου, λέει καλὰ γιὰ σένα.

Ἔχεις καὶ φίλους μὲ κι' ὄχτρούς, καὶ δύο συμπαθέρα
μέσα' στὸ μαῦρο πίνακα σὲ γράφουνε, Λευτέρη.

—

Τοῦ πετρελαίου τσενεκὲ
σέρνουν γιὰ κάποιους τὰ σκυλιά...
γρικάκια εἶσαι, Κρητικέ,
καὶ βάζεις σ' ἄλλους τὰ γρικιά.

—

Τρέχει τὸ ροζικό σου σὰν τὸ νερὸ' στ' αὐλάκι,
μὰ καὶ τῆς νυκτερίδας βαστᾷς τὸ κοκκαλάκι,
καὶ κάνεις νὰ σοῦ λέγ στροῦγγα φιλελεύθερα
ὅ,τι μοῦ' πᾷς θὰ κάνω κι' ἐγὼ καλὰ πατέρα.

—

Ἡ Δεκλὴ θὰ φύγῃ τώρα κι' ἔπειτα καλὸς Ὀκτώβρης.
καὶ γιὰ τοῦτο μερικοὶ
πούροι Συνταγματικοὶ
μέρα νύχτα ξερωνίζουνι ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τῶβρῃς.

—

Μὰ δόλαρα μὴ σὲ μέλῃ
καὶ χόρευε καγκελιὰ...
ὀχιέλι νέλι νέλι,
μαζοῦρι γιὰ μαζοῦρι...
τυμπάχοι Βενιζέλοι
πολλῶν θὰ σπάσουν μοῦρη.

—

Φ.—Αὐτὰ τὰ μάγια, Περικλῆ, πούγινεν κατ' ἰδίαν
μὲ τῆς νυκτὸς τῆς μαγικῆς τὸν σκοτεινὸν μανδύαν.
μὴν πᾷς καὶ σ' ἄλλους νὰ τὰ' πῇς καὶ σ' ἄλλους τάλαλάξῃς,
μὰ κι' ἀπὸ τὴν γυναῖκα σου κρυφὰ νὰ τὰ φυλάξῃς.

—

Π.— Δὲν θὰ βγάλω τσιμουδιά,
κι' ὅρσε μία κακουδιά.

Ὁ Γ' ωμηρος, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνακτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔντεκα κι' ἑκατὸν δεκαεφτὰ χρόνοι
μέσα' στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παλληνέων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἑνακόσα,
ἔλες γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδιν' ἡ γλῶσσα.

Ὀγδόη Μάη κι' εἰκοστή,
σ' ὅλα γαλήνη θαυμαστή.

Χίλια κι' ἑβδομῆντα τρία καὶ συγχρόνως ἑκατό,
Σύνταγμα καινούργιο τώρα τῶν Ρωμηῶν χειροκροτῶ.

Τελετὴ Δεκλῆς τελεῖται
καὶ παντοῦ διαλαλεῖται.

—

Π.— Φίλτατέ μου Φασουλῆ,
ἔλα δῶσε μου φιλί.

—

Ἔξω σήμερα μεγάλο,
γέλα μου νὰ σοῦ γελῶ,
φίλα μου νὰ σὲ φιλῶ.

—

Φ.— Μὰ τί σοῦλθε, μασκαρᾶ;
Π.— Σήμερα χοινὴ χαρὰ
κι' ἀγαλλίασις μεγάλη
μοῦ σκλεύει τὸ κεφάλι.

—

Νέκες αἴγλης οὐρανός.
ὄντως μέγα γεγονὸς
ἔγινε σιγὰ σιγά.

—

Ἀγαλλίασις κοινή.
σήμερα κι' οἱ πετεινοὶ
δίκιολα γενῆτι αὐγά.

—

Φ.— Πές τί τρέχει, Περικλέτο, καὶ σ' ἐμένα νὰ χαρῶ...
Π.— Τώρα πιὰ, βρὲ Φασουλῆ μου, βλέπω τὰ καλὰ σωρό.
Φ.— Δὲν' μιλᾷς μωρὲ μαγκούφη;
Π.— Ἀπὸ τὴν πολλὴ χαρὰ
θὰ σοῦ βγάλω ντολαγιάκι,
κάθε κατσικὴ σουλάρι.

—

Φ.— Γιατί ξεπαρδιλώνεσαι;
Π.— Δὲν' πᾷρες χαμπαρόκι

πῶς τοῦ παληοῦ Συντάγματος' πετάξαμε τὰ ράκη,
καὶ πῶς σωτῆρες ἐλήφθεν' στὰ πόδια μᾶς ἐλθόσανε
καὶ τὴν Ἀναθεώρησι σήμερα τὴν' τελειώσανε;

—

Λοιπὸν' τελείωσε κι' αὐτή.
Παιδέλληνες πολῖται,
καὶ τώρα μία τελετὴ
εὐοίωνος τελεῖται.

—

Ὦ ξεῖν' ἀγγέλειν τάχιστα πρὸς πᾶσαν τὴν ὑφήλιον
τῆς' Ἀναθεωρήσεως τὴν σωτηρίαν λῆξιν.
ὦ ξεῖν ἀγγέλειν τάχιστα πρὸς παν τῆς γῆς Βασίλειον
πῶς ὁ Ρωμηὸς ἐπέβαλε τὴν πρώτην του τὴν πλῆξιν.

—

Ὦ ξεῖν ἀγγέλειν τάχιστα τὸν νοῦ μας πῶς οἴξωμε
μὲ τοῦτο τὸ κατόρθωμα τῆς νέας Κυβερνήσεως...
ὦ ξεῖν ἀγγέλειν τάχιστα τὰ νύχια μας πῶς ξύνομε
μὲς' στὸν θρασὺ τὸν μπαξὲ τῆς' Ἀναθεωρήσεως.

—

Καὶ σήμερα τοῦ Βασιλῆ διάτορος φωνὴ
δικαίως ἐκεινεῖ
τῆς' Ἀναθεωρήσεως τὸ τέλος τὸ σωτήριον,
κι' ἐκρρᾶζει πρὸς τοὺς βουλευτὰς θερμὴν εὐχαριστήριον.

—

Μέγα τωόντι γεγονός.
σήμερον ἄσπρος οὐρανός,
σήμερον ἄσπρ' ἡμέρα.

Τώρα θυσία θυσιών,
κι' ἀεροπλάνα Μεσσιών
πετοῦνε 'στὸν ἀέρα.

—

Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
κόσμος ἀκτινοβολεῖ
κατὰ πάντα νόον.

—

Καὶ ψυχῆς μᾶς ῥέρει βράσιν,
κι' ἐνθαῤῥύνετ κι πρὸς ὅρασιν
κάθε κεχνατῆς.

—

Διατάξεις καταργοῦνται,
κι' ἄλλαις συναρμελογοῦνται,
καὶ κολλοῦν τὰς μὲν 'στὰς δέ.

—

Καὶ τὰ κόμματα τὰ πρῶτα,
Φασουλῆ συμπατριῶτα,
τρῶν νερόβρασ το ριδέ.

—

Δῶσε μου φιλιά...
πᾶνε τὰ παληά,
Φασουλῆ μου βλάκα.

—

Μὰ καὶ μὲ τὰ νέα,
γενεὰ γενναία,
ῥίχνου 'στὴν ἀγκάλα.

—

Ὦ Πατρίς, μὴ σιωπᾷς,
θὸς ἀέρα 'στὸ μικρό σου,
καὶ 'στὰς δάφνας τὰς κωπὰς
τῆς Διπλῆς Βουλῆς ἀπλώσου.

—

Ὁ καθεὶς σὲ μακριζει...
δάφνιαις τρῶγε, δάφνακις μάσσα,
σήμερον ἡ κτίσις πᾶσα
μεθ' ἡμῶν πανηγυρίζει.

—

Τώρα λαοῦ καμάρι,
τώρα λαοῦ κουφάρι
σηκόνεται κορτό.

—

Καὶ πράνονται κοράσια
μὲ χεῖλη σὰν κεράσια,
καὶ σέρνουν τὸν συρτό.

—

Τώρα λαὸς προσφέρει
θυμίαμα 'στὸ χέρι
τοῦ καπετὰν Λευτέρη.

—

Τώρα γιὰ τὴν συμμαχὶ
λαλοῦν καὶ μεγαστάνες,
νύκτες ἀλαλαγμοί,
ἐγκωμια, πιπίνες.

—

Σήμερον τῆς σωτηρίας
καὶ τῆς φιλελευθερίας
ὅλων τὸ κεφάλαιον.

—

Σήμερον κραυγάζουν πλῆθη
πῶς νομίμως κατελύθη
Σύνταγμα παμπάλαιον.

—

Εἴχαμε δὲν εἴχαμε τὰ παληὰ σκεφώσαμε,
κι' ἕνα νέο Σύνταγμα μὲ χαρὰ σκεφώσαμε.

Εἴχαμε δὲν εἴχαμε 'γρήγορα τὴν 'κάναμε
τὴν Ἀναθεώρησι, ποῦ γιὰ αὐτὴν ἐσκάναμε.

—

Εἴχαμε δὲν εἴχαμε
τώρα τὴν 'πετύχαμε,
πᾶν τὰ πρὶν Συντάγματα
κι' ἄλλαξαν τὰ πράγματα.

—

Ἐχθροὺς καὶ φίλους, Φασουλῆ,
τῆς νέας Κυβερνήσεως,
ὅλους ἑνώνει τὸ φιλὶ
τῆς Ἀναθεωρήσεως.

—

Νὸν τῆς Ἐπανασταίσεως
γευόμεθα καρποὺς
μὲ σωτηρίας ὅρασιος
σωτῆρας χαρωπούς.

—

Μὰ κι' ὁ Δραγούμης σήμερα παιδνα θ' ἀναρούσῃ
καὶ δύς του πάει κι' ἔρχεται τὸ σεβαστό του μοῦσι,
καὶ 'στὰ παληὰ Συντάγματα δίνει κι' ἐκεῖνος τράκο
καὶ δέχεται θερμὸ φιλὶ κι' ἀπὶ τὸν Παπουράκο.

—

Ἀστράψετε γαλόνια,
βροντήσετε κανόνια,
σκιρτήσετε Παλάτια.

—

Καὶ μ' ὄνειρα κι' ἐλπίδες
σεῖς σκλάβων ἁλυσσίδες
γίνετε δῶρ κομμάτια.

—

Μάρς, παιδιά, μὲ κλαπαδόρα...
Σύνταγμα κινούριο τώρα,
ποῦ δὲν εἶναι παῖζε γέλα.

—

Πάει καθεμιὰ πλυγή,
πάει κι' ἡ συναλλαγή,
ποῦ μας εἶχε γίνει βδέλλα.

—

Νέων νόμων λαγαρὸ
καὶ νεκπο χρυσάφι...
ὅμνους καὶ τὸ Φιγαρὸ
γιὰ τὸν Βενιζέλο γράφει.

—

Πάσα ξαφνικὴ χαρὰ
μές' στὴν τόση συμφορά μας,
ὁποῦ κι' ἔνσφαιρα πυρὰ
βρόντησαν 'στὰ σύνορά μας.

—

Ὅλα τὰ παληὰ συχώρα κι' αἰωνία των ἡ μνήμη...
μᾶλις τῆς Διπλῆς τὸ καῖζο διελάλησεν ἡ Φήμη
καὶ 'στοὺς Τούρκους τοὺς γειτόνους,
ἔνοιωσαν χαρᾶς λαχτάρα,
κι' ἄρχισαν νὰ ῥίχνουν σμπάρα
'στοὺς δικούς μας τοὺς εὐζώνους.

—

Καὶ 'στὴν μεθόριον ἐκεῖ
ἔγινε μία συμπλοκὴ
γιὰ τὴν Ἀναθεώρησι.

—

Καὶ ῥετὰ χάλαζαν σφαιρῶν
ἐσκεφθήκαν πρὸς τὸ πρὶν
νὰ κάνουν ὑποχώρησι.

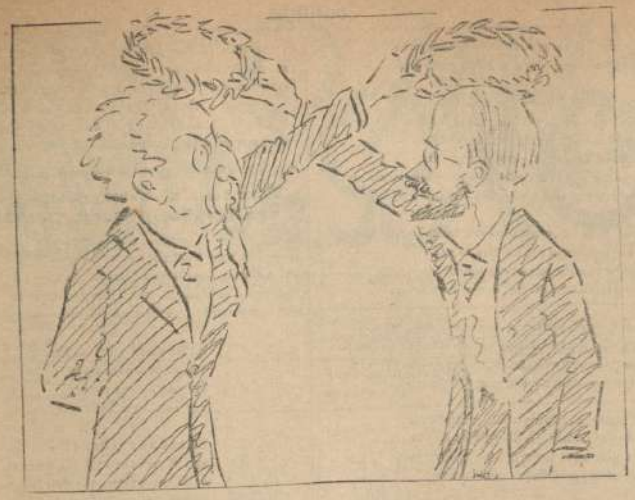

Τῆς Ἀναθεωρήσεως σαλπίζεται τὸ τέλος
κι' ἀλληλοστεφανόνονται Δραγούμης-Βενιζέλος.

Κι' ἂν ἐρρίξανε πυρὰ
πρόσφυγες βασιβουζοῦκοι,
τόκαναν ἀπὸ χαρά,
βρε διαβόντρου μου κουλοῦκοι.

—

Συνταγματικοὶ κι' ἐμεῖς, Συνταγματικοὶ κι' ἐκεῖνοι...
γιὰ Συντάγματα λοιπὸν ἕνας πόλεμος δὲ γίνῃ.
Καὶ γιὰ τοῦτα τὰ πυρὰ λίνε τώρα, τένεκέ,
πῶς θὰ γίνουν 'στὸν Χαλκὴ παραστάσεις φιλικαί.

—

Πλὴν ὁ Μπίτς ὁ Χαλκῆ, ὅπως βεβαιώνουν τόσοι,
θὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ
πῶς καθὼς ὁ Τοῦρκος εἶδε τοὺς Γκιαούρηδες τρελλοὺς
γιὰ τὸ Σύνταγμα τὸ νέο τῆς Τουρκιᾶς τῆς πρόσφυγος,
ἔτσι σήμερα κι' ἐκεῖνος ἀπὸ μιὰ χαρὰ τρελλὴ
γιὰ τὸ νέο τὸ δικό μας μπαίνει καὶ μπούμ πυροβολεῖ.

—

Μία διεθνὴς χαρά,
κι' ὅλα πέρι ἀνθηρά,
κι' ὅλα πέρι ῥόδινα,
γελαστὰ κι' ἀνοιξιάτικα.

—

Φασουλῆ, πῶς δὲν γελᾷς;
Φασουλῆ, πῶς δὲν μιλᾷς,
μὰ σὰν χάχας μὲ κωτσάζεις;

—

Τί κακὸ βυσσοδομεῖς;
πῶς καὶ σὺ δὲν εὐθυμεῖς;
πῶς καὶ σὺ δὲν ἑορτάζεις;

Κρίνει κι' ὁ Φασουλῆς
τὸ κάζο τῆς Βουλῆς.

Φ.— Οἰκτείρω, Περικλέτο μου, τὴν τόση κουταμάρα σου,
μὰ καὶ τὴν σκυλομάρα σου.
Ὥρα πολλὴ μ' ἐγόρτασες μὲ μυαλάκις καὶ κόρκις,
καὶ μ' ἀναγκάζεις νὰ σοῦ πῶ βαθιὰ Ἑλληνικούρκις.
Λοιπὸν σοῦ λέγω πῶς πολλὴν μερίδαν ἐφλισκάνεις,
καὶ μ' ὅσ' ἀνοητα μιλεῖς καὶ τὸ γαϊδοῦρι σκάνεις.

Π.— Στὴν Ἀναθεώρησι μας στήριζε πολλαὶς ἐλπίδες.
πίστευα καὶ σ' ἀγαθιά,
καὶ γι' αὐτήν, κολοκυθιά,
οἱ πρόσκτασι δὲν θὰ στείλουν εἰς τὴν Κρήτη τοὺς Καβάδες.

—

Φ.— Πάντα κλεῖδα κεφαλή,
τὸ μικρὸ τὸ κάνεις τόσο...
Π.— Μ' ἀπελπίζεις, Φασουλῆ,
καὶ θὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

—

Φ.— Τί λόγια, βρέ, μοῦ τσαμπουνᾷς
κι' ἀνακατίσεις κοπανᾷς;
Πλανιακαὶ κι' ὀνειρένεσαι, καὶ θὰ νομίζῃς ἴσως
πῶς μὲ τὸ νέο Σύνταγμα 'μπορεῖς νὰ 'γίνῃς Κροῖσος.
Θκρᾶτς πῶς ἂν ἀλλάξουνε καμπόσαις διατάξεις
'μπορῶ κι' ἐγώ, 'μπορεῖς καὶ σὺ τὴν φύσιν σου ν' ἀλλάξῃς.

—

Π.— Μ' αὐτὰ ποῦ λὲς καλλίτερα τὴν γλῶσσα σου νὰ δέσῃς.
κι' ὅπως σακάτικα κομμιὰ τονόνονται μ' ἐνέσεις,
ἔτσι καὶ τὸ πολίτευμα ποῦ φθίνει, ναφχηδόν,
μὲ τὴν Ἀναθεώρησι σπουδαίως καρδιαμόνει.

—

Μπαλώνεται, βρέ Φασουλῆ, τὸ ῥοῦχο τὸ σχισμένο,
ποτίζεται καὶ τὸ δεντρί, ποῦ γέρνει μαρκιμένο.
Φ.— Κι' ἂν τρύπιο ῥοῦχο μπαλωθῇ, μὰ θὰ σχισθῇ καὶ πάλι,
καὶ τὸ δεντρί ποῦ 'σάπισε καπὸ δὲν θὰ σοῦ βγάλῃ.
Καὶ 'στὸ κουφάρι, ποῦ ζητεῖ νὰ τονωθῇ μ' ἐνέσεις,
σύρε νὰ 'σῇς καλὴ ψυχὴ καὶ νὰ τὸ συχωρέσῃς.

—

Π.— Δὲν ἀπάντησα βρέμα πὰν καὶ σένα τὸν παλιάβρα
τίποτα νὰ μὴν τάρεσῃ κι' ὅλα νὰ τὰ βλέπῃ μαῦρα.
Φ.— Τέτοιος εἶμαι, Περικλέτο, φαφλατᾶς καὶ βερεμιάρης.
Π.— Ἐπανάστασι ζητοῦσες κι' ἔγινε κι' ὑπερεχάρης.
Νέο Σύνταγμα ζητοῦσες καὶ θεσμῶν ἀνατροπή,
μὰ καὶ τοῦτο δὲν σ' ἀρέσει καὶ δὲν βλέπεις προκοπή.

—

Τί θέλεις νὰ γενῇ λοιπόν;
Φ.— Γιὰ τοῦτο τρέχα γύρευα...

Π. — Ἐσὺ δὲν ὑποφέρεσκι μὲ τὴν πολλή σου κλάψα
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα μέσα σ'αὐτὴ τὴν κάψα.

—

Ἐγὼ τὸ μέλλον χαιρετῶ τῆς νέας πολιτείας,
καὶ ποιὸς γι'αὐτὸ δὲν χαίρεται, καὶ ποιὸς δὲν τὸ θαυμάζει
μ'ἐκεῖνο τὸ Συμβούλιον τὸ τῆς Ἐπικρατείας,
ὁποῦ τὰ νομοσχέδια θὰ μᾶς πρωτοψαλλῇ;
Καὶ ποιὸς τὴν τάξιν δὲν ὑκνεῖ τῶν ἄρθρων τῶν ποικίλων,
καὶ τὸ τῆς μονιμότητος ὅλων τῶν ὑπαλλήλων;

—

Φ. — Ὅλα παραδιάζονται, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ...
ἂς εἰμπορῶ νὰ λέγωμαι τρακνὸς ἐὰν τῶν ἐν τέλει,
κι'ἐμέσως ἐν ὀνόματι κάθε κειμένου νόμου
'βγάζω τὸν ξένο Περικλῆ, καὶ βάζω τὸν δικό μου.

—

Π. — Βλέπω, μωρὴ παλιόγλωσσα, κατήφορο πως πῆρες.
Φ. — Ἀλλοί πού τὴν'ἡ κοῦτρα του καὶ κατεβάζει ψαίρια.
Π. — Εἰς τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς τῆς ὀφηλίου τόπους
σοῦ λέω τὸ πολίτευμα πῶς κάνει τοὺς ἀνθρώπους.

—

Φ. — Κάθε πολίτευμα καλὸν ἐν τούτοις ὑποθέτω
πῶς ἀνθρωπὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ Περικλέτο.
Καὶ ποιὸ πολίτευμα ποτὲ μπορεῖ νὰ συγχωρήσῃ
καθένα δάκτυλο μακρύ, ποῦ θέλει νὰ βουτήσῃ;

—

Μ'ὅλα τὰ πολιτεύματα καὶ μὲ τὰ μέλλον κρείττονα
'μπορεῖς ν'ἁπλώνῃς τραχανὰ
'μπορεῖς νὰ κλέβῃς τὰ κοινά,
νὰ κλέβῃς καὶ τὸν γείτονα.

—

Ὅλα παραδιάζονται, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ...
σὲ παραπέμπω, Περικλῆ, καὶ στὸν Ἀριστοτέλη...
Π. — Ποτέ μου δὲν ἐδάβασκα τέτοια στὸν Σπαγειρίτη.
Φ. — Τότε δὲν τὸν ἐνόησες πακτάκαιν, κομπίτη.
Π. — Μὰ τὴν Ἀναθεώρησιν κάλεσε τώρα κρίνε
κι'ἐμέσως τώρα ψάλε την μὲ λυρισμὸν Ἀλκαίου...
Φ. — Ὁ νόμος, Περικλέτο μου, κι'ἄδικος ὅταν εἶναι
γίνεται δικαιότατος στὰ χέρια τοῦ δικαίου.

—

Χαλοῦν καὶ τὰ καλλίτερα, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ...
σὰν θέλῃς, βρέ, καὶ τὸν Ἑρμῆ χαλᾷς τοῦ Πραξιτέλη.
Μὰ σ'τσὰι σαΐφες τὰς σοφὰς
δὲν εἰσχωροῦς γκιόσπι.
Π. — Μὴ μ'ἀπελπίζῃς καὶ θὰ φᾷς
καμμιὰ γροθιὰ στὴ μούρη.

—

Αὐτὰς τὰς θεωρίαις τὰς ἀνάσταις παραίτα
καὶ τῆς Δίπλης τὸν ἅθλον περιχαρὰς χαιρέτα.
Γι'αὐτὸν καὶ κάθε μούρη κλαφτικὴ χαιρέτα.
Φ. — Ἔρρων σ'ἕνα τόπο κυττάζεις, Περικλέτο.
τὸ ψάρι τὸ μεγάλο νὰ τρώῃ τὸ μικρό,
κλάψε τὸν κάθε νόμο καὶ λέγε τὸν νεκρό.

—

Π. — Μ'αὐτὰς τὰς θεωρίαις ἔγινες ἀηδία,
κι'ἤθελα νὰ σὲ δέσω μὲ τὸν ζουρλομανδύα.
Πανήγυριν μεγάλην ντουνιᾶς πανηγυρίζει
καὶ τὸ δικό σου στόμα μοναχὰ σκλαρίζει.

Φ. — Παύω λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, κι'ἐγὼ νὰ σκλαρίζω
καὶ τὴν'Αναθεώρησιν μὲ σᾶς πανηγυρίζω.
Πιστεύω'στὰ Συντάγματα τἀναθεωρηθέντα,
πιστεύω νἄβγουν σε καλό,
ἀλλ'ὅμως ἔτσι σοῦ'μιλῶ
γιὰ παπατρέμπο μοναχὰ καὶ κουστουρὶ κουβέντα.

Καὶ τώρ'ἂς ἀνυμνήσωμεν πρὸς μέλος τῆς Ἀναθεωρήσεως τὸ τέλος.

—

Π. — Γιὰ τὴν'Αναθεώρησι κι'ὁ θρόνος τώρα χαίρει
καὶ καθενὸς ἀνορθωτοῦ θωπεύεται τὸ χέρι.
Γιὰ τὴν'Αναθεώρησι πολὺ μεγάλη ρίστα
καὶ τοῦ δανείου τοῦ πολλοῦ θὰ πάρωμε τὰ ρέστα.

Κι'ἂς κάθη κάθε κατωνὸς
καὶ κάθε κακομοίρης
ὅτι μεγάλο γάγγονε
τὴν λέει κι'ὁ Τσαλίρης.

—

Σωτηρίαν τὴν θκέρεϊ
κι'ὁ Κυρίτσης κι'ὁ Κοτρότσος,
κι'ἄλλοι κάνουν τοῦ βκρύ,
καὶ φωνάζουν σύβαρι
πῶς τῆς πρέπει μούλας κλῶτσος.

—

Φ. — Γιὰ τὴν'Αναθεώρησι πῆλθα μὲ καὶ δρασκέλα μέ...
Π. — Ἀληθινὰ σωτήριος ὁ φρετεινὸς ὁ Μάης...
Φ. — Ἐμεῖς ψωμὶ δὲν εἴχαμε καὶ ρεπανάκια θέλαμε,
θκρῶ πῶς τῶπε στὴ Βουλὴ κι'ὁ κύριος Μαυάης.

—

Π. — Γιὰ τὴν'Αναθεώρησι βαρῶ τὴν ταμπουρά μου.
Φ. — Γι'αὐτὴν χορδὰς τῆς λύρας μου θὰ κάνω τἀντερά μου.
Π. — Δὲν εἶναι τὸ πολίτευμα σὰν κι'ἄλλοτε φενάκη
κι'ἕνα κρασὶ γι'αὐτὸ θὰ πιῶ μὲ τὸν Μερκαντωνάκη.
Φ. — Κι'ἐγώ, βρὲ Περικλέτο μου, θὰ πιῶ νὰ γίνω σκνίπα.
Π. — Γι'αὐτὸ γλυτόνεις σήμερα τὸ ξύλο, πκρλαπίπα.

—

Καὶ τώρα μὲ πατρίδος καὶ μὲ καρδιᾶς λαχτάρα
τὸν θρίαμβον ἐξύμνει τῆς Ρώς τοῦ Σαμάρα.
Φ. — Δόξαν τῆς γεννετείρας στὸ διάβα του θὰ σπείρω.
Π. — Γειὰ σου, λοιπόν, πατρίδα...
Φ. Γειὰ σου, μακέστρο Σπῦρο.

Καὶ καμπόσους ποικιλίας,
μ'ἄλλους λόγους εὐαγγελίας.

—

Ἐπιδημίκει τόσα χρόνια καὶ πανόλης,
ποῦ τοὺς θνητοὺς γκατσίζουν τῆς οἰκουμένης ὅλης.
μελέτη Ζαβιτζίκου τοῦ Σπύρου τῆς Κερκύρας,
γκατρὸ πολλῆς μελέτης καὶ γνώσεως καὶ πείρας.

—

Ἐβγήκαν τοῦ Καμπούρογλου, κλεινοῦ γκατροῦ στὴν Πόλι
παρατηρήσεις γλωσσικὲς,
τὰ μάλιστα σημαντικὲς,
μὲ γλαμυρὸν ἐμβρίθειαν, ποῦ δὲν τὴν ἔχουν ὅλοι.

Ὁ «Γ'ωμὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
στὶς Πηγὲς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὔξων πενηντάκτώ,
συνοδεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

ΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑκατὸν κ'εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον	Καινούργιος χρένες ἑνδεκα χίλια κ'ἑνιακόσα,
μέσα στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	ὅλο γιὰ τὴν'Ανόρθωσι θὰ περνοδίν'ἡ γλῶσσα.
Τέσσαρες Ἰουλίου.	Τέσσερα κι'ἑβδομῆντα καὶ χίλια κι'ἑκατό.
σύμβασις τοῦ δανείου.	ἀσκήσεις μέρα νύκτα σὲ Στόλο καὶ Στρατό.

Μεγάλου Ρήγα μνήμη. ποῦ τὴν δοξάζ'ἡ φήμη.

Φ. — Νάτος... ἔρχεται καὶ πάλι
μὲ κορῶνα'στὸ κεφάλι
καὶ μὲ σκῆπτρο δυνατό...
νάτος... 'μπρός μου τὸν κυττῶ.

Π. — Ποιὸς ἐκεῖνος, ποῦ κυττᾷς;
Φ. — Κι'ἔχεις μοῦτρα κι'ἐρωτᾷς;
Ἐσὺ πάντοτε νυστάζεις
μ'ὅλους τοὺς σημερινούς,
καὶ τοὺς ἴσκιους δὲν κυττάζεις,
ποῦ'ζυπνοῦν τοὺς ζωντανούς.

—

Κάνε'μπρὸς'στοὺς ἴσκιους θέσι...
Π. — Ἐγὼ φρόνιμο μυαλό,
καὶ ποτὲ μου δὲν μ'ἀρέσει
μὲ τοὺς ἴσκιους νὰ μιλῶ.

—

Φ. — Τὸ μέτι σου δὲν προσκλᾶς
'φηλὰ'στοὺς οὐρανούς...
κάλλιο'στοὺς ἴσκιους νἀ'μιλᾷς
παρ'στοὺς ζωντανούς.

—

Σ'ἐκείνους'βρίσκεις ἥρωας καὶ μάρτυρας μεγάλους.
Π. — Κάλλιο μὲ ζῶντας νἀ'μιλῶ κολοκυθοκεφάλους.
Μὰ δὲν μοῦ λὲς τί μ'ὠφελεῖ
μπομπουνισμένε Ψυχοῦλη,
τὸ νἀ'μιλῶ μὲ φάσματα
καὶ φαντασίας πλάσματα;

Καὶ τάχα σὺ τί'κάρδιες καθ'ἅπαντα τὸν χρόνον,
ὁποῦ συχνὰ κουβέντιαζες'στοὺς ἴσκιους τῶν προγόνων;
'Αρίθμησε τὰ κέρδη σου καὶ πόσας ὠφελείας
ἀπωφελήθης μὲ σκιῶν συχνὰς συνομιλίας.

—

Εἶδες μ'αὐτοὺς ὠφέλεια καὶ πρακτικὴ κακμία;
ὡδήγησαν τὸ βῆμα σου σὲ Κεντρικὴ Ταμεῖα;
σ'ἔσπανάνε ποτὲ ὅλης γιλιοφράγκου φάτσα;
ἐβάλανε'στὴν τσέπη σου κακμιὰ παλιοσυχνάτσα;

—

Φ. — Πυτέ, ποτὲ δὲν μοίδωσαν μήτ'ἕνα τσιγαρέτο,
κι'ἐγὼ μὲ ζῶντας ἤθελα νὰ σκλαρίζω μόνον,
μὰ φαίνεται τὰ μάτια μου πῶς τοὺς ἔχουν, Περικλέτο,
νὰ βλέπουν διαρκῶς σκιὰς καὶ φάσματα προγόνων.
Φαίνεται νόσημα κι'αὐτὸ πῶς εἶναι τῆς ὁράσεως
τὸ νὰ κυττᾷς τὰς σκιὰς κεσμωμένης πλάσεως.

—

Π. — Αὐτὸ τὸ νόσημα ποῦ λὲς
πρέπει νὰ τὸ γκατρέψῃς,
γιατὶ θὰ ποτισθῇς χολὰς,
γιατὶ πολὺ θὰ ρέψῃς.

—

Παύε μ'ἐκείνους νἀ'μιλῇς καὶ νὰ συνακατρέφεσκι...
μ'ἄεφα φράσου μυαλὸ δὲν εἶμπορεῖς νὰ τρέφεσκι.
Μ'αὐτοὺς ποτὲ μυαλὲ γερὸ
μυδὲ γερὸ καρδέρι...
μὰ τέτοια συνακατρορὴ
καθόλου δὲν συμφέρει.

Φ.— Πέσανε φοιαὶς καθήμενος σὲ μνήματα προγόνων
θάμα κι' ἐγὼ δὲν ἔγινα δεινῶν κολικοπόνων.
Ποσάκις δὲν ἀπέφυγα νὰ μὴν ἰδῶ κινένα,
πλὴν ὅλαις ἡ προσπάθειαις ἐπήγαν στὰ χαμένα.
Ἐκεῖνοι θέλοντας καὶ μὴ ξεφύτρωναν μπροστά μου,
κι' ἐγὼ σκιὰς ἀκολουθῶν δὲν ἤμουν στὰ σωστά μου.

—

Ποσάκις δὲν ἠθέλησα μὲ ζῶντας νὰ καθίσω
κι' ἐγὼ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι νὰ τοὺς συμβουλήσω.
μὰ πάντοτ' ἕνας πρόγονος 'πεθάνει μές' στὴ μέση
καὶ μοῦλαβε τῆς δράσεως τὸν ζῆλο καὶ τὴν ζέση.

—

Ἐσύ, κοιμᾶσαι Περικλῆ, περνᾷς εὐτυχισμένα
γιατί σκιαὶς τὰ μάτια σου δὲν βλέπουν σὰν κι' ἐμένα,
καὶ μήτε μὲ βρυκόλακας ποτὲ δὲν ἐνοχλεῖσαι,
κι' ἀπὸ τὴν δράσιν μονυχὰ τῶν ζώντων ἀπειλεῖσαι.

—

Π. — Σ' ἐμεν' ἀρέσ' ἡ σύγχρονος ἡ ζῶσα Ρωμηοσύνη...
ὅποιος πηγαίνει μὲ σκιὰς σκιὰ κι' αὐτὸς θὰ γίνῃ.
Κι' ἐκεῖνες, ὅπου καθὼς σὺ
τοιοῦτον νόσημα νοσεῖ
πρὸς θεραπείαν πρέπει
νὰ πάῃ 'στὸν Ψυχέπτ.

—

Φ.— Σ' ἐμὲν' ἀρέσει μὲ σκιαὶς νὰ πίνω τὸν καφέ μου,
μ' ἀρέσει νὰ δροσίζωμαι 'στοὺς ἴσκιους, ἀδελφέ μου.
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα μέσα σ' αὐτὰς τῆς καῦσις,
χωρὶς νὰ μὲ φλογίζουνε πολλῶν συγχρόνων καλτσίς.

—

Μ' ἀρέσει τὰ μισόνυκτα, καὶ μένε Περικλέτο,
σκιὰς πατέρων νὰ καλῶ κι' ἐγὼ σὰν τὸν Ἀμλέτο.
Μ' ἀρέσει τὸ μυστήριον, ποῦ σὺ τάκουζ καὶ φρίττεις,
μ' ἀρέσει νὰ σκιαμαχῶ σὰν νέος Ἀδδηρίτης.

—

Καὶ τώρα πάλι μὰ σκιά, σκιὰ μεγάλου κύσμου,
ἐθάμβωσε τὸ φῶς μου.
Π. — Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτα...
Φ.— Μὴ χάνῃς τὸν καιρό σου.
καὶ μὲ τὰ μάτια δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ἰδῇς ἐμπρός σου.

—

Αὐτὴν τὴν κάνεις μὲ τὸν νοῦ
καὶ μὲ τὴν φαντασία,
καὶ φαίνεται σὰν οὐρανοῦ
κ' ἄγγελων ὄπτασία.

—

Π.— Μίλα καλά, βρὲ Φασουλῆ,
Φ.— Ἀστράπτει καὶ φωτοβολεῖ.
Ὡς εἶδος τηλεσκόπιο καὶ αὐ τὸν νοῦ σου κάνε
καὶ κύτταξε τὴν πῶς ἔρχεται κοντὰ μας, λαοπλάνε.

—

Π.—Καὶ τίνος εἶναι, Φασουλῆ;
Φ.— Τίνος' ρωτᾷς; ἐκείνου
τοῦ μάρτυρος, τοῦ μαχητοῦ, τοῦ πάλαι Κωνσταντίνου.

—

Π.—Καὶ ποῦ τό ξέρεις τόχτες καὶ ποῦς αὐτὸ σοῦ τῶπε
βρὲ φαντασιοκίνε;
Φ. — Μοῦ τῶπαν κενοτάφιά, μοῦ τῶπανε κιονίσματα,
ποῦ διεκρέλων ἀετῶν τε' στύλιζαν ἐμβλήματα.
Μοῦ τῶπε τὸ μεγαλεῖον τοῦ κόσμου τὸ μεγάλο,
ποῦ 'πῆγε κι' ὁ Προθυπουργὸς μὲ τὸν Ἔντοϊ τὸν Γάλλο.

—

Μοῦ τῶπαν πατριῶτες μας,
μοῦ τῶπαν στρατιῶτες μας,
καὶ κάθε κορδωμένος.

—

Μὲ καὶ τοῦ Πῶπ τὸν Ἀθηνῶν
μοῦ τῶπε λόγος συγαινῶν
καὶ λόγος ἐμπνευσμένος.

—

Μοῦ τῶπανε κορμοστασιές,
ποῦ τῆς δοξᾶζεις μόνο.
μοῦ τῶπανε 'στῆς Ἑλλάδος,
μοῦ τῶπανε 'στὰ ἔργα.

—

Μοῦ τῶπαν σιμιντέρια βαρεῖα,
μοῦ τῶπανε καμπαναριά,
καὶ πλῆθος ἐπισήμων
καὶ τίσων ἐριτίμων.

—

Μοῦ τῶπαν κι' ἄλλοι μὲ στολή,
μοῦ τῶπανε καὶ ψεύτικες,
μοῦ τῶπανε κι' ἀρματωλοὶ
καὶ σύγχρονοί μας κλέφτικες.

—

Μοῦ τῶπε κόσμος καὶ ντουνιᾶς, ποῦ μούσκευε 'στὴ ζέστη
μόνον ὁ Μπέης ὁ Χελλὰ σ' ἐκεῖνο δὲν πιστέυτε.
καὶ λέν πῶς εἶναι πιθανόν, βρὲ Περικλῆ ζιγάρι,
νὰ στειλ' ἡ Πόλη καὶ γι' αὐτὸ μιὰ νότα 'στὸν Γρυπάρι.

—

Μοῦ τῶπε κάθε πελαιὸς τοῦ γένους Στρατηλάτης.
καὶ θρύλοι χρόνων ἱεροί,
μὰ κι' ἀσπρόφρυδα λιγερή,
ποῦ κρῖνοι μοσχομύριζαν 'στὰ κρινοδάκτυλά της.

—

Καθεμιὰ φωνὴ μοῦ τῶπε,
Περικλέτο λογοκόπε,
μὰ κι' ἡ χέρα τοῦ Λευτέρη,
ποῦπιασε τοῦ Πῶπ τὸ χέρι,
κι' εἶπε τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο:
τὸπιασα καὶ δὲν τὰ'νω
μὰ τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο.

—

Ἡ χειραψία τοῦ Κράτους κατέπληξε τὰ πλήθη...
Π.— Ἀλήθεια τὸ Πολίτευμα πῶς τώρα κατελύθη,
κι' ὁ Βασιλῆας πῶς θὰ χιεύβῃ Μονάρχης τρισμακάριος
κι' ὁ Βενιζέλος Ἀβρανταὶ καὶ Χόλεγχα Καγκελάριος;

—

Πῆς μου δὲν τἄμαθες αὐτά,
ποῦ κάνουν, Φασουλῆ,
κάθε μραλὸ νὰ στοματᾷ
καὶ νὰ παρκαλᾷ;

—

Ἀλήθεια πῶς δεσποτικῶς ὁ Κρὴς θὰ διευθύνῃ
κι' ὅλων ταῦτα μὲ τὴν πυγμὴ θὰ γίνουν τελετίνι;

—

Ἀλήθεια πῶς θ' ἀνατραποῦν
αὐτὰ τὰ καθεστῶτα;
ἀλήθεια πῶς θὰ μας κτυποῦν
χωρὶς θεσμοὺς σὰν πρῶτα;

—

Ἀλήθεια πῶς θὰ φάωμε Μονάρχην καὶ Δικτάτορα;
Φ.— Ἐγὼ κυττάζω, Περικλῆ, μεγάλον Αὐτοκράτορα.
Π.— Δὲν ξέρεις νέα νὰ μοῦ 'πῇς,
μυκλὸ ξεδιαντρεμένε;
Φ.— Μὲ τάλογο τῆς ἀστραπῆς
τὸ χρυσοσελωμένο
τὸν βλέπω πάλι νὰ περνᾷ
κάμπους, λαγκάδια, καὶ βουνά.

Χειραψία φιλική,
προφανῶς σημαντική.

Σκιὰ μεγάλη ξαναπροβάλλει.

—

Π.— Ἄκουσε μωρέ, κι' ἔρπετα
ξέχασε τὰ πορκσμένα,
λέγε μου γιὰ τὰ παρόντα.
Φ.— Ὦ σκιὰ μεγάλη, βρέ 'στα.

—

Ἄκου ποδεβολητό.
καὶ φωνὴς κι' ἀλαλητό.
Π.— Δὲν ἀκούω, Φασουλῆ.
Φ.— Τέσσερις πούσαι τὸ ν' ἀκούσῃς.
Π.— Λέγε μου γιὰ τὴν Βουλὴ
κι' ἄφησε τὰς παρακρούσεις.

—

Φ.— Νάτος νάτος...
Π.— Ποιός;
Φ.— Ἐκεῖνος
ὁ παλιὸς ὁ Κωνσταντῖνος.

—

Π.—Δὲν βλέπεις τὸν Πρωθυπουργό, δὲν βλέπεις τὸν Λευτέρη,
ποῦ 'πῆγε καὶ 'στὸ Λαύριο κι' ἔργα 'στοῦ Σεπτέρη,
κι' ἀντίκρυσε κι' ἐκεῖ λαοῦ τρακόσιν μεγαλυνάρια
γιὰ αὐτὸν τὸν Καγκελάριον;

—

Φ.— Νάτος νάτος... προχωρεῖ,
καὶ βροντοῦν ἁρματωσιές,
καὶ παλληκαριῶν χοροὶ
μὲ χιονάτους φουστανελάς.

—

Τὴν σκιὰν ἐκείνην βλέπω, τὴν σκιὰν ἐκείνην ὁρᾶ...
Π.— Δὲν μοῦ λές γιὰ τὸ τραπέζι τῶν Φιλελευθέρων τώρα,
ποῦ στὴν Κυψσσελῶ θὰ γίνῃ καθὼς λένε ρεφορμᾶ,
μὲ γι' Αὐτοκρατόρων ἔσχατος μοῦ μιλᾶς, ἐλάνενε;

—

Φιλελευθέρων χορηγῶν θαλία παρισσ...
δὲν εἶσαι φιλελεύθερος νὰ πᾷς νὰ φᾷς καὶ τό,
καὶ μὲ κρασοκατανάξιν ν' ἀκούσῃς τὰς ἡλιώσεις
φιλελευθέρας γλώσσας;

—

Μὰ περὶ Ρώμης μοῦ λάλεις, μὰ περὶ Ρωμηοσύνης.
Φ.— Ὡ! νὰ τὸ τετραπλόωνο τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης.
Προσεύχεσαι γονυκλίνης
'μπρὸς σὲ θωμοὺς θείους
καὶ χαιρετᾷς τοὺς εὐγενεῖς
καὶ τοὺς Γενουησίους.

—

Π.— Δὲν προσέχεις σ' ἕνα κι ἄλλο τῆς ἡμέρας γεγονός;
γιὰ τὸ Σύνταγμα τὸ νέο δὲν μοῦ λές καμμιὰ σου σκέψι;
δὲν κυττάζεις, καραγκιόζη, πόσος κόσμος λεχρίνος
στομαχλὸν φιλελεύθερον παρακολουθεῖ τὴν πέψι;

—

Φ.— Σὰν ἥρωα καὶ μάρτυρα σὲ βλέπω 'στὸν ἀγῶνα σου.
θάνατος, πτῶσις, κοπετός
κι' ἕνας διάφανος ἀὴρ
ἁπάνω 'στῆς φτερούγκις του σηκώνει τὴν κορώνα σου.

—

Π.— Μὴ χάνεσαι, βρὲ Φασουλῆ, μὲ τὰ παραληρήματα
καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ μπούσικα φαντασιοκοπήματα.
Ἐσὺ δὲν ἐγεννήθηκες νὰ ψάλῃς τέτοια δράματα.
μὰ μόνο γιὰ τοὺς τιφλοὺς νὰ καίῃς θυμιάματα.

—

Φ.— Σὲ βλέπω καὶ 'στὸν Ὄλυμπο καὶ σὲ 'ψηλὰ ραχοῦ νιες.
σὲ βλέπω νὰ δυσείεσαι σὲ κρυερὰς δρυσοῦλιες.

—

Πετᾷς ἐδῶ, πετᾷς ἐκεῖ,
παντοῦ, σκιὰ Ἰασιλική,
σὲ βλέπω νὰ προβάλλῃς.

—

Δεκεβρίσεις κι' ἀπὸ μεμματικές,
ποῦ 'πλήθυναν λαβωματοῖς
παλληκαρικὰ μεγάλης.

—

Π.—Εἶναι 'ντροπή 'σου, Φασουλῆ, καὶ τώρα 'στὰ γεράματα
νὰ βλέπῃς τέτοια πράγματα.

—

Φ.— Ἀκούω καὶ βυσκῶν αὐλοὺς
νὰ κελαϊδοῦν γλυκά...
σὲ βλέπω μέσ' ἀπὸ δακυλοὺς
κι' ἀπὸ πυρπολικά.

—

Π.—Ἀλήθεια δὲν κουράστηκες ἀκόμη, φαφαρόνο,
'στὴν ζάλη νότα τακτικὰ νὰ ὁδάλῃς κάθε χρόνο;

—

Φ.—Μὲ τάλογο τῆς ἀστραπῆς τὸ χρυσοσελωμένο
διάβαινε δρόμο σκοτεινὸ κι' αἱματοποτισμένο.
Π.—Μὴ βλέπῃς ἄλογ' ἀστραπῆς καὶ τώρα σὰν κ' ἐκεῖνα,
μὰ βλέπε ταχυτοκίνητα, ποὺ τρέχουν 'στὴν Ἀθήνα.

—

Δράμι μοκλό, βρὲ Φασουλῆ,
δὲν σοῦδαλαν τὰ χρόνια...
Φ.— 'Στὴν ἀσημένη "Ανατολὴ
λαμπακοπούλι τὰ χτύπα.

—

Ράδα πατεῖς, ποῦ βγαίνουνε κι' ἐκεῖ 'στὴν Ἰουδαία
καὶ χιόνια τῆς Ἀνατολῆς, χιόνια σὰν τὴν ἰδέα.
ὁποῦ σ' ἐσώρισε νεκρὸ 'στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πόλη
καὶ βάρδουροι σ' ἐσπάρκαζαν καὶ φρενιασμένοι σκύλοι.

—

Μήτε σταυρός, μήτ' ἕνα φῶς στοῦ Βασιλῆ τὸ μνῆμα,
μὰ φῶς ἀπὸ τὸν ἴσκιο σου σκορπέτικα 'στὸν αἰῶνα
φῶς 'στὴν ἐλευθερη στεριά, 'στὸ σκλαβωμένο κύμα,
φῶς ἔγινε τὸ σκῆπτρο σου κι' ὁ θρόνος κι' ἡ καρῶνα.

—

Μὲ τούτη τὴν ἀναλαμπή μ' αὐτὸ τὸ φῶς ἀκόμη
μαῦρης σκλαβιᾶς φωτίζονται σκοτεινιασμένοι δρόμοι.
Μ' αὐτὸ τὸ φῶς καὶ σήμερα τόσοις ψυχαῖς μεθᾶνε
κι' ἀκόμη κελαϊδοῦν πουλιὰ,
μαρμαρωμένε Βασιλιᾶ!
πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς, πάλι 'δικά μας θἄνοι.

—

Π.—Ἐσὺ κύτταζε σκιὲς κι' ὅλοένα παραλλάει...
ἐγὼ πάω 'στῆς Διπλῆς τὴν Πρεσβεία τὴν μεγάλη,
ποῦ με φρόκο κι' ἐπισημὸ θ' ἀναγγείλῃ 'στὴν Κορῶνα
πῶς τελείωσε τὸν μέγαν τοῦ Συντάγματος ἀγῶνα.

Στὸν "Ανακτα μετὰ στολῆς πάει Πρεσβεία τῆς Βουλῆς.

'Στ' Ἀνάκτορα λοιπὸν ὡς εἶδος Πρεσβευτὴ
ἐπῆγανε πρωὶ καμπόσοι Βουλευτάι.
κι' ὁ Βασιλιᾶς ἐδέχθη τοὺς Πρέσβεις μὲ καρδιὰ,
καὶ γελαστοὺς τοὺς εἶπε καλῶς 'στα τὰ παιδιά.
Κι' ἀχαρήκιωσ κι' ἐκεῖνοι, κι εἶπαν στὸν Κορωνάτο
κύτα τὰ παρακάτω:

—

Μετὰ τοσκύτα βάσανα, ξανάκτα, ξημερώματα.
καὶ τόσα ζαβεώματα.
θυμόζομεν ἀληθινὰ πῶς μᾶς βαστοῦν τὰ κότσα,
θυμόζομεν τὴν ἀντυχὴ τῆς σιδέρας μας φύσεως
καὶ πῶς ἐδῶ μπορέσαμε νὰ ἔλθωμε μὲ καρότσα
τὸ τέλος ν' ἀναγγείλωμεν τῆς Ἀνοθεωρήσεως.

—

Συντελεσθὴ γεγονὸς ἱστορικῶς μεγάλο.
θεωρήθη τὸ πακτὸ κι' ἔγινε Συντάγμ' ἄλλο.
κι' ἐπάνω σὲ πακνόχιον ἱστορικῶν ἱδρώτα
ἐστερεώθησαν καλὰ τὰ νέα καθεστῶτα.

—

Βεβαίως ὁ τοῦ μέλλοντος ἱστορικὸς θὰ γλύψῃ
σὲ μάρμαρα Πεντελικὰ τὰς κορυφὰς τὰς πρώτας,
κι' ἔχομεν τὴν ποποίθησιν πῶς δὲν θὰ παρακλείψῃ
τῆς Ἀναθεωρήσεως τοὺς συνεχεῖς ἱδρῶτας.

—

Εἴθε τὸ νέον Σύνταγμα νὰ μᾶς κατευοδώσῃ
μὲ σκάφος εὐρισδρομοῦν πρὸς γῆν ἐπαγγελίας,
εἴθε κι' αὐτὸ τὸ Σύνταγμα ποτὲ μὴν τὰ κορδώσῃ,
μὰ νἄναι πάντοτε κρηπὶς λαοῦ καὶ βασιλείας.

—

Εἴθε πρὸς τὰ Συντάγματα τὰ νῦν καταλυθέντα
ποτὲ τοῦ τὸ Βασίλειον νὰ μὴν ξενευγυρίσῃ.
εἴθε. Μεγαλειότατε, τἀναθεωρηθέντα
νὰ μὴν ἐλθῇ κομμὲ Βουλὴ νὰ τἀναθεωρήσῃ.

—

Λαὲς γεραίρει τῆς Λιπλῆς ἱστορικὰς θυσίας,
ἀφιερώθη πρὸς αὐτὸν ὅλ' ἡ ψυχὴ κι' ὁ νοῦς της.
μήτ' ἐκουράσθη. Βασιλεῦ, μὲ κωδωνοκρουσίας
καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος, ὁ καὶ κωδωνοκρούστης.

—

Πνεῦμα γαλήνης 'στοὺς Διπλοὺς δὲν ἔπαυσε νὰ πνέῃ,
καὶ μήτ' ἐξερεθίζοντο πληρεξουσίων μοῦρες,
καὶ μόνον ἔπερναν φωτιὰ κάτι νταηδες νέοι.
ποὖχουν τἀσημένια τὰ πολλὰ, τῆς ἀσημαυμπούρκες.

—

Εἴθε κι' ἐμᾶς ὑπομονὴ νὰ μᾶς κρατῇ 'Ιώβειος.
εἴθε καὶ 'στὸ διπλάσιον κάθε μισθὸς ν' αὐξήσῃ.
εἴθε 'στὸ μέλλον νὰ γενῇ κι' ὁ Βουλευτὴς ἰσόβιος.
κι' ἰσόβιον νὰ δίδεται βουλευτικὸν μπαξίσι.

—

Εἴθε τὸ νέον Σύνταγμα δαρνῶν νὰ στρώσῃ στρῶμα
μὲ πῶρ ζωογονούμενον φιλελευθέρου πνεύματος,
καὶ νῦν γὰρ φρέσκο Κηρισσὸς ἀνοίξωμεν τὸ στόμα.
κι' ἀμέσως πλημωθήσεται φιλελευθέρου γεύματος.

—

Εἶπαν αὐτὰ, κι' ὁ Βασιλεὺς μὲ ἐπαίνων ἀφειδίαν
τοὺς συνεχάρη καὶ μαζὶ κι' ἕκαστον κατ' ἰδίαν.
Ἐξῆρε τὸ κατόρθωμα φαιδρὸς κι' ὁ Κορωνάτος.
καὶ τὴν Ἀναθεώρησιν κι' αὐτὸς ἐπανηγύρισε.
κι' ἀγῶνες ἀντιμείφθησαν, καὶ τῆς Διπλῆς ὁ Στράτος
ἐπῆγε Πρόεδρος ἁπλοῦς καὶ Ταξιάρχης 'γύρισε.

—

Κι' ἐπανέκαμψαν οἱ Πρέσβεις, κι' ἀπ' ὅπισω παρευθὺς
κόσμος 'πῆρε τῆς καρότσας μές' στὸ ντάλα μεσημέρι.
πλὴν ἐκεῖ κι' ὁ Περικλέτος κατὰ τύχην εὑρεθεὶς
ἐξερώνιζε φρενήρης βάρα πίσω καρότσαρι.

Καὶ κομπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἔκδοσις Εἰδυλλίων τοῦ πάλαι Θεοκρίτου.
μεταφρασις ἀρίστη Πηλέρη τοῦ τεχνίτου.
Μόνη κυνδύλι τέτοιο, μόνο Μουσῶν ζερτέρι.
μπορεῦσε 'στῶν δουκέλων τοὺς χρόνους νὰ μᾶς ρέρῃ.

—

Εἷς τ' Ὀρεγγὸν τὸ Πορτλάνιτ, μὲς' στὴν Ἀμερικὴ
ὁ Θῆσεα Ρακατσάνης, πασίγνωστος ἐκεῖ,
ἔπηξε Πρακτορεῖον φύλλων Ἑλληνικῶν
καὶ Βιβλιοπωλεῖον πολὺ σημαντικόν.

'Ο «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο 'πῆγε παραπάνω, κἄξιον πεντηκοστόν,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

ΚΘΗΜΕΡΙΣ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΙΑΣ

'Εκατὸν κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα 'στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούργος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἑφτακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Ἰουνίου μηνὸς ἑνδεκάτη,
καὶ κακὲ συγκινοῦνται καὶ κράτη.

Χίλια πέντε κι' ἑβδομήντα καὶ συγχρόνως ἑκατό.
γεύματα Φιλελευθέρων ἐν ὁδαῖς ἐκτεροτῶ.

Γεῦμα πατέρων φιλελευθέρων.

Π.—'Απὸ ποῦ, βρὲ Φασουλῆ, μοῦρχεσαι στεφανωμένος
καὶ σὰν κάπως μεθυσμένος;

—

Φ.— Ἀπὸ τὸ μεγάλο γεῦμα,
ποῦ σὸ μεγαλύνουν ὅλοι.
κι' Ἀττικὸν ὡς λέγουν πνεῦμα
ὄντως ἐσπινθηροβόλει.

—

Π.—Καὶ λοιπὸν γιὰ τὸ τραπέζι δὲν μοῦ κάνεις ὁμιλία;
Φ.—Δένε πᾶς τραπέζια τέτοια γίνονται καὶ 'στὴν Ἀγγλία.
Κι' ἐκεῖ πέρα, Περικλετο, κανοῦν ζεραντώματα
τῶν ἀχρῶν τὰ κόμματα.

—

Κι' ἐκεῖ πέρα δὲν χαρτάνες μοῦνο μ' ἐφημέρους βρώσεις.
ὅλην ἀκούεις καὶ προπούσεις
καὶ πλουντίζεις ἀπὸ γνώσεις.

—

Κι' ἐκεῖ ποῦ λες τὰ κόμματα τῶν Τώρων κι' Ὀλίγων
διοργανώνουν τακτικὰ
συμπόσια πολιτικά.
ὁποῦ 'στὰς τύχας τῶν ἐθνῶν βαοῦνου ὅλα ὅλίγων.

—

Κι' ἐδῶ νομίζω πρωκαιρὺ
δὲν τρῶν σὰν πρῶτα κουτουρού
κι' ἔτσι χωρὶς νύσία.
ἀλλὰ μὲ σημασία.

—

Τέτοια γεύματα μὲ λόγο μισο 'πὸ τὴν Ἐγγλιτέρα
τέχνουν φτοει κι' ἐδῶ πέρα
'στὶς ἰδέες τὴν μητέρα.

—

Τέτοια γεύματα κι' ἐδῶ. Περικλέτο μου, σημαίνουν
κι' ἀσγαλίκετα δὲν μένουν.
Τέτοια γεύματα κι' ἐδῶ παιοπούδαστα τὰ κρίνουν
καὶ 'στὰς τύχας μας βαρύνουν.

—

Τέτοια τελοῦνται τῶρα γεῦματ' Ἀγγλοπρεπῆ
καὶ στὴν φυλὴν ἡμῶν.
κι' ὁ κόσμος στειει χάσκων ὁ 'κούσε τὶ θὰ 'σῃ
κάθε συνδικτυμῶν.

—

Δὲν εἶναι πκῖξε γέλα
τσουμπούσα, παπκρδέλα,
σὰν τῶν Φιλελευθέρων.

—

Εἰς πᾶσαν ἐποχὴν
στρέφουν τὴν πρόσοψ' ἡν
πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.

—

Κι' ἡ πρόσοσις τοῦ καθενὸς
εἶναι σπουδαῖον γεγονός,
ὁποῦ διαθρυλλεῖται.

—

Καὶ μέσα νύκτα, μασκαρᾶ,
τὴν σχολιάζουν σοβαρὰ
νηστεύοντες, πολῖται.

—

Κι' ἂν' δῇς κανένα Βουλευτὴ
νὰ βάζῃ 'στὸ κρασὶ νερό,
τοῦτο σημαίνει κάτι τί.
καὶ πάρε το γιὰ σοβαρό.

—

Κι' ἂν τρῶν τὸν περίβρμο κάπσος συνδαιτυμόνων
νὰ μὴ φοβᾶσαι. Περικλέτο, τὰ μαῦλ' Ἀγγλοπρεπές.
Κι' ἂν' δῇς πρησμένο σὰν βουτσὶ κάθε σεπτὸν πατέρα
τοῦτο θἐ' πῇ πῶς οἱ Ρωμηοὶ δὲν σχιάζονται χολέρα.

—

Κι' αὐτὸ τὸ γεῦμα τῶρα σημαίνει προκοπὰς,
κι' ἦτον, βρὲ Περικλέτο, τὰ μαῦλ' Ἀγγλοπρεπές.
Κι' ἦσαν συναθροισμένοι
μερικὰ τε καὶ μεγάλοι
Ἐγγλεζομανῆ κύριοι
μ' Ἑλληνικὸ κεφάλι.

—

Τι μεῦτρα δακτυλιῶν ἄγνωστα καὶ γνωστά μου...
ἀμύριζαν Ἀγγλία περιγραὸς ὡραῖα.
κι' ἐγὼ θαρροῦσα τότε πὼς θἄβλεπα μπροστά μου
τὸν Ἀσκουίθ, τὸν Μπάλφουρ, τὸν Ἐδουαρδ τὸν Γ' κρὸ,
τὸν Λόυδ Τζώρτζ, τὸν Τζωστζίλλ, τὸν Τζώρτζ τὸν Κορφιάτη.
ἀλλ' ἀπ' αὐτοὺς κανένα δὲν εἶδα γουρλωμμάτη.

—

Π.—Τότε τὸ λοιπὸν ποιοὺς Ἀγγλους εἶδες μές' στὸ πανηγῦρι;
Φ.— Τὸν Φλαμίγ, τὸν Κατσιμπίρη.
Εἶδα καὶ τὸν Κοντογούρη.
τὸν Τσαγγάρη, τὸν Τσιγγούρη.

Τὸ Σύνταγμα τό νέον γιά σκιάχτρο καὶ φοβέρα
τό βλέπει κι' ἡ Χολέρα.

τὸν Μαρλᾶ, τὸν Σουμαρίπα.
κι' ἔγιναν καμπόσοι σκνίπα.

—

Ἔβλεπα, Περικλέτο μου, πολλοὺς Φιλελευθέρους
καὶ τόσους νεογέρους,
ποῦ τώρα 'στὰ γεράματα θυμήθηκαν καὶ τοῦτοι
νὰ γίνουν ἄνδρες ἰδεῶν μ' ἕνα μεγάλο κουρκοῦτι.

—

Π.—Εἶδες Κασίμη, Κάβουρα, Τσιγκόλη, Ἰωαμπέλο;
Φ.— Ἦταν κι' ὁ Κοντομίχαλος με κάτασπρο καπέλο.
Κι' ὁ Χηνιάδης ἦν ἐκεῖ τρωγων καλὰ καὶ πίνων,
καὶ γύρω πλῆθος νεχηνὶς τὸν ἔβλεπε κι' ἐκεῖνον.

—

Ὅμως μές' στοὺς ἄλλους εἶδα
καὶ τὸν κύριον Ἀκρίδα,
καὶ θυμήθηκα τὰ μέτρα τῆς προβλεπτικῆς πατρίδος,
ποῦ λαμβάνει κάθε τόσο σὲ κατακλυσμοὺς ἀκρίδος.

—

Ἦσαν κι' ἔντομα ποικίλα, ποῦ μεγάλη βγάζουν γλῶσσα,
καὶ θαλασσινὰ πρὸς τούτοις, ἀλλὰ κι' ὄσπρια καμπόσα,
λόγου χάριν ὁ Ρεβίνθης....
Π.— Εἶδες κι' ἄλλους, κουφοξηδόνι;
Φ.— Εἶδα καὶ πουλιὰ καμπόσα, τὸν Ὀρτύκη, τὸν Τριγώνη.

—

Ὅλοι Τζών-Μπούλ Ἐγγλέζοι,
κι' εἶχε στρωθῆ τραπέζι
μεγάλο κι' ἑλτένες...
ἦταν κι' ὁ Τέτενες.

—

Εἶδα πολλοὺς κυρίους
ὡσὰν ροδακαρεύους
Ἐγγλέζους κι' εὐσταλεῖς.

—

Ἄγγλος κεῖνες συμπότες,
κι' εἶχανε λόρδα πρώτες
οἱ Λόρδοι τῆς Βουλῆς.

—

Ἡ νέα Ρωμηοσύνη
ἔλιο καὶ λερδοσύνη,
κι' ὅλοι θαυμάζουν τώρα τὰ φρρτυτοῦ τὰ τζάκια της,
καὶ μόνο σὶ φωνάζει: φουρτοῦνα 'στὰ μπατζάκια της.

—

Γεῦμα φιλελευθέρων
ἐκ τῶν ὡραιοτέρων.
Γεῦμα ἀνορθωτικὸν,
λίαν ὀρεκτικόν.

—

Γεῦμα λαοῦ ἀνορθωτὴς,
γεῦμα Λευτέρης λυτρωτὴς.
Γεῦμα πλειόνων ἐράσμιον
ἀνδρῶν καλλιστεφάνων,
καὶ γεῦμα πανσεβάσμιον
διὰ κοινῶν ἐράνων.

—

Γεῦμα μὲ τόσους σεβαστούς,
γεῦμ' ἀγιάζον τοὺς πιστούς,
γεῦμα τὰ μάλ' Ἀγγλοπρεπές,
γεῦμα πολὺ καλλιπές.

—

Γεῦμα γενναίων μὲ πυγμάς,
γεῦμα πτωχῶν καὶ βρίσεων,
γεῦμα τὸ πῦλας πρὸς ἡλᾶς
ἀνοῖξαν Παραδείσων.

—

Γεῦμα μεγάλων γήσεων
κι' ὅλο χειροκροτήματα
ποῦ τὸ κυττάζουν θύματα
τόσων ἐκαθαρίσεων.

—

Γεῦμα μετὰ καμάτους,
γεῦμα μετὰ κοπώσεις,
γεῦμα τοῦ νέου κράτους
μόνον μὲ θρὸ προπόσεις.

—

Γεῦμ' ἀνορθωτικῶν,
πολὺ χορταστικῶν.

Γεῦμα τὸ διξαζόμενον,
γεῦμα τὸ νομιζόμενον
κοπιαστικῶς μακαρίων.

—

Γεῦμα μὲ Κοντογούρειον
ἐπὶ τραπέζης θρόνον
'στὸν Ἀρχικαγκελάριον.

—

Γεῦμα, ποῦ καὶ καλόγηροι
τὸ βλέπαν λιμασμένοι,
γεῦμα, ποῦ καὶ παλόγηροι
τὸ βλέπαν λιγωμένοι.

—

Γεῦμα τὸ Κηφισιώτικο,
τὸ κατὰ πάντ' ἀλλοιώτικο,
γεῦμα Διελῆς Λουκούλλειον
'στῆς Κηφισιᾶς τὴν κῶμα,
νὰ φᾶῃ Κοινοβούλιον,
ὁποῦ καὶ τὸν Ἰούλιον
θὰ ρέψῃ μὲς' στὴ λαύρα.

Γεῦμα, ποῦ Φιλελεύθεροι προδᾶλλουν πορδωμένοι
καὶ κάτι ξεκευτιάρηδες καὶ γέρο κολκασμένοι.
Γεῦμα, ποῦ κάθε Λούκουλλος δὲν ἔπαιε νὰ τρώγῃ.
γεῦμα, ποῦ δὲν ἐπήγανε κι' οἱ κοινωνιολόγοι,
καὶ πιθανὸν συζήτησις καὶ στὴ Βουλὴ νὰ γίνῃ
πῶς κοινωνοὶ τοῦ γεύματος δὲν ἔγιναν κι' ἐκεῖνοι.

—

Γεῦμα, ποῦ τρώει μιὰ Βουλὴ
καὶ σὺ πηδᾶς φρενήρης...
δὲν πήγανε κι' οἱ Θετσαλοὶ
κι' ὁ κύριος Τσακίρης.

—

Γιὰ κύττα, βρέμμι...
ἡ τραπεζα γίμει,
τρυφήσατε πάντες
οἱ τόσας πικρίες
κι' ἄδρας ρητορείας
πολλῶν ὑποστάντες.

—

Τὸ γεῦμα κοινὸν,
ὁ μόχθος πολύς,
μὴ φύγῃ πεινῶν
πιστὸς προσφιλής.

—

Τρυφᾶτε, τρυφᾶτε
ἐμπρὸς 'στοῦ Μαλᾶ...
σᾶς πρέπει νὰ φᾶτε
νὰ πῆτε καλὰ.

—

Ψιλὰ τὰ πουλήματα,
χαρᾶς, πανηγύρια,
κοτίνου κλαδάρα

—

Χαρᾶτε λαγοῦτο...
τί γεῦμα καὶ τοῦτο..
ἐβίδα πικιδιά.

Ποικίλα φαγητὰ
κι' ἀλλοιώτικα ποτά.

—

Π.—Μὰ κι' ἐγὼ βρέ Φασουλῆ μου, τί χαρὰ ποῦ σοῦ τὴν εἶχα..
κι' ὁ Τριγώνης κι' ὁ Σταμπάλης
εἰς ὑγείαν τῆς ὁμάδος
δὺς του κι' ἔπιναν μαστίχα.

—

Τὸ συμπόσιον κυττοῦ
καὶ καταχειροκροτοῦ
τρώγοντας καὶ τρωγομένους,
βλέπω καὶ τὸν Ἑλληνδρᾶ,
κι' Ἄγγλους φρεσκουξυρισμένους,
πούχαν πρόσωπα φαιδρᾶ.

—

Εὐωχία τριφυλλή,
τρώγουν κ' οἱ Ἄγγλοι πολλοὶ
δίχως τίποτα νὰ λέν...
εἶδα κι' ἕνα Φασουλῆ,
ποὺμωκεζε τοῦ Τσακπερλικιοῦ.

—

Φ.— Τί μου λές, βρέ Περικλέτος
Π.— Τί τραπέζι, τι μπουκέτο!

Κουτσοπίνουν μερικοί,
τρικλοὺς σοὺς πάνει νύστα.
κ'ἄλλους σφαγὴς ζαφρικό.

Κι'ὁ Κουλούμπασθος ἐκεῖ
ἐσχολίαζε τὴν λίστα
μ'ἕνα χαμόμορ'Αγγλικό.

Χίαρ χίαρ σκούζουν ὅλοι,
κ'οἱ καθεὶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
ἅστρακα τὰ 'ἤκτινοβόλει
μέσα'στὴς Διπλῆς τὰ μέλη,
κ'ἐχωράτευε κ'ἐγέλα
σὰν Ἐγγλέζος,κ'ἦταν τρέλλα.

Γέλοιο καὶ χαμόμορ'Αγγλικὸν...ἐν τούτοις πρὸς τοὺς ἄλλους
ἐγέλα κι'ὁ Χρυσόγελος,ἀλλὰ κι'ὁ Χρυσοστέλλης.
Τί γέλοια τοῦ'γινήκανε'στὸν κῆπο τοῦ Μελᾶ,
κ'ἐν'ἀγεράκι μαλακὸ τὰ στήθη μαλακύνει,
κ'ὁ Τατενές'χωράτεψε καὶ'στὸν Κορομηλᾶ.
ἐκεῖνος ὅμως σοβαρὸς ἀπτεῖα δὲν σηκόνει.

Γεῦμα λεκοσιτήριον
καὶ γεῦμα νικητήριον,
γεῦμα,ποῦ συνωδεύετο καὶ μὲ παιάνων μέλος,
κ'ἔκαμε μίαν πρόποσιν κι'ὁ Κρὶς ὁ Βενιζέλος.

Κι'ἀνέφερε τὴν πρόοδον,τὴν τάξιν,τὴν γαλήνην,
κατόπιν στρατιωτικῆς καὶ λαϊκῆς ἐκρήξεως.
καὶ πάντες ἐνωτίσθησαν τὴν πρόποσιν ἐκείνην
μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ κρασοκατανύξεως.

Φ.—Κι'ἐγὼ τὴν πρόποσί του τὴν ἔκουσα,μαζέτα,
'στὰ τόσα ξερατιὼματα.
ἦτανκι'ὁ Πετσετάκης κι'ἐστρώσανε πετσέτα
γιὰ τὰ παληὰ τὰ κόμματα.

Κι'ἐν τρώτοις,Περικλέτο,'βγῆκαν ὁρκτικὰ
ἐλπιδες ἀπὸ τέλάτι
τοῦ Κόντε τοῦ Κορμάτη,
κι'ἔτρωγαν γιὰ σπαράγγια κορδόνια Ραλλικά.

Ὑμνησα κουρασθέντων
σωτήρων φαγοπότια,
ποῦ καὶ κεθκριαθέντων
ἐτρώγαιε σκιάτα,
γαχνί,τηγανατά,
καὶ κόμποσκ ψητά.

Κι'ἔτρωγαν πατριῶται,
κι'ἔτρωγαν πελληκάρια,
κι'ὁ Βενιζέλος τότε
τοὺς ἔβγαλε δηὸ ψάρια,
ποῦ τἄψησε'στὰ γείλη
τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη,
καὶ μ'ὄρεξι μεγάλη
τάφαγκι ὅλ'οἱ φίλοι.

Μὰ καὶ κρασὶ τοὺς κέρασαν ἀπὸ τοὺς Πετσιλοὺς,
κι'ἔμεις χαβαφρίσις πολλῶν κιτρίνων κούπα,
οὐ μὴν κι'ἀγγούρια'βγήκαιε ὅηλοῦντα'σταὐτὰ παληούς
πῶς ὁ Κρητικὸς ρύτρωσε'στὴ μέση σὰν ἀγγοῦρι.

Τὸ γεῦμα φενίτο, ἐβίβα καὶ ζήτω.

Φ.—Καὶ μέσα'στ'ἄλλ'ἀνοίξανε κι'ἕνα μικρὸ μπουκάλι,
σοῦχε τοῦ Κόντε τὴν γολὴ καὶ τὴν γολὴ τοῦ Ράλλη.
Κι'εἶπε τρανὸς ἀνορθωτής:
πιστὲ πάντες ἐξ αὐτῆς,
ὑπὲρ ὑμῶν ἐχύθη.

Ὅλοι μ'αὐτὸν ἂς ὁρκισθοῦν
κι'ἁμαρτιῶν ἂς ἐξαγνθοῦν
κι'ἀνομημάτων πλήθη.

Καὶ'κτυποῦσαν κλακαδόρικς
καὶ'γελοῦσαν Μανταμπόρικς,
καὶ τὰς Κυρησσὰς κυράδες.

Καὶ πολλοὶ καθαρισμένοι
'μπρὸς'στοὺς Ἀγγλους οἱ καϊμένοι
ἐβλαχοῦσαν τκμπουρλάδες.

Φάτε κι'ἔγινε δουλειὰ..
κι'εἶδα καθενὸς κοιλιὰ
σὰν μπαλόνι,σὰν ντραπούλι.

Κι'εἶδα μέσα'στὸ θρυσάτο
καὶ τὸν Πρόεδρο τὸν Στράτο,
καὶ τὸν κύριον Στρατούλη.

Ταρλαμπούμπα,τρικλαλᾶ,
ὅλοι μέσα'στοῦ Μελᾶ.
Μάρε σὲ κήπους γλυκερούς,
οὔρρα,ζήτω μας,ἐβίβα..
μάρε νὰ τύρωμε χερούς
τὲ νομοσχεδίων στίβα.

Καλαμπούριζε κι'ὁ Σλήμαν.Περικλέτο,κατὰ κόρον,
ὅταν μὰς'στὸ πανηγύρι
'βγῆκαν καὶ κομπόσοι τσίροι,
τὴν ἰσχνότητα ὅηλοῦντες τῶν ἀρχαίων προγατούρων.

Καὶ τὸ τραπέζι τὸ τρανὸ'τελείωσε,φίντο,
κι'ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς πολὺ πρωὶ σηκώθη,
καὶ Φιλελεύθεροι πολλοὶ προσέτρεξαν σιμά του,
καὶ περιέργως ἔβλεπαν τὸ τόσο φούσκωμά του.

Καὶ τέλος πάντων ἔφεραν τοῦ Ραϊντγγεν τὰς ἀκτῖνες
κι'ἀμέσως ἀνεκαλύφαν,βρὲ Περικλῆ,μ'ἐκεῖνες
πῶς τὸ μεγάλο φούσκωμα τῆς Κρητικῆς γαστρὸς
ἦσαν οἱ δηὸ Πρωθυπουργοὶ τῆς παλαιᾶς μητρός.

Ἔστιος κι'ἐδητὺς αὐτὸς ἐξ ἔρων ἐντο
κι'ἀγύριστον χορτάτοι,
κι'ἔλαγαν μὲ ραχάτι
τότε καὶ πῶς θὰ λήξῃ κι'αὐτὸ τὸ Περλαμεντο.

Ὁ «Ρωμηὸς,ἐπαταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω,ἀὔξων πενηντάοκτώ,
συνορεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

Ἑβδομιὸν κι'ὀκτακτὸν μετροῦντες χρόνον	Καινούριος χρόνος ἕνδεκα χίλια κι'ἐνιακόσα,
ἱδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Περιενάνων,	ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν'ἡ γλῶσσα.
Ἕκτ'Ἰουνίου κι'εἰκοστή,	Χθὲς κι'ἑβδομηντάξις καὶ συγχρόνως ἑκατό,
βράεις καὶ δράσις κίσθητή.	κι'ὅλοι λέν γιὰ τὸν Ἀλέξαν,νέο μας θωρακωτό.

Ἡ Σύλινη παρέα κάτω'στὸν Φαληρέα.

Φ.— Ἀνόρθωσι παραίτησα.
Διπλαῖς Βουλαῖς χαιρέτησα.
καὶ κάθε φιλελεύθερη καὶ ἀουλικὴ παρέα,
κι'ἐτράβηξα φαμέλικως κατὰ τὸν Φαληρέα.

Παχώμιον τὸ Φάληρον σὰν πέρσυ κατὰ πάντα.
κόσμος διάφορος ἐκεῖ,
κι'οἶκοι μαγεῖα μουσική
τῶν Ἰταλῶν ἡ μπαντα.

Σὰν πέρσυ ξανακαθόμουν'στὴν ἴδια τὴν γωνιὰ
πάλι τραπέζι,κύματα,καὶ βάρκες μὲ πανιά.
ἐξέδρας ὅσως ἄλλοτε κι'ἐπίδειξις ματκίκ,
ξενοδοχεῖα κλειστὰ Τσελεμεντές. Ἀκτκίκ,
καὶ κάπου κάπου φαίνεται κι'Ἀνατολίτου φέσι,
κι'ἡ θάλασσα,βρέ,Περικλῆ,'στὴν ἴδια τὴν θέσι.

Καὶ πάλι μὰς φωτίζει φῶς ἠλεκτρικῶν ἀπλέτως...
ἴδια τὰ πάντα...τίποτα δὲν ἄλλαξε κι'ἐφέτος.
μόνο ἡ Σουδὰ θὲν βρωμᾷ καὶ δὲν σκορπίζει μύρα...
ἄλλαξε μὲ τὸ Σύνταγμα κι'αὐτὸ'ἡ κακομοῖρα.
κι'ἔχασε,πατριῶτες,
τὴν ὀδζὰ τῆς τὴν πρώτη.

Χύτε καὶ τώρα μυρωδιὰς σὰν κι'ἄλλοτε Σουδίτσα μου.
καὶ λίγωσε τὴν μύτη μου,τὴν ἄδικη τὴν κακοῖτσα μου.
Καὶ σὺ μὲ τὴν Ἀνόρθωσιν,Σουδίτσα,μὴν ἀλλάξῃς,
μὰ πρόσεξε τὴν πρώτη σου τὴν βρῶμα νὰ φυλάξῃς.

κι'ἐγὼ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Διπλῆς τῆς Χάβρας
ν'ἀπολαμβάνω τὴν πνοὴν τῆς Σουδικῆς κόρας.

Ἑσπερὶς Σούδας κόρα
μὲ τὴν ὀρόσυν τῆς ἑσπέρας
πέτα'στὴν Διπλῆ τὴν Χάβρα.
κι'ἀναρρίπιζε πατέρας,
ποῦ κακὴ τοὺς ὑφαίνει λαύρα.
καὶ κομπόνται νεκρωμένοι τῆς πατρίδος εἰ σωτῆρες
ὡσὰν βόες συσφιγκτῆρες.

Ἑσπερὶς Σούδας κόρα φθάσε καὶ μὰς'στὴ Διπλῆ
τώρα ποῦ τὸ σκάφος πλεῖ
πρὸς λιμένας αὔριον
μὲ Λεντέρη Ἰούριον.

Θὰ τοὺς αὔρης ξεπλυμένους
εἰς τὰς ἕδρας των καὶ πάλιν.
θὰ τοὺς αὔρης κομισμένους
'στοῦ Μορφέως τὴν ἀγκάλην.

Μὰ γιατὶ νὰ διακόψῃς
κανενὸς μονολήγη,
ὁρόσισε πατέρων δύσεις.
ὁποῦ σύννους τοὺς κυττᾷ.

Κοιμᾶσαι μὲ ρουχαλητὸ καὶ σὺ,σκληρυπλυμένη,
ὅμως ποτὲ τὸν ὕπνο σου κακεῖς δὲν τὸν πληρώνει.

μὰ σὰν κοιμᾶται Βουλευτὴς μέσα στὸ Βουλευτήριον
πλερώνει ἡ μητέρ᾽ ἡ Πατρὶς τὸν ὕπνον τῶν σωτήρων.

—

Ἔσὺ κοιμᾶσαι, κυρελῆ,
κι᾽εἶσαι τοῦ κόσμου γλυκύ,
κι᾽αὐτὸς κοιμᾶται στὴ Βουλὴ
κι᾽ἡ μοῖρα του δουλεύει.

—

Κοιμώμαστε, βρὲ Περικλῆ, κι ἐμεῖς οἱ φουκαράδες,
ἀλλ᾽ὅμως γιὰ τὸν ὕπνο μας γυρεύουνε παράδες.
Αὐτὸς στὴν ἕδρα στρώνεται,
κοιμᾶται καὶ πληρώνεται.

—

Σὺ στὸ σπίτι σου, Περικλῆ, βλέπεις Πτωχοκομεῖο.
κι᾽ἐκεῖνος ὀνειρεύεται τὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο.
Ἐσὺ ξυπνᾷς, μὰ δὲν σοῦ λείπουν σου ξυπνητούρια,
αὐτὸς ξυπνᾷ, καὶ παίζουνε γιὰ χαρὶ του σαντούρια.

—

Ὕπνος ὕπνου διαφορεῖ,
Περικλέτο ρεμπεσκέρ.
Ὁ δικός μας ὕπνος εἶναι στακτοπότης ὀλεθρίας,
ὁ δικός των ὕπνος εἶναι τῆς πατρίδος σωτηρίας.

—

Ἐσὺ κοιμᾶσαι σὰν κοινὸς
σὲ δρόμο καὶ σὲ σπίτι,
ζυλεύγα ψωμοζήτη.

—

Κι᾽ἐκεῖνος μέγχει σὰν τρανὸς
μέσα σὲ Βουλευτήριον,
πατριδὸς ὑπνωτήριον.

—

Τῆς μωρωδάτης Σούδας τὴν ἀλλαγὴ τραγούδα,
καθόλου δὲν μ᾽ἀρέσει Φάληρο δίχως Σούδα.
Χωρὶς αὐτὴν δὲν ἔχει, βρὲ Περικλῆ, καμμιὰ
χάρι καὶ νοστιμιά.

—

Φάληρο δίχως Σούδα δὲν εἶν᾽Ἑλληνικό.
Φάληρο δίχως Σούδα δὲν εἶναι φυσικό.
Βράσε τὰς Ἀνορθώσεις καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο,
ποῦ θέλουν καὶ τὴν Σούδα νὰ ξεβρομίσουν᾽φέτο.

—

Κύτταξε, φίλτατέ μου, τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης.
Π.—Τὸ βλέπω. .
Φ.— Ποία φυσις καὶ τί πανώρια πλάσις.
Π.—Θὰ φᾶς κανένα φοῦσκο κι᾽ἄργησε τὴν ρωμαντζα...
πᾶμε νὰ σὲ κεράσω καμμιὰ μεσκουλάντζα.

—

Φ.—᾽Αχνίζωντας πηγαίνει τὸ καφεδο φεγγάρι
κι᾽ἡ θάλασσα᾽αργυρώνεται μὲ μιὰ περίεσσια χάρι.
᾽Αχνίζωντας πηγαίνουν καὶ μεγάλες συχνότατες
μὲ κάτι κομψοπλέκτους πληρεξουσίων φάτσες.

—

Π.—Ποιοὶ νἄνει τάχ᾽αὐτοί, βρὲ Φασουλῆ Βαρώνε,
ποῦ παρὰ θέν᾽ἄλλος μὲ τόσο κέφι τρῶνε;
Φ.—Νομίζω τῆς Διπλῆς πῶς εἶναι Βουλευταί.
Π.—Κύτταξ᾽τους, Φασουλῆ, πῶς τρῶνε πτὶ πατέ.

—

Φ.— Κι᾽ἐγὼ τοὺς ἀντιρρίζω,
καὶ ξανακαπαρίζω
ἐκείνης τῆς Διπλῆς τοὺς πλουμισμένους ὕπνους,
ποῦ παρὰ θέν᾽ἄλλος προετοιμάζουν δεῖπνους.

—

Συχνὰ περιπλανώμενος ἀνὰ τὴν παραλίαν
σκέπτομαι τὴν Ἀνόρθωσιν τοῦ κρατυνς τὴν τελείαν.

Σχνὰ περιπλανώμενος᾽στῆς ἀμμουδιᾶς τὰ φύκη
μονάχος μου χειροκροτῶ καὶ ξερονίζω πύκη.

—

Ρεμβάζω μές᾽στὴν ἀμμουδιὰ
καὶ γελῶ σπασμωδικὰ μὲ καρδιά,
τῆς᾽Ανορθώσεως παιδιά.

—

Πολὺ σχνὰ μὲ πιάνουνε τὰ φαγγαριάτικά μου,
καὶ ὕφους κόκκους κόκκους ἀμμου,
εὐρακῆς μεγάλαις εὐχαῖσι καὶ σκούζω μπουντσκίλα:
τόσα τῆς᾽Ανορθώσεως νὰ γίνουν τὰ καλά.

—

Ζωγονεῖ τὸ στῆθος μου λεπτῆς ἀρσούλας πνεῦμα,
βλέπω᾽μπροστὰ τὸ παρελθὸν τυμπανιαῖον πτῶμα,
ἐν τούτοις καὶ τῆς Κτήρισσας δὲν λησμονῶ τὸ γεῦμα.
πούφαγε τὸν περίδρομο Φιλελευθέρων κόμμα.

—

Δὲν ξεχνῶ τώρακῶ βράδυ,
πούπιε κι᾽ἔφαγε καλὰ
μὲς᾽στὸν κῆπο τοῦ Μελᾶ
φιλελεύθερο κοπάδι.

—

Καὶ τὴν ὥρα ποῦ κοιμοῦμαι
τὶ πλακάγκωμα θυμοῦμαι
τῆς φιλελευθέρας γλώσσης.

—

Καὶ βαθίζων παρὰ θύρας
δὲν ξεχάνω μήτ᾽ἐκείνας
τοῦ Λευτέρη τὰς ὀκλώσεις.

—

Καὶ τὸν λόγο τὸν μεγάλο δὲν ἐξέχασα, μαζέτα,
ποῦ μᾶς εἶπε νέτα σκέτα
πῶς ὁ νόμος εἶναι τώρα μόνος Βασιλεὺς ἡμῶν
καὶ μικροὶ μεγάλοι θοῦνε εἰς ἐκείνου τὸν βωμόν.

—

Μὰ κι᾽ἐγὼ, ξυλίνε μῶμο,
βλέπω Βασιλῆ τὸν Νόμο,
μὰ κι᾽ἐγὼ τὸν βλέπω᾽μπρός μου
μόνο Βασιλῆ τοῦ κόσμου.

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Νόμος, ποῦ σ᾽ὅλους εἶναι τρόμος.

Φ.— Περικλέτο, τί γελᾷς;
γιὰ τὸν Νόμο σοῦ μιλῶ.
Π.— Γιὰ τοὺς νόμους σὰν᾽μιλᾷς
πῶς μὲ κάνεις νὰ γελῶ.

—

Φ.— Στὸν Νόμο δὲν πιστεύεις;
Π.— Πάψε νὰ χωρατεύῃς.
Φ.— Ἐκεῖνος βασιλεύει πρῶτος σὲ Βασιλεῖς...
μὰ τί γελᾷς, βρὲ βλάκα, σὰν Μεφιστοφελῆς;

—

Τώρα θρίαμβος τὸν στέφει,
ὅλ᾽ξασε καὶ σὺ, κερέφη,
τὴν Μεγαλειότητά του.

—

Ὅλοι τᾶχουνε χαμένα,
καὶ τοὺς τσαι τρία κι᾽ἕνα,
καὶ γουπεπεδὸν᾽μπροστά του.

—

Καὶ Ρηγάδες φωτοβόλοι
χάνουν᾽μπρὸς του τὴν μιλιά,

Καθοῦς διαφόρων ἵππων ἐπιβητόρων.

τώρα σοῦζα στέκουν ὅλοι
᾽στὸν καινούριο Βασιλιᾶ,
καὶ φωνάζουνε ἐλέλευ,
χαῖρε, Νόμε Βασιλεῦ.

—

Π.— Χαῖρε σύ, Δικαιοσύνης,
ὅλους ἴσους τοὺς θαρρεῖς,
καὶ μὲ σκῆπτρο σὰν Θερσίτη
τὸν ἀδύνατο βαροῖς.

—

Γιὰ κύττα τον πῶς καβάλᾳ Δικαιοσύνης ἅρμα.
καβάλα μπαίνει σὲ Βουλὰς καὶ μέσα σε Πελάτης.
Καβάλα πάει᾽στὰ ψηλά,
καβάλα καὶ᾽στὰ χαμηλά,
κ᾽ὅλοι φωνάζουνε ἐλέλευ,
τρὶς χαῖρε, Νόμε Βασιλεῦ.

—

Φ.— Σ᾽αὐτὰ τοῦ λές δὲν συμφωνῶ παντάπασιν, ζευζέκη...
ὁ Νόμος εἶνε Βασιλεὺς κομμένο τὸ γελέκι.

—

Π.— Ἴσα᾽μπροστὰ του φαίνονται μεγάλα καὶ μικρά,
καὶ δοῦλοι κι᾽ἀρχοντόπαιδες,
καβάλ᾽ἀκούει τοῦ τραγοῦ παράπονα πικρά,
καὶ δίκαια τὰ βρίσκει.
Καβάλ᾽ἀκούει τὸν μικρὸ γιὰ τὰ χαμένα δίχτα του,
καβάλα τρέχει νὰ τὰ᾽βρῇ νὰ πάρῃ τὰ δρεπάκια του.

—

Κύτταξέ τον, φιλοφρόνε...
σ᾽ὅσους ἄχυρα δὲν τρῶνε
εἶναι μόλα μονάχα...
Φ.— Τὴν κακὴ ψυχή σου, γάχα.

—

Π.— Μὲ γιὰ κάποιους κουτεντέδες
καὶ δειλοὺς παρκεντέδες
εἶναι σκιάχτρο καὶ φόβερα..
Φ.— Τὴν κακὴ ψυχή σου᾽μόρα.

—

Π.—Βασιλῆς καὶ Παντοκράτωρ μ᾽ἕνα σιδερένιο χέρι
ἐκεῖ πέρα ποῦ συμφέρει,
δοῦλος ὅπου δὲν᾽μπορεῖ
μὲ τὸ σκῆπτρο νὰ βαγῇ.

Καὶ μαζεύει τὰ λουρὰ
τῶν τρανῶν, τῶν ἐριτίμων,
μὲ κτυπήματα βαρειὰ
᾽στὰ κεφάλια τῶν ἀσήμων.

—

Φ.—᾽Ο Νόμος εἶναι Βασιλεύς...᾽τελείωσαν τὰ ψέμματα,
κι᾽ἐμπρός του τώρα σκύβουνε Βουλαῖς, Λαοί, καὶ Στέμματα.

—

Π.— Θριαμβεύει χαμηλὰ
ὅπου δὲν τὸν ἀπειλοῦν...
τοὺς δειλοὺς τοὺς κεβαλᾷ,
οἱ θρασεῖς τὸν καβαλοῦν.

—

Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων
δείχνει στέμμα ρωμαλέον
σ᾽ὅσους γονατίζουν᾽μπρός του, καὶ χαλᾷ τὰ πιάνα των,
κι᾽ἐπ᾽αὐτῶν πυργώνει θρόνον
εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων
στερεὸν κι᾽ἀθάνατον.

—

Φ.— Σκάσε πιά, βρὲ παπαρδέλα...
κύττ᾽ἀπάνω τὴν Κκοτέλλα
κι᾽ἀπ᾽ἐκεῖ τὴν Τκρεντέλα.

—

Τί χαριτωμένο βράδυ!..
φῶς τὸ κῦμα χαρακόνει...
δὲν ξεχνῶ τὸν Χηνιάδη,
τὸν Πουλῆ καὶ τὸν Τριγώνη.

—

Κι᾽οἱ κυνηγοί μας θᾶχουν τὸν Νόμο Βασιλῆ,
τὸ γύθουν Ὑπουργεῖον τοὺς ἔκανε χαλάστρα,
τώρα δὲν θὰ σκοτώνουν ὅπερα κι᾽ἀν θροῦν πουλιά,
καὶ τὸν τριγωνοσούρτη καὶ τὴν λαγοδιάστρα.

—

Φωνάζει νέος Ὑπουργὸς
ὅτι καθένας κυνηγὸς
᾽στὸ δεῖνα μέρος τοῦ λοιποῦ θὰ κυνηγᾷ, κωθώνι,
τὸν ὡρισμένο χρόνο,
μήτε κανεὶς τὸν κόρακα μπορεῖ νὰ τὸν σκοτώνῃ,
μὰ νὰ τὸν ἐγκέζῃ μόνο.

Συζήτησις τοῦ ζεύγους τοῦ ξυλένου περὶ τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου.

—

Π.—Πές μου γιὰ τὸν Διάδοχο τοῦ Θρόνου κάτι τί,
ποῦ τοῦ Στρατοῦ τὸν ἔκαναν Ἐπιθεωρητή.

—

Φ.— Ἂς εἰποῦμε κι' ἐμεῖς
'στὴν παροῦσαν στιγμήν·
ἡ πυγμὴ τῆς πυγμῆς,
τῇ συγμῇ τὴν συγμήν.

—

Π.— Τεῖναι τοῦτα ποῦ λές;
ἐξηγήσου μαγκούρα...
Φ.— Χειρετοῦν τῆς Αὐλαῖς
Μαζανιέλικοι σκοῦροι.

—

Κρῶζε νὰν μὲ κρωγμὸν
σὲ κριτήριους στιγμάς·
κὶ πυγμακί, τὼν πυγμῶν,
σαῖς πυγμαῖς, τὰς πυγμάς.

—

Π.—Τεῖνε τοῦτα ποῦ λές; δὲν μπορῶ νὰ σὲ νοήσω...
Φ.—Σὺ δὲν ἔχεις μυαλό, Περικλῆ, μήτε τόσο.

—

Τρελακλά, τρελακλά,
σὺ δὲν ἔχεις μυαλό,
κὶ εἶσαι πάντα χαλές...
Π.— Τεῖνα τοῦτα ποῦ λές;

—

Φ.—Γιὰ μένα πάντα φαίνεται σὰν ἥλιος, σὰν φεγγάρι,
καὶ σὰν ὄνειρο τοῦ Θρόνου τὸ ὁλαστόρι.
Τὸ βλέπω πόθων γέννημα σὲ μυθικὰ Παλάτσα,
γι' αὐτὸ σελόνω τὰς φωτιὰς τὰ φτερωμένα πάτσα.

—

Ἐγὼ δὲν θλέπω πρωτριδαῖς, ἐγὼ δὲν θλέπω κλίκας,
ἐγὼ τὸ πλάττω μὲ τὸν νοῦ
σὰν ἕνα πλάσιμα τσύρικο,
καὶ μὲ τὴν ὄρπα τοῦ Δικηδ' χρυσαῖς τοῦ φάλλου νίκας.

—

Ἐγὼ τὸ θλέπω νὰ φυσᾷ
ψυχὴ καὶ πνεῦμα σὲ Στρατούς,
τοῦ βάζω πέδιλα χρυσᾶ
μὲ δικεφάλους ἀετούς.

—

Βλέπω μακρτύρων οὐρανοὶ
νὰ σκύβουν στὴν κορφή του
κι' στὶς γκελάζιες τὸ σκνὶ
ξανοίγω τὴν μορφή του.

—

Τὸ βλέπω σὰν Ἀρχάγγελο σὲ πρασπατόρων μρήματα,
σὲ Σκλαμίνων θαλασσαῖς καὶ σὲ Βοσπόρων κύματα.

Τὸ βλέπω σὲ λεβεντικὸ πυρρίχιο χορὸ
καὶ σὰν πουλιοῦ πουπουλίσια τὸ δίκαο του θαρρῶ..

—

Τὸ βλέπω 'μπρὸς Ἀλέξανδρο τὸ βλέπω Κωνσταντῖνο,
καὶ τρύπαια τοῦ στένο.
Ἥρωα μύθων τὸ κυττῶ
κὶ ἀδικητὴ σωτῆρα,
καὶ δόξης φῶς ὀνειρευτὸ
τοῦ βάζω γιὰ πορφύρα.

—

Ἔτσι τὸν πλάττω μὲ τὸν νοῦ 'στὴν ἀμμουδιὰ στραμένος
τοῦ Θρόνου τὸν Διάδοχο, κι' εἰμ' εὐχαριστημένος.
Π.—Σὲ μακαρίζω, ποῦ τρελλὸς ὀνειροπλόκος εἶσαι,
καὶ μὲ τὴν φαντασία σου πάντοτ' εὐχαριστεῖσαι.
Φ.—Ἔγω δὲν εἶμαι σὰν κι' σὲ περίτριμμα τοῦ δρόμου,
ἐγὼ παρνῶ μ' ὄνειρα κι' μὲ τὸν ἑαυτό μου.

Γιὰ τὸ Καράβι, ποὖπαθε βλάβη.

—

Π.—Ἀλλὰ γιὰ πές μου τῶμαθε; ἢ μήπως εἶναι ψέμμα
πῶς τὸ τρανὸ καράβι μας, τὸ καμωμένο μ' ἄμμα,
τὸ 'βρῆκε συμφορὰ
'στὰ ξένα τὰ νερά;

—

Κι' ὁ κόσμος, ποὺ τὸ πρόσμενε μὲ τόσο καρδιοκτύπι,
νοιώθει δαθεία 'στὰ σωθικὰ σὰν μιὰ θανατοῦ λύπη,
καὶ δέρνεται καὶ θλαστήμα τὸ παῦρο ραζικό του,
καὶ κλαίει τὸ καράβι του, τὸ κανακάρικό του.

—

Φ.—Κι' ἐγὼ γιὰ τὸ καράβι μας πονῶ, συμπατριώτη...
ποιὸ μάτι μας τὸ 'ράπακνε 'στὴν ὠμορφιὰ τὴν πρώτη;
ποιὸ μάτι τοῦδε δάσπασε 'στὴν πρώτη του τὴ χάρι,
'στὴν πρώτη του, περπετησιὰ, 'στὸ πρῶτο του καμάκι;

—

Γι' αὐτὸ δὲν ξέρει σήμερα τί νὰ προφέρ' ἡ γλῶσσα
συμπολιτῶν θλιμμένων...
γιατὶ δὲν ἐτσακίστηκε κανεν' ἀπὸ τὰ τόσα
θωρακωτὰ τῶν ξένων.
Ἀλλ' ὅμως ὅλ' ἡ συμφορὰ ξέσπασε 'στὸ δικό μας
τὸ κανακάρικό μας;

—

Π.—Καράβι, καραβάκι μας, μὴ μελαγχολᾶτε
γιὰ τοῦτο, συμπολῖτες.
Ὁ κόσμος δὲν ἐχάθηκε... τόσος κακμὸς ἐς λεῖψ
γιατὶ δὲν βγαίνει τίποτα μονάχα μὲ τὴν θλίψι.
Γρήγορα μόνο νἄχωμε, κι' ἐμεῖς γιὰ τὸ γειγάτι των
καὶ Ντρίντνωτ θὰ σκαρώσωμε νὰ μποῦμε μεσ' στὸ μάτι των.

—

Φ.—Θάρρος, παιδιὰ, 'στῆς συμφορᾶς... ἐλᾶτε νὰ χαροῦμε,
καὶ θέλ' ἡ τὸ καράβι μας κυθοῦς τὸ λαγταροῦμε.
κι' ἴσως μιὰ μέρα πυργωτὸ ξένα καράβια σπάσ'γ...
Π.—Λάβε λοιπὸν δυὸ χαττουκιαῖς, κι' εἰρήν' ἤμιν καὶ πασι.

Ὁ «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πᾶγε παραπάνω, αὔξων πενηνταοκτώ,
συναρεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνιν
ἐβρεθήκαμεν στὴν γῆν τῶν Παριανέων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Ἰουλίου δευτέρα
πάει πιὰ κι' ἡ χολέρα.

Χίλια κι' ἑβδομῆντα κι' ἑκατὸν ἑπτά
καὶ γιὰ τὸν Ἀβέρωφ στέλλονται γραπτά.

Τῶν δρὸ ξυλένων βλακῶν γελοία γιὰ τὸν Ἀβέρωφ συνομιλία.

—

Π.—Γιατὶ χεζεύεις Φασουλῆ μονάχος στ' ἀλογοχαλί;
Φ.—Χαῖρε, πατρίδος ἀγαπητὲ Ἀνόρθωσις μεγάλη.
Τρὶς χαίρετε τοῦ Ναυτικοῦ καινούργια μεγαλεῖα...
συμμένος κάτω 'στὸ γιαλὸ
τὴν θάλασσα παρακαλῶ
νὰ φέρῃ τὸ καραβί μας, ποὺ 'πῆγε 'στὴν Ἀγγλία.

—

Κυγχῶλαχ, Περικλέτο μου, κομμιὰ φορὰ συνάζω,
καὶ φέστον τέλος, φέρε τον, 'στὴ θάλασσα φωνάζω.
Π.—Ποιόν;
Φ.— Τὸν Ἀβέρωφ, μακαρία... κι' ἔχω χρεστὴν ἐλπίδα
πῶς θἄλθῃ σῶος κι' ἀβλαβὴς 'στὴ δύλκα τὴν Πατρίδα.

Ξυπνῶ καὶ μὺ πανιδέπασε τὸ νέο μας καράβι,
ὁποῦ κακιὰ τὸ 'σρίσμενον ἐλεύθερο. καὶ σκλάβοι.
Ξυπνῶ καὶ μὺ πανιδέπεσε μὲς 'στοῦ Πλυμοῦθ τοὺς βρύχους,
καὶ μακαρίζω τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς Σκλακαινομάχους

—

Ψάλλω Στόλους θαζασμένους καὶ νικομάχους καλλινίκους.
ποῦ 'στὸ κάζο μας αὐτὸ
λέσε πῶς χωρὶς λεφτὸ
θὰ μᾶς φτειάξουν τὸ καράβι 'στὼν Τζὼν-Μπούλλ τοὺς νεωσοί-
[κους.

—

Εἶχτε μας... εὐάν εὐσί...
ὦ χαρᾶς τρελλὴς ἀντάρα.
ποῦ γιὰ τὴν ἐπισκονὴ
δὲν θὰ δώσωμε πεντάρα.

—

Πιὸς ἐπίστευε, κουτέ,
πῶς κι' ἡ φίλη μας Ἀγγλία
τέτοιχ θἄδειχνε ποτὲ
'στὰ Ρωμαίικο φιλιά;

—

Δὲν ἐπίστευα ποτέ μου καὶ γιὰ μᾶς θυσία τόση.
δὲν ἐπίστευα, κουτέ,
τῶς τὸ δύστυχο καράβι
τζάμπα θὰ τὸ διορθώσῃ.

—

Τί χαρὰ μας, τί χαρά!..
δὲν θὰ δώσωμε πεντάρα.
Τζάμπα μᾶς τὸ διορθώνουν οἱ Τζὼν Μπούλλ οἱ παρακλῆδες,
πιὸ πολὺ φίλοι τοῦ Λευτεριοῦ
κι' ὅλως ὁ νεοσμὸς συγγενεύει
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς τζαμπατζῆδες.

Μὲς 'στὰ τόσα μας τὰ πλούτη
ξαρκικὴ χαρὰ καὶ τούτη
νὰ μᾶς λέν ὀρθὰ κοφτὰ
πῶς δὲν θέλουμε λεφτά.

—

Μκκαρίζω τὴν μητέρα,
τὴν μεγάλη κανονέρα,
τοῦ μεγάλου Ἀνορθώσεις κάθε τόσο μαγειρεύει
κι' ὅλα τζάμπα τὰ γυρεύει.

—

Κι' ὃν τὸ κάθε της καράβι Περικλέτο μου, 'στὸ μέλλον
συγκρουσθῇ μετὰ σκοπέλων,
σὺν πλουσία κασιδιάρα
δὲν τὸν μέλει μήτε λεπάρα.
ρθάνει γιὰ τὰς διορθώσεις νὰ τῆς κάνουν τὴν τιμὴ
νὰ μὴ θέλουν πλήρωμή.

—

Ἔλκ σαούμε τσαπεινός
ἐμπριστὰ 'στὴν Ἀλβιόνα...
μεγ' αὐτὸ τὸ γεγονός,
ποῦ θὰ μείνῃ 'στὸν αἰῶνα.

—

Π.— Ἀπὸ παντοῦ γκαλοὶ
φεγγοβόλοων μεγάλοι...
ἀλήθεια Φασουλῆ,
μᾶς ἔριξε καὶ πάλι.

—

Φ.— Φιλτάτη μας Ἀγγλία,
τζάμπα διωρθωσε σο...
εἶκασες, Περικλέτο,
μάγκας γιὰ μεγαλεῖα.

—

Π.—Τί τύχη ποῦ τὴν ἔχουμε... σκιρτᾶστε, πολῖτκι,
τοῦ καραβιοῦ διόρθωσις ἀνίσοδος τελεῖται,
κι' ἡ Δύσις ὅλη φλογερὰ
λαμπρὰς ἀντανακλάσεις
ἐξακοντίζει 'στὰ νερά,
κι' ἀπὸ βυθοὺς θαλάσσης
πολλοὺς πυρσοὺς ἡ τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος ἀγγίζει,
καὶ μ' ἕνα φεγγοβόλι μᾶς τοὺς Πόντους κατευγάζει.

—

Φωτοβολοῦν τὰ πελαγοτάτη Τήνιδα, 'στὴ Σάλαμ,
καὶ κάθε κῦμα, ποὖρχεται νὰ ξαπλωθῇ 'στὴν ἄμμο,

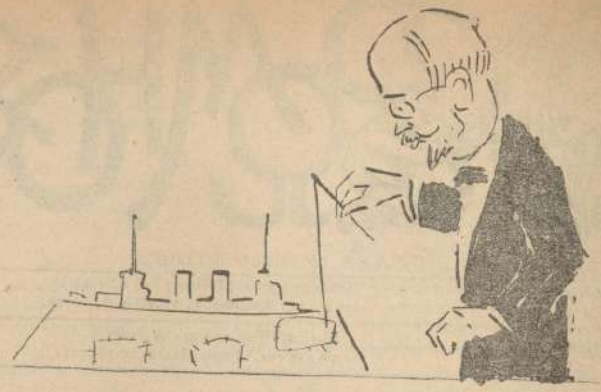

Καπετάνιος, πούχει γνῶσι,
προσπαθεῖ νὰ τὰ μπαλώσῃ.

μᾶς φιθυρίζει μές' στ' αὐτιὰ ξυπνήσετε, νυμάχοι,
κ' ἐπιτέλες τὸν πλοίαρχο τὸν ἔχουν στὸ στομάχι.

—

Μεγάλ' ἀνδραγαθήματα μᾶς λένε προκιόνια
θαλάσσης μεγαλεῖα,
κι' ἀδελφικὴ κυριαρχεῖ κι' ὁμόθυμις ὁμόνοια
μέσα σ' Ἐπιτελεῖα.

—

Δεσμὸς ἀγάπης ἀρρηκτος, βρέ Περικλῆ, συνέχει
τοῦ Στόλου τὰ στελέχη.
πνεῦμα μεγαλεπήβολον ἀδελφικῆς φιλίας,
καὶ δι' αὐτοῦ θαυμαστουργοῦν,
καὶ δι' αὐτοῦ μᾶς ὁδηγοῦν
πρὸς γῆν ἐπαγγελίας.

—

Κανένας φθόνο μέσα του κι' ἔχθρα κακιὰ δὲν κρύβει,
μὲ πνεῦμ' ἀγάπης θρα καθεῖς,
κι' ἀγάπη μόνον ἀληθὴς
τῆς ἔχθρας τὸ δαιμόνιον κατὰ κρημνῶν συντρίβει.

—

Ἀγάπη κι' ἀφοσίωσις τελεία στὸ καθῆκον
θριάμβους μᾶς ὑπόσχονται πολέμων καλλινίκων.
Ἀγάπη διώχνει μόνο
μαῦρα κακίας νέφη,
καὶ γλεμπονάρει φθόνε,
ποῦ κόσμους κατασπέρει.

Πολλοί τε καὶ ποικίλοι γιὰ τὸν Ἀβέρωφ θρῦλοι.

—

Καὶ μᾶς γράφουν ἀπ' ἐκεῖ
πῶς νυμάχοι μερικοί,
Περικλῆ συμπατριώτη,
τόστρωσαν στὸ φαγοπότι,
κ' ἐτσουγκρίζανε ποτήρια κ' ἄλλαζαν χαρὲς φιλιά,
κ' εἶπανε καὶ στοὺς Ἐγγλέζους νὰ τοὺς φέρουν τὰ βιολιά.

—

Μὰ κ' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, τί χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα
γιὰ τῆς μάννας μας τὴν μοῖρα.
κι' εἶχα πόθον νὰ μαθεύω καὶ μὲ σὲ καὶ μοναχός μου
γιὰ τοῦ καραβιοῦ τὸ κάζο.

καὶ στὸ πέρασμα τοῦ κύματος
διαρκῶς νὰ τὸ φωνάζω.

—

Τέτοια μᾶς λένε σοβαρά,
ὁ κεφαλὴ ζευζέκα,
ποῦ νὰ τ' ἀκούσῃς μιὰ φορὰ
καὶ νὰ γελάσῃς δέκα.

—

Μὲ μὴν πιστεύῃς τοῦτα
τἀσπεῖα τὰ μηνύματα,
καὶ δῶσε μας καὶ βοῦτα
μέσ' στὰ γαλάζια κύματα.

—

Καὶ σκυθρὸς, κουβαντὰ!
γειὰ σου, Πατρὶς μητέρα,
ποῦ λέγεσαι Δελφίνι,
κι' ἡ Δόξα ἀπὸ κοντὰ
σὲ πέρνει νύχτα μέρα,
κι' βῆμα δὲν σ' ἀφίνει.

—

Ἤχὼ σὲ περιβάλλει
παιάνων καλλιμέλπων,
ἕκαστες κῶλπο πάλι
μές' στοῦ Πλυμοῦθ τὸν κόλπον.

—

Λύσου, τῆς γλώσσης κόμπε,
χαῖρε, θριαμβων γλόμπε,
φῶς, φανέ, καὶ λάμπε.

—

Νέα μεγαλουργία,
καὶ σ' Ἄγγλων ναυπηγεῖα
σ' ἐπισκευάζουν τζάμπα.

—

Χαῖρε μπουμπουνισμένη,
καραβοτσακισμένη
σὲ πύντους εὐτυχίας.

—

Καθήκοντος βωμὲ,
τύπε κι' ὑπογραμμὲ
ἀριδάτου πειθαρχίας.

Εἶδος Νηπιαγωγεῖον ἡ πρωτότυπος Βουλή,
καὶ σὰν δάσκαλος ὁ Στράτος τὰ μωρά της ἀπειλεῖ.

Μεγάλη τῆς φεσοῦς χαρὰ μὲ τὴν δική μας συμφορά.

—

Π.—Ἄκουστε τὶ νέο τοῦτο κι' ἡ φεσοῦ γειτόνισσά μας,
ποῦ τρομάζει κάθε τόσο τὴν γαλάζια θάλασσά μας.
κι' ἀπεφάσισε καὶ πάλι
γιὰ γεινάτι μας νὰ βγάλῃ
στὸν περίπατο κι' αὐτὴ
μὲν ἀρμάδα ζηλευτή.

—

Καὶ σαρκάζει καὶ γελᾷ
κι' ἡ φεσοῦ μας ἡ μαρτόλα,
καὶ τῆς λέν: χαῖρ ὅλα,
ἔγια λέσσα κι' ἔγχε μίλα.

—

Ἔκανε κι' ἐκείνη Στόλο.
ποδυναὶ γιὰ τὰ πανηγύρια.
καὶ μεγάλο παίζει ρόλο,
ποῦ τσακίζει τὰ γερύρια.

—

Ἡ γειτόνισσα φεσοῦ μας, ποδυχεῖ γιὰ καράβια λέξα.
δὲν ἀρκεῖται, Φασουλῆ μου, 'στῆς ἁρμάδας της τὴν δόξα,
μὰ καὶ Ντρήτνωτ παραγγέλλει γιὰ νὰ κάνῃ πανηγύρι,
καὶ νὰ σπάσῃ καὶ μὲ Ντρήτνωτ κάθε δύστυχο γερύρι.

—

Ἔχάρη καθε μπέστιακι καὶ κουφοκεφαλάκης.
ἐχάρη κι' ἡ γειτόνισσα.
ὅπου γι' αὐτὴν πολλάκις
ὕμνους πολλοὺς ἐτόνισα.

—

Ἄκουσαν κ' οἱ νέοι κι' οἱ φεσάδες οἱ γειτόνοι,
ποῦ ροῦς δὲν τοὺς γλυτώνει,
κι' ἄφησαν τοὺς Μαλισσόρους, καὶ μιλοῦν γιὰ μᾶς πολύ.
ποδύγκλε γιὰ τὸν Ἀβέρωφ ἡ γλωσσίτσα μας μαλλί.

—

Τί χαρὰ 'στοὺς φεσοφόρους!...
ἄφησαν τοὺς Μαλισσόρους,
ἄρεσαν καὶ τοὺς Μιρδίτας.

—

Καὶ γιὰ τὸν Γκιουρὴ πώρα
ἐξεχάσθ' ἡ Τσερναγόρα,
ἐξεχάσθη κι' ὁ Νιαπτάς.

Ἐγύρισε κι' ὁ Πατισὲχ ἐν δόξῃ 'στὴν Σταμπούλ,
ποῦ μέσα σὲ Συντάγματος ἐλοάσθη κολυμβήθραις,
ἐν τούτοις κι' ὁ Κεραμπλὰς θὰ πάῃ 'στὸ Μπουρμπούλ.
καὶ κάθε μπούρμπουλας Ρωμηὸς θὰ κάνῃ μπουρμπουλήθρας.

—

Μὰ κι' ἐμένα, περπερήθρα,
πῶς μ' ἄρεσ' ἡ μπουμπουλήθρα.
Πῶς μ' ἀρέσουν καὶ τὰ λόγια, ποῦ φουσκόνουν σὰν κι' ἐκείνη...
μεγαλόνει μεγαλόνει, κι' ἔπειτα φυσᾷς καὶ σβόνει.

Λύγια τῶν λιμαδόρων περὶ κλικῶν καὶ φόρων.

—

Φ. — Προβαίνει μία κύρη
μ' ἀσπίδα καὶ μὲ δόρυ,
κι' αἰγὴ γλυκοκεράζει,
κι' ὁ κόσμος γύρω κράζει:
χαλκέ' οἱ νέοι φόροι.

—

Κλίκαις μοῦ λένε, Περικλῆ, πῶς ἔγινκι καὶ πάλι.
κλίκαις, ὅπου γανύνουνε κάθε γερὸ κεφάλι.
κλίκαις ἐδῶ, κλίκαις ἐκεῖ, κλίκαις ἀπάνω κάτω,
κλίκαις μὲς' στὸ Ρωμαΐϊκο, ποῦναι χαρτὶ γεμάτο.

—

Ὅπου κι' ἂν πᾷς, ὅπου σταθῇς,
μέσα σὲ κλίκα θὰ 'βρεθῇς,
παντοῦ καὶ πάντα κλίκαις,
ποῦ κάνουν κασκαρίκαις,
κ' ἔλοι φωνάζουν κλίκα.
κι' ἐν τούτῃ μόνον νίκα.

—

Εὐμένειαις, δυσμένειαις, κατατρεγμοί, χατήρια,
γι' αὐτὸν κυττᾷς ὁρθάνοιατα πόρταις καὶ παραθύρια,
ἀλλ' ὅμως περιφρόνησες γιὰ σὲ τὸν κακομοίρη,
καὶ κάθε πόρτα κλείνεται καὶ κάθε παραθύρι.

—

Γιὰ τέταρτα δόξαις ἡ Πατρὶς ἔβαλε πάλι πλῶρη,
καὶ γύρω μας, γρουσούζη,
κακὸς βαρβάτος σκούζει:
χαλκέ' οἱ νέοι φόροι.

—

Πληρώνετε, πληρώνετε,
καὶ μόνο μὲ τῆς κλίκαις
θὰ ξανατδοῦμε νίκαις,
ποῦ θὰ τῆς καμαρώνετε.

—

Κλίκα καμμιὰ δὲν ἀδράνει,
κι' ἄκουζ νὰ λέγῃ μιὰ φωνή:
Φρενήρεις ἁλαλάζετε γιὰ κλίκαις, πατριῶται...
χαῖρε λαὲ τρικούβερτε κι' ἐπαναστάτη πρῶτε.
ποδίκανες ἐπανάστασι καθὼς τοὺς Μαλισσόρους,
κι' ἔβρερες καὶ Συνέλευσι γιὰ νὰ σοῦ βάλῃ φόρους.
γιατί δὲν πλήρωνε πολλοὺς
φτώχεια, ποῦ καμαρόνει,
ὁπόταν καὶ τῆς Μιχάλους
χρέη πολλὰ πληρόνῃ.

—

Μὲ φόρων νομοσχέδια συγκρούεται τὸ κράτος,
κι' ἕνας λαὸς βαρβάτος,
κι' ἀπὸ τῆς πείνας τὴν ἰσχὺν ἐλεύθερος κι' ὁπλόκωτος.
λέει: πολιτικοί μου,
πάρτε καὶ τὸ βρακί μου,
νὰ δοξασθῶ ξεβράκωτος.

—

Δυνατὰ τὰ νέα βάρη,
ὅμως ἐλπίζε καὶ θάρρει.
Ἐνατένιζε καὶ σὺ
σ' ἕνα νέον Μωϋσῆ
ἀνορθώσεως μαλλούσης,
καὶ λησμόνει τὰς συγκρούσεις.

—

Πεῖθου πείθου σὰν κι' ἐμένα σ' ἕνα κι' ἄλλον νέον ἄνδρα,
ἔξω καπετὰς ἐξύς,
μὴν ἀπαισιωδοξῇς,
καὶ μὴ γίνεσαι Κασσάνδρα.

—

Μὴν ἄκουζ σαχλοὺς φωστῆρας, ποῦ χορταίνουνε μὲ γνώσεις
τὴν ἀργὴν των τὴν γαστέρα,
καὶ φωνάζουν νύκτα μέρα
πῶς χαίρι δὲν θὰ δοῦμε καὶ μὲ ξένας ὀργανώσεις.

—

Κι' ἂν γιατί τοὺς ἐρωτήσῃς, προσφιλεῖς συμπατριῶται
καὶ μεγάλ' οἰωνοσκόποι,
'στὰ χαμένα πᾶν οἱ κόποι,
ξέρεις τί σοῦ λένε τότε;
Καὶ τὰ ροπανάκια βλέπεις ἄλλοῦ βγαίνουν στρογγυλά,
τὰ φυτεύεις κι' ἐδῶ πέρα καὶ σοῦ βγαίνουν μακρουλά.

—

Λοιπὸν πῶς ξένοι νόμοι,
φίλε κατεφορκόμην,
'μποροῦν νὰ λειτουργήσουνε καὶ 'στὰ δικά μας μέρη,
ποῦ λέγοντ' ἐλευθεριῶν ἀστείρευτος πηγή,
ποῦ τῶν Ρωμηῶν ὁ τρόχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
μὰ καὶ τοὺς ντύπους τοὺς θεσμοὺς τοὺς καταστρατηγεῖ;

—

Σὰν Ρωμηὸς βρὲ λιμαδῶρα
στρῶνε τὸ 'στὸ φαγοπότι,
κάνε καὶ τὸν Μαλισσῶρο,
χόρευε καὶ χειροκρότει,
Μὰ πρὸ πάντων νὰ γελᾷς
καὶ γελῶντας νὰ 'μιλᾷς.

—

Γιὰ τὸν Ρωμηὸ καλλίτερον δὲν εἶναι τοῦ γελᾶν,
στεγάζουν τὸ Βασίλειον γελῶντες σύρκοι.
ὁ δὲ λαός, ποῦ πάντοτε κατὰ Καρμηλῆν
δύσκολ' ἀντιλαμβάνεται κι' εὔκολα λησμονεῖ,
φαίνεται πῶς ἔξέχασε μέσα σὲ τόσα δράματα
κι' αὐτὴ τὴ συφορέλικα,
κι' ἀρίνωντας τὰ κλάματα
ξανάχισε τὰ γέλοια.

—

Γιὰ τὸ μέγα γεγονὸς
λένε πῶς κι' ὁ Δαμιανὸς
ἔστειλ' ἔκθεσι μεγάλη,
ἔστειλε κι' ὁ Τῶρφνελ ἄλλη.
Μίλησε κι' ὁ Βενιζέλος
κι' ἔτσι πέρνουν ὅλα τέλος.

—

Πέρασε καὶ τοῦτ' ἡ φούρια,
ἡσυχία καὶ γαλήνη,
ἕως ὅτου ξαναγίρῃ
καμμιὰ συγκρουσις καινούρια.

—

Κι' ἐν μέσῳ φωστήρων
μὲ σπείρας ῥητόρων
πολὺ φουσκωμένων,
ἐξῆλθεν ὁ σπείρων
νὰ πάρῃ τὸν σπόρον
γαιῶν σπειρομένων.

—

Π.—Χαλάλ' οἱ φόροι τῆς Διπλῆς γιὰ τόσο μεγαλεῖο,
μὰ πᾶμε τώρα 'στὴ Βουλή, ποῦγινε σὰν Σχολεῖο.
κι' ὁ προσφιλὴς της Πρόεδρος σὰν δάσκαλος, κολλήγα,
βαστᾷ 'στὸ χέρι ῥόγα.

—

Πᾶμε νὰ 'δῆς, βρὲ Φασουλῆ, πῶς τοὺς περιορίζει
κι' οἱ μαθηταὶ σηκώνονται καὶ λέν τὸ μάθημά των,
κι' ὁ δάσκαλος σὰν αὐστηρὸς συχνὰ τοὺς φοβερίζει
πῶς μέ' στὸν μακρονίνακα θὰ γράψῃ τὸνομά των.

—

Δεν' βρίσκοις τέτοιους μαθητὰς σὰν τοῦ Σχολείου τούτου...
κύττα τί φρόνιμα παιδιὰ,
τὸ μὲν δὲν ἔχάζει τσιμουδιά,
τὸ δὲ ζητεῖ τὴν ἄδεια νὰ πάῃ πρὸς νεροῦ του.

—

Τί περίφημο Σχολεῖο,
ποῦ μὲ κάνει μέσα 'στ' ἄλλα
νὰ θυμοῦμαι, Φασουλῆ,
τὸ τραγοῦδι τὸ παλιό:
ἡ κυρὰ μαι ἡ δασκάλα
εἶναι νόστιμη πολύ.

—

Ὁ «Ρωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
ὡσὰν πῆγε παραπάνω, αὔξων πενηντακοστῷ,
συνεχεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζον' ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕβδομον κι' ἑκατὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Καινούργιες χρόνες ἔνδεκα γιὰ μι' ἀνηκόσιον
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Ἐνὰν Ἰουλίου
καὶ ὀλόγες ἥλιον.

Χίλια κι' ἑβδομῆντα κι' ἑκατὸν ὀχτὼ
καὶ τοῦ Προεδρείου κάζο τραντακτό.

Βουλή, ποῦ γδέρνει,
καὶ τέλος πέρνει.

Φ.—Κι' ἐπῆγαινα κι' ἐπήγαινα...
Π.— Πού' πήγαινες, ξεζέκη;
Φ.—Σε μέρος ποῦ δὲν φαίνεται πολὺ καλὰ νὰ στέκῃ.
Π.—Γιὰ πιὸ μοῦλες;
Φ.— Μὴ μ' ἐρωτᾷς καὶ θὰ το μάθῃς τώρα.
Σ' αὐτὸ τὸ μέρος πᾶσποτε δὲν ἀνεφάν' ἡ ψώρα.
Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἄνθιζαν σύρκοις ὅλ' οἱ κλάδοι,
κι' ἦτο κακὸς ἐνύθρωπος κι' ἔβγαινεν ὅλοι λάδι.

Κι' ἐπήγαινα κι' ἐπήγαινα, κάθομαι Περικλέτο,
κι' εἶδα' μπριστά μου νὰ πηδᾷ θεόρατο μπελέτο
καὶ κόρακες ἐχόρευαν μαζί με καλακούδες
κι' Ἀτσίγγανοι τραβοῦσανε συγκίνησαῖς ἀφκούδες.

—

Καὶ 'τυποῦσαν τομπελέκια,
Περικλέτο στρεβλοκάκι,
κι' ἐπεσοβᾶσαν πελεκάνοι
μὲ μακριὰ λαιμὰ καὶ πέλεκας.

—

Ἤτον Ἰουλίου θέρος,
ὅταν ἔφθακα σὲ μέρος,
τοῦ τὸ λέγαν Βουλή.

—

Κι' εἶδα τότε φαῖς ἥλιου
τυραννοῦντος Βασιλέως
κορυφὴς νὰ πυρπολῇ.

—

Θάκλα τῶν θεσμάτων,
Βουλευτήριον θεσμάτων,
Βουλευτήριον πυγμῶν,
νάρκης, ὕπνων, νυστεγμῶν,
μὰ καὶ χειροκροτημάτων.

—

Ὁ μὲν γεραίρει μὲ φωνὴν δικαίων καὶ πόνον
λαῶν πολλὰ μαρτύρια καὶ πόνους ὑποστάντα.
κι' αὐτὸς κατὰ συνήθειαν, βρὲ Περικλέτο, μόνον
χειροκροτεῖ' στὸν ὕπνο του χωρὶς νὰ ξέρῃ γιάντα.

—

Κόσμος ἔπρεχε, ζαγάρι,
τὸν ἀέρα του νὰ πάρῃ
καὶ δροσιᾶς ὀλίγες σταλιά.

—

Τοῦτοι μόνον οἱ καϋμένοι
'σιζιατοῦσαν κοιμισμένοι
νομοσχέδια μεγάλα.

—

Καὶ λιγερὸς ἐπροβλῆθ κάποιος ἐκ τῶν ἐν τέλει
κι' ὅλα δηλώσεις ἔκαιε 'στὴ λαύρα τῶν σακσάλ,
καὶ τοῦ λαοῦ, βρὲ Περικλῆ, κατέκλε τὰ σαθρὰ
γιὰ νὰ τοῦ κάν' ἰσοσκελῆ Προυπολογισμό.

—

Καὶ δός του κι' ἐρουχάλιζε τῶν ὕπνων ἡ Βουλή,
κι' ἐκεῖνος δός του κι' ἄλεθε τῶν φόρων τὸν γερμανό,
κι' ἐρώτησα πῶς λέγεται τοῦτος ἀπού' μιλεῖ,
καὶ μοῦπαν, Περικλέτο μου, πῶς λέγεται Κορφιλό.

Κόρακες ἔκρωζαν κρὰ κρά,
κι' ἐφώναζαν καὶ τὰ μικρὰ

καὶ τὰ μεγάλα τζάκια μας·
φουρτοῦνα στὰ μπατζάκια μας.

Καὶ Τοῦρκος φουκαρᾶς
ἔβαλε μὲ δεκαπλᾶ
φόρους σὲ χωριὰ σπορὰς
κι' εἰσοδήματα καὶ νοίκια.

—

Καὶ μές' στ' ἄλλα τραγουδεῖ
καὶ τὸ κλαστικὸ Γοῦδί
καὶ τὴν Ἐπανάστασι.

—

Τοὺς καιροὺς τῆς πτώσεως,
καὶ τῆς Ἀνορθώσεως
τὴν χρυσῆ κατάστασι.

—

Καὶ φωνάζει: «Γιατὶ νἄναι,
καὶ μὲ τόνα δεκανίκι,
Περικλέτη μου, σοῦ λές,
μές' στὸ χῶμα γῆς, σοῦ βράζει,
ἕνα τρίγωνον χαρίζει
ἐντελῶς ἰσοσκελές.

—

Κι' ἤτο σύμβολον σχηματικὸν ἡ ριλτάτη κεφαλή,
μέλλουσαν εὐδαιμονίαν ἐλπίδος ἰσοσκελῆ,
καὶ κανεὶς ἐκ τῶν ἐντέλει
μὲ στραβὰ δὲν ἦτο σκέλη,
καὶ φιλοδοξος καθένας μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς
διεσκελίζε τὴν δόξαν ἀκριβῶς ἰσοσκελῆς.

—

Καὶ παιάνων ἄγει μέλος
κι' ἐπηδοῦσε καθὲ σκέλος,
κι' ἐγορεύετο γοργὸς
εὔθυμος καὶ ζωηρός.

—

Κι' εἶδε γύρω μου γυμνῶν
καὶ πεινώντων ὄμιλο,
ποῦ δὲν ἔπαιρ' ἐξαιτιῶν
εὔχυμο κοιλαράκι.

—

Κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος ἐχάσκει κατευχαριστημένος,
χορτᾶ, λαλοῦμενα, βιολιά,
κι' ἐφύτρωσε κορομηλιὰ,
κι' ἐχόρτιασε κορόμηλα καθένας πεινασμένος.

—

Κι' ἕνας κόσμος ζηλευτὸς
καὶ στὴν δόξαν προφητὸς,
ποῦγινε σὰν σκελετὸς
γιὰ νὰ γίνῃ ἰσοσκελής.
ἀνορθώσεις ἀλαλάζων ἐξκλλως ἐχειροκρότει
κερπερὴ κερμηλιὰ,
κι' ὁ βαρδάτος Ἀχαμενὼν τοῦ μεγάλου Λὸν-Κιχώτη
τὸν «Κλωτσοδοσέ» στὴν κοιλιά.

—

Τῆς Πατρίδος ἡ ρώμη
τί φταρλὶ ποῦ τοῦ δίνει,
καὶ σὰν ἄλλη Σαλώμη
μᾶς χορεύει κι' ἐκείνη
μὲ κορμὶ λιγερὸ
τῆς κοιλιᾶς τὸν χορό.

—

Ἡ Σαλώμη χορεύει,
καὶ μὲ πέπλους ἑπτὰ
νιὰ πάλι γυρεύει
νὰ τῆς δώσουν λεπτά.

—

Καὶ λαὸς ὀνειρώδης,
ποῦ γιὰ δόξα φρικάζει,
ὡσὰν ἄλλος Ἠρώδης
τὸν χορό της θαυμάζει.

—

Καὶ πάλιν ἐπὶ πίνακος τούτη ἡ Σαλώμη θέλει
μὲ νέαν χάριν τρυφερὴν
λαοῦ προδρόμου κεφαλήν,
ὅπου μ' ἀκρίδες κι' ἄγριον μελιχλύθι μέλι.

—

Μεγάλος πάλι κλῶτσος...
'μίλησε κι' ὁ Κοτρώτσος.
'μίλησε κι' ὁ Καρᾶς
καὶ κάθε φουκαρᾶς.

—

Τοῦ κάκου τότες θρῆνος.
ἐπέρασε κι' ἐκεῖνος
ὁ φόρος τῆς σπορᾶς.

—

Πολλὰ κατὰ τοῦ φόρου 'μίλησε κι' ὁ Γιουδρῆς,
ἀλλὰ τῶν ἀδυνάτων τὸ δίκηο σου νὰ 'βρῇς.
Χρειάζονται παράδες
σὲ προκοπῆς πληθύρα...
Κοτρώτσους καὶ Καράδες
πωλεῖ τοὺς ἀκούει τώρα.

—

Δεόμεθα παράδων,
κι' ἂς νοιώσῃ κάθε κάρα
πῶς κάνουν γιὰ τὰ κάρρα
κουδένταις τῶν Καράδων.

—

Οὐχ ἧττον ἐδεδαίωσαν τὰ χείλη τοῦ Βουτσῆ
μὲ τόνον πλάγιον κι' ἀργὸν
πῶς κι' ἡ κοιλιὰ τῶν γεωργῶν
μὲ τετοιο φόρο σίγουρα θὰ γίνῃ σὰν βουτσί.

—

Κι' ἐπήγαινα κι' ἐπήγαινα, κι' ἐραντεζούμουν μόνος
πῶς εὐτυχίας ἔβλεπα πηγὰς κι' ἀναβρυτήρια,
κι' ἄκουσα κτήτορας γαιῶν νὰ ψάλουν κλλιφώνως:
ἐς ἔχουν γαῖαν ἐλαφρὰν προγράμματα σωτήρια.

—

Ὕμνοι τῆς Ἀνορθώσεως ἐφάλοντο τοιχίλοι
κι' ἔτρεχαν 'μπρός κι' ἀπίσω μου βουλιμιῶντες σκύλοι.
Κι' ὑπὸ τῆς Ἀνορθώσεως τὴν σκέπην μερικοὶ
φορούσανε μεταξωτὰ καὶ γούνας καὶ λαχούρια,
καὶ τούτους τοὺς χαμάρωναν ἄλλοι χωρὶς βρακὶ
καὶ 'στὴν κοιλιὰ των ἔβαζαν Συντάγματα καινούρια.

Ἀποκάλυψις τρελλῆ τοῦ τρελλοῦ τοῦ Ἐκσουλῆ.

—

Φ.— Καὶ λαὸς μεστὸς ὑγείας
εἶδα 'μπρός μου νὰ παυδάλῃ,
κι' ὄρτη σκηνοπηγίας
ἑωρτάζετο μεγάλη.

—

Τί κεῖροι γι' αὐτὸν ὡραῖοι,
τί γεμάτος κορδακάρι..
καὶ πολλοὶ νοικοκυραῖοι
ἐκοιμοῦντο σὲ σκηνάς.

—

Πῶς ἐδῶ; τοὺς ἐρωτῶ,
καὶ μοῦ λέ: εἶδεν τὰ ξέρεις;
βάζει φόρο δυνατὸ
στοὺς πλουσίους ὁ Λευτέρης.

Γεωργικὴ πολιτική.

Μὲ κι' αὐτὸς ὁ μέγας φόρος τῶν πλουσίων κοιλαράδων
λέν πῶς πέρτει 'στὴν κομπόρα κυρτωμένων φουκαράδων.
Πρὸς ἀνόρθωσιν τοῦ κράτους πρέπει νὰ γενῇ θυσία...
φόρος φόρος καὶ 'στὸ νοῦκι,
ὅπου λέν πῶς εἶναι φρίκη,
καὶ μ' αὐτὰ θὰ λογαριάζουν καθεμιᾶς περιουσία.

—

Βάλθηκαν νὰ μᾶς κάνουν σωστοὺς νοικοκυραίους
ἀνορθωτικὰ χρυσοῦ,
γι' αὐτὶ σκεφτήγουμεν κι' ἐμεῖς σὰν τοὺς Ἑβραίους
τοῦ πάλαι Μωϋσῆ.

—

Γι' αὐτὸ μέσα σὲ τσαντίρια,
γι' αὐτὸ μέσα σὲ σκηνὰς
κάνει τώρα πανηγύρια
ἕνας κι' ἄλλος κουνενές.

—

Κι' ἂν εἶσαι φαμελίτης
κι' ἕνας ἰδιοκτήτης
ἐπαύλεως τρανῆς,
ἔλα κι' σὺ σκηνίτης
μαζί μας νὰ γενῇς.

—

Μὴν κατοικῇς σὲ σπῆτι
σὰν πρῶτα, φαμελίτη,
μὰ τώρα μὲς σκηνὴ νὰ πᾷς γιὰ φαλτὰ σου.
καὶ κάθισε κι σὺ κι' ὁ λυκοφαμελιὰ σου.

—

Μὴν ἔχῃς τὴν βλακεία
νὰ θέλῃς κατοικία,
καὶ καλοσυλλογίσου πῶς μέγαρα κι' ἐπαύλεις
'στὸ παρελθὸν ἀνήκουν τῆς ἐποχῆς τῆς φαύλης.

—

Μέγα τὸ γαγγιὸς
Ρωμηῶν ἀρπυιῶν...
ἐς τηλουρὸν χθονὸς
ἤκομεν κατ' Αἰσχύλον.

—

Μαζί μας νοικοκύρη,
κουρνιαχτὲ σὲ τσαντίρι,
καὶ σὲ σκηνὰς ἐρήμου τέντωσε τὴν ἀρίδα.
'στὴν ἔρημον κυρού,
κι' ἔρημος ἐνθυμοῦ
τὴν ἔρημη πατρίδα.

—

Μέλπει κόσμος εὐφροσύνως
πῶς καλήμοιρος ἐκεῖνος,
ὁποῦ δώση μαούτζαις σ' ὅλα
καὶ χωρὶς ν' ἀναστενάξῃ
πατριωτικῶς τινάξῃ
μές' στὴν ἔρημον τὰ κῶλα.

—

Ἔξω τώρα τῶν κλεινῶν
λησμονεῖτ' ἐντὸς σκηνῶν
ἐφημέρου βίου ζάλην.

—

Καὶ σὲ χρήσιμους εὐτραπέζους
ἐυρτὴν σκηνοπηγίας
ἑορτάσατε μεγάλην.

—

Καθὼς ὁ κόσμος κρίνει
ὁ φόρος θὰ βαρύνῃ
ἐξ ἴσου τὸν Μπενάκη,
τὸν Καρίεζη, τὸν Ἀστορα,
καὶ σένα τὸν προγάστορα,
καὶ τὸν Μαρκαντωνάκη.

—

Κι' ἐγὼ φώναξα τότε:
μὴ γιὰ φόρους καὶ τέλη
τὰ σηκώτια σας τρῶτε.
καὶ γι' αὐτοὺς μὴ σᾶς μέλῃ.

—

Μὴ γιὰ φόρους βαρεῖς,
ὦ λαὲ θυσφορῆς,
Ἐνθυμοῦ τὰς ἀσκήσεις 'στὸν λόφον Πανί,
μὴν ξεχνᾷς ἐδῶ πέρα
'στὰς σκηνὰς πῶς μιὰ μέρα
ἴσως μείνῃς καὶ πάλι παυὶ μὲ πανί.

—

Ἀνορθώσεις ὑμνεῖτε
στὰς σκηνὰς σας, σκηνῖται.
καὶ γεννᾶτοι πυγμάχοι.

—

Ἡ θυσία κοινή.
καὶ καθένας τος νἄχῃ
στὴ σκηνή του σκοινί.

—

Εἰς ἁρμίαν ἄμβροτον καὶ σὺ κ'αὐτὸς κ'ἐκεῖνος,
ἐκεῖ κατασκηνώσατε τὸ τίμιόν σας σκῆνος,
κ'αἰνεῖτε τὴν Ἀνόρθωσιν, ποῦ βάζει νέους φρόνους
σὲ νέκ καθεστῶτα.
καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως τετέλεκε τοὺς ὅρους
χωρὶς νὰ λείψῃ γρῶτο.

—

Εἰς ἁρμίκν ἄμβροτον θκωμάσατε τὴν φύσιν
καὶ τάς θεσίας φέρατε καὶ τὸν πατὲρ' Ἀγγίαν.
Κκθένας νοῦς ὑπέρχος ζντεῖ τὴν ἁρμίαν
καὶ φεύγει τὴν μετὰ διπλὸν σωτῆρον βουλμίκν,
ποῦ τρέχουν μὲ τὰ τέσσερα στὴν Κεντρικὴν Ταμίαν.

—

Ηὐέπω τριγύρω τισους ἀνορθωτὰς τελείους.
κκὶ διόλου δὲν βογγῶ
σὰν μερικοὺς ἀθλίους
τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ.

Ἅβρας τελευταίας στίχοι γιὰ τὸν Στράτο κ'Ὅ,τι τύχῃ.

—

Ὑξαφνα παρεπήθκε καὶ τῆς Διπλῆς ὁ Στράτος
καὶ τώρα λέν πῶς ἡ Διπλὴ θὰ πάῃ κατὰ κράτος.

—

Μιὰ μέρα δὲν ἐκάθισε ψηλὰ στὸ Προεδρεῖο
καὶ σ'ὅλους ὁράνκε σαχλὸ κ'ἐνάλατο καὶ χρῶ.

—

Μιὰ μέρα δὲν τον ἴδακκε τὸν δάσκκλο τὸν Στράτο
καὶ τῆς Διπλῆς οἱ μαθνταὶ γενῆκαν ἄνω κάτω.

—

Ὁ φοβερὸς Εἰσαγγελεὺς κ'ὁ τρόμος τῆς Βουλῆς
ἀτρόμητος τῆς τόσκασε γιὰ τοὺς Εἰσαγγελεῖς.

—

Ὁ Στράτος πιὰ 'στὰ χέρκα του κουδοῦνι δὲν φουκτόνει,
ποῦ τόκκνε τὸν Ρυόσσκιν, καμπάνα κκὶ κανόνι.

—

Πάνε τὰ κουδουνίσματκ τὰ βροντερὰ τοῦ Στράτου,
ὁπού μ'ἐκεῖνα μάζευε καθένας τὰ λουμπά του.

—

Τὰ μαθητούδρκ τῆς Βουλῆς χάνουν τὸν δάσκκλό τους,
ποῦ μὲ τῆς αὐστηρότητες ἤθελε τὸ καλό τους.

—

Τοὺς ἔδωζε 'στὸ φάλκγγκ τοὺς ἔπερνε φκλάγγι,
μὰ τώρα δίγως ἄδεια πηγαίνουν γι'ἀκαγκὰ.

—

Τὸν Στράτο πιὰ δὲν σκιάζονται τὰ ρεμπελκ φουσάτα,
ποῦ 'στὴ στρατοῦλκ τάβαζε νὰ κάνουν στράτα στράτα.

Κυττάζει κι'ὁ Πρωθυπουργὸς περίλυπος τὴν στάνη,
καὶ προκειμένων βρὸ κακῶν δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ.

—

Καὶ λέει τέτοια θλιβερὰ ὡ! τοῦ φρικτοῦ πολέμου!..
πῶς μοῦρυγες, Ἀβεσσαλώμ, Ἀβεσσαλὼμ υἱέ μου;

—

Στράτος κουδοῦνι δὲν κρατεῖ,
ποῦ νόμους συνεράτει,
κι'ἂν παρατάσσωνται Στρατοί,
μὰ παρκιτοῦνται Στρατοι.

—

Ὦ φρικτοὶ Φιλελεύθεροι μὴ χάσκετε θλιμμένοι,
κι'ὁ Στράτος ἂν μᾶς ἄφκσε, πλὴν ὁ Στρατούλης μένει.

—

Κι'ὁ Βασιλιᾶς, ποῦ κατ'αὐτὰς πηγαίνει 'στὰ λουτρά του,
λένα πῶς ἐλυπήθκε γιὰ τὸ συμβὰν τοῦ Στράτου.

—

Ἀνέλπιστη παρείτησις 'στοὺς χρόνους τοὺς μοιραίους,
κι'ὁ Βενιζέλος τάβκλε μ'ἀκρίδες κι'ἀρουραίους.

—

Γεωργικὴ πολιτικὴ ποῦ σώζει τὴν πατρίδκ,
καὶ δὲν θ'ἀφήσῃ τρομικτικὸ καὶ πουτικὸ κι'ἀκρίδκ.

—

Ὡσὰν ἀκρίδκ καίγκργκ θλέπει τὸν Κερκυρκῖο,
μὰ βλέπει καὶ τὸν Γ'ἀλλίμπιδ ὡς εἶδος ἀρουρκῖο.

—

Καὶ ξεφωνίζει 'στὴ Βουλὴ τῆς νυστκγμένης μούρης
'στοὺς ἀρουραίους θάνατος κκὶ στ'ἄχθη τῆς ἀρούρης.

—

Φύλκ, παιδιά, 'στοὺς ποντικούς, ποῦ τρῶν μὲ βουλιμία,
νὰ φύγουν ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς νὰ πᾶνα 'στὰ Ταμεῖα.

—

Ποντικοὶ παλκοὶ ἐκβάτοι
μοῦ χαλοῦν τὸ κρεββάτι,
καὶ χιλιάδες λιμασμένοι
ἐλλογοῦσιν οἱ σκασμένοι.

—

Συντάφου 'ελλοχεύοντα φρικτῶν ἀκρίδων σμήνη,
καὶ μόν'ὁ πλουτοῦσιος Ἀκρίδας νὰ μᾶς μείνῃ.

—

Ἡ παραίτησις τοῦ Στράτου συζητεῖται 'στὸ φουσάτο...
μόπως ὅταν ἀεζιδίνεται μόνος ἦταν καὶ πενσάτος

—

Ἀλάργητος ὁ Στράτος ἀρίνει τὸ κοπάδι.
καὶ μένουν κεχηνότες καθὼς τὴν Χηνιάδη.

—

Καὶ λέει γιὰ τὸ καλὸ φιλελευθέρκ μάζα,
ὅτι κι'αὐτὰ δὲν εἶναι σὰν τὸ κτίνκ τὸ καλό.

—

Μὲ μᾶς 'στὰς Ἐξουσίας
τὰς νέκς πεδιάδκς
βόσκει σωτὴρ Μεσσίκς
γάνκς καὶ Χηνιάδκς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύσαμεν 'στὴν γῆν τον Παράνυμφον.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι'ἑνιακόσα,
ἔλα γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδῖν'ἡ γλῶσσα.

Δεκαεξὴ μηνὸς Ἰουλίου.
'πῆρε τέλος Βουλὴ μεγαλείου.

Χίλια κι'ἑβδομήντα κι'ἑκατὸν ἑνιά,
κκὶ πολέμου φούρκκ σ'ὅλο τὸν ντουνιά.

Φεύγ'ἡ Διπλῆμας τώρα κι'ἀντὶο Λεονώρα.

Κι'ἐνῷ τῆς Ἀνορθώσεως τὸς θαλερὰς μορσίνας
ἀρθόνιος τὰς ἐσυρίπιζαν 'στὰς Δόξης τὸ κοντάκι,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὴν κεφαλὴν του κλίνας
'στὰς κεφαλὰς τῶν Ὑπουργῶν καὶ τοῦ Μακρυντωνάκη,
ἐβόησε τετέλεστκι κκὶ μ'ἕνκ μόνον νεῦμκ
ἡ περιβόητος Διπλῆ πκρέδωκε τὸ πνεῦμκ.

—

Κι'οἱ Βούλγκροι μυριόμορφκ τὸ φλογερὸ καμίνι
εἶχαν ἀναθεώρησιν Συντάγματος κι'ἐκεῖνου.
Ἐκεῖ τὴν ἐτελείωσαν πρὶν νὰ περάσῃ μῆνκς,
ὅμως εἰκεῖς κηρύττομεν πῶς 'στὰς κλεινὰς Ἀθήνκς
θὰ πᾶμεν Συνέλευσιν ραγδαίων διαρκῆ,
νἄνκι φορὲς ἀδιάκοπτο κκὶ σκῆλοφ ἐν σαρκί.

Μὲ γαρμὰ μόνον ἀνορθωμένα
ἐλαίων ἄνδρες Ἀνορθωτκί,
ἕνκς τοὺς ὅλους, κι'ὅλοι τὸν ἕνκ
ἐχειροκρότουν ὅπως ποτέ.

Ἐχειροκρότουν Στρικτοὶ καὶ Στύλοι
κρυοῦσκκ χεῖρκς Ἀνορθωτῶν,
ποῦ μὲ τὸν ἕνκ γάσκοντες ὅλοι
ἐχειροκρότουν τὸν ἑνκυτόν.

Ζεύγει πυκνὸ φουσάτο
κι'Ἀνορθωτῶν πλῆθορκ...
ἀντίο ντέλ πασσάτο,
ἀντίο Λεονώρα.

Πλοῦτος κάθετ'ἀπὸ θώρκκ
ἐνῷ φεύγουν οἱ σωτῆρες,
οἱ παλιόντες ὑπηκλίκν,
καὶ μ'ὅνειρον πκτωπλίκν
ἐξοπλίσκντες τὸ πλῆθος,
ὅπως γίνεται συνήθως.

Ἀνορθώθησκν ἐλπίδες καὶ φρονήματκ καὶ πκθοι.
κι'ἡ Διπλῆ μκς ἐκενώθη.
Κκι σὰν Ἄργος ὁ μπεζὰ
ψάχνει τώρκ νύκτκ'μέρκ
μες'στὰς ἔδρκς τῆς κενῆς
μήπως δρκσνε κκνεὶς
κομισμένος ἐκεῖ πέρκ.

Κι'ὁ Φκσουλῆς ἐξαέρωσε τὴν θρᾶσιν τῶν πατέρων.

—

Π.— Πῶς ἔτσι χκμουρεμένοι;
Φ.— Μέσκ σὲ τόσην πλῆξι
ἔχομεν, Περικλέτο, κκὶ τῆς Βουλῆς τὴν λῆξιν.

—

Π.— Στὸν κῆπο τῆς Βουλῆς
δὲν βλέπεις, ἀδελφέ,
πατέρκς προσφιλεῖς
νὰ πίνουνε κκφέ.

—

Τί πλῆξις 'στὰς κλεινὰς,
κκὶ τί μονοτονίκ
κκὶ τῆς ψυχῆς ἁνία.

—

Στὰς ἔδρκς τὰς κενὰς
κανένκς τὴν κομᾶται,
κανένκς δὲν κομᾶται.

—

Φ.— Τόσοι μένες θὰ περάσουν, Περικλέτο ἀφορμὴ νὰ
πῦ, δὲν θὰ κυττᾷς Τρίγωνο ποῦ δὲν θὰ κυττᾷς Πουλῆ.

—

Π.— Κλαῖμ' κκὶ πατριώτα,
κόσμος δὲν ἐρριγᾷ σὰν πρώτα
σ'ἕνα κι'ἄλλο θεωρεῖο,

—

Δὲν ἄκουζ μιλιὰ κκὶ μιλιὰ,
δὲν κυττᾷς τὸν Τσιμιλιὰ
'στὴ βουβὴ τὸ Προεδρεῖο.

—

Φ.— Τί θέαμα φρικτὸν ἀγρίας ἐρημώσεως...
κύττα κκὶ τὸ κουδοῦνι τῆς νέκς Ἀνορθώσεως,
ποῦ σήμκινε μὲ τοῦτο τοὺς ὑφηλοὺς σεισμοὺς της...
κκὶ εἰς Κυκκουρίου, κκὶ εἰς ἐωθινοκρουστικὴν
σὰν πρώτα δὲν βκρεῖ
κι'ἐκεῖνο τὸ βκρύ.

—

Π.— Κκὶ τοῦτο τὸ κκημένο
μοιρκστκι κουκκκμένο,
κκὶ ἔσι κι'ἂν τὸ κτυπᾷς ποὺ λέγω ψκσουλῆ μου,
πῶς θάνει σὰν φωνὴ 'στὴ μέση τῆς ἐρήμου.

—

Φ.— Πῶς τοῦτο τὸ πομπιλιστὸν τοῦ γένους ὑπνωτήριον
ἔγινε κομκστήριον;

Ὁ Ρωμηὸς, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πλὶν τὴν ὁδόν,
μόνο πηγε παραπάνω, ἄξιον πενηντάκτω,
συνορεύει μ'ἄλλια σπήτια καὶ μ'ὁρίζοντ'ἀνοικτό.

Τετέλεσται σαλπίζει
καὶ τὴν Διπλῆ σκουπίζει.

Ποῦ ῥήτωρ Ἀνορθώσεως ἐπὶ πτερῶν αἰθέριος;
ποῦ Μερλιγγκας,βρὲ Περικλῆ,Γρυβρῆς,Βουτσᾶς,καὶ Βέρροιος;

—

Π.— Ποῦ θρύμβοι τῶν ἰδρώτος
τοῦ νέου καθεστῶτος;
ποῦ Κάβουρα περπάτημα,κι'ἀγώνων ἀγωνία;
ποῦ τώρα Βαβυλόπουλος,καὶ ποῦ Βαβυλωνία;

—

Φ.— Ποῦ φαντασία μὲ πλακῶς;
ἐμπρὸς'στὰς ἕδρας τὰς κενὰς
γονυπετῶ σωτῆρων.

—

Κι'ὕπνους γεραίρω ζηλευτούς,
ὅπου μᾶς φέρνουν πτερωτοὺς
'στὸν κόσμον τῶν ὀνείρων.

—

Πλανῶνται περὶ ὀνειρα'στὴν αἴθουσαν αὐτὴν,
τὴν τύσσην λατρευτήν,
καὶ τὸν Ὀκτώβρη καρτεροῦν νὰ φτερουγίσουν πάλι
καὶ νὰ φτερώσουν καθενὸς ἀρτέρωτο κεφάλι.

—

Π.— Ἐδέθη τῶν σωτήρων μας...ἡ ὅρασις των μεγάλη.
πολλὰ τἀνδραγαθήματα...
μᾶς δείχνουνε τὰ χέρια των,ποῦ ῥόζους ἔχουν βγάλει
μὲ τὰ χειροκροτήματα.

—

Μᾶς δείχνουν καὶ τὰ μάτια των,ποῦλαμπαν σὰν ἀστέρια.
κυττάζω μάτια γαλανὰ καὶ καστανὰ καὶ μαῦρα,
ποῦ'γάσανε τὸ χρῶμα των μ'ἔκαιγε τὰ νυκτέρια,
κι'ἔσβυσε κάθε λάμψις των,κι'ἔσβυσε κάθε λαύρα.

Καὶ σ'ἐμᾶς τοὺς ἐκλογεῖς
τῆς ἀγρύπνου ταύτης γῆς
χέρια δείχνουνε πρησμένα
καὶ θυμάτια τυσταγμένα.

ποῦ'γινήκανε τὰ δάχτυλα μὲ τὰς τύσσας παννυχίδας
ὅπως καὶ τῆς σινιγρίδας.

—

Φ.—Μὲ τοὺς ῥόζους τῶν χερσῶν ῥόζους ἔβγαλαν δεινοὺς
τῆς πολύπαθης φυλῆς,ποῦ τῆς περισσεύει νοῦς.
Μὲ τὴν νύστα τῶν μακρῶν των τῆς ἀνοίξανε τὰ μάτια
καὶ τὴν ἔφεραν σὲ νέας'Ανορθώσεως πλάτια.
Μὰ καὶ σύ,βρὲ πατριώτη,
ἀεννάως χειροκρότει,
ἕως οὗ νὰ βγάλῃς ῥόζους σὰν τοὺς ἄνδρας τοὺς μεγάλους,
ὁποῦ κι'ὄγκους κακοήθεις κι'ἀποστήματα καὶ κάλλους
ἔβγαλαν ἀπὸ κεφάλια,κι'εἶδαν ἄνειρα χρυσᾶ,
κι'ἐκατάλαβαν κι'ἐκεῖνα
πῶς ἐλπίδων θάλλουν κρῖνα,
καὶ πῶς ζειδώρος ἀέρας'Ανορθώσεως φυσᾷ.

—

Π.— Ὤ!πῶς νὰ λησμονήσῃς
τόσων ἐπιρανῶν
ὅπνους ἐπωφελεῖς!

—

Κι'ἐγὼ καθὼς ἡ φύσις
δὲν θέλω τὸ κενὸν,
πρὸ πάντων τῆς Βουλῆς.

—

Φ.— Τί νομοσχεδίων λίστα,
τί νομοθετήματα
εὐγνῴσθησαν μὲ νύστα
καὶ χειροκροτήματα.

—

Ψῆφος καὶ χασμουρητό,
ψῆφος καὶ ῥουχλητό,
ψῆφος κι' ἀνοιγμα στομάτων
μετὰ χειροκροτημάτων.

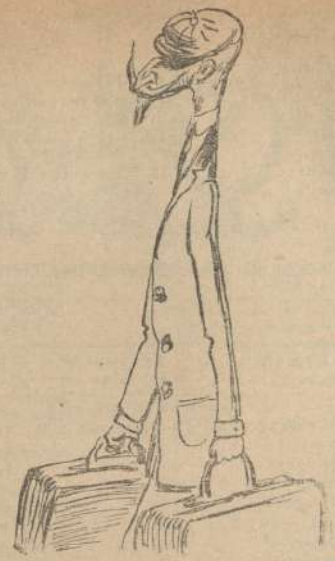

Πάω τώρα'στὸ Μπουρμπούλ νὰ σᾶς στείλω κι'ἀπ'ἐκεῖ
μπουρμπουλήθρας ἀριθμῶν κι'ἔσοδα μὲ τὸ σακί.

Περικλῆ μηδαμηνέ,
κύτταξέ τους πῶς σκορπᾶνε...
μ'ἕναν ὕπνο κι'ἕνα ναὶ
'φύγανε καὶ πᾶνε πᾶνε.

—

Τὰ ματάκια του τὰ δηὰ θὰ γινοῦνε σὰν γαρίδα
ἕως οὗ νὰ ξαναιδῇς τὸν Καρὰ καὶ τὸν'Ακρίδα.
Πλὴν ἐν τούτοις ὁλόενα παρακάλει κατὰ μόνας
νἄλθῃ'γρήγορα χειμῶνας,
γιὰ νὰ ξαναιδῇς,κούφενε,τοὺς ἀνορθωτὰς τοῦ γένους
ὁρῶντας ὡς ὑπνωτισμένους.

—

Δίχως ὑπαρξιν Διπλῆς,δίχως τόσαις παννυχίδες,
τί θὰ κάνῃς'στὴν'Αθήνα;
τώρα θέλωντας καὶ μὴ θὰ τραβᾷς'στὴς'Αλυσσίδες
γιὰ ν'ἀκοῦς τὴν'Αραπίνα.

Λόγος περὶ διαφόρων λογικῶν ἐπιβητόρων.

—

Π.—Τί γέλια ποῦ'γινήκανε,κακόμοιρε Φκεουλῆ,
καὶ γιὰ τοὺς ἐπιβήτορας τοὺς νέους'στὴ Βουλή.

—

Ἐλησμονήσανε μ'αὐτοὺς
ξενύκτικα κόπους,κοπετούς,
καὶ κάθε συφορέλλα.

—

Καὶ τῆς Διπλῆς οἱ ῥήτορες
ἔλεγαν ἐπιβήτορες,
κι'ἐσκάζανε'στὰ γέλοια.

—

Γι'αὐτοὺς τοὺς ἐπιβήτορας οἱ ῥήτορες'μιλοῦσαν,
βρὲ ξεκουτιάρη γέρο,
καὶ δὲς του καὶ'γελοῦσαν,
μὰ τὸ γκατὶ δὲν ξέρω.

Μ'αὐτοὺς τοὺς ἐπιβήτορας πολὺν προλέγουν πλοῦτον
καὶ ράτσας τελειότητα.
μὰ κι'ὁ Μπενάκης μίλησε βραχέα περὶ τούτων
μὲ τύσσην ζωηρότητα.

—

Φ.— Κι'ἐγώ,βρὲ Περικλέτο,μὲς'στὴ ζάλη
τῆς νέας τῶν Ρωμαίων ἀποθεώσεως
εἶδα πῶς ἐπιβήτορες μεγάλοι
ἐπέβησαν ὀργίων'Ανορθώσεως.

—

Εἶναι,βρὲ Περικλέτο μου,καιρός,
ποῦ τοὺς πολλοὺς ἐσάρωσαν Μεσσίας,
καὶ νέος ἐπιβήτωρ ὁλογερὸς
ἐπέβη τῆς ὡραίας Ἐξουσίας,
καὶ φέρει'ἐπὶ ταύτης ἐποχούμενος
κι'ἐν ὕμνοις καὶ κραυγαῖς λαμπαδοχούμενος.

—

Ἐκεῖνος μὲ τὸν δίσκον τῆς ἡμέρας,
ἐκεῖνος μὲ τὰ φῶτα τῆς ἑσπέρας
τοὺς φίλους τοὺς πιστοὺς τοὺς ἐτελείωσε.

—

Κι'ἔξαφνα μὲ φωνὴν διαπασῶν
ἐκεῖνος ἐπὶ γῆς καὶ θαλασσῶν
κεράλεα καὶ στρατοὺς ἐθεμελίωσε.

—

Καθεὶς κι'ἕνα τῶν μικρῶν καὶ τῶν ἐν τέλει
γίγαντα τὸν φωνάζει καὶ πυγμή...
τὸν Τσιριμῶκο Πρόεδρο τὸν θέλει,
κι'ὁ Τσιριμῶκος βγαίνει'στὴ στιγμή.

—

Ἅπτεται τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται,
ἅπτεται τῶν ἀγρύπνων κι'ὑπνωτίζονται,
ἅπτεται κοιμωμένων κι'ἐξυπνίζονται.

Ἅπτεται πεπτωκότων κι'ἀνορθόνονται,
ἅπτεται τοῦ σταθμοῦ καὶ πετοκίβει,

Ἄπτεται τοῦ μωγγοῦ, τοῦ κωφαλάλου,
καὶ γίνεται ἄξινος ὁμιλητής.
ἅπτεται καὶ στιμπίου παπαγάλου,
καὶ φαίνεται μωγγὸς ἐκ γεννητῆς.

—

Ἐνσπνιάσθη τὰς ὀπτασίας
λαὸς ἐπαναστάσεως αἰθέριος,
κ' ἐπάδει χαριτοῦσσα Ἐξουσίας
ὁ νέος ἐπιδόκιμος Ἐλευθέριος.

—

Γερμάρα τ' ἐπιβήτωρ δυνατός,
σκλαγγάξεν ὡς σὰν ἀετός.
παγίδας ἀλλοχρούτων ἐμπαίωσε
καὶ κράτος ἐπὶ φρίκην ἐκρατέωσε.

—

Γερμάρα τ' ἐπιβήτωρ κορυπαῖος
χωρὶς νὰ χαμπαλίζῃ φωνασκῶν,
ποῦ λένε πῶς κρατεῖ σὰν ἄλλος Αἴολος
μεγάλων ὑποζυγίων ἀσκούς.

—

Μ' αὐτὸν τὸν ἐπιβήτορα μὲ τοῦτον τὸν Μεσσία
ποῦ γίνεται καὶ προϊὼν κ' ἑσπερινὴ θυσία,
ἡ σύγχρονος Ἀνόρθωσις μᾶς ἔχει γίνει λέξα...
αὐτῷ τὸ κράτος Περικλῆ, κ' ἡ δύναμις κ' ἡ δόξα.

—

Π.— Τί σοῦ λέει, βρέ, κ' ἐκεῖνος ὁ Προυπολογισμός;
τὸν ἐφύρισε τεσσάκιες πανυγίδων ὀργασμός,
καὶ μ' ἑβδομὰς εἰς σεῖστον ἀνταστάσεως παρούσης
ξύγκριση σβυνομένων τῶν φρυῶν τῆς πρωτευούσης.

—

Εἶπε κ' ἡ Κομμούνα, Πριαδὸς στὴν Ἀμερική·
δὲν χρωστοῦμε μήτ' ἐδῶ, δὲν χρωστοῦμε μήτ' ἐκεῖ.
Κι' εἶπα, Φασουλῆ, ἂς ἔχει πρὸς τὸν Λαμπρο-ὠσκαλῆ..
πάντα νὰ τὸ λές κ' ἐσὺ ἐδῶ χρωστοῦμε πουθενά.

—

Φ.— Εἶπε τὸ μεγάλο ῥῆμα
κ' ἡ Κορομηλᾶς' στὸ βῆμα.
Δὲν χρωστοῦμε πουθενὰ λέει Πρίσβυς κ' Γκουργίς
πλὴν αὐτὸ δὲν εἶνε νέον
μὰ τὸ ῥεῦμα τῆς Στυγὸς
καὶ τὴν ψώραν τῶν γραδέων.

—

Κι' ἐγὼ τώρα πρὸ πολλοῦ
πῶς ἡ δόλια κυρά μου
δὲν χρωστᾷ κ' ἐδῶ κ' ἀλλοῦ,
μοναχὰ στὴ Μιχαλοῦ.

—

Π.—Πάει τώρα στὰ λουτρὰ τῶν κ' ὁ Μοναρχικὸς παράγων,
καὶ λαὸς ἀπανωτάτης
τῆς Διπλῆς τῆς κουδουνάτης
τῆς κομψῆ κουδουνίσεις τραγῳ,
κ' ἡ φιλελευθέρα στροβίγγα
κουδουνίζει τάγκα τούγκα.

—

Φ.—Ποίας ἀποστερούμεθα καὶ πόσας βαρβατίλας,
ἐπὶ καιρὸν τοὺς μόχθους της ὁ ἀναζητὴς τοῦ κάκου,
κ' ὁπότκν σὰς ἐκρηκτικὰς ἐσυζητοῦσαν ὅλας
ἐξκίφνης ἔγιν' ἔκρηξις Σλήμαν καὶ Πετσουράκου.

—

Π.— Κύτταξέ τους...πῶν καὶ πᾶν
κ' ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκορπάνε.
τσεκλάκασι τὸ πᾶν
καὶ τὰ χέρια των κτυπᾶνε.

—

Θυμώματα γιὰ μᾶς ἔκαψαν ἀρωματῶδη,
κ' ἐπευχόμενοι ν' αὐξήσῃ
τὸ βουλευτικὸ μπαΐσι,
τάστριφαν κ' ἔσαρκαν πόδι.

—

Ὑπιδήτορες Διπλῆς πᾶνε τώρα στῆς Εὐρώπαις,
ἀλλ' ἀρίνουν καὶ γιὰ μᾶς ἀπουσίαρα καὶ γόπες.
Πᾶνε στὰ σπιτάκια των
τρίδουν τὰ ματάκια των,
ἀτρίδουν τὰ μουστάκια των,
καὶ πικτοῦν σε νόμιον ταῖβα
καὶ γραντοῦν καὶ λένε βίβα.

Ἐκεῖνοι μᾶς ὑπόσχονται καὶ μόνον
πῶς τρόπαια στὸν ὁπνο τους θὰ στήσουν,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Φαραώνων
τοὺς στρουνοὺς μπαμπάκια νὰ πκτήσουν.

—

Βραντοῦσε Μαραθῶνες, Σαλαμῖνες,
βροντᾷ καὶ φιλελεύθερο κοπάδι.
σκέφου πῶς θὰ περάσουν τόσοι μῆνες
χωρὶς νὰ ἔβγῃ ἐμπρός τὸν Χηνιάδη.

—

Π.—Κ' Γκουργίς, ποῦ σὲ καυμάτων παμαλίσιον ἐποχήν,
φεύγουν πρὸς τὰς λουτροπόλεις καὶ ζητοῦν ἀναψυχήν.
κι' ὅποιος μὲ τῆς πανυγίδες φαίνεται σὰν Γιαπωνέζος
προσπαθεῖ νὰ γίνῃ τώρα κατακόκκινος Ἐγγλέζος.

—

Φ.—Καὶ νὰν ἐπιτελοῦμεν πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
μνήμην τριακοσιῶν κ' ἑπτὰ κείνα πατέρων.
Ἀρίνομεν' στὴν λήθην ἀξέχαστα βρισιδία
κ' αὐτοὺς ἐν κλαπαδόρᾳ
τοὺς ἐξυμνοῦμεν τώρα.
καὶ λεμετικατεύδομεν καλὰ σκε ξεκουμπίδι.

—

Π.—Θυμήσου, Φασουλῆ μου, κ' ἐκεῖνο τὸ τρικπέζι...
γιὰ τὴν Διπλῆς τὸ τέλος τί πλῆξις μὲ πιέζει.
Γ' αὐτὸ θὰ ξεθυμάνω
καὶ μὲ τὸ παραπάνω
'στὴν ζώλιγήσου ῥάχη.
κ' ἔρσε γερὸ μπερντάχι.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕβδομον κ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐβρέξαμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.
Καινούργιος χρόνος ἑνδέκα χίλια κ' ἑνακόσα, ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Τρὶτ' Ἰουλίου κ' εἰκοστή, εἰρήνη πάλιν ἁγαστή.
Χίλια κ' ἑκατὸν ὀγδόντα. Ξέπεσαν πανοῦ τὰ φόντα.

Ἔξαψις πολεμικὴ γιὰ Μαρόκο κ' Ἀφρική.

Φ.—Ἀγαθῆ, βρὲ Περικλέτο...
Π.— Τί μοῦ λές, σαποκοιλιά;
Φ.—Ἀγαθῆ, Μαρόκο, Κόγκι, καὶ λυσσάρικα σκυλιά.

—

Ἀγγλογαλλοι, Γερμανοί,
πεσιπλέον Ἰσπανοί,
κίνησις στρατῶν καὶ στόλων,
βρόντοι μαύρων πυροβόλων,
καὶ πολέμου πατατράκα,
καὶ συρράξεις καὶ συγκρούσεις,
ὅπου τρέμιες ὅλος βλάκας,
μοναχὰ νὰ τῆς ἀκούσῃς.

Ὅλος ὁ ντουνιὰς' στὰ πόδι,
κόσμος πάνοπλος παρδῶν,
καὶ θεάματα φριχιδῆ,
κ' αἵματα πυπαμηδῶν.

Ὧραι φρίκης ἀπορράδες.
Ἄφρις βρέμεται βαρβὶς,
καὶ σκιοτοῦν αἱμοχαρεῖς
τῆς Κῆρ' κης μασκαράδες.

Γίγαντας κατὰ Τιτάνων,
καὶ πολεμικῶν παιάνων
μᾶς ἀνατριχιάζουν ἤχοι.

Νέο μακελλειόῤῥαγή,
καὶ σιαριάζονται στὴ γῆ
κατρακῥρούρια καὶ τοίχοι.

Ὁ τρομερὸς χασάπης
νέαν ζητεῖ θυσίαν,
καὶ σιδηροῦς κεντᾷ
τὴν κόφαν τῆς ἀγάπης
πρὸς αἱματυχυσίαν,
κ' ἐρεθίζει βροντᾷ.

Πάλιν φυλῶν ἀγρία
κατακτητρὼν σαυρὶζει,
καὶ σάλπιγξ Ταρταρεία
ἐρήμωσιν σαλπίζει.

Ὁ θηριώδης δαίμων
μὲ χάλυβα πολεμων
Βασίλεια λαμπρύνει.

Θεᾶνος ὀξὺς' στὸν Ἄδην,
καὶ φεύγει προτροπάδην
φιλαμπελὸς Εἰρήνη.

Κοιλὰς κλαυθμώνων
κ' ἀγρίων φώνων
γορεύει πάλιν
σ' αἱμάτων πάλ' κην.

Ὢ καλλινίκων
μαχῶν πεδία,
βρῶμα σκωλήκων
καὶ θυσιῶδια.

Πλαγκὶς καὶ τρυπιὰς
γεμίζουν σώματα,
κόρακας, γῦπες,
σκωλεύουν πτώματα.

Ἀλγῶ, φρυάττω,
καὶ βλέπω κάτω
κόσμων λαπιόντα
γιὰ τὰ συμφέροντα.

Γεγονότα σιδερά,
γεγονότα τρομερά,
καὶ παντοῦ πολέμου τρέλλα,
ποῦ δὲν εἶναι παίξε γέλα.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑλίγγων
νέας παγκοσμίου πάλης,
ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκαπίγγων,
ἐν τῷ μέσῳ τῶν τυμπάνων,
ἄρχισε καὶ σὺ νὰ ψάλῃς.
Θρέμμα τῶν ὑστεφάνων,
μὲ τὴν Μοῦσαν τῶν παιάνων.

Κανεὶς δὲν βλέπεις ν' ἀδρανῇ,
κάτι ῥρικτὸν ἑγκυμονεῖ
κ' ἔπκισιν ἡ σφκῖξ.

Ὁ «Ῥωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών.
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὔξων πενηντασκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

Ὁ Βενιζέλος ὁ τρανὸς
κι' Ἀνορθωτὴς Μαροκινός.

Κάζο τοῦ κόσμου πραντακάτο,
κι' ἡλικιῶν δεκακοπτὸ
προσκλήσεις ἐδῶ πέρα.

—

Π.— Μίλα καλά...
Φ.— Δὲν ἔμεθες καὶ σὺ τὰς διαδόσεις,
ὁποῦ τακράτουν τῶν Ρωμηῶν τὰς νέας ἀνορθώσεις;

Ἐν πολεμικῇ μονίᾳ
κι' ἡ δική μας λοινωνία
πρὸ παντὸς στὰ καρενεῖα
συζητεῖ περὶ Μαρόκου κι' Ἀγαδὶρ καὶ Κμερούν,
κι' ἀνακάρευκτον τὴν ῥᾳξιν τῶν Δυνάμεων θαροῦσι.

—

Ὁρμαγδὸς κι' ἐδῶ πολύς
καὶ τύποι συγκινήσεις,
καὶ κτύποι κι' ἐμβατήρια.

—

Καὶ πηκαλοῦν Εἰσαγγελεῖς,
καὶ κάνουν ἀνακρίσεις
μές' στὰ Χημειστήρια.

—

Ὁπόταν ἄκουσμα κι' ἐδῶ τρυντι ῥρικαλέον,
κάρα μπουμπουνισμένα...
ἡλικιῶν δεκακοπτὸ καὶ κάτι περιπλέον
πρόσκλησις ἐσπευσμένη.

—

Κι' ἐδῶ ποῦ λές ξαφνικτά,
κι' ἐδῶ ποῦ λές μπουμπουνητά.
κι' ἐμβρόντητος σκώνεται καὶ μπουμπουνίζ' ἡ πλάσις
τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ θέλεις νὰ γελάσῃς.

—

Εἰς τὴν γῆν τῶν σαρτάδων,
ὁποῦ μύθους γεννᾷ,
μυκηθμὸς Ἐγκελάδων
μὲ τρομάζει ξανά.

—

Καὶ βοῦ φλογερὸς
εἰς τὴν γῆν τοῦ πυρός:
Ὅλοι πάρτε φόκο,
καὶ μὲ κλάδους κοτίνων
ἔτε, παῖδες Ἑλλήνων,
'στὸ Κογκό, 'στὸ Μαρόκο.

—

Ὀργασμὸς κι' ἐδῶ πέρα
'στοῦ πυρὸς τὴν μητέρα.
κι' ὅλοι τρέχουν, σκιλέ μου,
καὶ ζητοῦν ἐν εἰρήνῃ
ἀρχηγίαν πολέμου,
ποῦ ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ.

Ταραχὴ 'στὸ Βερολῖνον,
'στὸ Παρίσι, 'στὸ Λονδῖνον,
ταραχὴ καὶ μές' στὴ Βιέννα,
τρικυμία κατὰ πάντα,
καὶ τοὺς πάει τρία κι' ἕνα,
καὶ ξεπέρασι κάθε ῥάντα.

—

Κι' οἱ δικοί μας κυβερνῆτκι λχεμονοῦν τὰς ἀνορθώσεις,
κι' ἐν σιδήρῳ καὶ πυρὶ
σχολιάζουν σοβαροὶ
τοῦ σὶρ Ἀσκυὺθ ἐκείνας τὰς σημαντικὰς θηλώσεις.

—

Φλιὲ τὰς φλέβας διαῤῥέει,
γιὰ Μαρόκκ συζητοῦν,
καὶ τοὺς λόγους μελετοῦν
τοῦ σὲρ Ἐδουαρδ τοῦ Γκρέϋ.

—

Ἀπὸ μακρὰν κυνταζουν τὸ φῶς ἀνελαμπῶν,
κι' κάνουν ἐπικρίσεις
καὶ 'στὰς συνεννοήσεις
τοῦ Κίνδερλεν τοῦ Βατχ τε μαζὶ μὲ τὸν Καμπῶν.

—

Τρέχουν σπουδᾶκα πράγματα, καὶ διαδίδουν θρῦλοι
πολλοί τε καὶ ποικίλοι

Τοῦ γαϊδάρου τοῦ κουτσοῦ, πούναι μία συμφορά.
τρεῖς ἀραβούλαις τοῦ φορτοῦν, τὴν τετάρτη 'στὴν οὐρά.

πῶς τώρα πιὰ θ' ἀκουσθοῦν τὰ γλωσσικὰ λεπίδια,
πῶς τώρα πιὰ θ' ἀλλάξωμε κι' ἐμεῖς πολιτική,
πῶς ἴσως καὶ τῶν Γ' πουργῶν ν' ἀναβληθοῦν τὰ ξέλιδια,
κι' ἴσως κανένας ἀπ' αὐτοὺς πάῃ 'στὴν Ἀφρική.

—

Τώρα μωρέ, τοῦ γίνοντκι κουρκοῦτι τὰ μηχλά,
ἀκοῦς νὰ διαδίδωνται ποικίλα καὶ πολλά.
Λέν πῶς προσκλήσεις θὰ στελοῦν ἀπὸ τὸν Τσιμιῶκο
πρὸς τῆς Λιτλῆς τοὺς Βουλευτὰς
γιὰ νὰ συνέλθουν κατ' αὐτάς,
καὶ νὰ σκεφθοῦνε σοβαρῶς κι' αὐτοὶ γιὰ τὸ Μαρόκο.

—

Λένε κι' ἄλλο, Περικλέτο,
κι' ἂν σ' κρίσῃ πίστεψέ το.
πῶς ὁ κὺρ' Ἀλεξανδρῆς, πούνκι γιὰ τὴν Ἐλβετία,
ἴσως πάῃ 'στὴ σοφὴ τοῦ Μαρόκου πολιτεία,
κι' ἴσως 'στοὺς Μαροκινοὺς δράσεως ἐνθύμια
τοὺς ἀφήσαν κι' ἐδῶ δρὸ Πανεπιστήμια.

—

Φεύγει κι' ὁ Μακεντωνάκης,
ἔγιε λέσσα κι' ἔγια μιλιὰ.
ὅλοι πρὸς τὴν Ἀφρικήν,
κι' ὁ Μανώλης ὁ Μπενάκης
ἴσως πάῃ 'στὴν Ἀγκύλα,
κτῆσιν Πορτογαλλικήν.

—

Λένε κι' ὁ Κορομηλᾶς
πῶς θὰ πάῃ 'στὸ Κογκό...
Περικλῆ, πῶς δὲν μιλᾷς,
μὰ μοῦ κάνεις τὸν μουγγό;

—

Π.—Ξέρεις πῶς πολλαῖς φοραῖς ἔκαμα μυρίας σκέψεις
καὶ γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὰς βλέψεις,
καὶ φαντάζω τώρα πάλι τί καθόμαστ' ἐδῶ πέρα
κι' Ἀνορθώσεως μελλούσης κυκανίζομεν ἀτρα;

—

Πῶς εἰς ὅρια τοιαῦτα παραχάκκας κι' ἀδοκήτες,
πλάσις πόθεν διαπύρων,
καὶ δὲν κάνεις ἀποικίας εἰς ἐπάσεις ἀγκιὲς
τόσων ἀχανῶν Ἠπείρων;

Γιατί σάρνομε 'στῆς πλάκες
τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερό,
καὶ πνιγήμαστε σὰν βλάκες
σὲ μιὰ κουταλιὰ νερό;

—

Φ.— Καλὰ λές, σοφὸ κεφάλι...
κουταμάρα μας μεγάλη
νἄχωμε 'μπροστά μας ὅλο τὸν ἀπέραντο ντουνιᾶ,
καὶ τὴν τόση μας ἀξίαν
νὰ τὴν χάνωμ' ἐδῶ πέρα 'στὴν ἀσήμαντη γωνιά,
ποῦ παθαίνεις ἀσφυξία.

—

Ἄλλαξε πολιτική,
κράτος παχυλῆς βλακείας.
σύρε μές' στὴν Ἀφρική,
μὰ κι' ἐκεῖ μὴν παρακεῖ,
γιὰ νὰ κάνῃς ἀποικίας.

—

Π.— Διαδίδουν συμπολῖται
ὅτι ζύμωσις τελεῖται,
καὶ παντοῦ πολιτικὴν
θέλουν ἀποικικήν.

—

Διαδίδουν πῶς μελέτη
γίνεται καὶ 'στὸ Ντοῦλέτι
γιὰ μελλούσας ἀποικίας.

—

Κι' ἴσως δι' αὐτὸ κι' μοῦν
προσκαλέσουν μετὰ χρόνων
καὶ τὰς γρίας ἡλικίας.

Ἀπεσοβήθη ῥῆξις,
ποῦ σ' ἔκανε νὰ φρίξῃς.

—

Φ.— Δὲν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα σὰν ἄκουσα, καλέ μου,
πῶς εἴμεθα 'στὰ πρόθυρα τοῦ τρομεροῦ πολέμου.
Κι' ἐμένα μ' ἐπυρπόλκεσι μαχῶν ἀγρίων ἔρως,
κι' εἶπα πῶς ῥὸλς κι' οἱ Ρωμηοὶ θὰ πκίξουνε μεγάλο,
κι' στὴν Ἀντάντ τὴν Κορντιὰλ θὰ λάβουν τώρα μέρος
μὲ τὸν Ἐγγλέζο Νιάκαχο καὶ τοῦ Ἐνεοῦ τὸν Γάλλο.

Ὡτῆς συγκρούσεως τῶν σκύλων
τί τρομάρα, τί στενοχῶρα!...
κι' ἐσηκώνοντε συχνοὺς
Γερμανοὺς, Ἐγγλέζους, Γάλλους.

—

Χέρια σὰν Ἑκατονταχείρων ἁρπάσανε πελώρια,
ποὺ δὲν εἶχαν ὅρια,
καὶ 'στῆς ξένοιας τῆς συχνὰς Περικλέτο ντελιπεντέρι,
ἔβλεπε καὶ τὴν συχνὴ τοῦ 'νικοῦ μας τὸ Λευτέρι.

—

Ὥρα τὴν ὥρα πρόσμενε νὰ τόνε πιάσουνε
καὶ ν' ἀκονίσωμε κι' ἐμεῖς τὴν παλιοσασπερνάκα.
Εἶναι συμφέρον 'στοὺς μικροὺς βρὲ μπρούζινο κεφάλι,
νὰ σπᾶζουνε τὰ μοῦτρα των οἱ κύριοι μεγάλοι.

—

Λόγγαι ξένων στρατιῶν ἑτοιμόντο πρὸς ἐλλάδα·
σὰν τὸ δάσος τῆς Βιγκάμης,
καὶ προστάτιδες Δυνάμεις
ἐζητοῦσαν ἀπ' μᾶς νὰ προμηθεύσουν ἀρβύλες.

—

Κι' ἦτο μιὰ Βαβυλωνία, κι' ἦτο μία Βαβυλών,
κι' ἐστραμάτησε κι' ὁ Φοῖβος κατὰ φάλαγγας Ἑλλήνων,
κι' ἔτρεχε κιθεὶς νὰ κάνῃ προμηθείας ἀρβυλῶν.

—

Κι' ἐγὼ τότε καβαλάρης
'στὸ γαϊδοῦρι τὸ χωλὸ
μὲ τὰ τρία τὰ ποδάρια,
ἐξεριζώκα τὸν Ἄρη
μ' ἕνα φρόνεμα 'γριλό·
ἕως ποτε, πχιλληκάρια;

—

Ὡς πότε, κουρντεδάες,
θὰ ζοῦμε 'στὰ στενά,
κι' οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
θὰ πέρνουν τὰ βουνά;
Καλλίτερα μιὰ ὥρας δόξα 'στὴν Ἀφρικὴ,
παρὰ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν ἐπιφολακῇ.

—

Καλλίτερα 'στὸ Κόγκο, παιδιὰ, καὶ στ' Ἀγκόλε,
πκρὸ καμμιὰν ἡμέρα
'στὴν ἄλογον μετρόπα
νἄλθῃ κανεὶς φεσάτος τὰ πίσω μας νὰ σείσῃ.

—

Τί πόλεμος ἐγίνετο, τί ρεζέδες, τί συγκρούσεις·
οἱ διαβάσεις ἔτρεχαν ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.

Ἀντάρτες, ἀστρακοβόλοντα, καὶ κοσμοχαλασιά·
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀπὸ τὴν Κηφισιὰ
ἐχόρταινε σὰν τζίτζικας ἄέρα καὶ δροσιά.

—

Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἄκουσα τὸ δόντι του νὰ τρίζῃ
καὶ 'στὸν Στρατοῦλη, Περικλῆ, τέτοια νὰ ψιθυρίζῃ·
Στρατοῦλη θερματέμποτε, φιλελευθέρων φίλε,
ὁποῦ πολὺ σ' ἐπίκρασαν κατύμματα κι' ἀρβύλες,
ἂς πᾶμε στοὺς Μαροκινοὺς μεθ' ὅλων τῶν φιλτάτων
καὶ θέρματα Μαροκινὰ ν' ἀργάσωμε κομμάτων.

Καὶ πάλιν Εἰρήνη τὸν κόσμον βαρύνει.

—

Π.— Ὁ πόλεμος δὲν ἔγινε, τὰ πάντα μάταιος της,
ἔχασε γλέντι θυμητὸ καθένας πατριώτης.
Ὁ πόλεμος δὲν ἔγινε κι' ἐμείναμε 'στὰ κρύα,
ἀδικα προσκλέσαμε κι' ὅλη τὴν ἐφεδρεία.

—

Καὶ πάλιν Εἰρήνες μεγάλη μπουνάτσα
κι' ἀγγλίου πυλέμου δὲν φαίνεται φάτσα.
Ὦ κόσμε καὶ πάλιν 'στὴν νάρκην σου μένε,
εἰρήνην ἐν ὅπλοις τρυφῇ ὅλοενα...
δὲν εἴχαμε τύχη, κολλήγα χαμένε,
νὰ δόσῃ προστάτας μὲ μοῦτρα σπασμένα.

—

Φ.— Ὁ πόλεμος πάει... χαμένοις ἐλπίδες,
'στὴ θάλασσαν πρῶτα σκουριάζουν λεπίδες.
Εἰρήνη καὶ πᾶσιν εἰρήνη κι' ἡμῖν,
κι' ἂν ὧδινεν ὄρος, ἄλλ' ἔτεκε μῦν.

—

Νέας Εἰρήνης ἀηδοῦς αἰμοστοκῆς Ἑλλάς...
Π.— Πάμε ν' αὐτοκτονήσωμε 'στὴν Τριανταφυλλιά.
Φ.— Ἐξερριζώθηκε κι' αὐτή, καὶ δὲν ὑπάρχει μέρος,
ὁποῦ μπορεῖ ν' αὐτοκτονῇ κι' ὁ νεκρὸς κι' ὁ γέρος.
Ἀπογοήτευσις τὸ πανταχοῦ καὶ βράστα καὶ βλαστήματα.
Π.— Δέξου 'στὴ ράχη σου λοιπὸν ἀρβύλες καὶ κατσίμματα.

Καὶ κιμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Περὶ τοῦ μονοπωλίου τῆς ζαχαρόπλειος μελέτη
νεωστὶ τὴν τοῦ Σπυρίδη,
ποὺ πάλιν σπουδὴν προδίδει,
μὰ καὶ συμβολὴν μεγάλην 'στὴν Ἀνόρθωσιν προσθέτει.

'Ο «Ρωμιὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο 'πῆγε παραπάνω, αὔξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομῆντα κι' ἑκατὸν μετροῦντες χρόνων
ἐβρεθόμεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.
Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἐνιακόσα,
ἄλλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδιν' ἡ γλῶσσα.

Τσολιοὶ τριάντα
καὶ σπουδαῖοι συμβάντα.
Χίλια κι' ἑκατὸν ὀγδοντάενα,
κακόκαιρα Ρωμηῶν ξεδιθωμένα.

Μοῦσα πολύπαθη θρηνεῖ τοῦ Κανελλίδη τὴν θανή.

Πόθοι ψυχῆς ἀκούραστης κι' ὀνείρατα τοῦ Πέτρου
ἔγιναν τώρα στέφανα τοῦ νεκρικοῦ φερέτρου.

—

Καιρὸς ἐσώριασε φωλιαῖς,
ποῦ τῆς ἀναζητοῦν.
τόσαις ἐνθύμησες παληαῖς
ἀξέχαστα πετοῦν.
καὶ Φήμη καλλικέλαδη 'στὴν πλάκα τοῦ θανάτου
μ' ὀνειροπλόκων δάκρυα χαράζει τὄνομά του.

Ἡ τραγικὴ Κυριακή.

Φ.— Μεγάλα τὰ χέρια,
μεγάλο τὸ φρόνημα...
περούνια, μαχαίρια,
πιστὶς ἔχει γιὰ 'κδίκημα.

Πυγμαὶ θυμωμένοις,
πυγμαὶ σηκωμένοις
γκόνιους καὶ πάλι
τὸ κάθε κεφάλι.

Μὲ βρόντους ἠχοῦντας
ἐχθροὺς ἐλαχοῦντας
τοὺς πίκους τρομάρας.

Τί φρίκη, τί τρόμος,
τὸ κράτος, ὁ νόμος,
παλῆκες σαχλαμάρες.

Ἀπὸ δεξιὰ
πυγμὴ μᾶς σώζει,
κι' ἐλευθερία
παντοῦ δεσπόζει.

Σπασμένοις μούρες,
ψηλὰ μαγκούρες,
ἔξω κομπούρες.

Ἐλευθερία
καὶ ρόδοι πρώτης,
δυσεντερία
κι' ἀνακολούτης.

Ἐμπρὸς βρυγμοί,
πίσω τριγμοί,
παντοῦ συγμοί.

Κράτος μακάριον
μὲ Κηφισάριον,
ὁποῦ δὲν πάει.

Ἰσχὺς μεγάλη,
ποῦ τρέμουν Γάλλοι,
τρέμουν κι' Ἐγγλέζοι.

Χαῖρε, Περικλέτο, χαῖρε,
ἀνορθώσεως ἡμέρα!

Ἡ διάσκεψις Πυγμὴ μὲ τσουκάλαις πολεμεῖ.

μὰς ὑπόσχονται πολλὰ
κ᾽ἐκεῖ ποντοειδῆ καλά.

—

Τί γεγονότα κατ᾽αὐτὰς παράπονα μεγάλα,
κι᾽ἐγὼ καυμένε Περικλῆ, τὸ βάζω στὴ φευγάλα,
καὶ κρύβομαι περίτρομος μέσα σ᾽ἀφιδευτήρια,
κι᾽ἐκεῖθεν᾽στὴν Ἀνόρθωσιν τονίζω νικητήρια.

—

Καὶ ψάχνουν ἀπ᾽ἐδῶ κ᾽ἐκεῖ πολίτας, Περικλέτο,
μήπως εὕρουν ἀπάνω των ρεβόλβερ ἢ στιλέτο.
Ὅπλα σὲ μέλη κρύφια καὶ φανερὰ ζητοῦν,
μὰ καὶ σ᾽ἐμένα ρίχνονται, ποῦ πάνοπλος φρυάττω,
καὶ μες᾽στὸ πανταλόνι μου τὰ χέρια των βουτοῦν.
κι᾽ἐγὼ τοὺς λέω ψάξετε καὶ λίγο παρακάτω.

—

Ἔτυχε τότε νὰ κρατῶ καὶ μιὰ μικρὴ βαντάγια,
κ᾽αὐτὴν τὴν εἶδε ὅλοφυρτος
ἕνας τῆς τάξεως φρουρός.
καὶ μοὐπεικάπροιος ἐλλοχῶν θάσκι καὶ σύ, κανάγια.

—

Κι᾽ἐγώ, τὸ στόμα τὸ θρασύ,
τοὔπια μὲ παιθερρίαν:
ἀμμ᾽δὲν μας ἔλλοχε καὶ σύ
μ᾽αὐτὴν τὴν ἐλλοχείαν;

—

Αὐτὴν τὴν νέαν ἐποχὴν ὑμνοῦντες τὴν ἀξίαν
δὲν ἄφηναν ἀπάνω σου μήτ᾽ἕνα κἂν ριπίδιον,
κι᾽ἐπάθαινες ἀκούσιον ἐκ τρόμου ριπιτίδιον.

—

Πᾷς᾽στὴ βουλὴ σου
κι᾽ἀκούεις: στάσου
νὰ σ᾽ἐρευνήσω
κι᾽ἄμπρὸς καὶ πίσω.

—

Πάψε τὰ λόγια,
γύρνα καὶ πλάγια...

ἀ ρέστο μπόγια.
μέσα, κανάγια.

—

Μὲ νομίζουν ἐλλοχοῦντα,
τὴν πυγμὴν ἀνασυχοῦντα,
καὶ μοῦ δίνουν κοντακιαῖς,
ράπαις καὶ κατραπακιαῖς.

—

Νόμος καὶ πυγμὴ καὶ κράτος,
τρεῖς δυνάμεις ἀόρατος
κάθε στόμα τώρα κλείνουν
καὶ τὸν ἀφαλὸ σοῦ λύνουν.

—

Τί γίνεται, βρὲ Περικλῆ, μ᾽αὐτὰς τὰς ἀνορθώσεις!...
τὴν ἐρευναν τὴν αὐστηρὰν καθεὶς τὴν καμαρούσι,
καὶ σοῦρχεται νὰ ἄγξῃς γυμνὸς γιὰ νὰ τοὺς διδαιώσῃς
πῶς δὲν κρατεῖς ἀπάνω σου μήτε Κολοκοτρώνη.

—

Στοὺς καιροὺς τῆς ἡσυχίας,
στοὺς καιροὺς τῆς πειθαρχίας,
ὁ καθεὶς γυμνὸς ἀς ἄγῃ.

—

Σοὔτ᾽κανένας τσιμουδιά,
κι᾽Ἀνορθώσεως, παιδιά,
ροδοδάκτυλος αὐγή.

—

Κράτος τοῦ νόμου φυβερόν, ποῦ πάντα δέζαζέ το,
κράτος τοῦ νόμου φοβερόν, ποῦ τὸ δοξάζουν ὅλοι,
καὶ μὲς᾽στὸ παντελόνι μου τὸ νοιώθω. Περικλέτο,
νὰ ψάχνῃ καθὼς πάντοτε γιὰ πάμε καὶ πιστόλι.

—

Κράτος τοῦ νόμου φυβερόν, ποῦ δύσκυνε᾽στὸ μετρῶτο
τῶν ἐλλοχούντων φάσματα καὶ τοῦ Μακεδὼ τοὺς Βάγκας,
κράτος τοῦ νόμου φυβερόν, ποῦ σὰν μοῦ λὲν γιὰ τοῦτο
θαρῶ πῶς τρέχω ἐναβρακὺς κι᾽ὡραῖος γυμνασκλάγκας.

—

Τὸν ψάχνουν δυὸ φρουροί μήπως ὁπλοφορῇ.

Κράτος φοβερὸν τοῦ νόμου...ξεκαρδίζομαι᾽στὰ γέλοια...
κράτος φοβερὸν τοῦ νόμου καὶ τρελλοῦ παπᾶ Βαγγέλη.
Κράτος φοβερὸν τοῦ νόμου, ποῦ τὰ μοῦτρα μας κερόνει,
καὶ μεγάλη συμφορὰ
σ᾽ἕνα κι᾽ἄλλον φουκαρᾶ,
τοῦ δὲν ἔχει μήτε θεὸν μήτε μπάρμπα᾽στὴν Κορώνη.

—

Ὅταν ἐκεῖνης τῆς συγχῆς δοξελογῆς τὸν κύριο
συμφώνως μὲ τὸ Σύνταγμα κάνεις συλλαλητήριο,
ἀλλ᾽ἐτανλὲς πῶς κι᾽ἡ πυγμαὶς πολὺ μᾶς κολοφεύοντα
τότε συλλαλητήρια ρητῶς ἀπαγορεύοντα.

—

Ἄρτι μὲν ἔπκυσα φοιτῶν εἰς τὰ Διδασταλεῖα,
ποῦ τῶν Ρωμηῶν μ᾽ἐδίδαξαν τὰ τύσα μεγαλεῖα,
μὰ πάντοτε καὶ σήμερα κυττάζω καὶ᾽στὴν πραξι
ὅτι μὲ κάθε Σύνταγμα καινούριο καὶ πικρὸ
καθένας νόμος λειτουργεῖ μὴ βρέξῃ κι᾽μὴ στάξῃ,
κι᾽ἡ Ρωμηοσύνη γίνεται τοῦ νόμου τὸ Σχολειό.

Τάγματα, Συντάγματα, καὶ σπουδαῖα πράγματα.

—

Π.—Κι᾽ἐγὼ τοὺς ἐλλοχεύοντας κτυπῶν τοὺς ἀνέρους
ἀπερισκέπτως ἐνόμισα εἰς ἀπομονωτήρια,
κι᾽ἐκεῖθεν φιλελεύθερος πρὸς τοὺς φιλελευθέρους
ἀπὸ καρδίας ἔστελλα θερμὰ συγχαρητήρια.

—

Ἀπὸ Πάτρα καὶ Χαλκίδα στράτευμα μεγάλο θἄνει,
κι᾽ἕνας κι᾽ἄλλος σταματᾷ
καὶ περίεργος ρωτᾷ:
μὴ᾽στὰ σύνορα καὶ τοῦτο φεύγῃ γιὰ τὸν Κοντογιάννη;

—

Μὲ γδούπους, μὲ δρόμους
στρατὸς προχωρεῖ.
πλακώνει καὶ δρόμους
γεμίζουν φρουροί.

—

Ξυπνήσατε, χώνει
φυλὴν κλέφτου.

στρατὸς πκρελαύνει
᾽στὴν δρόμων Στάβλου.

—

Πῶς τόση πληθώρα;
πῶς τόση σπουδή;
μὴ τάχα καὶ τώρα
τραβᾷ᾽στὸ Γουδί;

—

Πέφτουν ἐλλοχούντων τείχη,
καὶ μᾶς ἀρωπνίζουν ἤχοι
καὶ σαλπίγγων καὶ τυμπάνων.

—

Ῥαπατάου ραπατοῦ,
ἐκστρατεία τοῦ Στρατοῦ
κατὰ τῶν ἰοστεφάνων.

—

Τί Στρατὸς νικᾷ
μὲ πολέμου μένος,
κι᾽ἀλὰ Γαλλικὰ
θιοργκωμένος.

—

Ἀσκηθεὶς μ᾽ἀσκήσεις θεωρητικὰς
κι᾽ἕτοιμος γιὰ μάχη,
ἔρχεται γι᾽ἀσκήσεις τώρα πρακτικὰς
᾽στὴ δικήμας ῥάχη.
Τρόπαιο καινούριο θριαμβευτικὸ...
κρῦμα ποῦ δὲν ἦλθε καὶ τὸ Ναυτικό.

—

Τί δουλειαὶς μὲ φούντας
εἴχαμε καὶ πάλι...
κρύβουν ἐλλοχοῦντες
κι᾽ἀπ᾽ἐδῶ πᾷν κι᾽ἄλλοι.

—

Τὸ παν ὁ νόμος ἀπειλεῖ,
καὶ νομικράτορες πολλοὶ
τοῦ μελλόντων νικητρικὰ,
κι᾽ἐφημερίδων Φασούλη,
φρουροῦντα πιεστήρια.

—

Βλέπω ν' ἀπολιθώνωντκι
τὰ λείψανα τῆς πτώσεως,
καὶ ρόπαλ' ἀνορθόνονται
χάριν τῆς Ἀνορθώσεως.

—

Μὰ δὲν ξερω κι' ἐγὼ τί νὰ κάνω,
τί τρομάρα παντοῦ περισσή...
οὐρανὸς γαλανὸς ἀπὸ πάνω,
κι' ἕνας κι' ἄλλος μοῦ λέει τίς εἶ;

—

Τὸν κλεινὸν τῆς Παιδείας ἀστέρα
τὸν κυττῶ στὰ λουτρὰ τοῦ Βυσσοῦ,
κι' ἐγὼ βλέπω πυγμὴς ἐδῶ πέρα,
κι' ὅπου πάω μοῦ λέγουτίς εἶ;

—

Νωροφύλακες ψάχνουν ξυφάρια
καὶ μὲ ψάχνουν μὲ χειροθρασύ.
Φιλελεύθεροι τρέχουν ὁρκωμοσίες
καὶ μὲ ξύλα μοῦ λένε τίς εἶ;

—

Ἀνορθώσεις ὑμνῶ τῆς πατρίδος,
ποῦ τῆς ψάλλεις πολλάκις καὶ σύ,
καὶ Στρατὸς ἐκ Πατρῶν καὶ Χαλκίδος
μὲ ταμπούρλα μοῦ λέγουτίς εἶ;

—

Γειὰ σου γειὰ σου Λευτέρη, φωνάζω,
ποῦ δὲν βάζεις νερὸ στὸ κρασί,
ποῦ καινούρια μᾶς ἔκανες κάζα,
κι' ἐρωτᾷς τὸν καθένα τίς εἶ;

—

Μὲ χαρὰ στῆς Εὐρώπαις καὶ τώρα
μᾶς κατεύουν τὸ τοῦρκο χρυσοῦ,
κι' ἐγὼ ψήνομ' ἐδῶ μὲς στὴν ὥρα,
καὶ ζειρφὲς μοῦ λένε τίς εἶ;

—

Ἔνθεν κἀκεῖθεν ἔτρεχε πεζούρα καὶ καβάλα,
βροντῶντας πάλαι κεραυνοὺς ὁ Ζεὺς ἀπ' Ὄλυμπο,
κι' ὅπως ἀκοῦς νὰ βράζουνε ρεβίθια στὴν τσουκάλα,
ἔτσι κομπόσοι βράζανε γι' αὐτὸν τὸν Τσουκαλᾶ.

—

Τί φοβερὰ Κυριακή,
ὅπου θὰ μείνει ἱστορική.
Κι' ἔξω τὸν νόμον ἐξημνοῦν τὸν ἀναστηλωθέντα,
μὰ κάτι κουτεμούδες καὶ βλάκες μὲ πατέντα
δὲν ξέρω πῶς, θυμήθηκαν τῆς Σάμου τὸν Κοπάνα,
κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα τότε:
καλοί μου πατριῶτα,
κι' αὐτὸς γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι κακῶς τὰ μᾶς κομπιάστη.

—

Κατόπιν τούτων, Φασουλῆ, πολεμικῶν θριάμβων,
ὅπου τὸ θάμβος προκαλοῦν πατοιωτῶν ἐκθάμβων,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς θὰ πάρ' στὰς Καλένας
νὰ πῇ πῶς δὲν στεκόμαστε καθόλου στὰ καλά μας.

—

Φ.— Νόρμα, Πατρίδα μάννα,
Συνταγμάτων μαλαγάνα,
ποῦ πολλὲς χαλᾷς τὰ πιάνα.

Ἐγὼ Σύνταγμα καινούριο στήριγμα του κι' ἀποκοῦμαι
τὰ παληὰ Συντάγματ' ἄστα.
καὶ τραγούδα τὸ γκαρδούμι
κι' ὅλα τὰ κεφάλια σπάστα.

—

Τὸ νὰ σπᾷς Ρωμηῶν κεφάλια τῶγραφε τὸ βαζικό σου...
Π.— Κι' ἐγὼ τώρα Φασουλῆ μου θὰ τσακίσω τὸ δικό σου.

Τάδε λευτέρης τρανολαλεῖ
καὶ συρπολεῖται καὶ πυρπολεῖ.

—

Ἔμπρός, Στρατέ μου,
σάλπιγξ σημαίνει,
δόξη πολέμου
σὲ περιμένει.

—

Πρὸς τὰς Ἀθήνας
βάδισε τώρα
καὶ σὲ κηρύξας
δῶσε σπαθώρα.

—

Βούλιωσε σφαλτα
στόματα λάκκων,
δρόμους πλατεῖας τὰ κατακλύσῃς,
καὶ συγκεντρώσεις νὰ διαλύσῃς.

—

Στοὺς ἐλλογοῦντας
κι' ἀδολεσχοῦντας
καὶ στῆς ρεμπέτικες
φέρετε μοῦρλα
μὲ τὰ ταμπούρλα
καὶ τῆς τραμπέτας.

—

Ἂς πολεμίσωμεν τοὺς ἐλθακχεύοντας
καὶ τὴν εἰρήνην ἀνησυχοῦντας,
ἂς ἐλλογεύωμεν τοὺς ἐλλογεύοντας,
ἂς ἐλλογῶμεν τοὺς ἐλλογοῦντας.

—

Ὑποστηρίξωμεν
φίλους τρικλίζοντας,
ἐπικηρύξωμεν
τοὺς Τσουκαλίζοντας.

—

Εἶμαι δυνάστης,
γραλλατζῆς πύστης,
Τσουκαλοσπάστης,
Τσουκαλοτσάκιστης.

—

Κάτω καυκάλια
καὶ καυκαλάκια,
ποῦ δὲν τὰ βρίσκουν ὅλα καλά.

Κάτω τσουκάλια
καὶ τσουκαλάκια,
ποῦ μ' ἐνθυμίζουν τὸν Τσουκαλᾶ.

'Ο «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδών,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὔξων πενηταετιά,
συνορεύει μ' ἄλλα σπίτια καὶ μ' ὁρίζοντ' ἀνοικτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ἐνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν 'Ανόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Δικαπέντε Ὀκτωβρίου,
ἐνεργὸς Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' ὀγδόντα δύο κι' ἑκατό,
καὶ πάλιν 'στὸ πτολίεθρον πατῶ.

Κι' ἄλλη σφαγὴ
σ' αἱμάτων γῆ.

—

Τὸν ἔσφαξαν τῶν Γρεβενῶν τὸν ἀφοβο Δεσπότη
τὸν ἔσφαξαν τὸν ἄξιο τοῦ γένους στρατιώτη.
Θρήνησε, σκλάβα, θρήνησε κι' ἄλλη μεγάλη μίτρα,
ποῦ τὴν αἱματοκύλισαν τῆς Ἐλευθερίας τὰ φύτρα.

—

Τυλίξου πάλι, δύστυχη, μὲ μάτια βουρκωμένα
σὲ ράσα ματωμένα.
Βλέπεις τὴν ἄτιμη σφαγή, κι' ἐκδίκησίς σου μόνη
μένουν καμπόσα δάκρυα καὶ βογγητὰ καὶ πόνοι,
καὶ τόχεις γιὰ παρηγοριὰ 'στὴν μαύρη τὴν ὀρφάνεια
νὰ πλέκῃς με τἀγκάθια σου μαρτυρικὰ στεφάνια.

—

Κι' ἂν ἕνας εἶναι σήμερα μ' ἄλλων καιρῶν αἰσθήματα,
ποῦ νὰ πονῇ τοὺς μάρτυρας, τῶν ἰδεῶν τὰ θύματα,
ἐκεῖνος ἂς τρανολαλῇ 'στὰ δάκρυα πνιγμένος:
κατάρα σ' ὅσους ἔκαναν νὰ σφάζεται τὸ γένος.

Ἐξόδιος ἐκ τοῦ Φαλήρου
πατριώτου διαπύρου.

—

Φ.— Βρὲ Πειραλῆ κηφῆνα,
'γύρισα 'στὴν 'Αθήνα
γιὰ νὰ γελάσω πάλι
μὲ τῶν Ρωμηῶν τὸ χάλι.

—

Σὲ βλέπω σὰν καὶ πρῶτα
ἐμπρός μου κιχηνότα.
Τί κάνεις ἀδελφέ μου;
Π.— Δὲν ἄκουσες πολέμου
βροντώδεις κεραυνοὺς
μέσα σ' Ὠκεανούς;

—

Ποῦ τάτρωσες βαρειά;
δὲν ἄκουσες πολέμους
ἐκεῖ 'στὴν Μπαριπαρὶ
καὶ κίνησιν 'στοὺς Αἵμους;

—

Δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσῃς
συρραξεις καὶ συγκρούσεις;
Δὲν εἶδες ν' ἀναυγάζῃ
πυρὰ πολεμικὴ
'στὴν Δίρνα, 'στὴν Βιγγάζη,
'στὴν Κυρηναϊκή;

—

Ποῦ διάβολο 'ριμπέλιυες σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις;
γιατί καὶ σὺ δὲν ἤρχισο σὰν κι' ἄλλοτε νὰ δράσῃς;
Δὲν εἶδες Βερβερίνους;
δὲν εἶδες Βιδουίνους;
Δὶν ἐφαντάσθης γύρω σου στραβαραπάδων μούρικες,
ὁποῦ θαρρεῖς πῶς βάφοντκι μὲ τηγανητοῦ μουντζούρας;

—

Ἡ καρδιά σου πῶς 'βαστοῦσι, Φασουλῆ μου κοκκαλιάρη,
νὰ κυττάζῃς πέρα πέρα τὴν Εὐρώπη 'στὸ ποδάρι,
καὶ ν' ἀκούῃς καταιγίδα
μυκωμένην ν' ἀντηχῇ
καὶ χωρὶς καμμιὰ φροντίδα
νὰ περνᾷς 'στὴν ἐξοχή;

—

Τὰ Βαλκανικὰ τὰ κράτη
θύελλα τὰ συνταράττει,
κι' ἀντηχοῦν μπουμπουνητά,
ποῦ δὲν εἶναι χωρατά

—

Ἐγκέλαδοι μουγγρίζουν, βαρυβγγοῦν ἐδάφη,
τὸ μακαρόνι πάστηκε μαζὶ μὲ τὸ πιλάφι.
παντοῦ παρατρεχάματα κάθε Σιρασκεράτου,
καὶ σὺ, βρὲ χασομέρη,
ὅλο τὸ καλοκαίρι
μιὰ 'μέρα δὲν ἐφάνηκες κατὰ τοῦ Ζαχαράτου.

—

Πῶς ἐξέγασες κ' ἐμένα;
τί κατα θυμόν καὶ φρένα,
Φασουλῆ, βυσσοδομεῖς;

—

Πῶς δὲν ἤλθες νὰ σκεφθοῦμε
μὲ τί τρόπο θὰ φερθοῦμε,
τί θὰ κάνωμε κι' ἐμεῖς;

—

Πῶς ἐπέρασες;

Φ. — Ὡραῖα
κατὰ πάντα Περικλέτο.

Π. — Εἶπα πῶς 'στὸν Φαληρέα
θὰ ξεχειμωνιάσῃς 'ρέτο.

—

'Από πατριωτισμοὺς
καὶ Ρωμηῶν παροξυσμοὺς
σὺ δὲν χαμπαρίζεις, βλάμη...
τὸ ψωμὶ τὸ τρῶς χαρᾶμι.

—

Παλεύει Τοῦρκος κι' Ἰταλός,
δὲν μένει ξένοιαστος κανείς,
καὶ μόνος παρὰ θέν' ἀλὸς
κοπροσκυλιάζεις ἀδρανής.

—

Τὴν ζωή σου, βρὲ Μανώλη, καὶ κουκοῦτσι δὲν σὶ μέλει
ἀν κυττᾷς παντοῦ φωτιά,
κι' ἂν 'στοὺς φίλους τοὺς γειτόνους ἐρριχτῆκαν οἱ φρατέλοι
καὶ τοὺς δίνουνε 'στ' αὐτιά.

—

Τί κορμὶ χαμένο πούσαι...τὸν καιρό σου σπαταλᾷς
σὲ μικρά, σὲ τιποτένια,
καὶ ποτέ σου δὲν χαλᾷς
σὰν πολλοὺς τὴν ζαχαρένια.

—

Δίχως συλλογὴ καὶ πόνο
καλοπέρασες καὶ μόνο,
κι' ἀπ' τὸν ὕπνο 'στὸ φαΐ
ἡ κυράτσα Θωμαΐ.

—

Ἀναίσθητος ἀληθινά, νωθρὰ καὶ χαύνη φύσις,
δὲν ἐννοεῖς γιὰ τίποτα τὸ ζάπλωμα ν' ἀρήσῃς.
Κι' ἐνῷ πλησίον καὶ μακρὰν ἀκοῦς κλυδώνων σάλους,
σὺ χασμουριέσαι, κουνιέ,
σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καφενὲ
μαζὶ μὲ τὸν Καμπούρογλου τὸν Φαληρία κι' ἄλλους.

—

Τρέχει κι' ὁ Γκαλὴπ ὁ Μπέης 'στὸν Μινίστρο τὸν Γρυπάρη
νὰ τοῦ 'πῇ καὶ διὰ ζώσης
τί δηλοῦν αἱ συγκεντρώσεις,
κι' ὅμως σὺ τὴν ἐξοχή σου δὲν ἀρίνεις, κασιδιάρη.

—

Ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐκεῖ
δὲν ἔμαθες μὲ τ' ἄλλα
πῶς ὁ Βεζύρης ὁ Χακῆ
ἐπῆρε κουντουβάλα;

—

Πῶς ὁ Διάδοχος Γιουσούφ, τὴν ὕβριν ἀποπλύνων
τοσούτων ἐθνῶν τῆς Τουρκιᾶς, ξιθύμανε σ' ἐκεῖνον,
καὶ τοὺσκασε κατάμουτρα τέτοιο γερὸ σκαμπίλι,
ποὺδε 'μπροστά του, Φασουλῆ, τὸν οὐρανὸ σφοντύλι;

—

Δὲν ἔμαθες πῶς ὁ Σαὶτ ἐγίννηκε Βεζύρης,
ἀλλὰ τραβᾷ τὰ πάνδεινα κι' αὐτὸς ὁ κακομοίρης,
πῶς καθεμιὰ Χανούμισσα πετιέται ξεμαλλιάρα,
κι' ἴσως νὰ φάγ κι' ὁ Σαὶτ καμμιὰ γερὴ σφαλιάρα;

—

Ἔμαθες καὶ σύ, βερέμη,
πῶς ἀγριέψε καὶ πάλι
κάθε Τούρκικο χαρέμι,
καὶ πολεμικὸ προβάλλει;

—

Μὲς 'στῶν θρήνων τὴν κειλάδα
ἄκουσες ἀλαλητό;
ἄκουσες γιὰ τὴν 'Αρμάδα
ὅτι πᾷζει τὸν κρυφτό;

—

Κατὰ πάντα δοξασμένη
καὶ πολὺ καλὰ κρυμμένη,
ροβαρίζει κάθε στόλο κι' ἀπειλεῖ τὸ μακαρόνι,
κι' ἀπ' ἐκεῖ ποῦ δὶν προσμένεις ἐμπροστά σου ξεφυτρόνει.

—

Ἄκουσες γιὰ τὴν 'Αρμάδα
πῶς κι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα
ἀπ' τὰ Δαρδανέλια βγαίνει
καὶ δὲν ξέρουν ποῦ πηγαίνει;

—

'Στὴ Ρώμη λένε μερικοὶ πῶς θ' ἀγκυροβολήσῃ,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε, παντοῦ τρομάρα κι' ἔννοια,
ἴσως τὸ Καπιτώλιον νὰ βομβαρδοβολήσῃ,
ἴσως νὰ πιάσῃ, Φασουλῆ, τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

—

Εἶδες γύρω σου καὶ σὺ τῆς εἰρήνης πελαργούς;
ἄκουσες πῶς τὴν Τουρκιὰ θὰ τὴν φάνε σὰν κιμπάπι;
ἄκουσες πῶς ὁ Σαὶτ μὲ τοὺς ἄλλους 'Υπουργοὺς
'πῆρε τὸν Σιναπιάν, ὅπου καίει σὰν σινάπι;

—

Ἔμαθες πῶς 'Οσμανλῆδες γιὰ τὴν Τριπολίτιδα
ἐπαῦαν ἀπροσδοκήτως γαστροεντερίτιδα,
καὶ χολέρα δυνατὴ
καὶ σπουδαῖο ριπιτί;

—

Ὁ μακαρονᾶς ὁ φίλος μὲ πολεμικὴ φωτιὰ
κάνει τώρα τελατίνε τοῦ πελαφετζῆ ταύτιά.

Πῶς κι' ὁ νίος ὁ Βεζύρης 'γρήγορα 'μπορεῖ νὰ πίσῃ,
πῶς ξετούλωσε λιγάκι τοῦ Σεφκὶτ Πασσᾶ τὸ φέσι,
κι' ὁ τρομαζων πρὶν τὸν Αἷμον
στέκει σὰν βραγμένη κότα,
καὶ δὲν κάνει σὰν καὶ πρῶτα
σχίδια διπλῶν πολέμων;

—

Φοβερὸν τὸ κεφάλι
μέσα σὲ περισπασμοὺς
γιὰ νὰ συγκρατήσῃς κράτη.

—

Εἶδες τὸν Σιναπιὰν
νὰ κολλᾷ σινάπισμούς
'στοῦ Σαὶτ Πασσᾶ τὴν πλάτη;

—

'Ακουσες κι' ἡ Ρωμηοσύνη
'στοῦ πολέμου τὸ γιαγκίνι
πῶς δὶν χωρατεύει τώρα,
κι' ὅλο ἕνα πέρνει φόρα;

—

Δὲν σ' ἐτρόμαζε, ψοφῆμι,
μές 'στῆς πλάσεως τὸν σάκον,
μιὰ διάδοσις, μιὰ φήμη
ἱπποτρατειῶν μεγάλων;

—

Δὶν ἰσήκωσες γροθιά;
δὲν ἐτρόχισες σπαθιά;
δὲν ξεκούρκασες τουφίκια;
δὲν ἐγίμισες φυσίκια;

—

Εἶδες, βρέ, καὶ τὸν Λευτέρη,
τὸ καπλάνι, τὸ ξερτέρι,
νὰ πηγαίνῃ 'στὸ Λουτράκι, καὶ μαρζόλαι καὶ μαρζόλαις
νὰ τοῦ ψάλουν βαρκαρόλαις,
καὶ νὰ κλαῖν ὁμογενεῖς, μελὶς ἐξέλιπεν 'μπροστά των
τὸν Λευτέρη τῆς πυγμῆς, τὸν Λευτέρη τῶν θαυμάτων;

—

Ξέρεις κι' ὁ Μαρκαντωνάκης
πῶς ἐπήγαινε συχνάκις
'στὰ λουτρὰ τοῦ Λουτρακίου, κι' ὅλοι τῶχαν γιὰ καμάρι,
καὶ δὲν ἤτανε κανεὶς
τῶν λουτρῶν ὁμογενὴς,
ποῦ δὲν δάκρυζε κρυφὰ καὶ γι' αὐτὸν τὸν καναπάρη;

—

Πλὴν αὐτὸς τοὺς δακρυσμένους τοὺς ἐκύτταζε γελῶν,
πανηγύρια καὶ γιὰ τοῦτον, βαρκαρόλαις καὶ βιολιά,
καὶ τὸν τόλμιον μαντιῦων τῶν φρατέλων Ἰταλῶν,
ἔφαγε, καθὼς μοῦ λίνε, μακαρόνια σκορδαλιά.

—

Ἔτυχε καὶ σὺ ν' ἀκούσῃς, ἀγαθέ μου συμπολίτη,
νέον θρύλον νέας φήμης
πῶς ὁ κύριος Ζαΐμης
παραγγέλλει νὰ κρατήσουν τὰ μπαοῦλα του 'στὴν Κρήτη;

—

Ἔμαθες πῶς τὸ Κυβέρνο 'βρίσκεται σὲ στενοχώρια;
εἶδες νίκας Συνελεύσεις καὶ 'στὸν γέρο Ψηλορείτη;
ἄκουσες, βρὲ Φασουλῆ μου, πῶς νευλιόνονται βαπόρια
νὰ δεχθοῦν πληρεζουσίους, ποῦ θἀλθοῦν ἀπὸ τὴν Κρήτη;

—

Ξέρεις ὅτι κ' ἡ Διπλῆ μας ἤλθε 'στὴν ἀνεμπουμπούλα
γιὰ πολλὰ νὰ μᾶς φωτίσῃ
κι' εὐθαρσῶς νὰ συζητήσῃ
ἂν θὰ μείνουνε 'στὴν Κρήτη τοῦ Ζαΐμη τὰ μπαοῦλα;

—

Ξέρεις πῶς τέτοιαις ὥραις
ἔχομε φασκρίαις,

καὶ κανονιοφόρειες
κάνουν τῆς Εὐκαιριαις ;

—

Δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσῃς, βρὲ Φασουλῆ, καθόλου
πῶς δύο τρεῖς Ἐγγλέζοι κι' ὀργανωταὶ τοῦ Στόλου
ἐδειξαν κάποια πείσματα, 'πῆγαν 'στὸν Τῶρνελλ κόντρα,
κι' ἐθύμωσαν μαζί του κι' ἔφυγαν γιὰ τὴν Λόντρα ;

—

Ξέρεις, βρὲ Φασουλῆ μου, πῶς κάποτε 'μπορεῖ
νὰ πάσῃ καὶ τὸν Τῶρνελλ Ἐγγλέζικο μπουρί,
καὶ σύξυλα ν' ἀφήσῃ τοὺς Στόλους ἐδῶ πέρα,
καὶ μὲ χαρὰ νὰ πάῃ κι' αὐτὸς 'στὴν Ἐγγλιτέρα ;

—

Ξέρεις τίποτ' ἀπ' αὐτά ;
ξέρεις κι' ἄλλο σοβαρὸ
πῶς δὲν ἔχομε λεφτά,
τέτοιο ἀρίσιμο καιρό ;

Ἀπάντησις τοῦ Φασουλῆ
'στὸν φέλο του τὸν προσφελῆ.

—

Φ. — Ἔπειτ' ἀπὸ δύο μῆνες,
Περικλέτο, καὶ μισός,
ἐπιστρέφω 'στὰς Ἀθήνας
μ' ἕνα μένος περισσό.

—

Ἔναυλοι 'στὴν ἀκοή μου μένουν Ἄρεως φωναί,
παραιτῶ τὸν Φαληρέα, τὴν γωνιὰ τοῦ καφενεῖ.
Καὶ τὴν Σοῦδα τοῦ Φαλήρου τὴν ἀρῆκα μετὰ πόνου,
Περικλέτο πρασινῆ,
μὰ πιστεύω πῶς τοῦ χρόνου
θὰ βρωμάῃ πιὸ πολύ.

—

Ἤμνησα καὶ τὸν Ἀδέρφω, ποὖχε πάθει συμφορά,
σὰν τὸν εἶδα πυργωμένον 'στοῦ Φαλήρου τὰ νερά.
Εἶδα νὰ γεννᾷ καὶ τοῦτος νέαις εὐγενεῖς ὁρμάς.
κι' ἐψιθύρισα, τρελλή,
πότε καὶ μ' αὐτὸν θὰ κάνουν θαλασσίας ἐκδρομὰς
οἰκογένειαι καλαί ;

—

Ἔρχομαι νὰ ψάλω μούστους καὶ χρυσᾶ γλυκυλόγια εἰρήνης.
καὶ τὴν ἄφογον τὴν στάσιν,
συμφωνοῦσαν μὲ τὴν κρᾶσιν
τῆς συγχρόνου Ρωμιοσύνης.

—

Βλέπω δρόμους Σταδίων,
κι' ἡ Πατρὶς μὲ τὰ κλέη
σὲ θαλάσσας σχεδίων
σὰν φελὸς ἐπιπλέει.

—

Ἐμπρὸς ὅλοι φωνάζω
καὶ τὴν νάρκην τινάζω,
καὶ μὲ σθένος καὶ τόνο
τὸ σπαθὶ ξεγυμνώνω.

—

Πῦρ πολέμου μὲ φλέγει,
ἀλλὰ κάποιος μοῦ λέγει :
εἰς τὴν ἄφογον στάσου.

—

Βάλ' εὐθύς, παλληκάρι,
τὸ σπαθὶ 'στὸ φικάρι
καὶ νὰ κάτσῃς 'στ' αὐγά σου.

—

Βλέπω 'στῆς Μακεδονίας τὴν αἱματωμένη γῆ
κι' ἄλλον μας τρανὸ Δισπότη νὰ τὸν ἐφέζουν σὰν τραγί
Συνταγματικοὶ φονιάδες, Κομητάτων δολοφόνοι,
μὰ φωνὴ μοῦ λέγει κάποια : μὴ τὴν ἄφογον λησμόνει.

—

Ρωμιοσύνη κουτσομπόλα,
ἔγλα λέσσα κι' ἔγλα μόλα,
στάσις ἄφογος καθ' ὅλα.

—

Μὴν κυττᾷς, καλὴ μητέρα,
τό τί γίνετ' ἐκεῖ πέρα,
ἐσὺ λέγε' ἐλευθέρα,
κι' ἂν δὲν γίνῃς καμμιὰ 'μέρα
κανενὸς Πασσᾶ τσιφλίκι,
τοῦτο θρίαμβος καὶ νίκη.

—

Ὅλα τὰ ξέρει Περικλῆ, χωρὶς νὰ λείψῃ γιῶτα,
τὰ ξέρω ποῦ νὰ ξεραθῇς τὰ νέα γεγονότα.
Τὸ ξέρω ποῦ δὲν ἔγινε Ρωμηῶν ἐπιστρατεία,
ξέρω πῶς 'στοῦ Συντάγματος ἐπῆγαν τὴν Πλατεῖα
πεζοναυτῶν ἀγήματα κι' ὁπλῖται τῆς θαλάσσης
κι' ἔκαναν παρελάσεις.
κι' ὕστο πομπὴ θεάματος θεαματικωτάτου,
κι' ἔγινε θρασὸς ὕδατος μέσα 'στοῦ Ζαχαράτου.

—

Ἀντάρκαις, ἀστραπόβροντα, βαρύρθογγα κανόνια,
Εὐρώπακις, ψευτοπόλεμοι, πιλάφοις, μακαρόνια,
στάσις ψεκτὴ 'στοὺς ἰσχυροὺς, ἄφογος 'στοὺς ἀσήμους,
ὁποῦ τοὺς ἐπιβάλλεται νὰ κάνουν τοὺς φρονίμους.
καὶ τὴν ἀκεραιότητα νὰ θέλουν τῶν γειτόνων
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

—

Ὁ πλανήτης, τενεκέ.
μεθυσμένος παρκαπαίει,
βεβαιώσεις φιλικαὶ
κι' ἀπὸ τὸν Γκαλλὴπ τὸν Μπέη.

—

Ξέρω πῶς 'βγήκανε σπαθιὰ μέσ' ἀπὸ πκληροφίκκαρα,
ξέρω πῶς κάποια 'φούρκισε τὰ γεροντοπαλλήκαρα,
ξέρω πῶς καὶ τὰ θέατρα τὰ φλέγει. πκλαβέ μου,
τὸ μένος τοῦ πολέμου.

—

Ξέρω πῶς κι' ὁ Ξενόπουλος δὲν τάχει γκλὰ μίλι
σὰν πρὶν μὲ τὴν Κυβέλη,
κι' οἱ δυό τους ἔκοψαν κλωστὴ μὲ κάκκα καὶ μὲ πίκα,
καὶ τώρα κάθε δράκα του τὸ δίνει 'στὴ Μαρίκα.

—

Ὅλα τὰ ξέρω, Περικλῆ, κι' ἄλλα ποῦ δὲν μοῦ τάπες,
καὶ γιὰ τὸ καλῶς ὥρισες δός μου καμπόσες φάπες.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἰδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ἑνδεκα καὶ χίλια κι' ἑνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωση θὰ περνοδίνῃ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοίρου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα « Ρωμηοῦ » ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀναλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρα Ὀκτωβρίου κι' εἰκοστή.
ἀνόρθωσις παντοῦ χειροπιαστή.

Χίλια κι' ἑκατὸν ὀγδόντα τρία,
σθένος καὶ πολλὴ φιλοπατρία.

Κουβέντα τῶν ξυλίνων
περὶ τῶν μνημοσύνων.

—

Π.—Ποῦ πηγαίνεις ;
Φ.— Ἀκολούθει.
Π.— Ποῦ πηγαίνεις ;
Φ.— Ὅπου θέλω.
Π.—Ποῦ μὲ παρασύρεις, βλάκα ;...μήπως πᾷς 'στὸν Βενιζέλο ;

—

Φ.—Πάω 'στὴ Μακεδονία, ποῦ μνημόσυνα τελοῦνται
'στὸν Δεσπότη Γρεβενῶν...
πάω 'στὴ Μακεδονία, ποῦ γι' αὐτὴν δὲν ἀσχολοῦνται
οἱ σοφοὶ τῶν Ἀθηνῶν.

—

Πάω 'ψηλὰ 'στὸν Ὄλυμπο, νὰ ξαπλωθῶ σὲ χιόνια,
νὰ θυμηθῶ τῆς λιβεντιᾶς τὰ περασμένα χρόνια,
νἄμαι αὐμὰ 'στὰ σύννεφα, αὐμὰ 'στ' ἀστροπελέκι,
νἄχω γιὰ προσκεφάλι μου βροντόρωμο τουφέκι,
νὰ πίνω γάργαρο νερὸ σὲ κρυερὰς βρυσούλαις,
νὰ λημεριάζω σὲ σπηλιαὶς καὶ σὲ ψηλαῖς ραχούλαις.

—

Π.—Γιὰ δὲς καιρό, ποῦ διάλεξες τώρα μές 'στὸν χειμῶνα
νὰ πᾷς 'ψηλὰ 'στὸν Ὄλυμπο, μεγάλε Μακεδόνα.
Γιὰ δὲς καιρό, ποῦ διάλεξες νὰ πᾷς ἐκεῖ 'στὰ χιόνια
νὰ κάνῃς νταλίκια,
τώρα ποῦ 'βγῆκαν, Φασουλῆ, τὰ κάπτανα μαρόνια,
τὰ μῆλα τὰ ψιφίκια.

—

Ἄφησε, Ταρταρίνε,
τῆς κρυεραῖς βρυσούλαις,
κι' ἡ ράχη σου δὲν εἶναι
γιὰ τῆς ψηλαῖς ραχούλαις.

—

Τώρα μές 'στὰ γιρόμματα
δὲν πᾶνε τέτοια πράμματα
καὶ λιβεντιᾶς ξανά.

—

Μὴν κάνῃς τὴν βλακεία
σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία
νὰ πάρῃς τὰ βουνά.

—

Ὀλύμπους μὴν κυττᾷς,
εἰς ὄφη μὴν πετᾷς
μὲ στῆθος φτερωτό,
μὴν κάνῃς τὸν ἀϊτό.

—

Κατάστειλε τὸ μένος,
ποῦ σοῦ γεννᾷ τὸ γένος,
καὶ ρίξε τὰ μηλόγηα,
ποῦ βρόντησαν 'στὰ χρόνια
τῆς λιβεντιᾶς ἐκεῖνα,
καὶ κάτσε 'στὴν Ἀθήνα.

—

Μέσα 'στοὺς καφενέδες μὲ τὴν ρητορική σου
κόβε μαζί μου πράσα,
κι' ἀπὸ τοὺς καφενέδες γενναίως ἐκδικήσου
αἱματωμένα ράσα.

—

Μέσα 'στοὺς καφενέδες κύτταζε, πατριώτη,
τὸν ἴσκιο τοῦ Δεσπότη,
κι' ὁρκίζου σοβαρὸς εἰς τὰς ἰοπτεφάνους
πῶς ἄγριος μὲ 'μέρα

θὰ σφάξῃς πέρα πέρα
δεσπότας καὶ τυράννους.

—

Λάλει, Φασουλῆ, μὲ τόνον,
καὶ κατὰ τῶν δολοφόνων
τῆς πατρίδος ἀγανάκτει.

—

Ἔστ' ὁ λόγος ξίφος, σφαῖρα,
καὶ μὲ τοῦτον νύκτα μέρα
βγάζε τῆς ψυχῆς σου τάκτι.

—

Ὁ λόγος, Φασουλῆ,
τὸ μένος προκαλεῖ,
δὲν πάει τοῦ κακοῦ.

—

Τόσας σφαγὰς θυμάτων
καὶ ποταμοὺς αἱμάτων
μὲ λόγους ἐκδικοῦ.

—

Κι' ἂν μνημόσυνα ποθῇς γιὰ μαρτυρικοὺς θανάτους,
γίνονται πολλὰ κι' ἐντὸς τοῦ φιλελευθέρου κράτους,
κι' εἶναι περιττὸν νὰ πᾷς εἰς τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων,
ποῦ σφαγὰς ἐπαπειλοῦν Κομητάτα δολοφόνων.

—

Κι' ἐδῶ 'στὰς ἱπαρχίας κι' ἐντὸς τῆς πρωτευούσης
ἡρωϊκῶν μαρτύρων μνημόσυνα θ' ἀκούσῃς.
Κι' ἐδῶ, σαχλο-Μπουρβούση,
μέσα 'στὰς Ἐκκλησιὰς
θὰ 'δῇς πυκνὸ λιφοῦσι
καὶ κοσμοχαλασιάς.

—

Κι' ἐδῶ τὸ στῆθος πέλλει,
κι' ἰδῶ συνωστισμός,
συγκίνησις μεγάλη,
καὶ πατριωτισμός.

—

Κι' ἐδῶ ψυχῶν συνάφεια,
κι' ἐδῶ λαὸς δακρύζει,
καὶ περιτριγυρίζει
μαρτύρων κιονόκρια.

—

Κι' ἐδῶ κυττάζεις ἐξαρσιν παντοῦ τῆς κοινωνίας
καὶ βλέπεις μὲ τὰ λάβαρα μεγάλας Συντεχνίας,
καὶ κατενθουσιάζεσαι 'στὴν θέαν τῶν λαβάρων
κι' ἐκδίκησιν ὁρκίζεσαι καθ' ὅλων τῶν βαρβάρων.

—

Κι' ἐδῶ τὸ πᾶν κινεῖται,
κι' ἐδῶ δὲν ἡσυχάζεται
κάθε τοῦ γένους τίμιο.

—

Κι' ἀκούεις τὸν Καζάζη
λόγο γερὸ νὰ βγάζῃ
'μπρὸς 'στὸ Πανεπιστήμιο.

—

Κι' ἐδῶ ποῦ λίς ἀπλόνεται πένθους πυκνὴ νιφάδα
κι' ἀκούεις μέλος, Φασουλῆ, πανθίμου προσευχῆς,
καὶ βλέπεις τοὺς δεσπόζοντας, καὶ βλέπεις τοὺς ἐν τέλει
νὰ μνημονεύουν μάρτυρας μὲ συντριβὴν ψυχῆς,
καὶ χύνεις δύο δάκρυα μεγάλα, πατριώτη,
τόνα γιὰ τοὺς δεσποζοντας, τἄλλο γιὰ τὸν Δεσπότη.

—

Κι' ἐδῶ τὸ πλῆθος σοβαρὸν
πενθεῖ 'στὴν μνήμην συμφορῶν
καὶ πόνων ἀνηκέστων.

—

Κι' ἐδῶ 'στὸ κέντρον τῆς μητρὸς
σοῦ δίνουν κόλλυβα καὶ τρφῆς
καὶ λές: Θεὸς 'σχωρέστον.

Λόγος ἡλίθιος ἀλιτηρίου ἐμπρὸς 'στὸ μάρμαρον τοῦ Γρηγορίου.

—

Κλίνω γόνυ ταπεινόν,
Πατριάρχη κρεμασμένε,
καὶ 'στὴν γῆν τῶν 'Αθηνῶν
πρὸ πολοῦ μαρμαρωμένε.

—

Χαῖρε πάλι, λατρευτέ,
καὶ τὸ ποίμνιον εὐλόγει...
κλαῖνε τώρα βουλευταὶ
κι' 'Υπουργοὶ καὶ συλολόγοι.

—

Κύτταξέ μας λυπημένους
γιὰ τὰ βάσανα τοῦ γένους.
'Άκουσε τοὺς στεναγμοὺς
καὶ τοὺς τόσους μας λυγμοὺς
γιὰ σφαγαὶς καὶ διωγμούς.

—

'Από λήθαργο βαθὺ
τώρα ζωντανέψαμε,
κι' ἕνα μάρτυρ' ἀληθῆ
τὸν ἐμνημονέψαμε.

—

Μέσα σ' οὐρανοὺς σαπφείρου
τὸν κατεσκηνώσαμε,
κι' ὅλοι μας ἐκ τοῦ προχείρου
τὸν ἐστεφανώσαμε.

—

'Οργῆς σάλος μᾶς ἐκίνει,
καὶ 'στὰ βάσανά μας τἄλλα
'θυμηθήκαμε κι' ἐκείνη
τὴν 'δική σου τὴν κρεμάλα.

—

Κι' ἀνεκράξαμε 'στὸ πλῆθος μὲ διάτορος φωνή:
ἂν τῆς Πόλις τὸν Γενάρχη 'μπρὸς 'στὴ θύρα τὴν τρανὴ
τὸν κρεμάσουν μὲ τοῦ πέμπτου Γρηγορίου τὸ σχοινί,
φανταισθῆτε πλέον τότε
πόσοι θ' ἀντηχήσουν θρῆνοι,
φανταισθῆτε, πατριῶται,
τί μνημόσυνο θὰ γίνῃ.

—

Τότε κόσμου χαλασμός,
τότε πλέον ὀργασμός
τῆς ρητορικῆς καὶ μένος.

—

Κι' ὅλ' οἱ ξένοι πρεσβευτκὶ
θὰ προσέλθουν, λατρευτέ,
νὰ συλλυπηθοῦν τὸ γένος.

—

Τί παρηγορικὲς θὰ 'ποῦν,
τί συλληπητήρια...
Ἴσως τότ' ἱπιτραποῦν
καὶ συλλαλητήρια.

—

Ἴσως τότε τὸν λαὸν κι' ὁ Λευτέρης τὸν ἀφήσῃ
ἐλεύθερος νὰ ψηφίσῃ
νέαν διαμαρτυρίαν
πρὸς τὴν φίλην Ἑσπερίαν.

—

Ἕνας σκοπὸς πρὸ τῆς Βουλῆς
κι' ὁ βρακοφόρος Φασουλῆς

—

Γδύτος ἀντηχεῖ βαρύς...
πῶς ἐκίνητος θωρεῖς
τὰ πινθοῦντα πλήθη;
Ὁ Δεσπότης Γρεβενῶν
μὲ μνημόσυνον κλεινὸν
ἰκανοποιήθη.

—

Γι' αὐτὸν ἰδιέξαμ' ἔπθημα καὶ φρονημάτων πλοῦτον,
κι' ἕνα συλλαλητήριο θὰ 'κάναμε γιὰ τοῦτον,
ἀλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς 'βρῆκε κι' αὐτὸς τὴν ὥρα
καὶ μὲ στρατοὺς ἐπὶ ποδὸς μᾶς ἔτοψε τὴν φόρα.

—

Τί διάβολο θὰ κάνωμε μ' αὐτὸν τὸν νέο κύριο,
ποῦ μόλις κάπου μυρισθῇ κάποιο συλλαλητήριο,
θαρρεῖ πὼς ἐλληχύουσαι ἐμπρός του διαβλέπει,
κι' εὐθὺς σκάνει τὴν πυγμὴ καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει
μήτε δι' ἰθιομάρτυρας πυκνοὶ νὰ μαζευθοῦμε
καὶ μὲ συλλαλητήρια νὰ τους ἐκδικηθοῦμε.

—

Ἄλλο δαιμόνιο κι' αὐτό... καὶ ποιὸς Ρωμηὸς δὲν σκάνει
ὁπόταν βλέπῃ κατὰ γῆς τὰ τίμια καὶ τἄγια,
κι' ἕνα συλλαλητήριο δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάνῃ
καὶ μένουν ἀνικδίκητα τὰ θύματα, τὰ σφάγια;

—

Τί πλέον ὅπλον ἀμύνης μένει
'στὴν Ρωμηοσύνη τὴν δοξασμένη,
παρὰ μνημόσυνον ἐξιλαστήριον
κι' ἕνα βροντόφωνον συλλαλητήριον;

—

Μ' αὐτὰ φαινόμεθα
πῶς ἀμυνόμεθα,
καὶ μὲ τῆς γλώσσης μας τὴν κόψιν μόνον
τυράννους κόπτομεν ἀγρίων φόνων.

Ἄλλη στροφὴ δευτέρα πατριωτικωτέρα.

—

Μὲ τὸν Δεσπότη Γρεβενῶν τί κόσμος ἐξημμένος!..
ἔφριτε κατακέκκινος οὗρις αἱμάτων πόντος,
κι' ἕνας Ἡγούμενος Μονῆς εὑρέθη κρεμασμένος,
κι' ἄλλοι πολλοὶ θὰ κρεμασθοῦν τοῦ χρόνου προϊόντος.

—

Ἀμύνονται πολὺ καλὰ
τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἐλπίζω κόλλυβα πολλὰ
νὰ ῥθνε μνημοσύνων.

—

Βλέπει, Γρηγόριε, καὶ σὺ
τῆς Ρωμηοσύνης ταυτησὶ
τάνορθωμένα θρέμματα.

—

Ἰδὲ τα πῶς μνησικακοῦν
καὶ πῶς ἀνδρείως ἐκδικοῦν
τόσων αἰώνων αἵματα.

—

Σφάζετε παπάδες,
δῃάκους, δεσπότάδες,
σφάζετε δασκάλους,
καὶ προκρίτους κι' ἄλλους.

—

Ὅποιος ἐκεῖ πέρα
μάρτυς ἀποθνήσκει,
'στὴν κοιλὴν μητέρα
τὸν προσμένουν αἶνοι,
γλῶσσα τροχισμένη,
καὶ κολλύβων δίσκοι.

—

Μὴ θλίβεσαι, Γρηγόριε, οἱ χρόνια πανευφρόσυνα,
εὐλογεῖ τὴν πρωτεύουσαν, τοῦ γένους τὴν κρηπίδα,
κι' ὅσο κυττάζεις τοὺς Ῥωμηοὺς νὰ πάνουνε μνημόσυνα
σφίγγε τὴν πατερίτσα σου μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα.

—

Καὶ σ' ὅσους θανατόνονται καθὼς ὁ Γρεβενῶν
ἐκ μέρους ὅλου τοῦ λαοῦ καὶ πάντων τῶν ἐν τέλει
παρὰ τ' ὀνὲρ ὑποσχόμαι μνημόσυνον κοινόν,
κι' ἕνα συλλαλητήριον, ἂν κι' ὁ Λευτέρης θέλῃ.

—

Μὴν παύῃς νὰ κυττᾷς
κι' αὐτοὺς τοὺς Ἀγγλογάλλους,
νέους ὀργανωτὰς
τῆς ῥάτσας μας μεγάλους.

—

Χαίρε, Πατριάρχη, χαίρε,
κι' ἐν βοῇ πολλῇ καὶ γδούπῳ
ἐκδικήσεως ἡμέραι
θ' ἀνατείλουν ὁσονούπω.

—

Πλὴν ἀρκοῦ πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν ἡσυχέν μας δρᾶσιν
καὶ τὴν ἄφαγόν μας στάσιν.
Ἀπὸ Τούρκων κακουργίας πρὸς θυμοὺς ἐπικινδύνους
δὲν παρασυρόμεθα,
μὲ μνημόσυνα μονάχα καὶ μὲ λάβαρα καὶ θρήνους
διαμαρτυρόμεθα.

—

Καταστέλλομεν γενναίως τῆς ψυχῆς μας τὰς ὁρμάς,
καῖμε σὲ τρανοὺς λιβάνια,
κι' ἀταξίαις ἀπὸ μᾶς
δὲν φοβοῦνται τὰ Βαλκάνια.

—

Καὶ 'στὸν πόλεμον ἀκόμη τὸν Ἰταλοτουρκικόν,
ὅπερ καὶ σημαντικόν,
αὐστηρότατα τηροῦμεν τὴν οὐδετερότητα
κι' ἐκτιμῶμεν τῶν μελῶν μας τὴν ἀκεραιότητα.

—

Ἐδῶ, σιπτὶ Γρηγόριε, 'στὴν πλάσιν τὴν ὡραίαν
θέλει τὴν σάρκα του καθεὶς ἀρτίαν, ἀκεραίαν,
κι' ἐδῶ μὲς 'στὸ Ρωμαΐκο, πούλαι μοιαλὸ γεμάτο,
θέλουν ἀκέρηο τὸ ψωμὶ καὶ τὸ σκυλὶ χορτάτο.

—

Καὶ προστάται μας πολλοὶ
καὶ καθένας κηδεμών
εὐμενέστατα λαλεῖ
γιὰ τὴν ἄφαγον ἡμῶν.

—

Εὔνοια σ' ἐμᾶς καὶ πίστις,
ἐν μιλοῦμε σὰν μαρζόλοι,
κι' εὔσημα μᾶς δίνουν ὅλοι
μέσα διαγωγῆς ἀρίστης.

—

Σέβοντες τὰ καθεστῶτα
στρέφομεν καὶ νῦν τὰ νῶτα
πρὸς ὁμόρους κακοπίστους.

—

Κι' ἐγὼ πάλιν ἐν μανίᾳ
φτύνω μὶς 'στὰ καφενεῖα
δολοφόνους καταπτύστους.

Ἕνας σκοπὸς πρὸ τῆς Βουλῆς κι' ὁ βρακοφόρος Φασουλῆς.

—

Σκ.— Ποῦ πᾷς, μωρέ;
Φ. — Μὲς 'στὴ Βουλή...
Σκ.— Μὴν προχωρῇσῃς, στάσου...
θἄσαι τῆς Κρήτης βουλευτής...
Φ. — Δὲν εἶσαι 'στὰ σωστά σου.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι Κρητικός, μήτ' ἔρχομαι ἐκ τῆς Κρήτης,
ἐγώμαι ῥήτωρ Φασουλῆς, τῶν Ἀθηνῶν πολίτης.

Σκ.— Ἀμμὲ γιατί φορεῖς βρακί;
Φ. — Γιατί; καὶ δὲν τὸ ξέρεις;
γιατὶ τὸ Κράτος κυβερνᾷ τῆς Κρήτης ὁ Λευτέρης.
Σκ.— Φύγε προτοῦ τὴν βράκα σου τὴν βάλω 'στὸ σημάδι.
Φ. — Ἄσε νὰ 'μπῶ μὲς 'στὴ Βουλὴ νὰ 'δῶ τὸν Χηνιάδη.

—

Σκ.— Ἄλτ σοῦ λέω, μὴ σιμώνῃς.
Φ. — Κὺρ Σκοπέ μου μὴ θυμώνῃς.
Εἶμαι ποῦρος Ἀθηναῖος, ἐγὼ πάω μὲ τὴν τάξι,
καὶ δὶν θέλω φασαρίαις... ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ.

—

Μὴ θαρρῇς πὼς εἶμ' ἐγὼ τῶν Μπουτσουναρῶν ἀγρίμι.
ἐδῶ κάθομαι πρὸ χρόνων,
καὶ γνωρίζω τοῦτο μόνον,
ὅτι μένουν 'στὰ Χανιὰ τὰ μπακοῦλα τοῦ Ζαΐμη.

—

Ἐμεῖς ἔχομε Λευτέρη, Κλέαρχο Μαρκαντωνάκη....
γιατὶ θέλουν καὶ καλὰ
μὲ τὴν πρότασιν ἐκείνην τοῦ κυρίου Λυωνάκη
νὰ μᾶς βάλουν σὲ μπελᾶ;

—

Νὰ θυμώσουν κι' οἱ προστάται καὶ νὰ πᾶνε κολοσσοὶ
νὰ δεσπόσουνε καὶ πάλι μὲς 'στ' ἀδέσποτο νησί,
ποῦναι γρίφος δίχως λύσιν
εἰς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν;

—

Βρήκανε κι' αὐτοὶ τὴν ὥρα νὰ μᾶς στείλουν Βουλευτάς...
δὲν μᾶς φθάνουν οἱ δικοί μας;, ποῦ ξανάλθαν κατ' αὐτάς,
ἀλλὰ θέλουνε κι' ἀπέξω νὰ μᾶς ἀριθάρουν κι' ἄλλοι
νὰ μᾶς φέρουν ἄρον ἄρον συφορεΐαις 'στὸ κεφάλι,
καὶ νὰ τρέχῃ κι' ὁ Γκαλὴπ ἐξηγήσεις νὰ ζητῇ
καὶ ποδάρι νὰ πατῇ.

—

Ἄσε νὰ 'μπῶ 'μές 'στὴ Βουλή...
Σκ.— Μὴ προχωρήσῃς, λίρα,
ἀλλοιῶς ὁ γίρο βιόλος σοῦ πέρνει τὸν πατέρα.

—

(Τὸν Ἀθηναῖο τὸν βρακᾶ τὸν πιάνει τὸ μπουρί
κι' ἀφόβως προχωρεῖ,
πλὴν ὁ φρουρὸς τοῦ ῥίχνεται, γίνεται πκατράκα,
καὶ τοῦ χαλᾷ τὰ μούτσουνα καὶ τὴν φουφοῦ λὰ Βράκα.)

Καὶ καμπύσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐκεῖνο τὸ σπουδαῖον τῆς Ἀτλαντίδος φύλλον
ἐκδίδει κατὰ μῆνα καὶ περιοδικὸν
εἰς ὕλην κι' εἰς εἰκόνες τὰ μᾶλιστα ποικίλον
κι' ἐφαμιλλον καθ' ὅλα τῶν Εὐρωπαϊκῶν.
Στὴν Νέαν τὴν Γόρκην πολυτελῶς ἐκδίδεται,
χωρὶς δαπάνης, κόπων καὶ θυσιῶν νὰ φείδεται.

—

Ὁ Δίλτα Προμπονᾶς, γιατρὸς τῆς κήλης ἐκ τῶν πρώτων,
ποῦ μὲ τοὺς ἐπιδέσμους τον μεγάλον κάνει κρότον.
Ἐπιδέσμοι μοναδικοὶ καθ' ἅπαν τὸ Βασίλειον,
κριθέντες ὡς θαυματουργοὶ κι' εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον.
Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς ἂς τρέξῃ παρευθὺς
πρὸς εὕρεσιν τοῦ Προμπονᾶ κάθε κηλοπαθής.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον — Καινούριος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἑνιακόσα.
ἐορτόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων. — ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν τσάματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὁποῖος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὀκτώβρης, εἰκοσὶ κι' ἑνιά, — Χίλια τεσσερακ μετρᾷ κι' ἑκατὸν ὀγδοντα,
κι' ἀρχίζει πάλ' ἡ χειμωνιὰ. — νέα γιὰ τοὺς Βουλευτὰς γράφονται προσόντα.

Τὰ ξύλινα νεορύσπαστα γελοῦν
καὶ γιὰ τὴν ἐξουθένωσι 'μελοῦν.

—

Φ.— Ὦ! τῆς ἐξουθενώσιως
τῶν ἐξουθενωθέντων...
ὦ! τῆς διακενώσιως
στομάχων πληρωθέντων.

—

Ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως φυλῆς παραλαλούσης
τὸ κλίος ἄλλης πλάσεως...
Ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως φυλῆς φωτοβολούσης
μὲ φῶς ἀντανακλάσεως.

—

Ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως φυλῆς περιουσίας,
ὁποῦ μνημόσυνα τελεῖ
τὰ μᾶλιστα λυσιτελῆ
μετὰ γονυκλισίας.

—

Π.—Τι σαλιαρίζεις, βρὲ σαχλέ;
Φ.— Δὶν τἄμαθες τὰ νέα;
Ἐξουθενώθη παντελῶς μία φυλὴ γυναίκα.

Π.— Μωρολογεῖτε;
Φ.— Μωρολογῶ.
Π.— Κλεῖσε τὸ στόμα τὸ θρασύ.
Φ.— Εἶμ' ἐξουθένωμα κι' ἐγώ,
εἶσ' ἐξουθένωμα καὶ σύ.

—

Π.—Μὰ κι' ἂν ἐξουθενώθημεν γιὰ τοῦτο τί σὲ μέλει;
φθάνει μονάχα, Φασουλῆ, νὰ βγαίζῃς τὸ καρβέλι.
Φ.—Κι' ἐγὼ ποσῶς γιὰ τὸν λαὸν τὸν ἐξουθενωθέντα
δὲν δίνω, φίλη κάρα,
κι' Ἀργεντινὴ δεκάρα,
μὰ σοῦ τὰ λέω μοναχὰ νὰ γίνεται κουβέντα.

—

Π.—Λοιπὸν ἐξουθενώθημεν;
Φ.— Βεβαίως, Περικλέτο...
γι' αὐτὸν τὸν ἐξουθένωσι μηδεὶς ἀμφιβαλέτω.
Π.—Λοιπὸν ἐξουθενώθημεν;

Φ.— Βεβαίως, βρὲ μαζέτα...
μοῦ λέγουν ὁ Πρωθυπουργὸς πῶς τάπε νέτα σκέτα.

—

Π.— Βρὲ τείνει τοῦτα ποῦ μοῦ λές;
Φ.— Τὸ λένε τώρα καὶ Βουλαῖς,
τὸ λένε καὶ Πρωθυπουργοί, ντόπια καὶ ξένα θρέμματα,
τὸ πῶς ἐξουθενώθημεν δὲν εἶναι δίολον ψέμματα.

—

Τάδε λαλεῖ Πρωθυπουργὸς τοῦ νέου Βασιλείου,
ὅτι τὸν περιούσιον λαὸν τῆς Ἰφηλίου,
ὁποῦ τὸν ἐλογάριαζε κι' Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπη,
διάφοροι δημαγωγοὶ καὶ ψευτοδημοκράτοι
τὸ πρῶτον ἐξουθένωμα τὸν ἔκαναν τοῦ κόσμου,
ὁποῦ κι' ἐγὼ σιχαίνομαι νὰ τὸν κυττάζω μπρός μου.

—

Τὸ κλέος ἔκλαυσα λαοῦ κλεινῶς ὑπερηφάνου,
ὁποῦ τὸν βλίπεις καὶ γελᾷς
ὅταν προτείνῃ 'στὴς Αὐλὰς
τὸν δίσκο τοῦ ζητιάνου.

—

Κι' εἶδα τὸν λαὸν κι' ἐγώ, τὸν καθ' ὅλα πλούσιον
κι' ὄντως περιούσιον,
σ' ὅλους νὰ γονυπετῇ
καὶ δρὸ δίσκους νὰ κρατῇ,
ἕνα γιὰ νὰ διακονεύῃ
κι' ἄλλον γιὰ νὰ μνημονεύῃ·

—

Ὡσὰν σκιὰν τὸν εἶδα
σκιὰς ν' ἀκολουθῇ
μὲ ζύλινη λεπίδα,
μὲ ζύλινο σπαθί.

—

Καὶ τὸν εἶδα νὰ στηρίζῃ πόθους, Περικλῆ, ποικίλους
σὲ σκιὰς νεκρῶν αὐλοὺς.
Καὶ τὸν εἶδα νὰ καλῇ
τὰς σκιὰς κλεινῶν προγόνων,
καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πρὸς ἐκείνας νὰ λαλῇ.

—

Μὲ ῥήτορας παμπόλλους κηλούσης εὐγλωττίας
ἔκανε κάθε τόσο σκιῶν ἐπιστρατείας,
κι' ἕνας στρατὸς σκιῶν τὸ κράτος ἐπλημμύρει
κι' ἐγίνετο μ' αὐτὸν μεγάλο πανηγύρι.

—

Κι' ἀφοῦ λεφτὰ δὲν εἶχε, βρὲ Περικλῆ κενέφη,
στρατοὺς νὰ διατρέφῃ
γι' αὐτὸ σκιαῖς ἀμίσως ἔβαζε 'στὴ γραμμή,
ὅπου, καθὼς γνωρίζεις, δὲν θέλουσι ψωμί,
κι' ἔτσι χωρὶς παράδες εἶχε στρατοὺς ἀλκίμους
ἐπὶ ποδὸς ἑτοίμους.

—

Καὶ σκιὰς ἀκολουθῶν ἀεννάως ἐσυζήτει
γιὰ τῶν ὄνων τὰς σκιὰς μὲ σοφίαν Ἀδηρίτην,
καὶ λαμπρὸς σκιαμαχῶν ἀνεζοδώς κι' ἀνωδύνως
ἔγινε σκιὰ κι' ἐκεῖνος.

—

Λαὸς σκιῶν προβάλλων θριαμβεύς ἀληθείς,
λαὸς ἐξουθενώσας
φατρίας κυβερνώσας,
ἀλλὰ καὶ παρὰ τούτων κατεξουθενωθείς.

—

Λαὸς συφορασμένος,
τῆς κλιφτουρτιᾶς λιβίνταις
γεραίρων ὁλοένα.

—

Καὶ παραφουσκωμένος
μὲ κουτουροῦ κουβίνταις
κι' ἄντερα φουσκωμένα.

—

Λαὸς ἐμποτισθείς
μὲ τόσην ῥητορείαν
ἀνδρῶν καλλιστεφάνων.

—

Λαὸς καταρτισθείς
πρὸς ἀεροπορίαν
ἄνευ ἀεροπλάνων.

—

Ὑψόνετ' ἀναέριος ἐν μέρει καὶ καθόλου
κρατῶν ἀσκοὺς Αἰόλου,
καὶ μὲ πνοὰς ἀνέμων
ἐπαοιλῶν τὸν Αἶμον.

—

Ἄφογος κι' ἀνεξίκακος 'στὸν ἄγριον ἀγῶνα
δείχεται νὰ τοῦ κάνουνε τ' αὐτιά του τελατίνι,
τοῦ δίνεις μπάτσο, Περικλῆ, 'στὸ μάγουλό του τόνα,
κι' ἐκεῖνος ἀρελέσταται καὶ τάλλο σοῦ προτείνει.

—

Ἄφογος κι' ἀνεξίκακος παίζει τὸν Καραΐσκο,
ἄλλοι τοῦ δείχνουνε γροθιά,
τουφίκια Μανλίχερ, σπαθιά,
κι' αὐτὸς τοὺς δίγνει δίσκο.

—

Ἄφογος σὰν τοῦ ῥίχνονται λυσσάρικα σκυλιά,
ἄψογος κι' ἀνεξίκακος εἰς ὅλας του τας ῥάσεις,
ἄψογος μὲ Συντάγματα καινούρια καὶ παληά,
καὶ μὲ τὰς Ἀνορθώσεις του καὶ τὰς Ἐπαναστάσεις.

—

Γιὰ 'στὴν ἐξουθένωσιν λαοῦ περιουσίου
σὲ κλέη καὶ σὲ μνήματα προγονικὰ πλουσίου.
Ἄψογος κι' ἀνεξίκακος μ' ὅλα γιὰ σὰν χαχᾶς,
κι' ἔγινε τώρα φιστυτοῦ κι' ἔβγαλε τὸ τσαρούχι.
κι' οὐδετεροτητ' αὐστηρὰν κρατεῖ 'στὰς δικμαχάς,
ῥιθάνει νὰ μὴν τοῦ πάρουνε κι' αὐτὸ τὸ 'λιγο ποὖχει.

—

Λαός, ποῦ πάντοτ' εὐθυμεῖ
καὶ σὰν τοῦ λείπῃ τὸ ψωμί,
καὶ δι' ἐξουθενώσεως ἐλπίζων ἀμοιβαίας
μεγάλας νίκας ἀσφαλεῖς νὰ δρέψῃ καὶ βεβαίας.

Ἄψογος κι' ἀνεξίκακος, ποὖχει τὸ στόμα χάσκα
νὰ χάφτῃ παπαρδέλαις,
καὶ μὲς 'στῆς ἄλλαις τρέλλαις
κοθόριους Ἀνορθώσεως ἐφορεσε καὶ κάσκα.

—

Δόξας ἐλευλατήσεις,
κι' ἔξω φωνάζει νοῦς
καὶ φέρτεν τὰ σιμάρματα.

—

Λαμπρὸς ἐδιφρηλάτησε
τροπαίων οὐρανούς
μὲ Φαεθόντων ἅρματα.

—

Τοὺς πάντας ἐγκωμίασε,
τοὺς πάντας ἐθυμίασε
μὲ μπάλικο λιβάνι.

—

Ἔστησε σ' ὅλους πρετομάς,
μόνον δὲν ἔδωσι τιμάς
πρὸς σὲ τὸν μπιχλιβάνη.

—

Τοῦτον τὸν λαὸν κι' ἐγὼ
διαρκῶς δοξολογῶ,
τοῦτον τὸν λαὸν τὸν πάνυ,
ποῦ τὸν ἔχουν τζόγια κάνει,
ποῦ τὸν ἔχουν τῶρ' ἀφήσει
ὥσπερ εἶδος στοκοφίσι.

—

Τὸν ξανᾶδα κεχηνότα
νὰ κυττάζῃ σὰν καὶ πρῶτα
τῆς Διπλῆς τοὺς Χηνιάδας.

—

Νὰ γλεντᾷ σκιατραφῆς
ὑπὸ τὰς ἀμφιλαφεῖς
τῶν Ἀνορθωτῶν σκιάδας.

—

Τὸν ξανᾶδα νὰ ζητῇ
ἀνορθώσεις κατὰ πάντα,
κι' ὅλο νὰ χειροκροτῇ,
μὰ χωρὶς νὰ ξέρῃ γιάντα.

—

Τὸν ξανᾶδα νὰ σκιρτᾷ
γύρω 'στὴν Ἀνόρθωσίν του
καὶ 'στὴν ἐξουθένωσίν του
καθ' ἑλπίδα ν' ἀναρτᾷ.

—

Τὸν εἶδ' αὐτὸν τὸν ποιητήν,
τὸν ψάλτην ἄθλων τρομερῶν
φαντασιωτικῆς ἀνδρείας,

—

Τὸν εἶδα τὸν μεγαλαυχοῦντα
καὶ τὸν καμπορρήμονα,
εἶδα τὸν σκιαμαχοῦντα
καὶ τὸν πολυελήμονα,
πρὸς μελλούσας ἐκδρομὰς
αὐστηρῶς ἀσκούμενον,
καὶ σ' Ἀνορθωτῶν νομὰς
ἀεροθοεκούμενον.

—

Π.— Καὶ τώρα τί θὰ κάνωμε μὲ τὰς ἐξουθενώσεις;
Φ.— Σκέψου καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ δὲν σοῦ λείπει γνῶσις.
Π.—'Στὸν καφενὲ καθόμουνα κι' ἔπαιζα τὰ χαρτία.
καὶ μοῦπανε πῶς 'στὴ Διπλῆ δὲν ἦταν ἀπαρτία.

—

'Στὸν καφινὲ 'ξαπλώθηκα νὰ πιῶ τὸν ναργιλέ μου,
κι' ἦλθαν καμπόσοι φίλοι
καὶ μοῦπανε στωμύλοι
πῶς εἴμαστ' ἐξουθένωμα κι' ἕνα μηδέν, σαχλέ μου.

—

Φ.—Ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως τοσεύτων ὑμνηθέντων!
ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως ἀρχαίων ἐγκωμίων!
ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως τῶν ἐξουθενωθέντων
ἀπὸ τὴν ἐξουθένωσιν τῶν ἱερῶν θεσμίων.

—

Π.— Μ' αὐτὴν τὴν ἐξουθένωσι μοῦ 'γίνηκες τσιμπεῦρι.
Φ.—Ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως...
Π.— Θὰ φᾷς καμμιὰ στὴ 'μοῦρη.

—

Φ.—Ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως ἐκείνων τῶν γαστέρων,
ποῦ προσανατολίσθησαν 'στὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων,
ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως ἐκείνης τῆς καιλίας,
ποῦ κάτω δὲν ἐστράφη,
κι' ἐχόρτασε κι' ἔτραφη
μὲ τὴν τροφὴν τὴν ἄϋλον ἰδανικῆς εὐκλείας.

—

Ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως ἐκείνης τῆς χειρός,
ποῦ δὲν ἐβούτηξε, κουτέ,
σὲ ξένο κορβανᾶ ποτέ,
ἔστω καὶ νοερῶς.

—

Ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως...
Π.— Περίδρομος σοῦ λέω.
Φ.—Ὦ! τῆς ἐξουθενώσεως, κεφάλι ψωραλέο,
κι' ἐμοῦ καὶ σοῦ τοῦ στιχουργοῦ, ποῦ χάσκεις 'στὰ Χαυτεῖα,
κι' ἀκοῦς τὴν ἐξουθένωσι καὶ σοῦρχεται ναυτία.

—

Π.— Μ' ἔκκασες, μωρὲ τοιφοῦτη,
μὲ τὴν ὁμιλία τούτη.
Μὴ ζητᾷς μ' ἐξουθενώσεις
τὸ μραλό μου νὰ γανώσῃς.

—

Πάψε τὰς ἐξουθενώσεις, στρίψε τὴν κουβέντ' ἀλλοῦ.
κι' ἐξουθένωμα πῶς εἶσαι τὸ γνωρίζω πρὸ πολλοῦ.

—

Μὶ χιμαίρας μὴν πλανᾶσαι,
κι' ἐξουθενωμένος νᾶσαι
μὴ σὲ μέλῃ, μασκαρᾶ,
καὶ μὴ δίνῃς μπὶρ παρᾶ.

—

Φ.— Δὲν θάλεγκ γιὰ τὸν λαὸν τὸν ἐξουθενωθέντα
καὶ γιὰ τὴν ἐξουθένωσι δὲν θάκανα κουβέντα,
καὶ τόσος λόγος θάτανε γιὰ τούτη περιττός.
ἂν δὲν μοῦ τὴν ἐθύμιζαν οἱ λόγοι τοῦ Κρητός.

—

'Εγὼ καλὰ καθόμουνα χωρὶς νὰ μουρμουρίζω
κι' εἶχα τὴν ἐξουθένωσι χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω,
μὰ μόλις ὁ Πρωθυπουργὸς
τὴν διετράνωσε ἐναργῶς,
καὶ μόλις ἐπερύγιασε μὲ τὰ πτερὰ τῆς φήμης,
ἐτάραξε τὰ κύτταρα καὶ τῆς 'δικῆς μου μνήμης,
κι' ἀμέσως μοῦλθε κατὰ νοῦν ἡ ἡχαριτωμένη...
Π.— Κι' ἐγώ, καϋμένε, πρὸ πολλοῦ τὴν εἶχα ξιχασμένη,
μὰ τώρα ποὺ 'θυμήθηκα μετὰ πολλῶν φιλτάτων
πῶς λέγομ' ἐξουθένωμα τῶν ἐξουθενωμάτων.

—

Τὴν Ἀνορθωσιν ἐξόμνυες,
φιλελευθέρους καυχῶνται,

καὶ γι' αὐτὴν παραδρυχῶνται
τόσοι λέοντες καὶ σκύμνοι.

—

Κι' ἐρόσον δὲν ἀγάλλεσαι μὲ τ' ἄρθενά της δῶρα,
καὶ φῶς τῆς Ἀνορθώσεως δὲν βλέπεις ἀνατέλλον,
κι' ἂν ὄντως ἐξουθένωμα δὲν ἦσουν ἕως τώρα,
θὰ γίνῃς ὅμως σίγουρα 'στὸ μετ' ὀλίγον μέλλον.

—

Ἐφ' ὅσαν πρὸς αὐτὴν τυφλὴν δὲν ἔχεις πίστιν
καὶ δὲν ἀκολουθεῖς τὸν ἕνα κι' ἄλλον μύστην,
ἐρώσαν τοὺς Μισίας τοὺς νέους ἀντικρούζεις
δίχως νὰ συγκινῆσαι καὶ δίχως νὰ δακρύζῃς,
βεβαίως κεφαλῆς ἔχεις μεγάλην στένωσιν
καὶ τρέχεις ἀσφαλῶς πρὸς νέαν ἐξουθένωσιν.

Ὁ νέος τῆς Βουλῆς κανονισμὸς καὶ κάθε Βουλευτοῦ σωφρονισμός.

—

Π.—Νέος κανονισμὸς ἔγινε τῆς Βουλῆς
καὶ μὴν παρακαλῆς.
Νέος κανονισμός, ἔργον τῆς Ἀνορθώσεως,
προάγγελος κι' αὐτὸς μελλούσης βελτιώσεως.

—

Τοῦτος θὰ μαζέψῃ μόνο
τῶν πατέρων τὰ λουρία,
πούχαν τόση Ἐλευθερία
'στὸν παληὸ τῆς λίμας χρόνο.

—

Τοῦτος θὰ διοργανώσῃ
τῶν πατέρων τὰ μυαλά,
τοῦτος θὰ τοὺς βάλῃ γνῶσι
καὶ δὲν θὰ 'μιλοῦν πολλά.

—

Τώρα μετρημένοι λόγοι,
θὰ 'μιλᾷς μὲ τὸ 'ρωλόγι,
θὰ σὲ πιάνῃ βουδαμάρα,
καὶ μὲ φρίκη καὶ τρομάρα
θὰ κυττᾷς τὸν Τσιριμῶκο...
σούτ, μωρέ, σκασμὸς καὶ μόκο.

—

Θὰ λείψῃ τὸ παληὸ
ἐκεῖνο ρεμπελιό,
καὶ θἄναι σὰν Σχολειό.

—

Μόλις πηγαίνεις 'στὴ Βουλὴ θὰ σοῦ φωνάζουν στάσου,
καὶ θὰ σὲ βάζουν σὲ χαρτὶ νὰ γράψῃς τόνομά σου,
κι' ἴστι θὰ φαίνεσαι παρὼν, ἄλλέως, φουκαρᾶ,
ἀπὼν θὰ σημειώνεσαι, καὶ τότε συμφορά.

—

Κι' ἂν ἐντόνως σκούζῃς ὄχι
σὶ Κουβέρνο σεβαστό,
πικρευθὺς γονατιστὸ
θὰ σὲ βάζουνε 'στὴν κώχη.

—

Κι' ἂν εἰς τὰς συνεδριάσεις
μὶ τὴν ὥρα δὲν προφθάσῃς,
κι' ἂν ἀργήσῃς, φαμφαρόνο,
δευτερόλεπτο κακὶ μόνο.

—

Κι' ἂν ἀνάγκη σ' ἀναγκάσῃ νάβγῃς ἔξω μιὰ στιγμή,
τότε θέλοντας καὶ μὴ
θὰ πληρώνῃς πρόστιμο,
καὶ θὰ λές: τί νόστιμο!

—

Κι' ὅταν σ' εὑρίσκ' ἡ χαραυγὴ μέσα 'στὸ Βουλευτήριον
κι' ἀρχίζεις τὸ χασμούρημα καὶ θέλεις ὑπνωτήριον,
θὰ μένῃς ντοῦρος κι' ἄγρυπνος μὲ μάτια 'σὰν γκρίδα
γιὰ τὴν φτωχὴ πατρίδα.

—

Δὲν θὰ κοιμᾶσαι σὰν καὶ πρὶν 'στὴν ἕδρα ξαπλωμένος
σὰν βόας ναρκωμένος,
οὐδ' ἦχος δὲν θ' ἀκούεται βαρὺς ροχαλητῶν,
καὶ μόνον ἐπιτρέπεται νὰ λὶς καθ' ἑαυτόν:

—

Τώρα τὰ ξημερώματα, ποὺ 'σβύσανε τὰ φῶτα μας,
κυττάξετε τὰ μοῦτρα μας, μυρίσετε τὰ χνῶτα μας,
τώρα τὰ ξημερώματα 'δῶτε πατέρων γλῶσσαις,
τώρα τὰ ξημερώματα ποιὸς ἔχ' αὐγὰ γιὰ κλώσσαις.

—

Κι' ὅταν τὸν τόνον τῆς φωνῆς
ὑψώσῃς, τσαναμπέτη,
κι' ὅταν ποσῶς δὲν συμφωνῆς
μαζὶ μὲ τὸ Ντοβλέτι,
ὡς ἄτακτος θὰ κρίνεσαι, προπέτης, τολμητίας,
καὶ πῦρ καὶ λαῖλαψ θὰ κλείνεσαι μὲς 'στὰς Ἑνωμοτίας.

—

Κι' ὅπως γράφουν, Φασουλῆ μου, τοὺς ἀτάκτους μαθητὰς
μὲς 'στοὺς πίνακας τοὺς μαύρους, ἔτσι καὶ τοὺς Βουλευτάς.
Τιμωρία ποὺ δὲν παίζει καὶ ποινὴ πολὺ βαρειά,
θὰ τοιχοκολλοῦν ἀθῶς καὶ σὲ πόλεις καὶ χωριὰ
πῶς ὁ Βουλευτὴς ὁ δεῖνα κατιτκαζὲ τὴ Χάβρα,
καὶ γι' αὐτὸ 'στοὺς ἐκλογεῖς
τῆς φιλελευθέρας γῆς
ἐπιβάλλεται καὶ τοῦτον νὰ τὸν σπάσουνε 'στὰ μοῦρα.

—

Τέτοια κι' ἄλλα πιὸ σπουδαῖα, φίλτατέ μου μπιχλιβάνη,
ὁ κανονισμὸς ὁ νέος τῆς Βουλῆς περιλαμβάνει·
Φ.—Τοῦτον, Περικλῆ, κι' ἐγὼ τρέχω νὰ διακοινώσω.
Π.—Ὅμως στάσου μί ξυλιαῖς νὰ σὶ κατεξουθενώσω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐκεῖνο τὸ σπουδαῖον τῆς Ἀτλαντίδος φύλλον
ἐκδίδει κατὰ μῆνα καὶ περιοδικὸν
εἰς ὅλην κι' εἰς εἰκόνας τὰ μάλιστα ποικίλον
κι' ἐφάμιλλον καθ' ὅλα τῶν Εὐρωπαικῶν.
Στὴν Νίαν τὴν Τόρκην πολυτελῶς ἐκδίδεται,
χωρὶς δαπάνης, κόπων καὶ θυσιῶν νὰ φείδεται.

—

Ὁ Δίλτα Πρωμπονᾶς, γιατρὸς τῆς κήλης ἐκ τῶν πρώτων,
ποὺ μὲ τοὺς ἐπιδέσμους του μεγάλον κάνει κρότον.
Ἐπιδέσμοι μοναδικοὶ καθ' ἅπαν τὸ Βασίλειον,
κριθέντες ὡς θαυματουργοὶ κι' εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον.
Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραικῶς ἀς τρέξῃ παρευθὺς
πρὸς εὕρεσιν τοῦ Πρωμπονᾶ κάθε κηλοπαθής.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
εὑρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσια,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα κι' 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς συμλούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν τώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῶ —
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὁποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε τοῦ Νοεμβρίου.
σάγλα Βουλευτηρίου.

Χιλιὰ κι' ὀγδόντα πέντε κι' ἑκατό,
καὶ μ' ὅλους δυνατὰ χειροκροτῶ.

Ἑβδόμη τῆς Ἀνορθώσεως μὲ δένδρων νέας γνώσεως.

—

Φ.—Θαρροῦσα, Περικλέτο μου, πὼς ἤμουν τρὶς εὐδαίμων,
θαρροῦσα πὼς οὐδέτερος 'στὴν λύσαν τῶν πολέμων
ἐπῆγα 'στὸν Παράδεισον τῆς νέας Ἀνορθώσεως
καὶ δένδρον εὐσκιόφυλλον ἐκύτταξα τῆς γνώσεως.

—

Ὁ κάθε κλάδος μὲ καρποὺς
ἔγερνε φορτωμένος,
κι' ἐγὼ τοὺς ἔδρεπα νωποὺς
κατενθουσιασμένος.

—

Νέων ἀνδρῶν συνωστισμὸς
περὶ τὸ δένδρον τοῦτο,
μικρῶν μεγάλων θαυμασμὸς
γιὰ τῶν καρπῶν τὸν πλοῦτο.

—

Ἄνδρες, Περικλέτο, νέοι
κελαϊδοῦσαν κεχηνέοι
τὰ κάλλη τοῦ Παραδείσου,
ποὺ 'στὰ μάτια των ἐμπρός
ἀνεπήδησε λαμπρὸς
ἐκ τοῦ χάους τῆς ἀβύσσου.

—

Τί Παράδεισος κι' ἐκεῖνος, ἀληθῶς μακαριότης,
εὐεξία καὶ νεότης.
Τί Καζένα, Περικλέτο, σ' ὅλους ἀφθονία πόρων,
ἕνας νέος ὀργασμός,
κι' ἕνας πατριωτισμός,
ποὺ δὲν ἦταν σὰν κι' ἐκεῖνον τῶν παληῶν πατριδεμπόρων.

—

Ὅλοι νέοι πατριῶται,
ζωῆς νέας θυσιῶται,
ποὺ μὲ νέαν ὅλως κρᾶσιν
ἔσπρωχναν πρὸς νέαν δρᾶσιν
ἕνα κόσμον νεκρωμένον,
χαῦνον, ἐξουθενωμένον.

—

Πρὸς θριαμβεύους ἐκινεῖτο
μιὰ νεότης, μιὰ Βουλή,
μὲ χαρᾶς, μὲ χαροκόπι.

—

Οὔρρα, μπράβο, μπάστα, ζῆτω,
κι' ἐφωνάζανε πολλοί:
βάλετε φωτιὰ 'στὰ τόπια.

—

Καὶ δὲν ἦτανε κανείς,
ποὺ δὲν ἔτρεχ' ἐμμανὴς
ἕνα στέφανο νὰ πλέξῃ.

—

Τί βιολιὰ καὶ τί σαντούρια!...
ὅλα τέθλεπες καινούρια...
ὤχ! ἀμάν, Χριστέ, κι' Ἁγιέ.

—

Κι' ἀπὸ γῆς κι' ἀπὸ θαλάσσης
ἔβγαινε μιὰ νέα πλάσις
μὲ καλάθημα Σειρῆνος.

—

Κι' ἔτρεχαν λιφτὰ περίσσια,
κι' ἔλιγε κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος:
ὤχ! ψυχή μου 'στὰ Πατήσια.

Δὲν ἦταν πιὰ πινία, ποῦ τρῶει τὰ σκωτία,
κι' εἶδα γνωστοὺς κι' ἀγνώστους
σωματικῶς εὐρώστους,
ποῦ 'νόμιζες πῶς τρῶνε τοῦ Πίγκ τὰ κατακτήρια.

—

Σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι
νέοι στρατοὶ καὶ στόλοι,
κι' ἀσκήσεις καὶ γυμνάσια
ξηρᾶς τε καὶ θαλάσσια.

—

Κι' εἶδα, βρὲ Περικλέτο, σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
νὰ σέρνουνε χορὸ
φίλοι μας 'Αγγλογάλλοι
κι' ὀργανωταὶ μεγάλοι.

—

Γιὰ τὴν 'Ανόρθωσί μας χορὸς καὶ πανηγύρι,
μ' αὐτὴν τὸ κράτος τώρα τὸν ἔχει τὸν ἀργύρη,
κι' ἐχόρευε καθίνας μ' ἐκείνην τὴν ντουντοῦ,
κι' ἐχόρευε κι' ὁ Τῶφρελ μαζὶ μὲ τὸν 'Εντοῦ.

—

Κι' ἠκούοντο πυρὰ
καὶ πυροβόλων βρόντος,
κι' ἐσείετο ξηρὰ,
κι' ἐσείετο καὶ πόντος.

—

Κι' ἐγὼ γι' αὐταὶς τῆς κανονιαὶς ἔλεγα 'στὴν μητέρα :
βρόντησε, καϊομένα,
καὶ μὴ λυπᾶσαι τὰ λιπτά, μὴ φαίνεσαι τσιγκοῦνα,
μὰ πάντα 'στῆς ἀρβύλας σου γράφει τα τὴν πατοῦνα.

—

Τάραξε καθὼς τὸ πάλαι
τῶν θριαμβων τὴν σιγὴν,
κατὰ θάλασσαν καὶ γῆν
τὴν 'Ανόρθωσίν σου ψάλε.

—

Καὶ 'στὸ χρόνισμα μονάχος ξαναπῆγα 'στὸ Γουδί,
ποῦ τὴν εἶχα πρωτοιδῆ,
κι' ἀπ' τὰ ρόδα τὰ σπαρμένα ρόδο 'μόρισα λευκό,
ἄπαρο ρόδο σὰν κι' ἐκείνη, σὰν κι' αὐτὴ παρθενικό.

—

Μὰ δὲν εἶδα πῶς τὸ ρόδο τὸ τριγύριζαν κι' ἀγκάθια
καὶ τὰ 'μάλαξε κι' ἐκεῖνα καὶ μ' ἄνοιξανε πληγαῖς,
κι' ἔχασα, βρὲ Περικλέτο, καὶ ταύγα καὶ τὰ καλάθια,
καὶ σὲ τόσους νέους ἄνδρας γέρος ἔμεινα γεγὼς.

—

Ἄνδρες νέοι κι' ἀπ' ἐδῶ,
ἄνδρες νέοι κι' ἀπ' ἐκεῖ,
πάντες 'Ανορθωτικοὶ
μὲ σιμνότητος εἶδώ.

—

Νοῦ καὶ σώματος ὑγείαις,
ποῖος τόπος τῶν μακάρων,
τί νεότητος αὐδή!

—

Καὶ μὲ φίλτρα καὶ μαγείαις
κι' ἕνας γέρος ἄρον ἄρον
ἐγινόταν παιδί.

—

Κι' ἐγὼ σὰν Φάουστ, ποῦ πολλαὶς μ' ἐγέρασαν ἐλπίδες,
κι' ἐπέρασα τὸ σφριγηλὸν τῆς ἡλικίας ὅριον.
'πῆγα 'στῆς 'Ανορθώσεως τοὺς Μεφιστοφελῆδες
κι' ἔνεσιν, Περικλέτο μου, μοῦκαναν ὑποδοριον,
κι' ἀμέσως νέος ἔγινα μ' ἀνάστημα γιγάντειον
κι' οὕτως εἰπεῖν Αἰάντειον.

—

Κι' ἔτριξα σὲ Καζίνα,
καὶ φίλοι μερικοὶ
μ' ἐπῆγαν 'στὴν κουζίνα
τὴν 'Ανορθωτική,

—

Κι' εἶδα καζάνια, Περικλῆ, κι' εἶδα μικραῖς μεγάλαις
ἰδῶ κι' ἐκεῖ τσουκάλαις,
κι' εἶδα κουκιὰ μὲ ῥήγανη, καθὼς καὶ κολοκύθια,
καὶ πλῆθος νομοσχέδια σ' αὐταῖς ἐμαγειρεύετο,
κι' ἐβράζανε κι' ἐκόχλαζαν, λὲς κι' ἦτανε βεβίβια,
καὶ κάθε νέος μάγειρας γελῶν ἐκοκορεύετο.

—

Κι' ἔτρεχε κάθε μάγειρας καὶ κάθε μαρμιτόνι,
καὶ κάποιο νομοσχέδιο 'κυττοῦσας πότε πότε,
ποῦ 'νόμιζες πῶς ἦτανε σπαγέτο μακαρόνι,
καὶ μιὰ μπουκιὰ τὸ 'κάνανε κομπόσοι πατριῶται.

—

Κι' ἔβγαιναν κάτι μυρωδιαῖς
μέσ' ἀπὸ τὴν κουζίνα,
ποὺ λίγωναν πολλῶν καρδιαῖς
κι' ἐμένα τὸν κηρῆνα.

—

Ἐκεῖ πέρα, πατριώτη,
τί σχεδίων φαγοπότι.
Ἄρθονος μαγειρική,
καὶ τσουμποῦσι καὶ τραπέζι,
κι' ἔτρωγαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Γάλλοι καὶ Ρωμηοὶ κι' Ἐγγλίζοι.

—

Ὅλοι 'φώναζαν ἐβίβα
σὲ νομοσχεδίων στιβάδα.
Ὄχ! ψυχή μου τί μεβύσι!..
ζήτω Λόντρα καὶ Παρίσι.

—

Ἔβλεπες 'Ανορθώσεως τσόρακις, ἀσκοὺς καὶ φούσκαις,
ἀλλ' ἔβλεπες κι' ὀργανισμοὺς Ἑλλήνων κι' Ἀγγλογάλλων.
ποῦ σοῦ τοὺς ἰσερβίριζαν ἱμπρός σου γιὰ ζακούσκαις
καὶ σοῦκαναν τὴν ὄρεξι νὰ τρῶς μετὰ τῶν ἄλλων.

—

Κι' ἐπροφήτευε καθεὶς
εὐωχίας ἀληθεῖς
κι' ἕνα μέλλον σπάνιον.

—

Κι' ἐπληοίασα κι' ἐγὼ,
ποῦ γι' Ἀνόρθωσι σφριγῶ.
κι' εἶδα φῶς οὐράνιον.

—

Ἄνδρες νέοι καὶ φωστῆρες,
ποῦ τὸ κράτος ἀναζῆ...

Π.— Πῶς κι' ἐμένα δὲν μ' ἐπῆρες
'στὸν Παράδεισο μαζί;

—

Φ.— Ἐσὺ χασεις ὁλοίνα, Περικλῆ τεμπελχανᾶ,
καὶ τὴν ὥρα ποῦ σὲ θέλω δὲν σ' εὑρίσκω πουθενά.

—

Π.— Διασκεδάζιες μοναχὸς
κι' ἐμένα δὲν μὲ πίρνεις...

Φ.— Εἶσαι τῷ πνεύματι πτωχὸς
καὶ πάντα κουτοφέρνεις.

—

Κρῖμα, ποῦ 'στὸν Παράδεισον καὶ σὺ τῆς 'Ανορθώσεως
δὲν ἔγινες συμμέτοχος ζωοπαρόχου βρωσεως.
Κρῖμα, ποῦ δὲν ἐτρύφησες σὲ γάλους Παραδείσους
κι' ὡραῖος σὰν τὸν Νάρκισσο δὲν ἐδρύφες ναρκίσσους.

—

Τῶν σοφῶν ὁ κορυφαῖος μπράτσο μὲ τὴν Ἀθηνᾶ
δύο Πανεπιστημίων ἐξετάζει τὰ κενά.

'Αν ἤσουνα καὶ σύ, χαζέ,
θἄπινες σ' ὅλων τὴν ὑγειά,
κι' ἀπὸ τὰ νία τὰ φαγιὰ
βεβαίως θἄπερνες μαζί.

—

Κρῖμα, ποῦ δὲν ἐπήλαυσες τσιαύτην πανδαισίαν,
κρῖμα, ποῦ δὲν ἐμέθυσες μὲ τόσην ἀμβροσίαν.
Τί κρῖμα, ποῦ καὶ σήμερα μυαλὸ δὲν βαζ' ἡ κοῦτρα σου,
κρῖμα, ποῦ γνώσεως καρποὺς σὰν ὅλους δὲν τρυγᾷς,
κρῖμα, ποῦ δὲν κατώπτρισες τὰ σιχαμένα μοῦτρα σου
μέσα 'στῆς 'Ανορθώσεως τὰς διαυγεῖς πηγάς.

—

Ἐφώναζαν εὐάν ὑοὶ
καὶ φρόνιμοι καὶ παλαβοί,
κι' ἐγὼ τῆς 'Ανορθώσεως τὸν πρυόχοντα 'κυττοῦσα,
καὶ τότ' ἐδάκρυζα γι' αὐτόν, πότε χειροκροτοῦσα.

—

Εὐὰν συνκλαλάξετε
καὶ τὰ παληὰ ν' ἀλλάξετε.
Σκιρτᾷ λαος ἀνορθωτὴς
σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι...
χειροκροτῶ, χειροκροτεῖς,
χειροκροτοῦμεν ὅλοι.

—

Δακρύσωμεν, δακρύσετε,
καὶ πάντες δακρυσμένοι
Μεσσίας ἀντικρύσετε
καὶ λυτρωτὰς ἐν γένει.

—

Ραντίσωμεν μὲ δάκρυα νεοσφιγέντα θύματα,
πάντοῦ χειροκροτήσιον, παντοῦ δακρύων ἅμιλλα,
ὡς ὅτου πιὰ μὲ δάκρυα καὶ μὲ χειροκροτήματα
νὰ πᾶμε τὰν 'Αλιξάνδρει μεγάλοι 'στὰ Γαυγάμηλα.

—

Παραδείσια καλὰ
καὶ ποικίλα καὶ πολλά.

—

Φ.—Τί Παραδισος κι' ἐκεῖνος!.. ποιὸς θὰ κόψῃ, ποιὸς θὰ ῥάψῃ
καὶ γιὰ τοῦτον, βρὲ θερέμη;
τἀπερίγραπτα καλὰ του δὲν 'μπορεῖ νὰ περιγράψῃ
μήτε κι' Οὐλεμὰ καλέμι.

—

Τρὶγ τρὰγκ ποτήρια,
κι' ἀλαλαγμαί,
λιδκνιστήρια
γιὰ τὴν Πυγμή.

—

Πρασινη χλόη,
ἐλπίδος χρώματα,
σμύρνα κι' ἀλόη
καὶ τσὶ ἀρώματα.

—

Χάχανα, γέλοια
σὲ πρασινάδες,
βουδὰ κοπέλια
γιὰ τεμενάδες.

—

Αἶνοι, τροπάρια,
μεγαλυνάρια,
πικίνων ἤχοι,
ἄρθρα καὶ στίχοι.

—

Ἐδῶ 'κυττοῦσες ἐξάφνα στιφάνωμα σὲ μιὰ κώχη,
ἐκεῖ σοῦ 'σκότιζαν ταύτιὰ τραγούδια κωμικατῶν,
καὶ παραπέρα, Περικλῆ, μεγάλοι δακρυβόχοι
ἰδίχοντο τὰ δάκρυα ποικίλων θυμικατῶν.

—

Καὶ μὲς 'στὴν δράσιν Ὑπουργῶν,
'στὸν σάλον τῶν ἀγώνων,
ἔβλεπε δράσιν ἐνεργὸν
κι' ἀδένων δακρυγόνων.

Μέσα 'στῆς ἄλλαις φυλάκαις καὶ φυλακαῖς καινούρ̣αις.

Φ.— Ξεράντωμ' ἀνερθωτικό,
φωναῖς, ἀντάρας, τραλαλά,
καὶ δός του τὸ Χερουβικό
τὸ 'πέρνανε πολὺ ψηλά.

—

Κι' εἶδα 'στὸ γλίντι τὸ πολὺ
νὰ κτίζουν, φίλη κιφαλή,
κάτι καινούρ̣αις φυλακαῖς,
γιὰ νἄμπῃ κάθι τσελέκι,
ὁποῦ Κυβέρνα δὲν ὑμνεῖ σὲ κάθε συμπολίτη του,
μὰ βάζει κάποτε γι' αὐτὰ μιὰ πιθαμὴ 'στὴ μύτη του.

—

Νέα κτίρια κι' αὐτά,
κατὰ πάντα ζηλευτά,
ὁποῦ ζήλευε καθένας ὅσους ἔκλειναν ἐκεῖ
σὲ μιὰ τέτοια φυλακή.

—

Ἔβλεπες φυλακισμένους
ἀληθῶς εὐτυχισμένους
νὰ σαρκάζουν τοὺς ἐκτός.

—

Κι' ἦταν δυνατὸ ρουσφέτι,
ὄνερ θερινῆς νυκτός,
νὰ σὲ κλείσῃ τὸ Ντελέτι
μ' ἕνα κι' ἄλλον κύριο
σ' ἕνα τέτοιο κτίριο.

—

Καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα
ἐσκουζίς ἐδῶ κι' ἐκεῖ:
μπάρμπα, βάλε με κι' ἐμένα
'στὴν καινούρ̣α φυλακή.

—

Φυλακισμένων ἔβλεπα μεγάλο φαγοπότι,
κι' αὐτός, ποῦ δὲν ἐβάκρυζε καὶ δὲν ἐχειροκρότει,
κι' ὅποιος τῆς Ἀνορθώσεως δὲν ἐσκορποῦσε βάγια
'μπρὸς 'στὴν πανύμνητη Πυγμή,
τὸν ἔβαζεν αὐτοστιγμεὶ
ἀ ρέστο τὸν κανάγια.

—

Κι' εἶδα τὸν Ἀλιξανδρῆ τῆς Παιδείας νὰ περνᾷ
μπράτσο μὲ τὴν Ἀθηνᾶ.

—

Μὰ καὶ γι' αὐτὸν ἐβάκρυσα καὶ καταχειροκρότησα
καὶ γιὰ κριτῶν ἐπιτροπὰς περίεργος τὸν ῥώτησα.
Τὸν εἶδα τὸν χαλπέντερον τὸν ἐκ τῆς Θεσσαλίας,
ἀκολουθοῦσαν 'πίσω του σοροὶ γραμματοσῶσται
κι' ἀπὸ Πανεπιστήμια σπουδαῖα τῆς Ἀγγλίας,
κατ' ἄλλους γκρὰν προφέσορες, κατ' ἄλλους ἀνεγνῶσται.

—

Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἄκουσα, ξυλένια κουτσομόγια,
νὰ λέῃ τέτοια λόγια.

**Ὁ τῆς Παιδείας στύλος
ταῦτ' ἀκλεῖ στωμύλος.**

—

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα κορδωμένος περπατεῖ
κι' ὅλους τοὺς ὑποψηφίους τοὺς πηγαίνει ριπιτί;
Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα 'πῆγε μέσα 'στὴ Γαλλία
κι' ἔκανε σουξὶ μεγάλο καὶ σὲ Γαλλικὰ Σχολεῖα;

—

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα Γάλλων ἔκανε Σκολεῖα
κλοῦ κλοῦ κλοῦ νὰ ξεφωνίζουν 'μπρός καὶ 'πίσω σὰν γαλιά;

—

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα κατακέφαλα βαρεῖ
κι' ἂς τοῦ λὲν γιὰ τὴν Παιδεία πῶς τὴν θέλει μαλλιαρή;

—

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα δὲν ἰδρύει μὲ φωναῖς,
καὶ σοφοὺς ἀπέξω φέρνει γιὰ τῆς ἕδραις τῆς ξεναῖς;

—

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα μὲ καμίσια δηὸ βροντᾷ
καὶ ποτὲ 'στὸν Πατσουράκο μήτε γρῦ δὲν ἀπαντᾷ;

—

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα δὲν προσέχει σὲ ψὲ ψὲ
κι' ἔκανε τὸν Μιστριώτη νὰ χορέψῃ 'στὸ ταψί;

—

Ποιὸς ἁρπάζει καὶ παπάδες καὶ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια,
καὶ μιὰ πήτα τώρα φτειάνει γιὰ πολλοὺς κολοκυθένια;

—

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα, σὰν κι' ἐμένα ποιὸ ξεφτέρι
δείχνει καὶ πυγμὴ καὶ χέρι
σὰν κι' ἐκεῖνο τοῦ Λιυτέρη;

—

Τέτοια 'μίλησ' εὐφραδῆ
τῆς Παιδείας τὸ παιδί.
Κι' ἐγὼ πάω δίθυραμβους ἐν ὀργάνοις πολυχόρδοις
'στὸν φωστῆρα μας νὰ πκίζω,
ποῦ μᾶς κουβάλεῖ κι' ἀπέξω
ἀδουκάτους καὶ ντοτόρους καὶ λογίους τῆς Ὀξφόρδης.

**Ἔξη στίχους κάνω
γιὰ τὸν Χρηστομάνο.**

—

Θολὸ γιὰ σένα τῆς ζωῆς ἐκύλησε τὸ ρεῦμα,
μὰ μὲς 'στὴν ἀχαρη ζωὴ
κάποια σ' ὠμόρφαινε πνοή,
κι' ὅ,τι 'στὸ σῶμα σοῦλειψε περίσσεψε 'στὸ πνεῦμα.

—

Κι' αὐτὸ γοργὸ φτιρούγισε τὴν ὥρα τῆς θανῆς σου
σὶ Μούσαις καλλιστέρανες καὶ κάγχαις Διονύσου.

**Καὶ καμπύσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

—

Ἐκεῖνο τὸ σπουδαῖον τῆς Ἀτλαντίδος φύλλον
ἐκδίδει κατὰ μῆνα καὶ περιοδικὸν
εἰς ὅλην κι' εἰς εἰκόνας τὰ μᾶλιστα ποικίλον
κι' ἐφαμίλλων καθ' ὅλα τῶν Εὐρωπαϊκῶν.
'Στὴν Νέαν τὴν Ὑόρκην πολυτελῶς ἐκδίδεται,
χωρὶς δαπάνης, κόπων καὶ θυσιῶν νὰ φειδεται.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
εὑρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσιλιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν τώρα κατ' « Ρωμηοῦ » ἀνιλλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὁποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρωνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Νοεμβρίου δωδεκάτη
καὶ διαθρυλλεῖται κάτι.

Χίλια κι' ὀγδοντακόσια ἐννιὰ κι' ἑκατό,
καὶ κάζο τοῦ Μπενάκη δυνατό.

**Ὁ Μειντάνης 'στὴ Βουλὴ
γιὰ τὸν πὲρ Ντιντὸν 'μελεῖ.**

—

Φ.—Τὸν ξέρεις, βρέ, τὸν πὲρ Ντιντόν;
Π.— Ποιὸς εἶναι τοῦτος πάλι;
Φ.—Δὲν ἄκουσες ποτὲ γι' αὐτόν;
Π.— Δὲν ἄκουσα, χαμάλη.
Φ.—Δὲν ἄκουσες;
Π.— Δὲν ἄκουσα.
Φ.— Δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσῃς
μήτε γιὰ τοῦτον τίποτε, βλαστὶ τῆς πρωτευούσης;
Κι' ἐν τούτοις γιὰ σοφὸς καὶ σὺ περνᾷς 'στὴ Ρωμηοσύνη
κι' ἀνάπτυξις καὶ μόρφωσις πολλὴ σὲ διακρίνει.

—

Π.— Ἄλλα γιατί, βρὲ Φασουλῆ,
γιὰ τοῦτον μ' ἐρωτᾷς;
Φ.— Ἔγινε μέσα 'στὴ Βουλὴ
σπουδαῖος σαματᾶς.

—

Π.—Μήπως κι' αὐτὸς ὀργανωτὴς μᾶς ἔρχεται μεγάλος;
Φ.—Εἶναι φραγκόπαπας θαρρῶ κι' ἱεροκήρυξ Γάλλος.
Π.—Ἔ! καὶ λοιπόν;
Φ.— Λοιπὸν αὐτὸς πριοδεύει, κακομοίρη,
πῶς εἶσαι τιμιώτατος σὰν ἔχῃς τὸν ἀργύρη.
Π.—Κι' ἐγὼ καθ' ὅλα συμφωνῶ, ξυλένιε μπακαλιάρο,
μ' αὐτὸν τὸν Φλάρη τὸν σοφό;...
Φ.— Κακὸ ψυχρό σου φλάρο.

—

Π.—Τί σχέσιν ἔχουν ὅλ' αὐτὰ μαζὶ μὲ τοὺς πατέρας;
τί πρὸς ἡμᾶς ὁ πὲρ Ντιντὸν κι ἐμεῖς πρὸς τοῦτον, τέρας;
Φ.—Θαρρῶ πῶς 'μίλησι γι' αὐτὸν ὁ βουλευτὴς Μειντάνης,
κι' αὐτὸς 'στὸ βῆμ' ἀνέτρεψε, καθὼς καταλαμβάνεις,
μὲ ζῶντα παραδείγματα, μ' εὐφράδεια καὶ χάρι,
τὰ δόγματα τοῦ Φλάρη.

—

Π.—Πῶς ἐνθυμήθη τὸν Ντιντὸν αὐτὸς ὁ πληρεξούσιος;
Φ.— Σέρω κι' ἐγὼ... μυστήριο...
οὐ μὴν αὐτὸν τὸν κύριο
τὸν κατεχειροκρότησε κάθε πτωχὸς καὶ πλούσιος.

—

Συζητουμένων κατ' αὐτὰς
πολὺ καὶ κατὰ κόρον
ἀπὸ κυρίους Βουλευτὰς
σχεδίων διαφόρων.

—

Συζητουμένης κατ' αὐτὰς ὑπὸ διπλῶν πατέρων
τῆς νέας ἀνορθώσεως τῶν καθ' ἡμᾶς γαστέρων,
ἐν μέσῳ σάλων καὶ βροντῶν,
ποῦ τὸ μυαλό σου χάνεις,
'θυμήθηκε τὸν πὲρ Ντιντόν
ὁ κύριος Μειντάνης.

—

Εἰς ἡμέρας φλογερὰς
κι' ἀνορθώσεις σοβαρὰς
κάθε νέου πατριώτου
κι' ὁ Ντιντὸν ὁ φουκαρᾶς
'τράβηξε τὸν δικέφαλό του.

—

Ποῦ τόλεγε, ποῦ τόλπιζε, ποῦ τώχε μές 'στὸν νοῦ του
πῶς ἕλλην πληρεξούσιος θὰ 'πῇ καὶ περὶ τούτου;
Ποιὸς νὰ τοῦ τόλεγε ποτὲ τοῦ σεβασμιωτάτου
ὅτι μιᾷ 'μέρα θἄβρισκε μαζί μας τὸν μπιλᾶ τους;

Ποιὸς θὰ 'μπορεῦσε νὰ τοῦ 'πῇ
γιὰ τὸ σοφό του βῆμα
πὼς μιὰ φορὰ θ' ἀνατραπῇ
σὲ μιᾶς Διπλῆς τὸ βῆμα ;

—

Μιγάλος σαματᾶς
μέσα 'στοὺς Βουλευτάς,
ὡς ἄνωθεν προείρηκα.

—

Μὰ καὶ 'στὰ θεωρεῖα
ἔγινε φασαρία
γιὰ τὸν ἱεροκήρυκα.

—

Κι' ἔλεγαν, μίο κάρο,
κι' ἐκεῖνα γιὰ τὸν Φλάρο,
κι' ἐγνώσθη τ' ὄνομά του σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ μόνο,
κι' ὅλοι, βρὲ Περικλέτο, τὸ 'πρόφεραν μὲ τόνο.

—

Σ' ἔκαναν νὰ σαστίσῃς
τόσαι χειροκροτήσεις,
πολλῶν ξεφωνητά
καὶ γέλοια δυνατά.

—

Γιὰ τὸν Ντιντὸν ἡ γλῶσσα μας μὲ κόμπον ἐγαυρία,
Ντιντὸν φωνάζουν κληρικοί,
Ντιντὸν φωνάζουν λαϊκοί,
Ντιντὸν Ντιντὸν 'στὴν αἴθουσα, Ντιντὸν 'στὰ θεωρεῖα.

—

Τότε δὴ τότε μὲ θυμόν,
ζυλένιο κιτρινόχρη,
ὁ πληρεξούσιος ἡμῶν
ἐμούντζωσε τὸν Φλάρη.

Ὁ Φασουλῆς δὲν σιωπᾷ περὶ τοῦ Φράγκου τοῦ παπᾶ.

Ἐμουντζώθη διὰ γλώσσης
ὁ παπᾶς ὁ Δυτικός,
τῆς Βουλῆς καταγελώσης,
ὅπως λέν, Ὁμηρικῶς.

—

Μέγας ὁ γέλως τῆς Βουλῆς,
τρελλοῦ παπᾶ Βαγγέλια,
κι' ὁ Χηνιαδης κι' ὁ Πουλῆς
'λιγώθηκαν 'στὰ γέλοια.

—

Φαιδρότης γιὰ τὸ μουντζωμα μὲς 'στῆς Διπλῆς τὴν Χάβρα
κι' ὁ πὲρ Ντιντὸν ἐπέρασε κακὰ ψυχρὰ καὶ μαῦρα.
Κι' ἐγέλασα κι' ἐγὼ πολὺ κι' ἀνέηρα μὲ τόνον :
ὦ πὲρ Ντιντόν, ἂν καὶ μακρὰν τῆς γῆς τῶν Παρθενώνων,
εὐλόγει τοὺς πατέρας
σὲ σωβαρὰς ἡμέρας.

—

Κι' ἂν ὄντως ἔχῃς κόκορ νοῦ
ἐπικῆς σ' αὐτοὺς φανοῦ,
καὶ μὴν τοὺς συνερίζεσαι γιὰ γέλοια καὶ γιὰ σκώμματα
καὶ γιὰ χειροκρτήσεις,
καὶ μὴ πρὸς τὰ μουντζώματα
μὲ μούντζικις ἀπαντήσῃς.

—

Σύγνωθι καὶ συχώρα
τοὺς ρήτοράς μας τώρα,
κι' ἂν χωρατὸ κανένα
εἴπαμε καὶ γιὰ σίνα,
μὰ γνώριζε πὼς 'στοὺς καιροὺς αὐτῆς τῆς τρικυμίας
ἡμέρας διατρέχομεν μεγάλης εὐθυμίας.

—

Παρακαλῶ σε, πὲρ Ντιντόν, ἂς μα; δοθῇ συγγνώμη
γι' αὐτὴν τὴν εὐθυμία...
γεμάτα τὰ Ταμεῖα,
καὶ λὲν πὼς δὲν τὸ 'φάγαμε τὸ δάνειον ἀκόμη.

—

Π.— Μὰ τείναι τοῦτα ποῦ μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ χαλντούπη;
μὲ τοῦτον τὸν Φραγκόπαπα μοῦ 'γίνηκες κουνοῦπι.

—

Φ.— Παρντὸν παρντόν,
ὦ πὲρ-Ντιντόν.
Συγγνώμην πάρασχε κι' ἐμοί,
κι' ἂν ἡ ψυχή μας εὐθυμῇ,
πλὴν μάθε πὼς ἐπίρασαν τῆς θλίψεως οἱ χρόνοι
κι' ὁ Τῶρφελ γιὰ τὸν Στόλο μας ὀργανισμοὺς σκαρόνει.

—

Σὰν τὸν 'Αβίρωφ κι' ἄλλα δρὸ ζητεῖ πολιμικὰ
'λιγάκι μεγαλήτερα
καὶ σ' ὁπλισμὸ καλλίτερα,
πλὴν θέλει κι' ὑποβρύχια κι' ἀντιτορπιλλικά.

—

Ὀργανισμὸς 'Εγγλέζικος καὶ τέλειος καθ' ὅλα,
θέλει κι' ὀβίδες καὶ πυρά,
θέλει καὶ Σπέτσαις καὶ Ψαρά
μὲ νέα πυροβόλα.

—

Κι' ἐγὼ θαυμάζω, πὲρ Ντιντόν, τοῦ Τῶρφελ τὴν ἀφέλεια...
γκοντέμ! τὸ πόδι του πατεῖ,
καὶ σὰν 'Εγγλέζος ἀπαιτεῖ
Ναυστάθμους 'στὴν ἐντέλεια.

—

Κι' ὁ πρῶτες τῶν 'Ανορθωτῶν
ὁλράϊτ λέγει πρὸς αὐτόν.
Κυττάζει τοὺς ὀργανισμοὺς τοῦ Τῶρφελ ἀκὶ δακρύζει,
κι' ὁ Βενιζέλος φαίνεται πῶς συμφωνεῖ μ' αὐτά,
οὐ μὴν κρυφίως μές σ' αὐτὶ τοῦ Τῶρφελ ψιθυρίζει
νὰ κάνῃ κι' ἕνα σχέδιο πῶς νἀβρωμε λεφτά.

—

Στόλους κι' ἐγὼ φαντάζομαι μεγάλους νύκτα 'μέρα
καὶ θέλω Ντρήντνωτ πρὸ πολλὰ κι' ἀπὸ τὴν 'Εγγλιτέρα.
Καὶ κοιμισμένος καὶ ξυπνὸς ἀπάνω 'στὸ κρεββάτι
φαντάζομαι τὴν θάλασσα μὲ κολοσσοὺς γεμάτη,
καὶ βλέπω μὲς 'στὸ Φάληρο θεόρατα βατσέλα
μὲ κάθε παπαρδέλα.

—

Πόσαις φοραῖς πλανώμενος ἀνὰ τὰς παραλίας
δὲν ἀνεμνήσθην κατηφὴς τὰ Ντρήντνωτ τῆς 'Αγγλίας.
Ποσάκις παρὰ θὲν' ἀλὸς δὲν ἀνεμνήσθην μόνος
τὰ θησαυροφυλάκια τῆς φίλης 'Αλβιόνος.

—

Κι' ὁπόταν ξένοι στόλοι μ' ἐθάμβωναν μεγάλοι
πόσαις φοραῖς δὶν εἶπα μονάχος 'στ' ἀκρογιάλι :
'Αρσῦ γιὰ τὸν Λιυτέρη
λένε πὼς ρῆμη χαίρει
μεγάλη 'στὴν 'Αγγλία.

—

Τότε γιατί τὸν σκάνουν,
γιατί καμμιὰ δὶν κάνουν
σὲ τοῦτον ἰύκολία ;

—

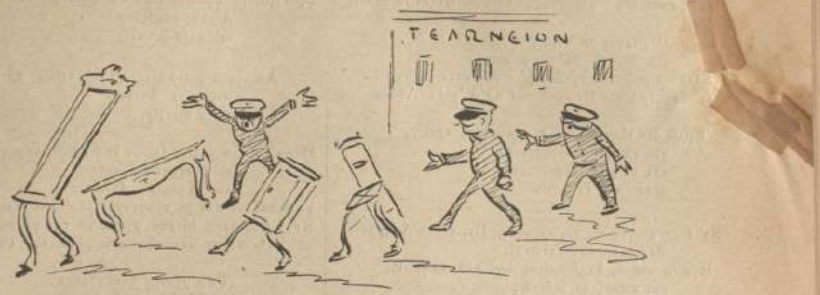

Ἐκ τῆς Εὐρώπης ἔπιπλα πολυτελῆ κι' ἐνα
πέρνουνε πόδι μόνα των κι' ἔρχονται 'στὴν 'Αθήνα.

Κι' ἀντὶ Ναυάρχους Τῶρφελ ἀπὸ τὴν 'Εγγλιτέρα
νὰ στέλλουν ἐδῶ πέρα
ὀργανισμοὺς νὰ φτιάνουν γιὰ στόλους πρασεχεῖς
τῆς μάννας τῆς πτωχῆς.

—

'Αρσοῦ τὸν Βενιζέλο γιὰ φίλο τὸν γνωρίζουν,
κι' ἀφοῦ κι' ὁ Βενιζέλος γιὰ τούτους λαχταρεῖ,
πῶς δυο τρία Ντρήντνωτ σὲ τοῦτον δὲν χαρίζουν
καὶ μερικαῖς στερλίναις γιὰ νὰ τὰ συντηρῇ :

—

'Αμμ' τί τὴν θέλει τότε τέτοια ξερὴ φιλία
μαζὶ μὲ τὴν 'Αγγλία ;
'Απὸ τοιούτους φίλους γιατὶ νὰ καμαρώνεται
κακὶ νὰ τοὺς καμαρώνῃ.
ἀφοῦ κι' ὁ φίλος Τῶρφελ ἀρζὲν κοντὰν πληρόνεται
ἀντὶ νὰ μᾶς πληρώνῃ ;

—

'Οφείλουν καθὸ φίλοι καὶ φιλικῶς νὰ δράσουν,
ἀμὰ τί; μὶ λόγια μόνο θέλουν νὰ τὸν περάσουν ;
Φιλία, ποῦ μὶ λόγια μονάχα σὲ φουσκόνει,
δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ καρδουνοσκόνη.

—

Φιλία μὲ τὰ λόγια 'στὰ νεῦρα μὲ πειράζει
κι' ὅρσε μές 'στὴν τιμή της,
κι' ὁ καπετὰν Λευτέρης μονάχος ἂς την βράζῃ
νὰ πίνῃ τὸ ζουμί της.

—

Ποσάκις παρὰ τὴν ἀκτὴν καθήμενος ριμοδῶδης,
στόλους Ρωμηῶν δὲν 'σκαρωσα κι' ἐγὼ φαντασιώδεις,
κι' ἔπλασα τρόπαια πολλὰ
μαζὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει...
ἀνάθεμά τα τὰ φιλὰ
κι' ἐκεῖνον ποῦ τὰ θέλει.

Γιὰ θέλια τῆς ἡμέρας ἔχουν ὅλοι τὰ μόμπιλα τὰ νέα τοῦ Μενώλη.

—

Φ.—Λοιπὸν ποῦ λὶς ὁ σὶρ Ντιντόν...
Π.— Σκασμός, ψοφογαϊδοῦρι.
'Εδῶ σκηνόνει τὸν ντουνιὰ μεγάλο νταβατοῦρι,
ἐδῶ τὸ γίνος ἀπειλοῦν σπαθιὰ φρικτῶν σραγῶν,
κι' ἡ δράπις ἡ πολεμικὴ
ἀπὸ τὴν Τρίπολιν ἐκεῖ
λένει πὼς μεταφέρεται πρὸς τὸ γλαυκὸν Αἰγαῖον.

—

'Εδῶ καὶ πάλι πάνοπλος ἡ δυστυχὴς ἡ Κρήτη
τὴν ἕνωσιν κηρύττει,
κι' ὅλοι φωνάζουν ἕνοπλοι 'στὸ καθεστὼς ἀντίο,
καὶ σύ, μωρέ, μοῦ κοπανᾷς τὸν πὲρ Ντιντόν;... πὲρ ντιο!

—

Φ.—Ξέρεις πὼς συνετάρχαν τῆς δόξης τὸ κονάκι
κάποια κακιουρια μόμπιλα τοῦ ρέκτου τοῦ Μπενάκη.
Κι' ἐπῆγα 'στὴ Βουλὴ κι' ἐγώ, κι' ἦταν θαρρῶ Δευτέρα,
ἐλέγχων κι' ἐπιπλήξεων πολυπαθὴς ἡμέρα.

—

Ὅλον τὸ Βουλευτήριον δεινῶς συνεκλονεῖτο,
ἀλλ' ὁ κατηγορούμενος πικρὸν ἐκεῖ δὲν ἦτο,
μὴ καὶ παρὼν ἂν ἦτανε σ' αὐτὸ τὸ ραβάϊσι
νομίζω πὼς ἀποφασὶ δὲν εἶχε ν' ἐπαντήσῃ.

—

Εἶναι τῆς πείρας ἄνθρωπος, κι' ἐγνώρισε καὶ ξέρει
πὼς μέγαν κόσμον ἡ σιγὴ καὶ 'στῆς γαλήτερες φέρει,
κι' ἔργα καλὰ θέλ' ἡ Πατρὶς καὶ καθαρὰν καρδίαν,
κι' ὄχι πομπὰς ρητορικῆς καὶ λόγων ἀφειδίαν.

—

Ὁ κύριος Κορομηλᾶς, ποῦχει πολλὰ προσόντα,
ἐκεῖνος ἀνεπλήρωσε προθύμως τὸν ἀπόντα,
κι' ἔκανε τὸν ὑτραπέλο κι' ὡμίλησ' ὑτραπέλως...
'μίλησε γιὰ τὰ μόμπιλα θαρρῶ κι' ὁ Βενιζέλος.

—

Κι' εἶδα κι' ἐγὼ περίεργος, ξυλίνια χλεμπονάρη,
νὰ πέρνουνε ποδάρι
τραπέζια πολυπόδαρα, πολτρόνες, καναπέδες,
καὶ χάσκοντες τὰ 'κύτταζαν οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες.

—

Περίεργος τὰ σταματῶ,
γιὰ ποῦ τὸ 'βάλατε; 'ρωτῶ.
Εἴμαστε μόμπιλα τρανά, μ' ἀπήντησαν ἐκεῖνα,
κι' ἀφήσαμε τὸν Πειραιὰ καὶ πᾶμε 'στὴν Ἀθήνα.

—

Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε κοινά, μωρότατο κρανίο,
γιὰ νὰ μᾶς ἐρευνήσουνε
καὶ νὰ μᾶς τελωνίσουνε
μέσα 'στὸ Τελωνεῖο.

—

Κι' ἔτρεχαν γιὰ νὰ τὰ πιάσουν, Περικλέτο Λαζαρόνε,
Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι.
Βγαίνει κόσμος θαμβωμένος ἀπὸ κάθε καφενεῖο,
καὶ φωνάζουν ὁλοένα :
πιάστετε τα τὰ σκαμένα,
ποῦ τὸ 'σκάσανε μὲ τρόπο μέσ' ἀπὸ τὸ Τελωνεῖο.

—

Ὅμως αὐτά, κεφάλα,
ἐφεύγανε πηλάλα,
καὶ βλέπωνταςτ'ἀ τρίχουν καταμεσῆς τοῦ δρόμου
ἔπιπλα τῆς Εὐρώπης, ἔκανα τὸ στικυρό μου
μὲ τὸ δεξί μου χέρι καὶ μὲ τἀριστερό μου.

—

Κανένα δὲν ἰσταθῆκε 'στὸ δρόμο νὰ πιαστῇ,
τρέχουν τελωνοφύλακες καὶ λένε : σκπριστί.
Κανένα δὲν ἐπιάστηκε, μήτ' ἕνα φουρνιμέντο,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ 'στὸν Πειραιᾶ φωνάζουν: σακραμέντο.

—

Π.—Μέγα τῆς Ἀνορθώσεως τὸ θαῦμα, κοκκαλάκρη,
νὰ βλέπῃς καὶ τὰ μόμπιλα νὰ πέρνουνε ποδάρι.
Ὅντως εὐδαίμων ἐποχή,
ποῦ πέφτουν τὰ καλὰ βροχὴ
καὶ πέρνουν τἄψυχα ψυχή.

—

Φ.—Θαυματουργὸς Ἀνόρθωσις, βρὲ Περικλέτο χάβα,
νὰ βλέπῃς καὶ τὰ μομπίλα νὰ περπατοῦν μονάχα.
Π.—Οὐκοῦν τὰ 'κύτταξα κι' ἐγὼ τὸ παστρικὸ τσανάκι,
ποῦ 'πῆγαν κι' ἐστακμάτησαν 'στὴν πόρτα τοῦ Μπενάκη.

—

Φ.—Γιατί γιατί γιὰ μομπίλα νὰ κάνουνε κουβέντα
καινούργια Παρλαμέντα ;
Κι' ἂν τῆς Εὐρώπης ἔπιπλα πολυτελῆ καὶ φίνα
ἐπῆγαν νὰ τελωνισθοῦν γιὰ χάρι 'στὴν Ἀθήνα,
ὁ κόσμος δὶν ἐγάλασε, μεγάλο πρᾶγμα βλέπεις,
καὶ μήτε σὺ δὲν ἔπαυσις, Πατρίς, νὰ διαπρέπῃς.

—

Κὺρ Μανώλη, κυρ ἀρέντη καὶ καλὸ παιδί,
μόμπιλα μεγάλα 'πῆρες καὶ παντοιειδῆ.
Κὺρ Μπενάκη, κὺρ Μανώλη,
πούχεις καὶ λεφτά,
σοῦ ριχτῆκαν οἱ διαβόλοι
'στὴ Διπλῆ γι' αὐτά.

—

Π.— Κι' εἶδα καμπόσους 'στὴ Βουλή,
κολλήγα φαμφαρόνο,
γιὰ μόμπιλα πολυτελῆ
νὰ χρησιμεύουν μόνο.

Κι' Ἀνορθωτὰς ἰρώτησα τὰ μάλα προσφιλεῖς
ἂν ἦλθαν ἀτελώνιστοι 'στὰς ἕδρας τῆς Βουλῆς.

—

Φ.—Εὐσί!.. γιὰ μόμπιλα καὶ φουρνιμέντα
Διπλῆς κουβέντα
κι' ἀλίρ μπαλέρ.

—

Λὰ ντόνα ἐ μόμπιλε, κουὰλ πιοῦμ' ἀλ βέντο,
μοῦτα ντ' ἀτσέντο
ἐ ντί πενσιέρ.

—

Π.—Ἔφαλα νόμους ἱεροὺς ἐν ἱερᾷ μανίᾳ,
κι' ἐκύτταζα δαιμόνια
καὶ Χαλιμᾶς Τελώνια
ν' ἁρπαζουν πᾶν τὸ προστυχὸν μέσ' ἀπὸ Τελωνεῖα.
Κι' ὁ Φαρισαῖος ἔβλιπα φτηνὰ νὰ τὴν γλυτώνῃ
καὶ κάθε νόμος ἔσπαζε 'στὴ ῥάχη τοῦ Τελώνη.

—

Τόσα χρόνια περπατοῦσα,
τὴν Ἀνόρθωσι ζητοῦσα,
κι' ἔψαχνα φιρὶ φιρὶ
νὰ τὴν ἴδρῶ μὶ τὸ κερί.

—

Τὴν γύρευα σὰν κουνενὲς καὶ σὰν κουτεντιάδης
ὁπόταν ἐξεφύτρωσε 'μπροστά μου σὰν ζιζάνιον . . .
τὴν χόρευε 'στὰ γόνατα καθένας Χηνιάδης
καθὼς τὸ πάλαι κι' ὁ Διὰ τὸν ραδινὸν Ἀσκάνιον.

—

Φ.—Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους, κουτσομπόλη,
ἀροῦ μὲ νομοσχέδια 'μαρτύρησε πολλά,
'πῆγε 'στῆς Στέτσαις γιὰ νὰ 'ρθῇ τὸν ἄλλο τὸν Μανώλη,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἀνέρρωσε κι' εἶναι πολὺ καλά.

—

Κι' ἐκεῖ 'στὸ Λιωνίδειον ὡς λέων ἐβρυχήθη
πρὸς ἐκλογέων πλήθη
πεινῶντα, τουρτουρίζοντα καὶ πλημμυροπαθῆ,
κι' ἔλευς τους ἐνεθάρρυνε μὶ τὴν Ἀνορθωσοῦλα του,
μὰ 'πῆγε καὶ 'στὴν Αἴγινα νὰ πληροφορηθῇ
ἂν ὁ Ζαΐμης 'στὰ Χανιὰ θ' ἀφήσῃ τὰ μπαοῦλα του.

—

(Μοναχὸς ὁ Φασουλῆς καὶ μετὰ τοῦ Περικλέτου
σύμφωνα μὲ τὸ σκοπὸ τραγουδεῖ τοῦ Ριγκολέτου).

—

Τώρα γιὰ μόμπιλα πιάνει ντελίριο
καθένα κύριο,
καθε μεσαῖο.
Μπενάκη μόμπιλα, μεγάλος κρότος.
Μπενάκης πρῶτος
κονφεράνσιε.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Δελτα Προμπονᾶς, γιατρὸς τῆς κλῆς ἐκ τῶν πρώτων,
ποῦ μὲ τοὺς ἐπιδέσμους του μεγάλον κάνει κρότον.
Ἐπίδεσμοι μοναδικοὶ καθ' ἅπαν τὸ Βασίλειον,
κριθέντες ὡς θαυματουργοὶ κ' εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον.
Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς ἂς τρέξῃ παρευθὺς
πρὸς εὕρεσιν τοῦ Προμπονᾶ κάθε κηλοπαθής.

—

Τὸ τρομερὸν Μασσίγιον, ὁποῦ 'στὴν Κύπρον βγαίνει,
ἐφημερὶς σατυρικὴ κι' ὅλη στιχουργημένη.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύομεν'στὴν,γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι'ἑνιακόσια,
ὅλο γιὰ τὴν'Ανόρθωσι θὰ περνοδίν'ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ'στὰ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντος εὐμοίρου πελατῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι'αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Νοεμβρίου δεκάτῃ κι'ἑνάτῃ,
κι'ἐπιστρέφει σὰν πρὶν τὸ Παλάτι.

Χίλια κι'ὀγδοήντα κι'ἕνα κτὶ ἑπτά,
καὶ πτωχεύσεις κάνουν πρισιπὰ σεπτά.

Σὲ δράσεως ἀγῶνα
μᾶς ἦλθε κι'ἡ Κορῶνα.

Καλῶς μᾶς ἦλθες,Βασιληᾶ,σὲ τόσαις εὐτυχίαις,
ν'ἀρχίσῃ πάλι'ἡ μουσική,
καὶ μερικαὶς καὶ μερικοὶ
νὰ ἐλίπωνται'στὸ Ζάππειο καὶ στῆς Δεινδροστοιχίαις.

—

Ἴσως πάλι νὰ μᾶς φέρνῃς νέας συμπαθείας δῶρα...
καὶ τὸν Αἰσεντκὶ τὸν εἶδες,
κι'ὅλοι σοῦδωσαν ἐλπίδες
ὅπως πάντοτε καὶ τώρα.

—

Καλῶς ἦλθες,Κορωνάτε,
καὶ βεβαίως θὰ γνωρίζῃς
πῶς τὸ Κράτος κυβερνᾶται
ὅπως ἀγαπᾷς κι'ὁρίζεις.

—

Ὁ λαὸς πρὸς τὸ παρὸν'Αναγέννησιν ζητεῖ
κι'ὅλο καὶ χειροκροτεῖ.
Τίποτε δὲν τὸν ταράττει,μόνο λένε κατ'αὐτὸς
πῶς ἡ Κρήτη θ'ἀποστείλῃ'στὴν'Αθήνα βουλευτάς.

—

Μὰ δὲν δίνομε λεφτὰ,
Βασιληᾶ μου,καὶ γι'αὐτὸ,
γιατὶ λέν πῶς ὁ Δεντέρης καὶ σ'αὐτοὺς θὰ σκουξῃ:πίσω,
ὅλους θὰ τὴν διαλύσω
καὶ τὴν πόρτα τους θὰ κλείσω.

—

Θὰ σιμώσῃ τὴν πυγμὴ,
κι'ὅλοι τὸν αὐτοσεβοῦν!

Θὰ καθίσουνε'στ'αὐγὰ των ὅπως καὶ προτήτερα,
νὰ περνοῦν καλὰ κι'ἐκεῖνοι,μὰ κι'ἐμεῖς καλλίτερα.

Καλῶς ἦλθες, Βασιληᾶ,μέ'στὴν τόσην εὐπραγίαν,
κι'ἀνῤῥωστᾶτε καὶ γιὰ μᾶς ἄρχον γαίρομεν ὑγείαν.

—

Μέσα'στῆς'Ανορθώσεως τὰ χρόνια
κι'ὁ Ῥεπούλης ἐβγῆκε μιὰ φορὰ
'βαστῶντας μπρὸς'στὰ μοῦτα του κολόνια
κι'ἔτρεχε δεξιὰ κι'ἀριστερά.

—

Ἐπῆγε κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἀπ'ἐκεῖ πέρα,
ἐμπῆκε σὲ τεμένη μωροβόλα,
κι' ἔρωτε πρωτοπαλήκαρα κι'ἡ χολέρα,
κι'ἔτσι κανεὶς δὲν'τόλμαξε τακώλα.

—

Εὑρῆκαν σωτηρία κι'ὅλαις κι'ὅλοι
μὲ τῆς Ἑρμιονίδος τὸν Μανώλη.
Οὐ μὴν ὁ τῆς Αἰγύπτου Μανωλάκης,
ὁποῦ κι'αὐτὸς γεραίρεται πολλάκις,
ἔφερε κάτι μόμπιλα προσφάτως
καὶ πέρα'στὴν'Αθήνα τὰ τελώνισε,
κι'ἔβαλε σὲ ταραχάματα τὸ κράτος,
κι'ὅλους μ'αὐτὸ τὸ κάζο μᾶς κλώνισε.

Βασιληᾶ μου,θὰ μᾶς εὔρῃς ὅπως μᾶς ἐγνώρισες..
Χαῖρε, καλῶς ὥρισες.

Κι'ὁ ξυλένιος ὁ πολίτης
συζητεῖ περὶ τῆς Κρήτης.

Φ. — Κάτω τέρματα,παιδιά,
καὶ κανένας τσιμουδιὰ

γιὰ τὴν Κρήτη νὰ μὴ δγάλγ...
στάσι, ἄβγογς καὶ πάλι.

—

Δὲν μᾶς λέτε τί ζητεῖτε
μὲς'στῆς φούρκας,παλληκάρια;
τὰ σπαθιὰ σας'στὰ θηκάρια
ἤσυχα νὰ τὰ κρατεῖτε.

—

Κάθετε τὴν τόση φορα,
μὴν ἀκοῦτε θεμιστοῦρους,
βρήκατε καὶ σεῖς τὴν ὥρα
νὰ γυρεύετε πόλεμους.

—

Μὲ πολέμου πατινάδες
μὴ μᾶς πέρνετε ταῦτά,
ξανακαθῆστε τὴν φωτιὰ
κ'ἔλοιπα τερεμάδες.

—

Μὴ ἐροντᾶτε,μὴν ψυχῆτε
μὲ μυστριωμένες ἴγχος
τοὺς προπάτορες ἀκοῦτε
μὲς'στοὺς τάφους τῶν ἀσύχους.

—

Μή,παιδιά μου,σωγκεντρώσεις
μὲ φονῆς γενναίας τόνοι,
νὰ προσεχετε καὶ μόνοι
'στῆς μητρὸς τὰς ἀνορθώσεις.

—

Ἥσυχα καὶ τώρ'ἂς κάτσῃ
τὸ καθένα Κρητικάτσι,
μὴ τουφεκι,μὴ Γ'κρεβάτσι.

—

Μήτε θέργα μὴ βαστᾶτε,
πρὶν οἱ τόποι σας πρωτᾶται
ξανα πλώσουν τὰ ζερέβδια
'στὰ παχειὰ σας τὰ κουράδια.

—

Κυττᾶτε τῆς δουλίτσακις σας,
τὰ λαδία,τῆς ἐλήτσακις σας,
κ'ἀλλοίζετε κεφάλι.

—

Ἂς πᾶνε νὰ κουρεύωνται
κ'οἱ,ποῦ κακορεύονται
μ'ἐπαναστάσεις πάλι.

—

Μακρὰν σας κάθε χίμαιρα,
μακρὰν σας κάθε τρέλλα,
κακιρὸς δὲν εἶναι σήμερα
γιὰ ἐροντους κι'φουρνέλα.

—

Ὦ Κρῆτ,μὴ φανῇς τρελλή,
σκέψου πρόπαξε κελλή
'στῆς μάννας σου τὴν συμβουλή.

—

Ἂς λείψουνε τὰ χωριατᾶ,
τὴν μάννα σου μὴ σκάνῃς,
μὴν πᾷς ἐκεῖ'στὸν Γ'αλατᾶ,
μὴ Συνελεύσεις κάνῃς.

—

Ὦ κόρη,μὴν ἐξάπτεσαι,μὰ στρέψε κι'ἐδῶ πέρα
νὰ'δῇς τί πόνους ἔχομε,τί νηρεβκιὰ μεγάλα,
τοὺς Γαλατάδες ἄρησε,κι'ἄκουσε τὴν μητέρα,
ποῦ θέλει μὲ τοὺς γειτόνας νὰ τάχῃ μέλι γάλα.

—

Ἂς σοῦ περάσῃ τὸ μπουρί,
κι'ἡ μάννα τώρα δὲν μπορεῖ
νἄχῃ μές'στ'ἄλλα τὰ πολλὰ
καὶ τὸν'δικό σου τὸν μπελᾶ.

—

Ἡ πανύμνητός της στάσεις
πανταχοῦ θαυμάζεται,
κι'ὅλο βρῇ μὲ νέας δράσεις
καὶ προστουμάζεται.

—

Κύτταξέ την τὴν μητέρα
πῶς δουλεύει νύκτα'μέρα,
καὶ γιὰ Στόλο καὶ Στρατό
ἔχει ντέρτι,δυνατό.
καὶ πληρόνει τὸν'Εγγλέζο,καὶ πληρόνει καὶ τὸν Γ'άλλο,
μὰ τῆς λένε πῶς δὲν ἔχει μήτε τόνκ,μήτε τάλλο.

—

Κύτταξέ την τὴν μητέρα,
ποῦ δουλεύει νύκτα'μέρα,
μὰ τῆς λένε μέσα κι'ἔξω,μὲ τὴν ἄβγγη νὰ μείνῃς
γιατὶ δὲν'μπορεῖς νὰ κάνῃς μήτε πόλεμον ἀμύνης.

—

Μὴν ἀεροκυπανᾷς
μὲ τὰ κλέη τῶν προγόνων,
ἄβγογς καὶ τεμενάς
νἄνει πρόγραμμά σου μόνον.

—

Κανεὶς μὲν κορώνῃ,
δέν εἶναι σὰν πρῶτα,
ἀλλοιωτικοι χρόνοι,
καινὰ καθεστῶτα.

—

Σοφοῦν κι'ἡ ἀφηνεύλαις,
σκοποῦν κι'ἡ μυρτικτς,
καὶ σβύνουν φωτιαῖς
σὲ δόλιαις κεφδύλαις.

—

Ἀλλοιώτικη ράτσα
καὶ φύσει καὶ θέσει,
στομάχι,μπουνάτσα,
προστάτκι καὶ ρέπι.

—

Μὲ νοῦ Ρωμηοσύνη,
στρατεύματα,στύλοι,
παντοῦ σωρροσύνη
καὶ Νέστορες ὅλοι.

—

Γέλατε μὲ κλέη,
κι'αὐτὸς ποῦ μπορεῖ
ἂς κάνῃ τὸν ἔμπορα.

—

Καὶ μόνος ἂς λέγῃ:
ὦ νέοι καιροί!
ὁ μάρες!ὁ τεμπορα.

—

Τέτοια τῆς ξαναφωνάζουν τῆς μητέρας σου τῆς μαύρης,
ποῦ ζητεῖς'στὴν ἀγκαλιά της
μὲ τὰ μητρικὰ φιλιά της
θάλσαμο καὶ τώρα νάβρῃς.

—

Νάσκι φρόνιμη,τῆς λένε,κι'ὅλο γιὰ διαργανώσεις
νὰ μᾶς παίζῃς ὀργανέτο,
κι'ὅταν ἕνα κι'ἄλλο χέρι δὲν'μπορεῖς νὰ τὸ ἀκγκώσῃς
ἁρπαχτὰ καὶ φίλησέ το.

—

Τέτοια,περίπου συμβουλαῖς,τέτοια παρόμοια λόγια,
ποῦ πρίπει,Περικλέτου μου,νὰ τάχῃς κομπολόγια,
κι'ἄλλοι μᾶς τάπαν ἄλλοτε,καὶ τώρα,καθὼς ξέρεις,
μᾶς τάπε κι'ὁ Λευτέρης.

—

Κι'ὅλοι τοὔπαν:Ὀπανά,
ποῦ τὰ'λέησες τρανά,
ποῦ μᾶς τάπες σιτκρᾶτα,
νέτα σκέτα,τσιουράτα.

—

Κι'ἐχαρήκανε πολλοί
κι'ἄκουσα μές'στὴ Βουλή
μιὰ θριάμβου κλαπαδοῦρα,
κι'ἀγκαλιάσε κι'ἡ χώρα,
ὁποῦ τάπλωτά της τώρα
ξανεβγήκανε'στὴ φόρα.

—

Ὅμως κι'οἱ Πασσάδες ὅλοι
ἐχαρήκανε'στὴν Πόλι,
τὸ Ντιβάνι κι'ὁ Κεῖρι,
καὶ μᾶς εἶπανε:φέρτε.

—

Ἀφεῖμ κι'ἀπό χαιέφαρ
μᾶς φωνάζουν Χανουμάκια
καὶ μᾶς ρίγνουν πασουμάκια,
ποῦ μᾶς εὐφαμε τὰ γαίτμια
καθενὸς ἐπαναστάτου,
ποῦ δὲν εἶναι'στὰ σωστά του.

—

Ἀφεῖμ Κισλαργάδες ξεφωνίζουν καὶ τζιουτζέδες,
κι'ἀπὸ μεσ'ἀπὸ τζαμιὰ
Μουζιννάδες κηρύττουν πῶς τῶν Ρούμ οἱ νέοι παῖδες
πάσχουν ἀπὸ φρονιμιά.

—

Ἀφεῖμ'στοὺς σωφρονοῦντας σήμερα κι'ἀείποτε.
ἀφεῖμ σ'αὐτοὺς μονάχα,καὶ'στοὺς ἄλλους τίποτε.
Ἀφεῖμ'στοὺς Ρούμ γι'αὐτὰ
λένε καὶ'στὸν Γ'αλατᾶ
καὶ'στῆς Πόλις τὸ Τσαρσί.

—

Κι'οἱ προστάται μας,μεσκίνι,
γκράτσια μᾶς λέν κι'ἐκεῖνοι,
γρές,ὀλράϊτ,μίλλ μερσί.

Κι'ὁ Περικλέτος ὁ συνετὸς περὶ τῆς Κρήτης λαλεῖ κι'αὐτός.

—

Π. – Κι'ἐγὼ λοιπὸν συντάσσομαι μαζί μὲ τὸν Λευτέρη,
κι'ἐπικροτῶ'στοὺς λόγους του μὲ τόνα κι'ἄλλο χέρι,
κι'ἀντάξιος μοῦ φαίνεται πολυπληθῶν ἐπαίνων,
ὁποῦ κατέβασε τακτὰ πολλῶν μπομπονιερμένων.

—

Μὰ δὲν μοῦ λέρβρε Φκσουλή,
μπομπονιερμένη κεφαλή,
νομίζεις ὅτι σύλεμο'μπορεῖς νὰ κάνῃς ἔτσι – –
καὶ τοὺς ἐχθρούς σου νὰ τοὺς φᾷς ὡς εἶδος κοκορέτσι;

—

Νομίζεις,βρε ζωντάβολο καὶ κακκαλο ξερό,
πῶς στερεύνεσ εὔκολα μὲ νίκαις λαμπερές;
ἢ μὴ νομίζῃς ὅτι ζῇς ἀκόμη στοὺς καιρούς,
ποῦ δέναμε λουκάνικα'στῶν σούλιων τῆς οὐρᾶς;

—

Θκρρεῖς πῶς ζῇς ἀκόμη'στῆς ἐποχαῖς ἐκείναις,
ποῦ κάνανε πολέμους μὲ παληοαρκμπίνες;
Νομίζεις πῶς καὶ τώρα'μπορεῖς σὰν σοῦ καπνίσῃ
νὰ κάνῃς ραδάϊσι
σ"Ἀνατολὴ καὶ Δύσι;

—

Πιστεύεις,βρὲ κολλήγα,
πῶς θὰ μὲ συγκινήσῃς,
ἂν τώρα πκινίσῃς
τὰ θούρια τοῦ Ρήγα;

—

Νομίζεις,ἂν μὲ φέργς σὲ τρόπκια προγόνων,
πῶς μέσα μου θὰ βάλῃς τὸ μένος τῶν ἀγώνων;
Ἀληθιὰ θαρρεῖς
καὶ τώρα πῶς'μπορεῖς
νὰ μὲ φρονηματίσῃς μὲ τέτοια παραμύθια;
Ἂν ἔτσι τὸ νομίζῃς'τρελλάθηκες ἀλήθεια.

—

Ἔτσι θαρρεῖς ὁ πόλεμος πῶς εἶναι πκῖξε γέλα;
κι'ἂν βάλῃς βράκα σήμερα,κι'ἂν βάλῃς φουστανέλα.
'μπορεῖς καὶ τώρα,παλαβέ,
νὰ σκούζῃς:ἴτε τῇ μητρί,
ἀλλὰν ἀνδρὰν ντὲ λὰ πκτρί,
ζοὺμ ντὶ γκλοὰρ ἐτ ἀρριβέ;

—

Φρούρει καὶ σὺ τὴν ἄβγογν μές'στὴν ἀκμπουμπούλα...
ἐδῶ καράβια χάνονται καὶ σὺ ποῦ πᾷς,βαρκούλα;
Μὴ φλέγεσκι σὰν κι'ἄλλοτε μὲ'τῶν Κρητῶν τὰ κόζα,
ἐμεῖς,μωρέ,δὲν πάνομε μὲ τοὺς πολέμους μπόζα.

—

Τὸ Σύνταγμα τὸ νέον ἐν ἡσυχίᾳ φρούρει,
κι'ὁ πόλεμος δὲν εἶναι γιὰ τὴν'δικήμας μοῦρη.
Σύμπαιζαι προικισμένος μὲ πυλεμάρχου κρᾶσι
καὶ θέλεις μεγαλεῖα,
'δὲς καὶ τὴν'Ιτκλία
πῶς δὲν τῆς ἐπιτρέπουν ἐλεύθερα νὰ δράσῃ.

—

Ἐπιστκμένως κρῖνε
πκντοῖα γεγονότα,
καὶ μάθε πῶς δὲν εἶναι
ὁ πόλεμος σὰν πρῶτα.

—

Σήμερ'ἀεροπλάνα πετοῦνε'στὸν ἀέρα,
καὶ μπόμπκις,μπουνταλᾶ,
ρίγνουν ἀπὸ'ψηλά,
κι'ὁ βράχολος σοῦ πέρνει καὶ μάννα καὶ πατέρα.

—

Μὰ κύτταξε κι'ἐκεῖ
'στὴν Κυρηνκική.
Διάβκσε τῆς Βεγγάζης τὰς μάχκς καὶ τῆς Δέρνκς...
ὁ πόλεμος δὲν εἶναι μεθύσι τῆς τκβέρνκς.

—

Δὲν πρέπει τώρα,Φασουλῆ,ν'ἀκοῦς τοὺς φκλκπάδες...
καλὰ τὰ φκρδομένκα,μὰ γιὰ τοὺς Δεσποτάδες.
Μπορεῖς νὰ κάνῃς πόλεμο!...σὺν δὲν'μπορεῖς δουβάσου
καὶ κύττα τὴν δουλειά σου.

—

Κι'ἂν κάνουνε'στὸν Γαλατᾶ
οἱ Κρῆτες πανηγύρι,
μὲ κεφαλὴν μπουμπουνιστᾶ
δὲν γίνεται χαῖρι.

—

Έντρύφησε στόν νέον μας Προϋπολογισμόν,
κι' ἂν θραῦσιν τῶν λεπτῶν
ἡ Κρήτη ξανακδέλη,
πενταρα μή σε μέλῃ.

—

Κι' ἔχαμε πολύ κακά
κι' ὁ Λευτέρης νά μᾶς' πῇ
πῶς μ' ἄερα στά μπλάκα
δέν θά 'δοῦμε προκοπή.

—

Φ.—Βλέπω σέ τούτους τούς καιρούς, βρέ Περικλῆ ψυχῆμου,
πῶς ἔχεις σύνεσιν καί σύ Δρακογιώμη καί Ζαΐμη,
καί πῶς μέ σκέψεις συνετάς φρονίμως συμβουλεύεις
καί τήν θελκτήν Σύνεσιν σάν σύγχρονος δουλεύεις.

—

Π.—Τήν Σύνεσιν, τήν Σύνεσιν ἐξύμνει. παπαρδέλα.
Φ.—Μά κι' ἡ μεγάλη σύνεσις θαρρῶ πῶς εἶναι τρέλλα.

—

Π.— Σ' ἐπῆραν τά γερά ματα
κι' ἔπαθες ζεμωρά ματα,
κι' ἔγινες ντέπ σαλιάρης.

—

Καί σήμερα καί πρό καιροῦ
κάνεις κουδέντας κουτουρού
σάν γεροξεκουτιάρης.

—

Φ.— Ἐγώ δέν θέλω συνετούς καί Νίστορας ἀγύρους,
δέν θέλω νά ψυχράνωμαι μέ τούς ψυχρούς τῶν λόγους.
Δέν θέλω γύρω πατρους
καί κρύους πατριώτας,
θέλω καί 'λίγο τολμηρούς
θέλω καί 'λίγο ὁλυγερούς
πολέμων θιασώτας.

—

Ἐγώ θέλω τώρα πάλι μές' στήν τύχη καταρρίχνα
νά πετάξω μές' στήν Κρήτη,
καί νά ζεστανῶ στά χιόνια
τοῦ μεγάλου Ψηλορείτη.

—

Θέλω φωτιά μές' στήν ψυχή σάν ἄσβεστο καμίνι,
νά πάω 'στόν Ἀγκαρδιό καί στήν Γαργαλιάνη,
θέλω κοιλάδων καί βουνῶν τόν ζείδωρον ἀέρα,
θέλω θυσίαν στί δωμούς πολεμικῆς αἰνέσεως,
κι' ὄχι μέ σᾶς τούς συνετούς νά κάθωμ' ἐδῶ πέρα
καί συνετός νά σήπωμαι σέ τέλματα συνέσεως.

—

Θέλω βουνά νά δρασκελῶ σάν ἔνα ζαρκαδάκι,
χιμᾶς νά μέ σκοτίζουνε πτωχεύσεις Ζερβουδάκη
καί δίχως νά 'μιλῶ ποτέ γιά μόμπιλα Μπενακεικα...
Π.—Ἡ σύνεσις, ἡ σύνεσις ἀληθινή πανάκεια.

—

Φ.— Ἐγώ θέλω γιαουντῆ,
πολεμόκαρχτη βροντή,
θέλω ξίφος καί τυφέκι
καί φωτιά κι' ἀστροπέλεκι.

Θέλω τύλιμη καί σιτῆρα
μέ πολύ μπαλύ καί πεῖρα...
Π.— Τά μεγάλα σου καί μικρά λύρα.

—

Φ.—Καί πάντοτε καί τώρα σέ θέλω νά τολμᾷς,
βρέ Περικλέτο νάνε,
κι' ὅχ' ἡ ζωή σου νάναι
ἀτζέμι πιλάφι μόνο καί γκαλετζῆ νεκίμας.

—

Π.— Λοιπόν θέλεις μπαρμπατσούνι,
πόλεμο κακά καί σώνει;

Φ.—Κάτι θέλω Περικλέτο, μά κι' ἐγώ δέν ξέρω τί,
ἔχω μέσα τέτοια φλόγα, ποῦ κανείς δέν μέ κρατεῖ.

—

Π.—Μή τοσοῦτον πυροληθῇς κι' ἀβουλιά μήν πέρνῃς φάρα,
κι' ἂν σοῦ μένῃ 'λίγη γνῶσις
διάβασε καί τάς δηλώσεις
τοῦ σέρ' Ἐδουαρδ τοῦ Γκρέϋ, τοῦλακε γιά τό Μόρκο.

—

Φ.—Νά καί σύ καί δαῦτος...
Π.— Τάχεις καί μέ τοῦτον, τσενεί ;
Φ.—Μήπως σχέσεις μέ τόν Γκρέϋ σέ συνδέουν φιλικαί ;
Π.—Ἀμμ' δέν ἄκουσες, καναγιά, πῶς ἡ φίλη μας Ἀγγλία
ἐσυμβούλευσε τούς Τούρκους νἄχουν μέ τούς Ρούμ φιλία,
κι' ἴσως Πρέσβυ, καθώς λένε, νά μᾶς στείλουν τόν Σεφκέτ
νά τά λέμε πότε πότε ξαπλωμένοι σέ σοφᾶ;

—

Φ.—Καλῶς νἄλθῃ Περικλέτο... τί τιμή μας τί χαρά μας!..
θέλουν νἄχουν τέτοιους φίλους σάν κι' ἐμᾶς νομοταγεῖς,
καί προγράφουν τόν Κονίτσης καί τόν Σμύρνης καί τόν Δράμ-
καί γιά μᾶς προετοιμάζουν νέα δράματα σφαγῆς, [μας
κι' ἀπό τοῦτο συμπεραίνω πῶς οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων
κόλλυβα θά ξαναφᾶνε κι' ἄλλων νέων μνημοσύνων.

—

Π.—Κρέμασε τό τουφέκι σου, πέταξε τό μαχαῖρι,
πάγωσε στῆθος φλογερό,
κι' ἴσως, παιδιά, με τόν καιρό
καμμιά φορά παῖς ξέρει.

—

Κι' ἂν τῆς Κρήτης βουλευταί
μᾶς ἔλθοῦν, ἀγαπητέ,
δέν φρονεῖς πῶς ὁ Λευτέρης πρέπει πίσω νά τούς στείλῃ
γιά νά μή θυμῶ' ἡ Πόλις;

—

Φ.—Πρῶτος θά τούς ἀγκαλιάσω...
Π.— Μά δέν ξέρεις, ἀδελφέ μου,
πῶς ἀν' μπουνε 'στή Βουλή μας, εἶναι πρόκλησις πολέμου;
Κι' ἔπειτα τί θ' ἀπογίνῃ μ' ὅπως θέλεις κι' ἐδῶ μέσα
νἄλθῃ τοῦ Σεφκέτ ἡ φάσα;

—

Φ.— Εἰ κι' ἂν ἔλθῃ, Περικλέτο, τί μέ τοῦτο!... τήν κακή του...
ἡ μισή 'στροπή' δική μας κι' ἡ μισή 'στροπή' δική του.
Π.—Καί δέν σκέπτεσαι τό μέλλον;
Φ.— Βρέ τί μέλλον... καλοκαίρι.
Π.—Ὅρσε τό λοιπόν τρελέ ραπακι γιατί μ' ἔσκασες ἀληθεια.

ΡΩΜΗΟΣ

ΚΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστόν μετροῦντες χρόνον
ἑδρεύομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καί χίλια κι' ἑκατόν,
ὅλο γιά τήν Ἀνόρθωσι θά περνοδιν' ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γρόσσατα καί συνδρομαί—ἀπ' ἀνθείας πρός ἐμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιά τά ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καί στό χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμοίρου τοιλετσῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μέ τήν ἀνάλογον τιμήν, μ' ὅπιος ἀπ' ἐξω θέλει
δέν θά πληρώσῃ δι' αὐτά ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστέξη τοῦ Νοεμβρίου
κ' ἐξακοσιοστοί Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' ὀγδοῆντα κι' ἑκατόν ἑκατό,
μήνυμα τῆς Κρήτης ἔρχεται φρικτό.

Ἐκτίμησις τῶν Προστατῶν στό κράτος τῶν Ἀνορθωτῶν.

Εἶπαν' στόν Βασιλῆ μας Προστάτες μας' ἀγλοί
πῶς σήμερα κι' ἑκατόν μας ἐκτιμοῦν πολύ
γιά τήν Ἀνόρθωσι μας καί τήν μετακολῆ.

Ρωμηέ μου μυγοχάφτη,
Ρωμηέ μου παπαρδέλα,
ἐκτίμησις τοιαύτη
δέν εἶναι παῖξε γέλα.

Ξάπλωνε τήν ἀρίδα,
παῖξε τήν κλαπαδόρα,
κι' ἔχεις καί σύ πατρίδα
ἐκτιμωμένην τώρα.

Οἱ τροχιλίες Προστάται δέν παύουν ὁλονέν
νά λένε, νά φροντίζουν, καί νά ρωτοῦν γιά σένα.
Λαός ὑπερυψώθης, Βουλή καί Κυβερνῆται,
κι' ἡ νονμετάθλησή μας σπουδαίως **ἐκτιμεῖται**.
Γιά' μᾶς τραγοί προστάται κλίνε ὑποστόμου...
πρῶτα μᾶς' συμπαθοῦσαι, τώρα μᾶς ἐκτιμεῖν.

Χαρτέδες πατριῶται καὶ γέροι συνωμῶται.

Φ.— Μέσα σ' αὐτήν τήν πάλιν
συνωμοσίαι πάλιν
τάν κι' ἄλλοτ' ἐξυφαίνονται.

Καί νέοι συνωμῶται
καί θυελλῶν ἱππόται
καί σήμερ' ἀναφαίνονται.

Στούς χρόνους τούς ἀλλόμους
ἀνορθωθέντος κράτους,
ποῦ κόσμος τό προσέχει.

Μέ τούς διαθεσίμους
καί μέ τούς ἀποστράτους
καπή βουλεία μᾶς πρέχει.

Ἐκῶ τό πάν ὑπάντεσι,
μᾶς' στέλ νυκτός τά σκότη
φαντάσματα γυρίζουν.

Κι' ἀφίνῃς ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Χαρτέδες μυστικοί
συμβολικῶς ἀφορίζουν.

Ἀνώνυμοι Χαρτέδες
μπαίνουν σέ καφενέδες,
κι' ἄλλοι καί τρίς ἄλλοι σου.

Μπαίνουν σέ Βουλευτήρια,
μά καί σ' ἀρχοδευτήρια,
καί κόβουν τήν χολήν σου.

Σ'ἄκουγες πῶς μιλᾶς,
σὲ βλέπουν πῶς γελᾶς
ὅ μόνος ἢ μὲ φίλους.

—

Ἐπινηρόν καὶ ὄβριμα
καὶ στάσιν σου καὶ σχῆμα,
καὶ μορφασμούς ποικίλους.

—

Π.— Τί λὲς, βρὲ Φασουλῆ;
Φ.— Ἀλλοί καὶ τρὶς ἀλλοί!

—

Ἀπὸ παντοῦ προβάλλει
Χαριτέδων συντροφιὰ,
κι' ἡ μηχανορραφία
πέρνει καὶ δίνει πάλι.

—

Βομβεῖ Χαριτέδων σμῆνος,
Χαριτὲς κύτις κι' ἐκεῖνες,
παντοῦ Χαριτέδων ρόλος,
παντοῦ πλεκτάνη, δόλος.

—

Αὐτὸν, ποῦ σὲ κυττάζει,
αὐτὸν, ποῦ σ' ἐξετάζει
μὲ μάτια νὰν γαρίδα.

—

Ἐσὺ δὲν τὸν γνωρίζεις,
κι' ἐν τούτοις παρτοριζεῖς
καὶ ἐγκάζεις ἐγωϊδία.

—

Μία σκιὰ φριχώδης σὲ παρακλουθεῖ,
κι' ἀκούει ἕνας κρότος
μές' στὴς νυκτὸς τὸ σκότος,
καὶ βλέπεις ν' ἀνοίγεται συνωμοτῶν σπαθί.

—

Βλέπω μηχανορράφους
κατακυκοῦλωμένους,
καὶ περιπλεκωμένους
εἰς Ἀρμοδίων τέρους.

—

Π.— Κι' ἐμένα, Φασουλῆ,
σκιὰ μ' ἐπαπειλεῖ,
καὶ βλέπει μπρός μου πλῆθος συνωμοτῶν δημοίων,
καὶ σκέπτομαι μὲ φρίκην νύκτας Βαρθολομαίων.

—

Λὲν ξέρω ποῦ νὰ πάω, ποῦ νὰ χωθῶ,
κι' ἀπὸ Χαριτέδων πλῆθη ν' ἀπελευθερωθῶ.
Σκιαὶ με κυνηγοῦν
καὶ πάνω καὶ μπροστά μου,
τὰ μέλη μου ῥιγοῦν,
δὲν εἶχα τόσα σωστά μου.

—

Χαριτέδες μυστικοὶ
μοῦ λένε τρομοὺς γνωρίζεσαι;
μὰ κι' ἄλλοι πικρεῖ
μοῦ λένε ποῦ ξωμολόγεσαι;

—

Αὐτὸς μοῦ λέει πάλι:
μὲ ποιοὺς συναναστρέφεσαι;
μὰ μ' ἐρωτοῦνε κι' ἄλλοι:
τί κάνεις καὶ πῶς τρέφεσαι;

—

Αὐτὸς ποῦ κοκορεύεσαι;
ἐκεῖνος ποῦ λιμάρεις;
καὶ κάποιος ποῦ κουρεύεσαι
καὶ τί κάπνε φοιμάρεις;

Καὶ κάποιος μυστικὸς Χαριτὲς καὶ μετημφιεσμένος
μὲ σταματᾷ περίτρομον ὑπὸ πυκνὸς σκιάδας,
καὶ μ' ἐρωτᾷ περίεργος ἂν εἶμαι παντρεμένος,
καὶ τί φρονῶ, βρὲ Φασουλῆ, γιὰ τὰς Ἀρπακειάδας.

—

Κι' ἄλλος ποῦ λὲς μὲ σταματᾷ
καὶ θωμωμένος μ' εἶπατε:
Τί γιὰ τὰ μώπτι.α καὶ σὺ νομίζεις ποῦ Μπενάκη;
κι' ἄλλος μοῦ λέειτί φρονεῖς περὶ Μακρυγιάννάκη;

—

Φ.— Τί Χαριτέδας ἐγέμισαν τώρα,
τί συνωμοτῶν πλῆθώρα
μὲς' στὸν τόπον τὲς εὐδίαι.

—

Κόπταξὲ τους, Περικλέτο,
πῶς πλανῶνται μὲ στιλέτο
καὶ μὲ σκοτεινοὺς μαιδούας.

—

Τί τρόμος! εἶνκι δράδυ,
καὶ μέσα' στὸ σκοτάδι
βλέπω κι' αὐτοὺς κι' ἐκείνους
ὡς εἴδος Καπουτσίνους.

—

Ἱππότκι τῆς Ὁμίχλης ἐφύτρωσαν ξανά,
μονοδίκι, ντομινά,
μάσκαις καὶ προσωπίδες,
καὶ καφτερὰς λεπίδες

—

Αἷμ' Ἀρμοδίων ρέει
σὲ ῥιλέδες ἀποστρώτων,
ποῦ σφίγγουν σκοτερὰ των.

—

Βρὲ σεῖς κατεργαρέοι,
τί κάνετ' ἐδῶ περα;
κακὴ ψυχρὴ μοῦ μέρα.

—

Πάλιν πλεκτάνκι δόλοι.
κι' εἶν' ἐλλοχῶντες ὅλοι
κι' ἔχθροὶ τῆς Ἀνορθώσεως.

—

Κκὶ μὰ συνωμοσίας
παρενχλοῦν Μεσσίας
κεινῆς ἀπολυτρώσεως.

—

Ὡρὲ τί γίνεται μ' αὐτοὺς...μεγάλη συμφορὰ τους!..
Χαριτέδες μυστικοὶ ῥητόρων
καὶ πρὸ παντὸς ἐπιτρόπων
δικθεσίμους μερικοὺς καὶ γέρους ἀποστράτους.

—

Τί τρόμος καὶ τί φρίκη!..
αὐτὸς μὲ δεκανίκι
κουπὸς συνωμοτεῖ.

—

Κι' αὐτὸς γιὰ σύμβολό του
τὸ μιξομαντηλό του
νυχθημερὸν κρατεῖ.

—

Θεούλη μου, τί τρόμος!...
καθένας Ἀστυνόμος
τοὺς παρακολουθεῖ
τὴν μέρα καὶ τὰ δράδυ,
στὸ φῶς καὶ στὸ σκοτάδι
τῆς νύκτας τὸ βαθύ.

Προχωρεῖ φοβερὸς
ἑλλοχώντων χορός.

Ἡμέτε διακθεσίμους,
ἡμέτε κι' ἀποστράτους
καὶ γέρους ἐπικράτους,
ποῦ σὲ κυρίους κρισίμους
ἐν μέσῳ πρωτευούσῃ
συνωμοτῶν μὲ μοῦδι,
συνωμοτῶν μὲ γενεὶκ
κάτσπορ κι' ἀνησιάνκ.

—

Μὲ τῆς συνωμοσίαις νὰρήκανε δουλειὰ
σγλάκκια πολλὰ
κι' ἄμπχονες σχισμένοι
καὶ κατακερματοι.

—

Συνωμοτῶν — περ φαπακκό! —
κι' ἐδὼ καὶ παραπέρα,
καὶ τέρουν καὶ ταμπάκο
ἀπὸ τὴν ταμπακέρα!

—

Συνωμοτοῦν οἱ γέροι
καὶ δείχνουν κατ' αὐτὰς
στὸν καπετὰν Λευτέρη
καὶ 'στοὺς Ἀνορθωτὰς
πῶς τύδουν τὸ τυπέρι.

—

Τρέμουν καὶ φρικιῶν
ἔλεπα σκιὲς σκιῶν,
καὶ σὲ μυστηριῶδη καὶ σκοτεινὰ διαμάτια
ψυτομασσέλκις τρίζουν,
καὶ κατὰ γῆς ἀσπρίζουν
συνωμοτῶν ψιμάτια.

—

Βλέπεις ἀσθματικούς;
βλέπεις ἀρθριτικούς;
ἀμέσως ἐαβαώσου, βρὲ Περικλῆ Κισσοῦτσε,
πῶς εἶνκι συνωμότκι.

—

Βλέπεις κἄτι γεραλέους, ποῦ νυχθημερὸν ἀσθμαίνουν;
τρικυμίας ἑτοιμάζουν, τρικυμίας περμένουν.
Κύτταξε...κι' αὐτὸς ὁ πασχὼν ἀνάμεσ' λοκομετρὶς
πῶς πηγαίνει πρῶτος σιδὼν, κι' ὅπου δῆ κι' ἐκεῖνος τρεῖς.

—

Ὅποιοι συνωμότκι φιλὲς ἐγνωμιτύχουν..
ἐκεῖνος ξεροδήγει καὶ κάνει γκούχου γκούχου,
ἐκεῖνος δείχνει πλάτη
μ' ἐκδόρκι γερμάτη,
δεντούζκις καὶ τσιρότκ.

—

Κι' ἐν τούτοις ὁ καϋμένος
κουπὶ μὲ τόσον μένος
τὰ νέκ καθεστῶτα.

—

Κι' αὐτὸς ὁ κακομοῖρης
ποῦ λένε πῶς κλινήρης
πρὸ χρόνων σλιουρεῖ.

—

Σκιάνται φρενῆρες
κι' Ἀρμόδιοι ξιφίρης
ἀράδιως πρὸς ὥρεΐ.

—

Καθένκς Μαϋουσάλκς
ἀνήμπορος καὶ τάλκς
φαίνεται θἄλλων κρότος.

—

Λένε κι' ὁ Μαστρωτὲς
πῶς εἶναι συνωμότης,
ἀπόστρατος κι' ἐκεῖνος.

—

Ἡ τρομακτικὴ γῆ
τερέσσεται ξανά...
λένε κι Στρατηγοὶ
πῶς μελετοῦν καινά.

—

Π.—Παμε'στούς ἑλληχῶντας νὰ κάνωμε παρέα...
κι'ὁ διεθνὴς σταθμάρχης κάτω'στὸν Φαλήρεα,
ὁ Μάρκος ὁ Λουπέντης,ἀπόστρατος κι'αὐτός,
ποῦ λένε συνωμότης πὼς εἶναι δυνατός.

—

Κάτι'στὸν Φαλήρεα κι'ὁ Μάρκος σκεπωσεῖ,
γιατ'αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλει,
καὶ πρέπει δίχως ἄλλο
κάποιος Χαρμὲς νὰ πάῃ νὰ τὸν ἐπιτηρῇ.

—

Φ.—Μοῦ φαίνεται πὼς σῴχει τὸ κλῆμα μας τὸ σπάνιον
νὰ κάνῃ συνωμότην γενναῖον κι'ἀρεμένον
καθένα γεροντάκι μὲ κυρτωμένους ὤμους,
ποῦ πάει κεῦτσα κεῦτσα καὶ σέρνεται'στοὺς δρόμους.

—

Μοῦ φαίνεται τὸ κλῆμα
ὅτοῦ γεννᾷ τὴν λίμα,
κάνει καὶ τὸ καθένα κατσελικιὸς γερύντιον
ἀγρίως νὰ ὁρμᾷ καὶ μὲ ὁρμὴ θυμῶν λεύτειον.

—

Π.—Μὲ τὸ Σύνταγμα τὸ πάλαι δολορράφοι φριχαλέοι,
μὲ τὸ Σύνταγμα τὸ νέον ἑλληχῶντες γηραλέοι.
Μὲ τὸ Σύνταγμα τὸ πάλαι μυστικοὶ μηχανορράφοι,
ὠὲ τὸ νέον μία πλόκος ἑλληχόντων ἀνατρφή.

—

Καὶ τεκτέίνεται πολλὰ
σὲ μεσονυκτίους ὥρας,
καὶ τὰ σχέδια χαλᾷ
τῶν 'Ανορθιτῶν τῆς χώρας.

—

Καὶ μήνυμα μᾶς ἔρχεται σὲ τούτη τὴν ἀντάρα
πὼς θ'ἀπεργήσουν ἅμαξαις, πὼς θ'ἀπεργήσουν νάρκα,
κι'ἐγὼ τὰ δρὸ Συντάγματα'τὰ πέρνω,μὲς κάρο,
καὶ τραγουδῶντας τὸ παλιὸ
καὶ τὸ καινούριο ρεμπέτο
τὰ ρίχνω μὲς'στὸ κάρρο.

—

Π.—Κι'ἐγὼ συνωμοσίας γεροντοαπηχῶν
πυγκίνω συνωμότης νὰ γίνω κι'ἑλληχῶν.

—

Φ.— Κι'ἐγὼ μὲς'τὰ γεράματα
θέλω νὰ κάνω πρᾶγματα
καὶ κουνημάτων δρόμικα.

—

Γέρος μὲ γέροντας βογγῶ,
τρώγω νερόξεστο λακπέ,
καὶ ὑάλλω τὴν Μαντὼ 'Αγγῶ,
σερρούκε μπλόν καὶ τὰ λοιπά,
πλὴν ἀδπιὸ χέρι μὲ κτυπᾷ...
Π— Εἶναι'δικό μου,παλαβέ,
καὶ πέντε χαστουκιὲς λαβέ.

Μιὰ φωνὴ διακρύττει:
πῶς μᾶς ἔρχεται κι'ἡ Κρήτη·

—

Θἄλθουν λοιπὸν κι'οἱ Κρητικοὶ...καλῶς νὰ τοὺς δεχθοῦμε,
κι'ὅλοι μ'αὐτοὺς θὰ τρέξωμε νὰ γλυκοφιληθοῦμε.
Θἄλθουν μιὰ'μέρα ροδαλοὶ
χωρὶς ν'ἀκούσουν συμβουλὴ
καὶ Νέστορα κανένα.

—

Κι'ἐμεῖς θὰ'ποῦμε : παπαδιά,
κέρασε τώρα τὰ παιδιὰ
τὰ παραπιπραμένα.

Θἄλθουν ἐδῶ κομμάτι κόμμη
νὰ'τοῦνε τὸν καιρό τους,
κι'ὅλοι προσμένουν τὶ θὰ'ὄγῃ
μ'αὐτὸν τὸν ἐρχομό τους.

—

Θὰ'θελαν οἱ προστάται των, καὶ μὲ καινούρια νύτα
δὲν ἐπιτρέπουν ἄλλαγὴ κακιὰ'στὰ καθεστῶτα,
κι'ἀπάσχονται σὰν δυνατὸ
'στὴν Πόλη τὴν ἀγαπητὴ
πῶς θὰ τὰ κάνουν θάλασσα καὶ πάλι σὰν καὶ πρῶτα.

—

Οἱ Προστάται,ποῦ δὲν θέλουν κάστανα νὰ μᾶς χαρίζουν,
ἄρχισαν νὰ φοβερίζουν.
Πάλι ξένοι κολλοῦσι
πᾶν'στὸ δόλιο τὸ νησί
τὰ νερά του νὰ ταράξουν,
καὶ'στὴ Σοῦδα του ν'ἀράξουν.

—

Δὲν μᾶς φθάνουν σκεπωσίαι γηραλέων ἀποστράτων
καὶ πολλῶν διαθεσίων,ποῦ ἔκαστοῦνε τὰ νερὰ των,
δὲν μᾶς φθάνουν ἑλληχῶντες,συνωμότοι μυστικοί,
ὅμως ἐν δεῖ καὶ γδοῦπο
καταρδιῶνουν ὁσονοῦπο
κι'ἑλληχῶντες Κρητικοί.

—

Κι'ὁ Λευτέρης ὁ τῆς Κρήτης
καὶ'δικός μας Κυβερνήτης
μεταξὺ τῶν Προστατῶν
τῆς Τουρκιᾶς καὶ τῶν Κρητῶν
στέκει σκεπτικὸς καὶ σκέπει
καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ.

—

Νὰ δεχθῇ κι'αὐτὸς τοὺς Κρῆτες...πόλεμον θὰ προκαλίσῃ
καὶ θὰ γίνῃ συμφορὰ,
ἐνῷ τούτη τὴ φορὰ
ἔπρεπε μὲ τοὺς γειτόνους νἄχωμε μεγάλη σχέσι
καὶ νὰ κάνωμε μετάνοιακις'στοῦ Σερκὲρ Πασσᾶ τὸ φέσι.

—

Τὴν Βουλὴ νὰ δικλύσῃ...μὰ κι'αὐτὸ δὲν εἶναι πάλι
μήτε λύσις μήτε τέλος...θἄλθουν'στὴ Βουλὴ τὴν ἄλλη.
Νὰ παραιτηθῇ...καὶ τότε ποιὸς διάδοχος θὰ γίνῃ,
φρενασμένη Ρωμιοσύνη;
Ν'ἀνερθώσουν δὲν ἀρίνει,νὰ σ'ἀρήσουν δὲν ποθεῖ...
λοιπὸν ἄϊντε νὰ χαθῇς.

—

Ἡ Σενέλευσις τῆς Κρήτης θὰ μᾶς βάλῃ σὲ μπελὰ
καὶ τοῦ καπετὰν Λευτέρη τὴν μανέστρα τοῦ χαλᾷ.
ἐνῷ τώρα κάθε σάλος,κάθε πάκτιος κυπάζει,
κι'Ἀναγέννησις καθ'ὅλον τὸ Βασίλειον καλπάζει.

—

Βροντώσης Συναλεύσεως ἀκούω τὴν ἠχώ,
ὡς ἑλληχῶσα φαίνεται κι'ἡ νῆσος τοῦ Κρητός,
καὶ τῆς Ἀναγεννήσεως τὴν σεβαστὴν λαχώ
ἑλλόχιος τὴν ἑλλαχεῖ τῆς Κρήτης πυρετός.

Καὶ κομπόστις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐφημερὶς Κορεμλὲ,φύλλον ἀπὸ τὰ πρῶτα,
ἐνημερον καθ'ἅπαντα τὰ νια γεγονότα,
ὁποῦ'στὸν Τύπον ἄλλθῃ περισσεῖ τιμὴν,
κι'ἀξίζει κι'ὑποστηριξιν καὶ πᾶσαν συνδρομήν.
Ἐπεύχεται κι'ὁ Φιλοῦλης θερμὰ μὲ τὰ σωστά του
νὰ πάῃ μπρὸς τὸ γενναῖα πατρὶς προσφιλεστάτου.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομὸν κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐλριὸεμεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι'ἔγιανόσω, ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ ἀερονοδίν'ἡ γλῶσσα.
Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη. Συνέλευσις'στὴν Κρήτη.	Χίλια κι'ὀγδοῆντα κι'ἑκατὸν ἑνιά. Βουλευτικὶ τῆς Κρήτης στέκουν'στὸ πανιά.

Τῶν ὁρων μας μεταβολὴ,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ ρ ά χ μ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α ρ ά χ μ α κ α ὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντος ἐνδιαφέροντος τοῦτο πᾶ
ὅτι πωλοῦμεν φύλλατα «Ῥωμηοῦ» ἀπελλίτρᾳ
μὲ τὴν ἀναλογον τιμὴν,κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι'αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Χολέρα καὶ'στὴν Κρήτη,
κι'ὅλος ὁ κόσμος φρίττει.

—

4.— Ἡμέρας τραγικάς,
ἡμέρας κομμικάς,
μὲ φόβους καὶ μὲ δάκρυα,
γιὰ γέλια καὶ γιὰ κλάψιματα.

—

Ἡμέρας σκοτεινὰς
μεγάλων Μυστιῶν,
τρόμου σπαρακτικοῦ
καὶ συνωμοσιῶν.

—

Τὴν Κρήτη τὴν καϋμένη
τὴν λέν χολεριάσμενη,
καὶ λέν πὼς ἐκεῖ πέρα
ἐπάσκηψε χολέρα.

—

Κι'ὅποιος ἀπὸ τὴν Κρήτη
ἔρχεται,συμπαλίτης,
'στὴ ζέρμα τὴν'Αθήνα.

—

Τὸν στέλλουν μάνι μάνι
τὸν δύστυχο νὰ κάνῃ
'στὴ Μάλτα καραντίνα.

—

Ὁ κύριος Λευτέρης μαζὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει
προστάζει τὴν χολέρα
νὰ πάῃ κι'ἐκεῖ πέρα.
κι'ἐκείνη μές'στὴν Κρήτη πάει χωρὶς νὰ θέλῃ.

—

Κι'ἐκείνους ποῦ μ'ἀγῶνας
ἀγωνιῶν ἀπρόπτους
ἐδῶ'στοὺς Παρθενῶνες
τοὺς λέν χελεροβλήτους.

—

Σὲ τέτοιαις ὥραις σοβαρὰις
ἐπιδημίαις φοβεραὶς,
χολέραις καὶ πανούκλαις.

—

Καὶ γίνονται συνδάρια
μούτρα τρανῶν μακάρια,
νευρόσπαστα καὶ κουκλίσια.

—

Κρήτες πολυπαθοῦσες,
κλεινῶν ἀγώνων Μοῦσες,
καὶ τώνων μαρτυρίων.

—

Σὲ συμβουλεύω μάννα
νὰ μὴ χαλᾷς τὸ πλάνα
τῶν ὀξυλίθων κυρίων.

—

Τρελλὴς χαρὰ ἡμέρας,
χαρὲ καὶ πάλι χαρὲ,
πολυπαθοῦσα Κρήτη.

—

Κι'ὁ προσφιλὴς μπεμπὰς
πάντοῦ διακηρύττει
πῶς ἔχει κὰ χολέρα.

Φρονιμεύ'ξπί τέλους, ἄσχαρα καὶ σύ...
καρφὶς πασχύσης ἔρως
σὲ στέλλ' ἰδιαιτέρως
νὰ κάνῃς χαραντίνα σ'στὴς Μῆλον τὸ νησί.

—

Χολέρα πέρασε ζαρκιὰ σ'τὴς βράκας, σ'τὰ σαρδέλλα σου.
χολέρα σ'στὰ βουνά σου,
πᾶνε τὰ πορτοκάλια σου, πᾶνε τὰ μανταρίνια σου,
πᾶνε τὰ κάστανά σου.

—

Στὴν χολερόβλητα τὰ γῆ
πέφτουνε μαραμμένα...
τοῦ κὺρ Λευτέρη πρόσταγμα
κι' ὅλα χολεριασμένα.

—

Μὲ τὴν χολέρα σήμερα μάζεψε τὰ μωλά σου.
χολέρα καὶ σ'τὰ λάβρα σου,
καὶ σ'τὰ παχειὰ κουράδια σου.
χολέρα σ'τῆς μιζιθρακις σου καὶ σ'ὅλα τὰ καλά σου.

—

Κι' ἀκούεται μὲ πρεσεγχέ
ποῦ βγαίνει μές' ἀπὸ ψυχὴ
πολυπαθεῖς μητέρας.

—

Ἄκου... μὲ δύναμιν φωνὲς
προσεύχεται γυναικὶνὴ,
καὶ λέει τῆς χολέρας:

—

Χολέρα, χολερούλα μου,
καιρὸ ποὺχ' ἡ καρδούλα μου.
Πεθρι δεδίμ... θελάσσας πεθὲ νὰ διαπλεύσῃς,
καὶ πῆγαινε σ'τὴν Κρήτη κι' ἔμπα σὲ Συνελεύσεις.

—

Στὴν Ἴδην ἐμρκήσου,
τῆς πολεμόχαρης νήσου,
χολέρας σκελετέ.

—

Κι' ἂς κακαρώσουν ὅσοι
θέλουνε δίχως γνῶσι
νὰλθοδσι Βουλευταί.

—

Θέρισε κάθε βράκα,
ποῦ θέλει παντρόκα
νὰ κάνῃ δυνατί.

—

Καὶ Στύλο καὶ Στρατό
ἐν ἐπιφυλακῇ
τοὺς ἔχουν διάρκειαν.

—

Τώρα, ποῦ γι "Ανυβάσεις ἔχω κι' ἐγὼ μεράκι.
θέρισε Πολογιωργη, θέρισε Καττουρκάκη.
Θέρισε ἐπαναστάτας
ἐξάλλων κεραλῶν,
θέρισε παραβάτας
μεγάλων συμβουλίων.

—

Θέρισέ τους λατρευτέ
τῆς γλυκερᾶς σκελετέ,
κι' ὅλοι κατὰ γῆς νὰ πέσουν πτώματα κορμοσωρὸς,
καὶ πρὶν ἔλθουν σ'τὴν Ἀθήνα τὰ τηνέζουνε τὰ κῶλα.

—

Κι' ἂν δὲν ἤλθες ἐδῶ πέρα
νὰ θερίσῃς τὴν μητέρα,
χάρις σ'τὴν πολλὴ της πέστρα
καὶ σ'τὰ μέτρα τοῦ Μακώλη,
ὁποῦ σοδιαναν χαλάστρα,
κι' ἐσωθήκαν ὅλοι κι' ὅλοι.

—

Κι' ἂν δὲν ἤλθες κι' ἐδῶ πέρα
νὰ θερίσῃς τὴν μητέρα,
τώρα σὲ παρακαλῶ
σ'τὸ κορίτσι μου νὰ πᾷς,
ποῦ μὲ βρόντους κι' ἀστραπὲς
μοῦ γανόνει τὸ μωλό.

—

Τέτοια ποῦ λες ἡ μάννα,
πούνακι φιλελεύθερα
καὶ πρώτη μαλαγάνα,
ἔλεγε σ'τὴν χολέρα.

—

Κι' ἐκείνη μὲ τὸ ζόρι
ἔβαλε τότε πλώρη
γιὰ τὴν πρωλιὰ τὴν πέρα,
ποῦ πάλι δυνατὰ
κάνει μπουμπουννητά.

—

Κι' εἶδα χολεριασμένα
τὰ μέρη τσνδιασμένα,
τοὺς κάμπους, τὰ λαγκάδια,
τὰ κατσισμένα Ἀρκούδια.

—

Εἶδα χολεριασμένους τόσους μεγάλους θρόνους
χρόνων ἡρωϊκῶν.
καὶ τρόπαια νικῶν,
καὶ μυθικοὺς Δακτύλους,
ποῦ σὲ βουνὰ χιόνων καὶ θελλῶν γαηδαίων
ἀνέβρεφαν ἐκεῖνον τὸν Δία τοῦ Ἰδαίου.

—

Κι' εἶδα μὲ κιτρινάδα
σ' ὅλη τὴν πικινάδα.
Τριγύρω μου γλιοῦ
δὲν ἔβλεπα κλαδί,
ποῦ χρόνια καστρατ
ἐλευθερίας νερό.

—

Κι' ἦταν σκοτάδι πίσσα, νύχτα πυκνή, βαθειά,
κι' ἦταν χολέρας τρόμος, κι' ἦταν χολέρα φρίκη,
κι' εἶδα Φαρμακλή-γκαν, Κολλεγρῆδων σπαθιὰ
σὰν ἀπακαρωμένα νὰ κρύδωνται στὴ θήκη.

—

Ἀγνώριστη τὴν εἶδα τὴν ἄρειρη τὴν σαλάσα,
ὁποῦ τρανοὶ Προστάται τὴν ὄχεν' στὴ στομάχι,
κι' εἶδα καὶ τὸν Πραΐδη, κι' εἶδα καὶ τὸν Βαρνάδη
χολέρα νὰ τοὺς κάδῃ μές' στοῦ Βαροὲ τὴ μάχη.

—

Καὶ σκελετοὶ χολέρας ἡρωϊκῶς ἐπλακώτο
κι' ἐκεῖ' στὰ Μπουτσουνέρια.
κι' ἔπεφταν πελλὰ κάρια
χολεριασμένα κάτω.

—

Μαζὶ μὲ τῆς χολέρας, ὁποῦ παραβερίζουν,
εἶδα καὶ πάλι γιώνους
τοὺς ξένους Μινωτσιους

Τί κινηματογράφος παράποτε ποικίλος.
Λευτέρης, Ἑλληνες, Κρήτη, Χολέρα, Μῆλος.

ρια σ'τοὺς λαβυρίνθους τῆς Κρήτας νὰ γυρίζουν,
ὁποὺ δὲν θρίσκεις ἄκρη σ' αὐτοὺς τοὺς ἀπορρήτους
μετὰ μὲ δεκαπέντε τῆς Ἀριάδνες μίτους.

—

Κι' εἶδα πάλι τοὺς Προστάτας, ποὺ πάθαν ἐπιληψίαις,
νὰ παραίνουν σ'τὰ βαπόρια καὶ τὰ κάνουν νηοψίαις.
Προστατῶν ἀγαπημένων ὄψεις βλέπω ραδινάς,
τί νησὶ ξενιπλοκάρουν μὲ στοργὴν θερμῆς φιλίας,
καὶ κανένα δὲν ἀφίνουν ν' ἀριδκρῇ στὰς κλεινὰς
ἐν τὴν ἄδειαν δὲν πάρῃ τοῦ Προξένου τῆς Ἀγγλίας.

—

Καὶ μαζὶ μὲ τὴν χολέρα
ἔγινε κακὴ φοδέρα
κι' ἡ καλὴ μας Ἐγγλίτερα,
πούνακι τώρα, πατριώτη,
φίλη τοῦ Λευτέρη πρώτη.

—

Κι' ἀκόμη, ὅπου τῶν Ρωμαίων αὐθρόως βασιλείαις,
πλὴν ὑφαλοτητικὰ στοὺς Κρῆτας συμβουλεύσει,
μὲ πότε μόλις τζάμαθε τῆς Πόλης τὸ Ντιδάνι
νὰ τιμᾷ Παπάπουα πρὸς τοὺς προστάτας κάνει.

—

Γιατὶ τῶν Ρούμ ὁ Βασιλιὰς στῆς Κρήτης τὰ κομμάτια
νὰ χάνῃ τὴν ὑγιά του ;
καὶ τότε τί θὰ γίνουνε τὰ τόσα δικαιώματα
τοῦ πρώτου Καλιφόρτους

—

Πρέπει νὰ καταστύσουν, λένε Προστάται φίλοι,
δὲν πρέπει, σκοτζ' ἡ Πόλη,
κι' ἔλυσταξαν κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ μὲ τῆς διπλωματίας,
ποὺ τῆς ἐκόμβρε Περικλῆς, καὶ σοδχονται ναυτίας.

—

Κι' ἐν τῷ μεσῷ τούτων ὅλων μιὰ φωνὴ διακρούεται
ὅτι πρέπει νὰ γουν πάντα δικαιώματα στὴν Κρήτη
κι' ὁ Καλίφης ὁ φασάτος
καὶ τῶν Ρούμ ὁ Κυρὸς νάτος.

—

Καὶ καθένας της προστάτης, ποὺ δεξὶ μας εἶναι χέρι,
δικαιοῦται κυριάρχου δικαιώματα νὰ χαίρῃ,
καὶ σ'τὴν Κρήτη νὰ κυριαζῇ κάθε ξένη κακιασσόδα,
κι' ὅταν θέλῃ κι' ὅπως θέλει ν' ἀγκυροδολῇ σ'τὴν Σοδδα.

—

Μὲ τουρλοῦ τουρλοῦ τσερβέλα,
ποὺ τοὺς πρέπει μακεδέλα,
διπλωμάτει περισσοὶ
σὺ τσερβέλα μας χαλεπὴ,
κι' ὅλοι παίζουν καὶ γελοῦν
μὲ τὸ δύστυχο νησί.

—

Καὶ χλωμιάζει μὲ καιρὸ
πελεμάχχε λεβεντιὰ.
καὶ τῆς πέρνει τὸν χυμὸ
φράγκα μὲ τὰ ρεπαντιά.

—

Καὶ σ'τῆς Κρήτας τὸν αἰθέρα
κίτρινη πετᾷ χολέρα,
κι' ὅπουχες ἔρχετ' ἐξ αὐτῆς
σ'τὴν Ἀθήνα Βουλευτής,
τοῦτος εἶναι σ' ὅλους δῶλον
ὅτι θὰ σταλῇ σ'τὴν Μῆλον.

—

Ὑπομονὴ καὶ σύνεσις, χολεριασμένε δοῦλε,
σήμερα χολερόβλητα σὲ θέλ' ἡ μητρούλα,
καὶ τώρα θέλωντας καὶ μὴ τὸν ἔκυτό σου πᾶσε
ὅτι καὶ σὺ κρησφύγετον χολεριώντων εἶσαι.

Τρεχάματα καὶ πάλι καὶ πανικοὶ μεγάλοι.

II.— Τί φωτσοῦδα ζαρκιὰ!
τί μαντάτο ζαρκιά!..
ἑλληνόφωνες Κρητικὲ
ἑλληνοῦν τὸν Κρητικό.

—

Τὸ τσερβέλο σου τὸ χάνεις,
βίγος, τρῶμε παγερός,
κι' ἦλθε κι' ὁ Δασκαλογιάννης,
κι' ἔρθωσε κι' ὁ Τσουδερός.

—

Τοὺς Κρητικοὺς περίεργος ὁ κόσμος τοὺς κυττοῦσε,
καὶ κρίσεις ἔκαναν γι' αὐτοὺς σπουδαῖοι κριτικοί,
καὶ πρὲς φορὰ ἐλλείμενο σ' ὅποιο τοὺς γκισετοῦσε,
τὸν ἔπερνεν ἀπὸ κοντὰ Χωρεΐδας μυστικά.

—

Ἐκεῖ ποὺ 'περπατοῦσες αἴφνης σὲ στοιμασιοῦσαν,
ἐδέσπαζε καθ' ὅλα μεγάλος πανικός,
καὶ στὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως 'σωτοῦσαν:
μὴν κάθετ' ἐδῶ πέρα κανένα: Κρητικός;

—

Κι' εἶδα σὲ νέαν κίνησιν στρατεύματα καὶ στόλους
κι' εἶδα τριγύρω μου σαζοὺς κι' ἐρίπποις περιπλέους,
καὶ μέσα 'στὴν πρωτεύουσαν τοῦ νέου Βασιλείου
ἤλθανε καὶ τὰ τάγματα Χελκίδος καὶ Ναυπλίου.

—

Θεούλη μου, τί σάλος!..
Θεούλη μου, τί τρόμος!..
σ' ἀπώπαιν' ἕνας κι' Ἄλλος
ὁρικῶδης Ἀστυνόμος.

—

Καὶ κατέλαβε φρενῖτις τὴν Ἀνάβωσιν τοῦ κράτους,
κι' εἶδα τόσους φρενιασμένους
κι' εἶδα νεύσας ὁπλισμένους
μέσα σὲ Λιμεναρχεῖων ἀγρυπνούσας ἀτμακάτους.

—

Καὶ πυροβολαρχίαις καινούριαις 'στὸν Περαία
μὲ φρικαλέον κρότον ἐπήγαιναν ἀραῖα
νὰ φαίνωνται πῶς εἶναι κομμιὰ σκαπανεργία.

—

Χαλασμὸς ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, κι' ἔλεγαν, βρὲ Φασουλῆ,
πῶς κι' ὁ Τζώνελλ μὲ τὸ Στέλλο θἄβγουν νὰ περιπολῆ,
κι' ὅπαιος ἔρχετ' ἐκ τῆς Κρήτης θὰ τὸν βομβαρδιδοῦκη.

—

Τσιγκρῶν καὶ πυροδέστανε πηλαλοῦσανε μὲ τρόμαιας,
μὲ τί κρῖμα ποῦ δὲν εἶχαν καὶ κομπὸς 'ἀεροπλάνα,
γιὰ νὰ ρίξουν ἀπὸ 'πάνω μαρκαῖς γεμάτοις μπόμπαις
'στὸν Κρητῶν τὰς Συνελεύσεις ὅπως τοὺνακοῦ τὸ μάννα.

—

Δὲν μὲ τρομάζουν πάτσαγοι, δὲν μὲ τρομέζουν κρότοι,
καὶ στήθος ἀρειμάνιον εἰς τὸ μενὸν προτείνω.
πλὴν ἔξαφνα 'στὴν Κέρκυρα στέλλουν τὸν Λαπαθιώτη,
καὶ τὸ Κυβέρνο φαίνεται πῶς εἶναι γιὰ τὴν Τῆνο.

Φ.— Ποιὸς αὐτὸς ποῦ μᾶς κυττάζει;
Π.— Φασουλῆ μου, σιωπή.
Φ.— Κύττα πῶς μᾶς ἐξετάζει.
Π.— Θέλει κάτι νὰ μᾶς πῆ.

—

Φ.—Θἄναι κάποιος ἀπὸ τούτους ποὺ τοὺς λένε μυστικούς.
Π.— Συνομιλοῦσε μὲ νομίζει μὲ ἕλληνόφωνος Κρητικούς.
Φ.— Τώρα στρέφεται σ' ἐμένα
καὶ μὲ πάει τρία κι' ἕνα.

—

Π.— Κύττα τον...μᾶς πλησιάζει..
πουρτουρίζω, Φασουλῆ,
κι' ἔλα τώρα ποῦρι ποῦρι
νὰ τὸ κάνωμε κομμπόρι.

Τραγουδάκι τοῦ Λευτέρη, ποῦ πολλὰ τραγούδια ξέρει.

—

Κάποιοι Κρητικοὶ δικηδότοι
μοῦ 'γκλάσαν τὸ ἀμπέλάκι.
καὶ Προστάται ξεκουσμένοι
μοῦ τὸ φτιάξαν οἱ καθμένοι.

—

Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
πᾶνε συνωμότακι ποῦρι.
ποῦ μοῦ 'γίνηκαν ταμπούρι.

—

Στρῶστε δάφνας γιὰ νὰ κάτσω
δίχως νὰ 'ρωτᾶτε γιάτι,
Πρεσβευτὰ μὲ πάνουν μπράτσο
καὶ μοῦ λένε πυγμὴ ντιγκάντα.

—

Παῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
μοῦ γελᾷ Μυλλέρδων μοῦρη.

—

Τοὺς ἀπῶρα τὸν ἀέρα,
ἔκανα κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνα,
ἔστειλα κακὴ τὴν χόλερα.
ἔβλαξα καὶ κωραντίνα.

—

Γιάντα θέλουν νὰ τὸ μπλέξουν τῶν Ἀνορθιστῶν τὸ κόμμα
καὶ μ' Εὐρώπη καὶ Τουρκιά,
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸ στόμα
νὰ τοῦ πάρουν τὴν μπουκιά

—

Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
ἔχω ρουζικὸ καὶ γοῦρι.

—

Ἀνορθώσεις καὶ μπουνάτσα ..
'πίσω στεῖ τὰ Κρητικάτσα,
πᾶν ἐπαίνα τὰ Γ'κραδάτσα.

—

Πὲν τὰ χρῦσα τὰ παλιά.
τώρα κάνουν νταμπάκι
κι' ἐγὼ κάπο χειραψάκι
μ' ἕνα κι' Ἄλλον Βασιλιᾶ.

—

Κι' ἔχω τώρα—ποῦρι ποῦρι—
κάθε βράδυ γιὰ σαμπούρι.

—

Τὰς πλεκτάνας ἐλλογώντων μονονοῦ θὰ διαλύσω,
κι' ἂν ἀκόμη κι' ἄλλα κάζα γίνουν μεγαλύτερα.
δὲν σκοπεύω ὅμως τὴν Διπλῆ μου μήτε τότε νὰ τὴν κλείσω,
μὲ θὰ μεί'νῃ καὶ τοῦ χρόνου νὰ 'μιλῶ γιὰ πίτερα.

—

Ὅντως κάτι γεγονότα
μᾶς ἐζάλισαν μεγάλα,
μὰ καὶ πάλι σᾶν καὶ πρῶτα
θὰ περνοῦμε μέλι γάλα.

—

Ἦτον ἕνα γεγονὸς
μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς.
σοῦχε μείνει κεχνιὰς
Χνικιδὴς καὶ Πουλῆς.

—

Ἀλλὰ τώρα—ποῦρι ποῦρι—
τὰνουβα κι' αὐτὰ τἀγγοῦρι.

Καὶ καμάσσαις ποικιλίας.
μ' Ὅλους λόγους ἀγγελίας.

Μάγα Μπριστόλ, τῆς Ὀδησσοῦ ξενοδοχεῖον πρώτης.
Ἑλληνικόν, θαυμάσιον, καθ' ὅλα πελατείας,
κι' ἰδιοκτήτης ὁ γνωστὸς Σπυρδάκης ὁ Σταμάτης.
πολέμησα γιὰ τὴν γνῶσί του νὰ γίνῃ διπλωμάτης.

Ἐάντες καὶ πᾶσαι σπεύσατε πρὸς τὸ Δημοτικὸν
νὰ δῆτε νέον θέαμα μελοδραματικόν.
Καὶ τοῦτον, καθὼς ξέρετε, τὸν ἔρερα προσφάτως
ἐκεῖνος ὁ καλλιεθητὸς καὶ ρέκτης Κοντομάτος.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομῆντα κι' ἑκατὸν μετοῦντες χρόνον
ἐβρέκαμε 'στὴν γῆν τῶν Παροθενῶνων.

Κοσκοίργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ γιατὶ κι' ἕνα ὥσα.
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδιν' ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἐπ' αὐθείας πρὸς ἐμᾶς.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δύο φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑξῆ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντες ἀδιακρίτου τελεσπῦ
ὅτι συλλύομεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῶ
μὲ τὴν ἐνάλογον τυναν κι' ὅπερες ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὸ ταχυδρομεῖον τέλος.

Δεκεμβρίου δεκάτε,
λέν πῶς ἔτρεξε κάτι,

Χίλια κι' ἐννιὰ τσι' ἑκατό,
κάζα τοῦ Σκαγιανικη δυνατό.

προληφόρος Κρητικὸς σὲ κουζίνα Γαλλική.

—

Φ— Τί συφορίχιος χρῶς
ἐνώλος καὶ βρουτερός.
Μὲ τὲς Κρῆτες τοὺς προστάτης ὁ Λευτέρης μας χορεύει
καὶ κουκιὰ μᾶς μαγειρεύει.

—

Μάχη καὶ Σοῦλι καὶ Στρατοί
κι' ὁ χρὸς κάλα κοιμοῦσι.

—

Κι' ἐλάμπας Γαλλίαμπα δεύτερη μητέρα
κι' ὅντως φιλελευθέρα.
ἐσοῦ τὴν πρωτιὰ μας καὶ τὸ καλό μας θέλει.
ἔκεῖ 'ἡ Μαντεμόρα
πρώτη προβάνει τώρα,
καὶ κάνει τὴν σημαία τὴν γαλάνη κουρέλι.

—

Ἕνας θεριὸς τὸ πάλαι διέσωσε πεφρένου
ἀπὸ τοὺς Μωαμεθάνους τοὺς μουλλογουρμένους.
Ἐπέρασαν αἰῶνες καὶ χρόνοι περισσοί,
ἐκεῖνοι ἐπῆν κάστρα τῶνων κατακτητῶν,
μὰ σιμὸς θέσεις καὶ τώρα θὰ φωνῇ τὸ νησὶ
ἀπὸ τὴν βιολιφέραν μεγάλων προστατῶν;

—

Μέλπει θρασέβουλος ἐλληνοῦ νέου Κορυφαίου Μοῦσα
καὶ κάπιος Εὐαγγελορίτης λιεῖ 'στὴν Ἀρετοῦσα:
Τέρπεσθε, Ἀριστοῦδες μου, τὰ θλιβερὰ μαντάτα;
'στὴν Κρήτης ξακουσμένων τῶν πρωτατῶν φουσάτα,
καὶ τὴν ἀγαπημένα τους, ποῦ τὴν πακαγκιάσαν,
ἀλύπητα μὲ κανονιαῖς τὴν θέλιξε τὴν κτυπῶν.

—

Προχωρεῖτε προχωρᾶτε,
ράλτε παλικαρίν γενοῦς,
καὶ τοὺς προστατευομένους
κατακέφαλα βάνετε.

—

Κατασχεμένων καὶ βρωτῶν
φίλοι μᾶς ἐξερχισμοί,
καὶ μᾶς σπριγκώνουν, μᾶς σκοτώνουν
σὺζ καὶ λὲς ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—

Νὰ κι' ἐγώνας ἴσως,
ποὺ τοὺς βάλιαν καιρὸ,
νὰ κι' ἐμεῖς θυσίας,
βάλοι κι' αἱματοχυσίας.

—

Ὅσοι 'στὲς παλιγγενεσιαῖς,
ὅρκ στὴν ἐλευθερίαν
καὶ 'στοὺς τάφους τοὺς μεγάλους.

—

Σκλεφτὲς καὶ σκεπτιστί...
πίστες γνησιεστοί
'μερὶς 'στοὺς φίλους Ἀγγλογάλλους.

—

Νὰ καὶ τοῦτος κι' ἐκεῖνος...
γιὰ γι καὶ γιὰ γιὰ γιά,
καὶ τὰς λίμας μονοχρ
νὰ μὴν πάτε 'στὴν Ἀθήνα

—

Ἀπ' αὐτὸ τὸ μακρυνάρι
μὰ κανένας τὸ κουνάρι.

ἀλλοῦθῶς ὅλους ἐν μαγαίρᾳ
σᾶς περνοῦμε πέρα πέρα.

—

Μὴ τὰ στήθη σας κτυπᾶτε
καὶ σᾶς λέμε νέτα σκέτα
'στὴν Ἀθήνα νὰ μὴν πᾶτε,
πρὶν γλάσᾳς ἐπαναστάσει,
νὰ βουλέψῃ μπαγιοντέτα.

—

Πλάκωσαν μεγάλαις μπόραις,
καὶ γιὰ πόθους τετοίαις ὧρκις
μὴ κακόνας σας 'μελῇ.

—

Ὅπως εἶσαι, Κρήτη, μείνε,
γιὰ τὰ μοῦτρα σου δὲν εἶναι
τῆς Ἀθήνας ἡ Βουλή.

—

Μὴν ξαναρουτιώνῃς, βράκα,
καὶ μὴν κάνῃς πακετράκια
μὲς 'στὸ τόσο νταϊβατοῦρι,
πρὶν Φραντζέζ'ικαις σπαθιαῖς,
πρὶν Ἐγγλέζικαις γροθιαῖς
σοῦ χαλάσουνε τὸ μοῦρη.

—

Κάτσε κάτω, πολεμάρχα, πάθοις μὴ τρανολαλῇς,
πρὶν ἀπὸ θυμὸ φρατρίσουν
κηδεμόνες πρισυλεῖς,
καὶ 'στὰ σπλάγχνα σου κουρνιάσουν
κιμπὰ 'μέρα μὲ γιὰ πάντα,
δίχως νὰ γνωρίζῃς γιάντα.

—

Κάτσε κάτω, πακεμαίρα,
πρὶν τῶν προστατῶν ἡ σπεῖρα
τῆς παλληκαρᾶς τῆς πρώτης σοῦ γκιαῖξῃ κάθε φύτρο
καὶ μήτ' ἕνα πορτοκάλι δὲν σ' ἀφήσῃ, μήτε κίτρο.

—

Τοὺς Φραντζέζους πατριώτας,
ὁ καθεὶς ἂς τραγουδᾷ,
ὅπου 'μπῆκαν πρῶτοι πρῶτοι
μὲς 'στῆς Σπέτσαις τοῦ Γουδῆ.

—

Ἐξερνεῦν ἐκεῖ μὲ κτύπους
καὶ μ' ἀλήκην ἀνδρῶν ἀλκίμων,
καὶ τῶν διεθνῶν νομίμων
κουρελιάζουνε τοὺς τύπους.

—

Ὅποιος μίγκας ἔθλος... ἐκεῖνο κάτι κρότους
φριχώδεις ἀπαισίους,
καὶ τοὺς πλημμελοῦσιους
τοὺς πᾶν ἀπὸ τῆς Σπέτσαις μὲς στὸ θωρακωτό τους.

—

Φωνάζει κόσμος κιχρινός:
ἀνάξιοστεν ἄνομα!
κατακατοῦτσι προφανῶς
τὰ διεθνῆ τὰ νόμιμα.

—

Νομίμων κατακάτσης φωνάζουν τοῦτοι κ' ἐκεῖνοι,
κ' ἐγὼ ποὺ ξέρω τί θὰ 'ποῦν, κατέγνητο κεφάλι,
τὰ διεθνῆ τὰ νόμιμα λιγοῦμαι 'στα γέλοια,
ἔτσαν ἀκούω νὰ μοῦ λέν πῶς γίνοντσι κουρέλια.

—

Τὰ νόμιμα τὰ διεθνῆ σημαίνουν, παπαγάλο,
πῶς πάντοτε καὶ σήμερα τὸ ψάρι τὸ μεγάλο
πρέπει νὰ τρῶῃ τὸ μικρό, κ' ἐἰς ἅπαντα τὸν χρόνον
τὸ νόμιμον ὑποδηλοῖ τὴν δύναμιν καὶ μόνον.

—

Τὸ νόμιμον τὸ διεθνὲς κ' ἡ διεθνὴς συνθήκη
τάδε μᾶς λέγει καθαρά,
βρὲ Περικλέτο φουκαρᾶ:
τὸ δίκαιον ἐκεῖποτε 'στοὺς ἰσχυροὺς ἀνήκει.

—

Ἔχεις γρόσι;
ἔχεις γλῶσσα.
Ἔχεις ζῆρος καὶ τουφέκι;
τότε μόνο βασιλεύεις,
τότε καὶ δικαίως κλέβεις.
φιλελεύθερε ζευζέκη.

—

Τότε κάθε σου κλοπὴ καὶ ῥεμπόλια σου κ' ἁρπάκα
μερικῶς καὶ διεθνῶς εἶναι νόμιμος, βρὲ βλάκα.
Κ' ἔλλοτε θαρρῶ πῶς σοῦπα περὶ διεθνῶν νομίμων...
ἔτσι κρίνουν περὶ τούτων τὰ κεφάλια τῶν φρενίμων.

—

Ἔτσι κρίνε τῶν ἐθνῶν ἕνα κ' ἄλλο μανιφέστο,
ἄλλως εἶσαι πρῶτος βλάξ,
κ' ἂν τὸ δίκηο σου ζητᾷς, τρέχωντας σὲ πᾶν ἀρέστο
μὲ κλωτσιὰς καὶ πούς καὶ λάξ.

—

Νόμιμος ὁ δυνατὸς κι ἂν σοῦ κλέβῃ τὸ ψωμί,
εἰδικῶς καὶ διεθνῶς ὁ μικρὸς παρανομεῖ.
Τοῦτος ὁ κανάγιας πάντα 'στὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος
κάθε νόμου καὶ νομίμου παρεκβάτης εἶναι μόνος.

—

Καὶ λοιπὸν τοὺς Βουλευτὰς οἱ καλοὶ μας φίλοι Γ' ἄλλοι
τοὺς ἐπῆραν, ἀδελφέ, καὶ τοὺς 'πῆγαν 'στὸν Σκρνό,
καὶ τοὺς ἔκαναν αὐτοῦ περιπούνσι μεγάλη,
καὶ τοὺς ἔβγαλαν φαγιὰ καὶ τὴν Ἕνωσιν γαρνί.

—

Τὸν Πολογειώργη πάσανε, μὰ καὶ τὸν Πολυξένη,
πάνσυν ἰσχνοὺς, πάνσυν παχεῖς, γιὰ νὰ τοὺς ἔβγαλον ξένοι.
Κ' ἐκεῖνοι τρῶνε φουλ γκρᾶ, πίνουν Βορδῶ κρασί,
καὶ γιὰ τὴν καλυμέρκοι τοὺς λένε μιλὰ μερσί.

—

Ἀκόμη μέσα τοὺς κρατοῦν, ὁ δὲ Μαρκαντωνάκης,
ποὺ τὸ σπιτοζῶο πνεῦμα του θωρακζῆμεν συχνάκις,
εἶπε 'στὸν ἀρεμάνιο τοῦ κράτους Κυβερνήτη:
παρακαλῶ, Πρωθυπουργέ, στεῖλε κι ἐμὲ 'στὴν Κρήτη,
νὰ γίνω πληρεξούσιος, καὶ νὰ μὲ πᾷ, Φραντζέζοι
μέσα 'στὸν Ναύαρχο Σκρνό νὰ στρώσωμε τραπέζι.

—

Γιάντα νὰ κάθωμ' ἐπαδὰ νὰ τρώγω 'στὴν Ἀθήνα;
δὲν θέλω δωδινὸ κι' ἐρί,
θέλω τὸν Ναύαρχο Σκρνό,
θέλω πατὲ νετ φρὶκ γκρᾶ καὶ Γαλλικὴ κουζίνα.

—

Τέτοια 'στὸν Κυβερνήτη κ' ὁ Κλέαρχος φωνάζει
κ' ὁ καπετὰν Λευτερης τοὺς φίλους του συνάζει,
καὶ τὰ καὶ τὰ τοὺς λέει, καὶ κλαίοντες ἐκεῖνοι
δέοντσι τοῦ Κλεάρχου 'στὴ Λέσχη τῶν νὰ μείνῃ

—

Βλέπεις πῶς ἡ φιλία
ἀκόμη δὲν ἐχάθη
'στὸν κόσμο γιὰ κακὴ μας.

—

Γιὰ τοῦτο κι' ἡ Γαλλία
μὲς 'στ' ἄλλα της τὰ πάθη
ἔχει καὶ τὸ δικό μας.

Ὕμνους ψάλωμεν μεγάλους σὲ Προστάτας Ἀγγλοψάλους.

Φ.— Χαῖρε σύ, φιλελευθέρα,
χαῖρε, μάννα μας δευτέρα,
τοῦ μᾶς κάνεις καὶ ξεχνοῦμε δυστυχίας ἀνηκούστους...
Π.— Θεὸς σχωρέσοι καὶ τὸν Μπίσμαρκα...
Φ.— Καὶ τὸν Μόλτκε...
Π.— Θεὸς σχωρέστους.

—

Φ.— Σ' ἀγαπᾷ κι' ὁ Φασουλῆς...
χαῖρε, πλόγκε προφιλῆς,
σοῦχεις πάντοτε γιὰ 'μᾶς ἀθεράπευτο μεράκι
καὶ σεμναῖς γκαλανταῖς πέρσυν ἐπρωτοπᾶμε μὲς στὴν Ἄκρη,
καὶ μᾶς κάνεις νὰ περνοῦμε τόσες ὧρες εὐχαρίστους.
Π.— Θεὸς σχωρέσοι καὶ τὸν Μπίσμαρκα...
Φ.— Καὶ τὸν Μόλτκε...
Π.— Θεὸς σχωρέστους.

—

Φ.— Χαίρετε, καλοὶ μας Γάλλοι...
σεῖς ἐδείξατε καὶ πάλι
μία σπουδαία πρωτασία,
καὶ γνώριστε θυσία.

—

Πήγατε τοὺς Κρητικοὺς μέσα 'στὸ θωρακωτό σας
μὲ περιποίησις τόσες,
καὶ τοὺς 'δάλατε νὰ φᾶν τὰ καλλίτερα φαγιὰ
καὶ νὰ πιοῦν ἀ δότρ σαιτε καὶ 'στῆς Φραντζέζ τὴν ὑγειά.

—

Ὦ Γαλλία δημοκράτις τοῦ Μαρίκου, τοῦ Κυγκᾶ,
τώρα τοὺς Σκτωβριανοὺς περγαλιᾷς καὶ τοὺς Οὐγγώ,
καὶ γιὰ σκλάβους κι ἀδούλωτους κάνεις πάντα τὸν μουγγό.

—

Τώρα θέλεις Ὀδαλίσκαν καὶ Τουρκαλάνε φαγῆς,
καὶ τὸ φέσι προσκυνεῖς,
καὶ πατοῦσαις τ' ἀκουρμπῶν
τῶν Χανούμ τῶν Χαρεμιῶν.

—

Σ' ἐξυμνοῦμεν, σ' ἐξυμνοῦμεν κ' ἀνακράζουσιν.
Π.— Θεὸς σχωρέσοι καὶ τὸν Μπίσμαρκα...
Φ.— Καὶ τὸν Μόλτκε...
Π.— Θεὸς σχωρέστους.

Ὕμνος γιὰ τὴν Ἀλζιέρα, πούνακ φέλη 'στὸν ἀέρα.

—

Π.— Μὲ κ' ἐγὼ τὰς Ἐγγλετέρας,
προστάλους φιλελευθέρας,
κάπο μία πατινάδα,
ποὺ, καλὸς καθένας ξέρει,
εἶναι πρώτη φιλενάδα
τοῦ 'θικοῦ μας τοῦ Λευτέρη.

Ὄχ! Ἀγγλία μας προστάτις, ποῦ δὲν θέλεις τὴν μωμάντζα,
κ' ἐβούλησες τῶν Φραντζέζ
γιὰ τὸ δύστυχο Μαρόκο,
καὶ μαζί τους κάνεις μπλόκο
μὲς 'στὰς Κρήτης τὰ νερά,
χαίρε, θαλασσῶν κυρά.

—

Σὲ γεραίρωμεν κ' ἐμεῖς...
χαῖρε, Λαιδή, χαῖρε, Μίς.
Γιὰ τοὺς πόθους ἀλυσιτελῶν δευτερόλεπτο μὴ χάνῃς.
καὶ ποτὲ σου μὴν ξεχάνῃς
τὸ σωτήριόν σου ῥῆμα
πῶς ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα.

—

Τοῦτο ῥῆμα κάθε χώρας κρατικῶς ὑπερηφάνου..
χαῖρε, Λαιδή κ' Ὀδαλίσκη
πίνε μπράντυ, βερμοὺτ, οὐίσκυ,
'στὴν ὑγειὰ τοῦ Σουλτάνου.

—

Σάχλικες μὴν ἀκοῦς Ρωμηῶν,
καὶ σ' ὑντάδες Χαρεμιῶν
τὸ σωμάρφον σου τραγούδα,
καὶ φαρμάζῃ τὴν Σοῦδα.

Κ' ἂν ἐκ πάθους πρὸς τὰς Σοῦδας πυροδοληθοῦν διαπύρου,
ἔλα νὰ σοῦ γιν' ἡ χάρις
καὶ γιὰ κτῆμα σου νὰ πάρῃς
καὶ τὴν Σοῦδα τοῦ Φαλήρου.

—

Δύο Σοῦδας διασήμους ἔβγαλε τῆς γῆς ἡ σφαῖρα.
τὴν μὲν πρώτην εἰς τὴν Κρήτην, καὶ τὴν ἄλλην ἐδῶ πέρα.
Γιὰ τὴν μία ξεκινοῦν βρεττανῶν ἐρυντόντες στόλοι,
γιὰ τὴν ἄλλη, ποῦναι τρέλλα,
κάθε τόσο σώρε κι' Ἔλα.
σύστασις ἐπιτροπῶν καὶ κυλόγκας τοῦ Μανιλίν.

—

Μὲ τοὺς στόλους σου καὶ πάλιν, Ἐγγλιτέρα μας, μανίσου,
καὶ τοὺς Κρῆτας βουλευτὰς
κρέμασέ τους σὰν πειρατάς,
ὅπως καὶ τοὺς ριζοσπάστας τῆς παλιρρᾳ τῆς Ἐπτανήσου.

—

Μὲ λίρας νόμιζε
ὁ χρόνος δὲ μέτρ.
κ' ἐγὼ μ' Ἀγγλίαν
ἔχω προφύλαξ:
Γιὰ σεῖδ δὶ Γιβράλτ,
Γιὰ σεῖδ δὶ Κύπρ.

Κάτω'στό γιαλό, κοντά, νεραντζούλα φουντωτή.

Κάτω'στό γιαλό, κάτω'στή περιγιάλι,
ὁ Λευτέρης τῆς συγρῆς
φοδερούς ἐπιδρομεῖς
βλέπει μ'ἕνα χιαλί.

Κάτω'στό γιαλό, κάτω'στόν προλιμένα,
λιμανάρχαι καί φρουραῖς
ναυφύσεις αὐστεραῖς
κάνουν ὁλιόνε.

Κάτω'στή γιαλό περιπλοῦν Οὐσσάρει,
κάτω'στή γιαλό, κοντά,
γίνετ'ἕνα πατιντί...
ἐρχοντει Κουρσάροι.

Κάτω'στή'γιαλό πάνουν ἐπανωπατώντας
τά δισπόρια σταλατοῦδι,
καί τό φόρτωμα κυττοῦν
καί τούς ἐπιδάτας.

Κάτω'στή γιαλό, κάτω'στή λιμανάκι,
τί μεγάλο ξαφνικό...
πάνουν κι'ἕνας Κρητικό,
πού τόν λέν Σκαμνάκη.

Πίσω του κι'ἀπρίς τρέχουνε σπαθοριφοι,
καί προστάζουν δυνατοί
νά γυρίσῃ φουντωτή,
πίσω μέ τό ζύρι.

Ἔρυγε κι'αὐτός καί πάει'στή δουλειά του,
μπῆκε μές'στόν Πεσειδώ,
κι'ἔμεινε μ'ἔμας ἐδῶ
μόν'ἡ φαμελιά του.

Πάει'στό νησί, τοῦ τόσον ἐντυμάτκι,
κι'ἔπανε χωρίς λαφτά
δοκτζ πλαΐζ κι'αὐσί,
πού θά τό θυμᾶται.

Ἔρυγε κι'αὐτός ἐν παρατζέζει τίποτ,
ἀλλά μάλιστα φουντωτή,
στόν πατρίδα του πατεῖ,
τόν τσακίνουν Ρῶσσοι.

Κάτω'στό γιαλό τρεχάλαις τῶν ἐν τέλει,
κι'ὁ Λευτέρης τῆς συγρῆς
πίσω τούς ἐπιδρομεῖς
ἀναλα τούς στέλλει.

Τό τριαντάφυλλον τῆς Σωτηρίας, τό προσφερόμενον ἀπό κυρίας.

Τρέχουνε ποδορούστανα, κρίτσια καί κυράδες,
κι'ὁ κόσμος τήν θεάρα του ριχτεί'στούς κουμπαρέδες,
καί γεροντοπαλλήκαρα μέ πίκρα στό γιαλοκι
πέρνουν τό τριαντάφυλλο, τό τριαντάφυλλάκι.

Βροντᾷ γεμάτος κουμπαρᾶς
κάθε κοπέλας καί τουφεκᾷ
μά καί τῆς Ἀναθύσεως καπετάνοι Παπουλάκοι
πέρνουν τό τριαντάφυλλο, τό τριαντάφυλλάκι.

Κάνεις νά σύρῃς σίποτα σε κουγγοῦν παντοῦ,
θέλεις δέν θέλεις ἀνοιξε τό δόλιο σκαπουλάκι,
κι'ὁ Τζώρτζης ὁ θαλασσινός κι'ὁ τῆς ζυρᾶς Ἔντοϋ
πέρνει τό τριαντάφυλλο, τό τριαντάφυλλάκι.

Ναζλικαγλίσματα, φωναῖς,
μυγιόν καί γυναικόσσης
καί κάμποσαις Ἀργεντινάις
κυκλοφοροῦν δεκάρικες.

Τήν Σωτηρίαν κελκιδεῖ γλυκύλαλε πουλάκι,
μπαίνουν πολλαῖς καί'στή Βουλή,
καί μιά πουλέδα'στόν Πουλή
δίνει τό τριαντάφυλλο, τό τριαντάφυλλάκι.

Πληρόνει καί φτωχολαγέ καί κύριος εὐμαρείας,
πού δέν φροντίζει πῶς θά'βγῇ τό δίλιρο κερδελάκι,
κι'ὁ κύριος Πρωθυπουργός τῆς νέας Σωτηρίας
πέρνει τό τριαντάφυλλο, τό τριαντάφυλλάκι.

Οὖρρα, φωνάζουνε Σωτήρ, κι'ὅμορφαις δακτζοῦσαν
μόλις τόν ἀντικρύζουν,
κι'ὅπως γεμάτο δάκρυα τοῦ δείχνει μανουλάκι
πέρνει τό τριαντάφυλλο, τό τριαντάφυλλάκι.

Φιλελευθέρων λυτρωτοῦ τόν χαιρετοῦν Καζίνα,
πούβανε τώρα μερικούς
πλουτζουσείους Κρητικούς
νά συναθέσουν δωρεάν τήν Γαλλική κουζίνα.
Κι'ἐκεῖνος, ὅπου'πίσω του σαγκίνει σαν σκυλάκι,
πέρνει τό τριαντάφυλλο, τό τριαντάφυλλάκι.

Κι'ὁ κύριος Κορομηλάς,
ποῦ δέν'μιλεῖ σάν τοῦ'μιλᾷς
καί τρέχει γύρω του χρυσᾶς σάν τό νερό'στ'αὐλάκι,
πέρνει τό τριαντάφυλλο, τό τριαντάφυλλάκι.

Βουτοῦν πέ νέους πακετωλούς τῶν Ἀγγλικῶν οἱ κόρτα,
ἀλλά καί'στόν Αἰγύπτιον ἑξήντα Μουσλάκια
γιά πάς ὑπηρεσίας του καί τό κουτού χαϊδορι
δίνουν τό τριαντάφυλλο, τό τριαντάφυλλάκι.

Ὅλοι φοδίζουν οἱ κακοῦς μεγάλης εὐφορίας,
κι'ὁ Μιστριώτης ραδίνος ὑπέ τῆς Σωτερίας
πρισφέρει'στόν Ἀλεξανδρῆ μ'ἕνα σαφοτί φιλάκι
μεγάλο τριαντάφυλλο καί τριαντάφυλλάκι.

Ὅλα σᾶς Ἀνορθώσεως τά νέα δημοβολάκια
πέρνουν καί δίνουν πηδητά τά τριαντάφυλλάκια,
καί μόνον ὁ Πρωθυπουργός ἐκ μέρους τοῦ Σκαμνάκη
δέν πέρνει τριαντάφυλλο, μήτ'ἕνα ρεπανάκι.

Καί ταμπίσαις πουπίλλαις
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λίρους εἰς τήν Δέσχαν τήν Στρατιωτικήν
δίδει προσπερίδα λαμπρῆς χριστιανικήν
ὁ Σύλλογος ἐκεῖσε τῶν Κυριῶν ὁ πανυ,
ποῦ πέντε ἕως ἑφτά χωρᾶ σωτῆς νά ἐφάνῃ,
καί μέ σπουδήν καί ζῆλον ἀνάπτῃ διαπύρου
τά Νηπιαγωγεῖα σωτρέχει τῆς Ἠπείρου.

Ἴτε'στοῦ Χρυσικοπεύλου, στοῦ Σταδίου τήν ὁδόν,
ἐκεῖ πλοῦτος κομψοτάτων
καί ἀληθῶς ἐμπορευμάτων
σᾶς καλεῖ πανσοτιδῶν.

Ἀγορᾶζετε πρό παντων τά νεότερα καπέλα,
ποῦ μ'αὐτά μπορῶν μέ χάλαν καπελάνοιτκι στερβέλα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕβδομον κι'εἰκοστόν μετοπέντε χρόνον
ἐδρεύομεν'στήν γῆν ἐῶν Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ἐνδεκα καί χίλια κι'ἑνιαύσια,
ὅλο γιά τήν Ἀνόρθωσι θά κερτυδιέ'ἡ γλῶσσα.

Δεκεμβρίου δεκάτη κι'ἑβδόμη,
οἱ πατέρες λιμέρουν ἀκόμη.

Χίλια κι'ἐνενήντα κι'ἕνα κι'ἑκατό,
πακτωλούς καί πάλι τῶν Ρωμιῶν κυττῶ.

Τῶν ὅρων μας μετακολή, ἐνδεικφέρουσα πολύ.

Γρόσια κατ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρός ἐμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιά τά ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καί'στά χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμοίρου τσελεπῆ
ὅτι πολοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῶ
μέ τήν ἀνάλογον τιμήν κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δέν θά πληρώσῃ δι'αὐτά ταχυδρομεῖον τέλη.

Νάνε νάνε νάνε νάνε κι'ὕπνον ἥσυχο νά κάνῃ.

Φ.— Ὁ σωτῆρ ὁ Κυβερνήτης,
Περικλέτο μου, τήν κλείνει,
καί τό ζήτημα τῆς Κρήτης
μ'ἕνα κλείσιμο τό λύνει.

Εἰς ἡμέρας ἑξαισίας,
ποῦ μᾶς πλέκεται στεφάνι,
τέτοιος θαυμαστός Μεσσίας
σάν καί τοῦτον δέν ἐφάνη.

Δίχως ντράβαλα πολλά
τήν Διπλᾶ μας τήν σφαλιᾷ,
τοῦ τόν ἔβλεπε'στά μάτια,
καί τήν στέλλει'στά κομμάτια.

Τώρα μοῦγγα καί σκοτάδι
μές'στή μάννα τή Βουλή,
κι'ὅλα γύρω σκοτεινά.

Δέν θά βλέπῃς Χ'νιάδη,
δέν θά βλέπῃς καί Πουλή,
κι'ὅλα τάλλα τά πτηνά.

Πάει κατά διαβόλου
κι'ἀκόμη παρακέρα
Βουλή φιλελευθέρα,
ὁποῦ Στρατοῦ καί Στόλου
τό αἷμα ἀσφαλίζει
καί θρίαμβον ψαλλίζει.

Μᾶς φαΐν'ἡ λιμαθόρα,
καί κόσμος τήν συγχάρει,
καί μάγοι μέ τά δῶρα
πηγαίνουν'στήν Λευτέρη.

Καί τοῦ δίνουν μέ πυξίδα
νά κρατῇ'στήν παπαγίδα,
μέ μέ τούτη τοῦ χαρίζουν
σκαφάκια καί σπιρούνια,
καί τόν βάζουν σέ μιά κούνια
καί γλυκά τόν νανουρίζουν.

Κοιμήσου, μῶρο τό λακκί,
ὄβζα κοντά σου γένου,
καί τό καλό σου ροϊζικό
χίλια καλά σοῦ φέρνει.

Πόσους'σκάρωσες δουλειάς!..
ἑξάχες τριλοποδιά,
σέ Κορδούνια καί σ''Ελγαῖς.

Κι'εἶπαν πατριῶται πολίται
ποῦ τό'δρήσιμα, παιδιά,
ἕνα τέτοιο μελεπούρι.

Χαῖρε...ὄβζα καί τιμή σου!..
χαϊδεμένε μας κοιμήσου,
κι''Ανορθώσεις νά θυμᾶσαι.

Σὲ δοξάζουν καὶ Παλάσια,
καὶ Στρατούληδες κρεββάτια
σοῦ χρίζουν νὰ κυμᾶσαι.

—

Κοιμήσου, χαϊδεμένε Κρητικέ,
τρίκλωνε τοῦ λαοῦ βασιλικέ,
κανεὶς μὴν τὸν ξυπνᾷ τὸν Σωτηράκη μας.

—

Καὶ σὺ μὲ τῆς βροντὰῖς σου, Ψηλορείτα,
νὰ μὴ μᾶς τὸν ξυπνᾷς τὸν Κυβερνήτη,
νὰ μὴ μᾶς τὸν ξυπνᾷς τὸν Λευτεράκη μας.

—

Μακρὰν τῶν ἑλλοχώντων ἔτε στίφη,
παύσατε νἀκονίζετε τὰ ξίφη,
κι' ἐλᾶτε νὰ σταθῆτε 'μπρός του σοῦζα.

—

Ἄστε τὸν τὸν Κρητίκα νὰ μᾶς σώσῃ,
ἄστε τον μὲ χρυσάφι νὰ χρυσώσῃ
κι' αὐτὴν τὴν Ρωμιοσύνη τὴν μουχλοῦζα.

—

Ἄστε τον' στὴν συγμή του νὰ θαρρῇ,
ἄστε τον μεθυσμένος νὰ δαρῇ
μὲ λίθους ἀκαθόστους καὶ διαμάντια.

—

Ἄστε του' στὴν Κυβέρνησι τὴν ἄχαρη
νὰ μᾶς φτενόνῃ λίγο κι' τὴν ζάχαρη,
καὶ ζάχαρες νὰ τρέχουνε καὶ κάντια.

—

Ἄστε του' στὰς Ἀρχῆς τὰ ζαχαρώματα,
ἄστε του μαῦ' στὰ μοῦρα καὶ στ' ἀρώματα,
καὶ' στῶν θυμιαμάτων τὴν μαγεία.

—

Ἄστε τὸν τὸν Ναυτίκο τὸν Λευτέρη
καὶ Νερόντων τοῦ Ζαχάρω νὰ μᾶς φέρῃ
μὲς' ἀπὸ ζαχαρένια ναυπηγεῖα.

—

Ἀφῆστε καὶ μ' αὐτὸν τὸν Κυβερνήτη
νὰ πάῃ ζαχαροῦδη διαβήτη
ἡ ζαχαρτὴ μάννα τῆς αὐλαίας.

—

Ἄστε τον ἀπὸ δίψα νὰ μᾶς σώσῃ,
ἄστε τον τοὺς Ρωμηοὺς νὰ θαλασσώσῃ
μ' ἐκεῖνα τὰ νερὰ τῆς Στυμφαλίας.

—

Κοιμήσου, χαϊδεμένε μας,
κι' ἡ μοῖρα σου δουλεύει,
κοιμήσου, προσομένε μας,
κι' εἰρήνη βασιλεύει.

—

Κολύμπα σ' ἄθθονο νερό,
ποὺ πλημμυροῦν ἐδάφη,
μὰ δούτα καὶ σὲ λαγαρὸ
Κορωνηλὰ χρυσάφι.

—

Στὸν ὕπνον τοῦ κυρίου
σιγᾶτε Προεδρείου
Βουλευτικοῦ κουδούνια.

—

Καὶ σεῖς ὁποῦ πεινᾶτε,
ὅλο νὰ τὸν κουνᾶτε
μὲς' στὰ χρυσᾶ τὴν κούνια.

—

Νάνι νάνι νάνι νάνι
κι' ὕπνον ἤσυχο νὰ κάνῃ...
πρόσεχε, Δασκαλογιάννη.
μὲ τὸν νέο Τσουδερό,
μὴν ξυπνήσῃ τὸ μωρό.

Μάγων μεγαλυνάριον
'στὸν Ἀρχικαγγελάριον.

—

Ἐσὺ μέγας καὶ πολὺς
κλεινὲς πύλας τῆς Βουλῆς
σὲ καπάδια βουλευτῶν.

—

Καὶ γλυτώνεις μερικοὺς
αἰχμαλώτους Κρητικοὺς
ἀπὸ χέρια Πρυστατῶν.

—

Σὺ τῶν ἀλυτρώτων
πρῶτος λυτρωτής,
καὶ τῶν αἰχμαλώτων
ἐλευθερωτής.

—

Σὺ πρώτιστος ἐν πρώτοις
Καζινα κυβερνᾷς,
δικτάτωρ καὶ δεσπότης,
ποῦ πανισοὺς γεννᾷς.

—

Τῶν ἑλληχώντων δῆλους
ἐλέπεις ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ἔχεις Στρατοὺς καὶ Στύλους
ἐν ἐπιφυλακῇ.

—

Σὺ στέκεις κορυφαῖος στοὺς σωτῆρας
καὶ σὲν Αὐγερινὸς φωτοβολεῖς
ἐγκεκορδωλιμένος σὲ σισύρας
καὶ σὲ χρυσᾶς λιβρέας τῆς Αὐλῆς.

—

Τριγύρω σου κυτταῖ, ὑψιβεριέτα,
συνωμοτῶν μαχαίρας καὶ ξιφίδια,
κι' Ἱσπανικὰ φαντάζεσαι στιλέτα
καὶ μαῦρα Μπερδολύγων ἐγχειρίδια.

—

Ἐσὺ καὶ τῆς Ἀγγλίας,
ἐσὺ καὶ τῆς Γαλλίας
συμβουλὴς καὶ βλάμης.

—

Κύπτουν τῷ νεύματί σου,
κύπτουν τῷ πνεύματί σου
Προστάτιδες Λυνάμεις.

—

Σὺ τῶν ἐνὸς καὶ τῶν ἑπτὰς ἁγάλασες τὰ πλάνα,
κι' ἀκοῦσες ν' ἀναρρώνωνται θριάμβων νικητήρια.
κι' εἶσαι τιμώντι μαστορικὰ καὶ εἶσαι τιμώντι μάννα
τὰς συγκεντρώσεις νὰ χαλᾷς καὶ τὰ συλλαλητήρια.

—

Ὀρρᾷς καθὼ δαιμόνιος
εἰς ἐχθρικὰς παγίδας
καθὼς ὁ Τελαμώνιος
σ' ἐκεῖνος τοὺς Ἀτρεΐδας.

—

Σπαθοφόρους κι' ἰδιώτας
καὶ πολλοὺς μπουμπουνισμένους
τοὺς βαπτίζεις συνωμότας.

—

Καὶ γελᾷς κι' ἐνσπείρεις τρόμον
εἰς τοὺς ἐπικαλουμένους
τοῦ συνέρχεσθαι τὸν νόμον.

—

Πανικόβλητος καὶ σὺ κάνεις κι' ἄλλους ἐμβροντήτους
τρέμοντας πανικοβλήτους.

Βλέπω νεαροὺς καὶ γέρους
νὰ 'ρωτοῦν ἐκστατικοὶ
πῶς γενιώνται πανικοὶ
σὲ καιροὺς φιλελευθέρους.

—

Καὶ τὸν ἐκέραξα σφοὺς σέ, Πρωθυπουργὲ σωτῆρι,
κι' εἶσαι πακάγιου κύριε.
Καὶ πάντων ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα κι' ἡ ψυχή
καὶ πάντες ἀνεπτέρωσαν τὰς χεῖρας τῷ Μεσσίᾳ...
κατευθυθήτω πρὸς αὐτὸν πάντως ἡ προσευχή,
ἔπαρσις δλων τῶν χειρῶν, ἑσπερινὴ θυσία.

—

Κουνᾶτε τον, κουνᾶτε τον,
μπρούμητα προσκυνᾶτε τον
καὶ φίλοι κι' ἑλληχώντες,
καὶ πάντες οἱ τυχόντες
μιᾶρᾶς μεγάλης δόσεως
τῆς νέας Ἀνορθώσεως.

—

Νάνι νάνι νάνι νάνι,
κι' ὕπνον ἤσυχο νὰ κάνῃ
καὶ κανεὶς μὴν τὸν βασκάνῃ.

—

Κουνᾶτε τον, κουνᾶτε τον,
μπρούμητα προσκυνᾶτε τον,
κι' ὅπου μεγάλο καὶ βαθὺ
σὲ πουπουλάκι νὰ κουμᾶθῃ.

—

Κουνᾶτε τον κι' ἐλεύθεροι, κουνᾶτε τον καὶ δοῦλοι,
κι' ἂς κομμᾶθ' στὸ μακάκο κρεββάτι τοῦ Στρατούλη
χωρὶς νὰ ἐλέσῃ γύρω του συνωμοσίας μύριλα,
χωρὶς νὰ σρίξῃ τὴν πυγμή,
χωρὶς νὰ τρίξουν μὲ στιγμὴ
τοῦ κρεββατιοῦ τὰ πόρολα.

—

Ἐφύγαν ἄφογον δωρεὰ
'στὴν πλατσιν τὴν αἰμοχαρῆ
τὴν ἐπαναστάτησαν.

Λύσε σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν
βαστᾷ σὰν ἄλλος Ἀαρὼν
τὴν ῥάβδον τὴν βλαστήσασαν.

—

Ἐλᾶτε μὲ κουδούνια
νὰ κουδουνίσωμε,
καὶ βᾶλτε τον' στὴν κούνια
νὰ τὸν κουνήσωμε.

—

Ἄλλη δουλειὰ γὰρ χρόνους
νὰ μὴν κάνωμε
παρὰ τὸ πῆς τοὺς πόνους
νὰ γλυκάνωμε.

—

Τὴν φτώχια μὲ δίχρονται
νὰ τὴν στολίσωμε,
καὶ ζάχαρες καὶ κάντια
νὰ πιπιλίζωμε.

—

Ἀπὸ ζαχάρωφ στύλους
νὰ γυρεύωμε,
καὶ κοκεδιοὺς μαρτύλους
νὰ ψαρεύωμε.

—

Τὴν ἀβροχὴ μας στάσι
νὰ κυπαρίζωμε,
καὶ' στῶν Ρωμηῶν τὴν πλάκα
νὰ ξεφωνίζωμε!

—

Δὲν θέλω νὰ δουλεύῃς
νὰ βασανίζεσαι,
μόνο νὰ τρῶς, νὰ κλέβῃς,
καὶ νὰ δανείζεσαι.

Πατινάδα τῶν ξυλίνων
'στὸν Λευτέρη τῶν Ἑλλήνων.

—

Μπρὸς' στὸ σπίτι σου γυρνοῦμε καὶ περιφερίμεθα,
νὰ μᾶς χαίρεσαι, Λευτέρη, καὶ νὰ σὲ χαιρώμεθα.

Στή γροτιά γουσταδοῦμε
τοῦ Σωτῆρα μας τοῦ μόνου,
καὶ μὲ γέλοια τραγουδοῦμε...
καὶ τοῦ χρόνου,καὶ τοῦ χρόνου.

—

Μέγα τὸ κατόρθωμά σου,
καὶ Λευτέρις τόνομά σου
καὶ γλυκὺ τὸ μύρημά σου
καὶ σκαστὸ τὸ φίλημά σου.

—

Ἔχεις τόσες ἀποκτήσει ζηλευτὲς ὁμορφιάς,
καὶ Λευτέρις καὶ Μεσσίας,
καὶ σωτήρων κομφορτίς,
καὶ πυγμάχος καὶ ρωμαῖος.

—

Σὺ λαοσώστης
καὶ παντογνώστης,
πατὴρ πατέρων
φιλελευθέρων,
Κρητικὰς πόλους,
γραλάκιας,σκοῦρες,
πυξίς,σπιρούνι,
Βκλὲς μπαστοῦνι.

—

Φίλος μεγάλων,
Ἐγγλέζων,Γάλλων,
καὶ Ρώσσων κ'Ἄλλων,
πειρὴν,στρουγγάρχης,
τινάζων κάπας,
πεπὰς καὶ Πάπας
καὶ Πατριάρχης.

—

Σὺ στωμύλος ἐν στωμύλοις,
φίλος τῆς Ψυλῆς τῆς Πύλης,
τοῦ Σκὲτ,τοῦ Μωχαμέτη,
ποῦ προσέχεις,ὑψιπέτη,
μήπως βάλῃς σὲ σκελέτι
τῶν φασέδων τὸ Ντοβλέτι.

—

Ἀνορθώσεως νυμφαία
καὶ συνωμοτῶν ρομφαία,
κύμεικια λακῦ καὶ θρόνου...
καὶ τοῦ χρόνου,καὶ τοῦ χρόνου.

—

Μαμμοὺθ δαμάζων
τὸ Βουλευτήριον,
καὶ Μεγαθήριον
πολλοὺς τριμάζων.

—

Λάμπιων Φαέθων,
φλέγουσκ φύσις,
μῦλος ἀλέθων
ἀνκγεννήσεις.

—

Ἄρχων τρκταὶς ἀνάσσεις
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης
καὶ ζερκκμπάϊκς πάσης.

—

Ἐσὺ βάλσκμον δεινῶν,
ποῦ γὰρ σένα τί δὲν λένε,
χάμκ τῶν ὁμογενῶν,
ποῦ σὲ βλέπουνε καὶ κλαῖνε.

—

Ἐσὺ γιὰ μᾶς Πανδώρα,
κι'ἐβρύτησες καὶ τώρα
στῶν Ἔργατῶν τὸ Κέντρον,κι'ἐν ῥητορείας ῥεύματι
ὕμνησες τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι.

—

Τοὺς ἀσθενεῖς τονώνεις
καὶ τοὺς ἀμύνους ἐνώνεις
μετὰ λευκαρδάλεων.

—

Καὶ ψάλλουσ τὸν Μεσσίαν,
ὁποῦ τὴν ἐρχασίαν
ὑμνεῖ καὶ τὸ κεφάλκιον.

—

Ἀνίπτασ'ἐπὶ ἀφελῶν πυριφλεγὸς κι'κίθέριος..
γειὰ σου,Λευτέρη φοβερέ,γειὰ σου,πυγμάχων Μοῦσα...
κι'ὅπως'στὸν μέγκν ἄγκν,ποῦ λέγετ'Ἐλευθέριος,
προστρέχει μὲ κατάνυξιν ἡ κλὴ'ἐγκιμένουσα,
ἔτσι προστρέχει κι'ἡ Πατρὶς ἐμπρός σου,κὺρ Λευτέρη,
καὶ σοῦ φωνάζει: σῶσε με,Σωτῆρα μου,ξερτέρι,
καὶ σὰν Λευτέρης φρόντισε νὰ μ'ἀπελευθερώσῃς
ἀπὸ τοὺς νέους θησκευοὺς εὐδαιμονίκς τόσκς.

—

Θκῦμκ καὶ γιὰ'μένκ κάμε
κι'ἐλευθέρωσε με,μάγκε.
Ἄκου τὶ φωνὴ καὶ βοῆγος
βγαίνει μεσ'ἀπ'τὴν μητέρα,
γκετὶ νέων πλούτων ὄγκος
τῆς βαρύνει τὴν γκστέρα.

—

Θησαυροὺς ἐγκιμενῶ,πλοῦτη τοῦ Κορμκλῆ,
ποῦ κι'κὐτοῦ τοῦ Λοῦδ Τζὼρτζ θὰ σκλέψουν τὰ μραλά.
Σ'ἕνα βάρος σὰν κκὶ τοῦτο δὲν βαστάζω,δὲν ὀντέχω,
καὶ βοηγῶ καὶ πέρτω χάμω,
καὶ γιὰ αὐτὸ πονεμένη τσέχω
'στὸν θαυματουργὸ τὸν μάγκμο.

—

Τέτοικ φωνάζ'ἡ μάννα μας,θκυματουργὲ Λευτέρη,
ὁποῦ μὲ περισσεύματα συχνάκις ὑποφέρει,
καὶ σοῦχει μιὰ λατρεία
τῶν φίλων ἡ φατρία.
κι'ἐνώνουνε τὰ χέρκ των καὶ κάνουνε σκαμνάκι
γιὰ σὲ τὸν ἀπολάσαντα τὸν Κρῆτα τὸν Σκαμνάκη.

—

Πίνομε'στὴν ὑγειά σου
μ'ἀλύχρυσο ποτῆρι...
σ'ἐχθροὺς καὶ φίλους στάσου
μὲ μάτι σὰν ζαρτῆρι.
Σὺ μέλι,σὺ Ζαχάρωφ,πιπέρι μας κι'ἅλατι...
εἶδεκ σου...σπολλάτη.

Καὶ παρακάτω ποικιλίκες,
μ' ἄλλους λόγους ἐγγελίκες.

Τὴν κὐριον Κυριακὴν εἰς τὸ Δημοτικὸν
κοστέστο Νίνκς τῆς Φωκᾶ μέγκ,μνκιαδικὸν.
Τρέξε,Ρωμηὲ φιλόμουσε,γιὰ νὰ καλοκκρδίσῃς
μ'ἀνδυνόστομε κυρὰ,
καὶ νὰ φωνάξῃς μπίζ,οὐρρὰ,
κάτσε νὰ φᾷς,κάτσε νὰ πῇς,κάτσε νὰ τραγουδήσῃς.

—

Νὰ μελέτκι γλωσσικὰ
καὶ νεοελληνικά!
Γεωργίου Χατζηδάκι,γλωσσολόγου μκς κλεινοῦ,
ποῦ τῆς γούνκς ἐστενάζει τῶν λαλούντων δίχως νοῦ.

—

Τραγούδκ Βερκκέζου,πουλκὶ καὶ γιὰ Σχολεῖκ,
τοῦ Ἀλμπὰκ τοῦ Ραζόλου μετάφρκσις τελεία.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι'ἑνωσιακὸν μετροῦντες χρόνον	Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι'ἑνιακόσα,
ἐβρεθήκαμ'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσα θὰ ἀεροδίν'ἡ γλῶσσα.
Τετάρτη Δεκεμβρίου κι'εἰκοστὴ	Χίλια κι'ἐνενῆντα δύο κι'ἑκατό,
καὶ Σχολὴ Χριστουγέννων ἀγαστή.	τῆς Διπλῆς τὴν λῆξιν ἔνθους χαιρετῶ.

Τῶν ὁρῶν μας μετακολή,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείκς πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκκ εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένκ ὅμως μέρη—δέκκ φράγκκ καὶ 'στὰ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πκντὸς εὐμενοῦσου πελατῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀπελίτη
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι'αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μεσσία γεννητούρια
καὶ καλά μας ξυπνητούρια.

Φ.—Ἐλ τῆς Ἐπκναστάσεως,ποῦ τόσον ἐξημνήθη,
εἰξεύρεις πῶς Συνέλευσις φωστῆρων ἐγεννήθη,
Συνέλευση δ'ἐγέννησε Μεσσίαν μὲ γρκλιά,
ποῦ χειροβίας ἔκκκε κκὶ μὲ τὸν Βασιλῆ,
τοὺπιτελὴν Ἐλευθέριον.ὁ δὲ Μεσσίκς πάλιν
Ἀνόρθωσιν ἐγέννησε κατκρκνῶς μεγάλην.

—

Ἀνόρθωσις δ'ἐγέννησε πλῆθον φιλελευθέρων
σωτήρων καὶ πατέρων,
ἐκ τούτων δ'ἐγεννήθησαν,ὀβὲ Περικλῆ,κι'ἐκεῖνα
τὰ λίαν φιλελεύθερα καὶ σωστικὰ Κοζίνα.

—

Ἐκ τούτων δ'ἐγεννήθησαν πτενὰ πκντοειδῆ,
ὁποῦ μὲ στόμα λιγερὸν
μᾶς καλκιδοῦν νυχθημερὸν
τὴν θείαν Ἐπκνάστκσιν ἐκείνην τοῦ Γουδῆ,
ποῦ τοὺς ἔξωσε κι'κὐτοὺς συεῖν ἀπροσδοκήτων
κι'ἐδρῶν μεγάλων'στὴν Διπλῆν πκτριωτῶν ἐγκρίτων.

—

Ἀνόρθωσις ἐγέννησε πλῆθος πτηνῶν κι'ἐντόμων
καὶ σωτηρίων νόμων,
μὲ καὶ πλῆθον κκκοειδῶν
Πουλήθων καὶ Χηκεδῶν.

—

Καὶ'στὸν πρῶτον τῆς Βουλῆς
λέγει κόσμος κεχνώς:
εἰ δ'ἄλλ νοσεῖν φιλεῖς,
πίσσν μκλλον τὰ χηνός.

—

Ἀπὸ τῆς Διπλῆς δὲ ταύτης
ἐγεννήθη Περικλῆς,
ἕνκς κι'ἄλλος μκγκχάρτης,
ποῦ τὸ στόμ'ἀνοιγκλεῖ.

—

Κι'ὁ τῆς Κρήτης Πυγκαλίων
τὴν πυγμὴν ἀνοιγκκλείων
καὶ τὸν κόσμον ἐλεῶν,
βλκστκς ἐλευθερώνει
κι'ἔκκ Σύντκγμκ σκκρόνει,
κκτκργοῦν τὸ πκλκιόν.

—

Χριστούγεννα,πρωτούγεννα,τοῦ χρόνου πρώτ'ἡμέρα,
χριστιανικὰ χκρκίς,χορεί,
κι'ἀπὸ Μεσσίκς πλημμυρεῖ
τῶν φώτων ἡ μητέρκ.

—

Καὶ μένουν πλάσεις ἑνεκὶ
καὶ παρκχάτκιν Καίσκρες,
κι'ἦσκν ἐν ὅλῳ γυνκεῖ
σωτῆρων δεκκτέσσκρες.

—

Τί χκριτωμένκς ὧρκις!
καὶ βκρεῖν ἡ κλκκκλάρκις,
καὶ θκρεῖνε τὰ σκντούρκ.

—

Κι'ὅλ'ἡ πλάσις εἰκισία
ψάλλει Κρητικοῦ Μεσσία
τὰ μεγάλκ γενεσητούρκ.

Χριστούγεννα,πρωτούγεννα,τοῦ χρόνου πρώτ'ἡμέρα,
νέον οἱ μάγοι βλέπουνε περίφωτον ἀστέρα.

κι' αὐτὲς λαμπρὲς τοὺς ὁδηγεῖ στὴν φάτνην τῶν πατέρων
κι' ἄκουσε κρότους συνεχεῖς χειρῶν φιλελευθέρων.

—

Καταθαμπάζουν ἔνθαμβοι τοὺς προβύχοντας τῆς σάλας της,
βλέπουν τὴν ἐπανάστασιν κρατοῦσαν στὰς ἀγκάλας της
τὸν φλογερὸν της τέκνον.

—

Γουατιστοὶ τὸν προσκυνοῦν,
ὁμόφωνοι τὸν ἐπαινοῦν,
καὶ δῶρα τοῦ χαρίζουν.

—

Πολλὰ τοῦ λέν εὐοίωνα,
κι' αὐτοὶ τὸν Πυγμαλίωνα
σωτῆρ' ἀνακηρύζουν.

—

Ἀφοῦ τὸν ἐπροσκύνησαν
ἀμέσως ἐξεκίνησαν
γιὰ τὸν Μαρκαντωνάκη.

—

Πᾶνε καὶ σ' ἄλλους μὲ μεγάλ',
καὶ τὸ γαϊδοῦρι τὸ χωλὸ
γεραίρουν τοῦ Μπενάκη.

—

Μάγοι τῆς γῆς μας ταυτισμὰ καὶ τῆς γῆς τῆς δούλης,
ὑμνοῦν τὸν λευκοπτέρυγα τῆς Σωτερίας κύκνον,
ὅμως ὑμνεῖται μετ' αὐτοῦ κι' ὁ κύριος Στρατούλης,
ὁ δώσας ὀρειχάλκινον εἰς τὸν Μεσσίαν λίνον.

—

Πλῆθος πουλέων καὶ δοσιῶν
ὑμνεῖ μετ' ἄλλων φωνασκῶν
Μεσσίαν ἐπευχόμενον
ἐπὶ χρυσῶν ἁρμάτων,
καὶ νῦν λαμπαδηγούμενον
μετὰ θυμιαμάτων.

—

Ἄλλουν πουλένες κι' ἀγραυλοί,
συμψάλλει μετ' αὐτῶν κι' Ἀλλὰ
καὶ λάμπουσα Κορώνα
καὶ νῦν καὶ 'στὸν αἰῶνα.

—

Τὸν ψάλλουν καὶ νηστεύοντες τὸν ψάλλουν καὶ φαγάδες,
αὐὰν τοῦ λὲν ἐδὰ κι' ἐκεῖ,
τὸν εὐφημοῦν καὶ Κρητικοὶ
κλεισμένοι μέσα σ' Ἀγγλικαῖς καὶ Γαλλικαῖς φαργάδες.

—

Ρωμηοσύνη μεθυσμένη
τὴν Ἀνόρθωσιν ὑμνεῖ
ποιητὰς καὶ γυμνή
κι' ἀπὸ φόρους φορτωμένη.

—

Τὴν ὑμνοῦν κι' ὀργανῶσαι,
καὶ φωνάζουν τοῦτοι κι' ἄλλοι:
χαῖρε, Στέλε καὶ Στρατῆ,
οἱ παράδες σας χαλάλι.

—

Καὶ τὸ κράτος εὐτυχεῖ,
καὶ πλουτίζει κατὰ κόρον
μία πλάκες ἀρχαῖα.

—

Κι' ὅπου σπειρομένη γῆ
ψάλλει σωτηρίων φώτων
λαμπροβόλητον σπορέα.

—

Ὅπου τώρα προχωρεῖς
Ἀνορθώσεως σπορεῖς
ἐμπροστὰ σου συνεχτῆς.

Καὶ σὺ θέλων καὶ μὴ θέλων
πρὸς σπορῶν τουτούτων μέλλον
κάθε ζῆλον σου κεντᾷς.

Ψάλλει κι' ὁ Περικλέτος περιχαρὴς ἐφέτος.

—

Π.— Ὦ γεννήσεως αὐγή!
ὦ καινούρια πράμματα,
ποῦ τὸ κράτος διοιγῇ
διαρρέουν νάματα.

—

Πανηγύρεως ἡμέρα,
πανηγύρεως χαρά.
κι' ὅλη τῶν Ρωμηῶν ἡ σαρκὶ
πνίγεται μές' στὸν παρά.

—

Τὴν σωτηρίαν γέννησιν δοξᾷ τῶν Ρωμ τὸ γένος,
κι' ὁ Λάμπρος ὁ Κερομηλᾶς, ποῦ θέλει νὰ τὸ σώσῃ,
δουπᾷ λαμπρὸς σὲ πακτωλοὺς καὶ βγαίνει χρυσωμένος
ὡσὰν εἰκόνα, ποὖτσαξε κάποιος νὰ τὴν χρυσώσῃ.

—

Τὴς πρώην κακοξίας μας δὲν ἔμειναν ἐνθύμια,
τὰ παρασύρει πακτωλός,
κι' ὁ τῆς Παιδείας Θεσσαλὸς
φαλλει τὴν εὐφορίαν μας μὲ δρὸ Πανεπιστήμια.

—

Κυττᾶτε...καὶ 'στὰ δρὸ τριφῦ
ἡ τοῦ Δύς γλαυκῶπις,
καὶ προσκλεῖ 'στὰ θοῦ σορὰ
τὸν κόσμον τῆς Εὐρώπης.

—

Τζιὰ τὸ λέγουν ἐθνικόν,
τἄλλο τοῦ Καποδίστρια,
κι' ὅμνεν τονίζουν Ὀρφικὸν
τὰ κράτη τὰ παρίστρια.

—

Κόσμος γεμάτος τάλαντα
καὶ ἀναρχεῖ τὰ Κάλαντα.
Κόσμος μὲ τὰ λαγοῦτα
φωνάζει: τεῖνει τοῦτα;

—

Μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀνόρθωσιν προβάλλει κράτος πλούσιον,
πλοῦτος ὀργᾷ παντοειδής,
κι' ἐν τούτοις κόσμος ἀναιδὴς
σκούζει πῶς ἀγωνίζεται νὰ δύῃ τὸν ἐπιούσιον.

—

Λέγει: τὸ κράτος εὐτυχῶ,
κι' ὅλο καὶ θησαυρίζει,
κι' ὁ κόσμος μουρμουρίζει
καὶ κάνει πάντα τὸν φτωχό.

—

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρώτ' ἡμέρα...
ψάλλουν τὴν γέννησιν ἐδῶ, τὸν ψάλλουν κι' ἀπὸ πέρα.
Ἡ γέννησίς σου, Κρητικέ, στοῦλε τῆς Ἀνορθώσεως,
ἀνέτειλεν εἰς τοὺς Ρωμηοὺς τὸ φῶς τῆς ἐπιγνώσεως.
Ἐν τούτῳ γὰρ ἀνορθωτικὶ μικροί τε καὶ μεγάλοι
ἐσήμωσαν κεφάλι.

—

Καὶ τώρα τὸ Βασίλειον
τῆς νέας Ρωμηοσύνης
σὲ προσκυνεῖ τὸν ἥλιον
χρυσῆς δικαιοσύνης.

—

Κόσμος ξένοιαστος κοιμᾶται,
κόσμος τὰ παληὰ θυμᾶται,

καὶ τὸ πικρελθὸν οἰκτείρει,
ποὖτρωγε τὸ ψωμοτύρι.

—

Κόσμος νέος πρὸς τιμὴν
νέας προελεύσεται,
τοῦ μυρίζει λουκουμᾶς
κι' ὅλο ξεργυλείφεται.

—

Νέος κόσμος τραπεζίτης,
ἐνασχολῶ καὶ ψωλοζήτης,
καὶ σὲ δένδρα Χριστουγέννων
βλέπει πλοῦτον κρεμασμένον.

—

Πανηγύρεων καιρός,
καὶ πυρίτιδος χυμός,
μπάλος καὶ καρσιλαμᾶς...
ὠχ! ἐς φριξῇ καὶ γαλμᾶς.

—

Καὶ μὲ κώμους καὶ θαλίας
ἐλελίπις δοξᾷ καθεὶς
πατριωτὶς ἀληθής;

—

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας;
πρὸς Ἀνόρθωσιν σπουδῆς,
ἀγραπτόν τε καὶ γραπτήν.

—

Γειὰ σου, μάννα φουσαρού,
ποῦ σ' ἔβαιρει κατ' αὐτὸς
κέλια κλεφτοκαπουρού
καὶ καθεὶς κλεφτοκοτᾶς.

—

Ἔρι πάλι πανηγῦρι!..
ζάχαρη φτηνὴ μασσᾶς...
ἔρι πάλι τὴν φωσᾶς,
ὅπως λέγε, τὸν ἀρχῦρο.

—

Κολιμπᾶς' στοὺς μπάρμπα-ντόρους
τῶν προϋπολογισμῶν,
κι' ὅμως κλαίγεσαι γιὰ φόρους
καὶ περίσσειαν δαπμῶν.

—

Τί παιχέρο καὶ τοῦτο
νὰ γυναίζῃς μές' στὸν πλοῦτο.
Τί παιχέρο κι' αὐτὸ
νὰ φορμάρῃς τὸ λεφτό.

—

Ἔρι πάλι, καλαμπρό,
κι' ὅσοι πᾶν μὲ τὰ Ντοβλέτια
νὸν, ἐσὺ καὶ πρὸ καιροῦ
τρῶ' στὰ πέντε Βελκάτια.

Τῆς Διπλῆς Βουλῆς ἡ λῆξις καὶ κατήφεια καὶ πλῆξις.

—

Φ.— Περικλέτε προφιλῆ,
πάει τώρα κι' ἡ Βουλή,
φεύγει κι' ὥρα της καλή.

—

Φεύγουν φεύγουν οἱ φωστῆρες,
πᾶνε πιὰ 'στὰ ξενυμπίδια,
καὶ σαρώνουν οἱ κλητῆρες,
τόσα περιττὰ σκουπίδια.

—

Τί μαρτύρια, βερέμια,
τί ὀρειῶν παρουσιῶν,
τί ξενύκτια, ποῦ τὰ τρέμει
ἕνας κι' ἄλλος λογισμός.

—

Ἔμειναν ἕως 'στὸ πρωὶ
κι' ἄυπνα περιπλέον...
τί βῆχες, τί καταρροὶ,
τί βῆμα νυστερέον.

—

Ἐκύτταζες ἀνορθωτὰς φιλῆς προνομιοῦχου
νὰ βγάζουν τὰ μαντύλια των, νὰ κάνουν γκούχου γκούχου.
Ἀγρύπνους ἔβλεπες ὀφρυοῦς
μὲ σαμπλασμένο μάτι,
καὶ πατριώτας ὀτορηοὺς
νάνει γιὰ τὸ κρεββάτι.

—

Ἐνισκήψαν εἰς τοὺς Διτέλους συνάχια κι' ἰμφλουέντζαις,
κι' ἐν τούτοις εἶχαν ὄρεξι νὰ κάνουν ρεβερεντζάκις
'στὸν κύριο Πρωθυπουργό, 'στὸν μάρτυρα Λευτέρη,
ὁποῦ τοὺς ἐμαρτύρησε μ' ἐκεῖνο τὸ νυκτέρι,
κι' ἔχασκον οἱ κακόμοιροι παῦγκ καὶ τὰ πασχάλια των
καὶ δρόμους καταβρέχασι τὰ πρωϊνὰ τὰ σάλια των.

—

Κάθε κλεινὸς ἀνορθωτὴς ἐφαίνετο σὰν φάσμα
θυσίαν πατριωτικὴν ἐμπρὸς κι' ἀφοσίωσιν,
καὶ σ' ἔκανεν τὰ μοῦτρα των νὰ σιχαθῇς τὸ πλάσμα,
τὸ κατ' εἰκόνα, Περικλῆ, πλασθὲν καὶ καθ' ὁμοίωσιν.

—

Δυὸ φ' στὸ Βουλευτήριον,
ποῦ τἄλλοι ἐμαρτύρησε,
κι' ἀνρώπινος ἐμαρτύρησε
τριέσπερον μαρτύριον.

—

Δυὸ φ' στοὺς μάρτυρας αὐτοῦ
μεγάλους τε καὶ μεγάλους,
τοὺς προβύχοντας τοὺς ρητορικοὺς,
καὶ τοὺς κουνοὺς τοὺς ἄλλους.

Εὐὰν εὐοἰ'στοὺς ἥρωας Διπλοῦ Βουλευτηρίου,
εὐὰν σ'αὐτοὺς ποῦ στέφανις τοὺς πρέσει μαρτυρίου,
ποῦ βγάλανε τὴν κόρακα μὲ τόσα ξερωνήματα
καὶ ρίζους εἰς τὰ χέρια των μὲ τὰ χειροκροτήματα.

—

Ὅπλ'ξεως καὶ θλίψεως, ἐρέ Περικλῆ, μεγάλης,
ποῦ τώρα δὲν θὰ γράφεται μές'στὰς ἐφημερίδας
μήτε κανεὶς Χρυσόγελως, μήτε κἂν Χρυσοστάλης,
ἢ Γόντικας, ἢ Κάβουρας, ἢ Κουλούμπαρδος, Ἀκρίδας.

—

Μὲ νέας στρούγγας πρόβατα θὰ πρέζω νὰ βελάσω,
κι'ὁπόταν τοῦ Κορομηλᾶ τοὺς θησαυροὺς ἀκούσω
νομίζω χιλιόρραγκα πῶς ἔχω νὰ χαλάσω
καὶ θέλω πολυτέλεια, βρὲ Περικλῆ, καὶ λούσο.

—

Εὐδαιμονία γύρω μας στριφογυρνᾷ σὰν σβούρα...
Διάταγμα διέλυσε τῶν νόμων τὴν λοιμέντα,
καὶ τώρα φιλελεύθερη μᾶς χαιρετᾷ σαβούρα,
ποῦ νόμιζε πῶς'στὴ Βουλὴ θὰ μείνῃ μιὰ γιὰ πάντα,
καὶ θὰ τὴν ἔχῃ σπῆτι της, εἶδος κρεββατοκάμαρη,
φορτόνοντας'στὴ ράχη μας βαρεὶὰ γκιδουροσάμαρα.

Π.— Δόξα'στοὺς διπλοῦς κυρίους,
'στὴ Διπλῆ φευτορωλλάδα...
πόσους νόμους σωτηρίους
δὲν ἀφῆκε στὴν Ἑλλάδα.

—

Κι'ἀποζήρανσιν ἑλῶν
καὶ πανσέλων κεφκλῶν,
κι'ὥσως ξηρκιθῇ'στὸ τέλος
καὶ πολλῆς σαπρίας εἶδος,
ποῦ σ'ἐκεῖνο διαιτῶνται κώνωπες ἀνωφελεῖς
καὶ μιάσματα σκορπίζουν εἰς τὰς ἕδρας τῆς Βουλῆς.

—

Δόξα'στοὺς πληρεξουσίους,
δόξα'στοὺς τριακοσίους
κι'ἑκατὸν καὶ περιπλέον,
ποῦ μὲ τόσας πανυγίδας
ἀφήσαν χρηστὰς ἐλπίδας
'στὴν φυλὴν τῶν σαρδαλίων.

—

Πόσους νόμους δὲν ἀφῆκαν ποῦ μᾶς ἀσφαλίζουν νίκας,
καὶ μ'αὐτοὺς γεμίζεις κόρακες, κάρκα, καὶ διβλιοθήκας.
Κι'ὅπως ἔσωσεν ἐκεῖνος ὁ Περσεὺς τὴν Ἀνδρομέδα,
διεσώθη, Ῥκσουλῆ,
κι'ἡ δική μας ἡ φυλὴ
μ'ἕνα Σύνταγμα, ποῦ λάμπει σὰν νεόκτιστη μονέδα.

Ὅρκος δύο κεχηναίων εἰς τὸ Σύνταγμα τὸ νέον.

—

Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ'αὐτὸ πολλοὶ θὰ προσπαθοῦν
ψιλὰ φυλικὰς νὰ κτίσουν,
καὶ κάθε νόμον καὶ θεσμὸν θὰ φιλοτιμηθοῦν
νὰ τὸν κατασπατήσουν.

Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ'αὐτὸ τὸ Σύνταγμα τὸ νέον
δὲν θἄνει τὸ Ρωμαϊκὸ ψῶρα καὶ τῶν γονέων.
Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ'αὐτὸ θὰ ῥίσκουν περισσεύματα
κι'ὅλο θὰ καταρτίζωνται καὶ Στόλοι καὶ Στρατεύματα.

—

Ὁρκίζομαι πῶς θὰ γενοῦν ὀλιγοὶ κι'οἱ ψεύτσαις
κι'ἁρματωλοὶ θὰ ἐγκίνουνε μονάχα κι'ὄχι κλέφτσις.
Ὁρκίζομαι πῶς καὶμ'αὐτὸ τὰς θήκας θὰ φουρήσω
προσάπτων καὶ προγόνων,
πῶς καὶ μ'αὐτὸ τὴν ἄβγογον τὴν στάσιν θὰ τηρήσω
καθ'ἅπαντα τὸν χρόνον.

—

Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ'αὐτὸ θὰ δίνω πρώτη θέσι
'στοὺς μισθοὺς τοὺς χρυσοῦς,
καὶ θὰ κοψομεσιάζωμαι νὰ προσκυνῶ τὸ φέσι
γειτόνισσας φρεσσῆς.

—

Ὁρκίζομαι πῶς καὶμ'αὐτὸ θἄμαι κλεφταρχᾶς
κι'ἀρχιμισθὸς μακάριος,
πῶς θἄμαι πότε Ῥαμπαγᾶς,
πότε Σπουγγολιάριος.

—

Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ'αὐτὸ θὰ τρίβω τὴν κοιλιά μου
καὶ θὰ ζεσταίνω ξένοιαστος τὴν ραχοκοκκαλιά μου,
πῶς περὶ πόθων ἐθνικῶν
δὲν θὰ πολυλαλίζωμαι,
καὶ πάντα πρὸς τὸ Κεντρικὸν
θὰ προσανατολίζωμαι.

—

Π.— Κύτταξέ τους πῶς σκορπᾶνε,
διελύθησαν καὶ πᾶνε
κουρασμένοι νὰ γλυστήσουν
καὶ τὸν ὕπνο νὰ χαρτήσουν.

—

Τὴν διέλυσαν τὴν ζ'ύγλα μὲ ξερωντατὰ καὶ κρότους,
καὶ λυτρόνους μαστιοὺς
κρατουμένους Κρητικοὺς
κι'Ἀγγλογάλλων αἰχμαλώτους.

—

Τὴν διέλυσαν τὴν ζ'ύγλα, ποῦ μας'γύρτασε ψωμί...
δὲν θ'ἀκούσῃς πιὰ Φλαμπᾶ,
δὲν θ'ἀκούσῃς πιὰ Κασίμη...
αἰωνία τες ἡ μνήμη.

Φ.— Ὁρκίζομαι'στὸ Σύνταγμα τὸ νέον, ἀδελφέ μου,
πῶς ἥρως θἄμαι καὶμ'αὐτὸ δεινοῦ χαρτοπολέμου.
Ὁρκίζομαι πῶς καὶμ'αὐτὸ τὸν κίσιον θὰ πτοήσω
καὶ μὲ βοὴν ὑπέρτονον πρὸς ὅλους θὰ βοήσω:

—

Πάρετε σεῖς τὴν λύρα σας κι'ἔπαιξε τὴν τσαμπούρᾶ μας,
κι'ἐλᾶτε νὰ πλουτίσωμε,
κι'ἐλᾶτε νὰ γλεντίσωμε
μὲ κάτι γουργουρίσματα, ποῦ κάνουν σ'ἀνταρά μας.

—

Π.— Ὁρκίζομαι πῶς καὶμ'αὐτὸ θὰ τρῶς γερὸ στηλάρι,
κι'ὄρεξ κομπόσαις χαστουκιᾶς, κολλήγα κιακκλάρη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι'εἰκοστὸν μετοσῶντες χρόνον
ἐδρεύομεν'στὴν, γῆν των Παρθενώνων.

Κτενούργιος χρόνος ἐκάκα καὶ γιὰμ κι'ἔνιαυσα,
ἄλο γιὰ τὴν Ἀνάληψη θὰ πρωνδίν'ἡ γλῶσσα.

Τοῦ Δεκεμβρίου τριανταμία,
εἰς τὴν, κάλαμα καὶ νηνεμία.

Χίλια κι'ἑννῆντα τρία κι'ὅκατό.
τῶν κοινούμε χρόνο μ'ὅλους χαιρετῶ.

Τὰ κάλαντα τὰ φετεινά, ποῦ μοιάζουν σὰν τὰ περσυνά.

—

Νὰ σᾶς τὰ ποῦμε;
Πέστε τα...
Θὰ σᾶς τὰ'ποῦμε πάλι,
ποῦ Τοῦρκος νὰ σᾶς'πῇ'στ'αὐτὶ καὶ Φράγκος'στὸ κεφάλι.

—

Ἀρχιμανὶὰ κι'ἀρχιγρονιά,
—ὁ κύριος ὅλος'στὸ πανιὰ—
κι'ἀρχὴ καλὴς μας χρόνος,
κι'ἄλλος κανονάρχος πόνος.

—

Χρόνος παλιὸς ἐξέφτισε
ἀφοῦ κι'αὐτὸς μᾶς ἔφτυσε,
κι'ἔχετε νέος τύφα
μ'εὐχὲς πολλὰς καὶ δόξα.

—

Ἀκούει κρότους δυνατούς,
ἀκούει σύσα ξαρκιὰ,
κιττάζει'στὴ γραμμὴ Στρατοὺς
φτειασμένους ἁλὰ Γαλλικά.

—

Βλέπει παράτα καὶ γροστὶ,
βλέπει καὶ πλούτη'στὸ χαρτὶ
κι'ἀπὸ τὰ μυῦγα ξύγκι,
καὶ τάντερά του σφίγγει.

—

Καινούργιος χρόνος προχωρεῖ
μέσα σ'αὐτὴ τὴ φουρτὶα,
καὶ'στοὺς Ρωμηοὺς φιλοδωρεῖ
Συντάγματα καινούρια.

—

Κι'ὁρκίζονται πολλοὶ σ'αὐτὰ
τὰ νέα κακεστῶτα
ὅτι θὰ κλέβουν δυνατὰ
καθὼς καὶ μὲ τὰ πρῶτα.

—

Ἀρχιμανὶὰ κι'ἀρχιγρονιὰ
—φρονίκα, ἐ, πόλεμε φρονιὰ—
κι'ἀρχὴ καλὴς μας χρόνος,
'στὴν πλάση τοῦ κλαυθμῶνος.

—

Χρόνος τρελλὸς χαιρακωτεῖ
τὴν ἀεροδῆ μάννα,
ὁποῦ παρηγοριὰ κι'αὐτὴ
νὰ λθοῦν ἀεροπλάνα.

Νέος χρόνος ῥίχνει τράκασις
καὶ βροντᾷ μὲ σακαράκασις,
καὶ μὲ θύρακας πολέμων
συγκλονίζει Δύσιν κι'Ἀθήνων.

—

Αἷμ'ἀπὸ τὰ χέρια στάζει,
νέους κεραυνοὺς βαστάζει,
σκουζεῖ μὲ χυνιὰ καὶ τρομπάσις,
κι'ἀπ'πάνω πέρτων μπόμπασις.

—

Δράματα σκαπίζει φόνων
νέα Ταρταρέια τρομπα,
κι'ὁ Ρωμαῖος προβάλλει μόνον
μὲ τὸν νικτικὸ του ῥόμπα.

—

Ἄγριος βρυχᾶται δαίμων
κατακεραστικῶν σεισμῶν,
θάκρυα πάντου κυλοῦν
'στὴν πολυπλόθ τὴν πλάση,
μόνον οἱ Ρωμηοὶ γελοῦν
μὲ τὴν ἄβγαγὴ των στάση.

—

Μόνον τοὺς Ρωμηοὺς λαμπρύνει
ἀτελεύτητος εἰρήνη,
καὶ χωρὶς παροξυσμοὺς
πᾶνε τώρα κοῦτσι κοῦτσι
μὲ Στρατῶν ὀργανισμοὺς
καὶ μὲ ναγγίλα μακροῦτσι.

—

Διαρκὴς οὐδετερότης,
λάστρα τῆς εἰρήνης πρώτης,
διαρκῆ ῥεβίσματα.

—

Τρῶνε πάντα τῆς ἔλιας,
καὶ τῆς ὄλιας των κουλιὲς
διαρκῆ τριβίσματα.

—

Νέος χρόνος πληθαντός,
ἀριθμάτιος, ῥρικτός,
χρόνος αἱματοσταγὴς
ὅλων τῶν εὐγένης γέρας
δίνει μόνον τῆς μητέρας
τῆς ἀλησμονήτους γῆς.

Νὰ σᾶς τὰ 'ποῦμε;
Πέστε τα...
Θὰ σᾶς τὰ 'ποῦμε πάλι,
ποὺ Γάλλος νὰ σᾶι 'πῇ στ' αὐτὶ κι' Ἐγγλέζος στὸ κεφάλι.

—

Ἀρχιμανιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ
—δόξα 'στῆς δέξις τὴν γωνιὰ—
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
ποὺ φέρεται σωφρόνως.

—

Τῆς μάννας τῆς ἐρατεινῆς
τὴν στάσιν τὴν γεραίρει
κάθε προστάτις συγγενὴς,
ποὺναι δεξὶ της χέρι.

—

Ὁλράϊτ, μπράβο, μίλλ μερσί,
ἄλλα γι' αὐτὴν συναζοῦν,
κι' ἀπὸ τῆς Πόλις τὸ Τσαρσὶ
ἀφαρμ τῆς φωνάζουν.

—

Ἁπλώνεσαι 'στὸν καφενὲ
καὶ ψύλλους καλλιγόνεις,
κι' εἰρήνης ψύλλους ἀμκνὲ
καὶ κόσμο ξελογιάζεις.

—

Ποτέ σου δὲν ἐπιορκεῖς,
σὲ διακρίνει διάκρισις
πρὸς τὴν εἰρήνην πίστις.

—

Βροντᾶς μονάχα γιὰ λεφτὰ
κι' εὔσημα πέρνεις ζιλευτὰ
διαγωγῆς ἀρίστης.

—

Κι' ἂν θέλῃς νἄσαι προσφιλὴς,
καὶ Λύσεως κι' Ἀνατολὴς
νὰ μὴ χαλᾷς χατήρια.

—

Μὲ τοῦτα τὴ διαγωγὴ
θὰ 'δῇς νὰ μεγαλώσ' ἡ γῆ,
ποὺναι γιὰ πανηγύρια.

—

Χωρὶς ἀπείθεια καμμιὰ
νὰ δείχνῃς πάντα φρονιμιὰ
'στοὺς συγγενεῖς καὶ σ' ὅλους.

—

Κι' ἐμεῖς θὰ σὲ λατρεύωμεν
καὶ δὲν θ' ἀπαγορεύωμεν
νᾶχῃς Στρατοὺς καὶ Στόλους.

—

Μὲ μᾶς ἐλᾶς εἰρηνικῆς αἰμοσταγὲ κλωνάρια
καινούριος χρόνος ἔρχεται νὰ κάνῃ τὰ δικά του,
βλέπει στανοὺς νὰ πολεμοῦν μὲ τὰ μισὰ φεγγάρια
κι' ὁ κόσμος πάλι 'δρίσκεται 'στὰ φεγγαράκια του.

—

Ἔχει πολλοὺς γιὰ δέσιμο, μὰ καὶ πολλοὺς γιὰ λύσιμο,
κτυπᾷ σὲ ψωροκάλυβα, κτυπᾷ καὶ σὲ παλάτια,
κι' ἐρώτησε περίεργος γιὰ τῆς Διπλῆς τὸ πλεῖσμα,
καὶ τοὐπανεξεκουμπίστηκε καὶ πρεῖ 'στὰ κομμάτια.

—

Ἀρχιμανιὰ κι' ἀρχιχρονιά,
—στρέψε, μωρὲ κακὴ ντουνιᾶ—
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
—'στὴ γῆ τοῦ Περδικόνος. —

—

Στρέψε νὰ 'δῇς ὀργανωτάς,
στρέψε νὰ 'δῇς ἀνορθωτάς,
νὰ 'δῇς καὶ 'στὴν Ἀθήνα

Τί συνωμόται, τί σφαγεῖς
προβαίνουν μ' ἐγχειρίδια,
κι' ἀντάρα νέας ἐκλογῆς
καὶ κάλπαις καὶ σφυρίδια.

—

Μέσα σὲ σάλους καὶ σφαγὰς,
μέσα σὲ τέτοια μπόρα,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τῆς ἐκλογὰς
ὁ κόσμος θάχῃ τώρα.

—

Γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς μιὰ γελοιὰ
πρωτοχρονιὰ προβάλλει,
κι' ἡ Ρωμηοσύν' ἡ θαυμαστὴ
'στὸ φόρτε της καὶ πάλι.

—

Κόσμε σὺ τῆς ὑφηλίου,
τῶν πολέμων, τῶν αἱμάτων,
'δὲς τὴν γῆν τοῦ μεγαλείου,
τῶν εἰρηνικῶν ἀρμάτων.

—

Τῶν Ρωμηῶν ἡ νέα φάτσα
πάλι καμαρώνεται,
πότε τέρτσα, πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρώνεται.

—

Ἐκλογαῖς 'ξυπνοῦν κι' ἔμπες
ποῦ τρομοζώμε τὸ φῶς,
κι' ἕτοιμος ὁ λουκουμᾶς
περιμένομε νὰ πέσῃ.

—

Σύχασε, ντουνιᾶ, κι' ἡ πλῶσις
μαχητῶν ἀεροφράγων,
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης
μὲν' εἰρηνικὸς παράγων.

—

Τῶν Ρωμηῶν ἡ νέα πάστα
μ' ἐκλογῶν σκιρτᾷ σαντούρια,
καὶ φασκέλωστα καὶ βρώστα
τὰ πελιρὰ καὶ τὰ καινούρια.

Τὸ Κουβέρνο τὰ λέει καὶ σιγοῦν ἀγελαῖοι.

—

Ἀχ—Βασίλης ἔρχεται μέσα 'στὴ ὁασαρία
ἀπὸ τὴν Καισαρεία.

—

Κι' αὐτὲς τρελλὰ χειροπιαστεῖ
τῆς Κρήτης τὸν Λευτερωτὴ,
καὶ κομπλιατίζει καὶ πατεῖ
κάθε παλιὸ τερτέρι.

—

Ἀχ—Βασίλης χαιρετᾷ
μία καινούρια στάνη,
ποῦ τόσα κόλπα δίνανε
'στοὺς ἐλλοχῶντας κόνες.

—

Φέρνει καὶ ζάχαρη στὴ νύφη,
καὶ στέλνεται καὶ προσκυνεῖ
νομοσχεδίων κόφα,
καὶ κάποιοι σκούζουν: μπλέφα.

—

Δίνει καὶ τράπουλας χαρτιὰ 'στὸν τύπο τῶν Κρητίκα
νὰ φέρῃ τέρτσους μερικοὺς
πληρεξουσίους Κρητικούς,
ποῦ θέλουν τὴν Ἀνώρθωσι νὰ κάψουν μες 'στὴ γούπα.

—

Ἀρχιμανιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ
—Ὑγειά μου δεντρολιβανιὰ—
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος
—ζῆτ' ὁ Λευτέρης μόνος.

—

Ἀχ—Βασίλης προχωρεῖ
'στὸν τύπο τῶν ζευγαριῶν,

γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι δικρὶ
κι' ἐκεῖνος τουμπελεκί.

—

Ἕνα κατάστιχο πλατὺ
γιὰ τὸ Ρωμαϊκὸ κρατεῖ,
καὶ καταγράφει πλοῦτο ..
ψυχή μου! τί ναι τοῦτο!

Τὰ πλούτη τὰ χιμπισιστὰ
μὲς'στὸ τερτέρι γράφει,
κι'ἔχει τἀσημι χωριστὰ
καὶ χώρια τὸ χρυσάφι.

—

Ἂχ—Βασίλη,ρώτα μας
γι'αὐτὰ τὰ περισέμματα,
καὶ μύρισε τὰ γνῶτα μας
νὰ'βρῇς ἂν λέμε ψέμματα.

—

Ἂχ—Βασίλης στεμματῆ
μπρὸς'στὸν Λευτέρη σοῦζα,
καὶ πῶς ἐπλούτισε ρωτᾷ
ἀρέτος ἡ μουφλοῦζα.

—

Ἂχ—Βασίλης καὶ γιὰ μᾶς
ἔρχεται μὲ μπαλόνι,
κι'ἔμπρὸς σὲ πλούτη Χαλιμᾶς
τὰ μάτια του γουρλόνει.

—

Γιὰ τὸσ'ἀνέλπιστα φιλιὰ,
τοῦ λένε,μὴ σαστίσῃς...
τὸν Λάμπρο τὸν Κορομηλᾶ
σήγαινε νὰ'ρωτήσῃς.

—

Ἂχ—Βασίλη...τί γεωργιά!...
βαστᾷ καὶ πένε καὶ χαρτί.
Φέρνει καὶ μάγο σιτευτό,
καὶ μπόλικο λιβάνι,
νὰ λιβανίζουνε μ'αὐτὸ
τὸν νέο τὸν τσοπάνη.

—

Φέρνει καὶ πήτα φουσκωτή,
καὶ λένε κάμποσοι κουτοὶ
γιὰ τὸν ξυπνὸ τὸν Κρῆτα
πῶς'πάτησε'στὴν πήτα.

—

Ἀρχιμανιὰ κι'ἀρχιχρονιὰ
—δέστε καμπόσους μὲ σχοινιὰ—
κι'ἀρχὴ κακὸς μας χρόνος.
εὐσὶ,πικιδιὰ,κι'ὁ Θρόνος.

Μπουναμάδες μας κι'εὐχαῖς, ὁπού πέφτουν σὰν βροχαῖς.

Ὁ Φασουλῆς,ποὺ δὲν ξεχνᾷ τὰ προπατορικά του,
δῶρα πολλὰ σὰν κι'ἄλλοτε κι'εὐχαῖς φιλοδωρεῖ,
εἶναι δρὸ σαούριασις νυκτικιαὶς τοῦ Μεγαλειοτάτου,
ποὺ σὰν τοῦ χάσουνε τὴν μιά,τὴν ἄλλη νὰ φορῇ.

—

Κεντᾷ καὶ δρώντας καὶ νωθρούς,
ζυντᾷ τοὺς κομισμένους,
ἀλλὰ καὶ σκούφους ἐρυθρούς
μοιράζει ξεδιαμμένους.

—

Τοῦ Διαδόχου Γενικὴν Διοίκησιν νὰ δρασῃ,
καὶ τὰ παληὰ τὰ κάλαντα,ποὺναι γνωστὰ τοῖς πᾶσι,
νὰ μεγαλώσῃ μιὰ χαρὰ,
ἐ τσετερά,ἐ τσετερά.

—

Τοὺς Πρίγκηπας σὰν κι'ἄλλοτε στολὴ νὰ περιβάλῃ
καὶ μ'ὅσους πᾶγκν'στὸ Γουδὶ ν'χθειρωθοῦν καὶ πάλι.

—

Ὅσους τῆς Ἀνορθώσεως δὲν εἶναι στρατιῶτης
νὰ στέλλεται'στὴν Κέρκυρα καθὼς ὁ Ἀκκεβιώτης.

—

Δέντρο πρωτοχρονιάτικο'στὸν Κρητικὸ τὸν κάνω
τῶν ἑλληνόντων τῶν φριατῶν κρεμάλια νὰ τὸ κάνῃ.

—

Μὰ καὶ'στοὺς ἑλληνοῦντας δέντρο'ψηλὸ προσφέρει
γιὰ νὰ κρεμάσουνε κι αὐτοὶ σὰν δῶρο τὸν Λευτέρη.

—

Στοὺς Στρατοῦληδες προπάρι.
δίχως ἐνοχλήσεις πέφεις,
καὶ'στὸν Γάγκο τὸν Γυπάρη
τοῦ Γκαλὴπ τὰς ἐπισκέψεις.

—

Εἰς τὸν Μπενάκη, ποῦ νωθρὰ'ζωντανέψε ζαγάρια,
νὰ φέρῃ κι'ὑπιθήτορας μὲ τέσσερα πολάρια.

—

Μὰ φεύσκα'στὸν Κορομηλᾶ γιὰ τὸ περίσσεμά του,
καὶ γλαύκα'στὸν Ἀλεξανδρῆ περὶ δικαιωμάτου.

—

Εἰς τὴν κυρίαν Θέμιδα πολυτελεῖς τριβένους
καὶ δικαστὰς εἰς τρίβενον ἐγκαρδιολημένους.

—

Μὰ καὶ σ'ὅλους τοὺς λογίους τῆς ἐντὸς κι'ἐκτὸς σοφίας
τρίβενον,ψιλὸ κολλάρο,
κραμβὰς,θριδάκας,ἀφοὺς
σὺν ἐλαίῳ κι'ὀξυγάρῳ.

—

Σίδερα γι'αὐτοὺς,ποὺ θέλουν βουλευτὰς κι'ἀπὸ τὴν Κρήτη,
καὶ μπουκάλια με κολόνια γιὰ τοῦ Ρέπουλη τὰ μύτη
ὁπού ἀμυντικὰ νὰ τάχῃ κατὰ πάσης εὐωδίας
ὅταν κάνῃ πάτε πάτε τὰς γνωστὰς περιοδείας.

—

Στὸν Μαρκαντωνάκη ντέρι
γέλαστος νὰ τὸ βαρῇ,
κι'ὅλα νἄρχωνται'στὸ κέρι
ρολελεύθεροι γυροί.

—

Εἰς τὸν Τζωρτζὴ τῆς Κερκύρας γιὰ τὰ πρὶν νὰ μετανοιώσῃ
καὶ σὰν Φάουστ κατὰ πάγκα μιὰ χαρὰ νὰ ξαναγεράσῃ.

—

Στὸν Μάτσο,ποὺ δὲν τὸν ξεχνοῦν παληοὶ ρεπουμπλικάνοι,
τὰ ὄγδῳ τῆς Ἀνορθώσεως ἀνόρθωσιν νὰ κάνῃ.

—

Ἀνόρθωσιν καὶ σὲ παληοὺς καὶ νέους ἑλληνας,
καὶ πράγματα ν'ἀνορθωθοῦν,ποὺναι πολὺ πεσμένα.

—

Προγράμματα'στοὺς ἑλληνεῖς πατριωτῶν ὁσίων,
συνδυασμοὺς καθὲ σαλησὺ καὶ νέου μας ἀγαρίτου,
καὶ μιὰ κλωστὰ'στὰ πισινὰ πολλῶν πλεξουσίων
τῆς μακαρίτισσας Λιπλᾶς τῆς καὶ λαοπροβλήτου.

Καὶ καμπόσοις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιπὸν ὁ Στέλιος ὁ Ηλιαστὴς,
νέος τὰ μελίστ'ἀγαστὸς,
τὴν Μαρτολίκα τὴν γνωστὴ'σᾶρε τοῦ Παντελάκη.
χαριτωμένο καὶ λεπτὸ καὶ τρυφερὸ πουλάκι,
κι'ὁρκισμοὶ τοὺς δέστηφαν σεμνοὶ καὶ λαμπεροί,
καὶ τώρα'βάλανε κι'οἱ δυὸ γιὰ τῆς Εὐρώπαις πλῶρη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντας εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κι'ὁποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι'αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἑβδομὸν κι'ἐλαυστὸν μετροῦντες χρόνον ἐδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Ἔτος χίλια δώδεκα κι'ἑπτακόσ'ἀκόμα, ὅλοι τὴν'Ανόρθωσα θἄχουνε'στὸ στόμα.
Δεκατέσσαρες Γενναρη. πάνε κι'οἱ Καλιαντζάροι.	Χίλια τέσσερα χιλιάζω κι'ἑνενήντα κι ἑπτά, ἐξ ἄλλος κι'ἐνθουσιώδης τους χορούς χειραφετῶ.

Τοῦ Παρνασσοῦ Χορὸς ἐκτάκτως ζωηρός.

Π.—Καινούριος χρόνος,Φασουλῆ...
Φ.— Γκρέτσια πὲρ λ'ἀβίζο.
Π.—Καινούριος χρόνος,Φασουλῆ,κι'ἐγὼ ψιλαρμενίζω.
Βλέπω καὶ πάλι σκεπτικὸς τὸν νέο Καζαμία,
τέρνω τὸ τηλεσκόπιο κι'στρέφω'στὰ'ψηλά,
πλὴν ὅλα τὰ μανεσμάτα,πλὴν ὅλα τὰ σημεῖα
μὲ βεβαιοῦν πῶς θἄχωμε'στῆς τσαπκις μας ψιλά.

—

Φ.— Καινούρια χρόνια... ἄϊντε ντέ...
καινούρια κλαρατζιὲς—μπερντέ,
ἀλλοιώτικα θεάματα,
καὶ τόσα νέα πραγματα.

—

Καινούρια χρόνια . τραλαρά ...
θὰ κόψω καὶ θὰ ράψω...
ἐγὼ καιρὸ,βρὲ μασκαρᾶ,
χοροὺς νὰ παρηγγείλω.

—

Τῆς'Ανορθώσεως καιροί...
δὲν γίνονται σὰν πρὶν χοροί,
δὲν γίνονται μεγάλοι
τῶν'Ανακτόρων μπάλοι.

—

Χρόνος ἐλπίδος χαρωπῆς,
χρόνος μεγάλης προκοπῆς,
μὰ τὸ παιριτὰ Παλατιῶν δὲν βλέπω τώρα πιὰ'σὲν
τοὺς χορευτὰς τοὺς ζωηροὺς,
καὶ δὲν ξεχάνω τοὺς καιροὺς,
ποὺ οἱ ἑλλάδες ἐστάζαν καρπὸ πολυελαίων.

—

Κι'ἐγὼ θἀκεβάζω,Περικλῆ,τὸν νέο Καζαμία...
τελειόνουν δύσκολαις δουλειαῖς,
ἄδειαις κυττάζω τῆς καλῆς,
γειάτα τὰ Ταμεῖα.

—

Σύ,κράτος'Ανορθώσεως,καὶ μαθ'ἡμῶν γενοῦ...
κανουρίους χρόνους...τραλαλά...,
ἀεροπλάνα στὸν ὑψηλὰ,
καὶ ρίχνουν μὲς'στὸ στόμα μας τὸ μάννα τοὐρανοῦ.

—

Γελᾷ χρυσῆ Πανώρα,
κι'ὅλος ὁ κόσμος τώρα
στρανὸς ὁμόλογεῖ
πῶς ἔγινε προσφάτως
τὸ ψωμαλέον κράτος
τῶν θησαυρῶν σκηνῆ.

—

Π.—Λοιπὸν χορὸς τοῦ Παλατιοῦ δὲν ἔγινε καὶ'φέτο.
Φ.—Ἔμαθα πῶς δὲν ἔγινε,καὶμένε Περικλέτο.
Ἀκόμα δὲν'τελείωσαν ἡ σάλους τοῦ χοροῦ,
ποὺ παρανάλωμα πυρὸς'γινᾶκαν πρὸ καιροῦ.

—

Π.—Χορὸς δὲν μᾶς ἔζεσανε σ'αὐτὴ τὴν χειμωνιά,
χωρὶς χορὸ'περάσαμε καὶ τούτη τὰ χρονιά.

—

Φ.— Τώρα χορὸς ἀλλοιώτικος
χορεύεται σ'ἐμᾶς.
σωστὸς καὶ κουλουμπάτικος,
μὲ καὶ καρσιλαμᾶς.

—

Τώρα χορούς Ἑλληνικούς ἡ νεα πλουσις θέλει,
τώρα τὰ πάτρια τιμᾷ
μ' ἐκεῖνον τὸν καρσιλαμᾶ,
μέ τοὺς δικούς της τοὺς ρυθμοὺς μὲ τὰ δικά της μέλη.

—

Τώρα μὲ τοῦτους μαίνεται,
τώρα μ' αὐτοὺς θερμαίνεται,
νυχθημερὸν ἀνδρίζεται,
κι' ὁ ἀναβὲι κι' ἠλεκτρίζεται,
κι' ἐνδυναμώνει φρόνημα καὶ πνεῦμα καὶ ψυχὴν
καὶ προλειαίνει μέλλουσαν τροπαίων ἐποχήν.

—

Γι' αὐτὴν τὴν πλάσι δὲν μπορεῖς κακὴ νὰ ἐγκλῆς λέξι...
χορεύεις μόνο τὸ συρτὸ
μὲ τὸ κορμί σου τὸ κυρτὸ
καὶ λές: ἁμὰν κι' ἂς φύξῃ.

—

Χρόνοι μεγάλοι καὶ κλεινοί,
κι' ἄσημοι τώρα καὶ τρανοί
λένε τὸ Μαῦρο γεμανί.

—

Ὁ πάτριος χορὸς πανταοῦ,
τώρα κυττᾷς καὶ τὸν Ἐντοῦ
τέτοιο χορὸ νὰ χάνῃ.

—

Καὶ ξένοι λέν καὶ γκγενεῖς
τὸ φόρεμα τῆς γαλανῆς,
τῆς Ρούσσας τὸ φουστάνι.

—

(Ὁ Φ κσουλᾷς κι' ὁ Περικλῆς, δηὸ βλάκες μὲ πατέντα,
μέσα στὴ σάλα τοῦ χοροῦ κάνουν φιλὴ κουβέντα.)

—

Π.—Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Παρνασσός...τὸν βλέπω κεχηναῖος...
Φ.—Νὰ κι' ὁ Σακελλαρόπουλος, ὁ Πρύσβυς ὁ νεος.

—

Π.—Κύττα κὲ τον πῶς χορεύει χάρις ὅλος καὶ νεότης
μὲ τὴν Δούκισσα Μαρίκα, ποὺ τὸν εἶχε δάσκαλό της.

—

Φ.—Καὶ τὸν Ἀναγνωστόπουλο τὸν βλέπω κοτσονάτο.
Π.—Μὴ μ' ἐμποδίζῃς, Φασουλῆ, καὶ τρέξα περακάτω.

—

Φ.— Κύττα λεροῦσι θηλυκό,
νὰ κι' ἡ Κικῆ, νὰ κι' ἡ Κοκώ.
Π.— Κύττα τὴν χάρι μᾶς χιονδρῆς,
νὰ κι' ἡ Μελᾶ, νὰ κι' ἡ Ναδδίν.
κι' ὁ κύριος Ἀλεξανδρῆς
σορὶς σὰν Χόντζας Νασρεδδίν.

—

Φ.— Βλέπεις, βρέ, κεῖ τὸν Μπενάκη;
Π.— Βλέπω τὸν Μαρκαντωνάκη.
Πρῶτος πάντοτε παρών
μές' στῆς σάλας τῶν χορῶν,
κι' ὅπου πέτρα καὶ μαντόλι
δέξου καὶ τὸν κὺρ Βασίλη.

—

Φ.— Βλέπω τὴν Ἀχλαμπάρη,
παροῦσα κι' ἡ Πρυσάκη,
κι' ὁ Γιάγκος ὁ Μινίστρος τῶν Ἐξωτερικῶν
καὶ γύρω του τὸ σῶμα τὸ διπλωματικόν.

—

Π.—Γιατὶ δὲν εἶναι ζωηρὸς σὰν νἄχῃ κάποια λύπη;
Φ.—Γιατὶ κι' ὁ Μπέης ὁ Γκαλὴπ ἀπὸ τὸν μπάλο λείπει.
Π.—Κι' ὁ Ρωμαιοπιέλλα φαίνεται μετὰ στολῆς πλουσίας,
μὲ νὰ κι' ὁ Σέρβος Πρεσβευτής, κι' ἐκεῖνος τῆς Ρωσσίας,
ποὺ τόνομά του δύσκολα κανένας τὸ προφέρει...
Φ.—Νὰ κι' ὁ σερ Φράνσις Ἕλλιοτ, ὁ φίλος τοῦ Λευτέρη.

—

Π.—Κι' ἡ Μετκὲφ παροῦσα κι' ἡ δεσποινὶς Καρύδη...
Φ.—Νὰ κι' ἕνας χαίρων φήμην μεγάλου συνηγοῦ.
Π.—Στὸν κύκλο τῶν Πριγκήπων κιαλάρω τὸν Πετρίδη,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἐπῆρε γαλόνι λυχαγοῦ.

—

Φ.—Νὰ κι' ἕνας καταγόμενος ἀπὸ μεγάλο τζάκι
μὲ μία μούρη συβασῆ,
κι' ὁ Βενιζέλος προχωρεῖ,
καὶ λέει γιὰ συνδυασμοὺς μὲ τὸν Μπρισμιτζάκη.

—

Π.— Χορεύουν φιρτυτοῦ πολλοί
κι' ὁ Ρῶσσος μὲ τὴν Δαμαλᾶ...
κύττα καὶ μία, Φασουλῆ,
μελαχροινὴ τοῦ Φσουλᾶ.

—

Φ.— Ξέρεις τὴν Βότσι.ντερτιλᾶ,
καὶ τὴν Καραμαλίκη;
Π.— Ὁ Παπαρρήγας, Φασουλῆ,
χορεύει τὴν Ἀλίκη.

—

Φ.—Γώρα μπαίνουνε κι' οἱ Γάλλοι μὲ διάφορα λιλιὰ
καὶ τοὺς βλέπουν περιέργως τὰ Ρωμαίικα γκλιά,
κοὶ καθένας φωνακλᾶς, μὰ καὶ κάθε φωνακλοῦ
γιὰ τοὺς Γάλλους συζητεῖ καὶ φωνάζει κλοῦ κλοῦ κλοῦ.

—

Π.—Ἰδοὺ κι' Ἐγγλέζοι μερικοί, ποῦ στέκονται σὰν ζῶα.
Φ.—Ὁ Ρούφος στὸν συνδυασμὸ δὲν θέλει τὸν Φωτῆλα.
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Παρὰλ ντ' ὀνέρ...μ' ὅσα τοῦ λὲν τοῦ κάκου.
Π.—Χορεύει κι' ὁ Διάδοχος τὴν Τριανταφυλλάκου.

—

Φ.— Βρὲ διαβόντρου μου κουλοῦκι,
'στὸ Βασιλικὸ καρρὲ
δὲν κυττάζεις τὴν Παμπούκη,
τὴν Λεδίδη, τὴν Βορέ;

—

Π.—Πνοὴν αἰσθάνομαι βορρᾶ μέσα στὰ κόκκαλά μου.
Φ.—Ὁ κύριος Ἀλεξανδρῆς χορεύει τὴν Μαλάμου.
Π.—Φέτος μ' αὐτὴν τὴν χειμωνιὰ φριχίασις κοκκάλων.
Φ.—Τελειώνει τὸν συνδυασμὸ κι' ὁ Μπουσδρὰς τῶν Τρικκέ-
[λων.
Π.— Αἰσθάνομαι παροξυσμὸ
γιὰ μᾶς μικρῆς τὸν κότσο...
Φ.— Ξέρεις σὲ τί συνδυασμὸ
θὰ πάρουν τὸν Κοτρότσο;

—

Π.—Στὴ γαλαρία κυριῶν, μὰ καὶ κυρίων πλῆθος.
Φ.—Καὶ τῆς Τουρκίας ἡ Βουλὴ θερρῶ πῶς διελύθη.
Π.—Πεῖσε εἶν' ἐκεῖνος, Φασουλῆ, ποῦ χάσει σὰν γεγές;
Φ.—Ἐμεῖς κι' οἱ Τοῦρκοι θἄχωμε καινούργιες ἐκλογές.

—

Π.—Ἐρέτος βγαίνει στὸ χορὸ κι' ἡ κόρη τοῦ Βλαχάνη.
Φ.—Ὁ Κρητικὸς μὲ τὸν Ἐντοῦ ψιλὴ κουβέντα κάνει.
Βεβαίως τὰ περὶ Στρατοῦ θὰ λεγμε τὸν Γαλλο.
Π.—Χαρᾶ 'στον, ὁποῦ γιὰ Στρατοὺς μαλεῖ καὶ μὲς 'στὸν μπά-
[λο.

—

Φ.—Ἕνας παχὺς μὲ μιὰ παχειὰ χορεύει Λόνκ-Σάλα
καὶ σμίγουν ἡ κοιλίτσαις των καὶ κάνουν καμπάλα.

—

Π.—Φαντάσου τώρα τέρψις ἂν τοῦτο τὸ ζευγάρι
πατήσῃ στὰ λάθος τὸ ὅλο σου σοβαρι.
Φ.—Ἀπόλαυσις ὕβρεως τῶν μπάλων ἡ τακαίστρως
νὰ σοῦ πατοῦν τὰ πόδια, καὶ νἄχῃς κακὶ χιονίστρως.

—

Π.—Γιὰ 'πες μου τὴν γνωρίζεις αὐτὴν τὴν νεστιμοῦλα;
Φ.—Φέτος θκρρῶ πῶς βγαίνει καὶ τοῦ Μπεράτ' ἡ Κούλα.

Χορεύουνε τὸν μπάλο
μ' ἐρεθισμὸ μεγάλο.

Π.—Νὰ κι' ὁ Προβελεγγίου, ναύβγαλτα φυντάνα...
Φ.—Τῆς 'γνωρισα μικρούλαις μὲ τόσα δὰ φουστάνια.

—

Π.—Νὰ κι' ἡ Γεννησαρλῆς σφριγῶν, πάντα χωρὶς σκελέτι.
Φ.—Ἐν τούτοις κάλπην ὀρφανὴν ὁ Γούναρης ἐλπίζει.
Π.—Ἐρέτος κύσμος μπόλικος, σπιρδὸν καὶ σπαθί.
Φ.—Ἔμαθες γιὰ τὸν Ἀβρεναλ πῶς θὰ παρακινδῦῃ;

—

Π.—Νὰ κι' ὁ Μιχαλακόπουλος, ὁ βουλευτὴς ὁ τέως.
Φ.—Ταξειδεψε κι' ὁ Κίντερλεν' στὴ Ρώμη τελευταίως.
Π.—Νὰ κι' ὁ Μαρούλης, Φασουλῆ...
Φ.— Τοῦ Βαΐτερ τὸ τκξειδὶ
παρ' ὅλων σχολιάζεται...
Π.— Μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.

—

Φ.— Νὰ κι' ἕνας δίγως τρίχα,
κι' ἡ δεσποινὶς Ταμίχα,
κι' ἡ Παπαλιονάρδου.

—

Μὰ κύτταξε, ζουζέλι,
καὶ μιὰ 'ψηλὴ, ποῦ στέκει
σὰν στέλια τοῦ μπιλιάρδου.

—

Π.—Πίς μου τί ντουκλέτα φορεῖ κι' ἡ Νεγρεπόντε;
Φ.—Ἄνοιξε τὰ στρεβὰ σου καὶ 'δὲς την, κουτσοδόντη.
Π.—Τοῦ Θεοδωροπούλου παρατηρῶ τὴν Αὔρα,
κι' ὁ Σπῦρος της γιὰ ψῆφος ἔχει μεγάλη λαύρα,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρυπώνει, ποῦ λές πῶς εἶναι σκῦρα.

—

Φ.—Κι' ὁ Μπουσταντοῦσι φαίνεται μετὰ τοῦ Βελουδίου,
Καθηγηταὶ περίφημοι τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὠδείου.
Μαζί τον κι' ἡ κυρία του, ποὺ λες βρὲ Περικλέτο,
πῶς ἤλθατε κι' οἱ τέσσερις νὰ κάνουν κουκουρέτο.

—

Π.—Πλησίασε πρὸς τὸ καρρὲ τῆς ὑψηλῆς πκρίας...
Χορεύουν τὸν Ἀλεξανδρῆ Χριστόφορος κι' Ἀνδρέας.
Φ.—Χορεύει, Περικλέτο μου, κι' ἡ Παπακωνσταντίνου,
κι' αὐτὴ χορεύει μετ' αὐτοῦ, κι' ἐκεῖνος μετ' ἐκείνου.

—

Π.—Τοῦ Γρυπάρη τὸν γαμπρὸ τὸν γνωρίζεις;
Φ.— Ναί, τὸν Σκάτσ.
Π.—Ὅμως κι' ὁ Κορομηλᾶς πῶς δὲν ἦλθε νὰ ξεσκάσῃ;
Φ.—Ἴσως νέα Περικλέτο, περισσεύματα γυρεύει,
ποῦ τοῦ κάνουν τὸ καρδάλι
μέρα νύκτα νὰ χορεύῃ
τὸν χορὸ τὸν Πεντοζάλη.

—

Π.—Τὴν εἶδες τὴν ξανθοῦλα;
Φ.— Καὶ τὴν Ξανθοπουλίδη.
Π.—Εἶδες καὶ γαυριώσας;
Φ.— Καὶ τὴν Γαβριηλίδη.

—

Π.—Ὅλο σχεδὸν ἑρέτος προσῆλθε τὸ Παλάτι.
Φ.—Ἐξέχασες 'στὴ λίστα νὰ βάλῃς τὴν Παπατη.
Π.—Πῶ πῶ τί δεσποινίδες...φέτος πολλὰ κορίτσια
'ἐγκαι 'στὰ τρυφερίτσια.
Φ.—Οὐ μὴν καὶ Τανάγρικις, οὐ μὴν καὶ Τανάγροι
ἦλθαν νὰ δοῦν ἑφέτος πῶς τρίβουν τὸ σπιτέρι.
Π.—Βλέπω καὶ τὸν Τανάγρα 'στὴν ὑψηλὴ παρέα...
Φ.—Συνομιλεῖ ρεμβώδης μὲ κοῦκλα Τανάγρικα.

—

Π.—Τὸ κυλικεῖον ἄριστον...κάνουν πολλοὶ γκουρούσι.
Φ.—Εἰς τὸν ἐδῶ συνδυασμὸ θὰ πάρουν καὶ τὸν Ρούστ.
Π.—Στὴν Λαμπρου τώρα πρόσεξε, τὴν Λίνα ὁλουώτι.
Φ.—Κάνουν κατ' οἶκον ἑρευναν μέσα 'στοῦ Λυκαθηττοῦ,
καὶ πρόσεχε μὴν κάνουνε καὶ σένα, συνωμότη.
Π.— Θαῖς φυλάξοι!..πᾶ πᾶ πᾶ!..
Φ.— Περροῦσε μπλούτ καὶ τὰ λοιπά.

—

Π.—Διέκρινα καὶ τὴν Μαρσάν...
Φ.— Μαρσὸν μαρσοῦ, σκλιάρη,
κι' ὁ τοῦ Λευτέρη Κλέαρχος μὲ τρίπο μᾶς κιαλάρει.

—

Π.—Μὰ τί κύσμος!..σὲ μιὰ θέσι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κάτσῃ
γιὰ νὰ 'δῇ τὴν Βλασσοπούλου, γιὰ νὰ 'δῇ καὶ τὴν Γαλάτση.
Φ.—Σὲ πολλοὺς φιλελευθέρους ὁ Λευτέρης κάνει τζῆ.
Π.—Κι' ἐγὼ βλέπω τῆς Δραγούμη, βλέπω καὶ τὴν Καρατζᾶ.

—

Κικλάρα καὶ τὴν Δουπλεσσὶς
κι' ἄλλαις πολλαῖς ἐπίσης...
Φ.— Ὅσοι ζωντόβολο μισεῖς
ἐτέρῳ μὴ πουλήσῃς.

—

Π.— Τώρα μὲ θ' ἀπαντήσῃς

Φ.— Σέρεις σὲ λίγη, κυρελή,
πῶς θἄζγῃ κι' ἡ γκαμήλα.

—

Π.—Κύτταξε μιὰ ποῦ περπατεῖ σὰν πέρδικα στὸν ἄμμο.
Φ.—Φέτος καμμιὰ δὲν σκέπτεται νὰ πέσῃ λίγο χάμω,
μήτε καμμία νοστιμη, μήτε καμμιὰ μαργιόλα
δὲν χάνει τὸ γοβάκι της καθὼς ἡ Στυχτοποῦλα.

—

Π.—Βλέπω τὴν Γιαννοπούλου, τοῦ Κύρου τὴν Δανάη;
Φ.— Μὰ ξέρεις, γιαουντῆ,
κι' ἐκείνη τὴν κοντή;
Π.—Σέρω πῶς σὰν κουνέλα συχνότατα γεννάει.

—

Φ.—Τρεῖς ἀ πριπό...προσέρχεται κι' ἕνας σπουδαῖος μάγμος.
Π.—Καὶ διευθύνει τὸν χορὸν ἀξίωμ' ὁ Μιλάμος.

—

Φ.—Νὰ κι' ὁ Κάνσολας, ποῦ μπάλους διευθύνει κι' ἐπιτελέπει.
Π.—Κρῆμα ποῦ στὸ κολίκειον δὲν πρυσφέρουν καὶ σκλέπι.
Φ.—Καὶ φλασκόμυλο δὲν βρίσκει μήτε τῆς νυκτὸς πατσᾶ.
Π.—'Αμμ' ἡ Μπέμπη τί σοῦ λέει...κύττα καὶ τὴν Λεκτσᾶ

—

Φ.— Ἔλα κι' εὐγενεῖς νὰ φλέλῃς,
ἀλλὰ καὶ μπουζοκιᾶζι...
Π.— Νὰ κι' ὁ Στέρκνες ὁ Ράλλης
κι' ἡ κυρία του μαζί.

—

Φ.—Ἀλαβαίνει κι' ἕνας κύμματος, βαθβαίνει κι' ἕνας Τάκος,
καὶ σκέπτεται συνδυασμοὺς κι' ὁ Τριανταφυλλάκος.
Π.—Γ' γαντιαία προχωρεῖ καὶ μιὰ νταντάνα κόρη.
Φ.—Θαρρῶ πῶς πάλι 'στὰ παιγνίδια στέκουν οἱ Μαλισσόροι.

—

Π.—Τὰ ντεκολτὲ τὰ πλούσια μ' ἐλίγωσαν ψωρίλη.
Φ.—Κι πότε θἄχωμ' ἐκλογάς;
Π.— Κὲν Μάρτη, κὲν Ἀπρίλη.

—

Κε' ἡ Κορινάλδη προχωρεῖ...
ἐδῶ καθεὶς παρατηρεῖ
φιλῶν καὶ φίλιων εἶδη.

—

Ὅλοις λκμπρύνουν τὸν χορὸ
καὶ τοῦ κεράκιου τὸ φτερὸ
φορῶν καμαρορρόδι.

—

Φ.—Ὁ Θεοτόκης ἔλλαξε τὴν πρώτη του τὴν κρέσι
καὶ τώρ' ἀνασκουμπόνεται 'στῆς ἐκλογαῖς νὰ δράσῃ.

—

Π.— Νὰ κι' ὁρχήστρα βροντερὴ
πικκιζει πυπουρὶ
καὶ χορεύει κι' ἡ Πουρὶ.

—

Φ.— Παίζει βάλε ἡ κλαπαδόρα,
κι' ὁ Μπενάκης ρούγει τώρα,
κι' ὁ Λευτέρης κι' ὁ Γρυπάρης.

—

Π.— Εἰς τὸ κυλικεῖον τρῶνε,
κι' ἔλα πᾶμε, φαμαρώνε,
ἕνα σάντουϊτς νὰ πάρῃς.

—

Ἔλα πὰ μέσα, Περιελῆ,
καὶ τοὺτ' ἡ πόρτ' ἀνιγοκλεῖ.

κι' αἰσθάνομ' ἕνα ρίγος
μὲς στοῦ χοροῦ τὸ σφίγος.

—

Π.—'Αναγωρῶν οἱ Πρίγκηπες κι' οἱ φιρτυτοῦ φευγιό.
Φ.—'Εβγάδασες τί 'στάρωσε 'στοὺς Γάλλους ὁ Καγιώ;
Π.—Βλέπω καὶ κάποιους, ποῦ φοροῦν βελάδα δανεική.
Φ.—Μὰς ἔρχονται κι' ὀργανωταὶ στὴ γωγοφυλακή.
Π.—Μὰ τί χορὸς ὁ φετεινός!..εἶχε νὰ γίνῃ χρόνους.
Φ.—Λένε πῶς παραγγείλαμε καὶ νέους ἡλιόνους.

—

Π.— Χρόνος μεγάλης προκοπῆς
καὶ μὲ χορούς περιωπῆς,
ποῦ δὲν θὰ ξέρῃς τί νὰ πῇς.

—

Σορτίγες καὶ νέων καὶ παλῶν,
ἀρχίζει καὶ τὸ κοτιλιόν.
'Αντέρκις ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
πέρνουν φωτιὰ καὶ θηλυκοί,
πέρνουν φωτιὰ κι' ἀρσενικοί.

—

Αὐτὸς ὁ χρόνος γνώριζε πῶς θἄζγῃ σὲ καλό.
Φ.—Λένε πῶς κι' ἄλλο γκάβαρο θὰ φέρουνε χαλό.
Π.—'Εσὺ τὸν νοῦ σου πάντοτε τὸν ἔχεις σὲ γαιδούρια...
φαίνεται πῶς γεννήθηκες σὲ σκαύλους καὶ σ' ἀχούρια.

—

Φ.— Μέγαν ὕμνον ἀοιδῶν
μὲ γνωρίζεις σήμερον,
καὶ δὲν παύω τραγουδῶν
μοῦσαν πάνδημον σχεδόν:
ὄνος ἄγριος ἡδὺν
ἄλλον ὄνον ἥμερον.

—

Π.— Ἔξω κακὴ καρδιὰ καὶ νοῦ,
ψάλε ζωὴ κινούρια,
νέους ἀγγέλους τούρκνοῦ
κι' ἔχι κοντὰ γκαδούρια.

—

Πλάκα καὶ σύ, βρὲ Φακουλῆ, τῆς γαιδουρίας βλαστέ.
Φ.—Στὴ Γερμανία κερδυσαν οἱ Σοσιαλιστικί.
Π.—'Αχ! πότε θὰ γενῇ χορὸς μεγάλος καὶ στ' Ανάκτορα!..
μὲ κύττα καὶ τὸν Περιελῆ, τὸν ρέκτορα τὸν εἰσπράκτορα,
ποῦ τὴ ζωή του 'πέρασε μέσα 'στὸν Παρνασσό...
Φ.—Τοὺς περσινοὺς ἐπαίνους μου γι' αὐτὸν ἀνακυκλῶ.

—

Π.—Μὰ τί σοῦ λέει κι' ὁ κλητὴρ, ὅτοῦ τὸν λέν 'Ανδρέα;
Φ.—'Έπαινος πρέπει καὶ σ' αὐτὸν καὶ σ' ὅλη τὴν παρέα.

—

Π.— Ἔπαινος σ' ὅλους περισσὸς...
εὐοὶ λοιπὸν ὁ Πχρυασσός,
ὁ πάντα θρὰν ἀτρύτως.

—

Φ.— Ἀμὴν, καθ' ὅλ' ἁς εὐπορῇ,
κι' ἄλλοι νὰ γίνουνε χοροί,
καὶ δεύτεροι καὶ τρίτοι.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Τρίτος ὁ Μωραϊτίνης καὶ τοῦ Χτ Στοκιδοῦ 'ἡ Λίλα,
ἕνα δοκιμο κλέφτικο καὶ μιὰ ζηλευτὴ κοπέλα
ἐγυνήκαν τελευταίως ζευγαράκι μιὰ χαρά,
κι' εἶπε κι' ὁ Ρωμηόπετρα γάκισμα ζευγαρικὸ φορά.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἱδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνακόσ' ἀκόμα.
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄρουνε 'στὸ στόμα.

Τοῦ Γεννάρ' εἰκοσμία
καὶ σεισμῶν ἐπιθυμία.

Χίλια κι' ἐνενῆντα πεντε καὶ συγχρόνως ἑκατό,
τὸν Καρνάβαλο κι' ἐρέτες ἀβεί πις τὸν χειρετῶ.

Γιὰ τὸν Διάδοχο κι' ἐγὼ
ὀλίγα λόγια στιχουργῶ.

—

Ἐσύ, ποῦ σ' ἀνεβάσαμε σὲ μιᾶς ἰδέας θρόνο,
ἐκεῖ ποῦ πᾶς ὥρα καλή, λάμπε κι' ἀκτινοβόλει...
κι' ἂν σ' ἔστειλαν' στὴ Βουλγαριά, μὰ τοῦτο φθάνει μόνο
πῶς πέρασες κι' ἐκύτταξες γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν Πόλι.

Πομπὴ τοῦ μεγάλου πατρὸς Καρναβάλου.

—

Καλῶς 'στον τὸν Καρνάβαλο,
τὸν πρῶτο Βασιλῆ.
'στῆς ὀζγς τὸ σαράβαλο,
'στοῦ πλούτου τὴ φωλιά.

—

Καλῶς 'στον τὸν λεβέντη μας,
καλῶς 'στὸν τὸν ἀφέντη μας,
ὁποῦ κοντά του τρέχομε
σὲ κάθε μας ἀγῶνα,
καὶ πάντοτε τὸν ἔχομε
τιμὴ μας καὶ κορῶνα.

—

Καλῶς 'στὸν μὲ παροξυσμούς,
μὲ τῆς Σκαλήνδου τοὺς σεισμούς
καὶ τῆς Κεφαλλονιᾶς,
ποῦ σείνεται ντουνιᾶς.

—

Τὸ κράτος τῶ σακισμένο
χορεύει τώρα πάλι
χορὸ διπλασιασμένο
καθὼς τὸν Πεττοζήλη.

—

Χορεύει πάλ' ἡ γῆ
ὡς εἶδος μπαλαρίνας,
καὶ μαίνετ' ἐλεγγῆ
κι' ὀρθώνονται Κκζῆνες.

—

Σκαρώνεται γιὰ σένα καινούριο Κυμητάτο,
τὸ πᾶν ἀνακυκᾶται,
Ἐγκέλαδος μυκᾶται
καὶ πέρτουν σπήτια κάτω.

—

Τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν τὸ ξεχαρβαλωμένο,
ποῦ προσκυνεῖ τὸ φέσι,
σοῦ φαίνεται σεισμὸς πῶς τόχει χαλασμένο
κι' εἶν' ἕτοιμο νὰ πέσῃ.

—

Χερεύ' ἡ γῆ μας πάλι,
καὶ πτῶσις ἀπειλεῖται
τοίχων ἑτοιμορρόπων.

—

Κι' Ἀνόρθωσις μεγάλη
παντοῦ διαλαλεῖται
'στὸν κλονισθέντα τόπον.

—

Καλῶς ἦλθες 'στὰς κλεινὰς
ἐνῶ μέσα σε σκηνὰς
κλαίει πλάσις μυροφόρα.

—

Καὶ 'στὴν γῆν τῆς εὐημερίας
ἐμπρὸς σκηνοπηγίας
ἐμπαίζεται καὶ τώρα.

—

Καλῶς ἦλθες...ἐλελεῦ!..
χαῖρε πάλι, Βασιλεῦ
τῆς χαρᾶς, τῶν Πιερρότων,
καὶ τῶν ἀκινδύνων κρότων.

—

Καλῶς ἦλθες...ἐλελεῦ!..
σὲ δεξιζουν, Βκσιλεῦ,
κουδουνάτοι Πιερρότοι.

—

Σὲ δεξιζοῦν καὶ Ντυβλέτια,
καὶ στὰ σεντὲ Βλαέτια
περνοδίνει φαγοπότι.

—

Στὰς κλεινὰς ἰοστεφάνους
θκύρασε τρανοὺς ἐράνους
ἀπὸ νέους φιλανθρώπους.

—

Ὅλοι, Βασιλιᾶ χρυσέ,
δίνουν κάτι καὶ γιὰ σέ
καὶ γιὰ σεισμοπλήκτους τύπους.

—

Θυσιάζεται καθεὶς
πατριώτης ἀληθής,
καὶ δὲν φείδεται παρὰ
καὶ γιὰ σε τὸν μασκαρᾶ,
καὶ γιὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς.

—

Καὶ τὴν ἀναγκαστικὴν τῆς Ἀπάρης χαρὰ
ἐννοεῖ νὰ μὴν ἀρνήσῃ,
ἀλλὰ καὶ τὴν συμφορὰν
προσπαθεῖ ν' ἀνακουφίσῃ.

—

Γιὰ Καρναβάλο πληρώνει κι' εὔθυμος χειροκροτεῖ,
ὅμως τοῦ κινοῦν τὸν οἶκτον
κι' οἱ τοσοῦτοι κοπετοὶ
τῶν ἀστέγων σεισμοπλήκτων.

—

Ἔχει μεγάλη φιλοτιμία
κι' ὅλο συντρέχει μὲ πρυθυμία
τῶν Καρναβάλων τῆς εὐωχίαις
καὶ τῶν ἀθλίων τῆς δυστυχίαις.

—

Τοῦ λένε πλήρωσε κι' αὐτὸς πληρώνει,
τοῦ λέν κακάρωσε, κι' κακαρώνει,
κι' ἀνοίγει πάντα τὴν πορτοφόλα
σὲ φόρους, στόλους, στρατούς, καὶ σ' ὅλα.

—

Ἤχοῦν ἀγρίως οἱ κοπετοὶ
τόσων πεινώντων, τόσων ἀστέγων,
καὶ σὺ μᾶς ραίνεις μὲ κομφετί,
σὲ μασκαράδες καλὰ προλέγων.

—

Κόσμος γκρεμίζεται, κόσμος χαλιέτκι,
μὰ σὺ τὸ γλέντι δὲν τὸ χαλᾷς,
κόσμος σ' ἐρέπια γυμνὸς κυλιέται,
καὶ σὺ βαρέλια κατρακυλᾷς.

Ἑβδὴ δευτέρα μεγαλητέρα.

—

Ἐλελεῦ!.. ἐβίβα.. χάρε,
εὐθυμίαν σ' ὅλους φέρε,
καὶ φρενῖτις εὐθυμίας
τοὺς Ρωμηοὺς νὰ δικμονήσῃ,
καὶ κανεὶς νὰ μὴ θρηνήσῃ
κατοφὴς Ἱερεμίας.

—

Χαῖρε... θέλωντας καὶ μὴ
ὁ καθεὶς δι εὐθυμῆ,
κι' ἂς μὴν ἔχῃ καὶ ψωμί.

—

Καλῶς ἦλθες νὰ γελάσῃς
μὲ πομπὰς καὶ παρελάσεις
διαφόρων μασκαράδων.
παραλήθων, ψευκαράδων,
καὶ λιγνῶν καὶ κοιλαράδων.

—

Νέους ζώνους Βασιλιᾶ,
τὸ Ρωμαϊκὸ σοῦ πλέκει,
καὶ δικά σου τυφεπελέκι
γίνετκι τρανῶν κοιλιά.

—

Ἐκλογατζι, συνδυασμοί,
χαρωπὰ μηνύματα,
ἀπροσδόκητοι σεισμοί,
κι' ὅλα καὶ κουνήματα.

—

Κέρνα μας, ἀφέντη, κέρνα,
κούνα μας κεφάλκα, στέρνα,
κούνα τα νὰ κουνηθοῦμε,
κούνα μας νὰ κοιμηθοῦμε.

—

Στὴν μητέρα τὴν κλεινὴ
τί σεισμὸς αἰώνιος...
κάποιος πάλι τὴν κουνεῖ
θαίμων ὑποχθόνιος.

—

Τὴν κουνεῖ, κι' ἐκείνη λέει
τῶν Ἀνορθωτῶν τὰ κλέη.
Τὴν κουνεῖ τὴν κακομοίρα
καὶ τῆς σείνει τὸ μυαλό,
κι' αὐτὴ βγάζει πακτωλὸ
ἀπ' τὰ σπλάχνα της τὰ στείρα.

—

Τὴν κουνεῖ, κι' ἐκείνη πλέει
εἰς' Ανορθωτῶν ἔλεη.
Τὴν κουνεῖ, κι' αὐτὴ μὲ νάζια
θέλει τόνα, θέλει τάλλο,
καὶ μεταζωτὰ κι' ἀτλάζια,
κι' αὐτοκίνητο καὶ μπάλο.

—

Τὴν κουνεῖ, κι' ἡ δόλια μάννα
πόθους ἔχει φλογεροὺς,
καὶ σὲ ταύτους τοὺς καιροὺς
μὲς ζητεῖ κι' ἀερόπλανα.

—

Τὴν κουνεῖ, κι' αὐτὴ χορεύει
μὲ καινούρια γαϊτανάκια,
κι' ὁλοένα ρεπανάκια
γιὰ τὴν ὄρεξι γυρεύει.
Κάθε κούνημα ξανὰ
νέους πόθους τῆς γεννᾷ,
κάθε κούνημα καὶ μία
τῆς μητρὸς ἐπιθυμία.

—

Βγάζει νέα γαστρισόρμα
κι' ἄλλη κοῦρα τώρα θέλει,
καὶ στὴν Βουλγαρία τὴν Σόφια
τὸν Διάδοχό της σέλλει.

—

Τώρα σὲν τρελλὴ γελᾷ,
τώρα χαντακώνεται,
τώρα κατὰ γῆς κυλᾷ,
τώρ' ἀναστηκώνεται.

—

Τώρ' ἀπὸ νέων ἀνταρτῶν κρεμιέται σκαπάκια,
τώρ' ἀπὸ τοῦ Λευτέρη της τοῦ Κρητικοῦ τὴν βράκα.
Τώρα γυρεύει μὲ Βουλὴ
μ' ἕνα ἁπλὸ κυπέλλι,
ποῦ νἄχῃ μέσα καὶ Πευλῆ,
ἀλλὰ καὶ Χρυσάθη.

—

Γιὰ στρούγγαις σήμερα παλιαῖς
δὲν χάνει τὰ μυαλά της,
μήτε Κορδόνια, μήτ' Ἐλγκας
δὲν θέλει σύμβολά της.

—

Τώρα ζωή, τώρα δουλειά,
τώρα Συντάγματα πολλὰ
τὰ ρίχνει μές' στὸ κάρρο.

—

Τώρα θυμᾶται τὸ Γουδή,
τὼρ' ἀνορθώσεις τραγουδεῖ
καὶ τὸν κακό της φίλαρο.

—

Καλῶς ὥρισες στὴν γῆν
τῶν κλεινῶν ἰοστεράνων,
καὶ τῶν διακρίτων ἐράνων
τὴν ἀέναον πηγήν.

—

Ἔρανος κοινὸς ἀπ' ὅλους
γιὰ στρατεύματα καὶ στόλους,
ἔρανος καὶ γιὰ Ἀγγλογάλλους
καὶ γιὰ φόρους ἀμειλίκτους,
ἔρανος γιὰ Καρναβάλους,
ἔρανος γιὰ σεισμοπλήκτους.

—

Ἔρανος γιὰ τὴν κουζίνα
τῶν διαπρεπῶν γαστέρων,
ἔρανος γιὰ τὰ Καζίνα
λυτρωτῶν φιλελευθέρων.

—

Ἔρρανον τὴν γῆν μας Μοῦσαι
χάριτες μειντ' συφοῦρι
πρὶν λίαν προσελθοῦσαι.

—

Καὶ σπαρακτικῶς ἐβρήνει
τῶν χρυσῶν πηγῶν ἡ κόρη
μὲ βουλιμιώντων σμήνη.

—

Καλῶς ἦλθες, λατρευτὲ
τῆς φυλῆς τῆς εὐκλεοῦς...
τώρα νέοι Βουλευταὶ
σμίγουν μὲ τοὺς παλαιούς.

—

Στῶν καλπῶν τὸ πανηγῦρι
τύχαμίαν τὸ ποτῆρι,
γειὰ μας, ζήτω μας, ἀδέρι.

—

Κι' ὁ λαός ὁ γκαϊμλίκης
καὶ κυρίαρχος σκλάβος
δός του καὶ βαρέ τὸ ντέφι.

—

Χόρευε, κυρὰ Σουσοῦ,
γειὰ σου, μάννα τοῦ χρυσοῦ.
Τί σωτῆρες βρέμοντας,
τί μαστάρια κρέμοντας.

—

Τί τρανὰ προγράμματα
πλημμυροῦν καὶ πάλι...
τί καλά, τί πράμματα,
ποῦ σοῦ φέρουν ζάλη.

—

Ὅλοι θέλουν καὶ καλὰ
νέα τρόπαια νὰ στήσουν,
καὶ μὲ τὸν Κορομηλᾶ
ἐβάλθηκαν νὰ σὲ πλουτίσουν.

—

Χόρευε, κυρὰ Σουσοῦ,
γειὰ σου, μάννα τοῦ χρυσοῦ.
Ἡ φτωχὴ μας ἡ μαρμάλα
στὸ χρυσάφι βούτησε,
εἶχεν κιόλας, βρέχει κιόλα,
καὶ μυριοπλούτισε.

—

Πλὴν ἀκόμη πολὺ ψηλά,
ξακουσμένη Μανταμάρα,
κι' ὅλοι σώνει καὶ καλὰ
θέλουν νὰ σὲ σώσουν τώρα.

—

Τέταιο ζῆλο, τέτοια λύσσα δὲν τὴν εἶχαμε ποτέ,
καὶ τοὺς ἔπιασε πρεμοῦρα
νὰ γενοῦν ἀνορθωταὶ
στὴ δική σου τὴν καμπούρα.

Προσφώνησις τρίτη ξυλένου ψωρίτη.

—

Καλῶς ὥρισες, τρελλέ μου,
καλῶς ὥρισες, καλέ μου,
καὶ Ρωμηὶ Καρτάβελέ μου.

—

Ἄκουσε κλαυθμοὺς πασχόντων
καὶ θρηνοκοπήματα...
Ἐγκελάδων κι' ἑλλοχωντων
μὲς κουνοῦν κουνήματα.

—

Ἔρθασες ὁλοταχῶς
μές' στὸν τόπο, ποῦ κουνιέται,
κι' ὁλόενα μυγκὸς
γιὰ κουνήματα 'παινιέται.

—

Μὰ μέσα' στὰ κουνήματα τῆς γῆς, ὁποῦ γεραίρεις,
σεινάμενος κουνάμενος προβάλλει κι' ὁ Λευτέρης.

Τὴν κλασικὴ του τὴν πυγμὴ κουνεῖ κι' αὐτὸς γιὰ χάζι,
κι' ἡ μάννα σας τί κούναγε σὲ μερικοὺς φωνάζει.

—

Μὲ τὴς πυγμὲς τὸ κούνημα τρομάζει τὴν ντουνιὰ
καὶ καταστέλλει τρομερὴς ἐχθρῶν παροξυσμούς.
κι' ὁ Ρέπουλης στὴ Ζάκυνθο καὶ στὴν Κερκυλονιὰ
πηγαίνει μὲ τὴν Δόξα μας νὰ παύσῃ τοὺς σεισμούς.

—

Καὶ τρέχουνε, στὸν Ρέπουλη καὶ ξεφωνίζουν ὅλοι:
ἀνόρθωσε τὰ σπίτια μας καὶ σῶσε μας, Μανώλη.
ἀπὸ λιμοὺς, ἀπὸ σεισμούς,
καὶ τόσους καταποντισμούς.

Ὦ Καρνάβαλε, προχώρει, κι' ἂς σιγήσουν κοπετοί,
ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ..
ράνε μας μὲ κομφετί,
Βασιλῆᾳ χαρτολέμων,
ποῦ δὲν σκιάζουνε τὸν Αἶμον.

—

Ὁ Καρνάβαλος περνᾷ
σκόνη γίνεται,
ὁ Καρνάβαλος κερνᾷ,
ὅλοι πίνετε.

—

Βαρδάμπρος γιὰ νὰ περάσῃ,
'στὴν πρωτεύουσα νὰ μπῇ,
κι' ἐν ὀργάνοις καὶ πομπῇ
μεγαλοπρεπῶς νὰ δράσῃ.

—

Καλῶς ἦλθες ἐν χαρᾷ
στὴν μνήτερα τοῦ χοροῦ.
καλῶς ἦλθες, μασκαρᾶ,
στὴν κυρίαν μασκαροῦ.

—

Ἀλλ' ὅμως κι' ὁ χορὸς αὐτὸς τῶν Ἀνιάτων
ἦτο πραγματικῶς ἐκ τῶν ὡραιοτάτων.
Καὶ 'στοὺς ἀπηλπισμένους ἐκ πάσης ἀναρρώσεως
εἶδα κι' ἀνορθωτάς,
κι' εἶπα σὰν φροϊατὰς:
ἀνίατον τὸ πάθος αὐτῆς τῆς Ἀνορθώσεως.

—

Γι' αὐτὴν συναλαλάζουν οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
γι' αὐτὴν τὴν Λερωὼσα
μέσα σὲ κούνιες τώρα
κουνεμοῦνται κουνιένδες.

—

Γι' αὐτὴν τρανὸ τροπάριο,
γι' αὐτὴν φρενάζουν ῥήτορες,
γι' αὐτὴν κουτσοὶ γκιδάροι
μᾶς ἔρχονται 'πιδήτορες.

—

Ἀνόρθωσις βοᾷ Σορκατός, Ἀνόρθωσις καὶ Σπίλος,
κι' Ἀνορθωτὴς τοὺς Ρωμηοὺς κτυπᾷ κερκυνοβόλος.
Κι' ὁ Θεοτόκης ἄλλαξε, δὲν εἶναι σὰν καὶ πρῶτα,
ντόλτσε φὶκρ γίεντε, ξαπλώρα κι' ὅλο ζωὴ καὶ κοῦτα.

—

Ἀνόρθωσις προσέβαλε καὶ τοῦτον τελευταῖος,
καὶ πρὸς κατάπληξιν πολλῶν
καὶ σεισμοπλήκτων κεφαλῶν
ὡρθώθη σὰν Ἄνταιος.

—

Ἄφησε καὶ τοὺς Δουκάδες,
τοὺς Κορφιούς, τὴς Σπιανάδες,
καὶ τὴν Ρόπα καὶ τὰ λάδια.

—

Καὶ τὸν τρέχοντα τὸν μῆνα
ἦλθε μέσα 'στὴν Ἀθήνα
νὰ μαζώξῃ τὰ κοπάδια.

—

Ἦλθε πάλι δυνατὸς
μές' στὴ στροῦγγα μὶς 'στὴ στάνη,
κι' ἀπαρκάσισε κι' αὐτὸς
τὸν Ἀνορθωτὴ νὰ κάνῃ.

—

Τὸν ἐμάγεψε καὶ τοῦτον ἡ περικαλλὴς ἐκείνη,
καὶ τῆς ρίχνεται κοντά,
κι' ἔχει μέσα του σεβντᾶ
καὶ νεανικὸ γλυκάνι.

—

Στὸν Ἀνόρθωσι κι' ὁ Τζώρτζης ἄρχισε νὰ κάνῃ χέδια,
στήκωσε πυγμὴ κι' ὁ Τζώρτζης, στιβαρὰ μᾶς δείχνει χέρι,
καὶ τοὺς φίλους δεβαιόνει πῶς παραίτησε τὰ λάδια,
κι' ἦλθε γιὰ νὰ ἐγκλίνῃ λάδι τοῦ Μεσσία τοῦ Λευτέρη,
κι' ὁ Λευτέρης ἐλευθέρως σὰν καὶ πρὶν δὲν θ' ἀλωνίζῃ
κι' Ἀνορθώσεις μοναχὸς του δὲν θὰ συχνοκοπανίζῃ.

—

Ὦ! πῆς πάλι τῶν γιγάντων! ὦ! τοῦ νέου ζαρνικοῦ...
κόντρα κι' ἡ πυγμὴ τοῦ Τζώρτζη 'στὴν πυγμὴ τοῦ Κρητικοῦ,
κι' ἐπαγγέλλεται κι' ὁ Τζώρτζης πῶς θὰ κλείσῃ τὰ Καζίνα
καὶ θὰ κάνῃ τοῦ Λευτέρη τὴν Ἀνόρθωσι τζορτζίνα.

—

Ὅμως κι' ὁ ρεπουμπλικάνος ἔτσι δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ,
θὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μαλλιά,
θὰ τοῦ βάλῃ τὰ γραλλιά,
θὰ τὸν κάνῃ στοκερίσι.

—

Ὦ γιγαντιαία πάλη
κράτους ἀνορθωτικοῦ...
κόντρα κι' ἡ πυγμὴ τοῦ Ράλλη
'στὴν πυγμὴ τοῦ Κρητικοῦ.

—

Βρόντες, βρυγμοί,
κι' ἀμὴν ἀμήν,
καὶ 'στὴν πυγμὴν
κόντρα πυγμή.

—

Καὶ θὰ ἔλεπαν μετ' ὀλίγον κακεντρέχοντες ἐκλογεῖς
Ἀνορθώσεις διαφόρους καὶ πυγμικὰς λογῆς λογῆς,
καὶ κανένας δὲν θὰ ζέρῃ ποιὰ νὰ ὁρίσῃ, ποιὰ ν' ἀφήσῃ.
καὶ ποιὰ πρώτη νὰ ἀφήσῃ.

—

Δῶσε, Καρνάβαλέ μου, 'στοὺς λιποσάρκους πάχος,
κι' ἐν μέσῳ τῶν δρυμῶν
χαιρέτησε πυγμάχος
τὸ κράτος τῶν πυγμῶν.
Κι' ὅλας τὰς Ἀνορθώσεις τραγούδησε καὶ σύ,
καὶ βάλε στὸ ξύλι καὶ κάνε της τσιρσί.

—

Ὁποία νέα πάλη
φυλῆς μεγαλορύμου...
καλῶς μᾶς ἦλθες πάλι...
εἶδα...καὶ ποῦ χρόνου.

Καὶ καμπόσους ποικίλους,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Νὰ τῆς Πεντηκοστῆς λαμπρὸν Ἡμερολόγιον
μὲ γλαφυρὰς εἰκόνας καὶ μ' ἕνα κι' ἄλλον λόγιον.

—

Ὡραῖον κι' ἡ Φιλόκαλος ἔβγαλε Πηνελόπη,
ὅπου τὸ βλέπεις καὶ θαρρεῖς πῶς 'βγῆκε 'στὴν Εὐρώπη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἱδρυόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε 'στὸ στόμα.

Εἴκοσι κι' ὀκτὼ Γενάρη
καὶ μουτσούνια 'στὸ παζάρι.

Χίλια κι' ἑνενηντατρεῖς καὶ συγχρόνως ἑκατό,
καὶ δεινοὺς χαρτοπολέμους Καρνεβάλων χαιρετῶ.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ·
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δύο φράγκα εἶναι μόνα.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντως εὐμούσου πελειπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀναλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Χορὸς τοῦ Φασουλῆ
περίεργος πολύ.

—

Ὁ Φασουλῆς ὁμπίστικος σὲ τούτων τῶν καιρῶ,
ὅπου πολλὰ 'στὸ κράτος καλὰ δυσσεβομεῖ,
ἐξέλυθηκε νὰ κάνῃ περίεργο χορὸ
μονάχα μὲ κεφάλια κι' ἐπίσημα καὶ μή.

—

Γύρ' ἕνας μπάλος
ἐλληθῶς μεγάλος
ἀπὸ κεφαλάς.

—

Πού τῆς ἀντικρύζεις,
κι' ἄλλοτε δακρύζεις,
κι' ἄλλοτε γελᾷς.

—

Ὁ Περικλέτος τὸν χορὸν παντοῦ δικηρύττει·
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν καὶ δαυλῶν ἐπαίνων,
καὶ γίνεται συγκέντρωσις 'στοῦ Φασουλῆ τὸ σπίτι
ἐκ κεφαλῶν ἱστορικῶν καὶ μετριφιεσμένων.

—

Ἔκει πολλὰς θὰ 'δῇς
κάρας παντοειδεῖς,
ἔκει πολλὰς θ' ἀκούσῃς
συμφάζεις καὶ συγκρούσεις.

—

Ἐ! ἐ! τι Καρναβάλια!..
μέσα σ' αὐτὸν τὸν μπάλο
τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια
τρικλάρει πίνα τ' ἄλλο.

—

Ἐπὶ τρικλάρισμα
καὶ καρμπόλια!..
ἐπὶ κλαψάρισμα
ποῦ βγάζουν ὅλα.

Ἐ! ἐ! κεφάλια,
ὅπου σὲ χάλια
καὶ καταγίδες
δίνουν ἐλπίδες.

—

Πλάσεις σπανίας
τῶν ἀπογόνων...
ἐπιζηλίας
Ρωμηῶν συγχρόνων.

—

Πλάσεις δανείων
γεμάτα γρέσα...
τύποι κλανίων
μὲ τετρακόσα.

—

Μέσα 'στῆς σάλας
μπαίνουν καυκάλικες
μικρὰς μεγάλαις.

—

Ἄλλαις ἔχουνε μαλλιὰ
κι' ἄλλαις εἶναι σὰν γουλιὰ,
κι' ἄλλαις λένε σὰν τρελλαῖς,
κι' ἄλλαις στέκουν σιγαλαῖς
καὶ δὲν βγάζουνε μιλιά.

—

Μπαίνει μιὰ νέα
Ὕδρα Λερναία
μ' ἑπτὰ κεφάλια.

—

Τί παπαδιές,
τι τερατεῖες,
τί σαρκελιὰ.

Κάνει γκουρούσι
πυκνό λερούδι
'πίσω κι'έμπρός της.

—

Καὶ κόσμος λέει:
σκόρπισ'έλέη
σὰν λαοσώστις.

—

Ύμνοι κι'έγκώμια
κι'ἄλλα παρόμοια
πρὸς τὴν Λερναίαν,
ποῦ μᾶς φαιδρύνει
καὶ μᾶς λαμπρύνει
μὲ δρᾶσιν νέαν.

—

Κι'ὁ Φασουλῆς ὁ μπουνταλᾶς
εἶπε πρὸς ἄλλας κεφαλάς:
τόπο'στῆς Ἀνορθώσεως τὸ τέρας τὸ σωτήριον,
ὁποῦ θὰ γίνῃ'στοὺς Ρωμηοὺς καλὸν ἀναβρυτήριον.

—

Τόπο'στῆς Ἀνορθώσεως τὸ γοργολέφορ τέρας.
ὁποῦ λαμπρὰς ὑποσχεται τῶν ἐκλογῶν ἡμέρας,
τόπο'στὴν ἑπτακέφαλον τοῦ κράτους σωτηρίαν
καὶ τοῦ παντὸς κυρίαν.

—

Προχωρεῖ'στὸν μπάλο κούρη
δίχως νὰ μᾶς κοβῇ κούρας...
χαιρέτατε τὴν καὶ σκοῦροι
καὶ ψηλοκαπελαδοῦραις.

—

Τὰ μεγάλα της τὰ κλέη,
τὰ μεγάλα της ἐλέη
ὅλοι'πέστε τα μαζὶ
φορτωτοῦ,μπουρζοαζί.

—

Ψάλετε μὲ καραμούζας
τῆς πλουσίας μας μουβλούζας
τὸ κλεισμένο μαγαζί.

—

Ἀνόρθωσις γοργόνα
ἐλαύνει πρὸς ἀγῶνα
κι'ἀγῶνας προκαλεῖ.

—

Κάστανα δὲν χαρίζει,
γοργόνας φοβερίζει,
γοργόνας ἀπειλεῖ.

—

Νά!τὸ τομερὸ θηρίο,
ποῦ'στ'ἀστεῖα δὲν διαγάνει,
καὶ πολλοὺς θερμοὺς τοὺς κάνει
'στῆς Ἀποκρηᾶς τὸ κρύο.

—

Ὕδρα περνᾷ Λερναία
καὶ γενιὰ γενναία
καταχειροκροτεῖ,
καὶ ρίχνει κομφετί.

—

Κι'ἐγὼ μ'αὐτὸ τὸ τέρας
πρὸς ἰδεῶν αἴθερας
ἀκράτητος ὀργῶ.

—

Τὰ γονατά μου κλίνω,
κι'ἐν ὕμνοις μεγαλύνω
τὴν Ὕδραν,τὴν Γοργώ.

—

Καὶ λαὸς ἐπαναστάτης
σκούζει'πίσω κι'ἔμπροστά της:

μάγια μοῦχεις χαμωμένα
καὶ τρελλαίνομαι γιὰ σένα.

—

Μάγια μοῦκανες,κυρά μου,
κι'εἶσαι τρέλλα μου,χαρά μου,
κι'ἂς γυρεύῃς τὸν παρά μου.

—

Μάγια μοῦχεις κάνει,κι'ἔλα
σὲ χοροὺς καὶ σ'ἐσπερίδες,
κἄλλ'ἀπάνω μου σὰν ἀδέλλα,
κόρε κρέατος λουρίδες.

—

Γιὰ σέ,Δράκενα καὶ Λάμια,
τραγουδῶ μελωδικῶς,
κι'ἂς χορεύω νηστικός
καὶ μὲ σκέλη σὰν καλάμια.

—

Τοῦ Φασουλῆ λαλοῦντος μὲ χαλασμένην φρένα
τοιαῦτα τετριμμένα,
μπαίνει μ'ἑπτὰ κεφάλια τὸ τέρας τὸ φριχτό,
ποῦ τοῦπρεπαν ὀκτώ.

—

Ἄλλ'ὅμως ἀπ'αὐτὰ
κάνει γιὰ δύο τόνα,
καὶ φαίνεται μ'ἑφτὰ
μεσσ'στὸν κυκεῶνα.

Γάδε λαλεῖ μὲ ἀπὸ κεφαλή.

—

Ἐγὼμ'ἐκεῖν'ἡ κεφαλὴ τοῦ Κρητικοῦ Λευτέρη,
ποῦ κόσμος τὴν γερεῖρει.
Ἐγὼμ'ἐκείνη, ποῦ κρατῶ τὸ ἔαρος κάθε νόμου
καὶ γύρω φιλελεύθερη μαζεύεται μαρίδα,
ἐγὼμ'ἐκεῖν'ἡ κεφαλή,ποῦ κάνω'στὸ θυμό μου
τὰς ἑλληχώσας κεφαλὰς νὰ ἐγαζεύω ἀγουρίδα.

—

Ἐγὼμ'ἐκεῖν'ἡ κεφαλή,ποῦ θὰ γεμίσῃ γνῶσι
καθένα ξερικέφαλο,κάθε κουτὸ καὶ μπούφο,
ποῦ τοὺς ὁμόρους τοὺς λαοὺς μὲ σᾶς θὰ φιλιώσῃ
καὶ τὸν Μιχαλακόπουλο μὲ τὸν Πατρῶν τὸν Ρούφο.

—

Ἐγὼμαι μιὰ κεφάλα
μὲ σχέδια μεγάλα,
καὶ φαίνονται μαζί μου πῶς εἶναι κολλημέναις
ἄλλαις κεφάλαις ἕξη γεραῖς καὶ μελωμέναις.

—

Ἐγὼμαι κεφαλὴ παραγωγὸς εὐχύμου,
ἐγὼ τῆς ἕξη κάνω
καὶ μία παραπάνω,
κι'ὅλαις αὐταῖς μαζὶ δὲν κάνουν τὴν δική μου.

—

Ἐγὼμαι μιὰ κεφάλα,ποῦχω πολυγωμία,
ποῦ καὶ σ'ἐπαναστάτας καὶ Βασιλεῖς ἀρίσω...
ἕξη χωροῦν σ'ἐμένα,κι'ἐγὼ μονάχα μία
δὲν εἰμπορῶ'στὸν ἕξη τὸν χῶρον νὰ χωρέσω.

—

Ἕξη δυνατὲς κεφάλαις
ἔρίσκουν'στὴ δικὴ μου τόπο,
μὰ'μπορῶ'σ'ἐμένα κι'ἐγὼ μονάχα μία
νὰ χωρέσουν δίχως κόπο.

—

Ἕξη δυνατὰ κεφάλια
'κόλλησαν μὲ τὸ δικό μου,
ποῦ κυττᾷ μὲ ματογυάλια
τὴν Ἀνόρθωσιν τοῦ νόμου.

Ἔξη δυνατὲς κεφάλαις,ποῦ πολὺ τῆς ἐκτιμῶ,
ἕως σήμερα δὲν ἔχουν ἀπ'ὸμὲ ξεκολλήσῃ.
λὲς πῶς ἔχουνε κολλήσει
'στὴ δικὴ μου μὲ τσιρίσι.

—

Ἐγὼ καὶ γιὰ τῆς ἕξη πιάνομαι καὶ θυμόνω
μ'αὐτον,ποῦ θ'ἀντιλέξῃ
'στῆς κεφαλαῖς τῆς ἕξη.
κι'ὅμως χειροκροτοῦμαι γιὰ τὴ'δική μου μόνο.

—

Κεφάλαις ἀντικρούω
καινούρκιες καὶ παληαῖς,
κι'ὅλαις τῆς φοβερίζω
μὲ κατακεφαλαῖς.

—

Ἐγὼμ'ἐκεῖν'ἡ κεφαλή,ποῦ δρώχνει τοὺς Σκαμνάκηδες,
καὶ σπάζει Κόντε Γιώρτζηδες καὶ Κόντε Ρεπανάκηδες.
Ἐγὼμαι,ποῦ καὶ σήμερα σαρῶς διατυπόνω
ἐπαγγελίας ἀγαθὲς πρὸς ρέπτας ἐκλογεῖς,
καὶ συνωμότας φοβεροὺς μὲ τρόπο ξετρυπόνω
μές'στ'ἄντρα καὶ τὰ σπήλαια καὶ τὰς ὀπὰς τῆς γῆς.

—

Ἐγὼμαι,ποῦ πολλοὺς γιὰ ντούς τοὺς βάζω'στὸ μαστέλλο,
ἐγὼμαι,ποῦ'στὴν Κέρκυρα τὸν Λαπαθιώτη στέλλω,
κι'ἴσως νὰ κλείσω μερικοὺς ὁποῦ σκιόνων μύτη.
δερέτσους ὀπισθέγκωνα μὲς'στοῦ Δρομοκαΐτη.

—

Καὶ τῶν ξένων τὸ καλέμι
μ'ἐγκωμίασε πολλάκις...
μὲ φοβᾶται καὶ μὲ τρέμει
κάθε κουφοκεφαλάκης.

—

Μπορῶ κεθένας ἐλλοχῶν,
τὰς κλεινὰς ἀνησυχῶν,
καὶ τὴν τάξιν συνταράττων
καὶ τὴν πεῖραν τῶν χορτάτων.

—

Τί ζητεῖ κι'ὁ Λαπαθιώτης;
τί καὶ κάθε συνωμότης,
κάθε μαῦρος Κακουκίνος;

—

Τρέμετε,συφορμασμένοι,
φυλακὴ σᾶς περιμένει,
Κέρκυρα.Δαφνί,καὶ Τῆνος.

—

Νάτα νάτα τὰ κεφάλια,
ποῦ δὲν θέλουν νὰ συχάσουν,
ἂν καὶ τάχανα νὰ χάσουν
καὶ ταῦγὰ καὶ τὰ πασχάλια.

—

Νάτα νά...μ'ἀνατριγίλα
φεύγουν τὰ μπομπονισμένα.
καὶ σκορπίζουνε σὰν φύλλα
κίτρινα καὶ μαρκιμένα.

—

Κατεπάνω των ὁρμῶ,
δρώχνω τοῦτη τὴν Μερμώ,
τοῦτον τὸν ὀρακουτάγκο,
κι'ὅπως ὁ Μακβέθ τὸν Βάγκο
μὲ κυττάζουνε μπροστά των
καὶ δὲν εἶναι'στὰ σωστά των.

—

Καὶ τὴν τζόγια τῆς Κερκύρας,καὶ τὸν Κόντε Θεοτόκη,
ποῦ μοῦ παραμπῆκε τώρα κι'ὅλο μὲ καταδιώκει
σὰν νὰ τοῦραγα κι'ἐκείνου καθὼς λὲν τὸ πιγκούϊ,
καὶ πιστεύει πῶς θἄλθῃ μὲ τριάντα καὶ σαράντα,
θὰ τὸν στείλω'στοὺς Κορφοὺς νὰ καθίσῃ μιὰ γιὰ πάντα.

—

Εἶμαι δυνατὸ κεφάλι
τελείως φιλελεύθερου...
νὰ τοῦ Κόντε,νὰ τοῦ Γ'άλλη,
νὰ καὶ μιὰ τοῦ συμπεθέρου.
ποῦ φωνάζει κάθε τόσο'στὸ γενάτι τοῦ Λευτέρη
πῶς ἐκεῖνος κι'ὁ Θανάσης τὸν Λθέρωμ ἔχουν φέρει.

—

Εἶμαι μία κεφαλή,
ποῦ συχνάκις προκαλεῖ
δυνατοὺς κεφαλοπόνους
σὲ Βουλαῖς,Λαοὺς,καὶ Θρόνους.

—

Κι'ὅποιο κεφαλάκι θέλει
νὰ γενῇ σ'ἐμὲ κοπέλι,
κι'ὅταν εἶναι καὶ δὲν εἶναι σὰν κι'αὐτοὺς Καγκαβάλι,
τὸ βαπτίζω καὶ τὸ ἐγάζω φιλελεύθερο κεφάλι.

—

Ἐγὼμ'ἐκεῖν'ἡ κεφαλή,ποῦ ξερωνίζει:σήκω
μὲ νέο χρετοπόλεμο νὰ δοξασθῇς,Ρωμαίικο,
ποῦ μέσα της Ἀνόρθωσις ὡρίμασε σὰν σῦκο,
καὶ σὰν πεπόνι τρώγεται τῆς Μπάκερενας μουλκάτο.

—

Ἐγὼμ'ἐκείνη,ποῦχομαι νὰ σᾶς ἐξιλεώσω,
καὶ τώρα πάλι τὰ πολλὰ
τῆς Ἀνορθώσεως καλὰ
ν'ἀνακεφαλαιώσω.

—

Ὁπόσοι δὲν ἐπτώχευσαν καὶ νῦν καὶ πρὸ πολλοῦ,
οἱ δὲ ζητοῦντες λυτρωτὴν
τὸν ἄνδρα τὸν'Ανορθωτὴν
σῶποτ'ἐλαττονήσουσι παντὸς κοινῶς καλοῦ.

—

(Τέτοια συβαρὰ λαλούσης
ἐν τῷ μεσῳ τῆς αἰθούσης
τῆς μεγάλης κεφαλῆς,
κάποιος Μεφιστοφελῆς
δείχνει γιὰ καινούριο πάλι
ἕνα παλαιὸ κεφάλι.

—

Καὶ γιὰ τοῦτη τὴν κεφάλα
θόρυβος πολὺς'στὴ σάλα,
κίνησις,βοή,καὶ ζάλη.

—

Κι'ἕνας κι'ἄλλος τὴν κυττᾷ
καὶ περίεργος ρωτᾷ:
τίνος νάναι τοῦτη πάλι;

—

Οὐ μὴν τὴν πλησιάζει
γελῶν κι'ὁ Φασουλῆς,
καὶ τὴν παρουσιάζει
πρὸς φίλους προσφιλεῖς.

Κι'ἄλλο κεφάλι τοιαῦτα ψάλλει.

—

Ἰδοὺ κι'ἐγὼ'στοῦ Φκσουλῆ...
ἀνοίξατε τὰς θύρας...
ἐγὼμ'ἐκεῖν'ἡ κεφαλὴ
τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας.

—

Τώρα γι''Ανόρθωσι τρρυγῶ
καὶ ζαναπτίζω κάστρα...
γιὰ χρόνους ὕμνους κι'ἐγὼ
βασιλικοὺς'στὴ γλῶσσα.

—

Τόπο γιὰ'μὲ καὶ προσοχή...
φθάνω δυσκολεμμένη.

καὶ μὲ τὸ λαδὶ τὸ πικρὸ
τῆς Ρώπας λαδωμένη.

—

Ἔλατε, τζύγιασε μου παληαῖς,
τῆς Ρώπας μου νὰ φτ'ἐληαῖς
καὶ λαδὶ νὰ σας δώσω.

—

Βάρδα...ξανάρχομαι τρανὴ
τὴν χαλασμένη μηχανὴ
σοῦ κράτους νὰ λαδώσω.

—

Βάρδα κι'ἤλθα φουκωμένη,
βάρδα κι'ἤλθα λαδωμένη
νὰ κτυπήσω μερικὰ
τοῦ Λευτέρη λαδικά,
ποῦ μὲ τῆς κουτσομπολιᾶς
διαβάλλουν τῆς Ἑλλάδος.
κι''Ανορθώσεις τσαμπουνίζουν
καὶ γαμιὰ μᾶς δαμνίζουν.

—

Εἶμαι κεφαλὴ παλιὰ
μὲ σημεῖα τὴν Ἑλλάδα,
κι'ἔρχομαι καλοφτειασμένη,
νέα, μετημφιεσμένη.

—

Κι'ἀποροῦσαι μ'ἀντικρύζουν
νεανίσκων κεφαλαὶ,
καὶ κρυφὰ μοῦ ψιθυρίζουν;
πῶς ξανάνιωσες καλέ;

—

Εἶμαι πλήρη κεφαλή,
ποῦ τάξεραν οἱ μπάλοι,
κεφαλὴ ραγατιοῦ,
κεφαλὴ κρεββατιοῦ.

—

Μ'ἐβάζανε σὲ γραῖλα,
κι'ἤμουν κι'ἐγὼ κεφαλὰ
γιαμὲ περιφορκής.

—

Πασῶν ὡραιοτέρα,
κυρώνης λαλιστέρα,
Κορώνες κορωνῶν.

—

Μπρὸς καὶ πίσω Βουλευταί,
κι'ἔβαζα κι'ἐγὼ ποτὲ
στὴν ἀγγόρεσα τὰ ἀκυλά.

—

Εἶμαι κεφαλὴ παλιά,
κι'ἤλθα νὰ γενῶ καινούρια
στῆς Ἀποκρηᾶς τὴν φούρια.

Ἤλθα μετημφιεσμένη νὰ μεταμορίσω κι'ἄλλαις
τοῦ παληοῦ καιροῦ κεφάλαις.
Ἔρχομαι νὰ παίζω φλιν, νέαις κεφαλῆς ἀλλάγμου...
τώρα πόσους θὰ γλυκάνω,
τώρ''Ανορθωσι'δική μου
φινκλιμένε θὰ σας κάνω.

—

Τότο'μπρὸς'στὴν κεφαλή,
ποῦ πυρράχους ἀπειλεῖ,
κι'ἔχει τώρα γεννετούρια
γιὰ πολιτικὴ καινουρία.

—

Κι'ὃν καθένες σκ; μὲ ξέρει
γιὰ κεφαλὴ ραγατιοῦ,
μὰ σκοπεύω τὸν Λευτέρη
νὰ τὸν κάνω τάλαντοῦ.

—

(Τέτοια παραλαλεῖ
κι'ἐκείνη ἡ κεφαλή,
Παληοὺς θὰ ξανανοιώσῃ,
κι'ἐδάκρυζαν καπετάνοι
σὰν νἄφαγαν μουστάρδα.

Τέτοια λαλεῖ μεγάλα
καὶ μικὰ ξύνθη κεφάλα.

—

Ἐγὼμαι τῆς ρεπούμπλικας μιὰ κεφαλὴ φουρτζόζα,
ποῦ δὲν ἀνέχεται, παιδιά, τοῦ Κρητικοῦ τὴν πόζα.
Ἐγὼμαι μία κεφαλὴ χρυσῆ, ξανθομαλλοῦσα,
ὁποῦ τῆς'Ανορθώσεως τὴν'ζέλισαν τὰ λοῦσα.

—

Ἐγὼμ'ἐκεῖνο' ἡ κεφαλὴ τοῦ νευμικοῦ τοῦ Ράλλη,
ποῦ σέρνει πρώτη τὸ χορό,
καὶ μιὰ φορὰ κι'ἕναν καιρὸ
'στοῦ Θεοτόκη'κόλλησε τὴν κεφαλὴ τὴν ἄλλη.
Ἐγὼμαι μία πρίδρομος τῆς ἄλλαγῆς ἐκείνης,
ἐγὼμαι, ποῦ δὲν ἔκανε κακὸ τῆς Ρωμιοσύνης.
ἐγὼμαι, ποῦ μ'ἐκόλλησαν μὲ τὸν λαὸ σὰν κόλλα
πρωτόκολλ'ἀποχῆς,
κι'οἱ δρόμοι μας μὲ τὸ κόλλημα'τινέξκισε τὰ κῶλα
ἐν συντριβῇ ψυχῆς.

Μὰ τώρα ξεκολλήσαμε
καὶ τοὺς δεσμοὺς ἐλύσαμε,
καὶ σήμερα τὸν Κρητικὸ τὸν πελεμοῦμε χώρα,
ὁποῦ μὲ τὴν'Ανόρθωσι μᾶς ἔκανε βαπόρια.

—

Πολεμῶ ξεκολλημένη...τόπο τόπο κι'εἶμαι πάλι
μὲ τὰ φεγγαρικά μου...
τόπο γιὰ νὰ καπελώσω τοῦ Κρητίκα τὸ κεφάλι
καὶ μὲ τὴν ρεπουμπλικά μου.

Ὁ Φρασυλῆς πηδᾷ
καὶ τέτοια τραγουδᾷ.

—

Τώρα τῆς Ἀποκρηᾶς, τώρα μὲ τὰ Καρναβάλια,
'βγήκανε'στῆς ἀγοραῖς νέα καὶ παληὰ κεφάλια.
Τώρα τὴν'Αποκρά,
ποῦ βαροῦνε τὰ σαντοῦρια,
κάθε κεφαλὴ γυρᾷ
ξαναραίνεται καινούρια.

—

Ἐλπίω καὶ τώρα'στὶ χορὸ κομπάρσοι καὶ κομπάρους,
μαζὶ μὲ τὴν'Ανόρθωσι γορτσοῦν τοῦ καιροῦ μου.
καὶ γιὰ νὰ πάω κι'ὁ δικαιός τοῦ Θρόνου'στοὺς Βουλγάρους,
θὰ'πῇ πῶς τρέχει κάτι σὶ μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ Κρούμου.

—

Ὅμως ἐγὼ γιὰ τέτοια δὲν χάνω τὸν καιρό μου,
δὲν γίνομαι σὰν κι'ἄλλους συζητητὴς τοῦ δρόμου,
μήτ'ἐξετάζω λόγους καὶ ταξειδιῶν αἰτίαις,
μήτε πολυφροντίζω γιὰ τῆς διπλωματίαις.

—

'Ακούω μόνο νὰ μοῦ λέν πῶς τὸν ἔπαρε σπλῆτ τως
κάποια σπυρούδια χέρα,
καὶ λέν'ἡ κακομοῖρα
πῶς μέσα'στ'ἄλλ'ἀνέφερε καὶ γιὰ τὸν μακαρίτη της.

—

Δὲν μ'ἐξάπτουν, Περικλέτο, τῆς διπλωματίας σἰστροι,
τοῦτα μόνον τοῦ Κουβέρνου τὰ γνωρίζουν οἱ Μινίστροι.
Κι'ἂν τ'ἀφήναν καλά, θἄναι καὶ καλὸ'δικό τους,
κι'ἂν τ'κάνανε κακά, θὰ τοὺς'ποῦμε τὸν κακό τους.

—

(Εἶπεν αὐτά, καὶ σοβαρὸς ἐγύρισε τὰ νῶτα
πρὸς διαφόρους κεφαλάς, κι'ἀσθύσανε τὰ φῶτα).

Καὶ καμπόσας πονηρίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.
Στὸ κουρεῖον"Αμε Σθύσε,'στὴν Πλατεῖαν'Ομονοίας,
[illegible] καὶ εὐθὺς ἀκ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔβδομον κι'εἴκοσιν μετροῦντες χρόνον
ἐλριτύμεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι'ἕνιακοσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν'Ανόρθωσι βλέχουνε'στὸ στόμα.

Τέσσαρες μηνὸς Φλεβάρη,
τσίμπανο, Ρωμιὰ μου, ἄκρει.

Χίλια κι'ἑπενήντα κι'ἕκατὸν ἑρτά,
νέα Καρναβάλια, μπόλικα λερτά.

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὸ ξένο ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοίρου ταλαιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σήκωτα «Ρωμιοῦ» ἀναλλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν. κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι'αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Κάρρου στίχοι
ὅ,τι τύχῃ.

—

Μπάτε, λεβέντακι, 'στὸ χορὸ ν'ἀκούσατε τραγούδια,
κι'ἄλλοι νὰ τρῶνε τοὺς καπνοὺς καὶ σεῖς τὰ δρομολόγια.

—

Ἔλατε ν'ἀποκρέψωμε
μὲ νέα καθεστῶτα,
νὰ πιοῦμε, νὰ χορέψωμε
καὶ πάλι σὰν καὶ πρώτα.

—

Τώρα τὴν'Αποκρὰ
φθάνουν ἀπὸ μακρυὰ
κάτι κρότοι μὲ τραναῖς
καὶ παραξενες φωναῖς.

—

Μπάτε, λεβέντακι, 'στὸ χορὸ ν'ἀκούσετ'εὐτυχίαις,
νὰ'ἔλτε καὶ μὲ γειτόνες μεγάλαις συμμαχίαις.

—

Μπάτε, λεβέντακι, 'στὸ χορὸ μὲ τουρσερκὴ ἀγάπαις,
κ'ἐπὶ συμμάχους προσφιλεῖς νὰ ξακουράτε φάπαις.

—

Μπάτε, λεβέντακις, 'στὸ χορὸ νὰ γλεντρευτοῦν πλευγαῖς,
νὰ'ἔλτε καὶ Διάταγμα γιὰ νέαις ἐκλογαῖς.

—

Μπάτε, λεβέντακις, 'στὸ χορὸ
νὰ ξανοἰξετε πράμματα,
ν'ἀκούσετε κι'ἕνα σωρὸ
σωτήρια πρυγράμματα.

—

Δόξα καὶ πάλι τῇ μητρὶ,
λεβέντακις δυξασμένοι,
ἀλλοῦ ἄνφκν ντὲ λὲ πκερὶ
κι'ἡ κάλπη σᾶς προσμένει.

—

Μέσα σὲ μούτρων ἀλλαγαῖς,
μέσα'στὰ Καρναβάλι
τούτοις ἡ νέαις ἐκλογαῖς
κλωτσιὰ μᾶς ἤλθαν πάλι.

—

Μπάτε, λεβέντακις, 'στὸ χορὸ
ν'ἀκούσετε τραγούδια.
νὰ'ἔλτε τοὔτον τὸν ἀκυρὸ
πῶς κουτουλοῦν τὰ δούβια.

—

Κουνεῖ τὴν Ζάκυνθο σεισμὸς,
καὶ μᾶς φωνάζει φήμη
πῶς γίνεται συνδυασμὸς
Κακιδῆ καὶ Κασιμῆ.

—

Ἔστω πρὸς γνῶσιν καθενὸς καὶ γηγενοῦς κι'ἐπήλυδος
πῶς πάει κι'ὁ συνδυασμὸς τῆς'Αχαϊκηλίδος.

—

Πάει κι'αὐτὸ τὸ ζήτημα ποῦ ἐρωτεῦσιν ἀντήχησε
τὲ Λόντρα καὶ Παρίσι,
καὶ τώρα ἀνησύχησε
'Ανατολὴ καὶ Δύσι.

—

Μπάτε, λεβέντακις, 'στὸ χορὸ νὰ σείσετε τὴ γῆ...
ἔχουνε κι'οἱ Νεότουρκοι μαζί μας ἐκλογή.

—

Ἐκεῖνος ὁ Σαὶτ Πασσᾶς ἔχει μεγάλη φοῦρκα
γιατὶ θὰ τὸν μαρίσουνε'στὸ Σπάκτ κι'ἀπὸ Κιοῦρκα.

—

'Αλλάζει κι'ἡ Τουρκιὰ σκοπὸ
'στῆς ἐκλογῆς τὴν λάμπρα...

κι' ὁ Ταλεὰτ' στὸν Ὠρωπὸ
πολλὰ θὰ πάρῃ μαῦρα.

—

Ἐμπρός, λεβέντες χαρωποί,
ἁλτε φωτιὰ 'στὰ τύμπα,
κι' ὁ Βενιζέλος θὰ κιπρῇ
'στῆς Σέρρας κεἰ' στὰ Σκόπια.

—

Τραγουδᾶτε χαρμοσύνως,
κι' ὁ Σεφκὶτ Πασσᾶς ἐκεῖνος,
ὁποῦ σκόπευε νὰ κάνῃ 'στὸ Ρωμαίικο γιουρούσι,
ἔχει ρεῦμα 'στὸ Μενίδι μὰ θὰ πέσῃ 'στὸ Μαρούσι.

—

Τραλαρὸ καὶ τραλαρό,
τί χαρὰ μας, τί χαρά...
μπάμ κουμπούρας, μπάμ πιστόλα.

—

Κι' ὁ Γεωργάκης τῆς Κερκύρας,
ποὖναι πρῶτος 'στοὺς σωτῆρας,
ἔχει ρεῦμα 'στὰ Βιτώλια.

—

Μαύρας καλησκούδαις κλαῖνε,
κελαϊδεῖ τῆς κάλπης Μοῦσα,
μὰ κι' ὁ Ράλλης, καθὼς λένε,
θἄβγῃ πρῶτος εἰς τὴν Πρόοδο.

—

Ὅπ. ἐλεύθεροι κι' ἀδούλοι,
κι' ὁ χορὸς δὲ περνοδύνῃ...
λὲν καὶ γιὰ τὸν Κυριακούλη,
πῶς θὰ 'βγῇ μὲς στ' Ἀθῆνι.

—

Τί χαρὰς καὶ τί χοροί
καὶ Θεοδοσίων στέγαι...
λένε καὶ γιὰ τὸν Νοῦρῃ
πῶς στὰ Λύσια θ' ἀποτύχῃ.

—

Ὠχ! μεθύσι ποὖσοῦ τοῦχω!..
σίνω, σίνω, κι' εὐθυμῶ,
καὶ χρεμάλας ἐλέπω βρόχο
σὲ κυπαρίσσου τὸν λαιμό.

—

Νέα πλάσις, νέα ζύμη,
νέας προκοπῆς τροπάρι,
ἁλτε 'στὰ παλιὰ μας πάλια.

—

Λένε καὶ γιὰ τὸν Ζαΐμη
πῶς πολλὰ κουκιὰ θὰ πάρῃ
μὲς 'στῆς Πόλις τὰ Ταταύλα.

—

Ὡς 'στὸν πάτο τὸ ποτῆρι
καὶ μὴ χάσκετε χαζοί...
'στὸν καλπὸν τὸ πανηγῦρι
Τοῦρκοι κι' Ἕλληνες μαζί.

—

Μπάτε 'στὸ χορὸ μὲ φέσι...
ποιὸς ἐπίστευε σὲ χρόνους,
ποὖ σὲ κάνουν κι' εὐθυμεῖς,
πῶς μιὰ 'μέρα θὰ συμπέσῃ
μὲ τοὺς φίλους μας γειτόνους
νὰ χωρέσουν ἐλογιαῖς κι' ἐμεῖς.

—

Πέρτουν σφαῖρας φονικὰς καὶ σραπνὶδια δροχῆ,
κι' ἕνας εὐγενὴς ἀγὼν
ἐλευθέρων ἐκλογῶν
κάνει Τούρκους καὶ Ρωμαίους ἕνα σῶμα μιὰ ψυχή.

Τί παράξανες ἡμέρας!...
ὄρε γειὰ σας, πατριῶταις...
λένε καὶ γιὰ κάποιαις λέραις
πῶς 'στὴ Λέρο θἄβγουν πρῶτοις.

—

Ἐμέθυσα μωρὲ παιδιά, δὲν εἶμαι 'στὰ σωστά μου...
Ἕλληνες καὶ Νεότουρκοι μπερδεύονται 'μπροστά μου.

—

Ὁ Βενιζέλος φαίνεται 'στὰ μάτια μου Βεζύρης,
κι' ἐκεῖνος ὁ Σαὶτ Πασσᾶς ἀνορθωτὴς φρενῶν.

—

Ἕλληνες καὶ Νεότουρκοι κάνουνε μασκαράτα
κι' ἀγκαλιασμένοι προσπερνοῦν μὲ δύο Κομπάτα.

—

Τόνα πομπεύει τῆς Τουρκιᾶς τὸ ξακουστὸ σαράβαλο,
τἄλλο δοξάζει μὲ γιορταῖς καὶ φέσταις τὸν Καρνάβαλο.

—

Τὸ πρῶτο κοκορεύεται
γιὰ δολοφόνων μοῦραις,
καὶ τἄλλο μασκαρεύεται
μ' Ἀποκριᾶς μουντζούραις.

—

Τὸ πρῶτο κάνει πόλεμο μὲ τὴν Μακαρονία,
τἄλλο ἐροντᾷ 'στὰ κουτουρού μὲ κομπετομπακία.

—

Τρεῖς παλαιοὶ τσοπάνηδες ἐπιάσανε ταμπούρι,
κι' οἱ τρεῖς τῆς Ἀνορθώσεως γυνῆκαι τσιμπούρι.

—

Τρεῖς παλαιοὶ τσοπάνηδες, τρεῖς τσελιγκάδες πρῶτοι,
βαλθῆκανε τοῦ Κρητικοῦ νὰ φάνε τὸ σκυτί.

—

Οἱ τρεῖς κτυποῦν τὸν ἕνα,
κι' ἕνας τοὺς τρεῖς κτυπᾷ,
κι' ὁ κόσμος σιωπᾷ
καὶ τἄχει σὰν χαμένα.

—

Καθένα 'στὸ μεθύσι
τὸν ἐλέω κοττσοπάτο...
ὅλοι 'στοὺς ἀθλους ἔσοι,
κανεὶς δὲν πέφτει κάτω.

—

Τόπο τόπο νὰ δοθῇ
τῶν σωτήρων ἡ τετράς,
ποῦ τὰ κλέη της μετρᾷς
ἐν μεγάλῃ συντριβῇ.

—

Τόπο σὲ παληοὺς καὶ νέους μικροφίας ἐπυχῆς,
ποὺ 'στοὺς πόνους μας πονοῦν,
καὶ πρωτάκουστα 'ποχῆς
μιὰ γιὰ πάντα ἀνορμοῦν.

—

Τί καινούριαις μακαράταις
μὲς 'στοὺς θρόνους μὲς 'στῆς στράτας...
Φιλελεύθερα καζίνα,
κουρελιὲς μὲ λαγούρια,
κι' Ἀνορθώσεως κουζίνα
μὲ μαγειρικὴ καινούρια.

—

Ἄγκυρα, πυγμὴ καὶ χέρα,
δίκιτα φιλελευθέρα,
νέο σύμβολο δεμένο
μ' ἄλλα σύμβολα παληά,
μὲ κορδόνι ξερτισμένο,
καὶ μὲ μύρτο καὶ μ' ἐλιά.

—

Ἄρμα πολιτικῶν
εἴδους «Φασουλικῶν».

Νέα καὶ παληὰ φωμάντζα,
θἄκαμε μεσκουλάντζα,
κι' ὅλενα μακροβοῦτι
'στοῦ Κορομηλᾶ τὰ πλούτη.

—

Τὴν Ἀνόρθωσι κυττάζω τὰ κοπάδια νὰ συνάζῃ,
καὶ μ' ἐκεῖνα νὰ χορεύῃ, καὶ μ' ἐκεῖνα νὰ φωτίζῃ;

—

Ὠχ! ψυχή μου!.. θ' ἀποκριθῶ,
θὰ πηδήσω σὰν τρελλός,..
τὸν κακὸν θὰ κουρεύω
νὰ τοῦ πάρω τὸ μαλλί.

—

Ὠχ! ψυχή μου!.. θὰ μεθύσω,
κι' ἄλλους φόρους θὰ καθίσω
'στὴν ἀνορθωμένη ράχη.

—

Τέτοιος κόσμος ραγιάτης
καὶ λεπτὸς καὶ ντελικάτος
πρέπει νἄναι δίχως πάχη.

—

Τὸ πάχος ἂς τοῦ λείπῃ,
ἔξω, χυδαῖα λίπη,
ἐποῦ τὸν ντελικάτο τὸν κάνουν προστυχάντζα,
καὶ ἐλέπει τὴν κοιλιά του κι' ἀρχίνει τὰ ρωμάντζα.

—

Ἕνας λαὸς τοιοῦτος
θέσει λεπτὸς καὶ φύσει
δὲν πρέπει νἄχῃ ρύπους.

—

Μήτε κανένας πλοῦτος
νὰ τὸν ἐκχυδαΐσῃ,
μήτε μιὰ λίτρα λίπους.

—

Τραγούδια τοῦ σωροῦ γραμμένα πρὸ καιροῦ.

—

Ποιὸς εἶδε κράτος σὰν κι' αὐτὸ
νἄχῃ χρυσάφι ζηλευτὸ
καὶ τόσα περισσεύματα
γιὰ στύλους καὶ στρατεύματα,
κι' ὁ κόσμος νὰ κοιλοπονᾷ
κι' ὅλο νὰ κάνῃ πῶς πεινᾷ.

—

Ποιὸς εἶδε κράτος βρὲ παιδιὰ σὰν τὴν Ἀλάσκα πλούσιο,
κι' ἕνα λαὸ ζευζέκη
μὲ Μάνλιχερ τουφέκι
ἐδῶ κι' ἐκεῖνα κυνηγᾷ νὰ 'βρῇ τὸν ἐπιδύσιο.

—

Ποιὸς εἶδε μιὰ κορομηλιὰ
μέσ' στοῦ πλούτου τὴν φωλιὰ
νὰ περσινίζῃ καὶ ν' ἀνθῇ
χωρὶς ποτὲ νὰ μαραθῇ.

—

Νᾶχῃ κλωνάρια περισσά,
νᾶχῃ καὶ φύλλα σὰν χρυσᾶ,
καὶ 'στὴν κορφὴ μαλάματα,
ποὖ φέρνουν σ' ὅλους κλάματα.

—

Ἐφώντωσε κορομηλιὰ κορμηλιὰ γεμάτη
κι' ὅλοι γαρίδα κάνουνε τὸ νηστικό τους μάτι.
Φτώχιαις ξεχάνονται παλιαῖς,
ἐφώντωσαν κορομηλιαῖς
σὲ τοῦτη τὴν Ἀλάσκα.

—

Κι' ἀνοίγουν τώρα τὴν πολιὰ
τῆς Ρωμηοσύνης τὰ παιδιὰ,
κι' ὅλοι τὸ στόμα χάσκα.

—

Ὅλοι 'στὴν κορομηλιὰ χάσκουν ἀπεναντί,
τρώει τὰ κορόμηλα νηστικὸ φουσάτο.

πίνει τὸ γλυκὸ κρασὶ
μὲ τὴν κοῦπα τὴν χρυσῆ.

—

Τρῶγε, κόσμε πικαδέλα...
κι' ἐγὼ μέσ' ἀπὸ τὸ κάρρο
τὴν κορομηλιὰ προγκάρω,
κι' ὅλο καὶ τραβῶ κορδέλα.

—

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικό, ποῦναι τεχνίτης πρώτας,
πῶς τώρα μόλις ἔγινε τοῦ Πειραιῶς δημότης.

—

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ μὲ κακια περισσὴ
πῶς ἀπ' μᾶς ἐχώρισε τῆς Κρήτης τὸ νησί.

—

Κι' ἀφοῦ δὲν ἦταν Ἕλληνας τὸ θρέμμα σοῦ Κυριάκου
λένε πῶς κάζι καὶ χαρτιὰ κι' ὅλα θὰ πέν τοῦ κάκου.

—

Ψέγουν καὶ τὴν Ἀνόρθωσι καὶ μᾶς τὴν λένε γραῖα,
ποὖχει 'στὰ μάτια της γυαλιὰ καὶ τὴν πυγμὴ μαραῖα.

—

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ καὶ λένε μὲ κακία
πῶς τόλθε κι' ἔγιν' Ἕλληνας σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

—

Ἄκυροι κι' ὅλ' οἱ νόμοι του κι' ὅλα τὰ μανιφέστα,
τὸν λένε καὶ φριγώστρκτο καὶ τοῦ ζητοῦν καὶ φέστα.

—

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ γι' αὐτὴν τὴν πολιτεία του,
ποὺ κι' ἑκατακόσιες ἔσκασι γιὰ τὴν φριγωστρατεία του.

—

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικό, τοῦ Πειρκιῶς πολίτη,
κι' ἄλλοι τὸν λέν Βερυτσανό, κι' ἄλλοι τὸν λέν Ἀργείτη.

—

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ μὲ τοὺς μεγάλους τόνους
πῶς κάθε τόσο πηλαλεῖ 'στὸν Πειρκιὰ γιὰ ψῆφους.

—

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρχισε τῆς πόζκις του τῆς πρώτκις
καὶ δίχετα 'στὸ σπῆτι του Παρεδρους Μακρυσιώτκις.

—

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρνισε τὴν πόζα του τὴν πρώτη
καὶ τώρα λέν πῶς δίζιτκις κάνει τοῦ Μιστριώτη.

—

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρνισε τὰ πρῶτα του χασίμματα
καὶ τώρα συζητεῖ κι' αὐτὸς γιὰ γλωσσικὰ ζητήματα.

—

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρνισε τὸ ζάπλωμα τὸ πρῶτο
κι' ἐκύλισε 'στοῦ Κρητικοῦ τὴ ράχη σὰν τσιφοῦτο.

—

Ὦ μετημφιεσμένοι μκς, πάλι καλῶς ὡρίσκτε...
κι' αὐτοὶ μὲ σοβκρότητα 'ρωτοδυμᾶτε ἐγνωρίσκτε;

Ξύνεται μὲ κεραμίδα
νέο κρέκς καὶ παλιῶ...
τοὺς μυρίζει παλαμίδα,
ντελμέντε νὰ ρᾶν κολιῶ.

—

Ὠχ! μεθύσι ποὺ σοῦ τσιγῶ κι' εὐθυμία καὶ παιλάτα...
ὅλα φαίνοντα' μπροστά μου φῶβον μιγδνιον, μιὰ σαλάτα.

—

Στὸν συνδυασμὸ τοῦ Μήτσου βλέπω πρῶτο τὸν Μπενάκη,
καὶ γραμματικὸ τοῦ Κόντε βλέπω τὸν Μαρκαντωνάκη.

—

Μέσ' ἀπὸ κάρρο
τὸ πᾶν προγκάρω.
Πρόγκα 'στὸν ἄρχοντα, 'στὸν Κολοκέλα,
πρόγκα σὲ γλάρους φιλελευθέρους,
πρόγκα 'στὸν Ἕλληνα τὸν Βενιζέλα,
'στὸν Θεοτόκη, 'στοὺς συμπαθέρους.

—

Πρόγκα σ' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα,
'στὸν τάδε καὶ 'στὸν δεῖνα,
ποὺ τὰ πρωτεῖα χαίρει.

—

Πρόγκα σὲ κάθε νοῦλα,
σὲ κάθε φκαούλα,
σὲ κάθε μακροχέρη.

—

Ἄρματ' ἀργόντων τὰ σέρνουν δώδκα,
μὰ καὶ γκιαδάροι μὲ τρία πόδια.
Ἐμπκαράδες!! Προκοπκίς,
ρότορες νέοι, νέκ κοράκια,
ἐλ Κορκαβόλων ἐπιτροπκίς,
ἐλ καρότσκις μὲ φκαρόκια.

—

Ἐλ Λκεδες!.. ἐλ Αὐλικοί,
ἐλ δημοκράται καὶ λαϊκοί,
ἐλ Ρκαμσαγάδες Βασιλικοί.

—

Τὴν Ρωμιοσύνη δυσφημοῦν πῶς πάντοτε σπουδάζει,
πῶς εἶνκι μελαγχολικὴ καὶ δὲν διασκεδάζει.
Κι' ὅμως ἐκεῖν' ὁ μασκαρὸς χορεύει κι' εὐθυμεῖ,
δίνει καὶ 'στὸν Καραΐσκλο γενναία πληρωμή.

—

Κι' ὁπόταν τὴν μελαγχολοῦν
τὰ πρῶτα μεγκλεῖα της,
κάνει τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν
μὲ τὴν μελαγχολία της.

—

Τί Καραΐσκλοι, τί φέστκις!.. ὦς 'στὸν πάτο τὰ ποτήρια,
συμπολῖται σοβαροί...
'στὴν ὑγειὰ τῆς Ρωμιοσύνης, ποὖναι γιὰ τὰ πανηγύρια,
κι' ὅμως κάνει τὸ δικό.

—

Ὑπὲρ τῆς φιλοπατρίας κάθε λυτρωτοῦ στομάχου,
'στὴν ὑγειὰ τῶν Νεοτούρκων καὶ τοῦ καθενὸς συμμάχου.
Στὴν ὑγειὰ καὶ τῆς Τριγκάσκκς... τάκκ μία, τάκκ κι' ἄλλη...
'στὴν ὑγειὰ καὶ τῶν Βουλγάρων, Περικλέτο συμπολίτη,
ποὺ γιὰ χάρι των' στὴ Σόρκ κι' ὁ Διάδοχος ἐστάλη
καὶ τῆς χήρκς Σαμαρτζῆφ τὸν ἐξένισε τὸ σπῆτι.

—

Τί μεθύσι ποὺ σοῦ τσιγῶ!... πίνει κι' ἡ φτωχολογιά,
καὶ τριπλίζει μεθυσμένη 'στῶν ἀρχόντων τὴν ὑγειά.
Σκούζετε μ' ἐμᾶς ἐβίβκ καὶ τοῦ καθενὸς πραγούμου,
κι' ἂς μεθοῦσιν κι' οἱ νεκροί...
Ἐλ Καγκαβέλα μπακιρῆ,
νὰ μᾶς ἔλθῃς καὶ τοῦ χρόνου.

—

Καὶ καμπόσκις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Στὸ κουρεῖον Ἀφε Σβύσε, 'στὴν πλακοῖκν Ὁμονοίας,
ντόμινκ θὰ 'ρῆτε πρώτκις, πλούτου, κάλλους, εὐθηνίας.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ ΟΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μκς μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείκς πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὸ ξένο ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

—

Βκς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνέλλειψιν τιμῆν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Τκχυδρομεῖων τέλη.

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἑβρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑπτακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε 'στὸ στόμα.

Τοῦ Μαρτίου δεκάτη κι' ἑξδόμη,
Βενιζέλους ὑψίζουν ἀκόμη.

Χίλια κι' ἐννιὰ ντα κι' ἑκατὸν ἐνιά,
ἐκλογὴ μὲ πεῖσμα, λύσσα κι' ἀπουσιά.

Ὁ Φασουλῆς ἐμφρόνως μελετᾷ τὰ πρὸ τῆς ἐκλογῆς καὶ τὰ μετά.

—

Νίκκς λαμπρὰς ἡμέραι!..
χαῖρε καὶ πάλιν χαῖρε,
μεγάλε κασοῦστα.

—

Τὸ πᾶν γιὰ σὲ θυσίκ,
σὲ λένε καὶ Μεσσία,
σὲ λένε καὶ Κομπόστα.

—

Λκὸς ἀγκώρκς πέρκν
μὲ τὸν Φιλελευθέριον
ἐλύσκκε τὸ κόμμα.

—

Καὶ σ' ἔζυμνες, Λευτέρη,
μὲ ζάχαρη 'στὸ χέρι,
μὲ ζάχαρη 'στὸ στόμα.

—

Πηδᾷ, μεθᾷ, τριπλίζει,
ζάχαρη πιπιλίζει,
ὅλο καὶ ζαχαρένια.

—

Καὶ δίνει τώρα πάλι
'στὸν Κόντε καὶ 'στὸν Ράλλη
πάντα κολακευθένια.

—

Καὶ 'πίσω καὶ 'μπροστά του
τοῦ νέου του πρωτάστου
τὴν λάμψι θλέπει μόνο.

—

Καὶ τὸ παληὸ Κομβόϊ
καὶ πάλι τὰ κορδόνει
μὲ θλῖψι καὶ μὲ πόνο.

Τοῦ καπετὰν Λευτέρη
μασουρνεῖ τὸ στέρι,
τὸν θέλουν κι' ἡ κυρία.

—

Γι' αὐτὸν φωτκὶς καὶ λαύρκς,
καὶ καλικαγούδκις μαύρκς
κλαῖνε παληκῆς φκτρίκς.

—

Ὦ νίκκς ἀνακούστου,
ποὺ τοὺς συνδυκσμοὺς του
ψηφίζουν μονοκοῦκι.

—

Ὦ νέκς νίκκς κρότοι!..
βγάζουν Γρυπονησιῶτκ,
βγάζουν καὶ Κρικελοῦκη.

—

Νέων θριάμβων χρόνκς,
ξεφτίζουνε κορδόνκς,
μακαίνονται μυρτιᾶς.

—

Κι' ὁ κόσμος τῆς Ἀγκώρκς
γελᾷ παληοὺς σωτῆρκς,
καὶ τοὺς θαρεῖ μυτκιᾶς.

—

Πκντοῦ Βενιζελτκς,
καὶ κάθε συμπολίτκς
γι' αὐτὸν φρενκζεῖ τώρα.

—

Καὶ λέν' στὸν χρυσομάλλη,
κουνοῦντκς τὸ κεφάλι
ἀντίο Λεονώρα.

Ἀντίο ντέλ πασσάτο...
θέλουν Λευτερη λόγια
ν'ἀκούσουνε κι'ἡ φούστες.

—

Κι'ἔτρεχαν ἄνω κάτω
κι'εἶχαν δουλειαις κι'ἀγώγια
κάρρα καρότσαις σούστες.

—

Ὅλ'ἡ πατρὶς ἐσκίρτα,
ἀγκυραις,ἄνθη μύρτα,
καὶ Κορδονοκαλύμπα.

—

Μεγάλο πατεράκα.
καὶ Ρὲ καὶ Βρὲ καὶ Βράκα,
καὶ στῖχοι Κορδοβούμπα.

—

Τί νέα καθεστῶτα!..
ρουκέταις,βαγελότα,
βεγγαλικὰ περίσσα.

—

Μαχαίρας καὶ κυμπούρκις,
κι'ὑποψηφίων μοῦρις,
ψυχή μου'στὰ Πατήσια.

—

Λογῆς λογῆς μπεκρῆδες,
λογῆς λογῆς νταβῆδες,
καὶ μάτρα γουλωμένα.

—

Ἀνορθωτοὶ λεβέντικι
καὶ κουτσιοῦ κουβέντας,
κι'ἄντερα φουσκωμένα.

—

Πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
κι'ἐπαγγελίαι τόσαι,
καὶ γκλασμὸς Κυρίου.

—

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας...
μαζὶ μὲ τοὺς σωτῆρας
ἔβγηκε κι'ὁ Σωτηρίου.

—

Θεέ μου,τί λερῶδι,
καὶ πρόγκα καὶ γιουρῶδι,
καὶ κλασικὰ ἐρισίδια.

—

Καὶ τζάμπα καροτσάδες,
καὶ τζάμπα γκιουβετσάδες,
κι'ἀνορθωμένα φρύδια.

—

Βλέπω φανοὺς καὶ φάσους
μὲ φῶς παληᾶς λουσέρνας
νὰ μᾶς φωτίζουν πάλι.

—

Οὐς ἔλεγε κυμπάρους
ἐκίνησαν τὰς πτέρνας
κατὰ τοῦ χρυσομάλλη.

—

Ἐν μέσῳ τῆς πλημμύρας
κι'ὁ Τζώρτζης τῆς Κερκύρας
ἐρίτιμος πολίτης.

—

Κι'αὐτὸς ἐσώθη μόλις,
τρόμαξε κι'ὁ Σακέλης
νὰ'βγῇ κι'ὁ Βελλιανίτης.

—

Παρνῇ τὸ πρῶτον ἔαρ,
κι'ἀνοίγει μαῦρον φρέαρ
ἀπούς πρώτους τῶν κυμάτων.

—

Καὶ νέα πελληκάρια
ἐγκάινουν τὰ σεμεινάκια
τῶν πελαιῶν στομάτων.

—

Νέα σκιρτᾷ φατρία,
παντοῦ γι'αὐτὴν λατρεία,
κι'ἀληθινὴ φρενῖτις.

—

Γιὰ θαύματα καυχᾶται,
καὶ'πίσω της δρυχᾶται
λαὸς Πεντελήτης.

—

Πατρίς,Ἑλλὰς καινούρια,
'στῶν ἐκλογῶν τὴν ρούγα
ὀρθώνεσαι μονάχα.

—

Τότε λυσσᾷς,τρομάζεις,
καὶ τοὺς ἐχθροὺς τρομάζεις,
καὶ κάθε Φραγκο γάχα.

—

Στῶν ἐκλογῶν τὴν πάλην
σ'ἐθαύμασα καὶ πάλιν...
λαοῦ κυριαρχία.

—

Βουλιμιῶσα Λάμια
ἔσπαζες γλώμπους,τζάμια,
κι'ἀνώνυμα δοχεῖα.

—

Ἑλλάς,πατρὶς μητέρα,
φωνάζουν ἀπὸ πέρα
δαιμονιώντων σπεῖραι.

—

Ἔλα καὶ τώρα πάλιν,
κι'μετὰ τὴν κραιπάλην
εἰρήνης σπεῖρον σπεῖρε.

—

Κι'αὐτὸν τὸν Μιστριώτη,
τὸν γλωσσοπατριώτη,
μαυρίζ'ἡ Ρωμιοσύνη.

—

Ὅποῦ κι'ἐκεῖνος τόσα
τῆς εἶπε γιὰ τὴν γλῶσσα
καὶ τὴν μακιλαροσύνη.

—

Λαὸς δὲν συγκινεῖται,
κι'ἀφρόνως λησμονεῖται
τὸ γλωσσικὸ φουρνέλο.

—

Πάει κι'ὁ Μιστριώτης,
γλωσσορρουφὸς ἐν πρώτοις,
καὶ μ'ψηλὸ καπέλο.

—

Ὦ! τί λαὸς παράξενο.
Τουρκάρα!,Βεδουΐνος...
τὸν βλέπεις καὶ τρομάζεις.

—

Σὰν εὐσεβὴς'στὴν τάξιν
κατέπεσε κι'ἔκεῖνος
ὁ κύριος Καζάζης.

—

Παρλάτσις κατὰ κόρον
παντοδαπῶν ρητόρων,
φέσται καὶ πανηγύρια.

—

Καὶ χάφτουν τὰ κωθώνια
λάγους ἀπ'τὰ μπαλκόνια
κι'ἀπὸ τὰ παρκεδόρια.

Ἀσπρίζει μέγας σοβατζῆς μικρούς τε καὶ μεγάλους
καὶ τοὺς Γρυπονησιώτηδες καὶ τοὺς Κουτσοπετάλους.

Ἄφτονα λάγων πλούτη,
ποῦ λές μὰ τεῖναι τοῦτοι;
λάγοι τρανοὶ'στὴ φτήνεια.

—

Ἀνορθωτῶν ἀγῶνες
κι'Ἀνορθωτῶν εἰκόνες,
ποῖναι γιὰ φιγουρίνια.

—

Ἴτε πρὸς τὸν ἀγῶνα
κι'ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι...
πατρὶς Ἑλλὰς ἀγάλλου.

—

Κι'ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα
σταμάτα τοῦ Στρατούλη
καὶ τοῦ Κουτσοπετάλου.

—

Πολλοὶ πεταλωμένοι
κι'ἄγκυρις φορτωμένοι
καὶ ζαχαρένιους σβώλους.

—

Φωνάζουν'στὸν Κρητίκα
μ'αὐτὰ καὶ μόνον νίκα
τοὺς ἐλλογῶντας ἔλους.

—

Στάματ'ἀερὰ
φωνάζουν βρέ,
πέρτει μιὰ τράκα.

—

Κι'ἄλλοι βροντοῦν
κι'ἀνταπαντοῦν:
φουφοῦ λὰ βράκα.

—

Τί Βέ,τί Ρὰ
καὶ τὰ μωρά...
τί πολιτεία!

—

Κρασιά,κερόσματα,
λαοῦ ζεράσματα,
λαοῦ ναυτία.

Κι'ὁ Περικλῆς γεραίρει
τὴν νίκην τοῦ Λευτέρη.

Τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν ὑμνήσετ'ἐν ὀργάνοις,
ἱπτάμενον ἐν μηλωταῖς μὰ κι'ἐν ἀεροπλάνοις.

Ἤχοῦν μεγαλυνάρια κι'ἐμένα τοῦ τσελλοῦ,
μ'αὐτὸν τὸν Βὲ'ζκλίστηκα,μ'αὐτὴν τὴν Βρὰ τὰ χάνω...
ἐδῶ μιλοῦσε κι'ἔξαρνα τὸν ἔβλεπες ἀλλοῦ,
ποῦ λές πῶς ἐτακείδευε μέσα σ'ἀεροπλάνο.

—

Τὸν εἶδατε τὸν Κρητικό,τὸν Λυτρωτὴ τὸν πάνυ;
τὸν εἶδαμε,τὸν εἴδαμε"στῆς Ἀμπλιανης τὸ χάνι.
Γι'αὐτὸν βαροῦσαν πίπιζες,φλογέραις καὶ νταούλια,
καὶ τοῦσφιζαν λεβέντηδες ἀρνιὰ καὶ κοτοπούλια.

—

Γιὰ τοῦτον φέστας δυνκταῖς καὶ γκλασμὸς μεγάλος,
κι'ὁ πρὶν λησταφηγοῦδικος,ὁ κύριος Καπράλος,
αὐγὰ κι'ἐλληᾶς προσφέρει
'στὸν κκπετὰν Λευτέρη.

—

Κι'ἐγὼ'στῆς'Ανορθώσεως τὸ γύπτρον ὑπείκων
νὰ'δῇ καὶ τὴν'Ανόρθωσιν τῶν λησταφηγοδίκων.
νὴχήθην ἐκ βαθέων
ἡ γῆ τῶν ἡμιθέων

—

Ὁ κληθεὶς καὶ Καζιτάρχης'σκάρωσε σπουδαῖκ κάζα
κι'ἔκανε τοὺς ἄλλους ἔλους νὰ μὴν πιάσουν'μπρός του μπάζα.
Κι'ἂν γι'αὐτὸν σημαίαις μαύραις ἐκυμάτισαν'στὰς αὔρας
ἐμαυρίσθηκαν ἀπάνω οἱ σηκώσαντες τὰς μαύρας.

—

Ὁ Βὲ παντοῦ κυριαρχεῖ...τὴν ἔπαθε κι'ὁ Ράλλαρος...
ὁ Βὲ καβδάλα σ'ἄλογα μὲ διαμαντένια φάλαρα,
τὸν Βὲ μέ στίχους προσφωνεῖ καὶ τῶν Θηβῶν ὁ Τάλλαρος,
κι'ὁ Βὲ'στοὺς δρόμους βαβαιεῖ πῶς θὰ κυλιῶ τὰ τάλλαρα.

—

Τρέχει μπόλικος ὁ πλοῦτος κι'ἀπὸ στιχουργῶν μπατζάκια...
μὲ τὴν Βρὰ καὶ μὲ τὸν Βὲ
φώνκαν κομπόσα τζάκια:
ἰατταταὶξ!βαβέαί!

—

Ὁ δικαίως σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπωνομασθεὶς Κομπόστας,
τροπαιοῦχος κατὰ πάντα,
ἐβγαλ'ἑκατὸν σαράντα
κι'ἐπὶ πλέον παντογνώστας.

—

Ψαίει κορυφὰς ὀρέων
ἡ πανύμνητος πυγμή,
ἁπτεται τῶν ἀρουραίων
καὶ φορτῶν αὐτοστιγμεί.

—

Ἄπεταται καὶ Πιερότων
καὶ σοῦ βγαίνουν Βουλευταί,
πρᾶγμα, ποῦ καὶ στὸ νειρό των
δὲν θὰ τὸ βλεπαν ποτέ.

—

Πασα Δύσις κατεπλάγη
μὲ τὴν νίκην τοῦ Λευτέρη,
τρέχουν πρὸς τὸν μάγον μάγοι
κι' ὁ Λεβέντης τὸν συγχαίρει.

—

Κι' ἴσως χι' αὐτὸν τὸν θρίαμβον σ'στὸν πώστην τῆς πατρίδος,
ποῦ γυαλέον παρελθὸν ἐμπρός του κατερρέει,
δοθῇ καὶ τὸ παράσημον τὸ τῆς περικνημίδος
καθὼς τὸ 'πῆρε κατ' κῶτες κι' ὁ φίλος μας ὁ Γκρέυ.
Κι' ἐμεῖς στῆς Ἀνορθώσεως τὰ πλούτη νὰ μαλλώνωμε
καὶ τῆς περικνημίδες μας τῆς τρύπες νὰ μπαλώνωμε.

—

Γιὰ τοῦ γόητος τὴν νίκην κλαίει τώρα γοερῶς
τῆς μαυρίλας ὁ χορός,
καὶ χορεύουν τοῦτοι κι' ἄλλοι
μὲς' στὴ μπόρα τὴν μεγάλη
τὸν χορὸ τὸν Πεντοζάλη.

—

Ἐσκότισε τὸ φῶς τοῦ Βὲ τοὺς παλαιοὺς ἡλίους,
κι' ἐστράφη τώρα πρὸς τὸν Βὲ κι' ἡ πάντια Πατρίς...
ἔχει κλεινοὺς Ἐμμανουὴλ μὰ κι' Ἐμμανουηλίους,
Ἐμμανουὴλ παμβασιλεὺς παρὰ τριανταπρεῖς.

—

Πατρίδα, καλὲ
ἀσπίδα καὶ δόρυ,
κι' ἀφιδωτὸ προγώρει
μὲ Βρὰ καὶ μὲ Βέ.

—

Ἀνοίξατε πύλαι τῆς νέας Βουλῆς,
εὐφράνθητε πάντες... ὁ μόσχος πολύς.
Τροχίστε καὶ γλῶσσα καὶ κάθε καλέμι,
ἀπλήστως τρυφᾶτε,
ἡ Τράπεζα γέμει
καὶ πίθητε καὶ φᾶτε.

—

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας, εἶπε κατανυκτικῶς
μέσα' στοὺς πολλοὺς του λόγους ὁ Κομπόστας ὁ γλυκός.
Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας, ἐπανέλαβαν τὰ πλήθη,
καὶ τοῦ Κρητικοῦ τὸ ρῆμα πανταχοῦ δελαλήθη.

—

Μὰ κι' ἐγὼ πολλὰς ἀκούσας σοβαρὰς ἐπαγγελίας
ὅλων τῶν ἀγορητῶν,
ἀνεβόησα' στὸ πλῆθος· ἄνω σχῶμεν τὰς κοιλίας
μετὰ τῶν Ἀνορθωτῶν.

—

Γιὰ τῆς παραδαρμένης μὴ μᾶς κατακλαθῇ κόρη,
καὶ' στοὺς μέλλοντας πατέρας
θὰ φωνάζω διατόρως:
ἄνω σχῶμεν τὰς γαστέρας.

Ὁ Φασουλῆς στὸν Ράλλη πικρὸ τραγοῦδι ψάλλει.

—

Βάστα, καϊμένε Ράλλη, κι' αὐτὰ τὸν μαγαιριά..
καὶ πῶς νὰ τὴν βαστήξω, πούνκει πολὺ βαρειά.
Βάστα, κακμένε Ράλλη, κι' ὁ κόσμος, ποῦχει γνῶσι,
γιὰ τοῦτη σου τὴν πίκρα πικρὰ θὰ μετανοιώσῃ.

Ἐπικράνθης, καὶ γὰρ δὲν ἐχρίσθης,
ἐπικράνθης, καὶ γὰρ ἐμαυρίσθης,
ἐπικράνθης, καὶ γὰρ ὁ Κρητίκας
ἦρε πάλιν θριάμβους καὶ νίκας.

—

Ἐπικράνθης, καὶ γὰρ τὸ Κορδόνι
κουκουβάγιαις τὸ κλαῖνε καὶ κοῦκοι,
ἐπικράνθης, καὶ γὰρ σὲ θαμβόνει
νέον φῶς καθενὸς Κριεκούκη.

—

Ἐπικράνθης, ἐπικράνθης... πῶς τὸ 'πίστευε κι' αὐτὸ
νὰ μαυρίσουν τῆς Ἀθήνας τὸ παιδί τὸ λατσευτό;
Παιδὶ ἐπρόσμενε ποτὲ νὰ περάσουνε μεσοστὰ του
δίχως νὰ συλλογισθοῦν τὰ πολλὰ χαριμκτά τους;

—

Ἄλλαξον καὶ τὰ γωριὰ
μὲ τὰ νέα καθεστῶτα,
καὶ τὴν κάθε κουμπαριὰ
δὲν ψηρίζουν σὰν καὶ πρῶτα.

—

Μὲς' στὴν μαύρην κατοιγίδα
ἐμαυρίσθη πκρ' ἐλπίδα
κι' ὁ φουριόζος ὁ πολὺς,
μὰ καὶ τόσον πρόσφιλής.

—

Μὰ λυπᾶθῆς κατάκαρδα γιὰ τέτοια ξαφνικὰ
Ρωμαίικα κι' ἐγχώρια...
μὴ λησμονῆς σὰν φρόνιμος καὶ τὰ Λατινικά·
σὶκ τρόνσιτ μοῦντι γκλόρια.

—

Μὰ λυπᾶθῆς κατάκαρδα κι' ἀρχίνα τὸν χορό...
ἐκεῖνοι ποῦ μεσουρανοῦν σβύνουν μὲ τὸν καιρό,
καὶ πάλι λάμπουν ἔξαρνα καὶ τοὺς βαροῦν βιολιά,
κι' οἱ τρεφοντες προκείλιον μένουν χωρὶς κοιλιά.

—

Γέλασε, χρυσομάλλικο...
μορφὴ καθὼς τοῦ Ράλλη
κι' ἂν ἐμαυρίσθη μένει
πολυαγαπημένη.

—

Ἀπόνως ἐμαυρίσθη σ' ἐκείνη τὴν ἀντάρα
κι' ὁ Νέγρης ὁ Φωκίων ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ,
τοιγάρτοι δὲν ἀξίζει καὶ τοῦτος μιὰ πενταρα
ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τῶν νέων φωστῆρων τὸ λεφοῦσι.

—

Ἐνέσκηψε μεγάλης μαυρίλας συμφορά!..
τί κρῖμα ποῦ δὲν ἔβγκε κι' ὁ Πὼπ εἰς τὰ Ψαρά.
Πλὴν ἐκλογὴ δὲν ἦτο, καθὼς ἐκεῖνος γράφει,
ἀλλ' εἶδος ναυμαχίας, καὶ γιὰ νὰ κατισχύσῃ
ἔπρεπε νᾶχῃ μπρός του θώρακ' ἀπὸ χρυσάφι,
ἀλλιῶς δὲν εἰμποροῦσε νὰ κατανικιαχήσῃ.

—

Πάει κι' αὐτός... τί θρίαμβοι, τί κλέη!..
πῶς γιὰ τὸν Πὼπ κι' ὁ Κλέαρχος ἐχάρη,
γιατὶ συχνὰ Κοιλάρχο τὸν λέει
κι' ὅλο γιὰ τὴν κοιλιά του τὸν πικάρει.

—

Τῷ Στρατηλάτῃ Κρητικῷ τὰ νικητήρια
καὶ τῶν ἐντὸς κι' ἐκτὸς συγχαρητήρια.
Ἀνάδειξέ μας ἕλους διασήμους,
καὶ νῦν τὸ κράτος ἔχων ἀπροσμάχητον
λέγε σὲ μερικοὺς Ὑπουργησίμους
πρὸς τὰ παρὸν νὰ τρίβουν τὸ στομάχι των.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΠΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
εὑρεθήκαμε' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Τετάρτη τοῦ Μαρτίου κι' εἰκοστή,
ρολόγια' ναλλάσσουν οἱ πιστοί.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε' στὸ στόμα.

Χίλια διακόσα,
πλάκας ἀπαρχῶσα.

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντες ἀμυύστου τσελαπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅπως ἀπ' ἐμὲ θέλει.

Δολοφονία τοῦ Κυβερνήτου, τοῦ Βενιζέλου τοῦ παυμενήτου.

—

Φ.— Μὲ δόκιμον μεγάλην
ἐς ψάλσιμεν καὶ πάλιν
νέον μεγαλωνύμιον
'στὸν Ἀρχιμαγκαλάριον.

—

Πρὸς τοῦτον προχωρήσωμεν
μ' ἀλήθειαν λατρείαν,
καὶ νῦν πανηγυρίσωμεν
τὴν νέαν σωτηρίαν.

—

Γ'στερ' ἀπὸ τόσην πάλην
διεσώθη τώρα πάλιν
ἕνας νέος μας σωτὴρ
καὶ τῶν ἀγαθῶν δοτήρ.

—

Τούτου πάντες ἐξυμνοῦμεν
τοὺς μεγαλουργοὺς ἀγῶνες,
τούτων πάντες προσκυνοῦμεν
νῦν ἀεὶ καὶ' στοὺς αἰῶνες.

—

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
Περικλέους κακομοίρη,
κι' ἂς χαρῶμεν πάρα πάρα
ἐν αὐτῇ τῇ πανηγύρει.

—

Ἀναστάσεως χαρά,
Περικλέους παλαβέ,
κι' ὅλα θἄλλουν ἀντιπρὰ
καὶ φωνάζουν Βρὰ καὶ Βέ.

—

Ἀναστάσεως ἀχεῖ
πανευφρόσυνος καμπάνα,
καὶ πετᾷ μ' ἀεροπλάνα
καθενὸς Ρωμηοῦ ψυχή.

—

Ὁλοένα φασαρίαις
καὶ πηλάλαις γι'' Ανορθώσεις,
ὁλοένα σωτηρίαις,
ὁλοένα διασώσεις.

—

Μὲ τὸν κόσμον τῆς Ἀγκύρας
ψάλλω τὴν ἀνάστασίν των,
ψάλλω τὴν διάσωσίν του
ἐκ τῆς νέας ἀποπείρας.

—

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τοῦ μεγάλου Λυτρωτοῦ
'πῆγε κόσμος καὶ κοσμάκης' στὰς ἀκκήσεις τοῦ Στρατοῦ,
ὅταν ἔξαρν' ἀνηγγέλθη πῶς ἐκεῖνος ἐσκοτώθη,
κι' ὁλοι ἀνεστατώθη.

—

Φρυάττ' ἡ κοινωνία...
φριατὴ δολοφονία!..
ἡμέρα μεσημέρι
'σκότωσαν τὸν Λευτέρη.

—

Τὸν ἔργαν κι' αὐτὸν
τὴν ὄντως λατρευτὸν
ρικιᾶδες δολοφόνοι.

—

Ἔβινε σ' ὅλους θέρος,
κι' ἦτον ὁ μόνος φόβος,
κι' ἦτον ἐλπὶς μας μόνη.

—

Τότε κατακλυσμός,
τότε σοληψασμός,
ορίκη κι' άνατριχίλα.

—

Κι' άλλόφρονα πλήθη
καὶ τρέχουν νὰ τὸν δοῦν
ἀμφότερα τὰ φῶλα.

—

Ὁποία συμφορά!..
νεότης ἄνδρες, γέροι,
γυναῖκες μὲ μωρὰ
τρέχουν γιὰ τὸν Λευτέρη.

—

Καὶ τότ' ἀνεσκρώθησαν φαντασιώδη πλάσματα,
καὶ τότε διεσχίσθησαν ναῶν καταπετάσματα,
καὶ θύελλ' ἐβρυχήθησαν καὶ δαίμονες λαλάπτων.
κ' ἐνεφανίσθησαν πολλοὶ σεπτοὶ σκιοὶ προπάππων.

—

Τότ' ἐξέστη τῶν φρενῶν
ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν,
κ' ὅλος ὥρμησ' ἐμμανὴς
νὰ σπαράξῃ τοὺς φονεῖς.

—

Καὶ μουρέλλα καὶ μαινάδες
καὶ γυναῖκες σὰν Μαινάδες
ἐμερμήριζαν πολλὰς
καὶ ῥικιώδεις ἀπειλάς.

—

Ἀνέλπιστο μαντάτο
γεννᾷ τὸν πανικό...
καινούργιο ξαφνικό,
ποῦ τρὶς ἀνάθεμά το.

—

Ἀλλὰ καὶ 'στοὺς ἐκτὸς
θρύλλεῖται παραχρῆμα
πῶς ἔπεσ' ἕνα θῦμα
Μεσσίας ἑλληνικός.

—

Κι' ἤχοῦν κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
θρῆνοι κι ὀλολυγμοί ..
δὲν θἄχωμε πιὰ χέρα,
δὲν θἄχωμε πυγμή.

—

Καὶ τώρα πιὰ—πὲρ ντὶο—
χρόνια συρριασμένε,
δὲν θὰ πᾶν χαμένα,
κι' ἀνόρθωσις ἀντίο.

—

Τὄμαθαν καὶ 'στὴ Δύσι
καὶ 'στὴν Ἀνατολή,
κι' ἔγινε ραβασὶ
καὶ κλάψιμο πολύ.

—

Κι' ἔπλαττε δολοφόνους μαύρους, θεοστυγεῖς,
ἐμβρόντητον τὸ πλῆθος,
κι' ἔλεγε πῶς τὸν εἶδε νὰ πέφτῃ κατὰ γῆς
μὲ δυὸ πληγὲς 'στὸ στῆθος.

—

Καὶ τὸ κάζο τὸ μεγάλο παντοχοῦ διαθρυλλεῖτο
μετὰ τόσης ἀγωνίας,
κι' ἐβεβαίωνε καθένας πῶς αὐτόπτης μάρτυς ἦτο
τῆς φρικτῆς δολοφονίας.

—

Κι' ἀνερώνησε τρικὴ
καὶ διατορος φωνὴ
μὲς' στῆς δύχτες τὴν γωνιὰ:

Γδάρετε σὰν τὸν Μαρσύα
τὸν ἀπαίσιο φονιὰ
τοῦ Λευτέρη τοῦ Μεσσία.

—

Τὸν εἴδατε;...τὸν εἴδαμε 'στῆς Τράχωνες ἐκεῖ...
τὸν ἔβρηκε 'στ' αὐτοκίνητο μιὰ σφαῖρα φονική,
βγήσας δὲ τερέλεσται, μὲ τελευταῖον νεῦμα
παρέδωκε 'στὸν Κλέαρχον αὐτοστιγμεὶ τὸ πνεῦμα.

—

Ὢ μαύρη δυστυχία,
ποῦ πρόκαλεῖ τὸν θρῆνον...
ἐσκότωσαν κι' ἐκεῖνον
τὸν εὔζωνο λοχία.

—

Ἀνέλπιστα κι' ἐδῶ...
σκότωσαν τὸν ἀφέντη,
μὰ καὶ τὸν συνοδό,
τὸν Νάσσο τὸν λεβέντη.

—

Διλοφρονία τραγική!..
τὸν ἔδαμε κι' αὐτὸν ἐκεῖ
κοντὰ του ξαπλωμένο.

—

Πάει λοχίας λιγερός,
κι' ἐθρήνει κόσμος γερῶς
κι' ἐκεῖνον τὸν καϋμένο.

Διάσωσις Πρωθυπουργοῦ ἀληθινὰ θαυματουργοῦ.

—

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ, ποῦ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
ἔτρεχ' ἐμβρόντητος νὰ 'δῇ πομπὰς καὶ παρελάσεις,
προσῆλθον 'στὸν Πρωθυπουργὸν ἔφιπποι καὶ πεζοὶ
φίλοι του φιλελεύθεροι νὰ δοῦν ἂν ὄντως ζῇ.

—

Ἀλλ' ὅμως ἔτρεξε γοργὸν
'στὸν κύριον Πρωθυπουργὸν
καὶ λαϊκὸ συναφέρι.

—

Πάσχα προσήγγιζ' ἑβδομάς,
κι' ὡς ἄλλος δύσπιστος Θωμᾶς
καθεὶς τὸν ἐψηλάφει.

—

Ζῇς, τοὔλεγαν, ἀληθινά;
πλαγὴ δὲν ἔχεις πουθενά;
τοὺς φίλους σου λυπήσου.

—

Κι' ἂς' δῇ κι' ὁ κόσμος πρόωκως
πῶς εἶσαι ντοῦρος, ζωντανός...
δεῖξε μας τὸ κορμί σου.

—

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ, καθ' ὃν μετ' ἐλαχώντων
ἐθρήνει τὴν μαυρίλα της πληθὺς ἐπιλαχόντων,
πρὸς Βενιζέλον ἄσημοι προσέτρεξαν κ' ἐπίσημοι,
καὶ πλῆθος Ὑπουργήσιμοι.

—

Κι' ἐκ τούτων ἐξιθύμιζε 'στὸν Κρητικὸ καθεὶς:
γιὰ δές καιρό, ποῦ διάλεξες νὰ δολοφονηθῇς,
τώρα 'ποῦ πρόσμενα κι' ἐγὼ
πῶς θὰ μὲ κάνῃς Ὑπουργό.

—

Κι' ἠκούοντο πολυπαθῶν Ὑπουργησίμων θρῆνοι:
γιὰ δές καιρό, ποῦ διάλεξες νὰ σκοτωθῇς 'στῆς Τράχωνες,
τώρα ποῦ μεταρρύθμισις Ὑπουργικὴ θὰ γίνῃ,
καὶ μὲ τοὺς ἄλλους Ὑπουργὸ κάπου κι' ἐμένα θἄχωνες.

—

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τῆς Ἀμπρῆς, τῆς εὐωχίας,
ἔψηνε γι' ἀρνὶ τὸν Ράλλη τῶν εὐζώνων ὁ λοχίας,
κι' ὁ Λευτέρης ἐγελοῦσε καὶ τοῦ φώναζε σπολλάτη,
καὶ τὸν Νάσσο βοηθοῦσε 'στὸ πιπέρι καὶ 'στ' ἁλάτι.

—

Καθέναις ἀπὸ τούτους, κουνῶντας τὸ κεφάλι,
τοιαῦτα παιελάλει,
κι' ἔλεγε τί θὰ γίνω, κι' ἔλεγε τί θὰ κάμω,
κι' ἐχαίπασε τὸ χρῶμα του,
κι' ἐμπλήσας σπόγγον ὄξους καὶ περιθεῖς καλάμῳ
ἐπότιζε τὸ στόμα του.

—

Κι' ὁ Βενιζέλος τότε
γιὰ νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ
τοὺς εἰπεισπατιῶται,
εἰρήν' ὑμῖν καὶ πᾶσι.

—

Ὢ φίλοι προσφιλεῖς,
ζῶ πάντοτ εὐσταλής,
καὶ μοῦ ἑκάστων τὰ κύτσα.

—

Κι' ὑπόσχομαι πρὸς πάντας
τοὺς νέους Προτεστάντας
Ὑπουργικὴ καρότσα.

—

Μακρὰν οἱ δολοφόνοι ..τοὺς ἔκυψα τὸν ἔβγα,
μὰ καὶ τοῦ συνοδοῦ μου δὲν ἔπαθε μιὰ τρίχα.
Κι' ὁ Νάσσος ζῇ μ' ἐμένα γερὸς καὶ κυτσανάτος,
κι' ἐμπρός σας στέκει...νάτος.

—

Ἡ θεία σας μὴ στρίψῃ,
κανεὶς μὴ δειλιάτω...
ἐγὼ πετῶ πρὸς ὕψη
κι' ὅλους τοὺς ριχνω κάτω.

—

Μακρὰν φίλων ἀγωνία,
πάρτε δῶστε μου φιλιά...
ψέμμα κι' ἡ δολοφονία,
ψεύτικη κι' ἡ πιστολά.

—

Ψεύτικος αὐτὸς ὁ θρῦλος, ποῦγινε κακὸ μεγάλο
καὶ τῆς πλάσεως τῆς νέας χαλασμὸς πικρότερος,
κι' ἔκανε κι' ἐμένα τώρα ν' ἀπορῶ καὶ ν' ἐμπιστεύω
ἐν τῷ ὄντι ζῶ σὰν πρῶτα, κἂν μ' ἔσκότωσε κανείς.

Ψεύτικος αὐτὸς ὁ θρῦλος
τῶν ἀγρίων δολοφόνων,
κι' ἂς χορέψῃ κάθε φίλος
μὲ τὸν Νάσσο τῶν εὐζώνων.

—

Μὴ κανέναις τακασσέσθω, μὴ κανένας δειλιάτω...
ἔτσι πρὸς αὐτοὺς ὁμίλει
μὲ μειδίαμα 'στὰ χείλη,
κι' ἄρον ἄρον ἀνεβάκ τόσος κόσμος ἀποκάτω.

—

Κύριε πυγμῆς μεγάλης,
ἔβγα λόγο νὰ μᾶς βγάλῃς,
ἔβγα νὰ μᾶς μελαϊδήσῃς
καὶ νὰ μᾶς καλοκαρδίσῃς.

—

Πρόβαλε καμαρωμένος,
πρόβαλε καὶ διὰ ζώσης
τὸν λαὸν νὰ βεβαιώσῃς
πῶς δὲν εἶσαι σκοτωμένος.

Πρόβαλε, χαϊδεμένε, νὰ πάρωμε φωτιά,
καὶ 'πὶς μας γιὰ τὸ κάζο πῶς ἤτανε ψευτιά,
καὶ βάλε κι' ἄλλοι κλίπαις κι' αὐταῖς νὰ τῆς ψηρίσωμε,
καὶ νἄλθωμε κοντά σου καὶ νὰ σὲ ψελαφήσωμε.

—

Κι' ὁ Βενιζέλος μίλησε
ἔκανε πῶς θἀ 'βγῇ,
συσταράχθ' ἡ πόλις,
καὶ μιὰ ζητωκραυγὴ
μακρὰ κι' οὐρανομήκης
ἠχεῖ σὰν ὅμνος νίκης.

—

Ἄνδρες, παιδιά, καὶ γέροι
κυττάζουν τὸν Λευτέρη
μὲ μάτια σὰν γκρίδα.

—

Κι' ἔντρομοι φεύγουν τότε
σκιωδεῖς συνωμῦται,
καὶ βγάζουν ἀγουρίδα.

Κι'ἐκεῖνος ὁ μαγνήτης
καὶ μάγος Κυβερνήτης
σᾶς νέας'Ανορθώσεως,
ἐβγῆκε'στὸ μπαλκόνι,
κι'ὅλους τοὺς βεβαίνωσε
περὶ τῆς διασώσεως.

—

'Συχάσετε,τοὺς λέει,κι'ἀπὸ ζωὴν σφριγῶ...
λακέ μου,νὰ γαλῆς...
τὴν'γλύτωσα κι'ἐγώ,
μὰ κι'ὁ φουστανελᾶς.

—

Αὐτὰ τοὺς εἶπε σφριγηλὸς ὁ μείζων τῶν μειζόνων,
κι'ἤθελαν σώσει καὶ καλὰ
νὰ'δοῦν καὶ τὸν φουστανελᾶ,
τὸν Νάσσο τῶν εὐζώνων.

—

Λόγο κι'ὁ Νάσσος'φώναζαν,κι'ὁ Κρητικὸς ἐγέλα...
ζήτω κι'ἡ ἐράκα,βρὲ παιδιά,ζήτω κι'ὁ φουστανελᾶς.
Κι'ἐβγῆκε κι'ὁ λαοφιλὴς
φουστανελᾶς δρομαῖος,
κι'αὐτὰ τοὺς'μίλησ'εὐσταλὴς
καὶ κατὰ πάντ' ἀκμαῖος.

—

Κι'ἴγουμι,κράζει,ζουντανός,ὁρὲ γανταχουμένοι,
μὴν κάνετ'ἔτσι τὸν χαζό,
κι'οὐ Νάσσος οὐ λοχίας ζῇ,
κι'οὐ Νάσσος δὲν πιθκίνει.

—

Τσικῦτα κι'ὁ φουστανελᾶς ὡμίλησε μὲ τόνον,
κι'αὐτὸς τὴν φουστανέλα του τὴν ἔκαν'ἔτσι κι'ἔτσι,
καὶ μπίζ καὶ ζήτω'φώναζαν'στὸν Νάσσο τῶν εὐζώνων,
κι'ἐμύριζε παντοῦ Λαμπρὴ,σφαχτὰ καὶ κοκορέτσι.

—

Ἐν τοῖς ἡμέραις τῶν Ρωμηῶν ταῖς 'Ανορθωτικαῖς,
ποῦ μὲ τῆς'Ανορθώσεως τὸ κῦρος καὶ τὸ βούλημα
'μποροῦσε νἄβγῃ Βουλευτὴς καὶ κάθε τσικνίς,
κι'εἶχε τὸ κράτος ἀρτιακὰ διάφορα γιὰ πούλημα,
ἔγινε τότε πατριωτὴ καὶ τότε ῥεβαΐσι
μεγάλοι κι'Αθηναίικοι,
ποῦ'χάλασε τὴν κτίσι
καὶ τὸ τρελλο-Ρωμαίικο.

—

Ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ταῖς 'Ανορθωτικαῖς,
ποῦ γιὰ καλὰ μυρία
μὲ στήριον ἐγκαρδία
καθένας Πάτακας,
κι'ὁ Κάζερ ἐκεῖνος,ποῦχει στρατοὺς καὶ στόλους,
'στὴν Κέρκυρον γαλήνην κι'ἀνάπαυσιν ζητῶν.
ἐσκέρθη περιέργως'στοὺς μαυριοθέντας ὅλους
ὡς σουβενὶρ νὰ στείλῃ τὸν Μέλαν'Αὐτόν.

Μεγαλυνάρια κι'ἄλλα τροπάρια.

—

'Αναστάσεως ἡμέρα,
πάσης ἄλλης λαμπροτέρα,
σπάρων τῆς ἀγάπης σπείρει.

—

"Ολοι τὼρ'ἐς αὐρανοῦμεν,
ὅλοι τὼρ'ἐς λαμπρυνοῦμεν
ἐν αὐτῇ τῇ πανηγύρει.

'Αναστάσεως ἡμέρα...
μπᾶμ κουμπούρακις'στὸν ἀέρα.
Παντοῦ μόρα κι'εὐωδιά,
κι'ἐγὼ σήμερα,παιδιά,
θὰ χαθῶ καὶ θὰ γιορτάσω
γιὰ τὸν Βι καὶ γιὰ τὸν Νάσσο.

—

Μακρὰν τὸ πάθος,ὁ θυμός,ὁ φθόνος ὁ παμμίαρος,
ζήτω κι'ὁ Βενιζέλαρος,μὰ ζήτω κι'ὁ λογίαρος.
'Εξίδε κι'ὁ βρακάραρος,
μὰ κι'ὁ φουστανελάραρος.

—

'Ο Βὲ καὶ νῦν ὀρθόνεται περιφανῶς ἀκμαῖος,
καὶ συνωμότ'ἐκυβέρνων,
καὶ πάντες συνετρίβησαν
ὡς σκεῦη κεραμέως.

—

'Ο παλαιὸς σωτὴρας
χολὴν ποτίζων κι'ὄξος
ἐκ νέας ἀποπείρας
ἐσώθη παραδόξως.

—

"Οι μεγαλύνουν Στῦλοι,
Στρατεὶ καὶ τῶν γονέων,
διέρρηξε τὸ βύλι
αἱμοχαρῶν φονέων.

—

'Ἐν αὐτῇ τῇ πανηγύρει
δόξα κράζω τῷ Σωτῆρι,
δόξα τῷ διασωθέντι
καὶ τῷ Νάσσῳ τῷ λαβέντι.

—

Τὸν κύματι καλύψαντα θαλάσσης μελανῆς
τόσους ἐπιφανεῖς,
κι'ἀλύπητα κρεμάσαντα σὲ τούτους τενεκέδες.
ὑμνοῦν καὶ νῦν οἱ χαίροντες τῶν σεσωσμένων παῖδες.

—

Δόξα τῷ τὴν'Ανόρθωσιν πιστῶς διαφυλάξαντι,
δόξα τῷ νίκας ἐκλογῶν καὶ πάλιν ἀλαλάξαντι,
δόξα τῷ τὸν ἀδόξαστον περιφρανῶν ἀλλάξαντι.

—

Τὴν Λευτέρη τῆς'Αγκύρας,
τὸν σωθέντ'ἀπὸ τὰς χεῖρας
ἀράτων δολοφόνων.

—

Τοῦτον παῖδες εὐλογεῖτε
καὶ λαὸς δοξολογεῖτε
'στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

—

Λύτὸς ὁ φωτοστέφανα περιδληθεὶς πυλὰ
καὶ κατὰ κόρον τοῦ λαοῦ τὸν θαυμασμὸν κτησάμενος,
ἀνέστη ῥοδοκόκκινος μὲ τὸν φουστανελᾶ,
χαρὰν καὶ πάλιν ἄρατον πρὸς πάντας χαρισάμενος.

Μιὰ πανηγυσταιρίς, ποῦ σὲ κάνει νὰ χαρῇς.

—

Αἶνος,τιμή,καὶ δόξα,καὶ πανηγυρικούς...
ὁ Σύλλογος τῆς Πόλις ὁ Φιλολογικὸς
λαμπρὰν πανηγυρίζει πανηγυσταιρίδα
δοξάζων τὴν μεγάλην πνευματικὴν πατρίδα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ'στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου πελέπτῃ
ὅτι πολυδόμεν σώματι «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν,κι'ὅποτε ἀπ'ἔξω θέλει

"Εβδομον κι'εἰκοστὸν'μετροῦντες χρόνον
ἑδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

"Ετος χίλια δώδεκα κι'ἑνιαυτὸς'ἀκόμα,
ὅλοι τὴν'Ανόρθωσι θἄχουνε'στὸ στόμα.

Μανὶς Μαρτίου τσιάντα μία,
πρόγονοι βγαλίνων ἀπὸ μνημεῖα.

Χίλιοι δακκόσα κι'ἕνα,
καὶ τόσα μοῦτρα ξένα.

Ψάλλω πάλι μὲ ρίμα 'στοῦ Τρικούπη τὸ μνῆμα.

—

Καὶ σὲ τόσις τελετὰις ἡ μεγάλη σου μορφὴ
δὲν πεινᾷ λησμονημένη,
καὶ σὲ τόσις τελεταὶς ὅλ'ἡ θλῖψις ἡ κρυφὴ
σὲ θυμᾶται δακρυσμένη.

—

Χρόνια'πέρασαν,κι'ἐμπρός σου
πάλι σταμάτου πολλοὶ,
καὶ'στὴν βρόνο στοχαστού σου
γονατίζουν σιγηλοί.

—

Καὶ τὸν ἦχο καὶ τὸν τόνο τῆς τραγῳδίας σου τῆς καλῆς
δὲν ἐξέχασαν ἀκόμα,
'καὶ'στοῦ τάφου σου τὸ χῶμα
πάλι φύλλα πρασινίζουν τῆς συμβολικῆς ἐλπίδας.

—

Τέτοιο μνῆμα σὰν κι'αὐτὸ
μένει κάπι λατρευτό,
γιὰ κακιρούς ἀνησυλεί.

—

Τέτοιο μνῆμα δὲν γερνᾷ,
κι'ὁ καιρὸς ὁποῦ περνᾷ
τὴν λαμπρύνει πιὸ πολύ.

Σύγχυσις γλωσσῶν ποικίλων καὶ πολλῶν φυλῶν καὶ φύλων.

—

Φ.—"Αν ἔχις νοῦ,βρὲ Περικλῆ,δάστα τον μὴ σοῦ φύγῃ...
σοροὶ κι'ἀπέξω κι'ἀπ'ἐδῶ μᾶς στρώνουν'στὸ κυνῆγι.

Π.—Μὰ τεῖναι τοῦτο τὸ κακὸ κι'αὐτὰ τὰ πανηγύρια...
μὲ ξένους'Ελληνες σοροὶ τσουγκρίζουν τὰ ποτήρια.

—

Μὲ κενεοῦν καὶ τοὺς κεντῶ,
μὲ σκουντοῦν καὶ τοὺς σκουντῶ,
τῶν Ρωμηῶν ἐξάψεις τόσαι,
καὶ πατεῖς με καὶ πατῶ σε.

—

Κάθε ῥάτσας παλαύρας
κερασυνοὺς δυσσοδομεῖ,
πρόγονοι,γιορτὴς τῆς Λαύρας,
καὶ Στρατὸς εἰς τὴν γραμμήν.

—

'Ηλθε κι'ἕνας σὰν'Ιάπων,
ὅμως εἶδα κι'ἕναν Πέρσην,
καὶ σκιαὶ σεπτῶν προπάππων'
ἀξιμανοῦνται σὰν καὶ περσυ.

—

'Οντως πόλις δαιμονία,
ποῦ σὲ κάνει καὶ τὰ χάνεις...
τί γλωσσῶν Βαβυλωνία,
ποῦ τὴν γλῶσσα σου ξεχάνεις.

—

Ψέσι,ψέθνο καπέλο,
καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ Στρατεῖ,
καὶ λαὸς τὸν Βενζέλο
χάσκων τὸν χειροκροτεῖ.

—

'Οπλων παρελαύνει δάσος
καὶ καθένας μᾶς συγχαίρει...
'πιοδιάστηκε κι'ὁ Νάσσος,
ὁ λοχίας τοῦ Λευτέρη.

Ἀρωμα τῆς Πασχαλιᾶς
καὶ τῆς Λαύρας πανηγύρι,
ἅρπιπος κι' ὁ Βασιλικὸς
φλέγεται μὲς' στὸ λιοπύρι.

—

Χαῖρε, γῆ τῶν προπατόρων,
φεύγουν ὅλα τὰ κακά μας,
κι' ἀπὸ μέτωπα δικά μας,
μὰ καὶ ξένων διαφόρων,
τρέχει πλούσιος κι' ἀδρὸς
ἀξιλογος ἱδρώς.

—

Ὤχ! Ἀθήνα, πρώτη χώρα,
τί σοφοὺς μαζεύεις τώρα.
Ὤχ! Ἀθήνα, χώρα πρώτη,
ὅλους μᾶς κρατεῖς ἐκθάμβους
κι' ὅλοι βλέπουν ἐν ἱδρῶτι
τοὺς συγχρόνους σου θριάμβους.

—

4.— Ὤχ! Ἀθήνα, πρώτη πόλις,
χαῖρε, πότνια μητέρα,
ποῦ δὲν ἦλθε κι' ἐδῶ πέρα
ἡ κατάρατος πανώλης
κι' ἡ κατάρατος χολέρα.

—

Πτολίεθρον ὡραῖον
ἡμῶν τῶν ἀρουραίων
τῶν μακαριωτάτων.

—

Σὰν πρῶτα δὲν χαζεύεις,
τώρα σοφοὺς μαζεύεις
ἐκ τῶν τεταπεράτων.

—

Καὶ μὲ Ρωμηῶν συγχρόνων
τὸν νοῦ τὸν τετραπέρατο
ξένων ἐπιστημόνων
γανώνεται τὸ κέρατο.

—

Πάντα λάμπεις ζηλευτό,
κι' εἶσαι πνεύματος τροφή
πάντα καὶ παντοτεινά.

—

Ἤχθεσαν ἐπὶ ταὐτό
πανδαήμονες σοφοὶ
κι' ἐμελέτησαν καινά.

—

Κι' εἶδα τοὺς σοφοὺς τοὺς ξένους
μέσα σὲ λαμπρὰς σχέδους
νὰ μὴ βρέξῃ, νὰ μὴ στάξῃ.

—

Εἶδα χαχνὲς πανσέλους,
εἶδα καὶ τρεῖς Αἰγυπτίους,
δουτμένους' στὸ μετάξι.

—

Ἤλθαν πάνσοφοι μεστοὶ
ζήλου, θαυμασμοῦ κι' ἀγάπης,
κι' ἕνας ποιητὴς Ἀράπης
ἔψαλεν' Αραβιστὶ
πρὸς τὴν γῆν τοῦ μεγαλείου
καὶ τοῦ φλέγοντος ἥλιου.

—

Χαμπίμπι, λίει, σ' ἀγαπῶ,
μὰ' ντρέπομαι νὰ σοῦ τὸ πῶ.
Γιὰ Χαμπίμπι νέλι νέλι,
τὸ καρντιά μου σένα τέλει.

—

Τοῦ Σαουκὴ τοῦ Μπέη μ' ἐμάγευσαν οἱ στίχοι,
κι' ἀπὸ φωνας ποικίλας ὁ Παρθενὼν ἀντήχει,
ποῦ ξύπνησε καὶ πάλιν ἡ τοῦ Διὸς γλαυκῶπις
κι' ἔβλεπε σκεπτισμένη
'στὰ θεῖα της τεμένη
τοὺς τρεῖς τοὺς Ἀραπάδες κι' ὅλους τοὺς ἐξ Εὐρώπης.

—

Ὅμως κι' ὁ Σακκανδαρῆς, ὁ Σεΐχης τοῦ Καΐρου,
ἤμναν ἔπλεξε κι' αὐτὸς μετ' ἀγάπης διαπύρου
πρὸς τὰ κλέη σου τὰ πρῶτα
μουσκευμένος' στὸν ἱδρῶτα.

—

Κι' εἶδα τὴν κλεινὴν Ἑλλάδα
σὰν ἀρχαίαν Ἀμαζόνα,
κι' εἶδα τόσους μὲ δελάδα
ν' ἀνεβοῦν' στὸν Παρθενῶνα.

—

Κι' ἂν κι' ὁ λαμπρός μας ἥλιος θερμὸς ἐμεσουράνει,
ἐν τούτοις κάμποσοι σοφοὶ
θαρρῶ πῶς ἔκοψαν καρρί,
ἀλλὰ κι' ἐμένα τούρτουρας ἄρχισε νὰ μὲ πιάνῃ.

—

Ρίγος ἔβλεπα διπλοῦν' στοὺς σοφοὺς τοὺς καλοτύχους,
ρίγος ἀπὸ συγκινήσεις
κι' ἀπὸ τόσας ἀναμνήσεις,
κι' ἄλλο ρίγος ἐκ τοῦ ψύχους.

—

Ὦ βουλεύματα καινά,
κι' ἄκουσα τὴν Ἀθηνᾶ,
'στὸν' Αλεξανδρῆ νὰ πᾷ: εὑ' Αλεξανδρῆ— πὲρ μπάκκο—
τί τοὺς ἔφερες ἐδῶ τοὺς καυμένους μὲ τὸ φράκο;

—

Ἐδῶ 'πανω' στὴν Παλλάδα
πῶς τοὺς φέρνεις μὲ δελάδα
καὶ πολὺ ψιλὸ βραχί;

—

Θὰ τοὺς κάνῃς νὰ κρεπάρουν,
κι' εἶναι κίνδυνος μὴν πάρουν
καμμιὰ ποδν' ἀρχαϊκή.

Ἦλθαν κι' Ἀράπηδες τραγοὶ κι' ὁ Πρύτανις τοὺς προσφωνεῖ.

—

Γι' αὐτὸ τὸ κάζο ποῦγυε δὲν ξέρεις πῶς ἐντράπηκα,
κι' ὡμίλησα' στοὺς Ἀραβας κι' ὁ Πρύτανις' Αράπικα:
Σάχλαν οὐ σάχλαι, δηλαδὴ καὶ σεῖς καλῶς ὡρίσατε,
καὶ δέβσια θὰ χαίρεσθε γιατὶ μᾶς ἐγωρίσατε.
Κι' ἐκεῖνοι τοῦπαν: Σάχλαν μπάκι, ἤγουν καλῶς σᾶς βρήκαμε
καὶ γιὰ τὴν γνωριμία σας μεγάλως ἐχαρήκαμε.

—

Κι' εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ Λάμπρος: γιὰ χαμπίμπι κι' ὦχ! ἰμάν,
γιὰ' Εφέντη, γιὰ Σουλτάνη, μ' ἀχέμπασι μὴν ζωμάν.
Καὶ' στὸν ποιητὴν φωνάζει: γιὰ χαμπίμπι, Σαουκή,
ποῦ σοφὰν κι' ἐδῶ πέρα τουβαλᾷς μὲ τὸ σακκί.
Ἤτο φαίνεται κεσμέτ' στὰς ἡμέρας μου νὰ 'δῶ
σὲ τὸν ποιητὴν ἐδῶ,
ὅπου' στῆς Χαρμὰν ἐπάνω τὴν' Ελλάδα τραγουδεῖς
λιγυρὸς, περίφραδής.

—

Χαῖρε τῶν Σειφουνῆ καὶ τῶν Σαντὲ βλαστάρι
καὶ τοῦ Δαφρ' Αλγαντάρ, παῖχες μιὰ περίσσια χάρι.
Κύτταξε λείβανα κλεινὰ κόπτα κι' οὐρανοὺς σκηφείρου,
κι' ἔνθους ὕβλε κι' ἐδῶ πέρα
'στῆς σοφίας τὴν μητέρα
τὸν' Αλκάσερ Μαχμμεδ, πρῶτον κτίστην τοῦ Καΐρου.

—

Ἐπάνω 'στὴν' Ακρόπολιν κι' ὁ ρέκτης «Φασουλῆς πηγαίνει μὲ τοὺς "Αραβας, σοφοὺς δημοφιλεῖς.

Ἂς ἐξάρῃ τὰς ψυχὰς ἑνὸς Ἀραβος ὠδή,
ψάλε τὸν Μακὶ Μκαδ, τὸν κλεινὸν Ἀλχαμαδῆ,
ψάλε μας καὶ τὸν Χαφὶζ, τὸν' Αρτζῆ, καὶ τόσους ἄλλους,
σάλαι ποιητὰς μεγάλους.

—

Κύτταξε τὸν Παρθενῶνα, ποῦ τὸν ὕμνησαν λαοί,
κι' ἐδῶ μέσα' στὴν' Αθήνα
ψάλε τὸν' Αλτακινῆ,
τὸν ναὸν τὸν ἐν Μεδίνᾳ.

—

Σὺ μᾶς φέρνεις κι' Ἀλμεχρὰς, τῶν' Αράβων ἱερὸ
καὶ πανάχραντο νερό.
Τοῦτο λέν πῶς ὁ Μαχμὰτ ὁ Προφήτης ἔπεφτε πέρα
τῶπε πρῶτος μιὰν ἡμέρα.

—

Χαῖρε χαῖρε Σκουκῆ,
χαῖρε, Μοῦσ' Αραβική,
ποιητὰ τῶν Χεδιβῶν καὶ τῶν' Ομπεϊδιλάχ,
λαϊλὰχ λὰ ἰλαλὰχ Μαχομὲτ Ρασοὺλ' Αλλάχ.

—

Τοιαῦτα τοῦ Πρυτάνεως εἰπόντος πρὸς ἐκείνων
ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων,
ἐτ φάνταλ. ἔκραξε κι' ἐγὼ' σσεὺς φίλους' Αραπάδες,
πούστεκαν σὰν λαμπάδες.

—

Καλῶς ὡρίσατε καὶ σεῖς' στῆς φέσταις τῆς καινούργιαις
καὶ τῆς μεγάλαις φούριες.
Τεμένη' μνησε Μουσῶν
καὶ Παρθενώνων βράχους,
ἀκούσετε τῶν' Ιλισσῶν
κωάζοντας βατράχους.

—

Σοφία' μας γελᾷ σεμνὴ,
μ' ἐμᾶς καὶ σεῖς τραέστ' ἐμπρός,
κι' ὁ Πρύτανις σᾶς ξυμνεῖ,
ὁ Σπῦρος Λάμπρος ὁ λαμπρός.

—

Ὁ κόσμος τὰς' μερίμνας του θαυμάζει καὶ τοὺς κόπους,
ποῦ πηλαλεῖ νυχθημερὸν σὰν ἵππος ἀτελλόπους,
μαζὶ μὲ τόσας ἑορτὰς κι' ἐκείνος συμπληρώνων
διδασκαλίαν ἀγαστὴν εἰκοσιπέντε χρόνων.

'Αράβων βλαστοί,
σοφίας μεστοί
μ' ἐμᾶς προχωρεῖτε.

—

Σεῖς ἄσπροι καὶ μαῦροι
βαδίζετε γαῦροι,
καὶ πάντα θαρρεῖτε.

—

Καθένας σας κλίνων
σὲ δάφνας νὰ λέῃ
'Αράβων κι' Ἑλλήνων
πανάρχικη κλέη.

—

Καὶ ξένοι καὶ ντόπιοι κρατοῦν πασχαλιὰ
καὶ περνοῦν κεἰ δίνουν ἀγάπης φιλιά.
Ὁ μαῦρος τὸν ἄσπρο φιλεῖ διαπύρως,
καὶ τρέχουν Πρυτάνεις, καὶ τρέχει κι' ὁ Σπῦρος.

—

Καὶ σπείρεται σπόρος σοφίας μελλούσης
κι' ἀκούεται φθόγγος' Αράπικης Μούσης,
καὶ ψάλλει καθένας εἰς ὄζαν τρυφὴν:
Μεντίνατ ἐλ Χάκματ, ὦ πόλις σοφῶν.

—

'Αραβες γνώσεως πολλῆς καὶ πνεύματος ἀρτίου
θαρρῶ πῶς ἦλθαν κι' ἄλλοτε 'στὴν πόλιν τῶν λεγάδων,
ἀλλ' ὅπως μὲ τὰς ἐκλογὰς τοῦ λήγοντος Μαρτίου
μὲτ' ἀπὸ κάλπαις' πήδησε πληθὺς στραβοχραπάδων.

—

Καλῶς μᾶς ἦλθατε καὶ σεῖς' στῆς φέστας τῆς καινούργιαις
καὶ τῆς μεγάλαις φούριες.
Σᾶς ὑποδέχομαι θερμῶς κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος,
κι' ὁ Φοῖβος ἀποστέλλει
τὰ πύρινά του βέλη
καὶ' στὰ κερκίδια τὰ σωρὰ καὶ' στ' ἄσπρα καθέτως.

—

'Ητον ἄλλοτ' ἕνας Πλάτων ἐδῶ πέρα θαυμαστός,
καὶ' στοὺς' Αραβας γνωστός,
καὶ' στὴν Γλῶσσα των νομίζω πῶς τὸν λέγουν' Αφλατούν,
ἀλλὰ τώρα' στοὺς συγχρόνους
τῶν Πλατώνων ἀπογόνους
δὲν θὰ' βρῆτε τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνον φαβλατούν.

Πανήγυρις γραμμάτων καὶ θαύματα θαυμάτων.

—

Π.— Νὰ τὸ τέμενος ἐκεῖνο,
ποὺ 'μπροστά του γόνυ κλίνω.
Νὰ τὸ τέμενος αὐτὸ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας,
ποὺλθε τώρα νὰ τὸ δῇ κι' Ἕνας Πρίγκηψ τῆς Ἰνδίας.

—

Ὦ τεμένη μας κλεινά,
πῶς καθεὶς σᾶς κιμπρόνει...
'πέρασεν ἀληθινὰ
ἑβδομήντα πέντε χρόνοι
ἀπὸ τότε, ποὖχει γίνει
τῶν γραμμάτων τὸ καμίνι.

—

Σκιαῖς προμάχων σήμερα στῆς ἕδραις τριγυρίζουν
καὶ κρυφοψιθυρίζουν,
κι' ἱεροφάνται παλαιοὶ μ' ὀνείρατα μεγάλα,
ὁποῦ πολλοὺς ἐθήλασαν ἀγνῆς παιδείας γάλα.

—

Ἐκεῖνους κάθε σύγχρονος ἂς τοὺς ὁμνῇ σοφός.
σὲ τούτους νίκης γέρας,
ὑπεδματελαμπάδευσαν καὶ σ' ἀλυτρώτους ρῶς
πατρίδος ἐλευθέρας.

—

Εὐλόγησε τὸ τέμενος πκρθένα λευκοφόρα
ποὺ νέον ἀνατέλλει...
'στὸν μελισσῶνα τῶν Μουσῶν μέλισσαις ἄλλαις τώρα
γεννοῦν σοφίας μέλι.

—

Ἔσχασε χρόνους ταπεινούς,
καὶ τῶν γραμμάτων οὐρανούς
ἄλλα κισμισσὶν ἀστέρια,
ποῦ μιὰ μὲ κάνουν νὰ γελῶ
καὶ μιὰ τὰ μάτια νὰ σφαλῶ
καὶ μὲ τὰ θῶ μου χέρια.

—

Νὰ τὸ Πανεπιστήμιον,
ποῦ κρίδει κάθε τίμιον,
ποῦ τὰ γεράματα ζυπνᾷ τὰ νειάτα τιθασεύει,
κι' ἂν δὲν μᾶς ἐφίκνε μονῆ, ἁπλῶ μᾶς περισσεύει.

—

Πόσα δὲν ἔγινεν ἐδῶ σὲ χρόνων παρακμέν...
θυμοῦμαι καὶ τῆς κυριαρχίας,
θυμοῦμαι καὶ τῆς μαγκουριᾶς,
ποῦ μὲ ροζὰ κι' Κορασῆς εἰρήνη ἄγγος πίνα.

—

Σὲ τοῦτα τὰ Προπύλαια πόσα δὲν ἔχουν γίνει,
κι' ὅμως ἑρτάρουν ὑγιᾶς τὸ φλογερὸ καμίνι.
Μὲ τῶν μεγάλων ἰδεῶν ἐχόρταιναν τὰ ζεμάτα
καὶ κάτι Μοῦσαις ζῶσαι ἀκόμη τὸν Ἑλικῶνα.
καὶ τῆς Παιδείας τὰ παιδιὰ καὶ τῶν Μουσῶν τὰ θρέμματα
ἐλκυστροῦσαν νὰ τσουρδ' στὴν θέμιστρ τὴν σελίδα.

—

Γιὰ κάτι τί δὲν ἔπασαν τὰ στήθη νὰ ατυπᾶνε,
τότε' στοὺς μόχους τοὺς χρυσοὺς δὲν ἔβλεπες λατρεία,
τὰ χρόνια τὰ ποιητικὰ πετοῦσανε καὶ πανε,
κι' ἔφηκαν μόνα λείψανα τετράλιματα τὰ τρία.

Νάτος ὁ Ῥάγκος τῶν ψερῶν, νάτος ὁ πρωτομάστορ,
καὶ τῆς ἰδέας τῆς παληᾶς πιστικὸς ἀντάστης.
Νὰ κι' ὁ πκπᾶς ὁ χαϊδεμένος, κι' ὁ δάσκαλος ὁ Χίωτας,
ὁποὺ 'παρνοῦσε γιὰ σοφὸς πᾶς ἐποχῆς τῆς πρωτης.

—

Φ.— Νὰ τὸ Πανεπιστήμιο, παγκόσμιο τοῦ γένους,
ποὺ τύσοι πόθοι μέσα του κι' ἐλπίδες μας κομπώνουν...
νὰ τὸ Πανεπιστήμιο μὲ τρεῖς μαρμαρωμένους,

Εὐλόγησε τὸ τέμενος καὶ τὰ παληὰ συγώσε,
σὺ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
γι' αὐτὸ κι' οἱ τρεῖς μαμμάρινοι πανηγυρίζουν τώρα,
κι' οἱ τρεῖς στεφανηφόροι.

—

Ἄρχισε, κόρη, νὰ γελᾷς...
τὸ τέμενός σου τὰς φυλὰς
τοῦ κόσμου συγκεντρώνει.

—

Κάθε σοφὸς περιφανής,
κι' ἀλλοδαπὸς κι' ὁμογενής,
τὸ κατακαμαρώνει.

—

Τώρα, τῆς σοφίας θρέμμα,
δὲν περνᾷ τὸ κάθε ψέμμα,
κι' ὁ παπᾶς ὁ κρεμασμένος
φαίνετ' εὐχαριστημένος.

—

Δὲν ἀκούεται πιὰ θρῆνος
ἀπὸ τοῦτον τὸν πατέρα,
ποῦ καὶ πέτρινος πονεῖ.

—

Ἐκουράστηκε κι' ἐκεῖνος
νὰ μᾶς δείχνῃ κάθε 'μέρα
τῆς κραμάλας τὸ σχοινί.

—

Σήμερα φαίνεται κι' αὐτὸς πῶς εἶναι 'στὰ καλά του
καὶ θέλει μὲς 'στὸ τέμενος νὰ 'μπῇ νὰ λειτουργήσῃ,
κι' ἂν τώρα τὰ μαρμάρινα σηκώνῃ δάκτυλά του
αὐτὸ τὸ κάνει μονχὰ γιὰ νὰ μᾶς εὐλογήσῃ.

—

Κι' ὁ Ῥάγκος ἔνθους μᾶς φαίνεται
χωρὶς νὰ ἐγκζῇ λεξί,
κι' αὐτὸς θαρρῶ πῶς μελετᾷ
στεφάνι νὰ μᾶς πλέξῃ.

—

Κι' ὁ Κοραῆς μοῦ φαίνεται κι' ἐκεῖνος ὁ κεκιμένος
κατευχαριστημένος.
Σοφοὺς συγχρόνους πρασκαλεῖ νὰ κάτσουν 'στὸ πλευρό του,
κ' ἀνοίγει μία πίθαρη, τὸ μαρμκρένο στόμα,
καὶ σ' ἀποριᾶ 'ρίσκεται καὶ κάνει τὸν στοχαστή του
πῶς ἄλλον εἰς τὴν θέσι του δὲν ἔβλεπε ἀκόμα.

—

Νὰ τὸ τέμενος τὸ λάμπον μὲ σφιγγῶντας διδασκάλους
μελλικρεῖς καὶ κουμμένους,
ποὖχει σήμερα Πρυτάνεις καὶ Καθηγήτορας μεγάλους
μ' ἀλυσσίδες φορτωμένους.

—

Μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν τὰ λλέγε του σαλπίζετε
καὶ χαιρόντας ἐλπίζετε.
Νὰ τὸ Πανεπιστήμιον, πρῶτον τῶν ἱδρυμάτων...
μακρὰν καθένας ὀλογρός, μουρμούρης, μιζογχαρτης ..
ἤμερα πανηγύρεως καὶ δόξης τῶν γραμμάτων...
εἰ τις σοφὸς κληθείνος ἀπολειπετο ταύτης.

—

Νὰ τὸ Πανεπιστήμιο, ποῦ θὰ σκορπίσῃ γνῶσι
κι' ἀχέβολος τῶν ἀμαθῶν θὰ πάρῃ τὸν πατέρα...
νὰ τὸ Πανεπιστήμιο, ποῦ μπόκανε καμπόσοι
κι' ἔκαναν ἐκκλήσιαι σὰν τὴν καπὶ τους μέρα.
Νὰ τὸ Πανδιδακτήριον τῆς κατορθωτιμένων.
ὁποῦ κι' ἐμεν' ἀπέρμπα μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Καὶ πάλιν τὴν εὐχαριστῶ τῶν ἄγνωστων μου φίλων
ἡ ὁποία τρέφει πρὸς ἐμᾶς ἐκτίμησιν καὶ ζῆλον.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ῥωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει

Ἑβδομοντ κι' εἰκοσιὼν μετροῦντες χρόνον
ἑβδομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνακόσ' ἀπόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε 'στὸ στόμα.

Ἑπτὰ μηνὸς Ἀπρίλη,
χλόη καὶ χαμομήλι.

Χίλια δύο καὶ ἑπτακόσα
καὶ μᾶς φεύγουν μόστρα τόσα.

Τῶν τελετῶν ἡ λῆξις καὶ πάλιν νέα πλῆξις.

—

Φ.—Ἀναχωρούντων, Περικλῆ, τῶν Ἀνατολιστῶν
καὶ τόσων ἄλλων φίλων μας κι' ἐνθέρμων θαυμαστῶν,
συντελεσθέντων κατ' εὐχὴν
τοσούτων γεγονότων,
ἀφιπνισάντων τὴν ψυχὴν
κι' αὐτῶν τῶν ἀλυτρώτων.

—

Πολλῶν ἀνακοινώσεων
πρεπούστως γενομένων
σὲ χρόνους Ἀνορθώσεων
κορβοττακισμένων.

—

Ἐμφανισθέντων κατ' αὐτὰς
καὶ πάλιν τῶν προγόνων
ὅπως ἰδοῦν τοὺς νικητὰς
ἀθλητικῶν ἀγώνων.

—

Ἀπονεμηθέντων πάλιν
τόσων ἀβλων καὶ κοτίνων
εἰς τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων
πρὸς χάριν ἡμῶν μεγάλων.

—

Καὶ νηπίων θηλαζόντων
'στὴν κοινότητα ὁμιλούντων
καὶ τῶν πάντων θαυμαζόντων
τὰς ἐρρθμους των κινήσεις
καὶ τὰς πλαστικὰς ἀσκήσεις.

—

Ἐξαίφνης ἐξορμήσαντος κι' ἐκείνου τοῦ Λευτέρη,
ποῦ συμμαχίαν ζέρει,
καὶ προκαλοῦντος ἐτσιοῦ συγκάχνου παλαιοῦ
'στὸν στέφον' Ἀνορθώσεως μακρὰ περικλεοῦς.

Κυττάζοντος καὶ τοῦ λαοῦ τὸν Ἀρχιαγκεῖσόρων
πολλὰ παλούμενα νὰ σηθῇ.
καὶ γύρω του νὰ τραγουδᾷ
πλῆθος πιστῶν μακκίων.

—

Ἀποκομίσαντος καὶ τὸν βραβεῖα καὶ κοτίνους
κι' ἐκ τούτων ἀποκτήσαντος ὀλίγα καὶ σ' ἐκείνους,
ποῦ πρὸ τῆς Ἀνορθώσεως βουδοὶ γονυπετοῦν
καὶ τὸν χειροκροτοῦν.

—

Συμφωνούντος τοῦ Λευτέρη μὲ τὸν Πρέσβυ τῆς Ἀγγλίας
μὲς 'στοῦ Λάμψα τὴν Μπιστέκια,
καὶ ῥηγόντων, καθὼς λέγουν, μεγάλ κόρου τῆς κοιλίας
καὶ πιόντων καὶ σαμπάνια.

—

Ἐσκνθούσης καὶ σε τούτων τῆς ἀνήσεως τὸν τύπον
Ἀνορθώσεως σεμνῆς,
καὶ τῆς Δούγκαν τῆς γριμνῆς
χορευούσης θαυμασίως κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον.

—

Πρὸς ἐνίσχυσιν μεγάλην
παραδόσεων πατρίων,
χορευθέντων τώρα πάλιν
τῶν χορῶν τῶν ἐγγωρίων,
ποῦ καθεὶς μὲ φρίκην εἶδε καὶ μὲ βῆχος ἐπρὲ
νὰ χορεύουνε κι' ἑκατὸν τοῦ Σκιλόγγου τὸν χορὸ
σὰν Σουλιωτισσαὶ ἀρχαῖαι ἢ κυρίαις τοῦ συρμοῦ,
ὅπου τρέχουν κάθε τόσο μέσα 'στὸν οἶδν Ἑρμοῦ,
καὶ νὰ σφίγγουν τὰ παιδιὰ των εἰς τὰ στῆθη φλογερᾶς
καὶ νὰ πέφτουν ἀπὸ βράχους τραγουδῶντας λιγερᾶς.

—

Χερουβέντων καὶ τῶν ἄλλων
τῶν συρτῶν μας καὶ τῶν μπάλων,
μὰ καὶ τοῦ καρσιλαμᾶ,
ποῦ καθεὶς τὸν ἐκτιμᾷ.

—

Τότ' ἐχόρεψα κι' ἐγὼ μὲ ξεσκούφωτο κεφάλι
τὸν χορὸ τὸν Πεντοζάλη,
κι' εἶπα τέτοια λύγια πάλι.

—

Γειά σας, τοῦ χοροῦ παιδιά γειά σας, Ἑλληνόπουλα,
μὲ χορούς ἂς τὴν περνοῦμε,
μὲ χορούς ἂς κυβερνοῦμε,
γιὰ νὰ γίνωμε κι' ἐμεῖς εἶδος γουρουνόπουλα.

—

Ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ
γιὰ τὸν κάθε μουσαφίρη...
τόσαις μέραις τελετή,
τόσαις μέραις πανηγύρι.

—

Ὁρέ γειά σας μὲ τὸ πένα,
ὁρέ γειά σας μὲ τὸ πάλα...
μὰ τί ρέσταις ὁλοένα,
τί Συνέδρια μεγάλα.

—

Ὤχ! ἀμάν... ζωὴ καὶ κότα
μὲ τὰ νέα κεθετῶτα.
Γεια σου πάλι, δύλμα μάννα,
ποῦ χαλᾷς πολλῶν τὰ πάνα,
καὶ σοῦ κάνουν τὰ χετήρια
μόνο μὲ τὰ πανηγύρια.

—

Ὁρέ γειά σου, νέα πλάσις,
καύχημα τῆς οἰκουμένης,
ποῦ θριαμβους προλεικίνεις
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

Τῆς Δούγκαν οἱ χοροί, ποῦ κόσμος ἀπορεῖ.

—

Μές' στοῦ πλούτου τὸν καιρὸ
σύρε, Δούγκαν, τὸν χορό,
καὶ κοντὰ στὴν Ἰσιδώρα
μεστωμένοι κι' ἀχαμνοὶ
τὸν χορὸ νὰ σύρουν τώρα
ὅπως τὸν Ἀδὰμ γυμνοί.

—

Ὀρέ γειά σας... μὰ τί χρόνια!..
κι' ἂς χορεύουν μὰ χαρὰ
κι' ὅσοι πάνε κοῦτσι κοῦτσι.

—

Ἔξω ρόγχα, σκαντάλυχα,
πούναι τόσον ὑγιηρά,
ἔξω κάλτσα καὶ παπούτσι.

—

Ἂς ξεχάσωμε κι' ἐκείνους
τοὺς καιροὺς τοὺς ἐπαράτους
τῆς σεμνότητος τῆς πρώτης.

—

Καὶ σὲ χρόνους χαριτωνύμους
δεῖγμα τῆς ἀκμῆς τοῦ κράτους
ἔστω μόνη ἡ γυμνότας.

—

Σύρε, Δούγκαν, τὸν χορό...
γιὰ τὴν γύμνια λαχτερῶ,
ὅλα ρόδα πέρα πέρα
γιὰ νὰ πέρνωμε κι' ἐμεῖς.

—

Ὅλοι, παιδιά, μὲ λύσσα
γυμνοὶ καθ' ὅλα τρέχετε.
μήτε τὴν πουκαμίσα
κανεὶς ἀπ' μὴν ἀνέχεται.

—

Κι' ὅποιος Ρωμηὸς ἰδρύνει
νὰ βγάλῃ τὸ καρβέλι του.
κι' αὐτὸς ἂς καμαρώνῃ
ὁλόγυμνα τὰ σκέλη του.

—

Ἀπὸ κλέος προπατόρων
κι' ἀπὸ ὀρθόνημα γυμνοὶ
ἂς χορεύωμε καὶ πάλι.

—

Καὶ καθεὶς ἐκ τῶν ῥητόρων
παρακρίνως ἂς ὑμνῇ
τῆς γυμνότητος τὰ κάλλη.

—

Νέας δόξης γυμνικῆς
νὰ θυρεύωμεν τιμάς,
καὶ τὸ φύλλον τῆς συκῆς
νὰναι περιττὸν γιὰ μᾶς.

—

Καὶ σὲ χρόνους εὐτυχεῖς
ν' ἀνυμνῆτ' ἐδῶ κι' ἀλλοῦ
ἡ γυμνότης τῆς ψυχῆς.
ἡ γυμνότης τοῦ μυαλοῦ.

—

Ὦ γυμνότητος εἰκόνες!..
τὶ κορμάκια, τὶ λαγόνες,
τορνευτὰ καθ' ὅλα μέλη.

—

Μὰ τὶ πλάσις, μὰ τὶ γέννα!..
βλέπω ἱμπρός μου τὸν καθένα
σὰν Ἕρμῆ τοῦ Πραξιτέλη.

—

Κι' ἐγὼ θέλω μές' στὸν μπάλο
ρόλο χορευτοῦ νὰ παίξω,
καὶ τὰ ροῦχα μου θὰ βγάλω
τ' ἀπὸ μέσα καὶ τὰ πέξω.

—

Καθενὸς γυμνότης φῶς
κι' ὅλοι γυμνωθῆτε τώρα,
καὶ μὲ γυμνικοὺς χορούς καὶ μὲ γυμνικοὺς ἀγῶνας
τῶν Ἑλλήνων ἡ φυλὴ
τοὺς ντυμένους ν' ἀπειλῇ
νὰν, φεῦ καὶ τοὺς αἰῶνας.

—

Κκὶ σύ, δρὲ Περικλέτο,
ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς οἰκτείρεις,
αὐτοστιγμεὶ γυμνώσου,
καὶ πῆδα στὸ μπαλέτο,
καὶ δίπε σὰν Φακίρης
γυμνὸ τὸν ἀφαλό σου.

—

Τώρα ποῦ 'βγῆκαν πλοῦτοι περισσοὶ
κι' αἰῶνες ξαναγύρισαν χρυσοῖ,
γυμνώσου, Περικλέτο μου, καὶ σύ.

—

Κι' ὁπόταν ἀπὸ φόβο γιὰ κανόνι
κανένας φραγκορράπτης δὲν πιστώνῃ,
ὅταν δὲν πρὸς κι' αὐτὸ τὸ ψωμοτύρι,
τότε κι' ἐκεῖνοι ἀέλιον, κακομοῖρες,

Ἀπὸ τὸ Πήλιον ὁλέπει τ' Ἀχίλλειον.

θὰ γίνῃς πρῶτος λάτρης τῆς γυμνότητος
καθὼς εἰς τοὺς καιροὺς τῆς ἀρχαιότητος.

—

Κι' ἂν τύχῃ κάποιον μ' ἔνδυμα τὸν δῇς
θὰ τὸν νομίζῃς πρόστυχο, τυχαῖο,
θὰ λέγῃς τοὺς ντυμένους ἀναιδεῖς,
θὰ κάνῃς κατ' ἀνάγκην τὸν ἀρχαῖο.

—

Εἰς τὸ γυμνὸν θὰ βλέπῃς τὴν σεμνότητα...
ἐμπρὸς λοιπόν... ὁλόγυμνοι χορεύετε...
κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν θέλει τὴν γυμνότητα,
μουντζώστε τον κι' ἂς πάῃ νὰ κευρεύεται.

—

Π.—Κατ' αὐτὰς ἀναχωρούντων τούτων τῶν γνωστῶν κι' ἐκεί-
καὶ τῶν ξένων Φιλελλήνων, [νων,
ποῦ τοὺς ἔχει γίνει λόξα
μόνον ἡ πλεχὰ μας δόξα.

—

Ἀῆξαντος τοῦ Συνεδρίου, ποῦγινε κακὸ κι' ἀντάρα,
καὶ πολλῶν σοφῶν φυγόντων
ἐκ τῶν μεθ' ἡμῶν φαγόντων
νέα καὶ παλχὰ σοφία μὲ τῆς σούπας τὴν χουλιάρα.

—

Φυγόντων καὶ παπάδων,
μὰ καὶ τῶν Ἀραπάδων,
φυγόντος καὶ τοῦ Σαουκῆ, τοῦ πρόσφιλοῦς Ἀράπη,
ποῦ λέν πῶς ἔδειξε θερμὴ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ἀγάπη.

—

Ὅλων ἀναχωρησάντων
τῶν τοσούτων θαυμασάντων
τὴν Ἀνόρθωσιν ἡμῶν.
καὶ θυσίας τελεσάντων
εἰς ἐκείνης τὸν βωμόν.

—

Τοῦ καθενὸς μ' αὐτὴν ταύτῃ καὶ τὰ πασχάλια χάσκοντος.
οὐ μὴν καὶ τοῦ Πρυτάνεως ὀλίγον ἡσυχάσαντος,
κι' ἐπανακτήσαντος κλὶ νῦν
τὴν πρώτην ἰσχυρὰν φωνήν,
ποῦ μὲ τοὺς λόγους τοὺς πολλοὺς καὶ τρέχ' ἀπάνω κάτω
ὀλίγου δεῖν τὴν ἔχανε κι' ἀντίο ντέλ πασσάτο.

—

Ἐπανελθόντων τῶν Ρωμηῶν στὴν σάχλα των τὴν πρώτη,
μὰ καὶ στῆς Ἀνορθώσεως τὸ νέο Σελαμλίκι,
εἰσέτι μὴ πεσόξαντος τοῦ Λεωνίδ' Ἀρνιώτη,
εἰσέτι μὴ πεταξάντος καὶ τοῦ Καρασμανλίκη,

—

Ἱπταμένων κατ' αὐτὰς θυμοκτόνων λερυπλάνων
εἰς τὸν ἕνα κι' ἄλλον δρόμον
τῶν κλεινῶν ἰοστεφάνων,
καὶ ποικίλων ἀστρονόμων
πρωναγγειλάντων ἤδη νέαν ἔκλειψιν ἡλίου
ἐνἡμέρᾳ Ἀπριλίου.

—

Νέας μεταρρυθμίσεως διαφιλιζομένης
παντοῦ τῆς οἰκουμένης,
κι' Ὑπουργησίων μερικῶν τὰ μάλα δυσκολίων
περιμενόντων ἔκλειψιν Ὑπουργικῶν ἡλίων,
γιὰ νὰ φωτίσουνε κι' αὐτοὶ τὰ νέα καθεστῶτα
μὲ τὰ δικά των φῶτα.

—

Ἀνοίξαντος στὴν ἀνοιξιν τοῦ δόλιου ροιζικοῦ μας,
κι' ὅλων τῶν ξένων Πρεσβευτῶν
καὶ πάντων τῶν διπλωματῶν
ἀωσάντων γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Γιάγκου τοῦ δικοῦ μας.

—

Ἀναχωροῦντος κατ' αὐτὰς στὴν Πόλι τοῦ Γρυπάρη,
παῦχει καὶ γνῶσι περισσή, μὰ καὶ περίσσια χάρι,
καὶ σ' ὅλους εἶνε προσφιλὴς, ἀλλὰ κι' ἀνοικτόμματος,
καὶ λές πῶς ἐγεννήθηκε νὰ γίνῃ διπλωμάτης.

—

Ἤδη φεύγοντος αὐτοῦ,
κι' ἄλλου Ταύρου Πρεσβευτοῦ
ἐρχομένου στὰς Ἀθήνας, καὶ τῶν σχέσεων πασῶν
σὰν καὶ πρῶτα ἀριχθειῶν
κι' ἀποκατασταθειῶν.

—

Τῶν Ρωμηῶν διαβεύοντων μὲ τῆς Πόλης τὸ Ντιβάνι
ἐν ἀγάπῃ καὶ συμπνοίᾳ
κι'ὅπως πρὶν ἐν ὁμονοίᾳ
καὶ πρὸ τοῦ Ντουρὰ κανόντων προσκυνήματος λιβάνι,
ὁποῦ σοῦργεται ν'ἀρήσῃς τὴν'Ανόρθωσι'στὴ μέση
καὶ Νεότουρκος νὰ γίνῃς κι'αὐθωρεὶ νὰ βάλῃς φέσι.

—

Μέσα σὲ κλίνη τῆς Τουρκιᾶς ἐκλογικῶς θαυμάτια
δούλεισις κι'ἐξηγήσεως
ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως
πῶς θὰ γενοῦν εἰρηνικὰ τὰ μέλλοντα γυμνάσια.

—

Ἐφορμισάντων καὶ λῃστῶν μὲ βρυχηθμοὺς θηρίου
'στὰς φυλακὰς τοῦ Ρίου
γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ'αὐτοὺς τὸν κύριον Σκαρτσόφα,
κι'ὅλων ἰδόντων ἐν χαρᾷ
μέσα'στῆς μάχης τὰ πυρὰ
τοὺς χρόνους τοὺς ἡρωϊκοὺς ἐπαναλθόντας τώρα.

—

Δεξασθείσης ἀνελπίστως καὶ τῆς νέας Ρωμηοσύνης
μ'ἐκστρατείας λῃστρικὰς
καὶ μὲ μάχας φονικὰς
τῆς καθ'ὅλ'ἑλληνομήνητου τῶν Τουλκόδων ἱπποσύνης.

—

Βαινόντων ὅλων κατ'εὐχὴν εἰς τὸ χωροβασίλειον
κι'ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς
δὲν στέκεται στιγμὴν ἀργός,
μὲ'πῆρε καὶ τὸν Μπάλιωτον κι'ἐτράπη πρὸς τὸ Ἡράκλιον
νὰ δῇ κι'ἀπὸ περιωπῆς ἐκλείποντα τὸν ἥλιον.

—

Καὶ ρεμβάζων ἐκεῖ'πάνω μόνος καὶ μετὰ τῶν φίλων
ἐνθυμήθη τὸν Πηλέα καὶ τῆς Ἔριδος τὸ μῆλον,
ποῦ τὸ ρίγνει κι'ὁ Λευτέρης κατ'αὐτοῦ, βρὲ Περικλέτο,
σὲ πολλοὺς Ὑπουργησίμους λεγοντὸ καλὸς λαβέτω.

—

Ὅλα πᾶνε μιὰ χαρὰ
καὶ πυλλὲς ἀργαὶ γαστέρες
ἀτενίζουν τὸ Ντοῦλετι.

—

Πᾶγε καὶ'στὴν Ζαγορά,
καὶ θαρρῶ πῶς τρεῖς ἡμέρας
ἔμεινε'στοῦ Κασσαβέτη.

Φρῦλοι καὶ συζητήσεις περὶ τῆς Πριγκηπίσσης.

—

Π.—Ὅμως γιὰ τὴν Πριγκήπισσα τί ξέρεις, ψικουλᾶ;
Φ.—Γῆ'αὐτὸ τὸ καζὸ σήμερα λένε πυλλὰ πυλλοί.
Ἄλλοι γιὰ τὴν Πριγκήπισσα μᾶς λένε κουκκαλάρη,
πῶς τάχα τὴν'Ανόρθωσι δὲν τὴν πολυγουστάρει,
γιὰ τοῦτο φέρεται δυσκὰ πρὸς τοὺς'Ανορθωτὰς
σὲ δεξιώσεις Παλατιῶν καὶ σ'ἄλλας τέλετάς.

—

Ἄλλοι μᾶς λέν πῶς σὰν κυρὰ'στὸ σπῆτι της δὲν δέχεται
ὅσους δὲν τοὺς ἀνέχεται.
Τῶν Χωντζόλλερν γέννημα, τῶν Χωντζόλλερν θρέμμα,
ποῦ Βασίλισσις μιὰ φορὰ θὰ τὴν στολίσῃ Στέμμα,
δὲν θέλει κάτι φιρτσοῦ, ποῦ βλέπουν τὰ Παλάτια
μὲ λιγωμένα μάτια,
κι'ἂν κάπουτε σ'αὐτοὺς φανῇς
πῶς εἶσαι κάπως ἀφθαρτός,
βγαίνουν σὰν γυμνοσάλιαγκοι μὲς'ἀπὸ τὸ κακοῖ των
καὶ κάνουν τὴν καπή των.

—

Ἀλλ'ὅτκν πάλιν δυνατὸς σὰν κι'ἄλλοτε φανῇς
σ'αὐτοὺς τοὺς εὐγενεῖς,
σπρώχνουν'ἐμπρὸς'στὴν σόρτα σου κι'ἀρχίζουνα κουνήματα,

Τῶν Χωντζόλλερν γέννημα, τῶν Χωντζόλλερν θρέμμα,
δὲν ὑποφέρει ψέμμα,
δὲν ὑποφέρει μερικῶν αὐκάμπτων αὐκαμψίαις
καὶ μήτε μ'ὅλους εἰμπορεῖ νὰ κάνῃ χειραψίαις.

—

Καὶ μιᾶς δεσποίνης σὰν κι'αὐτῆς δὲν συμφωνοῦν τὰ χνῶτα
μὲ κάθε μπακαλόγατο μὲ τούτους ἢ μ'ἐκείνους,
καὶ καθομιλᾶ'στὴ θέσι της θὰ'γύριζε τὰ νῶτα
σὲ παρδαλῆς διαγωγῆς καὶ σκούρας'Αλκείνους.

—

Π.—Μὰ τ'εἶναι τοῦτα ποῦ μοῦ λές, μωρὲ χαντακωμένε;
Φ.—Ἐγώ, βρὲ Περικλέτο μου, σοῦ λέω τὰ τί λένε,
κι'ἐκ τούτων σὺ σὰν ὀρνίμως σχηματίζ'ἐντυπώσεις
καὶ πέρνε σημειώσεις.

—

Π.— Σὺ τί λὲς εἰς ἐλαύσε;
Φ.— Τίποτα, βρὲ φαρλατᾶ.
Βλέπω μοναχὰ φαγάδες,
Μπερτοδούλους μακαρίτας,
κι'ἀναμιξ μὲ Ραμπαγάδες
βλέπω Σρουγκικαλαίους.

—

Βλέπω τούτους μὲ λιβρέα,
βλέπω, Περικλῆ, κι'ἐκείνους
σκούφους νὰ φοροῦν κοκκίνους,
κι'ὅλοι νὰ περνοῦν ὡραῖα.

—

Βλέπω καὶ τοὺς μὲν καὶ δὲ,
τῆς'Αθήνας ἀοιδὲ,
κι'ὅλα λόγια κοῦφα κάθω κάθω,
κι'ὅλα ἐνα σκοῦζωμπράβο.

—

Βλέπω μερικοὺς ποῦ λές
νὰ τρυπώνουν'στῆς Αὐλαῖς,
καὶ γελῶντας τοὺς ἀκούω νὰ γαυγίζουν σὰν σκυλάκια
γιὰ νὰ γλείψουν κοκκαλάκια.

—

Π.—Ηκραίτ'αὐταῖς τῆς ἀνοστιαῖς, αὐταῖς τῆς παρλαπίπαις...
χίλιαις φορᾶις, βρὲ Φασουλῆ, θαρρῶ πῶς μοῦ τῆς εἶπες,
καὶ'πές μου περὶ τοῦ Κρητὸς τί λέν τοῦ πανωμνήτου...
Φ.—Λένε πῶς κι σ''Ανάτορα πρωτεύει τὴν πυγμή του,
πῶς ἔτσι μὲ Βασίλεσσις ἐπιάνετο κι'ἐκεῖνος
ὁ μέγας Μαζαρῖνος.

—

Πλὴν περὶ τούτου, Περικλῆ, λέν μερικοὶ πυγμάχοι
πῶς πρὸ πυλλοῦ τὸν Κέιζερ τὸν ἔχει'στὸ στομάχι,
γιατί κι'αὐτὸς δὲν ἔδειξε ποτέ του πρόθυμία
νὰ τὸν ἰδῇ'στὴν Κέρκυρα νὰ κάνουν γυμνασία,
ἐνῶ τὸν Κοντὲ τῆς Ἐλῆας, ὁποῦ δὲν ἔχει φόβον,
τὸν'κάλεσε'στ'Αχίλλειον καὶ τοῦδωνε καὶ γεῦμα,
κι'ἔκ τούτου καταφαίνεται πρὸς ὅλους ἀριδήλως
πῶς εἶναι μέγας ἔλλυχῶν κι'ὁ Κέιζες ὁ ὅλος.

—

Μὰ λένε κι'ἄλλοι τολμηροὶ
περὶ τοῦ Κυβερνήτου
πῶς σὰν τὸν πιάσῃ τὸ μπουρὶ
καὶ σ''Αὐτοκράτορα'μπορεῖ
νὰ δείξῃ τὴν πυγμή του.

—

Ψ'κλλιδ'ἡ γλῶσσα γίνεται τοῦ κάθε πατριώτου,
κι'αὐτὸς μᾶς λέει τὸ μακρό, κι'ἐκεῖνος τὸ κοντό του.
Τώρα μ'αὐτὸ τὸ ζήτημα κανεὶς δὲν ἀσχολᾶει,
καὶ λένε λένε, Περικλῆ, κι'ἐγὼ τοὺς κάνω χᾶζι.

—

Κι'ἐγὼ δὲν παύω πώποτε τιμῶν καὶ μεγαλύνων
τὴν μέλλουσαν Βασίλισσαν τῶν καθ'ἡμᾶς Κελτόνων,
ποῦ λάμπει σὰν ἀστάκτητος τοῦ Στέμματος ἀδάμας,
καὶ μόνη πάντα δόξα μας, τιμή μας καὶ καύχημα μας.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι'εἰκοστὸν, μετροῦντες χρόνον
ἑδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι'ἑνηκοῦσ'ἀκόμα,
ὅλοι τὴν'Ανόρθωσι θἄχουνε'στὸ στόμα.

Δεκατέσσαρες'Απρίλη,
τὰ στενὰ μὲς κλείν'ἡ Πόλη.

Χίλια ἑξακόσια τρία.
Βροντὴ καὶ μπαταρία.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

—

Κἂς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου πελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀκέλλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει.

Περὶ τῶν Τιτανικῶν καὶ τῶν ἄλλων ξαφνικῶν.

—

Φ.—Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, βρὲ Περικλῆ κωθῶνι,
καὶ μὲ κελάϊδημα γλυκὸ
'στὸν κῆπο τὸν Βασιλικὸ
γλυκολαλεῖ τὰ ηδόνι.

—

Χορεύουνε καὶ νηοὶ καὶ νεραΐδες,
μισγοβολοῦν ἡ λεμονιαῖς,
κι'ἀναγαλλιάζ'ἡ πλάσις
τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης.

—

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας... τί χαλᾶ'στοὺς λειμῶνας...
χιμὸς ἐδῶ, χιμὸς ἐκεῖ,
συγκρούονται Τιτᾶνικοὶ
μαζὶ μὲ πυγεττῶνας.

—

Θηντοὶ κακομένοι τρέμετε,
καὶ πάλιν δάκιμον βρέμεται
καταστροφῆς ἀλαστικῆ.

—

Τάφος ὀγρὸς ἀνοίγεται,
καθένας πέντε πνίγεται,
μὰ καὶ καθένας Ἄστορ.

—

Ἀμέτρητα δεινὰ δεινῶν
ἐν μέσῳ τῶν Ὠκεανῶν,
καταστροφὴ καὶ κλαῦμος.

—

Καὶ παλλαφάδες Ἄστορες
κι'εὐδαίμονες πραγ'άστορες
'στὸ φοῦντο πᾶν ἀτάμα.

—

Μεγάλων κακοποντισμῶν βλέπω παντοῦ συντρίμματα,
κάνουν μιὰ τρύπα'στὸ νερὸ κι'ἡ φτώχια καὶ τὰ χρήματα,
κι'ὅσοι δὲν ἔχουν τίποτε κἂν ὄσιον κἂν ἅγιον
ἀνατριχιάζουνε κι'αὐτοὶ μὲ τοῦτο τὸ νυκτάγγιον.

—

Τιτανικὸς, Τιτανικὸς...
Θεούλη μου, τί πανικὸς,
τί ὁρίκη θαλασσία.

—

Θνατῶν ἄγριες τυφῶν,
κατασπορὰ κατασπορῶν,
δευτέρα παρουσία.

—

Π.— Τί μοῦ τὰ λές αὐτὰ;
γιὰ νὰ μὲ συγκινήσῃς;
δὲν δίνω δρὸ λεπτὸ
κι'ἂν ὅλη σβοῦσ'ἡ κτίσις.

—

Ἐγὼ γιὰ τοὺς πνιγμένους δὲν ἔχω συλλογή...
αὐτὸς ποῦ ταξιδεύει μιὰ μέρα θὰ πνιγῇ.
Δὲν χάνομαι κι'ἐγὼ γιὰ συμφορᾶς τοῦ κόσμου...
κανένας ἀπ'αὐτοὺς δὲν ἦταν γνωρίμος μου.

—

Κι'ἂν πνίγκαν ἐκεῖνοι,
βρὲ Φασουλῆ μασκίνη,

ἐσένα τί σὲ μέλει;...μὴ τάχατε κανεὶς
ἦσο ποτὲ δικός σου,φίλος ἢ συγγενής:

—

Δὲν φρικιῶ μ'ὅλέθρους Τιτανικῶν δεινούς,
γιατ'εἶδα τοὺς Τιτᾶνας
φυλῆς γλωσσοκοπάνας
νὰ πνίγωνται σὲ μαύρων κυκιῶν Ὠκεανούς.

—

Ἐκείνων τῶν Τιτάνων τὸ πνίξιμο μὲ κάνει
νὰ κλαίω,στραβοκάνη.
Ἐκείνων τῶν Τιτάνων ἡ τρομερὰ μαυρίλα
μοῦ φέρνει τεταρτάϊου ρίγος κι'ἀνατριχίλα.

—

Κι'ἂν τούτους τοὺς Τιτᾶνας
ἐξύμνεις μὲ πιᾶνας
καὶ πανηγυρικούς.

—

Μὰ τούτων τώρα θρῆνει
τὸ μαῦρο τὸ μπουρίνι,
κι'ὄχι Τιτανικούς.

—

Ἐκείνων τῶν Τιτανικῶν τὰς Τιτανείους δράσεις
ποτέ σου μὴν ξεχάσῃς.
Ἐκείνους τοὺς Τιτανικούς,
δρὲ Φασουλῆ,συχώρα,
τοὺς συγκρουσθέντας τώρα
μὲ παγετῶνας λαικούς.

—

Γι'αὐτοὺς τοῦ κυριάρχου δὲν ἔλιωσαν οἱ πάγοι,
κι'ἡ νέκ των ὁρμὴ
κι'ἡ δράσις ἡ θερμὴ
σ'ἐκείνους διερράγη.

—

Συντρίμματα κυττῶν
συγκρούσεως ἀγρίας,
κι'ἀπελπισίες ζητοῦν
σανίδα σωτηρίας.

—

Φ.—Πάψε,Περικλέτο,νὰ θρηνῇς πνιγμοὺς
παλαιῶν Τιτάνων,πόνους,σπαραγμούς.
Τούτων τῶν δυστύχων
τὸ φριχτὸν ναυάγιον
μὴ μοῦ λὲς εἰς ἦχον
τραπερὸν πλάγιον.

—

Μὴ θρηνῇς μὲ θρήνους
τόσον τραγικοὺς
ὅλους μας ἐκείνους
τοὺς Τιτανικούς.

—

Ποῖοι κολοσσοί...
δόξα'στ'ὄνομά των,
μὰ μὴν κλαῖς καὶ σὺ
τὰ συντρίμματά των.

—

Ἀπ'αὐτὰ θὰ'ρθοῦν ἄλλοι περισσότεροι,
μὰ καὶ δυνατότεροι,
ἀπ'αὐτὰ θὰ γίνουν οἱ Τιτανικοὶ
γενεᾶς γενναίας
καὶ καθ'ὅλα τέλας,
ποῦ δὲν θὰ τοὺς θρικοῦν πάγοι λαικοί.

—

Ἀνθοῦν Ἀπρίλιες
Ἀνορθώσεις φάλλει,
κι'ὁ λαμπρός μας ἥλιος
κατακαίει πάλι.

—

Κύττα,Περικλέτο,πῶς τὸ πᾶν σφριγᾷ...
ὅλα τὰ πουλάκια πᾶν ζυγὰ ζυγά,
τὄρμμα τἀηδόνι πάει μονηχὸ
καὶ'στοὺς κάμπους τέτοια λέει τὸ φτωχό.

—

Μὲ τὰς Ἀνορθώσεις κόσμος λαγταρᾷ...
πᾶγε κι'ὁ Λευτέρης μές'στὴ Ζαγορά.
Μὲ τὰς Ἀνορθώσεις κόσμος ἀναζᾷ,
κι'ὁ Μαρκαντωνάκης ἤτανε μαζί.

—

Λαὸς κατόπιν ἔτρεχε μὲ παραχάσκον στόμα,
κι'ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς πᾶγε καὶ'στῆς Μηλιᾶς,
ἐπῆγε καὶ'στὴν Πορταριᾷ,μὰ κι'ἐκεῖ πὲρ'ἄκουμα
τὴν πόρτα τοῦ'κτυποῦσανε γιὰ χίλιες δῶ δουλειᾶς.

—

Κι'ἐγὼ ποῦ λὲς ἐτρώγανε μοιραίως μακαρόνια
μ'ὄρεξη περισσή,
ἐμάθανε πῶς ἔπεσαν'Ιταλικὰ κανόνια
μὲς'στὸ Κούμ—Καλεσί.

—

Κι'ὁ Βενιζέλος'γύρισε κι'ἔτρεξαν τύσοι φίλοι,
κι'ἔτρεξαν κι''Γπουργίσμοι,παῦχουν κιὼμὸ'στὰ χεῖλη,
κι'ἔτσι'στῆς'Ανορθώσεως μιλοῦσαν τὸν πικτέρα,
ποῦ τοῦ Ηλίου'χόρτασε τὸν ζείδωρον ἀέρα.

—

Ἔσύ,ποῦ κίδεις τὰ χρυσὰ
τῶν'Εσπερίδων μῆλα
κι'ἄλλα κερδίζεις περισσά,
πρὸς τοὺς πιστούς σου μίλα.

—

Μὲ τῆς'δικαῖς σου τῆς ματιαῖς
ἀναβοὺν μέσα μας φωτιαῖς,
γινόμαστε κομμάτια.

—

Κύττα πῶς τραγωρίζομε,
κύττα πῶς σ'ἀντικρυζόμε
μὲ λιγωμένα μάτια.

—

Ἔσύ,ποῦ'πῆγες'στῆς Μηλιᾶς,
ἔλα καὶ'μίλησέ μας,
καὶ δός μας ἄσπρες πασχαλιᾶς
καὶ παρηγόρησέ μας.

—

Μ'αὐτὴν τὴν μετατρούθμιση παιδεύθηκε τὰ μαλλιά μας...
δὲν μᾶς'μιλᾷς,μηλίτσα μου,δὲν μᾶς'μιλᾷς,μηλιά μας...
Κι'ἂν μέσα'στὸν Παράδεισο τῆς Πορτοκαλᾶς ἐπῆγες,
κάνε τὴν πόρτα τῆς'Αἰχτῆς
τ'ἀνοιξη καὶ σὶ δυστυχεῖς,
ποῦ χαρτουνμόνο μύγιαις.

—

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας,κι'ἐμεῖς πονοῦμε,σκάνομε,
κι'ἐστέγνωσε τὸ στόμα μας χωρὶς νεροῦ σταλιά,
καὶ τίποτε καλλίτερο δὲν ἔμεινε νὰ κάνωμε
παρὰ νὰ συχνοτρίβωμε τὴν ὄβλιχα μας κοιλιά.

—

Ἔσύ'στὴν ἄνθισιν'πῆγες τοῦ Βώλου
καὶ ἐμεῖς ἐπήγαμε κατὰ διαβόλου.
Ἔσὺ παράγγες'στοῦ Κασσελάκη
κι'ἔμᾶς μᾶς ἔφαγε κακὸ σκελετί.
Σὺ καὶ τὸ Πήλιον εἶδες,Σωτῆρα,
κι'ἐμεῖς δὲν βλέπομε'στὸν ἥλιο μοῖρα.

—

Κι'ὁ Φασουλῆς'στὴν Κὸ τρέχει: παρακλαλῶν
νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ κατὰ τῶν Ἰταλῶν.

Πές μας ἡ μεταρρύθμισις θὰ γίνῃ,δὲν θὰ γίνῃ;
ὅμως ὁ Βὲ δὲν ἀπαντᾷ,
κι'ἀνάβει μέσα των σεβντᾶ
καὶ δυνατὸ γιαγκίνι.

Βομβαρδισμοί, βρονταί,σεισμοί.

—

Φ.—'Αλλ' ὅμως,Περικλέτο μου,παραίτησε τὰ γέλοια,
μὴν ἀβρανῇς σὰν κουτεντές,
κι'ἄκουσε κτύπους καὶ βρονταῖς
ἐκεῖ'στὰ Δαρδανέλια.

—

Βομβαρδίζεται,τρελλέ,
τὸ μεγάλο Κούμ—Καλέ,
μπαμ καὶ μπούμ γι'αὐτὸ κανόνια,
ποῦχουν μέσα μακαρόνια.

—

Ντουνιᾶς ἀναστατώνεται
παντοῦ τῆς οἰκουμένης.
κι'ἐν'ὅλογο σκοτώνεται
κι'ἕνας κουνὸς'Αρμένης.

—

Ἀχ'αὐτὸς ὁ κόσμος πάλι
τί τραβᾷ καὶ μὲ τὴν Πύλη
μέσα'στ'ἄλλα βάσανά του.

—

Νέα συμφορὰ μεγάλη,
κι'ὅπου πᾶς καὶ μιὰ τορπίλη
κι'ἕνας κίνδυνος θανάτου.

—

Νέα φάσις ἀνατέλλει,
ποῦ δὲν εἶνε παῖξε γέλα,
κι'οἱ δικοί μας οἱ φραγκέλοι
μὲ τοὺς στόλους σύρε κι'ἔλα.

—

Πάλι τὸν ντουνιᾶ θὰ ρέψουν
ξαφνικὰ κι'ἀνατριχίλες...
πᾶν φαμάδες νὰ φαρέψουν
καὶ ψαρεύουνε τορπίλες.

—

Π.— Κι'ἐδῶ τορπίλαις ξερνᾷ τὸ κῦμα,
κι'ἐγὼ νομίζω σὲ κάθε βῆμα
κάποια τορπίλη πῶς θὰ πατήσω,
κι'ἀμέσως στέλνω καὶ πάω'πίσω.

—

Γελῶσαν φύσιν
τρομάζουν μπόμπαις,
κι'ἀγοῦν'στὴν κτίσιν
Ταρτάρων τρόμπαις.

—

Τὸ πᾶν περντοῦτο...
μὰ τείναι τοῦτο;
Ἄκου σὲ ὁρούρια
πολέμων θούρια,
καὶ φασαρίαις
καὶ μπαταρίαις.

—

Φ.—Τρέμε,Περικλέτο,τρέμε...τώρα σύρραξις ἀγρία
τὼρ'ἀντίο ντέλ πασσάτο...
βομβαρδολοῦνε κάστρα καὶ'ρωτοῦνε μ'ἀπορία:
μὰ πᾶρκε δὲν πεφτουν κάτω;

—

Κι'ἂν πυκνοῦ καπνοῦ νεφέλη
γῆν καὶ θάλασσαν καλύπτῃ,
ἐμᾶς ὅμως δὲν μᾶς μέλει,
Περικλῆ τσακκογλούτη.

—

Ἀπρίλης εἶναι γύρω,καὶ μὲς'στὴν ὠμορρὶχ του
βαμβεῖ κι'ἡ μηλολόνθη κι'ἡ βόμβα τοῦ θανάτου.
Ἀπρίλης εἶναι γύρω...μύσχοι,χαρᾶς,παιχνίδια
σ'ἐρώτων οὐρανούς,
κι'ἐγὼ τορπίλαις βλέπω κρυμμένας σὲ γρασίδια,
σὲ χῶρτα,σὲ σανούς.

—

Ἀπρίλης εἶναι γύρω,καὶ βλέπω πρασινάδες,
κι'ἀκούω πυροβόλων καὶ γδούπων πατιοῦδες.
Ἀπρίλης εἶναι γύρω.
κι'ἐγὼ ποῦ λὲς οἰκτείρω

και τώρα τὸν ντουνιᾶ,
τὸν πρόσινο φουστᾶ.

—

Τὰ χόρτα πίνουν τῆς δροσιᾶς τῆς νύχτας, καὶ τὰ δένδρα
χύνει κελάδημα γλυκύ,
καὶ μιὰ τυραπίλη Τουρκιὰ
τὸ κῦμα χαϊκάνει.

—

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, καὶ γελαστὸς πρὸς κάπου
μᾶς σπρώχνει πικυλόπους.
Ἀφῆστε τάλιν ἐρωτικά, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ξέρεις,
βομβαρδισμὸς μᾶς ἀπειλεῖ,
μ' ἐλπίδες βομβαρδοβελεῖ
τοὺς φίλους κι' ὁ Λευτέρης.

—

Τῆς καλῆς μας Ἑτκλίας ὅλ' οἱ σύμμαχοι καὶ φίλοι
τῆς κρατοῦν δεντὰ τὰ χέρια γιὰ νὰ μὴ θυμώσ' ἡ Πύλη.

—

Ἔξορκα τὴν συμβουλεύουνε δράσε πιὰ μὲ τὰ σωστά σου,
ἄλλα μόλις κάνει δῆμα τῆς φωνάζουν πάλι στάσου,
καὶ γιὰ χαζὶ λίγαις μπόμπαις ἁμολᾶ στὰ Δαρδανέλλια,
κι' ὅλ' ἡ φάρα τῶν Ἑβραίων ξεκαρδίζεται στὰ γέλοια.

—

Τέτοιος πόλεμος ἀστεῖος ποῦ 'στὸ τέλος θὰ ξεσπάσῃ...
βομβαρδίζουν καὶ τὴν Σάμο,
καὶ στρατιῶτες πέρτουν χάμω...
θεὸς σ' χωρέσοι τὸν Κοπάση.

—

Τώρα παιεινεύθερα τὰ χέρια της τὰ λύνει,
τώρα τροβοῦν 'στὴ Ρόδο, τώρα 'στὴ Μιτυλήνη.
Τρέμω τὴν δύναμί σου κι' ἐγὼ, βομβαρδισμέ...
ρίχνουν ὀλίγαις μπόμπαις κι' ἔπειτ' πρὸς τὸν Τσερμέ.

—

Ἔπειτα πέρνουν πόδι καὶ πᾶνε παραπέρα,
τόσοις ὄβιδες σκάζουν ἀδίκως 'στὸν ἀέρα.
Στὴ βρώτα τὰ κανόνια τῶν Ἰταλῶν βροντοῦν,
πολλὰ καράβια ξένα 'στὸ δρόμο συναντοῦν,
καὶ ψάχνουνε καὶ τόνε, καὶ ψάχνουνε καὶ τάλλο,
καὶ τραγουδοῦν Μασκάνι, Βιρδή, Λεονκαβάλλο.

—

Ἀλλὰ καὶ τὸν δικό μας Ἀβέρωφ ἀνταμώνουν
κι' ἀμέσως τὸν σωμώνουν.
Καράβι, καραβάκι, ποῦ πᾷς γιαλὸ γιαλό,
γιὰ πές μας τίνες εἶσαι, καὶ σύρε 'στὸ καλό.

Ἐγὼ μικαὶ τὸ καράβι,
τῆς οὐδετέρας μάνας,
ποῦ πάντα κόβει φάβει
λόγια τῆς καραβάνας.

—

Ἐγὼμικαι τὸ καράβι, ποῦ συγκινεῖ τὰ πλήθη,
καὶ μὲς 'στὴν Ἑτκλία λαμπρὸν ἐναυπηγήθη.
κι' εἶχαι γι' αὐτὸ μιρκῶν καὶ φόρτσα ντέλ ντεστίνο
νὰ ταξειδεύῃ τώρα σὲ Κέρκυρα καὶ Τήνο.

—

Πᾶνε καὶ βομβαρδίζουνε καὶ τὴν μικρὴ τὴν Μάκρη,
καὶ γίνετ' ἕνας πόλεμος ὁποῦ δὲν 'βρίσκεις ἄκρη.
Τί διάβολο θὰ κάνωμε μ' αὐτοὺς τοὺς Ἰταλιάνους...
ἐκούρασαν τὰ στέτεια των Ἀνατολὴ καὶ Δύσι...
ὁ στύλος των ἐράτσησε κι' ἔπειτ' στοὺς Γαριβαλιάνους,
καὶ τίποτε παρακάτω κι' αὐτοὺς νὰ βομβαρδίσῃ.

—

Ὁ κόσμος ξεμωράθηκε καὶ τάχει σὰν χαμένα...
τί μέθοδος, καλὲ μου.
πρωτοφανοῦς πολέμου,
νὰ πελεμᾷς τὸν ἄλλον καὶ τὰ κτυπᾷς ἐμένα.

—

Π.— Τί θὰ κάνωμε 'πὶ τέλους
καὶ μὲ τούτους τοὺς ἀρὰ τέλους;
Πολεμοῦνε τὴν Τουρκία
καὶ κτυποῦνε τὴν Γρικιά.

—

Μπουμπουνητά, δρὲ Φασουλῆ, παντοῦ τῆς εἰκουμένης...
ὡ τῆς Εὐρώπης τῆς φρικτῆς καὶ τῆς μπουμπουνισμένης,
Εὐρώπης παραδέπιστης καὶ Τουρκοφαρμασούνας,
ποῦ ζερωνίζεις φράτο
τὸ Τουρκοκκλιφάτο,
καὶ γκρέμιζε γιὰ χάρι του Σταυροὺς καὶ Παρθενῶνας.

—

Ὅρσε 'στὴν Φραγκιὰ τῶν ἄλλων καὶ τοῦ μόχου τοῦ χρυσοῦ...
σὰν γελάδα τὴν βυζαίνει τὴν κακόμοιρη τὴν φρεσοῦ,
καὶ μὲ Σύνταγμα τὴν θέλει καὶ τὴν λιγνεῖ 'στὰ παλάτια
καὶ στραγγίζει 'λίγο 'λίγο τὰ γαλάτα της μαστάρια,
ὡς ποῦ ψόφια καημένη 'μέρα τὴν πετάζουν 'στὰ σκυλιὰ
καὶ τὴν στείλουν ἀρνάρι εἰς τὴν Κόκκινη Μηλιά.

Ἐσιγάθηκε πολύ
τούτη τὴν Εὐρώπη τώρα,
ὁποῦ κίδει, Φασουλῆ,
καὶ τῶν Ἰταλῶν τὴ φόρα,
καὶ μὲ τῆς ἀναποδιᾶς της ἐρεθίζει τὴν χολή μας
καὶ μὲ τὰ συμφέροντά της ζάλισε τὸν Νικολῆ μας.

Τὸ ξύλινο στοιχερὸ τραβάει γιὰ τὴ Χιό.

—

Φ.— Περικλέτο μου, σ' ἀρίνω...
Π.— Καὶ γιὰ ποῦ θὰ βάλῃς πλώρα
Φ.— Λέν πῶς τώρα καὶ τὴν Χῖε θὰ μπλοκάρουν οἱ τενόμαι.
κι' ἐγὼ πάω νὰ τοὺς κόψω, Περικλέτο μου, τὸν δρᾶχα,
καὶ νὰ φέρω λεμονάκια καὶ περίφημη μαστίχα.

—

Π.— Βρὲ δὲν καθὸς ἐδῶ πέρα;
Φ. Βάρδα' μπρός μὴ μ' ἐμποδίζῃς,
καὶ τοῦ κάθου 'στὴν Ἀθήνα τοὺς Ρωμηοὺς νὰ βομβαρδίζῃς.

—

Μάρς... μὴ βάζετε, σᾶς λέω, καὶ τοὺς Χιώτικις σὲ μπελάδες,
καὶ καθόλου μὴ θαρρῆτε
πῶς τὴν πρώτη Χιὸ θὰ 'βρῆτε...
μπάμ βροντοῦν οἱ Βρονταδοῦσοι καὶ ξυλίζουν οἱ Ξυλάδες.

—

Νάιτῆς ἄντζαις μου σηκόνω, 'δῶτεν τὰ καλάμια μου...
κουζουλοί, τραβᾶτεν 'πίσω,
εἰδεμὴ θὰ σᾶς κτυπήσω,
νὰ χαρῶ τὴν ἅμα μου.

—

Τοῦ θιαβόλου τὰ κουλούρια, γράντα θέλουν καὶ καλὰ
νὰ μᾶς βάλουν σὲ μπελᾶ;
Ὄχονοὶ καὶ τσὶς ἀλλοί!
πῶς θὰ τοὺς κιαλάψωμε...
ἴντα λές, μισὲ Μπουρλῆ,
νὰ τοὺς τὴν μολύνωμε;

—

Π.— Ποῦ θὰ πᾷς, διαβόντερου γυιέ;
Φ. Μὴ μὲ πιάνῃς... τράβα 'πίσω...
δὲν 'μπορῶ κι' ἐγὼ τὴ Χιὸ νὰ μὴν τὴν ὑπερασπίσω.
Π.— Λοιπὸν σύρε 'στὸ καλὸ
κι' ἔλα μου γιαλὸ γιαλό,
κι' ὅταν νικητὴς γυρίσῃς φέρε 'λίγο λεμονάκι
καὶ γιὰ τὸν Μαρκαντωνάκη.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δεκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμενοῦς τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὸν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὁποιος ἀπ' ἔξω θέλει

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἕνας χίλια διάδεκα κι' ἑνιακόσ' ἀκόμα.
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε 'στὸ στόμα.

Ἀπρίλ' εἰκοσιμίσι
καὶ Κρήτης τριακμίσι.

Χίλια διακόσα τέσσερα,
πάει κι' ὁ Βε' στὸν Καίσαρα.

Στίχους μερικοὺς ἂς κάμω γιὰ τῆς κόρης μου τὸν γάμο.

—

Πάλ' Ἤσαΐα χύρευε, πάλι στεφάνια γάμου...
ἀδειάζει τὸ σπητάκι μου, πληθαίνουν τὰ παιδιά μου.
Κι' ἔπιως ἀρίνων τὴν φωλιὰ
μύλις φτερώσουν τὰ πουλιά,
ἔτσι θαρρῶ πῶς ξεπετοῦν ἀπὸ τὸ σπητικό τους
καὶ τὰ' δικιά μου τὰ πουλιὰ νὰ στήσουνε 'δικό τους.

—

Καὶ σένα, καλοπάντρα μου, μὲ πέπλους σ' ἐντυχρύζω,
μὲ πολλὴ κάρι διαλεκτὸ νύφη σὲ καμαρόνω,
καὶ τώρ' ἀπὸ χαρὰ τρέμω κι' ἀπὸ χαρὰ δακρύζω,
γιατὶ δὲν γίνεται χαρὰ χωρὶς καὶ κάπου πόνο.

—

Σὰν τὸν ἀνθὸ τῆς λεμονιᾶς παρθενικὴ προχώρει
κι' ἡ ψυχική σου παρθενιὰ ποτὲ τὰ μὴν πεθάνῃ,
κι' ὅσαις εὐχαις εὐχήθηκα 'στὴν πρώτη μου τὴν κόρη
σύσσεις καὶ τῆς μικρότερης δὲ ράνουν τὸ στερκένι.

Ὁ ξύλινος πολίτης 'στοὺς βουλευτὰς τῆς Κρήτης.

—

Φ.— Πρόσμεναμέ κτυποσέρβι, Περικλέτο συμπολίτη,
νὰ μᾶς ἔλθουν 'στὴν Ἀθήνα βουλευτοὶ κι' ἀπὸ τὴν Κρήτη,
καὶ μὲ φλόγα 'στὸ κεφάλι
καὶ μὲ φλόγα 'στὴν ψυχὴ
ἔλεγα κι' ἐγὼ μεγάλη
νὰ τοὺς γιν' ὑποδοχή.

—

Ζήτω! φώναζα κι' οὐρρά
κι' εἶχα πίσει καμβικατόπι,
μ' ἐνθουσίαζε χαρά,
ὅμως μ' ἔτρωγε καὶ λύπη.

—

Κι' ἔλεγα καθ' ἑαυτόν:
τόχα τί μᾶς ὠρελεῖ
κι' ἂν δεχθοῦμε 'στὴ Βουλὴ
Βουλευτόρους τῶν Κρητῶν;

—

Κι' ἂν καθίσῃ 'στὴ Βουλὴ κι' ὁ Κρητικῶν ὁμάς,
ποιὸ τὸ κέρδος καὶ γι' αὐτοὺς, ποιὸ τὸ κέρδος καὶ γιὰ μᾶς;
Κι' ἂν ἀξιωθοῦν κι' ἐκεῖνοι
νὰ καθίσουν μὲ τοὺς ἄλλους,
τοὺς διεύθυνσις μὲ τοὺς ἄλλους,
τοὺς 'διεύθυνσις μὲ τοὺς ἄλλους,
τοὺς 'διεύθυνσις μὲ τοὺς ἄλλους,
ἕνωσις μπορεῖ νὰ γίνῃ;

—

Κι' ἂν κι' αὐτὸς ὁ Κυβερνήτης
κάνῃ τύπο, κάνῃ θέσι
γιὰ τοὺς Βουλευτὰς τῆς Κρήτης,
ποῦν τοῦρελος, μπαμπάσης;

—

Κι' ἂν κι' αὐτοὺς τοὺς δοκησῆδες,
κι' ἀνελπίστους θὲν τοὺς δώσῃ,
ἀλλ' ἐν ὄμνοις, ἀλλ' ἐν ὄρκῳ
'στὸ πλευρό του τοὺς καθίσῃ;

—

Κι' ἂν γενοῦν γι' αὐτοὺς πολλά,
κι' ἂν ἴδῃς τὸν Μαλινδάκη,
κι' ἂν ἴδῃς τὸν Γεωργαλᾶ,
τί με τοῦτο, Περικλέτο;

—

Ὅλα πᾶν χαμένα πάλι,
κι' ἐνθουσιασμοὶ μεγάλοι
καὶ ζητωκραυγαὶς τοῦ κάκου.

Κύττα γύρω τῶν Κρητῶν
στόματα γυπαετῶν,
καὶ κρωγμοὺς κοράκων ἄκου.

—

Πάλι σάλι κολεσσοὶ
περισφίγγουν τὸ νησί,
καὶ ξανακυττάζω λαυρους
τοὺς ἁγρίους Μινωταύρους.

—

Μὲς ἤλθαν σὰν καὶ πρῶτα...
πνίγω τὸν καθε πόθο,
καὶ παγωμένα νοιώθω
τῶν Προστατῶν τὰ χνῶτα.

—

Ἡ τόση προστασία
τῶν λιμασμένων γλάρων
τσακίνει γιὰ θυσία
τοὺς Κρῆτας ἄρτι ἄρτι.

—

Ἐκεῖνοι δὲν πενθοῦν,
μήτε τοὺς συγκινοῦν
ματιὰν ἀνάλαμπαις
καὶ κόσμου προπομπαῖς.

—

Προστάτας συμφερόντων
δὲν συγκινοῦν γερόντων
λαχτάρισις, κτυποκάρδια.

—

Ἀλλὰ μὲ κρύα μοῦρη
στέκουν καὶ σάλι νεοῦροι
ἐμπρὸς στὴν Κρήτη ἔκρδια.

—

Εὐμένεια μεγάλη
νἄλθῃ στὴν Κρήτη πάλι
κάθε φερμακωμένης.

—

Τοὺς βλέπω στὴ σειρὰ
καὶ σκούζω τὸ χαρὰ
στὸ ροῖκό τῆς Κρήτης.

—

Κυδεμόνες εὐμενεῖς,
κυδεμόνες εὐγενεῖς,
μᾶς πονοῦν, μᾶς ἀγαπᾶνε.

—

Καὶ τοὺς Κρῆτας ἐν τιμῇ
στὰ καράβια των τοὺς πᾶνε
καὶ χορταίνουνε ψωμί.

—

Στὴν ἐλεύθερη μητέρα
τί γυρεύουν νὰ κοπιάσουν,
ποῦ τὴν θέρει φτώχια, πεῖνα;

—

Καὶ δὲν καθοντ' ἔχει πέρα
τὰ στομάχια των νὰ σπάσουν
μὲ τῶν ξένων τὴν κουζίνα;

—

Μὴ κανένας τσιμουδιά,
δουβαμάρα καὶ τιγή,
κι' ἡ φωνὴ σας θὰ πνιγῇ
στὰ καμάξια των, παιδιά.

—

Ἂς σιγήσουν νέοι κρότοι,
τρῶτε πίνετε σ' ἑκεῖνα,
καὶ ξεχάστε τὴν Ἀθήνα
μὲ τὸ ξένο φαγοπότι.

—

Τύκα μὲκ καὶ τῆς Ἀγγλίας,
τύκα μὲκ καὶ τῆς Γαλλίας,
τύκα καὶ γὲκ τόσους ἄλλους
κυδεμόνας κωφαλάλους.

—

Δὲν ἀρίνουν οἱ Προστάται
ὅπου θέλετε νὰ πᾶτε.
Τὸ καλό σας μελετοῦν
κι' αἰχμαλώτους σᾶς κρατοῦν.

—

Μήτε βῆμα παρακέρα,
δέζουν καὶ τὴν Ἐγγλιτέρα,
ποῦ τὴν λένε γηραιάν,
μέσα σὲ θωρακοφόρα
νὰ σᾶς θρέψῃ πάλι τώρα
μὲ μπιφτέκια θωρεάν.

—

Δῶτε μὲ στόμα χάσκα
τὴν Ἀγγλικὴ τὴν κάσκα,
κι' ἐλᾶτε' στὰ καλιὰ σας,
κι' ἐλᾶτε' στὰ καλά σας.

—

Μὴ φούριας παρακαίρως,
καθίσετε' στ' αὐγά σας,
καὶ τὰς ζητωκραυγάς σας
ἀρῆτε κατὰ μέρος.

—

Αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος
ἔτσι νὰ χολοσκᾶτε
αὐτοὺς, ποῦ φιλανθρώπως
σᾶς ἔγιναν Προστάται.

Ὑποδοχὴ Κρητῶν φαντασιώδης καὶ πατριωτισμὸς ἐνθουσιώδης.

—

Π.—Μολονότι πλέον εἶμαι, συμπολίτη μου χαζέ,
πωρωμένος καὶ μπλαζέ,
ἤθελα τοὺς δουλικῥρους τῶν Κρητῶν νὰ τραγουδήσω
καὶ νὰ τοὺς κηλοκαρδίσω.

—

Κι' ἰφαντάσθηκα πῶς εἶμαι
'στὴν ἐλεύθερη πατρίδα
τὰ παιδιὰ τοῦ Ψηλορείτη.

—

Κι' ἀκούσθηκα μετ' ἄλλων
συμπατριωτῶν ἐξάλλων:
γειὰ σου, βράκα, γειὰ σου, Κρήτη.

—

Νόμισα γὲκ μὲκ στιγμὴ
πῶς ἐπέρασαν, κυθῶνι,
μαύρων χρόνων στεναγμοί,
νύχα βάσανα καὶ πόνοι.

—

Νόμισα κι' ἐγώ, ἀκόμενε, πῶς ἡ Κρήτη σὰν δρομὰς
ἔτρεζε' στὴν ἀγκαλιά μας κι' ἕνα' γίνηε μ' ἐμᾶς.
Νόμισα κι' ἐγὼ μὲ τόσους, Φασουλῆ τρελλοπακιτέρα,
πῶς ἀνέτειλ' ἐπὶ τέλους τῆς ἐνώσεως ἡμέρα.

—

Σύλλογοι καὶ Σωματεῖα σήκωναι τὰ λάβαρά των
κι' ἦτον ἄμετρ' ἡ χαρά των.
Ἦσαν ὅλοι δα κρυμένοι, κι' ἄκουες βοῆς ἀντάρα,
λόγους πανηγυριούς,

**Γκόντεμ, βράκα, κάτσε κάτω, σχίσε κάθε μανιφέστο,
σὲ ξαναγραπόνουν κάσκαις καὶ σὲ ξαναπᾶν ἀ ρέστο.**

καὶ λαοὺς ἐνθουσιώδης ἔτρεχε μὲ μὲκ λαχτάρα
γιὰ νὰ δῇ τοὺς Κρητικούς.

—

Κι' εἶδα μπρός μου νὰ διαβαίνῃ
κόρη λευκοφορεμένη
μὲ πατήματα βαρειά.

—

Κι' ἄκουσα σπαθῶν τριγμοὺς
καὶ βροντὰς κι' ἀλαλαγμοὺς:
χαῖρε χαῖρε, Ἐλευθερά.

—

Τί πανήγυρις κι' ἐκείνη,
ποῦ καθένα συνεκίνει,
κι' εἶδα κόσμον ν' ἀναζῇ.

—

Μόσχους ἔγυνε τάγερ,
κι' ἔβλεπε καὶ τὸν Λευτέρη
μὲ τὴν Ἐλευθερὰ μαζί.

—

Ἐλευθερώθ' ἡ σαλάβα,
καὶ τώρα μὲ τὸ διάβα
λευκῆς Ἐλευθερίας
ἐξήφθησαν τὰ πλήθη,
κι' ὁ πάγος διελύθη
τῆς ἀδιαφορίας.

—

Κανεὶς δὲν τοὺς κυττάζει ψυχρῶς κι' ἀδιαφόρως,
γι' αὐτοὺς ὅποιος χαῖς,
μήτε κανένας κύρος
δὲν σφίγγει τῆς ψυχαῖς.

—

Καὶ θαμήθηκα τῆς Κρήτης ὅλους τοὺς μακροὺς ἀγῶνες
σὰν ἐδούλευε τὸν Τοῦρκο καὶ δὲν εἶχε κυδεμόνες.
Καὶ θαμήθηκα τὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς τὰ περασμένα
κι' ἔζωντάνεψαν ἐμπρός μου παλληκάρια σκοτωμένα.

—

Κι' εἶδα τῆς κομπανστασιᾶς των
νὰ προβάλουν λογαριᾶς,
κι' εἶδα τῆς ἁρματωσιᾶς των
νὰ θαμβώνουν λαμπεριᾶς.

—

Κι' ὅπως πάντα τριχομία θέλουν κάμποσα πουλιὰ
καὶ ξαπλόνουν τὰ φτερὰ των κι' ἐναντίον της ὁρμοῦν,
ἔτσι γύρευαν κι' ἐκεῖνοι τὴν δουλειὰ τὴν παληά,
ποῦ τοὺς ἔκανε σὲ κάμπους καὶ δρομεῖς νὰ πολεμοῦν.

Κι' εἶδα ρόδα φυτρωμένα
μές' στῆς Κρήτης τὰ λαγκάδια,
κι' ἔως σ' ἄστρα πυργωμένα
τἀληθρόννητα τ' Ἀρκάδια.

—

Τί μεγάλ' ὑποδοχή!..
λούζει ρόδινη βροχὴ
τὰ παιδιὰ τοῦ Ψηλορείτη.

—

Κι' ἄλλο τώρα δὲν ἀκοῦς,
μόνο πανηγυρικοὺς:
γειὰ σου, βράκα, γειὰ σου, Κρήτη.

—

Φ.—Μὰ κι' ἐγώ, βρὲ Περικλέτο, νόμισα καθὼς καὶ σὺ
πῶς ἐνώθη τέλος πάντων τὸ πολύπαθο νησί,
κι' εἶπα 'στοὺς ἀπεσταλμένους: βρὲ καλῶς 'στους, βρὲ καλῶς
τοὺς ὡραίους, τοὺς εὐρώστους. [στους,

—

Πύλας ἄρχτε Βουλῆς
νἄμπουν Κρῆτες πρόσφυγες,
κι' ἀδελφοί μας πικραμένοι
καὶ πολυβασανισμένοι.

—

Ἂς ἀνοίξωμε κι' ἐμεῖς τὴν θεμιὰ μας ἀγκαλιὰ
σ' ὅλους τοὺς ἀπεσταλμένους,
κι' ἂς ἠχήσῃ 'στὴ Βουλὴ καὶ τῆς Κρήτης ἡ λαλιὰ
μὲ παιᾶνας, ὕμνους, αἴνους.

—

Ἐλᾶτε νὰ ξεχάσωμε πολιτικαῖς σπουδαῖσις
κι' ἂς ζήσωμε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ τῆς παληαῖς ἰδέαις.
Τὴν σύνεσιν πρὸς τὸ παρὸν
παράμερ' ἂς ἀφήσωμεν,
καὶ μ' ἕνα στῆθος φλογερὸν
εἰς ὄνειρ' ἂς τρυφήσωμεν.

—

Ἂς φασκελώσωμε, παιδιά,
τῆς ὅλης τὸν πυλῶ,
κι' ἂς ζήσωμε μὲ τὴν καρδιὰ
κι' ὄχι μὲ τὸ μυαλό.

—

Γειά σου, Κρήτη.. τώρα πάλι
ἔλα καὶ ζωντάνεψέ μας,
καὶ μὲ λύρα χόρεψέ μας
τὸν χορὸ τὸν Πεντοζάλη.

—

Γειά σου, τῶν Κρητῶν ὁμάς... ὅλοι τρέξατε 'μπροστά της,
πρῶτ' ἂς ἐνθουσιασθοῦμε
κι' ἔπειτ' ἂς συλλογισθοῦμε
τί βουλεύεται γι' αὐτὴν καὶ καθένας τῆς Προστάτης.

—

Ἄλλαι μὲν βουλαὶ Κρητῶν,
ἄλλαι δὲ τῶν Προστατῶν,
ἄλλαι δὲ καὶ τοῦ Λευτέρη,
που κανένας δὲν τῆς ξέρει.

—

Ἄλλαι μὲν βουλαὶ σωρρόνων,
ἄλλαι δὲ τρελλῶν συγχρόνων,
ἄλλαι τοῦ Σερκέτ Πασσᾶ,
ἄλλαι τούτου τοῦ φασᾶ,
ἄλλαι τόσων ἀντιπάλων,
μ' Ἄλλους λόγους ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

—

Ἄλλα βούλεται Φραγκίσκος,
ἄλλα καθὼ Βασιλίσσας,
ἄλλα θέλει Γουλιέλμος,
κι' ἄλητος κάθος κονταλήμος.

—

Ἔλεγα 'στὸ Παρλαμέντο νὰ τοὺς πάμε μιὰ χαρά,
ὅταν ἔξαφνα μαθαίνω τὴν καινούρια συμφορά.
Ἡ Μινέρβα, τὸ καϋμένο τῆς Ἀγγλίας δηλαδή,
ἑβομβάρδιτε γενναίως ἕνα πλοῖο τοῦ Γουδῆ,
ποὖχε μέσα μερικοὺς
βουλῃρόρους Κρητικούς.

—

Τότ' ἐσκίρτησαν καὶ λίθοι,
δάση, πόλεις καὶ χωριά,
τότ' ἐδόθησαν τὰ πλήθη:
χαῖρε χαῖρε, Ἀευθεριά.

—

Τὸ Βρεττανικὸ λεοντάρι, ποὺ χιὰ Λευτεριᾶς καυχᾶται,
ἄργιο ξαναβρυχᾶται,
καὶ τὰ νύχια του τὰ μπήγει μὲς' στὴ σκλάβα τὴν φτωχή,
καὶ πικὴν ἐλευθερίας εἰς τὴν πλάσιν ἀντιχτεῖ.

—

Ἐξυμνῶ τοὺς κηδεμόνας:
τῶν Κρητῶν μὲ φρενασία,
καὶ τοὺς τόσους των ἀγῶνας
καὶ τὴν τόση των θυσία.

—

Τώρα πάλι γιὰ καλό τους
τοὺς τσακώνουν αἱχμαλώτους,
καὶ τοὺς πάνε 'στὴν Μινέρβα
νὰ τοὺς ἔχουν γιὰ ρεζέρβα.

—

Γειά σου, Κύντε κακομοίρα...
σὲ Προστάτας ἂν θωρῇς
κι' ἂν ἐτώσιες καρτερῇς,
τὰ μηλιὰ σου καὶ μὴ λύρα.

—

Στὴ χαρὰ τῆς πρωινάδας
ὄχεντρα κρυφοφορίζει...
λὲν τῶς κάποιας φλενάδας
παλαμίδα τῆς μνηρίζει.

—

Ἴδιος πάντοτε γιὰ σένα τῶν μεγίλων ὁ χαβὰς...
ὁ κατακαϋμένη σκλάβα,
ποὺ σὲ καίει πόθων λάβα,
τεῖνει τοῦτα ποὺ παθαίνεις, τεῖνει τοῦτα ποὺ τραβᾷς.

—

Μὴν κοπιάζῃς ἐδῶ πέρα
καὶ μὴν κάνῃς τὴν μητέρα
νὰ σοῦ κλύῃ καθὼ σχέσι,
Πᾷν τὰ τσιτσέκια της ἐκεῖνα,
κι' ὅλο πέρτε καὶ πρασκύνε
τοὺς Προστάτας καὶ τὸ φίσι.

—

Μὲ τῶν Προστατῶν τὰ κάζα
δὲν 'μπορεῖς νὰ πιάσῃς μπάζα.
δὲν 'μπορεῖς νὰ πάρῃς κάβο.

—

Π.— Μὰ κι' ἐγὼ βρὲ τραγουγένη,
τί σκαρώνουν, τί θὰ γένῃ,
δὲν 'μπορῶ νὰ καταλάβω.

Στοὺς Κορφοὺς ὁ Βενιζέλος
κι' ὅλα τώρα πέρνουν τέλος.

Τὸν εἶδες τὸν Λευτέρη;.. τὸν εἶδα τὸν τρανό,
ποὺ 'στοὺς Κορφοὺς ἐπῆγε νὰ 'δῇ τὸν Γερμανό.

—

Ἐρούσκωνε τὰγέρι
λευκότατο πανί,
κι' ἡ βάρκα τοῦ Λευτέρη
τοὺς φίλους συγκινεῖ.

—

Σὲ λίγο τὸ πανάκι
δὲν τὸ βλέπω κι' ἐγώ,
μήτε Μαρκαντωνάκη,
μήτε Πρωθυπουργό.

—

Τὸν εἶδες τὸν Λευτέρη, τὸν Βὲ τὸν παντοκράτορα;
ναί, 'στοὺς Κορφοὺς ἐπῆγε νὰ 'δῇ τὸν Ἰμπεράτορα.
Ὁ Γερμανὸς ὁ Κάισερ κρυφὴ γραφὴ τοῦ στέλλει
νὰ πάῃ ποῦ τὸν θέλει.

—

Τὸν εἶδες ποῦ καὶ ρώμην Καισάρων δὲν ψηφᾷ;
ναὶ 'στοὺς Κορφοὺς τὸν εἶδα... τιμαὶς ζωὴ καὶ κότα,
καὶ λένε πὼς ὁ Κάισερ τοῦπε 'στ' αὐτὶ κρυφά
πῶς ἐλλοχῶν κι' ἐκεῖνος δὲν θάναι σὰν καὶ πρῶτα.

—

Τὸν Πρωθυπουργὸ τὸν εἶδες, ποῦν' ἐλπίς μας τώρα μόνη;
ναὶ σᾶς λέω ...πάρ' ἐλπίδα
μὲ τὸν Κάϊζερ τὸν εἶδα,
ποῦ κι' ὁ Κόντες ὁ Κορφιάτης τὸ φυσᾷ καὶ δὲν κρυώνει.

—

Κι' ὁ μεγάλος Κάϊζερ πῆρε τὸν Λευτέρη
καὶ μονάχ' οἱ δύο των τάπαν ἕνα χέρι,
κι' ὅλα πιὰ τελειώσανε κι' εἶναι μέλι γάλα,
καὶ μᾶς ἐπλημμύρησαν ἀγαθὰ μεγάλα.

—

Κι' εἶδε τὸ μεγαλεῖον
λαμπόντων Ἀχιλλέων
ὁ Κρὴς ὁ Πυγμαλίων.

—

Καὶ βεβαιοῦν ὑπεδοχῆς πῶς ἔτυχε σπανίας,
ποῦ καὶ τὸν Μεγαλόσταυρο 'πῆρε τῆς Γερμανίας.
Κι' ὁ Κάϊζερ ὁ πλουσιος
τοιούτους λόγους σοβαρούς
εἶπε καὶ στὸν Λευτέρη,
τὸ Κρητικὸ ζερτέρι:

—

Δέξου τὸν Μεγαλόσταυρο, πρῶτε 'στοὺς ἐπισήμους,
καὶ πρόμαστον' στὸ στῆθος σου καὶ δόστα τὸν ρουμπρό σου,
καὶ πάντα νὰ σταυρεκπῇς πολλοὺς Γιουργιούμους,
ποῦ βάλθηκαν ν' ἀλλάξουνε τὸν Μεγαλόσταυρό σου.

Καὶ κομπόσους πομπιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελικούς.

Εἰς τὴν νέαν τὴν Τύρκην λειτουργεῖ μὲ τάξιν ἄδη
Ἐφημεριδοπωλεῖον τοῦ Κωστῆ Κεραδαγλίδη,
πούχει ζῆλον ἐργασίας καὶ τοῦ κίβει τὸ κεφάλι...

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἕνεκα μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς ἐμπύστου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνέλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐβρούμεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Ἑνὸς χίλια διάκενα κι' ἑνακοσιοπέντε ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε 'στὸ στόμα.
Ἀπρίλης εἰκοσι κι' ἑπτά, δραμα πολέμου τραντατά.	Χίλια πέντε κακὰ διακόσα, κάζα τῶν φραντσιλιῶν τόσα.

Τοῦ πολέμου νέα φάσις
κι' Ἰταλῶν ἀποβιβάσεις.

Φ.—Κάτω 'στὴ Ρόδο, 'στὴ Ροδοπόλι,
μεγάλος τρόμος κι' ἀναμπουμπούλι.

—

Π.—Βρὲ τεῖνει τοῦτα ποῦ τσαμπουνᾷς
κι' ἄκρα φρέσκο μοῦ κοπανᾷς;

—

Φ.—Κάτω 'στὴ Ρόδο, 'στὸ Ρυάνησι,
στόλος ἐπῆγε νὰ κυνηγήσῃ.
Δὲν' κυνηγοῦσε λαγοὺς καὶ λαγούς,
μὰ βομβάρδουσε Τούρκων πιλάφι.

—

Νέοι μπελάδες,
βρὲ κακκελίδες,
κι' οἱ Τουρκαλάδες
πέρνουν πυδέρι.

—

Πόλεμο τέλειο
καθ' ὅλα ψάλει,
καὶ τὸν Ἀμέλιο
καὶ τὸν Βυκέλο.

—

Πόλεμος ἄρχισε, καινούρια φόρα,
τὸν Μπαλωμάκαρα θωμοῦμαι τώρα,
καὶ τὸν βαρύτονο μὲ τὸ μινόρε,
καυάντ' Ἀμέλιο καὶ τραντατόρε.

—

Ἡ Ρόδος, ἡ Ρόδος ἐξάπτει τὸν οἶστρον,
ἱππότες κυττάζω καὶ ξίφη Μαγίστρων,
καὶ κλέος σκαλπίζω μεγάλο κι' ἀσιδήμο:
ἐδοὺ τὴν ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

—

Καὶ 'στὴν Κάλυμνο πηγαίνουν ἀδελφοί μας Τουρκομάχοι,
πλὴν τῶν Τούρκων ὁ Βκλής
καὶ φιλέλλην προσφιλὴς
'στῶν πτωχῶν τῶν Καλυμνίων ἐξεθύμανε τὴ ράχη.

—

Ἄλλους παραδασκάζει,
ἄλλων σάρκας κοκκινίζει,
ἄλλους ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
Περικλέτο μου, τοὺς δαιμόνιε,
κι' ἄλλους μὲς' στὴ φυλακή
μὲ λακτίσματα τοὺς σπρώχνει.

—

Ἄξια βεβαίως ὕμνου
τῆς Τουρκιᾶς τὰ παλληκάρια,
ποῦ τοὺς πρέπουν τῆς Καλύμνου
τὰ περίφημα σφουγγάρια.

—

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ περιπλοῦν
τῶν Ἰταλῶν τὰ στόλοι,
καὶ Τουρκαλάδες ἀπειλοῦν
καὶ Φράγκους οἱ μακρόλοι.

—

Κι' ἂν πάνε καὶ 'στὴ Χίο μακ, γειὰ σας, καϋμένοι Χιῶτικι,
θὰ σᾶς τσεκάτεν, διαβόντρου γυιοί, κι' ὁ νοῦς σας θὰ σαλέψῃ.
κι' ἂν πάνε καὶ 'στὴν Κάρπαθο χαρὰ 'στοὺς Σκαρπαθιῶτας,
κι' ἐκεῖ καθὼς μοῦ φαίνεται στάλιρι θὰ δουλέψῃ.

—

Ἰὼ Περικλέτο προσφιλέ,
θὰ βομβαρδίζουν Ἰταλοὶ
τῶν Τουρκαλὰ τὸν φίλο,
κι' ἐμεῖς θὰ τρῶμε ξύλο.

—

Κι' ὅσο τῶν Τούρκων τῆς χολῆς
τρι ἐρεθίζουν ἄλλοι,

τόση θά τιώρ πιό πολλή
τό δόλιο μας κερκύρι.

—

Γιά'μάς καί τούς'ή συμφορά,
σ'ημας ξεσπᾶς'ή Πύλη,
κι'άλλού βροντοῦνε τά νεφά,
κι'άλλού κτυποῦνε οί μύλοι.

—

Νά μπαγλάρωμε γερά
κι'ἀτσαλώστο στηλάρι
γιά τούς Ρούμ τούς θερμοαίμους.

—

Τζ'ή τύχη μας θαρρῶ
τά πληρώνωμε,σκλάρη,
καί τῶν ἄλλων τούς πολέμους.

—

Παρακλύσσαξαν οί μοῦργοι τῆς γειτόν'σας Τουρκίας,
καί τά φύτρα τῆς συγχρόνου Συνταγματικῆς βλακείας
ἐκβλαστοῦμενα γενναίως τούς φρατέλους Ἰτακούς
λύνουν,Περικλῆ,'στό ξύλο τῶν Ρωμαίων τούς ἀραλούς.

—

Ἀρδὴ μεγάλη καὶ θαυμασία κατὰ τὸν ἦχον Σάντα Λουτσία.

—

Π.— Πολέικων ὅμνο
ψάλε ξεύζεκη,
πάν καί'στη Λῆμνο,
πᾶν καί παρεκεῖ.

—

Κι ἤλθε μαντάτο
πῶς πᾶν'στή Λερο...
σε νύν ε βερο,
ε μπάν τροβάτο.

—

Γδοῦπος καί βοῦμος,
φοῖκη καί τρόμος,
Περτουνε μπάλκας
μικρούς μεγάλους,
κι'ὅλους ξεσπᾶζουν εἰς τήν Γραικοία..
Σάντα Λουτσία,Σάντα Λουτσία.

—

Σέ Τούρκων κάστρα
κάνουν χαλάστρα
στενοί μας φίλοι,
κι'ἐμεῖς σάν σκύλοι
ἀπό Βαλτζίδες τρῶμε κλωτσιές..
Σάντα Λουτσία,Σάντα Λουτσία.

—

Νέα καί πάλι
γίνεται παλιά,
κι'ἐμεῖς τούς λέμε :
γι'αὐτόν δέν φταίμε,
κι'ἔμως μᾶς δίνουν γερά μπατσία...
Σάντα Λουτσία,Σάντα Λουτσία.

—

Μεγάλα χρόνια,
σέ'βρήκαν,μάννα...
τρῖς μακρόχρονα
μέ παρτεζάνα,
τρῖς καί πιλάφι γιά τήν Τουρτσία...
Σάντα Λουτσία,Σάντα Λουτσία.

—

Δρέπεις ἀγάπαις,
χαντακωμένη,
σοῦ δίνουν φάπαις
μά σύ'περήφανη σάν κασσιδιάρα
γιά τέτοιαις μόμολαις δέν δίνεις δεκάρα,
κι'ἔλους ἐγκίνεις ἀλλά μπρατσία...
Σάντα Λουτσία,Σάντα Λουτσία.

—

Φ.— Πάλι κοσμεγκλακσιά.
κι'εἶναι σ'ἄκρ'ἀπελπισιά
τοῦ πελάγους τά νησία.

Νέα θράσος ἐξεράγη
καί κανείς δε μην κοιμᾶται,
καί δυγτοῦν ἀρχιπελαγῆ
μίζερα Ρωμαίοι τρεμᾶτε.

—

Κι'ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
κι'ἐν τῷ μέσῳ τῆς γκλήνης,
κι'ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων,
κι'ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης,
τοῦ δικαίου τά κουλούκια
σᾶς χορταίνουνε χαστούκια.

—

Κάτω'στούς γιαλούς,κάτω'στά περιγιάλια
ἔρχονται,μισε Μπουρλῆ,
διαβόλω'Ἰτακοί,
κι'ἀμολοῦν μυδράλια.

—

Κάτω'στό γιαλό,κάτω'στό περιγιάλι
πλένουν Χιώτισσες,κοντή,
πλύν ἀκούεται βροντή,
κι'ἀπ'ἐδῶ πάν κι'ἄλλοι.

Τοῦ πολέμου τό στοιχειό
φυβερίζει καί τή Χιό
μέ φρατέλων κερκυτούς,
καί φωνάζουν:ὀχονούς.

—

Ἄν μπλοκάρουν Ἰτακοί
καί τή Χιό μας,πρίς ἀλλοί!..
Ξύλο πού θά φᾶν κι'οἱ Χιῶτες
ὅπως καί τούς Καλυμνιῶτες.

—

Κι'ἄν διαβοῦν κι'ἀπ'ἐδῶ πέρα
γιά νἀλλάξουν τόν ἀέρα
Τουρκαμάγοι κελεστοί,
ξύλο πού θά ρᾶς καί σύ.

—

Σάν θυμώνουν τούς γειτόνους ἄλλοι ξένοι Τουρκομάγοι
μάθε πῶς'στῶν Ρούμ τή ράχη
πέρτει δυνατό μπερντάχι.

—

Ἄν'ρωτᾶς καί γιά τούς Κρῆτας,οἱ προστάκαι τωνῶς τώρα
τούς κρατοῦν ὡς αἰχμαλώτους μεσα'στά θωρακοφόρα.
Καί περνοῦν χαριτωμένα
'στά κεράδια των ἐκεῖνα
τραγουδοῦντας διόενα :
μία μπέλλα Φιορεντίνα.

—

Ἐμπήκανε ξερσκιανοί καί θάβγουνε μέ λίπη,
κι'ἐγώ φωνάζω πάλι
μέ μιά φωνή μεγάλη :
φυβεμιωρέ Προστάτηδες...γκραδάτσ. ποῦ σᾶς λείπει.

—

Φυβεμιωρέ Προστάτηδες,μεγάλοι φιρτουτοῦ,
ποῦ νά σας κάψῃ λίβας...
ἀσκήσεις προμηνύονται καί μάχαι τοῦ Στρατοῦ
'στάς ἐπταπύλους Θήβας.

Καί σύ,Πατρίς,καράβλεπε,καί πάντοτε συχώρα
κι ἐπί λεγχῶν ἀνοίμπκ...
ἐπιβιβάσεις θά γενοῦν κι'ἀποβάσεις τώρα
'στοῦ Πειρκιῶς τήν Τροῦμπα.

—

Γειά σας,παιδιά τῆς μπάτσιας,παιδιά τῆς φαντερίας,
γειά σας καί σεῖς οἱ πρόσκοποι μεγάλης ἱστορίας,
ποῦ μπού σκάουτς σᾶς καλοῦν
καθοὺς'στήν'Εγγλιτέρα,
κοί γιά προσκόπους ὁμιλοῦν
ἐξέλλως κι'ἐδῶ πέρα.

—

Γειά σας,Ρωμαῖοι,ποῦ σήμερα σᾶς διακρίνει γνῶσις,
γειά σας,ποῦ Στύλους καί Στρατοῦς ἀνέτως μαγειρεύετε,
καί μέ τάς νίκας δρόσεις σας καί μέ τάς ἀνοιθώσεις
μόνον χορούς Ἑλληνικούς ἀσίκικα χορεύετε.

—

Σέ ξένα περιβόλια δέν πηδᾶτε,
δέν κεβετε τά ξένα τά λουλούδια,
καί μονη τά δικά σας τά τραγούδια
σάν πούροι πατριῶτικι τραγουδᾶτε.

—

Ἑλληνικά τωόντι καθεστῶτα,
κι'ὅπερα κι'ὑφερέτα σάν καί πρῶτα
τυῦτα σας τά λεπτά δέν συγκινεῖ.

—

Τό ξένο σάν κι'πρίν δέν σᾶς τραβᾷ.
Θέλετε τόν'δική σας τόν χαβᾶ,
τραλλαίνεσθε γιά μαῦρο γαμεῖ.

—

Μέ φλογισμένα στήθη
'στά πατρικά σας ἤθη
φρενήρεις ἐτρυφᾶστε,
κι'ὅλα τά ξέν'ἀφήσατε
κι'ἐπιάσατε τά ντόπια...
βάλτε φωτιά'στά τόπια.

Ἀετοῦ κοκκίνου πτῆσις. ποῦ σὲ κάνει νὰ σαστίσῃς.

—

Φ.— Βλέπεις ποῦτον τόν ἀϊτό,
Περικλέτο,ποῦ πετᾷ;

Π.— Ναί,τόν βλέπω,τόν κυττῶ,
Φασουλῆ μου φαβλατᾶ.

—

Φ.— Εἶναι κόκκινος ἀϊτός,
ρωμαλέος,δυνατός.
Ἔχει τό φτερό σάν πῆχυ
καί μιά πιθμή σ'ὁλόνυχη.

—

Κύτταξέ τον..γειά χαρά του...
τῶρ'ἁπλόνει τά φτερά του,
τῶρα πάλι τά μαζεύει,
καί μ'αὐτόν καθείς χαζεύει.

—

Π.— Κόκκινες ἀϊτός,ρωτιά,
κατακόκκινη ματιά.
πέρα πέρα κοκκινάδα.

Κόκκινες κρατοῦν φτερούγες,
καί σέ δρόμους καί σέ ρούγες
τοῦ τονίζουν πατινάδα.

Φ.— Βλέπεις τώρα,χασομέρη,
ποιόν'στά νύχια του κρατεῖ;

Π.— Ναί,σημόνει τόν Λευτέρη,
κι'ὁ λαός χειροκροτεῖ.

—

Φ.— Κόκκινος ἀϊτός δγκαλμένος ἀπό Κάϊζερ κορῶνα,
ποῦ πολλά'στόν νοῦ της κρύβει...
μά δέν εἶναι κι'ὁ Λευτέρης σάν τοῦ μύθου τήν χελώνα,
ποῦπασε καί συνετρίβη.

—

Ἐν περιοπῇ μᾶς νύει...
τοῦτος τώρα σαγηνεύει
καί τούς Καίσαρας ἐκείνους.

—

Καί γιά πτήσεις εἶναι μάννα,
καί πετᾷ μ'ἀεροπλάνα
καί γυπαετούς κοκκίνους.

—

Συλέγκε πατριώτη,
τί θέλεις τόν'Ἀρειώτη
καί τόν Καρκαντζίλη;

—

Εἰς πτήσεως ἄμφω
τῆς πτήσεως τὸ γέρας
μόνον'στὴν Βε προτάκει.

—

Π.—Βλέπεις,βλάκας τὸν ἀετό, ποῦ'στὰ νύχια του κρατεῖ
τοῦτον τὸν'Ανορθωτή;
Κάποιοι τώρα τὸν κυττοῦν,ὅπου βρίσκοντας σὲ χάλια,
κι'ἀπὸ ζάλεια χαλασκάνουν

καὶ τὰ χείλη των δαγκάνουν,
καὶ τοὺς σέρτουνε τὰ σάλια.

—

Φ.—Κι'ἐγὼ μὲ θάμπος σιγὰ σιγὰ μπροστὰ'στὸν Βε τὸν λαῦρο,
ποῦ μὲ τὸν Ἐρυθρὸ θὰ μᾶς περιρρυτήσῃ...
ἂν δὲ τὰ καταφέρῃ νὰ πάρῃ καὶ τὸν Μαῦρο,
πολλὰ γιὰ τὴν'Αρχὴ τὸ μάτι θὰ μαυρίσῃ.

Ὁ Βενιζέλος βγαίνει
κι'ὁ Θεοτόκης μπαίνει.

Μόλις ἀπὸ τ''Αχίλλειον ὁ Βενιζέλος βγῆκε
κι'ὁ Θεοτόκης μπῆκε.
Κι'ὁ Τζώρτζης ὁ περίφημος,ποὖχει πολλὰ σκιλέτικα
ἔλεγε μόνος τετοῖα:

—

'Αμμ'τί θαρρεῖς ; πῶς μόνος σὺ καλὰ τὰ καταφέρνεις
καὶ τοὺς κακοὺς πέρνεις ;
Κι'ἐγὼ πολλαῖς'στ''Αχίλλεια περιπτώσεις θέβρω,
κι'ἂν'πῆρες σὺ τὸν Κόκκινο, πῆρα κι'ἐγὼ τὸν Μαῦρο,
κι'ἐμάρισε τὸ μάτι μου μ'ἐκεῖνα τὴν μαυρίλα,
ποῦ'παθανε τὰ κόμματα τοῦ Μάμαλη τὴν νίλα.

—

Ἀμμ'τί θαρρεῖς,πῶς γεύματα μόνο γιὰ σένα κάνει
ὁ Κάϊζερ ὁ πάνω;
'Αμμ'τί θαρρεῖς καὶ σὺ γιαμὶ
καὶ τί νομίζεις τάχα,
πῶς Σὲ δοξάζει καὶ τιμᾷ
ὁ Κάϊζερ μονάχα;

—

Θαρρεῖς γιὰ Σένα μοναχὰ γλυκὰ πῶς ἔχει λόγια;
εἶναι κι'ἐγὼ τοῦ Κάϊζερ χαριτωμένα τζόγια.
Μὴ μοῦ παρκαμπδόνεσαι γιὰ τὰ πολλά του χάδια,
κι'ὁ Γουλιέλμος ἀγαπᾷ κι'αὐτόν,ποῦ κάνει λάδια.

'Αμμ'τί θαρρεῖς; πῶς μόνος σὺ ταῦ φαίνεσαι Σωτῆρας;
πρωτοῦ νἄλθῃς ἄμουν ἐγώ,τὸ τζάκι τῆς Κερκύρας.
Κι'ἐγὼ μὲ τοῦτον ἔκανα κουδέντες πρὸ καιροῦ,
καὶ τώρα'στὸ γειτάτ σου μ'ἔκαλεσε ξανά,
πλὴν ὅλως ἡ κουδέντασις μου'γινῆκαν κουτουροῦ,
καὶ τὰ τραπέζια πάφραγα μοῦ'δγήκανε ξυνά.

Κοὶ κομπόσαις ποιμιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελέαις.

—

Εὐχαριστήρια θερμὰ'στὸ Ζαχαροπλαστεῖον
'Αβραμοπούλου καὶ Λουμπρῆ,ποῦ θέλουν ἄριστεῖον
δι ὅσα πρώτης παγωτὰ μοῦ'στείλανε κι'ἑρέτος,
κι'ἐδοί κι'εἰδὲν ἐφώναξε γι'αὐτοὺς κι'ὁ Περικλέτος.

—

'Αμμὲ κι'ὁ Ζαβορίτης ἐκεῖνος τί σοῦ λέει...
μὲ παγωτὰ περίσσεψε μοῦ'γεμισε τὸ σπῆτι,
κι'ὅλοι'στὰ παγωτά του μιχτῆκαν λυσσαλέοι
κι'ἔσκουζαν ὁμοφώνως:ζήτω τοῦ Ζαβορίτη.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομοτ κι'εἰκοστὸν μετρεῖντες χρόνον
ἐδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι'ἑνιακόσ ἀκόμα,
ὅλοι τὴν'Ανόρθωσι θάχωνε'στὸ στόμα.

Πεμπτὰ τοῦ Μάη τοῦ μανός,
κανένα νέον γεγονός

Χίλια καὶ ἑκατὸν κι'ἕξη,
Μάϊον καθεὶς ἐς πλέξῃ.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολὴ,ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ἑκατὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεστὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῶς
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν,κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει.

Μάης Κρητικὸς
'Ανορθωτικός.

—

Φ.—

'Ηλθε Μάης,ἦλθε Μάς...
τί τρελλὴ χαρὰ γιὰ'μᾶς
καὶ'στοὺς ἄλλους ὁμορφίλους...
στερακώσωμεν ἀλλήλους.

—

Τώρα ἁγιάνουν καὶ πάγγουμα.
κι'ἔλα,Περικλῆ καπίδι,
ὡσὰν ξιστρωτα γαϊδοῦρια
νὰ στρωθοῦμε'στὸ γρασίδι.

—

Χώνει τρελλά,τραγούδα...
ποῖον φῶς μᾶς ἐλαμπεδεῖ..
νάϊπιτς κι'ἡ πετκλοῦδα,
κάθε μελισσῶν δομβεῖ.

—

'Ηλθε Μάης μὲ ζεφύρους,
Μάης μ'ἀγκινιαρακούκια,
κι'οἱ Ρωμηοὶ χρυσὰ κόκκινους πείρους
κεθισμένοι σὲ παλούκια.

—

'Ηλθε Μάης...τί λαχτάρα!..
πλημμυροῦν ζωῆς χυμοί,
κι'ὅπως λένε μιὰ πινσάρα
θ'ἀκριβήνῃ τὸ ψωμί.

—

Μάης ἔβγαλε καὶ'ρότα,
πρασινίζουν τὰ βουνά.
πλὴν ἀλόμα,Περικλέτο,
δὲν ἀνοίγουν τὰ στενά.

—

'Ηλθε Μάης,ἦλθε Μάς,
κι'ὅσ'ὁ Τοῦρκος δὲν τανίγει

τόσο σὲ στενὰ μᾶς πνίγει
κάθε κύριος ψωμᾶς.

—

'Ελα κάνε σεπινάδα
μές'στὰ ρόδα τὰ ποικίλα,
κι'ἄκουσε τὴν Φιλομήλα
μες'στοῦ δάσους τὴν πυκνάδα.

—

Λιέβε χόρτα,δρέψε κρίνο,
ἄκουσε κι'αὐτῶν τῶν σπίνο...
'Ανορθώσεις τραγουδεῖ
σ'ἑνὸς δένδρου σὲ κλαδί.

—

'Όλα τώρα τὰ πουλιὰ
μὲ γλυκυτάτη λαλιὰ
κελαϊδοῦνε,πλαλιᾶ,
τὴν'Ανόρθωσιν τοῦ Βέ.

—

Τσίου τσίου κι'ὁ σπουργίτης,
τσίου τσίου κι'ἡ γαλαντόρα,
κελαϊδεῖ τὸν νέον ἔνδρα,
ποῦ μᾶς ἦλθε Κυβερνήτης.

—

Σὲ στερέγους περισσοὺς
πρόσθεσε καὶ σὺ στερνοὺς,
κι'ὁ Μουχτὰρ ὁ Μπέης σθένει,
νέος Πρέσβυς τῆς φασοῦς.

—

Νέος Μπέης Τουρκαλᾶς,
καὶ καθεὶς μᾶς βαβαΐσει
πῶς μαζί μας οἱ γειτόνοι
θέλουν σχέσεις ὁμαλάς.

—

Ἔως κάτω προσκυνῶ
τὴν φασοῦ μας τὴν λυσσάρα,
καὶ 'στὸν Μπέη τὸν τρανὸ
χαρωπὸς ἀναφωνῶ :
τέζα τοῦρλα τὴν φασάρα.

—

Ἡ φασάρα τέζα τοῦρλα,
καὶ 'στ' αὐτιὰ τοῦ Πρασβευτοῦ
νὰ βαροῦνε τὰ ταμποῦρλα
τὰς ἀσκήσεις τοῦ Στρατοῦ.

—

Ἤλθε Μάϊ, χοιτροκεφάλα,
καὶ τρομάζῃ ἡ γύρω πλάκες
μὲ γυμνάσια μεγάλα
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

—

Κι' ἔξαφνα, Περικλέτο μου, μέσα 'στὰ κελκαθήματα
ἐρωτευμένων ἀηδονῶν
ἀκοὺς καὶ βρόντους κανονῶν,
καὶ δρέπεις μὲ τὰ λούλουδα καὶ πυροβόλων βλήματα.

—

Νομίζεις 'στὴν Ἀνόρθωσι πῶς ἔχουν βάλει νέρτι,
τώρα ξυπνοῦν ἀντίλαλοι δουνῶν καὶ πεδιάδων,
καὶ καθε μπάλας τρομερῆς, ὁπού μὲ βρόντο πέφτει,
ἀκούω τὸν ἀντίκτυπο σὲ τσεπάκις βουκαράδων.

—

Π.— Ἄκου, Φασουλῆ, τάνδονι.
Φ.— Ἄκουσε καὶ τὸ κανόνι.
Π.— Κύτταξε τῆς χρυσακίλιδες,
Φασουλῆ μου, πῶς πετοῦν.
Φ.— Κύτταξε καὶ τῆς ὀβίδες,
ποῦ παράδες μᾶς ζητοῦν.

—

Π.— Ψάλε τὴν ζωή, ζαγάρι.
Φ.— Ἀλλὰ ψάλε καὶ τὸν Ἄρη.
Π.— Κύττα πῶς ἀνθίζ' ἡ φύσις.
Φ.— Μὴν ξεχνᾷς καὶ τὰς ἀσκήσεις.

—

Π.— Ἐλ' ἀνθοστεφὴς νὰ ψάλῃς
καὶ τὸ μένος τοῦ Ρωμηοῦ...
Φ.— Μὴ λησμόνει πρὸς τοῖς ἄλλοις
τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ψωμιοῦ.

—

Π.— Ἄκουσε χαρὰς καὶ γέλοια...
τί ροδοστεφὴς νεότης...
Φ.— Ἐκλείσαν τὰ Δαρδανέλια
κ' ἐπειλεῖται πεῖνα πρώτης.

—

Π.— Στῶν ἐρώτων τὴν πατρίδα
ἔρωτες τοξεύουν θέλῃ...
Φ.— Τὰ μετάκκια μας γαρίδα
θὰ γενοῦν γιὰ τὸ καρβέλι.

—

Π.— Ἄνοιξαν ἀρκτεινὰ
τῶν χαρίτων ἄντρα πάλι...
Φ.— Δὲν ἀνοίγουν τὰ στενά.
ἔλλειψις ψωμιοῦ μεγάλη.

—

Π.— Ρέμβεσε καὶ σὺ 'στὸ δάσος...
Φ.— Μαῦρα κι' ἡ Κάρπαθος κι' ἡ Κάσος.
ἀλλ' ἀέρας καὶ 'στὴν Κῶ
καὶ γυρεύουν μερβιοῦ.

—

Π.— Μάϊ ἦλθε Μάϊ, ἀγαπητέ,
στεφάνι μᾶς προσμένει.

Φ.— Κι' ἀκόμ' οἱ Κρῆτες Βουλευταὶ
μένουν φυλακισμένοι.

—

Σὲ περιβόλια ρέμβασε κι' ἐρώτα μαγαρίτσαις
ἂν θ' ἀρεθοῦν ἐλεύθεροι κι' οἱ βουληφόροι Κρῆτες.
Σὲ περιβόλια ξέχασε τὸ κάθε βασανό σου
καὶ μόνος στεφανώσου.

—

Κύττα... ροδόφυλλα μαθὲ
καὶ ράϊνο κατορθώματα.
ποῦ τώρα γίνονται κι' ἐδῶ
καὶ θέλουν στεφανώματα.

—

Σήμερα στεφανόνεται κάθε φιλοπατρία,
σήμερα στεφανόνεται κάθε παλιὰ φατρία,
σήμερα στεφανόνονται κι' Ἀνορθωταὶ μεγάλαι
κι' ὀργανωταὶ περίφημοι καὶ πρωτες Ἀγγλογάλλοι.

—

Σήμερα, σκιαμαχοῦμεν,
κι' Ὑπουργησίμων πάγθη
ἁπλώνουνε τὸ χέρι
'στὴν Μάχη τοῦ Λευτερι.

—

Σήμερα, Περικλέτο, νέα δημιουργία,
σήμερα παπαρούνας καὶ Μάηδες χρυσοῦ,
μὰ περιμένουν κι' ἄλλοι νὰ πάρουν Ὑπουργεῖα
τὸν κόκκινο τὸν Μάη, καθὼς κουνᾷ φασοῦ.

—

Νέα Πρωτομαγιά,
κι' ἔλα νὰ στεφανώσῃς
αὐτούς, ποῦ γι' Ἀνορθώσεις
ἐπιάσανε μαγιά.

—

Τὸ στέφανι Ἀνορθώσεις εἶναι παντὸς καθήκον...
ὁ Τσιριμῶκος λένε θὰ γίνῃ τῶν Ναυτίλων,
ὁ Στράτος λέν πῶς θέλει τὴν θέσι τοῦ Μανώλη,
ὁ δὲ Μανώλης θέλει τὴν τοῦ Κορομηλᾶ,
κι' αὐτὸς τὴν τοῦ Γρυπάρη, ποὖφυγε γιὰ τὴν Πόλι
μὲ τόσα κατευόδια καὶ μὲ χαῖρ-ὄλα.

—

Πρωτομαγιὰ μεγάλη,
ποῦ τώρα καὶ τὸν Ράλλη
θέλουν νὰ τὸν λευκάνουν
κι' Ἀρκαδα νὰ τὸν κάνουν.

—

Μάης τῆς Ἀνορθώσεως μᾶς περιτριγυρίζει,
Ἀνθοστηρίων ἑορτὴν κι' ἡ Βε παννυχρίζει
μέσα 'στὰ Πανκρήτιαια μὲ τὸν Μαρκαντωνάκη,
καὶ λέν πῶς εἶπε κατ' αὐτὰς στὸν Κρῆτα Λυωνάκη.

Ὁ τοῦ κράτους Κυβερνήτης
'στὸν ἀπόστολον τῆς Κρήτης.

—

Σύρε νὰ 'πῇς 'στοὺς Κρητικοὺς πῶς τοὺς παρακαλῶ
νὰ βάλουνε μυαλό.
Σύρε νὰ 'πῇς 'στοὺς Κρητικοὺς πῶς ἔγω φρόα πάσει,
πῶς ξαναπῆγα 'στοὺς Κορφοὺς μαζὶ μὲ τὸν Γρυπάρη.

—

Πέστους πῶς μὲ τὸν Κάϊζερ ἡ τύχη μας ἀνοίγει.
'πῆγα τὸν Ἰμπεράτορα τὸν φίλο νὰ ξαναδοῦ,
ἀλλ' ὅμως ἀπὸ τοὺς Κορφοὺς ἐκεῖνες εἶχε φύγει,
ἀλλέως μὲ τὸν Κάκκινο θἄπερνα καὶ τὸν Μαῦρο.

Κάθισε 'λίγο καὶ μ' ἐμᾶς νὰ δῇς γκλόνια στίβα
καὶ τὰς ἀσκήσεις τοῦ Στρατοῦ, ποῦ θὰ γενοῦν 'στὴ Θήβα.
Κάθισε 'λίγο καὶ μ' ἐμᾶς νὰ δῇς καὶ τὰ καράβια,
καὶ πᾶς 'στὴν Κρήτη, προφυλᾷ,
νὰ μὴ βιάζεται πολύ,
κι' ἡ σκύλ' ἀπὸ τὴν βία της κάνει στραβὰ κουτάβια.

—

Κάθισε μ' ἐμᾶς νὰ δῇς
τόσα πραγματα σπουδαῖα,
ἀετούς, ἀετίδες,
ἀετόν, ἀετιδέα.

—

Κάθισε νὰ δῇς, καλέ μου,
θέαμα ψευτοπολέμου
κι' ἄλλα νέα καθιστώτα.

—

Κι' ἔτσι μοναχὰ θὰ νιώσῃς
πῶς τὸ πᾶν διέπει γνῶσις
καὶ δὲν παίζομε σὰν πρῶτα.

—

Πές πῶς φερμάρει τὸ νησὶ καθένας ξένος γλάρος,
πές τους γιὰ τὴν φυλάκισι νὰ μὴν τοὺς πολυμελῇ,
καὶ σύστησε τους ρρώνεσι κι' ὑπομονὴ καὶ θάρρος,
κι' ἀγάλι' ἀγάλια κάνουνε τὴν ἀγουρίδα μέλι.

—

Πές τους πῶς νέος Πρεσβευτὴς ἀπὸ τὴν Πόλι φθάνει,
πες τους τὸν Μπεη τὸν Μουχτὰρ πῶς στέλλει τὸ Ντιβάνι,
καὶ πῶς ὁ Μπέης ὁ Γκαλὴπ σὰν φίλος μᾶς παραστέκει
καὶ μᾶς ἀπεχαιρέτησε.

—

Πές τους γιὰ κάμποσο καιρὸ
νὰ βάζουν στὸ ἀραιὰ νερό,
καὶ πές τους πῶς δὲν ὠφελεῖ
νὰ μποῦνε μέσα 'στὴ Βουλή.

Κάθισε ἐδῶ νὰ δῇς καλὰ
καὶ μὲ τὸ πιπαπάνω,
καὶ πάταξε καὶ σὺ ψηλὰ
μέσα σ' ἀεροπλάνο.

—

Πές τους μὲ πρόσωπο φαιδρὸ
πῶς πάντα γιὰ τὸ κράτος δρῶ
καὶ πάντα, Λυωνάκη.
Πές τους πῶς Βὲ τὸ κυβερνᾷ,
πές τους πῶς τώρα δὲν περνᾷ,
τὸ ψέμμα κι' ἡ φενάκη.

—

Πές τους πῶς μεταρρύθμισι γιὰ μερικοὺς θὰ κάνω,
πῶς ἡ Βουλὴ γιὰ Πρόεδρο θὰ δῇ τὸν Ζαβιτσάνο,
πῶς μὲ τὴν ζέστη ἔγκαινε τὰ ψάθινα κι' ἡ ντρίτσαις,
πῶς τώρα δὲν κυριαρχοῦν σὰν κι' ἄλλοτε μαλάκια,
καὶ πῶς σκοπεύω σὲ πολλοὺς νὰ δώσω σαλαμίτσαις,
ποῦ πεφτουνε τὰ σάλια των γιὰ τὰ χαρτοφυλάκια.

—

Κάτσε 'στὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν
νὰ δῇς ἀκρίβειαις τῶν ψωμιῶν
καὶ φέστας Ἀνοιξιάτικαις.

—

Νὰ παίξῃς λύρα Κρητικιά,
νὰ ρθῇς τὰ ὄρεσκα τὰ κυκλιά,
καὶ σκορδαλιὰς Μαγκάτικαις.

—

Σύρε νὰ 'πῇς τῶν Κρητικῶν 'στ' ἀσύγκ των νὰ καθίσουν
κι' αὐτοὶ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι νὰ μᾶς συμβοηθήσουν.
Σύρε νὰ 'πῇς τῆς μάννας των νὰ κάνῃ κι' ἄλλα γένια
νὰ κάψῃ κι' ἀλλοτινῶν καρδιᾶς ὡς ἔκαυε κι' ἐμένα.

—

Στό Στάδιον ἐκεῖ πλάσις ἀθλητική.

—

Φ.—Κι'εἶτα κι'ἐγώ, δρέ Περικλῆ, 'στόν προσκυνῶ τόν Κρῆτα τό Στάδιον τό πέλλεγκον καί τούς ἀγῶνες κύττα.

—

Ἐδῶ Ρωμηῶν ἀθλητισμοί,
μεγάλα παρασπήματα,
ἐξάψεις, ἐνθουσιασμοί,
ζήτω, χειροκροτήματα.

—

Ἐδῶ ξεχύνονται πολλοί
κατά τοῦ γήπου προσβολάς.
Ἐδῶ κυττάζει ἀθλητάς,
ὅπου σκελεύουν δρόμους,
τοῦ μέλλοντος ἐκδικητάς,
τοῦ μέλλοντος προμάχους.

—

Ἰδού σωμάτων εὐσταλῶν
καί καλλιγράμμων κι'ὡμελῶν
πλάσις ἀνδρειωμένη.

—

Ἐδῶ κινοῦν εὐτόνους μῦς,
ποῦ τούς θαμάζομαι κι'ἐμεῖς
κατενθουσιασμένοι.

—

Ἐλπίς, ἀνορθωτις, χαρά...
καί σύ στό Στάδιον ἐδῶ,
καί χειροκρότησε μωρά,
ποῦ τέ γυμνάζουν Σουηδοί.

—

Τώρα τοῦτον τόν καιρό
κι'ἔνα κι'ἄλλο μας μεσρό
πρῶτος ἀθλητής σοῦ ἔρχεται.

—

Εὐπλαστα σκιτσοῦ καμμιά,
καί διάκρισις καμμιά
καί σέ φίλα καί σέ γένη.

—

Κρητικέ σωματρώτη,
μέ τούς ἄλλους χειροκρότει
τούτη τήν καινούρια γενιά,
ὅπου συγκινεῖ κι'ἐμένα.

—

Γενεές καλλιτεχνείου
χειροκρότει μετ'ἐμοῦ,
καί χορούς μας ἐγχωρίους,
ποῦ 'γνήκαν τοῦ σωροῦ.

—

Βλέπε χορευτάς ἐξαίλλους,
ποῦ τά πάντα λικρεύουν...
μέσα 'στούς χορούς τούς ἄλλους
κι'Ἀρβανίτικο χορεύουν.
γιατί τώρα, καθώς ξέρεις, μέσα 'στήν Ἀρβανιτιά
Μελισσούρι καί Μιράϊτσι ζωντάνεψανε φωτιά.

—

Νά'μπροστά μας καί κορίτσια νέας πλάσεως ἀκμαίας...
πῶς προβαίνουν εἰς τόν στίβον μέ τά τερπνότά των μέλη...
κύτταξε πῶς σχηματίζουν τήν Ἑλληνικήν σημαίαν,
τρίζ Προστάτιδες καί Τοῦρκοι μᾶς τήν ἔκλεψαν κουρέλι.

Κύττα πῶς μᾶς χαιρετοῦν...
κάθε σύγχρονος φωστήρ
τύρμαζ' τά τερπνότά.

—

Ἄνθη πέγκαλα κρατοῦν,
κι'ἕνας ἕνθους ἀστήρ
σχηματίζεται μ'αὐτά.

—

Νά τοῦ μέλλοντος μητέρες,
κοτσυνάτσις Μπουμπουλίνας,
νά τοῦ μέλλοντος πατέρες
κι'ὄχι Κεντρικῶν κηφῆνες.

—

Θά μᾶς καταπλήξῃ τώρα
κάθε νέα μας Σιγήρα,
κάθε νέα Μπουμπουλίνα.

—

Ψυχικά θά δείχνῃ κέλλη,
μήτε κήπους 'στό κεφάλι
θά φορῇ γιά καπελίνα.

—

Νά κι'ἄγόρια μέ πυγμήν, νά κι'ἀθλητικά κορίτσια,
νά καί γέροι καί γεραί,
ποῦ χωρίς Ἀπαγρηκί,
ἀπό ζήλεια λαγταροῦν νάβγουνε 'στά τρυφερίτσια.

—

Μέσα σέ Σταδίων στίβους
κύττα στιβαρούς ἐρήβους,
ἀγωμιάκια πρός τούτοις καί μικρά μέ φουστανέλλας,
ποῦνται τζόγιαις, ποῦνται τρέλλας.

—

Δέν τά τρώει σάν καί πρώτα τοῦ Σχολείου τό σκράλι...
κύτταξε τί κέλλος ποῦχει
'στό μικρό των ποδαράκι
τό προγονικό τσαρούχι.

—

Χαμέ'στους ὁποῦ τάχουνε κι'ὅσο τά βλέπω τώρα
νά μᾶς χορεύουν τό συρτό,
τόσο σάν νήπιον σκιρτῶ
μέ τῶν Ρωμηῶν τά νήπια τά φουστανελοφόρα.

—

Τήν Ἑλλάδα τήν μητέρα
τήν κυττάζω πέρα πέρα
σκιθκιτή φουστανελού.

—

Τήν δοξάζουν ρωμαλέοι
καί κανένας πιά δέν λέει
πῶς χρωστᾷ 'στή Μιχαλοῦ.

—

Σύρε νά'πῇς 'στούς Κρητικούς τό παίδας, Λυκουργάκη,
'στῆς δύξης τό κονάκι.
Πές τους πῶς καί τό Σταδίων ἐλπίδων εἶναι φάρος
κι'ὅς στρέφουν στούς ἀγῶνας του μ'ἐλπίδα καί μέ θάρρος.

—

Κι'ἐμεῖς πρός τάς κερκίδας του γοργόν τό δρόμο τρέπομεν
καί μακαρίως χάσκοντες κοτσίνους νίκης θρέπομεν,
κι'ὅλα μέ νέον φρόνημα καί πλήρεις νέου θάρρους
προσβλέπομεν ἀπτοήτοι τούς ξένους ἀγκαθώρους.

—

Ὅταν μεγάλ'μέρα θ'ἀνδρωθοῦν τούτοι οἱ φουστανελάδες
τότε κι'ἐμεῖς θά'μπορμε πιά σέ κάθ'ἔγθρού τή μύτη,
τότε παιδιάς θ'ἀντιχοῦν ἐρατειναί καμπάδες,
καί τότε, Κρητικέ θεέ δρε πῶς πέρασαι καί'ἡ Κρήτη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι'εἰκοστόν μετροῦντες χρόνον
εὑρισκόμεν'στήν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι'ἑνιαυτόσ'ἀυτμα,
ὅλοι τήν'Ανόρθωσι θἄχουνε'στό στόμα.

Μάϊου δωδεκάτη,
Ἄρης κι'ἐδῶ φρυάττει.

Πενῆντος χίλια κι'ἑπτά καί δρακόσια,
'στάς σκηνάς ἐκκλέσαι κι'ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καί συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρός ἐμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιά τά ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καί'στό χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μέ τήν ἀνάλογον τιμήν κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει

Ἂς'ποῦμε λίγα λίγα γιά τόν Δανό τόν Ρήγα.

—

Μέ σάλπιγγα τῆς ἀστραπῆς δέν ἔπεσε σέ μάχη,
σέ ξένους δρόμους πέθανε σάν ἄνθρωπος κοινός
χωρίς περφόρμανς νά φορῇ, χωρίς κορώνας νάχῃ,
μιά τῆς Δανίας ἔτανε Ρήγας ἀληθινός.

—

Λαός, ποῦ ζῇ χωρίς ψευτιάς κι'εὐτυχισμένος χαίρει,
μοιρολογεῖ τόν Ρήγα του μέ τῆς καρδιᾶς τήν ρίμα,
κι'ἂν μές'στά ξένα πέθανε, πάλι'στή δική του μέρη,
μιά ταῦ λαοῦ του τόν ψυχή θἄβρισκε πάντα μενδίμι.

Μέσα σέ πολέμους ρόδων κι'ἐπιτάξεις τετραπόδων.

—

Φ.— Περικλέτο κακομοίρη,
ἄρτσε τό πανηγύρι,
κι'ἄρπαξε βικύ τουρφέκι
καί φωτιά κι'ἀστροπελέκι.

—

Μήν κομπάσκι σέ ροδῶνας
χάβνες κι'ἀδρανῆς, βρέ δέκα,
ἀτομάσου τρῖς ἀγῶνες,
τρόχιζε τήν σκεπαρνάκα.

—

Γύμνασε τόν ἑαυτό σου,
καί χωρίς νά λέϊπερ μπάλο,
μ'ἐνθουσιασμόν φορτώσου
εἰς τήν ραχή σου τόν σάκκο.

Ἄκου σάλπιγγες, ταμπούρλα,
κύττα μάτια πυρωμένα,
κι'ἂς σέ πιάσῃ κἂν κι'ἐμένα
ὁλογερῶν πολέμων μοῦρλα.

—

Ραπατσού, ραπατσού,
φάλε τώρα τό ταμπούρι,
καί γυμνάσιν Στρατοῦ
μές'στοῦ Μαΐου τό λιοπύρι.

—

Μή θυσφόρει, πατριῶτα,
κατά φρένα καί θυμόν,
χύνε κι'ἄρθουνον ἱδρῶτα
'στῆς πατρίδος τῶν δικαίων.

—

Μήν ψηφᾷς ποσῶς, ἀσίκη,
καῦμα φλέγοντες ἡλίου,
κι'ἀτρομήτως διακόκαις
τήν τιμήν τοῦ Βασιλέως.

—

Μέ φυλῆς σπαραγώσας μένος
καί μεθ'ὅλων ἀλαλάζων
διάβαζε πυροπλημμένης
ἀπό Τσιβόου πῦρ κοχυλόζων.

—

Ἄρκου διακοπεδόσεις,
καί ξυντόσκις τῆς γκρὰν-κάσσας
πήγαινε πρός τάς ἐκτάσεις
τῆς ἐνθόζου Μαλακάσσας.

Κι'ἂν ἔγγε, Περικλέτε,
σὲ στεῦλο καὶ σ'ὀχοῦσι
ἄλογο κἂν γαϊδοῦρι,
προθύμως πρόσφερέ το.

—

Κι'ἂν ἔγγι καὶ μουλάρι
δὲς το κι'αὐτὸ θυσία.
καὶ μεῖνε γιὰ τὸν Ἄρη
χωρὶς περισσία.

—

Ποῦ βρῆ ποὺ πρὸς ὄλους ὡς πότε παλληκάρια,
κι'ἄλογα ξαναπέρνουν, γαϊδούρια καὶ μουλάρια.
Ἔχομ'ἐπιστρατεῖες καὶ πάλι μιὰ κάρα,
πέρνουν κι'ἀπὸ τὴ σοῦστα, πέρνουν κι'ἀπὸ τὸ κάρρο,
πέρνουν καὶ τοῦ μενίππου,
πέρνουν καὶ τοῦ τεθρίππου.

—

Σοῦ πέρνουν τὸν'ἀπό τὰ δρό, κι'ἀπ'τόνα, φαταούλα,
σ'ἀρίνουν μία τοῦλα,
καὶ γίνετ'ἐπιστράτευσις μεγάλη τῶν κτηνῶν
ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν,
καὶ κλαῖνε καροτσέρηδες καὶ κλαῖν καρρεγωγεῖς
τῆς ἐλευθέρας γῆς.

—

Πῆραν τὴν φοραδίτσα μου,
καῦμὸ ποῦχ'ἡ καρδίτσα μου.
Πῆραν καὶ τὰ γαϊδούρια μου,
ποῦ'φόρτωνα ταγγούρια μου.
Ἐπῆραν — τρομάρα μου —
καὶ τὴν παλιγομούλαρα μου.

—

Ψυχαρδίτσα μ',
φορκδίτσα μ',
γαϊδουράκι μ',
μουλαράκι μ'.
Μᾶς'πῆρανε τὸ πᾶν,
καὶ πιπε, πκνε, πρν.

—

Κλαίει κι'αὐτὸς κι'ἐκεῖνος
μὲ τύπα μὲ μαράζι,
κι'ἀκούετ'ἕνας θρῆνος,
ποῦ τὴν καρδιὰ σπαράζει.

—

Σκυλούδη προσφορᾶτε,
γαλοντρμία νὰκ,
φρονήματα γενναῖα
καὶ'στῆς Ἐθνοφυλακῆς.

—

Γδοῦπος δκρὺς καὶ κτύπος,
κι'ὁ λασιαύχην ἵππος
ἀρχίζων χορεύτζει.

—

Κι'ὀγκᾶται ρέκτης ὅνος
μετὰ τῆς ἀηδόνος,
κι'ἡμίονος λικνίζει.

—

Κι'ἂν, ὅπως λένε, πέρουνε κι'ὠτομοβίλ ἀκόμα,
οἱ δρόμοι πιὰ δὲν θὰ δρομοῦν ἀπὸ μπενζίνας ἐρῶμα,
μήτε γιὰ κάμποσο καιρὸ δὲν θὰ κοπῆ κανεὶς
ξένος κι'ὁμογενής.

Ἵπποι στρατεύονται τραγικὴ καὶ τοῦ κυρίου Στεφανῆ.

—

Ἄκου καὶ τώρα, φαρλατᾶ,
πολεμικὴ τραγῳδία,
λένε πῶς πῆρανε κι'αὐτὰ
τέλογα τοῦ Σκουλούδη.

—

Κι'ἐκεῖνα ποῦναι φιρτσιοῦ
καὶ καλομαθημένα,
γιὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Στρατοῦ
τὰ'πῆραν τὰ καύμενα.

—

Καὶ τἄβλεπε ν'ἐπάγωνται καλένας μας ἱππότης,
καὶ τάκουγε κι'ἐκλαίγανε
καὶ τάκουγε κι'ἔλεγανε:
ποῦ τάχα θὰ μᾶς πᾶν κι'ἐμᾶς, ποὺ μᾶστε ράτσα τρώτνε,
ποὺ μαᾶστε κέλητες λεπτοί, μὴ δρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ,
καὶ'στοῦ Σκουλούδη τοῦ πτωχοῦ μᾶς ζέβουνε τἀμάξι;

—

Μήπως κι'ἐμεῖς θὰ πάθωμε σὰν ἄλλ'ἀδυναμία;
φαντάσου νὰ μὴν κάνουνε διακρισι καμμία,
καὶ νὰ μᾶς ζεύουνε κι'ἐμᾶς σὲ τούτη τὴν ἀντάρα
μαζὶ μ'αὐτά, ποῦ ζέβουνε σὲ σούστας καὶ σὲ κάρρα.
Φαντάσου νὰ ξεχασουνε σ'αὐτὰς τὰς φασαρίας
καὶ νὰ μᾶς βάλουνε κι'ἐμᾶς μὲ τῆς προστυχαρίας.

—

Ἀχ! τέτοιους στακύλους σὰν κι'αὐτοὺς καὶ πῶς νὰ τοὺς ἀφή-
πορὸς ξέρει μὲ τὰ πρόστυχα κι'ἐμεῖς ἂν δὲν ψοφήσωμε, ἴσωμε;
κι'ἴσως κι'ἐμεῖς τὰ φιρτσιοῦ πολὺ πικρὰ στενάξωμε
κι'ἴσως'στὸν ψευτοπόλεμο τὰ πέτελα τινάξωμε,
καὶ δὲν γυρίσωμε ξανὰ
'στοὺς πρώτους σταύλους ζωντανά.

—

Ἔτσι κι'ἐκεῖν'ἀφήκανε τὸν σταῦλο τους τὸν πλούσιο,
κι'ἐσέρνοντο κι'αὐτὰ μαζὶ
μὲ τἄλλα τὰ μπουρζοᾶζι,
ὁποῦ δὲν ἔχουν τὸν σκοὺ νὰ φᾶν τὸν ἐπισύσιο.

—

Τοῦ'πῆρανε καὶ τὸν ψαρᾶ,
μεγάλων θυσιῶν κακοῦ.
Τοῦ'πῆρανε καὶ τὸν καρᾶ,
κλάψε, Σκουλούδη φουκαρᾶ,
καὶ ἔλεπε τὰ φερόμενα πρὸς τῶν Θηβῶν τὴν γῆν
ὡσὰν θυσίας θύματα κι'ἅμυδις ἐπὶ σφαγήν.

—

Πατρίδος πῦρ μᾶς πυρπολεῖ,
κασίγνητός μου κάρα.
Π.— Θαρρῶ πῶς εἶχες, Φασουλῆ,
πρὸ χρόνων μιὰ γαϊδαρα.

—

Φ.— Μακάρι νὰ τὴν εἶχα, χίλιαις φορὲς μακάρι,
νὰ τὴν προσφέρω τώρα θυσία γιὰ τὸν Ἄρη.
Πολλάκις, Περικλέτο, παντοῦ τὴν ἀνεζήτησα.
ὅμως θαρρῶ πῶς εἶναι πρὸ χρόνων μακαρίτισσα.

—

Π.— Κρῖμα ποῦ δὲν τὴν ἔχεις, δρὲ Φασουλῆ σασκίνι,
νὰ τὴν προσφέρῃς τώρα μαζὶ μὲ τἄλλα κτήνη.
Κρῖμα ποῦ δὲν τὴν ἔχεις νὰ δείξῃς ἀφοσίωσι
καὶ νὰ τὴν θυσιάσῃς χωρὶς ἀποζημίωσι.

—

Φ.— Μαχὼν καλοκαῖρι,
ντουηλὲς πολλαί,
καθεὶς ἂς προσφέρῃ
καὶ θέλων καὶ μή.

—

Γιὰ σέ, Ρωμιοσύνη,
ποιὸς τώρα δὲν δίνει;
Ἐξύμνει καὶ πάλιν
Στρατοὺς σοῦ καὶ Στόλους,
καὶ ζήτει μεγάλην
θυσίαν ἀπ'ὅλους.

Πέρνουν καὶ τἄλογά του, ποῦ χάνεται γι'αὐτά,
κι'ὁ Στέφανος δακρύζει καὶ τἀποχαιρετᾷ.

Καὶ σύ, Περικλέτο, ποῦ δὲν συγκινεῖσαι,
φανοῦ γαλαντόμος, τσιγκούνης μὴν εἶσαι.
Καῒ μάθε, κενίφη,
ποῦ ζῇς'στὴν Ἀθήνα,
τὸ κράτος πῶς τρέφει
καὶ σὲ τὸν κερᾶνα.

—

Καθεὶς ἂς συνδράμῃ,
μὴ θέλῃς χαράμι
νὰ τρῖς τὸ καρβέλι.

—

Μὰ δὲς κάτι τί,
τὸ κράτος ζητεῖ,
τὸ κράτος τὸ θέλει.

—

Σοῦ πέρνουν καὶ τοῦτα, σοῦ πέρνουν καὶ τἄλλα,
οἱ ζῶα'θικά σου καθίζουν καββάλα.
Ποσῶς δὲν φροντίζουν ἂν εἶσαι, κακόμενε,
καὶ σὺ'στὰ φαγγάρια σου,
κι'ὃν ἔχῃς μουλάρια τὰ πέρνουν καὶ λένε:
ζωὴ στὰ μουλάρια σου.

Ἕνας ὕμνος ἐθνικὸς εἰρηνοπολεμικός.

—

Π.— Σὲ γνωρίζω κι'ἀπ'τὴν κούνα
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω κι'ἀπ'τὴν ὄψι,
ποῦ μὲ γέλοια μᾶς θωρεῖ.

—

Σὲ λειμῶνας λαχταροῦσες
μιὰ καινούργια πρωτοπή,
κι'ἕνα στόμα κατεροῦσες
ἔβγα πάλι νὰ σοῦ'πῇ.

—

Ἄϊγεται νὰ βγῇ τοῦτ'ἡ μέρα
κι'εἶχες πίκρα'στὴν καρδιά,
κι'ἐκυπάνιζες ἀέρα
κάθε τόσο σὲ γουδιά.

—

Τώρα πάλι σοῦπανε ἔλα
τ'ἅρματα νὰ φορτωθῇς,
καὶ σ'ἐκτύπησε μιὰ τρέλλα
ἐλοτρατείας παρευθύς.

—

Καὶ τοὺς Μάηδες μουντζώνεις,
μήτε κρίνους δὲν τρυγᾷς,
τὸ σπαθὶ'στὰ μέση ζώνεις
καὶ γιὰ πόλεμο σφυγᾷς.

—

Σκαναρχίζουν φασαρίαις,
ὅπλα, λόγχαις, λαμπεράις,
πεζικά, καββαλαρίαις,
πυροβόλα, συμφοραῖς.

—

Μὲς'στ'αὐτὰ σου δᾷζει φύλλους
ἀρειμάνιος γαῖδος,
καὶ πρὸς Θήβας ἐπαπύλους
πολεμοχαρὴς τραβᾷς.

—

Σὲ γνωρίζω, ἄλλα μάννα,
ποῦ σὲ μάχαις μᾶς καλεῖς...
ἔφερες κι'ἀεροπλάνα
τὸν ἀέρα ν'ἀπειλῇς.

—

Κὰι μὲ τοῦνα σου τὸ χέρι
ρίχνεις ἄνθη καὶ περᾶδ,
καὶ μὲ τἄλλο σου μαχαίρι
αἱμοβόρον ἀκόντᾳ.

—

Κι'ἐν τῷ μέσῳ ροδοπάλης
ἄνυβις αἷμ'ἀλλήλους,
καὶ διπρόσωπη προβάλλεις
ὅπως καὶ τὸν Ἰανό.

Είσαι κόρη λευκαφόρα
φρίγους φιλειρηνικού,
μα και τίγρις αίμοβόρα
σαν τού Ζωολογικού.

Εἰς τὸ Ζάππειον εὐδαίμων
Ἀνθεστήρια τελεῖς,
κι' ἔξαφνα δεινῶν πολέμων
ἐμβατηρίων ἀλλεῖς.

Καὶ χορεύσεις κι' χορεύσεις,
μάχεις κι' ἔννοια τοῦ σπιτιοῦ
κι' ὅλο τὸν Σερκὲτ γυρεύεις
νὰ τὸν κάνῃς τηλετζοῦ.

Σὲ γνωρίζω, πούχεις τρέλλα
καὶ πηδᾷς ἐδῶ κ' ἐκεῖ
μὲ χρυσᾶτη φουστανέλλα
καὶ μὲ δρέπα Κρητική.

Μὲ τὰ πάτρια ἰαμβάζει
κοσμοῦ νέος καὶ παλιός,
βρόκαις, φρουστανέλλαις βαζει,
κι' ὅταν τῆς κουνεῖ κι' ἀλλοιῶς.

Τραλαλὰ καὶ τραλαλό...
μιὰ φυσᾷ καὶ τὸν γυλό,
μιὰ φυσᾷ καὶ τὸ γιαούρτι.

Πέρνεις ἄλογα γυρά,
πέρνεις κι' ἄλλα καϋερά
καθενὸς ἀλογοσούρτη.

Ἀμαζὼν προβαίνεις πρώτης,
κι' ὅλο δέρνεις πῦρ καὶ λᾶβ,
καὶ σκιρτᾷ λαὸς ἱππότης
καὶ καθένας Γοὺς— ἐλαβ.

Τριαντάφυλλα σκορπίζεις,
περιβόλι κατανθῆς,
μὰ καὶ σάλπιγγες σαλπίζεις
καὶ μὲ τύμπανα βροντᾷς.

Πότε μὲ τὰς πανηγύρεις,
πότε μὲ δρανδὴν σιμπάνιαν
τοὺς κατοίκους ἐξεγείρεις
τῶν ἑλληνικῶν ἑστεφάνων.

Ἐστεμμένη μ' ἄσπρα κρίνα
ζανακτύπατα βαρειά,
ποῦ ν' ἀνασταθοῦν μ' ἐκεῖνα
δάση, πόλεις, καὶ χωριά.

Σκνακτύπα, ζανακτύπα,
βρύσα τα νὰ μὴν ἀκοῦς
ἑνὸς κι' ἄλλου παρλαπίπα
τοὺς δρομεῖς Φιλιππικούς.

Γύρνωσε τὸν ἀετάκη
κι' ἔλα δῶσε τοῦ στὸν Βέ,
μὰ καὶ στὸν Μαρκαντωνάκη
φώναξε μιρολιὸν λαβέ.

Σὲ γνωρίζω, πού σοῦ πίρτων Ἀνορθώσεως χρυσῆ:
τάγαθὲ μὲ τὸ τσουβάλι...
τυμπανίτιδα νοσεῖς,
τυμπανίτης σὲ προσβάλλει.

Πάλι μὲ τὰ τύμπανά σου κάτι πόθους ἀφυπνίζεις,
καὶ βριάμβους πατγίνιες καὶ τοὺς κάνεις ἐναίους.
κι' ὅλοι σ' ἀποστομπακίζουν δίχως ν' ἀποστομπακίζῃς
φιφτυτοῦ τυμπανοτρίδας καὶ τρανοὺς τυμπανιαίους.

Εἰς τὰς Θήβας πανηγύρι κι' ὁ Λευτέρης σὲ τσαντίρι.

Φ.— Ὀρέ τί καιὸ θὰ γενῇ..
νάτος νὰ κι' ὁ Βενιζέλος
μὲ λαμπροῦ παιδνοῦ μέλος
'στὰ στρατόπεδα πηγαίνει.

Κι' ὅσοι χαρτοφυλάκια ζητοῦν τοῦ Σερασκέρη
δὲν τὸν κρίνουν ἥσυχο καὶ μέσα 'στὸ τσαντίρι,
καὶ τοῦ φωνάζουνε πῶς μας γιὰ τὸ Θεό, Λευτέρη,
πρωτοῦ μὲ τὴν Ἀνόρθωσι νὰ γίνωμε σὰν τσίροι.

Κι' αὐτὸς εὐίγδουπος βροντᾷ
κι' ἔτσι 'στοὺς φίλους ἀπαντᾷ:
Ὅταν τὸ νέον στράτευμα τελειώσῃ τὰς ἀσκήσεις
κι' ἀκούσωμεν ἀπὸ πολλοὺς τὰς περὶ τούτων κρίσεις.

Ὅταν κι' ὁ μέλλουσα Βουλὴ τοῦ κράτους τὰ κορδώσῃ
ἀφοῦ πρωτοῦ σωπηρῶς εἰς ὅλα πέρας δώσῃ,
ὅταν σὲ Κρῆτας βουλευτὰς ποῦ μένουν ἐδῶ πέρα,
δοθῇ πρὸς χάριν ἄδεια νὰ 'ρθοῦν τὴν πρώτ' ἡμέρα,
χωρὶς νὰ τοὺς ἀργήσωμε νὰ μποῦν καὶ τὴν δευτέρα.

Ὅταν καὶ τὰ γυμνάσια
τελειώσουν τὰ θαλάσσια,
ὅταν ὁρμῶντες σὲ Στρατοὺς καὶ Στόλους ὁμοφύλους
κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἄρωμεν νέας νίκας,
καὶ μὲ θριάμβους μονομᾶς συγχοὺς κι' ἀλλεπαλλήλους
σὲ στρῶμα κοιμηθῇ βαρὺν Ἀιορθωτὴς Κρητίκας.

Ὅταν μεταλλὰ συνετισθοῦν σὰν τοῦτα τά' δικά σας
καὶ χιμαθοῦσαν σύμπασαν τὴν γῆν τῆς Μαλακάσας,
καὶ τρέμων ὁ Σερκὲτ Πασσᾶς γίνῃ στενὴς μας βλάμης
κι' ἀνίσους ἀπροστάτευτον τὴν Κρήτην αἱ Δυνάμεις,
ὁπότε βάλῃ κι' ὁ Μουκτὰρ γιὰ τὴν Ἀθήνα πλώρη
με τοῦτο τὸ βαπόρι.

Ὅταν μὲ πίστιν σας ἰδῶ κι' ἐγάπην πρὸς ἀλλήλους,
ὅταν ἴδητε νὰ πετῶ χωρὶς ἀεροπλάνο,
ὅταν ἴδητε πῶς μπορῶ νὰ καλλιτύνω ψύλλους
καὶ νὰ τοὺς βρίσετε 'στ' ἄγυρα κι' ἀκόμπως νὰ τοὺς πάνω.

Ὅταν κι' ἡ μύγα σίδερο πρὸς ἔκπληξίν μας φάγῃ,
ὅταν τοὺς ὄρους ἡ Τουρκιὰ δεχθῇ τῆς Ἰτκιλίας,
ὅταν ἐλθῇ κι' ὁ Βασιλιᾶς ἀπὸ τὴν Κοπενάγη
καὶ φέρωμε ἐκεῖ τὰ νερὰ τῆς λίμνης Στυμφαλίας.

Ὁπότ' αν κι' τοῦ Μέλανος ἐλθοῦν τοῦ ποταμοῦ,
ὅταν κι' ὁ Μέλας μοῦ δοθῇ γιὰ νὰ ζηλεύουν νάνοι
καὶ τὰ κυττάζουν μέλανες σωτῆρες δι' ἡμοῦ
μαῦρο χαρτὶ τὸν οὐρανό, τὴν θάλασσα μελάνι.

Σὰν ἄδητε παρλουτικοὺς νὰ περπατοῦν μὲ κρεββάτο,
σὰν ἄδητε Μαγ κύκνους καὶ μῆλα δίχως Σάββατο,
σὰν ἄδητε πράσιν' ἄλογα καὶ πράσια μουλάρια
καὶ πῶς κανεὶς δὲν σας πουλεῖ γιὰ πράσινα χαβάρια.

Σὰν ἄδητε βροῦ τὸν παπᾶ,
τὸν οὐρανὸ ὁρυτοῦλι,
τότε μὲ μοῦτρα χαρωπὰ
κυκλώσουσι μεφίλι.

Τότε τὴν μεταρρύθμισι σκοπεύω νὰ τὴν κάνω,
τότε τὴν κάθε πίκρα σας ἐγὼ θὰ τὴν γλυκάνω.

Τέτοια θαρρῶ πῶς τοὺς μιλεῖ μεσ' ἀπὸ τὸ τσαντίρι,
μὰ σήκωσε τὸ χέρι σου στὴ ρόχη μου νὰ δείρῃ.

Καὶ κομπόσασε σοκολάτες,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελικούς.

Κι' ὁ Ρωμηὸς θαμῶς συγχαίρει τὸν Γεώργιον Ἀσπρέαν,
προσφιλῆ συναδελφον μας, νομισθέντα κατ' αὐτὰς
μὲ τὴν Δέσποιναν Γιαννάκου, κόρην ἀληθῶς ὡραίαν
καὶ σὲ θέλγητρα χαρίτων καὶ σπανίας ἀρετάς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μεταβάντες χρόνον
ἑδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια διακόσα κι' ἑπτακοσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θέχουνα 'στὸ στόμα.

Μάη δεκαένα,
Βουλὴ μας ἤλθε νέα.

Παύτος χίλια ἑξακόσα κι' ἑκατό,
πανηγύρι Στρατοῦ τραντακτό.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' ὅλους πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς ἐρωτῶντος τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ χάχας εἰς τοῦ Στρατοῦ τὰς μάχας.

Φ.— Ἀκτὶς ἡλίου, διέφαυον χρυσῆς ἡμέρας, παλιὰν
ἐράνη πρὸς τὴν Ἰσμηνὴν
τῶν Ἑπτατούλων τῶν κλεινῶν,
κι' Ἑλληνικοῦ στρατεύματος ἐφώτισε τὴν πάλην.

Ἐφώτισ' ἐνθουσιασμοὺς
πολλῶν ἀνδρῶν ἀλλίμων,
ἐφώτισε καταυλισμοὺς
μαραχτικῶν μαχίμων.

Ἐφώτισε στρατεύματα
ὁπλισμένα 'στὰ νεύματα
μεγάλης πειθαρχίας.

Ἐφώτισε πεζοὺς κι' ἵππεις
μὲ τὴν χρυσαΐαν ἀστραπὴ
καὶ πυροβολαρχίας.

Ἐφώτισε καὶ τώρα τῆς Λήρας ἱερὰ
καὶ διαυγῆ νερά.
ἐφώτισε καὶ σάκκους καὶ τσάκις καραβάνας.
ἐφώτισε πολλοὺς
ὁπλίτας ἀρτιγλόους,
ποῦ 'τρωγαν γαλέτας, ψάρια καὶ κουρκουμάνας.

Ἐφώτισε γκαϊδούρια
καὶ μεγάλους ἀγγελένς,
ἐφώτισε παγούρια
καὶ φασούς δυδικέους.

Ἐφώτισε καὶ στρατηγοὺς μὲ πυρινας ματιάς,
ποὖπιναν μὲ τὴ φούστα των ἀπὸ τῆς μαμμακιάς
τρεγάλενα νερά
κρύα καὶ καθαρά.

Μέρες, τὸ βρῆκα σας τυχή,
μὲ τοὺς κρότους τῶν μαχίμων
ἂς ἀφυπνισθοῦν ἠχοὶ
σκιάδων πανταχόθεν.

Κι' εἶδε τότε κάθε χῶρος στρατοπέδων ἀνοικτὶς
νὰ πηγαίνουν πρὸς ἀσκήσεις στρατιῶται κι' ἀρχηγοί
μὲ τὸν δίσκον τῆς ἡμέρας καὶ μὲ σάστρα τῆς νυκτός,
καὶ πλουσίως ἐλιπάνθη χέρσων πεδιάδων γῆ.

Ὅμως εἶδε κι' Εὐρωπαίους ἀκολούθους μετὰ τούτων
νὰ πηγαίνουν πρὸς νεροῦ των,
κι' ἕνα κι' ἄλλο χέρσον μέρος
νὰ λιπαίνουν ἐλευθέρως.

Ἀκτὶς καὶ τώρα φλέγοντος ἡλίου
ἐφώτισε τὴν γῆν τοῦ Βασιλείου,
ποῦ λιπασμάτων πλοῦτος δὲν τῆς λείπει.

Ἐφώτισε πατρίδος θερμοφόρους
ποῦ δαίνων πρὸς πορείας ἑκταώρους
γερὰ κι' ἀκμαιοτάτους σὰν ἵππους.

Ἐφώτισε στρατεύματος ψυχὴν
μὲ σίγουρη θωμασίαν ἀντοχήν,
ὅπου τὴν ἐγυμνάκασε μεγάλως
καὶ τῆς διοργανώσεως ὁ Γάλλος.

Ἐφώτισε γενναῖα παλικάρια
ὅπου δὲν τὰ τρομάζουν φλάσκες,
καὶ μήτε ὄγλιζον ρόζους στὰ ποδάρια
μὲ βόμβους δυνατοὺς καὶ πεφαλάσεις.

Τῶν ὅπλων καὶ τοῦ σκήπτου των τὸ βάρος
σὰν πούτουλο τὸ 'πιασαν 'στοὺς ὤμους,
καὶ δάκρυα ἐκατρίζοντο 'στοὺς ὀξόμους
γιὰ τοῦ Στρατοῦ τὸ ὀρτάγκι καὶ τὸ θάρρος.

—

Καὶ ὁρυχτὴμὶς ἀντίχτς Ἐγκελάδων
κι' ἐτρόμαξε κι' ἡ μοῦλα κι' ἡ φορᾶδα,
καὶ Νύμφαι τῶν πηγῶν καὶ τῶν κοιλάδων
ἔμελπαν τοῦ Στρατοῦ τὴν ποδαράδα.

—

Κι' ὁ πρῶτος μαχητὴς κι' ὁ τελευταῖος
ἐνόμιζες πὼς ἦτο σιδηροῦς,
κι' ἀνέστη τῶν πολέμων ὁ Τυρταῖος
καὶ νέους ἐκελάδει φλογερούς.

—

Παιζοξυσμὸς στρατεύματος καὶ σάλος,
κι' ὁ Πίνδαρος τῆς Θήβας ὁ μεγάλος
ὕμνους ἀνεζιφόμαγγας κι' ἐκεῖνος
'στῶν μαχητῶν ἀπέστελλε τὸ ὁμβνος.
μὰ θἄκανε καλλίτερα νὰ στέλλῃ
κανένα γιὰ τὸ Στράτευμα κερβέλι.

—

Ναί μὰν καὶ μὲ τοὺς ὕμνους παρευθὺς
χορτάνει καὶ τονίνεται καθείς.
Μπορεῖς καὶ μὲ παιάνας νὰ χορτάσῃς,
κι' ὁ Πίνδαρος ἐμπνεύσεις προκαλεῖ,
ἀλλ' ὅμως εἰς τοιαῦτας περιστάσεις
ἀξίζ' ἡ κουραμάνα πιὸ πολύ.

—

Ναὶ μὲν ἐνθουσιάζεσαι βεβαίως
ὅταν σὲ ψάλῃ Πίνδαρος Θηβαῖος,
καὶ κίνδυνον κανένα δὲν ψηφᾷ....

—

Αἰσθάνεσαι θερμὴν φιλοπατρίαν,
ἀλλὰ μετὰ μαχὼν ὀδοιπορίαν
θέλεις καὶ κάτι πρίχειρον νὰ φᾷς.

Συμπαθῶ μὲ τόσους κτύπους κι' ὁ τῶν Θηβῶν Οἰδίπους.

—

Ἥλιου ῥιζογόντος ἀκτὶς
ἐφώτισε καὶ τώρα
τῆς στρατιᾶς τῆς ἐλλακτῆς
πυρὰ κερκυναύρα.

—

Κι' ὅπως ἐφώτισε ποτὲ πάλιν ἀδελφοκτόνων
τῶν παναρχαίων χρόνων,
οὕτω καὶ νῦν ἐφώτισε πολέμους κατ' ἄλλήλων
μονάδων ὁμοφύλων.

—

Με τῆς μεγάλης Στρατιᾶς εὔσπλαχνα τοὺς κτύπους
κι' ὁ Βοιωτὸς Οἰδίπους,
κι' εἶπε 'στὴν Ἀντιγόνη του κι' τρόμος καὶ τὸ φρίκι!..
πρὸς τί τοσοῦτος πάταγος μὴ μάχεται καὶ τώρα
ὁ φοβερὸς Ἐτεοκλῆς μετὰ τοῦ Πολυνείκη,
καὶ συνταράσσεται δεινῶς ἡ τῶν Θηβαίων χώρα;

—

Καὶ 'στοὺς Θηβαίους ὁμιλεῖ:
ὦ τέκνα Κάδμου πρόσχετε,
εἰπάτε μου, παρακαλῶ, τί τοῦτο νὰ σημαίνῃ;
πρὸς τί μὲ κλαδοὺς ἔρχεσθε καὶ τὸν ἐξεστεμμένους
πρὸς τί παντοῦ κατειλημμοὶ τοσοῦτων στρατευμάτων;
πρὸς τί τὰ θυμιάματα κι' ἡ κνίσσα τῶν κρεάτων;

—

Ἴδετ' ἐδῶ τὸ λειψανομιᾶς μυῖρας χαμερπάκιον
κι' εἰπέτε, τέκνα, φανερὰ
μήπως χαμμία συμφορὰ

Τί τὸ μέγα γεγονὸς,
ποῦ κι' ὁ θεῖος Ἰσμηνὸς
ἐξ αἱμάτων κοκκινίζει;

—

Πῶς κι' ἡ λύρα τοῦ Τελλάρου,
νέου τῶν Θηβῶν Πινδάρου,
ἐμβατήριον τονίζει;

—

Τί κακὸν μαστίζει νέον
τὴν πατρίδα τοῦ Κυρίλλου,
τῶν διδύμων Κατσιναίων,
τοῦ Κουκουλέζη, τοῦ Μπέλλου;

—

Κι' εἶπεν ὁ μάντις ὁ τυφλὸς, ὁ Τειρεσίας ἦτοι,
πρὸς τὸν τυφλὸν Οἰδίποδα, ποῦ μὲ τοὺς ὁράντους φρίττει:
Εἶσαι τυφλὸς τὰ σ' ὄμματα τὰ τῶτα, τὸν τε νοῦν,
καὶ δὲν κυττᾷς καὶ δὲν ἀκοὺς τί στρατιαὶ περνοῦν.

—

Καὶ τώρα, δύστηνε τυφλέ, στρατὸς ἐξ ὁμοφύλων
ἐπέρχεται σὰν τοὺς Ἑπτὰ κατὰ τῶν Ἑπταπύλων.
Ἀλλ' ὅμως τούτους τοὺς στρατοὺς μὲ ὄφεινα κλαδιὰ
τοὺς δέχονται περιχαρῆ τῆς Θήβας τὰ παιδιὰ,
γιατὶ πολέμους ἔρχονται νὰ κάνουνε 'στὰ ψέμματα,
χωρὶς τὸν θεῶν Ἰσμηνὸν νὰ πλιδώσουν μ' αἵματα.

—

Γιὰ τοῦτο γλέντια καὶ χοροί,
γιὰ κῦτο πολίται ζωηροὶ
κάνουν μ' αὐτοὺς παρέα,
κι' ὅλοι περνοῦν ὡραῖα.

—

Γι' αὐτὸ χαρμόσυνος ἦχεῖ
ὁ κῶμος κι' ἀλαλάζει,
κι' ἂν πέφτουν βόλια σὰν βροχὴ
καὶ μπόμπκις σὰν γαλάζι,
κανένας δὲν ἀνησυχεῖ,
καὶ χρῶμα δὲν ἀλλάζει.

—

Ἀλλὰ καὶ σὺ λησμόνησε τὰ θάσικά σου κι' ἄστα,
κι' ἀνάβλεψε πρὸς τὸ παρὸν, ἄμμετε δυνάστα,
νὰ 'βῇς τριγύρω στρατιὰς ποῦ θὰ τὰς στέψῃ νίκη,
νὰ 'βῇς τὸν Μέφαρχο Δαγκλῆ κι' ὄχι τὸν Πελωνείκη.

—

Τοιούτους λόγους πρὸς αὐτὸν ὁ μάντις εἶπε τότε,
καὶ ῥωμαλέοι κι' εὔρωστοι προβάλλουν στρατιῶται,
κι' ἦτο λαμπρῶν ἀσκήσεων πανήγυρις μεγάλη,
κι' ἀνέβλεψε κι' ὁ Βασιλεὺς — ὦ θάῤῥος τῶν θαυμάτων —
καὶ τῆς διοργανώσεως παρῆκαναν οἱ Γάλλοι
ἐμπρὸς εἰς τὸν Οἰδίποδα μὲ πλῆθος στρατευμάτων.

—

Ἄρτι ἔρχεται μὲ φόρα,
πόλεμος θ' ἀνάψῃ τώρα,
καθενὸς ψυχὴ σκιρτᾷ.

—

Ἐκεῖ ἐλάπεις καὶ φουστάνια,
καὶ ῥημάζουνε μποστάνια,
καὶ ῥημάζουνε σταρτά.

—

Ἄκουσε φωνὴν μεγάλην ἐσὺ, παιδὸς τῶν Ἑλλήνων,
'στὸ σπάθι κι' ὁ Τσάγγας μὲ τῆς ὁμορφαῖς τες κούκλαις,
ὅπου δὲν ἐπροσκαλοῦσαι μὲ περίνες κανελίνων
νὰ σὲ κάνουν Τειρεσίαν σὰν τῆς πωτιαῖς πανούκλαις.

—

Σώπασε τῶν κεράτων,
κι' ἄλλον κακὸ κάτι ξένο
ἐκ τῶν τετρακεράτων
νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

—

Τὸ κέρας τῆς Ἀκρίσιος προβαίνον ἀπ' ἐκεῖ

Δείχν' εἰσιτήριο
'στὸ Βουλευτήριο.

μ' ἕναν τῆς Ἀμύνης, μὲ τὸ τῆς πρωτευούσης,
κ' ἐτίθεινται κεράτων ἀναίμακτοι συγκρούσεις.

—

Καὶ 'στὰ πεδία τῶν μαχῶν εἶδα καταυλισθέντα
τὸν Βε τὸν τετρακέρατο,
κ' ἐκεῖθεν τὰ κέρατα γενναίως συγκρουσθέντα
μᾶς 'γάνωσαν τὸ λέρατο.

—

Κ' ἐφώνεξε 'στοὺς μαχητὰς ὁ φοβερὸς Κρητῖνας:
ἐλευθεροῦτε σήμερον σεπτὰς προγόνων θήκας,
ἐλευθεροῦτε τοὺς Ρωμηοὺς μὲ κάθε σας θυσίαν
πρὸ πάντων ἀπὸ Προστατῶν μεγάλην προστασίαν.

—

Ἐλευθεροῦτε δὲ κ' ἐμέ, πρῶτον εἰς τοὺς μαχίμους,
ἀπὸ τοὺς Κρῆτας Βουλευτάς,
ὅποῦ μὲ ῥέβουν κατ' αὐτὰς,
καὶ τοὺς Ὑπουργησίμους.

—

Καθένας κορυβαίολος
ἐφούσκωνε σὰν Δῖος,
κ' ἔζωνε τόσα κλέα.

—

Ἐνίκων πάντες ἐναλλάξ,
κ' ἐχάζευα κ' ἐγὼ σὰν ἔλαξ
μὲ περικεφαλαία.

—

Δὲν βλέπει τώρα πῦρ ὁ Ζεὺς κατὰ τοῦ Καπανέως,
μὰ κάποιος θύμωσε τρανός,
κ' μπάτσος ἔπεσε δεινὸς
σὲ μούρη δεκανέως.

—

Ἐλάχιστα τὰ κέρατα, καὶ πλῆθος Εὐρωπαίων,
καὶ πλῆθος ἀντιπαιχριτῶν
πεῤῥηκολούθει τὸν Στρατόν,
ποῦ λάφρο 'φρίξωνε 'στὸν Κρῆτα τὸν Τροπαῖον.

—

Κι' ἐμάχοντο τὰ κέρατα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας,
κι' ὅλοι φυσοῦν καὶ ξεφυσοῦν
γιὰ νὰ μᾶς δώσουν τὸ χρυσοῦν
τῆς Ἀμαλθείας κέρας.

Ἦλθε καὶ κάποιος γαλονᾶς ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι,
μὰ κι' ὁ σεπτὸς Διάδοχος ἐπᾶς συμπλοκὰς παρέστη,
κ' ἄφινε μόνον τὸν Ἐντοῦ, τὸν στρατηγὸν τὸν πάνυ,
τὴν ἀριτσὴ νὰ κάνῃ.

—

Στὸ πυδάρι κι' οἱ χωριάταις,
πόλεμος καὶ 'στῆς Σπαρτάτας,
πόλεμος καὶ μὲς 'στὰ Κιζόρκα.

—

Κι' ἐφουρκίσθη μπεχλιβάνη,
καὶ τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι,
ποῦ νὰ τοῦ κολλήσῃ φοῦρκα.

—

Ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑλάτης
κάθετ' ἕνας στρατηλάτης,
καὶ κοντά του τριγυρνᾷ
μία Νίκη στεφανώτρα,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ με σούτρα
τὰ στρατόπεδα κερνᾷ.

—

Τί πυροβόλα βρόμιντα
ἀπ' ὅλαις τῆς μεριαῖς,
κι' ὅπως σταφύλια κεμπόντα
ἀπὸ κλιματαριαῖς.
ἔτσι κι' τὸ Ρωμαίικο, βρὲ Περικλέτο, κρέμεται
ἀπὸ τὰ πυροβόλα του, καὶ ξεφωνίζει σερμπέτε.

—

Ἔπαυσε παιάνων μέλος,
κάθε μάχη 'πῆρε τέλος,
καὶ καθένας λυγιστὸς
'στὰς Ἀθήνας ἐπιστρέφει,
καὶ καλλίβοτρυς βλαστὸς
εἰρηνοπολέμους στέφει.

—

Στὸ πύδι μὲ τὴν πούλμα μας 'σηκώσανε,
γαλέτσαις, παζιμάδια μᾶς μπουκώσανε,
σὲ πύλεις καὶ χωριὰ περιοδεύσαμε
καὶ μέσα σὲ σκηναῖς στρατοπεδεύσαμε.

—

Μπαρούτι δυνατὸ ξαναμυρίσαμε,
πῶς σάκκους μᾶς ἀνεῤῥίψαμε τοῦ ὕπνου.

κι' ἀκούσαμεν. Πατρίς, ξενιγωρίσαμε
γιὰ νὰ σοῦ τοὔμε: νίβου κι' ἀποφέγγιε.

Μέα τοῦ Καμπέρου πτῆσις, ποῦ πωθεῖς νὰ τὴν ὑμνήσῃς.

Τώρα πιὰ κανεὶς δὲν πρέπει, Περικλέτο μου, νὰ χασκῇ,
καὶ μὲ ταύτας τὰς ἀσκήσεις πρὸ παντὸς τὴν γλῶσσαν ἄσκει.
Κι' ἂν ἀδυνατῇ καθεὶς ὅπως ἐπιτάσσῃ ἡ φύσις
τὸ κουφάκι του ν' ἀσκῇ μὲ πολεμικὰς ἀσκήσεις,
μὰ τοὐλάχιστον ὠφέλιμα δι' ἀσκήσεις ρητορείας
τὴν γλωσσίτσα του ν' ἀσκῇ,
καὶ δοθείσης εὐκαιρίας
νὰ φουσκώνῃ σὰν ἀσκί.

Ἂς πυροληβῇ τοὺς πάντας θερμὸς πατριῶν ἔρως.
Π.— Τἄμαθες τὰ γαμπέρικα;.. πέτακτε κι' ὁ Καμπέρος.
Αὐτὸς παιὰ στοὺς Γάλλους ἐτελειοποιήθη
'στὴν ἀεροπλάκαν, ἐς ἠλίαξαν τὰ πλήθη
σὰν εἶδαν τὸν Καμπέρο νὰ μπῇ μές' στὸ διπλάνο
καὶ δεξιὰ κι' ἐντέχνως ν' ἀνυψωθῇ πρὸς τόνο.

Φ.— Δόξα 'στὸν Καμπέρον,
ποῦ κατανικᾷ
τὸν τεχνικὸ
τὸν ὁρισμὸν ἀέρων.

Στὸν ἀεροπόρον δόξα καὶ τιμή,
ποῦ λαμπρούς αἰθέρας ὁλιγοδρομεῖ,
καὶ μ' ἐντέχνους πτήσεις δείχνει 'στὸν καθένα
ὅτι δὲν ἐπῆγαν τὰ λοιπὰ χαμένα.

Π.— Ἐκ Γαλλίας τώρα καθεμιᾷ γνῶσις..
καὶ ε' ἀεροπλάνα κι' οἱ διοργανώσεις
εἶναι τῆς Γαλλίας ὅπλα φιλικά...
θὰ πετᾷς, θὰ φεύγῃς ἀπὸ Γαλλικά.

Φ.— Σκάσε μεγκούρη Περικλῆ, καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον
θὰ ἐγαίνουν ἄνδρες μόνον
ἐπροσδοκήτου πτήσεως ἐξάσεως ὑφάσεως,
μήτε σὰν τώρα θ' ἀπαντᾷς Ρωμηοὺς τῆς προγεωάσεως.

Καὶ μὲ διπλάνον θὰ πετᾷ, τριπλάνον, τετραπλάνον,
τῶν πτήσεων καὶ στάσεων ἡ πλανωμένη μάννα,
καὶ σὺ θὰ τὴν χειροκροτῇς μὲ κάθε πατησιάν,
καὶ θὰ πετᾷς μὲ δίς, μὲ τρίς, καὶ μὲ τετρακὶς πλάνο,
χωρὶς νὰ πριστειώνεσαι ποτὲ σὰν τὸν Ἀργυρώτη,
καὶ πῦρ ὑγρὸν ἐκ τοῦ στόματος θὰ ῥίχνῃς ἀπὸ πάνω.

Ἔναρξις τοῦ Σωτηρίου τῶν Ρωμηῶν Βουλευτηρίου.

Πέτα, Πατρίς μου πάντα, πιὸς ὄφος δυσανάβατον,
καὶ τῆς Βουλῆς τῆς τακτικῆς ἦλθε τὸ μέγα Σάββατον.
Καὶ μαχομένων τῶν στρατῶν
ἐκεῖ 'στὸ Κακοπάλεον
ἔχομεν τώρα Βουλευτὰς
ἐπίσημα συγκλείσει.

Κι' ἀντιμαυτοσύνους τῶν Ρωμηῶν ἐπαναβλέπω γύρω,
καὶ μεθύγετκι διάθεσις καὶ τούτους νὰ τοὺς δείρω.

Ἀλλὰ κι' ἂν εἶναι Βουλευτὴς τοῦ νῦν Βουλευτηρίου
δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μπῇς ἄνευ εἰσιτηρίου.

Μὰ κι' ὁ Λευτέρης σήμερα μὴ φέρων εἰσιτήριον,
καὶ μ' ὅλη του τὴν δύναμι καὶ τὴν πλειοψηφία του
δὲν εἶν' ἐλεύθερος νὰ μπῇ 'στὸ νέον Βουλευτήριον,
κι' ἔτσι νὰ τοῦ ζητήσουσι καὶ τὴν φωτογραφία του.

Τὴν ἐλευθέραν εἰσοδον μιὰ προσταγὴ τὴν φράττει
καὶ 'στὴν κυρὰ τὴν ὄμορφη καὶ 'στὴν ἀσχημομάρα,
αἱ σχέσεις εἶναι ὁμαλαὶ μ' ὅλα τὰ περὶς κρατῆ,
καὶ μὲ τὴν Κρήτη μοναχὰ τώρα 'λίγο σκοῦρα.

Ὅσο γιὰ τοὺς Προστάτας μας καὶ γιὰ τοὺς κηδεμόνας
ὑμνεῖτε τους ὁμόφωνοι καὶ νῦν καὶ στοὺς αἰῶνας.
Γονυπετεῖς τῶν Προστατῶν φιλεῖτε τὰ ξεράδια,
πρὸ πάντων σὰν ἀπλώνονται γιὰ νὰ μᾶς κάνουν χάδια.

Ὅσο γιὰ τὴν γειτόνισσα, σοῦχει τὴν φάσα τοῦρλα,
σᾶς λέω σᾶς τὴν ἔχασε γιὰ τὴν Ἑλλάδα μοῦρλα,
κι' ἂν ἀπελαύνωντ' εὐγενῶς ὁμογενεῖς μας πούροι
πλὴν ἡ φιλία τῆς Τουρκιᾶς μᾶς ἦλθε κελεπούρι.

Ξεπαρδαλώνεται γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὸν Βενιζέλο,
καὶ 'στὴν Βουλὴν μετὰ χαρᾶς μεγάλης ἀναγγέλλω
πῶς ἦλθε τώρα κι' ἡ Μουχτὰρ πού γιὰ τὴν Ρωμηοσύνη
λένε πῶς ἔχει μέσα του φιλέλληνος γιαγκίνι.

Εἴθε κι' ὁ Μουχτὰρ φιλέλλην ν' ἀπομείνῃ μέχρι τέλους,
ὅσο δὲ γιὰ τοὺς φρατέλους,
ὁποῦ ῥέρνουνε τοὺς Τούρκους σὲ μιὰν ἄκρα 'ἀπελπισιά,
δεδικιῶ τὸ Παρλαμέντο
πῶς αὐτοὶ σιγουραμένοι
θὰ μᾶς δώσουν τὰ νησιά.

Πρῶτα θὰ τὰ κατακλάδουν μὲ τοὺς στύλους των ἐκεῖνοι,
καὶ θὰ ῥίγουν οἱ δυνάσται,
καὶ θὰ μᾶς εἰποῦν κοπάσατε,
εἶναι ῥοῦτσα ντὶλ ντεστίνο νὰ τὰ πάρ' ἡ Ρωμηοσύνη.

Τὰ ἐγέδια τοῦ μέλλοντος καὶ τὰ τοῦ νῦν ἑστῶτος
σαρῶς ἐγνώκατε καὶ σεῖς, εἰσάκις, γαγράφατε,
οὐχ ἧττον πάλιν θὰ τἀπῇ λεπτομερῶς κ' εὐγλώττως
αὐτός, ὦ τόσα μέμηλε, λαοί, τ' ἐπιτερέφεται.

Πλὴν τὰ κενὰ θὰ πληρωθῇ, τούτων δ' ἐχόντων οὕτως
ἅβρὸς 'στὴν ψωριακώτερα θὰ διαρρεύσῃ πλοῦτος.
Μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν τονίζοντες πικρὰ
κηρύττομεν τὴν ἔναρξιν ἀπὸ τέρα πλάνα.

Καὶ κεμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἔμμετρος τραγῳδία τὸ Πνεῦμα τῆς Παρθένου
Ἄλφα τοῦ Καψαμπέλη, τοῦ τύπου ἀμπεπυσμένου.

Ἑλλὰς καὶ Ρωμαίικα, Ἄλφα Ζυγομαλᾶ
σπουδαῖα πραγματεῖα, διδάσκουσα πολλά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνων
ἑβρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἕνος χίλια δώδεκα κι' ἑξακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε 'στὸ στόμα.

Ἔστη Μάη κι' εἰκοστή.
κι' ἡ Βουλὴ μας!...σκηριστή.

Πεθύντος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνέα,
τοῦ Καμπερον πατήγματα νέα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ 'σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅπως ἀπ' ἐξω θέλει.

Τέλος τῶν Κρητικῶν λέαν εἰρηνικῶν.

Φ.— Τοὺς Κρητικοὺς τοὺς εἶδες;
Π.— Τοὺς εἶδα, Φλισούκη,
ποῦ μὲ χρυσᾶς ἐλπίδες
'τρεβδόσαν' στὴ Βουλή.

Ἦτο δεινὸς ἀγών,
κι' ἐμπρὸς παιδιὰ τῆς Κρήτης,
καθένας συμπολίτης
ἐρώνταζε σφυγῶν.

Ἐσκουζαν καὶ κυρᾶδες
ἐμπρός, πλὴν παραδες,
μὲ θάρρος 'στὴν ψυχή...
τὸ βῆμα τους ταχύ.

Καὶ προχωροῦν ἐκεῖνοι
μὲ πάθος μυστικούς...
Στρατὶς 'στοὺς Κρητικοὺς
τῆς λόγχης του προτείνει.

Τοὺς κόπταζε τὸ πλῆθος
μὲ τόσο κα.δραπούτι,
καὶ μιὰ μεγάλη λύπη
τοῦ 'πλάκωνε τὸ στῆθος

Παράπαιξ, πανηγύρια,
μπαλκόνια, παρακύψεις,
δρόμοι καὶ πεζοδρόμια
ἐτσίνιζαν ἐγκώμια.

Καθένας ἂς θαρρῇ,
ἐμπρὸς, παιδιὰ τῆς Κρήτης,
καὶ πρῶτος προγωρεῖ
ὁ στρατηγὸς Λιμπρίτης.

Κόσμου φιλοπατρία,
κόσμου συνωστισμός,
θλῖψις καὶ ἀνησυχία,
μὰ κι' ἐνθουσιασμός.

Ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ
βουλπρόμοι Κρητικοί,
ἐπερνοῦσαν ρωμαίκαϊοι,
τολμητίαι, θαρραλέοι.

Τότ' ἐπέρασαν ἀγῶνες,
ποῦ τοὺς ἔκλεσαν αἰῶνες,
τότ' αἱ ἀπὸ τοὺς πατρικοὶ,
τότε δόξα καὶ τιμή.

Τότ' ἐπέρασαν στιλίδες
μιᾶς μεγάλης ἱστορίας
μὲ τοιρίκια καὶ λεπίδες
μιᾶς Ἑλληνικῆς ἀνδρείας.

Μὲ τοὺς Κρητικοὺς ἐκείνους
ἕνας νέος κόσμος λάμπει,
καὶ γεμίζουν ἀπὸ κρίνους
αἱ μεταξὺ μηνοὶ κάμποι.

Ἀστραψε κι ὁ Ψηλορείτης
ἐπὸ χιόνια λαμπερός,
κι ὁ Μινώταυρος τῆς Κρήτης
ἐβρυχήθη τρομερός.

—

Κύσμοι πόθων διακαῶν
τῆς καρδιᾶς ξεκουφτρύνουν,
μέσα σ αἵματα μαρτύρων
τριανταφυλλιᾶς φυτρώνουν.

—

Κ'ἔβλεπα πτερυγισμούς,
κι ἄκουσα καὶ παφλασμούς
ἀφρισμένου καταρράκτη.

—

Κι ἄστραψαν πολλῶν μικταῖς,
κι ἔξαφν ἀναῖσαν φωταῖς,
σοῦμειναν πρὸ χρόνων στάκτη.

—

Κ'ἐγὼ τότε,φουκαρᾶ,
πέτεξα μὲ τὰ φτερὰ
ἀεροπορούντος νοῦ
σὲ καιρὸς φρενοπαθεῖς,
ποὖβαλιβεν οἱ Προμηθεῖς
θεῖον πῦρ ἐξ οὐρανοῦ.

—

Καὶ θυμήθηκα τοὺς χρόνους,ποῦ τοὺς ζῶννεσε καὶ σύ.
ποῦ μᾶς ἔπανε μεγάλους τὸ πολύπαθο νησί,
καὶ τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρας ἔτριχαν τὰ παλληκάρια
νὰ ποιέσουνε τῆς Κρήτης τὰ καταΐφερα χορτάρια.

—

Τί καιροὶ κι'ἐκεῖνοι τότε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται.
Χρόνοι πόθου μυστικοῦ,
χρόνοι πλούτου ψυχικοῦ.

—

Ἐποχὴ γὰ φασουλάδα,
ποὖλεγαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα
πῶς τὴς Μιχάλοὺς χρωστᾷ.

—

Ἐποχὴ πατριωτῶν
κι ἐμβροντήτων ποιητῶν,
ποῦ δὲν εἶχαν ποσωστά.

—

Χρόνοι γὰ πολεμάρχους μὲ τρόπια μεντζισῶλα,
χρόνοι γὰ τὸν Ἐρνάνη καὶ γὰ τὴν Δόνα—Σόλα,
στίχοι ρωμαντικοί
καὶ μέσα στὴν Εὐρώπη,
μοῦρλα κι'ἄδω κι'ἔσεῖ,
καὶ φαντασιοκόποι.

—

Χρόνοι γὰ Ριγολέττο
καὶ γὰ ζερὸ κουρκάτο
καὶ νκργιλέ'στοὺς Στύλους

—

Χρόνοι,βρὲ Φασουλῆ,
ποὺ θέανε πολλοὶ
λουκάνικε'στοὺς σκύλους.

—

Χρόνοι πελαΐδες παρλάτας,
δίχως τύρους ὅπως τώρα
κλεφτρόνες καὶ προστάτας,
ποὺ μᾶς κόβουνε τὴν φόρα.

—

Χρόνοι δίχως νοῦ καὶ γνῶσι,
ποὺ πετοῦσαν'στὰ χαμένα,
καὶ δὲν'φέρνανε κανένα
γιὰ νὰ μᾶς διορθώσῃ.

—

Χρόνοι δίχως Ἀγγλογάλλους,
ποῦ μὲ δίσκο τοὺς μεγάλους
δὲν τοὺς'πέρναμε παγάνα.

—

Χρόνοι μοναχὰ γὰ γέρο,
ποῦ κανεὶς σὰν τὸν Καμπέρο
δὲν'πετοῦσε μὲ δπλάνα.

—

Χρόνοι φτήνειας,χρόνοι σάγλας,χρόνοι δίχως φιρτοτοῦ,
χρόνοι,Φασουλῆ καπρίτσι,
ποῦ δὲν ἔβλεπες τῆς λόγχαις τοῦ δικοῦ μας τοῦ Στρατοῦ
νὰ λογχίζουνε τὴν Κρήτη.

—

Τὰ παιδιὰ τὰ τιμημένα
τρέχουν τρέχουν λογχισμένα
καὶ μὲ ροῦχα ξεσχισμένα.

—

Τρέχουν τρέχουν ὁλοῖσα
'στὴ Βουλή μὲς μετ'ἁλμάτων,
διασποῦν παλληκαρίσια
πυκναῖς ζώνακις στρατευμάτων.

—

Κατ'αὐτῶν ὁρμοῦν ἱππεῖς
κι'ἄλογα τῆς ἀστραπῆς,
πλὴν αὐτοὶ τοὺς ατιμάτους
κι'ἵππων χαλινοὺς κρατοῦν.

—

Τραγῳδιῶν ἡμέρα,
καϊμένε,Φασουλῆ,
κι'ἡ κόμη'στὴν μητέρα
ἔτσι πικρὰ μιλεῖ:

Πόνος μητρὸς καὶ θυγατρός.

—

Πῶς σήμερα λογχίζεις τὴν κόρη σου σκληρά,
ὁποῦ τὴν ἀγκαλιὰ σου χρόνους τὴν λαχταρᾷ ;

—

Τὰ ροῦχα μου ξεσχίζεις;
τὴν κόρη σου λογχίζει,
τῶν Προστατῶν τὴν δοῦλα;

—

Πῶς ἔκανες γὰ'μενα
σὲ χρόνια περασμένα
μὴν τὸ ξεχνᾷς μανοῦλα.

—

Κι'ἡ μάννα κρυφολλέει
κι'αὐτὰ'στὴν κόρη λέει,
ποῦ δὲν ἀκούει τώρα σὰν κι'ἄλλοτε πολλαῖς
τῆς μάννας συμβουλαῖς.

—

Ἐγὼ κι'ἂν σὲ λογχίζω μὲ τὸ'δικό μου χέρι,
μὸν'ὁ Θεὸς τὸ ξέρει
τί πόνο ποῦ τὸν ἔχω,τί ρητορικὴ λαχτάρα...
ἂς ὄψεται γὰ τοῦτο τῶν Προστατῶν ἡ φάρα.

—

Κι'ἂν τώρα σὲ κτυπῶ
καὶ σὲ κατατροπῶ,
τὸ κάνω γὰ θυσία...
τὸ θέλ'ἡ Προστασία.

—

Γιὰ σένα τὴν πολύπαθη μὲ τρῶνε χρόνων πόνοι,
κι'ἂν σὲ λογχίζουν σήμερα τὰ δύστυχα παιδιά μου.
κάθε γὰ σένα λόγχισμα τὴν μάννα σου πληγώνει,
καὶ τὰ σχισμένα ροῦχα σου ξεσχίζουν τὴν καρδιά μου.

—

Εἶπεν αὐτά,καὶ τότε
δακρύζουν πατριῶται,
λαός καὶ στρατιῶται.

—

Μικρῶν μεγάλων ἔβλεπα τὰ μάτια βουρκωμένα,
δακρύζουνε μὰ τὸν λαὸ κι'ὅπλῖται λογχοφόροι...
τὰ δάκρυά των ἔκαναν καὶ τὸν ψυχρὸν ἱδρῶτα
νὰ χύσω δύο δάκρυα γὰ μάννα καὶ γὰ κόρη.

—

Ἀντίκρυσα μὲ δάκρυα παλληκαριῶν ματιαῖς,
ἐπῆγαν γὰ τοὺς καημοὺς τῆς σκλάβας ἡ ψυχή μου,
κι'ἦσαν αὐτὰ τὰ δάκρυα δροσιᾶς στακλαγματιαῖς
μέ'στὸν κυμὸν τὸν πνιγερὸν τῆς ψυχικῆς ἐρήμου.

—

Καὶ σὰν'πέρασαν ἐμπρός μου
'ξέχασα τῆς συμφορᾶς,
μ ὄνειρα'πετοῦσα πλάνα.

—

Καὶ τὰ δάκρυα τοῦ κόσμου
εἶδα νὰ γενοῦν χαραῖς
γὰ τὴν κόρη καὶ τὴν μάννα.

—

Συγκινοῦνται κι'οἱ σκληροί,
παντοῦ δάκρυ πλημμυρεῖ,
πολυδάκρυστος ἡμέρα.

—

Κι'εἶπα:τί χαρὰ μεγάλη,
ποῦ δακρύσαμε καὶ πάλι
γὰ τὴν δούλα τὴν μητέρα.

—

Κι'ἄκουσα τὸ'δγῆ
μιὰ ζητιακρυγὴ
μία'πὸ τὰ σπλάχνα νἰσμοῦ δακρυσμένου,
κόσμου πονεμένου.

—

Τί κραυγὴ μεγάλη
κι'ἀπὸ τοὺς ἐν τέλει,
ποῦ θαρρεῖς πῶς θέλει
τάπαι του νὰ δγάλῃ
γὰ τὴν καταρρονᾶ,
ποῦ τὸν τρώει χρόνια.

—

Τότε ζητωκρυγὴ
μὲ κάθε συμπολίτη,
κι'ἐνόμισα κι'ἐγὼ
πῶς'πῆραμε τὴν Κρήτη.

—

Τότ'ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ
ὁ λαὸς ἐπουρμιᾶ
τοὺς διοξαντες τυράννους,
ποῦ σὲ λόγχαις προχωροῦν
καὶ νομίζεις πῶς φοροῦν
νικητῶν φωτοστεφάνους.

—

Καὶ τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ
σκαζει γὰ τοὺς Κρῆτας ζήτω,
κι'ἐγὼ τρέχω,Φασουλῆ,
καὶ τὴν Ἕνωσιν εκρύτω.

—

Μὲ δάκρυσε μαζί μου καὶ σὺ,παλ ροσαλτη.
κι'ὁπότανγὰ πικρίδα νοιώθῃς ὑγρὸ τὸ μάτι,
τότε νὰ μὴ λυπᾶσαι,τότε νὰ μὴ λυπᾷς.
πλὴν ἐλπίζε καὶ θάρρει

πῶς σὲ Προστάτες φίλους ἐγγήγορα θἀ'πῇς
νὰ πᾶ,ουνε πιὸ μέρη.

—

Ὠμάννα σύ,ποῦ μὲ Στρατοὺς κτυπᾷς ὀργανωμένους
τοὺς βουλιφόρους τῶν Κρητῶν καὶ τοὺς ἀποστελμένους,
ποσάκις δὲν ἠθέλησες ἑνώσεις νὰ φωνάξῃς,
ποσάκις ὑπὲρ τῶν Κρητῶν δὲν ἔγινες θυσία.
ποσάκις δὲν ἠθέλησες καὶ τούτους νὰ συνάξῃς
ὅπως ὑπὸ τὰς πτερυγας ὄρνις τὰ νεοσσία.

—

Μάννα,ποῦ λιθοβολεῖς
τοὺς μετὰ Χριστὸν προφήτας
καὶ στὰς ἕδρας τῆς Βουλῆς
δὲν καθίζεις καὶ τοὺς Κρῆτας,
πῶς μὲ τούτους ὑπερφέρεις,πῶς μὲ τούτους συγκινεῖσαι,
πῶς τοὺς ἐλέεις δακρυσμένη,
καὶ τὸ δάκρυ σου σημαίνει
πῶς τρυφοὺς ἂν πνίγῃς πόθους,μὰ ποτὲ δὲν τοὺς ἀρνεῖσαι.

Νέα Βουλὴ, κι'ἀναβολή.

—

Φ.— Ὁ Λευτέρης
καθὼς ξέρεις,
Περικλέτο μπουνταλᾶ,
τὰ'κατάφερε καλά.

—

Καλὰ'στὴν γῆν κρατούμενος,
μὰ κι'ἀεροβατῶν,
μὰ καὶ χειροκροτούμενος,
μὰ καὶ χειρουργῶν
γυμνασια Στρατῶν.

—

Ἀποδείξας ἐν πολλοῖς
σὲ κομπύσους προσφιλεῖς
πῶς μεγαλοῦ δὲν ἔχουν κόκκον,
κι'ἀναδείξας τῆς Βουλῆς
Πρόεδρον τὸν Τσιριμῶκον,
καὶ Δικαιοσύνης νέον Ὑπουργὸν τὸν Ραπτεβάν,
πάντων δι'αὐτὸ κραζόντων:ἐλελεῦ,εὐοῖ κι'εὐάν.

—

Ἐκ μαχῶν μετακομισκ'στὰς κλεινὰς Ἰοστεφάνους
τοὺς Δραγούνους,τοὺς Οὐλάνους,
κι'ἀπειλήσας δι'αὐτῶν
τὴν ὁμάδα τῶν Κρητῶν.

—

Λογχοφόρους παρατάξας
κι'ἀκονίσας σακκφάκκας,
καὶ λογχίσας καὶ πατάξας
Κρητικῶν ἀόπλων βράκας.

—

Πλὴν κατόπιν μετ'ἐκείνων
ὁμιλήσας κατ'ἰδίαν,
κι'ἡσυχάσας τῶν Ἑλλήνων
τὴν ἀνήσυχον καρδίαν.

—

Πρὸς διάσωσιν τοῦ γένους ἐκ τῆς αἱματοχυσίας
διακύψας ἄφρ σβύσε τὰς μεγάλας ἐργασίας
τοῦ κλεινοῦ Βουλευτηρίου
μέχρι πρώτης Ὀκτωβρίου.
εὐχαρίστησε τοὺς Κρῆτας,εὐχαρίστησε κι ἐμᾶς,
ποῦ'γλυτώσαμε συγχρούσεις
'στὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης.
καὶ μπελάδες μὲ τοὺς Τούρκους καὶ πολέμων ἀφορμάς.

—

Πλὴν ἱκανοποιήθη μ'ἐμᾶς ἐκ περισσοῦ
κι'ἡ ξένη Πρωτεύουσα κι'ἡ πρωτεύουσα μας,
κι'ὁ Βενιζέλος πάλι τὰ'βόλεψε καλά,
κι'εὖγε τοῦ λέν οἱ Τοῦρκοι κι'ἐμεῖς γαρμπόλα.

Καὶ μέχρις Ὀκτωβρίου πηδᾷς ξέσει, πατριῶτα,
τὰ πράγματ' ἂν ἀλλάξουν, ἀλλὰ χερὶ δὲς τοῦτε.
Ἀλλ' ἂν καὶ τὸν Ὀκτώβρη μένουν' στὴν ἕδρα θέσι,
κι' οἱ Τοῦρκοι στοὺς φυσιτέλους δὲν ἐγλέουνε τὸ φίσι.

Κι' ἂν ἐπικέλθουν τότε τῆς Κρήτης βουλκφόροι
μέσα στὰ Παγλαμέντο νὰ μποῦνε μὲ τὸ ζόρι,
καὶ τότε διὰ νέας μικρᾶς ἀναβολῆς
κηρύττομεν ἀργοῦσαν τὴν δρᾶσιν τῆς Βουλῆς.

Καὶ τότε τὸν καὶ τοῦρκ τοὺς Κρητικοὺς λογχίζομε
καὶ βράκας καὶ σουρτοῦκα τῶν Κρητικῶν ξεσχίζομε,
κι' εὐχαριστοῦμε πάλι Δυνάμεις καὶ Τουρκιὰ
δείχνοντας τρυπημένα σουρτοῦκα καὶ βρακιά.

Κι' ὁ Φτερούλης ἀπτόητος πετᾷ κι' ὁ Βλαξὸ Περικλέτος τὸν κυττᾷ.

Τὴν ἀεροπλάνα δοξάζω καὶ γεράρω.
δαρδάτε καὶ θὰ πάω 'ψηλὰ μὲ τὸν Καμπέρο,
κι' ἐξ ὕψους θ' ἀνιχνεύσω τὴν συλλογὴν ἐρκνῶν
ὑπὲρ ἀεροπλάνων.

Ὑψόνομαι πρὸς ὕψος, ποῦ στρίβουν τὰ μηχλιά μου,
μοῦ φαίνεται τὸ σύμπαν σὰν ἕνας κόκκος ἄμμου.
Δὲν βλέπω τῆς Ἀθήνας κανένα κεφενέ.
μήτε παλιὰ κανένα καὶ νέο κουφενέ.

Περίεργον!. ἐδῶ δὲν εἶναι Βουλευτήρια,
μήτε κι' ἀφοδευτήρια.
Τί τροπεῖα καὶ φρέτο
μὲ κάνουν νὰ φρυάττω...
δαρδα.βρὲ Περικλέτο,
μὴ χάσκῃς ἀπὸ κάτω.

Ἀπέραντος αἰθὴρ ἁπλώνεται μπριστά μου...
δὲν εἶμαι στὰ σωστά μου.
ζαλίζομαι, τὰ χάνω,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ξεχάνω.

Ὀποίκ πτῆσις ὑψηλή!..
θέλω νὰ γίνω σὰν πουλί,
κορυδαλός, καμάκι,
γυπαετός, γεράκι.

Θέλω 'ψηλὰ μπρὲ παιδιὰ νὰ κτίζω τὴν φωλιά μου
πάντα μ' αὐτὸν νὰ τρέρεται, κι' αὐτὸς νὰ τὴν φουσκώνῃ,
ὁ ποῦ κι' ἐκεῖνο νὰ γαγγδιπλάνῃ καὶ μπολύνῃ.

Δὲν θέλω ῥήτορας Ρωμηοὺς μὲ λόγια νὰ μὲ τρέφῃ,
θέλω νὰ γίνω πρὲ πουλὶ καὶ νὰ πετῶ στὰ νέφη,
σὰν ὄρνιο νὰ ζυγράζωμαι γεμάτο βουλιμία,
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ νὰ ῥίχνωμαι σὲ Κινητικὰ Τσιφλίκια.

Δὲν θέλω νὰ πυλιέρμαι μὲ τόσους ἐναγεῖς
στὸν βόρβορον τῆς γῆς.
Κι' ὁ γέγας ἐδῶ 'πάνω, βρὲ Περικλῆ χαλκούπη,
μοῦ φαίνεται μωρᾶκι,
μοῦ φαίνεται σκωλῆκι,
κι' ἀνωφελὲς ἀουσοῦπι.

Ἐδῶ 'ψηλὰ γελῶ μὲ τὰς διοργικώσεις
καὶ μὲ τὰς Ἀνορθώσεις
Κανεὶς δὲν ἔχει κράτος ἀπάνω στὸν ἀέρα,
μήτε κι' ὁ Βενιζέλος,
δὲν βλέπεις τίποτ' ἄλλο παρὰ στιλπνὸν αἰθέρα
χωρὶς ὀρχὴν καὶ τέλος.

Κανεὶς δὲν κακορίζει προπέτες πετεινούς,
ἄπορος κατακτήσεις ποτὲ νίκας θὰ κυρίξουν...
κανένας ἀπὸ κάτω μὴ στέκῃ κεχηνώς,
κι' ἐγὼ σὰν τὸν Καμπέρο κουρέτα δὲν θὰ ῥίξω.

Κανεὶς δὲ μὴ μὲ βλέπῃ μέσ' ἀπὸ τὰ Ἀθήναι,
κι' ἀγὼ θὰ ῥίξω κάτι γρὰ μαρκοὺς κορῶνας,
ποὖναι 'λιγάκι σφύκι, κι' ἂν φανερὰ τὸ πῶ
μπορεῖ καὶ νὰ ντραπῶ.

Βλέπω καὶ κατεβαίνω βρὲ Περικλῆ μαζέτα.

ΕΒΔΟΜΗΡΙΣ ΠΟΥ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομονῆ 'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνακόσ' ἀπόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε στὸ στόμα.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου δευτέρα,
ὁ Ρωμηὸς κατακτᾷ τὸν ἀέρα.

Χίλιοι δέκα καὶ δυακόσοι,
κάζα τῶν ὀρνιτέλων τόσοι.

Τῶν ὅρων μας μετακβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' ὅλους πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ἕ κ τ ω δ ρ ά χ μ α ἐ ν α μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α δ ρ ά χ μ α κ α ὶ σ' τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντας αἰδήσιμον τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀκέλλιστη
μὲ τὴν ἀνάλογον τυπὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὸ Ταχυδρομεῖων τέλη.

Μνημόσυνον ἐκείνου τοῦ πάλαι Κωνσταντίνου.

Σὰν ὄνειρο ἐβαδίνεις
φυλῆς δακτυλιδένης,
σὰν ἕνα παραμύθι,
καὶ συγκινεῖς τὰ πλήθη.

Μὲ πόθους περασμένους
περηφῆς στεφανωμένος,
κι' ἀπέραντες τοῦ γένους
πόθος μαρμαρωμένος.

Καὶ γονατίζει μπρός σου
μ' ἀγιάτρευτο καῦμό,
κι' ἀπὸ τὸ μάρμαρό σου
ζητεῖ ζωῆς χυμό.

Καὶ ραίνουνε μὲ μῦρα
μαρτυρικὴ πορφύρα
κόραις ἀπροντυμένας.

Σὸ πέφτερα φτερούγες,
καὶ σὺ ξεμαρμαρόνεις
καρδιὰς μαρμαρωμένας.

Ἔλα καὶ ξαναστάσου
σὲ μνημοσύνου δίσκο
καὶ σπόρπα κόλλυβά σου
σὲ κάθε Βασιλίσκο.

Ἐκεῖν' οἱ Φράγκ' οἱ δογῆθοι κι' οἱ σταυροφόρ' οἱ φλοι
μ' αὐτοὺς, ποῦ σ' ἔρριξαν νεκρὸ' στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλη,
κάνουνε τώρα συντροφιὰ,
καὶ τέχουν δόξα καὶ τιμή,
κι' ἀκόμη τὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ
τὴν θέλουν Τούρκικο Τζαμί.

Ἡ σταυροφόρα Βασιλιγιὰ, πῶς ἔγινε κι' ἐκείνη!...
ἀνασκαλεύει λείψανα κι' ἀπομεινάρια στάκτης
κι' ἂν εὕρῃ σπίθες τῆς πατεῖ κι' ἀναλαμπαῖς τῆς σβύνει,
κι' ἀφροκοπᾷ στὰ πόδια της αἱρᾶτων καταρράκτης.

Ὡς πότε, Βασιλιγιά,
καὶ μὲ τὴν Πασχαλιά
θ' ἀναστενάζουν σκλόβοι;

Καὶ στὸ δικό σου μνῆμα,
ποὖναι τοῦ κόσμου κτῆμα,
κανεὶς δὲν θ' ἀνάβῃ;

Ὡς πότε τὰ λεπτὰ τῶν σταυροφόρων χέρια
θὰ μπήγουν στὸ σταυρὸ τὰ Τούρκικα μαχαίρια;
Ὡς πότε σὲ μιᾶς θέλας Κερώνας θηκυρὲ
θὰ βλέπῃς μακελλάρη
τὸν Τοῦρκο μὲ φαγγάρι,
τὸν Φράγκο μὲ σταυρό;

Ἀεροπλάνων βαπτισμὸς καὶ μέγας ἐνθουσιασμός.

Φ. — Ἤχους ἄκουσε πκιάνων,
βλέπε θαύματα περίσσια...

Π. — Στῶν γνωστῶν ἀεροπλάνων
πκρουβάθης τὰ βαπτίσια;

Φ. — Περιττὸν νὰ μ' ἐρωτᾷς, Περικλέτο μου κολλήγα,
ἀφοῦ ξέρεις πῶς ἐπῆγα.

Πλήθος κόσμου συνωθείτο με ποικίλους ανωτάτους.
Π.— Κι' ποιός ήταν ο κυβερνήτης;
Φ.— Ο Πρωθυπουργός του κράτους.

—

Μέσα στ' αεροδρόμιον
καθένας επρομωρει,
κι' έτσιζαν εγκώμιον
άνδρες λεροπόροι!

—

Μαζί των έβαλα κι' εγώ
την αεροπορίαν,
που μ' όλους σήμερα αρριγώ
προς πτήσιν αιθερίαν.

—

Έφήμερα τα γήϊνα και πάνε του κακού...
τι βάπτισις ποιητική,
καθ' όλα πανηγυρική,
και τα θηρία μούγγριζαν του Ζωολογικού.

—

Και ρωτούνε τον κυβερνήτη, λυτρωτήν της Ρωμιοσύνης:
απωτάσσει τους γηίνους;
κι' είπε τρις απεταξάμην εν ζητωκραυγή μεγάλη...
τον ρωτούν σε λίγο πάλι:
και συντάσσει τους ανέμους; κι' απαντά με τόνεν ναί,
του λαού χειροκροτούντος, Περικλή μηδαμινέ.

—

Και συντάσσομαι με τούτους,
που στο μέλλον κρύβουν πλούτους,
μα και τούρκικο το μάννα.

Τους πετώντας καμαρώνω,
και βαπτίζω και μυρώνω
τον Ρωμηόν αεροπλάνα.

—

Αποτάσσομαι τη σφαίρα
των ανθρώπων τη γηΐνη,
και πιστεύω στον αέρα,
όπου δόξα μας θα γίνη.

—

Και πιστεύω τω φυσώντι τους αερικούς Αίολω,
και θαρρώ κι' αυτό το κράτος
πως Αίολου παίζει ρόλο
κατά μήκος, κατά πλάτος.

—

Την δόξαν ας αφήσωμεν
θριάμβων εφημέρων...
εις ύψος ας τρυφήσωμεν
μαζί με τον Καμπέρων.

—

Ας στρέψωμεν στον ουρανόν τας κυανάς αιθρίας,
κι' εν τω μεγάλω ονόματι της αεροπορίας
ας βαπτισθή την σήμερον τετράς αεροπλάνων
προς έκπληξιν των επί γης κυλιομένων νάνων.

—

Αφήσωμεν τους φωνασκούς,
μα δύσκολοι αερικούς
φουσκώσωμεν Αίολων.

—

Αιθέρας απενίσωμεν,
και μέλλον εξευρίσκομεν
εναερίων στόλων.

—

Κι' εμέ τον Ελευθέριον
χειροκροτήσετέ με,
ιδήτε μ' εναέριον
και προσκυνήσετέ με.

—

Τον άνδρα τον μακάριον
λαός ας χειροτεχ,
που τολμηρός πετά
την πτήσιν την Ικάριον.

—

Τούτον τον Ελευθέριον επευφημούν και κράτη
λαών επιδρομιών...
της Ιπταμένης του πυγμής η πτήσις συνταράττει
τας φρένας των πυγμαίων.

—

Βαπτίσματος Ελληνικού
κι' ένός κομπάρου Κρητικού
μια κρίσιμος ημέρα.

—

Αύτος φωνάζει σήμερα
ότι δεν είναι χίμαιρα
το κατακτάν αέρα.

—

Κι' εκείνος επί νεφελών
έρχεται μετ' ολίγον
να κρίνη την αξιαρτωλών
και νεφελοκοκκύγων.

—

Τας πτέρυγας τανύσωμεν
στους άθλους των Ελλήνων,
και πάντες προσευχήσωμεν
τον Δαιδάλον εκείνον.

—

Ήτον αύτος ο Δαίδαλος διάσημος τεχνίτης,
αύτος και τον Λαβύρινθον έπλεξε της Κρήτης,
όπου φρικτός Μινώταυρος εις τους καιρούς εκείνους
έχορταινε την πείνα του με σάρκας ανθρωπίνους.

—

Σε τούτον τον Λαβύρινθον, που σκέψεις προκαλεί,
τώρ' άνθ' ενός ευρίσκονται Μινώταυροι πολλοί.
Σε τούτον, που δεν φαίνεται της Αριάδνης μίτος,
σάρκας Κρητών ισοράνεται πολλών θηρίων μύτος.

—

Με τον Δαιδάλου τα πτερά φερέλπιδες πετάτε,
κι' οι σύγχρονοι Μινώταυροι, που λέγονται προστάται,
με διαρκή μουγγρίσματα και βρυχηθμούς άγριους
κάνουν κι' εμάς τους Έλληνας και τους Ελευθερίους
να τάσσωμεν πρό της Βουλής οπλίτας εκβόλους
κι' ασπλάγχνως να λογχίζωμεν της Κρήτης αποστόλους.

—

Τέτοια κι' άλλα συβκρά.
Περικλέτο μπακαλιάρο,
άκουσ' από τον κομπάρο,
κι' έκανα κι' εγώ φτερά.

—

Και λαμπρών αεροπλάνων στρατιωτικών τετράς
εβαπτίσθηκε συγχρόνως,
κι' απουσίαζες συ μόνος,
που σ' αρέσει να χαζεύης και τα στέρια να μετρής.

—

Και τα βάπτισε με χάρι
και μ' ονόματα μεγάλα
Κ. Βεργήτης πτεροφόρος

—

Κι' εβαπτίσθηκε, ζεγάϊ,
τόνα Δαίδαλος, και τάλλα
Γύψ, Τέρας, Άετός.

—

Νά σου ζήσουν, κύρ Λευτέρη,
του φωνάζουν μερακί,
και καθένας τον συγχαίρει
κι' έπαιζε κι' η μουσική.

—

Και παιχνιζούσης τούτης
εβαπτίζετο καθείς
πατριώτης αληθής
Δαίδαλος αεροναύτης.

—

Κι' είδα γύρω μου Δαιδάλους
τους μικρούς και τους μεγάλους,
κι' είδα γύρω μου, τρελλέ,
να πετούνε κεφαλαί,
πυθύχων σκέψεις δαιδαλώδεις κι' άμοιαίζουν λαβυρίνθους
όπως τρώνε, Περικλέτο, φασιόλους κι' έρεβίνθους.

—

Κι' είδα μετ' Ανορθωτών
και μετεωρισεινάκων
ένα πλήθος Λετών,
ένα πλήθος Ιεράκων,
κι' άκουσα κρωγμούς κοράκων.

—

Κι' έπεσε Βασίλειον
από μακαρίους,
κι' είδα προς τον ήλιον
πτήσεις Ικαρείους.

—

Έβλεπα πετώντας μόνον,
ήσαν ως υπερνεφείς
σαν προφήται της Γραφής.

πάντες άστρογείτονες,
και των άλλων των γειτόνων
Κιρκινέζοι κρείττονες.

—

Και τα βαπτήσαν τέλεωσαν τα εροπλανικά
και μας εμοίρασαν άσκουν είδος βαπτιστικά,
και κάποιος τότε ρώτησε τι τάχα διαφέρει
κάθε πολίτης πολιτευτής του καπετάν Λευτέρη.
Κι' αμέσως αποκρίθηκε μιά πρώτης μαλαγάνα:
εκείνοι βάπτιζαν παιδιά κι' αυτός αεροπλάνα.

—

Κι' είδα ψηλά των Δαιδάλων, κι' είδα τη' Αλκυόνα,
κι' έξω φρενών γενόμενος με τούτον τον αγώνα,
τοιούτους λόγους είπα
στο πλήθος, παρλαπίπα.

Ταύτα κράζει διατόρως ξύλινος αεροπόρος.

—

Γιατί χάσκομ' εδώ πέρα,
προσφιλείς μου συμπολίται;..
Στον αέρα, στον αέρα,
παιδιά των Ελλήνων, ίτε.

—

Όντος στάδιον εύρύ
μας ανοίγεται ψηλά,
που καθένας μας θα βρή
επουράνια καλά.

—

Ας γενή καθείς Καμπέρος,
κι' ας αφήσωμεν εγκαίρως
κάθε δράσιν επιγείαν.

Κ'ἂς ἱδρύσωμεν ἀκετ
'στὸν ἀέρα πανοικεὶ
τὴν Νεφελοκοκκυγίαν.

—

Ὑψωθῶμεν, ὑψωθῶμεν,
καὶ 'στὸν τρέχοντα καιρὸν
φιλοτίμως ἐργασθῶμεν
πρὸς ἀπόκτησιν πτερῶν.

—

Τώρα, ποὺ τόσοι θέλουνε νὰ πάρουν Ὑπουργεῖα,
ποῦ κ'οἱ φαμάδες μελετοῦν νὰ κάνουν ἀπεργία,
εἰς τὸν ἀέρ'ἂς πᾶξωμεν τὸ κράτος τοῦ Ρωμηοῦ
νὰ λείψῃ κ'ἡ νυχθημερὸν ἀνάγκη τοῦ ὑωμοῦ.

—

Κ'ἐροῦ μὲ τὴν βοήθειαν καὶ προστατῶν καὶ φίλων
κατάκτησις Ρωμαίικη δὲν γίνετ'ἐδῶ πέρα,
τοὐλάχιστον μὲ καθεμιᾶς προσπάθειαν καὶ ζῆλον
ἂς κατακτήσωμεν κ'ἐμεῖς τὸν ἄπειρον ἀέρα.

—

Εἰς τὸν ἀέρ'ἀνήγεται
τὸ μεγαλεῖον τῶν Ρωμαίων,
κι'ὄχι 'στὴν γῆν τῶν φοφημιῶν,
ὁποῦ καθένας πνίγεται.

—

Ἕλλην ἀνυψώθη πρῶτος
πρὸς τὸν μέγαν οὐρανόν...
ἐργασθῶμεν ἀνενδότως
'στὸν ἀέρα, 'στὰ κενόν.

—

Ἐκεῖ πέρα φρέσκο πρώτης,
διαρκὴς καθαριότης,
καὶ ποιὸς δὲν κουτσουλᾷ.

—

Μέσ'ἀπὸ πέραν πλάνα
λένε καὶ τὴν τραμουντάνα
πῶς τὴν βλέπεις πιὸ καλά.

—

Καμμιὰ δρᾶμα τῶν θνητῶν δὲν βρωμίζει τὸν ἀέρα,
μήτε ζῶν'ἐπιρροὴς δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ πέρα.
Τὰκ δηλώσεις τὰς φρυκτὰς
δὲν ἀκούς Αὐτοκρατόρων
ἐκεῖ πέρα καταιγὶς
ὅσον κι'ἂν θελήσῃς χάρον.

—

Τοὺς θνητοὺς δὲν τοὺς θυμᾶσαι, τὰ Κυλώνειά των ἄγη,
τὰς τιμὰς των τὰς ἀτιμους, τὰς ἀρπακτικὰς των ὁρμὰς,
μήτε κίνδυνος δὲν εἶναι νἄλθουν οἰκοπαδορμοι
καὶ νὰ σοῦ καταπατήσουν τὰς ἀνεκρίους κτήσεις.

—

Περιφραδῶν Ἑλλήνων
τὰ λόγχα δὲν σὲ τρῶνε,
καὶ μήτε καπελίνων
σ'ἐπαπειλοῦν παρόνα.

—

Ἐκεῖ χαρὰ γαλήνης,
καὶ πρὸς τῆς Σελήνης
ἀκολουθεῖς τὰς φάσεις.

Καὶ κάποτε θαρρεῖς
πῶς εὔκολα μπορεῖς
νὰ πᾷς καὶ νὰ τὴν πιάσῃς.

—

Ἐξ Ἱεράκων καὶ Γυπῶν κ'ἄλλων κλεινῶν Ὀρνέων
ἂς βλέπωμεν μὲ σαρκασμοὺς
τοὺς ἐπὶ γῆς παροξυσμοὺς
καὶ κόσμου καχηναῖον.

—

Τώρ'ἀε πετάξῃ χαρωπὸς
καθένας παρλαπίπας,
κι'ἂς βλέπωμεν ἐκ τοῦ Γυπὸς
τοῦ Κεντρικοῦ τοὺς γῦπας.

—

Ἴτε, τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
ὑψωθῆτω πᾶς ἐν τάχει,
μὰ καὶ γέροι κουνιεδες
ἂς γενοῦν ἀεροπλάνοι.

—

Δόξης ἱπταμένης μάννα,
πέτα κ'ἀεροπλάνα
σὲ Στρατῶν ἀεροπλάνα.

—

Ἐπιδῶμεν δικπισθέντων κατ'αὐτὰς ἀεροπλάνων
κι' Ὑπουργὸν Παιδείας νέον ἰδωμεν τὸν Ζαβιτσάνου.
Χαιρετήσωμεν ἐξ ὕψους νέους σήμερα Συμβούλους
ἀναβαπτισθέντος χράτους,
χαιρετίσωμεν τοὺς Στράτους,
καὶ τοὺς Μιχαλακοπούλους.

—

Ἐμπρός, παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν,
μὴ σκάτε περὶ τῶν κοινῶν.
κι'ἐμβώσωμεν πρὸς τὸ κενὸν
χαιρετοβασίλειον καινὸν.

—

Κι'ἀπὸ ὑψηλὰ νὰ γίνεται συχνὴ ὑπερκουδέντα
γι'αὐτὸν τὸν τόπον τῶν Ρωμαίων, τὸν νὲον ἀνορθωθέντα,
καὶ τῶμα φέροντες καὶ νοῦν πρὸς αἰθερίας πτήσεις
ἂς πτύσωμεν τοὺς θέλοντας τὰς ἐπιγείους κτήσεις.

—

Ἴτε σεῖς, ἀεροδρόμοι,
πρὸς ἀγνώστους μας πλανήτας,
ἂς προτρέψωμεν ἀκόμη
τοὺς Αἰγικοπελαγίτας
νὰ πετάξουνε μαζί μας μέσα 'στὴν ἀπελπισιὰ των
δίχως νὰ φροντίζουν ὁχλίου τί θὰ γίνουν τὰ νησιά των.

—

Ἂς πετάξῃ κἂν σπουργίτης
καθ'Αἰγιοπελαγίτης,
καὶ χωρὶς νὰ πᾷ'στὴ Ρώμη
γιὰ νὰ μάθουν τί θὰ γίνῃ,
'στὸν ἀέρ'ἂς πᾷν κι'ἐκεῖνοι
νὰ γενοῦν ἀεροδρόμοι.

Γιατὶ πνίγονται κἂν μπορεῖ σὲ μιὰ κουτσουλιὰ ἱερό;
Ἴτε, παῖδες, 'στὸν ἀέρα, κι'ἂς μὴ χανώμε καιρό.

ΨΗΦΙΜΕΝΤΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι'εἰκοσιὸν μετροῦντες χρόνον
ἱδρυόμεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι'ἑνιακόσ'ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θρύχουνε'σὺ στόμα.

Μάη τοῦ μηνὸς ἑνάτη,
μετρρύθμισις βαρβάτη,

Χίλια καὶ δικκόσα κι'ἑνδεκα μαζί,
μὲ τὰεροπλάνα χάσκουνε χαζοί.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Σύνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὑπ'ὠφράγκα ἑνα μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ'ς τὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐλαβοῦς τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὸν ἀναλογοῦν τιμὴν, κι'ὁποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι'αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δράμα Μεταρρυθμίσεως σωτείρας Κυβερνήσεως.

Π.—Τί σκέπτεσαι, βρὲ Φασουλῆ, καὶ σὰν χαζὸς κυττᾷς;
Φ.—Σκέπτομαι τὴν Ἀνόρθωσιν καὶ τοὺς Ἀνορθωτάς.
Π.—Πῶς δηλαδὴ τὴν σκέπτεσαι;
Φ.— Τὴν σκέπτομαι σὰν κάτι,
ὁποῦ δὲν ἔγινε ποτὲ'στὸ παρελθόν, σακάτι.

—

Π.—Βλακίζεις ὅπως πάντοτε καὶ τίποτα δὲν λές,
κι'ἀπάνω κάτω, Φασουλῆ, μοῦ φέρνεις τῆς χαλάζ.
Φ.—Γιὰ πές μου, Περικλέτο μου, ποῦ πᾷς κι'ἀνασταίζεις;
τὴν ὥρα σου πῶς τὴν περνᾷς; τὰ βράδυα ποῦ συγνυκλεύεις;

—

Π.— Ἐγὼ πάω, βρὲ τερπέλε,
'στὴ Μαρίκα, 'στὴν Κυβέλη,
κι'ὅπου θέατρο καὶ μάντρα
μπαίνω μέσα καὶ σπουδάζω,
κι'ἀντακτῶ διασκεδάζω
μὲ τὴν καθεμιὰ γαλάντρα.

—

Φ.—Καὶ τί βλέπεις ἐκεῖ πέρα;
Π.— Βλέπω δράματα ποικίλα,
ποῦ μοῦ φέρνουν, ἀδελφέ μου, δάκρυα κι'ἀναστριχίλα.

—

Βλέπω κάτι δράματα,
ποῦ μὲ πλένουν κλάματα,
ποῦ μοῦ φέρνουν στεναγμοὺς
κι'ἐνδομύχους σπαραγμούς.

—

Τράβαει κι'ἡ φωνὴ'στὰ γεῖλη,
καὶ μουσκεύω καὶ στραγγίζω,
καὶ τὰ δάκρυα σφουγγίζω
μὲ δακρόβρεκτο μαντῦλι.

—

Πῶς μ'ἀρέσει, λακοπάκω,
καὶ νὰ βλέπω τραγῳδίαις κι'ἄλλα τέτοια πράμματα,
ὅπου φέρνουν κλάματα.

—

Πῶς μ'ἀρέσει, Φασουλῆ, νὰ μουσκεύω'στὸν ἱδρῶτα
καὶ νὰ βλέπω τραγικὰ καὶ φριχτὰ γεγονότα.
Πῶς μ'ἀρέσει, Φασουλῆ μου, κ'ἐγὼ τὰ θέατρα φίλοι
τὸν ἱδρῶτα καὶ τὸ δάκρυ νὰ σκουπίζουν μὲ μαντῦλι.
Πῶς μ'ἀρέσει τῆς κυρίας δακρυσμένες ν'ἀντικρίζω
καὶ μαζί των νὰ δακρύζω.

—

Πῶς μ'ἀρέσει, Φασουλῆ μου, πρὸ παντὸς τὸ καλοκαίρι,
μέσα'στ'ἄλλα βάσανά μου
νὰ κυττῶ τὸν γείτονά μου
νὰ σπαράζῃ καὶ ν'ἀκεπαίρῃ.

—

Πῶς μ'ἀρέσουν μές'στὴ ζέστη συγκινήσεις δυνατὲς.
Φ.—Δὲν φοιτᾷς σὲ κωμῳδίας;
Π.— Πῶς;μ'ἀρέσουνε κι'αὐτές.

—

Καὶ'στὰ κωμικὰ φοιτῶ
καὶ τὰ κωμικὰ κυττῶ,
καὶ λιγόνομαι'στὰ γέλοια, μὰ γνωρίζεις, Φασουλῆ,
πῶς τὰ κάνουν καὶ τὰ γέλοια νὰ δακρύζῃς πιὸ πολύ.

—

Δάκρυα καὶ σὰν γελῶ...
Φ.— Πῖς μου, σὲ παρακαλῶ,
μές'στὰ τόσα τραγικὰ
καὶ'στὰ τόσα κωμικὰ
σοῦ τυχε ποτὲ νὰ'δῇς θέαμα τῆς ἐσοτερόνου,
τέτοιο δράμα φοβερὸ σὰν κι'αὐτὸ τοῦ Ζαβιτσάνου;

—

Π.— Δὲν σὲ νοιώθω τί μοῦ λές.
Φ.— Εἶσαι πάντοτε χαλές,
καὶ δὲν νοιώθεις τί σοῦ λέω...
Π.— Πές μου τέλεια τοῦτο πάλι;

Ἐσὺ βλέπεις τὰ καινά,
τὰ ψευδῆ καὶ τἀγωγαῖα,
καὶ ποτὲ τἀληθινά,
τὰ πραγματικῶς ὡραῖα.

—

Ἐσὺ κλαῖς μὲ τὴν κυρίαν τῶν Καμελιῶν ἐκείνην.
κι' ἐν τοσούτῳ, Περικλέτο, δὲν ἠσθάνθης τὴν ὀδύνην
τῆς μεγάλης τραγῳδίας, ποὺ παρέστησε προσφάτως
τῶν Ἀνορθωτῶν τὸ κράτος.

—

Ἀληθῶς σπαρακτική,
τραγῳδία τοῦ Σαιξπήρου,
ἀληθῶς μοναδική,
τραγικώτητος ἄπειρου.

—

Ἐκ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς τώρα γενομένης
ἐέγγκε, Περικλῆτο μου, καθὼς καταλαβαίνεις.

—

Π.— Θέλω κι' αὐτὴν νὰ τὴν ἰδῶ.
Φ.— Τί σπαραγμὸς καρδίας!..
Π.— Οὐδέποτε δὲν ἀπαυδῶ
νὰ βλέπω τραγῳδίας.

—

Τὴν τραγῳδίαν δεῖξε μου τὴν τρομερὴ ραφούτη.
Φ.— Ἄλλη καμμία, Περικλῆ, δὲν εἶναι σὰν καὶ τούτη.
Μεγάλαι περιπέτειαι, πολλαί, παντοειδεῖς,
κι' ἔλκει τῆς Ἀνορθώσεως τὸ Θέατρον νὰ 'δῇς.

—

Π.— Τί βλέπω, Φασουλῆ μου... τί σκηνή!...
διάκοσμος σπουδαῖος κι' ἀμφίεσεις,
κι" Ανορθωτικὴ μεγάλει καὶ τρανοὶ
κατέχουν σοβαρότατοι τὰς θέσεις.

—

Ἰδού!.. περιποιοῦνται τοὺς ἐν τέλει
θεράποντες ἐπίσημοι καὶ δοῦλοι,
ὅμως ἐδῶ δὲν φαίνεται Κυβέλη,
μήτε καμμιὰ Μαρίκα Κοτοπούλη.

—

Φ.— Γιὰ αὐτὰ τῆς Σκηνῆς διακοσμήσεις!..
ἐδῶ κι' ἐκεῖ φωτίζουν πολυκάντυλα...
σὲ τοῦτο μακρὰ δάκρυα θὰ χύσῃς
καὶ βάσταμιὰ ντουζίνα μιζοιράντυλα.

—

Μέσα 'στῆς Ἀνορθώσεως τοὺς σάλους
θὰ 'δῇς μιὰ τραγῳδία, μασκαρᾶ,
ὅπου θὰ καταλάβῃς μὲ τοὺς ἄλλους
παράσταση Θεάτρου μιᾶ φορά.

—

Μὴν κάθεσαι προπέτης κι' ἀναιδής,
καὶ κάνε τὰ ματάκια σου γαρίδα
τὴν νέα μεταρρύθμισι νὰ 'δῇς,
ὅπου θὰ μακαρίσῃς τὴν πατρίδα.

—

Ἐδῶ καὶ βελασμοὺς θ' ἀκούσῃς τράγων,
θὰ ρεύσουν ἀφειδῶς δακρύων ρεῖθρα,
ἐδῶ καὶ τῶν φρικτῶν Ἀνθρωποφάγων
θὰ 'δῇς τὸν φοβερὸ τὸν Μπουρμπουλήθρα.

—

Π.— Πολλὰ μοῦ λὲς μὰ τίποτα πρὸς τὸν παρὸν δὲν εἶδα
Φ.— Τὸ μέλλον μᾶς ὑπόσχεται δαιμόνιον καταιγίδα.
Καὶ τώρα, βρέ, βλακεύεις με περιεργολαῖα,
θὰ 'δῇς τῆς Ἀνορθώσεως ν' ἀνοίξουν τὴν αὐλαία.

Ἀρχὴ τῆς παραστάσεως μετὰ μεγάλης δράσεως.

—

Π.— Ποιὸς αὐτός, βρὲ Φασουλῆ,
ποὺ χαρούμενος μιλεῖ;
Φ.— Ζαβιτσάνος Κερκυραῖος,
ἥρως δράματος μυραίος,
ρεκτῆς, τυφλοπαθής, ὀρκῖος.

—

Τοῦτος θέμα τῆς ἡμέρας
κι' ἐκλογῶν μεγάλων γέρας
διεριλουσείκησε.

—

Τοῦτος 'μπῆκε μές' στὸ μάτι
καὶ τοῦ Κόντε τοῦ Κορφιάτη,
καὶ τὸν κατενίκησε.

—

Π.— Καὶ γιατί φορεῖ βελάδα,
Φασουλῆ ψευτοφυλλάδα;

—

Φ.— Μ' ἐρωτᾷς σὰν νὰ μὴν ξέρῃς
τί συμβαίνει, στραβοκάνε...
ὑπεσχέθη κι' ὁ Λευτέρης
τῆς Παιδείας νὰ τὸν μάνῃ.

—

Καὶ γιὰ τοῦτο φιλοτάκο
περιμένει μὲ τὸ φράκο
πρόσκλησιν ἐκ τῆς Αὐλῆς.

—

Κι' ὅρκον σκέπτεται νὰ δώσῃ
πῶς θὰ μᾶς κατευοδώσῃ
σὲ λιμένας ἀσφαλεῖς.

—

Π.— Ὅμως ἄκου, Φασουλῆ,
κάτι κρυφοψιθυρίζει,
κι' ἀνυπόμονος πολὺ
ἄνω κάτω τριγυρίζει.

—

Τάχα τοῦτο τί σημαίνει;
Φ.— Δράσις ἀρχινᾷ γοργή,
καὶ τὴν πρόσκλησιν προσμένει
πλὴν ἡ πρόσκλησις ἀργεῖ.

—

Κύττα... τὸν συμβουλοῦν φίλοι
μὲ χαμόγελο' στὰ χείλη,
καὶ τοῦ σφίγγουνε τὸ χέρι,
καὶ καθένας τὸν συγχαίρει.

—

Κύτταξε τὸν ζηλευτόν...
πλησιάζει πρὸς αὐτὸν
κι' ἡ Παιδεία λευκοφόρα.

—

Ὅμως βλέπει καὶ τὴν ὥρα,
Περικλέτο, νὰ περνᾷ,
κι' ἄνω κάτω τριγυρνᾷ.

—

Φέρνει βόλτας ἄνω κάτω,
μὰ δὲν ἔρχεται μανιάτο
καὶ σ' αὐτὸν Βασιλικό,
κι' εἶναι κάζο τραγικό.

—

Σκηνὴ δευτέρα τραγικωτέρα.

—

Τῆς πυγμῆς ὁ Βενιζέλος
αἴρνης ἐμφανίζεται,
καὶ λαμπροῦ παιᾶνος μέλος
πάλιν πακιανίζεται.

—

Κι' ἀπὸ Βουλευτὰς χορὸς
καταφθάνει ζωηρός,
καὶ συμόνει 'στὸν Λευτέρη, καὶ 'στ' αὐτιά του δυνατὰ
ξερωνίζει τὰ καὶ τά:

—

Μπροστά σου θὰ χορέψωμε, μπροστά σου θὰ πηδήσωμε,
κι' ἄκουσε τὸ φουσάτο:
ἡ Τσιριμῶκος Ὑπουργός, ἢ θὰ σοῦ τραγουδήσωμε:
ἀντίο ντέλ πασσάτο.

—

Λ.— Τί λέτε, φιλελεύθεροι;... δὲν εἶσθε 'στὰ καλά σας...
ἡ ζέστη, καθὼς φαίνεται, πειράζει τὰ μηλά σας.

—

Χορ.— Τὸν Τσιριμῶκο θέλομε...
Λ— Μὴ σκούζετε τοῦ κάκου.
Χορ.— Τὸν Τσιριμῶκο θέλομε... τοὺς λόγους τούτους ἄκου.

—

Λ.— Σούτ, κανένας τσιμουδιά,
κι' ἄλλα λόγια, βρὲ παιδιά.

—

Χορ.— Τσιριμῶκε σοῦ ζητοῦμε
καὶ ποδάρι σοῦ πατοῦμε.

—

Λ.— Πάρτε πόδι, σύρτε 'πίσω,...
τὴν πυγμή μου θὰ σηκώσω,
κι' ὅλους θὰ σᾶς χαντακώσω
κι' ἀμελίτατος θὰ κτυπήσω.

—

Χορ.— Σήκωσέ την ὅσο θέλεις.. θέλομε τὸν Τσιριμῶκο,
κι' κανεὶς μὴ βγάλῃ μάκο.
Ἄλλως μάθε, κύρ Λευτέρη,
πῶς θ' ἀλλάξωμε τὸ φύλλον,
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τῶν φίλων
θὰ μᾶς σώσῃς τὸ τσαρέκι.

—

Λ.— Καὶ τί διάβολο νὰ κάνω
τὸν πιστὸ τὸν Ζαβιτσάνο;
Πῶς ἀσπλάγχνως κι' ἀπανθρώπως
θ' ἀπομείνῃ μές' στὰ κρύα;

Χορ.— Βάλεψέ τον ὅπως ὅπως,
δῶσε του τὴν Προεδρεία
τῆς Βουλῆς τῆς προσεχοῦς...

Λ.— Συμφορὰ τοῦ δυστυχοῦς.

—

Χορ.— Πάρε Σύμβουλο τὸν Γιάννο,
κι' ἄργησε τὸν Ζαβιτσάνο,
νὰ σοῦ λέμ' εὐὰν εὐσί.

—

Λ.— Τί θὰ κάνω τὸν Κορφιάτη,
ποῦ προσμένει 'στὸ Παλάτι
γιὰ τὸν ὅρκο ν' ἀνεβῇ;

—

Χορ.— Τοῦτος εἶναι μαλάκας,
πρῶτος, πλουσιος, γλυκύς,
δὲν θυμόνει, καθὼς ἄλλοι.

—

Δὲν θὰ κάνῃς δίβολου κύπο,
κι' ὅταν τοῦζητᾷς μὲ τρόπο
θ' ἀπομείνῃ φίλος πάλι.

—

Λ.— Ποιὸς σπαραγμὸς ψυχῆς!
κι' ἦτο τόσον εὐτυχής.

—

Χορ.— Τώρα ποῦ δὲν εἶναι τσίροι
θέλομε τὸν Τσιριμῶκο...
Λ.— Θὰ σᾶς κάνω τὸ χατῆρι,
πάψετε, παιδιά, τὸν μπούκο.

—

Κι' ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω
πῶς θὰ τὰ καταφέρω
μὲ τὸν Κορφιάτη τώρα.

—

Φοβοῦμαι μὴ κι' αὐτὸς
μοῦ ψάλῃ προπετῶς:
ἀντίο Λεονώρα.

—

Τρίτη Σκηνή
ὄντως δεινή.

Ζαβιτσάνος ὁ Κορφιάτης
κι' ὁ τῆς Κρήτης διπλωμάτης.

Λ.— Φίλτατέ μου Ζαβιτσάνε, ξέρεις πόσον σ' ἀγαπῶ...
περιττὸν νὰ σοῦ τὸ 'πῶ.
Ξέρεις πόσον τὰ σιστὰ χαίρεις παρὰ Βενιζέλῳ
καὶ γνωρίζεις Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας πῶς σὲ θέλω.

Ζ.— Τὸ γνωρίζω τὸ γνωρίζω, παμφιλτάτη κεφαλή,
καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ.

Λ.— Ἐν τούτοις ὅριως, φίλτατε μερὶς φιλελευθέρων
τὸν Τσιριμώκον ἀπαιτεῖ, καὶ σὺ πρὸς τὸ συμφέρον
αὐτῆς τῆς Ἀνορθώσεως, ποῦ κάνει τόσα πραμματα,
εἰς τὴν Βουλὴν τὸν Πρόεδρο παράδωσε τὰ γράμματα.
Ἄστε νὰ φᾶν' στὸ βιβλίδιο... γιὰ τέτοιαν μὴ σὲ μέλῃ...
ἀνάθεμα τὰ γραμμάτια, Χριστέ, καὶ σοῦ τὰ θέλει.

Ζ.— Τεῖνει τοῦτα ποῦ μοῦ λές;
γιὰ πολὺ κουτὸ μὲ περνεις,
κι' ἄνω κάτω τῆς χολῆς
μὲ τὰ λόγια σου μοῦ φερνεις.

Λ.— Κάνε τοῦτη τὴν θυσία,
μὴ θυμώσῃς τοῦ Μεσσία,
φίλον ἔχε τὸν στενόν.

Τοῦτο θρίαμβος καὶ νίκη...
τὸ ζητεῖ Ὑπουργιλίκι
εἶναι κάτι τί κοινόν.

Ζ.— Μ' αὐτὰ δὲν μὲ γελᾷς
κι' ἀλλοῦ νὰ τὰ πουλᾷς.

Λ.— Τοῦτο γιὰ σένα νεῖκος
καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα...

Ζ.— Σὺ μ' ἔκαμες ἀδικως
νὰ βάλω τὴν θελάδα.

Λ.—Κι' ἂν τὴν ἀφήσεσες καὶ τίγι' αὐτὸ μὴ χολοσκάσῃς,
καὶ βάζε την καὶ ὅγαλε την κατὰ τὶς περιστάσεις.
Ζ.— Πρωθυπουργὲ μὲ συγχωρεῖς... αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος.
Λ.—Γιὰ μὴν θελαδᾶ, φίλε μου, δὲν χάνετ' ἕνας τόσος.

Ζ.— Ὦ πρωϊσθήσεις ψυχῆς!
Λ.— Μὴ πισῶς ἀνασυχῇς.
Ζ.— Ὦ τῆς ἀνελπίστου πλάνης!..
ἄλλα λὲς κι' ἄλλα μοῦ κάνεις.

Λ.— Ἄφησε τοὺς τοὺς ἐξάλλους...
σὺ δὲν εἶσαι σὰν τοὺς ἄλλους,
ἐσὺ πάντα σωφρονεῖς,
κι' εἶσαι τρόπος εὐγενής.

Σὺ φρίνεσαι μὲ γνῶσι
καὶ δοίχνεις νοῦ γερό...
ἐκτὸς αὐτοῦ καλαπόσοι
σὲ 'ἐν καὶ μαλλιαρό.

Κι' ἴσως ὁ Μιστριώτης
καὶ κάθε πατριώτης,
ὁποῦ φρουσεῖ τὰ γράμματα
μέσα στὴν τόση ζάλη
νὰ σπιαθῇ καὶ πάλι,
καὶ νἄχωμε τρεχάματα.

Κι' ὅλοι νέβγουν Ὑπουργοὶ
δίνε τόσον' στὴν ὀργὴ
σὰν σωστὸς Ἀνορθωτής.

Βλέπε τους ὁπερηφάνους,
μένε πάντα Ζαβιτσάνος
καὶ τοῦ Κόντε νικητής.

Τοῦτο λαμπρὰ συμᾶ,
γιὰ τοῦτο πληρωμὰ
θὰ πάρῃς μὲ τὸν τόκο.

Καὶ βγάλε τὴν θελάδα
κι' ἄφησε τὴν Παλλάδα
κοντὰ στὸν Τσιριμῶκο.

Ζ.— Καλὰ νομίζω πῶς τὰ λές
μὲ τζιριτζάντζουλαις πολλαῖς.
Κι' ἂν ἀγαπῶ τὰ μαλλιαρά,
καθὼς μοῦ γράφουνε πολλοί,
μὲ μία τέτοια συμφορὰ
δὲν θὰ μοῦ μείνῃ ντίπ μαλλί.

Λ.—Κι' ἂν τὴν Ὑπουργείαν χάνῃς, ὅριως λέγω, φίλων φίλε:
μοῦ τὴν ἔδωσε Λεωτέρης, Τσιριμῶκος τὴν ἀφετῖλε.

Ζ.— Ἀσπλαχνα μ' ἄφησες μέσα στὴ γλύκα,
μὰ μ' ἑκατέρεσες, ξυπνὶ Κρητίκα,
νὰ ξαναμείνω πιστὸς συμὰ σου,
καὶ γενηθήτω τὸ θέλημά σου.

Λ.— Τρὶς σοῦγα, φίλε, τρὶς ἀφερίμ...
ἔλπιζε πάντα κι' Ἄλλαχ κερίμ.

Μεταρρυθμίσεις θὰ γίνουν κι' ἄλλαι,
καὶ τῆς Παλλάδος τὸ θῶρυ πάλε,
καὶ στῆθι πρόμαχος γενναίας πάλης.

Καὶ θυσιάζων εἰς τὴν πατρίδα
βγάλε τὸ φρόκο μὲ τὴν ἐλπίδα
πῶς ἴσως γρήγορα τὸ ξαναβάλῃς.

(Αὐτὰ πρὸς Ζαβιτσάνον ὡμίλησε σωρρόνως
κι' ἐπῆγε' στὴ βουλεχὲ του, κι' ἔμεινε ἑκεῖνος μόνος.)

Κλαίει παθήματα κι' ἄλλων κτύχων,
καὶ ψάλλ' εἰς ἦχον
πολὺ γνωστόν:

Φτερὶ στὸν ἄνεμο Λεωτέρης μοιάζει,
γελᾷ γιὰ χάζι
κάθε πιστόν.

Ἐνῶ μὲ πάθος ψέλλει
περτει γραφὲ μεγάλη
ἀπὸν Χαροπλάτο,
καὶ λέει: Ζαβιτσάνο,
νὰ μὴ μελαγχολῇς,
σκοπεύω νὰ σὲ κάνω
Πρόεδρον τῆς Βουλῆς.

Φαίνεται κι' ὁ Τσιριμῶκος κι' ἔχει μπράτσο τὴν **Παιδεία**,
καὶ τελειὸν' ἡ τραγῳδία.
Κι' ὁ χαζὸς ὁ Παπαλέτος εἰς τὸν βιάτο του μιλεῖ:
Ἕως τώρα τέτοιο δράμα δὲν ἐπαίχθη, Φασουλῆ,
μήτε τῶδα' στὴ Μαρίκα
στὴν Κυδέλη, κι' στὴν Νίκα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώπων.

Ἴσως γίμα δώδεκα κι' ἑνιαύσι' ἀκόμα,
ἄλλο τὴν Ἀνόρθωσι θἤχουνε' στὸ στόμα.

Ἰουνίου δεκαέξη,
κάπου φαίνεται θὰ ἔρεξη.

Χίλια διακόσια δώδεκα μετρούμεν ἀριθμόν
καὶ σημειοῦμεν ἐνθέξιν σκοποβολῆς σταθμόν.

Τῶν ὁρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—δέκα δραχμὰς μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα κατ' οὐσίαν.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντας εὐπρεπῶς ἐπιτρέπῃ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμαίου» ἀνελλιπῆ
μὲ τὸν ἀναλογον σημαν, κι' ὁπόσος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἀγὼν Σκοποβολῆς.
ἐκεῖ κι' οἱ Βασιλεῖς.

Φ.— Χαῖρε, πόλις τῶν Τρικκαίων,
ὁποῦ τόσους κατ' αὐτὰς
συγκεντρώσεις σκοπευτὰς.

Στήνεις τρύπαιον μεγάλων
εἰς τὴν εὐστοχίαν ὅλων
τῶν Ρωμαίων τῶν ἐκλεκτῶν.

Παῖζα τώρα τὰ δικά σου,
παῖζα τώρα τὰ λαγοῦτα...
εἶδες καὶ τὸν Βασιλῆ
νὰ 'μιλῇ μὲ τὸν Κανούτα.

Χαῖρε, πόλις δοξασμένη...
κίωνία θ' ἀπομένῃ
τῆς σκοποβολῆς ἡ μνήμη,
ποῦ παροῦσα κι' ἡ Κορῶνα
τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα
διατόρως ἐπευφήμει.

Εἶδες καὶ τὸν τῆς Παιδείας
νὰ καταχειροκροτῇ
γέρας δόξης ἄξιας,
καὶ κοσίνους νὰ κράξῃ.

Χαῖρε, πόλις τῶν Τρικκαίων,
ποῦ πατριωτῶν ἐξάλλων
εἶδες φρόνημα θερμόν.

Καὶ λαὸς ἐπευφημήθη
καὶ τὸ ἀφεῖγος ἐτιμήθη
τῶν γενναίων μας ὁμῶν.

Εἶδα' μπρὸς καὶ τὸν Φεραῖο
'στὸν ἀγῶνα τὸν ὡραῖο,
ποῦ σύ, βλάκα, δὲν ἐπῆγες.

Καὶ τὸν ἄκουσα νὰ λέγῃ:
ἔως, πύτε, ξωμαλᾶτοι,
θὰ σκοπεύετε τῆς μυίγιας;

Τέλος πάντων ἔως πότε
θὰ περνᾶτε, πατριῶται,
μὲ κεφὲ θκιὸ γλυκιές;

Καὶ 'στῆς δέξης τὸ ρημάδι
θἄναι μόνο σας σημάδι
ψωρκλὲο Κεντρικό;

Χθὲς ἀκόμη μὲ τὰ πρῶτα
τῶν κομμάτων καθεστῶτα,
ποῦ δὲν εἴχατε μεγάλ.

Ἐπετούσατε παράδες,
πατριῶται φουκαράδες,
ὅπως ὅπως 'στὸ γκιολ.

Ὅμως ἄλλαξαν οἱ χρόνοι...
τώρα τα μεγάλα γαϊδοῦρι
μὲς σκεβρὶς νεωτέρα.

Τώρα διέπω μὲ χαρὰ
πῶς προθύμως τὸν παρὰ
τὸν πετᾶτε 'στὸν ἀέρα.

Στὸ πόδάρι,συμπολῖται,
κι'ὅλοι σας σκοποβολεῖτε
ἀτρομήτως στὰ ψηλά.

—

Ὅλοι ἐλίπετ'ἐκεῖ πέρα,
κι'ἂς πετοῦνε'στὸν ἀέρα
τοῦ κοσμάκη τὰ ψηλά.

—

Χαῖρε,γῆ φιλελευθέρων,
ποῦ καθέναις τῶν Καμπέρων
τὰ πετάγματα ρθονεῖ.

—

Καὶ σὲ πτήσεων ἀγῶνα
ἔχει πόθον κι'ἡ χελῶνα
ἱπταμένη νὰ φανῇ.

—

Ποία νίκην λαμπροτέρα;
χαῖρε,ζηλευτὴ μητέρα
τῶν Δαιδάλων τῶν κλεινῶν.

—

Χαῖρε,μάννα προσφιλής...
σήμερα σκοποβολεῖς,
κι'ἔχεις στέγον τὸ κενόν.

—

Νέος στέφανος σὲ στέφει...
σήμερον ὑπὲρ τὰ νέφη
τραγουδεῖς τὴν'Λευθεριά.

—

Κτύπα'στὸ κενόν,μητέρα,
κι'ἂς πετάζουν'στὸν ἀέρα
καὶ τοῦ Ρήγα τὰ ταντεριά.

—

'Στὸν φιλελεύθερον καιρὸν
κι'ὁ πρωτομάρτυς τῶν Φερῶν
δὲν θέλει πλέον νὰ φορῇ
τῶν δούλων χρῶνον ἀντερί.

—

'Στὸ πόδι πύλεις καὶ χωριά,
τὰ παλικά μου ταντεριὰ
κομμάτια θὰ τὰ κάνω.

—

Μέσα'στὸ νέο ρεμπελιὸ
ἂς πεταχθῇ κάθε παλιὸ
εἰς τὸν ἀέρ'ἀπάνω.

—

Μὲ θρίαμβον ξεϋβαλῇ
ἱπτάμενον σκοποβολεῖ
ἐλεύθερον Βασίλειον.

—

Καὶ κύαμος νέων λυτρωτῶν
ἡρόδως ἀεροβατῶν
περιῤῥᾷ τὸν ὕλιον.

—

Καὶ βλέπω τάσεις κατ'αὐτὰς
ἀεροπόρων ζηλευτὰς
πρὸς πτήσεις πολυδόξους.

—

Κι'ἀεροπόρος κυβερνῶν
ἁρίδας νέων οὐρανῶν
περῆ μεγαλοπρόσους.

—

Σκιωθῆτε πέρα πέρα,
κι'ἂς ὀρνέων ἄφραστα ἄκρατα
μακρὰν ἀλυσσίδων κρότοι.

Καὶ κτυπᾶτε'στὸν ἀέρα
τοῦ Φερμίου τὰ ντερμὰ
καὶ τὰ ράσσα τοῦ Δεσπότη.

—

Ὦ; πότε,παλληκάρια,θὰ ζῆτε'στὰ στενά;
γιατί νὰ μὴν πετᾶτε καὶ σεῖς σὰν τὰ πτηνά;
Κάλλιο μιᾶς ὥρας φρέσκο'στοὺς οὐρανοὺς ἐκεῖ,
παρὰ σαράντα χρόνια'στῆς γῆς τὴ φυλακή.

—

Εἷς ὕψη προχωρεῖτε,
παιδιὰ τῆς προκοπῆς,
καὶ κοντυρεῦ δὲν εἶστε
ἀπὸ περιωπῆς.

—

Σὲ κάθε συμφορὰ
ποδὸς λίγο,ποδὸς πολὺ
ἂς βάζῃ ἄλο φτερά,
κι'ἂς γίνεται πουλί.

—

Μακρὰν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς πόνους καὶ τοὺς σάλους
νὰ μὴ σᾶς πρὼν σαράκια..
ὅλοι βαπτίσετε παιδιὰ καὶ βγάλτε τα Δαιδάλους,
Γυπαετοὺς,Γεράκια.

—

Οἱ γείτονες μὲ θαυμασμὸν τὰς πτήσεις σας ἐξαίρουν
καὶ στρέφεται τὸ ἐλάφωμα των σὲ κάτι τσιροπούλια,
ποῦ κάνουν στρόλους καὶ στρατοὺς ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξέρουν
πῶς μόνο μὲ τῆς ἀπαυγὰς δὲν βάφονται κουκούλια.

—

'Επὶ νεφῶν ἱπτεῖστε,
καὶ πάντοτε σκοπεύετε
πρὸς πόθους ὑψηλούς.

—

Κι'ἡ χώρα τούτ'ἡ δοξαστὴ
προωρίστηκε νὰ χρεωστῇ
πολλὰ τῆς Μιχαλοῦς!

—

Αὐτὰ μὲ τόνον σοβαρὸν
εἶπε κι'ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν,
καὶ σὰν σκιὰ Τιτάνιες ἀστραπηδὸν ἐχάθη
μέσα σὲ χρόνων παλαιῶν ἀδυσσάλεα ἐάθη.

—

Π.—Λοιπὸν ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν σᾶς εἶπε τέτοια λόγια;
Φ.—Μᾶς τᾶπε κι'ὅλοι τἄπαυσαν.ξυλίνε κουτσμούγια.
Π.—Κι'ὁ κύριος Πρωθυπουργός;
Φ.— 'Ηταν'στὴν Κηρισσιά,
κι'ἔχύρτωνε σὰν τζίτζικας μὲ φρέσκο καὶ δροσιά.
Μὰ κι'ὁ Μιχαλακόπουλος θαρρῶ πῶς ἀπουσίαζε,
κι'αὐτὸς ἐκηρισιάζε.

—

Κηρισσιάζουν οἱ τρανοί,
συναδελφε κουτέ,
κηρισσιάζουν οἱ κλεινοί
τοῦ κράτους σκεπαστοί.

Περὶ σκοπῶν μεγάλων καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων.

—

Π.— 'Αρχοντες'Ελευθερίου,
Κρητικοῦ Καγκελαρίου,
'Ελευθέρια τελοῦμεν,
καὶ προθύμως προσκαλοῦμεν
'στὴν πανήγυρι αὐτὴν
ἕνα κι'ἄλλον σκοπευτήν.

Ὁ Τοῦρκος μὲ τὸν Ἰταλὸ τί πόλεμο ποῦ κάνει!..
ὁ Γιάννης τρέμει τὸ θερμὸ καὶ τὸ θερμὸ τὸν Γιάννη.

Τουρκικῆς ἀντιλαλοῦν
καὶ μὲ ὁρντους προσκαλοῦν
σκοποβόλους,βρὲ θερέμη.

—

Καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Κορώνας
ἐνθαρρύνει τοὺς ἀγῶνας,
καὶ θραδεῖα διανέμει.

—

Μπάμ καὶ μπούμ.. .σκοποβολή...
'Ολυμποι Θεῶν σκελεύουν,
κι'οἱ Βολιώτικες Φκασοῦλη,
τοὺς Τρικκαλινοὺς ζηλεύουν.

—

Χαῖρε,πύλις τῶν Τρικκάλων,ποῦ σ'ἐδόξασκν τρανοὶ
κι'ἔνας κι'ἄλλος σκοποβόλος,
καὶ τὴν δόξα σου φθονεῖ
μὲ τὸ δίκηο του κι'ὁ Βῶλος.

—

Χαῖρε χαῖρε,ποῦ θ'ἀφήσῃς
αἰωνίας ἀναμνήσεις,
ποῦ ξεκούφανες κουφούς.

—

Κι'ἀπὸ προπατόρων τάφους
κάποιος στέρει τοὺς κροτάφους
γενεᾶς δαφνοστεφοῦς.

—

Φ.— Νέον τρόπαιον νικῶν
εἰς αὐτὴν τὴν εὐωχίαν,
κι'ὅλοι βάλλουν'στὸν σκοπὸν
μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

—

'Εμπρός...καθεὶς πρὸς τὸν σκοπὸν ἐπιτυχῶς βαλέτω
κι'ἀφιπνισθῶμεν ὅλοι μας πρὸς σκοποβόλων δρᾶσιν...
εἶναι διάφοροι σκοποί,καθεὶς νὰ ἐκλέξῃ τὸν ἑαυτόν του
ἀνάλογοι καὶ σύμφωνοι μὲ καθενὸς τὴν χρῆσιν.

—

Π.—Τί θέλεις νὰ μοῦ'πῇς μ'αὐτά;...δὲν σὲ καταλαβαίνω.
Φ.—Πάντα κεφάλι ξύλινο,κουτόμπουμπουνισμένο.
Τῶν μὲν σκοπός.βρὲ Περικλῆ,δὲν εἶναι τίποτ'ἄλλο
παρὰ νὰ θέλουν μὲ ψευτιὰ νὰ κάνουν τὸν μεγάλο.

—

Τῶν δὲ σκοπὸς νὰ μᾶς ζητοῦν
'Αρχῆς χαρτοφυλάκια,
τῶν δὲ μὲ τρόπο νὰ βουτοῦν
'στὰ ξένα τὰ θυλάκια.

—

'Εκείνων μὲ παρεξυσμοὺς
κι'ἐξάλλους πατριωτισμοὺς
νὰ φέρνουν ἀναγούλα.

—

Τούτων σωτῆρες νὰ φανοῦν,
κι'αὐτῶν ἀγρίως νὰ φθονοῦν
καθένα φατσούλα.

—

Τοῦ μὲν ἐξαίφνης νὰ'ρεθῇ
μ'ὠτομομπίλ καὶ λούσα,
τοῦ δὲ σκοπὸς ν'ἀνορθωθῇ
γαστὴρ καταπεσοῦσα.

—

Τῶν μὲν σκοπὸς ν'ἀνακμασοῦν
ὄμνους σὲ Μακμωνάδες,
τῶν δὲ'στὸν Μόσχων τὸν χρυσοῦν
νὰ κάνουν τεμενάδες.

—

Τοῦ μὲν νὰ κάνῃ,Περικλῆ,
καὶ τάχυρα κομμάτια,
τοῦ δὲ σκοπὸς ν'ἀνοιγοκλῇ
'στὴν κκφενὲ τὰ μάτια.

—

Τοῦ μὲν τῆς'Ανορθώσεως
τὸν Βὲ νὰ προσκυνήσῃ,
τοῦ δὲ τῆς κατκπτώσεως
τὸ πένθος νὰ θρηνήσῃ.

Τοῦ μὲν νὰ γλείφῃ σὰν ὀκγᾶς
καὶ κόκκαλα πιοπάπτων,
τοῦ δὲ νὰ γίνῃ Ραμπαγᾶς
κι' τῆς Αὐλῆς θαράπων.

—

Τοῦ μὲν νὰ βλέπῃ σανδυμπὸς
πολυτελαίας γαύματα,
τοῦ δὲ Κορομηλὲ σκοπὸς
νὰ 'δρίσαχ περισεύματα.

—

Σκοπὸς ἐκείνου πάλι
γιὰ πλούτη ν' ἀμφιβάλῃ,
κι' ἐκείνου, ποῦ νηστεύει,
σκοπὸς νὰ μὴν πιστεύῃ
πῶς εἶναι περισσὸς
τοῦ κράτους ὁ χρυσός.

—

Τοῦ μὲν νὰ ζῇ μ' ἐλπίδες
καὶ μ' ὀδοντογλυφίδες
τὰ δόντια νὰ πικτρεύῃ,
θείχνωντας ὁ καύμενος
πῶς εἶναι χορτασμένος
καὶ γιὰ ψωμὶ δὲν χέβει.

—

Τούτου σκοπὸς νὰ δόξῃ
τοὺς σαύλους στὴν ἀγγάρεια,
κι' ἐκείνου νὰ ρεμβάζῃ
μ' Ἀνορθωτῶν φεγγάρια.

—

Μέγας σκοπὸς αὐτοῦ
νὰ γίνῃ φρυτυτοῦ,
κι' ἐκείνου, ἐρέ ζευζέκη,
'στὴ γῆ τὴν κατιδέρα
νὰ κυνηγᾷ τὴν θράκα
μὲ Μανλίχερ τουρέκι.

—

Τοῦ μὲν τὸν νέον ἄνδρα
νὰ κάνῃ μπακάλῃ,
τοῦ δὲ σὰν τὴν Κασάνδρα
ν' ἀπαισιοδοξῇ.

—

Ἐκείνων νὰ χαζεύουν
τὴ θέρμ' στῆς Εὐρώπκις,
τῶν ἁλιῶν νὰ μαζεύουν
ρόκκ θεσμῶν καὶ γύπες.

—

Τοῦ μὲν καθὼς ὁ Σάλων
νόμους σοφοὺς νὰ γράψῃ,
ποῦ τοὺς πρώτους ὅλων
νὰ τοὺς κιεμᾷ 'στὸ ράφι.

—

Τοῦ δὲ σκοποῦ νὰ τύχῃ τιμητικοῦ δρκεῖου
καὶ δικιῶν ἐπαίνου,
γενόμενος καὶ μένων
γαϊδοῦρι δικ θίου.

—

Τούτου σκοπὸς μεγάλος
νὰ γίνῃ πικαγάλος,
κι' ἕνας σκοπὸς ἁπάντων νὰ γίνουν κάτι τι,
καὶ πρὸ παντὸς γεράκια, γῦπες, σταυραετοί.

—

Καὶ σοῦ σκοπὸς νὰ τριγυρνᾷς μὲ δίσκο ψωμοζήτη,
κι' ἐμοῦ νὰ θέλω νὰ κλειστῶ μες' στοῦ Δρομοκάϊτη,
πρωτοῦ, ἐρέ Περικλέτο μου, μὲ δέσουν κατ' ἰδίαν
μὲ νέας Ἀνορθώσεως μακρὺν ζουρλομανδύαν.

Π. — Ὅμως εἶναι καὶ σκοπός μου τὸ νὰ σὲ χορταίνω ξύλα...
Ἔχχασα νὰ σοῦ τῇς δρέξω καὶ στὸ περασμένο φύλλο.

Νίκη μεγάλη τοῦ χρυσομάλλη.

—

Τοῦτος τοῦτος, ποῦ μαυρίλα
τὸν ἐπλάκωσε μεγάλη
καὶ τοῦ Δρόμαλη τὴν νίλα
ἔπαθε κι' αὐτὸς σὰν ἄλλοι,

—

Τοῦτος, ποῦ κουμπάρων πλήθη
ἔχει σ' ὅλα τὰ χωρκά,
πλὴν σπάνιος ἐλευθερώθη
κι' ἀπὸ κάθε κουμπαριά.

—

Τοῦτος, ποῦ φορεῖ σκκάκι,
κι' ἴσα μ' ἕνα φουντουκάκι
τεύχουν τὴν κακὴν ψυχρίκκι.

—

Τοῦτος ὁ ρεπουμπλικάνος μὲ ἀεπούμπλικαν στκιτζί,
ποῦχε αὐμβολὸ τὸ πεσκὶ τοῦ κυρδόνι, τὴν μυρτιά,
καὶ σὰν σπίρτο καὶ σὰν ἴσκα πέρνει πάντοτε φωτιά.

—

Τοῦτος τοῦτος, ποῦ τὸν πρᾶκαι κάθε τέσσι τὸ μπουρί,
ποῦ καὶ σήμερα 'μπορεῖ
μὲ σωτῆρκς καὶ πυγμάχους τῆς παρούσης ἐποχῆς
νὰ βροντήσῃ καὶ ν' ἀστράψῃ,
κι' εἶχε μὲ τὸν Κόντε γράψει
τὸ πρωτόκολλον ἐκεῖνο τῆς τελείας ἀποχῆς.

—

Τοῦτος τοῦτος, ποῦ τὸν πρῶκι γιὰ τὸν Κρητικὸ μεράκι,
'δγῆκε μέσα 'στοὺς Ἀρκάδας κάτασπρο περιστεράκι,
κι' ἐξ' Ἀρκάδων συνοδεία
μὲ φλογέρκις τραγουδεῖ:
ἄπριτσε 'στὴν Ἀρκαδία
τῆς Ἀθήνκς τὸ παιδί.

—

Τόσκις πίκρκις τώρα πᾶν,
χεῖρες κι' ὁ μεγάλος Πάν,
τῆς μυρτιᾶς ἀνθίζουν κλάδοι.

—

Κι' ὅλοι ψάλλουν μὲ γλυκάδα
γι' αὐτοὺς ποδκανὸν Ἀρκάδα
τῆς Ἀθήνκς τὸ ζαρκάλι.

—

Πάλι τὸ χρυσὸ μαλλὶ
θάμπῃ μεσα 'στὴ Βουλή,
καὶ λεδέντικκ θὰ βάλῃ τὴν γνωστὴ ρεπουμπλικά του,
κι' ἂν τὸν πάκουν ἀνελπίστως ὅπως πρὶν τὰ νευρικά του.
θὰ τοῦ δείξῃ τοῦ Λευτέρη
πῶς τὸν τρίβουν τὸ πιπέρι,
καὶ θὰ κάνῃ τὸν καθένκ τῆς πυγμῆς Ἀνορθωτή
νὰ τὸν πάρῃ ριπίτι.

—

Τὸν Ἀνόρθωσιν ἔχει σημαδ.,
καὶ μὲ τρίγα Σκιζόφρενος χρυσῆ
τῶν Ἀρκάδων σεπὲ τὸ ζερεμπέ
καὶ 'στὸν Πὲ ξερνιζειτιὲς εἴ;

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοίρου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Τοχυδρομεῖον τέλη

Ἑβδομον κῆ εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἑδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος γλυκὺ δώδεκα κῆ ἑνακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε 'στὸ στόμα.

Τρίτ' Ἰουνίου κῆ εἰκοστὴ
κι' ἀτμόσφαιρα παντοῦ βραστή.

Χίλια δηκκόσκ καὶ δεκατρία,
ζευγῶν συλλήψεις καὶ φασαρία.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρία Φασουλῆ.

—

Ὁ Φ. — Πᾶμε νὰ ρωμαντζάρωμε, κυρία Φασουλῆ;
Ἡ Φ. — Τί λές, καλὲ τρελλάθηκες;
Ὁ Φ. — Ἐπιθυμῶ πολὺ
νὰ πᾶμε καταμόνκχοι σὲ κάπιο μέρος, ὅπου
δὲν φαίνεται σκιὰ κκμμιᾶς καὶ κανενὸς ἀνθρώπου.

—

Θέλω νὰ πάρω τὰ δουνά,
νὰ λείψουν ἀπ' τὴν ὄψι σου...
Ἡ Φ. — Μὰ δὲν μοῦ λὲς ἀλήθκ
πῶς σοῦλθε τέτοια σκέψις;

—

Ὁ Φ. — Εἶναι πολὺ περίεργα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου...
θέλω ρωμάντζο σήμερα μετὰ τῆς γυναικός μου.
Ἡ Φ. — Κι' ἂν θέλῃς τώνει καὶ καλὰ ρωμάντζο, Φασουλῆ,
κάνε το μές' στὸ σπίτι σου...
Ὁ Φ. — Τότε δὲν μ' ὠρελεῖ...
ρωμάντζο μες' στὸ σπίτι μου δὲν ἔχει κκμμιὰ χάρι...
εἶδες ποτὲ στὸ σπίτι του κανεὶς νὰ ρωμαντζάρῃ;

—

Ἡ Φ. — Μπαίσε καλὰ σου, Φασουλῆ, μὲ τοῦτη τὴν ὁλκκεία,
νὰ σκέπτεσκι ρωμαντισμοὺς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.
Ὁ Φ. — Σοῦ σκίνεται παράξενα;
Ἡ Φ. — Δὲν εἶσκι 'στὰ σωστά σου

—

Ὁ Φ. — Τὸ νὰ ζητῇς ρωμαντισμοὺς εἰς τὴν νειότητά σου
εἶνκι κοινὸν καὶ σύνηθες καὶ πρᾶγμα κατὰ φύσιν
εἰς τῶν θνητῶν τὴν κτίσιν.

—

Μὰ νὰ ζητῇς ρωμαντισμοὺς σὰν γίνῃς ἐξηντάρης
τοῦτο, μαντάμ, πρωτοφκνὲς καὶ σπάνιες καὶ γκιὲς,
καὶ τοῦτο δὲν χωρεῖ 'στὸν νοῦ
κάθε προστύχου καὶ κοινοῦ.

—

Εἰς τοὺς πεζοὺς ἀνοίγεται πεζότατος ὁ δρόμος,
τλὴν ὁ καλός σου Φασουλῆς ὑπῆρξε κκινοτόμος.

μήτ' ἐπεθύμγσε ποτὲ κοινὰς ἐπιθυμίκς,
μὰ πάντοτε καὶ σήμερα ποθεῖ κκινοτομίκς.

—

Ἡ Φ. — Φασουλῆ μου, σὲ καλὸ σου...
ἔχει πάθει τὸ μεγάλο σου.
Ὁ Φ. — Θ' ἀπορύγω τοὺς ἀνθρώπους...
θελ' εἰς ἀποκέντρους τόπους
ἡ ψυχή μου νὰ ρεμβάσῃ.

—

Ἡ Φ. — Τί δεινὸν τὸ γῆρας γέρο...
πάω γρήγορα νὰ φέρω
τὸν παπᾶ νὰ σὲ βγκδάσῃ.

—

Ὁ Φ. — Ἔχω λύσσα γιὰ ρωμάντζο... πᾶμε ν' ἀπομονωθοῦμε,
κι' ὅπως πάντ' ἀγαπημένοι
καὶ ορκιὰ γειροσφκσμένοι
μὲ ρωμάντζα νὰ μεθοῦμε.

—

Ἡ Φ. — Ποτέ μου δὲν ἐπίστευκ νὰ πάθῃς ξεμωράματα
'στὰ πρῶτκ σου γεράματα.
Ὁ Φ. — Ἐκεῖνο, ποῦ δὲν ἔγινε 'στὰ πρῶτκ μκς τὰ χρόνια,
ἂς γίνῃ τώρα, ποῦχουμε πέντε παιδιὰ κι' ἐγγόνια.
Νέκς ζωῆς ἐρωτικῆς θύμῶ περιπετείκς,
κι' εἶναι τωόντι ποίησις ἀρρότου γοητείκς
ὁπόταν ξεκινήσουμε
ζητῇς νὰ ρωμαντζάρῃς.

—

Σὲ τοῦτο τὸ Βασίλειον
τῆς λδῆς τῆς ἀρρότου
ἐρωτικὸν εἰδύλλιον
ἂς γίνῃ Θεοκρίτου.

—

Ἡ Φ. — Ἀροῦ πολὺ σ' ἐπείραξε κῆ αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι,
πᾶμε νὰ ρωμαντζάρωμε σὲ μονωμένκ μέρη.

Ὁ Φ.— Ἔλα χωρὶς ν' ἀργοπορῇς...
Ἡ Φ.— Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε;
Ὁ Φ.— Κάπου.
Τριγύρω στὴν Ἀκρόπολι, κοντὰ στοῦ Φιλοπάππου.

—

Ἡ Φ.— Ἄλλοῦ νὰ πᾶμε, Φασουλῆ... τί μέρος ποὺ τὸ βρῆκες.
Ὁ Φ.— Ὅπαν ἀρχαῖοι πόθηκατε καὶ σὰν παλιγκὶς ἐντίκιες
πρέπει νὰ ρωμαντζάρωμε κοντὰ σ' ἀρχαῖκα μέρη,
καὶ πόθος ρεμβασμῶν ἐκεῖ τὸ βῆμα μας νὰ φέρῃ.

—

Ἐξύμνει πάντα τὸ περίνυμὰ καὶ τοὺς παλαι τίμα...
ἔτσι τὸ ζεῦγος ἀγαπιέ
κι' οἱ δύο των σιωπηλοὶ
πηγαίνουνε πρὸς τὸ γνωστὸν τοῦ Φιλοπάππου μνῆμα.

Τῶν Ἀθηνῶν τὸ ξύλενο ζευγάρι ἐκεῖ 'στοῦ Φιλοπάππου ρωμαντζάρει.

—

Ὁ Φ.— Ἔλα κάθισ' ἐδῶ πέρα,
κάρε καθαρὸν ἀέρα,
ὅμως κύττα καὶ τὸν ἥλιο πῶς σιμώνει πρὸς τὴν δύσιν
κι' ἀποχαιρετᾷ τὴν φύσιν.

—

Μίθυσε μὲ τῆς φύσεως
τὸ κάλλος καὶ τὰ χρώματα...
θαύμασε καὶ τῆς δύσεως
τῆς φλογέρας τὰ χρώματα.

—

Ἔρως φλογίζει κι' ἐμψυχᾶ, μᾶ κι' ἄψυχα ποικίλα...
ὁ μεγαλοδύναμος Παμπόνηρος εἶπε ποτὲ στὸν Σύλλα
πῶς προσευχῶν τὸν ἥλιον μᾶλλον σὰν ἀνατέλλῃ
παρ' ὅταν ἐκ τῆς δύσεως χρυσᾶς ἀκτῖνας στέλλῃ.

—

Γιὰ κύττα μεγαλοπρεπῆ τριγύρω μας θεάματα,
μὰ σύ, ποὺ κάνετ τὸν αἰῶνα διφρελατεῖς κίνδυνα,
σὺ φώτισε κι' ἐμᾶς τοὺς δυό, ποὺ τώρα στὰ γεράματα
ἐβγήκαμε γιὰ ρεμβασμοὺς 'στὸν καθαρὸν ἀέρα.

—

Ἡ Φ.— Ἀλλὰ σὲ ποιὸν τὰ λές αὐτό;
Ὁ Φ.— Στὸν ἥλιο μας, κακόμοιρη,
ὁποὺ τὴν νύκτα χάνεται καὶ τὴν ἡμέρα βγαίνει.

—

Ἡ Φ.— Μὰ καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐντίκρυσε τὰ μέρη.
Ὁ Φ.— Τοῦ Διαδόχου τὴν ντανιὰ θυμήθηκα, τὴν Μαίρη.
Ἡ Φ.— Ἀπὸ τὸν νοῦ μου, Φασουλῆ, δὲν φεύγει κι' ὁ Μιμίκος,
ποὺ μόνος αὐτοκτόνησε πρὶς χάριν τῆς ἀδίκως.

—

Ὁ Φ.— Ὁ βίος εἶναι δύσκολος σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα.
Ἡ Φ.— Πᾶμε ν' αὐτοκτονήσωμε κι' ἐμεῖς 'στὸν Παρθενῶνα;
Ὁ Φ.— Καὶ τί θὰ κατακλάδωμε μὲ τὴν αὐτοκτονία;
ὅλους γι' αὐτήν, κυρία μου τοὺς ἔπιασε μανία.
Κι' αὐτὴ κατήντησε κοινὴ κι' ἐντύπωσι δὲν κάνει,
σὲ τοῦτον τὸν καχπὲ-κτουνιὰ τὸ παν ψευτιὰ καὶ πλάνη.

—

Ἡ Φ.— Δὲν λησμονῶ καὶ τὸν γιατρὸ κι' ἐκείνη τὴ νταντᾶ.
Ὁ Φ.— Μοῦ λένε ξεροπήγαδο πῶς εἶν' ἐδῶ κοντὰ
μὲ δυσωδίας πτώματα καὶ μυρωδιαῖς γεμάτο.
Ἡ Φ.— Μὰ καὶ τὰ Παριλίσσια γιὰ κύττα' ἐκεῖ κάτω.
Ὁ Φ.— Ὦ να καὶ τ' Ἄντρον τῶν Νυμφῶν καὶ νὰ τὸ μουσπάτι,
ὁποῦ μὲ κάποιον μιὰ φορὰ ἐκείνη ἐπερπάτει...
Ἡ Φ.— Πιὰ λές πῶς ἐπερπάτησε;
Ὁ Φ.— Δὲν ἐννοεῖς... ἐκείνη
τῶν παναρχαίων ἐρασιῶν καὶ πουετῶν ἡ Φρύνη.

—

Ἡ Φ.— Τί χρωμάτων ποικιλίαις!..
μοῦχεται νὰ σὲ φιλήσω
τώρα ποὺ 'νιχες ἡ πλάσις.
Κι' ἂν σὲ τρῶν μελαγχολίαις
ἔλα νὰ σὲ γαργαλίσω
νὰ σὲ κάνω νὰ γελάσῃς.

—

Ἔλα νὰ σὲ γαργαλῶ,
νὰ γελᾷς καὶ νὰ γελῶ.

—

Ὁ Φ.— Ἔχεις τρόπον ἀνιδέ...
κακὲ τεῖνει τοῦτες... ντράπου...
πιθανὸν νὰ μᾶς ἰδῇ
κι' ἡ σκιὰ τοῦ Φιλοπάππου.

—

Ἡ Φ.— Θέλω ρωμάντζακις, Φασουλῆ, 'στὴν μοναξιὰ νὰ κάνω,
μ' ἀγάπες κι' ἔτσι γέρος...
Ὁ Φ.— Μὰ πρόσεξε νάμη μᾶς ὀβῇ μέσ' ἀπὸ τὸ διπλάνο
κι' ὁ κύριο, Κομπέρος.

—

Λένε πῶς κάθε δειλινὸ
ἐκεῖ ψηλὰ 'στὸν οὐρανὸ
πετάει κι' ἀεριζέται.

—

Ἡ Φ.— Κι' ἂν σὲ κυττοῦν ἀπὸ 'ψηλά,
ἀκόμη κι' ἀπὸ χαμηλά,
ποιός σὲ ζεπανερίζεται;

—

Ὁ Φ.— Κύττα καὶ τὸ φεγγάρι
πῶς πρύβαλε μὲ χάρι,
ὅπου δὲν περιγράφεται,
κι' ἡ φύσις ἄπρκα θάφεται.

—

Κι' αὐτὸ πρὸς ἔρωτα σφριγᾷ
κι' ἔχει τὰ βάσανά του,
κι' ἀπηλπισμένο κινᾷ
τὸν Ἐνδυμιωνά του.

—

Ἡ Φ.— Ὦ προσφιλὴς Πανσέληνος, μετρίασε τὸ φῶς σου,
σὲ νέρη κρύβω μελαγκὰ κι' ἀμέσως ἀμκωφῶσου,
Ὁ Φ.— Ὁπότος στίλβων ἄργυρος τὸ σῶμαν κατκυγάζει!
μὰ καὶ τὸ ξεροπήγαδο τί θρόμα ποῦ τὴν βγάζει.

—

Ἐδῶ σὰν εἶχα μιὰ φορὰ τοῦ νέου τὰ προσόντα,
ἐδῶ σὰν ἤμουν ἐφέδρος ἀτρόμητος στ' ὑγδόντα,
γιὰ τῆς πατρίδος τὴν τιμὴ καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία
μ' ἔμαθαν τάξορκα πυρὰ καὶ τὴν λογχομαχία.

—

Ἐπάνωθέν μας οὐρανὸς στιλπνὸς καὶ φωτοβόλος,
μὰ κύττα καὶ τὸ Φάληρον καὶ τὰ παραθαλάσσια...
τί κόσμα ποῦ δὲν ραίνεται, γυναῖκα μου, κι' ὁ βίος
νὰ ἔλειπαμε ρεμβάζοντες τοῦ Στάλου τὰ γυμνάσια.

—

Ἡ Φ.— Κύτταξε τί φεγγαράκι,
τί ρωμαντικὴ ὁραδέζα...
τῶν Σφαγείων ἀγέρακι
παίζει μεσ' στὰ κλαδιά.

—

Ἄβρα σὺ τῶν Σφαγείων ἀθῦρμα, ποῦ περιᾷς ὡσὰν μόσχου πνοή,
πέτα τώρα σὲ μύτακις μεγάλαις, εἶναι νύξ καὶ μηδεὶς σ' ἐννοεῖ.

—

Ὁ Φ.— Καὶ τοῦ Σωκράτη κύτταξε τὴν κλασικὴ σπηλιά.
Ἡ Φ.— Πᾶμε ν' αὐτοκτονήσωμε 'στὴν Τριναφυλλιά;
Ὁ Φ.— Ἐγὼ θαρρῶ καλλίτερα νὰ πιοῦμε συμπλιμέ.
Ἡ Φ.— Κάποια σκιὰ μοῦ φαίνεται πῶς βλέπει πρὸς ἐμέ.

—

Ὁ Φ.— Εἰς τὸ ρεβμα τῆς ζωῆς μου διατί νὰ σ' ἀπαντήσω;
ἀχ! γιὰ μέν' ἀφιὸ δὲν ἦσο
δικεῖ.. καὶ τὰ λοιπά...
Ἡ Φ.— Πῶς τὸ στῆθος μου κτυπᾷ.

Ἡ σύλληψις τοῦ ζεύγους Φασουλῆ, ποὺ κι' ἄλλοι συλλαμβάνοντας πολλοί.

Ο Φ.—Τουτ'ή μοναξιά γυναίκα, καὶ τοὺς γέρους παραφέρει..
θέλω νὰ μανολογῶ...
δός μου τὸ δεξί σου χέρι,
ξεντροπιάσθηκα κι'έγώ.

(Κι'ὁ Φασουλῆς ὁ γάχας πρὸς ἔρωτας κουρδίζεται,
κι'ἡ Φασουλῆ γελᾷ
κι'ὅλο τὸν γαργαλᾷ,
κι'ὁ γέρο κολασμένος στὰ γέλοια ξεκαρδίζεται.)

Τῆς Ἠθικῆς φρουρὸς σιμόνει τρομερός.

Φρ.—Νἄχωμε καλὴ μάτιμα τί κάνετ'ἐδῶ πέρα;
Ὁ Φ.—Μονάχοι γκαρκαλίμαστε στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα.
Φρ.—Γελᾷς, μωρὲ ζωντόβολο καὶ τί τὴν ἔχεις τούτη;
Ὁ Φ.—Γυναῖκα καὶ συμβίαν μου...
Φρ.— Ποῦ τὰ πουλᾷς, τσιφούτη;

Ἡ Φ.—Εἶμαι γυναῖκα νόμιμος διὰ νομίμου γάμου.
Φρ.—Σὰν παιδαλῆς διαγωγῆς μοῦ φαίνεσαι, κυρά μου.
Ὁ Φ.—Μὴ 'βρίζης ἔτσι προπετῶς, τῆς Ἠθικῆς φρουρέ...
Εἶναι γυναῖκα νόμιμος...
Φρ. Σὲ ποιόν τὰ λές, ὀρέ;
Καὶ σὰν τὴν ἔχῃς νόμιμη γυναῖκα καὶ κυρὰ
γιατί καὶ πῶς 'στ'ἀπόκεντρα τὴν φέρνεις, μασκαρᾶ;

Ἡ Φ.—Ἔτσι μᾶς ἦλθε σήμερα νὰ κάτσωμ'ἐδῶ πέρα.
Ὁ Φ.—Μ'ἄρεσει νὰ μὲ γκαργκαλοῦν'στὸν καθαρὸν αἰθέρα.
Δὲν ἔχω κατὰ τῶν ἠθῶν οὐδέποτε σκοπούς,
ἐγὼ μαι σύζυγος πολῆς, πατέρας καὶ παπποῦς,
κι'ἤλθα σὰν πάππος στὸ παλιὸ τοῦ Φιλοπάππου μνῆμα.
Φρ.—Βρὲ τέλειωσε τοῦτα ποῦ μοῦ λές; μὴ γρήγορα 'στὸ τμῆμα.
Ὁ Φ.—Κύρ γωροφύλακα, τί λες; ἀλήθεια σοβαρεύεσαι;
Φρ.—Στὸ τμῆμα, βρὲ παλιόγερε, κι'ἄντε νὰ μοῦ κουρεύσαι.

Ὁ Φ.—Πρόσμενες ποτέ, γυναῖκα, τέτοιο κάζο νὰ γενῇ;
Ἡ Φ.—Τὴν ρομάντζα, Φασουλῆ μου, μᾶς τὴν ἔβγαλαν ξυνή.
Ὁ Φ.— Φίγγαράκι λατρευτό,
ρέγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαίνω σὲ Σχολεῖα νὰ μαθαίνω γράμματα
τῆς τρεχούσης Ἠθικῆς καὶ 'στὰ ξεμωράματα.

(Πέρνουν τὸ ζεῦγος 'στὸ κοντὸ καὶ μάγγες φρενιασμένοι
κι'ἀπάγονται μετὰ πομπῆς μεγάλης κι'ἐξιπέτου,
κι'ὁ Φασουλῆς ὁ πομπεύθεις μόλις 'στὸ τμῆμα μπαίνει
τὸν Περικλέτον συναντᾷ μετὰ τῆς Περικλέτου).

Ὁ Φ.—Ἐδῶ καὶ σύ;
Ὁ Π.— Μὴν τ'ρωτᾷς... κι'ἐμέ, ντελ ἠρισέκαμου,
ἀπ'αὐτοφώρου μ'ἔπιασαν μαζί μὲ τὴν γυναῖκα μου.

Πήγαινα κατὰ τὴν Πνύκα μὲ τὴν Περικλέτου μπράτσο,
μὰ δὲν 'πρόφθασα νὰ κάτσω,
ὅταν μοῦ φωνάζ κάποιος ἀπὸ πού καὶ πῶς καὶ πόσα,
δέν μᾶς λές, ἂν ἀγαπᾷς.
τὸ κορίτσι ποῦ τὸ πᾶς;
τί κορίτσι, βρέ, τοῦ λέω... δὲν κυττᾷς πῶς εἶναι γκιόσα;

Ὅμως τότε μοῦ ριχτήκαν καὶ μ'ἐπόφανε 'στῆς γλύκας,
κι'ἔβρον ἄρον πκοχρῆμα
μ'ἔβραν σ'αὐτὸ τὸ τμῆμα,
ποῦ σ'εὗρῆκα καὶ μ'εὗρῆκες.

(Ἐνῶ τοιαῦτα σοβαρῶς οἱ δυὸ συνομιλοῦν
μουστακαλῆδες αὐστηροὶ 'στὸ τμῆμα κουβεντοῦν
γραῖες καὶ γέροι Σεληνοὶ ὀγδόντα πέντε χρόνων
ὡς προσβολὴ τῆς ἠθικῆς συμπολιτῶν σωφρόνων.)

Ὁ Π.—Γιὰ νὰ μὴν ἐπιτρέπεται 'στοὺς δρόμους ἐλευθέρως
νὰ περπατήσῃ μὲ γρηᾶ κι'ἑκατοντούτης γέρος,
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς εἴμαστε πραγματικῶς ἀνήθικοι
κι'ἀδιάντροποι σὰν πίθηκοι.

Ὁ Φ.—Καθεὶς πρὸ τόσης ἠθικῆς ἐλιγγιᾷ καὶ φρίττει,
μὲ τοὺς ἀγρύπνους της φρουροὺς 'σκατίσαμε παιδιά...
νυχθημερὸν ἰχνηλάτους κι'ἔχουνε τέτοια μύτη,
ποῦ κάθε ζεῦγος ὅπαπτο τὸ πέρνουν μυρωδιά.

Φεῦγε τὰς ἀπομονώσεις. Περικλέτο γυναικάκι,
κι'ὅπου 'δῇς δρὸ κυπαρίσσι καὶ στὴ μέση τρεῖς ἐτιᾶτες,
μὴν καθίσῃς νὰ ξεμβάσῃς μοναχὸς μὲ τὴν κυρά σου,
ἐπειδὴ θὰ σὲ παγώσουν χωρισμάκιας μανιᾶς.

Σύλληψις ἄρον ἄρον κατ' ὀδὸν γυμνῶν μαρμάρων.

(Δύο φρουροὶ τῆς ἠθικῆς καὶ πάσης συ...
κυττάζουν μ'ἀγανάκτησιν πρὸ τῆς Ἀκαδημίας,
τοῦ Μουσηγέτου τέγγαλμα κι'ἀετὸν τῆς Παλλάδος,
ὁποῦ προσβάλλουν τὴν αἰδῶ
καὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν ἐδῶ,
κι'ὅπασης τῆς Ἑλλάδος.)

Α'.—Τί λές; τοὺς κατεβάζομε;
Β'.— Καὶ μ'ἐρωτᾷς ἀκόμα;
Κατέβαστον τὸν ἄτιμο, κατέβαστον τὴν βρῶμα.
Τόσων καιρὸ τὰ μάτια μας ποῦ τᾶχαμε, ζαγάρι,
κι'ὡς τώρα δὲν ἐπιάσαμε καὶ τοῦτο τὸ ζευγάρι;
Α'.—Ἀλήθεια σᾶς μᾶς ξέφυγε...
Β'.— Πάσε τον τὸν κανάγια,
κι'αὐτὴν τὴν ἀφιλότιμη καὶ τὴν πελεκανάγια.

Πρὸς τιμὴν τῆς Πολιτείας
κλείνουν στὰς ἐνωμοτίας
καὶ γυμνώτητας μαρμάρων τὰ σεμνώματα τοῦ νόμου,
κι'ἔτσι φθέγγεται τὸ στόμα νέας ἠθικῆς ἀμώμου.

Στοὺς καιροὺς τοὺς μακαρίους ὅπου χαίρων τραγουδεῖ
σωστικὲς μεταρρυθμίσεις κι'ἀνορθώσεις περιδρέπουν,
στὰς γνωστὰς ἑνωμοτίας ὁδηγοῦν ὡς ἀναιδεῖς
καὶ θεὰς μας πλουσίους καὶ θεοὺς μας χρυσοτόξους.

Καὶ καμπόσοις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἡ Μαγεμένη Λύρα, ἤγουν ἐν ἄλλοις λόγοις
στίχοι παθητικοί,
μὰ καὶ μελῳδικοί
τοῦ νέου Βαυμπουκλάκη, σοῦ λέγεται καὶ Δόγης.

Τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου, σύγγραμμα σὰν Περισδικόν,
τὴν ἑβδομάδα μιὰ φορά, θεῖον, θρησκευτικόν.
Ἐκδίδει τοῦτο γλαφυρῶς ἐν τούχαι μιμηρεῖς
ἱεροκήρυξ ἐβγλωττες, Μαλιωτοτσέκης Κρής.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδουν κι'εἰκοστὸν μετρούντες χρόνον
ἐδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παριθενώνων.

Ἔτος χίλια δυόδεκα κι'ἔνταχτο 'ακόμα,
ἅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε 'στὸ στόμα.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τριάντα
καὶ γαλήνη σκληὴ κατὰ πάντα.

Χίλια καὶ δεκατέσσερα καὶ μὲ δίακο 'ακόμα,
μ'ἀπελαθέντας Ἰταλοὺς ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι παλαιὸν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι'αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τὸ ξύλενο ζευγάρι 'στὸ Φάληρο λιμάρει.

Φ.— Ξέρεις λοιπὸν καὶ 'φέτο
πῶς ἦλθα, Περικλέτο,
κατω'στὸν Φάληρα.
Π.— Καὶ πῶς περνᾷς;
Φ.— Ὡραῖα.

Π.— Τί κάνεις θηλυκούλι;
Φ.— Ἄκουσα, πατριώτη,
σὰν χάγκαι τὴν ὀργήστρα,
βλέπω καὶ καθεμιᾶ
κἂν ξένη κἂν Ρωμηᾶ
σκορτσόζα καὶ τσακίστρα.

Π.— Κατόπιν, Φασουλῆ;
Φ.— Ξαχάνω κάθε μόχθον,
κι'ἀκούω, προσηλᾶ,
τοῦ κύματος τὸν ῥόχθον.

Π.— Κατόπιν, Ρικλέτο;
Φ.— Τὸν κάβο σκάφη πνίγω
καὶ στόμα, Περικλέτο,
δρὸ πιθαμὰς ἀνοίγω.

Σὲ μυρωδᾶτες τριφῶ
κι'ἀχόρταγος ρουφῶ
χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον
τὸ ζείδωρον ἰώδιον.

Μὰ ἔλπω, φαμφαρούνα,
μόνος ἐν ἡσυχίᾳ
κι'ἐκείνους, ὁποῦ τρῶνε
εἰς τὰ Ξενοδοχεῖα.

Καὶ κατόπιν Σουδιάδας ἀναπνέω, βρὲ γουρούνι,
καὶ κατόπιν μὲ μαντόλι
φράζομε κι'ἐγὼ κι'οἱ φίλοι
τόνα κι'ἄλλο μας ρουθούνι.

Π.— Καὶ κατόπιν;
Φ.— Καὶ κατόπιν
συλλυποῦμαι χασομέρη,
ὅσους θέλουν 'στὴν Εὐρώπην
νὰ περνοῦν τὸ καλοκαίρι.

Ἔπειτα, μεβδαμινέ,
κάθομαι 'στὸν κορφινέ
καὶ κατόπιν ἁπλῶς
χάσκω παρὰ θὶν 'άλας,
καὶ μὲ βλέπει σιγηλὸς
κάθε πρόσφυξ Ἰταλός.

Πάντ'αὐτὴ τὴν ἐποχή,
Περικλέτο δυστυχῆ,
δὲν εἴξερω πῶς συμβαίνει
νὰ πρόσφεύγουν ἐδῶ πέρα
'στῶν πρόσφυγων τὴν μητέρα
Ρωμηοὶ πρόσφυγες ἢ ξένοι.

Εἶναι πολὺ περίεργον, φιλτάτε κεφαλᾶς...
Π.—Κι'ἐγὼ τὸ παρετήρησα πολλάκις, Φασουλῆ,
πῶς πάντα μουσαφίρηδες θαλθοῦν κατὰ τὸ θέρος
σὲ τοῦτο τὸ Βασίλειον, ποῦ ζῇ φιλελεύθερως.

Καὶ μὲς 'στῆς Ἀνορθώσεως τοὺς χρυσοὺς τοὺς ὡραίους
ἐχ'ἡ πατρὶς ἡ πάτρια πολλοὺς μουσαφιρεύους,
καὶ μὲ τῆς Ἀνορθώσεως τὸ νέο πανηγῦρι
δέχεται 'στὰς ἀγκάλας της τὸν κάθε μουσαφίρη.

Καὶ τῶρ'ἀνοίγει, Φασουλῆ, τοὺς μουσαφίς — ὠναίδες,
καὶ κύσμος μπαινοβγαίνει,
κι'ὁμογενεῖς καὶ ξένοι
τῆς κάνουνε καντάδες.

Φ.— Ἐφέτος κι'Ἰταλοί

Κύττα τους πῶς γυρίζουν,
δρὲ Περικλῆ τενόρε,
καὶ ξένοικατοι σριρίζουν
Γραβάτκ. Τροβέτορε,
καὶ Νέρμα καὶ Λουτσία,
κ'ὅλοι των μακαρίζουν
τὴν δόλσα τὴν Γρεισία.

—

Ἄκουσέ τους,φουκαρὲ...
τραγουδοῦνε μιὰ χαρὰ
παρὰ τῆς ἁλὸς τὴν θίνα:
μία μπέλλα Φιορεντίνα.

—

Ἄκου κάτω'στὸ γιαλὸ
τὸν Πουτσίνη,τὸν Μασκάνη,
τὸν Μπελλίνη καὶ τὸν Βέρδη.

—

Λένε'στοὺς Ρωμηοὺς καλὸ
πῶς ὁ πόλεμος θὰ κάνῃ
καὶ σ'ἐμᾶς θ'ἀφήσῃ κέρδη.

—

Γιὰ μᾶς νίκη ξημερώνει,
καὶ φωνάζουν φαμφαρόνοι:
χαῖρε,μῖο μακκρόνι.

—

Δόξα νίκης ἀνατέλλει...
καλῶς ἤλθατε φραντέλοι.
Καὶ σεῖς φᾶτε πιᾶτ'ἐδῶ
'στῶν Ρωμηῶν τὰ Βλακάτκα,
ποῦ'σκοπιοῦν χωρὶς ρεϊδῶ
τὸν παρὲ καὶ τὰ ρουσφέτια.

—

Ἂς τρῶμε μακαρόνια
σ'εὐτυχισμένα χρόνια
κ'ἀλήθεια ζηλευτά.

—

Ὦ μακαρόνι μῖο.
'στὸ Κεντρικὸ Τάμεϊο
πλημμυρ'ἀπὸ λερτά.

—

Ὁ μπάρμπα—ντόρος ρέει,
καὶ τὰ πολλὰ μας χρέη,
θὰ σβύσουν τοῦ λοιποῦ.

—

Κ'ὅλοι μιχρεὶ μεγάλοι
θὰ πάνωμε καὶ πάλι
σὰν πρὶν τὴν Ἀλεποῦ.

—

Τί χαρτίνου πλούτου στίβα!...
καθενὸς ψυχὴ σκιρτᾷ...
Γαριβάλδη,τρὶς ἐβίβα,
τρὶς ἐβίβα,λιμπερτά.

—

Τρὶς ἐβίβα ξερωνίζουν
καὶ τὰ δύστυχα ντοζιά,
ποῦ πολλοὶ τὰ ταλκνίζουν
μὲ μιὰν ἐκρ'ἀπελπισία.

—

Κάνετε τους πατινάδες,
κ'ἔχουν γλώσσακις οἱ φραντέλοι,
ὁποῦ σταζουν πάντα μελὶ
γιὰ Ρωμηοὺς μακαρονάδες.

Τί χαρέλ...τί πανηγύρι...
ὦ πκτρὶς φιλελευθερα,
σὰν φιλόστοργη μήτερα
δεχοῦ καθε μυσαρίφι.

—

Π.— Στὴν μεγάλην πατρίδα
μὲ τὰ μάτια γαρίδα
καλῶς ἤλθατε'φτὸ,
ποῦ μιὰ μέρα κ'ἐσεῖνη
καθὼς πάει θὰ γίνῃ
μακκρόνι σπαγέτο.

—

Φ.— Καλὰ λές,Περικλέτο.

—

Π.— Καλῶς ἤλθατε τώρα,
ποῦ δὲν ἔχομε ψώρα,
καὶ μὲ βύλια χρυσὰ
φυναλμέντα θὰ φᾶμε
ἕνα κ'ἄλλον ἰυρώμε
τῆς Τουρκίας φέσα.

—

Φ.— Καλῶς νἄλθῃ καθένας φρατέλος
εἰς τὴν γῆν τῆς μουβλεύζας τῆς μάννας,
ποῦ μὲ νέους μας ψάλλει παιᾶνας
τῆς μακρᾶς της πετίκς τὸ τέλος.

—

Μακρυὰ κάθε στὸ χῶμα τινάζει,
κ'ἐμπροστὰ σὲ γεμάτα Ταμεῖα
μὲ φωνὴν ἔκρυστόνου φωνάζει:
ὦ ντελίτσκα ντελὶ ἄνιμα μία.

Τάδε λέγει Φασουλῆς πρὸς φρατέλους προσῳλεῖς.

Εἰς τὴν πατρίδα τὴν κοινὴν εὐέλπιδες ἐλᾶτε...
καὶ σᾶς σᾶς διώχνουν σὰν τοὺς Ρώμι μὲ τόση κατηφόρια,
ἄστεγοι περιφέρεσθε,τὰ σπήτια σας χαλᾶτε,
μήτε λεπτὰ δὲν ἔχετε νὰ τρῶτε μακκρόνια.
Ὅμως μὴν ἀπελπίζεσαι φρακέλος μας κανείς...
ἐδῶ κ'οἱ ξένοι τρέφονται σὰν τοὺς ὁμογενεῖς.

—

'Στῶν Ρώμι τὸ χῶμα τὸ κλεινὸν
ὅλοι μ'ἐλπίδας ἴτε,
ποῦ καταφύγιον κοινὸν
παρ'ὅλων θεωρεῖται.

—

Πρόσφυξ ἀξιολύπητος κ'ἡ νέα Ρωμηοσύνη
μ'ἕνα ντορβὰ κατὰ καιροὺς,
προσφεύγει πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς
καὶ δέχεται τους πρόσφυγας μὲ τόση καλωσύνη.

—

Δὲν τὴν ἀκοῦν τὴν θμοιρν...καθεὶς τὴν ἀπελαύνει,
τὴν παραλέπουν οἱ τρανοὶ
καὶ τὴν σαρκάζουν Σειληνοὶ
καὶ Σάτυροι καὶ Φαῦνοι.

—

Ἐνῷ δὲ καταφύγιον ἡ δυστυχὴς ζητεῖ.
κ'ἐνῷ γουσπετεῖ,
κ'ἀγρίως ἀπελαύνεται καθ'ἅπαντα τὸν χρόνον
παρὰ τοσούτων προστατῶν,συμμάχων καὶ γειτόνων,
πρὸς ταύτην ἔχεται,καθεὶς
ἀλλόφυλλος ἀπέλαθείς.

—

Ἐμεῖς φιλόξενοι Ρωμηοί,καὶ σεῖς Ρωμαῖοι πρῶροι,
ἂς ἀνταλλάξωμεν φιλί,
κ'ὁ πόλεμός σας,Ἰτλοί,
μᾶς ἦλθε κελεπούρι.

—

Ρωμαῖοι σεῖς κ'ἐμεῖς Ρωμηοὶ κοσμοῦμελεῖς ἀκόμη,
ποῦ συνδεόμεθα στενὰ
μ'αἵσθήματα κ'οἱ δυὸ κοινά,
κ'εἶναι σχεδὸν παράστημα τῶν'Αθηνῶν ἡ Ρώμη.

—

Ρωμαῖοι σεῖς κ'ἐμεῖς Ρωμηοὶ μὲ πάθους ὁμορύλους
προθύμως δᾷς προσφύγομεν κ'οἱ δυὸ μας πρὸς ἄλληλους.
Ἐσεῖς σ'ἐμᾶς κ'ἐμεῖς σὲ σᾶς νὰ τεινωμεν τὴν χεῖρα.
ἀφοῦ κοινὴ μᾶς ἔνωσε καὶ μιὰς ἑνόνει μοῖρα.

—

Δὲν ἐχαλάρωσε δεσμοὺς ἀδελφικοὺς ὁ χρόνος,
κ'ἀκαταλεῖται μιὰ φυλὴ
Ρωμυῶν—Ρωμαίωνσφριγηλή,
κ'εἶναι τὸ Καπιτώλιον πνοὴ τοῦ Παρθενῶνος.

—

Ἐλᾶτε...σᾶς δεχόμεθα σ'αὐτὴν τὴν συμφορά σας
μαζὶ μὲ τῆς γυναῖκες σας,μαζὶ μὲ τὰ μωρά σας.
Θαυμάσετε κυματισμοὺς Ἑλληνικῆς θαλάσσας,
πηγαίνετε σὲ θέατρα καὶ σὲ διασκεδάσεις.
ἀλλὰ προσέχετε καλὰ μὴ παραπαίσῃ ἔθμα
σᾶς ὁδηγήσῃ'στὸ γνωστὸν τοῦ Φιλοππάπου μνῆμα.

—

Βέρετε,φίλοι πρόσφυγες,κ'αὐτὸς ὁ μακαρίτης
πῶς ἦτο,καθὼ λεγεται,Ρωμαῖος συμπολίτης,
καὶ'στὴν'Αθήνα'πέθανε,τότε Ρωμαϊκή,
κ'ἐπίτηδες ἐτάφη
'στὰ θεῖα της ἐδάφη
γιὰ ν'ἀποθανατίζεται κ'ἡ Χωροφυλακή.

—

Ἴσως νὰ τὸνἀπλάσαν κιὰ τοῦτον ἀπὸ κᾶπου,
κ'ἦλθε κ'ἐκεῖνος τότε
πρόσφυξ,συμπατριῶται,
κ'ἡ δόξα τώρα περπατεῖ κοντὰ'στοῦ Φιλοπάππου.

—

Γ'αὐτὸ σᾶς παρατρύνω
μὴν πᾶτε καὶ σ'ἐκεῖνο
τὸ τοῦ Ρωμαίου μνῆμα.

—

Πρὶν κᾶποιος αὐστηρὸς
τῆς ἠθικῆς φρουρὸς
σᾶς πάῃ μές'στὸ τμῆμα.

—

Ἂν ἔχετε μρακὰ
προσέξετε καλά,
κ'ἀκούσετε κ'ἐμένα.τὸν ξυλίνο φρατέλο,
ποῦ τὸ καλό σας θέλω.

—

Μὴν πᾶτε πρὸς ἐκεῖ,
ἀλλέως συφορέλια σας,
θὰ πᾶτε φυλακὴ
καὶ σεῖς καὶ τὰ μουρέλια σας.

—

Δὲν θέλω συμφορακῆ νὰ θρηνῳδῶ,
κ'ἂν σᾶς εὑροῦν'στὸ μνῆμα μὲ κυράδες,
ζῶσ σᾶς ἀπελάσουν κ'ἐπ'ἐδῶ,
καὶ τότε ποῦ θὰ πᾶτε,φυκαράδες;

—

Καὶ'στὴ γρηᾶ τὴν Σάρα καὶ'στὸ γέρο
φωνάζουν ἀρειμάνιοιτὶς εἰ;
κυττάξετε κ'ἐκεῖνον τὸν Καμπέρο,
ποῦ πέταξε'στῆς Ὑδρας τὸ νησί.

—

Οὐ μὴν καὶ'στοὺς ἀγῶνας τῆς Στοκχόλμης,
ποῦ κ'Ἕλληνες ἐπῆγαν μετὰ τόλμης
νὰ δείξουν τὴν ἀλκὴν τῆς γεννετείρας,
κ'ἐκεῖ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς μεγάλος κρότος.

κ'εἰς ἄλμ'ἄνευ φορᾶς ἔφανη πρῶτος
ἕλλης μοναδικὸς ὁ Τσικλιτήρας.

—

Καὶ πάντες ἀπεθαύμασαν τὸν ἕλλην.
κ'ἐξύμνησαν ἐμβρόντητοι τὴν Ἄλτιν,
τὴν γῆν τῆς'Ὀλυμπίας,μὰ κ'ἐκείνους
τοῦ πάλαι τριεσπέρου τοὺς κοτίνους.

—

Καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεῖς'στὴν ἐποχὴν τροπαίων,
ποῦ πάνει μπόγιας τὰ σκυλιά,
κ'ἐβάλαμε καὶ τὰ γραλιὰ
τεσούτων Εὐρωπαίων.

—

Καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεῖς αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι,
ποῦ θάλλει κ'ἡ πατρὶς Ἑλλάς,
καὶ ψάλλει κ'ὁ Κορμηλᾶς.
'στὰ νούμερα ξεφτέρι:
Νᾶχα χαρτὶ τὸν οὐρανό,τὴ θάλασσα μελάνι,
νὰ γράφω περισσεύματα κ'ἄκρη νὰ μὴ φθάνῃ.

Τοῦ Στόλου τὰ γυμνάσια, ποῦ'πέτυχαν θαυμάσια.

Π.—'Αγαπητέ μου Φασουλῆ,στάσου'λιγάκι'πίσω.
καὶ'στοῦ Φαλήρου τοὺς γιαλοὺς
τοὺς πρόσφυγας τοὺς Ἰτκλοὺς
κ'ἐγὼ θὰ προσφωνήσω.

—

Καλῶς ὡρίσατε καὶ σεῖς σὲ τόπους παυσιλύπους
τώρα,ποῦ καὶ παντείκς
παρκλήρεϊ μαντείας
ἡ Δελφικὸς ὁ τρίπους.

—

Τώρα,ποῦ καὶ γυμνάσια'γινήκατε τοῦ Στόλου
'στὴ θάλασσα τοῦ Βόλου,
τώρα,ποῦ νίκην πρυσχῇ
κ'Ἀνόρθωσιν ἐπιτυχῇ
μαντεύει κ'ἡ Δωδώνη.

—

Τώρα,ποῦ'βρύτησαν πυρά,
κ'ὁ Βασιλῆας πρώτη φορὰ
τοὺς Στόλους προσερώνει.

—

Ἐγυμνάζοντο τὰ σκάφη,κ'ἄκουγες βροντὴν ἐβίδος
κ'ἔσκαζε φρικώδης μπάλα.
ὅταν νάσου μέσα'στ'ἄλλα
καὶ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος.

—

Μόλις τὸδεν νὰ προβάλῃ
ἔγινε βοὴ μεγάλη,
κ'ἔκραζαν πολλοὶ βροντῶντες:ἔγχα μῶλα κ'ἔγχα λέσσα,
ὁ Λευτέρης εἶναι μέσα.

—

Καὶ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος,ποῦ καθεὶς τὸ καμαρώνει,
ἐχασάκωνε τὸ κῦμα καὶ δὲν ἔρριχνε κανόνι.
Εἶχε ῥίξει πρὸ καιροῦ μία τέτοια κανονιά,
ποῦχε σείσει τὸν ντουνιά,
κ'ἔκανε τοὺς Τουρκαλάδες νἄλθουν ἕως'στὴ Λαμία
κ'ἤθελαν νὰ πληρωθοῦνε καὶ πολεμικὴ ζημία.

—

Καὶ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος μὲ τῆς Κρήτης τὸν πιλότο
ἐτραβοῦσε δίχως κρότο.

Καὶ τὸ σκάφος τὸ βαρὺ
μὲς' στοὺς Στόλους προχωρεῖ,
κι' ὅλοι τὸ χαιλαρώμε.

—

Κι' εἶπε κάποιος σιγαλά:
Εἶτ' ἂς Κορομηλᾶ,
νὰ τὴν ἀνελαρώμε.

—

Τότε μὲ τοὺς λόγους τούτους κρύος τρόμος μᾶς πιάνει,
κι' ἐκοκκάλωσαν τὰ πλήθη
καὶ καθένας ἐροβήθη
μὴ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος σκάσῃ δεύτερο κανόνι.

—

Μὴ γὰρ τὸ Θεός, φωνάζουν, μὴ κανόνι σὰν κι' ἐκεῖνο,
πούταν κεῖ 'ο φιναλμέντε
καὶ πενσέτο κι' ἀτσιδέντε,
κι' εἶδος φύρτσα ντέλ ντεστίνο.

—

Κι' εἶπε κι' ἐγὼ περιχαρὴς φίλοι συμπολῖται,
τοῦ Στόλου τὰ γυμνάσια παντοῦ δικαλαῖτε.
Τοὺς πόθους, τὰς ἐλπίδας σας σ' ἐκεῖνα νὰ στηρίζετε
χωρὶς νὰ μουρμουρίζετε,
ὁπόταν μὲ πυρὰ μοιρῶν καὶ στρατιῶν ἀλκίμων
σπανιώτερα γίνεται κι' ἡ βρῶσις τῶν τροφίμων.

—

Μὴ κανένας μουρμουρίζῃ
γιατὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃ
πῶς ἀκόμη καὶ γ' αὐτὰ
μᾶς χρειάζονται λαρτά.

—

Κι' ὅταν θέλωμεν πρὸς δυσμὰς ν' ἀποβλέπωμεν ὡραίας
πάντοτε πρὸς δρὸ κι' ἔξυπτα θὰ μᾶς δίνουν τὸ κρέας,
κι' ὅσο θέλεις ν' αὐχτίσῃ τῆς πατρίδος ἡ τιμὴ
τόσο θὰ νομίζῃς θαῦμα τὸ νὰ τρῶς φτηνὸ ψωμί,
καὶ θὰ βλέπῃς κάθε χρόνο, κι' ὅλ' ἐλάττῃς κάθε φορὰ,
κι' ὅλ' ἀλείμμα τείνει τοῦτο;

—

Ὅσο θέλεις μὲ θρικιάδους γυμνασίων νὰ κτρόνῃς
κι' ὅλο νὰ ζητοκραυγάζῃς.
τόσο πρέπει νὰ πληρώνῃς
δίχως τσιμουδιὰ νὰ δγάζῃς.

—

Ὅσο θέλεις ὀργανώσεις, ὅσο θέλεις τέτοια λαῦσα
γιὰ νὰ γράφῃς τοὺς ἐχθροὺς σου "στῶν ποδιῶ σου τὴν πατοῦσα,
τόσο θἄχῃς κολικούς, [σκ,
τόσο σπάνια θὰ τρῶς,
τόσο πιὸ συχνὰ θ' ἀκοῦς
γουργουρίσματα γαστρός.

—

Κι' ὅσο πιὸ 'ψηλὰ πετοῦμε μὲ σκοποὺς ὑπερνεφεῖς
τόσο θἄναι γιὰ πλουσίους κι' ἡ κολοκυθοκορφάδα,
κι' ὅσο βλέπεις κι' εἶδὲ πέρα στὸ πολλοὺς διαφωτιστεῖς
τόσο δὲν θἀβρίσκῃς διάφαις γιὰ νὰ βάζῃς σὲ στιρίδα.

—

Καλῶς μᾶς ἤλθατε λοιπόν, ἐξόριστοι φιλτάτοι...
σκεπάζει τὴ Ρωμαϊκὴ πυκνοῦ καπνοῦ νεφέλη.
Χαμόσωτα μαντεύματα,
καὶ Στόλοι καὶ Στρατεύματα.

—

Καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεῖς...κι' ἐγὼ δὲν ἀριβδέλλω
ὅτι Θἄκα μοῦ τὰ νησιὰ θὰ γίνουν δίχως ἄλλο.
Ἄλλοι πολέμους πολεμῶν αἰωνοζώστης φρίκης
κι' ἐμεῖς στὸ τέλος δρέπομεν τὰ λάφυρα τῆς νίκης.

—

Πάρτε Ρωμαίικη φωτιά,
Ρωμαῖοι καὶ Λατῖνοι,
κι' εἶθε νὰ κάνετε ταῦτά
τῶν Τούρκων τελετίνι.

—

Πκρ' ὅλων δεξιώσεως θὰ τύχετε θερμῆς,
φέγγουν ἐδῶ φιλόξενα κι' ἑστρα τἀσπρημένα,
κι' ἂν Πάπκ, καλῶς ξέρετε, δὲν ἔχομε κι' ἐμεῖς,
ἀλλὰ κρατοῦμε διαρκῶς τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

—

(Τοιούτους λόγους γλαφυροὺς καὶ λίαν εὐχαρίστους
εἶπαν κι' οἱ δυὸ περιφραδεῖς πρὸς ἄνδρας ἐξορίστους,
κι' ἔπειτα συμβολίζοντος ἀνὰ τὰς παραλίας
ἄρχισαν τὴν συνέχειαν τῆς πρώτης ὁμιλίας).

—

Φ. — Ἔτσι πού λές...θαμμένα στὸ Φάληρο περνῶ,
καὶ πρόσφυγας ἑνίοτε μὲ πλῆθος προσφωνῶ.
Βλέπω καὶ μούρικες ἄγνωστες νὰ περπατοῦν στὴ μέση,
μὲ κι' ὁ Σουμάχερ ὁ γκατρὸς στὴν ὄψη του τὴ θέση.

—

Κι' ἡ θάλασσα βρε Περικλῆ, δὲν φαίνεται λιγώτερη,
μὰ μήτε περισσότερη.
Ὁ κύριος Κορομηλᾶς, ποῦ 'βρέκε τόσα πλούτη,
δὲν 'μπόρεσε περίσσεμα νὰ βγάλῃ κι' ἀπὸ τούτη.

—

Κυττάζω καὶ τὸν διεθνῆ Λουσάτε 'στ' ἀπρογιάλι,
κανένας στόλος Ἀγγλικὸς πουθενὰ νὰ πορβάλῃ.
Βλέπω καὶ τὸν Καμπούρογλου, Πρόεδρον Φαλήρου,
ποῦ δός του πάει κι' ἔρχεται καὶ κάνορε παρέα.

—

Ἕνας ἴδρως χαρίεις ἐπικυμαῖ τὴ μύτη μου
καὶ στάλιθιαν ἐξ ἱδρῶτος τραβᾶ κατὰ τὸ σπῆτι μου,
κι' ἔπειτ' ἀπὸ συγχρούσεις ἐπωφελῶν ἀνθρώπων
ὑφίστημ' ἐπιθέσεις ἀνωφελῶν κωνώπων.

—

Καὶ μόλις στὸ κρεββάτι τεντώσω τὴν ἀρίδα
μπαίνει 'στὴν κάμαρά μου καὶ κάποια νυκτερίδα,
μὰ χάριν ποικιλίας κι' οὔτως εἰπεῖν μοιραίως
καὶ κάποιος ἀπὸ πέρσυ λησμονηθεὶς κορέος
δρομᾷ 'στὰ κρέατά μου κι' ἀρχαϊκῶς τὰ κρέα...

Π. — Ὅρα λειπὸν χαστούκια κι' ἐδῶ 'στὸν Φαλήρεα.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΙΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὤγδοον κι' ἐβδομῆντες χρόνων ἐδρεπόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνιακόσ' ἀκόμα, ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε 'στὸ στόμα.

Χίλια καὶ δεκαπέντε καὶ δικκέσκ. σραδάζει μιὰ γειτόνισσα φρυγῶσα.

Ἑβδόμ' Ἰουλίου καὶ φλοῦγες ἥλιου.

Τῶν ὥρων μας μετακβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' αὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο
Γιὰ τὸ ξένο ὅμως μέρη—δέκα φράγκα κατὶ τὸ χέρι

—

Εἰς γνῶσιν ὅμως ὅλων πάντως εὔρουσιν τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν ἑωσὰν «Ρωμιὸν» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀναλογοῦσαν τιμὴν κι' ὅπως ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ ὅτι αὐτὰ Τσυνδρομίδων τέλη.

Σύλλογος Πολυτεκνέας ἄξιος εὐφήμου μνείας.

—

(Τώρα, ποῦ 'στὸ Ρωμαίικο μεγάλες πλοῦτος ρέει,
σὲ κάποιο μέρος ἔσυντε πολλοὶ ντεκουσιὲ οἱ
νὰ λάβουν μέτρα σιβερκὰ κατὰ τῆς ἀτεκνίας
καὶ νὰ λαλήσουν κύστεως καὶ ὅλων τῶν ἀγάμων,
ποῦ θεωροῦνται πάντοτε βάρη τῆς κοινωνίας,
ἀλλὰ καὶ μομολύσεια τῶν νομικῶν θαλάμων.

—

(Οὐ μὴν προσέχετ' εὐσταλὴς
κι' ὁ ξύλινο ὁ Φασουλῆς,
μετὰ τοῦ Περικλέτου,
τοῦ τόσου ἐναρέτου.

—

(Κάθε πολίτης ἔγγαμος προσήχητο μὲ ζῆλον,
καὶ σκέψεις ἀντηλλάσσοντο ποικίλαι μετ' ἀλλήλων,
καὶ δύο τοὺς ἐκούτιζεν ζητήματα συγχρόνως,
μεγάλης σπουδαιότητος κοινωνικῆς ἀφορτίτσας,
νὰ νομρευθοῦν οἱ μένοντες ἄπαξ τοῦ νομρεύσας,
κι' οἱ νομρευθέντες νὰ γεννοῦν μουρελλὰ περισσότερα.

—

(Ἀλλ' ὅμως μερικοὶ
προσετρέξαν ἐκεῖ
καὶ μὲ τῆς κούνιας βρέφη.

—

Φωνατὲ βοή, καὶ κρότος,
κι' ὁ Περικλέτος πρῶτος
τάδε πρὸς τούτους ἔρκ:

—

Π. — Ἐνῷ προκύδει σήμερα καὶ τῶν Ρωμαίων ἡ χώρα
ἐκάναμε πολὺ κακὰ νὰ μαζευθοῦμε τώρα.
κι' ὁμόφωνοι νὰ λάβωμεν γενναίας ἀποφάσεις
καθ' ὅλων τῶν συμπολιτῶν,
ὁποῦ νομίζουν περιττὸν
ν' ἀοῦζής ἡ νέα πλάκας.

—

Μέγας ὁ σήμερον ἀγών...
ἔβλεπαν πρῶτα 'στὸν ζυγὸν
ἐμᾶς τοὺς κουιετέδες.

—

Κι' ἐκεῖνοι σκούζουν ἀναιδῶς
ἄνευ συζύγου καὶ παιδὸς
μέσα 'στοὺς καφενέδες.

—

Ἂς τὸ σκεφθοῦμε σοβαρά,
τοῦτο τὸ ζήτημ' ἀφορᾷ
τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.

—

Κι' ὁ λόγος ἔστω περισσὸς
γιατὶ δὲν πρόκειται ποσῶς
περὶ παφωνχίδος.

—

Πὰς ἔγγαμις ἐξαίρεται,
μὰ κι' ἐστιμᾶται πάνω,
κι' ἀληθινὰ δὲν ξέρετε
τί φόρτσα ποῦ μὲ πάνει,
σὰν βλέπω γύρω ν' ἀβρενοῦν καμπόσοι ντεγλιαράδες,
πουζγουνε καὶ παιδιὰ,
καὶ ξένιαστοι νὰ κάθωνται χωρὶς καμμιὰ φροντίδα
καὶ δίχως νὰ γεννοβολοῦν παιδιὰ γιὰ τὴν πατρίδα.

—

Κι'άφού δέν έσυζήτησε ποτέ το Κοινεβούλιον
περί τοιούτων σεβαρών κι'άλύτων ζητημάτων,
ας συσκεφθώμεν κάν εμείς τον μήνα τον Ιούλιον,
την εποχήν την γύμνιαν των κυνικών καιρικέων.

—

Δέν πρέπει νά προσέχωμεν αγάπητοί μου μόνον
εις τό νά κατορτίσωμεν στρατεύματα και στόλους,
καί πώς νά στρατευώμεθα κάθ'άπαντα τόν χρόνον,
άλλά νά βάλωμεν ποινάς και'στούς άγάμους όλους.

—

Δέν πρέπει νάχουνε ποτέ κι'αύτά τά ξεθιώμματα
εξ ίσου δικαιώματα
μ'έμάς τούς φαμελίτας
και σρριγκλούς πολίτας.

—

Δέον οί ζώντες άδρανείς
νά δίδουν φόρους άτιμίας
της άφιλοτιμίας των.

—

Και νά πληρώνουν χωριστά
τά μούτρα των τά σεβαστά
φόρον της άγαμίας των.

—

Γιατί νά βασανίζεσθε πρός συλλογήν εράνων
ύπερ αεροπλάνων;
Φορολογήσετε γ'αύτά κάθε νωθρόν κηφήνα,
πού δέν εγνώρισε ποτέ τού μέλιτος τόν μόχθον.

—

Μακράν μας νά φυγαδευθούν,
κανείς πρός τούτους ελεος,
ανάγκη νά τιμωρηθούν
άμέσως κι'άμειλίκτως.

—

Και μήτε νά ψηφίζουνε τού κράτους τούς Μεσσίας,
μήτε νά διορίζωνται σέ θέσεις δημοσίας,
άλλ'όντα νά νομίζωνται κι'άνοφελή και στάσιμα,
μήτε νά πέρνουνε ποτέ σάν τούς λοιπούς παράσημα,
κι'όσο κι'άν καταλέγωνται κι'αύτοί'στούς άνωτάτους
νά μήν ενδεύωνται πισώς με χρήματα τού κράτους.

—

Εις τόν παρόντα σάλον
άνευ ποινών μεγάλων
κανένας δέν πατρώνεται.

—

Κι'ή Ρωμιοσύνη τότε,
καλοί συμπατριώται,
ας πάη νά κουρεύεται.

—

Στέφανος μας προσμένει,
κι'εμείς οί τιμημένοι
τού γάμου σταυροφόροι
ας άκαιτούμε πάλι
να παντρευτούνε κι'άλλοι,
έστω και με τό ζόρι.

—

Γιατί και πώς εγώ
πρός γάμους νά σφριγώ
και νάμαι παντρεμμένος;

—

Κι'αύτός ό ναγλαρας
άνευ νοικοκυράς
νά χάσκη ξαπλωμένος;

—

Κι εσύ ποτέ νόμος τάχα και δίκαιον τό θέλει
νάχωμ'εμείς μονάχα γυναίκα και μουρέλι,
και άλλοι νά μήν κυττάζουν τού μέλιτος φυγγάρια,
και μήτε σκύλους νάχουν νά δούζουν στήν αγγάρεια;

—

Μές'στής τρανής προσβολής τον ζόλη και την φούρκα
γιατί νά τρώνε πάντα χαλκέι τό ψωμί,
όίχως νά τούς ζαλίσουν ποτέ των γεννητούρια,
και όίχως νά γνωρίσουν λεχώνα και μαμμή;

—

Κι'άς μή μάς λένε πάντοτε τέ τακτικό τροπάρι
πώς είναι δύσκολ'ή ζωή και μι τό παραπάνω,
κι'όποιος γυναίκα σήμερα σάν κουτομύτης πάρη
χρειαζετσι τούλάχιστον ώστε κι'αεροπλάνο.

—

Όποιος αύτά μού τσαμπουνή τού λέω πάρε πόδι...
κι'άνύπανδρι χρειάζονται τά σήμερον χρειώδη.
Κι'οί μέν κι'οί δέ σας βεβαιώ πώς θάναι φορτωμένοι
μέ τας ανάγκας τής ζωής και τά πολλά της βάρη,
εφόσον δέν μπορεί κανείς καθώς τόν Διογένη
μέ κυνικήν αφέλειαν νά ζή μες'στό πιθάρι.

—

(Μπράβο τού λένδρό σεβαστέ
κι'ό Περικλής εύχαριστεί.)

—

Π.— Πρέπει καθένας άγαμος πραγματικώς νά ντρέπεται,
γιατί δέν έπιτρέπεται
οί μέν γιά τό νοικοκυρό
νά μαρτυρούν, νά ρέβουνε,
κι'άλλοι νά κάνουνε χωρό
μέ κάποιας, πού γυρεύουνε
νά βρούν συζύγους τής στιγμής προχείρως κι'όπως όπως,
και γάμους μεθημερινούς τελούν συχνά κι'άκόπως.

—

(Μπράβο τού λέν καμπόσοι,
σύμας τά λές μά γνώσι.)

—

Π.—Και σήμερα, συνάδελφοι, τά λέω σιταράτα,
σκέτα και τσιαπράτα.
Και νύν ύφόνω μεθ'ύμών τό λάβαρον τού γάμου,
κι'αύτά, πού τώρα τσαμπουνώ, πολλαίς φοραίς τά γκάριζα,
μά με τούς μόχθους τούς πολλούς έπαθα τά νεφρά μου,
και χάριν διουρήσεως μούπαν νά πίνω Σάριζα.

Ζήτε κι'εργάζεσθ'εύκλεώς,
κι'όποιος δέν θέλει γάμο
κτυπάτο τον αγκλέως
μέ δρύ τσουραπαις ξύμο.

—

Έλα, δέξ Χαρκιάμπεη, νά σέ παντρέψωμε,
νά φάγε και νά πιούμε και νά χορέψωμε.
Δέν την πέρνω...θά την πάρω
και θά'πή κι'έια τραγούδι...
γιά νά γίνη τέτοια χάρις
θέλω κάσσα τού Σκουλούδη.

—

Φέρτε στέφανα, παπάδες,
και ζουρνέτα και λυμπάδες
νά γενή γλυκύ μεγάλο.

—

Πάρτε λεμονιές κλαδιά,
κι'άς νεοτσιλεν, παιδιά,
μέ τόν Τελή τόν Πετσάλη.

—

Άς χορεύουν λιγεράκι,
κι'όλο γάμους και γαμπρός
ό καθείς άς τραγουδή.

—

Σύλλογος κοινωνικός και παιδοποιητικός.

Στεφανώσωμεν έν γένει
ένα κι'άλλον άσπρογένη,
όπως και τόν Μαρκόβ.

—

Κι'όποιος θέλει και δέν θέλει
δέον γάμους νά σπουδάση,
και κανείς έκ των έν τέλει
χρεωστεί νά ζευγαρώση.

—

Στόν ζυγό κι'αύτοί κι'έκείνοι,
κι'ό χορός νά περιβένη,
και μέ γέροντας και νέους
νά τελούμεν όμενεκίους.

—

(Είγε σκούζουν μερικοί,
κι'ό ζυλένιος φαρμακάς
μέ μεϊδιάμα γλυκύ
θέλγει τούς άφρακτάς).

—

Π.—Κι'όσοι τών γάμων τούς καπνούς άπλήστως τούς έφάγα (με,
εμείς οί νεικοκύρηδες άς λέμε νύκτα'μέρα
εόποιον δέν στεφανώνεται φύγε μικράν μας άγάμε,
και πήγαινε'στό δημόσιο κι'άκόμη παραπέρα.

—

Μές'στής άκρίβειας τόν καιρό
έπαντρευτήκαμε κι εμείς,
κι'εύτυχώς δικαιωμείς
τραβούμε πρώτοι τόν χορό.

—

Κι'άλλοι μάς κάνουν τόν μπελαζέ
κι'όλο μας πέρνουν'στή μέζε,
κι'έμάς, πού πρός παγίωσιν αίργάσθημεν τού κράτους,
μάς λέν πτωχούς τώ πνεύματι και βλάκας πατεντάτους.

—

Πώς φουρκίζομαι μέ τούτους, κι'έγω πάθος κατ'αύτών
τών άγάμων προπετών,
πού χωρίς κυρά γυρίζουν
κι'όλοένα σκλαρίζουν.

—

Μήτε δρόν κοινωνικώς
πρός έπαύξησιν τού γένους,
κι'ένώ ζούν γκαρουνικώς
σκώπτουν και τούς παντρεμμένους.

—

Και σας λέγω μ'ένα τόνον νοικοκύρη νέτου σκέτου·
ή θά παντρευτή καθένας πρός τό πρέπον άπειθές,
ή κι'έγώ, συμπατριώται, την κυρίαν Περικλέτου
άπό κοίτης και τραπέζης την χωρίζω παρευθύς.

(Είπεν αύτά θυμοειδώς
κι'έκτύπησε τά στήθη,
παρ'όλιγον δέ παταγωδώς
κατεχειροκροτήθη.

—

(Και μετ'αύτόν'στό βήμα
ανέβη παραχρήμα
ό Φασουλής ό φίλες,
κι'είπεν αύτά στωμύλος.)

Τάδε λαλεί κι'ό Φασουλής, τεκνοποιούς έπωφελής.

—

Φ.— Είς τήν σεπτήν όμήγυριν ό Περικλέτος πρώτος
τόν γάμον ήγκωμίασε και προσφυώς κι'εύγλώττως.
Ού μήν έγώ, παρεγγυών τής Ρωμιοσύνης θρέμμα,
θά σάς μιλήσω μύριοι, γι'άλλο σπουδαίο θέμα,
θά σάς μιλήσω δηλαδή κατά της άτεκνίας,
όπού κατήντησε κι'αύτή πληγή τής κοινωνίας.

—

Όλοι σας θά γνωρίζετε, καλοί μου συμπολίται,
πώς μείωσις τού πληθυσμού σπουδαίως άπειλεΐται,
και πώς διασκλεύονται τά νέα καθεστώτα,
και στρατιώτας ή Πατρίς δέν θάχη σάν και πρώτα.

Ἀγγέλματα μᾶς ἔρχονται παρὰ πολλῶν ἀγγέλων
πῶς σήμερον οἱ σύ,γοι δὲν κάνουν δρόλου τρέλλαις.
καὶ μὴ σκεφθῇ τάμενοι ποτὲ τὸ τῆς πατρίδος μέλλον
δὲν θέλουν ἡ γυναῖκες των νὰ γίνωνται κουνέλλαις.

—

Κατὰ τάσεων τοιούτων ἐλαττώσεως τοῦ γένους
ἀνυψώνω τὴν φωνήμου μὲ πολίτας πανταχόθεν,
κι' ἀπὸ τόπους μακρυνοὺς
κι' ἀπὸ τὰς ἑσπερίους
προσκαλῶ τοὺς ἐκεῖνους,
προσκαλῶ τοὺς ἀνικάνους,
νὰ σκεφθῶμεν κατ' ἐκείνων, ποῦ δὲν θέλουνε παιδιά,
γιατί λένε πῶς τοὺς τρώει φτώχια κι' ἄνεργασιά.

—

Ἤκουσα μετὰ χαρᾶς μου νὰ μοῦ λένε μερικοὶ
ὅτι κάποιος, ποῦ γιὰ χάρι
ἔβγαλε ἐλεύθερα μιὰ νύκτα μέσ' ἀπὸ τὴ φυλακὴ
τὸν ἀέρα του νὰ πάρῃ,
μ' αὐτοκίνητο κι' ἐκεῖνος ἐτριγύριζε ἐδῶ πέρα
κι' ἔβγαλε τῆς λευθερίας,
κι' ἀπὸ τοῦτο κουμπουρτζῆς
ἀφολύθη' στὸν ἀέρα.

—

Καὶ τότε συλλογίσθηκα πολλοὺς μπουμπουνισμένους
καὶ κάτι παντρεμένους,
ποῦ θέλουν πάνω κι' κλιὰ νὰ παρκιέψουν στεῖροι
γιατ' εἶναι κρίσιμοι καιροὶ καὶ τρῶνε ψωμοτύρι.

—

Κι' εἶπα: γιατὶ τὸ σφρίγος των ἀδίκως τὸ κρατοῦν,
ποῦ τώρα κι' οἱ κατάδικοι τῶν φυλακῶν τοῦ κράτους
δὲν θέλουν ὅπως ἄλλοτε πεζοὶ νὰ περπατοῦν,
μὰ ἔχουν μ' αὐτοκίνητα κι' αὐτοὶ στοὺς περιπάτους;

—

Αὐτοκίνητα κι' ἐκεῖνοι, λές καὶ νἄναι φριτατοῦ...
τί σημεῖον εὐμαρείας θετικώτερον αὐτοῦ;
Τί καλλίτερος καιρὸς ἀπὸ τοῦτον, σωπαίνει,
πρὸς παιδιῶν πκρανωγὴν
τώρα, ποῦ καὶ φυλακῶν πόδος δὲν κρυλλεῖται
στῆς προόδου τὴν πηγήν;

—

Σκιωθῆτε σκιωθῆτε,
σύζυγοι πκιευτυχεῖς,
καὶ σὲν ἄνδρες γουνεχεῖς
περὶ τούτων συσκεφθῆτε.

—

Μὴν ἀφήσατε τοιαῦται νὰ σᾶς φύγουν περιστάσεις,
καὶ καθεὶς στὸν νοῦν ἂς ἔχῃ
πῶς ν' αὐξήσῃ τὰ στελέχη
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

—

Ἀληθῶς εὐδαίμων, ὅστις
στὸν καιρὸν αὐτὸν ἐγκύμων
τῆς ἡμέρας φῶς ἰδῇ,
τώρα, ποῦνται παντογιῶστης
κι' ὁ μεσόκοπος κι' ὁ γέρος
καὶ τὰ μαράσταικα παιδί.

—

Μὴν ἀκοῦτε τοὺς ψυχραίνους,
ἄλλα πάντες ἐν χορῷ
λαμπρόφρονοι, λαμπρόχαρμονες,
κι' ἂς γεννήσωμεν μωρά.

—

Ὅσα γεννηθοῦν' στὰ μέλλον ἐξ ἑνὸς κι' ἐξ ἄλλου γάμου
τόσο θἄν' εὐτυχισμένα, ποῦ καὶ' στὰ γεράκια τοῦ μου
μοιάζεται νὰ κάνω κι' ἄλλα,
κι' ἂς μὲ λέν παλιοκουφάλα.

—

Πρὸς παλυτεκνίαν ῥέπω
κι' ὅλους πρὸς αὐτὴν προτρέπω.
Τώρα, ποῦ πκαθε τὸ κράτος προκοπῆς ἐξοδήμια,
ἔστω σκέψις των τρανὴ
πῶς θὰ γίνουν ἱκανοὶ
νὰ γεννοῦν καὶ διδύμια.

—

Εἴθε, φίλοι συμπολῖται,
πάντα πολυτέκνους γάμους
σὰν καὶ πρῶτα νὰ τελῆτε,
καὶ συχνὰ νὰ πκαλκίζετε
σὲ μακιμπδὲς καὶ σὲ μάκμους.

—

Καὶ νὰ κάνετε κουμπάρους καθε τόσο καὶ βαπτίσια,
καὶ ντουζὶν' ἀπὸ μωρὰ
νὰ στριγγλίζῃ λιγερὰ,
καὶ νὰ σᾶς φωνάζῃ τσίσια.

—

Ὅλο νὰ γεννοβλᾶτε
καὶ τοὺς στείρους νὰ γελᾶτε.
Εἴθε μὲ συζύγων σορίγος νέα βλάστησις πλουσία
— τὴν Ἑλλάδα νὰ λαμπρύνῃ.
κι' ἀπὸ τὰς φυλὰς τὰς ἄλλας γοητεύτης θαυμασία
τοὺς Ρωμηοὺς νὰ διακρίνῃ.

—

Εὔχομαι γιὰ γένναις πέρι
καὶ' στὸ γέρας σας ἀκόμη ..
εἴθε δὲ τὰ νέα βρέφη
νὰ γενοῦν ἀεροβρόμοι.

—

Κι' ἀπὸ τώρα βεβκιώνω κάθε κόρη, κάθε μάννα,
πῶς σὲ κοῦτον τὸν καιρὸ
κόλις γεννηθῇ μωρὸ
θὰ ζητῇ κι' ἀεροπλάνα.

—

Κι' εἶναι λίαν πιθανὸν
εἰς τὸ μέλλον τὰ μωρὰ
νὰ γαννιοῦνται μὲ φτερὰ
ὅπως νεοσσοὶ πτηνῶν.

—

Εἶμαι βέβαιος, Πατρίς μου, πῶς πασιφανῶς προκόπτεις
καὶ δοξάζεσ' ἐν εἰρήνῃ,
κι' ὅποιος ἔχει δύο μάτια μάρτυς ἀψευδὴς κι' αὐτάπτης
τῆς προόδου σου θὰ γίνῃ.

—

Ἂς ὑψοῦν' ἐξογκωμένη τῆς Πατρίδος ἡ γαστὴρ
ἀπὸ κλίνη περισσὰ
τώρα, ποῦ σβύσε κι' ἐκεῖνος ὁ μεσουρανῶν ἀστὴρ
τοῦ κλεινοῦ Σαφκὶτ Πασσᾶ.

—

Κι' ὅλοι σκεπτοῦν ἐν ἀνέσει:
Ἔπεσε καὶ θὰ ξαπίσῃ
τῆς γειτόνισσας τὸ φάσι,
κι' ὅπως τώρα νὰ τὸ βγάλουν καὶ' στὸν πλειστηριασμὸν
μὲ μεγάλον ἐκπεσμόν.

—

(Εἶπε, καὶ πάντες ἀκραξανιάλλοι εἰς τὰ στρατόπεδα,
καὶ κατεγειοκρότησαν τὸν ῥήτορα θερμά,
ὁπόταν αἴφνης ὥρμησε καὶ πλῆθος γυναικόπαιδα,
κι' ἔτρεχαν ἀπ' ὀπίσω του κι' ἐγύρευκαν μαχαῖ.)

—

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' αἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἀβρεθόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνγκάσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε' στὸ στόμα.

Λεκάτη τετάρτ' Ἰουλίου
κι' ἡ ἥρωσις πκαντὸς σαλπίλλου.

Χίλια δυκιὰ κι' δεκάξη,
μὲς' στὴν Τουρκιὰ κάτι θὰ τρέξῃ.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ἐλθοῦσες πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε γαίνο — ἓξ τοῦ φράγκα εἶναι μόνη
Τὰ τεκ ξένα ἡμισυμέρι — δεκαφράγκα καὶ' στὸ χέρι.

—

Ἐξ ἀγνοίας ἠρέσαμεν πάντας εἰμοῦσαν ταπεινῆ
ὅτι πωλοῦμεν τωμάκια «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ πτὴν ἀσκέρ τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ τὰ πρώτα δι' αὐτὰ Ταχυδρομεῖων τέλη

Μία γυναῖκα φρίκης ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης.

Π.— Ξέρεις καινούργα νὰ μοῦ πῇς
περὶ τῆς νέας πρόσοψης;

Φ.— Δὲν ξέρω τίποτα νὰ πῶ,
δρὲ Περικλῆ, καὶ σωπῶ.

Π.—Ξέρεις πῶς πεσαγγελιαρὶ χιλιομὲς τορπιλλοβόλα;
γνωρίζεις πῶς μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ
δὲν θὰ μπορεῖτονε λεφτά,
κι' ἀπέναντι θ' ἀφήσωμε' στὴν ἔρημον τὰ κῶλα;

—

Εἶδες πάλι τὴν Πατρίδα
πῶς' στὴν τόση κατοχήδα
Ἁμαζονισμὲ γει στάση;

—

Καὶ καθεὶς τὴν καμαρώνει,
ποῦ προβιβάσεως σημαία,
μὰ συγχρόνως κι' ἀπειλεῖ;

—

Φ.— Μὴ μοῦ λὲς γιὰ τὴν ζουζέκα...
δλάκερος τοῦτον τὴν γυναῖκα...
Περικλέτο μαλησμόνα,

Π.— Ναί, τὴν βλέπω, μὰ ποιὰ νἄναι;

—

Φ.— Βρίσκεται σὲ ταραχὴ
κι' ὁλονέκα μᾶς κυτάζει,
κι' μὲ τόσην προσοχὴ
καὶ τοὺς δρόμους ἐξετάζει.

Π.— Ἕνας πέπλος μυστηρίου τὴν καλύπτει, Φκσουλῆ,
κι' ποσῶς δὲν ὁμιλεῖ.

Φ.— Φαίνεται μυστηριωδῶς μὲ πυκνὸ στὴ μούρη δέλο...

Π.—Μὰ ποιὰ νἄναι, μὰ ποιὰ νἄναι...

Φ.— Μοῦ γαίνει τὸ τρεμπέλο.

—

Π.— Εἶναι φαντασίας πλάσμα;
εἶναι μεσανύκτων φάσμα;
Εἶναι πκαπὰ στὰς ἥλιους;
εἶναι νύστιμη κάν' τέρας;

—

Φ.— Ἄφοβε, κυρά, προχώρει...
εἶσαι ντόπια, Φράγκα, ξένη;

Π.— Εἶσαι τάχα παντρεμένη,
ζωντοχήρα, χήρα, κόρη;

—

Φ.— Τί γυρεύεις ἐδῶ πέρα
στῶν θρεμμένων τὴν μητέρα;
Πές μας ποῖος ἡ σκοπός σου.

Π.— Ἔλα πές μας τὸ νομά σου,
σπούδασε τὸ σκέπασμά σου,
δεῖξε μας τὸ πρόσωπό σου.

—

Φ.— Ἢ τὸν πέπλον θ' ἀφαιρέσῃς τοῦτον τὸν μυστηριῶδη,
ἢ θὰ σὲ πκρακαλέσω παρευθὺς νὰ πάρῃς πόδι.

—

Π.— Τί γυρεύεις ἐδῶ πέρα στὸ κράτος τὸ μεγάλο;
μίλησέ μου, περδικά μου...

Φ.— Ἢ τὸν πέπλο σου θὰ βγάλῃς, ἢ θἀλθῶ νὰ σοῦ τὸν βγάλω
μὲ τὰ χέρια τὰ θηκά μου.

—

(Εἶπε, κι' ἐν ὀργῇ σιμά της
ὁ ξυλένιος προχωρεῖ,
καὶ δυνατὸς ἁρπαιρεῖ
καὶ σκαιῶς τὸ κάλυμμά της.)

—

Π.— Τι μεγάλο ξεφτικι!..
Φ.— Μπά!,,δὲν εἶναι θηλυκό.

—

Π.— Ποία πλάνη φοβερά!..
τὴν νομίζαμε κυρά,
κι' ἄνδρας φύτρωσε γεννάτος
καὶ πυκνὸ μαλλὶ γεμάτος.

—

Φ.— Ἄνδρας εἶναι, δρὲ Γκυρούλα,
καὶ μυρίζει δαρβατίλα.

—

Π.— Ἄνδρας εἶσαι, κατεργάρη, καὶ μᾶς κάνεις τὴν κυρία...
μὰ γιατὶ τὸ κάνεις τοῦτο;...λύσε μας τὴν ἀπορία.

—

(Τὸ φάντασμα σιμώνει
τὴν σιωπὴν τοῦ λύκου,
καὶ γίνεται λεμόνι
τὸ μοῦτρο τῶν ξυλίνων.)

—

Φάντ.—Γνωρίζετε ποιὸς εἶμαι; σιμώσατε κοντά,
ἐλᾶτε..γκὲλ μπουρντά.

—

(Τὸ ζεῦγος προχωρεῖ
πρὸς τὴν ψευδῆ κυρίαν.
καὶ τὴν παρατηρεῖ
μὲ τρόμον κι' ἀπορίαν.)

—

Φάντ.—Δὲν ξέρατε ποιὸς εἶμαι;
Φ.— Δὲν σὲ γνωρίζω ἀγάλου.
Π.—Μοῦ φαίνετ' ἕνα φάσμα, συνεργεῖο ὀχαβόλου.

—

Φάντ.— Μὰ τοῦτα μου τὰ γένεια
κυττᾶτε τἀσημένια,
κι' εὐθὺς θὰ μὲ γνωρίσετε
καὶ θὰ μὲ μακαρίσετε.

—

Φ.—Σ' ἀναγνώρισα, μεγάλε τῆς Τουρκιᾶς Τουρκιᾶ,
τοῦ κατάντησες σὰν πτῶμα...
δὲν τὸν γνώρισες ἀκόμα.
Περικλέτο μπουτκιᾶ;

—

Νέοι μέγα γεγονὸς
κι' ἀποκάλυψις μεγάλη,
ποῦ βεβαίως καθενὸς
θὰ ζαλίσῃ τὸ κεφάλι.

—

Π.— Πές μου, Φασουλῆ, ποιὸς εἶναι...
Φ. Δὲν' στὸν λέω..δρὲ κοπρίτη.
Γνώρισε τον μοναχὸς σου..
Π.— Θὰ σοῦ δώσω μιὰ' στὴ μύτη.

—

Φ.—Ξέρεις, καλὲ, ποιὸς εἶναι;
Π.— Ποιός;
Φ.— Ὁ Χαμὶτ Σουλτάνος,
αὐτὸς ὁ πρώην γίγας, μὰ τώρα πλέον νάνος.
Π.—Τί λὲς μωρέ;
Φ.— Σοῦ λέω πῶς τοῦτος εἶν' ἐκεῖνος
ὁ φοβερὸς Σουλτάνος...
Π.— Τί τσαμπουνίζεις κτῆνος;

Φ.— Μηδεὶς ἀμφιβαλέτω.
καῦμένε Περικλέτο,
πῶς εἶν' ἐκεῖνος ὅλος.

—

Κι' ἂν τὸν παρατηρήσῃς,
θὰ τὸν ἀναγνωρίσῃς
ἀπ' τῆς μορφῆς εὐθύμως.

—

Π.—Καὶ μοῦ τὸ λές, μωρέ, σὰν γάιδας ἀπαθὼς;
Φ.— Πῶς θέλεις νὰ' στὸ πῶ;
Π.— Δὲν πᾷς νὰ μοῦ χαθῇς;

—

(Ὁ Περικλῆς ὁ φαφλατᾶς
τὸν λόγον ἀπευθύνει,
πρὸς τὸν φυγόντα κατ' αὐτὰς
ἀπὸ τὴν Ἀλατίνη.)

—

Ὡμίλησε καὶ πρὸς ἐμέ, τὸν Ἕλληνα τὸν πάνυ,
ἂν εἶσαι μονοχὼ σκιὰ καὶ φαντασίας πλάνη,
κἂν ἄνθρωπος πραγματικὸς
μετὰ κοκκάλων καὶ σαρκός.

—

Σέ, ποῦ τώρα φρικιᾷς
ἂν τῷ μέσῳ δακμονίων,
σ' ἐξορκίζω' στὰς σκιὰς
μυριάδων' Αρμενίων,
ἢ παθόντων ἢ σφαγέντων,
ἢ' στὸν Βόσπορον πνιγέντων,
νὰ μοῦ' πῇς ἂν εἶσ' ἐκεῖνος
ὁ Χαμὶτ ἀληθινά,
ὅσου Μεγιστάνων ὄμβνος
σ' ἐπροσκύνει ταπεινά.

—

Ἔλα, φάντασμα καλὸ
τοῦ μεγάλου τοῦ Καλίφη,
μίλησε, παρακαλῶ,
καὶ σ' ἐμένα τὸν ἐρίφη.

—

Λέγε μας ὀρθὸ κοφτά,
εἶσαι σύ, κλεινὲ Σουλτάνε,
ποῦ σοῦ' πῆραν τὰ λεφτὰ
οἱ Νεότουρκοι καὶ πᾶνε;

—

Εἶσαι σύ, ποῦ κυβερνοῦσες μιὰ φορὰ τὸ ζηλευτὸ
τῆς Τουρκίας Καλιφάτο,
καὶ δὲν σ' ἄφησε λεφτὸ
τοῦ Σερκὲτ τὸ Κομητάτο;

—

Εἶσαι σύ, ποῦ κάθε τόσο διαδίδονται μυρία,
πότε πῶς παραφρονεῖς,
πότε πῶς αὐτοκτονεῖς,
κι' ἄλλοτε γιὰ νὰ τὸ στρίψῃς ὅτι γίνεσαι κυρία;

—

Εἶσαι σύ, ποῦ ζῇς κλεισμένος μὲ τοσαύτας συγκινήσεις
καὶ μὲ τόσας ἀναμνήσεις
αὐδαμένων ἡμερῶν
κι' ἀληθῶς αἱματηρῶν;

—

Εἶσαι σύ, Χαμὶτ σοφέ,
ὁποὺ' πήγαινε κι' ἐμένα
ὅπως κι' ἄλλους τρία κι' ἕνα
ὅταν ἔκουα καφέ;

**Ἐκεῖνος ὁ Χαμὶτ ὁ ξεχασμένος
μὲ γυναικεῖα φαίνεται ντυμένος.**

Τάδε λέγ' ὑπερηφάνως ἕνας ἄλλοτε Σουλτάνος.

Σουλ.— Εἶμ' ἐκεῖνος, τσελεπῆ,
ποθητὰ μὲ τῆς φούχτας αἷμα,
ποῦ κι' ὁ Γιλδὲτων μ' εἶχε' πῇ
μπόγια καὶ φονιᾶ μὲ Στέμμα.

—

Τώρα πιὰ σωφερισμένος
αἷμα δὲν ἐπομίζω,
κι' ὁλημόναχος κλεισμένος
μὲς' στὴν' Αλατίνη ζῶ.

—

Εἶμ' ἐκεῖνος ὁ Καλίφης, ποῦ δὲν ἔκανα νισάφι
μ' ἕνα κι' ἄλλο μου χαρέμι,
καὶ τὰ ντέρτια μου δὲν γράφει
μήτε κι' Οὐλεμὰ καλέμι.

—

Οἱ Νεότουρκοι ταλτιὰ μου τάχαν κάνει τελατίνι,
κι' ἀπὸ τὸ Γιλδὶζ ἐκεῖνοι
μ' ἔφεραν' στὴν' Αλατίνη.

—

—Ἀχλέκεῖνο τὸ συνάφι.
ποῦγινε παντοῦ φοβέρα,
μ' ἔσερβίρισε μιὰ' μέρα
τὸ γνωστὸ σικτὶρ πιλάφι,

—

Τοῦτ' οἱ μπόγκιδες ποῦ λές
μ' ἕνα βρωμοκομητάτο
κάθε' μέρα τῆς χυλαῖς
μοῦ τῆς φέρνουν ἄνω κάτω.

—

Πάνε κύποι μου μεγάλοι,
καὶ τὰ πλούτη, πεῦχα βγάλει
ἐν ἰδρῶτι τοῦ προσώπου,
τώρα τάκαναν θυσία
κι' ἔγιναν περιουσία
ἑνὸς κι' ἄλλου παλιανθρώπου.

—

Μὰ σὰν κύτταξα τὴν ζάλη,
τὴν φουρτοῦνα καὶ τὸ χάλι,
ποὖχ' ἡ τωρινὴ Τουρκία.

—

Τώρα, ποῦ κτυπαχοῦντ' ἐκεῖνοι,
μέσ' ἀπὸ τὴν' Αλατίνη
τόστριψα μὲ γυναικεῖα.

Προσφώνησις τοῦ «Φασουλῆ» στὸν Πατσὰχ τῶν σεβνταλῆ.

Φ.— Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν κύφι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν ὄψι,
ὁποῦ μοιάζει τοῦ Σουρῆ.

—

Τοῦ κλεινοῦ Σερκὲτ ἡ φέσα
σὲ κατήντησε φτωχό,
καὶ' στὴν' Αλατίνη μέσα
σὲ ξεχάνουν μοναχό.

—

Ἐκεῖ μέσα λαχταροῦσες
γιὰ τὸν θρόνο, τσελεπῆ,
κι' ἕνα στέμμα καρτεροῦσες
ἔβγα πάλι νὰ σοῦ' πῇ.

—

Πλὴν ἀνέλπιστος ἡμέρα
σ' ἐχαιρέτησε χαρᾶς,
κι' ἔφυγες ἀπ' ἐκεῖ πέρα
μὲ φορέματα κυρᾶς.

Ἔκλεισεν τὰ τόσα κλέη
τοῦ φριτιοῦ Σαρλὲ Παπᾶ.
καὶ ντούηης γιὰ σένα λέει
Πατσάχης τσὶκ γιακτᾶ.

—

Βῶδε τοσηη προκοπὴ τῆς Τουρκιᾶς, τὸ Κοινοβούλι
μὲ τὸ νέο Κρανίδιο,
ποῦ καθεὶς μᾶς τοῦτο φρίττει
καὶ φωνάζει καὶ κηρύττει:
Θεοῖς ἀγνοεῖται τὸν Χριστέν.

—

Παρλαμέντο κι' ἡ Τουρκιὰ,
κι' ὁποκράτσα βλακεία
γιὰ Συντάγματ κι' ἔκαε.

—

Καὶ γιὰ προβλῆμο κυκλώνων
σύρλιζου μὲς στὸν σαλὸν
μοδέρνη Συντηγματικήν.

—

Σύνταγμα κι' αὐτοὶ ζητοῦσαν κι' ἔνα κομματελάκι.
ἐπαιδὴ μὲ τὸ παλιὸ
δὲν ἐλπίζανε καὶ τοῦτοι
πῶς θὰ κάνουν μακροβοῦτι
μέσα στὸ βασιλικὸ σου πλοῦτη.

—

Τώρα ρεύγουν ἄρον ἄρον δι' αἱ Συνταγματικαί,
καὶ τσφίνουν μες' στὸ χάλι
γιὰ νὰ τσπορώσουν ἄλλοι
ἀντιαστυρκικοί.

—

Καλῶς ἤλθες, σχὶ ὁμπάκα
στὴν γνωστὴ σταλπρουσάκα,
δηλαδὴ στὴ Ρωμηοσύνη,
ποῦ γιὰ ἔρκοσης χιλιούρικες
ἔχει σήμερα κι' ἐκείνη
ντράβλα πολλὰ καὶ φούρικες.

Ἔβδε, Χαμίτ, στὸ μέλλον νὰ ζήσῃς χιλιόχρονε...,
ἐπὶ τῆς Βασιλείας τῆς ἰδικῆς, ἀδὸ τόδε
ἔγινε, καθὼς ξέρεις, πόλεμος ἑκατόχρονος.

—

Μὲ τοσοῦτο ἀμάραθον
ἀπέφερεν τὸ ἄζημον
καὶ μὲ τοὺς Ρώμ μαζὶ
τὸ δόξιμος ἐσοφίσθην.

—

Κ' ἐἂν ὅλοι σὲ ξοχέσουν, Χαμίτ ἀγαπητέ,
ὅμως ἐμεῖς πατέ.
κι' ὅλοι θὰ λέμε πάντοτε πῶς σὺ πρὸς προκοπὴν
μᾶς ἔβαινες ροπή.

—

Σὺ πρωταίτιος καὶ μόνος
τῆς γενικῆς μας ὁμιλίας
ἐκπαίδευσιν σύγχρονος
οἱ Νεότουρκοι κι' ἐμεῖς.

Νέον Σύνταγμα στὴν Πόλιν μὲ κοινοβούλιο κι' ὅλο πέρα,
καὶ πρὸς τὸ φῶς σημέρωσεν
τρῶτος ὅρος ἀμφιτέρων
τὸ γκρίζειν τὴν γαστέρα.

Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες ἐδῶ στὴν ὑφηλιακήν,
ποῦ μὲ νέας ἀνορθώσεις ἐντείνεται μᾶλλον...

κι' ἀλησμόνητα θὰ μείνουν στῶν λαῶν τὴν ἱστορίαν
δυὸ Συντάγματα μεγάλα... τῆς Τουρκιᾶς καὶ τὸ δικό μας

Αὐτὰ μόνα ἄχως φέρει
ἐφαρμόζοντα πανέμια
σύμφωνα καὶ πρὸς τὸ πιστόρι,
σύμφωνα καὶ πρὸς τὰ γράμματα.

—

Ἔβδε πρὶν τὰ κακαρώσῃς
ν' ἀνεβῇς ξανὰ στὸ θρόνο,
καὶ χωρὶς κανένα πόνο
Κομητάτα νὰ σαρώσῃς.

—

Ἔβδε γιατὶ ὅρξεις δρόμους
στοὺς Ὀθωμανοὺς ν' ἀνοίξῃς.
καὶ νὰ γράψῃς ἄλλους νόμους,
καὶ νὰ σοῦρξῃς καὶ νὰ πνίξῃς.

—

Ἔβδε τοῦ λοιποῦ νὰ δώσῃς φιλελληνικῶς, καλέ μου,
κι' ὅλ' οἱ Ρώμ εὐγνωμονοῦσες νὰ σοῦ λεν χαῖρ-ὄλα,
καὶ νὰ βάλῃς τζιντζιμοῦσι στὴν συνθήκην τοῦ πολέμου,
ποῦ μικρῶν τε καὶ μεγάλων ἀστεμάτησε μηχλά.

—

Ξέρεις πῶς πῆγαν Ἰταλοί, ποῦ τρῶν μακαρονάδα,
νὰ καίψουν τὴν Ἀρμάδα
μὲς στὰ περίφημα στενὰ μὲ τοὺτ' ἡ δοξασμένη
μὲ κάτι σίμπλα ἁρπαλῶς ἦταν προφυλαγμένη,
ἄλλως μὲς στὸ σπῆτι των νικηφόρος κλασικούς
βεβαίως θὰ τοὺς ἔκαιαν ὡς τέλος συντεκτικούς.

—

Ψυχλιοὶ ψυχλάκια ἔμπλεκαν
ὁποῦ τῆς πρέπουν θούρικ...
μπᾶμ μπούμ βροντοῦσκαν βαρειὰ
ἔνθεν κἀκεῖθεν φρούρια.
ὅμως κύτοι γελοῦσανε τὰ Τουρκικὰ κανόνια
κι' ἐτραγουδοῦσαν ὄπερες κι' ἔπαιζαν μπαχαρόνια.

—

Στὸ βροντοπάγαν ἡ βροντὴ, στὸ βρόντο τὸ μπακροῦτ...
τί γλέντι θὰ τὸ κάναμε μὲ τὴν Ἀρμάδα πούτση.
πλὴν εὐτυχῶς τὴν γλύτωσαν οἱ πρεσρικὲς ναυμάχοι,
ὁποῦ Φραγκιὰ κι' Ἀνατολὴ τοὺς ἔβαι' στὴ σπουδχή.

—

Ἀνορθωταὶ καὶ σεῖς Ρωμηοὶ μὲ σόσην εὐδοξόσυνα,
σκορποῦν στολοὺς καὶ σπαρτοὺς ὁλοῦς τὰ θέντρα τρίζουν,
δοζοῦν καὶ τὸν Γενησερλῆ σε διαθεσεστῆτα,
καὶ τοῦ Μανούσου τοῦ γιατροῦ κάστελλα βενχαρίζουν.

—

Μᾶς ἐπλήγωσαν πατρίους τὰς Τούρκικας συμφοράς,
κι' ἔλα σύμφωνα ἀκριβέως
ἄρωστε, συφορεμένο,
καὶ τραγούδα μας κανένα σεβντελίδικο γιαρᾶ.

—

Δὸς καφεδὰς παρισσοὺς
καὶ τὸ κράτος τῆς φραγιᾶς
ἐπανόρθωσε τὸ σύ,
ποῦ συνάρσει Κομητάτου
ἔγιναι τὰ πράγματά του
σὰν καρπούζ' σκλατσί.

(Κἴπε τοιαῦτα γλαφυρός, κι' ὁ Πατσάχ' ἀτσίκος,
ὁ πάλιν μεταμορφωθείς,
ἐξηφανίσθη ἀκριβῶς,
καὶ ψάχνουν Τοῦρκοι καὶ Ρωμηοὶ νὰ τὸν εὕρωμεν μετπίως).

ΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
βδρενόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνγιακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε στὸ στόμα.

Πρώτ' Ἰουλίου κι' εἰκοστή,
ὁρμοῦχοντες φούγουν σεβκετοί.

Χίλια διακόσι δεκαεφτά,
τρέμ' ἡ καβοῦκα κάθε Σοφτᾶ.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἐπ' ἀδείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο —ἑκατὸ φράγκα δέκα μόνα
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη —δέκα φράγκα ἐπὶ τὸ χάρτι

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντες εἰμούσου τσελεπῆ
ὅτι τωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀπλήρωτα
μὲ τὴν ἀπάλογον τιμήν, κι' ὁποῖος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' κοῦτὰ Ταχυδρομείων τέλη

Ἔβγῆκε Μάγισσα κυρά, ποῦ κάνει μάγια φοβερά.

Π.— Τοῦνε τοῦτα ποῦ μοῦ λές;
Φ.— Εἶνε μάγισσες πολλές,
μὰ καὶ μάγοι ποῦ μαντεύουν,
κι' ὅλοι κι' ὅλες τοὺς πιστεύουν.

—

Εἶνε μάγισσες ἀγιάτρα,
ποῦ μαγεύουν τὸν κοσμάκη,
καὶ ξεχνᾷ τὰ ὄχαστά του,

—

Κάνουν μάγια, παπαρδέλα,
ποῦ δὲν εἶνε παίξε γέλα,
καὶ τοῦ πέρνουν τὰ λαμπά του.

—

Καὶ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
μάγισσες μὲ τὸν σωρὸ,
μὰ καὶ μάγοι μὲ περσόντα,
ποῦ προλέγουν σὲ πολλοὺς
καὶ φρουίμους καὶ τρελλοὺς
τὰ τ' ἐσόμενα κι' ἐὰν τα.

—

Μαγισσῶν καὶ μάγων σμήνη,
κι' ἡ καινούργια Ρωμηοσύνη,
ποῦχει κίνησι μεγάλη
μὲ τὸ κλέφτω, κλέφτεις, κλέφτει,
σ' ἕνα μαγικὸ καθρέφτη
καθρεφτίζεται καὶ πάλι.

—

Εἰς τὸ κατοπτρον αὐτὸ
ἕνα κράτος ζηλευτὸ
κατοπτρίζεται καὶ τώρα,
κι' ἀμπρωτὰ του καμαρώνει
κι' ἀνορθώσεις μᾶς σκαρώνει,
καὶ γιὰ τούτους πέρνει φόρα.

—

Εἰς τὸ κάτοπτρον αὐτὸ
εὐτυχῶς χωρὶς λεφτὸ
κατοπτρίζεται κι' ἡ πλάσις
καὶ τῆς δόξης ἡ κολάς,
ποῦ σὲ κάνει νὰ γελᾷς,
κι' ἂν δὲν θέλῃς νὰ γελάσῃς.

—

Μὲς' στὴν πλάσι τούτη,
ποῦ βρωμᾷ μπακροῦτι
καὶ τὴν λέν' Αἰάσμα.

—

Μάγοι προσκυνοῦντκι
κι' ἀπὸ μᾶς ὁμνοῦντκι
μὲ τὸ στόμα χάσκα.

—

Μάγισσες πελλαῖς
κάνουν κερπάκις
νὰ πετοῦν εἰς ὕψη.

—

Μάγισσα μᾶς νεύει,
ὁποῦ κινδυνεύει
κάθε νοῦς νὰ στρίψῃ.

—

Τί καινούργια μάγια,
Περικλῆ κανάγια,
τάξις κι' εὐπρεπεία.

—

Καὶ τὸ κράτος τοῦτο,
τὸ πεινῶν ἐν πλούτῳ,
εἶναι μὴ μαγεία.

—

Περιχλῆ Σγαρίλα,
μάγισα μὲ τὸν ἥλιο
καὶ μὲ τὸ φεγγάρι.

—

Καὶ μ'αὐτὰ καὶ μόνον
τοὺτ'ἡ γῆ τῶν πόνων
τόνωσιν θὰ πάρῃ.

—

Μάγισσαις ποῦ λές
Βγήκανε πολλαῖς,
καὶ χορεπηδοῦν
γύρω σὲ καζάνια.
καὶ χωρὶς φουστάνια
κάτι τραγουδοῦν.

—

Μάγισσαις πολλαῖς,
μάγισσαις τρελλαῖς,
τἄστρα κατεβάζουν.

—

Κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ
Σολομωνικὴ
μᾶς ξοκαθιεβάζουν.

—

Ἤτο πρὸ καιροῦ
μία Μαχαιροῦ,
μάγισσα Σιγκίρα,
ποῦ δὲν εἶναι τώρα.

—

Τώρα βγῆκε κι'ἄλλη
μάγισσα μεγάλη
καὶ σοφὴ κυρία,
ἡ κυρὰ Μαρία.

—

Τοὺτη τῆς ἡμέρας μάγισσα τρανὴ
καὶ κοσμάκης τρέχει καὶ τὴν προσκυνεῖ.
Στὴν κυρὰ Μαριὼ
λέν πῶς πάει τώρα
καὶ νυφοπερνιὸ
μὲ ποικίλα δῶρα.

Κι'ἡ Μαριὼ γυρίζει
καὶ φωτιαῖς ἀνάβει,
κι'ὅλο ψιθυρίζει
λόγια μαγικὰ
καὶ γιὰ τὸν μαναδὴ
καὶ τὸν κατσικᾶ.

—

Μὰ θὰ πάω,βρέ,κι'ἐγὼ
'στὴν κοκκώνα Μαριγὼ
νὰ μοῦ 'πῇ τί θ'ἀπογίνῃ
κι'ἡ πατρὶς ἡ Ρωμοσύνη,
ὁποῦ μάγοι ξεχασμένοι
τόσα χρόνια τὴν καθμένη
μᾶς τὴν εἶχαν μαγεμμένη.

—

Ἐξεχάστηκαν οἱ πρῶτοι,
Περικλέτο πατριώτη,
τοὺς ἔπρεπε μαύρη μπόρα,
κι'ἄλλος μᾶς ἔβγαλε τώρα
νιος μάγος Κρητικὸς
μάγος ἀνορθωτικός.

—

Πῶς εὑρέθη τέτοιος μάγος!..
εἷς αὐτὸν καὶ μόνον θάρρει
πῶς μπορεῖ ν'ἀποκαθάρῃ
τὸ Κυλιόνειόν μας ἄγος.

—

Τοὺτ'ἡ γῆ τῆς εὐπραγίας,
ὁποῦ βάσκει μ. ἀναμνήσεις,
ἀνορθοῦται μὲ μαγείας
Ἀνορθώσεως μαγίσσης.

—

Καὶ τὴν νύχτα της τινάζει,
καὶ μὲ σθένος περισσὸν
καὶ φωνὴν διαπασῶν
'στὴν Ἀνόρθωσιν φωνάζει:

—

Μάγισα μοῦχεις κομωμένα
καὶ τρελλαίνομαι γιὰ σένα.
Μάγισα μοῦκανες,κυρά,
κι'ἔγινε γιὰ'μὲ χαρὰ
καθημία συμφορά.

—

Μάγισα μοῦκανες,Λευτέρη,
μὲ τὸ στιβαρό σου χέρι
καὶ μ'ἐκείνη τὴν πυγμή.

—

Κι'ἡ φωναῖς τῶν ἐλαχίστων
'στὴν Ἀνόρθωσιν ἀπίστων
εἶναι κορακιῶν κρωγμοί.

—

Μὲ τρελλαίνεις ὁλονέν,
μάγισα μοῦχει κατσεμένα
κι'ὁ πολὺς Κορομηλᾶς.

—

Ποῦ κι'ἐγὼ δὲν ξέρω γιάντα
θὰ μοῦ λείψῃ μιὰ γιὰ πάντα
καὶ τῆς φτώχιας ὁ μπελᾶς.

—

Ἀνόρθωσις προκύπτει
καὶ πλήθη σαγηνεύει.
Ἀνόρθωσις κυρία
καὶ τῶν Ρωμηῶν τροφή,
καὶ μάγισσα τοφὴ
σὰν τὴν κυρὰ Μαρία.

—

Μάγων ἀνορθωτῶν
τὴν ἑζυμωτὴ πλῆθος,
καὶ μὲ τὰ φίλτρ'αὐτῶν
μαγεύεται καθεὶς.

—

Πᾶμε νὰ'δῇς τὰ μάγισα...
κλαίει μιὰ κουκουβάγισα,
πετοῦν δρὸ νυκτερίδες.

—

Ἀκοῦς ὀρικῶδεις ἤχους,
καὶ τρίζουν κατσαρίδες
σ'ἀρχιγιασμένους τοίχους.

—

Πᾶμε νὰ'δοῦμε μάγισ,καλέ μου συμπολίτη.

—

(Εἰς τῆς κυρὰ — Μαρίας πηγαίνουν τὸ σπίτι.)

Κ.τ.Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς 'στῆς μάγισσας τῆς Μαριγῶς.

—

Φασ. – Τί φρίκη!..μὲ τὴ μάγισσα,κι'ὁ καπετὰν Λευτέρης.
Περ. — Σιγὰ σιγὰ ν'ἀκούσωμε καὶ λέξι μὴν προφέρῃς.

—

(Ἀφωνοις παραστέκουν ἡ δρὸ ζυλέϊκαις μούραις.
κι'ἡ μάγισσα τὸ χέρι
κυττάζει τοῦ Λευτέρη,
καὶ λάπποτε τοῦ κόβει βαθειαῖς Ἑλληνικούραις.)

—

Μάγ.—Εἶσαι τὸ παιδὶ τῆς τύχης σὲ φωνάζουνε Σωτῆρα,
κι'ἔχεις καὶ'στὸν ἥλιο μοῖρα.

—

Εἶσαι μάγος,Λευτεράκη,
καὶ μὲ φλόγα καὶ μεράκι
κάνεις μάγια σὰν κι'ἐμένα.

—

Ὅλα πρίμα σοῦ πηγαίνουν
καὶ τ'ἀδύνατα θὰ γένουν
δυνατώτατα γιὰ σένα.

—

Ἄπλωσε τὴν χέρα σου...
μὰ κι'ἡ Κρήτη σ'ἔταξε
λυτρωτὴν πολλάκις.

—

Τώρα'στὸς ἡμέρας σου
ἔως'στ'ἄστρα'πέταξε
κι'ὁ Καραμανλάκης.

—

Φασ.—Τὴν ἄκουσες τὴν μάγισσα;
Περ.— Ποῦ διάβολο τὰ ξέρει!

—

(Ἡ μάγισσα κρυφομιλεῖ'στὸν καπετὰν Λευτέρη.)

—

Μάγ.— Εἶσαι ζάχαρη,γλυκούτης,
εἶσαι τῶν Ρωμηῶν μαγιστὴς
Λευτεράκης τ'ὄνομά σου,
καὶ γλυκὸ τὸ γέλασμά σου,
κι'ὅλους πούς τραβᾷς σιμά σου.

—

Πολλὰ θὰ γίνουνε κακὰ
μές'στὸ Σερκσκεράτο..
παρήγγειλες καὶ'στὸ Βουλχὰν
καράβι μὲ τὸν Στράτο.

—

Περ.—Τί διάβολε!..ποῦ τὄμαθε κι'αὐτὸ τὸ γεγονός;
Φασ.—Μυστήριον ἀληθινὰ καὶ μένω κεχηνώς.

—

Μάγ.— Ἀριθμὸς ἐφτά,
ἐφθασαν λεφτά.
Ἀριθμὸς ὀκτώ,
νέο θωρκτό.
Ἀριθμὸς ἐννιά,
ὄρτσα τὰ κανιά.

—

Περ.— Τί σημαίνουν τάχα τοῦτα,
ποῦ λαλεῖ περὶ τοῦ Στόλου;
Φασ.— Ἄκου μόνον τὴν μαγοῦσα
καὶ μὴ μ'ἐρωτᾷς καθόλου.

—

Μάγ.— Σὲ νύχτα σεληνοφεγγῆ
καὶ λάλοι μάγοι καὶ μουγγοὶ
χορεύουνε μὲ γάλμα.

Καὶ προμαντεύουν χρήματα,
κουδούκια μὲ τὰ κλήματα,
καὶ φούρους μὲ καρβέλια.

Πάρτε δεκέβολοι βαγιὰ,
κι' ἂν κυνταξωμε τὰ μάγια
νέων μαγισσῶν καὶ μάγων.
κατ' αὐτὰς ἀνυπερθέτως
πάει στὰ λουτρὰ κι' ἐφίτες
ὁ μοναρχικὸς παράγων.

Μὲ τὰ μάγια μου 'μιλοῦν
καὶ γιὰ σένα Λευτεράκη,
κι' ὅλα φανερὰ ἀκλουθοῦν
πῶς θὰ πᾷς εἰς τὸ Λβτράκι.

Προφητεῖαι τῆς Μαγίσσης, ποῦ σὲ κάνουν νὰ σαστίσῃς.

Μάγ. —Ἄκουσε καλὰ τὰ λόγια τῆς κοκκώνας Μεριγῶς...
μὲς' στὴν δεξιὰ τὸ καμίνι
ἕνας κὲν δὲν θ' ἀτομείνῃ,
ποῦ δὲν θἀναι Στρατηγός.

Σὲ Συμβούλια θὰ στέλλουν ἀταθορύφους Γ' πουργεῖα
ἄνευ διακρίσεως,
ἀποτάξεις μὲ συντάξεις, διὰ παύσεως ἀργίας
καὶ δι' ἀπολύσεως.

Ὅλο καὶ παραπομπαῖς
σὲ Συμβούλια μεγάλα,
καὶ ματζῶν ἀναλαμπαῖς
καὶ σὲ σύνεφα καβάλα.

Πτήσεις πρὸς τὸν οὐρανόν,
ποῦ θὰ μείνουν στὸν αἰῶνα,
κι' εἶκοι λίγη πιθανόν
νὰ πετάξῃ κι' ἡ χελώνα.

Ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θὰ μένῃ καὶ λατρεία,
πλὴν μετ' αὐτοῦ κι' ἡ τρόπουλα θὰ φαίνεται κυρία.
Ὁ νόμος πάντων βασιλεύς!..μὲ χαρτοπαίκτου σφαῖρα
κι' ἕνα παιδὶ θὰ σκοτωθῇ στὰ πλάτη τοῦ πατέρα.

Τὸ κράτος τοῦ νόμου
θὰ γίνῃ τοῦ τρόμου,
κι' ἐδῶ μαχαιριὰς
κι' ἐκεῖ κουμπουριὰς
'στὴ μέση τοῦ δρόμου
θὰ ριχνουν ἀλάλους
μικροὺς καὶ μεγάλους.

Καθεἷκις θἄχετε πολλὰς,
καὶ Ρήγας, Ντέμις καὶ Βακὲς
τὸν νόμον θὰ τρομοκρατῇ.
κι' ἐκεῖνος, ποὺναι δυνατὸς
ὅπου νἀθῇ ἁμαχητί,
θὰ τοὺς παγαίνῃ ριπιτί.

Μές' στὴν δρασιν τοῦ Βκλὲ καὶ τῆς Ντέμας καὶ τοῦ Ρήγα
δράματα τιμῆς φρικτὰ θὰ συμβοῦνουν οἷκ ὀλίγα.
Τοῦτη θἄνει καὶ τοῦ μύρτη καὶ τοῦ φιρτυτοῦ σαράκι,
κι' ὅλους φόβος θὰ συνέχῃ.
κι' ἀπὸ καθενὸς μεγάλου καὶ μικροῦ κακιοβράκι
ἄσπιλη τιμὴ θὰ τρέχῃ.

Εἰς ἡμέρας μεγαλείων
ἡ τιμὴ παντὸς ζενζέκη
θὰ σας γίνεται τσιμπούρι.

Καὶ σὲ κάθε Μαυσωλεῖον
ἄγαλμα Τιμῆς θὰ στέκῃ
μὲ μπαλτὰ κακὶ μὲ κομπούρι.

(Εἶπε τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἡ δικονοφιλὴς,
ὅταν ὁ Φασουλὴς
ὡσὰν δραπέτης ἔξαργα κἄποιου Βλακοκομείου
τῆς λογ' σὲς ὅρος ἀφελεῖ
κυρὰ Μαρία δὲν μας λὲς
καὶ κάτι περὶ τῶν ἐδρῶν τοῦ Πανεπιστημίου)

Μάγ. — Ὁ Τσιριμώκος ἐρίσκεται σὲ τόσκις ὀασαρίας
καὶ γιὰ τῆς ἕδρας τῆς κενατὲς ζητεῖ πληροφορίας.

Φασ. —Θὰ σκεπασθοῦν τοὐλάχιστον τὸν ἐρτεινὸ τὸν χρόνο
μεγάλαις ἕδραις καὶ σεμνατὲς,
γιὰ νὰ μὴ φαίνωνται γυμνατὲς
ἀπὸ 'νεροπὴ καὶ μόνος.

Μάγ. — Γι' αὐτὰς παρατρεχάματα γι' αὐτὰς πολλῶν πηλὰς
κι' Γ' πουργικὰ Συμβούλια μπορατ' νὰ γίνουν κ' ἄλλα. [λα,
Φασ. — Πότε κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ πῶς θὰ πάρῃ τέλος;
Μάγ. — Κι' ὁ Τσιριμῶκος ἀγνοεῖ κι' αὐτὸς ὁ Βενιζέλος.

Φασ. —Μὰ σὺ δὲν ξέρεις νὰ μᾶς πῇς σὰν μάγισσα μεγάλη;
Μάγ. — Αὐτὸ καὶ κάθε μάγισσα γκαὶνει τὸ καρπάλι.
Ρώτησα καὶ τὴν μάννα μου νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια,
κι' ἡ μάννα μου μ' ἐκύτταξε καὶ μοῦπε: κολεκύθια.

Ρώτησα καὶ τὸν κύρη μου κι' ἑκατὸς δὲν γνωρίζει,
καὶ κουκουδάγκα μάγισσα 'στ' αὐτιά μου ψιθυρίζει
πῶς τοὺν' ἡ πλάσις ἡ φτιαχτὴ
τῶν Παρῶν ἀγώνων
δι' ἕδρας πάντοτε θὰ δρᾷ
κι' ἐνέδρας ἀπογόνων.

Φάσ. —Βλέπω πῶς τίποτα καὶ σὺ δὲν ξέρεις, κακορρίζικε.
Μάγ. —Γι' αὐτὰς τῆς ἕδρας τὸν Ρωμηὸν δυνὰ καὶ κάμπους
κι' ἐρώτησα τὰ ζωτικὰ καὶ κάθε μάγο πρῶτο, [ἴπαρ
κι' εἶπαν πῶς μὲ τῆς ἕδρας των παντοῦ θὰ κάνουν κρότο,
καὶ θἄνει μέγα ζήτημα καὶ πρῶτον ἐν τοῖς πρώτοις
ἡ τῶν ἐδρῶν κενότης
κι' ἀκέλυπτος γυμνότης.

Σὺ κάλυψέ τας ὅ τι σὰν ἀποκάλυπτον, Χρόνε...
τοιαῦτα τοῦπ' ἐρατεινὴ,
κι' ἀκούσθη λέγουσα φωνὴ:
τὰ σῶκα τὰ καλλίτερα κουρούνας θὰ τὰ τρῶνε.

(Τότε δὴ τότ' ἐφάνη καταμαῦρο πουλὶ,
κι' ἔδρᾶν ἀντῆχει κρότος κι' ὁ λεβὲς ἀνατράπη,
ἡ δὲ κυρὰ Μαρία σεμνὴ τοῦ Φασουλῆ
ἐθώπευσε τὴν ἕδραν, κι' ὁ Φασουλὴς ἐντράπη.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὰ νῶτα τέκνα, σύγγραμμα τὰ μάλα νομικὸν
συμφώνως μὲ τὰ Δίκαια τὸ Μουσουλμανικόν.
Σταματιάδης Λάζαρος συνέγραψεν ἐμφρόνως.
ὁ δημοσιογράφος μας καὶ νομικὸς συγγρόνως.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΓΙΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΙΣ

Ὄγδοον κ' ἐβδομῆντα μετροῦντες χρόνον — Ἔτος χίλια δώδεκα κ' ἑνακόσ' ἀκόμα.
ἐδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων. — Ἵλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε' στὸ στόμα.

Ἰούλιος, ἀγδόη κ' εἰκοστή. — Χίλια ἑκακόσα δεκαοκτώ.
Καθηγηταὶ γινήκανε γνωστοί. — ψάλλω τὸν ἄλτη τὸν ἁλάλεκτο.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομὲς—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁκτὼ ῥρέγκα εἶναι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα κ' ἐστὸ χάρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμενοῦς τσελεπῆ
ὅτι πουλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὸ Ταχυδρομείων τέλη.

Κι' ὁ Φασουλὴς ἐν λύρᾳ περὶ τοῦ Τσικληθρα.

Φ.—Μέσα 'στὴν πλάξι τῆς ζωῆς καὶ μές' στὴν ἀγδιὰ
τρὶς χαιρετῶ τοὺς ἀθλητάς,
ὁποῦ μᾶς ἦλθαν κατ' αὐτὸς
ἀπὸ τὴν Σουηδία.

Ὁ γυρισμὸς ἐξύπνησε τὰ γκιωνομένα στήθη...
μέσα σὲ τόπους μακρυνοὺς
χωρὶς γαλάζιους οὐρανοὺς
νικητρία κι' ἡ γαλανὴ σημαία μας ἐστάθη.

Μὲς' στὴν πλάσι τὴν σαχλὴ,
ποῦ συχνὰ μᾶς ἐνοχλεῖ
μία κι' ἄλλη κόρυζα.

Τί χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα
γιὰ τὸν νέο Τσικληθρα,
μὰ καὶ γιὰ τὸν Δόρυζα.

Μιὰ φυλὴ ξεφυλισμένη
καὶ κακοβοτσκισμένη,
ποῦ καὶ τούτη τὴν κοιλιὰ
ἔχει μόνη της δουλειά.

Σήμερα θυμᾶται πάλι
σιδεκοτὰς προγόνων θάκες,
καὶ σηκώνεται καὶ ψάλλει
νέους Ὀλυμπιονίκας.

Ἀποτίνεξε τὴν νέρκαν καὶ τὴν χάννωσιν τοῦ γέρου,
κι' ἔλα, Περικλέτο, ψέλε
καὶ τοὺς ἀθλητὰς τοὺς πάλκι,
ἐστεμμένους μὲ κοτίνους τοῦ μεγάλου τριεσπέρου.

Μὲς' στοὺς πακρόντας σάλους
ξέχασε τοὺς μεγάλους
κοπελιακοὺς ἀγῶνας

Πνευματικὴς γενοῦ
καὶ πᾶτα μὲ τὸν νοῦ
σὲ πνεύματος αἰῶνες.

Παρθένιας κρινοδάκτυλαις ρᾶδα σκορπᾶν' στοὺς δρόμους
καὶ κάτι γίγαντες κρατοῦν τὸν Ἄτλαντα' στοὺς ὤμους.
Παντοῦ νεότητα κυττᾷς,
ποῦ τὴν ὑμνοῦν παιᾶνες,
καὶ τὰ παιδιὰ των νικητὰς
τὰ καμαρόνουν μάννες.

Π.— Μ' ἐζάλισες, βρὲ Φασουλῆ,
μ' αὐτὰ τὰ κουρουριόξκλα...
Φ.— Παντοῦ τὸ πᾶν ἀνθοβολεῖ
καὶ πλῆθη τρέχουν ἔξαλλα.

Π.— Τὰ καύματα τὰ κυνικὰ
σοῦ φέρνουν παρακρούσεις,
καὶ ψάλλεις τέτοια τσαγικὰ,
βρὲ μὲ τὰ πρωτευούσης.

Φ.— Στὸ γέρο δίνει τὸ παιδὶ
τὸ παλυπόθητο κλαδὶ,
κι' αὐτὸς 'στὸ παλληκάρι
μὲ μεγὰ περίσσια χάρι.

Μία νεότης μὲ χυμὸ
καὶ δίχως ἔνοιαις καὶ πικμὸ
κυττάζω νὰ περιᾷ.

Ζωῆς κυλοῦνε νάματα
κι' ὄχι εαχλογεράματα
σὰν τὰ σημερινά.

—

Τοῦ Διαγόρα τὰ παιδιὰ φωνάζουν ἀπὸ πέρα...
σηκώνουνε στὸ χέρια των τὸν νικητὴν πατέρα,
κι' ἀλαλαγμὸς ἀκούεται στὴν γῆν τῆς Ὀλυμπίας..
ποῦ τώρα φαίνεται κι' αὐτὴ πάσης ξεροκομιᾶς.

—

Κόττα τὸν γέρο νικητή, σημερινὸ φορᾶμι
θαύμασε γῆρας ρώμης...
πῶς εἶναι γέρος φαίνεται μόνον ἀπὸ τὰ σᾶμι
κολλιστεφάνου κόμης.

—

Π.— Τί τσαμπουνίζεις τώρα,
μωρὲ παλιοχαλνοῦσα;
μ' αὐτὸν τὸν Διαγόρα
μοῦ 'γίνηκες κουνοῦπι.

—

Εὐὰν φωνάζουνε κι' εὐοί!..
χαλᾶ'στὸ παλληκάρι!..
κι' ὡς ἔπαθλον κι' ὡς ἀμοιβὴ
ἀγριλήθες κλωνάρι.

—

Χαρᾶς σὲ πέρνουν κλάμματα,
θαρρεῖς ἀπὸ γεράματα
ἡ γῆ πῶς εἶναι στέρα.

—

Ὅλους κεντρίζει τὸ κλαδί,
καὶ πάντα νεάτα κελαιδεῖ
μ' ἑπτὰ χορδαῖς ἡ λύρα.

—

Ὕμνοις ἀνεξιφόρμιγγας ἀκούω καὶ Πινδάρους
μέσα σ' αὐτὴ τὴ χώρα,
ποῦ λέν πῶς τρέφει τώρα
πολλοὺς φορογαϊδάρους

—

Π.— Τί σοῦ κατέβη, Φασουλῆ,
στὸν μάγκα τῶν κακμάτων,
κι' ἡ γλῶσσα σου παρακλεῖ
γιὰ θαύματα θαυμάτων;

—

Φ.— Ἐσὺ γιὰ ζέστα τσαμπουνᾶς
μονάχα, ξεκουτάρη,
κι' ὅλο γι' αὐτὸν μοῦ κοπανᾶς
τὸ σακτικὸ τροπάρι.

—

Ἄλλο καινούργιο τίποτα δὲν ξέρεις ἀπὸ τούτη;
Π.— Πάλι μὲ τοὺς ἀρχαίους σου μ' ἐλύσσαξες, τσιφούτη.

—

Φ.— Ὡραία πλάσις, εὐγενὴς,
ἀνθρωπισμοῦ μητέρα,
ποῦ δὲν σκοτώνεται κανεὶς
μὲ χαρτοπαίκτου σφαῖρα.

—

Θαύμασε γίγαντας πυγμῶν,
καὶ μὴ μὲ κίρκος κρωγμοῦ,
βρὲ Περικλέτο, χροῦς.

—

Ἡμέρας ἐνθυμοῦ κλεινὰς
καὶ θάρρευε τὰς ᾠδούς,
ἀλλὰ τὰς μετὰ δόξης.

—

Π.— Αὐτὸ θαρρῶ πὼς τέλειωσε ἀπὸ τὸν Ἰσαχμάτη.
Φ.— Εἶσαι τῶν λόγων μου κοπίς.
Π.— Μὰ τώρα ξέρεις νὰ μοῦ 'πῇς
ἂν ὁ Μιχαλακόπουλος θὰ φύγῃ στὴν Ὑπάτη;

—

Φ.— Ἐν τοῖς πολλοῖς εὑρήσομεν τὰ μᾶλλα διαστῶσας
τὰς τῶν ἀρχαίων. Περικλῆ, καὶ νέων συνηθείας,
μεγίστην δὲ διαφορὰν εἰλήφασι στὰς γλώσσας,
μεγίστην καὶ στὰς ἀρετὰς καὶ τὰς πολυμαθείας.

—

Οἱ μὲν σύγχρονοι, βαφέντες μὲ πολιτισμοῦ βαρβάκι,
ἔτυχαν τρανῆς πανταλφᾶς εἰς ἐπαθλίου καὶ βραβείου,
οἱ δὲ πρόγονοι, ποῦ σ' ὅλα διαβιῶσαν ἀγρότικοι,
εἰμπορῶν τοὺς ἐπιγόνους νὰ τοὺς ἔχουν διὰ βίου.

—

Π.— Ἔλα νὰ γίνῃς θεωμαστὴς τῆς νέας εὐαξίας
καὶ μὴ νοσῇς τὸ νόσημα τῆς προγονοπληξίας.
Φ.— Θὰ ζῶ μὲ τοὺς προπάτορας εἰς ὅλων τὰ γεινάτι,
μ' αὐτοὺς θὰ μπαίνω πάντοτε σὲ καθενὸς τὸ μάτι.

—

Π.— Μὰ θέλῃς σώνει καὶ καλὰ νὰ φαίνεσαι σκληρός.
κι' ἀποφάσι, βρὲ Φασουλῆ, γιὰ πάντα νὰ τὸ πάρῃς
πῶς ζῇς μὲ τοὺς συγχρόνους
κι' ὄχι μὲ τοὺς προγόνους.

—

Ἀνάγκη νὰ συμμαζευθῇς καὶ νὰ 'λθῃς στὰ σωστά σου,
πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ζῇς στὰς τωρινὰς Ἀθήνας,
ποῦ βλέπεις αὐτοκίνητα νὰ πηλαλοῦν μπροστά σου
κι' ἀρίνουν στὰ ρουθούνια σου τὴν βρῶμα τῆς μπενζίνας.

—

Πρέπει νὰ ξέρῃς σὰν κι' ἐμέ, βλακέντε μεγάλε,
ὅτι κι' ὁ Κέδρος 'πόθανε κι' ὁ Περικλῆς ὁ πάλαι,
πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ζῇς στὰς νῦν ἰσοτέφανους,
ποῦ γιὰ διπλᾶνα τρέχουνε καὶ σοῦ ζητοῦν ἐρέανους.

Φ.— Ὅσα μοῦ λὲς δὲν τὰ γνωῶ... πῶς ζῶ κι' ποῦ τό ξέρω...
ἐν πολιτεύματι τρυφῷ λίαν ὀλιγαρχικῷ.
Ξέρω πῶς ἔχω συντροφιὰ
καὶ σὲ τὸν πατριώτη,
πλὴν τῆς ψυχῆς τὴν ὠμορφιὰ
δὲν λησμονῶ τὴν πρώτη.

—

Καθένας τὴν τραγούδησε τραγουδιστὴς μεγάλος,
δίνει στὸν νοῦ τὴν ἔμπνευσι καὶ στὸ κορμὶ τὸ κάλλος.
Ἐκείνη τὴν νεότητα τὴν σπρώχνει πρὸς ἀγῶνα
καὶ ποικιλόφθογγον βοὴν εὐρηείων ἀπείρων,
ἐκείνη πλέκει στέφανα, ποῦ θάλλουν στοὺς αἰῶνα,
γιὰ μέτωπα παλληκαριῶν, γιὰ μετώπατα μαρτύρων.

—

Λύτην καὶ τώρα τραγουδοῦν ξεκουρδισμένοις λύρας...
Π.— Καὶ πάλι τὸ Χερουβικὸ πολὺ 'φηλὰ τὸ 'πῆρες.
Φ.— Κι' ἂν πάλι τὸ Χερουβικὸ
πολὺ 'φηλὰ τὸ 'πῆρα,
ψάλε τραγοῦδ' ἁρωτικὸ
καὶ σὺ 'στὸν Τσικλητῆρα.

Σὲ πνεύματ' ἀρχαιότητος
νὰ κάνῃς ἀσκλήσεις,
κι' ὑπόταν σὲ νεότητος
πνευματικῆς ἀθλήσεις
στέφῃ τῆς νίκης κότινος παιδιᾶς μιᾶς κεφαλάς,
μὲ τοῦτον ἡ πνευματικὴ περικοσμεῖτ' Ἑλλάς.

Κ' ὁ Περικλέτος, ψάλλει μὲ μιᾶ φωνὴ μεγάλη.

—

Π.— Μοῦσα μου κακομοίρα,
κάτε κι' ἐμένα ψάλτην
νὰ ψάλω πρῶτον ἄλτην
τὸν νέον Τσικλητήρα.

—

Εὐὰν γι' αὐτὸν ἀναρωτεῖς,
πνευματικὴ μητέρα...
μὲ τὸν στοχαρὶ τῆς γαλανῆς
στρεφώθηκ' ἐκεῖ πέρα,
καὶ ξένα τὸν ἐκούτεξαν καὶ ντύπιξ σκλληκάρια
Ἀμερικάνων νὰ νικᾷ πελώρια ποδάρια.

—

Χορέψατε συναθλητὰ σφιχτὰ χειροπιασμένοι...
μικρὸς μπροστὰ στὸν ὑψηλὸν τὴν δύναμι τὴν ξέννη,
ποῦ μοῦλις τὸν ἀντίκρυζε μὲ γέλοιο καὶ μὲ σκῶμμα
κι' ὡρθώνετο σὰν Γολιὰθ μπρὸς στοῦ Δαυὶδ τὸ σῶμα.

—

Στὸν ξένο τύφο τῶν θρασυ
δὲν χένει τὴν ἐλπίδα,
καὶ μὲ μιᾶ πίστι περισσὴ
σὲ Πίστι καὶ Πατρίδα
ὑπερηφήλιων Γολιὰθ ψυλότερος ἐφάνη,
κι' ἔμεινε δίχως σκώμματα κομπόσοι πελεκάνοι.

—

Καὶ στοὺς μικροὺς ἀκόμη
ὁ Θρίαμβος ἀνήκει...
'στὴν Γολιὰθ ἡ ρώμη
καὶ 'στὸν Δαυὶδ ἡ νίκη.

—

Τώρα παιανες ὑψηλῶν
δεξιάζουν τέρμα του,
κι' ἐπήδησαν ψυχαὶ πολλῶν
μ' αὐτὸ τὸ πήδημά του.

—

Σεμνὸς σεμνὸς σὰν κόρη,
μικρὲ Δαυίδ, προχώρει
καὶ πάλι 'στὴν ἀγῶνα.

—

Καὶ σιγηλὸς καὶ νόρων
τοῦ Γολιὰθ τὸν τύφον
νίκα μὲ μιᾶ σφενδόνα.

—

Παρθενικὰ γελᾶτε
καὶ χῶμα μας ἐλᾶτε.
παιδιὰ στεφανηφόρα,
καὶ μίαν Μοῦσα τώρα
νεότητ' ἀς ὑμνῇ.
ποῦ ζυγερμένη φθένει,
καὶ δέχεται σεμνὴ
τῆς νίκης τὸ στεφάνι.

—

Φ —Καὶ καθενὸς μικροῦ Δαυὶδ καὶ καθενὸς Ἀχαιοῦ
ὀρθώσωμεν τὸ σῶμα,
κι' ἀνοίξωμεν τὸ στόμα,
καὶ πληρωθήσεται πνεῦς καὶ πνεύματος ἀρχαίου.

—

Καλῶς ἤλθατε, παιδιά,
στρώνει δάφνια κλαδιά,
Γιὰ τὴν νίκη σας χαρῆτε
καὶ μὲ θάρρος προχωρεῖτε.
Θρίαμβος πνευματικὸς
εἶναι κι' ὁ σωματικός.

—

Καὶ καθεὶς ἂς τραγουδᾷ
μὲ ψυχὴν ἐνθουσιώδη
καὶ τὸ χέρι καὶ τὸ πόδι,
ποῦ πλέκουν καὶ ποδᾶ.

—

Τὸν Τσικλητῆρα ψάλετε μὲ λύρας καὶ μὲ θάρρος,
ποῦ τῆς Ἀμερικάνικαις ἐκόντηνε ποδάρας.
Τὸν Τσικλητῆρα ψάλετε καὶ κάθε σκλληκάρι,
ποῦ τῆς ψυχῆς τὴν ὠμορφιὰ τὸν ἔχει γιὰ καμάρι.

—

Πάντα νεάτα σφριγηλά,
πάντα νεάτα 'ντροπαλὰ
καὶ δαφνοστεφανωμένα
δίχως κόρδωμα κανένα.
Μόνο μέσα στὴν ψυχὴ νἄχουνε τὴν περηφάνεια,
καὶ μ' ἐκείνην νὰ νικοῦν καὶ νὰ πέρνουνε στεφάνια.

Συμπλήρωσις ἐθνικῶν κενῶν μετὰ μακρὰν σειρὰν ἔτεινῶν.

—

Χαίρουν τώρα μαιευτῆρες.
καὶ παιδίατροι γνωστοὶ
καὶ φρενίατροι σωστοί,

—

Ἀνορθώσεως σωτῆρες
ἐμελέτησάν κανὰ
κι' ἐπὶ νρώθησταν κανά.

—

Μετὰ τόσας συμφορὰς
ὅπως πρὶν ὁ Κατσαρὰς
εἰς τὴν ἕδραν στέκει ντοῦρος.

—

Εἰς τὴν ἕδραν του κι' ἑκατὸς
τῶν παιδιῶν ὁ Μαλανδρῖνος,
κι' ὁ γυναικολύγος Λοῦρος.

—

Ἐκκαθάρισις μεγάλη
κι' αὐτοὺς κι' ἄλλους εἶχε βγάλει
μόνον πρὸς διασωρών.

—

Καὶ τὸ φλογερὸ καμίνι
δύο χρόνους εἶχε γίνει
τέμενος τῶν ἀδίρμων.

—

Ἡ πρώην Ἐκκαθάρισις μὲ δάκρυα διαβαίνει,
μήτε κανεὶς ἀναπολεῖ μικρὰ δεινοπαθήματα,
κι' ἀνέβηκαν' στὰς ἕδρας των οἱ πρὶν προγεγραμμένοι
καὶ τῆς Ἐκκαθαρίσεως τῆς ἀκαθάρτου θύματα.

—

Στὴν Ἐκκαθάρισιν οὐρρά !...
τόσον καιρὸ τὸν Κατσαρὰ
τὸν εἶχε διαθέσιμο.

—

Βαρούσι σ' ἕλκα σὰν τρελλὴ
κι' ἐρώτας ἄν γι' αὐτὴν πολλοὶ
ὅτι τῆς πρέπει δέσιμο.

—

Ὦ τῆς Ἐκκαθαρίσεως ὁπού μὲ πάθος τόσον
ἐζήτει καὶ κατάργησιν τῶν φρενιτίδων νόσων
τώρα, ποῦ μᾶς ξανάπεμπε γιὰ προκοπὴ φρενῆτις,
κι' ἀγάλλει' ἐκ τοῦ τέρου του κάθε Δρομοκαΐτης.

—

Ὦ τῆς Ἐκκαθαρίσεως,
ποῦ παστρικὰ κοιμᾶται.
καὶ μετὰ συγχωνήσεως
καθένας τὴν θυμᾶται.

—

Κλαίει τὴν Ἐκκαθάρισιν καθένας πατριώτης
καὶ παραμὶν' ἡ μητέρα της ἀγόρι, ἀΐδια,
κι' ὁ Μιχὴλ ὁ Κατσαρὰς, φρενίατρος ἐν πρωτοις,
τὴν πέρνει τώρα 'στὸ κοντὸ μ' ἕνα ζουρλομανδύα.

—

Καὶ γελοῦν κι' ἐδῶ κι' ἀλλοῦ
καὶ φωνάζουν τοῦτοι κι' ἄλλοι :
δέσετε τὴν Μιχαλοῦ,
τοῦπαφε καὶ τὸν Μιχάλη.

—

Μαζί μ' ὅλους θρηνῳδῶ....
Θεὸς 'σχωρέστην λέν ἔδω,
Θεὸς 'σχωρέστην,λέν ἐκεῖ,
τὴν κυρὰ τὴν παστρική.

—

Ὀπισθάγκωνα λαμένη
τὴν τραβοῦνε τὴν καϋμένη,
ποῦχε πέθει πρὸ πολλοῦ.

—

Κι' ἐρωτοῦν χωροφυλάκοι :
Μιχαλάκη, Μιχαλάκη,
ποῦ τὴν πᾷς τὴν Μιχαλοῦ ;

—

Ἀλησμόνητοι καιροί!..
τόσα μᾶς 'μαγείρευε,
καὶ σοφοὺς μὲ τὸ κερί
'στὴν Εὐρώπη 'γύρευε.

—

Καὶ ντελάλήδες ἐβγάκκει κι' ἐφωνάζασε 'στὸ ξένα:
ὅποιος 'ρθῇ σοφὸ κανένα,
νὰ τὸν φέρη 'στὴν Ἀθήνα, τῆς σοφίας τὸ πιθάρι,
τὸ 'Βρεθήκαν του νὰ πάρη.

—

Μετὰ τόσην παρεξάλην
ὡς παιδίατρον καὶ πάλιν
ἐπανέφεραν τὸν Χρῆστον,
ποῦ καὶ τοῦτος ὁ καϊμένος
'μαρτυρᾶσαι ξεχασμένος
'στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων.

—

Κι' ἑορτὴν πανηγυρίζουν νέας ἀνορθώσεως
τὰ μουρέλια τῶν Ζαππείων,
κι' ἀπὸ στόματα νηπίων
εἶναι τώρα κατορτίζει τῆς Ἐκκαθαρίσεως.

—

Μετέωρον φλογόμματον
φανεν πρὸς τὸν Ἀρκτοῦρον
σὰ τουτὴ τὴν ἀντέρα,
κατέστησε παντοῦ γνωστὸν
πῶς ἔτοιξε τὸν Λοῦρον
Ἀνόρθωσις πρωτάρα.

—

Καὶ γιὰ τὰ γεννητούρια
τῆς 'φώνεξαν καμπόσοι,
ποῦχουν μυαλὸ καὶ γνῶσι:
καλὰ σου ξυπνητούρια.
Κι' εὐφήμησαν παστάδες συζυγικῶν θαλάμων
τὸν μὲ πολλὰς ὠδῖνας ἀνατεχθέντα μάμμον.

—

Πολλοὶ τῆς Ἀνορθώσεως καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι
προσμένουν κι' ἄλλους τοκετοὺς ἀγαμανούσας δράσεως,
καὶ μόνο τὸν Πρωτόπουλο, τὸν πρόσφιλῆ Βασίλη,
τὸν ἄφησαν γιὰ σουβενὶρ μιᾶς Ἐπανασταάσεως.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔβρεθόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι εὐχούνε' στὸ στόμα.

Τέσσαρες μηνὸς Λιγνύστου,
ἐποχὴ μεγάλου γουστίου.

Χίλια διακόσια δεκαεννέα,
σεισμοὶ μεγάλοι χαλοῦν κτούνια.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' αὐθεῖας πρὸς ἐμᾶς.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἴ' ὸ τ ὸ χ έ ρ ι

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμύστου τσελεπῆ
ὅτι πωλεῖται σώματα «Ρωμαϊκοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὁποιος ἀπ' ἐξῶ θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Διωγμὸς ἐκ τῶν σπανίων ὅλων τῶν Χαρτοπαιγνίων.

Π.— Εἰς σκέψεις εἶσαι, Φασουλῆ,
σπουδαίως βυθισμένος.
Φ.— Δὲν θέλω πιὰ νὰ μοῦ 'μιλῇ
κανένας γιὰ τὸ γένος.

—

Π.— Εἰς σκέψεις εἶσαι σοβαρὰς
καὶ σήμερα, μεμπέτα...
Φ.— Ἐν διωγμῷ κι' ὁ μπακαρὰς
κι' ἡ προσφιλὴς παπέτα.

—

Κλάψε το τὸ Ρωμαϊκὸ καὶ ξαναμοὐντζωσέ το...
ἐν διωγμῷ κι' ἡ τράπουλα, καϋμένε Περικλέτο.
Ἐν διωγμῷ κι' ἡ τραπουλα μεγάλη κι' ἁπηνεὶ
κι' οὔτε καμμιὰ πρὸς χάριν της ὑφίνεται φιλή.

—

Ὁποῖος νέος διωγμὸς
κι' ἀκούετ' ἕνας στεναγμὸς
καὶ θρῆνος 'στὴν Ἀθήνα.

—

Ποτήρια πίνομε πικρά,
καὶ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ
μᾶς κλείνουνε Καζίνα.

—

Κλάψε καὶ σύ, σκλοτρελλέ
μὲ τὰ μεγάλα τἀλίγα...
καταδιώκουν τὸν Βαλέ,
τὴν Ντάμα καὶ τὸν Ρήγα.

Τί διωγμὸς ἀμείλικτος, σὲ φοβερὸ κυνήγι,
ἐνῷ κι' αὐτὸ τὴν ράτσα μας πρὸς πρόσθον ὠθήγει.
Μέσα σὲ δίξης ἐποχὴ
τὴν κυνηγοῦν τὴν δόλια,
τὴν ἔρχαν τὴν δυστυχῆ
τῶν τζογαδόρων βόλια.

—

Θρηνήσετε τὴν ἄμοιρη.. κακὸς τὴν ὄρχε χρόνος...
ἐνὸς ἀθρόου πλάσματος τὴν καταστρέφει φύσις.
Θρηνήσετε τὴν ἄμοιρη...καταραμένη ἡμέρα,
ποῦ πῆγ' ἐκεῖνο τὸ παιδὶ μὲ τζογαδόρου σφαῖρα.

—

Μιὰ λύπη δίχως ὅρια
παρασχηματίζει μούρες...
μὲ μαῦρα περιθώρια
στολίζουν τὰς φιγούρες.

—

Δαίμων ἐνέσκηψε ξανὰ
μᾶς συμφορᾶς μεγάλης...
δὲν βρίσκεις λέαχα πουθενὰ
τὸν πόντο σου νὰ βάλῃς.

—

Λὲν ξέρεις τώρα ποῦ νὰ πᾷς
καὶ τὸ κεφάλι σου κτυπᾷς,
βρὲ Περικλῆ, 'στοὺς τοίχους.

—

Κι' ολοΐζ μὲ πόνο δυσκολὸ
τῆς κόρης τὸ κυνηγητὸ
μὲ λάτρας της δυστύχους.

—

Ἔλλας, γιατί μελαγχολεῖς;
Ῥωτοῦνε τζογαδόροι...
«Ἀηδεύεται δημοφιλὴς
καὶ δοξασμένη κόρη.

—

Αὐτήν, ποὺ τόσους ἔκοβε, τώρα τὴν κόβει χέρος.
Ὅμως κανεὶς μὴν τὴν θρηνῇ.
ἔχετε λίγ' ὑπομονή.
ἔχετε λίγο θάρρος.
κι' ἂν τώρα μ' ἀγριότητα διώκεται μεγάλη,
περικλεὴς καὶ κραταιὰ θ' ἀνασταθῇ καὶ πάλιν.

—

Ἂς παύσῃ κάθε γογγυσμὸς
κι' ὁ πόνος κι' ὁ παραξυσμὸς
τῆς λύπης σας τῆς τόσης.

—

Κι' ὁ φόνος θὰ λησμονηθῇ,
κι' ἡ Τράπουλα θ' ἀνορθωθῇ
μὲ τόσας ἀνορθώσεις.

—

Συχνὰ μεγάλους διωγμοὺς ἡ Τράπουλα παθαίνει,
ὅμως ἐκεῖ ποὺ φαίνεται γιὰ πάντα πῶς πεθαίνει,
σὰν φοίνιξ ἐκ τῆς τέφρας της ἀναγεννᾶται νέα,
καὶ λησμονεῖται παρευθὺς
ὁ κατὰ λάθος φονευθεὶς
μαζὶ μὲ τὸν φονέα.

—

Μὲ τὴν ἀναμνησίν της
γενναίως προχωρεῖτε,
καὶ στὴν ἀναστασίν της
εὐέλπιδες θαρρεῖτε.

—

Τῆς Τράπουλας ὁ κλῆρος
εἶναι νὰ πικραμένῃ
μὲς στοὺς Ρωμηοὺς ἀγήρως
καὶ πολυλατρευμένη.

—

Κι' ἂν τώρα πάλι, Τράπουλα, σ' ἐζώσανε τὰ φίδια,
μὴν πικραθῇς τῆς φίσκις σου, τὰ τόσα σου παιχνίδια.
τὰ πράσινα τραπέζια σου, ποὺ καὶ φτωχοὺς μεθᾶνε,
πάλι μὲ χρόνια μὲ καιροὺς, πάλι δικά σου θἄναι.

—

Καὶ μὲς στὸν διωγμόν σου διωκομένη σφίγγα...
τῆς Τράπουλας τὸ κράτος θαρροῦντες κελαϊδεῖτε,
καὶ πιθανὸν μιὰ μέρα της Τράπουλας τὸν Ῥήγα
στοῦ Ῥήγα τοῦ Φαραὼ τὴν θέσι νὰ τὸν δῶτε.

Θρῆνος χαρτοπαικτικὸς καὶ πολὺ σπαρακτικός.

—

Π. — Κι' ἂν λυγμὸς τὴν φωνήν μου τὴν πνίγῃ
πένθους ἄσημα κι' ἐγὼ θὰ τονίσω,
κι' ἐγὼ μ' ὅλους πικρὰ θὰ θρηνήσω
μιᾶς λευχείμονος κόρης κυνήγι.

Συμφορά!.. τὴν θυμοῦμαι τὴν μακάρη...
ποιὸς ἐμπορεῖ ποτέ του νὰ 'πῇ
τῶς καὶ τώρα μπαστούνια θὰ τάβρῃ
κι' ὅλοι θἄναι γι' αὐτὴ σκυθρωποί;

—

Τὰ τραγούδια μὰς τἄλεγες ὅλα,
ἐκτὸς μόνου ἑνὸς τραγουδιοῦ
πῶς ἀδίκως θ' ἀφήσῃς τὰ κῶλα
γιὰ τὸ σκότωμ' ἀμελέρου παιδιοῦ.

—

Πάει, πέταξε κάθε χαρά μου...
πῶς περίτρομος γύρω θωρεῖς;
ἐνῶ συδπρεπὲ φόρεμα γκρὶ μαῦρο σάδανε τώρα φορεῖς.

—

Συμφορά!.. σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ λιγώνω...
'στὸ τραπέζι καθίσουν ὥρα...
πῶς περνᾷς ἐγὼ συδπε μὲ πόνο,
καὶ σὺ μυδπες: κακὰ κὶ ψυχρά.

—

Ποῦ θὰ 'ρθῇ τώρα πιὰ τὸν Καβάλο;
ἀπ' ὀπίσω μὲ πέρνει φρουρός...
τοῦ Βαλὲ τὸ τραγοῦδι θὰ ψέλνω,
εἶναι, φίλοι, χαβὰς θλιβερός.

—

Ὁ Βαλὲς ἦτο νέος μὲ χέρι,
μὰ 'στοὺς χρόνους κυτοὺς τοῦ Λευτέρη
κουστιρδίκις τοῦ κάνουν καρτέρι
καὶ 'στὰ χεῖλη τοῦ ψήνουν τὸ ψάρι.

—

Μέσ' ἀπ' ὅλα τοῦ τζίγου τὰ φύλλα,
ποῦ παθαίνουνε σήμερα νίλα,
ὁ Βαλὲς πάντα μ' ἔρεσε πρῶτος,
καὶ πρὸ πάντων σὰν ἔρχεται τότος.

—

Τί διῶκται πολλοὶ κι' ἄπηνεις
κυνηγοῦν τὸν Βαλὲ μὰς 'στὴ ζέστη
ὅπως χρόνων παληῶν Ἐρινύες
κυνηγοῦσαν ποτὲ τὸν Ὀρέστη.

—

Ποῦσθε, χρόνια παλιά, περασμένα;
ποία θλῖψις συνέχει τὰ στήθη!..
ὅπου δοῦν χαρτοπαίκτη κανένα
τοῦ φωνάζουν οἱ φίλακες: στῆθι.

—

Τί μεγάλη τοῦ νόμου γαρτή!...
σταματοῦν κὶ πολλοὺς τῶν ἐν τέλει..
καὶ τοὺς φάγνουν καθ' ὅλα τὰ μέλη
μήπως εὕρουν κανένα χαρτί.

—

Ὢ περίοδος ἀξιος μακρὰ ..
Ἐρυάλτης βαρὺς μᾶς πιέζει...
μὴ σιμώνῃς κοντὰ 'στὸ τραπέζι,
ὁποῦ κόκκαλα μένουν νεκρά.

Μᾶς κινοῦν' Ἀνορθώσεως σάλοι.
μὰ ποτὲ μὲς 'στὸν νοῦ μου δὲν τὤχα
τῶς θ' ἀκούσω νὰ λένε καὶ πάλι:
μὴ σιμώνῃς 'στὴν σρέσινγ τσόχα.

Τράπουλας κυνήγι
κι' ὅπου φύγῃ φύγῃ.

Ὁλολυζω 'στῆς Λέσχαις ἀπέξω...
ποιὸς ἐμπρός των ψυχρὸς θὰ διαβῇ;
συμφορά!..δὲν μ' ἀφίνουν τὰ πλίξω
μήτε μία κοντσίνα στραβή.

—

Τέτοια κράτος πικρὰ κλάψετέ το..
ἐξ' ὁ τζόγος, ὁ Ρέπουλος ἔφυ,
κι' αὐθωρεὶ κατεργοῦν τὸ πικετο,
τὸ σκαμπίλι, τὸν κοθκο, τὴν πρέφα.

—

Φ. — Καὶ τὸ πόπερ, βρωμερό,
τὸ κατήργησαν ἀκόμα...
μήτε φούλ, μήτε καρέ,
μήτε κέντα, μήτε χρῶμα.

—

Δυστυχήματα παντοῖα,
ποῦ τὰ ροῦχα σου δαγκάνει...
μήτε μιὰ χαρτομαντεία
σ' ἐπιτρέπουνε νὰ κάνῃς.

—

Καὶ τῆς τύχης τὰ παιχνίδια καὶ τὰ τεχνικὰ συχώρα,
μήτε μία κἂν πασιέντζα δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς τώρα.
Κυνηγοῦν τοὺς χαρτοφόρους καὶ τοὺς δίνουνε 'στ' αὐτιά,
μήτε μάγεισσες ἀφίνουν νὰ μᾶς ρίχνουν τὰ χαρτιά.

—

Ἄλλαξαν τὰ καθεστῶτα...
τῶν Ρωμηῶν ἡ νία ράτσα,
ποῦ τὴν καμαρώνομε,
δὲν θὰ τραγουδῇ σὰν πρῶτα:
πότε τέρτσα, πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρώνομαι.

—

Πῶς ζωῆς θὰ βγοῦνε πόροι;
ὅλ' οἱ νέοι τζογαδόροι
χάσκουνε χωρὶς βουλεβά.

—

Κάθε τραπουλα τὴν κρύβουν,
καὶ μὲ κεφαλίδι τρίβουν
τὴν ἀργὴ των τὴν κοιλιά.

—

Τώρα, βλάκα μὲ πατέντα,
δίχως ἔργον θὰ γυρεύῃς,
μήτε κἂν μὲ ψαροκέντα
τὸν καιρό σου θὰ περνᾷς.

—

Τώρα μακαρίως αὐλεῖ
Στρατούς, Στέλιους, Κυβερνήσεις,
νόμων κράτη ζηλευτά.

—

Παῖζε ντόμινο καὶ τάβλι,
ὅμως πρῶτα νὰ ῥωτήσῃς
ἂν τ' ἀφίνουνε κι' αὐτά.

—

Π. — Τί συμφορὰ καὶ τοῦτη!..
νέκρα θὰ βασιλεύῃ,
καὶ μήτε μπαλαμοῦτι
σὰν πρῶτα θὰ δουλεύῃ.

—

Νέκρα κι' ἀπελπισιὰ
μὲς' στῶν Ρωμηῶν τὴν πλάσι...
κανένας χαρτοσιὰ
δὲν θὰ 'μπορῇ νὰ πάσῃ.

—

'Αχ ! πάει πιά, μαζέτα,
κι' ἡ προσηλὺς πασέτα.
πάει κι ὁ μπακαρᾶς.

—

Καὶ μπτε τὴν μολίνα,
ψυχή μου Καρολίνα,
θὰ παίζ'ὁ φουκαρᾶς.

—

Μία πόλις ἀδρανής,
ποῦ μές'στ'ἄλλα βάσανά του
δὲν θὰ ξέρῃ πὰ κανείς
ποῦ νὰ χάσῃ τὰ λιανά του.

—

Μία πλάσις ἀγελαία
δίχως τρέπουλα καὶ τζόγο,
μία πλάσις νοσταλέα
κι'ἀπαισία μ'ἕνα λόγο.

—

Πόλις ἄνοστα καὶ πρόσ
δίχως τζόγου φασαρία,
καὶ καθεὶς γιὰ νὰ πεισμώσῃ τοὺς διώκτας λοτυνόμους
γιὰ τὸ πεζεμὲ των θὰ ρίχνῃ τοὺς παράδες του'στοὺς δρόμους.

—

Παλαὶ τῶν Ἑλλήνων ἴτε,
κι' ὅλοι σεῖς,ποῦ κατοικεῖτε
σὲ πρωτεύουσαν κλεινήν.

—

Καὶ παντοῦ τῆς οἰκουμένης
ὑπὲρ τῆς διωκομένης
ἀνυψώσετε φωνήν.

—

Τὴν ὑπόληψίν μας θίγει
νὰ τὴν βάζουν'στὸ κυνήγι
πρωΐ,βράδυ,μεσημέρι.

—

Μές'στὴν κτίσι τὴν παλὴ
πουλὸς ἀνέχεται νὰ ζῇ
δίχως τραπουλαΐστο χέρι;

—

Φ.— 'Ακοῦς ἐκεῖ..τί φρίκη!..
ἀκοῦς μασκαρᾶκηδες
νὰ ρίχνουν κάθε τράπουλα σὰν ἄχρηστη'στὴν κόφα;

.—'Εν τούτοις ὁ φαυτόκοσμος δὲν εἶναι περὰ μπλόφα.

—

Φ.— "Αστον νὰ πάρ νὰ χαθῇ.
Θρὲ ξόλινο λουτράρι..
ἕνας τὸν ἄλλο προσπαθεῖ
μὲ τρόπο νὰ μπλοφάρῃ.

—

Μπλόφαις,καϋμένε Παρικλῆ, μπλόφαις ποῦ πάει γόνκ,
καὶ νὰν κι στὸν αἰῶνα.
'Απὸ παντοῦ μπλοφάρουνται κι'μερικῶς κι'ἐν γένει,
κι'ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί,κι'ἀμφότερα τὰ γένη.

—

Μπλόφα δουλεύει πάντοτε σὲ τοῦτον τὸν πλανήτη,
μπλόφα καὶ γιὰ τὸν Καρλζὸ καὶ γιὰ τὸν φιλμοζήτη.
Μπλόφα γιὰ κράτη κι'ἀτομικὴ μπλόφα καὶ γιὰ Παλάτια,
κι'ἀλλοίμονο'στοὺς δυστυχεῖς,ποῦ θλέπουν μὲ δῶ μάτια.

—

Μπλόφα παντοῦ καὶ πάντοτε,ξυλέγε τραγωδέτη.
μπλόφα κι'ἐδῶ μπλόφα κι'ἐκεῖ,
μπλόφα καθ'ὅλα τεχνική,
καὶ μπλόφα ποῦ μπλοφάρεται καὶ δὲν ἐπιτυχαίνει.

—

Μπλόφαις καὶ σ'ὅλων τὴν μαεστρί,
μπλόφαις μὲ τέτοια χέρι,
ποῦ κάνουν τὴν κολοφωτιὰ
νὰ φαίνεται φανάρι.

—

Πότε μὲ φόρους,ποῦ καθεὶς σιγὰν τοὺς ὑποφέρει,
πότε μὲ περισσεύματα γραμμένα'στὸ τεφτέρι,
πότε μὲ τὴν καταργησιν τελῶν διαπυλίων
συχνὰ μπλοφάρουν τοὺς λαοὺς τῶν χαρτοβασιλείων.

—

Μπλόφαις καὶ'στὰς 'Ανορθώσεις,
μπλόφαις καὶ'στὰς ὀργανώσεις,
ποῦ μᾶς ἔχουν θάλει νέρτι.

—

Μπλόφαις,φίλε πατριῶτα,
καὶ γι'αὐτὸ σὰν θέλῃς,ρώτα
καὶ τὸν μπάρμπα μου τὸν ψεύτη.

—

Π.— Κι'ἐγὼ πάντοτε κυττάζω μετὰ λύπης νύκτα'μέρα
πῶς σ'αὐτὴν τὴν ψευτοσφαῖρα
παιδὸς ὀλίγο,παιδὸς πολύ,
μᾶς μπλοφάρει,Φκασούλη,

—

Γιὰ ρεμοῦλα καὶ γι'ἅμαξα
μὲ μπλοφάριες,σὲ μπλοφάρω,
κι'ἐντεῦθεν ποῦ λέω,θλάκες
τὸν κακὸ ψυχρό σου φλάρο.

—

Φ.— Χαρτοπαιγνίων κλείσιμο...πρᾶξις θεοστυγής,
ποῦ κλέη καταρρίπτονται
καὶ τζογαδόροι κρύπτονται
μές'στ'ἄντρα καὶ τὰ σπήλαια καὶ τὰς ὀπὰς τῆς γῆς.

—

Καὶ πῶς θὰ δείξωμε κι'ἐμεῖς δυνάμεις εὐεξίκες
ἄνευ χαρτοπαιξίκες;
Πές μου καὶ σύ,σκλοκουτέ,
πῶς εἶναι δυνατὸν ποτὲ
μία πρωτεύουσα κλεινὴ
νὰνοι χωρὶς Καζίνας;..
θεβαίως ἔτσι θὰ γενῇ
πρωτευουσῶν τζογτζίνα.

—

Ὦ σεῖς,ὁποῦ τῆς Λίσχιας σας τῆς πέρυσυ πικγάνα
κι'ἀγρία γεωργιλκκή
σᾶς κυνηγῇ κι ἐδῶ κι'ἐκεῖ,
ἐς γίνουνε πελώρια γιὰ σᾶς ἀεροπλάνα.

—

Ἐκεῖνα Λίσχιαις ἂς γενοῦν ἀπάνω'στὸν ἀέρα
κι'ἀφοῦ σᾶς πανελεύθεροι νὰ παίζετ'ἐκεῖ πέρα.
Ἐκεῖ'στὰ δυσθεώρητα τῶν μεταιώρων ὕψη
κι'ὁ Ζωιβεράκακος δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ἀνακαλύψῃ.
Ἐκεῖ μεγάλοι κι μικροὶ ν'ἀντσιωνθοῦν πελάται
καὶ τοὺς φρικτοὺς διώκτας σας ἀρ'ὑψηλοῦ γελᾶτε.

—

Π.—Κύρε πιὰ τὸ μυριολόγι καὶ τὴς τράπουλας τὴν ῥίμα,
καὶ λάβε γαρὺ στηλιάρι,
ποῦ σὲ τοῦτο,κοκκαλάρη,
θγαίνες σύτος ἀλὰ πρίμα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΙΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ογδοντα κι'εἴκοσιν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

'Ετος χίλια δώδεκα κι'ἑνιακόσ'ἀκόμα,
ὅλοι τὴν'Ανόρθωσι θάχουνε'στὸ στόμα.

Αὔγουστος,ἑνδεκάτη,
τερέσονται τὰ κρέατα.

Πεῦντες δικαίως κι'εἴκοσι,μὰ πρόσθεσε καὶ χίλια,
καινούρια γιὰ τὴ ῥάχη μας ἀνοίγονται κονδύλια.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ'ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ'στὰ χέρια

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀναλογον τιμήν,κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι'αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη

Ἐρχομὸς τοῦ Λευτεράκη
ἀπὸ τὸ κλεινὸν Λουτράκι.

Φ.— Ἐκῶ σήμερα μᾶς τρώει βελτιώσεων σαράκι
ἦλθε κι'ὁ Πρωθυπουργὸς μας φρέσκος ἀπὸ τὸ Λουτράκι.

—

Ἰδὼν ὅτι νέος δαίμων
καταστρεπτικῶν πολέμων
συνετάραξε τὸν Δῆμον.

—

Βλέπων τὴν'Αρβανιτιὰ
νὰ πηγαίνῃ μές'στὰ Σκόπια,
καὶ νὰ βάζουνε φωτιὰ
'Αρβανίταροι'στὰ τύπια.

—

Βλέπων πάλιν ἄνω κάτω
τὸ καθένα Κομιτάτο,
βλέπων σάλους'στὰ Βαλκάνια
καὶ'στὴς Πύλης τὰ Ντιβάνια.

—

Βλέπων καὶ τὸ Μακροβοῦνι
νὰ τεντώνῃ τὸ ρουθοῦνι,
ὁλόενα νὰ φημάζῃ
καὶ τὸν κόσμο νὰ τρομάζῃ.

—

Βλέπων πῶς κι'ἡ Βουλγαρία
κάνει τώρα φασαρία
καὶ φωνάζει μές'στὴ Σόρια.

—

Τὰς Φραγκιὰς ἀκούσας δράσεις
καὶ τοῦ Μπίρχολδ τὰς προτάσεις
καὶ τὰ νέα γαστροσόρια.

Βλέπων τόσους διασήμους
μὲ τὸ νέο τὸ φεγγάρι
νὰ μὴ στέκωνται καλά.

—

Βλέπων τοὺς καιροὺς κρισίμους
κι'ἀνωμάλους,κιτρινάρῃ,
μὲ τραχάματα πολλά.

—

Βλέπων πῶς καπνίζουν στόλοι
κι'ἐξοπλίζονται στρατοί,
καὶ πῶς σκωθῆκαν ὅλοι
καὶ γυρεύουν κάτι τί.

—

Μυρισθεὶς καὶ προϊδὼν
πῶς ἐπίκειται σχεδὸν
παῦσις τοῦ μακροῦ πολέμου τῆς Τουρκιᾶς καὶ τῶν Φραγκιῶν
εἰς τὸ μετ'ὀλίγον μέλλον.

—

Πλὴν ἀκούσας παρ'ἐλπίδα
πῶς σεισμὸς τὴν Προποντίδα
τὴν κατέστρεψε,φρικῶδης,κι'ἕνας κόσμος κατεστράφη.
καὶ μὲ θρήνους γοεροὺς
σὲ κατάστροφῆς σωροὺς
ὁ ταλαίπωρος ἑτάρη.

—

Διαμένων ὁ Λευτέρης
'στὸ Λουτράκι,καθὼς ξέρεις,
καὶ μακρὰν τῆς πρωτευούσης.

Βλέπων δὲ κι'ἀκούων ὅσα
δὲν'μπορεῖς ἐσύ,βρέ γκιόσα,
νὰ τἀ'δῇς καὶ νὰ τἀκούσῃς.

—

Βλέπων φρίκης ἐποχάς,
κατακτήσεις τῶν ἀέρων,
μὰ καὶ διαταραχὰς
ἀνοσθωτικῶν γαστέρων.

—

Εἰς ἐπίκαιρον στιγμὴν
ἀνυφόνων τὴν πυγμὴν
ὑψηλὰ πρὸς τὸ κενόν.

—

Καὶ τὴν ῥώμην της θαυμάζων,
κι'ἐκ περιτροπῆς τρομάζων
γῆν καὶ πόντον κι'οὐρανόν.

—

Βλέπων κλονισμοὺς τῆς σφαίρας
καὶ κλυδωνισμῶν ἡμέρας
καὶ πικράποτε δεινάς.

—

Ἄφησε καὶ τὰ Λουτράκια,
τοὺς ροφοὺς καὶ τὰ λαυράκια,
κι'ἔσπευσε πρὸς τὰς κλινάς.

—

Κι'ἦλθ'ἐδῶ,βρὲ στοκοφίσι,
γιὰ νἀ'δῇ τὰς νέας τάσεις
καθενὸς πιστοῦ Συμβούλου.

—

Κι'ἦλθε λέν νὰ συζητήσῃ
καὶ τοῦ Μπέρτχολδ τὰς προτάσεις
καὶ τοῦ κάθε Μπερτοδούλου.

—

Εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Μπέρτχολδ,ποῦ μᾶς ἔσκασε καὶ πάλι,
δὲν ἀπήντησαν ὡς τώρα μήτε Ρῶσσοι κι''Αγγλογάλλοι,
κι'ὅλοι χάσκοντες προσμένουν τῆς τριπλῆς'Αντάντ τὴν σκέψι,
κι'ἕως ὅτου ν'ἀπαντήσῃ φαίνεται πῶς θἀ μᾶς ρίψῃ.

—

Ἴσως ὅμως ἀπαντήσουν,Περικλέτο μικρέ,
μᾶλις μέσα'στὸ Παρίσι
ἐν σπευδῇ ξαναγυρίσῃ
ὁ πολὺς Πουανκαρέ.

—

Ἔπειτα θἀ'ρωτήσουνε καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἀκόμη
νὰ πάρουν γιὰ τὴν πρότασι καὶ τὴν'δική μας γνώμη,
κι'ὁ κόσμος θ'ἀνυπομονῇ καὶ θἄναι'στὸ ποδάρι
ὡς ποῦ καὶ τὴν ἀπάντησι τῆς Ρωμηοσύνης πάρῃ.

—

Καὶ τώρα,καθὼς λένε καὶ σ'ἄλλους καὶ σ'ἐμένα,
τὸν Μπέρτχολδ τῆς Αὐστρίας τὸν πάει τρία κι'ἕνα,
καὶ τρέμει καὶ φοβᾶται μήπως κι'ἐμεῖς τὸ ναὶ
δὲν'ποῦμε,κουνενέ.

—

Ὦ σεῖς Μαγυάροι,τρέμετε,
κι'ἡ πρότασις ἐκείνη
ἀπὸ τὴν Ρωμηοσύνη
τὴν ἀερώδη κρέμεται.

—

Μὲ τὸν Γκρέϋ,τὸν Σζένυφ,καὶ μὲ τὸν Πουανκαρέ.
κι'ὁ Κορομηλᾶς ὁ πάνυ
τέταρτος αὐτὸς θἀ κάνῃ
μὲ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς καρέ.

Κι'ὁ κόσμος τώρα μπουντκλᾶ,
θλίπει καρδιοπάλλων
τὸ στόμα τοῦ Κορομηλᾶ
καὶ τῶν τριῶν τῶν ἄλλων.

—

Γιὰ τὴν πρότασι τοῦ Μπέρτχελδ λένε τώρα μερικοὶ
πῶς ἐγύρισ'ἐσπευσμένως κι'ὁ Λευτέρης ἀπ'ἐκεῖ,
ἀφοῦ δὲ τὴν συζητήσουν
καὶ δεόντως ἀπαντήσουν,
ἔπειτ'ἀπ'αὐτὸ θἀ μάθῃ κάθε σύγχρονος γεγὲς
πότε θἄχωμε καινούριαις τῶν Ἀνακτόρων ἐκλογαῖς.

Ἔκθεσις Κηφισιώτικη παράξενη κι'ἀλλοιώτικη.

—

Φ.—Γιὰ τὴν πρότασι τοῦ Μπέρτχολδ τί φρονεῖς, καὶ σύμκολ-[λήγας;

Π.—Εἰς τὴν Ἔκθεσιν ἐκείνην τῶν Κηφισιωτῶν ἐπῆγα.
Ἦτον Ἔκθεσις ποικίλη,
μὰ καὶ πωλητικὶ στωμύλοι
τύσων χειροτεχνημάτων
κι'ἐγχωρίων κεντημάτων.

—

Καὶ δὲν ἔπαυες ἐκεῖ
πωλητῶν φωναῖς ν'ἀκοῦς...
φιφτυτοῦδες μερικοὶ
ἔκαναν τοὺς λαϊκούς.

—

Στὴν πλουσίαν Κηφισιὰ
δὲν'μποροῦσες κἂν δρισιά,
φιλαράκο μου,νὰ πάρῃς.

—

Τί δὲν ἔβλεπες αὐτοῦ,
ἕνας κι'ἄλλος φιφτυτοῦ
ἤτανε περιβολάρης.

—

Καὶ στακοῦλια μᾶς'πουλοῦσαν
φορτωμένα σὲ γαϊδούρια,
κι'ἄλλοι πάλι διαλαλοῦσαν
ἐμπορεύματα καινούρια.

—

Τρέχει κόσμος ἄνω κάτω,
τρέχει κι'ἀριστοκρασί...
μιὰ'πουλοῦσε ρετσινάτο,
ποῦνει λαϊκὸ κρασί.

—

Πολὺς ἐκεῖ παρὼν δὲν ἦτο...
τύσος κόσμος συνωθεῖτο,
ποῦ φοροῦσε τὰ καλά του.

—

Κι'ἐπουλοῦσαν μέσα'στ'ἄλλα
κι'ἀραπύσταρα μεγάλα
ἀπ'ἐκεῖνα τοῦ γαλάτου.

—

Ἔκθεσις λαϊκή,
ντόπια κι''Ελληνική
ἐν γλώσσῃ Γαλλικῇ.

—

Μὲ τί κουτσομπολιαῖς
'στῆς Κηφισιᾶς τῆς αὐραις...
αὐτὴ'πουλοῦσ'ἐλπιαῖς
καὶ πράσινες καὶ μαύρες.

Εἰς τῆς Κηφισιᾶς ἐκεῖνο τὸ περίφημο παζάρι τρέχει κόσμος καταπότια τοῦ Πρωθυπουργοῦ νὰ πάρῃ.

Ἄλλαις φιετίκια φρέσκα,κι'ἄλλαις'πουλοῦσαν γράτσου
μὲ σπιτωμένο μπράτσο,
κι'ἐκείνη κοκορίτσι προσφέρει γιὰ μεζὲ
σὲ φιφτυτοῦ μπλαζέ.

—

Κι'ἔλεγαν μεριαῖς γιὰ κάτι μαριάζ,
καὶ κάποιαις—σαπριστί!—
'φώναζαν Γαλλιστί:
πάρετε,σὶλ βοῦ πλέ,κουλοὺρ ἀβέκ φρομάζ.

—

Ἤγουν ἐν ἄλλοις λόγοις
κουλοὺρια μὲ τυρί,
κι'ἤτανε κι'ἕνας Δόγης
μεσ'ἀπὸ τοῦ Ψυρῆ.

—

Ἐκθέματα μεγάλα
'στὸν καθαρὸν ἀέρα...
καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα
τὄβρισκες ἐκεῖ πέρα.

—

Κι'οἱ φιφτυτοῦ μαζί
μὲ τοὺς μπουρζοαζί
παίζουν χωριάτη ρόλο.

—

Καὶ φόρδην μίγδην ὅλα
καὶ δίνει μιὰ μαρσάλα
κουλοὺρι σὲ μαρσάλο.

—

Κι'ἄκουες,βρὲ Φασουλῆ,
νὰ φωνάζουν καὶ πολλοί,
νὰ φωνάζουν καὶ πολλαί:

—

Βουλὲ βοῦ ντὲ κακορίτσι;
βουλὲ βοῦζ ἀκιὸρ γκιουβέτσι,
κι'ἀραποσταρὸ ντιλέ;

—

Μιὰ Γ'αλλὶς μὲ σταματᾷ
καὶ μὲ γλύκα μ'ἐρωτᾷ:
βουλὲ βοῦ ντὲ ρετσινάτο;...μὰ κυττάζωνται κι'ἴδω
τύσην δρᾶσιν ἀσυνήθη
γιὰ τὰ πάτριά μας ἤθη,
ἀβὲ βοῦ μαντάμ,τῆς λέγω,'λίγο ρετσινολαδό;

—

Νά,μεσσιέ,μοῦ ψιθυρίζει,
νοῦζ ἀβοῦ Καρσιπανέ,
καὶ μὲ χάρι μοῦ γυρίζει
τὰ κομψά της πισινά.

—

Ἔπαιζε ποῦ λὲς ἐκεῖ
καὶ Ταιγγάνων μουσική,
ὅμως ἄκουες παρέκει
καὶ τὸ ντόπιο τουμπελέκι,
τὸν ζουρνᾶ καὶ τὸ λαγοῦτο,
κι'ἔλεγες:μὰ τεῖναι τοῦτο;

—

Κι'έτρωγες κοκορετσάδες,
καὶ σ'ἐδρόσιζαν γιαπτσάδες·
κι'ἔβλεπες νὰ τρέχουν κοῦροι
καὶ καμπόσοι τὤν'ἐν τέλει,
καὶ νὰ πίνουν μονορούδι
ρετσινάτο κοκκινέλι.

—

Ἤλθανε καὶ σεβαστοὶ
Κάμητες ἀπὸ τὴν Πλάκα,
καὶ μ'ἐκείνους Γαλλιστὶ
κουβεντιάζαμε, βρὲ βλάκα,
γιὰ τὴν σύγχρονη μαλάκα.

—

Βίβ λὰ Φράνς..τί πανηγύρι!..
μ'ἕνα νέκταρος ποτῆρι
λησμονοῦσες ἐκεῖ πέρα,
Φασουλῆ κρασοπατέρα,
καὶ τοῦ Μπέρτχολδ τὰς προτάσεις
καὶ ψεκτὰς κ'ἐψόγους στάσεις.

—

Εἰς τὴν ἀθῴαν κοιλάδα
βλέπων σφριγλὴν Ἑλλάδα
Ἀνορθώσεως μεγάλης,
Ἀκαταπαύστως νὰ τὴν ψάλῃς
'στοῦ Πηγάσου τὰ καπούλια
μὲ Τσιγγάνους καὶ νταούλια.

Ὁ τοῦ Κουβέρνου λυτρωτὴς καταποτίων πωλητής.

—

Π.—Ἐν τούτοις, Φασουλῆ μου, μοῦ'φένη πρὸς τοὺς ἄλλους
κ'ὁ καπετὰν Λευτέρης πῶς ἤτανε ντελάλης.
Φ.—Βρὲ τίμιο λές;...
Π.— Μὲ τοῦτα τὰ μάτια μου τὸν εἶδα.
Φ.—Ἀλήθεια λές, ἢ μήπως σοῦστριψε κανμιὰ διδα;

—

Π.—Σοῦ λέω πῶς κ'ἐκεῖνος ἐν μέσῳ τοῦ σωροῦ
'πουλοῦσε καταπότια σπουδαία τοῦ κιρροῦ,
Καὶ πλῆθος ἀγελαῖοι
τριγύρω'στὸν ντελάλη
τὸν ἄκουαν νὰ λέγῃ
μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη:

—

Τονωτικὸ πουλὶ,
πάρτε, παρακαλῶ.
Εἶναι μιὰ σκευασία
τοῦ Κρητικοῦ Μασσία.

—

Αὐτὰ νὰ τὰ θαρρῆτε
δραστήρια τὰ μάλα...
πάρτε καὶ δὲν θὰ'ρῆτε
σὰν τὰ'δικά μου κ'ἄλλα.

—

Σὲ τοῦτο τὸ παζάρι
κι'ἐγὼ τὸ παλληκάρι
κηρύττω διατόρως μετὰ κηρύκων ἄλλων
τονωτικὰ'στὴ ρτήνεια καὶ μ'ἐκπεσμὸν μεγάλον.

Πάρετε καταπότια τοῦ καπετὰν Λευτέρη,
ἄνδρες, παιδιά, καὶ γέροι.
Πάρετε καταπότια τῆς νέας Ἀνορθώσεως
καὶ τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω σοφῆς διοργανώσεως.

—

Πάρετε καταπότια θαυματουργὰ σωτήρια
γιὰ νέα περισσεύματα,
γιὰ στόλους, γιὰ στρατεύματα,
γιὰ νέα Δικαστήρια.

—

Πάρετε καταπότια σοφίας περισσῆς,
πούχουνε καὶ χασίς.

—

Αὐτὰ τοῦ καθενός,
καθὼ φασὶ κοινῶς,
ἀνάβουν τὰ καντούλια.

—

Πάρετε, πικροδίτκι,
καὶ ξυπνητοὶ θὰ'δῆτε
λαγοὺς μὲ πατρχήλια.

—

Αὐτὰ τοῦ κράτους εἶναι μοναδικὴ πανάκεια,
κι' ὅποιος χωρὶς μουρμοῦρα
κάνει μ'ἐκεῖνα κοῦρα,
τοῦ φαίνονται τὰ πλεύτη πῶς τρέχουν σὰν ρυάκια.

—

Σ'ἐκεῖνο τὸ παζάρι
παρῆσαν βρὲ ζαγάρι,
καὶ μάντεις μερικοί,
πρῶτοι'στὴν μαντική,
κι'ἔλεγαν καὶ σ'ἐμένα
τὰς τύχης τὰ γραμμένα.

—

Μὲ κι'ὁ καπετὰν Λευτέρης ἕνας μάντις εἶχε γίνει,
κι'ἄκουαν αὐτοὶ κι'ἐκεῖνοι
τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ Κάλχα τέσφαλῆ μαντεύματα
γιὰ σοφῶν νομοσχεδίων τόσα περισσώματα.

—

Κι'εὐμειδὴς ἐχρησμοδότει
σὲ πολλοὺς πῶς ἕνα μόνο
θαυμαστὸ του καταπότι
δίνει δύναμι καὶ τόνο
σὲ καθένα πατριώτη.

—

Ἐμπνευσμένος ὁμίλει,
κι'ἐγὼ τότε, Φασουλῆ,
'φώναξα'στὸν Λευτεράκη:
ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς κι πόσο;
ἀπ"Ἀθήνας σὲ Λευτέκι,
Κρητικὸς καὶ τετρακόσα.

—

Φ.—Κι'ὁ Κλέαρχος;
Π.— Κι'ἐκεῖνος πολλὰ μᾶς αἰπ'ἐγλώττωσε.
Φ.—Ἀλήθεια, Περικλέτο, φαγὲς πῶς εἶναι πρῶτος;
Π.—Δὲν ἔφαγα μαζί του ποτέ μου γιὰ νὰ ξέρω.
Φ.—Ἀμὰ λοιπὸν τί ξέρεις;
Π.— Ὄρτε δρὸ φάπαις γέρο.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΠΣ

Ὄγδοον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον	Ἔτος χίλια δώδεκα κι'ἕνα κοὐ'ἀκόμα,
ἐδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	ἅλιο τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε'στὸ στόμα.
Μηνὸς Δὺ γούστου δεκαοκτὼ	Πάντες χίλια καὶ δισκιλιὰ, πρόσθεσε κι'εἰκοσιένα,
καὶ τῆς σταφίδος κάζο φριχτό.	πολυποίκιλα συμβάντα συνταράττουν κάθε φρένα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ ρ ὰ γ κ α ε ἶ ν α ι μόνο
Πλὴν τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα κ α ὶ' σ τ ὸ χέρι

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοίρου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμαίου» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι'αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Καὶ Σταφιδὰς χάριν παιδιᾶς.

—

Φ.—

Ἡ σταφίδα
κάθε βίδα
ξανασπρίζει θυνατά.

—

Πάλι τρέλλα
καὶ φουρνέλλα,
ποῦ δὲν εἶναι χωρατά.

—

Σανιδάδες
σταφιδάδες
ἀγριεύουνε πολύ.

—

Καὶ τὸ χέρι
τοῦ Λευτέρη
τὴν Μπαρμπάσαν'ἀπειλεῖ.

—

Πανε χρόνια,
ποῦ καθόνια
δὲν'σηκώθηκαν'ψηλά.

—

Κι'ἡ σταφίδες
κι'ἡ πατρίδες
ἐπιερνούσανε κακά.

—

Τώρα πάλι
'στὴ μεγάλη
τῆς Πατρίδος ἐποχή.

—

Νάσου κι'ἄλλος
νέος σάλος
καὶ σταφιδοτσαχπίνα.

—

Ὁ Λευτέρης κυττᾷ τὴν σταφίδα
νὰ σαλεύῃ τὴν δόλια σκαφίδα.
Τῶν ὀδόντων τριγμοί,
ποῦ δὲν ξέρ'ἡ πυγμή
τί νὰ κάνῃ σὲ τέτοια στιγμή.

—

Νέα δράσις.
νέα δράσις
τοῦ ζητήκτος αὐτοῦ.

—

Κι'ἐξοπλίσεις
καὶ κινήσεις
σὲ συντάγματα Στρατοῦ.

—

Μπατζαρίαις,
φασκαρίαις,
καὶ φουσάτα τρκντακτά.

—

Καὶ ρητόρων
διακόρων
ἀστραπόβροντα φριχτά.

—

Ἡ σταφίδα...καὶ πάλι μὲ τοῦτα
τὰ μεγαλά μας'γνῶχαν κουρκούτι.
Κι'ὁ τρανὸς Λυτρωτής,
ὁ λαμπρὸς ἐν στρατοῖς,
ξυγκυκᾷ τοὺς προμάχους αὐτῆς.

—

Φαρλατάδες
σταφιδάδες
ξανασπέρνουνε φωτιά.

—

Καὶ στριγγλίζουν
καὶ ζαλίζουν
τοῦ Μεσσία μας ταῦτά.

—

Πέλι τρέλλα
'στὰ τσερβέλα
σταριδάδων μαχητῶν.

—

Κι'ἄνω κάτω
τὸ φουσάτο
τρέχει τῶν 'Ανορθωτῶν.

—

Κι'ὁ Μεσσίας θυμώνει καὶ σκάνει,
μοναχὸς τὴν πυγμή του δαγκάνει,
καὶ προστάζει στρατοὺς
τῶν Ρωμαίων δυνατοὺς
νὰ ἀφιπλίζουν κι'ἐκείνους κι'αὐτούς.

—

Πκνε φίλοι,
καὶ στωμύλοι
τοῦ 'μιλοῦνε τὰ καὶ τά.

—

Κι'ἐκεῖ πέρα
'στὸν ἀέρα
ρίχνουν σμπάρα δυνατά.

—

Μὲς'στὴ φούρια
τὴν καινούρια
καὶ τὸν Μπέρτχολδ λησμονεῖ.

—

Μάρι,ὀπλίται,
κι'ἀπειλεῖται
νέα θύελλα δεινή.

—

Ἴτε πάλι,στρατοί,'στὴν Ἠλεία
νὰ βροντήσῃ στρατοῦ πανοπλία.
Μὴν κυττᾶτε χαζοί,
μάρς ἱππεῖς καὶ πεζοί,
ἂς ἐλθοῦνε κι'οἱ Γάλλοι μαζί.

—

Κι'ἡ κυρίαις
'Εταιρείαις
τῆς σταφίδος ἀπειλοῦν.

—

Καὶ μὰ πίκα
'στὸν Κρητίκα
ξένοι Πρέσβεις ὁμιλοῦν.

—

Συνταράττει
κι'ἄλλα κράτη
τῆς Ἑλλάδος ἡ σταφίς.

—

Κι'ἔχουν ζάλαις
ἡ κεφάλαις
ὀργανώστεις σοφῆς.

—

Δὲν γνωρίζει κανεὶς τί συμβαίνει,
τώρα τρίζουν τὰ δόντια κι'οἱ ξένοι.
Τί φρικτὴ συμφορά!..
μὲς'στὰ ντόπια πυρὰ
καὶ τρεξίματα ξένων γερά.

—

Ὄχι! Ἑλλάς μου,
ὄχι Ἰκαρίας μου,
καὶ σταφιδοφόρος γῆ.

—

Φῶς ἐκ δάφνων
σταφιδάδων
πρὸς τὸν Ἄξιον ὁδηγεῖ.

Σταφιδάδες. Ἑταιρεία. καὶ τοῦ κράτους ἀπορέα.

II.— Ψάλλουν Σταφιδιάδα
καθ'ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Κι'ἐγὼ μεθ'ὅλων ψάλλω τὴν δόξαν τῆς σταφίδος,
καὶ πληρωμὰς εἰς χρῆμα,καὶ πληρωμὰς εἰς εἶδος.

—

Τὴν μῆνιν ἄειδε,Θεά,τῶν σταφιδάδων πάλιν,
ὁποῦ σὰν κι'ἄλλοτε ἔροντοῦν,
καὶ τὸ Ρωμαίϊκο κάντοῦν
πρὸς νικηφόρον πάλιν.

—

Ἀνταρσίες καὶ κινήματα,
καὶ συγκλονοῦν μηνύματα
σταφιδικὴν κοιλάδα.

—

Συλλαλητήρια ξανὰ
'στὴ Βόχα καὶ'στὰ Λεχαινὰ
καὶ'στὴν Ἀμαλιάδα.

—

Τὸν καπετὰν Λευτέρη τὸν δέζουν σὲ μπελάδες
καὶ τόση φασαρία...
θέλει καλὰ νὰ τάχῃ καὶ μὲ τοὺς σταφιδάδες
καὶ μὲ τὴν Ἑταιρεία.

—

Εἶναι τωόντι συμφορὰς καὶ δύσκολα τὰ πράμματα...
ἂν μὲ τοὺς ξένους τσακωθῇ θάχῃ πικρὰ τὰ χάματα,
ἂν τουναντίον δὲν πεισθῇ,ξυλάνει κακομοίρη,
καὶ σταφιδάδων ἰσχυρῶν χαλάση τὸ χατῆρι,
τότε μαυρίλας δυνατὰς θὰ τὸν μαυρίσῃ μπούρα,
καὶ τότε τὴν Ἀνόρθωσι τὴν δύστυχη συχώρα.

—

Εἶναι δύσκολο τὸ θέμα
καὶ γιὰ τὸν Πρωθυπουργό...
'μπρὸς δκιὸ καὶ'πίσω μέμα,
ποῦ νὰ πέσω νὰ πνιγῶ;

—

Πλὴν ἐγὼ σὲ βεβαιόνω,
Φασουλῆ μου Λαζαρόνε,
πῶς δὲν θάχωμε ψωμί,
κὰν μὴτ'ἔν'ἀφήσουν κλῆμα,
κὰν εἰς εἶδος,κὰν εἰς χρῆμα
γίν'ἡ νέα πληρωμή.

Καὶ σταδαῖ'ἡ Πολιτεία
καὶ συνέρχουν'Ἐρετεῖα
γιὰ νὰ φέρουν κάποια λύσι.

—

Καὶ καθένας πολυτέχνων
κι'ἔξαλλος σταφιδοκτήμων
στόμ'ἀπύλωτον νὰ κλείσῃ.

—

**Τὸ σπαθὶ'στὴ μέση ζώνει
καὶ σταφίδες ξερριζόνει.**

—

Γιὰ'δές καιρό,ποῦ'διάλεξαν νὰ βάλουν σὲ σεκλέτι
τὸν ἄνδρα τὸν'Ανορθωτή,τὸν ἄνδρα τὸν πολύπειρο,
τώρα ποῦ θέλουν,Φασουλῆ,μεγάλο Βιλαέτι
τῆς φίλης μας'Αρβανιτιᾶς νὰ κάνουν καὶ τὴν Ἤπειρο.

—

Κι'ἐμεῖς σήμερα γι'αὐτὰ
ἐν δοῇ θὰ συγκινθοῦμε
'στὰς Δυνάμεις δυνατὰ
νὰ διαμαρτυρηθοῦμε.

—

Τώρα,ποῦ γελᾷ καθεὶς
ποῦ κι'ἐγὼ σεισμοπαθεὶς
θέλω μ'ὅλους νὰ συνδράμω.

—

Τώρα,ποῦ καὶ μερικοὶ
ἐκστρατεύουν Κρητικοὶ
γιὰ τὴν ὁμοίρη τὴν Σάμο.

—

Τώρα,ποῦ γεμάτη χρῆμα
θλέπεις νὰ πηγαίνῃ πρίμα
καὶ τοῦ κράτους ἡ σκαφίς.

—

Τώρα ξετρελλαίνει πάλι
τὸ Ρωμαίϊκο κεφάλι
περιλάλητος σταφίς.

—

Καὶ πανηγύρεις ἔχομεν καὶ κώμους καὶ θαλίας,
μὰ καὶ Στρατοῦ συντάγματα'στὰ μέρη τῆς Ἠλείας.

'Εμεῖς σὰν γαϊτονες κουτοὺς
δὲν θλέπομε τοὺς Ἄξιους,
ἐμεῖς σκαρώνομε στρατοὺς
γιὰ τοὺς ἐδῶ πολέμους.

—

Καὶ χαίροντες κυττάζομεν
αὐτὸ τὸ Βιλαέτιον
εἰρηνοφίλου δράσεως.

—

Κι'ἐν ὕμνοις ἑορτάζομεν
εἰρηνικὴν ἐπέτειον
μιᾶς'Επαναστάσεως.

—

Ἂς κλίνουν ἐμπροστά μας ὅλ'οἱ λαοὶ τὸ γόνυ των,
καὶ 'μνεῦτε,πατριῶται,
τῶν Ἀδγουστων τὸν τύτε,
τὸν ὄντως ἀλησμόνητον.

—

Τὴν στάσι μας τὴν ἀνδρικὴν ἂς μὴ τὴν κηλιδώσωμεν,
ἐμεῖς,κι'ἂν λένε μερικοὶ πῶς γιὰ ψωμὶ φορέσαμε,
μὰ μέ τὴν'Επανάστασιν ἐκείνην θ'ἀποδώσωμεν
τῆς φάπαις ὁποῦ'φάγαμε καὶ τρῶμε καὶ θὰ φᾶμε.

—

Μὲ σταφίδος κλαδὶ
ἐξυμνῶ τὸ Γουδί,
τοῦ Κρητὸς τὸ Κουβέρνο.

—

Στὸ πεδίον αὐτό,
ποῦ σφριγᾶν τὸ κυττῶ,
σταφιδόκλημα σπέρνω.

—

Χαῖρε χαῖρε πεδίον,
ἐλήθως ἀΐδιον,
περιώνυμος γῆ.

—

Ἀπό σέ κι' Ἀγγλογάλλοι,
ἀπό σέ καὶ μεγάλοι
τῶν Ρωμαίων στρατηγοί.

—

Ψάλωμεν Σταφιδιάδα
εἰς αὐτὸν τὸν πεδιάδα
ποῦ τὸ κλέος ἀναζῇ.

—

Ἐξ ἐκείνης κι' ὁ Λευτέρης,
πούναι πρῶτος Σερασκέρης,
μέ τὸν Κλέαρχο μαζί.

—

Ἐξ αὐτῆς φιλοπατρίαι
πρὸς ἀνόμους ὁδηγοί,
κι' ἔγινε κι' ἡ Σρακτηρία
Ἀγγλικὴ θαλαμηγός.

—

Ἐξ αὐτῆς ἀναγεννήσεις,
ἐξ αὐτῆς ἀνακαινίσεις,
κι' ὅπου τὴν μακρὰ καρφώσης
ἀκαντὸς ἀναμορφώσεις.

—

Ἐξ αὐτῆς στρατοὶ παιδιῶν,
ἐξ αὐτῆς ἰδανικά,
ἐξ αὐτῆς καὶ δανεικά,
καὶ χαρτὶ νομοσχεδίων
σωστικῶν μέ τὴν ὀκά.

—

Ἐξ αὐτῆς καὶ μέγα πλῆθος βουλῆφόρων, χρῆστων, χλούνων,
νέων κομπανολόγων, ἐλλογίμων καὶ σπιούνων.
Ἐξ αὐτῆς καὶ Συνελεύσεις μὲ τὸν κύριον Πουλῆ,
ποῦ τοὺς μέσα καὶ τοὺς ἔξω διασκέδασαν πολύ.

=

Ἐξ αὐτῆς περαγγελίαι θωρηκτῶν εἰς τὸ Βουλκάν
καὶ διάφορα κανάλ'.
Ἐξ αὐτῆς περαγγελίαι
τυροβόλων καὶ Δελφίνων,
κατ' στὸ ερώτειν ἀχολλίαι
νέων καὶ παλῶν κυρκύνων.

—

Ἐξ αὐτῆς καὶ κάθε μῆνος
καὶ μηνῶν Ἀχιλλεύς,
ἐξ αὐτῆς καὶ νέος νόμος,
πούναι πάντων Βασιλεύς.

—

Ἐξ ἐκείνης καὶ καθεὶς
ἄξιος τιμῶν μορίων,
ἐξ ἐκείνης καὶ πληθὺς
νέων Σφουγγοκολαρίων.

—

Ἐξ ἐκείνης κι' ἐξοδα, ποῦ δὲν πᾶγαν ἄδικα,
ἐξ αὐτῆς ἐκροπόροι,
ἐξ αὐτῆς καὶ νέοι φόροι,
καὶ τὰ περιστατικὰ τὰ Κορομηλάδικα.

—

Ἐξ αὐτῆς χαιροκωτήσεις
καὶ παντὸς πατρίου μπάλου,
καθαρῶς Ἑλληνικοῦ.

—

Ἐξ αὐτῆς κι' ἐκκαθαρίσεις
τοῦ Δραγούμη κι' ἑνὸς ἄλλου,
ἄξιαι καθαρτικοῦ.

—

Τὴν ἐπέτειον ἐκείνης τῆς Ἐπαναστάσεως
τὴν πανηγυρίζει τώρα κόσμος ἀναπλάσεως.
Μὰ θερέμηδες καμπόσοι μὲ μουρμούρηδες ἀργούς
δὲν τὴν φέρουνται καθόλου, καθὼς ὠφειλαν, ἀδρῶς,
καὶ μὲ τοὺς ἀνθρακεργάτας συμφωνοῦν τοὺς ἀπεργούς,
καὶ μουντζουρωμένοι σκούζουν: δίθυμιαις ὁ θησαυρός.

—

(Ἐνῷ τοιαῦτα ψάλλουν, βλέπουν τὸν Βενζέλον
μὲ ζῆρος ἐξορμῶντα κατὰ σταφιδαμπέλων.)

Ὁ Πρωθυπουργὸς λαλεῖ καὶ σταφίδας ἀπειλεῖ.

—

Σταφιδάδες συμπολῖται,
μὴ ποσῶς πυροβολῆτε.
Σταφιδάδες, πίσω πίσω,
εἰδεμὴ θὰ σᾶς κτυπήσει.

—

Σταφιδάδες δίχως γνῶσι
ἔφεραν φορτοῦνα τόση
στοῦ Λευτέρη τὴν σκαφίδα.

—

Κι' ἐναντίον κάθε νόμου
βάλθηκαν καὶ τὸ μπαλό μου
νὰ τὸ κάνουνε σταφίδα.

—

Πότε μ' ἕνα, πότε μ' ἄλλα
συμπολῖται δίχως νόμο
δὲν μ' ἀρέσουνε νὰ βάλω
τὴν Ἀνόρθωσι σὲ ὄρμο.

—

Πάλι τοὺς ἐλλοχεύοντας κυττάζω τοὺς ὑποῦλους,
καὶ ρθάνουνε μανούβρατα
πῶς μὲ σταφιδοκλήματα
στέφουν Στεφανοπούλους.

—

Σύρτε σας λέω πίσω... σπαθὶ κι' ἐγὼ θὰ ζώσω,
κι' ὅπου σταφὶς θὰ πέσω καὶ θὰ τὴν ζερρίζωσω,
κι' εἰς ἕλος τῆς σταφίδος τὰς γαίας τὰς εὐφόρους
θὰ σπείρω πασσατέμπο καὶ κολοκυθοσπόρους.

—

Τότε θ' ἀκούσω λέγοντα λαὸν σταφιδοχόρτην:
ἐσὺ σωτὴρ καὶ καθεμιᾶς σταφιδαμπέλου στάσου,
κι' ἐπίδλεψον ἀφ' ὑψηλοῦ στὴν ἄμπελόν μας ταύτην,
εἰς ἣν κολοκυθόσπορον φυτεύ' ἡ δεξιά σου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνιαυσὸ' ἄκμα,
δίοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε στὸ στόμα.

Αὔγουστον πέμπτη κι' εἰκοστή,
φέστα Ψελλοῦ θαυμαστή.

Χίλια κι' εἰκοσιδύο καὶ δακόσα,
κι' ἡ Βουλγαρία πρὸς πόλεμον ὁρμῶσα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι!

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσέλεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμαίου» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀναλογοῦν τιμήν, κι' ὅπου ἀπαιτῆ θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Φέστα Φαληρική καὶ φιλανθρωπική.

Φ.—Τί πανηγύρι γίνηκε γιὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς!..
Ἐπῆγες, Περικλέτο μου;
Π.— Δὲν πῆγα...
Φ.— Νὰ χαθῇς.
Π.—Γιατί, μωρέ;
Φ.— Γιατί καὶ σὺ φιλάνθρωπος δὲν εἶσαι,
ρότα μὲ σεισμοπαθεῖκη καὶ μ' ἄλλα συγκινεῖσαι.

—

Π.—Μάννα τοῦ πόνου σὲ πονῶ καὶ κλαίω τὰ παιδιά σου,
καὶ τώρα σὲ χαλάσματα μακροντυμένη στέκω.

—

Φ.— Τί τσαμπουνᾶς, βρὲ κουρελῆ,
μοναχὸς ἐκεῖ πέρα;
Π.— Κλαίω καὶ πάλι Φασουλῆ,
τοῦ πόνου τὴν μητέρα.

—

Βλέπω τὴν ἀμοιρη ζωνὴ
νὰ περνῇ δίπλα τὸ βουνό,
τοὺς κάμπους, τὰ λαγκάδια.

—

Καὶ σὲ μουγγρίσματα σεισμοῦ
ἑνὸς μεγάλου χαλασμοῦ
νὰ κλαίῃ τὰ ρημάδια.

—

Ἐσὺ δὲν ξέρεις τὸν χαρὰ,
πρὶν ξεχασθῇ μιὰ συμφορὰ
ἀκινούρια σὲ προφθάνει.

—

Ἐσύ, ποῦ τόσο μαρτυρεῖς,
εἶσαι πανόρμια σὰν φορᾶς
ἀκάνθινο στεφάνι.

—

Φ.— Βρὲ πεῖναι τοῦτα ποῦ μᾶς λές;
Π.— Πάλι ποτίζεσαι χολάτις,
κι' ἀγάλια μὲ τὸν χρόνο
συνείθισες 'στὸν πόνο.

—

Αὐτὸς σὲ κάνει προσφιλῆ,
μάννα 'στοὺς πόνους πρώτη...
Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ!.. παραπολὺ
κάνεις τὸν πατριώτη.

—

Π.— Μὲ χεῖλη πικραμένα
σὲ χαλασμοὺς ξανὰ
κλάψε καὶ πεθαμένα,
κλάψε καὶ ζωντανά.

—

Φ.— Μὴν κλαίγς συμφορὰς
γιατ' εἶσαι μασκαρᾶς
καὶ πρόσωπο γελοῖο.

—

Π.— Στὴν κοσμοχαλασιὰ
δὲν ἔμεινε Ἑλλησιά,
δὲν ἔμεινε Σχολεῖο.

—

Γιὰ χαλασμένους τόπους
κι' ἐγὼ μὲ φιλανθρώπους
φιλανθρωπίσεις τώνω.

Φ.— Στὸ Λούνα Πὰρκ ἐπῆγα,
κι'ἐγέλασα,μολλήγε,
καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

—

Στὸ Λούνα Πὰρκ ἐκεῖνο
πρὸς παιδιὰς σφριγῶ,
κι'ἠθέλησα κι'ἐγὼ
φιλάνθρωπος νὰ γίνω.

—

Κρώζουν βραχνὰ κοράκια
σὲ χαλασμῶν τοπία,
κι'ἀπὸ καλαμοβράκια
τρέχ'ἡ φιλανθρωπία.

—

Τί κωμυχαλασμός!..
κι'ἐδῶ'στὸν Φαλήρεα
καθὼς'στὴν Κηρισσιὰ
ἐπέρασαν ὧρες.

—

Τί λαϊκὸ μπουκέτο,
μὰ κι'ἀριστοκρισί...
τί κρῖμα,ποῦ καὶ σὺ
δὲν ἦσουν,Περικλέτο.

—

Μὲ τούτη τὴν ἀδράνεια
ἔχασες πανηγύρι,
ποὺ'στὴ ζωή σου σπάνια
τὸ βλέπεις,κακομοίρη.

—

Στὸ Λούνα Πὰρκ ἐλήθεικ πολὺ καλὰ'περάσαμε
καὶ φιλανθρώπως'δράσαμε,
καὶ μὲ τὴν παιδιὰν τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην
ἐβείχθη τώρα πάλιν
πῶς τῶν Ρωμηῶν ὁ τύπος,
φέρεται φιλανθρώπως.

—

Θέλεις νὰ κάνῃς τὴν Ρωμηὸ νὰ λυπηθῇ τὰ θύματα
θεομηνίας ροβέρας;...μὲ δύο λόγια σκέτα
κάνε φανοὺς Ἐνετικοὺς κάψε πυροτεχνήματα,
παῖξε τοῦ λίγη μουσική,ρίξε καὶ μιὰ ρουκέτα.

—

Κι'ἐγὼ καὶ σύ,βρὲ Περικλῆ,καὶ κάθε συμπολίτης,
τρανὸς ἢ ψωραλέτης,
ποῦ θρέ τοσοῦτον εὐκλεῶς
ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως,
κι'ὁ τῶν κομμάτων παλαιὸς,
μὰ κι'ὁ τῆς Ἀνορθώσεως,
ποτὲ σας μὴν ξεχάνετε
πῶς γιὰ τῆς ρέστακις χάνετκι.

—

Κι'ὅταν φωνάζῃ γιὰ ψωμὶ
τὸν ἔλιπεις πῶς ἐπιθυμεῖ
μὲ τόσον ζῆλον,βλάμη,
τοὺς πάντας νὰ συνδράμῃ.

—

Κι'ὁ πλούσιος κι'ὁ καλλαρᾶς,
ἀλλὰ καὶ κάθε φουκαρᾶς,
ποῦ τρώει,Περικλέτο μου,τόμπολ ντ'ὸτ μὲ ψωμοτύρι,
εὐεργετεῖ τοὺς πάσχοντας,ἀλλὰ μὲ πανηγύρι.

Μιὰ ρουλέτ'ἀνθρωπινή,
ποῦ γυρίζουν κι'οἱ τρανοί.

—

Τί καλὰ'περάσαμε,
ἤπιαμε κεράσαμε,
καταζωβεύτηκαμε,
'σπριώξαμε,σπριχτοκαμε.

—

'Στὴν ρουλέτ οὐμανὶν γυρίζω,
καὶ τὸν Μπέργολδ καὶ τοὺς ἄλλους
τῆς Φραγκιᾶς κουρμακεφάλους
περγελῶ καὶ μυστηρίζω.

—

'Στὴν ρουλέτ οὐμανὶν γυρίζω...ζήτω ζήτω'λευθεριά,
χαιρετῶ τὴν'Ικαρικήν,
ποῦ τυράννους ἐκδιώκει στυγερὰς φαυλοκρατίας,
κι'ἀνυψόνει τὴν σεμνὰν αὐτονόμου πολιτείας.

—

Γυρίζω'στὴν ρουλέτ οὐμανὶν...θυμοῦμαι καὶ τὸν'Ικαρο,
ποὺταν πρωτοπαλλήκαρο,
καὶ'στὸν ἀέρα'πέταξε μὲ γειὰ του καὶ χαρά του,
ὅμως ὁ Φοῖβος ἔκαψε τὰ κέρινα φτερά του,
κι'ὁ κόσμος ἐκλαψε νεαρὸν τὸν ἄνδρα τὸν μακάριον,
ἐκ τούτου δὲ τὸ πέλαγος τὸνὠμασαν'Ικάρειον.

—

Γυρίζω'στὴν ρουλέτ οὐμανὶν χωρὶς νὰ πέσω χάμω,
καὶ χαιρετῶ τὴν Σάμο,
ποῦ τὴν κατεδυνάστευσε σαμίαρος δυνάστης
καὶ δυνατοὶ περίπολοὶ προστάται τὰς ἐκτάς της.

—

Μὲς'στὰς γενναίας της ὁρμὰς
ἔχει κι'ἡ Σάμος σὰν κι'ἐμᾶς
προστάτας παρομοίους.

—

Περίπολοὶ ἐδῶ κι'ἐκεῖ
μήπως ταχθοῦν καὶ Κρητικοὶ
μαζί μὲ τοὺς Σαμίους.

—

Ἔχει κι'ἡ Κρήτη,Περικλῆ,κι'ἡ Σάμος προστασία,
ποῦ γίνεται θυσία.
Κι'ἡ μὲν κι'ἡ δὲ κατήντησαν τῶν προστατῶν λημέρια,
κι'ὅπου προστάται μοῦντζωνε καὶ μὲ τὰ δρύ σου χέρια.

—

Γυρίζω'στὴν ρουλέτ οὐμανίν,καὶ ἐλέπω τὰ νησιά,
ποῦ μόλις'δροσιστήκανε μ'ἐλευθερίας δροσιά,
λέν πῶς θὰ τὰ γυρίσουνε'στοὺς πρώτους των τυράννους,
κι'ἐμεῖς γιὰ ταξερόπλοια παντοῦ ζητοῦμε'ξράνους.

—

Στὴν ρουλέτ οὐμανὶν γυρίζω,
ψάλλω νικητήρια,
κι'ἴτε,πατδες,ψιθυρίζω
πρὸς συλλαλητήρια.

—

Ἠπειρῶτκι,στηκωθῆτε,
καὶ διαμαρτυρηθῆτε
'στὰς Δυνάμεις μὲ χαρτιά.

—

Πρὶν σ'αὐτὴν τὴν κατηγίδα
καὶ τὴν θάλασσας πατρίδα
τὴν εἰποῦν'Αρβανιτιά.

—

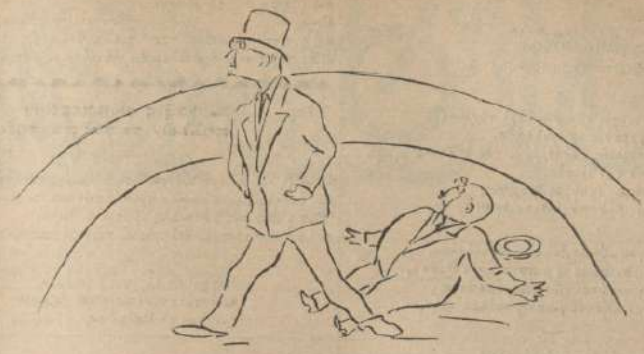

**Μέσα'στὴν ρουλὲτ οὐμανὶν κι'ὁ Πρωθυπουργὸς γυρίζει
μὲ τὸν Κλέαρχο μαζί,καὶ καθεὶς τοὺς μακαρίζει.**

Στάσιν θείζετ'εὐστάλη,
κι'εἶναι πάλιν εὐκαιρία
'στὰς Δυνάμεις νὰ σταλῇ
νέα διαμαρτυρία.

—

Τώρα,ποῦ μᾶς περισφίγγει
τόση προστασία ξένη,
ἕνα μόνον ἀπομένει,
τὸ ρητορικὸ λαρύγγι.

—

Ὅσο,βρὲ παιδιά,'μπορεῖ
τοῦτο νὰ παρχαινάζῃ,
μὴ κανένας δυσφορῇ,
μὴ κανεὶς ἀναστενάζῃ.

—

'Στὴν ρουλὲτ οὐμανὶν γυρίζω,
καὶ λαρύγγια μακαρίζω
τῶν Ρωμηῶν τῶν νεωτέρων,
ποῦ ποτὲ δὲν ἀπρακτοῦν,
καὶ μ'ἑκατὸν κατακτοῦν
τὰς ἑκτάσεις τῶν αἰθέρων.

—

Μακαρίζω λιγυρούς
συλλαλητηρίων παῖδας,
μακαρίζω τοὺς καιροὺς
καθε κάλπικης μονεδας.

—

Διαμαρτύρομαι κι'ἐγὼ μ'ὅλους τοὺς πατριώτας
καὶ μὲ τοὺς'Ηπειρώτας

'στὴν ξένης προστασίαν μας,ποῦ κακὸ ψόφο νέζῃ,
ἀλλ'ἐν μᾶς δείξῃ,Περικλῆ,καὶ σήμερα τὴν ράχη,
τὴν φτύνω,τὴν περιφρονῶ,καὶ μέσ'ἀπὸ τὸ Λοῦνα
σὲ τρυπημένου παπουτσιοῦ τὴν γράφω τὴν πατοῦνα.

Μεσ'ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐγαίνω
καὶ'στὸ Λοῦνα Πὰρκ πηγαίνω
θαυμαστὴς καὶ θιασώτης
κάθε ψεύτικης καδένας,
καὶ Ρωμηὸς πανηγυριώτης
μὲ φωνητικοὺς ἀδένας
καὶ μὲ ρητορεῖα πρώτης.

—

Μές'στὸ Λοῦνα Πὰρκ θὰ μάθῃς πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι,
μές'στὸ Λοῦνα κι'ὅλοι κι'ὅλοι,
καὶ καμπόσοις μὲ τσεμπέρι,
καὶ καμπόσοις μὲ φακιόλι,
ποῦ'γινήκανε τοῦ κόσμου κι'ἔχουν τώρα ντιστεζιόν,
Γαλλιστὶ κι'αὐτοὶ φωνάζουνε μὸν ντιέικελ ἀτραξιόν.

—

Διομήδης ὁ Θρᾳκῶν
κι'ὁ τῶν Οἰκονομικῶν.

—

Γυρίζω'στὴν ρουλὲτ οὐμανὶν καὶ σκούζω τραλαλά,
δὲν λησμονῶ,βρὲ Περικλῆ,καὶ τὸν Κορμηλά,
ποὺμεινε μόνον'Υπουργὸς τῶν'Εξωτερικῶν,
κι'ὁ Διομήδης ἔγινε τῶν Οἰκονομικῶν,
κι'ἂς μάθουν ὅσοι τρίβονται συχνὰ μὲ κεραμιδι
πῶς θ'ἔρεθῇ περίσσευμα καὶ μὲ τὸν Διομήδη.

Πάει κι' ὁ Κορομηλᾶς,
ποῦ μᾶς ἔγινε μπελᾶς
τὸ τρανὸ περίσσευμά του.

—

Τώρα Διομήδους ρώμη,
καὶ 'στὴν Ἰλιὰδ' ἀκόμη
ἐξυμνεῖται τὸ νομά του.

—

Ὁ Διομήδης Γπουργὸς σπουδὴς οὐχὶ τυχαίως
συγγραφὰς καὶ φυλλάδα,
ὅτι θαρρῶ καὶ βασιλεὺς τῆς Θράκης τῆς ἀρχαίας
κατὰ τὴν Ἰλιάδα,
εἰς ἀναλύσεις ἀριθμῶν ἐγκύψας ἐβριθῶς,
ὑπῆρξε δὲ καὶ τὴν βυνὸν τὰ μάλιστ' ἀγαθός.

—

Ἐν τούτοις δὲν γνωρίζομεν, ξυλέγχε στενοβράκα,
ἂν ἔπαθε φριχτοὺς σεισμοὺς κ' ἡ παναρχαία Θρᾴκη,
κι' ἂν ἔγινε πανήγυρις ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων,
κι' ἂν ἔδειξαν ὡσὰν κι' ἐμᾶς φιλανθρωπίας οἶκτον.

—

Μήτε κανεὶς ἱστορικὸς θαρρῶ δὲν ἱστορεῖ
ἂν εἶχαν τὴν ρουλέτ' οὐμαὶν καὶ τὴν Παραφροσύνη,
κι' ἂν ἐπουλοῦσαν θηλυκὰ κουλούμια καὶ τυρί
καὶ πέτριωναν φιλάνθρωποι μὲ τόση καλωσύνη.

—

Πληροφορία καὶ γι' αὐτὰ δὲν ἔμεινʼ ἐλαχίστη.
Π. — Πές, λυσσάρικο σκυλί, καὶ μοῦβγαλες τὴν πίστη.
Φ. — Ὁ Διομήδης, Περικλῆ...
Π. — Γιὰ ποιὸν μοῦ λὲς, βρὲ βλάκα;
γι' αὐτὸν τὸν Οἰκονομικὸν;
Φ. — Ὄχι, μωρέ... τὸν Θρᾴκα.

—

Ὁ Διομήδης τῶν Θρᾳκῶν, τῶν τώρα περιλύπων,
ἦτο καὶ κύριος λαμπρῶν, ἀλλ' ἐδαμάστων ἵππων.
ἐτέθη δὲ 'στὸν Ἡρακλῆ, τὸν θαυμαστὸν ἐν πάσι,
ὡς ἆθλος ἓκ τῶν δώδεκα τοὺς ἵππους νὰ δαμάσῃ.

—

Μεγάλος ἆθλος, ἄξιος κοινῆς ἐπευφημίας,
μὰ τῆς Ἀλκμήνης τὸ παιδὶ τοὺς μπῆκε 'στὸ μυαλούνι,
ὁ δὲ Μιχαλακόπουλος ὁ τῆς Οἰκονομίας
ἱπποφορβεῖα σκέπτεται νὰ κάνῃ 'στὴν Γκιστούνη.

—

Τώρα μὲ τὰς νέας βλέψεις
τῆς μεγάλης ἐποχῆς
περὶ τῶν ἁλογων σκέψεις
καὶ φροντίδες συνεχεῖς.

—

Καὶ σὺ γι' ἄλογα βαρδίτα, καὶ σὺ γι' ἄλογα καινούρια
δεῖχνε ζῆλον, πατριώτη,
κι' ὅσο γιὰ καλὰ γαϊδούρια
ἔχομε μιὰ ῥέτσα πρώτη.

Γι' ορίζω 'στὴν ρουλέτ' οὐμαὶν ἀλλὰ γυρίζουν κι' ἄλλοι
φιλάνθρωποι μεγάλοι.
Ὅσοι προσέξουν κάτι τί
κοινῶς ὀπτεύονται κουτοί,
καὶ λέγονται φιλάνθρωποι 'στὴ γῆ τὴν καταιξέρα
ὅσοι τῆς ῥέστας κάνουνε γυρὶς νὰ δίνουν δεκάρα.

Κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἐν μέσῳ τοῦ κοσμάκη
γυρίζει 'στὴν ρουλέτ' οὐμαὶν μὲ τὸν Μαρκαντωνάκη,
κι' ὁ Κλέαρχος τινάχτηκε μὲς' ἀπὸ τὴν ρουλέτα,
καὶ γέλοια ποῦ τὰ κάναμε...
Π. — Τάστειο σου παραίτα,
καὶ γίνεται τὴν αὔριον τρανὸ συλλαλητήριο,
κι' ἂς πᾶμε σιλάδων ἀδελφῶν ν' ἀκούσωμε μαρτύριο.

Σύναξις σωματείων πολλῶν τε καὶ παντοίων.

—

Π. — Τί λάβαμε ἀνεμίζοντας καὶ δούλων κι' ἐλευθέρων
καὶ ξανατρίζουν κύκλαλα προπάππων καὶ πατέρων.
Ἔλα ν' ἀκούσῃς βάσκανα κι' ἀμέτρητα δεινὰ,
ποῦ κάνουν τόσους ἀδελφοὺς νὰ πέρνουν τὰ βουνά.

—

Βάγγοι σὲ βάγγους ἀπαντοῦν,
κι' ἀστραπτοῦν πάλι καὶ βρονταῦν
τριγύρω τὰ Βαλκάνια.

—

Καὶ τρέμουν τύραννοι σφαγεῖς,
κι' ἀδόξως τώρα κατὰ γῆς
σωριάζονται Ντιβάνια.

—

Σκέψου καὶ σήμερα νὰ ζῇς μὲ Τοῦρκο μακελλάρη,
πῶς ἔχεις τὸ κεφάλι σου νὰ τὸ θαρρῇς γιὰ ῥέμμα,
καὶ νὰ κυττάζῃς ἄπλερος τὸ Τούρκικο σφαγγάρι
νὰ βγαίνῃ κατακόκκινο μὲς' ἀπὸ σκλάβων αἷμα.

—

Καρδιοκτύπια, θρῆνοι, τρόμοι
μὲ ψυχῆς καὶ νοῦ χαμῶνα...
μαῦροι σκλάβοι ζοῦν ἀκόμη
καὶ σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα.

—

Σκέψου πῶς ξυπνοῦν καὶ τώρα μαύρων ἀλυσσίδων κρότοι
τὴν πελυπαθοῦσα γῆ,
κι' ἕνα κι' ἄλλον μας Δεσπότη
πῶς τὸν τραζοῦν σὰν τραγί.

—

Στοὺς ραγιάδες μακτιγώσεις καὶ μὲ Σύνταγμα φτυστάκι,
καὶ μὲ Σύνταγμα ὁρμαζοῦν.
καὶ μὲ Σύνταγμ' ἐτιμαζοῦν
τοὺς παπάδες, τοὺς δασκάλους, τὰ Σχολειὰ, τῆς Ἐκκλησιᾶς.

—

Ἀούαν' μπρὲς 'στὸν ἄγριο δεσπότη τὰς σπαρζει
δούλων ἀφώνων ἀνθρωπιά...
καὶ ποιὸς ἀντέχει τώρα πιὰ
σὲ τέτοιας ἄτιμης ζωῆς ἀδιάκοπο μαρτύριο.

—

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε... καιρὸς εἶναι μιὰ φωνὴ
νὰ συναξῇ καὶ τὸ γένος, ποῦ τὸ θέλουν νὰ πονῇ.

—

Φ. — Ὅσι τῶν σκλάβων τὰ δεινὰ κι' ἐγὼ τὰ συλλογίζομαι
τόσο γι' αὐτὸ παθαίνομαι κι' ἀνάβω καὶ φλογίζομαι.
Ἔμπρὸς λοιπὸν... ἂς ἑνωθοῦν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι,
καὶ τυραννίας στυγερὰς ἐρέτωσαν τὸ μοῦλοι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΕΛΑΣΙ Ο ΣΟΥΡΠΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑπτακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε στὸ στόμα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πρώτη,
μετοικεσίας κρότοι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' εἰκοστρία,
ἀεροπλάνου πτῶσις ἀγρία.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο
Γι' ἀλλοῦ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ τὸ χέρι

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοίρου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅπου ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη

Μέγα συλλαλητήριον ὡς εἶδος ἐγερτήριον.

—

Φ. — Ἄφησα κάθε πόνο
κι' ἔλπιζε σε καλά...
τὰ μάτια μου σηκώνω
καὶ βλέπω 'στὰ ψηλά.

—

Τὰ μάτια μου σηκώνω καὶ λάβαρα κυττῶ
καὶ τὰ χειροκροτῶ.
Τὰ μάτια μου σηκώνω καὶ βλέπω Συντεχνίας.
Συνδέσμους καὶ Συλλόγους αὐτῆς τῆς κοινωνίας
ἄλαλοι νὰ βαδίζουν
καὶ κάπως σκεπτικοὶ
θἄχω νὰ τοὺς κουρδίζουν
λόγοι ῥητορικοί.

—

Τὰ μάτια μου σηκώνω καὶ βλέπω πλῆθος κόσμου
νὰ παρελκύνῃ μπρός μου
Ἀκοὺς παλμοὺς κυρίους,
καμμιὰ φωνὴ δὲν ἐγάζει,
μήτε ζητωκραυγάζει
καλπῶν ὑποψηφίους.

—

Πρόσωπα χαρωπὰ
δὲν βλέπεις ἐκεῖ πέρα,
ντακόλι δὲν κτυπᾷ
καὶ δὲν λαλεῖ φλογέρα.

—

Ἡ γῆ τῶν Παρθενώνων
ποτὲ δὲν εἶδε κι' ἄλλην
συγκέντρωσιν μεγάλην
συμπολιτῶν ἀρώνων.

—

Ἕνας μιλοῦσε μόνο...
λαοῦ πλῆθος ὠγκοῦτο,
τὰ μάτια μου σηκώνω
κι' λέω: τεῖνει τοῦτο;

—

Κυττάζω κι' ὑποδούλους, κυττάζω κι' ἐλευθέρους,
γνωστοὺς κι' ἀγνώστους φίλους.
ποῦ πᾶν νὰ στηλιτεύσουν τυράννους κι' ἥρωας
εἰς τοῦ Διὸς τοὺς Στύλους.

Ἴδε τὸ σύμβολον ἐκεῖ καὶ σημαία Κρητική.

—

Τὰ μάτια μου σηκώνω καὶ βλέπω νὰ γυρνᾷ
φυλὴ δεκαπενταμελὴς...
τὰ μάτια μου σηκώνω καὶ βλέπω νὰ περνᾷ
σημαία τρυπημένη.

—

Συγκίνησις μεγάλη...
δόξα πολεμική,
σημαία Κρητική
μὲ τῆς λοιπαῖς πρεσβεῖα.

—

Ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνᾷ
ἐλπὶς ἀνακτᾶται
στοῦ κόσμου τὴν ψυχή,
καὶ φέρνει ταραχή.

—

Σημαία τρυπημένη
δηλόνει καὶ σημαίνει
πῶς εἶναι δοξασμένη.

Σημαία, πού σχίζει τρόπαις,
προσκύνα την καὶ τίμα,
καὶ δίχως παραπίπαις
κάνε σ' αὐτὴν τὸ σχῆμα.

—

Κι' ὅποιος τὴν ἀντικρύζει
καὶ θέλωντας καὶ μή
γλυκὰ κρυφοδακρύζει
καὶ τὴν ἐπευφημεῖ.

—

Κι' ἐγὼ τὸ γόνυ κλίνω,
κι' ἐγὼ πολλὰ τῆς εἶπα,
καὶ καθημὰ της τρύπα
τιμῶ καὶ μεγαλύνω.

—

Μία σημαία τέτοια
σ' ὅλα τὰ Βιλαέτια
πρέπει νὰ προσκυνῆται.

—

Σκιητῇ κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος,
κι' ὁ Φραγκολεβαντίνος
ἀκόμη συγκινεῖται.

—

Πανήγυρη παλληκάρι,
σήκωσε τὸ κοντάρι
τῆς τρύπιας πῶ' ψηλά.

—

οἱ τσάρδες κυματίσῃ
κι' ὅσως φρονιματίσῃ
καὶ φιστυτοῦ μοιλιά.

—

Καὶ τώρ' ἀνυψωθῆτω...
κι' ἐγὼ φωνάζω ζήτω
μὲ Κρῆτας κι' Ἠπειρῶτας
καὶ μ' ἄλλους πατριῶτας.

—

Σήκω' ψηλὰ καὶ κτύπα
τῶν λαῶν τὸ κεφάλι..
ἡ καθημὰ σου τρύπα
ἀναμνησις μεγάλη.

—

Δοξάζω τὴν σημαία, ποὺ τρυπημένη κτίζει
ναοὺς Ἐλευθερίας.
καὶ 'στοὺς κυματισμούς της τὸ ὀρρίγος κυματίζει
σιμνὴς παλληκαρίας.

—

Ζήτω τῆς τρυπημένης πανάκι τροπαιοῦχο,
ζήτω τῆς τρυπημένης, ποὺ διώχνει μαύρικη λύπαις.
κι' ὅσο δὲν κάνω χάζι τὸ τρυπημένο ροῦχο,
τόσο γιὰ τὰ σημαία μ' ἀρέσει τσάχη τρύπαις.

—

Π.— Τί μοῦ λές, βρέ τραγογένης
δὲν σ' ἀρέσ' ἡ κεντημένη
μ' ὁλοκαίνουριο μεταξύ;

—

Φ.— Προτιμῶ, βρέ Τκαρτίνε,
τὴν σημαία, ποὺ δὲν εἶναι
νὰ μὴ βρέξῃ, νὰ μὴ στάξῃ.

—

Νὰ σημαίε' ζηλεντήν...

Π.— Θὰ σοῦ δώσω χαστουκιὰ
μὲς' στὴ μοῦρη, πατριώτα.

Φ.— Προτιμῶ νὰ τὴν κρατῇ
μία βράκα Κρητικιά,
κι' ὄχι μακρὺ ρεβυγκίτα.

—

Τί δὲν λέγ' ἡ τρυπημένη!..
σεῖς ἐλεύθεροι πολῖται
κι' ὅλοι σεῖς οἱ σκλαβωμένοι
'στῆς Κολώναις νὰ 'ρεθῆτε.

—

Στῆς Κολώναις, στῆς Κολώναις,
νὰ περιγελοῦν ξενοὶ
δούλων ἀδελφῶν ἀγῶνες
κι' ἀπερίγραπτα δεινά.

—

Εἰς τὰ περασμένα χρόνια τί 'γινῆται ἐδῶ πέρα
κάθε καθαρὴ Δευτέρα.
Κόσμου πλῆθος ἄνω κάτω
ἔκανε τὰ Κούλουμα,
κι' ἔπινε τὸ ρετσινάτο
τὸ παληοτσίλουμα.

—

Μὲ φοῦ στανίλα' χόρευαν φουστανελάδων παῖδες,
καὶ πεθαμένος Βασιλῆς κυτοῦντας τὸ χορό
σὲ θιολιτζήδων κούτελα' κολλοῦσε τῆς μονέδαις.
ποῦ σφάντζικαις τῆς ἔλεγαν ἐκεῖνο τὸν καιρό.

—

Ἐδῶ θαρρῶ καὶ καρενὲς ὑπῆρχε, Περικλέτο,
πεῦδινε καὶ κουρκέτο,
μὰ καὶ πολλοὶ καπνίζοντες τὸ πάλαι γουργουλίδιον
τῶν Στύλων ἀπεθύμαζαν τὴν ὀζαν τὴν ἀξιον.

—

Οὔ μὴν" κι' ἀπίστευτα πολλὰ συνέβησαν ἀκόμα,
καὶ μὲ φριχτὸν ἀέρα
σωρὸς ἐστήκω μὶα μέρα
καὶ Στύλος περιδόητος ραρδὺς πλατὺς 'στὸ χῶμα.

—

Κι' ἄλλα Συλλαλητήρια
τὰ μάλιστα σωτήρια
ἐκάναμε 'στοὺς Στύλους
μὲ ρητῦρας ποικίλους.

—

Ἐδῶ πολλάκις ἔτραξα τὸν σέρκο μου νὰ βγάλω,
κι' ἕνα Συλλαλητήριο δὲν λησμονῶ μεγάλο,
ποῦ μέσα' στῶν ζητωκραυγῶν τοὺς διαπρύσιους ἤχους
ἔγραψε κάποιος ἄγνωστος τοὺς δύο τούτους στίχους,
πῶς οἱ Ρωμηοὶ θελήσαντες νὰ διαβοῦν τὸν Ἄξιον
διώρισαν ἐπιτροπὴν Τσάτσον, Βαμπᾶν, καὶ Κρέμιον.

—

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἄλλοτε τὸ πολυδοξασμένο
ἐγὼ μονάχος' κάπνιζα γιαβάσικο μιὰ μέρα
δὲν ξέρω πῶς' θυμήθηκα τὸν Στύλο τὸν πεσμένο,
κι' ἔπαρα τὸ μαρκοῦτσι μου κι' ἔπαιγα παρακάτω.

—

Ἐμπρὸς εἰς τῆς Κολώνας, καὶ ἀχλὺν μὴν ἀργῆτε
σεῖς Μακεδόνες Θρᾷκες,
καὶ Κρητικοὶ μὲ βρόκαις,
καὶ σεῖς Ἠπείρου τέκνα, κι' Αἰγκιοπελαγῖται.

—

Ἐλᾶτε' στὰ σωστά σας,
τὸ πόδι σας πατήσετε,
καὶ σθεναρῶς ζητήσετε
τὰ δικαιώματά σας.

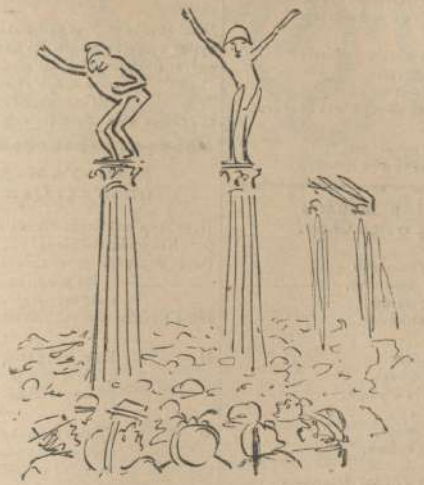

Μὴν προσέχετε' στὸν τύπον
κάθε ρήτορος σκκρτάδου.
κι' ἂς ἑνωτισθῶμεν μόνον
καλιὰν Σωτηριάδου.

—

Ἄλλος νὰ μὴν πλησιάσῃ.
κάθε στόμα νὰ σφαλίσῃ,
κι' ἕνας μόνο νὰ' μιλήσῃ
καὶ νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ.

—

Κανεὶς ἄλλος Δημοσθένης δὲν μᾶς' πῆρε τὰ μυαλά,
κι' ὁ Σωτηριάδης' ὅγκε καὶ μᾶς τάπε στρογγυλά.
Μᾶς ἐσύστησε μὲ ξένης συμπαθείας ἐκδηλώσεις
νὰ μὴ ζοῦμε μακαρίως,
μᾶς ἐσύστησε κυρίως
ὡς ἐπείγουσαν ἀνάγκην τὴν ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης.

—

Μὴ κανένας τσιμουδιά,
'λίγα λόγια, βρὲ παιδιά,
κι' ὄχι παραφουσκωμένα.

—

Κάθε ρήτωρ νὸν ἐρρέτω,
καὶ σὲ τοῦτο, Περικλέτο,
'ἔρθε σύμφωνον κι' ἐμένα.

—

Μᾶς εἶπε, Περικλέτο μου, τὰ λόγια νὰ τ' ἀφήσωμε.
καὶ τώρα νὰ ψηφίσωμε
ἕνα μονάχα ψήφισμα γενναῖο καὶ παράβολο
μὲ μιὰ φωνὴ καὶ γνώμη.
πῶς οἱ προστάται τοῦ λοιποῦ μποροῦν νὰ πᾶν' στὸ διάβολο
καὶ παραπέρ' ἀκόμη.

—

Μὴ κανένας σηκωθῇ
μὲ πολλοὺς ἢ κατὰ μόνας
νὰ διαμαρτυρηθῇ
'στοὺς κυρίους κηδεμόνας.

—

Καὶ καθένας, τ' ἀπουστέλῃ
τὰ ψηφίσματα τοῦ γένους
'στοὺς δικούς μας τοὺς ἐν τέλει
κι' ὄχι σὲ Μινίστρους ξένους.

—

Μ' ἕνα τόνον θαρραλέον
στείλετέ τους ὅλους πλέον
εἰς τὸν διάβολο πεσκέσι.

—

Σεῖς πρωτατευθῆτε μόνοι,
καὶ κανένας σὰν καθῶνι
'στοὺς προστάτας μὴν προσπέσῃ.

—

Σ' αὐτοὺς λόγια μὴν πετᾶτε
γιὰ τὰ δικαιώματά σας,
καὶ καθένας τώρ' ἂς μάθῃ
πῶς οἱ φίλοι σας προστάται
ρίγνουν τὰ ψηφίσματά σας
'στῶν ἀχρήστων τὸ καλάθι,
κἂν τὰ γράφων ἑκατὸ πέρα, ποῦ δὲν πάνει τεμπεσίρι,
καὶ καθένας μᾶς οἰκτείρει.

—

Τὸ λένε κι'ἀπὸ τὴ σκηνὴ κι'ἀπὸ τὰ παραπήγια
μ'ὅλη τὴν εἰλικρίνεια
πῶς εἶναι μπακαλόγατοι τῆς χειροτέρας πάστας,
ὁποῦ δὲν θέλουν οἱ μικροὶ νὰ ζοῦν χωρὶς δυνάστας.

—

Καὶ τώρα πλέον καθαρὰ τὰ κατ'αὐτοὺς μαθόντες
καὶ πάμπολλα παθόντες,
ἐπάνω'στὰς δυσμὰς μας νὰ ρίξωμε τὰ μάτια
κι'ἂς ποῦμε'στοὺς προστάτας μας νὰ πᾶνε'στὰ κομμάτια.

—

Ἀμὴν ἀμήν, ἐρώνηξε καθένας συμπολίτης,
κι'ἐγὼ σὲ Στύλον ἀναδὶς τοὺς εἶπα σὰν Στυλίτης.

Ἐξ ἑνὸς ἀρχαίου Στύλου λόγος ῥήτορος στωμύλου.

Φ.— Ἐκ τῶν Στύλων στηλιτεύω
τοὺς δημίους, τοὺς τυράννους,
κι'ἀπὸ τώρα δὲν πιστεύω
τὲ προστάτας λαοπλάνους.

—

Στηλιτεύω κηδεμόνας
ὑὺ, ἀεὶ καὶ'στοὺς αἰῶνας,
καὶ βαστῶ μὲ τούτους κόκκια,
ἐπειδὴ μᾶς ἄδικοῦν
κι'ἀδύνατους δὲν ἀκοῦν,
καὶ τὰ κάνουνε πλακάκια.

—

Ἂς μὴν προσπίπτουν οἱ Ρωμηοὶ σὲ κάθε Βασιλίσκο
κι'ἂς παύσουν νἄχουν τὸ ραλὸ'στῆς ζητιανιᾶς τὸν δίσκο,
μήτε σὲ ξένον δάκτυλον τῶν συμφορῶν τὸν αἴτιον
ν'ἀναζητοῦν σὰν πρῶτα,
καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως ν'ἀπευθρωμοῦν ἐπαίτειον
γραμμένην μ'ἅλφα γιῶτα.

—

Κι'ἂν κατ'εὐχὴν πεθῆτε νὰ πᾶν χαμένοι πόθοι
κατὰ τῆς ῥητορείας θερμὰς συστάσεις κάνω...
εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους πῶς'στοὺς Ρωμηοὺς ἐβγῆκ
τὸ χάρισμα τοῦ λόγου καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

—

Ἐν τούτοις τώρα, ποῦ φρικτὴ μυκᾶται τρικυμία
καὶ τρέμει πᾶσα κτίσις,
πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον ἂς μὴ γενῇ κακρμία
τοῦ δώρου τούτου χρῆσις.

—

Κι'ὅποιος παρελιμάρει'ἀπὸ κράτος τέρμα τετράγωνο
θερμῶς παρακαλεῖται,
γενικοῖσι συμπαλέται,
νὰ μὴ μᾶς βγάζῃ λόγο σὰν κι'ἄλλοτε δεκάρικο.

—

Δέν ἔχετε γι'αὐτὸ βεβαίως ἀντιρρήσεις,
κι'ἂν ἀπαγορευθῇ πολλὴ τοῦ δώρου χρῆσις,
πᾶς λέγω πῶς κακμία
δὲν γίνεται ζωμία.

—

Ἀρώνως ἂς κυττάζωμε κάθε δικαίου μπόγια
κι'ἂς ζήτωμε καὶ μιὰ φορὰ χωρὶς συγγενολόγια.
Τῆς προστασίας τὰ δεσμὰ τίς πλέον ὑποφέρει;
κάτω, παιδιά, τῶν τριστατῶν τὸ ψεῦδος κι'ἡ φενάκη,
κι'ἂς δώσωμε τὸ ψήφισμα μονάχα'στὸν Λευτέρη,
κι'ἂν θέλετε τὸ δίνομε καὶ'στὸν Μαρκαντωνάκη.

—

Ὁ Μπέρτχολδ μὲ τὸν Χίλβεγκ, δυὸ Βασιλείων στύλοι,
ἐπῆγαν'στὸ Μπουχλάου καὶ τοῦπαν σὰν φίλοι

Π.—Καὶ τεῖνει τὸ Μπουχλάου;
Φ.— Νομίζω κι'ὑποθέτω
πῶς θἄναι κἄποια πόλις σποῦδαία, Περιλέτο.

—

Ἔλεγ λοιπόν, πολῖται τῶν Συλλλλητηρίων,
ἔγιναν συνεντεύξεις τῶν δυὸ Καγκελαρίων,
πούνακι πολὺ μαρτόλιοι καὶ πᾶνε λάου λάου...
αὐτὰ κι'ἐγὼ τἄ'λίγα
τοὺς μίλησα, κολλήγα,
κι'ἔσκουζε τότε κἄποιος σιατὶς καὶ τὸ Μπουχλάου.

Πάει κι'ὁ Καραμανλάκης, ὁποῦ'πεταξε πολλάκις.

Π.—Ἀμμ'τοῦ Καραμανλάκη τὸ τέλος τί σοῦ λέει;
Φ.—Καὶ ποιὸς τὸν θάνατό του μὲ πόνο δὲν τὸν κλαίει
Θανὴν ἀεροπόρου συγκλαύσωμεν ἀνδρείου...
ἀχάθη μία ῥώμη,
ποῦ χθὲς προχθὲς ἀκόμη
ἔκαμε πτήσεις ἄνω τοῦ Συλλλεκτηρίου.

—

Π.— Μὲ πάθους στοιχωτοὺς
κι'αὐτὸς τοὺς ἄστοὺς
ἤθελε συντροφιά.

—

Φ.— Κρῖμα'στὸ παλληκάρι,
ὁποὺ μὲ τόση χάρι
'πετοῦσε κι'ὡλορρᾷ.

—

Π.— Κόσμος θρηνῳδεῖ
τοῦτο τὸ παιδί,
καὶ φωνάζει κρῖμα.

—

Ἀπὸ τὸν ἀέρα
ἔπεσ'ἐκεῖ πέρα
σὲ θαλάσσης κλῖμα.

—

Θάνατος ὡραῖος, ὅπου χαρτερεῖ
ὅσους τοὺτ'ἡ σφαῖρα
τοὺς στενοχωρεῖ
καὶ ζητοῦν ἀέρα.

—

Τῶν πετώντων κλῆρος
θάνατος ἀγῆνος,
ποῦ τὸν λαχταρῶ.

—

Νἄπεφτα μιὰ μέρα
ἀπὸ τὸν κέρα
μέσα'στὸ νερό.

—

Φ.—Πάει κι'ἕνας Ἕλλην, νειὸς ἀεροπόρος,
καὶ δυὸ μέτρα χῶμα
δέχεται τὸ σῶμα,
ποῦ δὲν τὸ'χωρεῦσε μετρημένος χῶρος.

—

Ὅσοι πεθαῖν'ψηλότερα
νὰ πᾶν ἀπὸ θνητούς,
ποῦτοι προσγειωμένοι,
πέφτουνε κι'εὐκολώτερα,
μιὰ μέρ'στοὺς ἄστοὺς
ζοῦν μετεμψυχωμένοι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Ἔτος χίλια διάκοσια κι'ἕνδεκα'ἀκόμα, ὅλα τὴν'Ἀνόρθωσι θἄχουνε'στὸ στόμα.
Ὁκτὼ Σεπτεμβρίου, μνείας σωτηρίου.	Χίλια κι'εἰκοσιτέσσερα, πρόσθεσε καὶ ἕξακόσα, ἡ πλάσις τῆς'Ανατολῆς πρὸς πόλεμον ἐργῶσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ'ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εἰδήσεις πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ α τ ῶ ρ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ ς τ ὸ χ έ ρ ι

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι σωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῶς
μὲ τὴν ἀνέλαγον τιμὴν κι'ὁποῖος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι'αὐτὰ Τσιμπρομειῶν τέλη

Ζήτημα τῶν φαμφαρόνων ὁ Νατζὴ τῶν Ἰαπώνων.

Π.—Τί διαβάζεις, βρὲ ζουζέκι;
Φ.— Περὶ τῆς'Ιαπωνίας,
τῆς'Ανατολῆς τῆς'Απω, καθάρμα τῆς κουνούπας.

—

Π.— Τὴν'Εγγὺς πῶς δὲν κυττᾷς,
μὰ τὴν'Απω μελετᾷς;
Κόσμος'στὴν ἐγγὺς χαλᾷ
καὶ σαλεύουνε μηχλὴ.

—

Ἐρὲ Ρωμαῖικο κεφάλι,
τὴν'Εγγὺς παράτησε σάλι
καὶ μουγγρίσματα πολέμων.

—

Καὶ σὺ μὲς'στὴν τόση μπόρα
πρὸς τὴν'Απω στρέφεις τώρα,
πρὸς τὴν γῆν τῶν χρυσανθέμων;

—

Φ.— Ἐκ τῆς γῆς τῶν Παρθενώνων
τῆς φωνάζω ζήτω ζήτω...
'Πέθανε τῶν'Ιαπώνων
ὁ μεγάλος Μούτσου—Χίτο.

—

Τὴν'Εγγὺς τὴν φασελόνω
καὶ'στὴν'Απω προσηλόνω
τὴν ψυχή μου καὶ τὸν νοῦ.

—

Καὶ κρατῶν μυρσίνης κλάδον
λέγω πρὸς νεκρὸν Μικάδον:
Ὕπνε ἤρεμε γενοῦ.

—

Εἶναι μέγα γεγονὸς
νὰ πεθαίνῃ σὰν κοινὸς
ὁ Μικάδος ὁ τρανός.

—

Τοῦτο, φίλε, νοῦς ἀνθρώπου
δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ,
κι'εἶναι μέγα πένθος ὅπου
τὸ χυσάνθεμον ἀρέσει.

—

Πρὸς τὴν'Απω στρέφω τώρα, καὶ'στὴν γῆν τῶν'Ιαπώνων
βλέπω πάνδημον τὸν πόνον.
Ὅλοι κλαῖνε τοῦ Μικάδου τὴν μεγάλην τελευτὴν
καὶ σκοτώνονται γι'αὐτήν.

—

Κάθε γνήσιος'Ιάπων,
ἄγνωστος ἢ καὶ γνωστός,
ὁποῦ μένει'στῶν προπάππων
τὴν παράδοσιν πιστός,
ἀθορύβως κι'ἀπαράχως
ξεκοιλιάζεται μονάχος.

—

Τόσην θλῖψιν ὑποφέρει
γιὰ τὸν Αὐτοκράτορά του,
ποῦ μὲ δίκοπο μαχαῖρι
κατασφάζει τέντερά του.

—

Καὶ παιδὶς γι'αὐτὸ δὲν φρίττει;
μονάχος του'στὸ σπῆτι,
'στὸ δρόμο, 'στὸ σοκάκι,
πράζεται μὲ μιὰ κάμα
χωρὶς νὰ στείλῃ γράμμα
γι'αὐτὸ'στὸν Ζυμβρακάκη.

Σέρει πῶς σὰν κορδώσῃ τῆς δύῃ του τῆς ἀρίδες
θὰ πάῃ νὰ ταφῇ,
χωρὶς ν'ἀναγραφῇ
μές'στῆς ἐφημερίδες.

—

Γιὰ τὴς αὐτοκτονίας τὸ φρικαλέον δράμα
γνωρίζει πῶς καμμία δὲν θὰ γενῇ ρεκλάμα,
καὶ λόγο δὲν θὰ δγάλῃ'στὸν τάφο του κανεὶς
ρήτωρ ὁμογενής.

—

Καὶ βλέπεις,ἀδελφέ μου Περικλέτο,
μὲ δίκοπο μαχαῖρι καὶ στιλέτο
κάθε πολίτην τίμιον,ἀκέραιον,
τὸ κράτος νὰ σκοτώνῃ τοῦ Θανάτου,
καὶ κάνουν ἡ κυρίαις τάντερά του
λαμπρὰς τιμῆς καὶ δόξης περιδέραιον.

—

Στὴν γῆν τῶν χρυσαυγῶν,τῶν ἐρώτων,
ἄνδρες ἐκ τῶν ἐν τέλει κι'ἐκ τῶν πρώτων
γιὰ τίποτα δὲν τοῦνε μὲ μαχαίρα
νὰ σχίζουν τὴν κοιλιὰ των πέρα πέρα.

—

Καὶ δὲν ἠμπορῶ,βλακεύοντας,νὰ νοιώσω
πῶς καὶ κυρίαις ἔγκυκες καὶ μὴ
τοῦνε γιὰ μεγάλη των τιμὴ
νὰ λαπαροτομοῦνται κάθε τόσο.

—

Αὐτὸ τὸ ξεκοιλιάζεσθαι συνήθεια
τοῦνε οἱ Γιαπωνέζοι,προσφιλῆ...
Π.— Μοῦ φαίνεται περίεργος ἀλήθεια
ἐκεῖνε τῶν κιτρίνων ἡ φυλή.

—

Φ.— Ἐκεῖ μακρὰν'στὲς χώρες τῶν κιτρίνων
βλέπεις αὐτὸν τὸν ἄρχοντα κι'ἐκεῖνον
νὰχῃ μὲ τὴν κοιλιὰ του πανηγύρι.

—

Θαρρεῖς,βρὲ Περικλῆ,πῶς τοῦνε τάξιμο
καὶ τοῦτο τῆς κοιλίας των τὸ σφάξιμο
τὸ λὲν οἱ Γιαπωνέζοι χαρακίρι.

—

Π.— Γιὰ φαντάσου καμμιὰ'μέρα
νὰ'κοπτοδαες κι'ἐδῶ πέρα
ἔθιμα τῶν Γιαπωνέζων.

—

Καὶ καθένας ἔτσι παίζων
νἄρχεται'στοῦ Ζαχράτου
καὶ νὰ χύνῃ τάντερά του.

—

Γιὰ φαντάσου,Φασουλῆ μου,νὰ τὸ'κάνανε δουλειὰ των
κι'οἱ Ρωμηοὶ τὸ χαρακίρι,
καὶ νὰ σχίζουν,κακομοῖρη,
δίχως λόγο τὴν κοιλιά των.

—

Φ.—Γιὰ φαντάσου,Περικλέτο,'στὸν αἰῶνα μας αὐτὸν
γιὰ Πατρίδος μεγαλεῖα
ν'ἄνοιγε Κυβερνητῶν
καὶ τιτλοῦχων ἡ κοιλία.

—

Καὶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
νὰ κυττάζῃς σκορπισμένα
τάντερα ἀεπτῶν πατέρων,
ποῦ σοριγῶσαν ἔχουν φρένα.

—

Τότε σύ,Πατρὶς εὐκλεία,
πόθων,ἐλεύσεων,ὀνείρων,
τότε κύττα,ξε κοιλίας
νέων καὶ παλιῶν Σωτήρων.

—

Π.—'Αξ'φέλωμε τὸν Στρατηγό,τοῦ Πόρτ-'Αρθοὺρ τὸν νικητὴ,
τὸν τροπαιοῦχο νικητή. [θητή.

Φ.—Αὐτὸς γιὰ τὸν Μικάδο του,τὸν Αὐτοκράτορά του,
πέρνει μαχαῖρι δίκοπο μαζί μὲ τὴν κυρά του,
καὶ στέκει'μπρὸς'στὸ φέρετρο καὶ σχίζει τάντερά του.

—

Πιστὸς εἰς τὴν παράδοσιν πατέρων καὶ προπάππων
ὁ Στρατηγὸς Ἰάπων
φωνάζει'στοὺς συγχρόνους του,μ'ὅλας τὰς νέας γνώσεις
ποτὲ μὴ λησμονήσετε πατρίας παραδόσεις.

—

Γι'αὐτὰς νὰ καμαρώνεσθε
καὶ νὰ μεγαλαυχῆτε,
γι'αὐτὰς νὰ μαχαιρώνεσθε
κι'ἄλλους νὰ κατυχῆτε.

—

Λαός,ποῦ τὴν παράδοσιν τῶν πάππων του λατρεύει
καὶ τοὺς πατρώους του Θεούς,σὲ δόξαν δὲν στειρεύει.
Αὐτὸς ἀντέχει σὲ δεινὰ
καὶ κλύδωνας ἀγώνων,
καὶ ξίφος νίκης ἀκονᾷ
σὲ κόκκαλα προγόνων.

—

Πιστοὶ'στὰς παραδόσεις σας νὰ γίνεσθε θυσία
καὶ νἄναι κάθε θάνατος γι'αὐτὰς ἀθανασία.
Ἐλᾶτε στεφανώσετε τροπαιοφόρους γέρους
κι'ὅς μένουν πάντα πόθοι σας ἀρχαίων θρύλων πόθοι,
καὶ φάλλετε γιὰ τὸν Νοτζὴ'στοὺς μεταγενεστέρους:
μὲ τὸ σπαθὶ ποὺ'νίκησε μ'αὐτὸ κι'ἐθανατώθη.

—

Π.—'Αλλὰ μήπως κι'οἱ Ρωμηοὶ μ'ὅλας τὰς διοργανώσεις
δὲν ἀπέμειναν πιστοὶ'στὰς ἀρχαίας παραδόσεις;
Μήπως δὲν διαφημίζουν
τόσους προπατόφρων θρύλους,
καὶ συχνὰ τοὺς ἐνθυμίζουν
εἰς τοὺς ξένους μανδροσούλους;

—

Καὶ ποιὸς Ρωμηὸς τὰ πάτρια πρεπόντως δὲν τιμᾷ;
μὴ δὲν χορεύουν τὸν συρτὸ καὶ τὸν καρτσιλαμᾶ;
Μήπως τὸν κόσμο μὲ φωνὰς δὲν κάνουν ἄνω κάτω;
μήπως δὲν τρῶν σπληνάντερα,δὲν πίνουν ρετσινάτο;

—

Μήπως τῆς χθὲς τὸ παρελθὸν ἀκόμη δὲν μυρίζει
καὶ δὲν φιλοτιμεῖται
κλέφτης κι'ἐκεῖνος νὰ γενῇ καὶ φάλλ'ὑπερηφάνως:
καιροὺς καὶ χρόνους ἔκανα σὲ κλέφτικες καπετάνος;

—

Μήπως καὶ τώρα δὲν πηδοῦν
στακοματοί,μωρέ;
μὴ σκιπτὰ δὲν τραγουδοῦν
καὶ δυνατὸ γιαρέ;

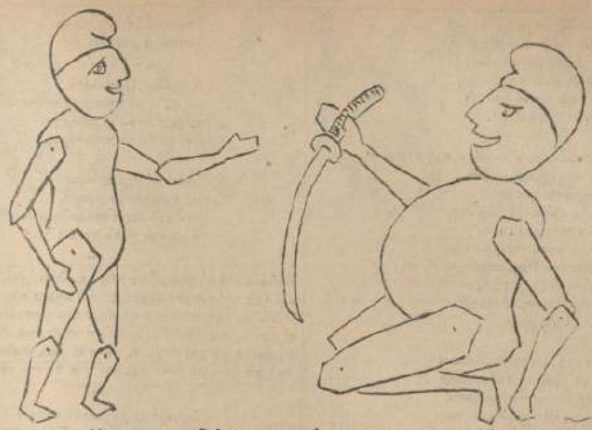

Μεγάλων παραδόσεων κι'ὁ Φασουλῆς θεράπων
γενναίως ξεκοιλιάζεται σὰν στρατηγὸς Ἰάπων.

Μήπως'στὰ πάτρια τῆς χθὲς πιστὸς δὲν παραμένει;
μήπως δὲν εἶναι φήτορας,ποῦ κάτι τί σημαίνει;
Μήπως δὲν ἔχει σύνθημα τὸ μὴ παραζαλίζεσθαι
γιὰ προβολὴ καμμία,
καὶ προσκαταλλίζεσθαι
σὲ Κεντρικὰ Ταμεῖα;

—

Μήπως καὶ τοῦτος δὲν κρατεῖ μαχαῖρι μαυρομάνικο,
καὶ λέει κάθε'λίγο:
μαμὰ τσισὶ λουκάνικο
νὰ φάω καὶ νὰ φύγω;

—

Δὲν προσκυνεῖ μακάριος
καὶ σύγχρονα τεμένη;
μήπως Σρουγγοκολόμους
καὶ Ραμπαγᾶς δὲν μένει;

Τῶν ξυλένων λῆροι
γιὰ τὸ χαρακίρι.

—

Φ.— Μήπως τὰς ἀρχαιοτέρας
δὲν δοξάζουν παραδόσεις;
μήπως καὶ'στὰς νεωτέρας
δὲν πιστεύουν'Ανορθώσεις;

—

Περικλῆ,τὰ λές καλά...
τὰ Ρωμαίικα μαλὰ
δὲν ξεχνοῦν ποτὲ τοὺς θρύλους
τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς ποικίλους.

—

Μήπως,ὅπαρξις τυχαία,
τὰ παλιὰ παραγωρίζουν;
μήπως ὅπου'δουν ἀρχαῖα
εὐλαβῶς δὲν τὰ κοπρίζουν;

—

Μήπως'Αριστογείτονες δὲν ἐγκαίνουν συνωμότας;
κι'ὅταν εἰς ξένην ἔξοφκα μετανκαστεύουν κτῆσιν
σὰν τὸν Αἰνεία τὸν παλιὸ δὲν μεταφέρουν τότε
τοὺς ἑστίους των Θεοὺς καὶ τὸν πατέρ'Αγχίσην;

—

Μήπως κι'ἐδῶ,βρὲ Περικλῆ,'στὴν χώραν τῆς εὐκλείας
δὲν εἶναι πρῶτον ζήτημα κι'ἐκεῖνο τῆς κοιλίας;
Μὴ τάχα καὶ'στὴν γῆν ἡμῶν τῶν μακαριωτάτων
πολλοὶ γιὰ ψύλλου πήδημα δὲν χύνουν τάντερά των;

—

Μὰν εἶναι τάχα καὶ σ'ἐμᾶς ἀντεροβγάλται σπόνιοι;
μὴ μὲ κρασοῦ ποτῆρι
Νοτζῆδες ἀρειμάνιοι
δὲν κάνουν χαρακίρι;

—

Μὴ ξεκοιλιάσματα τιμῆς δὲν βλέπεις στυγερά;
κι'ὅταν καταδιώκεται κι'ἡ τράπουλα σκληρά,
καὶ τὴν τιμὴν τῆς τράπουλας τὸ κράτος διασύρῃ,
μήπως δὲν ἐγκαίνουν'Αρχηδὲς
καὶ Κωνσταγερακάρηδες,
καὶ σὲ κοιλιὰς Κυβερνητῶν δὲν κάνουν χαρακίρι;

—

Καὶ ποιὸς μὲ τὴν κοιλιὰ του κι'ἐδῶ δὲν συγκινίζει;
καὶ σ'ἕνα μαγάζουν πάντα Ρωμηοὶ καὶ Γιαπωνέζοι,
πῶς θέλουν τὴν κοιλιὰ των νὰ τὴν διαφημίζουν
καὶ δόξαις ν'ἁρπαξιάζουν...
κι'ἐδῶ φιλοτιμοῦνται νὰ τὴν παραγεμίζουν
κι'ἐκεῖ νὰ τὴν ἀδειάζουν.

—

νὰ κυλήσει πάντα χάμω
σὰν σκυλήκι κι' ἔρπετό.

—

Πέφω πάφω νὰ συνδράμω τοὺς γενναίους μαχομένους...
τὸν θυμᾶσαι τὸν Σορφούλη, ποῦ σε χρόνους περασμένους
παίζαμε μαζί του μαῦρος, κι' ἐπερνούσαμε 'στὸ σπῆτι
τἀλησμόνητα τὰ βράδυα,
κι' ἔκανε κι' ἐκεῖνος χάδια
εἰς τὸν Γκιούλ τὸν μακαρίτη;

—

Τὸν θυμᾶσαι, βρὲ δευβάλι,
ποῦ μ' αὐτὸν χωρὶς παράδες
μὲ δρκαδεὶκ τὸ Καρναβάλι
ἔγήκαμε καὶ μασκαράδες;

—

Τὸν θυμᾶσαι, ποῦ μᾶς ἦτο σὲ παιχνίδια συνεργός,
κι' ἔφυγ' ἔπειτα 'στὴ Σάμο κι' ἔγινε Πρωθυπουργός;
Τὸν θυμᾶσαι, ποῦ κι' ἐκεῖ πάστηκε μὲ τὸν Κοπάση
καὶ σὲ θάνατον αὐτὸς τὸν ἐδίκασε μετ' ἄλλων,
καὶ τὸν ἤθαμε ξανὰ 'στὴν Ἀθήνα νὰ κοπιάσῃ
καὶ νὰ φεύγῃ τὴν ὀργὴν αἱμοδόρων Κανιβάλων;

—

Τὸν θυμᾶσαι, Περικλέτο, ποῦ σ' εὑρῆκε Ἰκρθενῶνα
καὶ γεροντικὸ κουφάρι,
κι' ἔπαιζε μαζί μας πύκερ καὶ τὸν περσυτὸ χειμῶνα,
κι' ἤθελε νὰ μᾶς μπλοφάρῃ;

—

Π.— Τὸν θυμοῦμαι καὶ πολύ,
κι' ἀναινήσεις πρυκαλεῖ
τοὔνομά του, Φασουλῆ.

—

Φ.— Ἔλοιπὸν αὐτὸς ὁ θλάμης
εἶναι τώρα καπετάνος,
ποῦ τὸν τρέμει κι' ὁ Σουλτάνος
κι' αἱ πριστάτιδες Δυνάμεις.

—

Π.— Τί μοῦ λές, ἀγαπητέ;
Φ.— Τὸ περίμενες ποτέ
πῶς θὰ γίνῃ κι' ὁ Σορφούλης ὁ δεινὸς ποχεριστής,
φοβερὸς πολεμιστής;

—

Π.— Δὲν ἐπίστευα κι' ἐγὼ
πῶς θὰ ψάλ' ὁπλαρχηγὸ
τὸν Σορφούλη τὸν καῦμένο
καὶ τὸν ἐπικηρυγμένο.

—

Φ.— Ἐπερίμενες μωρὲ
πρωτοβλάκα μὲ πατέντα,
πῶς θ' ἀφήσῃ καὶ τὴν κέντα
καὶ τὸ φοῦλ καὶ τὸ καρρέ,
καὶ θὰ πάρῃ τὸ τουφέκι
κι' ἀντιμέτωπος θὰ στέκῃ
σ' Εὐρωπαίους κυβερνόντες
καὶ σὲ Τούρκους Ἡγεμόνες;

—

Π.—Τί περάζενα συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον, ἀδελφέ μου,
ἕνας πρὶν ἀρχαιολόγος ἐπὶ κεφαλῆς πολέμου.

—

Φ.— Περικλέτο μυγοχάφτη,
πῆγε μὲς 'στὴν Ἰκαριά,
καὶ μαζί μ' αὐτὸν ἀστράφτει
Κρητικὴ πελλήκαρια.

—

Νὰ καὶ βράκα Κρητικὴ
μὲ τοὺς μαχητὰς ἐκεῖ,
κι' ὁ Σορφούλης μὲ Σαμιώτας καὶ μὲ Κρητικοὺς ἀντάρτες
παίζει τώρα μέγα θρᾶμα.

—

Ἐκδικεῖται τόσαις πίκραις καὶ φαρμάκια τοῦ Κοπάση
μὲ τουφέκι, μὲ σπαθί,
καὶ χυμᾷ 'στὸ Καρλοβάσι,
καὶ χυμᾷ καὶ 'στὸ Βαθύ.

—

Καὶ μὲ Κρῆτας καὶ Σαμίους
πέρνει σβάρνα τοὺς δημίους,
Περικλέτο μου μπουρμᾶ.

—

Δίνει δυνατὴ σπαλιάρα
καὶ μ' ἐρ' ὅπλου λάγχην τώρα
κατὰ Τούρκων ἐξορμᾷ.

—

Τοῦτος ὑπὲρ προνομίων
ἀλαλάζει τῶν Σαμίων,
τοῦτος στέλλει κι' ὁλίτμάτουμε μὲ Σαμιώτικο μπουρὶ
'σᾶς Τουρκιᾶς τὸν Ἡγεμόνα, τὸν ἐρέντη Βεγλερῆ.

Παραγγελίαις τοῦ «Φασουλῆ» 'στὸν σύντροφό του τὸν προσφιλῆ.

—

Φ.— Ξέρος ζώσε μοῦ 'στὴ μέση
κι' ἔλα φίλε μου, καὶ σύ...
δὲν εἰξεύρεις πῶς μ' ἀρέσει
τὸ Σαμιώτικο κρασί.

—

Πρὸς ἀγῶνα σπεύδω νέον,
καὶ κρασὶ ρουφῶ τῆς Σάμου
'στὴν ὑγειὰ τῶν Ἀθηναίων,
ποῦ τοὺς ἔχω σὰν χρυσᾶ μου.

—

Φεύγω φεύγω...

Π.— Ποῦ θὰ πᾷς;

Φ.— Σὲ πολέμων ἀστραπάς.

—

Κι' ἂν τὸ κάζο δὲν τελειώσῃ καὶ τοῦ Γάλλου τοῦ Ζενέη,
ποῦ κι' ἐμᾶς ἐδῶ ταράττει
καὶ τὰ γείτονα τὰ κράτη,
καὶ τὸν κάθε κοινενέη.

—

Κι' ἂν γι' αὐτό, τεμπελχανᾶ,
γίνετκι φιλὴ κουβέντα,
κι' εἶναι λίαν πιθανὰ
κι' ἄλλα προνοητσιαμέντα.

—

Κι' ἂν γενῇ κακὸ μεγάλο,
κι' ἂν τὸν πιάσῃ καὶ τὸν Γάλλο
τὸ Φρεντζέζικο μπουρί.

—

Κι' ἂν κακὸν δὲν κατατρίψῃ
κι' ἀλλὰ Γαλλικὰ τὸ στρίψῃ
μιὰ καὶ δυὸ γιὰ τὸ Παρί.

—

Κι' ἂν οἱ Γάλλ' οἱ προσφιλεῖς
ὅλης τῆς Ἀποστολῆς
δὲν μποροῦν νὰ συμφωνήσουν μὲ τὰ νέα καθεστῶτα
καὶ μὲ τὰ 'δικά μας χνῶτα.

—

Κι' ἂν ἀφήσουν ἐκκρεμεῖς
πολλαπλᾶς διοργανώσεις
κόπων κι' ἐργασίας τόσης.

—

Καὶ μεθ' ὅλης τῆς τιμῆς
παρακαλῆσουν κεμμιᾶ 'μέρα
τῶν ἁρμάτων τὴν μητέρα.

—

Κι' ἂν ἡ νέα μας Ἑλλὰς
σκεύῃ 'στὰς Ἀποστολὰς
κατευόδιο σας καλό.

—

Κι' ὅσο γιὰ διοργανώσεις
θέλω τὰς 'δικάς μου γνώσεις,
τὸ 'δικό μου τὸ μηκλό.

—

Κι' ἂν κυττάξῃς πῶς 'στὸ τέλος
'πῆρε πόδι κάθε μέλος
καθεμιᾶς 'Αποστολῆς
μετὰ θλίψεως πολλῆς.

—

Καὶ σὰν' δῇς, βρὲ Περικλέτο, τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ἐξαίρετους,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ γελᾷς,
κατὰ πάντα χειραφέτους
ἀπὸ τὰς Ἀποστολάς.

—

Καὶ σὰν' δῇς ἡ Ρωμηοσύνη πῶς δὲν πέρνει σὰν καὶ πρῶτα
μήτε χρήματ' ἀπὸ ξένους, μήτε γνώσεις, μήτε φῶτα.
Καὶ σὰν' δῇς ἡ Ρωμηοσύνη μετὰ τόσα ζαφικά της
καὶ μετὰ σειρὰν ἀγώνων
πῶς περιωρίσθημόνον
'στοὺς 'δικούς της τοὺς παράδες καὶ 'στὰ φῶτα τὰ 'δικά της.

—

Γράψε μου γι' αὐτὰ γραφὴ
νὰ ὁρκίζω, νὰ κορώσω,
καὶ μὲ μιᾶ χαρὰ κρυφὴ
'στὸ μεθύσι νὰ τὸ στρώσω.

—

Κι' ἂν παρ' ὅλες τὰς δαήσεις
καὶ τὰς τόσας ἐκεσίας
ἐπιμένεις νέας πτήσεις
ὁ Λευτέρης ὁ Μεσσίας.

—

Κι' ἄν, φιλτάτη κεφαλή,
θέλῃ τοῦτος νὰ πετάξῃ,
ποῦ τὸν ἔχουνε πολλοὶ
νὰ μὴ ἔριξῃ, νὰ μὴ στάξῃ.

—

Κι' ἂν ἰδοῦν πυγμαῖοι νάνοι
πῶς τὴν πτῆσιν θὰ τὴν κάνῃ
μὲς 'στὴν τόση φασκία.

—

Κι' ἂν τοῦ κόλλησε μεράκι
τοῦ κυρίου Λευτεράκη
γιὰ τὴν ἀεροπορία.

—

Κι' ἂν εἰς τὸν αἰθέρ' ἀπάνω
τὸν κυττάζετε χαζοί,
κι' ἂν θὰ πάρῃ 'στὸ δικπλάνο
καὶ τὸν Κλέαρχο μαζί.

—

Γράψε μού το, χασομέρη,
ν' ἀνυμνῶ τὴν ἐποχή μου,
καὶ μαζὶ μὲ τὸν Λευτέρη
νὰ πετάξῃ κι' ἡ ψυχή μου.

—

Κι' ἂν κακιᾶς, Περικλέτο, χωροφύλαξ ἐν στολῇ
κατὰ τοὺς κειμένους νόμους
ἐλευθέρως μὲς 'στοὺς δρόμους
θέλῃ νὰ πυροβολῇ.

—

Κι' ἂν μοιραίως 'στὸν ἀέρα
ρίχνῃ σμπόμα, χλεμπονόμα,
κι' ἂν μοιραίως καμμιὰ σφαῖρα
κάποιον συμπολίτην πάρῃ.

—

Κι' ἔπειτ' ἀπὸ τόσους ἄθλους τάξεως μοναδικῆς
ποῦ σκαστίζουν κατ' αὐτὰς
καὶ τοὺς διοργανωτὰς
νέας Χωροφυλακῆς.
ἂν ἀκούσῃς νὰ φωνάζουν διοργανωταὶ ὀρκτέλοι
μὰ περκὶ τοὺς ἦλθε τώρα νὰ μᾶς φέρουν ἀπ' ἐκεῖ;
μὰ περκὶ νὰ μᾶς εἰποῦνε διοργάνωσι πῶς θέλει
μία τέτοια τῆς Γραικτσίας τζούγια Χωροφυλακῆς;

—

Κι' ἂν ἰδῇς καὶ τοὺς ὀρκτέλους τοὺς ὀργανωτὰς 'στὸ κέρι.
καὶ κουμπούσαις κεμμιὰ 'μέρα
ν' ἀμελλάρουν 'στὸν ἀέρα.
καὶ νὰ σκούζουν ὦχ τ' ἀδέρφι,
σὲ παρακαλῶ καὶ τοῦτο,
Περικλέτο, γράψε μού το.

—

Κι' ἂν 'δῇς καθὼς 'στὸν Βῶλο, μωρὲ χοντροκεφάλα,
Συνεδρικὰ νὰ γίνουν τῆς Γεωργίας κι' ἄλλα,
κι' ἂν μὲ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Μιχαλακοπούλου
πειεθῇς πῶς θὰ λυθοῦνε κι' ἄλλα τάγροτικά,
καὶ πῶς θ' ἀλλάξ' ἡ τύχη κάθε χωρκτὴ βούλου
καὶ δράματα θὰ λείψουν πολὺ σπαρακτικά.

—

Κι' ἂν' δῇς πῶς ὅσοι νέοι δὲν γίνουν Γ' σουργοί
θὰ πάρουνε τὴν τσάπα νὰ ζοῦν ὡς γεωργοί,
κι' ἂν' δῇς ὅτι θὰ παύσουν κι' οἱ ρήτορες ν' ἀργοῦν,
κι' ἀντὶ γλωσσῶν ραβδίσκι,
κουκιὰ καὶ κολοκύθια
θὰ μᾶς καλλιεργοῦν.

—

Κι' ἂν πέσῃ 'στοὺς Ρωμηοὺς καὶ τοὺρκανοῦ τὸ μάνια,
κι' ἂν γίνῃ γεωργὸς
καθένας ἀπεργός,
καὶ' ἐγοῦν' ἀπὸ τὴ γῆ κι' ὕδρασεροπλάνα,
παρακαλῶ καὶ τοῦτο
ἀμέσως γράψε μού το.

—

Κι' ἂν εὑρῇ κι' ὁ Διομήδης ὅπως τὸν Κορομηλὰ
περισσεύματα πολλά,
κι' ἂν ἰδῇς κι' ὁ Διομήδης πῶς πηγαίνει 'στὸν Πειραιᾶ
μοναχὸς ἢ μὲ παρέα,
γιὰ νὰ δῇ τοῦ πανυμνήτου Τελωνείου του τὸ χάλι
καὶ κατύπιν νὰ γυρίσῃ 'στὴν πρωτεύουσα καὶ πάλι.

—

Καὶ μὲ τοὺς ἀεροπόρους
τοὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους

ἂν κυττάξῃς πῶς πετοῦν'στὸν ἀέρα καὶ λεφτά,
σὲ παρακαλῶ θερμῶς νὰ μοῦ γράψῃς καὶ γι'αὐτά.

—

Κι'ἂν ἀνεύρουν κι'ἄλλο πτῶμα
καὶ χωρὶς κεφάλι σῶμα
σὰν κι'ἐκεῖνο,ποῦ τό'βρῆκαν εἰς τὸ ρεῦμα κάποιου δρόμου,
γράψε μοῦ το νὰ σοῦ στείλω νὰ τοῦ δείξῃς τὸ'δικό μου.

—

Κι'ἂν ἀκούσῃς νὰ σχμένῃ κώδων φοβερῶν κινδύνων,
καὶ σὰν δῇς νὰ κιτρινίζουν τοῦσι Σκίλλων'Εβραῖοι,
καὶ σὰν μάθῃς γυκεῖ'πῆγε κι'ὁ Σοζόνωφ'στὸ Λονδῖνον
καὶ πῶς μίλησε καὶ τοῦτος'στὸν ἀέρ'Εδουαρδ τὸν Γ'κρεῦ.

—

Κι'ἂν πεισθῇς πῶς ἀληθεύει μές'στὰ γεγονότα τἄλλα
πῶς σεπτὸς'Αρχιμανδρίτης
'στὸν δωμὸν τῆς'Αφροδίτης
τἄψησε μὲ μιὰ δασκάλα,
γράψε μου κι'αὐτὸ τὸ νέο,Περικλέτο φαμελίτη,
νὰ χαρῶ γιὰ τὴν δασκάλα καὶ γιὰ τὸν'Αρχιμανδρίτη.

—

Φεύγω φεύγω γιὰ τὴν Σάμο μὲ μπουρὶ πολεμικό...
Π. – Μὰ πρὶν φύγῃς,πολεμάρχη,δέξου μιὰ'στὸ ψυχικό.

Φασουλῆ γονυκλισία
πρὸ τοῦ Κρητικοῦ Μεσσίᾳ.

Κι'ἐγὼ μετὰ θακρύων δέομαι ταπεινὰ
νὰ μὴ μᾶς κάνῃς πτήσεις καὶ σήμερα ξανά.
Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει
τὸ θάρρος τοῦ Λευτέρη,
καὶ τώρ'ἐπεφριμήθη'στὴν πρώτην σου τὴν πτῆσιν
καθ'ἅπασαν τὴν κτίσιν.

—

Κι'ἐξ ἐγχωρίων θαυμαστῶν κι'ἀλλοδαπῶν καλάμων
γνωρίζομεν,Πρωθυπουργέ,πῶς εἶσ'αἰθεροβάμων,
Σωτὴρ ὑψιβρεμέτης
καὶ νεφελαγερέτης.

—

Καὶ μέσα κι'ἔξω σ'ἐξυμνοῦν ὡς θάρρους κολοσσόν,
καὶ μ'ἄλλας ἀρετὰς
ἀπέκτησες ἐκ περισσοῦ καὶ τοῦτο τὸ προσὸν
ἀφόβως νὰ πετᾷς.

—

Μὰ σήμερα,ποῦ φαίνονται σὰν σοβαρὰ τὰ πράγματα,
θερμῶς κι'ἐγὼ παρακαλῶ τ'ἀφήσῃς τὰ πετάγματα,
ἀφοῦ καὶ δίχως νὰ πετᾷς ἀπὸς θαυμάζεσαι,
μὲ κι'οὐρανοκατέβατος Μεσσίας ἀναμένεσαι.

—

Παραίτησε πρὸς τὸ παρὸν ἀεροκομπανίσματα
κι'ἀεροθεραπείας...
προσγειωμένος ἄκουσε τοῦ Μπέρτχολδ τὰ σκληπίσματα
'στὰς'Αντιπροσωπείας.

—

Λυπήσου καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς'Ανορθωτάς,
ποῦ σὰν λαγωνικὰ φερμάρουν Ὑπουργεῖα,
ἀλλοίως,ἂν καθε τύσο'στὰ σύννεφα πετᾷς,
θὰ κάνωμε κι'ἐμεῖς Νεφελοκοκκυγία.

—

Λυπήσου μας,Πρωθυπουργέ,καὶ κάθιε'ἐδῶ πέρα,
κι'ἂν τοὐρκανοῦ τὰ πετεινὰ τρέφωνται'στὶς ἀέρα,
ὅμως ἐμεῖς τὴν ἐπὶ γῆς ποθοῦμεν βασιλείαν,
τὴν ἐλευθεραν καθενὸς ἐπίγειον κοιλίαν.

Καὶ κομπάσεις ποικιλίας,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Εἶσι κρεῖττο πρὸς τοῦ Τύπου τὴν μεγάλην Ἐτκιρείαν,
νεοσύστατον,ἀκμαῖαν,καὶ σὲ πρόσοδον εὐρεῖαν.
Τὸ λαμπρόν της Πρακτορεῖον ἔχει κίτρα δυνατὰ
κι'ἐν συμπνοίᾳ θρικεμβεύον κι'ὁ Ρωμαῖος τὸ χαιρετᾷ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἱδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Ἔτος χίλια δώδεκα κι'ἐνιακόσ'ἀκόμα, Ὅλοι τὴν'Ανόρθωσι θἄγουνε'στὸ στόμα.
Δευτέρα Σαπτεμβρίου κι'εἰκοστή, χάκει διπλωματία σεβαστή.	Χίλια κι'εἰκοσιέξη καὶ ὀκτακόσα, κι'ἡ πλάσις ἐξυπλίζετσι σκιρτῶσα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—*ἑκτὼ δραγμὰ εἶναι μόνο*
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—*δεκαφράγκα καὶ'στὸ χέρι*

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμενοῦς τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν,κι'ὅσους ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι'αὐτὰ Ταχυδρομεῖον τέλος.

Ἕνωσις λαῶν τεσσάρων
κατ'αἱμοχαρῶν βαρβάρων.

—

Σμίγουνε τῆς κορώναις των Ρηγάδες σταυροφόροι,
καὶ μέσα'στὴν'Ανατολὴ
ροδίζει καὶ φωτοβολεῖ
μιὰ λευκοφόρα κόρη.

—

Ἀδελφωμένοι τώρα πᾶν τέσσερῆς Κορωνάτοι,
κι'ἀπὸ τοῦ κάθε Βασιλιᾶ τὸ θρόνο ἀνοικτὸ Παλάτι
σοῦ φαίνεται πῶς κελαϊδοῦν χρυσόφτερ'ἀγγελούδια
μεγάλης'Αναστάσεως τετράγλωσσα τραγούδια.

—

Σταυρώνουνε τὸ ξίφη των Ρηγάδες σταυρωμένοι,
ποῦγιναν ἡ κορώναις των ἀκάνθινα στεφάνια,
καὶ μάρτυρες πολύπαθοι καὶ σιδεροδεμένοι,
ποῦ κατὰ γῆς'σωριάστηκαν,ψηλώνουν σὰν πλατάνια.

—

Μὲ τὸ μεγάλο τόνομα,Διάδοχε τοῦ Θρόνου,
σ'ἐλεύθερη καὶ σκλάβα γῆ
βαλσάμωσε βαθειὰ πληγὴ
κάθε μεγάλου πόνου.

—

Μέσ' ἀπὸ τὸ Παλάτι σου
καμαρωμένο τᾶτι σου
προβαίνει, καββαλάρη.

—

Κι' ἕνας λαὸς ἀκολουθεῖ
μὲ τῆς ἰδέας τὸ σπαθί,
μὲ τοῦ σταυροῦ τὴ χάρι.

—

Πρόβαινε μὲ τὸν Βόρι σου καὶ σύ, Κοβούργων θρέμμα,
κι' ἔμπρός σου κύτταζ' αἷμα,
ποῦ χθὲς ἀκόμη 'πότισε τὸ χῶμα τῶν Κοτσάνων,
καὶ τὸν ἀντίλαλο ξυπνᾷ πολεμικῶν παιάνων.

—

Μέλπει κι' ὁ Μιλοστάνοβιτς τὸν Σερβικὸ τὸν Θρόνο,
κι' ἀκούω γέροντα βοσκὸ τὰ γίδια του σὰν βόσκῃ
'στὴ γοῦσλα τὴ μονόχορδη νὰ τραγουδᾷ μὲ πόνο
τὸν Πέτρο Καραγεωργεβιτς, τὸν Δούσχαν, τὸν Μιλόσκη.

—

Προβαίνει γέρο Βασιληᾶς, ποῦ τοῦχει γράψ' ἡ μοῖρα
νἄχῃ σπαθὶ 'στὸ χέρι του καὶ τροβαδούρου λύρα.
Βροντοῦν χρυσαῖς ἁρματωσιαῖς 'στὸ πέρασμα καὶ τούτου,
κι' αὐτὸς ὑμνεῖ μονάχος του τὰ ἅρματα τοῦ λαοῦ του.

—

Στὴν ἀσημένη Ἀνατολὴ λαμποκοποῦν τὰ χιόνια,
τέσσερα κυματίζουνε σύμβολ' ἀδελφωμένα,
ξεχάνοντ' ἔχθρας δίσεκτα, φαρμακωμένα χρόνια,
καὶ σκούζουν σκλάβοι γύρω των μὲ μάτια βουρκωμένα:
Ἐσεῖς, σημαίαις τοῦ Σταυροῦ, κτυπᾶτε τὸ φεγγάρι
τοῦ Τούρκου μακελλάρη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδουν κι' εἴκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἑβρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνηκόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνάθεσι θἄχουνε 'στὸ στόμα.

Ὀκτώβρης ἑξ.
Ἄρας θὰ τρέξῃ.

Ποδῶντες χίλια καὶ ἑφτακόσια κι' εἰκοσιπτὰ συνόμα,
'σταῖς Ἀνατολὰς τὴν πλώσιν ἱεροῦ πολέμου δρόμα.

Ἦχος παιάνων
τρόμος τυράννων.

Α΄.

—

Βάρβαρη τῶν Τούρκων γέννα,
ποῦ δὲν παύεις ὁλοένα
νὰ ξερνᾷς ἐπὶ τῆς γῆς
τοὺς ἀτίμους σου σφαγεῖς.

—

Φάρα μπόγηδων ἐξάλλων,
καὶ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
ζῇς ἀκόμη χάριν ἄλλων,
ποῦναι Τοῦρκοι μὲ σταυρό.

—

Αἷμ' ἀπ' τὴ ματιά σου στάζει
κι' ὁ Προφήτης σου προστάζει
νὰ τρυφᾷς σὲ χαλασμούς.

—

Χάσου πιά, παληοκουφάλα,
ποῦχεις τώρα μέσα 'στ' ἄλλα
καὶ Συντάγματος θεσμούς.

Β'.

Καράβι, καραβάκι, ποῦ πᾷς γιαλὸ γιαλό;
ποῦ πάω μὴ σὲ μέλῃ...πήγαινε στὸ καλό.
Ἀπάνω 'στ' ἄρμενά 'σου ναυτόπουλα πηδοῦν
καὶ δόξαις περασμένας ναυμάχων τραγουδοῦν.

—

Κυττάζω σὲ μεγάλα πελάγη νικηφόρα
πυρπολητοῦ δαυλό...
'στὴ φωτεινὴ γραμμή του χάραξε δρόμο τώρα,
καὶ σύρε 'στὸ καλό.

Γ'.

—

Φεύγουν ἀρχοντόπουλά μας,
φεύγουν Βασιλόπουλά μας.
κι' ἀπ' τὰ' μάτια τῆς Κορώνας στάζει δάκρυ σιγηλό,
τὰ βλαστάρια της φιλεῖ
καὶ μὲ πόνο τοὺς μιλεῖ:
σύρτε σύρτε 'στὸ καλό.

—

Ἤχοι σήμερα παιᾶνος καὶ Τυρταίου ποιητοῦ,
κυματίζουνε καὶ ράσα μὲ σημαίας τοῦ Στρατοῦ,
καὶ μονάκριβοι λεβέντες φθάνουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ φοροῦνε τὸ χακί.

—

Φεύγουν φεύγουν τὰ παιδιά μας,
μ' αὐτὰ φεύγει κι' ἡ καρδιά μας...
κύτταξέ τα πῶς περνᾶνε.

—

Κι' ἀπὸ καθενὸς ψυχὴ
βγαίνει μία προσευχή:
ὁ σταυρὸς μαζί τονν νάναι.

—

Ἄχ! ἂς εἶχα τώρα νειάτα μεστωμένα, λιγερά,
νὰ γινόμουνα φαντάρος ὅπως ἤμουν μιὰ φορά,
κι' ἀντικρύζωντας μὲ πίστι τῆς γαλάζιας τὸν Σταυρὸ
νὰ 'κτυποῦσα τοὺς φονιάδες 'στῶν παιδιῶν μας τὸ πλευρό.

—

Μιὰ πλάσις Χριστιανικὴ
βροντῶσα καὶ πολεμικὴ
διαβαίνει τώρα 'μπρός μου.

—

Ὅσα σφαιρῶν σφυρίγματα
τόσα τραγιὰ κηρύγματα
ἐλευθεριᾶς τοῦ κόσμου.

Σ' ὅλο τὸ γένος πολέμου μένος.

—

Φ.— Ἄρχιτε λοιπόν, καλέ μου,
μὲ τραγούδια τοῦ πολέμου
μέρα νύκτα νὰ βροντᾷς,
καὶ μ' ἐκεῖνα ν' ἀπαντᾷς
'στοὺς εἰρηνικοὺς προστάτας
καὶ τοὺς ἑλκοδιπλωμάτας.

Ἔξω βρώμαις, ἔξω ρᾶποι,
βρόντοι 'στὴν Ἀνατολή,
κι' ἦτον ἕνα καρδιοκτύπι
τῆς Δευτέρας ἡ Βουλή.

—

Στέλλομε 'στὸν Τοῦρκο νότα,
δὲν φιλοῦμε σὰν καὶ πρῶτα
κανενὸς τρανοῦ ποδιά.

—

Χαῖρε χαῖρε, σκλάβα κόρη,
μπαίνουν μέσα βουλευτάροι
καὶ τῆς Κρήτης τὰ πικνιά.

—

Οἱ προστάτες, χασομέρα,
τόσους χρόνους εἶχαν 'φέρει
ἄνω κάτω τὴν χολή μας.

—

Κι' ἡ μεγάλαις των θυσίαις
κι' ἡ πολλαῖς των προστασίαις
ζάλισαν τὸν Νικολῆ μας.

—

Ὅρσε πέντε μουντζαις τώρα
'στὴν τρανὴ τὴν Μανταφώρα,
τὴν σοφὴ διπλωματία.

—

Ποῦ μᾶς 'κάθισε 'στὴ ράχη
κι' ἔχει δόξα της μονάχη
τοῦτα τὴν ἐπιστρατεία.

—

Τώρα τὴν σαρκάζουν ὅλοι καὶ τῆς δίνουνε 'στ' αὐτιά,
καὶ τὰ τόσα της γαρτιὰ
γίνονται παντοῦ φυσέκια
καὶ γεμίζουνε τουφέκια.

—

Ἱστορίας ζηλευτὴς
μᾶς ἐκπλήττουν γεγονότα...
ὁ Μουκτὰρ ὁ Πρεσβευτὴς
δὲν τὴν δέχεται τὴν νότα.

—

Ὁ Κορομηλᾶς θυμώνει καὶ ποδάρι τοῦ πατεῖ,
καὶ πατόκορφα τὸν λούζει
τὸν Μινίστρο τὸν γρουσούζη,
τοῦ τὴν στέλλει πάλι 'πίσω, πλὴν αὐτὸς δὲν τὴν κρατεῖ.

—

Στὸν Νεότουρκο κι' αὐτὸς τὴν αὐγένειά του δείχνει,
κι' αὐθωρεί, βρὲ Περικλῆ, μ' ἕνα του πιστὸ Καβάση
μές 'στῶν Ἐξωτερικῶν τὸ κιβώτιον τὴν ρίχνει,
κι' ἕνας Χότζας σεβαστὸς ἔρχεται νὰ τὸν δικάσῃ.

—

Τρὶς ἀφεῖμι, Κορομηλᾶ,
τὸν ἐσυγύρισες καλὰ
τὸν ντελικάτο Πρεσβευτή,
μὰ ψάλε τον καὶ πάλι,
ποῦ νὰ τοῦ 'πῇ Σοφτᾶς 'στ' αὐτὶ
καὶ Χότζας 'στὸ κεφάλι.

—

Π.— Μὲ σπαθὶ κι' ἐγὼ 'στὴ μέση
τοῦ Μουκτὰρ γαλῶ τὸ φέσι
καὶ τοῦ λέω: πάρε πόδι,

—

Κάτω δίσκοι ζητιανιᾶς,
κάτω βάρβαρος φονιᾶς,
κάτω φέσια θηριώδη.

—

Ὄχι σὰν πρὶν μετάνοιαι
'στῆς Πύλης τὰ Ντιβάνια,
καὶ τρόμος τοῦ Ραγιᾶ.

Ὄχι σὰν πρῶτα δοῦλοι,
ποῦ Τουρκοσπόρων μοῦλοι
τοὺς σφάζουν σὰν τραγιά.

—

Ὁ δοῦλος σήμερα μιλεῖ
καὶ γύρω 'στὴν Ἀνατολὴ
βροντοῦνε τουφεκιαῖς.

—

Ἔξω τρανῶν παλιγκαθρωπιά,
κι' οἱ διπλωμάταις τώρα πιὰ
τρῶνε κατραπακιαῖς.

—

Τώρα μπουμπουνισμένοι
ἔχουν πολλὴ σκοτοῦρα,
κι' ἔπαθαν οἱ καυμένοι
μεγάλη ξεπεσοῦρα.

—

Πῶς ἤθελα τὸ κρέας των νὰ τὸ κόψουν Ἕβραιοι,
καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλους, Φεσουλῆ, τὸν Ἔδουαρδ τὸν Γερεῦ,
καθὼς κι' αὐτοὶ τὸ κρέας μας τὸ κόβουν λίτρα λίτρα,
καὶ μιὰ γιὰ πάντα νὰ χαθοῦν χωρὶς ν' ἀφήσουν φύτρα.

—

Χωρὶς προστάτας σήμερα γεργόρτεροι πετᾶτε,
κι' οἱ πρὶν δυναστευόμενοι
κι' οἱ πρὶν προστατευόμενοι
θὰ γίνουν, ὅπως φαίνεται, τῶν προστατῶν προστάται.

—

Φ.— Βροντοῦν μὲ Μάνλιχερ μαζὶ τὰ κλέφτικα μηλόγια...
διπλωματίας σουγερᾶς σαρκάζονται κωθώνια.
Τὴν ἐλεημοσύνη των κανεὶς δὲν ζητιανεύει,
καὶ τὰ μυρμήκια, γίνηκαν δρυχώμενα λεοντάρια.
καὶ τὸ μεγάλο μάρμαρο τοῦ Ρήγα ζωντανεύει,
κι' ἀκούεται παντοῦ παιάν: ὡς πότε παλληκάρια.

—

Πέθαι, ζωντάνεψαν νεκροὶ
κι' ἀναστηλώνουν οἱ μικροὶ
τοὺς νόμους τοὺς ἀγράφους.

—

Παντοῦ φωνὴ πικραγορᾶς,
καὶ βγαίνει φῶς ἐλευθερᾶς
ἀπὸ προγόνων τάφους.

—

Ὁ κόσμος ἀνταμᾶζεται
καὶ κατὰ γῆς σωριάζεται
κάθε βρωμοκαυσάλι.

—

Κι' ἀκούεται παπᾶ φωνή:
μὴ λησμονᾶτε τὸ σχοινί
κι' ἐκείνη τὴν κρεμάλα.

—

Τῶν φίλων μας διπλωμάτων εἶναι πολὺς ὁ κάματος,
εἶναι μεγάλ' αἱ συμφοραί,
κι' ὁ κύριος Πουανκαρέ
τὴν ἔπαθε, βρὲ Περικλῆ, κι' ἐκεῖνος σὰν ἀγράμματος.

—

Κι' ἐκεῖνοι ὁ Πιέρ Λοτί,
ὁποῦ σὲ πάνουν ἐμεταί
γιὰ τοῦτον τὸν σκλάβον.

—

Τῶν Τούρκων ἔχτικα τζοντζές,
κακὶ τὸν στολίζει φερετζὲς
καὶ Τούρκισσας σαλβάρι.

—

Π.— Μὲ τὴν γειτόνισσα φασοῦ δὲν ἀπάνεις χαρτοσιά,
λατήντησε, βρὲ Φασουλῆ, τοῦ κόσμου συχασιά.
Κι' ὁ Πρεσβευτὴς ὁ λατρευτός,
πεῦχει τῆς γάπας μάτια,
ἐξεκουμπίστηκε κι' αὐτὸς
καὶ πάει 'στὰ κομμάτια.

—

Εἰς τὰς ἡμέρας τὰς κακὰς
φεύγει κι' αὐτὸς ὁ Τουρκαλᾶς,
πολιτισμένος χαρακτὴρ,
κι' ὅλοι φωνάζουνε σικτίρ.

—

Οἱ γείτονες 'πλάδωσαν,
τὸν κόσμο τὸν σκλάβωσαν
πολλοὶ λεπτοὶ τῶν τρόπου.

—

Καὶ μπᾶμ ἐδῶ, καὶ μπᾶμ ἐκεῖ,
καὶ κάθε σχέσις φιλικὴ
μὲ τούτους διακόπη.

—

Κάθε νομίμως δίκαιον ἀγορίας διεστράφη,
κι' εἰρήνη Τούρκων κι' Ἰταλῶν αἰσίως ὑπεγράφη,
μὰ κι' οἱ φρατέλοι τὴν καλὴν ἐξέλεξαν μερίδα
κι' ὅκοψαν τῆς γειτόνισσας μιὰ δυνατὴ λουρίδα.

—

Ἐπέτυχαν ἀληθινὰ συμφερωτάτους ὅρους
κι' εἰρήνη περιπόθητος θὰ βασιλεύσῃ χρόνια,
καὶ κάθε Τοῦρκος σεβνταλῆς φιλεῖ ἐτσὶ μὲ τενόρους
καὶ βγάζει τὸ φεσάκι του γεμάτο μακαρόνια.

—

Σὲ τούτον τὸν ἀναβρασμὸ,
βρὲ Φασουλῆ μπαμπέση,
βλέπω μεγάλο ξεπεζεμὸ
καὶ 'στοῦ Σοφκὲ τὸ φέσι.

—

Σὲ τούτους τοὺς παροξυσμοὺς
λένε πολλοὶ φρενήρεις
πῶς ἔπαθε ρευματισμοὺς
κι' αὐτὸς ὁ κακομοίρης.

—

Φ.— Ἐμπρὸς λοιπὸν 'στὸν καλλιτέρου ἐκ πάντων τῶν ἀγώνων
ἐλευθεροῦντες ἱερὰ καὶ θήλας τῶν πραγῶνων.
Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμὸς κανεὶς ἐδῶ μὴ στέκῃ,
πᾶμε κι' ἐμεῖς 'στὸ Σύνιορ μὲ Μάνλιχερ τουφέκι.

Ἕνωσις λαῶν τεσσάρων κατ' ἀϊμοχαρῶν βαρβάρων.

—

Σμίγουνε τῆς κορώνας των Ρηγάδες σταυροφόροι,
καὶ μέσα 'στὴν Ἀνατολὴ
ροδίζει καὶ φωτοβολεῖ
μιὰ λευκοφόρα κόρη.

—

Ἀδελφωμένοι τώρα πιὰ τέσσερις Κερωνάτοι,
κι' ἀπὸ σοῦ κάθε Βασιλιᾶ τὸ θρόνιστο Παλάτι
σοῦ φκίνεται πῶς καλκαΐζουν χρυσόφτερ' ἀγγελούδια
μεγάλης Ἀναστάσεως τετράγλωσσα τραγούδια.

—

Σταυρώνουνε τὰ ξίφη των Ρηγάδες σταυρωμένοι,
πούγιναν ἡ κορώνας των ἀκάνθινα στεφάνια,
καὶ μάρτυρες πολύπαθοι καὶ σιδεροδεμένοι
ποῦ κατὰ γῆς 'σωριάστηκαν, ψυλόνουν σὰν πλατάνια.

—

Μὲ τὸ μεγάλο τύμπανο, Διάδοχε τοῦ Θρόνου,
σ' ἐλευθερη καὶ σκλάβα γῆ
δκλσκώωσε δκθειὰ πληγὴ
κάθε μεγάλου πόνου.

—

Μέσ' ἀπὸ τὸ Παλάτι σου
κωμωμένο τέτι σου
προβαίνει, καβαλάρη.

—

Κι' ἕνας λαὸς ἀκολουθεῖ
μὲ τῆς ἰδέας τὸ σπαθί,
μὲ τοῦ σταυροῦ τὴ χάρι.

—

Πρόβκινε μὲ τὸν Βόρι σου καὶ σύ, Κυβούργων θρέμμα,
κι' ἐμπρός σου κύτταζ' αἷμα,
ποῦ χθὲς ἀκόμη 'πότισε τὸ χῶμα τῶν Κοτσάνων,
καὶ τὸν ἀντίλαλο 'ξυπνᾷ πολεμικῶν παιάνων.

—

Μέλπει κι' ὁ Μιλοστάνοβιτς τὸν Σερβικὸ τὸν Θρόνο,
κι' ἀκούω γέροντα βοσκὸ πὰ γίδια του σὰν βόσκῃ
'στὴ γοδολα τὰ μονόχορδη νὰ τραγουδᾷ μὲ πόνο
τὸν Πέτρο Καραγεώργεβιτς, τὸν Δούσχαν, τὸν Μιλόσκαν.

—

Προβαίνει γέρο Βασιλιᾶς, ποῦ σοῦχει γράψ' ἡμοῦρα
νάχῃ σπαθὶ 'στὸ χέρι του καὶ προβαδοῦρου λύρα.
Βροντοῦν χρυσαῖς ἁρματωσιαῖς 'στὸ πέρασμα καὶ τούτου,
κι' αὐτὸς ὁμνᾷ μονάχης του τὴ βάρκα τοῦ λαοῦ του.

—

Στὴ θάσημένι 'Ανατολὴ λαμποκοποῦν τὰ χιόνια,
τέσσερα κυματίζουνε σύμβολα ἀδελφωμένα,
ξεχάνοντ' ἔχθρας δίσεκτα φρικακωμένα χρόνια,
καὶ σκούζουν σκλάβοι γύρω των μὲ μάτια βουρκωμένα:
Ἔσεῖς, σημαίαις τοῦ Σταυροῦ κατσάπατε τὸ φεγγάρι
τοῦ Τούρκου μακελλάρη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ έ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντος εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνακόσ' ἀκόμα, ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε 'στὸ στόμα.
Ὀκτωβρίου δεκατρεῖς, Χαῖρ' Ἑλληνικὴ Πατρίς.	Ποδυνοὺς χίλια καὶ δακόσα κι' εἰκοσιοκτὼ συγχρόνως, πανηγύρι 'στὴν πατρίδα τοῦ μεγάλου Μακεδόνος.

Μὲ μιὰ φωνὴ 'στὴ γαλανή.

—

Σημαίαις ξεδιπλώθηκαν μετάξοκεντημέναις
ὡς 'στὴν Ἁγία Τράπεζα τῆς ἔχουν ἁγιασμέναις.
Πανάκι, ποῦ τὸ 'λόγησε Μητροπολίτη χέρι,
πανάκι, ποῦ στὴν ἀνοιξι 'στὴ χειμωνιὰ θὰ ῥαρῇ,
ποῦ τώρα μὲ καρδάκτυπο καθένας τὴν τσιτσκρύζει,
καὶ σταυροφόρος Βασιλιᾶς τὸ ἔλεπει καὶ δακρύζει.

—

Πανάκι, ποῦ τὸ κηστεροῦν
'στὸ δόλιο Κακο-Σοῦλι,
πανάκι, ποῦ τὸ λυχταροῦν
δασανισμένοι δοῦλοι.

—

Πανί, ποῦ τοῦτο τὸν καιρὸ
Ρηγάδες τὸ λατρεύουν,
καὶ τοῦ Ζακλήγγου τὸ χορὸ
τριγύρω του χορεύουν.

—

Κι' ἐγὼ θέλω κἠποιον ὕμνο
'στὴ πανάκι μας νὰ 'πῶ...
νάτο νάτο... χρωματὶ
κυματίζει καὶ 'στὴ Λῆμνο.

—

Σήμερα φωτοβολεῖ
μὲ τὸν ἥλιο καὶ μὲ τάστρα,
καὶ πικὰν ἀντιλαλεῖ,
καὶ στηλόνεται σὲ κάστρα.

—

Νάτο τὸ γαλανό!..
ἀπὸ τὸ κῦμα βγαίνει,
κι' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
τῶδα νὰ κατεβαίνῃ.

—

Τὸ ἔλεπω σὲ στεριαῖς,
τὸ ἔλεπω σὲ πελάγη...
'στὸ φῶς του λιόνουν πάγοι
καὶ λάμπουν' λευθεριαῖς.

—

Αὐτὸ πτερὰ χαρίζει σὲ νεοσσοὺς ἀπτέρους
καὶ στήθη δυναμώνει...
τί δύναμι τὴν ἔχει, καὶ δούλους κι' ἐλευθέρους
εἰς ἕνα τοὺς ἑνώνει;

—

Προσευχαῖς γιὰ τὴ Σημαία ψιθυρίζουν τόσα χείλη,
κι' ἀπὸ τὴν Ὡραία Πύλη
βλέπω σήμερα νὰ βγαίνῃ
δοξεστὴ κι' εὐλογημένη.

—

Κύτταξε τὴν σταυροφόρα,
πέσε καὶ προσκύνησέ την,
καὶ μὲ νέους ὕμνους τώρα
ἐμπνευσμένος ὕμνησέ την.

—

Χρόνοι 'πέρασαν μακροί,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροί
'μπρός της τώρα στέκουν ἴσοι.

—

Καὶ ῥιδίζουσα νεότης
ὅρκο κάνει 'στὸ σταυρό της
πῶς γι' αὐτὴν θὰ πολεμήσῃ.

Σημαία λατρευτή,
σκύβουν έμπροσ της όλοι,
τήν δικαλαοῦν Στρατιά,
τήν δικαλαοῦν καὶ Στόλοι.

—

Βροντὴ παιάνων,
βροντὴ τυμπάνων,
ἤχοι φορμίγγων,
ἤχοι σαλπίγγων.

—

Ἀστροπελέκια
κι' ἁρματωσιές,
βροντῶν τουφέκια
καὶ σ' Ἐκκλησιές.

—

Ἄρης αἱματηρός.
πόλεμος ἱερὸς
στὸ πλάγι της μουγκρίζει.

—

Ἀλλὰ κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος
ὁ Φραγκολεβαντῖνος
τὴν βλέπει καὶ δακρύζει.

—

Ὁλόφωτη θεαθαίνει κάπους,βουνά,λαγκάδια,
καὶ τὴν ψυχὴ τὴν κρύα,καὶ τὴν ψυχὴ τὴν ἄδεια,
μὲ πίστι τὴν γεμίζει,μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα,
καὶ λαχταρᾷ πατρίδα.

—

Νάτην νάτην,κυματίζει κι' ἐλαλάζει κάθε στῦμα
καὶ βροντᾷ βασὺ κανόνι,
κι' ὅσοι πόρτουνε γιὰ τοὔτη,τὸ γαλάζιο τῆς τὸ χρῶμα
τὰ κορμιὰ των σαβανώνει.

—

Τὸ θῆμα ταχύ,
ἡ σάλπιγξ ἤχεῖ
μεγάλων πολέμων.

—

Ἂς πᾶσουν Ντιβάκια,
κι' ἔμπρὸς στὰ Βαλκάνια,
ποῦ σεινουν τὸν Αἷμον.

—

Σημαία τὴν πλάσι,
τὸ γένος ἰσχύνει,
τὴν ἔχουν ἁγιάσει
τῶν σκλάβων οἱ πόνοι.

—

Τὴν ἔχουν ἁγιάσει μουγγρίσματα θράχων
καὶ κλύδωνας πάλης,
τὴν ἔχουν ἁγιάσει τὰ χέρια προμάχων
ἰδέας μεγάλης.

—

Τὴν ἔχουν ἁγιάσει τὰ πάθη μαρτύρων,
ποῦ τώρα πετοῦνε σὲ κύριους ὁνείρων,
τὴν ἔχουν ἁγιάσει θυσίες ἀγώνων,
τὴν ἔχουν ἁγιάσει ἐωμοὶ τῶν προγόνων.

—

Σύμβολό μας γαλανό,
ποῦ πανύμνητο πατῆς,
τρύμαζε φοβᾶ χασάπη.

—

Κι'ὅπως ἄλλοτε τρανὸ
'στοῦ Σταυροῦ τοὺς μαχητὰς
σκόρπα νίκη,σκόρ'ἀγάπη.

—

Ὄνειρο ξυπνᾷ γαλάζιο τοὺς Χριστιανοὺς Ρηγάδες,
καὶ πηγαίνουν χεροχέρι,
ὄνειρο ξυπνᾷ γαλάζιο τῶν ρουφιάνων τοὺς Ραγιάδες,
καὶ φουκτώνουνε μαχαῖρι.

—

Μὲ τὴν γαλανὴ βροντάτε,
ποῦχε τόση καταρόνια,
νὰ τὴν'δοῦνε κι'οἱ Προστάται,
ποῦ τὴν περγελοῦσαν χρόνια.

«Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Σήκω καὶ σύ,τρελλέ μου,
καὶ μὴ σὲ κυρενέδες
μιλᾶμε κουνενέδες
γιὰ σχέδια πολέμου.

—

Μὴν κάθεσ'ἐδῶ πέρα
νὰ κοπανᾷς ἀέρα.
Φιλότιμος ἂν εἶσαι
μὴ χάσκης ἀδρανής,
κι' οὐ νὰ συγκινέσαι
κι'ἄλλους νὰ συγκινᾷς.

—

Τῆς κοιλίας τὸν ἀγῶνα
ξέρασ'τον.τεμπελχανὰ...
σύρε μές'στὴν'Ελασσῶνα
κι'στῆς Πέτρας τὰ Στενά.

—

Σύρ'ἐκεῖ,ποῦ πέφτει βόλι,
σύρ'ἐκεῖ,ποῦ πέφτει μπάλα,
σύρ'ἐκεῖ,ποῦ πένε Στύλοι
κι'ὅρματα Στρατῶν μεγάλα.

—

Σὲ Συντάγματα καὶ λόχους
νέον φρόνημ'ἀναζῆ...
πήγαινε μὲ Διαδόχους
καὶ μὲ Πρίγκηπας μαζί.

—

Πήγαινε μὲ τοὺς προμάχους,πήγαινε μὲ τοὺς σωτῆρας,
πρόσφερε γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας,
καὶ μὴ σφίγγῃς τὸ πουγγί σου μὲ δολιότητα σὰν γαρίδα
ὅπως μερικοὺς πλουσίους,
πατριώτας θαυμασίους,
ποῦχουν μόνο τὸ πουγγί των γιὰ Θεὸ καὶ γιὰ Πατρίδα.

—

Πρόσφερε μὲ φουκαράδες
'στοῦ πολέμου τὴν ἀνάρα,
καὶ αὐτοσζων παλληκάρδες,
ποῦ δὲν δίνουνε πεντάρα,
φώναζε πρὸς τοὺς συγχρόνους:
ἐπιτάξετε καὶ τούτους
τοὺς γενναίους μεγαπλούτους
ὅπως καὶ τοὺς ἡμετέρους.

—

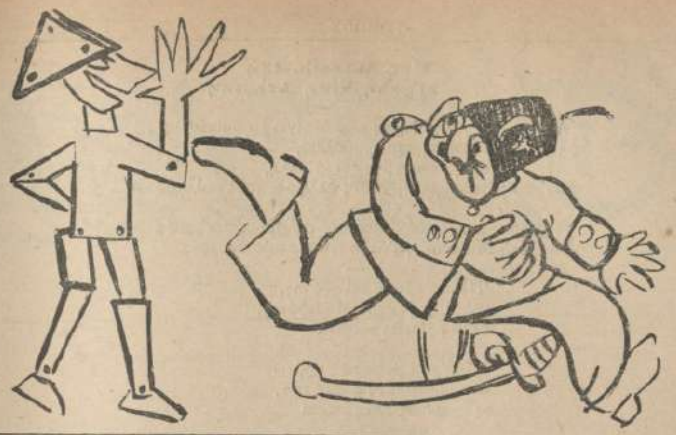

Ποῦ νὰν,μεγαπλούτων,αἰδὼς ἀποδρᾶσα;
ποῦ πλοῦτος γαλάντης;
καὶ λέω σὰν Δάντης:
γκουάρντα ἐ πάσσα.

—

Γκουάρντα ἐ πάσσα ψυχρῶς κι'ἀταράχως,
καὶ πέρασ καὶ φτάνε,
καὶ πλοῦτος μονάχος
ἡ φτώχια μας εἶναι.

—

Π.—Ἀκράτητος κι'ἀτρόμητος πρὸς πόλεμον ὀργῶ,
δαίζω γιὰ τοὺς Προστάτας μας μὲ πιθαμὴ'στὴ μύτη,...
κι'ὁ Βασιλῆας'στὸν πόλεμο μὲ τὸν Πρωθυπουργό,
κι'ὁ Βασιλῆας'στὸν πόλεμο μὲ τὸν Μητροπολίτη.

—

Ἀναγκλιᾷζ'ἡ γῆ,
καὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα
τρανὸ τὸν εὐλογεῖ
κι'ἡ Μίτρα κι'ἡ Κορῶνα.

—

Νίκης ἁλαλητὰ
καὶ ποδοβολητὰ
παληοὺς ξεπλύνουν ρύπους.

—

Κι'ὁ Βασιλῆας ἐκεῖ
μὲ Στρατηγοὺ χακὶ
μαχῶν ἀκούει κτύπους.

—

Ἔξω τυμπανίας τύρος,
μαύρων χρόνων μαῦρα σκότη...
σὺ Στρατὲ καὶ Στόλε σφρίγα
μὲ τοῦ Κρητικοῦ τὸ ξίφος,
μὲ τὸ ράσο τοῦ Δεσπότη,
καὶ μὲ τὸ χακὶ τοῦ Ρήγκ.

—

Μὰ Δόξα μεγάλη
θεμβόνει τὸ φῶς μου,
καὶ βλέπω σὰν ἄλλη
τὴν ὄψι τοῦ κόσμου.

—

Πατῶ τῶν Ὀλύμπων ταπάτητα χιόνια
κι'ὁ νοῦς μου θυμᾶται τἀξέχαστα χρόνια.
Μὲ φῶς λαμπερὸ
χρυσίζουν ραχοῦλαις,
καὶ πίνω νερὸ
σὲ κρύαις βρυσοῦλαις.

—

Φθάνουν μανιάτα χαρωπά,
ἐδῶ Στρατὸς βροντοκτυπᾷ
καὶ νικηφόρος τρέχει,
ἐκεῖ τὸ κῦμ'ἀφροκοπᾷ
καὶ καραβάκια βρέχει.

—

Πασίχαρα πουλιὰ θωρῶ,
γι'ἄνοιξι'πᾶραν τὸν καιρὸ
καὶ κτίζουνε πανιοῦ φωλιαῖς
κι'ἐδῶ κι'ἐκεῖ γλυκολαλοῦν,
κι''Απρίλη τριανταφυλλαῖς
μές'στὸν χειμῶν'ἀνθοβολοῦν.

—

Φ.—Μὴ'στὴν πρωτεύουσαν θρηνῆς τὸν θίον σου τὸν ἄπρεπον
καὶ μὴ θαυμάζῃς σὰν χαζὸς τοὺς Κινηματογράφους,
μὰ πήγαινε'στὰ Σέρβια,πέρνε τὸ Σαραντάπορον,
καὶ τρίχε καὶ στεφάνωνε πολεμιστῶν κροτάφους.

—

Ἐκεῖ'στὸν'Ὄλυμπο βροντᾷ
νικήτρια νεότης,
καὶ'στὴν βροντὴν ἀντάπαντᾷ
τῆς λεβεντιᾶς τῆς πρώτης.

—

Εὐάνι,ἀκούετσι κραυγή,
καὶ ροδοδάκτυλος Αὐγὴ
γλυκοχαράζει πέρα
σὲ ξάστερον αἰθέρα.

—

Εὐάνι..μὲ τοῦτη τὴν λαλιὰ
τάλογα χεμετίζουν,
καὶ ποικιλόχρωμα πουλιὰ
μπρὸς'στὸ παιδὶ τοῦ Βασιλιᾶ
τὴν Νίκη τερετίζουν.

—

Μοὐνεζχις σὲ κεφενεῖα,
σ'ἐσείνους καὶ σ'αὐτούς,
καὶ'στὴ Μακεδονία
σύρε μὲ τοὺς Στρατούς.

—

Δοξολογῶ
νίκη χρυσῆ...
εὐάν κι'ἐγώ,
ἐγὼ καὶ σύ.

Νίκη Μακεδονική κι' ἄλλη Νίκη Δελφική

Ἄγγελμα μεγάλης Φήμης μᾶς ἀνοίγει Παραδείσους...
Νίκη σήμερα προβάλλει,
καὶ μὲ τούτη βγαίνει κι' ἄλλη,
ποῦ 'περίμενε κρυμμένη 'στοὺς Δελφοὺς τοὺς πολυχρύσους.

Τί χαρὰ καὶ σ' ἐλευθέρους καὶ σὲ σκλάβους ἀδελφούς...
Νίκη 'στὴ Μακεδονία, κι' ἄλλη Νίκη 'στοὺς Δελφούς.

Πέρασε καιρὸς καὶ χρόνος,
καὶ 'στὴν γῆν τοῦ Μακεδόνος,
ὁποῦ βρέμεται κανόνι.

Μέσα 'στὴν βοὴν τῶν κρότων
ἀνταμώνονται κι' ἡ δρὸ των,
κι' ἕνας πόθος τῆς ἑνόνει.

Σμίγουνε σὰν ἀδελφοῖς,
καὶ λαχτάρας των κρυφαῖς
λέγ' ἡ μιὰ 'στὴν ἄλλη τώρα.

Καὶ χειροπιασμέναις πᾶνε
κι' ἡ δρὸ στέφανα σκορπᾶνε
σὲ παιδιὰ τροπαιοφόρα.

Κι' ἡ καινούρια κι' ἡ παληὰ
βλέπει μὲ κρυφὸ καμάρι
τὸ παιδὶ τοῦ Βασιληᾶ
δοξασμένο καββαλάρη.

Κι' ὁ μεγάλος Μακεδὼν ἀναφαίνεται κι' ἐκεῖνος,
κι' ἀνταμώνεται μ' αὐτὸν νικητὴς ὁ Κωνσταντῖνος.
Σβύνει μέσα σὲ παιᾶνας ἑορτῆς πανευφροσύνου
κάθε θρῆνος τῆς Ραμᾶ,
κι' ὁ Βουκέφαλος χυμᾷ
καὶ πηγαίνει πλάϊ πλάϊ 'στ' ἄλογο τοῦ Κωνσταντίνου.

Τῆς Κορώνας τὸ βλαστάρι
'στὸν παληὸ τὸν καββαλάρη
ὅπλα νικηφόρα κλίνει.

Θάλλ' ἡ γῆ τῶν Μακεδόνων,
καὶ δεσμοὺς Γορδίους χρόνων
μὲ χρυσὸ σπαθὶ τοὺς λύνει.

Ἄγγελος χαρᾶς πετᾷ,
φεύγουν βάρβαροι Στρατοὶ
ἐλευθερωτῶν λεπίδα.

Καὶ δρὸ Νίκαις χαιρετᾷ
καὶ μιὰ κόρη, ποῦ κρατεῖ
δόρυ πάγχρυσον κι' ἀσπίδα.

Τί χαρὰ καὶ σ' ἐλευθέρους καὶ σὲ σκλάβους ἀδελφούς....
Νίκη 'στὴ Μακεδονία, κι' ἄλλη Νίκη 'στοὺς Δελφούς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' ἐδῶ πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ δραχμὲς εἶναι μόνο
Γιὰ τὸ ξεναδρωμένο—δέκα δραχμὲς καὶ 'ς τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντοτε εὐμενοῦς τειλεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα ὁ Ρωμιοῦ ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅπως ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Τηλυδρομείων τέλη.

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον	Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνιακόσ' ἀκόμα,
ἐδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	δίλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε 'στὸ στόμα.
Ὀκτώβρης, εἰκοστή,	Χίλια καὶ διακόσα κι' εἰκοσιεφτά,
μιὰ πάλη θαυμαστή.	ὅλοι σας κτυπᾶτε τὸν φριχτὸ φονιᾶ.

Α΄.

Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος, ποῦ γοργὸς τὸν τύραννο σαρώνει,
ποῦ τρέχουν 'πίσω του Στρατοί,
κι' ὅπου τὸ πόδι του πατεῖ
μιὰ πασχαλιὰ φυτρώνει;

Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος, ποῦ πετᾷ 'στῶν θρόνων τὰ Παλάτια
κι' ἄρρωστος κόσμος γίνεται γοργόφτερο ζαρκάδι,
κι' ἀνοίγουν ἐκθαμβα γι' αὐτὸν τόσα καὶ τόσα μάτια,
ποῦ λὲς πῶς τώρα 'βγήκανε σὲ φῶς ἀπὸ σκοτάδι;

Ποιὸ νάναι τοῦτο τάλογο, ποῦ σχίζει τὸν ἀέρα;
ποιὸ νάναι τοῦτο τὸ σπαθί, ποῦ σὰν Ἀγγέλου λάμπει;
ποιὸς εἶναι τοῦτος, ποῦ Πανὸς τὸν τραγουδεῖ φλογέρα,
καὶ περπατοῦν 'στὸ δρόμο του βουνά, λαγκάδια, κάμποι;

Ποιὸς χύνει βάλσαμο γλυκὺ
'στοῦ πόνου τὰ κρεββάτια,
καὶ φῶς ἁπλόνει κι' ὡς ἐκεῖ,
ὁποῦ δὲν φθάνουν μάτια,
καὶ λευκοφόροι τὸν ὑμνοῦν παπόδες καὶ Σχολειά;
ὁ γυιὸς τοῦ Βασιληᾶ.

Εἶναι τοῦ Ρήγα τὸ παιδί, τοῦ Θρόνου τὸ βλαστάρι,
κι' ἕνας πατέρας Βασιληᾶς
βαστῶντας κλώνους πασχαλιᾶς·
τὸ βλέπει μὲ καμάρι.

Καὶ τοῦ φωνάζουν μὲ χορούς:
ἐσ'εἶσαι,Κωνσταντῖνε...
πάλι μὲ χρόνια μὲ καιρούς,
πάλι ἀπὰ μας εἶναι.

Β.

Μέσα σὲ βόλια κι'ὀβίδων κρότους
ἔπεσαν νεράτα μές'στὸν ἀνθό τους.
Πᾶνε λεβέντηδες,πᾶνε κορμιά,
κι'ἄγνωστα τἄθαψαν'στὴν ἐρημιά.

—

Κανεὶς δὲν ξέρει ποῦ τἄχουν θάψει,
κανεὶς δὲν'πῆγε γιὰ νὰ τὰ κλάψῃ,
κανεὶς δὲν ἔκαψε γι'αὐτὰ λιβάνια,
κανεὶς δὲν ἔπλεξε γι'αὐτὰ στεφάνια.

—

'Ανώνυμ'ἥρωες,ἄγνωστοι τάφοι,
κανένας ὄνομα σ'αὐτοὺς δὲν γράφει,
μήτε τὸ χῶμα των φιλοῦνε χείλη,
σταυρὸ δὲν ἔχουνε,μήτε καντύλι.

—

Μόνο μιᾶς κόρης μαργαριτάρια
κυλοῦν σὲ τάφους,ποῦ κάποια 'μέρα
θὰ γίνουν κόσμου προσκυνητάρια,
καὶ φάροι Νίκης γιὰ μιὰ μητέρα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— 'Πίστευες,βρέ Περικλέτο,
ποῦ λυσσᾶς'στὰ κακενεῖα,
πῶς ὁ Βασιλιᾶς ἐφέτο
θἄνα'στὴ Μακεδονία;

—

'Πίστευες,βρὲ μπεγλιδάνη,
ὅτι μέσ'ἀπ'τὴν Κοζάνη
γιὰ θριάμβους θὰ συγχαίρῃ
τὸν Πρωθυπουργὸ Λευτέρη;

—

'Πίστευες,βρὲ στοχωμένε,
τὴν πρωτεύουσα ν'ἀρπάσῃ,
κι'ἐν τῷ μέσῳ τόσων κρότων καὶ μεγάλων ἰαχῶν
νὰ τραβήξῃ σὲ πεδία περιωνύμων μαχῶν;

—

'Πίστευες,ἀγαπητέ μου,
πῶς κατάπληκτος θ'ἀκούσῃς
μέγα σαλπισμα πολέμου,
καὶ παιᾶνας θ'ἀνακρούσῃς;

—

'Πίστευες,στρατηλάτη,
ὅτι θὰ πολεμῇ
'στὴν πρώτη τὴ γραμμὴ
τοῦ Θρόνου τὸ βλαστάρι;

—

'Πίστευες πῶς θὰ φέρῃ
σὲ σκλαβωμένα μέρη
'Ελληνικῆς σημαίας πανάκι γαλανὸ
καὶ ξάστερο θὰ δείξῃ'στοὺς σκλάβους οὐρανό;

—

'Πίστευες ἐκεῖ πέρα'στοὺς τόπους τοῦ κλεισμένους,
ποὺναι βαρὺς ὁ πόνος,
πῶς θ'ἀντηχήσουν'φέτο χαμόσυνες καμπάνες
καὶ θὰ χαμογελάσουν δακρισμένες μάνες;

'Επίστευες ἐφέτος πῶς θὰ χαρτάζουν Νίκη,
πῶς ὁ Στρατὸς θὰ τρέχῃ γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη,
ἐπίστευες καὶ σύ,ποὺσαι μεγάλος χέχες,
τέτοια καλὰ νὰ'δῇς,
καὶ πῶς θὰ κελαϊδῇς
μυριονέκρους μάχες;

—

'Επίστευες ν'ἀνάψουν ἐρατεινὰ κοπιάδες
καὶ νὰ γενῇς Τυρταῖος;
ἐπίστευες πῶς τώρα τοὺς φίλους Τουρκαλάδες
θὰ πίασαν τετάρταιος;

—

Καὶ ποιὸς Ρωμηὸς τρυφηνὸς ἱερεμιάδας
ἐπίστευες,ζευζέκη,
πὰς'μπρὸς εἰς τὰ Στενὰ γιὰ σκιάχτρο τῆς'Αρμαδας
ὁ Στόλος μας θὰ στέκῃ;

—

'Επρόσμενες τὸ γένος πῶς τέτοια μοῖρα θἄχῃ,
καὶ'στοῦ Σαρκντακπόρου τοῦ φοβεροῦ τὴν ραχὴ
πῶς θὰ κυττᾷς τὴν Δόξα νὰ τρυγᾷῃ μόνη
καὶ νέα παλληκάρια νὰ χρυσοστεφανώνῃ;

—

Τί μερμηρίζεις,Περικλῆ,κατὰ θυμὸν καὶ φρένα;
μὰ'πὲς μου δὲν θὰ'νόμιζες γιὰ χωρατὰ κι'ἀστεῖα,
ἂν σοῦλεγαν πῶς τὰ παιδιὰ τὰ καλοπαθημένα
δεινοῦ πολέμου τραύματα θὰ τἄχουν ἀριστεῖα;

'Πίστευες τοῦτα τὴ φορὰ
ὅτι θὰ κάνουνε φτερὰ
κι'ἀνήμπορα ποδάρια;

—

'Πίστευες τέτοια θαύματα;
'πίστευες τέτοια τραύματα
νὰ'δῇς σὲ πελληκάρια;

Σήμερα πολὺ μ'ἀρέσει
τοῦ Σεφκὲτ Πασσᾶ τὸ φέσι.
Ταπεινὰ τὸ χαιρετῶ,
δὲν ἀδεράζω καὶ νὰ τό.

Ἐπίστευες πῶς ἡ Πατρὶς ἐφέτος θ'ἀναθάλῃ
καὶ μιὰ τέτοια λεβεντιὰ πῶς θἄβγαινε μεγάλη,
καὶ πῶρα,ποῦ μᾶς'πότιζαν ἀπὸ παντοῦ χολή,
Δημάκη καὶ Παπαρλέσηδες πῶς θἄβγουνε πολλοί;

—

'Επίστευες,βρέ Περικλῆ,πῶς κατ'αὐτὸν τὸν χρόνον
μὲ τίτλους δόξης καὶ τιμῆς
θὰ συναγίσωμεν κι'ἐμεῖς
τοὺς ἄθλους τῶν προγόνων;

—

'Επρόσμενες ἀλήθεια
'στὰ χρόνια τὰ σημερινὰ
τέτοιους κύγχης ξημερώματα;

—

'Επρόσμενες καὶ παρ'ἡμῶν
εἰς τῆς Πατρίδος τὸν βωμὸν
τροπαίων ἀφιερώματα;

Π.— Ὅμως'πές μου,Φασουλῆ,
ὅπου πᾶρ σὲ πυρπολεῖ,
ἐπερίμενες ἀλήθεια τόσου'γρήγορα νὰ πίσῃ
τοῦ Σεφκὲτ Πασσᾶ τὸ φέσι;

—

'Επερίμενες κι'ἐκεῖνος
τῆς Τουρκιᾶς ὁ Ταρταρῖνος
τόσου'γρήγορα νὰ πάψῃ διατρύπιος νὰ κυρτώσῃ
πῶς θ'ἄπλωνε σὲ τσέπες πύλης τὴν σουπιὰ τοῦ Προσέντη;

'Επερίμενες ποτὲ καὶ γιὰ σοῦτον τὸν Σατράπη
νὰ σοῦ'πουν πῶς εἰς φυγὴν ἐπονειδίστων ἐτράπη;
Θεσσελλπίς ματαία,κούφη...
ἔγκλ μόλα κι'ἔγκλ λέσσα...
ἔχει γίνει κλωτσοσκούφι
τοῦ κλεινοῦ Σεφκὲτ ἡ φέσα.

—

Συμφορὰ γιὰ τὸν Σατράπη,
πούλεγε πῶς ἐν πομπῇ
θἄτρωγε κι'ἐδῶ κεμπάπι,
μπακλαβᾶ,μουχαλεμπί.

—

Συμφορὰ τουλ..τὸν θυμοῦμαι
καὶ'ζυπνὸς καὶ σὰν κοιμοῦμαι.
Δὲν ἐπίστευε κανένας τέτοιο ρουζκὶ νὰ λάχῃ...
κλάψε τον τὸν δυστυχῆ,
κι'εἶθε πάντα τὴν εὐχὴ
τοῦ σεπτοῦ Προφήτη νἄχῃ.

—

Νὰ τον ὁ δύστηνος φυγάς,
μὰ φεύγει κι'ὁ Κεριμ'Αγᾶς
μετὰ τῆς χαμηλίκας.

—

Καὶ μὲ χαμηλήδες κλεινοὺς
χαμηλοσύνῃ εὐγενοῦς
διακαλπίζει νίκας.

Φ. —Κυττάζω Περικλέτο μου, νὰ σκιάζεται, νὰ τρέχῃ
κάθε Πασσὰ χεράμι.
Κάθε Χανούμ κινίεται μὲ χχλασμένακις δίδες,
καὶ βγάζει τὰ γιασμάκι της,
καὶ μὲ τὸ πακουμάκι της
βιώχνει καὶ δίλιε τουφεκιῶν καὶ κανονιῶν σδίδες.

—

Λύσσαξαν τὰ παληόσκυλα τὰ Νεοτουρκικά,
Λύσσαξαν τὰ παληόσκυλα τὰ Συντεγμπικά,
κι' ὅλ' οἱ σωτῆρες τῆς Τουρκιᾶς, ἰσχνοὶ καὶ κυλαράδες,
κατάντησαν καὶ τῶν σκυλιῶν νὰ γίνουν μασκαράδες.

—

Κανόνια καὶ τουφέκια,
δρονταῖς, ἀστροπελέκια
καὶ κάτω 'στὴ Ροδόπη.

—

Καὶ τρέχει μὲ δισάκι
τὸ κόκκινο φασάκι
'στὴν φίλη τὴν Εὐρώπη.

—

Γονατισμένο κλαίει,
ἁμάν, κουζούμ, τῆς λέει,
κάνε, γλαβρούμ, νισάφι.

—

Πρὶν μὲ κλωτσοκατέσουν
κι' ὅλοι μὲ εἰκτιρτίσουν
μὲ τὸ σικτὶρ πιλέρι.

—

Σὺ πρόφθασε, κυρὰ μου,
σ' αὐτὴ τὴν συμφορά μου,
σὲ τοῦτο τὸ σεκλέτι.

—

Κι' ἀμέτη Μωαμέτη
μὲ στέλλουν τὰ σκυλιὰ
'στὴν Κόκκινη Μηλιά.

—

Φεύγουν τζουτζιδες νάνοι,
Βεζύρκηδες, Σουλτάνοι,
πανίσχυρα Ντιβάνια.

—

Φεύγουν δρωμοφαγάδες,
φεύγουν Κιαμπαγκάδες,
φεύγουν τσιμπούκια—ἀγλάνια.

—

Καὶ τὸν Χαμὶτ τὸν δόλιο, τὸν ἄλλοτε Καλίφη,
κλάψε τον τὸν ἐρίφη.
Κι' αὐτὸς ὁ κακομοίρης δὲν εἶναι 'στὰ καλά του,
μὲ τούτους τοὺς σελέμπους σύρθηκε τὸν μπελᾶ του.

—

Πῶς τὸ Γιλδὶζ ἐχάθη;
καὶ τοῦ Χαμὶτ τὰ πάθη
κλάψε, καϋμένη Μοῦσα.

—

Νεότουρκοι δικάζουν
πότε τὸν πᾶν' στὴν Πόλι,
πότε τὸν πᾶν' στὴν Προῦσσα.

—

Ὢ! συμφορᾶς μεγάλης, φρικωδους, ἀνηκέστου!..
ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸν σέρνουνε τῆς Χανούμισές του,
κι' ἔγινε κλωτσοσκύφι καὶ τοῦ Χαμὶτ τὸ φέσι
ὡς ποῦ κι' αὐτὸ νὰ πάρ' στὸ διάβολο πεσκέσι.

—

Ὁποίων γεγονὼς
ἡ πτῶσις καθενὸς
μεγάλου κολοσσοῦ
κι' ἀλησχρυσοῦς Καλίφη,
κι' ἡ τίγρις ἡ φασοῦ
τὰ νύχια ξεργαλείφει.

—

Δὲν θἄχῃ τώρα σάν καὶ πρὶν αἵματα νὰ δυζάνῃ,
θρῆνος γι' αὐτὴν καὶ κοπετός,
κι' ὁ Βασιλιᾶς μας ὀτερωτός
στέλλει σημαίαις Τουρκικαῖς μέσ' ἀπὸ τὴν Κοζάνη.

—

Π. — Κάποια ρομφαία, Φασουλῆ,
θαρσεῖς πῶς τοὺς σκρόνει...
ροδίζει 'στὴν Ἀνατολή,
'στὸν Πίνδο ξημερόνει.

—

Ἡ δόξα των κατρακυλᾷ,
καὶ σπάζουν τσαπουκιοῦ λουλὰ
'στὸ κλοῦβιο των κεραλί.

—

Σραγίων πηλαλοῦν ὀρδαί,
καὶ παίζουν κκραγκιόζ—μπερδὲ
προστάται των μεγάλοι.

—

Ρίχνουν τουφέκια καὶ σπαθιὰ καὶ φεύγουν σάν ζαγάρια,
καὶ πλύνουνε λαβωματιαῖς
σὲ Μακεδόνων ρεματιαῖς
δικά μας πελληκάρια.

—

Σὰν ραχάτ λουκοῦμι φάτο
τῆς Τουρκιᾶς τὸ Κιλιράτο,
σάν ψορῆμι τράβα του.

—

Κι' ἂν' ρωτᾷς γιὰ τὸν Ἀμιράδα
ἴσως 'βγῇ τὴν ἑβδομάδα,
ποῦ δὲν ἔχει Σάββατο.

—

Ἔβγα, τῆς φωνάζουν, ἔξω 'στὰ πελάγη τὰ φαρδιά...
μὴ φωνάζετε, δὲν βγαίνω, κι' ἄλλα λόγια, βρὲ παιδιά.
Μὴν προσμένετε, Γκιαούρ, πῶς γιὰ σᾶς θὰ ἔβλω πλώρη...
τζάνουμ, γίνεται ποτὲ νιομηχία μὲ τὸ ζόρι;

—

Λὲν ἀπλόνω τὸ πανί,
φυσερίζω τὸν ντουνιᾶ
μεσ' ἀπὸ τὰ Δαρδανέλια,
καὶ λιγόνεται 'στὰ γέλοια.

—

Φ.—Μὲ ξυπνοῦν δοξολογίαις μὲ 'ξυπνοῦν σημάντρων κρότοι,
παντοῦ κράζουν Ὡσανά,
'πῆραν καὶ τὰ Γ' ρεβενά,
καὶ τοὺς 'λέγησε τὸ χέρι τοῦ σφαγμένου τοῦ Δεσπότη.

—

Νάτην νάτην! ..πρόχωρα!
μόλις ἄκουσε καμπάνες
θολτρωνημένη μίτρα.

—

Κι' εἶδε νὰ παρηγορῇ
μαυροφορεμένας μάννες
λευθερίᾳ παρηγορήτρα.

—

Ἐλεύθερος ἡ κτίσις πᾶσα,
ἐζωντάνεψαν καὶ ρόδα
καὶ δασκάλων ἀντρειά.

—

Κανεὶς τώρα δὲν ὑπνώττει...
χαῖρε Ἀμίλιε Δεσπότη,
χαῖρε χαῖρε, λευθεριά.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώναν.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνιακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν' Ανόρθωσι θἄχουνα 'στὸ στόμα.

Ὀκτώβρης, εἰκοσιπτά,
ἐθάργη σείοντας σεπτά.

Πολύτος χίλια δακόσα τριάντα,
σταυροφόροι νικοῦν κατὰ πάντα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ δραχμὲς εἶναι μόνο
Γιὰ τὰ ξενοδρόμους μέρη—δέκα δράχμα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σωμάτια «Ρωμηοῦ» ἀπελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρωθῇ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Φαυμασία ὀπτασία.

Λοιπὸν ξεχάνονται δεινὰ
καὶ τύση καταφρόνια;
λοιπὸν γυρίζουν νε ξανὰ
λημονημένα χρόνια;

—

Λοιπὸν ἀλήθεια πῶς γελᾷ κι' ἡ μαύρη γῆ τοῦ πόνου,
ὅπου τὴν ἀπεμίρανε φαρμακωμένο γνῶτο;
λοιπὸν ἀλήθεια πῶς κι ἐμεῖς 'στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου
τορπίλη Βότση 'κάναμε τὸ ψαριανὸ μπουρλότο;

—

Λοιπὸν ἀλήθεια πῶς μικρὸ τῆς Ὕδρας πολληκάρι
ξύπνησε μ' ἀστραπόβροντα τὸν ἴσαρο τοῦ Κανάρη;
Ἀλήθεια πῶς ἀλάλαξαν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι,
καὶ σὲ φλεγόμενα νερὰ
τόργαῖα τραγουδοῦν Ψαρά,
τὴν Ὕδρα τοῦ Μιαούλη;

—

Ἀλήθεια πῶς Ἐλευθεριὰ
ψυχαῖς ἀναρριπίζει,
κι' ἀπὸ νερὸ κι' ἀπὸ στεριὰ
Ἑλληνικὴ παλληκαριὰ
χαρμόσυνη σαλπίζει;

—

Ἀλήθεια πῶς πετοῦν ἀϊτοὶ
διπέφαλοι μὲ Νίκη,
πῶς μπαίνουν νικηταὶ Στρατοὶ
μὲς 'στὴ Θεσσαλονίκη,
καὶ στέκει καὶ προσεύχεται Βασιλικὴ πορφύρα
'μπροστὰ σὲ τάφο μάρτυρος, ὅπου σκαρπίζει μῦρα;

—

Ἀλήθειαις 'βγῆκαν ὅλ' αὐτά,
κι' Ἐλεύθερη μᾶς χαιρετᾷ
καὶ τῶν Ψαρῶν ἡ ράχη.

Κι' ἡ νέα πλάσις κι' ἡ φυλὴ
ἐμᾶς προγόνους θὰ καλῇ,
ἐμᾶς προγόνους θἄχῃ...

Ἦλθε κι' ὁ τρανός Γκριβαλδινός.

—

Καὶ τώρα,πατριώτη,
τραγούδησε μὲ τόνον
ἐκεῖνον τὸν Ριτσιώτη
τῶν Ἐρυθροχιτώνων.

—

Ἐκεῖνος ὅπου πάλη
Ἐλευθερίας μεγάλη
καὶ δίκαιος ἀγών,
προσέρχεται σφριγῶν.

—

Κάθε παλληκαριὰ
δόξα της καὶ τιμὴ
τὄχει νὰ πολεμῇ
μόνο γιὰ λευθεριά.

—

Ἐκεῖνος ὁ Ριτσιώτης
τῶν Ἐρυθροχιτώνων
γίνεται στρατιώτης
ὑπὲρ Ἰδέας μόνον,
κι' ὑπὲρ ἐκείνης πάλιν τὸ ξίφος ἀναρτᾷ...
ἐβίβα Γαριβάλδη,ἐβίβα λιμπερτά.

—

Τῶν Ἀκροκεραυνίων ἀκούω κεραυνούς,
σταυροὶ τροπαιοφόροι λάμπουν στοὺς οὐρανούς.
Ἐλευθερίας ὕμνος,ἀγγέλων μουσική,
χορεύει φουστανέλα καὶ βράκα Κρητική,
μαζί των καὶ κουφάρια χορεύουνε κυρτά...
ἐβίβα Γαριβάλδη,ἐβίβα λιμπερτά.

—

Ὅλους τοὺς εὐλογεῖ
τῆς Ἐκκλησιᾶς ἡ χάρις,
ὅστις Νικοῦσσας τὴ γῆ
κι' ὁ Ρήγας καββαλάρης,
καὶ κάθε σκλάβου στῆθος,στὸ δικάβα του σκιρτᾷ...
ἐβίβα Βασιλιᾶ μας,ἐβίβα λιμπερτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Ἐν μέσῳ τόσου κλύδωνος,ἐν μέσῳ τόσης ζάλης,
τί πρῶτον σήμερα νὰ πῇς καὶ τί νὰ πρωτοφάγῃς;
Χιλιομυριζουν ἄλογα τριγύρω μας δαρβάτα...
γιὰ κύτταξε στὸν Ὄλυμπο παλιὰ καπετανάτα.
Μὲ τοὺς προγόνους σήμερα μὰ δοξα μᾶς ἑνώνει,
καὶ τοῦ Στρατοῦ τὸ Μανλιχὲρ τὸ χαιρετᾷ μηλιόνι.

—

Σὲ τέτοιο πανηγύρι
χαίρε,καϋμένη καῦτρα,
καὶ κτύπα τὸ πετῆρι.

—

Κι' ἐκεῖ'στὰ Γιαννιτσὰ
τῶν Τουρκαλάδων μοῦτρα
γινήκαισε πετσί.

—

Κλαῖνε καμποσοι φίλοι γιὰ τῆς Τουρκιᾶς τὰ ρέκια,
γιὰ τὰ πολλά της κλέη καὶ γιὰ τὰ μεγαλεῖα,
πῆραμε καὶ τὴν Ἴμβρο,μὰ καὶ τὴν Σκιαθράκη,
πῆραμε καὶ τὴν Θάσσο,σοῦχει κιμπατκλλεῖα.

—

Ἔχει μεγάλον πλοῦτον,
ἔχει,βρὲ μπουντκλὰ,
καὶ μάρμαρα πολλά,
κι' ἐκ τῶν μαρμάρων τούτων
ἀγάλματα θὰ γίνουν γιὰ κάποιους κουνενέδες,
ποῦ τόσα σχεδιάζουν μεσα'στοὺς κηρυνεδες.

—

Βρονταῦν σημερινοὶ
κι' ἀρχαῖοι Τουρκομάχοι,
κι' στῶν Ψαρῶν τὴν ράχη
στημεν' ἡ γαλιαντή
σκεπάζει μίαν Δόξα,ποῦ μὲ δαφνῶν κλωνάρια
σωτῆρας στεφανώνει καὶ νίκης παλληκάρια.

—

Μαχῶν πανηγύρι
λαοὺς ἐξεγείρει,
Σταυρὸς ὁδηγεῖ.

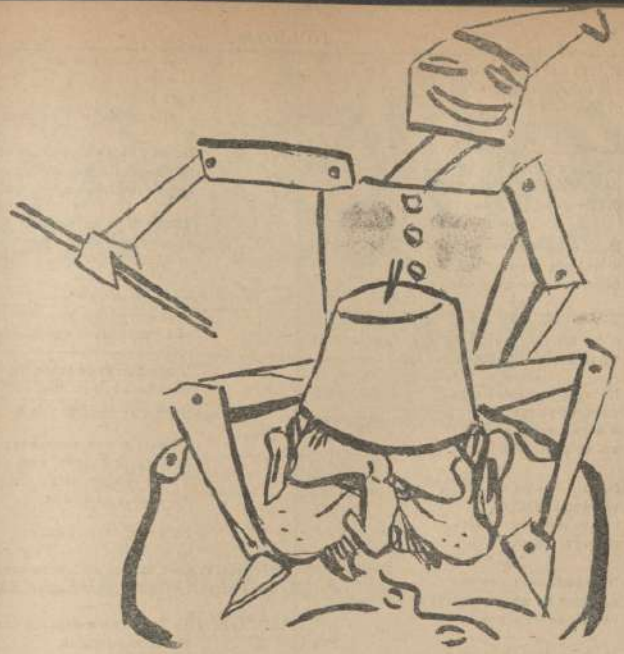

Ἐστοῦ Σουλτάνου τὸ φέσι καββάλα τῆς Τουρκιᾶς χαιρετῶ τὴν φευγάλα.

Κτυπᾶτε κτυπᾶτε,
καὶ δάφνας σκορπᾶτε
σὲ πόντο καὶ γῆ.

—

Καθένας ὁπλίτης,
καθένας πολίτης
ἂς σπεύδῃ σφριγῶν.

—

Ἡμέρας μεγάλαις
μὲ βόλια,μὲ μπάλαις,
μεγάλος ἀγών.

—

Τὴν Νίκην τεσσάρων
ἐνδόξων καβάρων
ὁ κόσμος γερκίρει.

—

Σταυρὸς προχωρεῖ,
προγόνων χοροὶ
μαζί δίνουν τὸ χέρι.

—

Σφαγὰς ἀπειλοῦν,
τὸ πᾶν πυρπολοῦν
καὶ φεύγουν οἱ σκύλοι.

—

Τρυπῶ σὲ γκιόλους
Κανάρη δαυλούς
καὶ Βότσαρη τρελλά.

—

Ἐγύρισαν χρόνοι
τοῦ μένους τοῦ πρώτου,
τρομάρα τῆς Πόλης.

—

Τὰ μάτια θαμβόνει
μιὰ λάμψις μπουρλότου,
μιὰ λάμψις τορπίλης.

Κανάρης πετᾷ,
βροντῶν χαιρετᾷ
σαμνὸ παλληκάρι.

—

Γκιόλος τρκγουδεῖ
τῆς Ὕδρας παιδί,
τῆς Ὕδρας καμάρι.

—

Τορπίλη,μπουρλότο,
τρομάζουν'στὸν κρότο
σφαγεῖς φρικασμένοι.

—

Ποῦ τάχα πλανᾶσαι;
τί κάνεις;ποῦ νᾶσαι,
Ἁρμάδα καυμένη;

—

Σφυρίζουνε βόλια
καὶ κάμπουν τυροί...
ὦ Πρέβεζα δόλια,
γιορτάζεις καὶ σύ.

—

Τὰ χάνει,σαστίζει
φεσοῦ περγελάστρα...
Σταυροῦ κυματίζει
σημαία'στὰ κάστρα.

—

Στὴν Πρέβεζα θούρια
καὶ τόσοι παιᾶνες,
γαλάζιες'στὰ φρούρια,
χαρὰ καὶ καμπάνες.

—

Ὑμνεῖτε τὸν Ἄρη,
καιρὸς τὸ φεγγάρι
τοῦ Τούρκου νὰ πέσῃ.

Ορντὲ καὶ τὸ Σουλί,
καὶ σχίζουν οἱ δοῦλοι
τὸ Τούρκικο φέσι.

—

Π.— Καὶ τῆς Σουλιώτισσες θωρῶ
μὲς στῶν μαχῶν τὴν ζάλη...
μὰ τοῦ Ζαλόγγου τὸν χορὸ
δὲν θὰ χορέψουν πάλι.

—

Βουΐζουν ἄντρα καὶ σπηλιὲς,
κι' ἀπὸ τῆς πρώτικις των φωλιὲς
φεύγουν τὰ σκυλολόγια.

—

Κι' ἡ τυραννία δὲν λυσσᾷ
μ' ἐκεῖνον τὸν Ἀλῆ—Πασσᾶ,
τὸν μακαρίτη μπόγια.

—

Κυττάζω στὴν Ἀνατολὴ
σωτῆρας φωτοβόλους..
ἀνάθεμά τον τὸν Ἀλῆ
καὶ τοὺς Ἀλήδες ὅλους.

—

Νὰ μὴν ἀκοῦμε πιὰ γιαφὲ,
νὰ βασιλεύ' εἰρήνη,
νὰ μὴν κυττοῦμε μινερί,
καὶ μήτε Μουσ' ίνη.

—

Νὰ πέσουν κάτω τὰ ντζαμιὰ,
καὶ μήτε μὲ σφαχτὴ κωμιὰ
νὰ κηλιδωθ' τὸ σφῆν.

—

Μήτε κανένας Ὀθωμὰς
εἰς τὴν παπούσα του κι' ἐμᾶς
ἀγέρωχος νὰ γράφῃ.

—

Νὰ λείψουν πλέον ὅλ' αὐτὰ,
καὶ νὰ μὴ νιώθῃς φρίκη
μὲ τὸ καβοῦκι τοῦ Σοφτᾶ,
τοῦ Χότζα τὸ σαρίκι.

—

Νὰ μὴν εἶναι πιὰ Σουλτάνος,
καὶ νὰ λὲς ὑπερηφάνως
σ' ἕνα κι' ἄλλον Τουρκαλὰ:
νὰ χαθῇς, κρεμανταλὰ.

—

Φύγε' γρήγορα, γοργορμίσου...
ποῦ κι' ἡ πρώτη δύναμίς σου;
ποῦ κι' ἡ πρώτη σου τιμή;
κλαῖ κόσμος ἔξαφνα
καὶ φονιάδες βλασφημεῖ.

—

Οἱ δοῦλοι σου σασκίνη,
σοῦπασαν τελετὴν
τὰ σηκωμέν' κῶτζι.

—

Δὲν τρέμουνε μπιστόλ σου...
σήμερα τάρματά σου
δὲν πάνουνε φωτιά.

—

Δὲν ἔχεις πίστο' Ἄλλο
κατόρθωμα μεγάλο
νὰ δείξῃς μακελλάρη.

—

Μόνο φρικτὸ Προφήτη
σοῦ σφάξιμο κηρύττει
ζωμένος μὲ χαντζάρι.

Ἀχνίζουν αἵματα θερμὰ
σὲ κάθε Βιλαέτι σου...
ὥρα λυπτὸν' στὴ Φατουμὲ,
ὥρα 'στὸν Μουχαμέτη σου.

—

Φ.— Παῦσε παῦσε τοὺς θυμούς σου,
κρῖμα κρῖμα 'στοὺς θεσμούς σου,
κρῖμα 'στὰ Συντάγματά σου.

—

Πίστευαν μὲ τοῦτα πάλι
νὰ κρατήσουν οἱ μεγάλοι
τὴν ἀκεραιότητά σου.

—

Τώρα σίφων τὰ σκρῦνει,
τώρα σοῦ τὰ κάνουν σκόνη
τῶν Ραγκάδων οἱ πυροί.

—

Τώρα Σύνταγμα σκουπίδι,
τώρα βάλε τοῦ 'στὸ ξύδι,
τώρα κάνε το τουρσί.

—

Τῆθελες τέτοια πράγματα;
τῆθελες τὰ Συντάγματα.
Τοῦρκε συφορισμένε,
ποῦ σήμερα σὲ κλαίνε;

—

Σὺ τὰ κατάρρεγες καλὰ
μὲ τῆς σφαχτῆς σου, Τουρκαλά,
κι' ἔσφαζε τὸ χαντζάρι σου καὶ κατεκρεούπει,
καὶ τὸ ῥιλοῦσε γελασμὸ μπακάληδων Εὐρώπη.

—

Ἀλλ' ὅμως μόλις Σύνταγμα περιχαρὴς ἐσκάρωσες,
γαιτάνισσα μαριόλα,
μ' ἐκεῖνο τὰ 'κακάρωσες
κι' ἐτίναξες τὰ κῶλα.

—

Ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος σ' ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ χάλι
καὶ σοῦ τρώει τὸ κεφάλι.
Ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος τῶν ἀγρίων Νεοτούρκων
ἔρριξε καὶ σέφρεσυλ,
ἀλλὰ κι' ἄλλους μετὰ σοῦ,
μέσα σὲ παγάδια δούρειων.

—

Ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος
ἄπανε γιὰ σένα θρῆνος,
κι' ἔγινες μ' αὐτὸν ψοφίμι.

—

Κι' οἱ προστάται σου σὲ κλαῖνε,
καὶ 'στοὺς Νεοτούρκους λένε:
αἰώνια σας ἡ μνήμη.

Π.— Οἱ Νεότουρκοι σ' ἔκαναν σκάλα,
νάχῃς τώρα μεγάλη σκατίλα,
κι' ὧν ἐμπρός των ἀπλώσαι πεῖσμα,
ὑνειρεύονται νίκας ἄκυμα.

—

Βλέπουν μάτια φιλῆς μιαρὰς
θελωμένα τὸ δόλιο φεγγάρι,
καὶ 'στοὺς δρόμους κυλιέστκι ντουρὲς
καὶ Χανούμ φερετζὲς καὶ σαλβάρι.

—

Πάνε πάνε τὰ πρὶν καθεστῶτα,
τοῦ Σερκὶτ ἡ περίλυπη μοῦρη
βλάπει στάκτη τὰ κλέη τὰ πρῶτα,
κι' ὅλοενα τὸ κύβει κουμπούρι.

—

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ σὲ σπαθίζουν
καὶ σὲ στέλλουν νὰ πᾷς 'στὸ Χαλέπι,
καὶ 'στὴν κόκκινη φύσα καθίζουν,
καὶ τὸ κάνουν κοῦ, κοῦ τὰ σπέτσα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἱδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνιακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν' Ἀνόρθωσι θἄχουνε 'στὸ στόμα.

Τρίτη τοῦ Νοεμβρίου,
κι' Ἀφανισμὸς Θερίου.

Χίλια καὶ δεκτὼ καὶ τριανταένα,
ὅλο πελλαγάρια πέφτουν ζηλεμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁκτὼ ῥάγκα εἶναι μόνο
Γιὰ τὸ ξενάδιμο μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅπους ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομεῖων τέλη.

Παντοῦ χαρά, ζήτω κι' οὐρά.

—

Χριστὸς ἀνέστη, βρὲ παιδιά... χαρὰ 'στὴν οἰκουμένη...
μιᾶς δεύτερης Ἁγιᾶς Σοφιᾶς φωτοβολοῦν οἱ θόλοι,
τὸ σήμαντρό της σήμερα χαρμόσυνο σημαίνει,
κι' ἄλλης Σοφιᾶς ἀνταποντοῦν σήμαντρ' ἀπὸ τὴν Πόλι.

—

Χριστὸς ἀνέστη νικητὴς ἐβόησε Στρατιὸς,
μὲ τὰ παιδιὰ 'στὴν ἀγκαλιὰ τὸν χαιρετοῦν μαννοῦλαις,
κι' ὁ γιονισμένος Ὄλυμπος λαμποκοπᾷ κι' αὐτὸς
μὲ τῆς σαράντα του κορφαῖς, τῆς γάργαραις βρυσοῦλαις.

Τυράννους κερανοβολεῖ
μεγάλη Θεία Δίκη,
κι' ἡ σταυροφόρος ἡ φυλὴ
μὲς 'στὴ Θεσσαλονίκη,
κι' ὁ μυροβλήτης Ἅγιος, ἡ πολιοῦχος χάρις,
ἁρπάζει τὸ κοντάρι του καὶ τρέχει καββαλάρης.

—

Μόχος σήμερα πολύς,
εὐοί, ζήτω, κι' ὡσανά,
καὶ συνῆλθον Βασιλεῖς
κι' ἐμελέτησαν καινά.

—

Ἔπλεξαν λαοὶ καὶ κράτη
στέφανον αἰώνιον
'στὴν πατρίδα τοῦ Σωκράτη,
ποὖπανε τὸ κώνειον.

—

Ἀνεβλάστησεν εἰρήνης καλλιστάφυλος κισσός,
κι' ἔφυγε καθεὶς δεσπότης τοὺς ἀνθρώπους βεβηλῶν,
καὶ κατέπεσεν αἰώνων παντοκράτωρ κολοσσὸς
ὅπως ἔπεσε κι' ἡ χαύνη τοῦ Βαλτάσσαρ Βαβυλών.

Οὐρρὰ φωνάζει κι' ὁ τρανὸς ὁ Κάϊζερ ὁ Γερμανός.

—

Φτωχὴ μητέρα, πέταξε καὶ τοὺς Ὀλύμπιους σεῖσε,
σήκω τὰ μάτια σου νὰ δῇς πῶς ἤσουν καὶ πῶς εἶσαι.
Τώρα σὲ βλέπουνε κι' αὐτοί, ποῦ διάβαιναν μπροστά σου
χωρὶς νὰ ρίξουνε ματιὰ στ' ἄσημα τἄρματά σου.

—

Φτωχὴ μητέρα, γιώρτασε,
καιρός σου νὰ γελάσῃς..
ἀπὸ θριάμβους χόρτασε
τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης.

—

Ξαναγαλβάνισε λαοὺς τῆς οἰκουμένης ὅλης,
κι' ἀπὸ κομμάτια κυανῶν
καὶ σαπφειρίνων οὐρανῶν
κάνε στολίδια τελετῆς, μεγαλωνύμου Σχόλης.

—

Τραναῖς Κορώναις σὲ κυττοῦν,
τῆς νίκαις σου τῆς χαιρετοῦν
μὲ μιὰ κρυφὴ χαρά.

—

Καὶ στὴν Προγκήπισ' ἀδελφὴ
ὁ Κάϊζερ τηλεγραφεῖ:
οὐρρά, οὐρρά, οὐρρά.

—

Οὐρρὰ λοιπὸν ἡ Νίκη σου... κι' αὐτὸν ἐνθουσιάζει
τὸν Καίσαρα τὸν Γερμανό,
ποῦ κι' ἕνα του Πομερανὸ
γιὰ μᾶς δὲν θυσιάζει.

—

Σὲ βλέπομε νὰ πολεμῇς,
κι' οὐρρὰ φωνάζομε κι' ἐμεῖς
μ' αὐτὸν τὸν Ἰμπεράτορα
καὶ κάθε μας προπάτορα.

—

Οὐρρὰ κι' ἀπὸ τὰ κύματα
τὰ δαυλοφωτισμένα,
οὐρρὰ κι' ἀπὸ τὰ μνήματα,
ποῦ τἄχαν ξεχασμένα.

—

Οὐρρὰ βοοῦν σημερινοὶ
κι' ἀρχαῖοι πολεμάρχοι,
καὶ τοὺς φονιάδες στὸ σχοινὶ
κρεμοῦν τοῦ Πατριάρχη.

—

Οὐρρὰ φωνάζει κι' ὁ Ραγιᾶς,
ποῦ βλέπει τώρ' ἀλήθεια
καὶ τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γιαγιᾶς
τὰ τόσα παραμύθια.

—

Οὐρρὰ κι' ἀπ' ὅλαις τῆς γωνιαῖς,
οὐρρὰ βουΐζουν κανονιαῖς,
οὐρρὰ σφυρίζουν σφαῖραις.

—

Οὐρρὰ Πατρίδα λαμπρή,
ὅ,τι χαλάσανε καιροὶ
τὄφτειαξαν λίγαις μέραις.

«Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Χόρευε λοιπὸν καὶ πήδα,
καὶ τραγούδα τὴν πατρίδα.
Ἂς σὲ πιάσῃ τώρα τρέλλα,
μπάμ, ἐδῶ καὶ μπούμ ἐκεῖ,
χόρευε μὲ φουστανέλα
καὶ μὲ ὁράκα Κρητική.

—

Μοναχὸς καὶ μ' ἄλλους πίνε..
ὄνειρα θαρρῶ πῶς εἶναι
ὅλα τοῦτα, συντροφιά μου.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς, ὁποῦ σφριγᾷ, καβάλα στὸν Κερὶμ Ἀγᾶ.

Κι' ἐγὼ μένω κεχηνὼς
γιὰ καθένα γεγονὸς
τούτου τοῦ θεινοῦ πολέμου.

—

Πλημμυρεῖ ζωῆς πληθώρα
χάρας καὶ νεότητα...
ὄνειρο κυττάζω τώρα
τὴν πραγματικότητα.

Συνειθίσαμε, καῦμένε Περικλέτο, τόσα χρόνια
σὲ ζωὴ μὲ καταρρόνια.
Συνειθίσαμε νὰ τρῶμε κάθε τόσο χαστουκιὰ
κι' ἀπὸ Ψράγκους καὶ Τουρκιά.

Συνειθίσαμε νὰ κλαῖμε 'μπρὸς στὶς Πύλες τὰ Ντεβάκια
καὶ νὰ κάνωμε μετάνοια.
Συνειθίσαμε νὰ ζοῦμε δίχως φρόνημα μεγάλο,
καὶ νὰ σκύβωμε κεφάλι
'μπρὸς στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο
τῆς Τουρκιᾶς ἀρχιχαμάλη.

—

Συνειθίσαμε νὰ λέμε πῶς ζωὴ δὲν ἔχ' ἡ μάννα,
καὶ νὰ πέρνωμε παγάτια
μὲ τῆς ζητιανιᾶς τὸν δίσκο
τὸν καθένα Βασιλίσκο.

—

Δὲν μπορούσαμε νὰ ζοῦμε, Περικλέτο, κατὰ μόνας
δίχως νἄχωμε προστάτας, συγγενεῖς καὶ ἀηδόνιάρες.
Ἤτανε βρος τῆς ζωῆς μας τῶν τραπεζῶν ἡ προστασία
κι' εἶχε γίνει μία πλάσις μυναχὰ γιὰ τὰ Μουσεῖα.

Συνειθίσαμε στοὺς πόνους, συνειθίσαμε στὰ βάγια,
καὶ στὶς τόσαις προσβολαῖς,
συνειθίσαμε ν' ἀκοῦμε πῶς τὸ Τούρκικο χαντζάρι
πατροκοδέει καφκλαῖς.

Ὁλοένα χαζεμάρα,
περιποίησις καὶ γλύκα.
κι' ὅτανε γιὰ μᾶς τρομάρα
τοῦ Κερὶμ ἡ χαμαλίκα.

—

Λάκκο 'λάπαμε νὰ σκάβῃ
τῆς φυλῆς μας κάποιο χέρι,
καὶ παντοῦ φθορὰν νὰ φέρῃ.

—

Μὰς ἐφώναζαν οἱ σκλάβοι,
μὰ δὲν πέρνωμε φωτιὰ
κι' ἐβουλώναμε ταῦτιά.

—

Ἄγριοι λυσσοῦσαν σκύλοι,
κι' οἱ προστάτσι μας οἱ φίλοι
μᾶς ἐβίνανε μυτιᾶς.

—

Ἀποχαύνωσις τελεία,
ποῦ κι' ἀρχαῖα μεγαλεῖα
τἄνομίζαμε ψευτιᾶς.

—

Ἡ ταπείνωσις ἐκείνη
'στοὺς συγχρόνους εἶχε γίνει
μόνη δόξα καὶ τιμὴ
κι' ἕνα χάσικο ψωμί.

Στὴν ταπείνωσιν ἐκείνην ὅλοι 'κραμαστήκαμε,
κι' ὅλοένα σκύβε σκύβε κούμπεσωστήκαμε.
Ἐγελούσαμε καθένα, ποῦθελε νὰ μᾶς εἰπῇ
πῶς αὐτὸς δὲν εἶναι δίπος, ἀλλ' ἀδικοπαντρωτή.

—

Μέσα 'στὶς φιλάβρες τοὺς θρήνους
ἐγελούσαμε κι' ἐκείνους,
ἐγελούσαμε κι' αὐτούς.

Ποῦ κυττῶντας παραπέρα
ἐκοπάνιαν ἀέρα
μὲ καράβια καὶ στρατούς.

—

Μήτε ναϊάτα μὲ τιμή,
μήτ' Ἐλευθερίκες δωμοί,
μήτε πολυκαντυλα.

—

Μόνον νέκρα μόνον λάκκος,
καὶ Γερουσιῶν τσιμπάκος,
δῆχας μιξομάντυλα.

—

Μόνον ἐκλογὰς καὶ μέσα
γιὰ τὸν κάθε μας κηφῆνα,
κ' ἐπροσμένεμε τὴν ὥρα
τοῦ Σεφκὶτ καὶ στὴν Ἀθήνα.

—

Κι' ἐλλαικοὶ πατριῶται
γιὰ τὸ τέλος τὸ μισητὸ
σκεπασμένοι μὲ κουρέλια.

—

Κι' ὅταν ἐπερνοῦσα τότε
'μπρὲς' στὸν Ρήγα τὸν Φεραῖο
ξαρανόμουνα' στὰ γέλοια.

—

Μὰ τώρα μὲ τὴν χαρσυγὴ
προσμένεις κάποια πῶς θ' ὀγῇ
λευκοφορεδια κόρη
μ' ἀσπίδα καὶ μὲ δόρυ.

—

Τώρ' ἀπὸ τὸ κρεββάτι σου δὲν πᾷς' στὰ καρεκλία,
μὰ' στὴ Μακεδονία.
Τώρα μὲ τὰ χαρτίγματα
βροντοῦν Στρατὼν Συντάγματα,
καὶ περιμένεις θρίαμβον Ἑλληνικὸν ν' ἀκούσῃς,
καὶ θούρια νὰ κρούσῃς.

—

Τώρα μὲ τάστρο τῆς αὐγῆς
βλέπεις πεσμένο κατὰ γῆς
τοῦ Χότζε τὸ σερίκι.

—

Τώρα σοῦ λένε τὰ βιβλία
σύρε νὰ 'δῇς τὸν Βασιλῆ
μὲς' στὴ Θεσσαλονίκη.

—

Τώρα περικαλύπτεσαι μὲ νέφος δυσθυμίας
ὅταν θριάμβου δὲν ἰδῇς νὰ πλέκεται στεφάνι,
τώρα τὰ χρόνια τὰ φρικτὰ τῆς ἀφιλοτιμίας
σοῦ φαίνονται σὰν ὄνειρο, σοῦ φαίνονται σὰν πλάνη.

—

Τώρα δὲν εἶσι σκέψις σου μονάχα τὰ Τσαμάκ,
μὰ βλέπεις καὶ τοῦ Βασιλᾶ
ὁλόκληρη τὴν φαμελιὰ
μὲς' στοῦ παλαιοῦ τῆς φωτιᾶς καὶ' στὰ Νοσοκομεῖα.

—

Τώρα κόσμος ἐξυμνεῖ τὴν λαμπρότητα τοῦ Θρόνου,
τώρα Στέμμα λαμπυρίζει,
κι' ἡ Βασίλισσα γυρίζει
ἄγγελος παρηγορᾶς κι' ἕνα δάκρυο τοῦ πόνου.

—

Τώρα στέκεις καὶ θαυμάζεις τὴν προσήλωσιν τοῦ γένους
σ' ἕνα νέον μεγαλεῖον, σ' ἕνα νέον λυκαυγές,
τώρα βλέπεις Πριγκηπάσσες ν' ἀγρυπνοῦν σὲ πληγωμένους,
ποῦ γιατρεύουν ἡ πληγαὶς των τὶς Πατρίδος τῆς πληγαῖς.

—

Τώρα καθένας σύγχρονος' στ' ἀλήθεια πολεμεῖ
μὲ τὶς Τουρκιᾶς τάσκέρι.

τώρα κι' οἱ πρῶτοι τοῦ Στρατοῦ' στὴν πρώτη τὴ γραμμὴ
μὲ τὸ σπαθὶ' στὸ χέρι.

—

Τώρα θυσίαι γίνονται κι' ὁλόχρυσα γαλόνια,
ποῦ χρόνων τάπνιγε 'ντροπὴ καὶ μαύρη καταφρόνια.
Τώρα κανένας δὲν πυθεῖ
χορούς, θεάτρα, κέφια.
τώρα 'μπρεστὰ μὲ τὸ σπαθὶ
χαράζουν νέους δρόμους.

—

Καὶ στέκει κόσμος ἐξυμνῶν
τὸ ξίφος τοῦτο τὸ γυμνόν,
κι' ἐμπρός του γόνυ κλίνει.

—

Τώρα τιμὴ' στὸ Στέμμα των,
τώρα τὸ σφύζον αἷμα των
κηλῖδας ἀποπλύνει.

—

Ἄνδρας ἐξαίρει ζηλευτούς,
γλυκὸ νανούρισμα γι' αὐτοὺς
ἔγινε τὸ κανόνι.

—

Κι' ἡ μάννα των τοὺς διαλαλεῖ,
καὶ τραύματα καταφιλεῖ
καὶ τάφρους στεφανόνει.

—

Ἡ Μοῦσ' ἀνδρείους ζωντανοὺς
καὶ πεθαμένους ψάλλει...
τώρα σκιάνεις σὲ τρανοὺς
ὁλόρθο τὸ κεφάλι.

—

Τώρα προσμένεις μεθ' ἡμῶν
κάθε γλυκοξημέρωμα
νέον' στοῦ γένους τὸν δρομὸν
τροπαίων ἀφιέρωμα.

—

Τώρα καὶ σὺ καθ' ἑαυτὸν ψαλλίζεις, βρὲ ζαγάρι:
τόσον καιρὸ πῶς' ζήσαμε μὲ ζητιάνες ταγάρι,
μὲ τσεμενάδες σὲ Τουρκιαῖς
καὶ Προστατῶν κατραπαχαῖς.

—

Π.—Λοιπὸν ἐδίδα, Φισουλῆ, Στρατεύματα καὶ Στόλοι...
Παρασκευὴ 'ξημέρωνε κι" Αν-Δημήτρη Σχόλη,
ποῦ προτροπάδην ἔρυγαν οἱ λυσσασμένοι λύκοι,
κι' ἐστήσαμε τὴν γαλανὴ μὲς' στὴν Θεσσαλονίκη.

—

Καμπάνες, Ἀνακτάσεως σημαίνουν κι' ἐδῶ πέρα,
διαδηλώσεις, μουσική,
βρονταῖς ἐδῶ, βρονταῖς ἐκεῖ,
καὶ σμπάρα' στὸν ἀέρα.

—

Ἂς φιλνθοῦμε, βρὲ παιδιά, σὲ τέτοιο πανηγύρι,
σὲ τέτοιαν ζεφαντώνικτα,
κι' ἂς ὁδοιμε τὸν Διάδοχο μὲ τὸν Στρατὸ ζιφόρη
μὲς' στ' ἁγιασμένα χώματα.

—

Μὲ τάλογο κι' Βασιλᾶς.
καὶ μαῦροι σκλάβοι Πασχαλιᾶς
ἀνάβουνε λαμπάδες.

—

Τὴν γαλανὴ δοξολογοῦν
κι' ἀσπροντυμένοι λειτουργοῦν
'στῆς Ἐκκλησιαῖς παπάδες.

—

Φ.—Κι' ἐγὼ γενναίως κυνηγῶ τοὺς Τούρκους τὰ φορτίμια,
καὶ' στῆς Θεσσαλονίκης μας γυρνῶ τὰ κλαντερίμια,
καὶ φάχνω τὸν Κερίμ 'Αγᾶ, χαμάλη θρυμιδοῦ,
κὰ δὲν τὸν 'θρίσκω πουθενά, πέτε πῶς' πῆρε πόδι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Ὄρθιον κι' ἐλευτσὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος γλυκὸ δώδεκα κι' ἑνιακόσ' ἀκόμα,
δίκι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε' στὸ στόμα.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου δεκάτη,
τῶν τρανῶν μας θυμάζουν τὰ κράτη.

Χίλια τριανταδύο κι' ὀκτώσα,
καὶ κλέη διηγεῖται κάθε γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

— —

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁκτὼ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα δίμως μέρη — δέκα ρ ά γ κ α κι' ἐτὸ χ έ ρ ι.

— —

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι παλαιὸμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀναλλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομεῖων τέλη.

Ἐλευθερᾶς ἡμέρα
καὶ' στ' Ἀγιονόρος πέρα.

—

Ὅλους ἐξάφνισε φωνὴ
πῶς Ἄρης νικηφόρος
ἐστήλωσε τὴν γαλανὴ
καὶ μέσα' στ' Ἁγιονόρος.

—

Στὸν Ἄθω σήμαντρα λαλοῦν,
μεγάλα πανηγύρια,
Καλόγεροι πυροβολοῦν
μεσ' ἀπὸ Μοναστήρια.

—

Ἀφίνει βροντερὴ λαλιὰ
τῆς Ἐκκλησιᾶς ἡ Μοῦσα,
καὶ τὰ λυμένα της μαλλιὰ
τἀπλόνει μέσα σὲ κελλιὰ
κύρη χρυσομαλλοῦσα.

—

Καλῶς 'στην. .πῶς εὑρέθηκες σὲ τοῦτο τὸ κονάκι;
Καράβια μ' ἔφεραν ἐδῶ μὲ γαλανὸ πανάκι.
Διόσκουροι φωσφόριζαν ἀπάνω' στ' ἄρμενά των
καὶ κύματα μ' ἔρμάντιζαν μὲ τάφροστέφανά των.

—

Καλῶς' στην τὴν ποντάμορφη καὶ τὴν χρυσομαλλοῦ,
ὅπου μᾶς τὴν ἐφέρανε δελφίνια τοῦ γιαλοῦ.
Καλῶς' στην, ποὖρχεται κι' ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ Μοναστήρια,
ποὖχουν Ρηγάδων νικητῶν ὁλόχρυσα ποτήρια.

—

Καλῶς' στην, ποῦ τὴν λαχταροῦν κι' ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι,
γι' αὐτὴν ξεχάσετε καϋμούς,
καὶ μ" Ἀναστάσεως ψαλμοὺς
δῶστε της δισκοπότηρο χρυσὸ νὰ μεταλάβῃ.

—

Ἀργήσες νἄλθῃς, λιγερή, καὶ' στὰ' δικά μας μέρη..
καλῶς' στην.. σ' ἐγνωρίσαμε,

γιὰ σένα λαχταρίσαμε
κι' ἐμεῖς οἱ καλογέροι.

—

Οὐράνιον τὸ κράτος σου κ' ἡ δύναμίς σου θεία
κι' ὁπόταν στέψῃς νικητάς,
κι' ὁπόταν ἄπτερη πετᾷς
μέσα σὲ καλλιμάρμαρα προγόνων Ἐρεχθεῖα.

—

Καλῶς 'στην τὴν πεντάμορφη τὴν λατρευτὴ Παρθένα,
ποῦ τῶνομά της δημαλεῖ τουφέκια καὶ κανόνι...
φέρτε την χρυσοστέφανη σὲ λείψαν' ἁγιασμένα,
κι' ἂς ἔβγῃ χρυσοΰφαντη τῆς Παναγιᾶς ἡ Ζώνη.

—

Κι' ἂς στήσουν γύρω της χορὸ
μάρτυρες Καλογέροι
βαστῶντας πάλι τὸ Σταυρὸ
καὶ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Τί χάσιμ' ἐδῶ πέρα
'στῶν Ἀθηνῶν τὴ λέρα;
Δέν πᾶμε, βρέ, κι' ἐμεῖς μές' στὴ Θεσσαλονίκη,
νὰ νιώσωμε ζωή, καὶ ὄρεξιν καὶ νίκη;

—

Γιατί, μωρὲ κεφάλα,
σκπίζεις 'στὴν Ἀθήνα;
Γιατὶ δὲν πᾷς ἐκεῖ νὰ καταλάβῃς νεράτα,
νὰ 'δῇς ἐλευθερίαις, νὰ 'δῇς Στρατοῦ φουσάτα;

—

Ἐκεῖ μεγάλαις φέσταις καὶ κοσμιχλάσιαις,
ἐκεῖ Μητροπολίτκις κηρὰς σουν Ἐκκλησιαῖς,
ἐκεῖ θὰ 'βῇς χορὸ
τῆς ἐλευθέρας γῆς,
ἐκεῖ θὰ πῇς νερὸ
θαυματουργοῦ πηγῆς.

—

Ἐκεῖ θ' ἀκούς ὄρολόι,
κι' ὅλη τὴν φαμελιὰ
θὰ 'βῇς τοῦ Βασιλῆ.

—

Ἐκεῖ ποικίλος κόσμος, ἐκεῖ φυλῶν πληθώρα,
ἐκεῖ κι' ὁ Βασιλῆας μας ἐνεθρονίσθη τώρα,
ἐκεῖ καθένας χαίρων τὸν Ρήγα χαιρετᾷ,
κι' ὁ Ρήγας ἀδελφόρος τὸν Ὄλυμπο κυττᾷ.

—

Καὶ τρέχουνε πολλαῖς
λογῆς λογῆς φυλαῖς
καὶ ψάλλουνε σπολλάτη.

—

Καὶ λένε μαρινοὶ
πῶς πιθανὸν ἐκεῖ
νὰ κτίσῃ καὶ Πολάτσι.

—

Φυλαὶ παντοειδεῖς,
τὸν προσκυνοῦν πολλοὶ
Μουφτάδες καὶ Ραββῖνοι.

—

Κι' ἐκεῖνος εὐμενὴς
σ' ὅλους γλυκομιλεῖ
καὶ σ' ὅλους χεῖρι δίνει.

—

Ἐκεῖ ποῦ λὲς ἰσότης
καθ' ὅλα κι' ἀδελφότης,
δι' ὅλους εἰνομία.

—

Καὶ μεταξὺ πολλῶν
τῆς πάλαι φυλῶν
διακρισις καμμία.

—

Ἀληθοῦς Ἐλευθερίας ζωοπάροχος πνοή,
τὴν ἀπολαμβάνουν ὅλοι, καὶ καθεὶς τὴν ἐννοεῖ.
Ἀληθοῦς Ἐλευθερίας
πνεῦμα θεῖον ἐπιπέσει,
καὶ μὲ στέρνων ἀνδρείας
στεφανώνονται γενναῖοι.

—

Αἰωνία των ἡ μνήμη τῶν λατρῶν τῶν διακρίτων
τῆς κοινῆς Ἐλευθερίας, τῶν ἡρώων, τῶν μαρτύρων,
ποῦ κατέσπειραν παντοῦ ζείδωρον δι' ὅλους σπόρον,
κι' ἀνεβλάστησ' ἐξ αὐτοῦ τὸ σπαθὶ τὸ νικηφόρον.

—

Ζήτω, ζήτω ὁ Κορωνάτος...
κατελύθη τώρα κράτος
ἐκβάρβαρον, ἀνόσιον.

—

Κ' ἐν ὀργάνοις καὶ χοραῖς
στρώνεται παντοειδὴς
καὶ κοινὸν συμπόσιον.

—

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε,
κι' ὅλοι τώρα μαζευθῆτε
περὶ τράπεζαν μακάρων.

—

Φάγωμεν ἐκ ταύτης πάντες
οἱ δούλειαν ὑπομείναντες
μακροχρόνιον ἐκβάρβαρον.

—

Ἂς συμφάγωμεν ἐκ τούτου
τοῦ πνευματικοῦ τοῦ πλούτου,
παιδικῆς ζηλευτῆς.

—

Ζήτωσαν Στρατοί καὶ Στόλοι,
πίωμεν ἐκ ταύτης ὅλοι,
κι' ὁ Ραββῖνος κι' ὁ Μουφτῆς.

—

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα μπράτσο τώρα περπατεῖ μέσα 'στὴ Θεσσαλονίκη μὲ Ραββῖνο καὶ Μουφτῆ;

Ἑορτάσωμεν ξιφήρεις
νικηφόρους πανηγύρεις
καὶ ἀκροστερεὰς ἀγῶνας.

—

Τούτους ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
τούτους ὁ λαὸς αἰνεῖτε
νῦν, ἀεὶ καὶ 'στοὺς αἰῶνας.

—

Ὄλεθρος 'στοὺς ἀνέρους...
δόλιε σκλάβε, τρῶγε πίνε,
χρόνια ξίχασε πικρή.

—

Τώρα φίλης' ἐλεύθερους,
τοῦτο τὸ φιλὶ δὲν εἶναι
καθὼς τἄλλα τὰ φιλιά.

—

Τοῦτο τὸ κατσλαδάκινουν ὅσοι ξέρουν τί δηλοῖ
τέτοιο λευθεριᾶς φιλί.
Τοῦτο μύστικα τῆς σοφίας τὸ γεροκόμπι ἀληθείας,
μάρτυρες καὶ Προμηθεῖς.

—

Τοῦτο τὸ φιλὶ τὸ ψάλλουν παιδιάδες Μαραθώνων,
ναυμαχίαι Σαλαμίνων, μέρμηρα τῶν Περθενώνων,
τοῦτο κι' ἡ γλαυκῶπις κόρη,
ποῦ τὴν λέγομεν Παλλάδα,
κι' ἐπιβλέπει τὴν Ἑλλάδα
μὲ τὸ πάγχρυσόν της δόρυ.

—

Τοῦτο τοῦτο ξεκουφόνει
τῆς Στυφιώσεως καρδιά,
τοῦτο 'στὴν Ἀγιὰ Σοφιὰ
τοὺς ἀνθρώπους ἀδελφόνει.

—

Τοῦτο σήμερα κι' ἐγὼ
ἐξάλλως ὑμνολογῶ
ἐμπρωτὰ σὲ τάφους νέων, μὰ καὶ τάφους παλαιῶν
ὑπερμάχων εὐκλεῶν.

—

Π.— Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
κι' ἐγὼ τώρα θὰ γυρτάσω
μές' σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι
καὶ φιλιὰ θὰ σὲ χορτάσω.

—

Ἄκου τόνους εὐφροσύνους
καὶ γλυκύφθογγα λαλιά...
μὲ Μουφτάδες καὶ Ραββίνους
προσκυνῶ τὸν Βασιλῆ.

—

Βλέπω τὴν Ἀνακαὰ μας μές' στὴ Θεσσαλονίκη,
ὁποῦ τῆς πρέπει λύρας Πινδαρικῆς τραγουδί,
βλέπω τῆς Πριγκηπέσσας, βλέπω καὶ τὴν Ἀλίκη,
ποῦ μὲς' ἀπὸ λουλούδια περβάλλει σὰν λουλοῦδι.

—

Γι' αὐτούς, ποῦ πέφτουν κατὰ γῆς,
βλέπω παρηγόρους ματιᾶς,
καὶ στάζουν δάκρυα στοργῆς
ἀπάνω σὲ λαβωματιᾶς.

—

Πόσα σήμερα ποθῶ!..
τὴν Ἁγιὰ Σοφιά, τὴν Πόλι,
κι' ἤθελα νὰ πληγωθῶ
κἂν μ' ὄβιδα, κἂν μὲ βόλι,
νὰ μὲ πάνε πληγωμένο 'στὰ Νοσοκομεῖα μέσα
καὶ νὰ μὲ περιποιῆται μία κι' ἄλλη Πριγκηπέσσα.

—

Θέλω μέ κιτρίνου χρῶμα
ν' ἁπλωθῶ σὲ πένευ στρῶμα
κι' ὄχι νάρκης καὶ χλιδῆς.

Τώρα μόλις ἀρχωστήσεις
ἕνα χέρι Πριγκηπίσσης
ἀπύπανω σου θὰ ἴδῃς.

—

Τώρα μὲ τὸ παπάνω
ὅμως πρέπει, βρὲ παιδιά...
ρόδα δῶστε μου νὰ μάνω
Πριγκηπίσσας μὲ παιδιά.

—

Ὅποια θούμαται!..
δέκτυλα ρόδινα
κάνουν ἀνοδυνα
πομάχων τραύματα.

—

Ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ γυρίζω
κι'ὅλο καὶ πικραγυρίζω.
Μ'ἀρωπίζουν μαυρομάνικες,
ποῦ δυφοῦν παρκγοριά,
μ'ἀρυπνίζουν καὶ παιᾶνες
καὶ κτυπήματα δκρειά.

—

Ὅλοι βλέπουνε σὲ τούτη τοῦ πλέρικου τὴν ἀντάρα
φωτεινότερο τὸν ἥλιο...
ἐλευθερα κι'ἡ Χειμάρρα,
γειά σου, γειά σου, Σπυρομήλιο.

—

Μὲ κανόνια μὲ τυφέκια
τὶ σαλπίσματα τρανὰ
'στὴν Ἠπείρου τὰ βουνά,
ποῦ βροντοῦν ἀστροπελέκια.

—

Χαῖρε Κλάφα...καὶ σὺ τώρα
ἑορτάζεις λευκοφόρα,
καὶ τῆς Νίκης τὴν φτερόρα
τὴν ἀσπάζεσ'ἐλευθερα.

—

Ὕμνος Μακεδονικός,
ὅμνος Ἠπειρωτικός,
ὅμνος Πανελληνικός.

—

Ὕμνος στὴν Ἐλευθεριά...
ἤθρων καὶ τὴν Ἰκαριά,
πιὰ δὲν ἔζει πολλὴ καρδιά.

—

Ἕνα τόσο καραβάκι τόκανε πολεμικό,
τοῦβαλε κι'ἕνα κανόνι,
καὶ τὴν ἔκαμε τὴ μόνη
τὴν ἐκύρηξε'στὸν κόσμο μ'ἕνα βρόντο ζαφνικό.

—

Χαῖρε σήμερα καὶ σύ,
γενναιόκαρδο νησί,
καὶ δοξάσετε τὴν Δόξα, ποῦ πηγαίνει πλάγι πλάγι
μὲ ναυμάχους δαρτηρίτους εἰς Ἰκάρεια πελάγη.

—

Ἐλευθεριὲς παντοῦ τρυφή,
κι'ἀπέξω πάμπολλοι τοῦροι
δυζάζουν τὴν πατρίδα,
ποῦ τῆς σοφίας δόγμα
καὶ Νίκην ἐζωγράφησε
μὲ ὅπλα καὶ μ'ὄβίδα.

Ὁ νοῦς τῶν ἔξωθεν σοφῶν
κι'ἡ πεῖρα καθενὸς γιαρεᾶ
δικαίως κατεπλάγη.

—

Σὰν εἶδαν τὴν σοφὴν τροφὸν
μὲ Νίκην'στὴν'Αγκὰ Σοφιά,
'στὴν γῆν καὶ'στὰ πελάγη.

—

Δικαίως ἐξεπλάγησαν πρὸ τούτων τῶν θαυμάτων
κι'εἰδήμονες τῶν μετρητῶν καὶ τῶν ἀπαρεμφάτων,
κι'ὅλοι'καταλάβαν καλὰ
πῶς Νίκη μόνον προσγελᾷ
πρὸς ὅσους τὰ καλέσματα τῶν φαιδρῶν ρήματα
τὰ κάνουν ὅπλα Μαύλιχερ καὶ συριβλίκιον θλίμματα.

—

Ἐμπρός...ἂς σπεύσωμεν λοιπὸν
πρὸς ἱερώτατον σκοπόν.
Ἀνδρεία καὶ νεότατος
καὶ μεγαλοφροσύνης,
πλοῦτος πολὺς χρησιότητος
καὶ Χριστιανωσύνης.

—

Φ.—Σύρε'στὴ Σαλονίκη μας νὰ'δῇς φλαμπὲς καὶ φθλα
καὶ πρόσωπα ποικίλα.
Σύρε νὰ'δῇς Χανουμάκις, σύρε νὰ'δῇς Ἐβραίσσας,
σύρε νὰ'δῇς καὶ Γκέισκις.

—

Σύρε'στὴ Σαλονίκη μας, μιὰ μπουμπουνισμένο,
νὰ'δῇς ἐκεῖ τὸν Ραπτόπουλο, νὰ'δῇς τὸν Βασιλέα,
πήγαινε καὶ'στὸν Ὄλυμπο τὸν κατοχυρωσμένο
νὰ θυμηθῇς τὴν Θέτιδα κι'ἐκεῖνον τὸν Πηλέα.

—

Πᾶμε'στὸν Πύργο τὸν Λευκὸ
νὰ προβοῦμε τὸν βαρὺ γλυκύ,
καὶ μέσ'ἀπ'τὸ Κεραμπουρνοῦ
νὰ δεῦρε πάστια τούρκικα.

—

Πᾶμε'στὴ Σαλονίκη μας νὰ'δῇς πῶς ἔχει γίνει,
μὰ πᾶμε καὶ τὴν ἔπαυλι νὰ δῇς'στὴν Ἀλατίνη,
ποὖχαν κλεισμένο τὸν Χαμὶτ τὸν ἔνδοξο σὰν δοῦλο
καὶ σήμερ'ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ τὸν πᾶνε σὰν μπαοῦλο.

—

Πᾶμε'στὴ Σαλονίκη μας ὅλους νὰ τοὺς φιλήσωμε,
καὶ νὰ συνομιλήσωμε
μὲ τὸν Ταχσὶν Πασσᾶ,
φιλέλληνα φασᾶ.

—

Ἀκούω κανονιῶν ἠχοὺς
κι'ὀβίδες ὀλοένα,
τὰ τείχη τῆς Ἱεριχοῦς
τὰ ἐλέπω γκρεμισμένα.

—

Μακρὰν, κειμένη Περικλῆ χαυνιστικὸς ἀνίκ,
πᾶμε'ψηλὰ'στὴν Ἤπειρο καὶ'στὴ Μακεδονία,
ὅπου περίδοξες ἀγὼν'Ιδέες ἀνικήτου,
τὸν Ἡρακλῆ Διάδοχο, Πατρίδα, κομπάνιες,
πορφύρα λαοφίλητη φορεῖ γιὰ λεντὲ του,
καὶ πέρτει'μπρὸς'στὸ ξίφος του νεκρὸς ὁ Γκρούνης.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὀγδοον κ'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἑβρυόμεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.
Ἕλιος χύμα δόθεσα κ'ἐγιακόσ'ἀκόμα,
ὅλοι τὴν'Ανόρθωσι θἄχουνε'στὸ στόμα.

Νεμβρίου δεκάτη κ'ἑβδόμη,
αἰχμαλώτους μᾶς φέγνουν ἀκόμη.
Χίλια ἑκκόσια τριανταπέντε,
καὶ νικηφόρος Στρατοῦ πορεία.

Νέας χαρᾶς ἡμέρα
κι'ἡ Χίος ἐλευθέρα.

—

Κτύπα τὸ δόρυ σου, Παλλάς, ἀπάνω'στὴν ἀσπίδα,
ἐλεύθερη σὲ χαιρετῶ, δευτέρα μου Πατρίδα,
ποῦ τοῦ τυφλοῦ τοῦ βαμβδοῦ σ'ὠνόμασαν κοιτίδα.

—

Ἐλεύθερη σὲ χαιρετῶ, μυριανθισμένη γῆ,
ποῦ βάρβορη σ'ἔρήμαξε τρομάρα καὶ σφαγή,
κι'ὑψώνονται τὰ σύμβολα τῶν Ἐλευθερωτῶν
σὲ πύργους Γιουστινιάνηδων καὶ Τούρκων δεσποτῶν.

—

Τώρα κατάλειστιαις καρδιαῖς
γοργοπετοῦν κοντά σου
ν'ἀνοίξουν μές'στῆς εὐωδιαῖς
καὶ μὲς'στ'ἀρώματά σου.

—

Στρατοὺς λεβέντικης γενεᾶς
μ'ἄνθους τοὺς ραίνεις λεμονιᾶς,
βασανισμένη χώρα.

—

Κι'ἀπὸ τὸν Ἅγιο σου Μηνᾶ
παντοῦ τὸ σήμαντρο μηνᾷ
τὴν'Λευθεριά σου τώρα.

—

Μοσχοβολοῦνε πὸ πολὺ μαστιχοφόροι σχῖνοι
κι'ὁ Κοραῆς, ποῦ στέκει'μπρὸς'στὸ φλογερὸ Καμίνι,
μ. ἕνα δικό σου μάρμαρο θέλει καμμιὰν ἡμέρα
νὰ τοῦ στηθῇ μιὰ προτομὴ μεγάλη κι'ἐκεῖ πέρα.

Τὸ γένος σήμερα θρηνεῖ
τοῦ Πατριάρχη τὴν θανή.

—

Σὰν ἄκουσε τὸ βογγητὸ τῆς γέννας τῆς ἀνόμου
κι'εἶδε νὰ πλέκωντει δαφνῶν στεφάνια γιὰ τὸ γένος,
ἐκάθισε'στὸ δικαστὸ Θρονὶ τοῦ Χρυσοστόμου
ἀπὸ τοὺς πόνους ἱερῶν ἀγώνων κουρασμένος.

—

Σὰν εἶδε Νίκην κατὰ γῆν καὶ Νίκην ποντοπόρον,
μὲς'σὴ μεγάλη του ψυχὴ
'ριθύρισε μιὰ προσευχή:
νῦν ἀπολύεις, Δέσποτα, κι'ἐμὲ τὸν ἀθλοφόρον.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Ἐνῶ παντοῦ σκυρπίζονται τῆς Λευθερίας τὰ δῶρα
γιὰ κύτταξε τὸ μάρμαρο τοῦ Πατριάρχη τώρα.
Π.— Τί θέλεις νὰ μοῦ πῇς μ'αὐτό;
Φ.— Θέλω νὰ στρέψῃς πίσω,
θέλω καιρούς, βρὲ Περικλῆ, παληοὺς νὰ σ'ἐνθυμίσω.

—

Μαζί μου γύρισε καὶ σὺ
σ'ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα,
ποὺ μὲ λαχτάρα περισσὴ
τὸ σύνταγμ'ἐβγῆκε πέρα.

—

Θυμήσου τότε, φίλε μου, ποῦ σὲ μυρτιὲς πατεῖς,
τί τοῦπε μεγαλόστομος τοῦ γένους ποιητής.
Θαρρῶ καὶ τώρα πῶς ἠχεῖ φωνὴ Βαλαωρίτη,
θαρρῶ καὶ τώρα τοὺς αὐτὲς διάτορος κηρύττει:
Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος;... κτυπᾶτε, πολεμάρχοι...
μὴ λησμονᾶτε τὸ σχοινί, παιδιὰ τοῦ Πατριάρχη.

—

Ἀπὸ τότε τί καιροὶ
πέρασαν φαρμακεροί.
Ἀπὸ τότε πόσα χρόνια
πάταξεν μὲ καταφρόνια.

—

Ἀπὸ τότε δὲν ἠκούσθη ποιητὴς μεγαλορρήμων,
καὶ κανεὶς κανεὶς στὸ γένος
δὲν τραγούδησε τὰ μένος
πολεμάρχων μας ἀλλιῶν.

—

Κόσμος χαΐνις κι'ἀνακιδής,
ὅλο κι'ἀφιλότιμία,
χρόνοι μοιντζας καὶ φτωχεῖα.

—

Κι'ὅπου'γύρεζες νὰ δῇς
ἔβλεπες ἐμπρὸς καὶ μέα
προτομὲς Ξετοιπωχῆς.

—

Θυμᾶσαι πῶς πονούσαμε, θυμᾶσαι πῶς ἐκλαίγαμε,
θυμᾶσαι ποῦ δὲν ἔπινες μὲ μύγιες νὰ μαλλιάσῃς;
Θυμᾶσαι τότε, ποῦ κι'οἱ δῆθ'οτὲν Πατριάρχη'λε, κύρ.
πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος καὶ δὲν μᾶς φασκελόνεις;

—

Θυμᾶσαι πῶς μᾶς ἔβλεπε στὰ χρόνια τῆς φενάκης,
ποῦ δὲν'μπορόδαν ἀπ'αὐτὰ νὰ γίνουνε καλλίτερα,
καὶ πῶς τὴν πατερίτσα του τὴν'σήκωνε συγνάκις
νὰ σπάσῃ τὰ κεφάλια μας, ποὺχανε μέσα πίτερα;

—

Πόσαις φορὰς ἀνάσκελα
στρωμένος'σοῦ κρεββάτι
ἔλεγθεν πάππων ραπκάλα
κι'ἰφιάκια σπαλλάτη.

—

Πόσαις δὲν ἄλυωσε γι'αὐτὰ
τὸ φέσελε τὰ ζηλευτὰ
τὸ γένος ν'ἀλαλάξῃ.

—

Ἦτο φασκέλων ἐποχή,
κι'ἔπερναν μοίντζαις σὰν βροχὴ
καὶ μοίντζαις σὰν χαλάζι.

—

Ἐκαίνε τότε τάχαμε δράκεζα καὶ στεράνια
καὶ μόνη περηφάνεια.
Μία φωλιὰ κυρνεκριοῦ
ὁ τόπος εἶχε γίνει,
καὶ τὴν'ντροπὴ τοῦ γαϊδουρτοῦ
τὴν'ζήλευε κι'ἐκείνη.

—

Ἀριβὲ τώρα προσκυνῶ
τὸν Πατριάρχη τὸν τρανὸ
μὲ κάθε μας ὁπλίτη.

—

Στάσου καὶ σύ, δὲς φαρλατᾶ,
καὶ σκούζε σ'ὅλους δυνατὰ
σὰν τὸν Βαλαωρίτη.

—

Πολέμων ἄγριος σεισμὸς,
ἀπ'ἄκρη σ'ἄκρη χαλασμός,
κτυπᾶτε, πολεμάρχοι.

—

Ἐμπρὸς ἐμπρὸς μὲ μιὰ φωνὴ,
μὴ λησμονᾶτε τὸ σχοινί,
παιδιὰ τοῦ Πατριάρχη.

—

Π.— Κι'ἐγὼ μιὰ λύρα, Φασουλῆ, μεγάλη θὰ τονίσω,
κι'ἀλλοιῶς τὸν Πατριάρχη μας τώρα θὰ προσφωνήσω.

Στὸν ἀνδριάντα τοῦ Γρηγορίου, τοῦ Πατριάρχου τοῦ μαρτυρίου.

—

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος καὶ κάνεις τὸ σταυρό σου;
τί τάχα συλλογίζεσαι ποιὰ νάναι τάνειρό σου;
Τώρα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χείλη σου χαράζει,
σήμερα μὲς'στὰ στήθη σου νέα καρδιὰ σπαράζει.

—

Τώρα λαμπρὸς φωτοβολεῖς,
τώρα δὲν μᾶς μαλλώνεις,
τώρα κοντὰ δὲν μᾶς καλεῖς
γιὰ νὰ μᾶς φασκελώνῃς.

—

Τώρα τιμαίνουν Ἑλληνιαῖς.
μεσουρανεῖ τάστερι σου
'στὴ σκλαβωμένη γῆ.

—

Τώρα ἐρωτοῦν ἀμακτωσιαῖς,
κι'ὑψώνεται τὸ χέρι σου
γιὰ νὰ τῆς εὐλογῇ.

—

Μεγάλος πάνοπλος χορὸς
φανάρδες φουρίζει,
καὶ γύρω κάποιος τρομερὸς
Ἐγκέλαδος μουγγίζει.

—

Τώρα τονίζεται παιὰν'στὸ φωτοστέφανό σου,
κι'ἡ θάλασσα, ποῦ δίχτυσε τότε τὸ λείψανό σου.

Τοῦ Χαμὶτ μεταφρὰ
μὲ Χανοὺμ καὶ μὲ μωρά.

—

Θυμᾶται λείψανα πολλά,
τοὺς πρώτους τοὺς κυρούς της,
κι'ἐμπρός σου σήμερα κυλᾷ
ἐνδόξους τοὺς ἀρχούς της.

—

Ὀλόγυρά σου τὰ βουνὰ κι'οἱ λόγγοι χιονισμένοι
τὸν λυτρωτή τους χαιρετοῦν... κόρη λευκοντυμένη,
σκιώνοντας'ψηλὰ'ψηλὰ τὰ σύμβολα τοῦ γένους,
δίνει ζωὴ σὲ λείψανα καὶ τάφους ξεχασμένους.

—

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος καὶ κάνεις τὸ σταυρό σου;
μές'στὸ Πανεπιστήμιο χιλιανερίζουν ἅπλα,
ραχτάδες, ποὺ ξυπνήσανε φιλοῦν τὸ μάρμαρό σου,
κι'ὅλοιρο βλέπουν μὲ κλειστὰ καὶ μ'ἀνικτὰ τὰ μάτια.

—

Τρομάζουν τύραννοι τρανοὶ
τῶν Γιουνκλήδων κρότους,
τὸ μαστιμένο σου σχοινὶ
τὸ βλέπω'στὴ λαιμό τους.

—

Λυφάζει σήμερ'ἄτιμη, καταφρονεμένη γένια,
καὶ μέσ'ἀπὸ τὰ χέρια της τὰ καταμαστωμένα
ξεφεύγει με σκλίσματα
κάθε Ραγιᾶς δεσμώτης,
καὶ τάτιμα ραπίσματα
ξεσπιοῦν'στὸ πρόσωπό της.

—

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος;... σήκω, Πατέρα, σήκω,
φεύγουν παλήοστουμούγυφτοι καὶ παζαρτῶν Ἑβραῖα,
καὶ παπαδιὰς ἐφώναξεν ἀπὸ τὸν Ἁβαρίτη:
Πιαὲς, τοῦ Λάμπρου τὰ παιδιὰ, καὶ σεῖς οἱ Μποτσαραῖοι,
Σταυρὸς σημάδι γαλανὸς σὰν τὸν Ἀποσπερίτη
λαμπαδηφῇ μὲς'στὸ παλιὸ τῶν Μπότσαρέων σπῆτι.

—

Ἕνας ἀετὸς δικέφαλος ἁπάνω σου πετιέται
κι'ἡ Πίνδος μὲ τὸν Ὄλυμπο βαρρεῖς πῶς χαιρετιέται.
Ἀνάνουν τὰ χιόνια τὰ παλῃὰ,
καὶ τὸ παιδὶ τοῦ Βασιλῆ,
πρέχοντας μ'ἄλλ'ἀκράτητα,
πρῶτο πατεῖ τάπάτητα.

—

Τί ἐλέπω μέσα'στῆς ἔρυχᾶς,
τὸ διέπω μές'στὰ χιόνια,
τὸ συνδεύουν προσευχαῖς,
τουφέκια καὶ κανόνια.

—

Νέτο... προβαίνει νικητὴς
κι'ἀτρόμητος ἐδιακτῆς
τοῦ ἔρυχγου τοῦ λαιμοῦ σου
κι'ἑπαίνου τοῦ σπιγμοῦ σου.

—

Πῶς τὸ κυτάζεις, ἀγάλμα τοῦ ἀρειμανίου ράσσους
Ἄγγελοι λές πῶς τόθηγοῦν
καὶ τάρματα του τὰ'ἐλογοῦν
χάρι σὰν τὰ'δικά σου.

—

Καὶ μὲ γαλόνια Στρατηγοῦ καὶ Στρατηλάτου πρώτου
ἔχει παλάσει τὸ βουνὸ
καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανό,
κι'ἐλπίδα τὸ Στρατό του.

—

Στὴν Κιέρα νεκρανάστασις καὶ μέσα'στὴ Χειμάρρα,
γιορτάζει καὶ τὸ Μέτσοβο μὲ'Λευθερίας λαχτάρα.
Ἐξύπνησαν, ἐξύπνησαν οἱ νεκρωμένοι δοῦλοι,
κι'ἀπὸ τὸν γέρο Δούναβι κι'ἀπὸ τὸ Κακοσούλι
ἀντιλαλοῦν ξερωνοντὰ γιὰ τὸ μνημόσυνό σου,
σημαινὴ παλληκαρία δοξάζει γῆ καὶ πόντος,
κι'εἶναι μεγαλυνάρια καὶ νεκρολέξικό σου
τῶν τουφεκιῶν μας ὁ καπνός, τῶν κανονιῶν ὁ βρόντος.

Στολίζουν τὴν Κορῶνα μὲς σμαράγδια καὶ ρουμπίνια,
γαργαλοῦν τὰ πέλαγα στὸν Τένεδο, στὸν Λῆμνο,
καὶ στοὺς πελάγου τὸν ἀρρὼ γοργόφτερα δελφίνια
θαρρεῖς πῶς ἀλαλάζουνε τὴν Λευτεριᾶς τὸν ὕμνο.

—

Ὦ! τῆς ἡμέρας τῆς χρυσῆ!...
φεύγει φωνὴ τυραννιᾶς,
τώρα νομίζουν Ὀθωσεῖς
ἀπὸ τὴν ξενητειά.
καὶ ὁλέπτων ἐλπιδοῦλ καπνοὺς ἐστῖλε ἐλευθέρας
καὶ σταλιὰν ἀκέρια χαρὰ στοὺς κόλπους τῆς μητέρας.

—

Τώρα γαρνὸν μὲ τὸ καλὸ
μέσα σὲ σπίτια πατριᾶ,
τώρα σ' ἐλεύθερο γιαλὸ
μαζὶ μὲ τὴν Ἀγγούλα
παίζει κι' ἐκεῖνή Ναυσικᾶ
ἡ νοικοκυροπούλα.

—

Θυμᾶσ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸ κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα
ὁ πεθαμένος πατητὴς τί 'φώναζ' ἐδῶ πέρα,
τὸ μάρμαρό του τὸ δουλὶ πῶς τότε θὰ ξυπνήσῃ
ὅταν σὲ γῆ καὶ θάλασσα τὸ γένος ξεριζώσῃ
τὸ φοβερό μας κήρυγμα...κτυπᾶτε, πελεμάρχοι,
μὴ λησμονῆτε τὸ σχοινί, παλιᾶς, τοῦ Πατριάρχη.

—

Ὄχι, δὲν τὸ 'ξεχάσαμε κι' ἔβαλα ἐκεῖν' ἡ μέρα,
ὁποῦ παντοῦ τὸ διαλαλεῖ τῶν ὅπλων μας ἡ σφαῖρα,
καὶ ζωντανεύουν μάρμαρα καθὼς τὸ μάρμαρό σου,
τὸ κελαϊδεῖ καὶ τῶν Φερῶν ὁ μάρτυς στὸ πλευρό σου,
καὶ πρασινίζουν σ' ἄκουσμα κυπρινιασμένοι κῆποι...
ὁ ποιητὴς ἀλήθεψε...Πατέρα, τί σοῦ λείπει;

Μιλεῖ κι' ὁ Φασουλῆς
μετὰ χαρᾶς τρελλῆς.

—

Φ.—Πᾶμε νὰ δῇς, βρὲ Πεμπλῆ, τοὺς Τούρκους αἰχμαλώτους,
ἐκεῖ στὸ Νέο Φάληρο σοὺς πᾶγαν γιὰ καλό τους.
Δὲν κρατήσαν τὸν λογο τους οἱ παλιογαμπιακάδες
κι' ἔβγαλαν νὰ μᾶς κάνουνε καὶ πάλι τὸν γκιουλέκα.
ἤλθαν μὲ τὰ γκαζιμένια των καὶ Τούρκισσες κυράδες,
κι' ἕνας Ἰμάμης σεβαστός, ποῦ θὰ στολὴ 'στὴ Μέκκα.

—

Γιὰ τούτους ρίστα καὶ παρπή,
ζητοῦνε καὶ μυγχαλερπή,
ζητοῦν κι' ἀτζέμ πιλάφι.

—

Κι' ὅλοι τοὺς λένε μπουγιουρούμ,
καὶ τώρα κάνετ. γιαβρούμ,
γιὰ τὸ φαγὶ νισάφι.

—

Κι' ἐγὼ κακπνίζω ναργιλὲ
καὶ γιὰ φιδίτσα, βρὲ τρελλέ,
τοὺς δείχνω τὸ μερκοῦτσι μου.

—

Κι' αὐτοὶ γυρεύουν πάστουρμα,
καὶ σὰν τὸν γρῦθο μου νταλιᾶ,
κερτὲ σὰν τὸ παπούτσι μου.

—

Ἤλθανε τσακνοὶ φασόλες,
ἦλθαν στρατηγοὶ Πασόλες,
κι' ἄλλοι φέρνουνε τὰ πρῶτα.

—

Καὶ Χανούμ μεγάλας ἐγαίνουν
καὶ 'στὸ Λούνα Πάρκ πηγαίνουν,
καὶ περνοῦν ζωὴ κανότα.

—

Πρισμένες καὶ τὸ γιασμάκι,
'πρόσμενες τὸ πασουμάκι
νὰ τὸ 'δοῦμε κι' ἐδῶ πέρα;

—

Κύτταξε το, κύτταξέ το,
καὶ τρικούβδικ. Περικλέτι,
καὶ τὴ Χιὸ μας ἐλεύθερα.

—

Ὅρσε μέσα 'στὸ καβοῦκι
τοῦ Δερβίση, τοῦ Σοφτᾶ...
βρὲ δικαιοῦνται μου κουλοῦκι,
τὰ 'περίμανες κι' αὐτά;

—

Τὰ 'προφτάνατε καὶ τοῦτα;
φαΐγουν τὰ καθέρματα...
φέρτεν τώρα τὰ λαγοῦτα,
φέρτεν τὰ σμέρδματα.

—

Ὀχυνὸς καὶ τουμπεκί τούμπου...θὰ χορέψω, θὰ πηδήσω,
καὶ τὴ Χιὸ θὰ τραγουδήσω.
Ὀχυνοῦς, δικαιόντρου γυρὶ, φεύγουν παλιοτουρκαλάδες,
καὶ τοὺς πέρνουν 'στὸ φιλὸ Βρυντεδοῦσι καὶ Ξυλάδες.

—

Ὦ μαντάτο ξαφνικό,
ἄνθος δώσετε γλυκὸ
'στοὺς λεβέντες τοῦ Στρατοῦ.

—

Κάθε Χιώτης ἀποκρίθει,
κι' ὁ μισὲ Τζαννὴς χορεύει
μὲ τὴν ἄμμα τὴν Μακτοῦ.

—

Ὦ πολύπαθο νησί!..
δῶστε μου νὰ πιῶ κρασὶ
μὲ τὴν κοῦπα τὴν χρυσῆ.

—

Πάει πάει τὸ Στοιχειό,
ποῦ τὸ 'φάγανε σαράκια...
δὲν θὰ βλέπουν πιὰ 'στὴ Χιὸ
τῆς Τουρκιᾶς τὰ Ταγκαλάκια.

—

Γειά σου, Χιώ...μεγάλος οἶστρος ἡ χαρά σὴ πανήγυρίς σου...
καὶ γιὰ τὴν ἐλευθεριά σου τί λαχτάρα ποῦ τὴν εἶχα!...
τρώγω καὶ τὸ λεμονάκι καὶ τὴν ροδοζάχαρή σου,
καὶ μακαρίζω τὰ τσικουδιά σου καὶ τὴν ξακουστὴ μαστίχα.

—

Κάτω 'στὸ γιαλὸ κάτω 'στὸ περιγιάλι,
πλέκουν Χιώτισσες κοντὰ,
μὲς τῆς 'γρόμαζε βροντὴ
παιγνιῶδ μεγάλη.

—

Λάμπει κι' ὁ γιαλὸς, λάμπει κι' ὁ κάμπος ὅλος,
τώρα κι' στὴ Χιὸ κρατεῖ,
νεραντζόπλα ρουντουτὲ,
Γιουσουφάδων Σπάλες.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Ὅ,δον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύομεν' στὴν γῆν ὧν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἕνιακόσ' ἄκόμα,
ὅλοι τὴν' Ανόρθωσι θἄχρόνε' στὸ στάμι.

Τετάρτη Νοεμβρίου κι' εἰκοστή,
κι' ἡ Συμμαχία πάντοτε πιστή.

Χίλια δικόσια τέσσερα, πρόσθεσε καὶ τριάντα,
πρὸ τὸ παρὸν δὲν ἔχομεν νεώτερα συμβάντα.

Καὶ παντοῦ φωνάζει «Ἐνῆμη:
αἰώνια των ἡ μνήμη.

—

Οὐρλιάζουν γύρω λύκοι,
καὶ μὲς 'στὴ Θεσσαλονίκη
μνημονεύεται μὲ πόνο καὶ μὲ δάκρυα περίσσια
λεβεντιὰ παλληκαρίσια.

—

Βασιλιάδες δακρυσμένοι μὲς 'στὸν Ἅγιο τῆς Μηνᾶ
παλληκάρια σκοτωμένα μνημονεύοινε ξανά.
Κλαίει καὶ Λαὸς καὶ Θρόνος
τόσα νειάτα, τόσα κρῖνα,
καὶ Λαοῦ καὶ Θρόνου πόνος
γίνετ' ἕνας μπρὸς σ ἐκεῖνα.

—

Δὲν μνημονεύεται θανὴ μαρτυρικῶν θυμάτων,
μὰ μνημονεύουν ἥρωας κι' ἐκδικητὰς αἱμάτων.
Δὲν μνημονεύονται δεινὰ
σκλαβιᾶς καταραμένης,
ψάλλονται τρόπαια κλεινὰ
φυλῆς βασανισμένης.

—

Σιγή ...κι' ὁ δίσκος των αὐτὸς,
ποῦ σκύβετε μπροστά του,
φῶς περιβάλλει 'ἐκ φωτὸς
Ἰδέας ἀθανάτου.

—

Κλαίει καὶ τούτη τὴ φορὰ
κατακαϋμένη μάννα,
ἀλλ' εἶναι λύπη σὰν χαρὰ
καὶ θρῆνος μὲ παιᾶνα.

—

Κύττα, μάννα ζηλευτοῦ μνημοσύνου παηγύρι,
καὶ μὲ δάκρυα συλλογίσου
πῶς ἡ ματωμένη γῆ σου
ἔγινε χωρὶς σταυροὺς καὶ καντήλιαις κοιμητῆρι.

—

Κύτταξε τὰ σκοτωμένα
μὲς 'στὴν ἐρημιὰ θαμμένα.
Τούτ' ἡ γῆ μὲ τὰ λιθάρια
'πῆρε νειοὺς καὶ παλληκάρια.

—

Τούτ ἡ γῆ, ποῦ τὴν πατοῦμε,
κάτι μέσα της ζητοῦμε,
γιατί κρύβει τὰ παιδιά μας,
τὴν ψυχή μας, τὴν καρδιά μας.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Πνεῦμα φοβεροῦ πολέμου
μὲ συμόνει, σύντροφέ μου,
καὶ μοῦ λέει: ξύπνα ξύπνα.

—

Ἄκουσε κλαυθμοὺς καὶ βόγγους,
πέρα σὲ δουνὰ καὶ λόγγους
κύτταξε κοράκιων δεῖπνα.

—

Τόπους βλέπ' ἐρημικούς,
μ' ἕνα σάλπισμα γενναῖον
πλάσις ξύπνησε νεκρά.

—

Τίποτ' ἄλλο δὲν θ' ἀκοῦς,
μόνον νηστικῶν ὀρνέων
τὸ φριχῶδες κρὰ κρὰ κρά.

—

Κύτταξε τὰ σαρκοβόρα
πῶς ξαναπετοῦνε τώρα
'στὰ πεδία τῶν μαχῶν,
τῆς ὀρντῆς, τῶν ἰαχῶν.

—

Στῶν δουνῶν τὴν ἐρημιὰ
δὲν ἀκοῦς φωνὴ καμμιά,
μήτε κτύπος τὴν κλονίζει.

—

Πλάσις ἄλαλη, μουγγή,
καὶ τῶν ὅπλων ἡ κλαγγὴ
τὴν ἐχῶ δὲν ἀφυπνίζει.

—

Τραγούδα θυσιῶν δωμούς,
τραγούδα κάμπους καὶ δρυμούς,
καὶ βράχους καὶ λιθάρια.

—

Ποιοὶ 'πέσανε μὴν ἐρωτᾶς,
τὸ χῶμα τοῦτο ποῦ κυττᾷς
σκεπάζει πάλληκάρια.

Β'.

Πόνος μεγάλος καὶ βαθύς,
καὶ σὲ μαχῶν ἐξάψεις
δὲν ξέρεις τίνα λυπηθῇς
καὶ τί νὰ πρωτοκλάψῃς.

—

Θερρεῖς πῶς κλαίει κάθε γῆ
καὶ πῶς στενάζουν δρῆ,
καὶ μές' στὴν ἄσπρη τὴ σιγὴ
πλανᾶται μία κόρη.

—

Ποιὰ νάναι τούτη, ποῦ περνᾷ
μέσα σὲ σκόρπια ἐλάματα;
ποιὰ νάναι τούτη, ποῦ γυρνᾷ
καὶ ψάχνει νάβρη μνήματα;

—

Κύττα την... γονατίζει καὶ σκύβει χαμηλά,
τώρα φιλεῖ τὸ χῶμα,
κι' ἔπειτα πιὸ 'ψηλὰ
τὸ μέτωπο σηκώνει.

—

Κι' ἀκούεται κραυγή·
γονάτιζε καὶ φίλει
μὲ φλογισμένα χείλη
τὴν ἔρημη τὴ γῆ,
ποῦ κρύβει μέσα νεκέτα
παλληκαριὰ γερά.

—

Τοῦτο τὸ γονάτισμά σου
μεγαλύνει τὸ νομά σου,
σὲ γεμίζει περηφάνεια.

—

Τοῦτο τώρα σὲ ψηλώνει,
καὶ γιὰ σένα μὲς 'στὸ χῶμα
ξεφυτρώνουνε στεφάνια.

—

Σκλάβα σὺ τῶν δυνατῶν,
ποῦ μὲ καταρρόπας σκῶμμα
σοῦ 'σφαλοῦσανε τὸ στόμα.

—

Μπρὸς σὲ τάφους μαχητῶν
δσο σκύβεις τὸ κεφάλι
τόσο ραίνεσαι μεγάλη.

Γ'.

Π.— Φασουλῆ μου, φίλτατέ μου,
μαύρη φρίκη τοῦ πολέμου,
κι' ἀπὸ μία τέτοια φρίκη
δγαίνει Λευθεριὰ καὶ Νίκη.

—

Μὴν ἀκοῦς ἀνακωχή,
καὶ 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων
ἂς σὲ γαλβανίζῃ μόνον
τῶν πολέμων ἰαχή.

—

Μπούμ κανόνια, μπούμ τουφέκια,
μπούμ μυδράλια, μπούμ ὀβίδες,
καὶ πιστόλια καὶ πελέκια,
ξιφολόγχαις καὶ λεπίδες.

—

Ἄκουσε, δρὲ σακάτη...
μὲ πόλεμο φρυάττει
κι' ἡ τῆς Ἠπείρου γῆ.

—

Πᾶν κι' ἔρχονται ἑκατόμμια,
καὶ 'στὰ Ζαγοροχώρια
τρομάρα καὶ σφαγή.

—

Συγκροτοῦνται τὰ ξίφη,
τὰ Μάνλιχερ λαλοῦν,
φρικτῶν σφαγέων στίφη
σφάζουν καὶ πυρπολοῦν.

—

Μάννα τροπαιοφόρα,
ὅπου κι' ἂν ρίξῃς τώρα
σπιθοβολῇ ματιά.

—

Δὲν βλέπεις τίποτ' ἄλλο,
μόνο κακὸ μεγάλο,
σφάξιμο καὶ φωτιά.

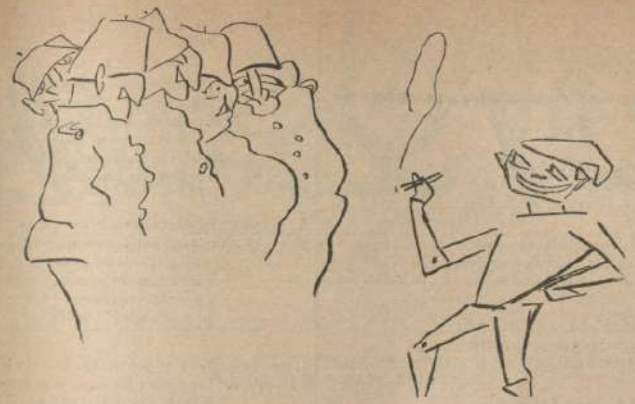

**Κι' ὁ Φασουλῆς σὰν βλάξ ἀπὸ τοὺς πρώτους
χαζεύει μὲ τοὺς Τούρκους αἰχμαλώτους.**

Δ'.

Τοὺς μαχητὰς τῆς Κρήτης
ὑμνεῖ κι' ὁ Ψηλορείτης
μὲ τρόπαια τρανά.

—

Καὶ μὲ βροχὰς καὶ χιόνια
'καββάλισαν κανόνια,
'θρασκέλισαν βουνά.

—

Δὲν 'λούφαξεν ἀκόμα
Τουρκαλβανῶν παγάνες...
μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα
φεύγουν παιδιὰ καὶ μάνναις.

—

'Ακόμη δὲν λουφάζουν,
μὰ σφάζουν, σφάζουν, σφάζουν,
κρέατα τρῶν ὠμά.

—

Νέων αἱμάτων δρόμα,
κι' ἀλαλητὸ καὶ κλάμμα,
καὶ θρῆνος τῆς Ραμᾶ.

—

'Ελευθερίας σκορποῦμαι,
μύνες παρακαλῶ,
καὶ χαίρω καὶ λυποῦμαι,
καὶ κλαίω καὶ γελῶ.

—

Κλαίω γι' αὐτὴ τὴ φρίκη
τῶν φόνων, τῶν αἱμάτων,
γελῶ γιὰ τέτοια Νίκη
χρυσῆ τῶν Στρατευμάτων.

—

Τί πόλεμοι δεινοί!..
κι' ἀντάρται πολεμοῦν,
κι' ἀκράτητοι χυμοῦν
οἱ Γαριβαλδινοί.

Ε'.

Δεξυλογῶ δυνάμεις πολεμιστῶν ἀκμαίας,
θάλλει παρθένος κρῆνος,
κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος
κοιμᾶται δαρνηφόρος 'στὸν ἴσκιο τῆς σημαίας.

—

Ὡσὰν κορμὸς ἑλάτης
ὁ νέος Στρατηλάτης
θυμᾶται ρωμαλέος
λαμπρῶν τροπαίων κλέος.

—

Πρῶτοι καὶ τελευταῖοι
αὐδᾶν τοῦ ξεφωνίζουν,
Πίνδαροι καὶ Τυρταῖοι
παιᾶνας τοῦ τονίζουν.

—

Ὡραῖον ὄπνον Νίκης ὁ Στρατηγὸς κοιμᾶται
καὶ Στρατιὰς θυμᾶται.

—

Δέν λησμονεῖ πηλάλαις
καὶ σ' ἄλογα καββάλαις
μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι.

—

Καταυλισμούς σὲ χιόνια,
κι' ἀπάνω σὲ κοτρώνια
ξενύχτι καὶ καρτέρι.

—

Μιὰ Νίκη 'στὸ πλευρό του
λικνίζει τὴν ψυχή του,
μιὰ Νίκη τὸ νικηρό του,
μιὰ Νίκη ἡ προσευχή του.

ΣΤ'.

Π.— Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
πῶς πολεμοῦ πῶς πολεῖ
καὶ τὸ στῆθος τὸ δικό μου.

Κ'ἐδῶ τῶν ἰατρικῶν
σκούζω πῶς κατατυραννᾶν
καὶ κατὰ πάντες ἀνίκω.

Κ'ἀπ'ἐδῶ κ'ἀπ'ἐκεῖ πέρα
ἔρχονται γιὰ τὴν μητέρα
στρατιῶτες κάθε μέρα.

Τί σκιάσεις, σὶ θρονιασί!..
ἔρχονται καὶ Κυβερνῆτες,
κ'εὐσταλεῖς ἐθελονταί,
ποὺ τὸ σφρίγος των ὡμνεῖται.

Καὶ φιλέλληνας σοφοὺς
ἐλέπω τώρα μὲ λεπίδα,
φθάνουν κ'ἀπὸ τῆς Σαπφοῦς
τὴν μαγευτικὴν σποριάδα.

Τώρα Φασουλῆ κ'οἱ Χιῶτες
πολεμοῦν σὰν φαρσατιῶτες.
Ἴντα Χιῶτες καὶ Σουλιῶτες...
τώρα κάθε πατριώτης
θέλει πολεμάρχης πρωτεῖο.

Τώρα μένες διαφορές,
τώρα κι'ὁ σοῦρ Μικές,
τώρα κι'ὁ Μισὲ Τζανῆς
δὲν θὰ στέκουν ἀβρακωτοί.

Σκωθῆτε σκωθῆτε,
κι'ὅλοι σας ἁρματωθῆτε
ἀγῶν ἅλλος, νέα πάλη.

Καὶ θὰ 'βγῆς τὴν Λίγερούκα,
καὶ θὰ 'βγῆ τὴν Ἀγγερούκα
Μπουμπουλίνα νὰ προβλέψῃ.

Ἀπ'ἐδῶ κ'ἐκεῖ γυρίζω,
μπίτουμαι, λυσσῶ, κι'ἁρπίζω,
καὶ γιὰ πόλεμο μουγγρίζω.

Ὁ καθένας μὲ λεπίδα
εἶναι τώρα ἀκαρτερῆ,
κι'ἂς βιοντοῦνε γιὰ πατρίδα
τῶν Αἰσχίνων οἱ γεροί.

Ὁ καθεὶς ἂς θέλῃ κλέος,
ἂς πάρῃ τὸν Ἀχιλλέα
καὶ πολλῶν Ὁμήρων ἔπος.

Καὶ τὴν στάσιν τῆς Τρωάδος
'στοὺς ῥυθμοὺς τῆς Ἰλιάδος
ἀρειμάνιος ἂς βλέπῃ.

Μαρς τὸ κάθε παλληκάρι
'στοῦ πολέμου τῆς τρομάρας...
ἔγιναν τώρα καὶ Μαγρόφροι
καὶ διάφορες μαγάραις
μὲς'στὸ τόσο φονικό,
καὶ γυρεύουν μερδικό.

Κ'ἐκεῖνα τὰ ἐρωμένα τὰ Νεοτουρκικά,
τὰ τόσον νομιμόφρονα καὶ Συνταγματικά,
πάλι μᾶς κοκορεύονται
καὶ σκιρτοῦνα Ραγιάδες,
καὶ νίκας ἀναφωνοῦνται
μὲ τοὺς Κερὶμ-'Αγάδες.

Πρόσωπα φυλῶν πειαίλων πρεσκινοῦν τὸν Κερωνάτο,
πάει κ'ἀπὸ τ'Ἀγκυόρας Καλογερικὸ φουσάτο.
Καὶ τοῦ λένε: Βασιλιᾶ μας,
ἔλα καὶ μᾶς τὰ μελίκα μας,
ἔλα καὶ'στὸ Μανάστηρα,
γιὰ νὰ 'δῇς οἱ Καλόγεροι
πῶς τὸ τρίβουν τὸ σιπέρι
σὲ πολέμου πανηγύρια.

Τρέχουν κι'ἀπὸ ξένα μέρη
'στὴν Κορῶνα, Φασουλῆ,
καὶ τὰ στέβη τοῦ πρασέρει
ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πολύ.

Κόσμος τὴν ζηνωκαυγάζει,
κι'ἡ χρυσῆ μας ἡ Κορῶνα
ἔπειτ'ἀπὸ τὸν ἀγῶνα
πέρα πέρα καταυγάζει.

Φ.—Κορῶνα, Στράτευμα Λαός, καὶ πᾶς ἐορταζέτω,
καὶ τώρα Περικλέτο,
μονάχος σου καὶ μαθ'ὅμων
εἰς τῆς Πατρίδος τὸν ἐωμὸν
ὀρεῖλεις τὰς δυνάμεις σου, καὶ σὺ νὰ προσενέγκῃς.
κι'ἐκεῖνος ὁ Μπεκὴρ 'Αγᾶς,
ὁ ὀλοφόνος, ὁ φυγᾶς,
ἐτσικρύσσεται λιγστὸς ὁ παληοπελεβίγκας.

Κι'ὅποιος τὸν πάστρ, φαρλακτῆ,
λένε πῶς μία Πάγκα
θὰ τοῦ πληρώσῃ μετρητὰ
δέκα χιλιάδες φράγκα.

Τώρα δεῖξε γεναιλίκι,
ποὺ δὲν ἔχεις χαρτζιλίκι,
ν'ἀποκτήσῃς τέτοιο θῶρο
καὶ νὰ κάνῃς ἀπάμπα — στῦρο.

Ἀπὸ γῆς κι'ἀπὸ θαλάσσης
ἀντηχοῦν ἐκεῖ σοῦσ...
σοῦρε τὸν Μπεκὴρ νὰ πάσῃς,
μὴν ξεχνᾷς τὸν ἀμπιδᾶ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ ΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος γιὰ δόξα κι'ἐνιαύσιο'ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνάθεσι θἄχουνε'στὸ στόμα.

Τοῦ Δεκεμβρίου πρώτη,
δὲν ἔπεσαν οἱ κρῶτοι.

Χίλια τριάντα πέντε καὶ ὀκτακόσα,
κυττάζουν'στὸ Λονδῖνον μάτια τόσα.

Δὲν ξέρω σήμερα γιατί
Ἄγγλο θυμοῦμαι ποιητή.

Ἔλα, μεγάλε Μπάϋρον, τῶν Ἄγγλων ποιητή,
ξύπνησε τὴν Ἑλλάδα σου νὰ 'δῇς τὴν λατρευτή,
ποὺ τὴν γλυκοτραγούδησες καὶ 'πέθανες γι'αὐτή.

Ἤρθε φωνή, ἦρθε μιλιά,
καὶ πάει 'στὴν Ἀγγλία,
καὶ λέει μέσα 'στὰ παληὰ
'δικά της μεγαλεῖα.

Ἐσύ, ποὺ τὴν σημαία της τὴν 'πῆρες σάβανό σου,
ξύπνα νὰ 'δῇς Ἐλευθεριά,
ξύπνα νὰ 'δῇς παλληκαριὰ
καθὼς ἐκείνη, ποὖκλαψε μπροστὰ 'στὸ λείφανό σου.

Νάτην... μὲς'στὴν τρανὴ
τῆς γενειᾶς σου κοιτίδα
τριγυρνᾷ φωτεινὴ
μιὰ δική σου Πατρίδα.

Γι'αὐτὴν καταυγάζει
Ἀπόλλων χρυσὸς,
καὶ χάλυψ κλαγγάζει
καὶ φέγγει πυρσός.

Σὲ κάμπους, σὲ δάση, μὲ πνεύματ'ἀνέμων
Στρατῶν πανοπλία καὶ γδοῦπος ἠχεῖ,
καὶ τοῦρ' Ἀμαζόνα μεγάλων πολέμων
τὴν βλέπει τοῦ Τσάϊλδ — Ἀρόλδ ἡ ψυχή.

Ὡραῖος ὁ κόσμος σὰν κ'ἄλλοτ'ἐφάνη,
καὶ τώρα στεφάνι
τῆς ἔπλεξαν κόραις
καὶ σ'ἄξεναις χώραις.
Κι'ἂν ἔμελπες τώρα, τῆς λύρας ὁ φθόγγος
δὲν θἄτανε θλίψις καὶ κλάμμα καὶ βόγγος.

Ἄγγλε τῆς Ἑλλάδος σκίρτα,
νὰ καὶ βάγια, νὰ καὶ μύρτα,
νὰ καὶ κλάδοι φοίνικος.

Ἄκου τί τῆς ψάλλουν ὅλοι:
νίκα, πάντ'ἀκτινοβόλει,
τήνελλα καλλίνικος.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας γέτος σκέτος.

Α΄.

Φ.—Τὸν εἶδα μές 'στὸ τραῖνο...δὲν 'πᾶγες νὰ τὸν 'δῇς ;
Π.—Δὲν 'πῆγα μὰ πῶς ἦτο ;
Φ.— Λίαν φιλομειδής.

—

Τσιγύρω τόσοι φίλοι
μὲ φλογισμένα χεῖλη
τὸν γλυκοτραγουδοῦν
καὶ τὸν ξεπροβοδοῦν.

—

Μὰ μὲ παλμοὺς 'στὸ στῆθος
καὶ τόσου κόσμου πλῆθος
'στὰ μάτια τὸν κυττᾷ.

—

Εὐχῆς καθεὶς τοῦ στέλλει,
καὶ πᾶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
τὸν ἀποχαιρετᾷ.

—

Νάτος...θεοδαίνει 'μπρος μου...
ποδεβολὴ κι'ἀντάρκα...
τὸν συνοδεύει κύσμου
καρδιόκτυπος,λαχτάρα.

—

Παιὰν πολεμικὸς
ἀχεῖ'στὸν Βενιζέλο,
κι'ἄλρες ξαφνικὸς
τοῦ πέρνει τὸ καπέλο.

—

Ἀνασκιρτᾷ τὸ γένος,
καθένας ξεσπαθώνει...
μὲ γροῦνα τυλιγμένος
ἐμπῆκε 'στὸ βαγόνι.

—

Πάει 'στὴν Ἐγγλιτέρα
μὲ γροῦνα νὰ φωνάξῃ,
κι'ἴσως πολλῶν τινάξῃ
τῆς γούνας ἐκεῖ πέρα.

—

Μ'αὐτὸν ἡ προσευχή μας,
μὲ τοῦτον ἡ ψυχή μας,
μὲ τοῦτον κάθε πόθος καὶ κάθε μας παλμός,
καὶ κάθε μας τραγοῦδι καὶ κάθε μας ψαλμός.

—

Κόσμος τρέχει νὰ τὸν 'δῇ,
κόσμος τὸν ξεπροβοδεῖ.
Σύρε σύρε'στὸ καλό,
κι'ὅπου νὰ 'ρθῇς γιαλό.

—

Καὶ ψιθυρισμὸς ἀκούεται,
καὶ στεναγμὸς ψυχῆς,
καὶ λαοῦ γιατὶ μεγάλον.

—

Μὰ κι'ἐγὼ φιλῶ τοῦ στέλλω,
γιαρὰν σούξε'στὸν Βενιζέλο
ξεφωνίζουνε κι'οἱ Γάλλοι.

—

Γιὰν σουξὲ καλέ, τοῦ λέει,
καὶ λαμπραῖς ἐπιτυχίαις,
γιαρὰν σουξέ,τιμὴς καὶ κλέη,
καὶ θριάμβους κι'εὐτυχίαις.

—

Γιαρὰν σουξέ,κι'ἐγὼ τοῦ λέω,
καὶ τὸ γένος ξεκολλᾶ
μὲ τουφέκι καὶ σπαθί
σὲ μυρτιὲς νὰ κομηθῇ.

—

Γιαρὰν σουξὲ καὶ μεγαλεῖα...
μέσα σὲ γουνερικὰ
κι'ὁ Σκουλούδης'στὴν Ἀγγλία
πάει μὲ τὸν Κρητικό.

—

Μπὲν σουξὲ κι'ὥρα καλή,
λένε καὶ γι'αὐτὸν πολλοί.
Πήγαινε καὶ σύ,τοῦ λένε,μὲ φωνὲς γενναῖον τόνον.
πήγαινε καὶ σὺ,τοῦ λένε,ποῦ γνωρίζεις τὰς Αὐλάς,
ποῦ καὶ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος ἦσουν ἄλλοτε πρὸ χρόνων
εἰς τὴν γῆν τῶν Δύνα-Σλάκεζες τὴν γῆν τοῦ Ρουΐ — Βλάς.

—

Σύρε,Στέφανε,καὶ σὺ
μὲ τὰ γένεια σὰ μεγάλα,
ὅπου λέν πῶς μέσα'στ'ἄλλα
ξέρεις κι''Αγγλικὰ φρασί.

—

Ἂς βροντήσουν πυροβόλα,
κατευόδιο'στοὺς ἐν πείσει,
'στὸν Πρωθυπουργό,καὶ σ'ὅλα
τῆς Ἐπιτροπῆς τὰ μέλη.

—

Κατευόδιο τους,παιδιά,
καὶ μὲ δάφνην κλωβιὰ
μέσ'ἀπὸ τὴν'Ἐγγλιτέρα
νὰ γυρίσουν ἐδῶ πέρα.

—

Θρίαμβος μᾶς λαμπρύνει...
σύρτε ..καλή σας ὥρα...
κι'ὅς ἐπιστέψ'εἰρήνη
σπαθιὰ τροπαιοφόρα.

—

Νίκην, Ἑλλήνων παῖδες,
ἐψάλαμεν κι'ἅμετς,
μᾶς στεφανόνουν Λαῖδες,
μᾶς στεφανόνουν Μίς.

—

Τώρα,Πατρίδα θύλαε,
μὲ Στέλιους,μὲ Στρατούς,
μὲ μπάλαις καὶ μὲ βόλια
'μιλᾷς'στοὺς δυνατούς.

—

Τώρα μέ'περηφάνεια
καὶ ζηλευτὰ στερήκια
'μπρὸς'στοὺς μεγάλους πᾷς.

—

Καὶ τῶν τραπεζῶν τὴν θύρα
μὲ δικαιοσύνην λύρα
σὰν πρῶτα δὲν κτυπᾷς.

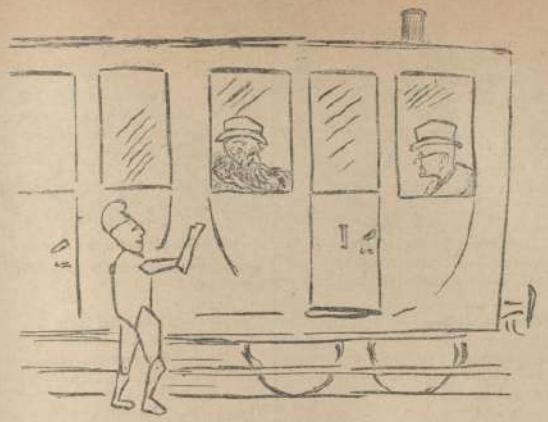

Τώρα καὶ σὺ γνωρίζεσαι,
τώρα σ'ἀκοῦνε Θρόνοι,
σὲ δίσκο δὲν στηρίζεσαι,
μὰ σὲ Καινὲ κανόνι.

—

Πέρνεις λαγκάδι καὶ βουνὸ
χωρὶς νὰ σαΐβγῃς ταπεινὰ
ὑπὸ τὸ κράτος φόβου.

—

Καὶ λὲς τραγούδια τοῦ βουνοῦ
ἐσεῖς πουλὶ τοῦ Γρεβενοῦ
κι'ἀηδόνια τοῦ Μετσόβου.

—

Ραγιάδων ἀλυσίδες σωριάζουσαι κομμάτια,
Ἁγιων'Εικόνων σε δέχονται Παλάτια.
Σὲ βλέπω νὰ προβαίνῃς νικήτρια σεμνή,..
Μοῦσα τῆς Ἀλειδίνης
βαρύθρομος ὑμνεῖ
τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

Β΄.

Π.—Τὸνείδες τὸν Λευτέρη;
Φ.— Τὸν εἶδα,προσφιλῆ,
ποῦ'πάγαινε'στὴ Λούτρα μετὰ τοῦ παραλῆ.

—

Τὸν εἶδα τὸν Λευτέρη...
ἐρούσακωνε τάγέρι
λευκότατο τσιγκί.

—

Σκούζουν κι'ἀπὸ τὴν Βᾶ
γι'αὐτὸν καλὸ ταξεῖδι
καὶ γιὰ τὸν Στεφανῆ.

—

Θάρρος παντοῦ κι'ἐλπίς,
γέλα,παρακαλῶ,
καὶ τῆς ἐπιτροπῆς
λέγε της'στὸ καλό.

—

Περιφανὴς ἡμέρα,
τὸ γένος ἀναζῇ...
πάει στὴν Ἐγγλιτέρα
κι'ὁ Κλέαρχος μαζί.

—

Πάνε μές'στὴν ὁμίχλη,'στὴ μακρὰ συννεφιά,
καὶ τὸν Μαρκαντωνάκη τὸν'πῆραν συντροφιά.
Πάνε μές'στὴν'Αγγλία...τόπο γιὰ νὰ δμεζῇ
δαφνηφορουσα κόρη...γειὰ σας,εὐάν,εὐοί.

—

Βροντᾶτε,βροντᾶτε,
'στὴ Λούτρα πετᾶτε,
παιδιὰ σπαθοφόρα.

—

Μεγάλα κελά,
κι'εἰρήνη γελᾷ
φιλάμπελος τώρα.

—

Κὰν'Λρας καὶ πάλι
βροντῶν θὰ προβάλῃ
τῆς γῆς Βασιλῆας;

—

Ἤμὴ περιστέρι
'στὸ ράμφος θὰ φέρῃ
κλαδάκι τοῦ Ἑλιᾶ;

Γ΄.

Π.— Κι'ἐμένα,Φασουλῆ,
πόθος με πυρπολεῖ.

Σεγένω συμφορές,
κι' όλους τούς τραγουδώ,
καὶ τούς ξεπροβοδώ
μὲ γέλωτα, μὲ χαρές.

—

Στρέφω 'ψηλὰ τὰ μάτια,
καὶ σὲ πλέρα Παλάτια
κυττάζω τῆς Ἀγγλίας
τὴν κόρη τῆς εὐλείας.

—

Σὺ Βενιζέλε, διάβασε καὶ τοὺς ψυγχαίμους φλέγε,
τόντα μὲ τὸ χαμόγελό 'στούς σκιβρωπούς ὠμίλει,
καὶ τὸ σπαθὶ μας δείχνοντας 'στοὺς δ.πλωμάτας λέγε
πῶς τίποτα χωρὶς σπαθὶ δὲν κάνει τὸ κοντύλι.

—

Τοῦτο μόνος μας εἶστρος,
κι' ἀντὶ ζίφος ἀπῆ
δακλόγλωσσ κι' ἀνάπῃ
ἕνας κι' ἄλλος Μινίστρος
καὶ λογὰς τοῦ καιροῦ,
ὅλα πᾶν κουτουρού.

—

Τὴν Εἰρήνην ζητῶν
μετὰ τόσον ἀγῶνα.
κι' ἐλπὶς κλώνους κρατῶν
τὸ σπαθί μας ἀκόνα.

—

Κατουδέτε, κι' ὅπου πᾶς
δεῖξε, Κρητικέ, πυγμή,
μὴν ξεχάνης μιὰ στιγμὴ
τὸ σπαθί μας νὰ κτυπᾷ.

—

Τώρα πίς τους πῶς κι' οἱ Χιῶτικι
ἐγινήκανε Σουλιῶτσις
μὲ παλληκαρίᾶς προσόντα.

—

Μὴ τὰ σκιάζουν οἱ μεγάλοι,
σκώνω 'ψηλὰ κεφάλι,
λάμπε κι' ἀστράπτε καὶ βρόντα.

—

'Πές τους, σὲ παρακαλῶ,
πῶς τὰ πρῶτα δὲν περνάνε...
κατευόδιο σου καλὸ
κι' ὁ Σταυρός μαζί σου νάνει.

—

Γερὰν σουξέ, σοῦ λέν κι' ἐκεῖνοι, γχρὴν σουξέ, σοῦ λέν κι' αὐτοί...
τὸν Γενάδιον κυττάζω, τῆς Ἑλλάδος Πρεσβευτή.
Χαιρετῶ τὸν διπλωμάτη,
καὶ τοῦ λέω: σήμω κι' ἔλα
'στῆς Ἀγγλίας τὸ Παλάτι
μὲ τὴν ἔσπρη φουστανέλα.

—

Νὰ καιρὸς νὰ τὴν φορέσης, νὰ καιρὸς νὰ τὴν φορῇς.
καὶ μ' ἐκείνην σὲ Παλάτια λιγερὸς νὰ προχωρῇς.
Ἕως τώρα καταρρίχης τὴν ἐτρώγανε σκρόκια,
ὅμως σήμερα κι' αὐτὴ
'πριδάκια κομπρωτή,
τὴν ἐδόξασεν ἐκείνα τὰ καλὰ μας εὐζωνάκια.

—

Τώ,' ἀλλάζουν οἱ καιροὶ
καὶ τὴν βλέπουν μ' ἄλλα μάτι,
τὴν δοξάζουν καὶ χιονάτη,
τὴν δοξάζουν καὶ λερή.

—

Χαῖρε σύ, τῆς Νίκης κόρη,
φουστανέλα ξαναρώρει,
φουστανέλα ξαναβάλε
καὶ μ' αὐτὴν θριάμβους ψέλα.

—

Τώρα πιὰ κανένα στόμα σὰν καὶ πρὶν δὲν τὴν γελᾷ,
κι' εἶναι λίαν πιθανὸν
μετὰ πόλεμον κλεινὸν
καὶ τὸν Ἐδουαρδ τὸν Γ' χρεῖνα τὸν' δῇς φουστανελά.

Δ'.

Φ.= Τί θρίαμβος ἐρέτο!..
'στὴ Λόντρα πανηγύρι..
ἄδειασε τὸ παλάτι,
Μωλλῆδε Πιαιλέτο.

—

Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει τὰ μάτια καρφωμένα
σ' ἐκείνην ὅλοενα.
Ἀνοίγεται μεγάλη κι' ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος,
καὶ βλέπω, σύντροφέ μου,
πῶς τῆς Ἑλλάδος ὁ κλάδος
κρύδει σπαθὶ πολέμου.

—

Ἔμνει μὲ χακὶ καὶ σάκκο
Στρατηγὸ ἐκρυβρεμένο...
πῆρανε καὶ τὸ Σωράκο,
τὴν πατρίδα τοῦ Κυλέτη.

—

Καὶ γι' αὐτὸ πανηγυρίζω...τί χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα!..
τὴν ἐλευθεριὰ του τώρα σὲ συντρίμματα σκλαβᾶς
τοῦ πελαγοῦ τοῦ Ζαλικώστα τραγουδεῖ γεννικὰ λύρα,
ποῦ τραγούδησε μιὰ μέρα καὶ τὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς.

—

Τίρι λίρι, τίρι λίρι.
τόκα μία τὸ ποτῆρι
μέσα σὲ πολέμου σάλο.

—

Λένε καὶ γιὰ τὸν Ἀρμέδα
πῶς αὐτὸν τὴν ἑβδομάδα
λέει νάβγῃ δίχως ἄλλο.

—

Τὴν ἀδελάζουν τὴν καϋμένη,
ποῦ τὴν εἶχαν φορτωμένη
μ' ἔπιπλα καὶ τόσα ἄλλα.

—

Κι' ἐν πολλῇ πομπῇ καὶ γδούπῳ
μετ' ὀλίγον κι' ὅσονούπω
κάπου θὰ ξανατραπάρῃ.

—

Λένε πῶς θὰ ἔγῃ ξανά,
πλὴν σοῦ λέω, τραγογέννα,
πῶς καὶ μὲ Κερκυπανά
καὶ καθέρσια δὲν ἐγκίνει.

—

Π.—Τί κρῖμα ποῦ τῆς κλείνεται τῆς δύστυχης ὁ δρόμος,
μὲ τὸ καταδυσμένον τὴν ἔχει πάρει τρόμος.
Μ' αὐτὸ τὴν πάει ρεπίτι.τὴν πάει τρία κι' ἕνα,
καὶ φάσκελ' ἀναρίθμητα δῶσε της κι' ἀπ' ὑμένα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο
Γιὰ τὸ ξενάκριμος μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κι' ἐ τ ὸ χ έ ρ ι

'Οχδοον κι' ἑκάστον μετροῦντες χρόνον
ἐβρείομεν' στὴν γῆν τῶν Παριδενιόνων.

'Έτος χίλια δώδεκα κι' ἑγιακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν' Ανάρθωση θἄχουνε' ἀπὸ στόμα.

'Οχδόη Δεκεμβρίου,
παντοῦ χαρὰ Κυρίου.

Χίλια δακόσα τριανταέξη,
ἀπὸ τὴ Λόντρα κάτι θὰ φεξῇ.

**Τραλαλὰ καὶ τραλαλό,
Νίκη κι' ἀπὸ τὸν γιαλό.**

'Ερι πάλι τὰ καράβια, ποῦ ξυπνοῦνε τὰ νερὰ
μὲ κανόνια, μὲ πυρά.
'Ερι πάλι 'στῆς χαραῖς των τοῦ γιαλοῦ τὰ παλληκάρια,
ὁποῦ τἄχομε χαμάρια.

—

Εἰμ ἐγὼ Νεράϊδα κόρη τοῦ καιροῦ σας τοῦ καλοῦ
καὶ δαφνόκλαρα ραντίζω μὲ τὴν ἅλμη τοῦ γιαλοῦ.
Εἰμ' ἐγὼ Νεράϊδα κόρη, ποῦ σὲ χρόνια λαμπερὰ
εἶδα μὲ φωτοστεφάνους Σπέτσαις, 'Ύδρα καὶ Ψαρά.

—

Εἰμ 'ἐκείνη, ποῦ καὶ τώρα σὲ γιαλὸ πολεμοκράχτη
μπουρλοτιέρηδες ζητῶ,
εἰμ 'ἐκείνη, ποῦ μιὰ σπίθα μέσ' ἀπὸ μπουρλότων στάκτη
σὲ ναυτόπουλα πετῶ.

—

Εἰμ' ἐγώ, ποῦ δὲν μὲ σκιάζουν μαύραις φουσκοθαλασσιαῖς,
καὶ 'στὸ κῦμα θεμελιόνω πύργους Νίκης κι' ἐκκλησιαῖς.
Εἰμ' ἐγὼ Νεράϊδα κόρη, ποῦ στὸ Στόλο λέω: νίκα,
εἰμ' ἐγὼ, ποῦ ξαναβγῆκα
μέσ' ἀπὸ γιαλοὺς πυρίνους κι' ἀπὸ βάθη θαλασσῶν,
ὅπως ὅταν μιὰ φορὰ
Στόλους ἔπνιξαν Περσῶν
περιώνυμα νερά.

—

Εἰμ' ἐγὼ, ποῦ ξανασκούζω: Νίκη κι' ἀπὸ τὰ πελάγη,
καὶ φωτοβολοῦνε πούλμαις καὶ φοδίζει χαραυγή.
εἰμ' ἐγὼ, ποῦ ζαι ασταίκεω 'στῶν παλληκαριῶν τὸ πλάγι
κι' εἶναι κάθε κανονιὰ των οὔρια καὶ ζητωκραυγή.

—

'Ερι πάλι τὰ καράβια ..κι' ἀπὸ τὰ πελάγη χρότοι
καὶ μπουρλότων μυρωδιά.
γειά σου γειά σου, Κουντουριώτη,
γειά σας, τοῦ γιαλοῦ παιδιά.

Διάλογος στωμύλος
τὰ μάλιστα ποικέλος.

Α'.

Φ.— Περικλέτο,τί θὰ γένῃ
μὲ τὴν φίλη μας Τουρκιά ;...
συνδιάσκεψις,εἰρήνη,
καὶ μὲ ράγκανη κουκιά.

—

Συνδιάσκεψις'στὴ Λόντρα,
γύρω γλάροι κι'ἀετοῦρακοι.
κι'ὁ σερ"Εδουαρδ ὁ Γαρέϋ,
κι'ἡ Τουρκιὰ πάει κόντρα.

—

"Ημερία καὶ γαλήνη,
συνδιάσκεψις,εἰρήνη,
καὶ τρελλὸ παπᾶ'Βαγγέλια,
ποῦ ξεραίνομαι'στὰ γέλοια.

—

Μὴ καὶ σύ,βρὲ Σγαναρέλο,
τὴν εἰρήνη τσαμπουνᾶς,
ἀπὸ σὲ μονάχα θέλω
τὸ σπαθὶ σου ν'ἀκονᾷ.

—

"Οσο βλέπεις διακύσεις
καὶ θερμὰς φιλοφρονήσεις,
καὶ Δημήχων Λόρδων λοῦσα
καὶ τραπέζια καὶ τσουμπούσα.

—

"Οσο βλέπεις,γκιουντῆ,
νὰ φοροῦνε λεοντῆ
καμπόσοι φορογκιδάροι,
ποῦ δὲν ἔχουνε καπίστρι,
ποῦ δὲν ἔχουνε σαμάρι,
καὶ διάφοροι Μινίστροι
ἄνω κάτω νὰ γυρίζουν
καὶ νὰ χριφοφθυρίζουν.

—

Τόσο σύ,βρὲ σύντροφέ μου,
ζάτω τούτου τοῦ πολέμου,
μέρα νύκτα ν'ἀναμπάζῃς.

—

Κι'εὐθαρσὴς νὰ πολεμᾷς
καὶ σὲ μάχαι νὰ χυμᾷς
καὶ τυράννους νὰ σπαράζῃς.

—

Ρίξε γύρω μιὰ ματιά....
τί λυπᾶσαι ;...παντοῦ φωτιά,
κι'ἕνας χαρὸς τιτυγίζει
κι'ἔλο κόσες καὶ θεριζει.

—

"Ατιμοι Τουρκαλεπαῖοι,
ποῦ τοὺς εὐνοῦν τρανοί,
ἄτιμοι λησταί,φονιάδες,πολν'εξώλειες καὶ πρωλειες,
ξανακαϊνε τῆς'Ηπείρου καὶ χωρὶς κι'οἰκοπόλεις.

"Ενας"Αδης εξεχύθη
'στὴ Θεσσαλονικάγῃ,
καὶ περίτρομα τὰ πλήθη
φεύγουν φλόγες καὶ σφαγή.

"Αφησαν πλιατσικολόγοι,
ποῦ βρωμίζουν τὸν κόσμο.
καὶ τὰ πάντα πέρα πέρα
πῦρ παμφάγον κατατρώγει.

—

Φριχτοὶ πλιατσικολόγοι τὸ πᾶν ποδοπατοῦν,
κι'ἐκεῖνοι τώρα κράτος αὐτόνομον ζητοῦν,
κι'ἔχουν γ'αὐτὸ προστάτας πλιατσικολόγους ἄλλους,
τὰ μάλιστα μεγάλους.

—

Καὶ τοῦτοι πολιτείαν αὐτόνομον γυρεύουν
καὶ τὰ φωτιᾶς ἀπάνω σὰν δαίμονες χορεύουν.
Ληστάρχων ἀτιμία
γενῆ πικροξυσμὸ...
μοῦτρα γι'αὐτονομία
καὶ γιὰ πολιτισμό.

—

Ἀνάθεμα,κατάρα,
τεράτων κακουργήματα,
καὶ προστατῶν λαχτάρα
γιὰ πλιατσικολογήματα.

—

Τίποτε δὲν θ'ἀπομείνῃ
παρὰ μόνον μαῦροι θρῆνοι
καὶ φωτιᾶς καταστροφή.

—

Καὶ καπνὸς γλωσσῶν πυρίνων
φθάνει μέσα'στὸ Λονδίνον,
κι'εἶναι τέρψις καὶ τρυφή.

Β'.

Τὶ φωτιᾶς ἀγρίας λύσσα,
κι'ὁ καπνὸς αὐτῆς σὰν κνίσσα
δυνκτῶν πλιατσικολόγων τὰ ρουθούνια γαργαλᾷ
καὶ φωνάζουν τρελλά.

—

Πολιτείας αὐτονόμους
μὲ καταστροφὰς καὶ τρόμους
τὸ πελιχάκειρο ζητεῖ.

—

Τίτλοι των ἀόπλων φόνοι,
ὅμως ἄκου τί κανόνι
'μπρὸς'στὰ Γιάννινα κροτεῖ.

—

Βδελυροὶ Μπεκὶρ-'Αγάδες,
δολοφόνοι καὶ φονιάδες,
πυροπλοῦν ἐδῶ κι'ἐκεῖ,
καὶ τοὺς λέν μπραβίσιμο
σύμμαχοι των μυστικοί,
ποθ τοὺς πρέπει φτύσιμο.

—

"Ασημοι πλιατσικολόγοι μ'εὐγενεῖς καὶ μ'ἐπισήμους
συμίγουνε καὶ γίνοντ'ἕνα,
ὅμως σὺ μαζὶ μ'ἐμένα
ψάλε μαχητὰς ἀλκίμους.

—

Συνδιάσκεψις,εἰρήνη
'στῆς'Αγγλίας τὸ Λονδίνον...
Περικλέτο,πῶς γελᾷ.

—

"Ομως ἡ φωτιὰ δὲν σβύνει...
ἐμπρὸς παῖδες τῶν'Ελλήνων,
σὲ στεριὰ καὶ σὲ γιαλό.

—

Ψάλε μαχητὰς ἀλκίμους...
σολιτείαις θέλουν τώρα
τὰ λυσσάρικα σκυλιά.

—

Πλὴν γιὰ τούτους τοὺς ἀτίμους
δῶσ τὸ σπαθὶ σας φῶς,
βάλι,σφαξίμο,θηλειά.

—

"Ελα κύτταξ'ἐκεῖ πέρα
'στῆς'Ηπείρου τὸν κίθερα...
βρέμονται βουνὰ καὶ βράχοι.

—

Πέφτουν ράλια καὶ μυδράλια,
κι'ἀετὸς μὲ δηὸ κεφάλια
στέκει'στὴν'Αστραχάν.

Γ'.

Μάχης φιδερᾶς ἡμέρα,
ἀστραπαῖς,φωναῖς καὶ κρότος...
νὰ κι'ὁ Σκοπουντζάκις πρῶτος
δίχως νὰ τὸν σαλιάζῃ σφαῖρα.

—

Στὰ βουνὰ κι'ὁ Στρατηγὸς μὲ τὴν πρώτη χαραυγή...
ἐκδικήσετε,παιδιᾶ,τὴ φωτιὰ καὶ τὴ σφαγή.
Μές'στὸ πῦρ κι'ὁ Στρατηγὸς,γνῶσις,καὶ παλληκαριά...
χαῖρε χαῖρε,Στρατηγέ,χαῖρε χαῖρε,Λευθεριά.

—

'Στὸ Μπιζάνι,'στὸ Μπιζάνι...
λύγγιας τῶν εὐζώνων λάμπουν,
ποῦχουνε λαχτάρα νάμπουν
μές'στὴν πάλι τ'"Αη—Γιάννη.

—

Ποίου σπαργμοῦ σκηνή!..
σῶμα πολεμοῦν μὲ σῶμα.
μὰ φωνάζει μιὰ φωνὴ
πῶς κι'οἱ Γαριβαλδινοὶ
πολεμοῦνε μὲ τὸν Ρῶμα.

—

Κι'ἕνας γέρος,ὁ Μαθίλντ,ἐσπομάλλης ποιητής,
ξεπροβάλλει μαχητής.
Νάτος νάτος...φτερωτὸς
'στῆς Τουρκιᾶς ὁρμᾷ τὰσκέρι,
μὰ σκοτώνεται κι'αὐτὸς
μὲ γυμνὸ σπαθὶ'στὸ χέρι.

—

'Πέθανε χωρὶς λαλιά,
κι'ἕνα χέρι στεφανώνει
τάσημένια του μαλλιὰ
μὲ βουνῶν εὐμούσων χιόνι.

—

Βαρεῖτε τὰ καθάρματα...
'πῆραν κι'ἡ Μούσκις τάρματα
καὶ δὲν ψηφοῦν θανάτους.

—

Τώρα τῆς λύρκις των ποτοῦν,
τώρα σπαθὶ φριχτοκαρκαῦν
'στα κρινοδάκτυλά τους.

—

Ζηλεύω γέρο ποιητή,
ποῦ ξίρος μαχητοῦ κρατεῖ
μές'στὰ γεράματά του.

Οὐχ ἧττον,Περικλῆ,κι'ἐγὼ
πάντα πρὸς πόλεμον ὁρμῶ
ἀπὸ τοῦ Ζακυνάθου.

—

Θέλω κι'ἐγὼ,καλέ μου,
ν'ἀνακηδῶ φρενήρης
'στὸν σάλον τοῦ πολέμου,
καὶ νὰ κτυπῶ ξιφήρης.

—

Προθυμοτάτη μὲν τὸ πνεῦμα,πλὴν ἀσθενὲς τὸ σῶμα,
θέλω κι'ἐγὼ νὰ πέσω μὲ τὸ σπαθὶ'στὸ χῶμα,
θέλω κι'ἐγὼ ν'ἀφήσω τὰς πτήσεις τοῦ Πηγάσου,
μὰ μιᾶ φωνὴ μοῦλεει: νὰ κάθεσαι'στ'ἀύγά σου.

Δ'.

Π.— Τῆς καταστροφῆς ὁ δαίμων
εἰς ἐρημωμένα μέρη
τοὺς θιασεύς του περιρέρει.

—

Ψάλε,Μοῦσα τῶν πολέμων,
ἀπὸ κορυφὰς βουνῶν
νέον πόλεμον δεινόν.

—

Τὸ μυδράλι καὶ τὴν σφαῖρα
ψάλε,Μοῦσα τῆς ἀντάρας...
κι'εἶχε ξεμερῶσ'ἡμέρα
Σχόλη τῆς'Αγιᾶς Βαρβάρας.

—

Τῆς'Αγιᾶς Βαρβάρας Σχόλη,
πρόφθασε,φωνάζουν ὅλοι,
βαυκετούργνασε ξανά.

—

'Στοῦ πολέμου τὸ κακὸ
'δὲς τὸ Πυροβολικό,
ποῦ γιορτάζει σὲ βουνά.

—

Τέτοια παρηγορήτσα
'στῆς'Λευθεριᾶς τὰ φύτρα
παρηγορικὴς χαρίζει.

—

Θαυμιατουργὸς μεγάλη,
τὸ κάθε μας μυδράλι
φυγάδες ἂς θερίζῃ.

—

Τῶν πόνων ἡ μητέρα
τελεῖ κι'ἐκεῖ τοὺς'Αγῶνας
μεγάλους,ἱερούς.

—

'Αλλοτε τέτοια'μέρα
μὲ μύρτα σὲ Στρατῶνας
ἐστήσαμε χορούς.

—

Γιὰ κύτταξέ μας τώρα...γιορτάζομε τὴ χάρι σου
μές'στῶν βουνῶν τὸ χιόνι,
κι'ἀκούεις τὸ κανόνι
νὰ ψάλῃ τὸ τροπάρι σου.

—

Κύττα γονατισμένο'μπροστά σου τὸν Ραγιᾶ...
τί παρακλήσεις κάνει...
Τρέξε,παρηγόρησε,νὰ γίνῃ λειτουργιὰ
μεσα'στὸν"Αη—Γιάννη.

—

Κάτω'στὴν'Αγιὰ Βαρβάρα
τρέχει κόσμος μὲ λαχτάρα.

Κάτω 'στην Παγγυφτέρκα τρέχει κόσμος με κερὰ
νὰ φιλάξῃ τὰ παιδιά του,
ποὺ βροντοῦν βαρειὰ βαρειὰ
σὲ ξερόντομα θανάτου.

—

Μοῦσα πολέμων βροντερή, δὸς νικὶ σ' ἐμένα μέντες,
βρυχῶνται γύρω λέοντες, βρυχῶνται γύρω σκύμνοι,
κι' ἀκούω τὸν Ἀλῆ Πασσὰ νὰ λέγ' φρενιασμένος:
χίλια καντάρια συμπλιμὲ νὰ βάλετε 'στὴ λίμνη.

—

Κι' ἐγὼ κλαίγω παρειτῶ ξεχασ., κολοκυθένια...
κυρὰ Ψωσάνη βόλια,
μοίρασε σ' ὅλους βόλια,
καὶ φτάνε σήμερα τρακόσ. κι' Ἀλῆ Πασσάδων γένεια.

Ε'.

Φ.— Κέρκα, καϋμένη παπαδιά,
βρόντα κι' πυροβόλει,
ἐμπρὸς 'στὰ Γιάννινα παιδιά,
σ' Ἀη—Γιάννη τὴν πόλι.

—

Χορεύετε, λεβέντηδες, ἀφρισταρικωμένοι,
κι' ἐλᾶτε τραγουδᾶτε μὲ νιαγιῶν λεπίδια
τὴν Βλάχα σας τὴν ὄμορφη, τὴν πολυπαινεμένη,
ποὺχει τὰ χίλια πρόβατα, τὰ πεντακόσα γίδια.

—

Ἀλλοίμονο καὶ τοὺς ἀλλοί !..
σήκω, καϋμένε μας Ἀλῆ,
καὶ βάλε τὸ φακιόλι.

—

Νὰ 'θῇς καὶ τὸν Σερκὶτ Πασσᾶ,
ὁποῦ φουσᾷ καὶ ξεφουσᾷ
σὰν φαλαινα 'στὴν Πόλι.

—

Μές' στὴν κοσμογελασιὰ
ἔκανε περπατησιὰ
κι' ὁ πολύκροτος Ἀρμάδα,
ποῦ τῆς πρέπει σερνάδα.

—

Νάτην νάτην...δργανέτα γιὰ χατῆρι της θὰ παίξω...
ἔχω μόλα κι' ἔχω λέσσα,
κι' εἶπαν ἄλλοι ν' ἀμολάσῃ καὶ νὰ πάῃ παρκέζω.
κι' ἄλλοι νὰ κουρνιάζῃ μέσα.

—

Μετὰ πολλὰ καμώματα, μετὰ πολλὰ καπρίτσια,
'στὸ τέλος ἀπαρόσιεσε νὰ βγῇ στὰ τρυφερίτσια.
Μὰ τὴν φτωχὴ τὴν ἔκαναν νὰ χύσῃ τὰ πασχάλια της
καὶ παραμίσα νὰ κρυφτῇ καὶ νὰ θρηνῇ τὰ χάλια της.

Ὁ Σκουλούδης ὁ πολὺς
κι' ὁ ξυλένιος Φασουλῆς.

Φ.— Μετὰ χαρᾶς ἐμάθαμε κι' ἐμεῖς οἱ πατριῶτες
πῶς μὲ πιστοὺς συμμάχους μας 'στὴ Λάντρα πιαστῆτε.
Ἐμάθαμε πῶς σᾶς καλοῦσι γεφύρια κι' Ἐγγλέζοι,
ἐμάθαμε πῶς δίχως σᾶς δὲν γίνεται τραπέζι,
ὅτι κι' Ἀνάκτορ' Ἀγγλικὰ τὰ 'κάνατε κονάκι
καὶ τὰ περιεργάζεσθε μὲ τὸν Μπρεκτωνάκη.

—

Ἐχαρήκαμε μεγάλως μές' στὰς τόσας συγχύσεις
γιὰ τοῦ Γκρὲϋ καὶ τῶν ἄλλων τὰς θερμὰς φιλοφρονήσεις
Τρῶτε πίνετε 'στὴ Λάντρα, καὶ βασεῖτε καὶ λαγοῦτα,
ποῦ κι' ἐμεῖς ἀπ' ἀδῶ πέρα νὰ σᾶς λέμε: εἶνοι τοῦτα;

—

Ὅμως ἔχετε τὸν νοῦ σας, Στέρκνε μου σεβνταλιᾶ,
κι' ὅλοι πίστε τὰ καλὰ,
τσικουρέτα, στρογγυλὰ,
καὶ 'στοὺς ἄλλους καὶ 'στὸν Δάνεϊ, σύμμαχόν μας προσιλᾶ.

—

Γκὸτ σέϊβ δὶ Κήν ..ἐμπρὸς μὰ πατίνους...
Γκὸτ σέϊβ κι' ἐμᾶς ...Γκὸτ σέϊβ κι' ἐκείνους.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁκτὼ φράγκα εἶναι μόνο
Γιὰ τὰ ξεναδμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐδρεύσιεν 'στὴν γῆν τῶν Πορθενάϊων.	Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνιακόσ' ἀκόμα, ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε 'στὸ στόμα.
Πέμπτη τοῦ Δεκεμβρίου καὶ δεκάτη. γιορταΐζ' στὴς Σκλουΐκης τὸ Παλάτι.	Χίλια ὅλακόσα τριάντα κι' ἕρτά, πέντε 'στὴ μούρη τοῦ κάθε Σοφᾶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.—Καὶ πολὺς, καϋμένε Περικλῆ, παιδιὰ δὲν θὰ κρούσῃ ;
πάω ψηλὰ 'στὰ Γιάννινα μαζὶ μὲ τὸν Μουτούση.
Σπάζω τσαμπούκια Χόντζηδων, διπλωματῶν καλέμια,
πάω ψηλὰ 'στὰ Γιάννινα, σὲ Μπέηδων χαρέμια.
Θέλω χαπάσους Γκέγκηδες ἀτίμους νὰ σκοτώσω,
θέλω τὰ γένεια τὰ σιπτὰ Πασσάδων ν' ἀπκυτώσω.

—

Θέλω τριγύρω μου πολλὰ
κανόνια καὶ Συντάγματα,
θέλω 'στὰ Γιάννινα 'ψηλὰ
νὰ 'θῶ γλυκοχαράγματα.

—

Θέλω σκεπὴ τὸν οὐρανό,
τραγούδι τὸ κανόνι,
θέλω χρεβάτι τὸ βρουνὸ
καὶ πάπλωμα τὸ χιόνι.

—

Θέλω πάντα 'στ' ἀνοικτὰ
τὰ γυρνῶ μὲ παλληκάρια,
θέλω χρεατα σφιχτὰ
νὰ τὰ ψήνω σὲ πουριάρια.

—

Θέλω δρόμους κασαούλια,
θέλω μένες δυνατὸ,
θέλω νὰ μὲ βρίσκ' ἡ πούλια
μές' στὴ μάχη φτερωτό.

—

Θέλω πόλεμος ορκατὸς
νὰ βρυχᾶται 'στοὺς αἰθέρας
καὶ μὲ τάστρα τῆς νυκτὸς
καὶ τὸν δίσκον τῆς ἡμέρας.

—

Ὅλοι τώρα θέλω μάχαις
νὰ μοῦ μυρσιθυρίζουν,
θέλω νὰ βογγοῦνε ράχαις,
πεῦκα κι' ἔλατα νὰ τρίζουν.

—

Θέλω Κρητικοὺς κι' εἰζώνους
καὶ ζερτέρια καὶ καπλάνια
νὰ τὰ δείχνω 'στοὺς προγόνους
μὲ χαρὰ κι' περηφάνεια.

—

Θέλω γενεὰν προμάχων
μὲ Στρατεύματα καὶ Στόλους,
κι' ὄχι μαχητὰς στομάχων
καὶ κηφῆνας ἀργοσχόλους.

—

Θέλω καὶ χορὸ νὰ σύρω
μὲ παιδιὰ στεφανωμένα,
θέλω νέχω νεράτα γύρω
κι' ὄχι γέρους σὰν καὶ σένα.

—

Θέλω κι' ἀκ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Τουρκομάχους μὲ χαρά,
θέλω λεβέντια μὲ σάκκο
κι' ὄχι γέρους μὲ ταμπάκο.

—

Θέλω μάτια, τσὶ' μιλιῶν,
μάτια, ποὺ σπιθοβολοῦν,
κι' ὄχι μάτια, σαμιρκόνο,
ποὺ γιὰ τσίμπλιας εἶναι μόνο.

—

Δὲν θέλω κουνελέδες,
θέλω παλληκαριὰ,
κι' ὄχι κατραναριὰ
μέσα σὲ κατρανέδες.

—

Θέλω θερμὰ νεότης ἀκόμη νὰ θερμαίνῃ
καὶ τὰ παληοκουφάρια,
κι' ἄλογα καὶ μουλάρια
σὲ Πανεπιστημίων νὰ βόσκουνε τεμένη.

—

Εἰς ἕδρας σχολαζούσας νὰ βλέπω πανεπλίας,
στρατιωτῶν σιελέκια, στρατιωτῶν θηλίας.
Κι' ἀντὶ Καθηγητὰς
νὰ βλέπω μαχητὰς
νὰ τρῶνε κουρασμένα.

—

Κι' ἐγὼ φωτιὰς νὰ βγάζω
κι' ἔξαλλος νὰ κρυγάζω:
γειά σου, Πατρίδα μάννα.

Β'.

Π.— Κι' ἐγὼ φωνάζω, νάνε:
καύμένη μάννα, κάνε
καζάρμαις τὰ Σχολεῖα.

—

Γιὰ σὲν' ἀκίνδυνον τὸν χρόνο
θαρρῶ πῶς πρέπει μόνο
πόλεμου παιπαλία.

—

Σὲ κάθε σου Σχολεῖο
Στρατὸς ἂς κουμηθῇ,
καὶ βάστα γιὰ βιβλίο
τουφέκι καὶ σπαθί.

—

Πολεμιστὰς χαιδέψτε
καὶ μόρισε μπαρούτι...
πρὸς τὸ παρὸν παραίτα
τὴν ἄλφα καὶ τὴν βήτα...
πολλὰς φορὰς μὲ τοῦτα
ἐπάτησες στὴν πέτα.

—

Κι' ἐγὼ, Πατρίδα, τώρα
σπαθὶ τροπαιοφόρα
θὰ ψάλω 'στὰ γεράματα,
κι' ὄχι Σχολεῖα καὶ γραμματα.

—

Θέλω κι' ἡ λογιότης
τὰ δόντια της νὰ τρίξῃ
καὶ ν' ἀνομιὴ τὸν Ἄρη.

—

Κι' ὁ Κορκῆς ὁ Χιώτης
τὴν πέννα του νὰ ρίξῃ
καὶ τὸ σπαθὶ νὰ πιάσῃ.

—

Μ' ἀλαλαγμοὺς κι' ὀλορὰ
σὲ Γαϊτανιῶν λεφοῦσι
ἀκράτητος πηδῶ.

—

Κι' ἤθελα μιὰ φορὰ
μαζὶ μὲ τὸν Μουτούση
τὸ Γιάννινα νὰ 'δῶ.

Γ'.

Φ.— Ἤλιε χρυσέ, χαιρέτησε τῶν σκλάβων' λευτεριές,
καὶ λάμψε γιὰ νὰ λάμψουνε παλάγη καὶ στεριές.
Πάντα λαμπρὸς κι' ἀνέφελος νὰ βγαίνῃς ἐκεῖ πέρα,
ποῦ παλληκάρια πυλεμοῦν γιὰ δύστυχη μητέρα.

—

Φώτιζε κάμπους καὶ βουνὰ,
ποῦ κακουμεῖς ἀντιλαλοῦν
φώτιζε τρύπαια τρανὰ,
ὁποῦ παντοῦ βροντοβολοῦν.

—

Ἡδύλιμος, δόξις καὶ βόλι,
νίκη Στόλου καὶ Στρατοῦ...
Ἤλιε, τώρα φωτοβόλει
πιὸ λαμπρὸς ἀπὸ προτοῦ.

—

Κύττα 'στῆς μεριαῖς ἐκείνεις
παλληκάρια περισσὰ.
κι' ἂς γενοῦν χρυσαῖς ἀκτῖνες
φωτοστέφανα χρυσᾶ.

—

Ἄρθονα καὶ πάλι χύσε τὰ πανύμνητά σου δῶρα...
Ἤλιε μου, νὰ σὲ χαρῶ,
σκόρπα τοῦτον τὸν κιτρὸ
τέτοιο φῶς, ποῦ νὰ μὴν τὸδε γῆ καὶ πόντος ἕως τώρα.

—

Θέρμαινε, πυρπόλει στῆθη,
κράτησε χρυσαῖς ἡνίκες,
καὶ σὲ γῆν Ἠπείρου στρῶθι
καὶ σὲ γῆν Μακεδονίας.

—

Κατακόκκινη φωτιὰ,
κοκκινίζ' ἡ ρεμματιὰ
κοκκινίζει καὶ ταλλάκι.

—

Κι' ἂς ἀναγγελθῇ κι' αὐτὸ
πῶς θὰ γίνῃ πιὰ φωτὸ
τοῦ Σερκέτ τὸ κιφαλάκι.

Δ'.

Π.— Ἤλιος φωτίζει μνήματα περικλυτῶν προγόνων,
Ἥλιος φωτίζει μνήματα παλληκαρίων συγχρόνων.
Κι' ἂν σιδηρόφρων μείνει ἀκέρωχα κλάψε τὸ παλληκάρι
τοῦ Στρατηγοῦ Κλέφτη.

—

Πατέρας τὸ παιδάκι του φιλεῖ τὸ ζηλευτό
μὲ πόνου δάκρυα.
Πατέρας ἵχνει 'στὸ παιδάκι μιὰν ὕστερη ματιὰ
καὶ πάει 'στὴ φωτιά.

—

Σύρετε νὰ τὸ θάψετε
καὶ τὸν χαμὸ του γράψετε
'στὴ μάννα του τὴ δόλια.

—

Κι' ὁ Στρατηγὸς βαθιὰ πονεῖ,
μὰ κάνει πῶς τὸ λησμονεῖ
'στῆς μπάλαις καὶ 'στὰ βόλια.

—

Σὲ πολέμους ἐπαινοῦνε
πλέκουν μὲ κάμους καὶ θρήνους
τοὺς στεφάνους τοὺς δαφνίνους.

—

Λύρας στόνος.
Χάρου δρόμος.
κοινὴ λύπη δὲν τὸ φθάνει.

—

Ἕνας πόνος,
ἕνα κλάμμα
κάθε δάφνινο στεφάνι.

—

Ἤλιε, δίσκε τῆς ἡμέρας,
ξέρεις πόνε πιὸ πικρό:...
στρατιώτης καὶ πατέρας
μέσα 'στὴ φωτιὰ τῆς σφαίρας
μ' ἕνα σπλάχνο του νεκρό.

—

Πεθαίνει κι' ἕνας κι' ἄλλος ἀτρόμητος ὁπλίτης
καὶ κάθε μάννα κλαίει χωρὶς γιὰ τὸ παιδί της.
Μὰ μιὰ κοινὴ μανοῦλα σ' ὅλα τραγούδια λέει,
κι' ὅλα μαζὶ τὰ κλαίει.

Ε'.

Φ.— Αἵματος παντοῦ κλῆθῶρε,
θλίψις, πόνος, ἀγωνία,
κι' Ἡρακλῆς ἐόρεθη τώρα
μέσα 'στὴ Μακεδονία.

—

Κι' εἶναι μέγα γεγονός,
Περικλέτο μυιγοχάρτη,
κι' εἶναι μέγας εἰωνὸς
ἐνακάλυψις τοιαύτη.

—

Εἶναι σύμβολον τῆς ῥώμης,
κι' ὁ θεὸς ὁ χρυσοκόμης
νέον φῶς μ' αὐτὸν θὰ χύσῃ
'στῆς Ἀνατολῆς τὴν ἀτιμ.

Εἶναι σύμβολον τῆς ῥώμης τῆς Ἀλκμήνης τὸ θλασσάρι,
κι' ἡ φιλή μας, Περικλέτο, νέαν δύναμιν θὰ πάρῃ.
Ἄθλιον τὸν φωτίζει κλέος,
κι' ὄργυπνος καὶ ρωμαλέος
φρουρεῖ Στέμμα Βασιλέως.

—

Καύχημα φυλῆς γενναίας
νικητὴς χειροκροτεῖ,
καὶ 'στὰ χέρια του κρατεῖ
τὰ κεφάλια τῆς Λερναίας.

—

Στέρφα κυνηγᾷ φονέων
μ' ἕνα ῥόπαλον γενναῖον
καὶ χαλᾷ τὸ κοινωφελό των.

—

Καὶ τὸν ἀφαλὸ τοὺς λύνει,
μὲ κι' ἀπὸ τὴν Μιτυλήνη
φέρνει πλῆθος αἰχμαλώτων.

—

Τὸν σκεπάζει λεοντῆ,
κι' ἡ φωνή του σὰν βροντὴ
συγκλονίζει τὸν αἰθέρα

—

Καὶ σὲ δούλους κι' ἐλευθέρους
ἄνδρας βλέπω τριεσπέρους
σὰν τὸν Ἡρακλῆ, μητέρα.

ΣΤ'.

Π.— Ἡρακλῆς μᾶς ἀνδρειώνει καὶ πρὸς ἄθλους μᾶς καλεῖ,
κι' ἂν ῥωτᾷς, βρὲ Φασουλῆ,
τί συμβαίνει κι' ἐκεῖ πέρα
'στὴν κλειὴ μας Ἑλλάδα,
οἱ φασάτοι Τουρκαλάδες
θὰ μᾶς βάλουν σὲ μπελάδες.

—

Στὸ Ἡκλάτι τῆς Ἀγγλίας
μετὰ τόσης στωμυλίας
τοὺς συμμάχους περγελοῦν,
κι' ἔτσι σὰν ξυπνοὶ μιλοῦν.

—

Ἐμεῖς μόνοι νικηταὶ καὶ σεῖς ὅλοι νικημένοι,
ταπεινοὶ, συφοριασμένοι.
Ἡ Τουρκιὰ σᾶς πῆρε σβάρνα καὶ σᾶς ἔκοψε τὴ φόρα.
μὰ σεῖς, τζένουμ, δίχως γνῶσι
ἔχετε καὶ μοῦτρα τώρα
νὰ ζητᾶτε νὰ σᾶς δώσῃ.

—

Θὰ σᾶς σκάσουν τὰ τερτίπια κάθε Τουρκαλᾶ μαζόλου,
μὴν κτυπᾶτε τὸ παιδάρι,
κι' ἡ Τουρκιὰ ζητεῖ νὰ πάρῃ
δίχως νὰ σᾶς δώσῃ δγόλου.

—

Θὰ σᾶς βγάλωμε παλούκια
καὶ μεγάλα καὶ πολλά,
κι' ἀμὰν θὰ τρκγουδοῦμε.

—

Σύρτε φέρτε μας τσιμπούκια
μὲ κατάχρυσο λουλὰ,
κι' ἅντε μπακαλοῦμ νὰ 'δοῦμε.

Σεῖς οἱ νικημένοι πρέπει νὰ μᾶς δώσετε καὶ κάτι
καὶ νὰ κάνετε μετανοιὰς στὸν Ντουρὰ τὸν τρομερό,
καὶ σὲ τοῦτο τῆς Ἀγγλίας τὸ περίφημο Παλάτι
νὰ σᾶς λέμε, νὰ μᾶς λέτε νὰ περνᾶμε τὸν καιρό.

—

Τόπο γιὰ τοὺς Τουρκαλάδες, τόπο νὰ καθίσουν πρῶτοι...
ἀφεριμ, Μαυροβουνιώτη,
Σέρβε, Βούλγαρε, Γκιαούρη,
ποῦ σᾶς ἐπάσαμε τὴ μούρη.

—

"Στοὺς συμμάχους, Φκουνλὴ μου, τέτοιε λέν οἱ Τοῦρκοι κι"
κι' χαϊδεύουνε τὰ γένεια τοῦ Σκουλούδη τὰ μεγάλα. [ἄλλα
καὶ τοὺς πηένουνε συνέχεια καὶ φτερνίσματα πολλὰ
κι' οἱ δικοί μας τοὺς ρωνᾶζουν: ἀφεριμ, χαίρ-ὁλα.

—

Τέτοια λέν οἱ τσελεπήδες τῆς γειτόνισσας τῆς φίλης,
κι' οἱ δικοί μας σιωποῦν,
καὶ προσμένουν τί θὰ ποῦν
κι' οἱ μανδρόσκυλοι τῆς Πόλης.

—

Καὶ μ' αὐτὰ περνοῦν ἡμέρες
καὶ μ' αὐτὰ περνοῦν ἡ σχόλαις,
καὶ βροντοῦν ὀβίδες, σφαῖρες,
καὶ πολεμοῦμπασκεβόλαις.

—

"Ἄλλοι δικαλοῦν μὲ τρόπαια τῶν Εἰρήνη γλυκοφέγγει,
πλὴν ἐμένα, Φκουνλή,
πῦρ πολέμου πυρπολεῖ,
καὶ πολὺ νὰ ξεπαθώσω καὶ νὰ πάψω κάπιζον Γλάγκη.

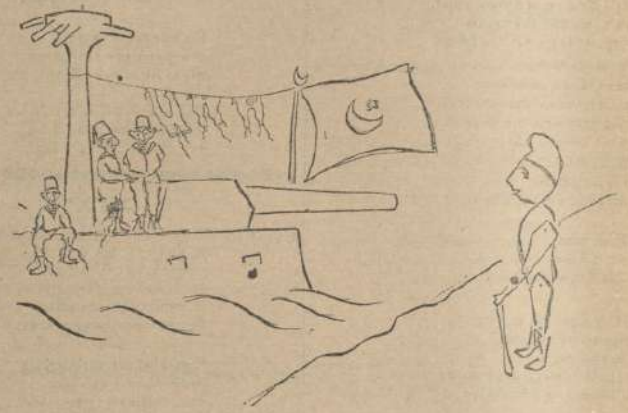

Ἐβγῆκε καὶ πάλι
Ἀρμάδα μεγάλη.

Ἔξω τῆς Τουρκιᾶς ὁ Στόλος, ὁ τοσοῦτον τρομερός,
κι' οἱ περίεργοι ρωτοῦνε: τί ξανακουρεύει τάχα;...
Ἀφερίμ... ἀπὸ τὴν ζιστὴ καὶ τὴν φλέγα τοῦ πυρός
νικημένοι οἱ Τουρκαλάδες μὲ τὸ σώβρακο μονάχα.

—

Μὲ τὸ σώβρακο νικημένοι... κι' ἡ Τουρκιὰ διακηρύττει
πῶς ὀφθῆ 'στὸν Ἀδερφὸ ἡ σημαία τοῦ Προφήτη,
κι' ἔπεσαν τὸν Κουντουριώτη καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς καϋμένους,
κι' ἐμπροστὰ 'στὸν Μωχαμέτη τοὺς ἐπήγανε δεμένους.

—

Κι' ὁ Κιμάλ αὐτὸ τοὺς τοῦτε...
τί κατεστροφὴ γιὰ μᾶς...
χάρε, φκιντασιακόπε
Ὀσμανλῆ τῆς Χαλιμᾶς.

—

Ἔγιακ μῶλα κι' ἔγιακ λέσσα,
ὅλοι 'στὴν Ἀρμάδα μέσα
μὲ τὸ σώβρακο νικημένοι.

Γιὰ τὸ σώβρακό σας ὅμως,
καὶ 'στὴν πλώρη καὶ 'στὴν πρύμνη
τοῦτο γιὰ παντιέρα νάχη.

—

Τοῦτο βάζετε 'στὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν τῶν χαιρεκάκων
καὶ σαλπίζετε τὸ ἀλέος νικηφόρον σωβράκιον.
Μὲ βαρὶα καὶ σαρκάδα
ὁλόενα 'σωβρακάδα.

—

Ὦ Τουρκιὰ ξεβρακωμένη, τοῦ πολιτισμοῦ κρυπίς,
τώρα πιάσαι μές' στὴ λύντρα τέτοια λέξι μὴν εἰπῇς.
Σόκιν σόκιν κάθε Λαΐδι, κάθε Μὶς θὰ ξερωνύσῃ,
κι' ὁ τὲρ Ἔδουκρδ ὁ Γκρεῦ πιθανὸν νὰ κοκκινίσῃ.

—

Ὦ φασοῦ, σὲ μύρτ' ἀπλώσου
μὲ τὸ νέο σύμβολό σου,
κι' ἔχε μέσα σου γιακίνι.

—

Ἕνα 'σώβρακο σοῦ μένει,
μὰ καθὼς τὰ πᾷς, καϋμένη,
μήτε τοῦτο θὰ σοῦ μείνῃ.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γρόσσια καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁκτὼ φράγκα εἶναι μόνο
Γιὰ τὰ ξεναβρωμόμερη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

"Ογδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

"Ετος χίλια δώδεκα κι' ἑνιαεόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θἄχουνε 'στὸ στόμα.

Δευτέρα Δεκεμβρίου κι' εἰκοστή,
καὶ τῆς Τουρκιᾶς ἀρχίζονται μαστοί.

Χίλια ὁμοκόσα τριάντα κι' ὀκτώ,
καὶ τὸ Μπιζάνι σφιχτοφοικτό.

Ξαναπροβάλλει γιορτὴ μεγάλη.

Τῶν Χριστουγέννων τὴν γιορτή,
τὴν πιὸ μεγάλη Σχόλη,
μ' αἷμα τὴν κάνουνε Στρατοί,
μ' αἷμα τὴν κάνουν Στόλοι.

—

Ἀπὸ τὴν φάτνη τὴν μικρὴ
ζωῆς λαχτάρα βγαίνει
γιὰ κάποια πλάσι σὰν νεκρή,
γιὰ πλάσι μαραμμένη.

—

Σὲ τοῦτα τὰ Χριστούγεννα, ποῦ τέτοια δὲν ξανάδα,
δὲν εἶνε δρόλου ψέμμα
πῶς μία γῆ κατάξερη γέμισε πρασινάδα
γιατὶ τὴν 'πότισ' αἷμα.

—

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, κι' Ἄγγελοι λευκοφόροι
σαλπίζουν πῶς μὲ τὸν Χριστὸ γεννειέται καὶ μιὰ κόρη.
Τὴν γέννησί της χαιρετοῦν
κοιλάδες καὶ πελάγη,
καὶ δῶρ' ἀτίμητα κρατοῦν
στεφανωμένοι μάγοι.

—

Βουΐζουν ἄντρα καὶ σπηλιοῖς,
δαφνόκλαρα φουντώνουν,
καὶ σὲ νησιῶν ἀκρογιαλιαῖς
Νεράϊδες ξεφαντώνουν.

—

Στέκουν Ρηγάδες τοῦ Σταυροῦ γονατιστοὶ σιμά της,
κι' ἂν θέλετε νὰ μάθετε πῶς λένε τὄνομά της,
ρωτᾶτ' ἐκείνους, ποῦ βουνὰ κατάστηθα κτυποῦν,
κι' αὐτοὶ θὰ σᾶς τὸ 'ποῦν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α΄.

Φ.—Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρώτ' ἡμέρα,
γιὰ κάτσε, βρὲ Περικλῆ, τί γίνετ' ἐκεῖ πέρα.
Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, μέρα τοῦ χρόνου πρώτη,
κι' ἐκεῖ 'στὴν Ἤπειρο φωτιά,
καὶ ξεκουφαίνουσι ταύτιά
τῶν κανονιῶν οἱ κρότοι.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα καὶ ψέλλουν Ἐκκλησιαῖς,
καὶ μαίνουν 'ἔξω πόλεμοι καὶ κοσμογαλαξίαις.
Κύτα τὶ σπήτια ἀλείνουται καὶ μένουν ὁρφανά,
καὶ τόσα παλληκάρια,
ποῦ τάχαμε καμάρια,
γιορτάζουνε Χριστούγεννα σὲ λόφους καὶ βουνά.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, καὶ μόν' ὅξὶς καὶ δίλι
τὰ Κάλαντα μὰς καλαῖσαι,
γυρεύ' ἡμάννα τὸ παιδὶ
μὲς στὴ μεγάλη Σχόλη.

—

Μὲ Χριστουγέννων εὐωδιαῖς
ἡ γῆ μοσχομυρίζει,
καὶ τόσαις ἄγραις καρδιαῖς
ὁ πόνος τῆς θερίζει.

—

Ἐρέτος δὲν φωτοβολοῦν
τὰ σπήτια λαμπερά,
τὰ σπήτια δὲν ἀντιλαλοῦν
καὶ τώρ' ἀπὸ χαρά.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, καὶ θλέπω κάτι κόραις
σκυφταῖς καὶ μαυροφόρικις.
Τὶ σπαραγμός, τὶ κλάμματα,
τὶ πόνος 'στὴ ματιά.
κι' ὅλαις προαιμένουν γράμματα
μὲς 'ἀπὸ τὴ φωτιά.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, παρηγορίαις ἡμέραις...
μέσα στὴ λύπη τὴ δαρειὰ
δῶσε, Χριστέ, παρηγοριὰ
σὲ κόραις καὶ μητέρες.

—

Στεῖλε χαρᾶς μηνύματα,
στεῖλε χαρᾶς γραφαῖς,
στεῖλε παιδιῶν φιλήματα
σὲ μάννες κι' ἀδελφαῖς.

—

Χάρος τριγυρνᾷ καὶ κύβει,
καὶ μιὰ λύπη μὲ λυγμοὺς
θρηνωδεῖ καὶ σπαραγμούς.

—

Κι' ἄλλη πάλι σὰν Νιόβη
δίχως ἕνα δάκρυ μένει
κρύα κι' ἀπολιθωμένη.

—

Εἶναι λύπαις ποῦ φωνάζουν,
κι' ὅλο κλαῖνε καὶ στενάζουν,
κι' εἶναι κι' ἄλλαις, ποῦ δὲν κλαῖνε,
μήτε λόγο κἂν δὲν λένε.

—

Μάννα μου, γραφὴ σοῦ στέλλω,
μάννα, τὴν εὐχή σου θέλω,
μάννα μου, καλεσπερῶ.

—

Τώρα Γ' κέγεννηθες κι' ἀστράζω
καὶ Χριστούγεννα γιορτάζω
'στὰ λαγκάδι, 'στὸ βουνό.

—

Μὴ θαρρῇς 'στὸν πόλεμό μας
πῶς κακοπερνοῦμε, μάννα...
τώρα γιὰ Χριστόψωμό μας
ἔχομε τὴν κουραμάννα.

—

Φίτος εἶμαι στρατιώτης,
εἶμαι φανταράκι πρώτης...
μάννα, σὲ γλυκοφιλῶ.

—

Μπάλαις πέρτουνε πολλαῖς...
καὶ τοῦ χρόνου...μὰ μὴ κλαῖς,
καὶ δὲν τ' ὄχω σὲ καλό.

Β΄.

Φ.— Ἔτσι γράφει, Περικλέτο,
'στὴν μητέρα τὸ παιδί...
τὶ Χριστούγεννα κι' ἐφτὸ
κάθε λύρα μελῳδεῖ.

—

Σήμερα Χριστὸς γεννᾶται
μὲς στὴν φάτνην τῶν ἀλόγων,
κι' Ἄρης πάνοπλος πλανᾶται
μέσῳ βράχων ἀπορρώγων.

—

Σήμερα νικῶν δικαιοσύνη,
σήμερα κι' ἐλπὶς καὶ πίστις,
καὶ συμφάλλουν ἀγραυλοί·
Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

—

Τώρα κι' οὐρανὸς καὶ γῆ
συναγάλλεται καὶ χαίρει,
καὶ τοὺς μάγους ὁδηγεῖ
νέον πάμφωτον ἀστέρι.

—

Τώρα σήμαντρα κτυποῦν
κι' ἀγαθὰ προαισθάνονται,
τώρα κάμποι πρασινίζουν
καὶ γελοῦ λαμπυκοποῦν.

—

Τώρα μὲς 'στὴν Ἐκκλησιὰ
μ' ἀπρομαύρη φορεσιὰ
χαρωπὴ καὶ λυπημένη
μὰ μεγάλη μάννα μπαίνει.

—

Ἄκου κόσμου παρδιοκτύπι...
μὲ χαρὰ μα καὶ μὲ λύπη
τὴν ἐστόλισε ἕνα κι' ἄλλο δᾶλα ἀπ' τὰ παλληκάρι,
ποῦ γι' αὐτὴν εὐρῆκε μνῆμα μὲς στὴν πρώτη του τὴ χάρι.

Τώρ' ἀνθίζ' ἡ μυγδαλιὰ,
καὶ σὲ πίνῃ καὶ σὲ πόνους
ἀνθὴ στρώνοντ' καὶ περίσσια.

—

Τώρα κελαϊδοῦν πουλιὰ
σὲ ζωῆς εὐχύμους κλώνους
καὶ σε ταφῶν κυπαρίσσια.

Γ΄.

Π.—Κλαίω τὸν Ἰσκαδρόσαγι, τιμημένο παλληκάρι,
κι' ἔλα σεύρε 'στὸν νεκρό του μ' ἕνα δάφνινο κλωνάρι.
Πάει πάει κι' ὁ Ρωσσάτης, ἐλεπίς μας στρατιώτης,
μὲς 'στὰ χρύσα καὶ 'στὸ σρῖγος τῆς ἀνθήσεως τῆς πρώτης.

—

Πᾶνε κι' ἄλλοι, πᾶνε κι' ἄλλοι,
ποῦ δὲν ἔχουν μετρημό...
χύσις αἵματος μεγάλη
'στῆς Ἰδέας τὸν βωμό.

—

Ὅλους τούτους τοὺς πεσόντας θὰ τοὺς κλάψω σ' ἄλλο φύλλο...
Λίγα δάκρυα καὶ στίχους εἰς τὴν μνήμην των ὀφείλω.

—

Φ.— Κι' ἔνα μὲ λύρα παραστέκεις
'στὰ νεκρὰ τὰ παλληκάρια,
κι' ἕνα στεφάνους σ' ὅλα πλέκεις
ἀπὸ δάφνινα κλωνάρια.
τίποτα μ' αὐτὰ δὲν κάνεις,
μήτε πόνους θὰ γλυκάνῃς.

—

Μήτε δάφνινα στεφάνια,
μήτε στίχοι καὶ πτυχὲς
δὲν παρηγοροῦν ὀρφάνια
καὶ χαροκαμμένες μάννες.

—

Παιᾶνας ἐμβατήρια,
καὶ τόσα νικητήρια
μὴ τσαμπουνᾷς ματαίως.

—

Κι' ὅποιος 'στὴν πρώτη τὴν γραμμὴ
κατὰ φονιάδων πολεμεῖ
ἐκεῖνος καὶ Τυρταῖος.

—

Ἐκεῖ σὲ θέλω, νταγλαρᾶ,
ν' ἀκοῦς βροντὰς, ν' ἀκοῦς πυρὰ,
τὸν Χάρο ν' ἀτενίζῃς.

—

Κι' ὄχι στρωμένος 'στὰς κλεινὰς
ἀέρα νὰ μοῦ κοπανᾷς,
θουρίους νὰ τανίζῃς.

—

Ἄλλοι νὰ ξημερώνωνται μὲ πυροβόλων ἦχους
καὶ σὺ νὰ κάνῃς στίχους.
Θανάτους νὰ τρανολαλῇ φρικτοῦ πολέμου Φήμη,
κι' ἄλλοι νὰ κλαῖνε μὲ καῦμούς
ἀγαπημένων σκοτωμούς,
καὶ σὺ νὰ πλέκῃς στέφανα σὲ σκοτωμένων μνήμη.

—

Π.—Αὐτὰ ποῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, καθόλου δὲν τἀκούω,
καὶ γιὰ τοὺς τόσους ἥρωας πικίνες θ' ἀνακρούω.
Φ.—Ἀν' στὸ Μπιζάνι μ' ἔστελλαν κι' ἐμένα στρατιώτη
κι' ἄρχιζες τὴν ἀνδρεία μου νὰ ψάλῃς, πατριώτη,
θὰ σοῦδινα κατάπουτρα τέτοιο γερὸ σκαμπίλι,
ποῦ θἄβλεπες ἀληθινὰ τὸν οὐρανὸ σφοντύλι.

Τὶ πολέμου δογγητό!..
σύρε πέρα 'στὸ Μπιζάνι...
συλλογίσου τὸν Στρατὸ
τὶ Χριστούγεννα ποῦ κάνει.

—

Ἐκεῖ πέρα πελάσις τρέμει
καὶ θανάτους ἑξαμετ...
πήγαινε νὰ 'δῇς, βεσέμη,
πῶς τὸ σρῶνε τὸ ψωμί.

—

Σὰν ἀκούσω τὸ Μπιζάνι
νοιώθω τὸ κορμί μου κρύο...
κἄμε θέλει νὰ βυζάνῃ
σὰν ἀχόρταγο θηρίο.

—

Κι' ἡ ψυχὴ κι' ὁ νοῦς πετᾷ
μές 'στὴ φρίκη τοῦ πολέμου...
τὶ Χριστούγεννα κι' "ουτᾷ!..
τὶ Χριστούγεννα, Χριστέ μου.

—

Συλλογίσου τώρα, βλάμη,
Σχόλη τοῦ Χριστοῦ νὰ φέγγῃ
καὶ νὰ βλέπῃς μοῦτρο Τζάμη,
καὶ νὰ βλέπῃς μοῦτρο Γκέγκη.

—

Νὰ προσμένῃ κι' ἕνας κι' ἄλλος τὰ Χριστούγεννα ν' ἀκούσῃ
καὶ στ' αὐτάκι του νὰ δουζῇ Τουρκαρβανιτιᾶς λεφοῦσι,
μέρα νύκτα καὶ μιὰ μάχη, μέρα νύκτα καὶ γιουρούσι.

—

Θέαμα τρομερὸν
αἱματηρᾶς σκηνῆς...
ἐκεῖ νυχθημερὸν
βροντᾷ κι' ὁ Διγενῆς.

—

Ἐκεῖ θἄδῃς μ' ὁπλίτας
τὸν Ἄρη νὰ γλεντᾷ,
κι' ὁ Διγενῆς Ἀκρίτας
τὸν οἶστρο σου κεντᾷ.

—

Ἐκεῖ νὰ πᾷς, κωθῶνι
μὲ τὸ νωθρὸ τὸ μάτι,
ν' ἀκούσῃς τὸ κανόνι
τοῦ Μήτσκ τοῦ Σταμάτη.

—

Τὸ Μέτσοβον ὑμνεῖ
μὲ δάφνινο στεφάνι
πλληκαρᾶ σεμνή,
ὁποῦ μιλᾷ δὲν βγάνει.

—

Ἐκεῖ νὰ πᾷς, μακρούρη
τῆς σχολοπρωτευούσης,
τῆς κανονιᾶς ν' ἀκούσῃς
τοῦ Φαίδωνος τοῦ Μπούφη.

—

Ἐκεῖ νὰ στέκῃς σιωπῶν,
ἐκεῖ κοράκων καὶ γυπῶν
κι' ὀρνέων εὐωχία.

—

Χριστουγεννιάτικη βορὰ
καὶ μιὰ πάλη τρομερὰ
σκυγιγκντομαχία.

—

Ἐκεῖ πολλὰ δεινὰ δεινῶν,
ὁποῦ τἀκούσεις φρίττων,
κι' ἐπίθεσις κατὰ βουνῶν
καὶ κάστρων ἀπορθήτων.

Ἔτσι κι'οἱ πάλαι Γίγαντες ἐβάλθηκαν μιὰ μέρα
νὰ κατεβοῦν ἐπὶ γῆς τὸν Δία τὸν πατέρα.
Ἔτσι σὲ χρόνους μακρυνοὺς
τοὺς ὀρθοδόξους οὐρανοὺς
ἐτρόμαζαν κι'ἐκεῖνοι.

—

Καὶ τοὺς ἐντὸς καὶ τοὺς ἐκτὸς
ὁ πόλεμος τῶν ὁ ῥωμαίικος
ἐν τρόμῳ συνεκίνει.

—

Π. — Καὶ τὸν Μαμούρη θὰ κυβῶ, πανόργο παλληκάρι,
πατριδος ἐγκαλλώπισμα, μάνας κρυφὸ καμάρι.
Κλαίω τοῦ Στόλου τὸ παιδί, κλαίω καὶ τὴν μητέρα,
κι'ἐκεῖ κοντὰ στὸ λεύκανο βλέπω καὶ τὸν πατέρα
τοῦ Ρίτσου, ποῦ 'σεστοῦθηκε στὴ Χιὸ παλληκαρίσια,
καὶ τὸν ἐκλάψανε πολλοὶ μὲ δάκρυα περίσσια.

—

Κυττάζω καὶ τὸν Γιάνναρο θανάτου θλίψη νάχῃ
γιὰ τὸ παιδί του, ποὖσβυσε 'στῶν Γιαννιτσῶν τὴ μάχη.

Σὲ θάλασσες καὶ σὲ βουνὰ
μνήματ'ἀνοίγοντ'ἀκριβὰ
ἡρωϊκῶν θανάτων.

—

Περνοῦν πατέρες ὀρφανοί,
κι'ἀπ'τοῦ Μαμούρη τὴ θυρὶ
κλαῖνε καὶ τὰ παιδιά των.

—

Φ. — Λοιπὸν μαχαίρι καὶ φωτιὰ
'στὴ μαύρη Τουρκοβδελυγιὰ.
Ἐμπρὸς...θανάτωνε σφαγεῖς,
καὶ δαίμονας θεοστυγεῖς.

—

Ἐμπρὸς μ'αὐτοὺς ποῦ πολεμοῦν,
καὶ κτύπα κτύπα κτύπα
Τουρκαρβανίτικις, ποῦ χιμοῦν
εἰς τὸ μεθύσι σκύπα.

—

Κυνήγα Τουρκαρβανιτᾶς μεθύσους μιαροὺς,
ὅπως σὲ χρόνον μακρυνὸν
κι'ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἠδωνῶν
τὸν Βάκχας κατεδίωκε μὲ θύρσους ἱεροὺς.

Ἡ Ξυλένη κεφαλὴ
Κάλαντα παραλαλεῖ.

Τὸν Παρθεμόσα τῆς Τουρκιᾶς βαστῶντας'στὸ κεφάλι
τῶν Χριστουγέννων Κάλαντα καλαντερχῶ καὶ πάλι.
Χριστούγεννα καλαντερχῶ μὲ Τσύκικις'Αρμάδες.
σοῦπαθαν νέα συμφορὰ
κι'ἐγύρισαν'στὴν Νάγκρα,
καὶ σήμερα τὸ χάλι των σκεπάζουν μυοσαμάδες.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα μὲ Στόλων κολοσσούς...
τὰ χρυσοντικά σας χαιρετῶ,
καὶ τὸ Καράβι ποῦ κρατῶ
ἔστω σοῦβα Νίκη σιμὰ καὶ ἄγουνε σασεῖς.

Τὸ'σώβρακό της ἔβγαλε δεινῶν ναυμάχων ράτσα
γιατὶ παρέζεστάθηκε μὲ τὰ πυροπολικά της,
κι'ὁ Βαρβαρόσας ὁ κλεινὸς κατήντεσε ταράτσα,
κι'ἀπάνω στὰ κανόνια του κιεμὰ τὰ'σώβρακά της.

—

Ἄφεμε, Βαρβαρόσηδες...τὰ'σώβρακά σας φθρα.
κι'ἀμέσως γιὰ Σαντζὰκ Σερὶφ ἀπλώσετε τὰ τώρα.
Σεῖς θαλασσῶν κλείσματα,
σεῖς σωβρακάδες πρῶτοι...
δεχθῆτε χαιρετίσματα
τὰ σώβρακά μου τὰ τρανά
ἀπὸ τὸν Ἀρχιπέλαγο.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.
Ἔτος χίλια δώδεκα κι'ἑνιακόσ'ἀκόμα,
ὅλοι τὴν'Ανόρθωσι θἄχουνε'τὸ στόμα.

Εἰκοστὴ Δεκεμβρίου κι'ἑνάτη,
φοβερὰ τῆς Τουρκιᾶς τὸ γενάτι.
Χίλια ἑπτακόσια τριάντα κι'ἑνιὰ
ὅλοι'στὸ πόδι, καινούρια χρονιά.

Νέος Χρόνος,
νέος τόνος.

—

Καινούριος Χρόνος προχωρεῖ
κι'ἄλλος παληὸς ἐξιστορεῖ
σὲ τοῦτον μεγαλεῖα.

—

Καὶ μάρμαρα Πεντελικὰ
γίνονται μνήματα λευκὰ
καὶ Νίκης Μαυσωλεῖα.

—

Κι'ὁ νέος ὃς χαιρετηθῇ,
βαστᾷ γιὰ δῶρα του σταθί,
τουφέκι καὶ χανόνι.

—

Δὲν φέρνει δένδρα παιχνιδιῶν,
μὰ φέρνει κάτι, ποῦ παιδιῶν
κεφάλια στεφανόνει

—

Στρατιὲ καὶ Στόλε, ποῦγινες τοῦ γένους ἡ λατρεία,
ἔλα τραγούδα λιγερὰ
πῶς μὲ τῆς Νίκης τὰ φτερὰ
ἐπέταξε τὸ Δώδεκα κι'ἤλθε τὸ Δεκατρία.

Ἀρχιμηνιὰ κι'ἀρχιχρονιὰ
ψηλή μου δενδρολιβανιά.

—

Καινούριος Χρόνος ἔρχεται, καινούριος Χρόνος φθάνει,
κι'ὁ Φασουλῆς τὸν χαιρετᾷ,
κι'ὁ Φασουλῆς τὸν ἐρωτᾷ
ἂν ἀπ'ἐκεῖ ποῦ'πέρασε'σπῆγε καὶ'στὸ Μπιζάνι.

—

Κι'ὁ Χρόνος ἐσταμάτησε καὶ λέει τέτοια λόγια:
εὐρῆκ'ἀνέλπιστας χαρᾶς,
μὰ καὶ μεγάλαις συμφοραῖς
'στὸν Τουρκαλὰ τὸν μπόγια.

—

'Απ'ὅπου κι'ἂν ἐπέρασα
πολέμων ναναγοῦρι,
καὶ'λευθεριᾶς ἐκίρκασα
μ'ὁλόχρυσο πουπούρι.

—

'Απ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ κερνῶ,
λόφους καὶ βουνὰ περνῶ
καὶ μιὰ πλάστ'ματωμένη.

—

Δός μου, φώναζα, κι'ἐμένα
μὲ τὰ χέρια σημωμένα
τόσοι παραδιασμένοι.

—

Μὰ τί δίψα περισσή...
πῆτε Λευθεριᾶς κρασὶ
νὰ μεθύσετε μ'αὐτό.

—

Πῆτε πῆτε'στὴν ὀγδοὰ
κάθε δούλου καὶ Ραγιᾶ,
ποῦ τὸν'βλέπατε σαυρτό.

—

Τί Στρατεύματα, τί Στόλοι,
τί λεόντων ἐρυχήμοι
κι''Εγκελάδων μηκυθμοί.

Πέρασα κι'ἀπὸ τὴν Πόλι,
κι'εἶδα καὶ τὸν Μωχαμέτη
νὰχῃ δυνατὸ σεκλέτι.

—

Μπρὸς'στὴς Πόλης τὰ Ντιβάκια
δὲν ἐκαίγανε λιβάνια
ἁλυσσοδέτοι Ραγιάδες.

—

Καὶ δὲν ἔκανε κανεὶς
πρὸ τῆς φοτσας τῆς κλεινῆς
σκυ καὶ πρῶτα τεμενάδες.

—

Οἱ Νεότουρκοι 'μπροστά της
ἐσουρρούνανε τὰ φρύδια,
κι'εἶδα τὰ Συντάγματά της
πεταμένα'στὰ σκυπίδια.

—

Εἶδα τὸν Κιαμὴλ μὲ σκούρια
καὶ μὲ πύρινη κατιά,
εἶδα τάμματά της κούρια
νὰ μὴν πάνουνε φωτιά.

—

Ποῦ Συντάγματα μεγάλα;
ποῦ Βουλαὶς τῆς;ποῦ καὶ τάλλα
τοῦ καιροῦ τηνς τοῦ χρυσοῦ;

—

Ὅλα'ξύθκανκελονκούβι.
καὶ'λιπήθηκα'στ'ἀλήθεια
τὴν καϋμένη τὴν φεσοῦ.

—

Γέλασα μὲ τοὺς τρανούς,
ποῦ τὸ πρῶτο Καλιφάτο
τζρριζαν κομμάτια κάτω.

—

Κι'ἄκουσα κι''Οθωμανοὺς
νὰ φωνάζουνε'ρσε μέσα
'στοῦ Σερκὲτ Πασσὰ τὴνφίσκα.

—

Καὶ Χανοὺμ μὲ τὰ γιασμάκια
ἔξυγκζαν τὰ πασουμάκια
καὶ'κτυπούσαν τοὺς σωτζρας.

Πούριρκανσί τέτοιο χάλι
τὰ ροδοπλατισμένα κάλλη
τῆς Τουρκιᾶς τῆς κακομοίρας.

—

Εἶδα τοὺς Κεχαγιὰδες
τρομασμένους καὶ φυγάδες
μὲ κεχριμπαρένια μοῦρη.

—

Πὲν ἡδόξας, πὲν ἡ νίκαις,
κι'ἔβλεπα τῆς χαμαλίκαις
νὰ τὰ κάβουσε κουμποῦρι.

—

Ἔλαψαν πολλοὶ καὶ πάλι
κάθε Τουρκικὴ χωμάλη,
κάθε μπέστια καὶ Σγαρίτο.

—

Πέρασ'ἀπὸ τὰ Βαλκάνια,
κι'ἔκανα κι'ἐγὼ μπάνιοια
'στὴς'Ανατολῆς τὸν ἥλιο.

—

Φῶς ἐθάμβωνα τὸ μάτι,
φῶς καὶ μέσα σὲ Παλάτι,
φῶς καὶ μέσα σὲ καλύβι.

Κι'ἔπλεε σὲ φῶς ἡ πλάσις
τῆς ζηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης,
ὅπου τόσους πόνους κρύβει.

—

Εἶδα φῶς χρυσῶν ἐλπίδων,
εἶδα καὶ τῶν Γ'ουνανήδων
τὴν γενεὰ νὰ βασιλεύῃ.

—

Πούχανε καϋμὸ μεγάλο,
καὶ δὲν ἦσαν τίποτ'ἄλλο,
παρὰ τῆς Ψαρρᾶς ἡ γλειὺ.

—

Καὶ χωρὶς παρεξισμὸν
εἶδα πατριωτισμὸν
Γ'ουνανηλήδων ἀκραιφνῆ.

—

Πού'περναν γιὰ κάλπαις φόρα
καὶ γιὰ δάφναις ἕως τώρα
'πήγαιναν εἰς τὸ Δαφνί.

—

Πὲν ἐκεῖνα τὰ παληά,
τἀφιλότιμα βιολιά,
τἀφιλότιμα σαντούρια.

—

Τώρα πλάσις μὲ σιμώνει
μὲ τουφέκι,μὲ κανόνι,
ποῦ μοῦ φαίνεται κανούρια.

Β'.

Περνῶ κι'ἐδῶ,περνῶ κι'ἐκεῖ,
κυτάζω βράκα Κρητική
κι'εὐζώνου φουστανέλα.

—

Πατρίδος φρόνημα θεμιὸν
καὶ κόσμος ἔξκλλος ὁρμὲς
μες'στῆς φωτιᾶς τὴν τρέλλα.

—

Συπνούσακιε καμπαναρὶκ δυστυχισμένους δούλους,
καὶ τραγουδοῦσα λιγερὰ
μέσα'στῆς φλόγες τοῦ πυρὸς
παιδιά,ποῦ μόλις ἔβγαλαν τοὺς πρώτους των ἰούλους.

—

Σὰν ξαρνισμένος στοιμετὼ
μες'στὴν δυὴ τῆς πάλης,
παντοῦ σὲ πτώματα πατῶ
παλληκαριᾶς μεγάλης.

—

Στέφανα μὲ κυπετούς,
τέτοιους τάφους σὰν κι'αὐτοὺς
δὲν ἐπρίσμενα νὰ βρῶ.

—

Παντοῦ μνήματα σπαρμένα
δίχως ὄνομα κανένα,
δίχως ξύλινο σταυρό.

—

Κι'εἶδα μὲ χρυσᾶς ἐλπίδες
καὶ μὲ πανοπλίαν Ἄρη
μέσα σ'ὅπλων πυρκαϊδες
καὶ τοῦ Θρόνου τὸ βλαστάρι.

—

Καὶ τουφέκια καὶ κανόνια
τοῦ'φωνάζνεισπολλάτη,

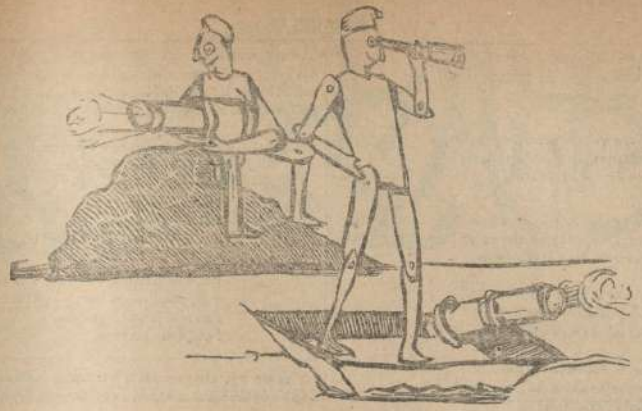

Νέα δῶρα 'ψετεινά,
ποῦ γρεμιάζουνε δουνιά.

νὰ μᾶς ζήσῃς χίλια χρόνια,
δοξασμένε Στρατηλάτη.

—

Κι'ἔνας Κάιζερ φωνάζει'στὴν Διάδοχον Οὐρρά,
κι'ἀηδονάκια λιγερὰ
καλαϊδοῦν τοῦ Κωνσταντίνου κελλιστέρανον ἀγῶνα,
μὰ κι'ἐγὼ χειροκροτῶ
καὶ περίεργος ρωτῶ:
δὲν μιλᾶτε πιὰ'δρεθῆκαν ἀηδονάκια τὸν χειμῶνα;

—

'Στὴν Διάδοχο φιλιὰ
καὶ φωναῖς οὐρανομήκεις,
εἶδα καὶ τὸν Βασιλιᾶ
Ρήγα τῆς Θεσσαλονίκης.

—

Εἶδα'μπρός του νὰ περνοῦν
Τουρκαλάδες τσελεπῆδες,
εἶδα νὰ τὸν προσκυνοῦν
καὶ Ραββῖνοι καὶ Μουρτῆδες.

—

Καὶ γελᾷ σ'αὐτοὺς'Εκεῖνος...
ἰσοπολιτείας κρίνος
ξερυτρώνει μυροβόλος.

—

Καὶ τὸν δρέπει πᾶς πολίτης
κι'ἀγαθὸς'Ιερανλίτης,
ὅπου δὲν ὑπάρχει δοῦλος.

—

"Ακου κόσμου παρακλήσεις,
πόνου βάλσαμο σταλάζει
ἐστεμμένη καλοσύνη.

—

Οὔρρα καὶ τῆς Βασιλίσσης
τῆς χρυσῆς συναλλαξεῖ
πάνδημος εὐγνωμοσύνη.

—

Οὔρρα καὶ πάντων καὶ παντῶν
Πριγκήπων καὶ Πριγκηπισσῶν,
ποῦ'στὰ Παλάτια σήμερα δὲν κάθεται καμμία
μ'ἀνάπαυσιν νοικοκυρᾶς,

ἀλλὰ τὰν ἄγγελοι χαρᾶς
ἀπλόνουν τῆς φτερούγας των μὲς'στὰ Νοσοκομεῖα.

—

Τί Νοσοκόμαις λατρευτὰς!..
ἀγγέλου καλοσύνη...
θαρρῶ πῶς πρέπει καὶ γι'αὐτὰς
ἡ δάφνη κι'ἡ μυρσίνη.

—

Ἀνδρεῖαι κι'αὐτοθυσιῶν ἀστείρευτα πηγή...
καπνοβολοῦνε βράχοι,
νεκρὰ φιλοῦν τὰ στιλάχνα των πατέρες Στρατηγοὶ
καὶ ρίχνονται'στὴ μάχη.

Γ'.

Δοξάζω τὸν ἀγῶνα σας,τὸν ἀληθῆ Τιτάνειον.
βλέπω καὶ τὰ Χιωτάκια
μὲ κόμπον ἀρειμάνιον
νὰ στρίβουν τὰ μουστάκια.

—

'Αρματώθηκαν καὶ τοῦτα
γιὰ τὸν Τοῦρκο τὸν ὑφαίνε
καὶ τοῦ'κόψανε τὸν βῆχα.

—

Παίξετε βιολιά,λαγοῦτα,
φέρτε μας γλυκὰ νὰ φᾶμε,
λεμονάκι καὶ μαστίχα.

—

Ὠχονοῦς γλυκὰ καὶ γλύκαις,
ὠχονοῦς χαρᾶς καὶ νίκαις,
ὠχονοῦς πρωτοχρονιᾶς
μ'ἀνθισμένους λεϊμονιᾶς.

—

'Απ'ὅπου κι'ἂν ἐπέρασε,καϋμένε Φασουλῆ,
γι'αὐτοὺς τοὺς Γ'ουνανήδες σουμοῦφώνασ'αν πολλοί:
Τώρα δὲν πέρνουν ὅπως πρὶν τοὺς ἰσχυροὺς παγάνα,
οἱ Γ'ουνανήδες ἄλλαξαν
καὶ βροντοδᾶς ἀλάλαξαν
Νίκης τρανῆς παιᾶνα.

—

Μὲ τοὺς θουρίους κτύπους των
ἀπέπλυναν τοὺς ρύπους των
οἱ νέοι Γουναλήδες.

—

Τώρα γιὰ πάστρα λαγταροῦν,
καὶ μήτε θέλουν ν'ἀκαυρωθοῦν
τὸν ἥλιο τους κηλίδες.

—

Τώρα καὶ σὺ τοὺς ἐπαινεῖς
γιατ'ἀπριστὰ σὲ συγγενεῖς
σὰν πρὶν δὲν κλίναν γόνυ.

—

Ἄφησαν κάθε συγγενιά,
καὶ μιὰ συγγένεια στενὴ
θέλουν μὲ τὸ κανόνι.

—

Ζωῆς ἀνέδωσαν χυμὸν
καὶ νὰ'στοῦ γένους τὸν βωμὸν
θυσίας ἑκατόμβη.

—

Λέμψεις τροπαίων ἐθαμβοῦν
καὶ δόμβοι γύρω μου βομβοῦν
καὶ μελισσῶνων δόμβοι.

Δ'.

Δῶρα κι'εὐχὲς ὡσὰν βροχὲς.

Ἀρχιμηχὰ κι'ἀρχιχρονιὰ
—μπὰμ μπούμ πολέμου κανονιὰ—
κι'ἀρχὴ καλούμας χρόνος
νὰ σβύσῃ κάθε πόνος.

—

Ἀχ Βασίλης μαχητής,
Ἀχ Βασίλης νικητής.
Μέσα σ'ἀφλόγιες κολιμπῆ,
κόβει μεγάλη πίτα,
καὶ σὲ δαφνόκλαρ'ἀκουμπᾷ
νὰ'πῇ τὴν Ἄλφα-Βῆτα

Κάτσε νὰ φᾷς,κάτσε νὰ πιῇς,κάτσε νὰ τραγουδήσῃς,
κάτσε νὰ'πῇς τί γίνεται κι'Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.
Ἐγὼμ'ἐκεῖνος,ποὺ ρχομαι σὲ τόσικς ταραχὲς
μὲ δῶρα καὶ μ'εὐχές.

—

Ἐγὼμ'ἐκεῖνος,ποῦ ἐκπτῶ πολεμικὴ ρουκέτα
καὶ τὴν δοκὴ τοῦ κανονιοῦ τὴν ἔχω γιὰ τσαμπουνᾶμου,
ἐγὼμ'ἐκεῖνος,ποῦ βροντῶ μ'αἱματηρὸν πικέτα,
καὶ τῆς φοβέρας τῶν τραγῶν τῆς γράφω'στὴν πατοῦνα μου.

—

Ἐγὼμ'ἐκεῖνος,ποῦ πετῶ
καὶ μὲς'στὸν Νιαγαρᾶ,
ἐγὼμ'ἐκεῖνος,ποῦ κυττῶ
νικηφορικῶν πυρά.

—

Ἐγὼ ζερτέρι τῆς στεριᾶς,ἐγὼ θαλασσοπούλι,
ἐγὼ κι'αὐτὴν ἀντίκρυσα τῶν Τούρκων τὴν Ἀρμάδα.
πούνκι πολὺ χωρατατοῦ καὶ παίζει τὸν κριφτούλη,
Ἀρμάδες δίχως πείσματα δὲν ἔχουν νοστιμάδα.

—

Εἰς τὸν Βασιλιᾶ χαρίζω νέο Στέμμα λαμπερὸ
καὶ μὲς'στὴν Θεσσαλονίκη νὰ μᾶς κάνῃ καὶ χορό.

—

Στὴν σεπτὴ Βασίλισσά σας κάθε πόνο νὰ γλυκάνῃ
καὶ μὲς'στὴν Θεσσαλονίκη τὴν Πρωτοχρονιὰ νὰ κάνῃ,
καὶ Μουφτήδες καὶ Ραββῖνοι νὰ φιλήσουνε τὸ χέρι,
ποῦ καθένας πληγωμένος φιλοστόργως τὸ γεραίρει.

—

Εἰς τοῦ Θρόνου τὸ θλαστέρι,
καύχημά σας καὶ καμάρι,
δάφνας γιὰ νὰ κοιμηθῇ
καὶ κατάχρυσο σπαθί,
καὶ νὰ τοῦ φωνάζουν βίβα:
καὶ'στὴν Πόλι.καὶ'στὴν Πόλι.

—

Εἰς τοὺς Πρίγκηπας τοὺς ἄλλους,
τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους,
ἀπὸ τὸν Στρατὸ γιὰ δῶρο
ἕνα ζήτω νικηφόρο.

—

Σ'ὅλαις τῆς Πριγκήπισσές σας ἀπειράριθμαις εὐχὲς,
ὁποῦ μέσ'ἀπὸ τοῦ κόσμου ξεπετοῦνε τῆς ψυχῆς.

—

Γειὰ χαρὰ καὶ'στὸν Λευτέρη,
κι'Ὅλα νὰ τὰ κατορθῇ
μὲ τὸν Δάνεφ χέρι χέρι.

—

Στέφανον ἐπιτυχίας'στὸν γεννάδα Στεφανῆ
καὶ διπλωματία πρώτης μές'στὴ Λόντρα νὰ φανῇ.
Ἄλλον ἕνα καὶ'στὸν Στρέιτ,ποὖναι Πρέσβυς μές'στὴ Βιέννα,
κι'ἔχει λόγια μετρημένα.

—

Ἕνα σπαθὶ καὶ'στὸν Ἀγγελῆ τοὺς κύκλους νὰ ταράξῃ
καὶ νέα σύνορα τρανὰ μὲ τοῦτο νὰ χαράξῃ.

—

Μὲ καὶ'στὸν Ἐξαδάκτυλον πέντε μακροὺς δακτύλους
κι'ἔτσι νὰ γίνουν ἑπτὰ καὶ γιὰ θεσσαρίρους φίλους.

—

Στὸν Παπᾶ καὶ'στὸν Πυλίτη καὶ'στὰ μέλη τὰ λοιπὰ
νὰ προσέξουν'στὴν Ἀγγλία μὴν τοὺς πάῃ τὸν παπᾶ.

—

Πένα'στὸν Κορομηλᾶ σὰν σπαθὶ νὰ τὴν προτείνῃ
καὶ τὸν Νουρουδαγιὰν νὰ τὸν κάνῃ τελατίνι.

—

Εἰς τὸν Ρέπουλη ν'ἀλλάξῃ καὶ τὸν περὶ Κοινοτήτων
βλέποντας ὅτι τὸ κράτος δὲν θὰ μείνῃ καθὼς ἦτον.

—

Εἰς τὸν Μιχαλακόπουλο τὸν Πετρινὸ νὰ κάνῃ
ἕνα σταθμὸ γεωργικὸ κι'ἀπάνω'στὸ Μπιζάνι.

—

Στὸν Λιομήδη'γρήγορα ποδάρι νὰ πατήσῃ
κι'ἀποζημιῶσιν ἔδραν τῶν Τούρκων νὰ ζητήσῃ.

—

Τρόπαια τοῦ Κουντουριώτη γιὰ τὸν Στράτο τῶν Ναυτίκων,
καὶ'στοὺς Τούρκους τοὺς ναυμάχους ἕνα'σώβρακον παστρίκον.

—

Στὸν Τσιριμῶκο,ποῦ σφριγᾷ κι'αὐτὸς ἀξιεπαίνως,
τὴν Ἄλφα Βῆτα νὰ μᾶς πῇ σὲ δόρυ στηριγμένος.

—

Φέρνω καὶ βράκαις Κρητικαῖς
κι'εὐζώνων φουστανέλαις,
μὰ καὶ γιὰ ράγιαις μερικαῖς
ραβδὶ καὶ μανδελοκι.

—

Στοὺς Μινίστρους τῆς Φραγκιᾶς νὰ σαλέψῃ τὸ μυαλό τους,
κι'ἐπισκέψεις συχνὲς εἰς τοὺς Τούρκους αἰχμαλώτους.
Νὰ καὶ'Λευθερᾶς κομπάνιας
χακὶ σάκκους,κουραμάνιας,
κι'εὐλογίαις τῶν προγόνων
γιὰ τὴν πλάσι τῶν συγχρόνων.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον	Χίλια κι'ἑνακόσα δεκατρία.
ἐβρείομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.
Πέντε τοῦ μηνὸς Γεννάρη,	Πεθύντος χίλια δρακόσα σαράντα,
φεύγουν οἱ Καλικαντζάροι.	καὶ'στὴ Σύρα σπουδάτα συμβάντα.

Ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς τοῦ Παλατσοῦ χορός.

Φ.—Σκύψε,καυμένε,Περικλῆ,νὰ σοῦ σφυρίξω κάτι.
Π.—Τί θελεθῆ:
Φ.— Πῶς ἔγινε χορὸς εἰς τὸ Παλάτι.
Π.—Τρελλάθηκες;
Φ.— Σὲ βεβαιῶ πῶς ἔγινε καὶ'φέτο
πρώτης χορὸς'στὸ λαμπερὸ τοῦ Παλατιοῦ παρκέτο.

—

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Ἤμουν παρών...
Π.— Τὐνείδες;
Φ.— Ναί,τὸν εἶδα.
Π.—Ὁ πόλεμος ἐπέδρασε καὶ'στὴ δική σου δίδα.

—

Φ.—Σὲ βεβαιῶ,βρὲ Περικλῆ,πῶς ἤμουν ἐκεῖ πέρα.
Π.—Θὰ φᾷς καμμιὰ καλὴ κλωτσιὰ μὲς'στὴν ἀργὴν γαστέρα.
Φ.—Χορὸς Πρωτοχρονιάτικος μέσα σὲ τόσους σάλους,
χωρὶς,ὁποῦ δὲν ἤτανε καθόλου σὰν τοὺς ἄλλους.

—

Ἕνας χορὸς πρωτοφανὴς
μὲ κόσμο λιγερό...
Π.— Μὰ πῶς δὲν ἔγραψε κανεὶς
γιὰ τοῦτο τὸν χορό;

—

Φ.—Ὄχι δὲν ἦτον ὄνειρον καὶ φαντασίας πλάνη
ἦτο χορὸς ἀληθινός,ποῦ κάθε νοῦς τὰ χάνει.
Π.— Θὰ φᾷς καμμιὰ,γέρο ταδέ.
Φ.— Πάταξον μέν,ἄκουσον δέ.

—

Νέα περίχρυσος Αὐλή,
μὰ τί χαρὰ τὴν εἶχα...
Π.— Θὰ σοῦ μαθήσω,Φασουλῆ,
τὸ μοῦσι τρίχα τρίχα.

—

Φ.—Δὲν ἤσαν ὅπως ἄλλοτε λογᾶς λογᾶς κορίαις
μὲ νάζια,μὲ τσακίσματα,καὶ μὲ κοκεταρίαις.
Καμμιὰ δὲν ἔβλεπες ἐκεῖ
σοβαρισμένη πλάτη,
κι'ἔπαιζε μία μουσικὴ
βροντῶδης'στὸ Παλάτι.

—

Ἐκεῖ ποῦ λές,βρὲ Περικλῆ,σὰν κι'ἄλλοτε μὲ λοῦσα
δὲν ἤτανε παρούσα
ἡ Γάμα,Δέλτα,Βῆτα,
καὶμιὰτε φκεδρίτα
Μινίστρου διπλωμάτη
μὲ τὸ μονόκλ'στὸ μάτι.

—

Δὲν ἄκουες σὰν κι'ἄλλοτε διάφορες σκλάβαις,
ὁποῦ μιλοῦσθε κουτσουρού,
καὶ'στὸ παρκέτο τοῦ χοροῦ
μήτε παχειαῖς ἐχόρευαν,μὰ μήτε κοκκαλάραις.

—

Ἕνας ἀλλοιώτικος καιρὸς,
ἕνας ἀλλοιωτικος χορὸς
κι'ἀλλοιώτικο Παλάτι,
ποῦ τοὺλεγες:σπολλάτο.

—

Π.— Δὲν πᾷς νὰ μοῦ κουρεύεσαι...
βεβαίως ἐνειρεύεσαι.
Φ.— Δὲν πάω νὰ κουρεύωμαι
γιατὶ δὲν ἐνειρεύωμαι.
Σοῦ λέω πράγματα σωστά,κι'ἂν θέλῃς πίστεψέ τα
καὶ σύ,παλληομαζέτα.

—

Μὰ τί χορὸς κι'ἐκεῖνος μὲ τὸν καινούριο χρόνο,
καὶ μόλις'στῶν ἁρμάτων τὴν αἴθουσαν εἰμόνω
ἐλέπω προγόνων ὅπλα'στοὺς τοίχους κρεμασμένα
καὶ τάκουσα μὲ τρόμον νὰ τρίζουν ὅλοενα.

—

Μπὰμ μπούμ ἀντίκαλους,
λάμπουν,καπνοβολοῦν,
κι'ἀπὸ πελῶα τουφεκιὰ θυρρῶ κανεὶς πῶς ἔχαινει,
κι'ὑβρίζονται καὶ πυγκίνει
νὰ'βρῇ καπνοὺς ἁρμάτων,ὅπλων σημαιῶν,
ποῦ σὰν θυσίας κνίσσα ὀθόνουν'στὸν οὐρανόν.

—

Τὰ βλέπω καὶ σωστίζω
κι'ἔμπρός των γονατίζω
μ'εὐλάβειαν κι'ἐγώ,
καὶ τὰ δοξολογῶ.

—

Ἔμπρὸς προγόνων ἅρματα,βροντᾶτε δοξασμένα,
δὲν φαίνεσθε σὰν κι'ἄλλοτε'στοὺς τοίχους σκουρασμένα.
Ἔμπρὸς βροντήσετε θαρσεᾶ,
καὶ τόσων χρόνων ἡ σκουρὰ
ἔγινε λάμψις τώρα.

Κτυπήσετε, κτυπήσετε,
χρυσᾶ λαμποκοπήσετε
μὲ νέα διαγνῴσματα.

—

Μέσα σὲ τοῦτον τὸν χορὸ,
ποὺ θὰ τὸν ψάλουν γιὰ κεῖρο
διακεκριμένων χεῖλη,
κτυπᾶ μελῳδεῖ θρονερὸ,
κι' ἔστραψε κερροφύλλι.

—

Τώρα προγόνων φορεσιαῖς
καὶ μεγαλητῶν ἁρματωσιαῖς
ὁ κόσμος ἀντηρίζει.

—

Τώρα καθεὶς τῆς προσκυνεῖ,
καὶ μιὰ Κορώνα φωτεινὴ
τῆς βλέπει καὶ διακρίζει.

—

Προγόνων τρόπαια παλιὰ
μὲς' στὸ χορὸ τοῦ Βασιλιᾶ
σκιρτήσετε, τραντάξετε,
καὶ σεῖς σπαθιὰ πετάξετε
μέσ' ἀπὸ τὰ φυκάρια,
καὶ ζῶστε παλληκάρια.

—

Ἀπὸ τὸν ὕπνο τὸν βαθὺ,
παληὸ τουφέκι καὶ σπαθί,
ξυπνήσετε ξανά.

—

Ἅρματα δόξης καὶ τιμῆς,
γίνετε μία πυρκαϊὰ
μὲ τὸ σημερινό.

—

Φτερώσετε μὲς' στὸ χορὸ
κορμὶ λεβέντη λιγερὸ,
καβάλαις καὶ παζούραις

—

Ἀρχαία πλάσις ροδολῆ.
πούχε τότημα τὰ πολλὰ,
τῆς ἀσημοκουμπούραις.

—

Ζῶσε, σπαθὶ δαμασκηνὸ,
τὴ μέση Στρατηλάτη,
ποὺ μὲ τῆς νίκαις του τρανὸ
πυργώνεται Παλάτι.

Β'.

Φ.— Εἶπα καὶ μπαίνω' στοῦ χοροῦ
τὴ σάλα τὴ μεγάλη,
ὅπου κανένας πρὸ καιροῦ
δὲν ἔχει πόδι βάλει.

—

Θαρραλέος προχωρῶ
'στὸν ἐπίσημο χορὸ,
μὰ γοβάκι Περικλέτο,
δὲν γλιστρᾷ μές' στὸ παρκέτο.

—

Ἄδεσο βλέπω τὸ Παλάτι,
κι' ὅμως τὸ γαμίζει κάτι,
ποῦ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τεῖνα.

—

Καὶ θαρροῦσα μιὰ τρανὴ
πῶς μοῦ' φώναζε φωνὴ:
τρόπαια γιὰ τοῦτα στῆνε.

—

Προχωρῶ' στὴ σάλα μόνος,
κι' ἔξαφνα προβάλλει Θρόνος
ἀπὸ φῶς τριγυρισμένος
καὶ μὲ δάφνες καμωμένος.

—

Γονατίζω ταπεινὰ
μ̓πρὸς' στὸν Θρόνο τὸν μεγάλο,
καὶ φωνάζω' Ὡσαννὰ
τὴν λαμπρότητά του ψάλλω.

—

Ἔξαφν' ἀντηχοῦν παιᾶνες
καὶ προβάλλουν Βασιλεῖς,
ὁποῦ κόσμος τοὺς ἐξκίζει.

—

Καὶ τριγύρω Μεγιστᾶνες
παρασταίκουν σᾶς Ἀδίλφ
μὲ γυμνὸ σπαθὶ' στὸ χέρι.

—

Πόσους ὕμνους δὲν ἀκούω,
τὶ παιᾶνες ἀνακρούω,
τὶ σπαθιὰ δοξολογῶ.

—

Κ̓ἀπὸ δάφνινη πορφύρα
ἕνα κλῶνο δάφνης πῆρα
γιὰ τὸ στῆθος μου κ̓ἐγώ.

—

Χορὸς νέος ἀλλαγὴ,
Στῦλος κεῖ Στρατὸς περνᾷ,
Ναύαρχοι καὶ Στρατηγοί,
κεῖ φωνάζουν Ὡσαννά.

Π.— Τεῖνα τοῦτα ποῦ μοῦ ψάλλεις,
Φασουλῆ μου φαμφαρόνε;
Φ.— Χαῖρε, κόρη νέας πάλης,
χαῖρε, δοξασμένε Θρόνε.

—

Ζωὴν ἄλλην ἀναπνέω
σὲ στεργὰ καὶ σὲ γαλὰ,
καὶ παιδὶ τῆς Ὑδρας νέο
ξεπροβάλλει μὲ δακρύ.

—

Κ̓ὁ Διάδοχος χορεύει μὲ τοὺς Πρίγκηπας μαζί,
καὶ κραυγάζουν ὅλοι τότε
Στρατηγοὶ καὶ στρατιῶται:
ἕνας τέτοιος Στρατηλάτης πάντ' ἀθάνατος νὰ ζῇ.

—

Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ καθεμία
Πριγκηπέσσα ζηλευτὴ...
πάει' στὸ Στρατὸ κοντά.

—

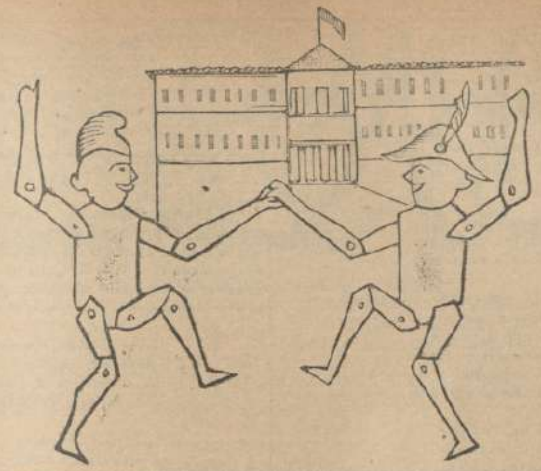

Καὶ γιὰ Κοτιγὼν σημεῖα
εἰς τὰ χέρια της κρατεῖ
ἐπιδέξιους καὶ ξαντά.

—

Ἀδελφέ μου Περικλέτο,
τὶ χορὸς καὶ τοῦτος θέτω,
ποῦ θαμβόνει καὶ τοὺς ξένους.

—

Ὅμως καὶ κυρίαις ἄλλαις
βλέπω' στοῦ χοροῦ τῆς σάλαις
ν̓ἀγκαζάρουν πληγωμένους.

—

Κύττα, Περικλέτο, κύττα
καὶ τὴν Ἄλφα καὶ τὴν Βῆτα
καὶ Σιλφίδας τορνευτάς.

—

Μὲ ξαντὸ καὶ μὲ στεφάνι
περμένουν χορευτὰς
ἀπὸ τὸ γνωστὸ Μπιζάνι.

Γ'.

Φ.— Τὶ χορευτάδες κ̓ἐπ̓ἐκεῖ...
Μοῦσα πολέμων ἔλα,
καὶ ψάλε δράκα Κρητικὴ
κ̓ἐβζώτου φουστανέλα.

—

Σ̓ἐνόπλους πήδησε χοροὺς
ἡρώων καὶ μαρτύρων,
καὶ πὲτ' ἀπάνω σὲ σωροὺς
πολεμικῶν λαφύρων.

—

Ἐρίτος θἄβγουν κόκκινα τῶν κάμπων τὰ λουλούδια,
μπᾶτε, κορίτσια, 'στὸ χορὸ
μὲ τὸ κορμὶ τὸ λιγερὸ
ν̓ἀκούσετε τραγούδια.

Νἀ'δῆτε καὶ λεβέντηδες καὶ νέα παλληκάρια,
ποῦ τἄρματά των θἀ γενοῦν λακοῦ προσκυνταρία.
Χορὸς μεγάλος τοῦ βουνοῦ,
τοῦ κάμπου καὶ τοῦ λόγγου,
χορὸς ψυχῆς, χορὸς καὶ νοῦ,
χορὸς χαρᾶς καὶ βόγγου.

—

Μὲ τὸ κορμὶ τὸ λιγερὸ
μπᾶτε, κορίτσια, σὲ χορὸ,
ποὖχει Κανὲ κανόνι
γιὰ μουσική του μόνη.

—

Μπᾶτε, κορίτσια, 'στὸ χορὸ μὲ πολεμάρχων κρότους
νἀ'δῆτε καὶ Χανούμισαις καὶ Τούρκους κίχμαλώτους,
ὁποῦ μὲ τοὺτους 'γέμισε κ̓ἡ πόλις τῆς Παλλάδος
πρὸς διασκέδασιν πολλὴν καὶ δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

—

Χορεύουν καὶ Χανούμισαις, χορεύουν καὶ φεσάδες,
καὶ τῆς Τουρκιᾶς Πασσάδες,
κ̓ἐγὼ φωνάζω: γειὰ χαρὰ
σὲ Τούρκισαις κεῖ Τούρκους,
κ̓ἀρνάκια σφάζω τρυφερὰ
πρὸς χάριν των καὶ κούρκους.

—

Παράξενοι καιροί,
παράξενοι χοροί,
κορμιὰ παλληκαρίσια.

—

Μές' στοῦ χοροῦ τῆς σάλαις
χορεύουν καὶ Τουρκάλαις...
ὤυχ̓ μοῦ' στὰ Πατήσια.

Δ'.

Μπᾶτε, κορίτσια, 'στὸ χορὸ ν̓ἀκούσετε τραγούδι
γιὰ τὸν Λευτέρη, τὸν Δαγκλῆ, τὸν Στρέϊτ, τὸν Σκουλούδη,

ποῦ λένε 'λίγα καὶ καλά,
καὶ τοῦ Ρεσίτ τοῦ Τουρκαλᾶ
τοῦ 'πῆραν τὸν ἀέρα...
κακὴ ψυχὴ τοῦ μέρα.

—

Κι' ἡ καλή μας Ἰταλία,
πούχομε στενὴ φιλία,
κάνει κοσμοχλκσιά.

—

Τώρ' ἀγρίεψε κι' ἐκείνη,
κι' ἡ Τρεμπάτα δὲν ἀφίνει
'στὴν Ἑλλάδα τὰ νησιά.

—

Οἱ καλοί μας οἱ φρατέλοι τοῦτο θέλουν κι' ἀπαιτοῦν,
κι' ὅλοι σήμερα 'χωτοῦν:
μὰ περκὲ κι' ἡ Λεονώρκις
'ἐγήκανε σὲ τέτοιες ὥρκις,
κκὶ γυρεύουν μερδικὸ
καὶ στὴ Ρόδο καὶ στὴν Κῶ;

—

Ἡ καλή μας Λεονώρα
κάνει τὴν μεγάλη τώρα
καὶ πεζόρει με τρανούς.

—

Δίκηα δὲν ἀναγνωρίζει,
παλαμάδα τῆς μυρίζει
τῆς κυρᾶς Μακαρονοῦς.

—

Οἱ Ντὸν Μπαζίλιοι κι' οἱ Τριβκατόροι
καὶ τῶν Μαγιόρων μας οἱ δορυφόροι,
καὶ τοῦτοι τώρα σήκωσαν μύτη,
καὶ μπαίνουν μέσα 'στὰ ξένα σπίτκ,
κι' ὅλα τὰ θέλουν γι' αὐτοὺς θυσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

Μες' στοῦ πολέμου μας αὐτὴν τὴν μπόρα
τὴν Τριπολίτσα 'χάψατε τώρα,
ἐλλειδὸς θὰ 'ρέβατε γι' αὐτὴν ἀκόμη,
φίλοι καρίσιμοι, γκλαντουμοί,
τοῦ τραγουδᾶτε μ' εὐαισθησία:
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

Ἀντίο, Νόμα μας Μακαρονοῦ μας,
μὲ κκπουτόπερκις πέρκις τὸν νοῦ μας.
Ἀντίο, πρίγκ, γεγὰ σου, κοντρόλτα,
πνδὲς πκλούκκκ καὶ κάνεις σκλτὰ,
καὶ σ' ἄλλων δίκηα δίνεις φτυσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

Ὦ Φιορεντίνα καὶ μία μπέλλα,
μ' αὐτὰ ποῦ κάνεις εἶσαι μιὰ τρέλλα.
Τοὺς νέους ἄθλιους σου μέλπω κι' ἐγὼ
καὶ τὸν Ἀμέλιο τὸν στρατηγό,
ποὖχει κρίμνες καὶ δουλειᾶς...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

Ἔλεος, ἔλεος, καὶ πιστά,
ἐβλὲ "Αμελιο καὶ λιμπερτά,
ὅ, τι διαόμας πάστο καὶ δᾶστο
κι' ὅλη τὴν Ρόδο δάλτην ἀ γᾶστο,
καὶ γίνε Τοῦρκος γιὰ τὴν Γρκετσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ὦ πριμαντόνα, φίλη μεγάλη,
μὲ νέο κάντο μᾶς θέλγεις πάλι.
Ἐλευθερίκς ἤσουν πηγὴ
κι' ἔγινες τζούμα 'στὴν ἀρκαγιὰ
μὲ τοὺς Μαγιάρους ἀλαμπρατσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ε'.

Π. — Ἄφησε τώρα, Φασουλῆ, τοῦ Παλατιοῦ τὸν μπάλο,
καὶ πῆ: Ἀρμάδας ἄκουσε κανόνκκια μεγάλα,
ποῦ κατετάρκς' ἔξκρνα κι' ἔλύπησε τὸν τόπο...
δὲν ξέρω πῶς ἐξέφυγε τὸ Μετζίντζε μὲ τρύπο,
κι' ἐπῆγε κι' ἐδομβάρδισε τὴν ὁμορφη μας Σύρα,
κι' ἐγὼ δὲν ξέρεις, ἀδελφέ, τί τρόμο ποῦ τὸν 'πῆρα.

—

Ἤλθε μέσα 'στὰ νερά μας,
δικκιοδόσις ὥρκιε.
γιὰ ρανεζόου τί γκρά μας
νἄλθῃ κεῖ 'στὸν Φκληρέα.

—

Συλλογίσου, στοκυρίσι,
τί κκλὸ τὸ ροιζικό σου,
ἂν ἐλθῇ νὰ δομβκρδίσῃ
καὶ τὸ σπῆτι τὸ δικό σου.

—

Κι' ἂν σοῦ μένῃ 'λίγος νοῦς
σκέψου καὶ τοὺς Συριανούς.
Ποῦ τὲ 'πίστευαν οἱ δόλιοι πῶς μὲ τὴν Πριτοχρονιὰ
θὰ κλονίσῃ τὸ νησὶ των τῆς 'Αρμάδας κανονιά.

—

Ὦ φίλε μου κι' ἀγαπητέ,
τὸ 'πίστευαν κι' αὐτοὶ πωτέ
'στοῦ νέου χρόνου τῆς χαρκᾶς, τῆς δόξκις τῆς μεγάλκις,
πῶς θὰ δεχθοῦν γιὰ μπονκμὰ τοῦ Μετζίντζε τῆς μπάλκις;

—

Εἰς τὰ καλὰ καθούμενα μπουμπουρητὰ κι' ὀβίδες...
αὐτὸ τὸ καζο, ἀδὲ παιδιᾶ, μπουσετνὰ στρίψῃ δίδες.
Τέτοιο μεγάλο ξαφνικὸ νὰ πάθ' ἡ κακομοῖρα...
'μέρα πρωτοχρονιάτικη τὸ Μετζίντζε 'στὴ Σύρα.

—

Ἀνέλπιστα μπουμπουνητά,
κλονίζεται κι' ἡ Σκιτὰ
μ' αὐτὸ τὸ κανονίδι.

—

Μπὰκ μπούμ, ἀντάρκ περισσή,
ποῦ καταπλήσσει τὸ νησὶ
τοῦ πάλκι Φερεκύδη.

—

Ἀνέλπιστα μπουμπουνητὰ
'στοῦ νέου χρόνου, φασλετά,
τὴν πρώτην ἑβδομάδα.

—

Μὰ πάψε πιά, παρακαλῶ,
μὲ τὸ μικρό σου τὸ μεγάλο
νὰ σκώπτρῃ τὴν 'Αρμάδα.

—

Φ. — Ἀγαπητοί μου Συριανοί καὶ πρώτοι 'στὸ τεφτέρι,
πόσο 'λυπήθηκα γιὰ σᾶς μὰ 'σᾶς τὸ ξέρει.
Κι' ἂν ἐξαρκιοῦ 'ἡ Σύρα σας μὰ μὴν κκπκρδίζετε,
τὸ ροιζικό της φαίνεται τόχει νὰ δομβκρδίζεται,
καὶ δὲν ἐξέχκσε κανεὶς σ' "Ανατολὴ καὶ Δύσι
πῶς κι' ἕνκς Χάβκρτ μιὰ φορὰ τὴν εἶχε δομβκρδίσει. *

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
βδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑκατὸν δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Δώδεκα τοῦ Γενάρη,
ἑλπὶς ἀνθεῖ κλωνάρι.

Χίλια διακόσα σκραντκένα,
ταὐτιὰ τῶν Τούρκων κατεβκσμένα.

Ἡ νέα Ναυμαχία πρώτης ἐπιτυχία.

Καράβια μας καϋμένα,
σύμβολα ζωντανά,
τὰ μάτια βουρκωμένα
σᾶς βλέπουνε ξανά.

—

Τὴν νέα σας τὴν Νίκη
σὰν μία Θεία Δίκη
τὴν τραγουδεῖ καὶ πάλι
κάθε μας ἀκρογιάλι.

—

Καϋμένα καραβάκια,
τὴν Νίκη σᾶς αὐτὴ
σπήτια καὶ καλυβάκια
τὴν ἔκαναν γιορτή.

—

Παππούδες εὐλογοῦν ξανὰ
δαφνοστεφεῖς ἐγγόνους,
κι' ἀπὸ στεφάνια τωρινὰ
γυρεύουν δάφνης κλώνους.

—

Στὴ θάλασσά των ἅπλωσε τὰ κύματά της ἄλλη,
ποῦ φῶς τὴν ἐπλημμύρησε καὶ δόξα πιὸ μεγάλη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.— Στοῦ Φκλήρου τὰ κρογιάλκ
περιμένω μ' ἕνκ κκϊκι
μὴ τὸ Χκμηδὲ προβάλῃ.

—

Στοῦ Φκλήρου τὸν γιαλὸ
μόνος μου περιπολῶ,
καὶ κυττάζω πέρκ πέρκ
πρὸς τὸν ἀνοιατὸν κίθέρα.

—

Ἀδελφέ μου κι' ἐθνογκάρτα,
ἐκεῖμένος ἀχρυστνᾶ,
κι' ἂν ξανοίξω κὰν κατάρτι,
κὰν φουγάρο μὲ κκπνὸ,
ξερωνίζει νάτο νάτο,
ὅπου τρὶς ἀγκίλεμά το.

—

Νάτο νάτο τὸ Καράβι,
ποῦ γωρὶς νὰ κατκλάβῃ
ἐδομβάρδισε τὰ Σύρκ.

Νάτο,πού.τοῦ σκυζοῦν ὅλοι
κι'ἐδῶ πέρα καὶ'στὴν Πόλι:
τὰ μηλιὰ σου κι μιὰ λύρα.

—

Νάτο,νὰ τὸ ξακουσμένο,
νάτο τὸ χριτωμένο,
λέν πῶς ἔχασε τὸν ἀρίμο.

—

Κι'ἀρμενίζει κι'ἀρμενίζει,
καὶ τὸ σύμπαν δαιμονίζει,
καὶ γενιὰ παντοῦ τὸν τρόμο.

—

Νάτο τὸ πειρατικό,
ποῦ πλανᾶτ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ
σὰν φιδίρα μυστική
καὶ σὰν ἕνα ξαρνικό.

—

'Ακουστήκανε παρλάτσες,
'τρόμαξαν θαλασσινοί,
τόδανε καὶ Μυκωνιάτικες,
τόδανε κι''Αμοργανοί.

—

Νὰ τὸ πειρατικό,
χωρὶς ἠλεκτρικό
τὴν ἄρησε τὴν Σύρα.

—

Καὶ σὰν ἐλθῇ τὸ βράδυ
σ'ἕνα δκθὺ σκοτάδι
μουγγρίζ'ἡ κακομοίρα.

—

Μεγάλ'ἡ συμφορά του,
ἔχασε τὰ νερά του,
μὰ καὶ τὴν ἄγκυρά του.

—

'Εγέννησε ταράχους,
πᾶγε'στὴ Βηρυτό,
κι'ἔπιασε τοὺς ναυμάχους
ζάλη καὶ ξεραΐ.

—

Τύχασεν κι'ἀπ'ἐκεῖ,
κι'εἶχε τὴν εὐτυχία
καὶ μιὰ φανταστικὴ
νὰ κάνῃ ναυμαχία.

—

Τῶν Πόντον ἐρεθίζει.
παντοῦ κατακινᾷ,
φανταστικῶς βυθίζει
καὶ δῦο τορπιλλικά.

—

Θαλάσσης ἰαχή,
τὰ πάντα ναυμαχεῖ
τὸ τρομερὸ κακρέϊ.

—

Μήτε κι'ὁ Ποσειδῶν
παρλόζων καὶ πηδῶν
'μπορεῖ νὰ τὸ συλλάβῃ.

—

Στιγμὴ δὲν στεματᾷ.
κι'ὁ κόσμος ἐρωτᾷ:
ποῦ διάβολο πηγαίνει;
τὶ διάβολο θὰ γένῃ;

—

Εὐσὶ'στὸ Χαμηδιέ μὲ τὸ μισὸ φεγγάρι...
'πᾶγε καὶ'στὸ Σουέζ γαιάνδρακας νὰ πάρῃ.
Νίκα,τοῦ λένε,πιὰ
νίκας κατὰ δυρέχων,
κι'ἀπὸ τὴν'Αρκτικὴ
τὸ διώχνουν ἀρκτικόν.

—

Εὐσὶ'στὸ Χαμηδιέ...μεγάλο τόνομά του..
κατὰ τὴν'Ερυθρὰ'πῆρε τὸ ρύσημά του..
Ὡς τώρα μιὰ χαρὰ
μέσα'στοῦ Ναγαρὰ
περνοῦσε τὰ νερά.

—

Τὶ τοῦ κατέβη τάχα ν'ἀφήσῃ τὰ στενά του;
κι'ἂν δὲν σωθοῦν μισαίωστὰ'λίγα κάρβουνά του,
λένε'στὸν Φαληρέα πῶς σίγουρα θ'ἀράξῃ
τὴν Σοῦδα τοῦ Φαλήρου νὰ τὴν ἀνακηράξῃ.

—

'Στὴν τόσην κατακιγδὰ
τὰμάτια σου γαϊδὰ
γιὰ τοῦτο τὸ δκπόρι.

—

Μεγάλ'ἡ συμφορά μας,
ἂν'δῇς γιὰ τὰ νερά μας
νὰ ξαναβάλῃ πλώρη.

—

Π.—Τὶ λές,μωρέ;
Φ.— Τὶ νὰ σοῦ'πῶ καὶ τὶ νὰ σοῦ'μιλήσω;
τὸ σπῆτι τὸ Φαληριὸ θὰ πάω ν'ἀσφαλίσω.
Μές'στοῦ πολέμου τὸν καιρὸ τὰμάτια σου γαρίδα,
πομπὴ τῆς οἰκειμένης,
μὴν τύχῃ κατακούτελα νὰ φᾷς καμμιὰν ὀβίδα
χωρὶς νὰ τὴν προσμένῃς.

—

'Ερχεται...νάτο νάτο,
καὶ λέν πῶς ἀπευκτεῖα
θὰ γίνουν,κουτεντέ.

—

Λέν πῶς θὰ ρίξῃ κάτω
τὰ σπήτια καὶ τ''Ακταῖα
καὶ τοῦ Τσελεμεντέ.

—

'Εν τούτοις,συμπολίτη,
καὶ τὸ δικό μου σπῆτι,
λένε πῶς τύχει'στ'ἄκτι.

—

Καὶ λένε μέσα'στ'ἄλλα
πῶς ἴσως μὲ μιὰ μπάλα
νὰ μοῦ τἀφήσῃ στάκτη.

Β'.

Π. — 'Αγαπητέ μου Φασουλῆ,
τὸ Χαμηδιὲ κι'ἂν ἀπειλῇ,
ἀλλὰ κακὲνας κλείει
τοῦ Χαμηδιὲ τὰ κλειά.

—

Καράβι τεζεντζέκρικο τὸ σύμπαν φοβερίζει,
παντοῦ θαρρεῖς πῶς ἀντηχεῖ δομβαρδισμὸς ραγδαῖος,
μέρα καὶ νύκτα τὸ φτωχὸ'στὸ πέλαγος γυρίζει
ὡσὰν περιπλανώμενος τῶν πόντων Ἰουδαῖος.

—

'Ακουσε κι'ὁ Φασουλῆς,τὸ ξυλένιο παλληκάρι,
πῶς 'μπορεῖ τὸ Χαμηδιὲ κι'ἐδῶ πέρα ν'ἀριθάρῃ,
καὶ'στὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου,ποῦ τὸ θέρος κατοικεῖ,
γιὰ καλὸ κακὸ καρφόνει μιὰ σημαία Τουρκική.

—

Φᾶλε το,ναυμάχων Μοῦσα,
θαλασσά μου κυματοῦσα,
φέρτο καὶ'στὸν Φαληρέα τὸ καρκοτοσκισμένο
νὰ μᾶς πάσῃ κρύα ρρίκη...
κι'ἐγὼ τώρα τὸ προσμένω
μὲς'στῆς ἀμμουδιᾶς τὰ ρῶκη.

—

Κόψε το νὰ'ρθῇ ξανὰ
δίχως συμφορὰ μεγάλη
τὴν'Αρμάδα του τὴν ἄλλη,
ποὖναι μέσα'στὰ στενά.

—

Ἀρίμο μεγάλο'χάραξε,
δοξάζω τόνομά του,
τὸν κόσμο κατατόρκεψε
μὲ τὸ κατόρθωμά του.

—

Κι'ἕνας Ρωμιὸς πλοίαρχος Ρωμούνας ἑταιρείας
καὶ τοῦ δικαίου μαχητὴς καὶ τῆς ἐλευθερίας,
σὰν ἄκουσε τοῦ Χαμηδιὲ τοὺς ἄθλους ὁ καυμένος
τραγῴδησε καὶ'φώναξε κι'αὐτὸς κατενθουσιασμένος,
καὶ τῆς Τουρκίας ἔκρουσε σκεῦνα νικητήρια
κι'εὐθὺς σαμπάνιακις ἄνοιξε'στὸ Λοιμοκαθαρτήριον.

—

Γενναῖος φίλος ἀληθῶς,...ἀλλὰ κατόπιν πάλι
σὰν ἔμαθε τοῦ Στόλου μας τὴν νίκη τὴν μεγάλη,
μιὰ συμφορὰ κατήντησε καὶ θλίψις ἡ χαρά του
κι'ὅλ'ἡ σαμπάνια'γίνηκε στρυχνίνη'στ'ἀντερά του.

—

'Ενῷ δὲ πρῶτα,Φασουλῆ,
ἐφώναζε τραγῴδησε,
τότε τοῦ'φώναξαν πολλοὶ
κακὴ ψυχρή του φλάσκα.

Χείλη πολλῶν πανάμωμα
ἐξύμνησαν καὶ πάλιν
τοῦ Χαμηδιὲ τὸ κάμωμα
καὶ τὴν γενναίαν πάλην.

—

Καὶ ξένος τύπος κουσενὲς
ἔζησε κράτος εὐγενές,
ποῦ τοὺς Σκυφοὺς ποδοπατεῖ καὶ δάφνας τὸ λαμπρύνουν
αἱμοστάγῶν στεφάνων,
καὶ τῆς Φραγκιᾶς Τουρκιόσπορου περιπλοῦς τὸ κρίνουν
ἀντάξιων παιάνων.

—

Καὶ γκαουντῆδες μερικοί,ποῦ δείχνουν χαρακτῆρα,
καὶ μόνο μὲ τοὺς νικητὰς θέλουνε πάντα σχέσι,
σὰν ἄκουσαν τὸ Χαμηδιὲ πῶς ἔκαψε τὴν Σύρα
ἀμέσως ξεκαρφώσανε τὸ Τούρκικο τὸ φρέσι.

—

'Αλλὰ σὰν ἔμαθαν κι'αὐτοὶ τὴν νέα ναυμαχίαν
καὶ τὴν ἐπιτυχία,
καὶ πῶς τὴν ἔπαθαν γυντρὴ τὰ Τούρκικα βατσέλα,
ξανάβγαλαν τὰ φρέσια των κι'ἔβαλαν τὰ καπέλα.

—

Πῶς τὸ φύλλον των εὐκόλως
τὸ γυρίζουν συμπολῖται
κι'ἀληθεῖς,'Ισραηλῖται,
ὅπου δὲν ὑπάρχει δόλος.

—

Μὲ τοῦ Χαμηδιὲ τὰ σημάφορα
τέζα τοῦρλα τὴν φεσάρα,
μὲ τὴν νίκη μας καὶ πάλι
τὸ καστόρι'στὸ κεφάλι.

Γ'.

Φ.— Κάθε μασκαρᾶς ἐρρέτω..
νίκη πάλι, Περικλέτο.

—

Πάλι καταστρέπτει πόντος,
πάλι τέ πελάγη ἐρύητος,
πάλ'ἡ γαλανὴ νικᾷ.

—

Ποῦ κι'οἱ Τοῦρκοι λίνε τώρα
πῶς τοὺς ἔβρεμε μαῦρη μπόρα
καὶ τὴν ἔπαιραν κακά.

—

Δυστυχήματα μεγάλα
εἰς'Αρμάδας γκρεμώσασ,
ἔρρει σήμερον τὰ κάλλη,
ἀπεσώθη Βαρβαρίας,
καὶ Τουργούτ Ρεὶς κι'ἐν'ἄλλο
καταβρμικὸ μεγάλο.

—

Τὴν'Αρμάδα τὴν φοβέρα
χρόνια τὴν'φυλάγαμε,
κι'ἀπορέσαμε τί χρὴ
δι'ἐκείνην τώρα ὄρξην...
τὴν κακή της τὴν ψυχὴ,
νἴψου κι'ἀποράγαιε

—

Τέτοια λένοἱ Τουρκαλάδες,
ποῦ μᾶς ἔχ'ζουν σε μπελάδες,
καὶ θρηνοῦν ἀφορισμένοι
τὴν καταδοτακαιεμένη.

—

Τούρκων ἔχευγεν'άτκέρια,
ποῦ κτυποῦν κὲ μπκμπτσιοῦ,
κι'ἐστηκώνανε τὰ χέρια
τοῦ πελάγου τα γυαλά.

—

Ἔφκλε τριγοῦς καὶ σάλους,
μὰ τί πάταγος κι'ἐκείνος,
ποῦ ξυπνᾷ τοὺς ἀτιλλίους
τῶν νερῶν τῆς Σκλαμίνος.

—

Φθόγγους ἄκουσ'ἀπαλοὺς
σὰν ορυδέτων δέλκαμε,
κι'εἶδα γύρω μου γιαλοὺς
μὲ κυμάτων γέλασμα.

—

Εἶδα γιὰ καμάρι πάλι
σημαμενο τὸ κεφάλι
κάθε δούλου καὶ Ραγιᾶ.

—

Κι'ἔλεγε μιὰ λευκοφόρα:
σὺ βοήθα τα καὶ τώρα,
σὺ Χριστὲ καὶ Παναγιᾶ.

—

Εἶδα χάλαζαν ὀβίδων,
σὲ φονεῖς αἰματηρούς,
καὶ Νυμφῶν Ωκεανίδων
ἐλικόρπυκας χορούς.

—

Εἶδα νὰ κυττάζουν σκλάβοι
ἕνα κι'ἄλλο μας καράβι

σὰν εἰκόνα λατρευτή,
σὰν κι ἐγὼ δὲν ξέρω τι.

—

Εἶδα στεφάνους περισσοὺς
νὰ ξεκαπλέκ'ἡ μάννα,
κι'ἡ ναυμαχία τῆς φεσοὺς
ἐχάλασε τὰ πλάνα.

—

Κι'οἱ φίλοι μας κίμμάλωτοι ποῦ πρόσμεναν σκλάρτη,
πῶς σίγουρα τὸ Χαμπδὲ θἄλθῃ γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ,
ἔχασκν τὴν ἐλπίδα τους,ἔχασαν τὸ μυαλό τους,
καὶ τούτους τοὺς λαυρίλεζ,τοὺς Τούρκους αἰχμαλώτους.
ποῦ μές'στ'Ακταῖ'τριγυανε κι'ἔπιναν ἐν ἀνέσει,
μὲ πρῶτο'στὴν Κεφαλλονιὰ τοὺς ἔστειλαν πεσκέσι.

—

Ἔφυγαν οἱ μαρτόλοι
μὲ λυπημένη μοῦρη,
καὶ τώρα'στ''Αγγοστόλι
τοὺς περιμένουν ὅλοι,
καὶ μέσα'στὸ Ληξοῦρι.

—

Μᾶς ἔφυγαν οἱ προσφυγιές καὶ πάνω'στὸ καλό,
ἀνδὲ γιὰ τὸν'Αμέλιο'χωστες τὸν Ἰταλό,
μέσα'στὴ Ρόδο βράσεται
καὶ σ'ὅλους σκοῦζει τρέμετε,
καὶ ρέπει πρὸς ἡρωισμούς, πρὸς ἄθλους καὶ ἀθῶους,
κι'εἶναι μεγάλη συμφορὰ'στοὺς δυστυχεῖς Ροδίους.

—

Τὸν προσφιλῆ μακαρονᾶ,
τὸν προσφιλῆ φρατέλο,
τὸν πρόσκενδρε τσπεινὰ,
κι'ἐγὼ φιλῶ τοῦ στέλλω.

—

Τρέμει καθένας ποῦ τὸν'δῇ,
τὸ μάτι του πικγόνει,
Σπίρτο Τζεντίλε τραγουδεῖ
μὲ πάθος,ποῦ λιγόνει,

—

Π.— Τὸν 'Αμέλιο κι'ἐγὼ
πάλι τὸν δοξολογῶ.
Ρόδε στρών'ἡ Ρόδο'μπρός του,τὸν φωνάζει τζίγγε μίκ,
κι'εὐτυχεῖς οἱ κάτοικοί της τρὶν σαράντα παρὰ μίκ.

—

Μήτε σ''Εκκλησιὲς ἀρίνει νὰ λειτουργηθοῦν σὰν πρῶτα,
μήτε Σχολαις νὰ γιορτάσουν καὶ Χριστούγεννα καὶ Φῶτα,
καὶ θρησκείας σπαπατσάρες καὶ πατρίδος ἱερά.
καὶ'στὴς Ρόδου τοὺς ἀόπλους κάνει τὸν παλληκαρᾶ.

—

Φ.— Τὸν'Αμέλιο κι'ἐγὼ
πάλι τὸν δοξολογῶ.
Τῆς φκπῆς ὁ Στρατηλάτης ἔγινε Μπεκὴρ'Αγᾶς,
καὶ τὰ δύντρα πορτρίζει
καὶ μαινόμενος ἀρρίζει,
καὶ κατὰ τὴ φόρα σούχοι θὰ πρωτάξῃ καὶ σφαγάς.

—

Γράτσικ λαοὶ,σπυλιάτη,
μωρὲ γειά σου,Στρατηλάτη,
καὶ ντελίτεσκ μας Ροδία.

—

Ἕνας τέτοιος Δὶν Κιχώτης
θέλει ρόδα,δάφνας πρώτης,
ἄλλα καὶ ζουρλομανδύα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
Ἐβρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρδενώνων.

Χίλια κι'ἑνιακόσα δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Μαγνὶς Γ'εννάρη δεκαεννιά,
δοὴ μεγάλη μες'στὸν ντουνιᾶ.

Χίλια διακόσα δύο καὶ σαράντα,
καὶ'στὴν Σταμπούλ ἀνελπίστα συμβάντα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Τὸ θυμᾶσαι πούχε πέσει
τοῦ Σεφκὲτ Πασσὰ τὸ φέσι;

Π.— Τὸ θυμᾶμαι...

Φ.— Τώρα πάλι
πολυδόξαστο προβάλλει,
καὶ τὸν κόσμο δακμονίζει
καὶ τὸν Αἷμον συγκλονίζει.

—

Θυμᾶσαι,Περικλῆ,ποῦ'μάθαμε μιὰ μέρα
πῶς τὸν Σεφκὲτ Πασσὰ τὸν θέρισε χολέρα,
κι'εἴπαμε:Θεϊὸς'σχορέστον κι'αὐτὸν τὸν κακομοίρη;

Π.—Θυμᾶμαι...

Φ.— Τοῦτον τώρα τὸν ἔκανεν Βεζύρη,
κι'ἐσυγκινήθη κόσμος,'Ανατολὴ κι'Εὐρώπη,
καὶ τῆς φτωχῆς Εἰρήνης πάνε χαμέν'οἱ κόποι.

—

Π.—Μήτε τῶν Νεοτούρκων ξεχνῶ τὸ Κομιτάτο,
ποὖφερε κι'Εὐρωπαίους καὶ Τούρκους ἕνα κάτω,
πούκανε κακὸ Βουλή,
καὶ Σύνταγμα καὶ νόμο,
κι'ἐλέγανε πολλοὶ
πῶς'μπῆκε σ'ἕνα δρόμο.

—

Θυμᾶσαι,βρὲ φασούτη,
ποῦ'πίστευαν καὶ τοῦτοι,
ποῦ'πίστευαν κι'ἐκεῖνοι,
ὅτι κι'ὁ Τουρκαλᾶς
μὲ νόμους καὶ Βουλὰς
τρὲ ντισεγκὲ θὰ γίνῃ;

—

Κι'ἔλεγες,Φασουλῆ,
ὅτι μὲ τὴν Βουλὴ
θὰ πάρῃ κι'ἀνθρωπιὰ,
καὶ δὲν θὰ σφαζῇ πιά,
μήτε θὰ πυρπολῇ.

—

Φ.—Θυμᾶσαι,βρέ,ποῦ'λέγαμε κι'ἐμεῖς οἱ δρὸ χαζοὶ
πῶς σίγουρα θὰ λείψουνε καὶ Κοῦρδοι καὶ Λαζοί,
καὶ θἀδεσπόση πανταχοῦ δικαιοσύνη πρώτης
κι'ἐμπράγματος ἰσότης;

Θυμᾶσαι τοῦ Συντάγματος τὰ τόσ'ἀγριοκάτσικα
μὲ πόσην γενναιότητα
κι'ἀληθινὴν ἰσότητα
βιχτήκανε'στὰ πλιάτσικα;

—

Θυμᾶσαι,Περικλέτο μου,τοὺς Συνταγματολόγους,
τοὺς κατὰ πάντ'ἀψόγους,
πῶς δὲν ἀρέσκαν μπὶρ παρὰ
καὶ'στὸν Χαμὶτ τὸν φουκαρᾶ,
καὶ τὴν καϋμένη τὴν φεσοῦ τὴν ἔρερκαν σὲ γαλιᾶ,
κι'ἔχασεμὲ τὸ Σύνταγμα ταΐρι καὶ τὰ πασχάλια;

—

Θυμᾶσαι τὰ παληόσκυλα τὰ Συνταγματικὰ
μὲ πόσα κατεστρώμαζαν τὸν κόσμο ζαφτικά,
θυμᾶσαι πῶς τὰ φίδητρα τῆς οἰκουμένης ὅλης
εἰς ἔξορίαν ἐστείλαν καὶ τὰ σκυλιὰ τὲς Ἱδέλις.
γιατί κι'αὐτὰ τὰ κύκαλα,γιατί καὶ ταπεράγια
τἄθελαν οἱ Νεότουρκοι γιὰ γλείψιμο,κανάγια;

—

Θυμᾶσαι τοῦ Συντάγματος ἐκεῖνους τοὺς μαρτόλους,
ποῦ ἔλθησαν'στ'ἀλήθεια νὰ τοὺς τουρκεύουν ὅλους;
Θυμᾶσαι ποῦθελαν κι'ἐμᾶς;
μὲ φέσι,βρὲ μισκίνη,
καὶ τὸ βρακὶ τῆς Φατουμᾶς
σημαία μας νὰ γίνῃ;

—

Θυμᾶσαι κάζα περισσά,
κι'ἐκείναις τῆς ἡμέρας,
ποῦ τόσαις τοῦ Σεφκὲτ Πασσὰ
μᾶς'τρόμαζαν φυβέρας;

—

'Αμμ'θυμᾶσαι,βρὲ μαγκούρη,
πῶς ἐκεῖνο τοῦ τὸ φέσι
τῶχαν κάνει κλωτσοσκοῦρι,
κι'εἶχε δυνατὰ ξεπέσει;

—

Ἐλλειτὸν αὐτὸ καὶ πάλι
παντοδύναμο προβάλλει,

καὶ δρυχᾶται καὶ γκαρίζει,
καὶ ξανὰ μᾶς φοβερίζει.

—

Μιὰ φέσα τρομερὰ
ξαναβγάζει μανιρέστο,
καὶ μὲ τοῦτο πᾶν ἀ ρέστο
τὸν Κιαμὶλ τὸν φυκαρᾶ.

—

Τί μεγάλα γεγονότα!...
τῆς ἀμάκας τὸ συνέφι
τῶν Δυνάμεων τὴν νότα
'στὴν πατοῦτα του τὴ γράφει.

—

Πέφτουν'στὰ σκυπίδια νότες,
κι'ὅλοι μένουν κιχνώτες,
ἀλαλάζουν Οὐλεμάδες.

—

Κι'ὁ Σερκὲτ σκοπεύει πάλι
'στὸν περίπατο νὰ βγάλῃ
τῆς περήφημες 'Αμμάδες.

—

Κόρακας τριγύρω κρώζει, κλαίει μαύρη κουκουβάγια,
ἔρχεται φωτιὰ γεμάτη
τῶν λητῶν τὸ Κομητάτο
νὰ ριχτῇ'στὰ τελευταῖα τῆς Τουρκίας ἀποφάγια.

—

Τί χαρά, τί πανηγύρι
μὲ τὸν νέο τὸν Βεζύρη,
ποῦ πολέμου δίνει τόνο.

—

Βλέπω πρῶτο'στὸ χορὸ
τὸν Ἐμβὲρ τὸν τρομερό,
τοῦ Νεζὶμ τὸν δολοφόνο.

—

Ἐκεῖνος τοῦ Συντάγματος ὁ μέγας πρωτεργάτης
καὶ πρωτεπαναστάτης.
Σὲ τοῦτον τὸν παλληκαρᾶ σὲ τοῦτον τὸν φονέα,
τὰ κλέη τῆς γειτόνισσας ὀφείλονται τὰ νέα.

—

Ἐκεῖνος ἐξεδικίωνε πῶς δὲν θὰ κηλιδώσῃ
τῶν Μουσουλμάνων τὴν τιμή,
μὰ πάντοτε θὰ πολεμᾷ,
κι'οὔτε τὴν Τριπολίτιδα'στοὺς Ἰταλοὺς θὰ δώσῃ.
Τοιαῦτα διασάλπιζε'στῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι,
ἀλλ'ἔπειτα τὴν ἔδωσε...τί δράβολο νὰ κάνῃ.

—

Καὶ τώρα πάλιν ἔρχεται μὲ θράσος εὐτολμίας
νὰ σώσῃ τὴν ἀτίμητον τῆς ἀτιμίας
μαζὶ μὲ τὸν Σερκὲτ Πασσᾶ μαζὶ μὲ τὸν Μαχμούτ,
κι'ὅλοι τοῦ λέν'χαϊρ-ὁλὰ μωρὲ τιμὴ καὶ τοῦτο.

—

Τιμὴ τρανὴ λωποδυτῶν,
τιμὴ τρανὴ πυροληπτῶν,
τιμὴ τρανὲ φονέων.

—

Τιμὴ μιὰ τζόγια μιὰ μπιζοῦ,
τιμὴ τοῦ Κουρδου, τοῦ Λαζοῦ,
τιμὴ καὶ τῶν γονέων.

—

Τιμὴ μεγάλη τοῦ Μπεκὴρ καὶ τοῦ Κερὶμ'Αγᾶ,
τιμὴ κλεινῶν γαμαλήδων καὶ καθενὲς ρουγᾶ,
τιμή, καὶ μένε Περικλῆ, ποῦ δὲν τὴν κάνουν ζάρτι,
ποῦ κακὸ χρόνο νἄχουνε χίλιαις φορὰς μὲ δαύτη.

Β'.

Π.— Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
μὲ τὸν νέο τὸν Βεζύρη,
ποῦ τὸ σύμπαν πολεμεῖ,
καὶ τοὺς Τούρκους ἐξεγείρει
γιὰ τὴν ἄτιμη τιμή.

—

Ἐκεῖ πέρα'στὴν Τσατάλτσα τῆς Τουρκιᾶς τὰ παλληκάρια
τσακωθήκαν μεταξύ των κι ἔγινεν μαλλιὰ κουβάρια.
Μάχονται ἐκεῖ πέρα Τοῦρκοι
νέοι μετὰ παλαιῶν,
καὶ βρωμοῦν τριγύρω δοῦρκοι
Συντάγματων εὐλείων.

—

Κι'ὁ μεγάλος Ταλαάτ ἄλλο πατρικὸ κουμάσι,
'στὴν Τσατάλτσα μιὰ καὶ δυὸ τρέχει νὰ τοὺς συμβιβάσῃ.
Νεοτουρκισμοὺς φιετίσῃ,
φρεμάνιος, λιφόρας,
ἀγελπίστως τώρα πάλι
'σήκωσε'ψηλὰ κεφάλι.

—

Ὁ Σεφκὲτ ὁ Στρατηλάτης,
πούγκι τρόμος καὶ φοβέρα,
μὰ καὶ παῦρος διπλωμάτης.

—

Μὲ τὴν φέσα του'στὸ χέρι
ἀπ'ἐδῶ κι'ἀπ'ἐκεῖ πέρα
γιὰ λεφτὰ τὴν περιφέρει.

—

Ρίζετε, φωνάζει, μέσα
'στὴν περίδοξέ μου φέσα
ὅ,τι προαιρεῖσθε τώρα.

—

Λυπηθῆτε τὴν Τουρκιά,
ποῦφαγε κατραπακιὰ
καὶ πολλὴ τὴν δέρνει ψώρα.

—

Σὰν προστάτα καὶ σὰν φίλοι
κάνετε, παιδιὰ νισάφι...
τὸν Σεφκὲτ καὶ ποιὸς δὲν τρέμει;

—

Βοηθήσετε τὴν Πύλη,
ποῦ τὰ χάλια της δὲν γράφει
μήτε κι'Οὐλεμὰ καλέμι.

—

Ξαναδῶστε μου παράδες
ἐσεῖς Φράγκοι, κασαπάδες,
ποῦ πακτώνομαι σᾶς πρέπει.

—

Λῶστε μου νὰ πολεμήσω,
καὶ μὲ τούτους νὰ γεμίσω
κάθε Νεοτούρκου τσέπη.

—

Μὴ παράδες λυπηθῆτε,
τὸν Βεζύρη βοηθεῖτε,
ποὖχει μέσα του φωτιάς.

—

Καὶ συνάρσει τοῦ Μαχμούτη
μέσα'στῆς Τουρκιᾶς τὰ πλούτη
ξανακάνετε δουτιάς.

Ὁ Φασουλῆς ποδοπατῶν
τὸ φεσοφόρον ἑρπετόν.

Ἐμπρὸς πάλι'στὴν Τσατάλτσα,
Μουσουλμάνοι, κοῦτσι κοῦτσι,
μὲ τὴν τρόπια μας τὴν καλτσα,
μὲ τὸ τρόπιο μας παποῦτσι.

—

Πόλεμος, φωτιά, γαγκίνι,
ποῦ μὲ τρόμπες νὰ μὴ σβύνῃ.
Ἀπαραίτητος ἀνάγκη
ὁ Σεφκὲτ νὰ πολεμῇ...
δῶστε μου παράδες, Φράγκοι,
γιὰ τὸν Τουρκων τὴν τιμή.

—

Ρίζετε παρὰ σὲ τοῦτη
τὴν φεσόρα τοῦ Μαχμούτη,
νὰ κερδίσετε καὶ σεῖς, καὶ νὰ μάχεται χορτάτο
τοῦ Σεφκὲτ τὸ Κομητάτο.

—

Ρίξετε μές'στὴ φεσόρα
γιὰ νὰ κάνωμε κασσόρα,
καὶ νὰ'μπῶ 'στὸ Βελιγράδι καὶ νὰ'μπῶ'στὸ Μαυροβοῦνι,
καὶ τοῦ γέρου τοῦ Νικήτα νὰ χαϊδέψω τὸ πηγοῦνι.

—

Λίρας δῶστε στρογγυλὰς,
κι'ἂς σᾶς λείπουν συμβουλαῖς,
κι'ἂς σᾶς λείπουν γιατροσόφια.

—

Ὀχιᾶδων καὶ σοῦδ,
νὰ φυμάρω ναργιλὲ
'στὴν'Αθήνα καὶ'στὴ Σόφια.

—

Δῶστε μας παράδες, Φράγκοι,
νὰ τοὺς παρωμε φελάγγι,
καὶ τὸν Γκέσωφ νὰ σαρώσω,
μὰ κι'ἐκεῖνον τὸν Λευτέρη
'στὸ κυνῆγι νὰ τὸν στρώσω
μὲ τὸν ναργιλὲ'στὸ χέρι.

—

Νὰ καὶ τούτου, νὰ κι'ἐκείνου,
θρέμμα τῆς Ἡμιπελήνου
ἔπαθα σελιγιασμό.

—

Δῶστε'στὸν τσελεπῆ.
καὶ νὰ φέρῃ γκλασμὸ
τοῦ ντουνιᾶ κι'ἀνατροπή.

—

Δῶστε γαζινὲ γεμάτο
'στοῦ Σερκὲτ τὸ Κομητάτο,
καὶ σὲ μίαν ἑβδομάδα
νὰ σᾶς κάνω τὴν'Αριάδα
νὰ'μπορῇ νὰ θομβαρδίσῃ
καὶ τὴ Σόφια καὶ τὴν Λύσι.

—

Λύτα λέει κι'ἄλλα τέτοια
ὁ Βεζύρης ὁ πολύς,
ποῦ τὸν τρέμουν τὰ Ντοβλέτια
Λύπεως κι''Ανατολῆς.

—

Τέτοια λιει καὶ βρουτᾷ
μὲ πυλεμικὸ σεβντᾶ,
κι'ἀκονίζει τὸ σπαθί του γιὰ νὰ θύσῃ κι'ἀπολέσῃ.
κι'ἐξκίλλοι φωνάζουν ἔλοι
κι'ἐδῶ πέρα καὶ'στὴν Πόλι·
μία μία,δύο δύο,τρεῖς καὶ σοῦ Σερκὲτ τὸ φέσι.

—

Ἂν'μωτᾷς,βρὲ συμπολίτη,
καὶ γιὰ τὸν φτωχὸ Χαμίτη,
ποῦ πολὺ τὸν ἀγαποῦσα.

—

Ἀπὸ μιὰ πηγὴ μεγάλη
ἔμαθα καὶ τώρα πάλι
πῶς τὸν ἔχουν γιὰ τὴν Πρωῦσσα.

—

Ἀλλ'ἴσως νὰ μεταφερθῇ καὶ'στὸ γνωστὸν'Ικόνιον
καὶν'ἀποστείλουν τὸν'Εμβὲρ νὰ τὸν πετύσῃ κώνειον.

Γ'.

Φ.—Νεότουρκοι χορεύουν εἰς τὰς ἐσόδους τὸ στῶμα,
καὶ τρόπαια κραυγάζουν,
καὶ λυσσαμένοι δγάζουν
ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα.

—

Αὐτὸ τὸ Κομητάτο
τρώει τὸ Καλιφάτο.
Αὐτὸ ξιπασαρόνει
τοὺς θησαυροὺς τοῦ κράτους,
καὶ δόκιες σκαρώνει
μὲ Γερμανοὺς φιλτάτους.

—

Γι'αὐτῶν τῶν Νεοτούρκων τὴν μαύρη συμμορία,
ὁποῦ τοῦ Καλιφάτου τοῦ'γίνηκε τσιμπούρι,
νομίζω πῶς τὸ πρέπει μιὰ μόνη τιμωρία,
κάθε πρωῒ νὰ τρώῃ πέντε φτυσιὰς'στὴ μούρη.

—

Εἰς τὰς Πατρίδος τὸν βωμὸν τὸ γόνυ πάλιν κλίνων
διασκαλίζω φλογερός:
πόλεμος νέος ἱερός,
ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων.

—

Δυσσὲ Νεότουρκος τσολιᾶς
μὲ μάτια γουρλωμένα,
καὶ πέφτουν φύλλα τῆς Ἑλιᾶς
ὠχρὰ καὶ μαραμμένα.

—

Πόλεμος νέος ἱερὸς καὶ βρόντοι καὶ τριγμοί,
αὐτὸς ὁ πόλεμος γιὰ'μᾶς δὲν ἔπαυσε στιγμή.
Αὐτὸς ὁ πόλεμος γιὰ'μᾶς δὲν ἔπαυσε καθόλου,
μᾶς τὸ φωνάζουν καινούργιας Στρατεύματος καὶ Στόλου.

—

Κι'ἡμεῖς Δόξα περπατεῖ
σ'ἐκεῖνο τὸ Μετζάνι,
κι'ἀπάνω σὲ βιτρὰ ζητεῖ
δυὸ φίλια γιὰ στεφάνι.

—

Μὰ λέγος δὲν ἀρκεῖ κανεὶς
πρὸς δρῶν τῆς ἀνδρείας,
τῆς ἀρθάστης ὑπομονῆς,
τῆς τόσης καρτερίας.

—

Ἐκεῖ πολέμου φοβεροῦ,φρίκης κι'αἱμάτων δράκα,
ποῦ'στείρεψαν τὰ μάτια μας μὲ τὸ πολὺ τὸ κλάμα.
Π.—Μήτε δακρύων ποταμὸς γιὰ κλάψιμο δὲν φθάνει...
ἀκόμη χθὲς'θυμήθηκα τὸν Καλλιοντζῆ τὸν Γιάννη,
τὸν φίλο, ποῦ τὸν ἔκλαψαν σὰν ἀδελφοῦ καρδιᾶς,
τοῦ σόσαις'πέρασε μ'αὐτὸν'στὸ Φάληρο βραδειᾶς.

—

Ὁ πυρετὸς τὸν ἔφλεγε κι'ἐκεῖνος'στὸ κανόνι
μ'ἕνα πατρίδος ὄνειρο,μὲ μιὰ λαχτάρα μόνη.
Φ.—Τὸν φίλο τὸν χρυσόκαρδο καὶ ποιὸς δὲν τὸν θυμᾶται,
ποῦ σύμαρ'ἀλησμόνητος'στὴ Βέρροια κυμᾶται,
καὶ βλέπω γύρω μου πολλούς,ὁποῦ τὸν κλαῖν ἀκόμα...
τέτοιαις καρδιαῖς δὲν ἔπρεπε νὰ λεώνουνε'στὸ χῶμα.

Δ'.

Π.—'Στὴν'Ηπειρο,'στὴν'Ηπειρο πόλεμος νύκτα'μέρα...
ἐμπρὸς μὲ τάστρα τῆς νυκτὸς,ἐμπρὸς μὲ τὴν αὐγοῦλα,
ἐμπρὸς νὰ'ὄρτε,βρὲ παιδιά,πῶς μαχετ'ἐκεῖ πέρα
κι'ἤΚω στεκαμπίτσεναμαζί μὲ τὴν Θυμοῦλα.

—

Φ.—Κι'ἐγὼ τὸ διελάλησα κι'εἶπα πῶς δὲν θὰ γίνῃ
κοσμοχαλὴς εἰρήνη,
πῶς μ'ἕνα κι'ἄλλον Τουρκαλᾶ
λυγαρμασκὸ δὲν πιάνεις
καὶ τὴν Εὐρώπη περγελᾷ
κάθε σαμπούκα—ἀγλάνης.

—

Πόλεμος πάλι,βρὲ παιδιά,κι'ἐμβατηρίων μέλος,
ὅμως αὐτὸς ὁ πόλεμος γιὰ'μᾶς δὲν εἶχε τέλος.
Ἐμεῖς πολέμους κάναμε διπλοῦς κι' ἀλλεπαλλήλους
μὲ τοὺς ἀσπόνδους μας ἐχθροὺς καὶ τοὺς ἀσπόνδους φίλους.

—

Π.—Τῶν διαπραγματεύσεων διακοπὴ τελεία,
πάνε καὶ τὰ τρεχάματα,πᾶνε'στὴν'Αγγλία.
Κάθε διαπραγμάτευσις τελείως διεκόπη
καὶ τοῦ Σερκὲτ ὁ φέσαρος τρομάζει τὴν Εὐρώπη.

—

Φ.—Πόλεμος νέος ἱερός,ἀφθόνως αἷμα ρέει,
τίποτα δὲν ὠφέλησε κι'ὁ φίλος μας ὁ Γκρέϋ.
'Από τὴν Λόντρα τὄκοψαν κουμποῦρ'οἱ Τουρκαλάδες,
μὰ τὄστριψαν κι'οἱ Σύμμαχοι...κρῖμα καὶ'στὶς ἐλιάδες,
καὶ'στὰ μεγάλα γεύματα τῶν Λόρδων τῆς'Αγγλίας,
καὶ'στὰς συνδικαλίστριες των καὶ τὰς συνομιλίας.

—

Οἱ Σύμμαχοί μας ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρα.
κι'ὁ Βενιζέλος κατ'αὐτὰς μᾶς ἔρχετ'ἐδῶ περα.
Μόν'ὁ Σκουλούδης'γρήγορα δὲν σκέπτεται νὰ φύγῃ,
ἐκάθισε,βρὲ Περικλῆ,'στὴ Λόντρα γιὰ κυνῆγι.
Σὰν εἶδε πῶς δὲν ἔρθασε σὲ τέλος ἡ δουλειὰ
ἔπῆρε τὸν σερ'Εδουαρδ κι'ἔπῆγε γιὰ πουλειά.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι'ἑκοστὸν μετροῦντες χρόνον — Χίλια κι'ἑνακόσια δεκατρία,
ἐδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων. — δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Εἰκοσιέξη μηνὸς Γενάρη — Χίλια ἑξακόσια σαραντατρία,
καὶ νέος βρόντος καὶ γδοῦπος Ἄρη. — σάλος'στὸν κόσμο καὶ φασαρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.— Τί παιᾶνας ἀναρρούω,
πάντα πρὸς πολέμους ρέπω,
τὴν Εἰρήνη τὴν ἀκούω,
τὴν Εἰρήνη δὲν τὴν βλέπω.

—

Ὅταν μπλέξῃς μὲ Τουρκιά,
ὅταν μπλέξῃς μὲ Φραγκιά
τότε.Περικλῆ μαζύτα.
φασκελοτουρκούλωσέ τα.

—

Τότε βλέπεις περιστέρι
μὲ χλωρῆς'Ελιᾶς κλωνάρι,
μὰ κυνταζεις καὶ τὸν'Αρη
μ'ἕνα δίκοπο μισοῦρι.

—

Τότε λίμα,στιζητήσεις,
καὶ Μινίστρων συναντήσεις,
καὶ μοῦ μοῦ καὶ ψὶ ψί.

—

Τότε μαρτυρεῖς καὶ φέβεις
καὶ σὲ κάνουν νὰ χορεύῃς
μ'ἕνα πόδι'στὸ ταψί.

—

Τότε μὲς'στὴν'Εγγλιτέρα
διασκέψεις νύκτα'μέρα
καὶ τοῦ Γκρεῖ συμβουλαί.

—

Τότε σάγλα καὶ ναυτία,
ποῦ σὲ κάνει'στὰ Χαντεῖα
νὰ φουμάρῃς ναργιλέ.

—

Τότε ντρίβαλα πολλὰ
καὶ τὸν κόσμο περγελᾷ
τοῦ πλεινοῦ Σερκὲτ τὸ φέσι.

—

Τότε βλέπεις μουστερῖδες
μὲ δυὸ μάτια σὰν γαρίδες
νὰ φυτρώνουνε'στὴ μέση.

—

Ὅταν μπλέξῃς μὲ Τουρκιά,
ὅταν μπλέξῃς μὲ Φραγκιά,
εἶναι κάτι ξαφνικό.

—

Τότε βγαίνει'στὸν ἀγῶνα
κ'ἡ καρδιὰ πριμαντόνα
καὶ γυρεύει μερδικό.

—

Τότε κ'ἔρπαγῆς μανίας,
κ'οἱ καϊμοὶ μας οἱ Μαγγάροι

μᾶς ποτεύτε τὸ ποδάρι
καὶ γυρεύουν Ἀλβανία.

—

Τότε ποῦ λὲς εὐγένεια τῶν Τούρκων περισσὴ
καὶ τὴν Ἀδριανούπολι χαρίζουν τὴν μισή,
μὰ δὲν ἀκοῦν οἱ Βούλγαροι καὶ τὴν γυρεύουν ὅλη,
ἀλλοιῶς θὰ πᾶν'στὴν Πόλι.

—

Τότε κι'ὁ κύριος Σεφκέτ,ποῦ σιτίζει πίννα μέλι,
εἰς τῆς Τσατάλτσας τοὺς Στρατοὺς γενναίως παραγγέλλει
μήτε μιὰ μόνη τουφεκιὰ νὰ ρίξουν,κατριώτη,
ἂν πόλεμον οἱ Βούλγαροι δὲν ξαναρχίσουν πρῶτοι.

—

Νέα καὶ τώρ'ἀνακωχή,
καὶ βροντερὰ δὲν ἀντηχεῖ
καμμιὰ πολέμων ἰαχή.

—

'Ανακωχὴ σωστερή,
καὶ δὲν ἀρχίζουνε πυρά.
κι'ἕνας τὸν ἄλλο βλέπει
καὶ πίνουνε σαλέπι.

—

Καὶ τὴν'Αρμάδα τὴν τρανή,
καὶ τὴν'Αρμίδα τὴν κλεινὴ
τὴν διορθώνουν τώρα.

—

Κι'ἀπὸ τὰ δόλια τὰ στενὰ
φωνάζουν πῶς θὰ'βγῇ ξανὰ
μὲ μία νέα φόρα.

—

Συγκίνησις μεγάλη,
'Αρμίδα φοβερίζει,
'Αρμίδος μοῦ μυρίζει
περίπατος καὶ πολι.

—

Κι'ὁ κόσμος περιμένει
ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
ποῦ θἄβγ'ἡ δοξασμένη
σὰν ἔκδοσις δευτέρα
ἐπιδιορθωμένη.

—

'Εγὰ μόλα κι'ἔγὰ λέσσα
ξεφωνίζει δυνατὰ
τοῦ Μαχμοὺτ Σεφκὲτ ἡ φέσα,
καὶ δὲν εἶναι χωρατά.

—

Πρέπει κι'ὁ Σεφκὲτ νὰ βγάλῃ
τὴν'Αρμάδα τὴν μεγάλη.
Γιὰ τὴν δόξα τοῦ Μαχμούτη
ὅλοι τρέξετε σὲ τοῦτη,
καὶ καλοφατίσετέ την,
κι'ὅπως ὅπως βγάλετέ την.

—

Κι'ἂν μᾶς'βρῆκε μαύρη μπόρα
πρέπει νὰ ξανάβγῃ τώρα
καὶ μὲ τοῦτον τὸν Βεζύρη,
καὶ τὸν πανσὸν νὰ σπείρῃ.
Πρέπει κι'ἐπὶ τοῦ Σεφκὲτ νὰ μὴ στέρεται νεῦρα,
νἄλθῃ καὶ τὸ Χαμηδὲ μέσ'ἀπὸ τὴν'Ε_υθρέ.

—

Πρέπει κι'ἐπὶ Νεοτούρκων ν'ἀνοσθοῦν'Αρμίδας κρότοι
κι'αὐτοὶ δέσμιον νὰ φέρουν στὴν Σταμπούλ τον Κουντου-
Πρέπει κι'ἐπὶ βασιλείας τοῦ γενναίου Κομητάτου [ρισότη-
κανεὶς ποῦρος Μουσουλμάνος νὰ μὴν κλαίῃ τὰ λεπτά του.

—

'Εγὰ μόλα κι'ἔγὰ λέσσα
σκούζει τοῦ Σεφκὲτ ἡ φέσα,
ποῦ δὲν τῆς χαλοῦν χατῆρι,
κι'ὅλοι λένε'στὸν Βεζύρη:
τραλαλὰ καὶ τραλαλό,
ἔλα μας γιαλὸ γιαλό,
τραλαλὸ καὶ τρολαλό,
πῶς τὰ πᾷς ἀπὸ μραλκό.

—

Τῆς Τουρκιᾶς μεγάλο τζάκι,
μὲ τὸ στόμα τὸ θρασὺ
αἰχμαλώτισε καὶ σὺ
Κουντουριώτη,Σαπουντζάκη.

—

'Ηὲς καὶ σὺ'στοὺς'Οσμανλῆδες
ὅτι πιάνεις σὰν λαγοὺς
νικηφόρους στρατηγοὺς
καὶ ναυμάχους Γιουνανλῆδες.

—

'Αρχίζουν πάλι τὰ πυρά,
πλὴν φαίνεται κι'Εἰρήνη,
κι'ἔτσι κανένας,μασιρᾶ,
δὲν ξέρει τί θὰ γίνῃ.

Β'.

Π.— Πάλι φωτιὰ μᾶς πυροπολεῖ,
κι'ὁ Βενιζέλος ὁμιλεῖ,
μὲ τόσους'στὸ Παρίσι,
καὶ δὲν τοῦ κάνει Φασουλῆ,
καρδιὰ γιὰ νὰ γυρίσῃ.

—

Πολέμων ἐπαναλῆψις μὲ ξίφη τροχισμένα,
κι'ἀτέλειωτοι βομβαρδισμοὶ καὶ πανοπλίαις Ἄρη,
κι'ὁ Βενιζέλος ἔκανε μιὰ βόλτα καὶ'στὴ Βιέννα
νὰ'δῇ κι'ὁ Μπέρτχολδ τί φρονεῖ καὶ τί καπνὸ φονμάρει.

—

Κι'ὁ κύριος Σεφκὲτ μωρέ,
τὴν λύρα μας κουρδίζει,
κι'ἀπὸ μεγάλο μανιρὲ
πολλὰ τσιλιπουρδίζει.

—

Μπούμ μπούμ ἄδω,μπάμ μπούμ ἐκεῖ,
καὶ παίζει μία μουσική
καὶ κάνει τόσα φάλτσα.

—

Καὶ μὲ τὸ φέσι του στραβὰ
ὁ φίλος μας Ἐμβὲρτραβῶ
καὶ πάει'στὴν Τσατάλτσα!

—

'Αλλὰ τὸν διώχνουν ἀπ'ἐκεῖ τὸν προσκυνητὴ σωτῆρα,
ποῦ δείχνει χαρακτῆρα.

Πάει καὶ'στὴν Καλλίπολι,μὰ κι'ἀπ'ἐκεῖ,πανέφρη,
μὲ τρεῖς κλωτσηὲς'στὰ πισινὰ θορρῶ πῶς ἐπιστρέφει.

—

Τοῦ κάνουν περιποίησι καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ἀλλ'ὁ Σεφκὲτ ὁ φοβερός,πούχει πολὺ σκελέτι,
σκέπτεται'στὰ Στρατόπεδα νὰ στείλῃ τὸν Σουλτάνο
μήπως κι'οἱ Τοῦρκοι πέρουνε φωτιὰ μὲ τὸν Μεχμέτη.

—

'Ακόμη δὲν ὡρίμασε καλλίχυμος ὀπώρα,
σάλπιγξ,ἠχῶ πολεμική
κι'οἱ Τοῦρκοι κι'οἱ Βαλκανικοὶ
πέρνουν καινούρια φόρα.

—

Φωτιὰ πολέμου'στὸ βουνό,'στὸν κάμπο,'στὸ λαγκάδι,
μουγγρίζουν τὰ στοιχεῖα,
κι'ὁ Βενιζέλος πέρασε κι'ἀπὸ τὸ Βελιγράδι
νὰ κάνῃ συμμαχία.

—

Φ.—Βρὲ πεῖνα τοῦτα ποῦ μοῦ λές;...κι'ἡ τῆς Σερβίας χώρα
μὴ δὲν μᾶς εἶχε τύχατε συμμάχους ἕως τώρα;
Π.—Ναὶ μὲν τοὺς εἴχαμε κι'ἐμεῖς,μᾶς εἴχανε κι'ἐκεῖνοι,
μὰ συμμαχία τοῦ λοιποῦ πραγματικὴ θὰ γίνῃ.

—

Αὐτὰ τὰ βεβαιοῦν πολλοὶ
τῶν καρενείων λάλοι,
ἓν τούτοις ὅμως,Φασουλῆ,
τὰ διαψεύδουν ἄλλοι.

—

'Αλλὰ'Αλλὰ,ἀφιόνωξε Χόνιζας σὲ μιναρέ,
κι'ὁ Βενιζέλος 'μίλησε καὶ'στὸν Πουανκαρέ.
'Ακούω προμηνύματα νέων περιπλοκῶν,
μᾶς ἀγαπᾶζουν φίλοι μας μουσαρονίδες κι'ἄλλοι,
ὡμίλησε καὶ'στὸν Ζωνὰρ τῶν Στρατιωτικῶν
κι'ἄλλωσε τὸ ζωνάρι του γιὰ πόλεμο καὶ πάλι.

—

Σεφκὲτ Πασᾶς παραλαὲ
κι'ὑπόσχεται νὰ δράσῃ
μὲ ξένο χαρτζιλίκι.

—

Κι'ὁ Βενιζέλος,Φασουλῆ,
λένε πῶς θὰ περίσῃ
κι'ἀπὸ τὴ Σαλονίκη.

—

Πόλεμος νέος τῆς Γουρκιᾶς ἄνοστος κι'ἐπιπόλαιος,
κι'ἐλπίζω μπορλιβάνη,
τῆς Πόλης τὸ Νεβάνι
νὰ δώσῃ τρία τέταρτα τῆς 'Αδριανουπόλεως.
Κι'ὅς πρὸς τὴν νύχτα τῶν νησιῶν ὁ νέος Σανδραζάμης
τἀφίνει'στὰς Δυνάμεις.

—

Καὶ τότε θὰ χαρέξῃ περιφανὴς ἡμέρα,
καὶ τότε,καθὼς εἶπε κι'αὐτὸς ὁ Βενιζέλος,
ὀργήγορα θὰ πᾶνε ξανὰ'στὴν 'Εγγλιτέρα
γιὰ νέας συζητήσεις,ὄνπερ οὐκ ἔστι τέλος.

Γ'.

Φ.— Νέα; πάλης ἡμέρ'ἀνατέλλει
μὲ Βεζύρη βαρβάτο καὶ νέο,
ποῦ παντοῦ τὸν'Εμβὲρ ἀποστέλλει,
τοῦ Ναζὴμ δολοφόνο γεννῆο.

—

Νέας πάλης ἡμέρα χαρίζει,
κι'ἕνα,βράντος πολέμου ξανὰ
τῆς Εὐρώπης τὰ νεῦρα ταράζει,
καὶ'στῆς Μπόρσεις τὸν τρόμο γεννᾷ.

—

'Αντηχοῦν καὶ παιᾶνες καὶ θούρια
καὶ μᾶς κάνουν μεγάλη χαλίστρα,
βομβαρδίζονται πάλι τὰ φρούρια,
βομβαρδίζονται πάλι τὰ κάστρα.

—

Τῆς κλεινῆς Τσερναγόρας ὁ Ρήγας,
ποῦ δὲν ἔδρεψε δάφνας ὀλίγας,
σὰν καὶ πρῶτα ξετρόβολε ντοῦρος
Βασιλῆᾶς,μαχητής,τροβαδοῦρος.

—

Τὸν θερμαίνει τῆς μάχης τὸ ρίγος
καὶ τοῦ δένουν ζωὴ πυροβόλα,
καὶ καθένας θαυμάζει τὸ σφρίγος
καὶ τὴν λύρα τοῦ γέρο-Νικόλα.

—

Τῆς κλεινῆς Τσερναγόρας τὸ Στέμμα
βομβαρδίζει τὴν Σκόδρα καὶ πάλι,
καὶ θυσία σὲ χρῆμα καὶ σ'αἷμα
τῶν τεσσάρων συμμάχων μεγάλη.

—

'Ο Νικήτας θερμὸς κοκκινίζει,
Ταραμπὸς Ταραμπὸς ξεφωνίζει,
Ταραμπούμ'στὸν Νικήτ'ἀπαντᾷ
τὸ Μπιζάνι,ποῦ πέντα βροντᾷ.

—

Κι'ἀντὶ Νίκης ἀφθίτου παιᾶνες
κι'ἀντὶ Δόξης ἀφθίτου στεφάνι,
πρὸ καλὰ νὰ σταλοῦν κουρεμάνναις
σ'ὅσους μάχονται'ἐκεῖ'στὸ Μπιζάνι.

—

Μὰ κι'ἐμεῖς οἱ λεπτοὶ Κουραμπιέδες,
μὰ κι'ἐμεῖς οἱ δρὸ μύσται τῆς Μούσης,
ποῦ φωνάζομε:μάχεσθε,παῖδες:
ἐκ τῆς γῆς τῆς κλεινῆς πρωτευούσης.

—

'Αντὶ στίχους νὰ γέλωμε κι'ὕμνους
καὶ Τυρταίων θερμῶν παπαρδέλας,
πρὸ καλὰ νὰ τοὺς πᾶμε σκεπάσματα
καὶ τουφεκάκια χοντρὰ καὶ φανέλας.

—

Π.— Ναὶ μὲν ἐξαίρετος τιμὴ
τῆς δάφνης τὸ κλωνάρι,
μὰ θέλει πρὸ παντὸς ψωμὶ
τὸ καῦδε παλληκάρι,
ποῦ τῆς καρδιᾶς του τὴν φωτιὰ τὴν δίνει'στὸ κανόνι,
κι'ἐκεῖνο καταφλέγεται καὶ καταπεραυνόνει.

—

Κι'ἂν τοῦ Στρατοῦ τὴν ἀντοχὴ
σὲ πάγους,χιόνι καὶ βροχὴ
θαυμάζῃς στρατηγάνη.

—

Μόνο μὲ λόγους θαυμασμός,
μὲ λόγους ἐνθουσιασμὸς
θορρῶ πῶς δὲν τοῦ φθάνει.

—

Σκέψε νὰ'δῇς τὴν'Ηπειρο...γιὰ κύτταξ'ἐκεῖ πέρα
τὸν Νικητὴ τὸν λατρευτό...
κονιὰκ ζητεῖ γιὰ τὸν Στρατό,
δικαίως καὶ τὸ Στράτευμα τὸν προσφωνεῖ πατέρα.

—

'Εργα σωστὰ θέλῃ Πατρὶς καὶ βάλσαμον τῶν πόνων
κι'ὄχι ξερὰ ποιήματα,κι'ὄχι παιᾶνας μόνον.
Γι'αὐτὸ παραίτησε καὶ σὺ τοὺς ὕμνους,φαφλατᾶ,
πρὶν τὴν'Αετορίχη σου ν'ἀργάσω δυνατά.

—

Ὁ Πεξούρης ὁ πολὺς
κι' ὁ ξυλένιος Γιουνανλῆς.

Σεφ.— Καλῶς μᾶς ἦλθες Γιουνανλῆ,
πενῆ ντηλὶρ Σεφκέτ.
Φασ.— Ἐβετ.δφέντημ σεβνιαλῆ,
βατάνι σέλαμετ,
πατρίδος σωτηρία,
Ἐμβλὲρ καὶ σεμμορί'α. —

Σεφ.— Ἀβερὸρ πατηκατζάγημε,
Κωνσταντινούπη τουπατζάγημε.
Στόλο σας ἐγὼ θὰ πνίξω καὶ θὰ κγάνω Κωνσταντινούπη.
Φασ.—Μὴ γιὰ τὸ Θεὸ τὸν πρόσωπό μὰ λιπήσου μας, ἱππότη.

Γιάτμα κηγήμα ἔτμι Πασσᾶ
τούτμα ἀλλίρμι γμεζὴρ ανά.

Σεφ.— Τεελὴμι ὁλσοὺν σοῖλε πεντὲν
γιόκσα ντουτέρμι πενῆ νιὲ πιλτέν.
Ἤγουν κ' ἔκ μέρους μου σύ, παῖγκις γνῶσι,
'πές του τὸν Στόλο σας νὰ παραδώσῃ.
ἄλλοῖῶς ἀμέσως ἀπὸ τὴ μέση
πάνω κὶ σένα μορφὶ μκαμπέση.

Χαρμπὰ γμαραμὲς ἰσσὲ Δὲς λὰρ σὰν ὅλσοὺν
ποὺν λὰρ ρεζῆ ὅλμὲς τὴρ Γκαοὺρ καλσοὺν.

Φασ. -Μίλησε καθαρότερα, ποῦ κακὸ φόρο νάχῃς.
Σεφ.—Ὅθαρβορόπος κ' ὁ Τσιργοῦτ ἂν μένουν ἐκτὸς μάχης;
φθάνει νὰ ζήσουν οἱ Ἀλζοί...
Φασ.— Νὰ ζήσουνε μὲ αὐ μαζί.
Σεφ.— Μὲ τοὺς Ἀλζοὺς Γκιαούρη
δὲν θ' ἐπομείνῃ μιὰ φωτιὰ.

Πλὴν μάθε κ' ὁ Σουλεϊν Γεσὲτ ὁμνιζουνὰ τουφὲκ
Ἐντιφνεγῆ μούσαρσε κουρσιατζίδι μελέκ.

Ἐν ἄλλοις λόγοις κ' ὁ Ρεσὰτ μ' ἕνα τουφέκ'στὸν ὦμο
γιὰ τὴν' Ἀδριανούπολι θὰ πάρῃ τώρα δρόμο.
Φασ.— Ἐρὲ τί μοῦ λές Σεφκὲτ Πασσᾶ;
Σεφ.— Κ' αὐτὸς γιὰ πόλεμο λυσσᾷ.

Λὶρ μπαλὲρ ξιφὶ μαλὲρ,
ἐβλωδὴμ τζαντὶ Ἐμβλὲρ.
ποῦ θὰ τὸν ἄκουσες καὶ σύ,
ἐπανιζὲ βερὶρ δερσί,
εἰς ὅλους μάθημα γερὸ
θὰ δώσῃ τοῦτον τὸν καιρό.
Φασ.— Νὰ τὸν χαρῇς νὰ τὸν χαρῶ.

Σεφ.— Ξέρει τὸ Σύνταγμα φαρσί.
Φασ.— Σιτὶρ κ' αὐτὸς, σιτὶρ καὶ σύ.

Ἐκ τῆς Σταμπούλ ἐπιστολὴ
στῶν Ἀθηνῶν τὸν Φασουλῆ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης ταραχῆς κ' ἀνησυχίας
μέσα'στοὺς ὑποφηφίους τῆς σεπτῆς Πατριαρχείας
ἐνδεικνύεται σπουδαῖος ὑποψήφιος ἐν πρώτοις
κ' ὁ Χρυσόστομος τῆς Σμύρνης. Λράμας ἄλλοτε Δεσπότης,
ποῦ σὲ ποντικὴς ἡμέρας μὲ τὴν ἐθνικὴν τον δρᾶσιν
ἐνεθάρρυνε γενναίως τὴν ὑπόδουλον τὴν πλᾶσιν.

Καὶ καμπόσας ποιπίδιας
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἡ τοῦ Πικκίνου Μουσική, ποῦ μᾶς' στὴν Πόλι βγαίνει,
ἐν ἔτος συνεπλήρωσε δικαίως ὑμνουμένη.

Νέον Ἡμερολόγιον ἐν Σάμῳ τῆς Σβορώνου,
κ' ἐγρόμεθα πορώμιον νὰ βγάλῃ καὶ τοῦ χρόνου.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἑβρείομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.
Χίλια κ' ἑνακόσα δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Δύο τοῦ κουτσο-Φλεβάρη
κ' ὅλοένα μπούμ καὶ βάρει.
Χίλια ἑνακόσα τέσσερα καὶ μὲ σιμάντ'ἀκόμα,
τὸ τράβ ἐσχότως ἔκανε τόσους ἀνθρώπους λιῶμα

Πατριάρχης μας νέος
Ἱεράρχης γεννάτος.

Μὲ τὴν νίκη τοῦ Σταυροῦ Πατριάρχη χαιρετῶ
Ἱεράρχη λατρευτό.
Ὁ λαμπρὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Χρυσοστόμου Θρόνος
δέχεται τὸν Χαλκηδόνος.

Ψάλλει κόρη λευκοφόρα
νέο Πατριάρχη τώρα,
κ' ὄξιος φωνάζουν ὅλοι
κ' ἐδῶ πέρα καὶ' στὴν Πόλι.

Χαῖρε τῶν ὀνείρων γῆ,
Πατριάρχης σ' εὐλογεῖ
ἀπὸ χρόνια χρονισμένος.

Χέρι φίλησε παπᾶ,
ποῦ ποιμαίνει καὶ κτενᾷ
ὅσους πολεμοῦν τὸ γένος.

Τοῦτος μαχητὴς καὶ φύλαξ πολυτίμου θησαυροῦ,
τοῦτον ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
τοῦτον παῖδες προσκυνεῖτε,
τοῦτον ὁ λαὸς ὑψούτω 'στὸν ἀγῶνα τοῦ Σταυροῦ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α΄.

Φ.— Λοιπὸν ἦλθε καθὼς ξέρεις
ὁ Προθυπουργὸς Λευτέρης,
κ' ὅλ'οἱ φίλοι τὸν ζωτοῦσαν μὲ τὸ στόμα κεχηνᾶν
γιὰ νὰ μάθουν νοῖτε νέον.

Πῶς τὰ' πέρασες' στὴ Λάντρα μὲ τὸν Διάνερ καὶ τοὺς ἄλλους;
πῶς νὰ' κῆγες μὲ τὸν Γκρὺ καὶ τοὺς φίλους τοὺς μεγάλους;
Πῶς ἐκάνανε τραπέζι καὶ δὲν τόσο δυνατὰ
μὲ ποικίλα φαγητά;

Ἀληθεύει πῶς μαζί σας ἐπαλάβωσαν Ἐγγλέζοι;
πῶς κ' ὁ Λήμαρχος ὁ Λόρδος ἔστρωσε γιὰ σᾶς τραπέζι;
Πῶς ἐγίνετο Μινίστρων Συνδιάσκεψις ὡραία
παραπλεύρως τῆς δικῆς σας, κ' ἤχατε συχνὰ παρέα
μὲ Μυλόρδους καὶ μὲ Λόρδους κ' ἐπισήμους διπλωμάτας
καὶ τρανοὺς ἀριστοκράτας;

Ἀλήθεια πῶς τὰ' φίλατε τοῦ καθενὸς Ἀγᾶ;
ἀλήθεια πῶς ἰμήγατε τῆς Σόφρας φρέσκ' αὐγά,

Βελιγραδίου βωδινὸ, διάφορας σαλάτας,
καὶ γλώσσαις Ἀθηναΐϊκαις, ποῦ κόβ..ουνε παρλάταις;

—

Ἀλήθεια πῶς σᾶς ἔκαιγαν παντοῦ μεγάλη φέστα
κι' οἱ Τουρκαλάδες ἀναιδῶς σᾶς ζήτησαν καὶ φέστα;
ἀλήθεια πῶς ἐγίνοντο κουβέντοις κουτουροῦ
ὅπως καὶ πρὸ καιροῦ;
πῶς καθεμιὰ συζήτησις διάση μὲς' στὴ μέση
κι' ἐφύγατε μὲ χωρατὰ γιὰ τοῦ Ρεσὴ τὸ φέσι;

—

Ἀλήθεια πῶς τοὺς Γούρκους τοὺς ἐδιώξαν μὲ φάπαις
ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρα;
ἀλήθεια πῶς' στὴ Σόφια καὶ μὲ τὸν Γλέσσωφ τύπες
κι' ἔφάγατ' ἔκεῖ πέρα;

—

Ἀλήθεια πῶς κι' ὁ Πάσιτς πολὺ μᾶς ἀγαπᾷ
καὶ μὲ στοργὴν ὁμίλει;
ἀλήθεια πῶς τηλεῖδια, τραπέζια καὶ λοιπὰ
θὰ τὰ πληρώσ' ἡ Πόλη;

—

Σήρωσε τὸ κεφάλι
κι' ἂς μᾶς φτερώσῃ πάλι
τὸ βλέμμα σου τοξύ.

—

Ὅλοι γιὰ τὸν Λευτέρη
μᾶς βεβαιοῦν πῶς χαίρει,
πῶς αἰσιοδοξεῖ.

—

Εἰπέ μας τί θὰ γένουν
ζητήματα πολλὰ,
εἰπέ μας πῶς πηγαίνουν
τὰ πράγματα καλά.

—

Μὲ μάτια σπιθοβόλα
κι' εὐέλπιδα ψυχὴν
βεβαίωσε πῶς ὅλα
θὰ πᾶνε κατ' εὐχήν.

—

Ὅτι κατεὶς, Λευτέρη,
ἀπὸ δυσὶ μας μέρη
ποτὲ δὲν θὰ μᾶς δώξῃ.

—

Πλήρης ἐλπίδων θάρρει
μὲ παντοπλίαν Ἄρη,
χαίρε κι' αἰσιοδόξει.

—

Τὴν αἰσιοδοξίαν σου μετάδωσε πρὸς ὅλους,
καὶ σὲ Στρατοὺς καὶ Στόλους.
Ἔλα μειδίασέ μας
καὶ χαροπόιησέ μας
μ' ἐκεῖνο τὸ μειδίαμα τῆς αἰσιοδοξίας,
ὁποῦ φαιδρύνει τὴν ψυχὴν,
καὶ μᾶς ὑπόσχετ' ἐποχὴν
μεγάλης εὐδοξίας.

—

Χύσε' τὴ λαμπρὰ μας δροσιὰ
καὶ' πὲς μὲ ναταλία
πῶς πῆραμε καὶ τὴ νησιὰ
καὶ τὴν Θεσσαλονίκη.

—

Κύφερνε σὲ βατρίχους
καὶ λέγε' στοὺς συμμάχους:
εἰρήν' ὑμῖν καὶ πᾶσι.

Καὶ πῶς τὴν συμμαχίαν
πρὸς δόξαν κι' εὐτυχίαν
κανεὶς δὲν θὰ τὴν σπάσῃ.

—

Περὶ τῶν συμμάχων λάλει,
κι' ἂς τὸ μάθουν τοῦτοι κι' ἄλλοι
πῶς ἡ συμμαχία μένει
δυνατὰ στερεωμένη.

—

Καὶ βεβαίωνε μὲ τόνον
μέσα κι' ἔξω πῶς ἐκείνη
'στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων
ἀδιάσπαστος θὰ μείνῃ.

—

Ὄνειρον δὲν εἶναι πλέον,
καὶ θὰ σμίξουν ἅρον ἄρον
ἡ Κορώναις τῶν τεσσάρων
νικητόρων Βασιλέων.

—

Τέτοια τοβλεγαν οἱ φίλοι,
κι' ὁ Λευτέρης τοὺς κυττᾷ
μὲ χαμόγελο' στὸ χείλη,
καὶ τοὺς λέει τὰ καὶ τά.

—

Π. — Τί τοὺς εἶπε δηλονότι;
Φ.— Τρέχα γύρευτα, πατριώτη.

—

Γνωρίζω μόνον πῶς χαρὰ
κυριαρχεῖ μεγάλη,
καὶ πῶς ἀρχίσανε πυρὰ
δεινοῦ πολέμου πάλι.

—

Γνωρίζω, Περικλέτο μου, πῶς ρόδινος αὐγὴ
μ' αὐτὸν τὸν νέον πόλεμον καὶ σήμερ' ἀνατέλλει,
γνωρίζω, Περικλέτο μου, πῶς σὲ καλὸ θὰ βγῇ
τὸ χάρεν μειδίαμα τοῦ πρώτου τῶν ἓν τέλει.

—

Ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο μᾶς συμβολίζει τόσα,
ποῦ δὲν τὰ λέγει γλῶσσα.
Ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο κι' ἐμένα τώρα κάνει
νὰ χαίρω, νὰ χαμογελῶ,
κι' ἐλπίζων νὰ συνομιλῶ
μὲ σὲ τὸν μπεκλιβάνη.

—

Σ' ἐκεῖνο τὸ μειδίαμα
κλῖνε καὶ σὺ θυμίαμα
καὶ φώνεξέ του ζήτω.

—

Μὰ πάντοτε δοξολογῶ
τὴν συμμαχίαν μας κι' ἐγώ,
κι' ἄρηκτον τὴν κηρύττω.

Β'.

Π. — Συμμαχίαις σὰν καὶ τούτη δὲν τυγχάνουνε συχνάκις,
μὰ σοῦ λέγω χαμοσύνως
ὅτι κι' ὁ Μαρκαντωνάκις
αἰσιοδοξεῖ κι' ἐκεῖνος.

—

Τόκα μία τὸ ποτήρι
γιὰ τοὺς φίλους μας, κοντὶ,
ὁποῦ δὲν χαλοῦν ποτὲ
κι' ἕνα κι' ἄλλο μας χατῆρι.

—

**Ὁ Φασουλῆς ὁ κουραμπιές, ὁ κράζωνε τε παῖδες,
φαντάζεται πῶς τῆς Στραμπούλ κυττᾷ τοὺς μιναρέδες**

Ἡ χαρά μας περισσὴ
κι' ἡ καρδιά μας περιβόλι..
αἰσιοδοξεῖς καὶ σὺ,
αἰσιοδοξοῦμεν ὅλοι.

—

Αἰσιοδοξῶν κερδίζεις, αἰσιοδοξῶν δὲν σκάνεις,
καὶ καλὸ' στὸν ἑαυτό σου, μὰ καὶ' στὴν πατρίδα κάνεις.
Ἐν τιμῇ πολλῇ καὶ δόξῃ
τἄρματά σου ξαναπιάστα,
καὶ γελῶν αἰσιοδόξει
κι' ὅλα τὰ ποτήρια σπάστα.

—

Γι' αὐτοὺς τὸ πᾶν θυσίαζε,
περὶ συμμάχων λάλει,
μὲ τούτους ἐνθουσίαζε
κάθε κουτὸ κεφάλι.

—

Ἐκεῖνα τὰ πουλάκια μας, ἐκεῖνα τὰ χρυσᾶ μας,
ποῦ μ' ἕνα πάσος φλογερὸν
χωρίζουνε νομοὺς Σερρῶν,
Θεσσαλονίκης, Δράμας.

—

Αὐτὰ μὲ τὴν ἀγάπη των μᾶς ἔχουνε σκλαβώσει,
αὐτὰ μὲ τὴν ἀγάπη των μᾶς ἔχουν παλαβώσει,
τ' αὐτὰ ξαναιονρδίζεται τῆς λύρας ἡ χορδὴ
καὶ ψάλλει τὴν φιλίαν των τὴν ἀμιλοκερδῆ.

—

Κι' ἂν θέλουν καὶ δικῆς μας γῆς
μερίδα, δὲν σημαίνει,
φθάνει ποῦ πάντα συμπαγὴς
ἡ συμμαχία μένει.

—

Κι' ἂν μὲ φιλίας αἴσθημα φωνέξουνε μεγάλο
πῶς πρέπει νὰ τοὺς δώσωμε καὶ τοῦτο μας καὶ τάλλο,
κι' ἂν ἔβαφνα σοῦ πῇ κανεὶς χαρὰν ἀδελφοσύνης:
τ' αὐτὸ τὸ πέρνω μόνος μου, κ' ἐκεῖνο μοῦ τὰ δίνεις;
Ἐν τούτοις ἡ φιλία
καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας
θὰ μένῃ 'στοὺς αἰῶνας
παντοτεινὴ, τελεία.

—

Γ'.

Φ.— Ἀδελφοὶ καὶ σύμμαχοί μας
ἱλαρύνουν τὴν ψυχή μας,
ὑλαρύνουν καὶ τὸν νοῦ.

—

Μὲ συμμάχους δίχως δόλον
εἰς ἀγῶν περὶ τῶν ὅλων,
εἰς ἀγῶν ἀπὸ κοινοῦ.

—

Μὴ τοὺς κόκλους των ταράξῃς,
μὴ καὶ τρίχια των πειράξῃς,
σ' ὅ,τι θέλουν λέγε: γές.

—

Καὶ προφήτης εὐτυχίας
τῆς ἀδόλου συμμαχίας
κήρυττε τὸ συμπαγές.

—

Ὁ Λευτέρης ἦλθε πάλι
καὶ' φτοῦν μικροὶ μεγάλοι
μὲ βλεμμάτων ἀστραπάς:

—

Ἀληθεύει, πρώτη Χέρι,
πῶς ἔκεῖ' στὴν Ἐγγλιτέρα
'γρήγορα θὰ ξαναπᾷς:

—

Καλῶς ἦλθες... ὦστανά...
νέος πόλεμος ξανά,
καὶ βροντοσκοποῦν ὀρίζες.

—

Πόλεμος, ποῦ δὲν τελειόνει,
πόλεμος, ποῦ κόσμο λιόνει,
καὶ πολλῶν σαλεύει βίδες.

—

Πόλεμος μ' ἔπιδρομεῖς
ποῦ λησταῖνουν κι' ἔν εἰρήνῃ,
πόλεμος, ποῦ πολεμεῖς
καὶ δὲν ξέρεις τί θὰ γένῃ.

—

Πόλεμος καὶ' ἀνέρων
καὶ κατὰ παντὸς ἀνόμου
κι' αὐθαδείας ἀνιδοῦς.

Καὶ μὴ θίγων τὸ συμφέρον
τῆς Εὐρώπης τῆς ἁμώμου
καὶ τῆς ἁμιλοκερδοῦς.

—

Πόλεμος ξαναμουγρίζει
καὶ μὲ γδούπους φοβερίζει
κ'ἕνα κ'ἄλλον διπλωμάτη.

—

Τώρα πλήτσκα πολλὰ,
κ'ὅλοι σώνει καὶ καλὰ
βίζνοντα ν'ἁρπᾶξουν κάτι.

—

Πόλεμος ἐκδικητής,
νικητρόρο; λυτρωτής
ἀπὸ σεναγμοὺς αἰώνων.

—

Κ'ἀπὸ τοῦτον, προσφιλῆ,
ὠφελοῦνται κ'ὀ πολὺ
ὅσοι τὸν κιτιάζουν μόνον.

—

Πόλεμος, μπὰμ μπούμ καὶ βάρει,
πόλεμος, ποῦ 'στὸ ποδάρι
σηκωθήκανε φαντάδις
καὶ Τουρκαλβανοὶ τσολιάδες,
καὶ γυρεύουν τώρα κράτος ἀνεξάρτητον σὰν ἐ'ἄλλο,
ἐνῶ κ'ἐμεῖς τοὺς πρέπει καὶ μαχαίρι καὶ κρεμάλα.

—

Νέος πόλεμος, τοῦ φρίττεις
μ'ἕνα τρόμον ἀγωνίας,
καὶ προβλέπει κυβερνήτης
τῆς μελλούσης Ἀλβανίας
ὁ Κεμὰλ ὁ προσφιλής,
τοῦναι τουρκοχῶς ἐπώτης,
καὶ φιλέλλην ἐν πολλοῖς
καὶ πλατσικολόγος πρώτης.

—

Δ΄.

Π.— Ἀλήθεια'πές μου, Φασουλῆ,
τόμαθες τὸ μανιάτικο,
ποῦ βρίσκονται γι'αὐτὸ γιαλοὶ
κ'ὁ κόσμος ἄνω κάτω;

—

Τρόμος παντοῦ καὶ συμφορά...
'στῆς Μεσογείου τὰ νερὰ
τὸ Χαμηδὴ προβάλλει.

—

Σρήνουν καὶ φάρους καὶ φανούς,
καὶ ταραχὴ 'στοὺς Σερανούς;
παράπονα μεγάλη.

—

Ἐμπῆκε πάλι φουρτούνα,
'στῆς Μεσογείου τὰ νερὰ,
καὶ τρέμει πόντος καὶ ξηρά.

—

Μὲ τὸν Ρεούφ τὸν πειρατὴ
ποῦ πάει δὲν γνωρίζει,
τρομάζει καὶ τρομοκρατεῖ,
φοβᾶται, φοβερίζει.

—

Εἶδα 'στὸν φεύτη τὸν ντουνιᾶ
Ἀρμάδες, ἄρματα, πανιά,
καράβια καὶ πλεούμενα.

—

Ἀλλὰ δὲν εἶδα σὰν κ'αὐτό,
ποῦ πᾶρι δρόμο δυνατὸ
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα.

—

Ἀπ'ὅλα τἄλλα μιναχὸ
πλανᾶται κιτρινίζει,
καὶ δὲν ταφίνουν τὸ φτωχὸ
καὶ κάρβουνα νὰ πάρῃ.

—

Γι'αὐτὸ 'μιλοῦνκαὶ 'στὴν Φραγκιά,
καὶ συμβάλλει τὴν Τουρκιά,
ποὖχασε τὰ νερά της.

—

Κι'ἔτσι μᾶς φέρνεται κ'ἄλλους,
κ'ὁ νέος Τοῦρκος κ'ὁ παληὸς
θρηνεῖ τὴν συμφορά της.

—

Φ. – Συπνῶ καὶ μοῦπαν ἔρχεται τὸ Χαμηδὴ καὶ πάλι,
καὶ μόνος μου παραλαλῶ,
καὶ κατεβαίνω 'στὸ γιαλὸ
μ'ἕνα μεγάλο κράλι.

—

Ἐγὼ τὸ πρωτοπάντησα τὸ κακομοιρασμένο
'στὴ Σύρα, 'στὸ Σοτὲς κ'ἄλλοῦ,
μοῦλέει κῦμα τοῦ γιαλοῦ
θυλό, μελανιασμένο.

—

Δεύτερο κῦμα 'ρώτησα: γιατὶ νὰ ξεμυτίσῃ
'στῆς Μεσογείου τὸν γιαλό;
περνῷ τὸ κῦμα τὸ τρελλὸ
χωρὶς νὰ μ'ἀπαντήσῃ.

—

Τὸ τρίτο κῦμα 'ρώτησα: γιατὶ καὶ πάλι πλέει
'στῆς Μεσογείου τὰ νερὰ
μὲ τὸν Ρεούφ τὸν μασκαρᾶ...
ξέρω κ'ἐγὼ μοῦ λέει.

—

Τέταρτο κῦμα 'ρώτησα: γιατὶ μᾶς φοβερίζει
τὸ Χαμηδὴ τὸ φοβερό;
γιὰ τὸν κακό του τὸν καιρὸ
τὸ κῦμα ριθυρίζει.

Καὶ καμπόσους πεινιλίους,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Γυμνασιάρχου σθεναροῦ τοῦ Παλαβασιλείου
ὁδὴ πρὸς τὸν Διάδοχον ἀρχαίου μεγαλείου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑνδον κ'ἐκτὸς μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κ'ἐνακόσα δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Χίλια διακόσα πέντε καὶ σαράντα,
καὶ δόστον καὶ ξιπέφτει κάθε ρήνα.

Ἐπὶ τοῦ Φλεβάρη
μὲ τὸ κουτσὸ ποδάρι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α΄.

Π.— Τί μὲ βλέπεις κεχηνώς;
Φ.— Ἕνα μέγα γεγονὸς
ἔγινε, συνάδελφέ μου,
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου.

—

Π.— Πές μου το νὰ σὲ χαρῶ.
Φ.— Δὲν τὸ ξέρεις;.. ἀπορῶ.
Π.— Δὲν τὸ ξέρω...
Φ.— Νὰ χαθῇς.
Π.— Λέγεμού το παρευθύς.

—

Φ.— Σὰν γενναῖος συμπολίτης
ἄρχισε νὰ τὸ κηρύττῃς,
Περικλέτο μου, καὶ σὺ
πῶς ἐλεύθερο τῆς Κρήτης
ἀπομένει τὸ νησί.

—

Γῆ καὶ πόντος γαλανὸς
τὸ μεγάλο γεγονὸς
σήμερα πανηγυρίζει.

—

Καὶ πορτοκαλιὰ χρυσῆ
'στὸ πολύπαθο νησὶ
ἄνθισε καρπὸ χαρίζει.

—

Βλέπω παλαιοὺς Κουρῆτας
καὶ γιγαντιαίους Κρῆτας
σὲ χοροὺς νὰ μᾶς καλοῦν.

—

Κι'ἀναρρούονται παιᾶνες
καὶ συμπλέκονται Τιτᾶνες
καὶ βροντόφωνοι λαοῦν.

—

Ἀναγάλλεται τὸ γένος,
πλὴν ὁ κόσμος κουρασμένος
ἀπὸ τούτου τοῦ πολέμου
τατελείωτα δεινά,
προσηλώθη φίλτατέ μου,
'στῆς Ἠπείρου τὰ βουνά.

—

Τὸ Μαζάνι τὸ Μαζάνι
κόσμο τρώει καὶ ξεκάνει,
καὶ τὸν κόσμο δὲν ἀφίνει μὲς 'στὴ λύπη τὴ βαρειὰ
νὰ χορῇ τὴν Ἀνευθερία.

—

Στὰ βουνὰ τοῦ Μπιζανιοῦ
λύρα λύπης θρηνῳδεῖ
τὴν λαχνάρα τοῦ γονεοῦ,
ποῦχει 'στὴ φωτιὰ παιδί.

—

Ἐν τοσούτῳ, συμπολίτη,
γέλα πήδα καὶ τραγούδα
μὲ θριάμβους περισσούς.

Σὰν θὰ ξαναπᾷς 'στὴν Κρήτη
δὲν θὰ δῇς ἐκεῖ 'στὴ Σοῦδα
τὴν σημαία τῆς φεσοῦς.

—

Τὴν κατέβασαν ἀδόξως
τὴν σημαία τὴν μεγάλη,
ποῦ δοξάζεται καὶ πάλι.

—

Κι'ἐποτίσθη νέον ὄξος
ἡ κοιτὶς τῶν Κομητάτων,
τῶν θεσμῶν, τῶν Συνταγμάτων.

—

Τὴν κατέβασαν ἐσχάτως
τὴν ἐπὶ καιρούς ἀδίκως
κυματίζουσαν ἐκεῖ.

—

Ποῦ σου, Μωχαμὲτ, τὸ κράτος;
ποῦ σου, Μωχαμὲτ, τὸ γένος;
ποῦ σημαία Τουρκική;

—

Ἔρριξαν σφαγέων σπεῖραι,
ζήτω ξεφωνίζουν ὅλοι,
Ἄγγλου χέρι τὴν ἔπῆρε
καὶ τὴν ἔστειλε 'στὴν Πόλι.

—

Στοῦ πολέμου τὸν καιρὸ
ἕνα χέρι στιβαρὸ
τὴν κατέβασε καὶ τούτη.

—

Ὁ Δραγούμης ἀποστέλλει
τῆς Τουρκίας τὸ κουρέλι
'στὸν Βεζύρη τὸν Μαχμούτη.

—

Καὶ τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι
μετὰ βροντωδῶν παιάνων
τὸ κλινὸν παραλαμβάνει
σύμβολον τῶν Μουσουλμάνων.

—

Καὶ πατήγιρις μεγάλη
'στὴν Σταμπούλ γιὰ τὸ κουρέλι,
κι' ἂν τιρῇ τὸ περιβάλλει
συμμορία τῶν ἐν τέλει.

—

Κι' ὁ Σεφκὲτ ὁ φουκαρᾶς,
ὅπου θήρας ἱερὰς
καὶ κειμήλια μεγάλα τῶν πατέρων του φρουρεῖ,
'στὸν Ἐμβὲρ τὸ παραδίδει μ' ἕνα μοῦτρο σὰν φλουρί,
κοὶ τοῦ λέει: νὰ κ' ἐγώ, νὰ καὶ σὺ μαζί μὲ δαῦτο,
πέταξε το, σχίστο, κάψ' το.

—

Σὰν θὰ ξαναπᾶς 'στὴν Κρήτη
κι' ἀνεβῇς 'στὸν Ψιλορείτη,
δὲν θὰ δῇς τὴν κουρελοῦ
'στὴν νησίδα τοῦ γιαλοῦ.

—

Τὴν κατέβασαν... τὶ φρίκη!...
τί μεγάλο ρεζιλίκι!
Κύττα, φίλη κεφαλή,
μὲ σημαία πεταμένη,
ποῦ πολιτισμὸν δηλοῖ,
ποῦ πολιτισμὸν σημαίνει.

—

Ἔπειτ' ἀπὸ τόσην δρᾶσιν
ἀγαθοποιὸν 'στὴν πλεῖσιν,
τοῦ πολιτισμοῦ τὸ χάρμα, τοῦ πολιτισμοῦ τὸ νεῦρο,
τὸ κατέβασαν ἀγροίκως.

Β'.

Περικλέτο τραγλοδύτη,
σὰν θὰ ξαναπᾶς 'στὴν Κρήτη
δὲν θὰ 'βρῇς παρὰ τὸν τάφο
τυραννίας στυγερᾶς...
εἰμ' ἴμπρός του καὶ σοῦ γράφω
μ' ἐνθουσιασμὸν χαρᾶς.

—

Δὲν θὰ 'βρῇς δεσπότας γαύρους
καὶ τὸ πρῴην καθεστῶτι,
δὲν θ' ἀκούσῃς Μινωταύρους
νὰ μουγγρίζουνε σὰν πρῶτα,
μήτε μίτον Ἀριάδνης θὰ ζητήσῃς γιὰ νὰ 'βγῇς
ἀπὸ μαύρους λαβυρίνθους τρόμου, θρήνου καὶ σφαγῆς.

—

Νέο φῶς θὰ καταλάμψῃ
σὲ πυροπλημέν' Ἀρκάδια,
θὰ φεγγοβολοῦνε λαμποὶ
θὰ φεγγοβολοῦν λαγκάδια.

—

Μ' ἕνα φῶς ἀλήθεια νέαν
ὅλα θὰ φωτοβολοῦν,
Πύργοι τῶν Κανταλονέων
Ἐλευθεριὰ θ' ἀνυλαλοῦν.

—

Ἀνοιξιάτικος καιρός,
λύρα Κρητικὴ θὰ παίζῃ,
καὶ θὰ στρώνεται τραπέζι
καὶ πυρρίχιος χορός.

—

Λάψα θἄβγουν 'στὴ βοσκή,
καὶ θὰ βλέπῃς 'λαφομόσχα
νὰ πηγαίνουνε τἀπόσχα,

—

Βάκχου θὰ κυλοῦν ἀοιοί,
καὶ μ' ὁλόχρυσο ποτῆρι
θὰ κερνοῦν 'στὸ πανηγύρι.

—

Σὰν θὰ ξαναπᾶς 'στὴν Κρήτη, γέννημα τῆς πρωτευούσης,
μοναχὸς ἢ μετὰ φίλων,
κρόταλα χαρᾶς ὐ' ἀκούσῃς
τῶν 'Ιδαίων τῶν Δακτύλων.

—

Θὰ τραγουδῇ τὴν 'Ελευθεριὰ κόρη πολυπαθοῦσα
κ' ἐλεύθερα τὰ κάλλη της θὰ δείχνῃ τὰ χρωνάτα,
καὶ κάποιος Ἐρωτόκριτος θὰ 'χῃ 'στὴν 'Αρετοῦσα:
τἄμαθες, 'Αρετοῦσα μου, τἀνέλπιστα μαντάτα;
Κατέβασαν τὴν Τουρκιὰ μὲ τὸ μισὸ φεγγάρι,
δίαλε το 'ἀποθαμένοι τους, δυλὲ το 'ἀπομεινάροι.

—

Μεγάλ' ἡμέρα, Κρητικοί...
κατέβασαν τὴν Τουρκιά,
χαρά σας καὶ χαρά μου.

—

Τώρα θ' ἀλλάξ' ἡ μοῖρα σας,
καὶ πάρτε σεῖς τὴν λύρα σας
κ' ἐγὼ τὸν τσαμπουρά μου.

—

Χρόνους καὶ χρόνους εἴχαμε νὰ δοῦμε πρασινάδες,
καὶ χρόνους δὲν ἀλλάξανε τὰ μαῦρα των μαννάδες,
Χρόνους καὶ χρόνους τὴν καρδιὰ μᾶς 'μαύριζαν οἱ πόνοι,
καὶ μαῦρο μᾶς ἐφαίνετο καὶ τῶν βουνῶν τὸ χιόνι.

—

Λύπαις ἀβαίνουνε παληαῖς,
καὶ μὲ πνοὴ ζωῆς φυσᾷ
σὲ μαραμμένα φύλλα.

—

Καὶ βγαίνουν κάτι κοπελιᾶς,
ὅπου βαστοῦνε τὰ χρυσᾶ
τῶν 'Εσπερίδων μῆλα.

Γ'.

Φ.— Σὰν ξαναπᾶς 'στὴν Κρήτη,
ἐκεῖ 'στὸν Ψηλορείτη
καὶ τὰ Λευκὰ της ὄρη
θἄ 'δῇς πανόρμα κόρη
τὴν Ἤπειρο νὰ βλέπῃ καὶ τὴν Μακεδονία
μὲ πόνο κ' ἀγωνία.

—

Θρηνεῖ τὰ παλληκάρια ποῦ δίχως μετρημὸ
ἔπεσαν τώρα πάλι 'στοῦ γένους τὸν βωμό.
Πόση παλληκαριὰ
καὶ χάρις Κρητικὴ
δὲν ἔστησε κ' ἐκεῖ
μνῆμα 'στὴ 'Ελευθεριά.

—

Ὁ πατριώτης Φασουλῆς τὸ Τούρκικο προσφέρει τῆς Σούδας κουρελόπανο 'στὸν Τοῦρκο Σερασκέρη.

Τἄμαθες, 'Αρετοῦσα μου, τὰ φοβερὰ μαντάτα,
πάλι τῆς Κρήτης πολεμοῦν γεράματα καὶ νειάτα.
Πάλι τραγοῦδι θλιβερὸ
κ' αἱματηρᾶς ἡμέραις,
καὶ 'στῶν παιδιῶν των τὸ πλευρὸ
σκοτόνονται πατέρες.

—

Ὅπως πρὶν 'στὰ Μπουτσουνάρια
δὲν βροντοῦν τὰ παλληκάρια.
Τώρα 'στὴ Μακεδονία, 'στῆς 'Ηπείρου τὰ βουνί,
στήνουν τρόπαια τρανά.

—

Εἰς τὰ χώματ' ἄλλης γῆς
τάφους Κρητικῶν ἀνοίγουν,
ἐκεῖ πέρα, ποῦ σφαγεῖς
σ' αἵματα τὰ βρέφη πνίγουν.

—

Αὐτοῦ πέρτει μὲ λαύρα
λεβεντιὰ περισσή...
τὸ μισὸ τὸ νησὶ
θὰ τὸ 'δῇς μὲς 'στὰ μαῦρα.

—

Νέο πένθος καὶ πάλι
'στὴ χαρά του προβάλλει.
Κ' ἂν ἐφάντηκε τώρα
'Ελευθεριὰ λατρευτή,
μὰ νομίζεις κ' αὐτὴ
πῶς γιαλᾷ μαυροφόρα.

—

Πλὴν ἐγὼ τὴν κυττάζω,
καὶ γιὰ τοῦτη γιορτάζω
μὲ χορούς, μὲ τραγούδια,
καὶ τὴν φαίνω λουλουδία.

—

Ἂς βροντήσουν βαρειὰ
ὁρμανὰ της καὶ πάλι,
κ' ἡ χρυσῆ 'Ελευθεριὰ
νὰ τῆς γίνῃ χαλάλι.

—

Στῆς δροσιᾶς της τὴν αὔρα
ν' ἀντηχήσουν παιᾶνες,
καὶ νὰ βγάλουν τὰ μαῦρα
πολυδάκρυτοις μάννες.

—

Ζωῆς νέας χυμοὶ
νὰ γενοῦν τὰ παθήματα.
καὶ Πατρίδος βωμοὶ
τῶν παιδιῶν της τὰ μνήματα.

Δ'.

Π.— Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
στέκουν κάποιοι σιγηλοὶ
παρὰ ποταμοὺς αἱμάτων.

Καὶ μεγάλ'ἡ θλίψις εἶναι
καὶ θρηνοῦν ἐν τῷ μνησθῆναι
τῶν σφαγίων καὶ θυμάτων.

—

Τούρκον μαχαίρη χέρι
ξανομπήγει τὸ μαχαῖρι
'στῶν Ραγιάδων τὸν λαιμό.

—

Δὲν θἀ'δῇς καὶ δὲν θ'ἀκούσῃς
παρὰ πεφαλὴν Μεδούσης,
παρὰ βόγγο καὶ γαμό.

—

Ὅπου στρέψῃς μιὰ πηγὴ
ἀναβλύζει πορφυρᾶ,
καὶ σπαρίζει γεφὰ
καταματωμένη γῆ.

—

Ἐπὶ ποταμοὺς αἱμάτων
μ'ἄλλους κάθομαι κ'ἐγὼ,
καὶ πικρὰ θρηνολογῶ
θύματα φρικτῶν θανάτων.

—

Ἄφρισαν ἀνθρωποφάγοι
καὶ κακοῦργοι κρεοκόποι,
καὶ μετροῦνε στὴν Εὐρώπη
πόσος κόσμος κατεσφάγη.

—

Αἷμα τώρα πορφυρόνει
μίαν πλάσιν δυστυχῆ,
πέφτει κόκκινο τὸ χιόνι,
πέφτει κόκκιν'ἡ βροχή.

—

Μία λύσσα μιὰ μανία μαινομένου Τουρκαλᾶ
κόσμους ρίχνει καὶ χαλᾷ,
καὶ τοῦ λέν χαῖρ ὅλᾳ
Καίσαρες Χριστιανοὶ
καὶ φιλάνθρωποι τρανοί.

—

Ὅπου Τούρκικο ποδάρι
κοκκινίζει τὸ χορτάρι,
κ'ὅλο σφάζουν οἱ φονιάδες,ποῦ δὲν πέρνουν ἀπὸ λόγια,
μὲ τὴν κόκκινη σημαία τοῦ Προφήτη των τοῦ μπόγια.

—

Μάστιξ,τοῦ Θεοῦ κατάρα,
φρίκη κόσμου καὶ τρομάρα,
τίγρεις,ὅσαι μὲ φρέσι,
ποὺ χουν'στὴν Εὐρώπη θέσι.

—

Κράτος γὰ Μπεκὴρ Ἀγάδες,
γὰ χαμάληδες Κρίμι,
γὰ λησταρχους καὶ φαγάδες
ποῦ τοὺς λένε κ'ὑφεριμ.

—

Τῆς'Ανατολῆς οἱ κρῖνοι
πέφτουν αἱματοβαμμένοι,
κ'ἔρημος ἡ πλάσις μένει.

—

Σάκκον φόρεσε καὶ θρῆνει,
ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
ἂν κ'αὐτὸ δὲν ὠφελῇ.

—

Χαλασμὸς,σφαγὴ,καμίνι
καὶ σὲ πόλεις καὶ χωριά,
ποῦ κανένας δὲν θὰ μείνῃ
νὰ γυρτώσῃ'Δευτερά.

Ε'.

Φ.— 'Στῶν ὀδόντιαν τὸν βρυγμὸν
καὶ τὸν τόσον σπαραγμὸν
καὶ τὸν θρῆνον τὸν φρικώδη
ἔφθασε καὶ τὸ Τριῳδι.

—

Κύτταξέ το πῶς προβάλλει
τὸ καινούργο Καρναβάλι,

—

Ὁ Καρνάβαλος ἐφέτος εἶναι μπόγιας εἶναι χάρος,
τέτοιος σήμερ'ἀποχρεύει,
τέτοιος σήμερα χορεύει,
καὶ'στὴ ράχη του σηκόνει φονικῶν ἁρμάτων βάρος.

—

Τώρα δὲν πηδᾷ κανεὶς μὲς'στοὺς δρόμους Πιερότος,
ἐν τοσούτῳ προσφιλῆς
μ'ἐβεβαίωσαν πολλοὶ
πῶς ὁ κύριος Ἔμβὲρ μασκαρᾶς ἐβγῆκε πρῶτος.

—

Τὸν'Εμβὲρ καλὰ τὸν ξέρεις,
κοὶ πολλάκις τὸν ἐξαίρεις,
τὸν ὑμνεῖς καὶ τὸν θαυμάζεις
καὶ συγχρόνως τὸν τρομάζεις.

—

Π.— Πάλι κουτσομάρικες λὲς
καὶ μεγάλας καὶ πολλᾶς.

—

Φ.—Αὐτὸς λοιπὸν ὁ κύριος ξεροκαμπίας πάσης
ἐπῆγε'στὴν Περίστασι σ'αὐτὸς τὸς περιστάσεις.
καὶ τοῦτον τοῦ Συντάγματος τὸν λυσσασμένο σκύλο
τὸν'βρῆκαν σὰν Χαναΐμισα κρυμμένο σ'ἕνα μάλο.

—

Π.—Βρὲ τί μοῦ λὲς;
Φ.— Νὰ σὲ χαρῶ...καὶ βεβαιώνουν τόσοι
πῶς μόλις τὰ κατάφερε φθηνὰ νὰ τὴν γλυτώσῃ.

—

Καὶ τοῦλὲν τοῦ μασκαρᾶ:
ὦ Χαουμισσα κυρά,
πάντ'ἀπὰ,γαβρούλη,νισάφι,
πρὶν μὲ τὸ σικτὶρ πιλάφι
νὰ σοῦ'ποῦνε,κακομοίρα,
τὰ μπαλά σου καὶ μιὰ λύρα.

—

Κ'ἔτσι σκούζοντε τρανὰ
στὸν'Εμβὲρ τὸν μυλωνᾶ:
Ἔλα λίγο μας καὶ σὺ τοῦ Συντάγματος ὁ στύλος
ἂν ἀλέθῃ τώρα πιὰ τῆς γειτόνισσας ὁ μύλος,
κ'ἂν δὲν ἔγινε κ'αὐτὸς σὰν τῆς θειᾶς μας τῆς Κοντύλως.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐγδυον κ'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον	Χίλια κ'ἐνακόσα δεκατρία,
ἐδρεπόμεν'ἀτὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.
Τοῦ Φλεβάρη δεκαέξη,	Χίλια διακόσα σαρανταξη,
κάτι τι καλὸ θὰ τρέξῃ.	ποιὸς τὸ Γιαννάκη θὰ τὸ ξεμπλέξῃ;

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Π.— Μὲ κάνει νὰ γελῶ πολὺ
'Αποκριᾶς ἡμέρα..
τοῦ Καρναβάλου,Φασουλῆ,
Κυριακὴ δευτέρα.

—

Καλῶς'στον τὸν Καρνάβαλο,
ποῦ'πρόβαλε κ'ἐκεῖνος
ἐρείπιο,σαρκάβαλο,
κ'ἔγινε τόσος θρῆνος.

—

Ἔρχεται μέσα'στὴ φωτιὰ
μὲ μούρη κεχριμπάρι,
καὶ μὲ κατεβασμέν'αὐτιὰ
καὶ θλιβερὸ τροπάρι.

—

Καμμιὰ γιὰ τοῦτον τελετή,
κανεὶς γιὰ τοῦτον κρότος,
μήτε τοῦ ρίχνει κομφετὶ
κανένας Πιερότος.

—

Ἐφέτος σ'ἀπηρνήθησαν
ὅλοι,Καρνάβαλέ μου,
καὶ δὲν ἐσυγκινήθησαν
σὰν κ'ἄλλοτε,τρελλέ μου.

—

Μόνο καμπύο'ἤθλησαν σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
νὰ κάνουν τὸν φιλάνθρωπο μὲ μασκαροχορούς,
μὰ δὲν εὐρῆκε βοηθὸν ἡ δρᾶσις των κανένα
κ'ὅλ'ἡ φιλανθρωπία των ἐπῆγε'στὰ χαμένα.

—

Κρῖμα ποῦ δὲν τοὺς ἄφησαν κ'αὐτοὺς,Καρνάβαλέ μου,
νὰ δείξουν πάθος φλογερό,
καὶ μ'ἕνα μασκαροχορὸ
νὰ βοηθήσουν μαχητὰς τοῦ τρέχοντος πολέμου.

—

Φιλοπατρία φλογερὰ
σκληρῶς παρεξηγήθη,
κ'ἔτσι κανένας μασκαρᾶ,
χορὸς δὲν ἐνηργήθη.

—

Κρῖμα ποῦ δὲν ἐχύρεψαν καμπόσοι Κουραμπιέδες
νὰ στεῤῥωθοῦν ἔρανον ἐκεῖ.
ποῦ μάχονται καρτερικοὶ
τόσοι γενναῖοι παῖδες.

—

Κρῖμα ποῦ δὲν ἐχόρεψαν καὶ μερικαῖς Σιλφίδες
μὲ πατριώτας χορευτὰς
ν'ἀνακουφίσουν μαχητές,
ὁποῦ χορεύουν γύρω των Σατανικαῖς ὀβίδες.

—

Κρῖμα ποῦ δὲν μᾶς ἄφησαν'λιγάκι νὰ πηδήσωμε
μέσα σὲ τούταις τῆς φωτιαῖς,
καὶ μὲ σπιθόβολαις ματιαῖς
τὰ κάλλη τῶν χορευτριῶν νὰ κατεβομβαρδίσωμε.

—

Κρῖμα,ποῦ στέκουν ἀδρανῆ
χορευτικὰ ποδάρια,
μήτ'ἔρανος δὲν θὰ γενῇ
γιὰ τόσα παλληκάρια.

—

Τέτοιος χορὸς ἀληθινὰ
γι'αὐτούς,ποῦ πέφτουν'στὰ βουνά,
θἄταν εὐεργεσία
καὶ μιὰ σωστὴ θυσία.

—

Πόσο καλὸ τέτοιος χορὸς δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ
σ'ἐκείνους,ὁποῦ μάχοντε'στὸ φοβερὸ Μπιζάνι.
Κ'ἐμᾶς θὰ διασκέδαζε μὲ τὰ τρελλοπηδήματα,
οὐχ,ἧττον θ'ἀνεπτέρωνε κ'ἐκείνων τὰ φρονήματα.

—

Καὶ θἄλεγαν γιὰ μᾶς ἐδῶ πῶς δὲν τοὺς'λησμονήσαμε,
ἀλλὰ πρὸς χάριν των κ'ἐμεῖς
σὲ δρᾶσιν δύξης καὶ τιμῆς
τὰ πόδια μας'κινήσαμε.

—

Τώρα χάνουν τοὺς ἐράνους,
ποῦ μ'αὐτοὺς ἀληθινὰ

δ'ἀνεκούφιζαν βασάνους
κι'ἀπιραρίθμα δεινά.

—

Μᾶς ἔχωσαν τὰ πράνα,
κι'ἦταν μιὰ μεγάλη τρέλλα
νὰ μὴν κάνομ'ἕνα μπάλο.

—

Τώρα μήτε κυρμαάντνα,
μήτε μαΐλινη φανέλα,
μήτε τζνα,μήτε τζάλλο,

—

Κλάψε,δύστυχη μητέρα...
τόσος ἐνθουσιασμός,
τόσος πατριωτισμὸς
πάει τώρα'στὸν ἀέρα.

—

Σὲ θρηνεῖ κι'ὁ Περικλέτος
μὲ λυπητερὴ λαντέρνα,
ποῦ δὲν ἄφησαν ἔφετος
χορευτῶν ν'ἀνάψῃ φτέρνα.

Β'.

Φ.— Τὸν Καρνάβαλο κι'ἐγὼ
σήμερα θρηνολογῶ
μὲ τοὺς ἄλλους γοερά.

—

Καὶ γογγύζω καὶ στενάζω
κι'ἀμαυκάρευτος φωνάζω:
φτοῦ σου,πρωτομασκαρᾶ.

—

Ὦ Καρνάβαλε τρελλέ,
πῶς δὲν ἄφησαν,καλέ,
χάρη ν τόσων μαχομένων ἕνας μπάλος νὰ γενῇ:
πῶς γενναία δὲν ὑψώθη γιὰ χορὸ καμμιὰ φωνή;

—

Μέσα σὲ κακὸ μεγάλο,
ποῦ φρικτοὶ μᾶς σκιάζουν κρότοι,
δὲν ἀφίνουν ἕνα κι'ἄλλο
τῆς Ἀθήνας πατριώτη
μὲ στροβίλους νὰ συνδράμῃ
ὅσους πολεμοῦν ἐμπρὸ
σὰν Τιτᾶνες μυθικοὶ
μὲ τὸν Γέγενη,μὲ τὸν Τσάμη.

—

Λαχταροῦν ν'ἀνακουφίσουν μερικοὶ τοὺς μαχομένους
καὶ τοὺς μάρτυρας τοῦ γένους,
καὶ τὸ βοηθεῖν ἐκείνους τζόννε κρυφὴ χαρέ των,
ἀλλὰ θέλουν καὶ συγχρόνως νὰ γλεντίσουν τὸν παρᾶτων.

—

Κι'ὀλίγη διασκέδασις ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου
εἶν'ἕνα βάλσαμον πληγῶν καὶ πόνων φίλτατέ μου.
Κι'ἐνῶ μαχρὰν μας βρέμεται τοῦκανογιοῦ βροντὴ
πρέπει κι'ἐμεῖς νὰ κίνομε κανέν'ἀπρὲ μιντί.

—

Κι'ἂν τὸ Μπιζάνι,βρὲ παιδιά,
γενναίως βομβαρδίζεται,
'στ'ἀνάθεμα πικὴ καρδιὰ
καὶ μὴν κακοκαρδίζεστε.

—

Ἐμεῖς ἐδῶ κομμὲ βροντὴ
καὶ κρότο δὲν ἀκοῦμε,
καὶ μήτε βόγγους,γιουντῆ,
πολέμου δὲν γροικοῦμε.

—

Ἐδῶ περνοῦμε μιὰ χαρά,
ἐβγῆκε κι'ἥλιος φλογερός,
μήτε πυραί,μήτε πυρά,
μήτε πεδία τοῦ πυρός.

—

Μήτε βροχῶν καταιλυσμοὶ
καὶ Τούρκων αἱφνιδιασμοὶ
σιαλεύουν τὸ μεραϊό μας.

—

Λοιπὸν ἂς ἀποκρέψωμε,
κι'ἂς πιοῦμε κι'ἂς χορέψωμε
μὲ τὸν Καρνάβαλό μας.

—

Ἐμπρός,ἂς ξεφωνίζωμε,κατὰ παντὸς βαρβάρου,
ὅμως ἂς'βγῇ τοὐλάχιστον ὁ ποιητὴς τοῦ κάρρου.
Θριάμβους ἂς ὑμνήσωμεν καὶ τρόπαια ποικίλα,
ὅμως ἂς'βγῇ τοὐλάχιστον'στοὺς δρόμους ἡ γκαμήλα.
Ἂς'ποῦμε:κάτω καθενὸς δεσποτισμοῦ φενάκη,
ὅμως ἂς'βγῇ τοὐλάχιστον κανένα γαϊτανάκι.

—

Ἂς ρίχνουν Στάλοι καὶ Στρατοὶ
μύδρους,ὀβίδες,σφαίρας,
ἂς ρίχνωμε καὶ κομφετὶ
'στῆς τρέλλας τῆς ἡμέρας.

—

Ἡ γῆ τῆς φρίκης,τοῦ πυρός,
ἂς γίνεται ρημάδι,
ὅμως ἂς γίνῃ καὶ χορὸς
τῆς Τυρρηνῆς τὸ βράδυ.

—

Ἐκεῖ νὰ τραυματίζωνται μὲ πύρινα κομμάτια
κι'ἐδῶ μὲ χαρτοπόλεμο νὰ βγοῦν καμπόσα μάτια.
Ἂς γίνεται καὶ μαγελεχό,
θανάτου πανηγύρι,
ἀλλ'ὅμως καὶ κρασοσιλεχὸ
καὶ τόκα τὸ πιστῆρι.

—

Ἐκεῖ νὰ ξεπαγώνουνε καὶ χέρια καὶ ποδάρια
κι'ἐδῶ μὲ μπάλους καὶ ματιὰς ν'ἀνάβουν παλληκάρια.
Καὶ χαρτοπόλεμος δεινὸς
καὶ πόλεμος ἀληθινός,
καὶ κομφετὶ καὶ βόλια...
γειά σου,Πατρίδα δόλια.

—

Κάθε γλεντζὲς φιλόπαιρες μιὰ μάσκα νὰ φορέσῃ
καὶ τοῦ Σεφκὲτ τὸ φέσι.
μὰ κι'Ὀδαλίσκης φρεσκὲ σὰν τὸν Ἐμβὲρ νὰ βάλῃ
φωνίζωντας: εὖαν εὖοι τὸ νέο Καρναβάλι.

—

Ν'ἀνυμνηθοῦν ἡρωϊκῶς ἥρωες σκοτωμένοι
καὶ γίγαντες Ἕλληνοι,
μὰ καὶ Παληάτσοι μερικοὶ
νὰ'βγοῦν ἐλευθερωμένοι.

—

Μὲ δάφνης κλώνους χλοεροὺς
νὰ θριαμβεύουν αἱ χοροὺς
τὰ νέα φυντανάκια.

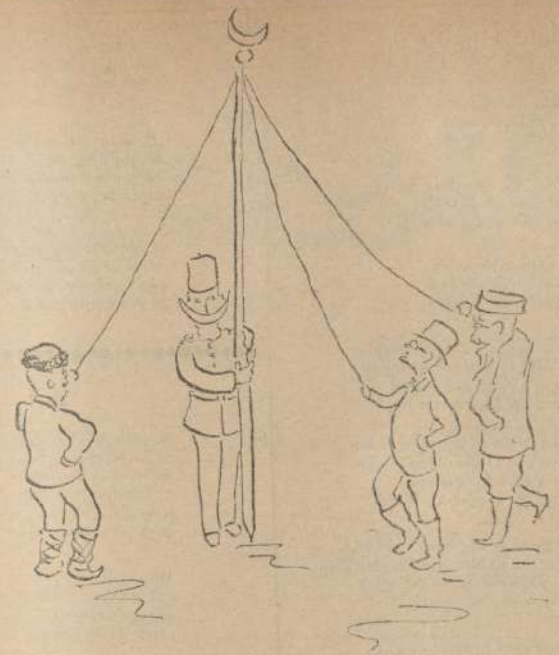

Μὲς'στὸ Καρναβάλι τὸ πολεμικὸ
νὰ τὸ Γαϊτανάκι τὸ Βαλκανικό.

Νὰ βλέπῃς κι'Ἀρη τρομερό,
καὶ'μέρα νύκτα'στὸ φτερὸ
νὰ στέκουν εἰζονάκια.

—

Νάναι καὶ πένθος καὶ χαρά,
νάναι τραγούδια καὶ πυρά,
νάναι μὲ γέλοιο κλάμμα.

—

Νάναι θανάτου βογγητὸ
καὶ Καρναβάλου χωρατὸ
καὶ μόμολα συνάμα.

—

Παντοῦ νὰ μαίνεται φωτιά,
νὰ βλέπῃς τὴν'Ἀρβανιτιὰ
νὰ καίῃ καὶ νὰ σφάζῃ.

—

Κι'ὅταν πρὸς πόλεμον ὁρμῶ
νὰ βλέπω'μπρός μου τὴν Μορμὼ
μὲ σκῶμμα νὰ μορφάζῃ.

—

Αἷματος λίμνη νὰ κολᾷ
κι'Ἀποκριᾶς νὰ μοῦ γελᾷ
μαῖμοῦ κοκοτσοκῶλλα.

—

Νάναι παρέξενος καιρός,
νάναι τρελεία καὶ χορός,
καὶ φύρδην μίγδην ὅλα.

Γ'.

Π.— Ἡ γλῶσσα σου παραλαλεῖ
μὲ λιμαδόρου μένος...
μοῦ φαίνεται,βρὲ Φασουλῆ,
πῶς εἶσαι μεθυσμένος.

—

Μὴν παύῃς ἄθλους νὰ μετρᾷς
πολεμικούς,ξενζέκη.
καὶ τῶν Συμμάχων ἡ τετρὰς
τὸ Γαϊτανάκι,πλέκει.

—

Ἀντρικὶ παιάνων μέλος,
βρέμται κι'ἡ κλαπαδόρα...
καὶ τὸ πλέκουν τεχνικά,
φέρνει κόσμους ἄνω κάτω
καὶ τὸ σύμπαν ξυγκυκᾷ.

—

Πάνω φέσι,κάτω φέσι,
νέσου κι'ὁ Σεφκὲτ'στὴ μέση,
'βγῆκε τὸν χορὸ νὰ σύρῃ.

—

Καὶ τὸ πλέκουνε μαζὶ
μὲ τὸν Τοῦρκο τὸν Γαζῆ,
τὸν Μαχμούτη τὸν Βεζύρη.

Νὰ τὸ Γαϊτανάκι,νάτο,
ποῦ μ'αὐτὸ τὸ Κομητάτο
τῆς Τουρκιᾶς κηδεύεται.

—

Σὲ χορὸ μᾶς προσκαλεῖ,
καὶ τὸ μπλέξανε πολύ,
ποῦ δὲν ξεμπερδεύεται.

—

Ὠχ!ἀμάν,παιδιά,κι'ἂς φεύγῃ!..
καιρὸς εἶναι νὰ ξεμπλέξῃ
καὶ τὸν κόσμο νὰ φαιδρύνῃ.

—

Νάτο νάτο...κι'ὁ Χακῆ
τρέχει κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ
καὶ γυρεύει τὴν Εἰρήνη.

—

Βαστῶντας τὸ σπαθί του'στὸνα χέρι
καὶ'στ'ἄλλο του προτάσεων τεφτέρι,
ἐβγῆκε κι'ὁ Χακῆ'στὰ φανερά
ζητῶντας τὴν Εἰρήνη τὴν Κυρά.

—

Πηγαίνει'στὸν Ἀὐλῶν τὰ μεγαλεῖα,
πηγαίνει'στὸ Παρίσι,'στὴν'Αγγλία,
πηγαίνει δεξιά'κι'ἀριστερά
ζητῶντας τὴν Εἰρήνη τὴν Κυρά.

—

Μὲ τοῦτον'στὴν Εὐρώπη κάνουν χάζι,
μὲ Γκρεῦ καὶ μὲ Μπέρτχολδ κουβεντιάζει,
καὶ λέει μές'στ'αὐτιά των τὸ καὶ τὸ
μὲ πόνο καὶ μεράκι δυνατό.

—

Τῶν νέων ὅρων βγάζει τὸ τεφτέρι,
ποῦ τὴν Εἰρήνη σίγουρα θὰ φέρῃ,
παρακαλεῖ μὲ πάθος,μὲ σεβντᾶ.
κι'ὁ Γκρεῦ τοῦ φωνάζει:γκέλ μπουρντᾶ.

—

Μ'αὐτοὺς τοὺς νέους ὅρους,ποῦ προτείνει,
ὅλων ταῦτὰ τὰ κάνει τελατίνι,
κι'ἀκούει νὰ τοῦ λέν:Πινακωτή,
πέρασε κι'ἀπὸ τοῦλλο μας τοὐτί.

—

Καὶ στέλλει'στὸν Σερκὲτ γραφὴ μεγάλη
πῶς'πῆγαν ὅλ'οἱ κόποι του χαλάλι.
Καὶ'στὸν Σουλτάνο γράφει μὲ καλέμι:
τὴν ἔστρωσα μὲ πέσεμα'στὸ κυνῆγι,
καὶ τώρα σοῦ τὴν φέρνω'στὸ χαρέμι,
καὶ βάστα την καλὰ νὰ μὴ σοῦ φύγῃ.

—

Νάτο νάτο τὸ Γαϊτάνι,
ποῦ μεγάλαις φίσταις κάνει.
Ξεμπερδέψετέ το πιά,ξεφωνίζουν'στὰ Βαλκάνια,
'στῆς Εὐρώπης τῆς Αὐλαῖς καὶ'στῆς Πύλης τὰ Ντιβάνια

—

Ξεμπερδέψετέ το πιά,νἄλθ'Εἰρήνης ἀγγαλιά,
καὶ ν'ἀρχίσουνε ξανὰ συζητήσεις'στὴν'Αγγλία,
καὶ νὰ λείψῃ κάθε φόβος νέων σάλων καὶ κινδύνων
κι'ὅλ'οἱ σύμμαχοι νὰ πᾶνε σὰν καὶ πρῶτα'στὸ Λονδίνον,
καὶ σὲ σάλας 'Ανακτόρων τῆς ἀρίδος νὰ τεντώνουν,
νὰ τὰ λένε μὲ τὸν Γκρεῦ,κι'ἔν χαρᾷ νὰ ξεφαντώνουν.

—

Ξεμπερδέψετέ το πιὰ γιὰ νὰ λείψ'ἡ δυστυχία,
κι'ἡ νικῆσα Συμμαχία
'στὸ τσουπροῦσα νὰ τὸ στρώσῃ
κι'ἡ Τουρκιὰ νὰ τὰ πληρώσῃ.

Ξεμπερδέψετέ το πιὰ νὰ μὴν παίζῃ Καραΐσκο,
νὰ μὴν κρώζῃ τὸ κοράκι,
κι'ἂς φεύγῃ μ'ἐλπιᾶς κλαδάκο
κάτασπρο περιστεράκι.

—

Ἐρπίλτης μᾶς πιέζει
καὶ τὸ στῆθος μας βαρύνει..
ἕνα πλοῦσιο τραπέζι
στρώστε γιὰ τὴν Εἰρήνη.

—

Καλῶς νἄλθ'ἡ λατρεμένη..
νάτην νάτην,μᾶς γελᾷ...
μᾶς'μαρτύρησε κι'αὐτὴ
μὲ τὰ νέζια τὰ πολλά.

Δ'.

Φ.— Κύτταξε,βρὲ Περικλέτο,
τὶ Καρνάβαλος ἔφτιο.
Κύτια μὲ τὸ Καραβάλι
τὶ Γκαμῆλα ξεπροβάλλει
φίνα κι'Εὐρωπαϊκή,
καὶ πηδᾷ τρομακτική.

—

Ποστοκάλι ψάρεψε.
ὄχι κυρα νταρντάνα ..
σύνορα παζάρεψε,
συμφερόντων μάννα.

—

Κούνα τὴν ὑφάλιο,
χάβε κότσαις πήτσαις,
κάνε καὶ βασίλεο
γιὰ τοὺς'Αρβανίταις.

—

Μοιρασὰ νὰ πάνῃς τύρα
πέρνοντας τὸ μερδικό σου,
κι'ὅς φωνᾷς'ἡ Τσερναγόρα
τοῦ Νικήτα: τὸν καπό σου.

—

Γιὰ συμφέροντ'ἄνισα
ἔχουν ὅλοι γρίνα,
καὶ τὰ Δωδεκάνησα
χάψε τα κι'ἐκεῖνα.

—

Τὸ δικό σου μερδικὸ
κύτταξε,νταρντάνα...
ἦλθε κι'ἄλλος ἀπ'τὴν Κῶ,
ὄχι κυρὰ φαγάνα.

Καὶ καρπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Νέον ζεῦγος Εὐρυδίκη,δεσποινὶς Ἀναγνωστίδη,
χαριτοβριθὴς ἀλήθεια καὶ τῶν κοριτσῶν στολίδι,
κι'ὁλαμπρὸς ὁ Παπαφράγκος,ὁ πυλυφιλὴς ὁ Στάμος...
Ἔγινε'στὴν Γκρὺν Μπρεττάνια πανηγυρικὸς ὁ γάμος.
κι'ὁ Ρωμιὸς σ'αὐτοὺς εἰχήθη μιὰ ζωὴ γεμάτη κρῖνα
κι'ὁλοένα νὰ νομίζουν πῶς περνοῦν τὸν πρῶτον μῆνα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἤγδοον κι'εἰκοστὸν μετρούντες χρόνον
ἐβρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώναν.

Χίλια κι'ἑνακόσα δεμάτρια,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Εἰκοστὴ τοῦ Φλεβάρη καὶ τρίτη,
νέας νίκας καθένας καρύτα.

Χίλια δυακόσα σαράντα κι'ἕπτά,
σκαρτοῦν καὶ πάλιν ἐδάφη σεπτά.

Α'.

Τὰ'πήραμε τὰ Γιάννινα...μάτια πολλὰ τὸ λένε,
ὅπου γελοῦν καὶ κλαῖνε.
Τὸ λὲν πουλιὰ τοῦ Γρεβενοῦ κι'ἀηδόνια τοῦ Μετσόβου,
ποῦ τἄχε δῶσει παγωνιὰ κι'ἀνατριχίλα φόβου.
Τὸ λένε κτύποι καὶ βρονταῖς,τὸ λένε καμπάναις,
τὸ λένε καὶ χαρούμεναις καὶ μαυροφόραις μάνναις.

—

Τὸ λένε καὶ Γιαννιώτισαις,
ποῦζησαν χρόνια βόγγου,
τὸ λένε καὶ Σουλιώτισαις
'στῆς ράχαις τοῦ Ζαλόγγου.

—

Τὰ'πήραμε.βροντοφωνεῖ τὸ κάθε παλληκάρι,
τὰ'πήραμε,βροντοφωνεῖ τοῦ Θρόνου τὸ βλαστάρι.

Β'.

Μὲς'στὰ μάτια τὸ κυτοῦν
καὶ'στὰ Γιάννινα'ρατοῦν:
ὁ πατέρας πότε φθάνει
καὶ'στὴν πόλι τ'Αη-Γιάννη.

—

Καὶ χορεύει μιὰ Σαλώμη..
στιλβουν οἱ γυμνοί της ὦμοι,
κι'εἶναι τραγῳδία τρόμου.

—

Καὶ χορεύει καὶ χορεύει
κι'ἐπὶ αἴνακος γυρεύει
τὸ κεφάλι τοῦ Προδρόμου.

—

Παραλύει κάθε γλῶσσα...
μοίνεται Σιλφὶς γελῶσα
κι' ἀσελγὴς Ἡρωδιάς.

—

Καὶ τριγύρω της θανάτων,
καὶ τριγύρω της αἱμάτων
πορφυρώνεται πεδιάς.

—

Στὸν χορὸ τὸν φρενιασμένο,
ποῦ μεθοῦν Σιλφίδων κάλλη,
ξεφωνίζει ματωμένο
τοῦ Προδρόμου τὸ κεφάλι.

—

Προχωρεῖτε προχωρεῖτε
καὶ στὸ φρόνημα θαρρεῖτε
μᾶς φυλῆς Προδρόμων νέας.

—

Κι' ἀσελγῶν δημίων στίφη
ἂς χαθοῦν ἐμπρὸς σὲ ξίφη
ἐκδικήσεως γενναίας.

Τῆς Ἀποκρηὰς Σαββάτο τελευταῖο καὶ χρονάτο.

Α'.

Φ.— Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει
κι' ἕνας Ἄρης μπουμπουνίζει,
κι' ἕνας ποντικὸς χορεύει
καὶ μιὰ γάτα μαγειρεύει.

—

Τοῦ Βορρᾶ προβάλλ' ἡ κόρη,
καὶ λευκαίνει κόμπους, ὅρη,
καὶ δρυμοὺς καὶ λαγκαδιαῖς.

—

Ὅλα γύρω μας ἀσπρίζουν,
μοναχὰ δὲν ξεμυρίζουν
μαῦρες κι' ἀσπλαγχνες καρδιαῖς.

—

Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει,
τὸ Μπιζάνι μπουμπουνίζει,
καὶ βροντοῦνε παλληκάρια,
καὶ Τουρκιᾶς λυσσοῦν ἀσκέρια,
καὶ παγόνουν τὰ ποδάρια
καὶ παγόνουνε τὰ χέρια.

—

Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει
καὶ τὸ χῶμα κοκκινίζει
μὲ πολλῶν ἡρώων αἷμα.

—

Στῆς Ἠπείρου τὰ βουνά.
στ' ἄγρια, στὰ σκοτεινά,
κόκκινο πολέμου Στέμμα.

—

Χάρος κόκκινος θερίζει.
δαίμων ἄγριος μουγγρίζει,
κι' ἕνας τρόμος σὲ παγόνει.

—

Τέτοιον ἄγριον χειμῶνα,
τέτοιον ἄγριον ἀγῶνα,
θὰ τὸν διηγοῦνται χρόνοι.

—

Κόσμος κλαίει καὶ στενάζει
καὶ φωνὴ τρανὴ φωνάζει:
Μὲς' στὴ βαρυχειμωνιὰ
κτύπα, Στράτευμα γενναῖον,
στίφη στυγερῶν φονέων,
ποῦ μᾶς σφάζουν σὰν ἀρνιά.

—

Ὁλ' ἡ κτίσις ἐντεὰ
μὲς' στὸν φοβερὸν ἀγῶνα
βλέπει μίαν Ἀμαζόνα.

—

Καὶ γενναία γενιὰ
κι' ἕνας πόλεμος γιγάντων
ἐξυμνεῖται παρὰ πάντων.

—

Βρέχει βρέχει καὶ χιονίζει,
τὸ Μπιζάνι μπουμπουνίζει
μὲ κανόνια βροντερά.

—

Μέσ' ἀπὸ χιόνων νέφη
μία Δόξα περιστέφει
παλληκάρια λιγερά.

—

Στρατηλάτης νικηφόρος
μὲ χρυσὸ σπαθὶ περνᾷ...
βρέμεται κι' ἀνάπτα τόρος
σὰν κι' ἐκεῖνο τὸ Σινά.

—

Φεύγουν τύραννοι θρασεῖς,
τρέχουν ἐξ' Ἀνατολῶν
ἐλευθερωμένοι σκλάβοι.

—

Κάποιος νέος Μωυσῆς
νέας πλάκας ἐντολῶν
ἔρχεται νὰ παραλάβῃ.

—

Τώρα στόματα λαλοῦν
καὶ γλυκύλαλα φιλοῦν
ἐκδικήτριαν λεπίδα.

—

Βρέμονται κι' ἀνάπτουν ὅρη
κι' ἡ Παλλὰς κινᾷ τὸ δόρυ
'στὴν ἀστράπτουσαν ἀσπίδα.

—

Στρατηλάτης νικηφόρος τριγυρνᾷ μὲ τὰ παιδιά του
'στὰ πεδία τοῦ θανάτου.
Κύταξέ τον ἐκεῖ πέρα...
τίποτα δὲν τὸν τρομάζει,
κι' ἕνα δεύτερον πατέρα
ὁ Στρατὸς τὸν ὀνομάζει.

—

Στρατηλάτης νικηφόρος τριγυρνᾷ μὲ τὰ παιδιά του
'στὰ πεδία τοῦ θανάτου.
Ἔχει τὰ βουνὰ γειτόνους, τὰ λαγκάδια συντροφιά,
καὶ σὰν ἥλιος βγαίνει μέσ' ἀπὸ τὴν συννεφιά.

—

Στρατηλάτης χιονισμένος,
ποῦ σφριγᾷ γιὰ Νίκη πάλι,
βλέπει γύρω του τὸ γένος
ἄσπρο τώρα νὰ προβάλῃ.

—

Κάτασπρες ἁρματωσιαῖς
καὶ χιονάταις φορεσιαῖς...
χιόνι χιόνι μᾶς στολίζει.

—

Κι' ὅπου 'δῇς πῶς εἶν' ἐκεῖνος
κάτασπρος, χιονάτος κρίνος,
Νίκην μᾶς εὐαγγελίζει.

—

Στρατηλάτης νικηφόρος δίχως κόμπον νικητοῦ,
καὶ φωνίζουνε: σολλάτη,
γειὰ σου γειὰ συν, Στρατηλάτη,
καὶ πατέρα τοῦ Στρατοῦ.

—

Νοιώθει χιονισμένη φύσις
μιὰ ζωῆς ἀνατριχίλα.
τῆς συκῆς τῆς ξηραθείσης
ἀνεβλάστησαν τὰ φύλλα.

—

Κι' ἕνας Ἀφρὸν ἐξαίφνης πετᾷ πάλιν κατὰ γῆς
τὴν θαυματουργόν του ῥάβδον, κι' ἀναβλύζουν ἐκ πηγῆς
ὁλογάργαρα νερά,
ποῦ μιὰ πλάσις διψασμένη
πρὸ καιροῦ τὰ λαχταρᾷ,
πρὸ καιροῦ τὰ περιμένει.

—

Στρατηλάτης μας χρονάτος
προπατεύνει... νάτος, νάτος,
πλήρης δόξης καὶ τιμῆς.

—

Κι' ἀνησυχέται πρὸ τούτου
τῶν τροκαίων τοῦ Στρατοῦ του
ἀστρογείτων πυραμίς.

—

Ἔσσι κρεῖζον διατόρως
γάνονται δεσπότα χαῦνοι,
κι' ὅλοένα προκλαίνει
Στρατηλάτης δωφγηρόρους.

Β'.

Ἀρὸ τοῦ κάρου στιχουργοί. ὁποῦ χάσκουν πάντ' ἀργεῖ.

Π.— Σήμερα τὸ τελευταῖο τῆς Ἀποκρηᾶς Σαββάτο...
ποῦ καὶ σήμερον Ἑξέδρα; ποῦ σὰν πρῶτα Κομητάτο;
Ποῦ τὰ λοῦσα, τὰ μετάξια;
ποῦ τὰ στολισμέν' ὁμάξια;
ποῦ τὸ σκόρπισμα παράδων
σὲ βραβεῖα μασκαράδων;

—

Στοῦ πολέμου τὸν καιρὸ
μοῦλθε λύσσα γιὰ χορό,
καὶ σ' Ἀποκρηᾶς ἡμέραις
θέλ' ὀρθός, θέλω σφαίραις.

—

Καὶ βαστῶντας γιαταγάνι
θέλω φέσκα νὰ σορώσω,
θέλω νὰ τὰ μουντζουρώσω
μὲ μουντζοῦρ' ἀπὸ τηγάνι.

—

Θέλω νὰ τοὺς' δῶ φυγάδες
ὅλους τοὺς Μπεηλ' Ἀγάδες,
καὶ σὲ δάφναις ν' ἀκουμπῶ,
καὶ 'στὰ Γιάννινα νὰ' μπῶ,
κι' ἐκεῖ πέρα ν' ἀποκρέψω
καὶ νὰ πῶ καὶ νὰ χορέψω.

—

Ποῦ καὶ τώρα μασκαράταις
κι' Ἀρλεκίνικαις παράταις;
ποῦ καὶ τώρα παρελάσεις
Καρναβαλικῶν ἁρμάτων;
σήμερα πενθοῦσα πλάσις
φρικιᾷ πρὸ τῶν αἱμάτων.

—

Ἄκου γόους μακρυά ..
πῶς μουγγρίζουν τὰ στοιχεῖα !...
αἷματος Ἀποκρηά,
αἱματώδης εὐοχία.

—

Νέος Ἡρακλῆς ἐπ' ὤμου
νέον Ἄτλαντα βαστάζει,
καὶ πηδῶν αἱματοστάζει
τὸ κρανίον τοῦ Προδρόμου.

Γ'.

Φ. — Παιᾶνες Νίκης ἀντιχοῦν ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα
καὶ γλικοψάλλουν ἱερεῖς Εἰρήνης Εὐαγγέλιο,
κι' ἔχομε δῶ θεάματα τοῦ Καρναβάλου μόνα.
τὸ Χαμηδὴ μὲ τὸν Ρεούφ, κι' ἐπῖνεν τὸν' Δμέλιο.

—

Τὸ Χαμηδὴ τὸ δύστυχο δὲν στέκει σ' ἀκρογιαλι,
καὶ τὸ πλανοῦν δῶθ κι' ἐκεῖ φριχτοὶ κυμάτων σάλοι,
τρέχει, θαλασσοδέρνεται, σὲ μέρος δὲν καθίζει,
κι' ἀνήσυχο φαντάζεται καρίβια πῶς βυθίζει.

—

Πότε θὰ πάρῃς πράτικο;
ποῦ πᾷς, Ἀποκρητάκο;
ποῦ τέχα ταξειδεύεις;

—

Κάνεις τὸν κόσμο νὰ γελᾷ,
κι' ἄδικως κάρβουνα πολλὰ
τόσον καιρὸ ξοδεύεις.

Σὲ καρτερεῖ κι' ὁ Ναγαρᾶς
καὶ λέει κι' ἕνας κι' ἄλλος
πῶς ἔχεις γίνει μασκαρᾶς
τῶν θαλασσῶν μεγάλος.

—

Ὁ φοβερὸς Ἀμέλιο στὴ Ρόδο τὶ σκαρώνει!...
πάντα πρὸς τράπαια σφυρίζει,
καὶ τοὺς Ρωμαίους κυνηγᾷ
σαγάτο μακαρόνι.

—

Ὑμνοῦν ἀλλόκοτοι κραυγαὶ
τὰ κλέη του ἀηδόνια...
Ἰδοὺ κι' ἡ Ρόδος, Στρατηγέ,
ἰδοὺ τὸ καὶ τὸ πήδημα.

—

Ὁ κύριος Μακαρονᾶς δὲν ἔχει πλέον ὅρια,
καὶ τόσ' ἐπαινισμοὶ
καὶ τόσ' ἐρωτισμοὶ
θὰ μείνουν ἀνεξάλειπτοι στῆς Ρόδου τὴν μεμόρια.

—

Στρατηγὲ λελέγκο,
πίτοι κασαρέγκο,
ἔβγα στὴν παγάνα,
κτύπα τὴν καμπάνα,
νὰ μαζευτοῦν Ραγιάδες νὰ φᾶνε μακαρούνια
μ' ὁλόχρυσα πηρούνια.

—

Ἔφοδον διέταξον
εἰς τοὺς Βερσαλιέρους,
κοντακίῳ πάταξον
καὶ παιδιὰ καὶ γέρους.
Βίβα, δοξασμένε...
κόμε στὲ τε;... μένε.

—

Τάχετε μ' ἤμενα
πῶς κτυπῶ κανένα
Ρόδο πολίτη.

—

Πλὴν αὐτὰ τὰ κάνω
γιὰ τὸν Τζολιάνο
καὶ τὸν Τζολίτι.

—

Βαστῶντας κι' ὁ Καρνάβαλος γιὰ μερικοὺς φραγγέλιο
μέσα στ' αὐγὲ μιὰς μὲ φωνὴ
μᾶς ψιθυρίζει ἀγανή:
προσέχετε τὸ Χαμηδέ, τὸν τοῦ σας στὸν Ἀμέλιο.

Δ'.

Π.—Ἄφητε καὶ τὸν Ρεούφ, ἄφησε καὶ τὸν φρατέλο...
τὸν Στρατό μας ἐξημνῶ καὶ φιλήματα τοῦ στέλλω.
Μὲς' στὰ Γιάννινα κι' ἐμεῖς πᾶμε ν' ἀποκρέψωμε,
τῶν ἡρώων τοὺς χοροὺς πᾶμε νὰ χορέψωμε.

—

Μὲς' στὰ Γιάννινα κι' ἐμεῖς πᾶμε νὰ κηρύξωμε
μαχητῶν παλληκαριαῖς,
κι' ἐκεῖ πέρα κουμπουριαῖς
τῆς χαρᾶς νὰ ριξωμε.

Πᾶμε 'ψηλὰ στὰ Γιάννινα, στὸ δῶμο Κακοσούλι,
τὰ 'δῆς χαρᾶς ποῦ κάνουνε βασανισμένοι δοῦλοι.
Πᾶμε ν' ἀκοῦς ἀντίλαλο χερμόσυνης καμπάνας,
νὰ βλέπῃς πῶς γελοῦν παιδιὰ 'στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας.

—

Ἐκεῖ κανεὶς Ἀλήπασας, ἐκεῖ κανεὶς Σαιράπης,
μήτε Γιουσοὺφ Ἀρβάπης.

Ἐκεῖ Σταυροῦ πολιτισμὸς κι' ἁλώνεται γαλήνη
μέσα 'στῆς λίμνης τὰ νερά,
ποὺχανε πνίξει μιὰ φορὰ
τῆς ἄμοιρας τῆς δικαιοσύνη μὲ τὴν κυρὰ Φροσύνη.

—

Ἐκεῖ πέρ' Ἀποχρὴ μ' ἓν ἀμάραντο στεφάνι
καὶ τρανὴ Τυρταίου λύρα,
καὶ Βασιλικὴ πορφύρα
κυματίζει λατρευτὴ μὲς' στὴν πόλι τ' Ἁγ-Γιάννη.

—

Ἐκεῖ πάω νὰ χαρῶ,
ποῦ μὲ στέφανα περίσσια
μιὰ γενικὴ παλληκαρίσια
σέρνει τώρα τὸ χορό.

Ε'.

Φ.—Αὐτὸς ποῦ σέρνει τὸ χορὸ τοῦ πρέπουνε τραγούδια,
τοῦ πρέπουν κι' ἀπ' τὰ Γιάννινα τὰ πιὸ καλὰ λουλούδια.
Αὐτὸς ποῦ σέρνει τὸ χορὸ τοῦ πρέπει δόξα κι' ἄλλη,
τοῦ πρέπει καὶ χρυσὸ σπαθὶ στὴ μέση του νὰ βάλῃ.
Αὐτὸς ποῦ σέρνει τὸ χορὸ μὲ τὸν Στρατό του βάρδια
τοῦ πρέπουν φύλλ' ἀπὸ λαοῦ καὶ σκλάβων φυλλοκάρδια.

—

Τούτ' ἡ γῆ μας ἡ μεγάλη
ἔγινε διχή μας σάλι.
Τούτ' ἡ γῆ, ποῦ κρύβει πόνους,
πασχαλιᾶς μᾶς δίνει κλώνους.

—

Τούτ' ἡ γῆ καὶ τούτ' ἡ χώρα
Λευθερὰ γυρτάζει τώρα.
Τούτ' ἡ γῆ τοῦ μαιφου θρῆνου
βλέπει ξίφος Κωνσταντίνου.
Τούτ' ἡ γῆ μας... βιβὶ βιβὶ...
δᾶστε τοῦ χοροῦ κι' ὁς πᾶ.

—

Ἀπὸ τιμῆς Ἐξέδρας μεγάλη Βασιλεία
βλέπει νὰ παρελαύνουν ἅμπρός της μεγαλεῖα.
Βλέπει Σειρατοὺς καὶ Στόλους
λαμπρούς, ἀκτινοβόλους.

—

Σπαρίζουν τὴν καρδιά της
νεκτέα τραυματισμένα,
κυτάζει τὰ παιδιά της
ἀφνοστεφανωμένα.

—

Τὴν εἶδαν λαγκαδιαῖς
κι' αἱματωμένοι βράχοι,
κι' ἀγρύπνησε βραδιαῖς
κι' ἔκρυωσε κι' ἐβράχη.

—

Ἄκουσε γόρω της τραγμούς,
εἶδε 'μπροστά της φόνους,
ἐστέναξε 'στοὺς στεναγμούς,
ἐπόνεσε 'στοὺς πόνους.

—

Ἡρώων στέρνα τάφους
καὶ μαχητῶν κρατάφους,
καὶ μάρτυρας Φεραίους,
κι' ἐκδικητὰς ὡραίους.

—

Νίκης ξημερώνει
ὁλόχρυσα φτερά,
καὶ 'στὸν Ἀπό της κράζει:
καλλίνικος ὀρρά.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἱδρυόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.
Χῶμα κι' ἐγαιόσα δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Τοῦ Μαρτίου δευτέρα,
μνημοσύνων ἡμέρα,
Χῶμα δακόσα σαράντα κι' ὀκτώ,
τὶ πανηγύρι χαρᾶς τραντακτύ.

Μνημόσυνον τοῦ γένους
κι' ἀνδρείους πεθαμμένους.

Σήμερα Ψυχοσάββατο σὲ τάφους ἀνωνύμους,
ποῦ κρύβουν μέσα λεβεντιὰ καὶ μαχητὰς ἀλκίμους.

Μάννα, ποῦ τώρα προχωρεῖς
καταμαρωμένη,
αὐτὴ τὴν δάφνη ποῦ φορεῖς
τὴν καταιματωμένη
ποιὸς τάχα σοῦ τὴν ἔδωσε, καὶ τοῦτο τὸ στεφάνι
ποιὸς νὰ σοῦ τὤχη κάνει;

Τέτοια δάφνινα κλωνάρια
μοῦδωσαν τὰ παλληκάρια
τόσων ἀνδραγαθημάτων,
ποῦ δὲν ξέρω τὸνομά των.

Κι' ἂν φαίνετ' αἱματόβρεκτο τὸ στέφανο ποῦ 'πῆρα,
τοῦ κόσμου τὸχ' ἡ μοῖρα
νὰ θάλ' ἡ δάφνη μ' αἵματα.
μὲ πόνους καὶ μ' ὀρφάνια,
καὶ νάναι Νίκης στέμματα
τἀκάνθινα στεφάνια.

Ἡρώων Κοσμητήρια,
ποῦ θέλουν νικητήρια.

Α'.

Φ.— Ἔλα, φίλε προσφιλῆ...
Π.— Ποῦ μὲ πᾶς, βρὲ Φασουλῆ;
Φ.— Αὐτὴν βλέπεις τὴν φυλιάδα
καὶ τῆς δόξης τὴν κοιλιάδα;

—

Π.— Ναὶ τὴν βλέπω...
Φ.— Κύτα, μπρός σου,
κι' ὅλο κάνε τὸ σταυρό σου.
Π.— Ρίγος τὸ κορμί μου τρέχει
κι' ἕνας τρόμος μὲ σινέχει.

—

Φ.— Σήμερα νεκρῶν ἡμέρα...
Περικλέτα μου προχώρει...
τῆς Πατρίδος δορυφόροι
ἀναπαύοντ' ἐδῶ πέρα.

—

Βλέπεις τοῦτα τὰ λιθάρια,
ποῦ λαὸς τὰ προσκυνᾷ;
εἶνε μνήματα τριανά,
ποῦ κοιμοῦνται παλληκάρια.

—

Βλέπε μνήματα περίσσια,
ποῦ δὲν ἔχουν καμαρίσσια,
μήτε πένθιμαις ἰσιαῖς.

—

Ἐδῶ μέσα θάβρῃς νεάτα,
πὐθύφυσαν ζωὴ γεμάτα
'στοῦ πολέμου τῆς φωτιαῖς.

—

Κύτταξε λαὸν ἀθρόον...
σὲ παραδιευτ ἀνείρων
σήμερα λαμπρύνεται.

—

Ἕνα Πάνθεον ἡρῶων,
ἕνα Πάνθεον μαρτύρων
γύρω μας εἰρύνεται

—

Ψυχοσάββατο μεγάλο,
Ψυχοσάββατο τρανό...
μπρὸς εἰς ἕνα μνῆμα κ' ἄλλο
σκύβω καὶ τὰ προσκυνῶ.

—

Κοιμητήριον δὲν εἶναι καθὼς τἄλλα τὰ κοινά...
ἐδῶ Μοῦσ' Ἀνδρείας ψάλλει,
ἐδῶ μὲ Πατρὶς μεγάλη
σκύβει καὶ τὰ προσκυνᾷ.

—

Μνήματα νεοσκαφῆ
προσκαλοῦν εἰς νέαν πίστιν
κἄθε τῆς Πατρίδος μύστην
χαίροντα καὶ κατηφῆ.

—

Μὰ καὶ σὺ μπροστά σ' ἐκεῖνα
σκῦβε τώρα καὶ προσκύνα.
Εἶναι δόξα καὶ τιμὴ
διατόρως ν' ἀνυμνοῦνται
τῆς Πατρίδος οἱ βωμοί,
κ' ἐὐλαβὰς νὰ προσκυνοῦνται.

—

Π.— Ἡμέρα μνημοσύνων,
καϋμένε Φασουλῆ,
κ' ἤχος ἀντιλαλεῖ
σημάντρων χαροσύνων.

—

Σ' αὐτὸ τὸ Κοιμητῆρι,
ποῦ βλέπω τώρα μπρός μου,
δὲν εἶναι πανηγύρι
ἐκφυλισμένου κόσμου.

—

Σ' αὐτὸ τὸ Κοιμητήριον
κοιμᾶται δόξα πάλης,
καὶ σούργειαι τὰ ψάλης
πολέμων ἐμβατήριον.

—

Μήτε κολλύβων δίσκοι
γιὰ τοὺς ἀποθαμμένους,
ἐδῶ καθένας βρίσκει
νέα ζωὴ τοῦ γένους.

—

Τὰ χεῖλη ψιθυρίζουν
λαμπρὸν Πατρίδος αἶνον,
σκιαῖς μὲ τριγυρίζουν
παιδῶν ἀγαπημένων.

—

Μάτια πολλὰ τὰ πλαῖνε,
μαζί μ' αὐτά, καϋμένε,
πικρὰ θρηνολογῶ
τὰ νεράτα των κ' ἐγώ.

—

Τέντο το Ψυχοσαββάτο
σὲ τέντο το Κοιμητῆρι
τὸν κόσμον ἐξεγείρει.

—

Στῆς πέτρας ἀποκάτω,
μέσα στὸ κρύο χῶμα
καρδιαῖς πτυπᾶν ἀκόμα.

—

Παλληκαρίων ψυχὴ
κοντά μας τριγυρίζει...
πολέμων ἰαχὴ
τὴν γλυκονανουρίζει.

—

Πάλλει παλμοὺς μεγάλους,
ξυπνᾷ στοὺς ἀντιλάλους
κωδώνων καὶ σημάντρων.

—

Ξυπνᾷ μὲ τὴν καμπάνα.
ξυπνᾷ καὶ μὲ τὸν Πᾶνα
βουνῶν, στηλαίων, ἄντρων.

—

Ξυπνᾷ μὲ Λευθεριαῖς,
ποῦ 'γρήγοραις χερνοῦν
πελάγη καὶ στεριαῖς,
καὶ τὴν χαρὰ κερνοῦν.

—

Ψυχαῖς ἁγαπημέναις
παλληκαριῶν σκιρτᾶτε,
καὶ λευκοφορεμέναις
τριγύρω μας πετᾶτε.

—

Νέας Πατρίδος αἶνους
τὰ πάντ' ἀντιλαλοῦν,
στὰ οὐρανὸ τοῦ γένους
πούλραις φεγγοβολοῦν.

—

Σ' αὐτὸ τὸ Κοιμητῆρι
νέα Πατρὶς θὰ σπείρῃ
ζωῆς μεγάλης σπόρους.

—

Καὶ ρόδα Μαραθώνων
θ' ἀναβλαστήσουν μόνον
μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς χώρους.

—

Αὐτὸ τὸ Κοιμητῆρι, ποῦ δὲν τὸ ρίζουν ὅρια,
καὶ δὲν περικοσμεῖται μὲ μνήματα πελώρια,
θὰ μείνῃ μιὰν ἡμέρα
τοῦ γένους μεγαλεῖο,
καὶ θἄναι πέρα πέρα
Πατρίδος Μουσωλεῖο.

Β.

Φ.—Φωνάξετε σὲ μνήματα παιδῶν νεοσκαμμένα
πῶς πήραμε τὰ Γιάννινα τὰ κοσμοχακουσμένα.
Φωνάξετε σὲ μνήματα προμάχων εὐγροσύνως
πῶς μπῆκε μὲς' στὰ Γιάννινα λαμπρὸς ὁ Κωνσταντῖνος.

—

Πέστε σὲ μνήματα τρανὰ
πῶς γῆ γροτᾶζει σκλάβα,

Πάω κ' ἐγὼ μὲ στέφανο 'στὰ χώματά μας τἄγγα.
πάω 'ψηλὰ 'στὰ Γιάννινα, 'στοῦ Μπέη τὰ Σεράγγα.

κι' Ἑβραῖοι κραζουν Ὡσαννὰ
'στοῦ νικητοῦ τὸ διάβα.

—

Μεγάλα ξεφαντώματα
φωνάξετε 'στὰ χώματα
τῶν ἀνωνύμων τάφων.

—

Πέστε πῶς 'βρόντηαν ξανὰ
Κιάφας καὶ Πίνδοι καὶ βουνὰ
καὶ ράχαις τῶν Ἀγράφων.

—

Πέστε πῶς ἄναψαν φωτιαῖς
'στὰ χώματά μας τέγια
κ' οἱ δρόμοι 'γέμισαν μυρταῖς,
δαφνόκλαρα καὶ βάγια.

—

Πέστε πῶς Νίκη ζηλευτὴ
λαὸς πανηγυρίζει,
πῶς καὶ τὸ μέτι τοῦ Μωφτὴ
ἀπὸ χαρὰ δακρύζει.

—

Στὰ μνήματα τἀγαπητὰ
φωνάξετέ το δυνατὰ
πῶς ἔγιναν ἀλήθεια
αἰώνων παραμύθια.

—

Πέστε πῶς σὰν ἐπρόβαλε τοῦ γένους ἡ γαλάζια,
λησμονηθήκαν σκοτωμοί,
καὶ τυραννίαις καὶ καῦμοί,
καὶ πόνοι καὶ μαράζια.

—

Φωνάξετε σὲ μνήματα
παρηγοριᾶς μηνύματα.

Φωνάξετε πῶς ἡ φυλὴ
ἐνώλως μεγαλόνει,
καὶ πέρα 'στὴν Ἀνατολὴ
τὸ κράτος της ἁπλόνει.

—

Πέστε πῶς ἐκορτίσθηκαν τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα
'στὸ φῶς τῶν μαχητῶν,
πέστε πῶς ὁ Διάδοχος ἐπῆγε καὶ 'στὴ Χάβρα
τῶν Ἰσραηλιτῶν.

—

Κ' ἀλλόθρησκοι κ' ἀλλόφυλοι. Τοῦρκος, Ἰσραηλίτης,
μὲ τὴν γαλάζια γίνεται κοσμοφιλὴς πολίτης.
Κ' ὅπου φανῇ μὲ τὸν Σταυρὸ καὶ μὲ τὸν καβαλάρη
δοῦλος δὲν λέγεται κανείς,
καὶ Λευθεριᾶς ἀληθινῆς
σκορπᾷ περίσσα χάρι.

—

Τὸ σύμβολο τὸ γαλανὸ
φέρνει 'στὴ γῆ τὸν οὐρανό,
μ' αὐτὴν κανεὶς Σατράπης.

—

Σημαία τῆς Ἐλευθεριᾶς,
σημαία τῆς παρηγοριᾶς,
σημαία τῆς ἀγάπης.

—

Ὦ ξένοι πρωλίται,
μαζί μας τελεῖτε
μνημόσυνα τώρα
σὲ τύφους Πατρίδος,
ποῦ σ' ὅλους ἐλπίδος
χαρίζουνε δρόσο.

—

Σὲ λόφους σὲ βράχους,
ὑμνεῖτε προμάχους
Πατρίδος λοιπῆς.

—

Κομμία φοβέρα
σκλαβιᾶς πέρα πέρα,
καὶ δοῦλος κανείς.

—

Ὦ γῆ μας πατρῴα,
ὦ νέων Ἥρῳα,
καὶ πόνων ἰατρεῖα.

—

Ἐν μέσῳ παιάνων
κ'ἀρχαίων τυράννων
τιμᾶσονται τίποτε.

Γ'.

Π.—Φωτάξετε σὲ μνήματα παιδιῶν νεοσκαμμένα
πῶς πῆραμε τὰ Γιάννινα τὰ κοσμοξακουσμένα,
μὰ δέντρους ἤτανε γραφτὸ
τὸ τρόπαιο τὸ ζηλευτὸ
κ'ἐκεῖνα νὰ τὸ δοῦν
καὶ νὰ τὸ πελαιδοῦν.

—

Μὲ τὴν καμπάνα ποῦ κτυπᾷ
παίζει τ'ἴδιο χαρωπὰ
νέων ἡρώων πτεύματα.

—

Φωνάξετε κ'ἐδῶ κ'ἐκεῖ
'στὴν Πάργα τὴν ἱστορικὴ
πῶς μπῆκαν τὰ Στρατεύματα.

—

Ἀνάσαναν βαθειὰ βαθειὰ
τὰ πονεμένα στήθη,
πῶς πῆραν τὴν Παραμυθιὰ
δὲν εἶναι παραμύθι.

—

Ἐτόνωσε μιὰ κόρη
κίδε χορμὶ κυρτό,
κοὶ Σέρβοι σπαθορόροι
χόρεψαν τὸν συρτό.

—

Μ'ἐμᾶς ὁ κόσμος ὅλος
εἶδε χαρᾶς ἡμέρα...
ἔβρόντησε κ'ὁ Στόλος
ἀπὸ τὸν Μοῦδρο πέρα.

—

Βοὴ κατορθωμάτων
καὶ πεφλασμὸς κυμάτων,
ποῦ νόμιζες πῶς ἦτο πελάγιος ὠδή
'στοῦ Στόλου τὰ καμάρια, 'στῆς Ὕδρας τὸ παιδί.

—

Ἄθλιος τοῦ πανυμνήτου
θαλασσινοῦ μας ψάλτου,
ποῦ τρόπαια ξεθάρει.

—

Καὶ βλέπω τὴν ψυχή του,
πούναι τὸ πρῶ μεγάλο
καὶ δυνατὸ καράβι.

—

Ἀνάστασις Ἐλευθερίας
σὲ μνήματα παλληκαρίας,
κ'ἴς ἔρχονται λεβέντηδες γιὰ νὰ τὰ προσκυνᾶνε,
κ'ὅσοι τὰ στεφανόνουνε στεφανωμένοι νᾶναι.

Συνέδριον Ἀλβανικὸν πολὺ διασκεδαστικόν.

—

Ἀλβανικὸν Συνέδριον ἔγινε 'στὸ Τριέστι
καὶ μόνον ὁ Σκενδέρμπεης σὲ τοῦτο δὲν παρέστη.
Ἀλβανικὸν Συνέδριον σημαντικῆς ἐννοίας
περὶ συστάσεως μιᾶς μεγάλης Ἀλβανίας.

—

Ἦταν ἕνας Κολονέλλος
κ'ἕνας Ἰταλὸς φρατέλλος,
δυὸ μαγάραις, δυὸ Μαγάροι,
καὶ πέντ' ἔξη Σκιπετάροι.

—

Κ'ὁ φρατέλλος γιὰ πρωτεία 'πιάστηκε μὲ τὸ Μαγάρο,
μὰ φορτώθηκε κ'ἐκεῖνος εἰς τὸν Ἰταλὸ τὸν κάρο.
κ'ἔγινε καυγᾶς σπουδαῖος τὰ πρωτεῖα ποιὸς θὰ λάχῃ,
καὶ γιὰ πλιάτσικα μιλοῦσαν Ἀρβανίταις μὲ σελάχι.

—

Καὶ 'στὰ σχέδια τῶν φίλων ἔγινε κακὴ χαλάστρα
κ'ἄρχισαν ἐκεῖ φαγούρας,
καὶ μὲς 'στ'ἄντερα γουργούραις
ἔνοιωθαν οἱ Σκιπετάροι, ποὖλιμπαν ἀπὸ τὴν πίστρα.

—

Καὶ θυμωμένοι σφόδρα
ζητοῦσαν μὲ φοβέρα
τὰ Γιάννινα, τὴν Σκόδρα,
καὶ τὴν κακή των 'μέρα.

—

Οἱ φίλοι Σκιπετάροι
κτυποῦνε τὸ ποδάρι,
καὶ θέλουν κ'Ἡγεμόνι,
ποῦ νἄχῃ καὶ Κορῶνα.

—

Κ'ἁρπάζουνε μιὰ κλάρα,
καὶ μιὰ μεγάλη λύρα,
πούναι γεμάτη λέρα.
τὴν κάνουνε παντιέρα.

—

Κ'ἦταν κ'ἕνας, πούχε μοῦσι,
καὶ τὸ στρώνουν 'στὸ τσουμποῦσι,
κ'Ἀρβανίταις 'πιωμένοι καὶ πινῶντες Σκιπετάροι
τρῶνε πασγουμᾶ, καὶ τρίβουν ψίχα ψίχα τὸ σκορδάρι.

—

Καὶ χορεύουνε καγκέλι,
κ'Ἀρβανίτη κράτος τέλει,
καὶ μεθοῦνε καὶ φρατέλοι,
καὶ μεθοῦνε καὶ Μαγάροι,
καὶ πλιατσικολόγοι γίσποι.

—

Καὶ φωνάζουν μ'ἕνα στόμα
πῶς κ'ὁ Περικλῆς ἀκόμα
τῆς Ἀθήνας ὁ κλεινὸς,
ποῦ παρ'ὅλων ξυμνεῖτο,
ἄλλο τίποτε δὲν ἦτο.
παρὰ Λιάτης Ἀλβανός.

—

Γὸ Συνέδριον φωνάζει πῶς ἐνοῦ παιχτοῦς δὲν παίζει,
καὶ γελᾷ τὸ μακαρόνι,
καὶ 'στὸ τέλος τὸ τραπέζι
ὁ Μαγάρος τὸ πληρώνει.

—

Ἀλλὰ σὰν εἶδαν τὰ παιδιὰ τοῦ παλαι Καστριώτη
πῶς τέλειωσα 'ἔτσι κουτουροῦ κ'αὐτὸ τὸ φαγοπότι,
ἄφησαν τὸ Συνέδριο μὲ πόνο καὶ μὲ λύπη,
κ'ἠκούσθη λέγουσα τρανὴ
πρὸς τὸ Συνέδριον φωνὴ:
φάσκελο ποῦ σοῦ λείπει.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄχδοον κ'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
Χίλια κ'ἑπτακόσα δεκατρία,
Βρεθόμεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Μάρτη μηνὸς ἑνάτη
Χίλια διακόσα σαράντα κ'ἕνα,
καὶ θρῆνος 'στὸ Παλάτι.
κ'ἄλλη Κορῶνα κατέλαμψε νέα.

Τὸ γένος σύσσωμο θρηνεῖ τοῦ Βασιλιᾶ του τὴν θανή.

Α΄.

Ἔσβυσε τόση μας χαρά.
σιγοῦν φαιδροὶ παιᾶνες,
λυπητερὰ λυπητερὰ
σημαίνουν ἡ καμπάναις

Στὴ Σαλονίκη σκότωσαν τὸν Ρήγα τῆς εἰρήνης,
τὸν Ρήγα τῆς γαλήνης.
Θρηνήσετε χωρὶς μιλιά,
τῆς Μνημοσύνης κόραις,
σκεπάσετε τὸν Βασιλιᾶ
σημαίαις νικηφόραις.

Κλάψε,χρυσῆ Βασίλισσα,σύντροφο δοξασμένο,
κλάψε τὸν Κορωνάτο σου τὸν κοσμαγαπημένο.
Καὶ σεῖς ἐγγόνια καὶ παιδιὰ μαζὶ μὲ τὴν μητέρα
σταθῆτε γύρω στὸν παπποῦ,στὸν Ρήγα τὸν πατέρα,
κι' ἂς γίνῃ κάθε δάκρυ σας δημάντι τῆς Κορώνας,
ὁποῦ σᾶς ἐστεφάνωσε στοῦ γένους τοὺς ἀγῶνας.

Ὅλοι γονατίσετε
μπρὸς στὸ φέρετρό του,
ἅρματα βροντήσετε
γύρω στὸν νεκρό του.

Μεγάλη προσευχὴ
ἂς κάνουν τ' ἅρματά σας
γιὰ Βασιλιᾶ ψυχή,
ποῦ λαχταρᾷ κοντά σας.

Κεφάλια δαφνηφόρα,
καὶ Στόλοι καὶ Στρατοὶ
κλίνουν θλιμμένοι τώρα
σὲ Ρήγα μαχητή.

Νεκρὸ τὸν βλέπουν κάτω.
καλύβι καὶ Παλάτι
κλαίει τὸν Κορωνάτο,
κλαίει τὸν δημοκράτη.

Κτυποῦν καμπαναριά,
κι' ἕνας λαὸς μπροστά του
νοιώθει βαρειὰ βαρειὰ
τὴν λύπη τοῦ θανάτου

Λάβαρα ξεδιπλόνει
καὶ διηγεῖται κλέη,
τὸ μάτι του θολόνει
καὶ κλαίει κλαίει κλαίει

Τὸν δημοκράτη Ρήγα του νεκρὸ τὸν ἀντικρύζει,
πνοὴ θανάτου μάρανε μορφῆς ὡραίας μῆλα,
καὶ μὲς στὰ ματοκλίδια του τὸ δάκρυ πλημμυρίζει
καὶ τρέμει καθὼς τρέμουνε στάλαις δροσιᾶς σὲ φύλλα.

Β΄.

Τὸν Ρήγα τῆς εἰρήνης,
τὸν Ρήγα τῆς γαλήνης
τὸν εἶδε στρατιώτη
μὲς στὴν γραμμὴ τὴν πρώτη.

Τὸν εἶδε μὲ τὸν Ἄρη.
τὸν εἶδε μὲ τὴν Νίκη,
τὸν εἶδε καββαλάρη
μὲς στὴ Θεσσαλονίκη.

Τὸν εἶδε στῆς φωτιαῖς,
στὰ χώματά του τᾶγια,
καὶ τοῦστρωσε μυρταῖς,
δαφνόκλορα καὶ βάγια.

Τὸν εἶδε καὶ σὲ ξένους
χαρμόσυνος νὰ νεύῃ,
νὰ δείχνῃ φῶς ἡμέρας.

Τὸν εἶδε καὶ τοῦ γένους
παιδιὰ νὰ μνημονεύῃ
μὲ πόνο σὰν πατέρας.

Τὸν εἶδε νὰ ροδίζῃ
μέσα σὲ πένθους χώραις,
καὶ νὰ καλοκαρδίζῃ
μαννούλαις μαυροφόραις.

Γ΄.

Τὸν εἶδε Ρήγα θαυμαστὸ
στὴν κοσμοχαλασιά,
τὸν εἶδε καὶ γονατιστὸ
μέσα στὴν Ἐκκλησιά.

Τῆς πατρικῆς του τῆς καρδιᾶς ἐμέτρησε τοὺς κτύπους,
τὸν ἄκουσε καὶ νὰ μιλῇ
γιὰ τῆς γαλάζιας τὴν φυλή,
κ' ἐμπρός του ν' ἀνορθώνεται νέος Πυθίας τρίπους.

Τὸν ἄκουσε χρυσῆς Λαμπρῆς καμπάναις νὰ σημαίνῃ,
τὸν εἶδε τῶν τιμίων του πιστὸς φρουρὸς νὰ μένῃ,
κ' ἕνας μεγάλος κοπετὸς
μὲ πόνο κόσμου κ' αἷμα
ὡσὰν ψυχῆς λιβανωτὸς
ὑψόνεται στὸ Στέμμα.

Ἔσβυσαν τόσαις μας χαραῖς,
σιγοῦν φαιδροὶ παιᾶνες,
καὶ σήμερα λυπηταῖς
σημαίνουν ἡ καμπάναις,
καὶ σὲ στεριαῖς καὶ θάλασσαις κράζει τρανὴ λαλιά :
ὁ Βασιλιᾶς μας πέθανε...ζήτω τοῦ Βασιλιᾶ.

Ἄνοιξις μοσχομυρίζει,
αὖρα κρυφοψιθυρίζει,
βγαίνουν τριανταφυλλιαῖς.

Λρόνουν πάγοι,λρόνουν χιόνια,
κι'ἔρχονται τὰ χελιδόνια
γιὰ νὰ κτίσουνε φωλιαῖς.

—

Νάτος...'πρόβαλε κι'ὁ κρῖνος,
καὶ κατάλευκα φορεῖ
ζηλεμμένη Πασχαλιά.

—

Μὰ μὲς'στὸ Παλάτι θρῆνος,
πεθαμμένο καρτερεῖ
τὸν χρυσό του Βασιλιᾶ.

—

Τώρα πιὰ τὸ περιβόλι
δὲν θὰ'δῇς τοῦ Παλατιοῦ,
μήτε τὴν μεγάλη Σχόλη
θὰ γιορτάσῃς τοῦ Μαρτιοῦ.

—

'Ας'μποροῦσες,Βασιλιᾶ,νἄκουες γιὰ μιὰ στιγμὴ
πῶς βογγοῦν θλιμμένα πλήθη
κι'ἀπὸ μέρ'ἀπὸ τὰ στήθη
πόσοι βγαίνουνε λυγμοί.

—

'Ας'μποροῦσες νὰ κυττάξῃς τὸν ἀμίλητο τὸν πόνο
γιὰ τὸν'ξαρνικό σου φόνο,
ἂς'μποροῦσες νὰ κυττάξῃς τὸν λαὸ πῶς κλαίγεται
μὲ μιὰ λύπη, ποῦ μὲ πένα καὶ φωνὴ δὲν λέγεται.

—

'Αγαπημένε Βασιλιᾶ,σήκω ν'ἀνθίσ'ἡ χάρις,
σήκω'στὰ Γιάννενα νὰ πᾷς ὡραῖος καββαλάρης.
'Ελύθη τώρα,Βασιλιᾶ,τοῦ γένους ἡ κατάρα...
σήκω νὰ πᾷς'στὰ Γιάννενα,ποῦχες γι'αὐτὰ λαχτάρα,
καὶ τὸ παιδί σου'βλόγησες χίλιαις φοραῖς καὶ πάλι,
ποῦ τέτοια Νίκη σοῦδωσε,τέτοια χαρὰ μεγάλη.

—

'Ηταν καρδιᾶς φτερούγισμα,ματιῶν ἀναλαμπή,
τὰ Γιάννενα,τὰ Γιάννενα τὸν καρτεροῦν ἀκόμα,
κι'ἔλεγε μὲ τὴν ἄνοιξι καμαρωτὸς νὰ μπῇ
καὶ νὰ πατήσῃ τάτι του καὶ τῆς Ἠπείρου χῶμα.

—

Καλότυχος,ποῦ'πέθανε μὲ μαχητῶν οὐρρά,
καλότυχος,ποῦ'πέθανε'στοῦ γένους τὴ χαρά,
καλότυχος,ποῦ'πέθανε μὲ δάφνη στρατιώτου
καὶ πυροβόλα νικητῶν φέρνουν τὸ φέρετρό του.
Καλότυχος ἀληθινά,ποῦ Νίκη στεφανώτρα
τοῦγινε σαβανώτρα.

—

'Ατυχος,ποῦ δὲν ἔζησε θριάμβους νὰ χαρῇ
καὶ νὰ στηθοῦν τριγύρω του τρόπαια καὶ χοροί.
ἄτυχος,ποῦ δὲν ἔζησε τὸ Στέμμα του νὰ βάλῃ
ἐκεῖνος μὲ τὰ χέρια του'στοῦ γυιοῦ του τὸ κεφάλι.

—

'Ενας πολέμου ποταμός,ποὖχει πορφύρας χρῶμα,
ροχθεῖ καὶ λούζει Βασιλιᾶ πνεῦμα,ψυχὴ καὶ σῶμα,
καὶ σὲ πελάγη καὶ στεριαῖς κράζει τρανὴ λαλιά:
ὁ Βασιλιᾶς μας'πέθανε...ζήτω τοῦ Βασιλιᾶ.

Νέος Βασιλιᾶς ἐκεῖνος ὁ μεγάλος Κωνσταντῖνος.

—

Πένθους καὶ χαρᾶς ἡμέρα...
μὲ τὴν Δόξα,μὲ τὸν πόνο
τῆς ὀρφάνιας τοῦ Πατέρα
ὁ 'ανεβάζουνε'στὸν Θρόνο.

—

Νικηφόρος ἀνταυγάζεις,
κι'ἔπειτ'ἀπὸ τὸν ἀγῶνα
τοῦ Στρατοῦ τὴν δάφνη βγάζεις
νὰ φορέσῃς τὴν Κορῶνα.

—

Κόσμου βουρκωμένα μάτια
σὲ κυττάζουν νὰ πατῇς
νέου Θρόνου σκαλοπάτια
Κωνσταντῖνος νικητής.

—

Νὰ τοῦ γένους τὸ καμάρι,νὰ τῶν σπλάγχνων μας τὸ θρέμμα,
βασιλεύει μὲ τὴν δάφνη,βασιλεύει μὲ τὸ Στέμμα.
Καὶ τὸ τρόπαιο μεγάλο καὶ τὸ ξίφος του χρυσό,
καὶ χρυσήλατ'ἡ Κορῶνα καὶ τὸ φῶς της περισσό.

—

Βασίλευε τρισόλβιος,καὶ πάντα,Κωνσταντῖνε,
βωμοὺς τῆς Νίκης στῆνε,
καὶ φρούρει θεοφρούρητος τάφους στεφανωμένους,
θήκας προγόνων,ἱερά,καὶ τίμια τοῦ γένους.

—

Τῆς Βασιλείας νὰ γενῇ
ἀπόρθητον τὸ τεῖχος,
καὶ τῆς Κορώνας ἡ φωνὴ
νἆναι παιᾶνος ἦχος.

—

Βασίλευε τρισόλβιος κράζει τρανὴ λαλιά...
ὁ Βασιλιᾶς μας'πέθανε...ζήτω τοῦ Βασιλιᾶ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἰδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνιακόσια δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Μάρτη δεκαέξη,
λύπη δίχως λέξι.

Χίλια καὶ δυακόσια καὶ πενῆντ'ἀκόμη,
ἀπὸ μιᾶς πένθος'γέμισαν οἱ δρόμοι.

Νεκροῦ μεγάλου ψάλλω προσκύνημα μεγάλο.

—

Α'.

—

Σὲ κανονιοῦ κιλλίβαντα φέρνουν τὸ φέρετρό του
καὶ κόσμος ἔρχεται νὰ'δῇ τὸν ὄμορφο νεκρό του.
Δὲν κελαϊδοῦνε τὰ πουλιά,
νέοι καὶ πάλι πόνοι...
τὸ λείψανο τοῦ Βασιλιᾶ
τὸ φέρνουν σὲ κανόνι.

—

'Στὸ λείψανό του τὸ τρανὸ
δάφναις τοῦ Στόλου γίρνουν,
τὸν Ρήγα τὸν θαλασσινὸ
ναυτόπουλα τὸν φέρνουν.

—

'Ακόμη τὰ καμπαναριὰ
σημαίνουνε βαρειὰ βαρειὰ
'στὴ λυπημένη κτίσι.

—

Τὸν κλαῖνε μὲ καῦμὸ πολὺ
καὶ μέσα'στὴν'Ανατολή,
τὸν κλαῖνε καὶ'στὴ Δύσι.

—

Χελιδόνι κουρασμένο
βγάζει θλιβερὴ λαλιά:
μᾶς τὸν φέρνουν σκοτωμένο
τὸν καλό μας Βασιλιᾶ.

—

Τριγυρίσετε τὸ σκῆνος..
ἔρχεται νεκρὸς ἐκεῖνος,
ποῦζησε χωρὶς ὀργή.

—

Κι'εἶχε πάντα βαρδιατόρο
κι'Ἡρακλῆ ροπαλοφόρο
τοῦ λαοῦ του τὴν στοργή.

—

Ναύταις τώρα μᾶς τὸν φέρνουν,ναύταις τώρα τὸν
ποῦ'κυττοῦσε τὰ πελάγη, [περνᾶνε
κι'ἔλεγε πῶς'στὸν'Αβέραφ ἤθελε κι'ἐκεῖνος νἄναι
μὲ τὸν Κουντουριώτη πλάγι.

—

Νὰ τοῦ Στόλου τὰ παιδιὰ
μὲ τὸν Ρήγα τῆς πορφύρας,
ποῦ θαλασσινῆς ἁλμύρας
ἐδιψοῦσε μυρωδιά.

Β'

Τὰ καμπαναριὰ κτυπᾶνε...
μὲς'στὴν'Εκκλησιὰ τὸν πᾶνε,
ποῦ σὰν πρωτοῆλθε τότε
τὸν εὐλόγησαν μὲ πόνο
πεθαμμένοι στρατιῶται,
ποῦδωσαν'στὸ γένος Θρόνο.

—

Τὰ καμπαναριὰ κτυπᾶνε...
'στὴν Μητρόπολι τὸν πᾶνε
τὸν νεκρὸ τοῦ σκοτωμένου.

—

Ποῦ συνώδευσ'ἐκεῖ πέρα
κἄποια λείψανα μιὰ'μέρα
Πατριάρχη κρεμασμένου.

—

Τὰ καμπαναριὰ κτυποῦν...
φῶς ἀπάνω του σκορποῦν
Ἐκκλησιᾶς μεγάλης θόλοι.

—

Ποῦ μὲ πίκρας ποτισμένος
ἔβλεπε σκυφτὸ τὸ γένος
μὲς'στῆς Λαύρας του τὴ Σχόλη.

—

Μήτε κλέη δαφνηφόρα,
μήτ'ἐθέρμαινε σὰν τώρα
μαχητὰς ἡ γαλανή.

—

Βόγγος σ'ὅλαις τῆς μεριαῖς,
καὶ πελάγη καὶ στεριαῖς
σκλάβων ἔπνιγαν φωνή.

—

Ποῦ κανένας τότε νἄβρῃ
μὲς'στοῦ πόνου τὰ σαράκια
τούτη τὴν φεγγοβολή;

—

Χρόνοι δίσεκτοι καὶ μαῦροι,
ποῦ μᾶς'πότισαν φαρμάκια,
ποῦ μᾶς'πότισαν χολή.

—

'Στὴν'Εκκλησιὰ τὸν'πήγανε,ποῦ'πῆγε μὲ καμάρι
καὶ Κωνσταντῖνο'βάπτισε τὸ πρῶτο του βλαστάρι,

'στὴν'Εκκλησιὰ τὸν'πήγανε,ποῦ Χερουβεὶμ χοροὶ
τὸν εἶδαν γάμου στέφανο'στὸν γυιό του νὰ φορῇ.

—

'Στὴν 'Εκκλησιὰ τὸν'πήγανε,πούδε καλὰ περίσσια,
πούδε κι'ἡμέραις λαμπραῖς,
καὶ 'γιόρτασε παιδιῶν χαραῖς,
καὶ γάμους καὶ βαπτήσια.

—

Τώρα,ποῦ φαρμακεροὶ
'λησμονήθηκαν καιροί,
κάθε λύπη μας παλιά.

—

Τώρα,ποῦλθαν ἄλλοι χρόνοι,
πεθαμμένο σὲ κανόνι
φέρνουνε τὸν Βασιλῆ.

—

Κι'ἐμεῖς ἐπεριμέναμε σὲ ρόδα Δεκελείας
πῶς θὰ ξαναγυρίσῃ,
καὶ θὰ πανηγυρίσῃ
πενῆντα χρόνους ἀγαθῆς ἀλήθεια Βασιλείας.

—

Κι'ἐμεῖς τὸν'λαχταρούσαμε,
κι'ἐμεῖς τὸν καρτερούσαμε
σὰν πρῶτα'στὸ Παλάτι.

—

Καὶ ν'ἀλαλάξωμ'εὐτυχεῖς
ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς
χίλιαις φοραῖς σπολλάτη.

—

Μὲ τοὺς θλιβεροὺς τοὺς ἤχους
'μπρὸς'στὸ φέρετρο σιμώνω,
καὶ δὲν λέω παρὰ μόνο
τοῦ Ζακυνθινοῦ τοὺς στίχους:

—

'Δευθερειά,γιὰ'λίγο πάψε
νὰ κτυπᾷς μὲ τὸ σπαθί,
κι'ἔλα σίμωσε καὶ κλάψε
μὲς'στὸ πένθος τὸ βαθύ.

Γ'

Μαυρίζ'ἀπλόνεται λαντοῦ σὲ πλάτη καὶ σὲ μήκη,
μαῦρος κι'ὁ Πύργος ὁ Λευκὸς μὲς'στὴ Θεσσαλονίκη,
κι'ἐκεῖ,ποῦ τὸν ἐσκότωσαν ἀνάβει μιὰ καντήλα,
ποὖναι τὸ φῶς της παγερό,καρδιᾶς ἀνατριχίλα.

—

'Στὸ λείψανό του καῖνε
κι'ἀλλόφυλοι λιβάνια,
κι'ἀλλόφυλοι τὸν κλαῖνε
καὶ πλέκουνε στεφάνια.

—

Κι'ἐκεῖνοι,ποῦ τοὺς'μάρανε ζωὴ δουλοφροσύνης,
ἀκολουθοῦν τὸν Βασιλῆ τῆς ἐλευθεριᾶς.
Κι'ἐκεῖ τὸ σήμαντρο κτυπᾷ
μὲ στεναγμὸ,μὲ θρῆνο,
καὶ βλέπεις δίπλα'στὸν παπᾶ
τὸν Χόντζα,τὸν Ραββῖνο.

—

Τὶ κόσμος τὸν ἀκολουθεῖ,
τὶ πλήθη γύρω ξένα,
μέσα'στὸ πένθος τὸ βαθὺ
ὅλοι'γινῆκαν ἕνα.

Γυναῖκος ἀγγελόκαρδης σπαράζουν φυλλοκάρδια
καὶ τὰ παιδιά του στέκονται 'στὸ φέρετρό του βάρδια,
κι' ὁ νέος Ρήγας λησμονεῖ
τὸ Στέμμα καὶ τὸν Θρόνο,
καὶ τὸν πατέρα του θρηνεῖ
μὲ τοῦ παιδιοῦ τὸν πόνο.

—

Πατρίδα, ποῦ 'λησμόνησε τὴν πρώτη καταφρόνια,
θριάμβους ἀλαλάζει,
καὶ βάλσαμο σταλάζει
καὶ σὲ Βασιλομήτορα, καὶ σὲ παιδιὰ κι' ἐγγόνια.

—

Παιδιά, ποῦ τοῦ Πατέρα σας τὸ λείψανο φρουρεῖτε,
καὶ τώρα ποῦ τὸν κλαῖτε
θριάμβους νὰ τοῦ λέτε,
καὶ πάντα νὰ θαρρῆτε.

—

Νᾶναι μεγάλ' οἱ λόγοι σας.
νᾶναι τὸ μοιρολόγι σας
ὠδὴ παρηγοριᾶς.
ὕμνος Ἐλευθερίας.

—

Μεγάλαις καταφρόνιαις σκορπίζονται σὰν φύκη
'μπροστὰ 'στὸν σκοτωμένο,
ποῦλεγε πῶς θὰ κάνῃ καὶ 'στὴ Θεσσαλονίκη
Παλάτι τιμημένο.

—

Τὰ ξέπλεκα μαλλιά μου
κι' ἐγὼ 'στοῦ Βασιλιᾶ μου
τὸ λείψανο τ' ἁπλόνω.

—

Πολλὰ κριφολαλῶ
καὶ τὸν καταφιλῶ,
καὶ δίπλα του 'ψηλόνω.

—

Ἡ καθεμιὰ καμπάνα ποῦ θλιβερὰ σημαίνει,
ξυπνᾷ γενναίων νίκας,
ξυπνᾷ προγόνων θήκας,
ξυπνᾷ σεπτὰ τεμένη.

—

Ξυπνᾷ τὸν στεριανὸ
καὶ τὸν θαλασσινό,
ξυπνᾷ τὸν κάθε κάμπο, ξυπνᾷ καὶ τὰ κρυγιάλι
τῶν θρύλων, τῶν ἀσμάτων,
ὁποῦ Νεράϊδες λούζουν ἀφροπλασμένα κάλλη
μέσα σ' ἁφροὺς κυμάτων.

—

Προμάχων ἔρχεται χορός,
κι' ὁ κτύπος ὁ λυπητερὸς
εἶν' ἕνα ξυπνητῆρι
σὲ πόθων κοιμητῆρι.

—

Χαρῆτε, ποῦ κηδεύεται σὲ νικητῶν κανόνι,
καὶ τῆς καντήλας του τὸ φῶς, ποῦ τῆς καρδιαῖς παγόγίνεται φῶς 'στοὺς οὐρανούς [νει,
τῶν ἐθνικῶν ἀνείρων,
καὶ φῶς 'στοὺς ἀφους τοὺς κλεινοὺς
ἡρώων καὶ μαρτύρων.

—

Ἐκεῖνος πρώτη κεφαλὴ
θὰ λάμπῃ, θὰ φωτοβολῇ
'στὸ Πάνθεον τὸ λαιρευτὸν
τῶν ἀθανάτων μαχητῶν.

—

Καὶ θαφτοστόλιστα παιδιὰ
θὰ 'βρίσκουν μὲς 'στὴ λαγκαδιά,
θὰ 'βρίσκουν μὲς 'στὸ κῦμα
τοῦ Βασιλιᾶ τὸ μνῆμα.

Γι' αὐτοὺς αὐτὸς ὁ Βασιλιᾶς ὁ δολοφονημένος
θάναι παντοῦ θαμμένος.
Ἀθάνατο τὸν Βασιλιᾶ
σὲ μάρμαρο σκαλίζω,
μὲ τὴν πορφύρα τὴν παλιὰ
τοῦ Κόδρου τὸν στολίζω.

—

Κι' ἀπὸ τὸ φέρετρο πετῶ
σὲ κάμπους κι' ἀκρογιάλια
μὲ τὸν μεγάλο τὸν ἀϊτό,
ποῦχει τὰ δυὸ κεφάλια.

Α'.

Λαοῦ μεγάλη συμπὴ
'μπροστὰ 'στὸν Βασιλιᾶ του,
θέλει τραγούδια νὰ τοῦ 'πῇ,
μὰ χάνει τὴν μιλιά του.

—

Λαὸς ἀμίλητος περνᾷ,
Λαὸς τὸν Ρήγα προσκυνᾷ,
τὸν Ρήγα του κηδεύει.

—

Λαὸς 'σταμάτησε χολή.
καὶ μὲ τὴ λύπη του 'μιλεῖ,
μ' αὐτὴν τὸν συνοδεύει.

—

Λαὸς μεγάλα στέφανα κυτιᾷ 'στὸ λείψανό του
καὶ κάνει τὴν ἀγάπη του γιὰ φωτοστέφανό του.
Λαὸς μὲ τῆς ἀγάπης του τὸν πλημμυρεῖ τὰ μῦρα
καὶ προφητεύει 'στὸν Σαοὺλ μὲ τοῦ Δαυῒδ τὴν λύρα.

—

Μέσα 'στὸ πένθος τὸ βαρὺ
μαυροντυμένη προχωρεῖ
κι' ἡ πολιοῦχος κόρη.

—

Καὶ κλίνει 'μπρὸς 'στὸν Βασιλιᾶ
μὲ τῆς Εἰρήνης τὴν ἐλιὰ
καὶ τὸ χρυσό της δόρυ.

—

Κι' αὐτοὺς, ποῦ τώρα ξαστεριαῖς
εἶδαν 'στὸ πέρασμά του,
καὶ τραγουδᾶντας Ἐλευθεριαῖς
ἐπέταξαν σιμά του.

—

Τοὺς ξανασπάραξαν λυγμοὶ
κι' ἔσκυψαν τὸ κεφάλι,
ποῦ νόμισαν γιὰ μιὰ στιγμὴ
πῶς σκλαβωθῆκαν πάλι.

Ε'.

Ὁ Βασιλιᾶς, ποῦ πύραις μας ἐπῆγε νὰ γλυκάνῃ,
τὸν ὕστερο περίπατο μὲς 'στὴν Ἀθήνα κάνει.
Τὸν Βασιλιᾶ, ποῦ τὸ δενδρὶ τώδε νὰ γίνῃ λεύκα,
κι' ἄκουσ' αἰώνων σίδερα τριγύρω του νὰ σπάσουν,
τὸν πᾶνε νὰ τὸν θάψουνε 'στοῦ Τατογιοῦ τὰ πεῦκα,
ποῦ πλέκουνε τοὺς κλώνους των τὸ μνῆμα νὰ σκεπά- [σουν.

—

Ἐκεῖ χορεύουν μάρτυρες, ἥρωες δαφνηφόροι,
ἐκεῖ περίσσιαις εὐωδιαῖς μυρόνουν τὸν ἀέρα,
κι' ἐκεῖ σὰν ἔκορος φαίνεται χρυσομαλλοῦσα κόρη,
ποῦ πέθανε 'στὴ Μοσκοβιά, μὰ βρίσκει 'δῶ πέρα.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἰδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑνακόσα δεκατρία.
δρᾶσις καὶ θέρμη φιλοπατρία.

Τρίτη τοῦ Μάρτη κι' εἰκοστή,
κηδεία Ρήγα θαυμαστή.

Χίλια καὶ ὀκτακόσα καὶ πενηνταένα,
γιὰ τὸν ἑκατωμένο κλαῖν καὶ μάτζα ξένα.

Ἔρχεται Σχόλη χωριστή,
τοῦ Μάρτη πέμπτη κι' εἰκοστή.

Α'.

Σήμερα γιορτὴ μεγάλη,
σήμερα τῆς Λαύρας Σχόλη,
νέος ἥλιος ξεπροβάλλει
καὶ τοῦ ψάλλουν ὕμνους ὅλοι.

—

Τάφοι σήμερα προγόνων
βλέπουν ἥρωας ἀγώνων,
βλέπουν τρόπαια πολλά.

—

Κι' ἡ Πατρὶς σ' αὐτοὺς σιμώνει
μὲ τουφέκι, μὲ κανόνι,
μὲ τὸ μέτωπο 'ψηλά.

—

Τώρα στόματα ρητόρων
κομποῤῥήμονα σφαλοῦμε,
κι' ἕνας δὲν παραλαλεῖ.

—

Μὲ τοὺς ἴσκιους προπατόρων
σὰν καὶ πρῶτα δὲν 'μιλοῦμε
ντροπιασμένοι καὶ δειλοί.

—

Σήμερα γιορτὴ τοῦ Μάρτη, σήμερα τῆς Λαύρας Σχόλη.
καὶ βροντοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι. [λη.
Τώρα βρέμονται κανόνια, τώρα Μάνλιχερ κτυποῦν,
καὶ σπαθιὰ λαμποκοποῦν.

—

Τὸ παιδὶ τὸ χαϊδεμένο βλέπεις σήμερα ν' ἁρπάζῃ
τὸ σπαθὶ χωρὶς μιλιά,
καὶ τὸ λάβαρο τῆς Λαύρας πολυδόξαστο σκεπάζει
σκοτωμένο Βασιλιᾶ.

—

Σήμερα τοῦ Μάρτη Σχόλη
καὶ περνοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
ποῦ παντοῦ τοὺς καμαρόνουν.

—

Μὰ κυττῶ καὶ κλαῖ γέρους
μὲ τὰς Νίκας τὰς Ἀπτέρους
τὸ κορμί των νὰ φτερώνουν.

Β΄.

Τὸ παιδὶ τὸ χαϊδεμμένο
καὶ τὸ μοσχαναθρεμμένο
εἶναι τώρα στρατιώτης.
εἶναι φανταράκι πρώτης.

—

Κύτταξέ το πῶς δημαίνει τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια,
μὲς'στ' ἀντίσκηνα κυμᾶται,
καὶ τὸ σπῆτι δὲν θυμᾶται,
τῆς ἀγάπαις καὶ τὰ χάδια,
κι'εἶναι τώρα στρατιώτης,
εἶναι φανταράκι πρώτης.

—

Τὸ παιδὶ τὸ χαϊδεμμένο μὲ τὸν Ἀχάπη πολεμεῖ,
τρέχει μὲ βροχὴ,μὲ χιόνι,
κι'ὅλοένα τὸ τονώνει
τῆς Πατρίδος ἡ σημαία.τῆς Πατρίδος ἡ τιμή.

—

Καὶ Πατρίδα λευκοφόρα
'στὸ παιδὶ φωνάζει τώρα:
γειά σου,πούσαι στρατιώτης.
πούσαι φανταράκι πρώτης.

—

Κύτταξέ τον...τὶ φαντάρος!..
μὲ σπιθόβολη ματιὰ
ρίχνεται μὲς'στὴ φωτιὰ
δίχως νὰ τὸν σκιάζῃ χάρος.

—

Νάτο νάτο μὲς'στὸν βρόντο,'στὸν καπνό,'στὴν ἄστρα-
[πή,
κι'ἂν ρωτήσετε τὶ τρώει,μ'ἕνα γέλοιο θὰ σᾶς'πῇ
πῶς γι'αὐτὸν ἡ κουραμάννα
εἶναι τοὐρανοῦ τὸ μάννα.

—

Λαχταρᾷ μπροστὰ νὰ τρέξῃ,
ποῦ θαρρεῖς πῶς θὰ πετάξῃ,
κι'ἤταν πρῶτα νὰ μὴ βρέξῃ,
κι'ἤταν πρῶτα νὰ μὴ στάξῃ,
ἀλλὰ'βγῆκε στρατιώτης,
'βγῆκε φανταράκι πρώτης.

—

Σκλάβοι τὸ κυττοῦν καὶ κλαῖνε,
γονατίζουνε 'μπροστά του,
κι'ἐλευθερωτὴ τὸ λένε
καὶ φιλοῦν τὰ γόνατά του.

—

Μὰ κι'αὐτὸ μαζί τους κλαίει
καὶ μονάχο τώρα λέει:
γειά μου,πούμαι στρατιώτης,
πούμαι φανταράκι πρώτης.

—

Ραίνουν κάνιστρα παρθένων τριαντάφυλλα γεμάτα
κάθε ζηλευτὸ παιδί,
ποῦ'καταλαβε πῶς πρέπει νὰ στολίζωνται τὰ νειάτα
μ'ἕνα δάφνινο κλαδί.

—

Καὶ μὲ τοῦτο στολισμένο
τὸ παιδὶ τὸ χαϊδεμμένο
'στῶν παιάνων τὴν ἠχὼ
ψιθυρίζει μοναχό:
Γειά μον,πούμαι στρατιώτης.

Γ΄.

Σήμερα μηνὸς ἀντάρτη
μία Σχόλη χωριστή,
νέα πέμπτη κι'εἰκοστὴ
τοῦ τροπαιοφόρου Μάρτη.

—

Καὶ φωνάζουν ἔγια μόλα,
καὶ φωνάζουν ἔγια λέσσα,
καὶ βροντοῦνε πυροβόλα
κι'ἀπὸ τὰ καράβια μέσα.

—

Κάθε τοῦ γιαλοῦ παιδὶ
καθισμένο 'στὸ κανόνι
ναυμαχίαις τραγουδεῖ,
καὶ τὸ μάτι του καρφόνει
'στὸ μελανιασμένο κῦμα,
ποῦ'μπορεῖ νὰ γίνῃ μνῆμα.

—

Ἕξη μῆνες νύκτα'μέρα
μὲ μιὰν ἄσβεστη φωτιά,
ἕξη μῆνες ἐκεῖ πέρα
μὲ μπουρλότο'στὴ ματιά.

—

Ἕξη μῆνες νικηφόροι,
ἕξη μῆνες καὶ'στὴν πλώρη
καὶ'στὴν πρύμνη κελαϊδεῖ.

—

Καὶ φωνάζουν γύρω σκλάβοι:
γειά σου,πούσαι'στὸ καράβι
γειά σου τοῦ γιαλοῦ παιδί.

—

Τὸν ἐφώτιζ'ἕξη μῆνες
μιὰ φεγγοβολὴ πυρσῶν,
κι'ἔβλεπε'στῆς Σαλαμῖνες
τὰ καράβια τῶν Περσῶν.

—

Ἕξη μῆνες'καρτεροῦσε πρῶτο'στ'ἀνοιχτὰ νὰ 'βγῇ
καὶ ν'ἀκούσῃ σὲ πελάγη'Λευθεριᾶς ζητωκραυγή.
Ἕξη μῆνες τὸ καῦμένο
δίχως νὰ πατήσῃ χῶμα
στέκει θαλασσοδαρμένο
'μπρὸς'στοῦ κανονιοῦ τὸ στόμα.

—

Τοῦ παληοῦ καιροῦ πυρὰ
φωσφορίζουν'στὰ νερά,
θάλασσαις ἀφροκοποῦν.

—

Καὶ καλλίτερ'ἄπ'τὰ πρῶτα
τὰ'δικά του τὰ μπουρλότα
θέλει νὰ βροντοκτυποῦν.

—

Σ'ὁλογάλανα πελάγη
μὲ τὴν Δόξα πλάγι πλάγι
λοῴζεται μιὰ γαλανή.

—

Καὶ φωνάζουν γύρω δοῦλοι:
γειά σου σὺ θαλασσοπούλι
καὶ γενειὰ θαλασσινή.

—

Γειά σου,τοῦ φωνάζ'ἡ πλάσις
γῆς καὶ παληᾶς θαλάσσης

καὶ τοῦ Μάρτη τὰ πουλιὰ
τὸ κυτιάζουνε νὰ κάνῃ
δακρυστάλακτο στεφάνι
'στὸν νεκρὸ τοῦ Βασιλιᾶ.

—

Καὶ κυτιάζει μιὰ τὸ κῦμα
κι' ἄλλη μιὰ τὸν οὐρανό,
καὶ μὲ πόνου κλαίει ρίμα
Βασιλιᾶ θαλασσινό.

—

Καὶ 'στὴ θλίψι τοῦ θανάτου
βλέπει χέρι Κορωνάτου
ἀπὸ θάλασσα καὶ γῆ
τὰ καρύβια νὰ 'βλογῇ.

—

Πέμπτη κι' εἰκοστὴ τοῦ Μάρτη..
ξῆ μῆνες 'στὸ κατάρτι,
ξῆ μῆνες 'στὸ πανί.

—

Καὶ φωνάζουν γύρω δοῦλοι:
γειά σου φύτρο τοῦ Μιαούλη,
λεβεντιὰ θαλασσινή.

—

Τὸ ζαλίζουν ἡ στεριαῖς, καὶ μονάχα μὲς 'στὸ κῦμα
στερεὸ πατεῖ τὸ βῆμα.
Βλέπει σ' ἄκρο γιάλια πέρα
νὰ γλυκοχαράζ' ἡμέρα,
καὶ βροντᾷ σὰν πυροβόλο
μιὰ πολύφωνη φωνή:
γειά σου, ποῦσαι μὲς 'στὸ Στόλο,
λεβεντιὰ θαλασσινή.

—

Μὲ τὸ νέο πανηγύρι
τοὔρχεται χορούς νὰ σύρῃ
μὲς 'στὸ κῦμα τὸ τρελλό.

—

Μέσα του πυρσὸς ἀνάβει...
γειά του, ποῦναι 'στὸ καράβι,
γειά του, ποῦναι 'στὸ γιαλό.

Α'.

Θάψαμ' ἕνα Βασιλιᾶ μὲς 'στοῦ γένους τὸν ἀγῶνα
μὲ ψυχῆς μεγάλο θρῆνο,
κι' ἄλλος νέος Βασιλιᾶς βάζει τὴν χρυσῆ Κορῶνα,
ποῦ τὸν λένε Κωνσταντῖνο.

—

Χήρας Ρήγισσας τὸ Στέμμα
φωτοβόλο περιβάλλει
νέας Ρήγισσας κεφάλι,
ποὖχει Χοεντζόλλερον αἷμα.

—

Προχθὲς προχθὲς ἀκόμα
τὸν 'σκέπασε τὸ χῶμα,
κι' ἀκολουθοῦσε 'πίσω περίλυπο κι' ἀργὸ
τοῦ δολοφονημένου τάλογο τὸ γοργό.

—

Τάλογο τὸ καθάριο, ποῦ τῶχε γιὰ καμάρι
πῶς 'στὴ Θεσσαλονίκη τὸν 'πῆγε καββαλάρη,
τάλογο τὸ μεγάλο, ποῦ κόσμος μὲ πομπὴ
τὸ 'καρτεροῦσε τώρα 'στὰ Γλάννενα νὰ 'μπῇ,
τάλογο τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς παρηγοριᾶς,
τάλογο τοῦ πολέμου καὶ τῆς Ἐλευθεριᾶς.

—

Ἀκόμη χθὲς τὸν 'θάψαμε, καὶ Βλάχαις μὲ γιορτάνια
'πῆραν λουλούδια τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦπλεξαν στεφά-
[νια.
Ἀκόμη χθὲς τὸν 'θάψαμε, καὶ Δεσποτάδων μίτραις
λαμποκοποῦσαν γύρω του χρυσαῖς, παρηγορήτραις,
κι' ἤτανε τὸ τροπάρι των πολεμιστῶν παλμὸς
καὶ σκλάβων ἀπολύτρωσις καθένας των ψαλμός.

—

Ἀκόμη στέφανα τοῦ πᾶν, ἀκόμη καῖν λαμπάδες,
καββάλα μὲ τὸ Στράτευμα διαβαίνουνε παπάδες,
ποῦ μιὰ στιγμὴ μᾶς ἔφεραν σὲ χρόνους περασμένους
καὶ 'στοὺς παληοὺς πολεμιστὰς τοὺς ρασσοφορεμέ-
[νους,
καὶ 'τραγουδοῦσε τοῦ Σταυροῦ πανόρηο παλληκάρι:
γιὰ δὲς καιρό, ποῦ διάλεξε ὁ Χάρος νὰ τὸν πάρῃ.

—

Λάβαρο τρανὸ περνᾷ, μιὰ λαχτάρα μυστικὴ
μέσ' ἀπὸ τὴν Ἁγια Λαύρα,
τὸν συνώδευσαν παιδιὰ νικηφόρα μὲ χακὶ
κι' ἀπὸ τοὺς πολέμους μαῦρα.

—

Τὸν συνώδευσε Πατρίδα, ποῦ σὰν πρίν δὲν εἶναι δόλια,
τὸν συνώδευσαν σημαίαις τρυπημέναις ἀπὸ βόλια.
Μέσα 'στοὺς κυματισμούς των ἡ καρδιὰ τοῦ γένους
καὶ σὲ κάνουνε νὰ λές: [πάλλει
ὅσο τρύπαις πιὸ πολλαῖς
τόσο δόξα πιὸ μεγάλη.

—

Τὸν συνώδευσαν οἱ πόθοι τούπου τοῦ μεγάλου χρό-
καὶ δεσμῶν σπασμένοι κρίκοι, [νου
κι' ἦτο θάνατος καὶ Νίκη,
κι' ἔσμιξαν σὲ τόσα μάτια δάκρυα χαρᾶς καὶ πόνου.

—

Ἀκόμη χθὲς τὸν 'θάψαμε μέσα σὲ πρασινάδες
τὸν Βασιλιᾶ τὸν γελαστό, ποῦ ξέθαψε Ραγιάδες.
Κι' ἂν τῆς Εἰρήνης Βασιλιᾶ τὸν εἶχε βγάλ' ἡ Φήμη,
θὰ μένῃ Ρήγας μαχητής,
θὰ μένῃ Ρήγος νικητὴς
μὲς 'στοῦ λαοῦ τὴ μνήμη.

Ε'.

Ἔρχεται τῆς Λαύρας Σχόλη
καὶ βροντοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι.
Σήμερα προγόνων χέρια μὲ τιμή, μὲ περηφάνεια
πλέκουνε γιὰ μᾶς στεφάνια.

—

Σὲ προγόνων Μαυσωλεῖα,
σὲ προγόνων μεγαλεῖα
δὲν στενάζομε βαθειά.

—

Σήμερα 'στ' ἁγάλματά των,
σήμερα 'στὰ μνήματά των
ἀκονίζονται σπαθιά.

—

Φεύγει Ρήγας δοξασμένος,
δαφνοστόλιστο τὸ γένος
νέο Στέμμ' ἀκολουθεῖ.

—

Σχόλη τοῦ δικοῦ μας Μάρτη
μ' ἄλλα σύνορα 'στὸν Χάρτη
χαραγμένα μὲ σπαθί.

Εὐχαριστῶ θερμότατα τὸν ἀγνώστου μας φίλον
δι' ὅσην τρέφει πρὸς ἡμᾶς ἐκτίμησιν καὶ ζῆλον.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΙΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία.
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Τοῦ Μάρτη τριάντα,
σπονδαία συμβάντα.

Χίλια πεντηκαδύο καὶ δυακόσα.
κι' ἡ πλάσις τρομερῶς ἀγωνιῶσα.

Νέχ σήμερα ρίμα
'στοῦ Τρικούπη τὸ μνῆμα.

Τώρα ζωντανεύει 'μπρός σου
τὸ πανόρηο τζνειρό σου.
Τώρα βλέπεις τὴν Πατρίδα μ' ἕνα νέο Βασιλιᾶ
νὰ σηκώνῃ τὸ μεγάλο σύμβολό σου, τὴν 'Ελλά.

—

Ὄχι τὴν 'Ελλὰ τῆς νάρκης, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ἀνθισμένη
σὲ βωμοὺς Ἐλευθεριᾶς,
τὴν 'Ελλὰ τὴν ποτισμένη
μ' αἵματα παλληκαριᾶς.

—

Ἔτσι σὺ τὴν ἐφαντάσθης, 'Ελλὰ νίκης καὶ παιάνων
καὶ σαλπίγγων καὶ τυμπάνων,
σύμβολον τρανῆς Ἑλλάδος,
σύμβολον πανόπλου γένους,
καὶ τοὺς κλώνους της πλεγμένους
'στὸ κοντάρι τῆς Παλλάδος.

—

Ἔτσι σὺ τὴν ἐφαντάσθης, καὶ τὸ μνῆμα σου 'μπροστά
[μας
πιὸ μεγάλο στέκει τώρα, ποῦ βροντοῦνε τἄρματά μας.
Ἔτσι σὺ τὴν ἐφαντάσθης τὴν 'Ελλά σου τὴν παλιά,
κι' ἔτσι σήμερα τὴν βλέπεις τὴν 'Ελλά σου, τὴν 'Ελλά.

Ἰσχυρὰ θωρακοφόρα
ἀπειλοῦν τὴν Τσερναγόρα.

Α'.

Γιὰ κυτιάξετε τί χάλι
'στοῦ πολέμου τὸν καιρό...
μαζεντῆκαν οἱ μεγάλοι
γιὰ νὰ πνίξουν τὸ μωρό.

—

Τῆς Εὐρώπης πυροβόλα
φοβερίζουν τὸν Νικόλα,
τῆς Εὐρώπης αἱ Δυνάμεις τὸν ἀδύνατο κτυπᾶνε
καὶ 'στὴ ράχη του ξεσπᾶνε.

—

Μὴ τρανοὺς κακοκαρδίζῃς,
μὴ τὴν Σκόδρα βομβαρδίζῃς
καὶ δὲν θὰ σοῦ γίν' ἡ χάρις.

—

Μέγα τῶν τρανῶν τὸ νεῖκος...
θυσιάζεις οἰμ' ἀδίκως,
δὲν τὴν πέρνεις κι' ἂν τὴν πάρῃς.

Ἄφησε τὴν μπαγιονέτα
κι' ὑποτάξου 'στοὺς τραγοὺς...
σοῦ τὸ λέμε νέτα σκέτα.
Θὰ δοθῇ 'στοὺς 'Αλβανούς.

—

Ἔλα σβῦσε κάθε φλόγα τῆς πολεμικῆς φωτιᾶς,
σήμερα μᾶς κατευφραίνει βαρβατίλ' Ἀρβανιτιᾶς.
Σήμερα μᾶς ξετρελλαίνουν 'Αλβανοὶ προνομιοῦχοι,
ὁ δὲ Μέττερνιχ, ὁ καὶ κόμης,
κι' οἱ διάσημοι τῆς Ρώμης
ἔχουν πόθο νὰ μυρίσουν 'Αρβανίτικο τσαροῦχι.

—

Γιὰ τοὺς 'Αρβανίτους τώρα
κάνομε 'στὴν Τσερναγόρα
ἐπιδείξεις ναυτικάς,
κι' ἀληθῶς ἡρωϊκάς.

—

Τῶν Κιεμὰλ ἡ βαρβατίλες, τῶν Κιεμὰλ ἡ μυρωδιαῖς
μᾶς λιγόνουν τῆς καρδιαῖς,
καὶ γιὰ τὴν 'Αρβανιτιὰ
θὰ σᾶς δώσωμε 'στ' αὐτιά.

—

Ἄδικα μὴν ἀντιστέκῃς 'στὰ 'ψηλὰ θελήματά μας,
τρέμε τὰ θωρακωτά μας,
τοὺς στρατούς, τὰ γήματά μας.

—

Σὰν δὲν θέλουν αἱ Δυνάμεις
χάνεις ἄδικα καιρό...
μόνος τί μπορεῖς νὰ κάμῃς;
μία τρύπα 'στὸ νερό.

—

Γιὰ τὴν Σκόδρα μὴν τυρβάζῃς,
μὲ Μαγιάρους μὴν τὰ βάζῃς
καὶ παραίτα τὸ μπουρί.

—

Ὑποτάξου 'στὴ Φραγκιά,
συλλογίσου πῶς μπορεῖ
νὰ σὲ κάνῃ μιὰ μπουκιά.

—

Τρέμε πρὸ τῶν κολοσσῶν,
κι' ἕως 'στὴν διαπασῶν
ἂς μὴ φθάνῃ κι' ἡ φωνή σου.

—

Εὐχαρίστησ' ἐπὶ τέλους
καὶ τοὺς προσφιλεῖς φρατέλους,
ποὖγιναν καὶ συγγενεῖς σου.

—

Πήγαινε μὲς 'στὴν Κωνσταντίγνη σὰν καὶ πρὶν νὰ βασιλεύῃς
μετὰ δόξης καὶ τιμῆς,
κι' ἂν τὴν Σκόδρα βομβαρδίζῃς, γιὰ τοὺς 'Αλβανοὺς
καὶ γιὰ τούτους πολεμεῖς. [βουλεύεις,

—

Δὲν τὴν πέρνεις, μίο κάρο,
σοῦ φωνάζουν κι' οἱ φρατέλοι...
δὲν τὴν πέρνεις, θὰ τὴν πάρω,
κι' ἂν κανένας δὲν τὸ θέλῃ.

—

Κὺρ Νικόλα, κὺρ Νικόλα,
κούτταξε τὰ πυροβόλα,
κούτταξε καὶ τὰ βατσέλα,
ποῦ δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

Β'.

Κούτταξε τὶ φυβερὰ τοὺς γιαλοὺς σας ἀπειλοῦν...
κι' ἡ θυσίαις τῶν μικρῶν τοὺς μεγάλους ὠφελοῦν,

καὶ τῆς νίκης τοὺς καρτοὺς
τοὺς περιδρομάζουν τοῦτοι,
ποῦχουν πάντοτε σκοπούς,
ποῦχουν Στόλους, ποῦχουν πλούτη.

—

Ὅλων ἡ ψυχὴ κι' ὁ νοῦς
εἶναι γιὰ τοὺς 'Αλβανούς.
Λύσσαξαν κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι.

—

Κι' ὅλοι θέλουν μ' ἕνα στόμα
τῆς 'Αρβανιτιᾶς ἡ βρῶμα
κράτος παστρικὸν νὰ γίνῃ.

—

Καὶ πρώτη χάνεται γι' αὐτοὺς ἡ προσφιλὴς Αὐστρία,
ἡ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν παντοτεινὴ λατρεία,
ὅπου κι' ἀπὸ τοῦ Μέττερνιχ ἀκόμη τοὺς καιροὺς
ἀγῶνας ἠγωνίζετο γενναίους, ἱεροὺς,
ὑπὲρ μικρῶν, ὑπὲρ πτωχῶν, ὑπὲρ ἀδικουμένων,
καὶ δυναστευομένων.

—

Αὐτὴ τῶν ἄλλων τοὺς καρποὺς λαιμάργως δὲν ἐτρύγα,
ποτὲ σὲ ξένους θησαυροὺς δὲν ἅπλωσε τὸ χέρι,
ἐκείνη θάρρος ἔδωσε καὶ 'στῶν Φερῶν τὸν Ρήγα,
κι' αὐτὴ μονάχα 'στὸ λαιμὸ δὲν τοῦβαλε μαχαίρι.

—

Μιὰ Δύναμις εἰλικρινὴς χωρὶς σκοποὺς ὑπούλους,
ὅπου δὲν θέλει γύρω της βασανισμένους δούλους,
καὶ μήτε φειδωλεύεται καὶ πάντοτε καὶ τώρα
νὰ χορηγῇ πρὸς τοὺς λαοὺς ἐλευθερίας δῶρα.

—

Δύναμις παρηγορήτρα τῶν μικρῶν καὶ τῶν ἀσήμων,
Δύναμις χωρὶς συμφέρον, Δύναμις παντελεήμων,
Δύναμις, ποῦ τὴν δοξάζουν φιλοκερδεῖς Μαγιάροι,
Δύναμις, ποῦ πάντα δίνει δίχως τίποτε νὰ πάρῃ.

—

Τῆς χαρίζουν καὶ δὲν πέρνει
ἀπὸ γενναιοφροσύνη...
μιὰ χαρὰ τὰ καταφέρνει
μὲ τὴν ἐλεημοσύνη.

—

Αὐτὴ κάνει 'στῶν μεγάλων τὰ συμφέροντα χαλάστρα,
τώρα τὴν κινεῖ πρὸς ὄρασιν τῆς 'Αρβανιτιᾶς ἡ πάστρα,
τώρα γιὰ τοὺς 'Αρβανίτας καὶ τρεχάματα κι' ἀγῶνες,
καὶ γι' αὐτοὺς παρακορώνει καὶ πληρόνει καὶ κορώ- [ναις.

—

Χαῖρε, προσφιλὴς Αὐστρία, χαῖρε, Μέττερνιχ, χαῖρε
σ' ὅσους σᾶς κακολογήσουν, [κόμη,
σ' ὅσους σᾶς παρεξηγήσουν,
ἂς χορηγηθῇ συγγνώμη.

—

Ἄφετε τοὺς φωνασκοῦντας νὰ φωνάζουν 'στὸν ἀέρα...
οὐ γὰρ οἴδασι τὶ λέγουν, τὴν κακὴ ψυχρή των 'μέρα.
Πάντοτε μετ' ἀνισχύρων, πάντοτε μετ' ἀδυνάτων,
τρώγεσθε μὲ τοὺς καῦμούς των καὶ τὰ τόσα βάσανά [των.

—

Τέτοιο πάθος, τέτοιος ἔρως θ' ἀπομείνῃ 'στὸν αἰῶνα...
ὁ Κιεμὰλ προτείνει χέρι... δῶστε του καμμιὰ κορῶνα
τῆς 'Αρβανιτιᾶς τὸ κράτος νὰ συμπήξῃ 'στὸ μενοῦτο,
ποῦ νὰ λέτε τεῖναι τοῦτο!

—

Μὲς 'στοὺς κύκλους τῶν Μαγιάρων μιὰ μαγάρα προ- [χωρεῖ,
μὲς 'στοὺς κύκλους τῶν Μαγιάρων σήμερα κυκλοφο- [ρεῖ
τῆς 'Αρβανιτιᾶς ἡ λάμα,
καὶ τὴν βλέπουν μὲ λυχτάρα.

Κι'ἀπ'ὀτίσω της κρυμμένοι
παίζουν κεφαγκόζ-μπερδέ,
καὶ φωνάζουν λυσσασμένοι:
ἔρδε,Λάζαρε,περδέ.

Γ'.

Χαῖρε σύ,Μαυροβουνιώτη,
γειά σου,Ρήγα στρατιώτη,
γειά σου,Ρήγα ποιητή,
γειά σου,γέρο-μαχητή.

—

Περικύκλωσαν Κουρσάροι τὸ μικρὸ τὸ Μαυροβοῦνι,
πλὴν αὐτὸ δὲν ἀπανίζ̃,
καὶ βαρύγδουπον βροντᾷ
καὶ τοὺς μπαίνει'στὸ ρουθοῦνι.

—

Ὄρσε λέγε σὲ Κουρσάρους
καὶ μπακάληδες βαρβάρους...
ἄφοβος ἐμπρός των στάσου.

—

Κι'ὁ Στρατός σου,πσῦ πηδᾷ
μὲς'στὴ μάχη,τραγουδᾷ
τὰ τραγούδια τἀ'δικά σου.

—

Δὲν σὲ σκιάζει κι'ἕνας ἀκ'ἄλλος
κι'ἀρμάδες γοργὸς,ταχὺς...
μικρὸς εἶσαι,μὰ μεγάλος
εἰς τὴν ρώμην τῆς ψυχῆς.

—

Κι'ἂν πελώρια σκυλιὰ
λαίμαργα χυμοῦν'μπροστά σου,
σὺ μὲ τὴν μικρότητά σου
μεγαλόνεις,Βασιλιᾶ.

—

Τί τιμὴ'στὴν Τσερναγόρα,
ποῦ τὴν τριγυρίζει τώρα
σμῆνος Εὐρωπαϊκό.

—

Καὶ τῆς κάνει πανηγύρι
γιὰ τοῦ Μπέρτχολδ τὸ χατῆρι,
ποῦ νὰ τοῦλθῃ ξαφνικό.

—

'Στ'ἄλογό σου καββαλάρης
μάχου,Βασιλιᾶ,σὰν ἥρως,
καὶ τὴν Σκόδρα νὰ μὴν πάρῃς
θάσαι νικητὴς ἀγήρως.

—

Τῆς ψυχῆς τὴν εὐτολμίαν
τολμηρὸς ὑποδαυλίζεις,
καὶ μὲ τὴν ἀδυναμίαν
δυνατοὺς ἐξευτελίζεις.

—

Μάχου,γέρο,καὶ περγέλα
τῶν μεγάλων τὰ βατσέλα,
συμφεροντολόγους μούλους.

—

Μάχου,γέρο,μετὰ μέλους,
γέλα καὶ μὲ τοὺς φρατέλους,
καὶ τοῦ Μπέρτχολδ Μπερτοδοῦλους.

Δ'.

Σοῦ βάζουν'στὸ λαιμὸ θηλειά,
πλὴν σὲ κυκλόνει,Βασιλιᾶ,
παλληκαρίσια γέννα
μ'ἄρματα τιμημένα.

Κυπτάζω σὰν Σουλιώτισσες
καὶ τῆς Μαυροβουνιώτισσες.
Εἰς τῶν ἀνδρῶν των τὸ πλευρὸ
τὸν θάνατο γυρεύουν,
καὶ τοῦ Ζαλόγγου τὸν χορὸ
'μποροῦνε νὰ χορεύουν.

—

Γίνε καὶ τώρα,Ρήγα,
παλληκαρᾶς καμάρι,
καὶ'στ'ἄλογό σου σφρίγα
σὰν νέο-παλληκάρι.

—

'Εσὺ παλληκαρίσια
'στὸν ἱερὸν ἀγῶνα
δοξάζεις τὴν βουνίσια,
τὴν ἄδολη Κορῶνα.

—

Συμφέροντα,συμφέροντα,
μᾶς ξαναλὲν ὀρθὰ κοφτά,
κι'ὅλοι φορτόνονται γι'αὐτὰ
'στὸν μαχητὴ τὸν γέροντα.

—

Φαντάσου,γέρο Βασιλιᾶ,πᾶς καὶ τὸ μακαρόνι
ἔχει συμφέροντα κι'αὐτὸ κι'ἀνάβει καὶ κορώνει.
Φαντάσου κι'ἡ Μακρουνοῦ πῶς'σήκωσε κεφάλι
καὶ τώρα κοκορεύεται γιὰ Δύναμις μεγάλη.

—

'Η καινούρια συντροφία
Τζουλιάνο,Τζιολίτι,
νέα δόγματα κηρύττει.

—

Καθεμιὰ κουτο-Μαφία,
καθεμιὰ κουτο-Καμόρα,
τἄβαλε μαζί μας τώρα.

—

Καὶ χωρὶς καμμιὰ'ντροπὴ
δίκηα δὲν ἀναγνωρίζει,
μήτ'αἱματηρούς ἀγῶνας.

—

Κ'ὅπως ἔχουν κι'ἄλλοι'στῆ
παλαμήδα τῆς μυρίζει
τῆς ἀστείας πριμαντόνας.

—

Θέλει μὲ ξένα κόλλυβα μνημόσυνο νὰ κάνῃ,
τρανὴ ζητοῦν 'Αρβανιτιὰ κι'ἐκεῖν'οἱ Τζουλιάνοι,
γιὰ νὰ μὴν τοὺς χαλάσωμε καὶ τὴν ἰσορροπία
καὶ πάθουν τὰ συμφέροντα καμμιὰ χρεωκοπία.

—

Γιὰ τοῦτο,γέρο,
μᾶς θέλουν κάτω...
σὲ νόν ἑ βέρο
ἑ μπὲν τροβάτο.

—

Μὰ καὶ τὰ κατορθώματα τὰ νέα τῆς Καλύμνου
ἀντάξια τὰ κρίνομεν ἐνθουσιώδους ὕμνου,
καὶ μὲς'στὰ Δωδεκάνησα φρατέλων γενναιότης,
ἀπούσης ἀντιστάσεως,τελεῖ θριάμβους πρώτης.

—

'Αλλ'ὅπως ἐπιμαρτυρεῖ
καθεὶς τῆς Ρόδου κάτοικος,
νομίζω πῶς ὑπερτρεῖ
ὁ Στρατηγὸς'Αμέλιο,
ἥρως'Αποκρατικος,
Δὸν Κιχωτίδα τέλειο.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώναν.

Χίλια κι'ἐνιακόσα δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ἔξη τοῦ μηνὸς'Απρίλη
καὶ θρηνοῦνται τόσοι θρῦλοι.

Χίλια διακόσα πενηντατρία,
λυσσοῦν φρατέλοι μὲ τὴν Αὐστρία.

Διαθήκη τῆς Κορώνας, ποῦ θὰ μένῃ'στοὺς αἰῶνας.

Α'.

Φ.—Ὁ Ρήγας,ποῦ τὸν'σκότωσαν μὲς'στὴ Θεσσαλο-
ἄφησε διαθήκη. [νίκη,
πολύτιμο κειμήλιο καὶ γιὰ τὴν φαμελιά του
καὶ τὸν λαό,ποῦ δὲν ξεχνᾷ ποτὲ τὸν Βασιλιᾶ του.

—

'Αγάπη μέσ'ἀνθοβολεῖ
κι'ἀγάπη βασιλεύει,
μ'αὐτὴν πατέρας ὁμιλεῖ
καὶ Ρήγας συμβουλεύει.

—

'Αγάπης Εὐαγγέλιο
ἀληθινὸ καὶ τέλειο,
ἱστορικὸ κειμήλιο
γιὰ τοῦτο τὸ Βασίλειο.

—

Καρδιὰ πατέρα λαχταρᾷ καὶ φαμελίτη Ρήγα
μέσα σὲ λόγια'λίγα.
Μιὰ διαθήκη,ποῦ πολλά,βρὲ Περικλῆ,σημαίνει,
καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο τὸν τωρινὸ γραμμένη.

—

Μιὰ διαθήκη Βασιλιᾶ,ποῦ κλαῖς σὰν τὴν διαβάζῃς,
κι'ἐκεῖνον ποῦ τὴν ἔγραψε'στ'ἄστρα τὸν ἀνεβάζεις,
κι'ὁ κόσμος λέει πῶς τιμὴ
περιφανὴς ἀνήκει
σ'ἐκεῖνον,ποῦ κληρονομεῖ
μιὰ τέτοια διαθήκη.

—

Δὲν κληρονομεῖ μονάχα κάθε ποὺναι γεννημένος
σὲ Παλάτια καὶ Κορώνας,
τὴν κληρονομεῖ κι'ὁ τόπος,τὴν κληρονομεῖ τὸ γένος,
ποῦ τὸ'δόξασαν ἀγῶνες.

—

Τὴν κληρονομοῦν κι'ἐκεῖνοι,
ποῦ μακρῶν αἰώνων θρῆνοι

καὶ κακαῖς καὶ μαύραις μοίραις
τοὺς ἐκάνανε τὰ μάτια
νὰ μὴ βλέπουνε πορφύραις
κι' ἐλευθέρας γῆς Παλάτια.

—

Τὴν κληρονομοῦν κι' ἐκεῖνοι, ποῦ τὸν ἴδανε μιὰ 'μέρα
καὶ 'στοὺς σκλάβους ἐκεῖ πέρα,
κι' ἔπλεξαν 'στὸ φέρετρό του τῆς ἀγάπης των στεφάνια
καὶ τοῦ 'κάψανε λιβάνια.

—

Ἐμπνευσμένη διαθήκη μέσ' ἀπὸ τὴν Ἐλευθεριὰ
δοξασμένων Ἀθηνῶν,
μέσ' ἀπὸ τὴν ξαστεριὰ
σαπφειρίνων οὐρανῶν.

—

Ἐμπνευσμένη διαθήκη
πρὶν ἀκόμη καμμιὰ Νίκη
στεφανώσῃ τἄρματά μας.

—

Διαθήκ' ἡρωϊκὴ
πρὶν ἀκόμη πᾶμ' ἐκεῖ
μέσα 'στ' ἅγια χώματά μας.

—

Ἔπειτ' ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας
διαθήκη τῆς Κορώνας,
ποῦ σὰν φωτεινὴ βολὴ ἄνωθεν λαμποκοπᾷ
καὶ παρηγοριαῖς σκορπᾷ.

—

Διαθήκη, ποῦ 'μιλεῖ
μὲς 'στοῦ κόσμου τῆς καρδιαῖς,
κι' ἀπὸ ῥόδων εὐωδιαῖς
κι' ἀνοιξι μοσχοβολεῖ.

—

Διαθήκη Βασιλῆ,
ποῦ μυρίζει Πασχαλιά,
μέσ' ἀπὸ τὸ φῶς βγαλμένη
καὶ Βασιλικὰ γραμμένη
μὲς 'στὸν ἥλιο τῆς Ἀθήνας τὴν στιγμὴ, ποῦ μὲ Κορῶνα
πορφυρόχρυση στολίζει δημοκράτην Παρθενῶνα.

—

Δὲν 'μιλεῖ σ' αὐτὴν κανεὶς
Κορωνάτος ἀπηνής,
ὑπερφίαλος Σατράπης.

—

Διαθήκη τῆς γαλήνης,
διαθήκη τῆς εἰρήνης,
διαθήκη τῆς ἀγάπης.

Β'.

Ρήγας μ' ὅλη τὴν καρδιά του
συμβουλεύει τὰ παιδιά του
πάντ' ἀγαπημένα νᾶναι
κι' ἑνωμένα νὰ περνᾶνε.

—

Μ' ἀγάπη πάντ' ἀδελφικὴ νὰ βλέπουν τὴν ἡμέρα,
καὶ νὰ λατρεύουνε κι' αὐτοὶ
τὴν Ὄλγα του τὴν λατρευτὴ
καὶ τὴν εὐλογημένη των ἀληθινὰ μητέρα.

Καὶ λέει 'στὸ παιδί του, ποῦ Βασιλῆς μας εἶναι:
ἀγάπα τὴν μικρή σου Πατρίδα, Κωνσταντῖνε,
καὶ μ' ὅλη τὴν καρδιά σου νὰ τὴν ὑπηρετῇς,
καὶ 'στὸν λαὸν αὐτῆς
πίστιν κι' ἀγάπην νἄχῃς εἰλικρινῆ κι' ἀκλόνητον...
εὐοὶ 'στὸν Βασιλέα, τὸν ὄντως ἀληθινόν.

—

Σ' ἐκείνην δεῖχνε πάντα περίσσειαν στοργῆς,
μεγάλωνε 'μπροστά της,
καὶ τὴν μικρότητά της
τὴν περιβάλλει δόξης μεγάλης ἀλουργίς.

—

Αὐτὴ τρανὸ δὲν ἔχει καὶ λαμπερὸ Παλάτι,
ἀλλ' ὅμως ἔχει κάτι,
ὁποῦ τὴν μεγαλόνει,
καὶ τὴν ἀναστηλόνει
'στὴ γῆ, 'στὴν οἰκουμένη,
τρανὴ καὶ δοξασμένη.

—

Ἀγάπα τὴν μικρή σου Πατρίδα καθὼς εἶναι
καὶ πάντα 'στ' ὄνομά της βωμοὺς λατρείας στῆνε.
Ἀγάπα την, παιδί μου, μὲ καθεμιὰ θυσία,
εἶναι φτωχὴ σὲ τόπους, ἀλλὰ σὲ φῶς πλουσία.

—

Ἀγάπα τὴν Πατρίδα, ποῦ κάτι τὶ σημαίνει
καὶ περιφρονημένη.
Ἀγάπα τὴν Πατρίδα, ποῦ μακρυὰ θωρεῖ,
καὶ τὴν μικρότητά της τιμή της τὴν θαρρεῖ,
γιατ' εἶναι μεγαλεῖο νὰ μὴν τὴν θέλουν ἄλλοι
νὰ γίνῃ πιὸ μεγάλη.

—

Ἀγάπα τὴν μικρή σου Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα,
ἰδέας οὐρανίας ἐρατεινὴν κοιλάδα.
Ἀγάπα τὴν Πατρίδα τῶν πόθων, τῶν ὀνείρων,
μὲ Πάνθεον ἡρώων, μὲ Πάνθεον μαρτύρων.

—

Ἀγάπα τὴν Πατρίδα τοσούτων διανγῶν
πολιτισμοῦ πηγῶν.
Ἀγάπα τὴν Πατρίδα, ποῦ Δῆμος λαοκράτης
γιὰ δημοκράτη πρῶτο θέλει τὸν Βασιλῆ της.

—

Ὑπόμενε καὶ θάρρει, καὶ πρὶν ἀποφασίσῃς
καλλίτερα ν' ἀφήσῃς
τὴν νύκτα νὰ περάσῃ, κι' ἔχε καλὰ 'στὸν νοῦ
πῶς Βασιλεὺς καλεῖσαι τόπου μεσημβρινοῦ.

—

Καὶ τοῦτος μὴ λησμόνει
πῶς εὔκολα θυμόνει
κι' ἀμέσως πέρνει φόρα.

—

Καὶ σὲ μιὰ τέτοιαν ὥρα
λέει πολλὰ καὶ κάνει,
κι' ἔπειτα τὰ ξεχάνει.

—

Μέσα 'στὰ στήθη τοῦ λαοῦ καιρὸ δὲν παραμένει,
σὰν μία φοῦσκα σαπουνιοῦ σπάζει καὶ ξεθυμαίνει.
Αὐτὸς δὲν λέγεται θυμός, αὐτὸς θυμὸς δὲν εἶναι,
κι' ἔχε τὴν σκέψιν ἤρεμον, κι' ἐμφρόνως συλλογίσου,

καὶ μὴ ποτὲ τὸν ἥλιον ἀφήσῃς,Κωνσταντῖνε,
νὰ βασιλεύσῃ πορφυροῦς ἐπάνω τῆς ὀργῆς σου.

Γ'.

Π. Συμπολίτη φίλτατέ μου,
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου
μία τέτοια διαθήκη
εἶναι κ'ἄλλη μία Νίκη.

—

Μὲς'στοῦ γένους τοὺς ἀγῶνας
εἶναι δόξα τῆς Κορώνας,
εἶναι Βασιλείας κλέος
τέτοια λόγια Βασιλέως.

—

Κ'ἐγὼ λέγω πῶς'στὸ μέλλον ὁ λαὸς δὲν θὰ πεισμάνῃ
κ'εὔκολα δὲν θὰ θυμώνῃ
ἄψε σβύσε σὰν καὶ πρῶτα,
μήτε θ'ἀναπνέῃ χνῶτα
ἑνὸς κ'ἄλλου Ραμπαγᾶ
καὶ περιφραδοῦς λογᾶ.

—

Δὲν θὰ στέκῃ κεχηναῖος
πρὸ ρητορικῆς στομάχων,
θ'ἀνεγείρεται γενναῖος
πρὸ τῶν εὐγενῶν προμάχων.

—

Δὲν θὰ χάσκῃ πιὰ μ'αὐτούς,
θὰ προσέχῃ σὲ Στρατούς,
θὰ προσέχῃ καὶ σὲ Στόλους,
νικητάς, ἀκτινοβόλους.

—

Ὑπερβόλους δὲν θ'ἀκούῃ,
μήτε Κλέωνας φληνάφους,
μὰ παῖδας θ'ἀνακρούῃ
καὶ θὰ στεφενώνῃ τάφους.

—

Νίκας θὰ ζητωκραυγάζῃ
κ'ἀπὸ μέσα του θὰ βγάζῃ
πολεμόκρακτη λαλιά.

—

Καὶ κυττάζοντας τὸν Θρόνο
θ'ἀνυμνῇ μὲ δάφνης κλῶνο
Στρατηλάτη Βασιλῆᾳ.

—

Θἄχῃ πόθο κ'ὄνειρό του
Κορωνάτου στρατιώτου
νὰ δοξάζῃ τὴν πορφύρα.

—

Καὶ δρὸ Ρήγισαις θὰ ψάλῃ,
τὴν καινούρια καὶ τὴν ἄλλη,
τὴν Βασίλισσα τὴν χήρα.

—

Θὰ τὸν συγκανοῦν οἱ θρῆνοι
Ρήγισας ἀγγελικῆς,
ὁποῦ'πόνεσε κ'ἐκείνη
πόνους λύπης λαϊκῆς.

Δ'.

Φ.— Κ'ἐγὼ λέγω πῶς'στὸ μέλλον
φῶς ἐλπίδος ἀνατέλλον
θὰ μᾶς φέρῃ σὲ Πατρίδος πανηγύρεις καὶ θαλίας
καὶ σὲ γῆν ἐταγγελίας.

—

Ἡ μικρὴ Πατρὶς θὰ κτίζῃ
πιὸ μεγάλη τὴν φωλιά,
κ'ὁ λαὸς θὰ γονατίζῃ
ἵμπρός σὲ μνῆμα Βασιλῆᾳ,
ὁποῦ δίνει'στὸ παιδί του μὲ τὸ Στέμμα,μὲ τὸν Θρόνο,
καὶ παράγγελμα μεγάλο:
τὰ παιδιά σου νὰ φρονεύσῃς Ἕλληνες νὰ γίνουν μόνο,
Ἕλληνες καὶ τίποτ'ἄλλο.

—

Ἑλληνόπουλα καὶ μόνα,
καὶ σ' Ἑλληνικὴ Κορῶνα
καὶ πορφύρ'ἀναθρεμμένοι.

—

Μέσα τῶν Ἑλλὰς νὰ πάλῃ
μὲ κατάνυξι μεγάλη
γιὰ τοῦ γένους τὰ τεμένη.

—

Ἕλληνες εἷς ὅλα νἄναι,
καὶ'στὸν νοῦ καὶ'στὴν ψυχή,
νὰ κοιμοῦνται,νὰ ξυπνᾶνε
μὲ'δυεή των προσευχή.

—

Πόθους κ'ὄνειρα γεμάτοι,
καὶ σ'Ἑλληνικὸ Παλάτι
μ'Ἕλληνας προμάχους φίλους.

—

Ἕλληνες καθὼς καὶ σὺ
μὲ μιὰ πίστι περισσὴ
σὲ μακρῶν αἰώνων θρύλους.

—

Ἕλληνες τρανῆς ἰδέας,μεγαλόφρονος σκοποῦ,
Ἕλληνες δαφνῶν,κοτίνων,
καὶ παιάνων χαρμοσύνων
ἵμπρὸς'στὸ μνῆμα τοῦ Παπποῦ.

—

Ὁ Ρήγας τέτοια λέει'στὸ πρῶτο του βλαστάρι,
τοῦ Θρόνου τὸ καμάρι.
Ἀγάπα τὴν μικρή σου Πατρίδα τὴν καϋμένη,
πές το καὶ'στὰ παιδιά σου,κ'ὅς εἶν'εὐλογημένη.

—

Ἑλληνικὸ τὸ γένος,
γειά σου,μικρὴ μητέρα...
κ'ὁ γυιὸς στεφανωμένος
φωνάζει'στὸν πατέρα:

—

Δόξα μου ν'ἀγαπῶ
τέτοια μικρὴ Πατρίδα,
δόξα μου νὰ κτυπῶ
γιὰ τούτη τὴν ἀσπίδα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΙΣ

Ὄγδοον κ'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.
Χίλια κ'ἐννιακόσια δεκατρία.
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ἀπριλίου δεκάτη καὶ τρίτη,
τὴν Ἀνάστασιν κόσμος χαιρύτει.
Χίλια πενῆντα τέσσερα καὶ μὲ δρακόσ'ἀκόμη,
ἡ πριμανιόνα'λίδουαξε καὶ δὲν ἄλλαξε γνώμη.

Χαιρετίζω νικηφόρα
τὴν μικρὴ τὴν Τσερναγόρα.

Ἀνάστασις,Ἀνάστασις,τὸ Μαυροβοῦνι ζήτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἑλλὰν ἅρμα τῆς Νίκης στήτω.
Δέξου φιλιά μας ἄμετρα καὶ δός μας τὸ φιλί σου,
Λαμπρὴ μεγάλη τώρα,
γιώρτασε,πανηγύρισε καὶ σημαιοστολίσου,
καϋμένη Τσερναγόρα.

—

Ὅσοι τὰ τίμια τιμοῦν
ζητωκραυγάζουν κ'εὐφημοῦν
τέτοιο λαὸ πολεμιστή,
λαὸ παλληκαρίσιο,
μὲ Βασιλῆᾳ τραγουδιστή,
μὲ Βασιλῆᾳ Βουνίσιο,
ποῦ μές'στὴ Σκόδρα σήμερα τὸν βλέπουν καββαλάρη
πολιτισμένοι λήσταρχοι καὶ τῆς Φραγγιᾶς κουρσάροι.

—

Καὶ ποιὸς καὶ ποιὸς δὲν πολεμεῖ,
λεβέντη, στὸ πλευρό σου;
μὲ σὲ τῶν ὅπλων ἡ τιμὴ
κ'ἡ Νίκη πάντα'μπρός σου
Τραγούδα,Ρήγα τοῦ σπαθιοῦ καὶ Βασιλῆᾳ τῆς ρίμας,
κ'ἡ Νίκη σου μᾶς φτέρωσε σὰν νἄτανε δική μας.

—

Τῆς Τσερναγόρας ἡ χαρὰ χαρὰ τῆς Πασχαλιᾶς μας,
σοῦ στέλλομε τῆς δάφναις μας,τῆς δάφναις σου μᾶς [στέλλεις,
τὸν νεηφόρο Βασιλῆᾳ φιλεῖ κ'ὁ Βασιλιᾶς μας.
ποῦ νικητὴς σκαλίζεται σὲ μάρμαρο Πεντέλης.
Τέτοια Λαμπρὴ δὲν ἔγινε σὰν τούτη τὴ φορά...
τῆς Τσερναγόρας ζήτω της,χιλιαις φοραῖς Οὐρρά.

Ἀνάστασις μεγάλη
νικήτρια προβάλλει.

Α'.

Χριστὸς ἀνέστη σήμερα συναλαλάζουν ὅλοι.
σὲ πανηγύρι μᾶς καλεῖ τῆς Πασχαλιᾶς ἡ Σχόλη.

—

Χριστὸς ἀνέστη,Πασχαλιά,
δῶστε καὶ πάρετε φιλιά,
Χριστὸς ἀνέστη τώρα.

—

Χριστὸς ἀνέστη ψαλμῳδῶ,
κι'ἄρθονα χύνονται κι'ἐδῶ
ζωῆς μεγάλης δῶρο.

—

Χριστὸς ἀνέστη...'Λευθεριά,
κτυποῦνε τὰ κωμπαναριὰ
χαρμόσυνα κτυπήματα.

—

'Ακούεις ἀηδονιῶν λαλιαῖς
καὶ ξεφυτρόνουν πασχαλιαῖς
'μπρὸς σὲ προμάχων μνήματα.

—

'Ανάστασις ἀληθινή,
'Ανάστασις βοᾷ φωνὴ
κι'ἀπὸ στεριὰ καὶ κῦμα.

—

Θαρρεῖς πῶς βγαίνουνε τραναῖς
τῆς'Αναστάσεως φωναῖς
κι ἀπὸ τὸ κάθε μνῆμα.

—

Χριστὸς ἀνέστη. .Λευθεριά,
κι'ὅλοι σηκόνουν τὰ κεφιὰ
τὸ φῶς νὰ πάρουν τἄγιο.

—

Χαρούμενος καὶ σὺ κι'ἐγὼ
τρῶμε τὸ κόκκινο ταῦγό.
τρῶμε ταρνὶ τὸ λάγιο.

—

Κι'αὐτὸς ἀκόμη ποῦ πονεῖ
τοὺς μαύρους πόνους λησμονεῖ
καὶ δὲν τοὺς λογαριάζει.

—

Χριστὸς ἀνέστη...'Λευθεριά,
κι'ἀνθοῦν κατάξερα κλαριὰ
κι'ἡ πέτρα χορταριάζει.

Β'.

'Ανάστασις παντὸς καλοῦ καὶ καθενὸς τιμίου...
Χριστὸς ἀνέστη σήμερα,κι'ἄγγελοι λευκοφόροι
ἐπῆγαν κι'ἀπεκύλισαν τὸν λίθον τοῦ μνημείου
καὶ διατόρως ἔκραξαν:ἀνέστη νῶν ἡ κόρη.

—

'Ανάστασις,'Ανάστασις,οὐκέστι πλέον ὧδε,
κι'ὅλος ὁ κόσμος τῶδε.
'Ανέστ'ἡ κόρ'ἡ δύστυχη τῶν πόθων.τῶν ὀνείρων,
καὶ τρέχει μὲ τὸ φῶς κερῶν
σὲ μνήματα παλληκαριῶν,
σὲ μνήματα μαρτύρων.

—

'Ανέστη,ποῦ τῆς ἔλαχαν κακοὶ τῆς μοίρας κλῆροι,
καὶ τώρα στέκει καὶ γελᾷ
σὲ νέα μνήματα πολλά,
ὁπουδὲν ξέρεις ἂν πενθῇ κἂν ἔχῃ πανηγύρι.

'Ανέστ'ἡ κόρ'ἡ δύστυχη,ποῦ σταυρωτῆδες τόσοι
μὲ τοῦ Χριστοῦ της τὰ καρφιὰ τὴν εἶχανε καρφώσει.
'Ανέστη,ποῦ τὴν'πότιζαν μακρυὰς αἰῶνας ὄξος,
ἀνέστη,ποῦ τὴν ἔστειλαν πρὸς θάνατον ἀδόξως.

—

Τὰ πρῶτα της ἱμάτια τῆς ἔβγαλαν μὲ γέλοια
κι'ἐμπαικτικῶς τῆς'φόρεσαν προγονικὰ κουρέλια,
μετάνοιαις τὴν ἐδίδαξαν παντοτεινὰ νὰ κάνῃ,
ἔθηκαν'στὸ κεφάλι της ἀκάνθινο στεφάνι.

—

Καὶ δίσκο τῆς ἐχάρισαν καὶ θρακογάρη λύρα,
κι'ἔδωσαν κάλαμον λεπτὸν'στὴν δεξιάν της χεῖρα,
ἀλλ'ὅμως ἔγινεν αἰχμὴ ζωοποιοῦ τομέως
καὶ συνετρίβησαν μ'αὐτὸν σὰν σκεύη κεραμέως.

—

'Υβρίσθησαν τὰ κλέη της τὰ πρῶτα,
ἔδωκε πρὸς μαστίγωσιν τὰ νῶτα,
ἐδέχθη Φαρισαίων ἐμπαιγμούς,
ἐδέχθη κατὰ πρόσωπον κολάφους,
καὶ μὲ ψυχῆς κρυφίους σπαραγμοὺς
μονάχη της ἐκάθητο σὲ τάφους.

—

'Ητο βαρύς,δυσφόρητος ὁ πόνος,
κι'ἐπὶ τὸν ποταμὸν τῆς Βαβυλῶνος
ἐμνήσθη σὰν θρηνῶν'Ιερεμίας
τῆς τόσης τῶν τρανῶν παρανομίας.

—

Καὶ τώρ'ἀκόμη,ποῦ ξεχνᾷ τὸν ἐξευτελισμόν της
καὶ δείχνει δάφνας ζηλευτὰς,
καὶ τώρα βλέπει σταυρωτὰς
νὰ βάζουν κλῆρον κυνικῶς εἰς τὸν ἱματισμόν της.
Τώρ'ἀνέστ'ἡ τλήμων κόρη
κι''Αμαζὼν πηδᾷ μὲ δόρυ
καὶ τρομάζει τοὺς βαρβάρους.

—

Τώρα μὲ δαφνῶν στεφάνι
προχωρεῖ'στὸν'Ιορδάνη
καὶ'στῶν Κέδρων τοὺς χειμάρρους.

—

Τώρα δὲν ἀκούει βόγγους,
βλέπει φάρους τηλαυγεῖς
καὶ φωτοβολοῦντας στύλους.

—

Βλέπει σήμερα τοὺς σπόγγους
πεταμένους κατὰ γῆς,
καὶ τὴν λόγχην καὶ τοὺς ἥλους.

—

Ζωντανεύουνε κουφάρια,
καὶ βροντοῦνε παλληκάρια
καὶ διαβαίνουν λιγερά.

—

Καὶ φωνάζουν ἀπὸ πέρα:
'Αναστάσεως ἡμέρα,
'Αναστάσεως χαρά.

—

Βλέπει πλάσιν ζηλευτήν,
ποῦ τῆς ἔδωσε τὴν Νίκην,
ποῦ τῆς'λάμπρυνε τὸ Στέμμα.

—

Ἐξηγόρασαν αὐτὴν
ἀπὸ μαύρην καταδίκην
μὲ τὸ τίμιόν των αἷμα.

Γ'.

Ξάστεροι λάμπουν οὐρανοί
κι' ἀκούει ἕξωρα φωνή:
Οὐαί, οὐαὶ στοὺς ἰσχυρούς,
στοὺς Μεγαλειοτάτους,
ὅπου σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
πατοῦν τοὺς ἀδυνάτους.

—

Οὐαὶ σ' αὐτούς, ποῦ στιγερὰ
τροχίζουνε μαχαίρια,
κι' ἁπλόνουν γύρω βρωμερὰ
τἀρπακτικά των χέρια.

—

Οὐαὶ σὲ Καίσσαρας σεπτούς,
ποῦ κάνουν τοὺς ἀμώμους,
καὶ σφαγιάζουν τοὺς γραπτοὺς
καὶ τοὺς ἀγράπτους νόμους.

—

Ξάστεροι λάμπουν οὐρανοί:
οὐαί, φωνάζει μιὰ φωνή,
στοῦ κόσμου τοὺς τυράννους.

—

Οὐαὶ σὲ κάτι κυνικοὺς
τῆς ἐποχῆς πολιτικούς,
οὐαὶ σὲ Τζουλιάνους.

—

Οὐαί στοὺς σταγγαλίζοντας τὰ δίκαια τῶν ἄλλων
καὶ βλέποντας τἀλλότρια μὲ λύσσαν Καννιβάλων.
Οὐαὶ στοὺς παζορεύοντας μ' ἐμπορικὰ τερτέρια,
οὐαὶ στοὺς ὀργιάζοντας μὲ τὸν Σταυρὸ στὰ χέρια.

—

Οὐαὶ οὐαὶ σὲ πειρατὰς
καὶ δυσσεβεῖς κουρσάρους,
σὲ Γραμματεῖς ὑποκριτὰς
καὶ Φαρισαίους γλάρους.

—

Οὐαὶ σὲ κάποιους κόμητας, οὐαὶ καὶ σὲ βαρόνους,
οὐαὶ σὲ Τζολίτηδες, οὐαὶ σὲ φαμφαρόνους.
Οὐαὶ σὲ τούτους, ποῦ κτυποῦν
γιὰ τὰ μπακάλικά των,
καὶ τοὺς λαοὺς κρεοκοποῦν
μὲ δόγματα δικά των.

—

Καὶ νὰ προφῆται καὶ σοφοὶ πρὸ καθενὸς τρανοῦ
καὶ Προμηθεῖς, ἁρπάζοντες τὸ φῶς ἐξ οὐρανοῦ.
Ἀνάστασιν φωτοστεφῆ θὰ ψάλουν ἐν ὀργάνῳ,
κι' ἐκ τούτων θὰ μαστιγωθοῦν
κι' ἐκ τούτων θὰ προσηλωθοῦν
τῆς ἀληθείας μάρτυρες στὸν Καύκασον ἁπάνω,
ὡς ὅτου πέσῃ σὲ λαῶν ἔμπόρους καὶ σφαγεῖς
πᾶν αἷμ' ἀθῷον κι' εὐγενές, ποῦ χύνει ἐπὶ γῆς.

Λέγους στέχους κι' ἐγὼ κάνω
σ' Ἀργυρόπουλο καὶ Μάνο.

—

Θλιμμένη Μοῦσα θρηνωδεῖ:
χάνομε κι' ἄλλο μας παιδί,
κι' ἄλλον ἀεροδρόμο.

—

Ὁποῦ πετοῦσε μιὰ χαρὰ
στῆς Ἀλκυόνος τὰ φτερὰ
χωρὶς κανένα τρόμο.

—

Χάνομε κι' ἄλλον μας ἀϊτὸ
κι' ἄλλο παιδί μας φτερωτό,
ποῦ λαχταροῦσε τὰ' ψηλά, τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα,
τὸν δῖον τὸν αἰθέρα.

—

Ἐσεῖς πουλιά, ποῦ πᾶτ' ἐκεί,
ἀεροδρόμοι φυσικοί,
δὲν θὰ τὸν δῆτε νὰ πετᾷ
μέσα στὴν Ἀλκυόνα,
κι' ἐξ οὐρανοῦ νὰ χαιρετᾷ
πατρίος γῆς ἀγῶνα.

—

Ἐσεῖς, πουλιά, περίλυπα σιὸ μνῆμα του πηδήσετε
καὶ πικροκελαϊδήσετε
πῶς τὸ παιδί, ποῦ ζήτησε τὴν Νίκη στὸν ἀέρα,
νεκρὸ τὸ κλαίει μὲς στὴ γῆ μιὰ δύστυχη μητέρα.

Μαζὶ μ' αὐτὸν πικρὰ θρηνῶ
καὶ τὸν λεβέντη Μάνο,
τὸ παλληκάρι τὸ τρανό,
τῆς Κρήτης καπετάνο.

—

Τώρα ποῦ τρέχει Λευτεριὰ μὲ Πασχαλιᾶς κλωνάρια
νεκρὸ τὸν στεφανόνουνε τῆς Κρήτης παλληκάρια.
Τώρα ποῦ θάλλει περισσὴ
στ' ἀγαπημένο του νησὶ
μιὰ βλάστησις ὀνείρου.

—

Τώρα σὲ φέρετρο περνᾷ,
τώρα τὸν κλαῖνε τὰ βουνὰ
τῆς Κρήτης, τῆς Ἠπείρου.

—

Τώρα μὲ πόνο τραγουδοῦν
χαρίσματα περίσσια,
τώρα νεκρὴ ξεπροβοδοῦν
καρδιὰ παλληκαρίσια,
καὶ κρῖμα λέν' στὴ λεβεντιά, κρῖμα στὸ παλληκάρι,
ποὖχε μαζὶ μὲ τάρματα καὶ τῶν Μουσῶν τὴ χάρι,
καὶ ποιητὴς καὶ μαχητὴς γιὰ μιὰ κοινὴ μητέρα
ἐδόξασε πολεμιστὴ καὶ δοξασιὸ πατέρα.

Καὶ καμπόσες ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὰ Τρόπαια, τὰ Τρόπαια τοῦ Γεωργη τοῦ Στρατήγη,
μιὰ ποίησις Ἑλληνική, ποῦ τῆς καρδιᾶς ἀνοίγει,
μιὰ ποίησις, ποῦ καθενὸς τὸ φρόνημα τονώνει,
μιὰ ποίησις, ὁποῦ βροντᾷ τουφέκι καὶ κανόνι,
μιὰ ποίησις ἡρωϊκή, γενναίως ἐμπνευσμένη,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ τὴν φωτιὰ βγαλμένη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνακόσια δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Εἴκοσι μηνὸς Ἀπρίλη
λύσσαξαν μεγάλοι σκύλοι.

Χίλια πενῆντα πέντε καὶ δισσόσια,
Δύσις κι' Ἀνατολὴ φρενητιῶσα.

Ρήγας, τροβαδοῦρος πρώτης,
διπλωμάτης, στρατιώτης.

—

Τοὺς μεγάλους περγελᾷς,
τοὺς λογαριασμοὺς χαλᾷς
τῶν ἐμπόρων τῶν Ἑβραίων

—

Καὶ φωνάζομε κι' ἐμεῖς:
γειά σου, Ρήγα τῆς τιμῆς
καὶ τῶν Μελανῶν Ὀρέων.

—

Δὲν κουράστηκες ἀκόμη... τοὺς ἀδίκους προκαλεῖς
στοῦ δικαίου τὸν ἀγῶνα.
κι' ἡ Βουνίσια σου Κορῶνα
περγελᾷ τοὺς πανισχύρους τοὺς Καισροβασιλεῖς.

—

Κι' ὁ Σταυρὸς σὲ βοηθεῖ,
καὶ τὸ δίκηο τὸ σπαθὶ
καὶ τὴν γλῶσσα σου στομώνει.

—

Καὶ μ' αὐτὸ λαμποκοπᾷς
καὶ τοὺς Γολιάθ κτυπᾷς
σὰν Δαυΐδ μὲ τὴν σφενδόνη.

—

Δρασκέλισε κοιλάδες τοῦ ποταμοῦ Μπογμάνα
καὶ κροῦσε τοῦ Δικαίου τὸν βροντερὸν παιᾶνα.
Κάτω Κουρσάρων δόλοι,
κι' ἂς μὴ σὲ σκιάζουν Στόλοι
κι' Εὐρώπης τηλεβόλα...
γειά σου, μπάρμπα-Νικόλα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Κι' ἦταν τὸ Πάσχα' φέτο
καινούριο, Περικλέτο
Πάσχα λαμπρόν, ἐράσμιον,
καὶ Πάσχα πανσεβάσμιον.

—

Πάσχα μ' ἀλληλούϊκη χαρά,
Πάσχα μ' ἀλληλούϊκα πυρά,
Πάσχα μὲ νέους κρότους.

Ἀνάστασις ἀληθινή,
ποῦ καὶ Ραγιάδες χθεσινοὶ
ἔκαναν τὸ σταυρό τους.

—

Πάσχα τῶν δούλων ἀδελφῶν,
Πάσχα τῶν ἐλευθέρων
σὲ μνήματα δαφνοστεφῶν
προμάχων νεωτέρων.

—

Ἄλλης Πασχαλιᾶς ἡμέρα,
κ'ἐγὼ βλέπω τὴν μητέρα
κ'ἀναστάσιμα τῆς γράφω.

—

Καὶ πολεμισταὶ παπάδες
βγαίνουν μὲ χρυσαῖς λαμπάδες
μέσ'ἀπὸ τὸν Ἅγιο Τάφο.

—

Π.— Ἀλήθεια λές, βρὲ Φασουλῆ...
Πάσχα κανὸν φωτοβολεῖ.
Πάσχα μὲ λάμψεις, μὲ τιμάς,
Πάσχα τυράννους πνίξαν,
Πάσχα τὸ γένος πρὸς ἡμᾶς
ὁρίζοντας ἀνοῖξαν.

—

Πάσχα κανόν, ὁποῦ νικᾷ τὸν θύτην του τὸ θῦμα,
Πάσχα μὲ Νίκης ἀσπασμούς,
Πάσχα μὲ μύρων ραντισμούς
'στοῦ σκοτωμένου Βασιλῆ τὸ ζωηφόρον μνῆμα.

—

Νέον Πάσχ'ἀνθοβολεῖ,
μία νέα Πασχαλιὰ
μ'ἕνα νέο Βασιλῆ
μεγαλόστομη λαλεῖ.

—

Πάσχα μὲ τρανοὺς ἀγῶνας,
ἕνα Πάσχα, σύντροφέ μου,
ποῦ στολίζουν τοὺς Στρατῶνας
μὲ τῆς δάφναις τοῦ πολέμου.

—

Ὄχι δάφναις σὰν τῆς πρώταις
ἀπὸ τὸ Δαφνὶ κομμέναις,
ἀλλὰ δάφναις 'ματωμέναις,
ποῦ λαμπρύνουν Στρατιῶταις.

—

Νὰ προμάχων θμοιβή...
καὶ μιὰ Νίκη στεφανώτρα
τριγυρίζει μὲ τὴν τσότρα,
καὶ τῆς λένε εὐοί.

—

Στοῦ πολέμου τὸν καιρὸ
μὲ προμάχους ξεφαντόνω,
καὶ μασσῶνος δάφνης κλῶνο
σέρνω πρῶτος τὸ χορό.

—

Φ.— Κι'ἐγὼ μὲ δάφνινα κλαδιὰ
φωνάζω τώρα 'στὰ παιδιά:
φᾶτε καὶ πῆτε πρόσχαρα σ'αὐτὸ τὸ Πάσχα σήμερα,
ποῦ τὰ θηρία λούφαξαν ταδάμαστα, τἀνήμερα.

—

Ἐμπρός...πίνετε καὶ τρῶτε,
τοῦ πολέμου στρατιῶται,
παλληκάρια τῶν συγχρόνων

—

Τρῶτε μὲ ζητωκραυγαῖς
καὶ σκεπάζετε πληγαῖς
μὲ τῆς δάφναις τῶν ἀγώνων.

—

Ἔξω, μαύρη τυραννία...
Ἤπειρος, Μακεδονία,
χόρευε μ'ἐμᾶς ἀγάλλου.

—

Δῶστε πάρτε φιλιὰ
μὲ τὴν νέα Πασχαλιὰ
τοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου.

—

Μὲς'σ'αὐτὸ τὸ πανηγύρι
τόκα μία τὸ ποτῆρι.
Μέσα σὲ Λαμπρῆς χαρὰ
γειά σας, ζήτω σας, οὐρρά.

—

Θὰ γιορτάσω, θὰ χαρῶ...
'στὸ μεγάλο σας χορὸ
ποιὸς δὲν θέλει πρῶτος νάμπῃ;

—

Στρώσετε χορούς καὶ σεῖς,
τάξον' Ιριδος χρυσῆς
ἀπὸ 'πάνω καταλάμπει.

—

Σὰν αὐγῶν πετᾶτε φλούδια
μὲ τὴν νέα Πασχαλιὰ
τόσα βάσανα παλιά.

—

Τραγουδήσετε τραγούδια
γιὰ κανόνια, γιὰ φωταῖς,
σκοτωμούς, λαβωματιαῖς.

—

Ἐμπρός...ἂς ἔλθῃ νὰ μᾶς'πῇ καθένας τὰ'δικά του...
μὲς'στὸ χορὸ πηδήσετε,
τραγούδια τραγουδήσετε
χαρᾶς, ζωῆς, θανάτου.

—

Παλληκαριὰ πολεμική,
μὲ μιὰ'δική σου μουσική
τραγούδησέ μας τώρα
τῶν ἀλυσίδων τοὺς τριγμούς,
καὶ πῶς'πετοῦσαν μὲ κρωγμοὺς
κοράκια σαρκοβόρα.

—

Πίστε μας πῶς οὐρλιαζαν μαντρόσκυλοι καὶ λύκοι,
'πίστε μας πῶς ἐμπήκατε μὲς'στὴ Θεσσαλονίκη,
'πίστε μας πῶς ἐσφύριζαν ἡ μπάλαις καὶ τὰ βόλια,
'πίστε μας πῶς ἐπήρατε τὰ Γιάννενα τὰ δόλια.

—

Θέλω, παιδιά, χαρμόσυνος νὰ πάω κ'ἐκεῖ πέρα,
ποῦ πρώτη σήμερα φορὰ μὲ Λευτεριᾶς ἀγέρα
γιορτάζουν τὴν'Ανάστασι κ'ἀνάβουνε λαμπάδες
πολύπαθοι Ραγιάδες.

—

Θέλω μάτια ν'ἀντικρύσω,
[illegible]

μαῦροι καὶ φαρμακεροί,
καὶ μ'ἐκεῖνα νὰ δακρύσω.

—

Θέλω σήμερα ν'ἀκούσω
ὕμνους ἐλευθερωτῶν,
καὶ παιᾶνας ν'ἀναρούσω
κ'ἐμβατήρια Στρατῶν.

Ὁ ξυλένιος «Φασουλῆς καὶ Μινίστροι προσφιλεῖς.

—

Μὲ τῆς Πασχαλιᾶς τοὺς οἴστρους
'στῆς Εὐρώπης τοὺς Μινίστρονς
τοὺς ἀγαπητοὺς πετῶ
καὶ τοὺς διπλοχαιρετῶ.

—

Χαῖρε, Μπέρτχολδ προσφιλῆ,
χαῖρε, τῆς Αὐστρίας Κόμη,
ποῦ κυριαρχεῖς καθ'ὅλα.

—

Καὶ παρακαλῶ πολὺ
εὐσπλαγχνία καὶ συγγνώμη
'στὸν φτωχὸ γερο-Νικόλα.

—

Λυπηθῆτε τον τὸν μαῦρο,
ποῦ τὸ μέτωπό του γαῦρο
κ'ὑπερήφανο'ψηλόνει.

—

Καὶ μὲ ξίφος καὶ τουφέκι
τολμητίως ἀντιστέκει
κ'αὐθαδέστατα μαλλόνει.

—

Λυπηθῆτε τον τὸν Ρήγα, ποῦ τὸ πόδι του πατεῖ
καὶ τὸ δίκηο του ζητεῖ.
Λυπηθῆτε τὸν Βουνίσιο, λήσταρχοι πολιτισμένοι,
δμως ἂν δὲν ὑποκύψῃ καὶ γενναίως ἐπιμένῃ,
τότε δώσετε σπαλιόρα
'στὴ φτωχὴ τὴν Τσερναγόρα.

—

Τότε, Μπέρτχολδ τοῦ Φραγκίσκου,
κατ'αὐτοῦ τοῦ Βασιλίσκου
στεῖλε τὰ στρατεύματά σου.

—

Γιὰ νὰ φέρετ'εὐγενῶς
καὶ νὰ σκύβῃ ταπεινῶς
'στὰ τρανὰ θελήματά σου.

—

Ἐπιμένει τώρ'ἀκόμη..,
σ'ἐξορκίζω, φίλε Κόμη,
μάζεψέ του τὰ λουρμά.

—

Κι'ὅ,τι πρέπει καὶ προσήκει
νὰ τὸ κάνῃς'στὸ μυρμῆκι,
ποῦ δὲν σκιάζεται θεριά.

—

Ὦ Φραγκιὰ τῆς ἱπποσύνης,
τῆς σωστῆς δικαιοσύνης,
μὲς'στοὺς βούρκους κυλισθεῖσα.

Ὅλ' ἡ πλάσις σ' εὐλογεῖ,
βλέπει πάλι γι' ἀρπαγὴ
ὅτι σ' ἔχει πράσει λύσσα.

—

Καιρὸς νὰ πάρετε φωτιὰ
κι' ἡ νέα σας Ἀρβανιτιὰ
ἐτίναξε τὰ κῶλα.

—

Μὲ χίλια δρὸ τσακίσματα
σᾶς φέρνω χαιρετίσματα
τοῦ μπάρμπα τοῦ Νικόλα.

—

Αὐτὸς μ' ἐκεῖνον τὸν Ἐσσὰτ σᾶς ἔδωσε χαστοῦκα,
ποῦ δὲν σᾶς τὸδωσε ποτὲ κανέν' ἀσήμου χέρι,
αὐτὸς μ' ἐκεῖνον τὸν Ἐσσὰτ σᾶς ἔβγαλε παλοῦκα,
ποῦ πῶς θὰ τὸ πηδήσετε κανένας σας δὲν ξέρει.

—

Τὴν πάθατε μὲ τὸν Ἐσσάτ, Μαγιάρε διπλωμάτη,
κι' ἀλλάξατε τὸ χρῶμα σας,
κι' ἀνοίξατε τὸ στόμα σας
μὰ πιὰ μὴ καὶ κάτι.

—

Ἀρβανιτᾶς Βασίλειο μοναδικὸ 'γυρεύατε
κι' ὅλο μὲ τοὺς φραιέλους μας τὸ κρυφομαγειρεύατε.
Ἀλλ' ὁ Νικόλας ἔξαρνα μονάχος τὸ σκαρόνει
χωρὶς κορῶν' Αὐστριακὴ καὶ δίχως μακαρόνι.

—

Ποιὸς ἐπίστευε ποτέ,
Κόμη μας ἀγαπητέ,
ὅτι 'στὰ θελήματά σας δὲν θὰ 'βρῆτε πειθηνίους
μήτε τοὺς Μαυροβουνίους;

—

Σεῖς πανίσχυροι Κουρσάροι
μὲ τὸν γέρο πεισματάρη
τὴν ἐπάθατε καλά.

—

Φτοῦ 'στὸ κάθε θέλημά σας,
καὶ γι' αὐτὸ τὸ πάθημά σας
κι' ὁ μικρότερος γελᾷ.

—

Οἱ μικροὶ Μαυροβουνιώταις
σχίζουν τῆς τραναῖς σας νότιαις,
κι' ὁ Νικόλας σᾶς οἰκτείρει.

—

Δὲν ἀκοῦν καμμιὰ φοβέρα,
μὰ τὴν γράφουν ἐκεῖ πέρα,
ποῦ δὲν πάνει τεμπεσίρι.

—

Τώρα βλέπετε, μεγάλοι, μὲ τραβήγματα μαλλιῶν
πῶς σᾶς 'μπῆκε 'στὸ ρουθοῦνι
τὸ μικρὸ τὸ Μαυροβοῦνι,
καὶ σᾶς ἔκανε 'στ' ἀλήθεια μασκαράδες τῶν σκυλιῶν.

Λίγους λόγους καὶ καλοὺς λέει καὶ 'στοὺς Ἰταλούς.

—

Χοιρετῶ τὸν Τζολίτι
καὶ τοῦ δίνω μιὰ 'στὴ μύτη,
κι' ἄλλη μιὰ 'στὸν Τζουλιάνο
καὶ σὶ κάθε τζαρλατάνο.

—

Τὴν ἐπάθανε κι' ἐκεῖνα τῶν Μαγιάρων τὰ κοπέλια,
ποῦκαναν μικροὺς μεγάλους
μὲ φευτοπολέμων σάλους
νὰ ξεκαρδισθοῦν 'στὰ γέλοια.

—

Ὦ Μαρκήσιε περντοῦτε!...
τέτοιο κάζο σὰν καὶ τοῦτο
πῶς ἐσκέφθης νὰ τὸ κάνῃς, πεθερὲ Μαυροβουνιώτη,
τραντιτόρε καὶ προδότη;

—

Ἀγαπητὲ Μαρκήσιε, φρατέλο Τζουλιάνο,
ὁ γέρος σᾶς τὴν ἔφτειασε καὶ μὲ τὸ παρατάνω.
Ὁ γέρος ὁ συμπέθερος καλὰ σᾶς τὴν ἐσκάρωσε
κι' ἡ φίλη σας Ἀρβανιτιὰ θαρρῶ πῶς ἐκακάρωσε.

—

Αὐτὸς δὲν κάνει πιὰ χωριὸ
μήτε μὲ μακαρόνι...
ὁ γέρος τὸ συμπεθεριὸ
καλὰ σᾶς τὸ πληρόνει.

—

Μὲ τὸν Ἐσσὰτ 'στὰ Τύραννα ζαλίστηκαν οἱ τύραννοι
κι' οἱ γαυριῶντες κοίρανοι.
Μὲ τὸν Ἐσσὰτ 'στὰ Τύραννα κι' ἐμεῖς πανηγυρίσαμε,
νηφθῆτε κι' ἀποφάγαμε, φέξετε κι' ἐγλιστρήσαμε.

—

Κι' ὁ προσφιλής σας ὁ Κιεμὰλ χωρὶς στιγμὴ ν' ἀργήσῃ
πηγαίνει 'στοὺς προστάτας του νὰ πλατσικολογήσῃ.
Κι' εἶναι τὸ κάζο δυνατό, κι' εἶναι πικρὸς ὁ θρῆνος,
ἄδικα τόσοι τοῦ Κιεμὰλ ἐχάθηκαν ἀγῶνες,
ἀπέραντον Βασίλειον ἐγύρευε κι' ἐκεῖνος
νἄχῃ Κορῶν' Ἀλβανικὴ κι' Αὐστριακοῖς κορώναις.

—

Κάτω κάθε σας ξεράδι,
ἀφιλοκερδεῖς ἱππόται,
ποῦ τὰ λυσσακά σας τρῶτε
μὲ τὸν Ῥήγα τὸν αὐθάδη.

—

Γειά σου, φάρ' ἐλευθερίας,
γειά σου, μίο μακαρόνι..
μὲ τὸν Μπέρτχολδ τῆς Αὐστρίας
τὸ φνσᾷς καὶ δὲν κρυόνει.

—

Μὲ τὸν Ἐσσὰτ 'στὰ Τύραννα σαστίζω καὶ τὰ χάνω...
τώρα σᾶς λένε κι' οἱ μικροὶ: τρομάρα σας, φουρτοῦνα
πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός, Μαέστρο Τζουλιάνο, [σας,
ποῦ τοὺς μικροὺς τοὺς 'γράφατε 'στὴν τζύγκα τὴν πα-
— [τοῦνα σας.
Μὲ τὸν Ἐσσὰτ 'στὰ Τύραννα σᾶς ἔχει σφίξει τρέλλα,
κι' ἐκεῖνον τὸν Ἀμέλιο, τὸν ἄριστόν μας φίλον,
ποῦ παίζει ρόλο Φασουλῆ καὶ ρόλο Πουλτσινέλα,
καὶ ξιφουλκεῖ κατὰ σκιῶν καὶ κατ' ἀνεμομύλων,
θέλω 'στὸ γέρο διάβολο νὰ τὸν ἐξαποστείλω,
κι' εἶχα διάθεσι κι' ἐγὼ
γιὰ τὸν φρατέλο Στρατηγὸ
ἀδελφικὰ νὰ τοὔλυνα τὸν ἀφαλὸ 'στὸ ξύλο.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐβρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώναν.	Χίλια κι' ἐνακόσια δικατρία, δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.
Εἴκοσι κι' ἑπτὰ τ' Ἀπριλη, διαβάσεις, φῆμαι, θρύλοι.	Χίλια διακόσα πενῆντα ἕξη, κι' ὅσι προσμένουν τί θὰ μᾶς φέξῃ.

Νέου Διαδόχου Σχόλη.
ποῦ τὸν καμαρόνουν ὅλοι.

Τ' Ἁη-Γεωργιοῦ 'ξημέρωσε, γιορτὴ τοῦ καββαλάρη
μὲ τὸ λαμπρὸ κοντάρι.
Τ' Ἁη-Γεωργιοῦ 'ξημέρωσε, γιορτὴ χαρᾶς καὶ πόνου,
κι' ἦσαν νηστόσυνα παππποῦ, κι' ἦσαν γιορταῖς ἐγγόνου.

—

Τοῦ Κωνσταντίνου τὸ παιδί, τὸ πρῶτο του βλαστάρι,
τὸν Ἁη-Γεώργη γιόρταζε μὲ δάφνινο κλωνάρι,
καὶ τροπαιούχου μάρτυρος τὸ χέρι τὸ 'βλογοῦσε
κι' ἐμπρὸς 'στὸ μνῆμα τοῦ παππποῦ θλιμμένο τὸδη γοῦ- [σε.

—

Κι' ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου
φύλλα τοῦ δαφνίνου κλώνου
ξανασκόρπισ' ἐκεῖ πέρα.

—

Κι' ἔλεγαν 'στὸ παλληκάρι
τὰ χαρίσματα νὰ πάρῃ
τοῦ παππποῦ καὶ τοῦ πατέρα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σπέτος.

Α'.

Φ.— Τοῦτοι πούρχονται μὲ φόρα
τί χαλεύουν τέτοιαν ὥρα;
Τοῦτοι ποῦ μᾶς πολεμοῦν
καὶ 'στὴν Ἤπειρο χυμοῦν,
καὶ τὴν Ἤπειρο γυρεύουν νὰ τὴν κάνουν Ἀλβανία
μ' ἀκατάσχετη μανία.

—

Τοῦτοι, ποῦ πατοῦν ποδάρι
κι' ὁλοένα φοβερίζουν,
καὶ μαζεύονται 'στὸ Μπάρι
καὶ τὰ δόντια των μᾶς τρίζουν.

—

Τοῦτοι, πούρχονται 'δῶ πέρα
γιὰ νὰ κάνουν σκλάβους πάλι
δσους 'σήκωσαν κεφάλι
κι' εἶδαν Ἀευθερίας ἡμέρα.

—

Τοῦτοι, τοῦτοι, ποῦ περνᾶνε
μὲ φουσάτα τρομερὰ
καὶ πολύχρωμα φτερὰ,
πῶς τοὺς λένε καὶ ποιοί νᾶναι;

—

Μήπως εἶναι Γότθοι κ'Οὖνοι, μήπως εἶν' ἐπιδρομεῖς:
μήπως πειρατῶν ἀγέλη;
Ὄχι, λέγοντοι φρατέλοι,
καὶ πολλάκις ὡς τοιούτους τοὺς ὑμνήσαμε κ'ἐμεῖς.

—

Τοῦτοι μακαρόνια τρῶνε,
Περικλέτου φαμφαρόνε,
κ'ἔχουν τώρα μόνο κάντο
τὸν Αὐλῶνα καὶ τ'Ὀτράντο.

—

Νάτους...φθάνουν οἱ Στρατοὶ
τῶν κλεινῶν Καραμπινιέρων,
ἐξυπηρετοῦν κ'αὐτοὶ
τὸ παγκόσμιον συμφέρον.

—

Πίσω φωνάζουν οἱ τρανοὶ
κ'ἐπέρχονται ξιφήρεις,
κ'ὁ κλέφτης βάζει τὴ φωνὴ
νὰ φύγ'ὁ νοικοκύρης.

—

Αὐτὴ τὴ γῆ, ποῦ 'πήρατε
μ'αἷματος τόσου φόρο,
καὶ μ'αἷμα κατασπείρατε
τῆς Λευθερᾶς τὸν σπόρο.

—

Χωρὶς ἀντίστασι καμμιὰ
ἐκείνη τὴν κληρονομιὰ
προπάππων καὶ πατέρων.

—

Ἀφήσετέ την νὰ γενῇ
καθὼς τὴν θέλουν οἱ τρανοὶ
βορὰ τῶν Βερσαλιέρων.

—

Κ'ἂν εἶσθε σεῖς πραγματικῶς ἐκείνης κληρονόμοι
μ'ἀμέτρητες θυσίες,
μὰ δὲν ἀκοῦν'στὴ Ρώμη
τέτοιαις ἀνοησίαις.

—

Πέρασαν τῆς ρωμάντζας τὰ χρόνια τὰ γελοῖα,
Μαρκέζοι κυβερνοῦν,
ρωμάντζαις δὲν περνοῦν
σὰν πρίν'στὴν Ἰταλία.

—

Τώρα κ'αὐτὴ προβάλλει
γιὰ Δύναμις μεγάλη
καὶ τὴν δουλειά της ξέρει.

—

Καὶ πόθος ἀραγῆς
ἐπὶ τῆς ξένης γῆς
παράφορον τὴν φέρει.

—

Ὁπόταν κ'ὁ μικρούλης
κ'ὁ κοντορεβιθούλης
τύχῃ νὰ μεγαλώσῃ,
βάζει μυαλὸ καὶ γνῶσι.

—

Καὶ γίνεται Κουρσάρος,
γυπαετὸς καὶ γλάρος,
καὶ λάτρης τῆς ρεμούλας
καὶ πρῶτος φαταούλας.

—

Κ'ἂν ἐπιτρέψωμε καὶ σεῖς
νὰ γίνετε μεγάλοι
καὶ πρῶτοι μετὰ πρώτων.

—

Βεβαίως σὰν κ'ἐμᾶς θρασεῖς
θὰ σπᾶτε τὸ κεφάλι
τῶν ταπεινῶν Εἱλώτων.

—

Σ'αἵματα θὰ τρυφᾶτε,
καὶ τοὺς καρποὺς τῶν ἄλλων
θὰ θέλετε νὰ φᾶτε
μὲ λύσσαν Καννιβάλων.

—

Τώρα τὸ μακαρόνι
πολιτική του θέλει
νἄχῃ τὸν Μακιαβέλη.

—

Καὶ τώρα δὲν ἰδρόνει
ταύτ' του μὲ γελοίαις
κ'ἰδανικαῖς φιλίαις.

—

Σκεφθῆτε μιὰ, κωθώνια,
πῶς ἄλλαξαν τὰ χρόνια.
Κόμπος παντοῦ καὶ τύφος,
καὶ σήμερα τὸ ξίφος
σὰν κ'ἄλλοτε 'στὴ μέση κανεὶς δὲν ἀναρτᾷ
μήτε γιὰ Γαριβάλδη, μήτε γιὰ Λιμπερτά.

—

Ἀλλάξανε τὰ πράμματα,
ξεχάστηκε κ'ἡ Νόρμα,
κ'αὐτὰ τὰ μελοδράματα
ἐπῆραν ἄλλη φόρμα.

—

Γ'αὐτὸ'στὸν Τζουλιάνο μας, Μινίστρο μας πολύπειρο,
νὰ φέρεσθε μὲ τρόπο,
κ'ἀδελάστε μας τὴν Ἤπειρο,
κ'ἀδελάστε μας τὸν τόπο.
Κ'ὁ Πάπας Πῖος ἂς γενῇ προστάτης σας καὶ σκέπη...
δός μου, κυρά, τὸν ἄνδρα σου, καὶ σένα δὲν σοῦ πρέπει.

—

Ἐσεῖς, ποῦ μαρτυρήσατε μ'ἐκεῖνο τὸ Μπιζάνι,
φύγετε, καὶ σᾶς φθάνει
τῆς δόξης τὸ στεφάνι.

—

Μ'ὅσα κ'ἂν λέτε δίκαια σᾶς λέμε πῶς ἡ Ρώμη
μένει 'στὴν ἴδια γνώμη.
Δὲν θὰ μᾶς σταματήσετε
μὲ λόγια ζαχαρένια,
κ'ἐλᾶτε νὰ κρατήσετε
τὸν Πάπ'ἀπὸ τὰ γένεια.

Β'.

Νάτους...ἔρχοντ'ἐκεῖ πέρα
γιὰ ν'ἁρπάξουνε τὴ γῆ,
ποῦ γεραίρετ'ἐλευθέρα
κ'ἀδελφούς της εὐλογεῖ.

—

Νάτους, ἔρχοντ'ἐκεῖ πέρα κ'ἔχουν ἕνα καπετάνο,
ποῦ τὸν λένε Τζουλιάνο,
κ'ἔκανε μὲ τὴν Αὐστρία
μιὰ μεγάλη συμμορία.

Θέλουν μοιρασιὰ νὰ γίνῃ.
κι' οἱ φρατέλ' οἱ λατρευτοὶ
ὑποβλέπουν τοὺς Μαγιάρους.

—

Μὰ τοὺς σκιάζονται κι' ἐκεῖνοι,
κι' εἶναι σύμμαχοι κι' αὐτοὶ
σὰν κι' ἐμᾶς μὲ τοὺς Βουλγάρους.

—

Τοιουτοτρόπως γίνεται μιὰ συμμαχία πρώτης,
ποῦ βασιλεύει διαρκῶς ἀγάπη κι' ἀδελφότης.
Σὺ γιὰ τὴν Σκόδρα τράβηξε κι' ἐγὼ γιὰ τὸν Αὐλῶνα,
δὲν ξέρεις γιὰ τὴν Ἤπειρο μεράκι ποῦ σοῦ τῶχω...
δύο γαϊδάροι μάλλωναν σὲ ξένον ἀχυρῶνα
καὶ κάνουνε λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

Φρυάττουν τὰ Βασίλεια,
τὰ Τάρταρα τανήλια,
καὶ συγνανοῦνται λίθοι

—

Τὸ γόητρον τῶν δυνατῶν,
τὸ γόητρον τῶν πειρατῶν
καιρίως προσεβλήθη.

—

Χωρὶς καιμίαν ἄδειαν
ὁ Βασιλίσσως κάποιας γῆς
σὲ φρόνημα πλουσίας.

—

Προσέβαλε μ' αὐθάδειαν
τὸ γόητρον τῆς ἁρπαγῆς
καὶ τῆς λωποδυσίας.

—

Αὐτὸς ἐστρατατσάρισε σαπτούχους ἐξαισίους,
Κόμητας, Μαρκησίους.
Τὸ γόητρον τὸ θαυμαστὸν
ἐξηφανίσθη τώρα...
ἴτε, στρατεύματα λῃστῶν,
φωτιὰ στὴν Τσερναγόρα.

—

Τὸ γόητρον τῶν ἰσχυρῶν
εἶναι καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ.

—

Κι' ὅταν ἐκεῖνο προσβληθῇ
κι' ἀπὸ μικροὺς χαντακωθῇ
τὸ Σύμπαν θὰ τραντάξῃ.

—

Πάλι μ' αὐτὸ τὸ γόητρον ὁ κόσμος ξεκουφαίνεται..
ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται
μὲ τὸν Βουνίσιο Βασιλῆ, τὸν Γέρο τὸν Νικόλα,
νὰ πέσῃ τέτοιο γόητρον, περιφανὲς καθ' ὅλα.

—

Γι' αὐτὸ καὶ τώρ' ἀγανακτοῦν,
κι' ὅταν κι' αὐτοὶ δὲν κατακτοῦν
τὴν κάθε γῆ τὴν ξένη,
τί γόητρον τοὺς μένει.

—

Τότε ποῦ λὲς τὸ γόητρον τοῦ κάθε φατασύλα
δὲν εἶναι παρὰ νοῦλα.
Τότ' ἐξισοῦνται καὶ μ' ἐμᾶς καὶ μὲ τοὺς ἀδυνάτους,
ποῦ καὶ τὰ μέρη δὲν μποροῦν νὰ πάρουν τὰ δικά τους.

—

Γι' αὐτὸ τὸ γόητρον ποῦ λὲς
μεγάλαις μπόρας καὶ πολλαῖς,
κατακλυσμὸς ραγδαῖος.

—

Βουβάσου, δίκιμα μὴ ζητῇς,
ἄλλέως εἶσαι προφητὴς
κι' ἀδιάντροπος χυδαῖος.

—

Γι' αὐτὸ φυσοῦν καὶ ξεφυσοῦν,
γι' αὐτὸ τὸ γόητρον λυσσοῦν
καὶ ξεσπαθόνουν πάλι
δηὸ γόητες μεγάλοι.

—

Γι' αὐτὸ κι' ὁ Μπέρτχολδ σήμερα τὸ Σύμπαν φοβερίζει
καὶ κάπου δόντια τρίζει
Βρυχᾶται κι' ἡ Μακρονοῦ
μὲ τῆς γλυκαῖς καντάδες...
τὸν ἄνδρα της κι' ἡ κοσκινοῦ
μὲ τοὺς πραμματευτάδες.

—

Τὸ γόητρον, τὸ γόητρον, κανεὶς μὴν τὸ πειράξῃ,
κανεὶς μὴν τὸ ταράξῃ.
Γι' αὐτὸ τὸ γόητρον κι' ἐγὼ κόφτω πολλὰ καὶ ράφτω,
ποῦ κακὸ ψόφο νἄχουνε χῶρες φοραῖς μὲ δαῦτο.

—

Ἄνοιξαν μιὰ πῆχυ στόμα
γιὰ νὰ χάψουν ξένο χῶμα,
μὰ τὴν ἔπαθε' στὸ τέλος
κι' ὁ Μαγιάρος κι' ὁ φρατέλος,
κι' ἔτσι βρίσκονται κι' οἱ δύο σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιά,
ποῦ δὲν μπόρεσαν νὰ κάνουν ἀπὸ τώρα μοιρασιά.

—

Ὅλοι θέλουν νὰ μᾶς ρέψουν
καὶ τοὺς κόπους μας νὰ δρέψουν,
Περικλέτο δυστυχῆ.

—

Καὶ συγχρόνως εἶναι φίλοι,
κι' ἔχουν ζάχαρη' στὰ χείλη
καὶ φαρμάκι' στὴν ψυχή.

Βάρδα βάρδα νὰ περάσουν διπλωματικοὶ Κουρσάροι
καὶ μπακάληδες Μινίστροι,
γαϊδουριαῖς χωρὶς σαμάρι,
γαϊδουριαῖς χωρὶς καπίστρι.

—

Π.—Γιατὶ βρίζεις τοὺς μεγάλους, ἀδελφέ μου Φα- [σουλῆ;
κλέβουν ἄτιμα καὶ κράτη, ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πολύ.
Μὲ βρισίδια κάθε τόσο τίποτα θαρρῶ δὲν βγαίνει...
τοῦμπα τοῦμπα τὸ λεγένι,
τοῦτο ποῦτανε θὰ γένῃ.

—

Φ.—Ξέρω πῶς ἂν βρίσω Μπέρτχολδ, πῶς ἂν βρίσω [Τζουλιάνο,
τίποτε μ' αὐτὸ δὲν κάνω.
Ὅμως ὅπλον δὲν μᾶς μένει
κατὰ τῶν τρανῶν ἐν γένει,
παρὰ μόνον ἡ φτυσιά,
ἡ πεντάλφα κι' ἡ βρισιά.

—

Π.—Εἶναι καιρός σου πιὰ νὰ φᾷς δηὸ χαστουκιαῖς, [σαλιάρη,
γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν πόλεμο δὲν ἔφαγες στηλιάρι.
Φ.—Ὅσο κι' ἂν δέρνῃς' στῆς βρισιαῖς γεναίως ἐπιμέ- [νω,
μ' αὐταῖς ἀνακουφίζομαι καὶ κάπως ξεθυμοίνω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΙΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑνακόσια δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Τετάρτη Μάη τοῦ μηνός,
κανένα νέο γεγονός.

Χίλια διακόσα πενῆντα τρία κι' ἑπτά,
κάζι συμμάχων τὰ μάλα λεπτά.

Στὰς Ἐλευθερὰς ἐκεῖ
σύγκρουσις συμμαχική.

—

Εὐὰν εὐοι' στὴν Βουλγαριά, ποῦ πάντα φίλη μένει,
καὶ' στοὺς συμμάχους ρίχνεται σὰν Λάμια λιμασμένη.

Κι' ἐνῷ γενναίως πολεμεῖ
ν' ἁρπάξῃ περισσότερα,
ἕξαφνα φθάνει μιὰ στιγμή,
ποῦ φεύγει γενναιότερα.

—

Ἀκούσετε τῶν τουφεκιῶν, τῶν κανονιῶν τὸν κρότο,
καὶ σφίξετε' στὴν ἀγκαλιὰ
μὲ τὰ θερμότερα φιλιὰ
τὸν Βούλγαρο τὸν ἀδελφό, τὸν σύμμαχο τὸν πρῶτο.

—

Φιλῆστε την τὴν Βουλγαριά...
σὲ κάθ' Ἑλληνικὴ μεριὰ
χορεύει σὰν Ἀρκούδα.

—

Φιλῆστε την τὴν ἐντροπαλὴ
καθὼς ἐκείνη μᾶς φιλεῖ
μὲ φίλημα τοῦ Γιούδα.

—

Τἀδελφιά της τὰ σπαθιὰ
καὶ σήμερα βαθιὰ βαθιὰ
'στὸ χῶμα μας καρφώνονται.

—

Οἱ Κροῦμοι πάθος δὲν κρατοῦν
κι' ἀπάνω σ' αἵματα πατοῦν
καὶ σ' οἵματ' ἀδελφόνονται.

—

Θέλουν τὴν δάφνη νικητοῦ
εἰς ἁρπαγῆς ἀγῶνα,
ποῦ τιμιότερον αὐτοῦ
δὲν ἔχουν' στὸν αἰῶνα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Α'.

Π.—Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, ξέρεις γιὰ σὴν Εἰρήνη
πότε καὶ πῶς θὰ γίνῃ;
Φ.—Ὅταν ὑποχωρήσωμεν γενναίως εἰς βουλὰς
μεγάλας κι' ὑψηλάς.
Ὁπόταν τὸ σπαθί μας πιὰ

δὲν σφίγγωμε'στὸ χέρι,
καὶ βλέπωμε παλιανθρωπιὰ
νὰ πλημμυρῇ μ'ἀδιαντροπιὰ
τὰ γνήσιά μας μέρη.

—

Ὅταν εἰποῦμε ταπεινοὶ
σ'ἐκείνους τοὺς φραγκέλους:
τὸ θέλημά σας ἂς γενῇ
καὶ πάρετ'ἔτι τέλους
ἐκεῖνο ποῦ γυρεύετε,
κι'ἂς πάῃ νὰ κουρεύεται.

—

Ὅταν πᾷς'στὸν Τζιολίτι,
φόβερὸ φαρμακομύτη,
κι'ὅταν πᾷς τοῦ Τζουλιάνου,
ποῦχει μύτο πελεκάνου.

—

Ἐμεῖς φίλοι,σ'ὅ,τι λέτε
πάντα σκύβομε κεφάλι,
κι'ἂν τὰ Γιάννενα βολέτε
πάρτε τα κι'αὐτὰ.. χαλάλι.

—

Ὅταν μὲ γενναίους οἴσιρους,
μὲ βιολιὰ καὶ μὲ σαντούρια
ξυμνοῦμε,βρὲ κασίδη,
κάτι ξωτικοὺς Μινίστρους,
ποῦ γκαρίζουν σὰν γαϊδούρια
ξαπλωμένα'στὸ γρασίδι.

Ὅταν κάνῃς διαχύσεις
τοῦ Κεμάλ,καὶ τὸν ἀφήσῃς
'στὴν ξεσκλαβωμένη γῆ
ν'ἄρχῃ καὶ νὰ βασιλεύῃ,
κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ νὰ κλέβῃ
καὶ νὰ πλατσικολογῇ.

—

Ὅταν φέρεσ'εὐγενὴς
κι'ὅταν δόλου δὲν φανῇς
'στὸ γεινάτι σου γκαμήλα.

—

Κι'ὅταν,φίλε τραγογένη,
τοῦ Μπολετινάτς σ'εὐφραίνῃ
μυρωδάτη βαρβατίλα.

—

Ὅταν πόδι δὲν πατῇς,
ὅταν παύσῃς νὰ ζητῇς
καὶ δὲν ἔχεις ἀξιώσεις.

—

Κι'ὅ,τι πῆρες μὲ θυσίαις,
μόχθους κι'αἱματοχυσίαις,
ἀξιοπρεπῶς τὸ δώσῃς.

—

Ὅταν κύψῃς τὸν αὐχένα,
Περυκλέτο,'στὸν καθένα
καὶ'στὴν κάθε μοιρασιά.

—

Κι'ὅταν μὲ φιλοφρονήσεις
'στὴν Εὐρώπη παραιτήσῃς
καὶ τὰ δόλια τὰ νησιά.

—

Ὅταν,φίλε Περυκλέτο,καθὸ σώφρων κι'εὐπειθὴς
πρὸς τοὺς ξένους καὶ τὴν τύχην τῶν νησιῶν ἐμπιστευ-[θῇς;
κι'ἂς ἀποφασίσουν τοῦτοι,ποῦ τὰ πάντα κυβερνοῦν,
κι'ὅ,τι θέλουν ἂς τὰ κάνουν,κι'ὅ,τι θέλουν ἂς γενοῦν.

Ὅταν'πῇς'στὴν Βουλγαριά,ποῦ'στὸν κόσμο φιλεγάδα
σὰν καὶ τούτη δὲν ξανάδα:
πάρε τόνα,πάρε τάλλο,
τὸ μικρὸ καὶ τὸ μεγάλο.

—

Πάρ'ἐκεῖνα,πάρε τοῦτα,
νὰ βαροῦμε τὰ λαγοῦτα.
Πάρε Σέρραις καὶ Καββάλα
καὶ Νιγρίταις καὶ Παγγαῖα,
ὅμως πάρε κι'ὅλα τἄλλα,
ποῦ νομίζεις ἀναγκαῖα.

—

Τί χαρά μας κι'εὐτυχία
νὰ κοκιάσῃς κι'ἐδῶ πέρα
γιὰ νὰ γίν'ἡ συμμαχία
μυριάκις στενοτέρα.

—

Ὅ,τι θέλεις χάρισμά σου
κι'ἐμεῖς πάντοτε σιμά σου
μὲ φιλίαν ἀκραιφνῆ.

—

Κι'ἔλα κλεῖσε μας'στὸ σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαΐτη,
ποὖναι κάτω'στὸ Δαφνί.

—

Ὅταν προπατόρων ὕβρις
ληρομονήσῃς,ἀδελφέ μου,
κι'ὅταν καὶ μετὰ τὰς νίκας
τοῦ περιφανοῦς πολέμου
στάσιν ἄψογον καθ'ὅλα δείξωμεν σὰν νουνεχεῖς
τῆς τρεχούσης ἐποχῆς.

—

Ὅταν θέλῃς εὐπειθὴς
εὐμενείας νὰ κερδίσῃς
καὶ κανένα προσπαθῇς
νὰ μὴν τὸν κακοκαρδίσῃς.

—

Ὅταν γίνουν,παρλαπίτα,
τοῦτα κι'ἄλλα,ποῦ δὲν εἶπα,
τότε κράνη δὲν θὰ βλέπῃς,Ἄρη περικεφαλαίας,
τότε φθάνει μιὰ χαρὰ
κι'ἡ λευκὴ περιστερὰ
μὲ τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας.

—

Τότε πρέπει νὰ πιστεύσῃς
ὅτι γρήγορα θὰ γίνῃ
μία διαρκὴς εἰρήνη
δίχως διαπραγματεύσεις.

—

II.— Πάψε,ξόλινο κεφάλι,
καὶ μὲ τοῦτα ποῦ μοῦ λὲς
ἄνω κάτω τῆς χολαῖς
μοῦ τῆς φέρνεις τώρα πάλι.

—

Ἐμεῖς ὅμως καθενός,ποῦ μᾶς γίνεται τσιμποῦρι,
θὰ τοῦ'ποῦμε νέτα σκέτα
πῶς θ'ἀστράψῃ μπαγιονέτα,
θὰ τοῦ δώσωμε'στ'αὐτιά,θὰ τοῦ σπάσωμε τὴ μοῦρη.

—

Ὅ,τι θέλουν δὲν θὰ γένῃ,
κι'ὁ Διάδοχος πηγαίνει
μὲς'στὰ χώματά μας τάγια,
ποῦ καρδιαῖς τὸν λαχταροῦν
κι'ἀδελφοὶ τὸν καρτεροῦν
μ'αἱματοβρεγμένα βάγια.

Καὶ 'στὴν Κορυτσᾶ θὰ πάῃ, ποῦ καθὼς μᾶς λὲν πολλοὶ
προσφιλεῖς μας Ἰταλοί,
εἶναι κέντρον ἀπὸ χρόνια
τῆς 'Αλβανικῆς παιδείας,
τῆς ἀφθίτου κ' ἀΐδιας,
ποῦ χορταίνει μακαρόνια.

—

Ἀνευρέθη δὲ καὶ μία
'Αλβανῶν 'Ακαδημία
σὰν κ' αὐτὴν τῶν 'Αθανάτων.

—

Καὶ διδάσκει 'Εκεῖ πέρα
κάθε τέχνη νεωτέρα
τῶν πλιατσικολογημάτων.

—

Τί λογάδες 'Αλβανοὶ
κ' ἀπὸ γράμματα πλημμύρα,
ποῦ μὲ χάσκον μένεις στόμα.

—

Καὶ πλουσίως ἀφθονεῖ
Λιάπηδων λογίων ψεῖρα,
Γκέγκηδων λογίων βρῶμα.

Β'.

Φ. — Κι' ὁ Στρατηγὸς 'Αμέλιο δὲν παύει νὰ κορώνῃ
κ' ἀπογραφὴ σκαρώνει,
καὶ τοὺς Ροδίους 'Ιταλοὺς γυρεύει νὰ τοὺς βγάλῃ
κι' ὅλοι τοῦ λένε: Στρατηγέ, κάνε νὰ ξήσῃς κ' ἄλλη.

—

Ξέρεις πῶς οἱ φρατέλοι μας, ποῦ κάνουν τοὺς τρα-
[νούς,
ἐπῆγαν γιὰ καπάκτησι καὶ 'στοὺς 'Αβησσυνοὺς,
κ' ἐκεῖ τοὺς 'βρῆκαν συμφοραῖς, ὁποῦ καθεὶς τῆς ξέρει,
κ' ἂν θέλῃς, ρώτησε γι' αὐταῖς τὸν δόλιο Βερατιέρη.

—

Γνωρίζεις βέβαια καὶ σὺ πῶς ἔχουνε μανία
μὲς 'στὴν 'Αβησσυνία
τῶν πολεμίων, Περικλῆ, νὰ κόβουν τἀμελέτητα,
καὶ θεωροῦνται λάφυρα πολέμων ἀταραίτητα.

—

Ξέρω πολλοὺς ἀτυχοπὴν τοιαύτην ὑποστάντας,
μὰ καὶ γιὰ τὸν 'Αμέλιο, τῆς Ρόδου τὸν ἀσύκη,
μὲς 'στὰ πολλὰ περίεργα ποῦ γράφουν ἐκ τῆς Τάντας
πῶς ἔπαθε 'στὴν 'Αδουα τέτοιο μασκαραλῆκι.

—

Ὅμως αὐτὸ τὸ κύψιμο, καῦμένε Περικλέτο,
δὲν τὄδα μὲ τὰ μάτια μου, μήτε τὸ βεβαιόνω,
μήτε μπορεῖ νὰ πιστευθῇ, καὶ μᾶλλον ὑποθέτω
πῶς ἴσως νὰ τοῦ τὄβγαλε κανένας ἀπὸ φθόνο.

—

ΙΙ. — Δὲν 'ντρέπεσαι, ξετσίπωτε;
ποῦ νὺν αἰδημοσύνη;
ἐν τούτοις ὅμως τίποτε
δὲν λὲς γιὰ τὴν Εἰρήνη.

—

Φ. — Ὅταν μετὰ τῶν ἀγώνων
τὰς θυσίας, ἀδελφέ μου,
σ' ἔπαρκεῖ νὰ μείνῃς μόνον
μὲ τὴν δόξα τοῦ πολέμου,
τότε σοῦπα καὶ σοῦ λέω πῶς Εἰρήνη θὰ φανῇ
καὶ πολέμιος καθένας ἀρῶτος φίλος θὰ γενῇ.

—

Σύμμαχοι μᾶς πολεμοῦν,
μὲ συμμάχους πολεμοῦμε,
ποῦ πολὺ μᾶς ἐκτιμοῦν
καὶ πολὺ τοὺς ἐκτιμοῦμε.

Καὶ τραβοῦμε κάθε τόσο τῶν παιδῶν μας τοὺς ταρά-
[χους
καὶ μ' ἐκείνους πολεμεῖς,
ποῦ μᾶς ἔχουνε συμμάχους
καὶ τοὺς ἔχομε κ' ἐμεῖς.

—

Ὅλο λόγια ζαχαρένια, φιλοφρόνησις καὶ χάδι,
τίποτα δὲν μᾶς χωρίζει,
κι' ὁ Σαβὼφ μᾶς φοβερίζει
πῶς θὰ 'μπῇ μὲς 'στὴν 'Αθήνα κ' ἐνταυτῷ 'στὸ Βελι-
γράδι.

—

Τέτοια κ' ὁ Σεφκὲτ ἐβόα, μὰ τὸ τουρλωτό του φέσι
ὁ καθεὶς γνωρίζει τώρα ποῦ κατήντησε νὰ πέσῃ,
κ' ἴσως ἔτσι καταντήσῃ μὲ τὸ δρᾶμα τοῦ καιροῦ
καὶ τὸ δοξαστὸ καλπάκι τοῦ Σαβὼφ τοῦ τρομεροῦ.

Γ'.

ΙΙ. — Ἐνῷ τέτοια μοῦ 'μιλεῖς
ξαναβλέπω 'στὰς 'Αθήνας
τόσους τόσους προσφιλεῖς,
ὁποῦ δὲν τοὺς εἶδα μῆνας.

—

Καὶ ξαναβλέπω μὲ χαρὰ τὸν Νῖκο τὸν Δουμπώτη...
μιὰ Φήμη τραγουδεῖ πολλὰ γι' αὐτὸν τὸν στρατιώτη,
Μακεδονία κ' Ἤπειρος σαλπίζει κ' ἐξυμνεῖ
μιᾶς μεγαλότολμης καρδιᾶς παλληκαριὰ σεμνή,
ποῦ τὴν 'γνωρίζουν Γιαννιτσῶν, Σαρανταπόρων μά-
[χαις,
κ' ἡ κορυφαῖς τῶν Μπιζανῶν καὶ τῶν Αὐγῶν ἡ ρά-
[χαις,
κ' ὅσα παιδιὰ 'πολέμησαν μὲ τοῦτον ἐκεῖ πέρα
καὶ 'στοῦ πολέμου τὴ φωτιὰ τὸν εἶχαν σὰν πατέρα.

Καὶ τότε πρὶν ἀκόμη τὸ γένος σηκωθῇ
ὡς καπετὰν 'Αμύντας 'πῆγε νὰ κτυπηθῇ
μὲ τωρινοὺς συμμάχους, κ' ἐκεῖ γεμάτα θάρρος
'βρόντησαν τάρματά του,
κ' ἔπερασε κ' ὁ Χάρος
πολλοῖς φορᾶς 'μπροστά του.

Καὶ καμπόσες ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

'Στοὺς ἐν 'Αμβέρσῃ φοιτητάς,
κλεινῆς Παιρίδος ζηλωτάς,
στέλλει κ' ὁ γέρο-Φασουλῆς θερμὴν εὐχαριστίαν,
καὶ νοῦ, ψυχῆς καὶ σώματος τοὺς εὔχετ' εὐρωστίαν.

—

Λεωνίδα Πῖ Κωσταίκη, ἐπιστήμονος τὰ μάλα,
Φροντιστήριον σπουδαῖον, ποῦ πρωτεύει μέσα 'στ'
[ἄλλα.
Εἰς αὐτὸ διδασκαλία νομικῶν καὶ δικηγόρων
καὶ προπόνησις μεγάλη γιὰ ἀτυχῆ διδακτόρων.
Φροντιστήριον τρφόντι πρὸς ἑξάκοσιον σπουδῶν...
αὔξων δέκα, 'στοῦ 'Αγίου Κωνσταντίνου τὴν ὁδόν.

—

Λεύκωμα Δωδεκανήσων Γερουσίμου τοῦ Δρακίδη,
ποῦ μεστὸν φιλοπατρίας
ἀκριβεῖς πληροφορίας
περὶ τῶν νησιῶν μᾶς δίδει.

—

Ἀβραμοπούλου καὶ Λουμπὲ τὰ παγωτὰ καὶ πάλι
παράπλοτε περίφημα κ' ὁ Φωσονῆς τὰ ψάλλει,
κ' ἔφετος τοὺς εὐχαριστεῖ ποῦ τοῦστειλαν καμπόσα
κ' ἐδρόσισαν τῶν φίλων του καὶ τὴν διψὴ του γλῶσσα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κ' ἐνιακόσια δεκατρία,
δρᾶσε καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Μάης, ἑνδεκάτη,
θὰ μᾶς φέξῃ κἄτι.

Χίλια διακόσια πενῆντα κ' ὀκτώ,
βλέπω 'στὴ Λόντρα μὲ στόμα 'ανοικτό.

Ὁ Διάδοχός μας τώρα 'στὴν ξεσκλαβωμένη χώρα.

—

Βγαίνουν παπάδες λαμπεροί,
βγαίνουν καὶ γέροι λιγεροί,
κόκκαν' αὐγὰ τοῦ πάνε
καὶ πασχαλιαίς σκορπᾶνε.

—

Ἐμπρὸς 'στὸ διάβα τὸ τρανὸ
δὲν εἶναι κάμπος καὶ βουνό,
ποῦ λάμψι δὲν ἀφίνει.

—

Καὶ μὲ πολύχρωμα πυρά
φλέγοντ' ἐκεῖνα τὰ νερά,
ποῦπνιξαν τὴν Φροσύνη.

—

Αὐτὸ τὸ χῶμα ποῦ πατεῖ
δὲν θὰ τὸ σκάψουν δοῦλοι,
μὰ λεβεντιὰ καμαρωτὴ
τοῦ στέλλει καὶ τὸ Σοῦλι.

—

Χορεύουνε τριγύρω του χιονάτα παλληκάρια,
χορεύουν κ' ἠλιογέννηταις κ' ἀτίμητες παρθέναις,
τώρα δὲν σέρνουν τὸν χορὸ μόνο μὲ τὰ ποδάρια,
τώρα χορεύουν ἡ καρδιαίς, ποῦ 'ζοῦσαν πεθαμμέναις.

—

Βλέπουν πῶς τώρα καὶ γι' αὐταῖς χορὸς χαρᾶς ἀνοίγει,
καὶ ξέρουν πῶς θὰ κουμηθοῦν
καὶ ξέρουν πῶς θὰ σηκωθοῦν
χωρὶς βραχνᾶς δεσποτισμοῦ σὰν πρῶτα νὰ τῆς πνίγῃ.

—

Ὁ δόλιος σκλάβος 'ξέχασε νὰ κλαίῃ, νὰ στενάζῃ,
κ' ἀκούει Βασιλόπουλο κοντά του νὰ φωνάζῃ
πῶς δὲν θὰ τὸν μαραίνουν πιὰ φαρμακωμένα χνῶτα
καὶ δὲν θὰ πέσῃ σὲ δεσμὰ βαρύτερ' ἀπὸ πρῶτα.

—

Περνῇ τὸ Βασιλόπουλο... τὸ πέρασμά του Σχόλη
καὶ Πασχαλιᾶς ξεφάντωμα, ποῦ τοῦ φωνάζουν ὅλοι:
ἀνδρίζου κ' ἐγκαρδίωνε καὶ πρόβαιν' ἐκεῖ πέρα,
ὁποῦ τὸν δρόμο σ' ἄνοιξαν ἡ νίκαις τοῦ Πατέρα.

Ἄφιξις Ἄγγλων ἐπιφανῶν σ'αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν.

—

Α'.

Π.—Τὸν Ἀσκουΐθ τὸν εἶδες ο'αὐτὴ τὴ φασορία;
Φ.—Ἤλθε θαρρῶ κι'ὁ Τσῶρτσιλλ μαζὶ μὲ τὴν κυρία.
Πλὴν μετ'αὐτῶν κι'ὁ Λόρδος ὁ Ναύαρχος περέστη...
Π.—Μὰ τί τοὺς ἤλθε νἄλθουν μέσα σ'αὐτὴ τὴ ξέστη;

—

Φ.— Ἀγοπητὲ καοίδη,
μὲ τοῦτο τὸ ταξείδι
μ'ἔκαναν ν'ἀπορήσω.

—

Μὲ τούτους ἦλθαν κι'ἄλλοι,
ἐπίσημοι,μεγάλοι,
χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίσω.

—

Π.— Τὶ τρέχει,Φασουλῆ;
Φ.— Ἐλέγανε πολλοὶ
πῶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα
ν'ἀλλάξουν τὸν ἀέρα.

—

Κι'ἄλλοι,χοντροκεφάλα,
διέδιδαν πολλὰ
σπουδαῖα καὶ μεγάλα,
φρόνιμα καὶ τρελλά.

—

Κι'ἐγὼ φρουρῶν ἀγρύπνως τὰς θήκας τῶν πατέρων
ἀστράπτω καὶ κροτῶ,
κι'ἐμφρόνως χαιρετῶ
ἄφιξιν αἰφνιδίαν ἀνδρῶν φιλελευθέρων.

—

Ἄνδρας τῆς'Αλβιόνος
ἐξόχους μεγαλύνω,
καὶ πρὸ τοῦ Παρθενῶνος
μ'αὐτοὺς τὸ γόνυ κλίνω.

—

Τοὺς ἐπισήμους ξένους
δέχομαι'στὰς'Αθήνας,
κι'ἀνεγερθέντος γένους
ξεχνῶ φρικτὰς ὀδύνας.

—

Καλῶς'στους καὶ καλῶς'στους
τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς λῴστους,
τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀρίστους κραταιστου Βασιλείου,
ποῦ τώρα παρ'ἐλπίδα
μᾶς ἦλθαν'στὴν κοιτίδα
τοῦ φλέγοντος ἡλίου.

—

Σ'ἐλέη δὲν ἐλπίζω...
χωρὶς ἐπαίτου τόνον,
χωρὶς κανὲν συμφέρον.

—

Περιχαρὴς σαλπίζω
τὴν ἄφιξιν καὶ μόνον
ἀνδρῶν φιλελευθέρων.

—

Καλῶς'στους καὶ καλῶς'στους...
τοὺς βλέπομεν εὐρώστους
μέσα'στὸν Παρθενῶνα
μὲ τὴν ἀλκὴν ἐφήβων,
ἂν καὶ'στὴν'Αλβιόνα
σπανίως βλέπουν Φοῖβον.

—

Καλῶς'στους μὲς'στοὺς σάλους
τοὺς ἄνδρας τοὺς μεγάλους,
ποῦ πάντα τοὺς τιμῶ
καὶ τοὺς ἐπευφημῶ.

—

Κυττάξετε τὴν χάριν,
οἰκοδομὰς καὶ τοίχους
κλεινῶν ἰοστεφάνων.

—

Κι'ἀκούσετε τὸν Ἄρην
ἠχοῦντα μὲ τοὺς ἤχους
σαλπίγγων καὶ τυμπάνων.

—

Εἰς δρᾶσιν μᾶς καλεῖ
ταμποῦρλο καὶ τρουμπέτα...
τὸ Μάνλιχερ λαλεῖ
κι'ἀστράφτει μπαγιονέτα.

—

Σ'ἐκείνην στριγμένος
μ'ὅλον τὸ νέον γένος
κτυπῶ τοὺς ἀνιέρους.

—

Καὶ μὲ πολλοὺς καὶ μόνος
ὁμνῶ τῆς'Αλβιόνος
ἄνδρας φιλελευθέρους.

—

Μὲ φαντασίαις τρέλλαις
σὰν πρῶτα παπαρδέλλαις
δὲν κόβω καὶ δὲν ράβω.

—

Μὰ μὲ κλαδὶ κοτίνου
καὶ ξίφος Κωνσταντίνου
δεσμοὺς αἰώνων θραύω.

—

Δὲν βλέπω πιὰ ποικίλους
σὰν κι'ἄλλοτε δακτύλους.
Δάκτυλα πιὰ δὲν βλέπω,μωρὲ σαχλομουρμούρη,
τῶν περασμένων χρόνων,
μὰ βλέπω μιὰ πεντάλφα γ'ἁπλώνεται'στὴ μούρη
φρατέλων φαμφαρόνων.

—

Καὶ γιὰ τοὺς'Αγγλους ἔλεγαν ἡ σαχλο-Λεονώραις:
περκὲ νὰ ταξειδεύουνε καὶ τοῦτοι τέτοιαις ὥραις;
περκὲ νὰ'βγοῦνε'στοὺς Κορφοὺς;περκὲ καὶ'στὸν Αὐ-
[λῶνα,
καὶ'στὰς'Αθήνας ἔπειτα νὰ'δοῦν τὸν Παρθενῶνα;
περκὲ νὰ πᾶν'στὴν Τύρινθα;περκὲ καὶ'στὰς Μυκήνας;
ποῖος σκοπὸς νὰ κρύπτεται'σὰς ἑκδρομὰς ἐκείνας;

—

Κατέλαβε τὸ γεγονὸς μακαρονάδες φίλους,
τοὺς'μπῆκαν ψύλλοι μὲς'στ'αὐτιά,
καὶ μὲ περίφοβη ματιὰ
Τριπλῆς Συννενοήσεως ἐκύτταζαν δακτύλους.
Κι'ἡ περιήγησις αὐτὴ τῶν'Αγγλων,μπεχλιβάνη,
ὡς εἶδος αἰφνηδιασμὸς'στοὺς Ἰταλοὺς ἐφάνη.

Β'.

Π.—Τὸν Τσῶρτσιλλ καὶ τὸν'Ασκουΐθ κι'ἐγώ,βρὲ
[Φασουλῆ,
τοὺς εἶδα'στὴν'Ακρόπολι,κι'ἐχάρηκα πολύ.
Καὶ τέτοια'φώναξα σ'αὐτοὺς
τοὺς ἄνδρας τοὺς περικλυτούς:

—

Ἄνδρες κλεινοί,περιφανεῖς,
μπρὸς σὲ βωμοὺς ἀληθινῆς
Ἐλευθερίας σταθῆτε
κι'ἐδῶ προσευχηθῆτε.

—

Ἐδῶ ναὸς τῆς'Αθηνᾶς,τῆς κόρης,τῆς Παλλάδος,
ποῦ δόρυ τὴν κοσμεῖ χρυσοῦν καὶ τῆς ἐλαίας κλάδος.
Ἀρχαῖον σύμβολον κι'αὐτὴ
κλυδώνων καὶ γαλήνης.
Θεὰ πολέμου λατρευτὴ
καὶ ποθητὴς εἰρήνης.

—

Θέλει βωμὸν αἰώνιον
ἡ ξείδωρος'Ελαία της,
ἀλλὰ καὶ τὸ Γοργόνειον
κι'ἡ Περικεφαλαία της.

—

Ἐκείνη στέφει πάντοτε προμάχους τῆς Πατρίδος,
τοὺς πίπτοντας ἡρωϊκῶς ἐπάνω τῆς ἀσπίδος,
ἀλλὰ κι'ἐργάτας ἀγαθοὺς
εὐημερίας ἀληθοῦς.

—

Ὁ πόλεμός της ἱερός,
Ἐλευθερίας κραυγή,
προμάχων λυτρωτῶν χορὸς
καὶ σκλάβων χαραυγή.

—

Εὐφραίνεται μ'Ἐλευθερίας τουφέκι καὶ κανόνι,
εὐφραίνεται καὶ μὲ χοροὺς Εἰρήνης καὶ θαλίας,
αὐτὴ τὸ φιλελεύθερον τὸ πνεῦμα στεφανόνει
καὶ φέρει τοὺς μοχθήσαντας εἰς γῆν ἐπαγγελίας.

—

Ἐδῶ πετᾷ ψυχὴ καὶ νοῦς
ἀνδρῶν φιλελευθέρων,
'στὴν χάριν τῆς Διογενοῦς
διπλῆν λατρείαν φέρων.

—

Ἐδῶ σὲ τοῦτον τὸν βωμὸν
μιᾶς διπλῆς λατρείας
σκιρτᾷ καθένας πολεμῶν
ὑπὲρ Ἐλευθερίας.

—

Ἐδῶ καὶ σεῖς τῆς Ἀθηνᾶς
τὸ κράτος προσκυνεῖτε,
κι' ἐδῶ σὲ σφαίρας φωτεινὰς
ποτὲ μὴ λησμονῆτε
πῶς κι' οἱ μικροὶ καμμιὰ φορὰ σηκώνουνε κεφάλι
καὶ γίνονται μεγάλοι.

—

Τοῦτο νὰ μὴν τὸ ξεχνᾶτε
σεῖς,ποῦ κράτη κυβερνᾶτε
ρωμαλέα καὶ μεγάλα,
καὶ σκεφθῆτε σοβαρὰ
πῶς ὑπάρχουν μέσα'στ' ἄλλα
καὶ μυρμήγκια μὲ φτερά.

—

Ἐλευθερίας νόμος,
ποῦ δὲν τὸν θίγει μῶμος
καὶ φαμφαρόνων χλεύη
—
Ναὸς βουλῶν ἀρρήτων,
κι' ἐδῶ τῶν Ἐθνοτήτων
τὸ δόγμα βασιλεύει.

—

Κι' αὐτοί,ποῦ τὸ πατοῦν
καὶ ξένην γῆν ζητοῦν,
τρῶνε μὲ τὸ κοντάρι
τῆς Ἀθηνᾶς στηλάρι.

—

Τέτοια ποῦ λές τοὺς εἶπα,
ξυλένιε παρλαπίπα,
κι' ἐκεῖνοι γελαστοὶ
γιὲς μοῦπαν' Αγγλιστί.

—

Κοὶ τώρα σύρτε'στὸ καλό,
ἄνδρες ἀνδρῶν ὡραῖοι...
τὰ σέβη μου,παρακαλῶ,
'στὸν Ἐδουαρδ τὸν Γκρέϋ.

—

Φωνάξετε καὶ πρὸς αὐτὸν
πῶς κάθ' ἕλπις τῶν νικητῶν
δὲν θ' ἀπομείνῃ φρούδη.

—

Καὶ'πέστε του μ' ἄλλα πολλὰ
νὰ τἄχῃ πάντοτε καλὰ
μαζὶ μὲ τὸν Σκυλούδη.

—

Κι' αὐτὸς'στῆς Ἀκροπόλεως τοὺς βράχους ἂς πετᾷ...
γιὲς γιὲς μοῦ ξαναφώναξαν,κι'ἔπειτ'ἀπ' ὅλ' αὐτὰ
γοητευμέν'οἱ γόητες ἔφυγαν μὲ τὴν *Γόησσα*,
ὅμως αὐτὸν τὸν ἐρχομὸ κι' ἐγὼ δὲν τὸν ἐννόησα.

—

Φ.— Μήτε θὰ τὸν ἐννοήσῃς,
καὶ μὴ θέλῃς ἐξηγήσεις
καὶ γιὰ τοῦτο,κουνενέ,
ἀπὸ κάθε καφφενέ.

—

Μὴ συχνάζῃς μὲ πολλοὺς
σὲ Γερουσιῶν ὁμίλους,
κι' ἄφινε τοὺς Ἰταλοὺς
νὰ κυττάζουνε δακτύλους.

Τοὺς φραστέλους καὶ πάλι
μὲ βρωμοῦσα τοὺς ψάλλει.

—

Ἰτολία μας τζόγια,
μὴ μᾶς βρίζῃς μὲ λόγια,
ὁποῦ θέλουνε φτύσιμο.

—

Μὴ μᾶς δείχνῃς κακία
καὶ πρὸ πάντων βλακεία
νὰ σοῦ λέμε μπραβίσιμο.

—

Ἀδελφέ μας Ἀμέλιο,
σβύσε μ' ἕνα φραγγέλιο
τῶν Ροδίων τὴν λαύρα.

—

Κτύπ' ἀόπλους,ἱππότη,
Τζενεράλε Κιχώτη,
Τζενεράλε Παλάβρα.

—

Μὲ φραστέλους ἄβρους
ρίχνε κάτω Σταυρούς,
δίνε σ' ὅλους βρισιαῖς,
τρέχα κλεῖν' Ἐκκλησιαῖς,
καὶ κομμάτιαζε ράσα,
καὶ γκουάρντα ἐ πάσσα.

—

Μὴν ἀκοῦς καπορίκαις,
μοναχὸς ἐπαινέσου,
καὶ τῶν ἄλλων τῆς νίκαις
νὰ τῆς κάνῃς δικαῖς σου.

—

'Στὴν ὑγειὰ σου θὰ πίνω...
σπάζε τοῦτο κι' ἐκεῖνο,
καὶ γερὸ μὴν ἀφήσῃς
'στὸ νησὶ παληοκάνατο,
νἄχουν πάντ ἀναμνήσεις
καὶ γιὰ σὲ τὸν ἀθάνατο.

—

Φοβερὲ Στρατηλάτη
πριμαντόνας στωμύλης,
'στῶν Ρυδίων τὴν πλάτη
τόσους ἄθλους ὀφείλεις.

—

Καὶ σ' αὐτὴν ξεθυμαίνεις
καὶ τὸ πᾶν ἀπειλεῖς,
καὶ φυσᾷς καὶ φρυάττεις.

—

Καὶ πολύαθλος μένεις
κατὰ πάντ' ἀσφαλής,
Κουραμπιὲς Στρατηλάτης.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐφεύρομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Χίλια κι' ἐνακόσια δεκατρία, δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.
Ἰουνίου πρώτη καὶ πολέμων κρότοι.	Χίλια διακόσια πενῆντα κι' ἑνιά, πάλι τὸν Ἄρη κυττῶ τὸν φονιᾶ.

Μὲ παιάνας χαρμοσύνους
γιὰ τοὺς δυὸ τοὺς Κωνσταντίνους.

—

Δυὸ Κωνσταντῖνοι σήμερα φτερόνουνε τὸ γένος,
ἕνας ποῦ ζῇ προσκυνητὸς κι' ἕνας μαρμαρωμένος.
Καὶ σήμαντρο χαρμόσυνο
καλεῖ γιὰ τὸ μνημόσυνο
τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ παληοῦ,ποῦ τὸν δοξάζουν θρύλοι
κι' ἀθάνατη μᾶς ἄφησε τοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλη.

—

Δυὸ Κωνσταντίνους τραγουδοῦν Λαός, Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
τὸν ἕνα,ποῦ'μαρμάρωσε μιὰ'μέρα μὲς'στὴν Πόλι,
τὸν ἄλλον,ποῦ'ζωντάνεψαν καὶ μάρμαρα σιμά του,
ποῦ σὰν πουρπούλισμα πουλιοῦ μοιάζει τὸ περασμά του,
κι' ἐκδικητὴς ἐπέταξε μὲς'στῆς σκλαβιᾶς τὸν θρῆνο
γι' αὐτόν,ποῦ μνημονεύεται'στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο.

—

Χαρὰ'στον,ποῦ'μαρμάρωσε μὲ τὸ σπαθὶ'στὸ χέρι
κι' ἐφύσησε πνοὴ ζωῆς σὲ πεθαμμένα μέρη.
Χαρὰ καὶ'στὸν ἐκδικητή,
ποῦ τοῦ φωνάζουνε Στρατοί:
χίλιαις φοραῖς σπολλάτη σου.

—

Σοῦ στρώνουν δάφνινα κλαδιά,
κι' ἔχεις τοῦ γένους τὴν καρδιὰ
ἀτίμητο Παλάτι σου.

—

Δυὸ Κωνσταντίνους τραγουδοῦν σὲ ξέρεις κι' ἀκρογιάλια,
κι' οἱ δυὸ πετοῦν μὲ τὸν Αἰτό,ποῦχει τὰ δυὸ κεφάλια,
καὶ στήνουν ἅγιαλμα τρανὸ
μαρμαροσκαλισμένο
σὲ Κωνσταντῖνο ζωντανὸ
καὶ σὲ μαρμαρωμένο.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Α'.

Φ.—Λοιπὸν ἀρχίνα,Περικλῆ,νὰ ψάλῃς τὴν Εἰρήνη,
ὁποῦ τὸ πᾶν λαμπρύνει.
Ψάλε την τὴν περίκαλλη,ψάλε την τὴν μαρτόλα,
ὁποῦ πρὸς χάριν της πολλοὶ
σὲ Δύσι καὶ σ' Ἀνατολὴ
ἐτίναξαν τὰ κῶλα.

—

Ἡ μοῖρα μας δουλεύει
κι' Εἰρήνη βασιλεύει
ἐκπολιτιστική.

—

Χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα
κι' ἐκούρδισα τὴν λύρα
'στὴν Προκαταρκτική.

Εἰρήνη τιμημένη
καὶ λευκοφορεμένη,
πεντάμορφη,πανόρμα.

—

Σὺ τώρα καταυγάζεις
καὶ κάθε λύπη βγάζεις
καὶ κάθε στενοχώρια.

—

Εἰρήνη τοῦ Λονδίνου,
κατόπιν τόσου θρήνου
ποιὸς δὲν σὲ τραγουδεῖ;

—

Παντοῦ γιὰ σὲ χαρὰ
κι'ὁ κόσμος λαχταρᾷ
τὴν χάρι σου νὰ 'δῇ.

—

Φίλε Περικλέτο,
ποῦ μὲ γνῶσιν κρίνεις,
κύτταξε μεταλέτο
πηδηχτὴς Εἰρήνης.

—

Ἔλα'στὰ σωστά σου
κι'ὅλα τἄρματά σου
χρέμασια'στὸ ραφι.

—

Ψάλε τὴν Εἰρήνη,
ποῦ τὸ πᾶν φαιδρύνει
κι'ἂν δὲν ὑπεγράφη.

—

Εἰρήνη περιπόθητος καὶ μὲ καρποὺς πλουσίους:
Γκόντεμιό Γκρέϋ'φώναξε πρὸς τοὺς πληρεξουσίους,
ἢ θὰ τὴν ὑπογράψετε,τοὺς εἶπε,πίρα πέρα,
ἀλλοιῶς ὁ γέρο διάβολος σᾶς πέρνει τὸν πατέρα.

Κι'ἐκεῖνοι τότ'ἐβάλανε νερὸ μὲς'στὸ κραοὶ
καὶ πάντες τὴν ὑπέγραψαν ἀμέσως κι'ὅπως ὅπως,
κι'ὁ Γκρέϋ,Περικλέτο μου,τοὺς εἶπε μὶλ μερσί,
καὶ δὲν ἔπῆγε κουτουροῦ τοῦ καθενὸς ὁ κόπος.

—

Καὶ μετὰ βάσανα πολλὰ
'μείναμε σὰν προτήτερα,
κι'ἐπέρασαν αὐτοὶ καλά,
κι'ἐμεῖς πολὺ καλλίτερα.

—

Εἰρήνη,ποῦναι τζόγια,
Εἰρήνη,μίο κάρο,
ποῦ κάνει γιὰ τὸ κάρρο
τοῦ κυνοκτόνου μπόγια.

—

Διάσημος Εἰρήνη,
ὄντως ἱστορική,
ποῦ πιθανὸν νὰ μείνῃ
καὶ προκαταρκτική.

—

Εἰρήνη,ποῦναι τρέλλα,
Εἰρήνη μιὰ χαρά,
ποῦ βάρδ'ἀπὸ φουρνέλα
φωνάζει γοερά.

—

Εἰρήνη μ'ἕνα χάλι
κουλ,άδος θρηνῳδούσης,
Εἰρήνη μὲ κεφάλι
τρομακτικῆς Μεδούσης.

—

Εἰρήνη τῆς ἀνάγκης μὲ χίλια δεῖ στανιᾷ,
Εἰρήνη κολλημένη'στὸν Ἄρη τὸν φονιᾶ.
Κι'ἀντὶ περιστεράκι
χιονάτο νὰ φανῇ
κρώζει φρικτὸ κοράκι
γιὰ σάρκ'ἀνθρωπινή.

—

Εἰρήνη,ποῦ γεμίζει μὲ γόους τὸν ἀέρα,
Εἰρήνη,ποῦ μεγάλα καλὰ βυσσοδομεῖ,
ποῦ φεύγει κι'ὁ Σκανλούδης ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρα
δίχως νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ Νιζαμῆ.

—

Εἰρήνη, βρὲ ζευζέκη,
τοῦ κόσμου συφορέλια,
κι'ὁ Στόλος ξαναστέκει
'μπροστὰ'στὰ Δαρδανέλια.

—

Εἰρήνη μεγάλη,
ποῦ ρίχνει μιαροῦτι,
ποῦ πάλεμοι κι'ἄλλοι
θὰ'βγοῦν ἀπὸ τοὺτη.

—

Εἰρήνη,ποῦ βρόντοι βροντοῦν σμερδαλέοι
σὲ πέντ'ἤθους κλαυθμῶνα,
Εἰρήνη,ποῦ λέει:
τὸ ξίφος ἀκόνα.

—

Εἰρήνη μὲ φούρια...
καθεὶς ἂς τὴν κλάψῃ...
Εἰρήνη καινούρια,
φωτιὰ νὰ τὴν κάψῃ.

—

Εἰρήνη,ποῦ συγκρούσεις ἀκούω'στὰ Παγγαῖα
μαζὶ μὲ τοὺς Βουλγάρους,
τοὺς προσφιλεῖς μας γλάρους,
ποῦ θέλουνε δικά των κι'ὅλα μας τάναγκαῖα.

—

Εἰρήνη,ποῦ σαλπίζεικατὰ συμμάχων ἴτε,
Εἰρήνη,ποῦ κι'ὁ Γκέσωφ ἐαῖνος παραιτεῖται,
ὁ Γκέσωφ ὁ φιλέλλην,ὁ τῆς Εἰρήνης στύλος
καὶ τοῦ Λευτέρη φίλος,

—

Κι'ἔρχονται λένε τώρα
μὲ μιὰ μεγάλη φύρα
Γεννάδιεφ καὶ Δάνεφ.

—

Ποῦ ξέρεις,πατριώτη,
πῶς σύμμαχοί μας πρῶτοι
εἶν'ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ.

Συνάντησις Συμμαχική
κι'εἰλικρινῶς ἀδελφική.

Ὁ φιλέλλην παραιτήθη
κι'ὁ Λευτέρης ἐλυπήθη,
ποῦ μ'ἀγάπη τραγουδοῦσε γιὰ τὸν Γκέσωφ ὁλοένα:
μάγια μοῦχεις καμωμένα
καὶ τρελλαίνομαι γιὰ σένα.

—

Τὸν Γκέσωφ τὸν ἀγάπησα'στὸ Πρωθυπουργιλίκι,'
κι'ἦτανε φίλος λατρευτός,
καὶ μ'ἔλεγε συχνὰ κι'αὐτὸς
τῆς γούνας του μανίκι.

—

Μιὰ'μέρα,ποῦ προσκάλεσε'στὴν Σόφια του κι'ἐμένα,
Γκέσωφ,τοῦ λέω,νὰ σοῦ'πῶ,
Γκέσωφ,τοῦ λέω,σ'ἀγαπῶ,
τρελλαίνομαι γιὰ σένα.

—

Ἀπὸ τὸ χέρι μ'ἄρπαξε,μ'ἔφιλησε'στὰ χείλη,
καὶ μοῦπε μὲ γλυκειὰ φωνή:
ὅ,τι,Λευτέρη,κι'ἂν γενῇ,
θἄμοστε πάντα φίλοι,

—

Καὶ τώρα,ποῦ θὰ'κάναμε ξανὰ συνομιλία,
μ'ἄφινει μόνο κι'ὀρφανό,
ἐγ'ὅμως δὲν τὴν λησμονῶ
τοῦ Γκέσωφ τὴν φιλία.

Β'.

Π.— Εἰρήνη μὲ μαχαῖρι
καὶ μ'ὅπλο ξεφαντόνει
κι'ἀγρία μᾶς κυττᾷ.

—

Εἰρήνης περιστέρι
ἀπάνω σὲ κανόνι
περίτρομο πετᾷ.

—

Κι'ἐγώ,μωρὲ Σγαρίλιο,
βλέπω θολὸ τὸν ἥλιο,
θολὸ καὶ τὸ φεγγάρι.

—

Καὶ τώρα ξαναρχίζω
μαχαίρια νὰ τροχίζω
γιὰ τὸν φονιᾶ τὸν Ἄρη.

—

Ἔλεγα πῶς Εἰρήνη θὰ βασιλεύσῃ τώρα
καὶ θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ μὲ τὰ πολλά της δῶρα.
Ἔλεγα πῶς Εἰρήνης ἡμέρα θ'ἀνατείλῃ
καὶ δὲν θὰ ξαναϊδοῦμε τὸν οὐρανὸ σφοντύλι.

—

Ἔλεγα πῶς θὰ πάψῃ κι'ἡ κοσμοχαλασιὰ
καὶ θὰ γενῇ δυναία κι'ἡ κάθε μοιρασιά,

καὶ πῶς δεσμοὶ 'στὸ μέλλον ἀδελφικῆς φιλίας
θὰ φέρουν τοὺς συμμάχους πρὸς γῆν ἐπαγγελίας.

—

Πλὴν τίποτ' ἀπὸ τοῦτα
δὲν ἔγινε, τσολιᾶ,
καὶ τώρ' ἀντὶ λαγοῦτα
νὰ παίξω καὶ βιολιά,
τὸ μοῦσι μου μαθῶ,
καὶ σήμερα σὰν πρῶτα
πολέμους τραγουδῶ
μὲ φλογισμένα χνῶτα.

—

Μανιώδης Βουλγαρία
πάλιν σὰν Μαινὰς ἀγρία
ἐναντίον μας λυσσᾷ.

—

Κι' ἐγὼ μ' ὅλους πλήρης θάρρους
ὅρσε, λέω, 'στοὺς Βουλγάρους,
ποῦ τοὺς ἔχομε χρυσᾷ.

—

Ὅρσε 'στὸν Σαβώφ, ποῦ λέει πῶς τὰ πάντα θὰ σα-
[ρώσῃ,
ποῦ κι' οἱ Σέρβοι περὶ τούτου
λὲν πῶς ἔχασε τὸν νοῦ του,
καὶ τὸν πόλεμο τὸν θέλει μόνο γιὰ νὰ σαβουρώσῃ.

—

Ὅρσε 'στὸν Θεοδωρώφ
καὶ 'στὸν Ρέτσο τὸν Πετρώφ,
ποῦχει τόσο νταϊλίκι.

—

Καί, καθὼς παραληρεῖ,
βῆμα δὲν ὑποχωρεῖ
δίχως τὴν Θεσσαλονίκη.

—

Ὅρσε 'στὸν Γενναδιέφ,
ὅρσε καὶ 'στὸν Μαλινώφ,
ὅρσε σ' ὅλους τοὺς εἷς ἑφ,
ὅρσε σ' ὅλους τοὺς εἷς ὧφ.

Γ'.

Φ. — Ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα, τὸν ὄντως ἱερόν,
οἱ Βούλγαροι τὸν κάνουν ἀγῶνα μιαρόν.
Νέον πολέμου μένος,
καὶ πάνοπλον τὸ γένος
ὀρθόνεται καὶ πάλιν
πρὸς μίαν νέαν πάλην.

—

Ἐμπρός... σὰν τῆς Βιρνάμης
τὸ δάσος προχωρεῖτε...
'στοῦ γένους τὰς δυνάμεις,
'στὸ φρόνημα θαρρεῖτε.

—

Ἐμπρός... μ' ἐφ' ὅπλου λόγχην, Πατρίδα, ξαναστάσου,
καὶ πάνοπλος μὴν παύῃς 'στὸν κόσμο νὰ κηρύττῃς
πῶς δὲν θὰ πᾶν χαμένα τὰ δικαιώματά σου...
τότε κι' ὁ Βασιλιᾶς μας, τότε κι' ὁ Κυβερνήτης.

—

Μὲ νέον ἐγερτήριον
ξυπνῶ τοὺς στρατιώτας,
καὶ σὲ συλλαλητήριον
καλῶ τοὺς Ἠπειρώτας.

—

Μὲ σπιθόβολη ματιὰ
ξαναβράντα, δόλιο Σοῦλι,
καὶ 'στὴν Τουρκαρβανιτιὰ
μὴν ξαναγενῆτε δοῦλοι.

—

Ἡ κηδεμὼν τῶν Ἀλβανῶν φοβέραις τσαμπουνᾷ,
αὐτὴ ποῦ δὲν ἐνίκησε ποτὲ καὶ πουθενά.
Ἐπῆγε 'στοὺς Ἀβησσυνοὺς κι' ἐκεῖ τὴν ἐσιγύρισαν
καὶ δίχως ἀμελέτητα πολλοὶ φρατέλοι 'γύρισαν.

—

Ἐπῆγαν στὴν Τριπολίτιδα,
'στὴν Κυρηναϊκή,
καὶ γαστροεντερίτιδα
ἐπάθανε κι' ἐκεῖ.
Καὶ μόλις πρὸς τὰ μέσα πᾶν ὁρμοῦν οἱ Βεδουῖνοι
καὶ τῶν φρατέλων μας ταῦτὰ τὰ κάνουν τελατίνι.

—

Ὅμως γιὰ νὰ ξεθυμάνω
τρέχω καὶ 'στὸν Τζουλιάνο,
τρέχω καὶ 'στὸν Τζιολίτι,
καὶ τοὺς χώνω μὲς 'στὴ μύτη
παληοκάλτσαις Ἀρβανίτη.

—

Τῆς Ρώμης ὁ Μαρκήσιος ὁ αὐτὴ τὴ φασαρία
τῆς Ρώμης ὀνειρεύεται τὴν κοσμοκρατορία,
μὰ λέγω πρὸς αὐτὸν κι' ἐγώ, τῶν Ἀθηνῶν ὁ Κόμης:
φουρτοῦνα 'στὰ μπατζάκια σου, Μαρκήσιε τῆς Ρώμης.

—

Ἐσκοτώθη μὲς 'στὴν Πόλι διαβόητος Βεζύρης,
ὁ Νεότουρκος φιλέλλην, ὁ Σεφκὲτ ὁ κακομοίρης.
Κρῖμα, ποῦχε τόσο κόθο 'στὴν εὐγενικὴ καρδιά του
νὰ ξαπλώσῃ κι' ἔδω πέρα
τὴν ἁρίδα του μιὰ μέρα,
καὶ νὰ πίνῃ τὸν καφέ του δωρεὰν 'στοῦ Ζαχαράτου.

—

Στὴν Τουρκιὰ μεγάλη μπόρα...
τί θὰ γίνῃ; τί θὰ κάμῃ
δίχως τὸν Σεφκὲτ τὸν βλάμη;

—

Μὰ κι' ἐγὼ τὸν κλαίω τώρα...
πάει τοῦ Σεφκὲτ τὸ φέσι...
Θεϊδὲ 'σχωρέστο, Θεϊδὲ σχωρέσοι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
εὑρίσκομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία,
δράσεις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ἰούνιος, ὀκτώ,
σουξὲ κι' ἀγανακτῶ.

Δυνάσα κι' ἔξηντα καὶ χίλια,
κι' ἀνέβουν πολλῶν τὰ καντούλια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ. — Κλάψε, κλάψε, Περικλέτο...
Π. Γιὰ ποιὸ λόγο, Φασουλῆ;
Φ. — Ἀγανάκτησις μὲ φλέγει καὶ τὸ στῆθος πυρπο-
[λεῖ.

Μία φήμη βεβαιώνει στρατιῶται τῶν Βουλγάρων
πῶς δικούς μας αἰχμαλώτους περιφέρουν ἄρον ἄρον,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τοὺς πάνε,
'στῆς ἀγγάρειαις των τοὺς βάζουν,
ἀμειλίκτως τοὺς κτυπᾶνε,
τοὺς πομπεύουν, τοὺς γλευᾶζουν.

—

Καὶ δὲν εἶναι δίβολου ψέμμα
πῶς πομπεύεται τὸ Στέμμα
μετὰ νίκας καὶ θριάμβους,
ποῦ μᾶς ἄφησαν ἐκθάμβους.

—

Καὶ συμφώνως μὲ τοὺς νόμους
τῶν συμμάχων μας αὐτῶν
διασύρεται 'στοὺς δρόμους
ἡ τιμὴ τῶν ὁπλιτῶν.

—

Βάστα, Περικλῆ, τὸν νοῦ μου,
βάστα τον νὰ μὴ μοῦ φύγῃ...
γιὰ τὰ θρέμματα τοῦ Κρούμου
ἀγανάκτησις μὲ πνίγει.

—

Βρίζει καθορμάτων σμῆνος
τὸ σπαθὶ τοῦ στρατιώτου,
ποῦ τὸ στεφανόνει Νίκη.

—

Κι' ὁ Χασάπτσιεφ ἐκεῖνος
κάνει τὸν περίπατό του
μέσα 'στὴ Θεσσαλονίκη.

—

Πάντοτ' εὐγενεῖς ἀλήθεια πρὸς συμμάχους μας τιμή-
μὰ κι' ἐχθροὺς καὶ πολεμίους. [ους,
Οἱ μεγάλοι σύμμαχοί μας
κι' ἂν μᾶς πιάσουν αἰχμαλώτους,

εἶναι πάντα 'στὴν ψυχή μας
καὶ ποθοῦμε τὸ καλό τους.

—

Ἐμεῖς πάντοτ' εὐγενεῖς
ταπεινῶς ὑποχωροῦμε
μπρὸς στοῦ Κρούμου τοὺς φονεῖς,
καὶ ποτὲ δὲν τοὺς βαροῦμε.

—

Πάντοτε τοὺς ἀγαπᾶμε
κ' ὅλο μὲ τὸ γάντι πᾶμε,
νὰ μὴ βρέξῃ, νὰ μὴ στάξῃ.

—

Καὶ μιὰ τέτοια συμμαχία
ἐν εἰρήνῃ κ' ἡσυχίᾳ
ὁ Θεὸς νὰ τὴν βαστάξῃ.

—

Πάντοτ' εὐγενεῖς τρώντι πρὸς συμμάχους ἀνιέρους,
κ' ἂν τοὺς πιάσομ' αἰχμαλώτους τοὺς ἀφίνομ' ἐλευθέ-
Μᾶς χλευάζουν, μᾶς πομπεύουν, [ρους.
καὶ 'στὴ φάχη μας ἱππεύουν.
πλὴν ἐμεῖς γλυκὰ τοὺς λέμε: δῶσετέ μας κ' ἄλλο ξύλο,
ἐμεῖς θέλουμε τὸν Γκέοωφ καὶ τὸν Δάνεφ πρῶτο φί-
[λο.

—

Δὲν μᾶς μέλει, δὲν μᾶς μέλει,
κ' ἂν μᾶς κάνοινε κουρέλι.
Καὶ 'στὰ χεῖλη τοὺς φιλῶ,
καὶ τὸ στόμα μου σφαλῶ
μὴ γ' αὐτοὺς κακὸ μοῦ φύγῃ, καὶ μὲ πῶν κ' ἐμέν' ἀρέ-
μὲ κανένα μανιφέστο. [στο

—

Ἐγὼ θέλω, μπεχλιβάνη,
'στὸν Χασάπτσιεφ τὸν πάνυ
ταπεινῶς νὰ γονατίσω.

—

Καὶ σὰν φῶς νὰ τοῦ 'πῶ:
Στρατηγέ, ποῦ σ' ἀγαπῶ,
κλώτσα με κ' ἐμπρὸς καὶ 'πίσω.

—

Ἐγὼ θέλω, Περικλέτο, νἄχω τοὺς Βουλγάρους φίλους,
φιλικῶς νὰ μὲ δαγκάνουν,
κ' αἱφνηδιασμοὺς νὰ κάνουν
φιλικοὺς κ' ἀλλεπαλλήλους.

—

Ἐγὼ θέλω γιὰ συμμάχους ὅσους θέλουν κοκκαλιάρη,
νὰ μοῦ δίνουνε στηλιάρι.
Ἐγὼ θέλω τοὺς μεγάλους Ἀρκουδιάρηδες τοῦ Κρού-
[μου
νὰ τοὺς ἔχω 'στὸ μαλό μου καὶ σὰν πάω πρὸς νεροῦ
[μου.

—

Θρέμματα μεγάλης γέννας,
ἂς πομπεύεται καθένας
σύμμαχός σας στρατιώτης.

—

Δῶστε μας κ' εἰρήνη πᾶσι,
ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ σπάσῃ
τέτοια συμμαχία πρώτης.

—

Ἐξυμνεῖτε φίλους πρώτους,
ποῦ καὶ ψύλλους πολλιγόνουν,
καὶ 'δικούς μας αἰχμαλώτους
ἀμειλίκτως μαστιγόνουν.

—

Ἐξυμνεῖτε τὴν φιλία,
ποῦ μᾶς λοῦζει μὲ βρισιαῖς,
ποῦ μᾶς κλείνει καὶ Σχολεῖα,
ποῦ μᾶς κλείνει κ' Ἐκκλησιαῖς.

—

Ἐξυμνεῖτε τοὺς κυρίους
τῆς Ἀρκούδας τῆς ἐξάλλου,
ἐξυμνεῖτε τοὺς ἁγίους
ἐμπορηστὰς τῆς Ἀγγιάλου.

—

Εἶναι τιμὴ νὰ σκύβωμε σὲ τούτους τὸ κεφάλι,
εἶναι τιμὴ μας νὰ γενοῦν οἱ Βούλγαροι μεγάλοι.
Εἶναι καὶ δόξα καὶ τιμή,
ὁποῦ κ' αἵματων ποταμοὶ
ἐπότισαν ἀφθόνως
τοὺς κάμπους τοῦ κλαθμῶνος
ὑπὲρ τοιούτων φίλων
καὶ λυσσασμένων σκύλων.

—

Καὶ σὺ πρὸ τούτων, Περικλῆ, τὰ γόνατά σου κλῖνε,
κ' ἂν μᾶς ἀφήσουν τίποτα κ' αὐτὸ πολὺ μᾶς εἶναι.
Ὅλα 'στοῦ Κρούμου τὴν φυλὴ, γιὰ μᾶς ἡ δόξα μόνη
πῶς πολεμήσαμε μ' αὐτοὺς κ' ὑπὲρ αὐτῶν, κωθῶνι.

—

Ἐγὼ κ' ἂν μαστιγώνωμαι
μὲ βούρδουλα φιλτάτου,
μὰ πάντα θὰ λιγώνωμαι
μὲ γλύκας ἐμπρουστά του.

—

Κ' ἂν ἔλθουν καὶ μοῦ λύσουνε τὸν ἀφαλὸ 'στὸ ξύλο,
τὴν ἄψογον δὲν λησμονῶ,
καὶ πέφτω καὶ τοὺς προσκυνῶ,
κ' εὐγνωμοσύνην ἄπειρον γιὰ τῆς ξυλιᾶς ὀφείλω.

—

Εἶναι συμμαχία πρώτης
κ' ἀληθὴς μακαριότης
νὰ μᾶς δέρνῃ τὰ πλευρὰ
μάστιξ φίλων μας ἁβρά.

—

Ἐμεῖς πάντα κερδισμένοι,
Περικλέτο μου κουτέ,
ἄψογοι καὶ νικημένοι,
ἄψογοι καὶ νικηταί.

—

Ἄψογος μᾶς λαμπρύνει,
ἄψογος κ' ἐν εἰρήνῃ,
ἄψογος κ' ἐν πολέμῳ.

—

Τὴν ἄψογόν μας στάσιν
σὲ καθεμίαν φάσιν
τὴν σκάζομαι, τὴν τρέμω.

Β'.

Π.— Ἐμεῖς καὶ φίλους
κ' ἀγριοσκύλους
δὲν ἐπειράξαμε.

Μὲς 'στὴ Ρωσσία
διαιτησία,
σία κ' ἀράξαμε.

—

Πολέμων σάλοι
κ' Εἰρήνη πάλι,
κ' ὁ χρόνος ρέει.

—

Μεσολαβήσεις
καὶ συναντήσεις,
Σωζόνωφ, Γκρέϋ.

—

Χάδια καὶ φάπας,
θυμοὶ κ' ἀγάπας,
καὶ μίλ μερσί.

—

Συνδιασκέψεις,
ὁποῦ θὰ ρέψῃς
μ' αὐτοὺς καὶ σύ.

—

Ἡ φιλία τῶν τεσσάρων
'στὸν Σωζόνωφ ὅρον ἄρον.
Στὴν Πετρούπολι θὰ πᾶνε γιὰ ν' ἀλλάξουν τὸν ἀέρα.
κ' ὅπως καὶ 'στὴν Ἐγγλιτέρα
νὰ τὰ 'ποῦνε κ' ἐκεῖ πέρα.

—

Σήμαντρα χαρᾶς κτυπᾶνε,
'στὴν Πετρούπολι θὰ πᾶνε,
κ' ὅλοι χάσκουν σὰν χαζοί.

—

Πρέπει νὰ πηδᾷς νἀχαίρῃς.
'στὴ Ρωσσία κ' ὁ Δευτέρης
μὲ τὸν Κλέαρχο μαζί.

—

Στὴν Πετρούπολι πηγαίνει
τῶν συμμάχων ἡ τετράς,
καὶ σύ, φίλε τραγογένη,
τῆς ἡμέραις θὰ μετρᾷς
τῆς διαιτησίας ταύτης,
κ' ἀλογόμυιγαις θὰ χάφτῃς.

—

Στὴν Πετρούπολι πηγαίνουν
φίλτατοι σὰν πρῖν νὰ γένουν,
κ' ὁ Σωζόνωφ, μίο κάρο,
ἐκτελῶν κ' ἐκεῖνος χρέη
τοῦ σὲρ Ἐδουαρδ τοῦ Γκρέϋ
θὰ τοὺς πάῃ μπρὸς 'στὸν Τσάρο.

—

Τότε πόζα καὶ καμάρι,
καὶ θὰ γίνουνε σὰν φούσκαις
μὲ τὸ Ρούσσικο χαβμάρι
καὶ τῆς Ρούσσικαις ζακούσκαις.

—

Πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ
θὰ τοὺς προσκαλοῦν νὰ φᾶνε,
καὶ τὸ μπόρσι θὰ ρουφᾶνε,
πρώτη σοῦπα Ρωσσική.

Τόκα μία,πρῶτε φίλε.. γειά σου Δάνεφ σύμμαχέ μου,
κι'ἐν τῷ μέσω τῆς εἰρήνης,κι'ἐν τῷ μέσω τοῦ πολέμου.
Θάμαι φίλος καὶ μὲ σένα,
τζαρατζοῦμ τριαντοένα,
δύο,τρία καὶ μισό,
ὁ ἔχω πάντοτε χρυσό,
κι'ὅλα πᾶνε χαρασσό.

—

Φέρτε Ρούσικο κρασί
γιὰ χατῆρι μας νὰ τρέξῃ...
ὤχ!ἀγάτη μου χρυσῆ!..
ὤχ!ἀμὸν,παιδιὰ,κι'ἂς φέξῃ.

—

Στὴν Πετρούπολι θὰ πᾶνε,καὶ θὰ γίνουν πανηγύρια,
καὶ θὰ σπάσουνε κοτήρια,
καὶ πάρ Ρούσκ νπονιμαῖ.
ὁ Σωζόνωφ θὰ'ρωτᾷ,
καὶ θὰ λένε χωρατά,
καὶ μπαροῦτι θὰ βρομᾷ.

—

Καὶ σύ,Σωζόνωφ,πούσαι μεγάλος καὶ πολύς,
σῶζε πιστοὺς συμμάχους καὶ φίλους προσφιλεῖς.
Κι'ἡ μοιρασιὰ νὰ γίνῃ
πρεπόντως ἐν εἰρήνῃ
δικαία καὶ σωστή.

—

Ἐμπρὸς καὶ σεῖς οἱ Ρῶσσοι
νὰ μὴν τὰ κακαρώσῃ
φιλία θαυμαστή.

Γ΄.

Φ.—Σὰν ἀκούσῃς πῶς ἀλήθεια'στὴν Πετρούπολι θὰ γίνῃ
τῶν τεσσάρων κορυφαίων ἡ συνάντησις ἐκείνη,
τότε σκοῦξε,προσφιλῆ:
συμφορὰ καὶ τρὶς ἄλλοί.

—

Πιθανὸν νὰ γίνουν κι'ἄλλαις ἀπὸ μέρους μας θυσίαις,
κι'ἀπὸ'μᾶς νὰ πληρωθοῦνε τούταις ἡ διαιτησίαις,
κι'ὡς ἀνταμοιβὴν ἀξίαν νίας στάσεως ἀφόγου
πιθανὸν νὰ μᾶς ἀφήσουν καὶ τὸ Χάνι Χατζῆ Γώγου.

—

Κι'ἂν ἰδοῦν πῶς δὲν'μπορεῖ μοιρασιὰ κι'ἐκεῖ νὰ γένῃ
εἶναι λίαν πιθανὸν νὰ τραβήξουνε'στὴν Βιέννη,
κι'ἂν κι'ἐκεῖ δὲν συμφωνήσουν
πιθανὸν νὰ τὰ πρυμνήσουν
μιὰ καὶ δυὸ'στὸ Βερολῖνο,
πιθανὸν καὶ'στὸ Πεκῖνο,
κι'ἂν μαλλόσουν καὶ σ'ἐκεῖνο
τότε πιὰ θὰ πάν'στὴν Τῆνο.

—

Νέα κοσμοχαλασιὰ
καὶ καμμία μοιρασιὰ
δὲν θὰ βλέπῃς νὰ τελειώνῃ.

—

Ὁ δὲ κόσμος θὰ γογγύζῃ
κι'ὁλοένα θὰ στραγγίζῃ
καὶ'στὰ πόδια του θὰ λιώνῃ.

—

Ὑπὲρ Εἰρήνης πάλιν
παντοῦ θὰ βλέπῃς πάλιν,
καὶ φούριαις καὶ τρεχάλαις καὶ ζῆλον καὶ προσπάθειαν. [θειαν,
Ὁ δὲ Δευτέρης θἄζῃ δεινὴν εἰρηνοπάθειαν. [θειαν,

—

Γιὰ τοῦτον ὅλοι θἄναι καὶ σύμμαχοι καὶ φίλοι,
θὰ δέχεται παρ'ὅλων λιβανωτοῦ θυμίαμα,
καὶ'στοῦ Μαρκαντωνάκη καὶ'στὰ'δικά του χείλη
θὰ βλέπῃς τῆς Τζοκόντας ἐκεῖνο τὸ μειδίαμα.

Δ΄.

Π.—Ἐξαίρω τὴν Εἰρήνην μιᾶς ἐποχῆς εὐθύμου,
ἀλλὰ καὶ τὸ σπαθί μου
δὲν παύω ν'ἀκονίζω,
καὶ θούρια τονίζω.

—

Κι'ἔχω γενναῖον θάρρος
καὶ πίστιν πρὸς Αὐτόν,
ποῦ Στόλων καὶ Στρατῶν
ἐγίνηκε κουμπάρος.

—

Φ.—Κι'ἐγώ,βρὲ Περικλέτο,γιὰ τὴν βαπτισιμιὰ
πίνω μαζί σας μιά,
καὶ δρὸ γιὰ τὸν κουμπάρο,
καὶ ρίχνω κι'ἕνα σμπάρο.

—

Χαρὰ'στην τὴν Ηριγκήτισα,ποῦχει καλὰ περίσσια,
χαρὰ καὶ'στὸν Πατέρα της,ποῦ Ρήγας λαμπερὸς
ἐκάλεσε κουμπάρους του'στῆς κόρης τὰ βαπτίσια
ἐκείνους,ποῦ'βαπτίσθηκαν σὲ βάπτισμα πυρός.

—

Τιμὴ καὶ'στὴν παλληκαριὰ
νὰ κάνῃ τώρα κουμπαριὰ
μὲ τὸν Πορφυρογέννητο,ποῦ τὸ σπαθὶ ζωσμένος
σὲ κολυμβήθρα'Λευθερίας ἐβάπτισε τὸ γένος.

—

Βαπτίζουν Στόλοι καὶ Στρατοὶ τοῦ Ρήγα τὴν Δραχοβλα,
τὴν νανουρίζουν τουφεκιαῖς καὶ βρόντοι πυροβόλων.
Χαρὰ'στην τὴν Ηριγκήτισα καὶ τὴν Βασιλοπούλα,
ποῦ'γίνηκε βαπτιστικὴ τῶν'Εθνικῶν Εἰδώλων.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδουν κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον	Χίλια κι'ἐνακόσια δεκατρία,
ἐδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.
Δεκαπέντε μηνὸς Ἰουνίου	Χίλια κι'ἑξηνταένα καὶ δυακόσα,
συζητήσεις παντὸς παφιενίου.	κι'ἡ πλάσις διαρκῶς ἀγωνιῶσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Α΄.

Φ.— Σὺ ποῦ πάντοτε ρεμβάζεις
κι'ἔχεις νοῦθους μυστικούς,
ἀπὸ τόσα ποῦ διαβάζεις,
Περικλέτο μου,κι'ἀκοῦς
εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς κάβο
Π.— Δὲν'μπορῶ νὰ καταλάβω
τίποτα,βρὲ Φασουλῆ μου,
καὶ κτυπῶ τὴν κεφαλή μου.

—

Πότε μιὰ διαιτησία τῆς Ρωσσίας ξεπροβάλλει,
πότε τῆς Εὐρώπης ἄλλη,
πότε μία μερική,
πότε κι'ἄλλη γενική,
καὶ κυτιᾷς ἐδῶ κι'ἐκεῖ
καὶ σκαιρινὸ χακί.

—

Πότε πόλεμος μουγγρίζει,
πότε τὴν διαιτησία
μὲς'στ'οὐτζὰ μας ψιθυρίζει
ὁ Σωζόνωφ κι'ἡ Ρωσσία.

—

Ὅλοι ξαναπέρνουν φόρα,
καὶ σὲ τοῦτα μας τὰ χάλια
ἥλιος Ἰουνίου τώρα
νερουλιάζει τὰ κεφάλια.

—

Πῦρ ἡλίου πυρπολεῖ
κάθε πλάσιν,Φασουλῆ.
Φλόγες μέσα,φλόγες κι'ἔξω,
Ἰουνίου ζεστασιά,
κι'ἔτσι μοῦρχεται νὰ τρέξω
'στοῦ Παγγαίου τὴν δροσιά.

—

Ποιοὺς ὀλίγο,ποιοὺς πολὺ
φλὸξ ἡλίου πυρπολεῖ.

Φλέγοντ'ἐξημμένον οἶστροι,
φλέγεται καὶ τὸ χακί μας,
καὶ τὰ χάνουν οἱ Μινίστροι
τῆς Εὐρώπης κ'οἱ δικοί μας.

—

Πῦρ ἡλίου πυροτολεῖ,
παντοῦ βλέπεις, τροσφιλῆ,
μία πύρινη ματιά.

—

Πῦρ ἀνάβει καὶ κορώνει,
καὶ τουφέκι καὶ κανόνι
πέρνει μόνο του φωτιά.

—

Τεῖναι τοῦτο τὸ κακό,
τεῖναι τοῦτο τὸ μαράζι...
κ'ἕνα νέο ξαφνικὸ
κάθε μέρα μᾶς πειράζει.

—

Κάθε μέρα κ'ἐν'ἀγγοῦρι
μὲς'στὴ μέση ξερριζώνει,
καὶ κυττάζεις κάθε μοῦρη
νὰ χλωμάζῃ, νὰ ζαρώνῃ.

—

Φ.— Τῶν πολέμων ἡμέρ'ἀνατέλλει,
πλὴν κ'Εἰρήνη τρελλὴ μᾶς γελᾷ,
καὶ σασιζουν πολλοὶ τῶν ἐν τέλει
καὶ βουρλίζονται κόσμου μαλά.

—

Νέα πάλη καὶ νῦν ὑποφώσκει,
νέα πάλη μ'ἐλπίδας τροπαίων,
μὰ κ'Εἰρήνη φιλάμπελος βόσκει
σὲ συσκέψεις σοφῶν Εὐραιαίων.

—

Ἄρης πάλιν τριγύρω μας μαίνεται,
καὶ νομίζω, βρὲ σύντροφε βλάκα,
πῶς τὸν κόσμον ἀγρίως λυμαίνεται
ἡ τρανὴ τῆς Εὐρώπης μελάκα.

—

Καὶ νέος πάλης τρομερᾶς,
φανατικῆς κ'αἱματηρᾶς
ἐμφάνισις ἀγρία.

—

Πλάσις ὀδύνης, θλίψεως,
ποῦ τῆς'Αποκαλύψεως
βρυχῶνται τὰ θηρία.

—

Εἶδα φρίττον νὰ ζητοῦν
κρέατα νεκρῶν πτωμάτων,
εἶδα φλόγες νὰ πετοῦν
μέσ'ἀπὸ τὰ στόματά των.

Εἶδα φοβερὸν θηρίον
διαθέσεων ἀγρίων,
μία δράκενα φαγάνα.

—

Εἶδα κ'ἄλλο νὰ χορεύῃ
κ'ὁλόενα νὰ γυρεύῃ
μακρόγυμα παρμεζάνα.

Ἐκρωζαν ὀρνέων σμήνη
κ'ἔβλεπα νὰ τρεμοσβύνῃ
τῆς Ἀνατολῆς ἡ πούλια.

—

Κ'ἄκουσα, χανταισμένε,
σὲ χαλάσματα νὰ κλαῖνε
κουκουβάγιαις, νυκτοπούλια.

Β'.

—

Π.— Ὅμως κ'ἐγώ, βρὲ φουκαρᾶ,
μέσα σὲ κόσμου θρῆνον
εἶδα θηρία φλογερά
μετὰ γλωσσῶν πυρίνων.

—

Ὑαίνας εἶδα παρδαλὰς ὠμότητος μεγάλης,
πάνθηρας, ρινοκέρωτας, τίγρεις, λεοπαρδάλεις,
καὶ δίχως μέλος καὶ ρυθμὸν
μιὰ συναυλία βρυχηθμῶν
ἐκλόνιζε τὴν κτίσιν,
Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν.

—

Κ'εἶδα νὰ δρεβαίνῃ 'μπρός μου
ἕνα οἴχαμα τοῦ κόσμου,
μία σύμμαχος Βουλγάρα.

—

Καὶ λυσσῶσα πορελάλει,
κ'ἔλεγαν μικροὶ μεγάλοι:
μωρή, ποῦ τὴν πᾷς τὴν κλάρα;

—

Κ'ἀντεπήδα κ'ὑπαγούδα
μὰ βουλιμῶσ''Αρκοῦδα
μὲ τὸν Δάνεφ, τὸν'Ιβάνωφ, τὸν Χεσάπτσεφ τὸν μοῦρ-
καὶ τὸν Τσάρο τὸν Κοβοῦργο. [γο,

—

Ἡ μεγάλη της ψυχὴ
ἤθελε διαιτησία
μόνο μὲ συγκατοχὴ
καὶ συνιδιοκτησία.

—

Εἶχε φοβερὸ στομάχι
κ'ὅλα'γύρευε νὰ τἄχῃ,
κ'ὅλα τἄθελε δικά της.

—

Κ'ἕνας πόθος ἐναγὴς
φανερᾶς διαπραγῆς
ἔβραζε στὰ σωθικά της.

—

Γιὰ ρεμοῦλα'λαχταροῦσε,
σὰν'Αρκοῦδα δὲν'μποροῦσε
μὲ λιτότητα νὰ ζῇ.

—

Κ'ἡ μεγάλη της ἡ πεῖνα
ἤθελε καὶ τὴν'Αθήνα
νὰ τὴν ἔχωμε μαζί.

—

Ζήτημ''Ανατολικὸν
λέαν μαθηματικόν.

Στέφανος παρανομίας
καὶ ποικίλης ἀτιμίας
τὴν'Αρκοῦδα περιστέφει.
Κ'Αρκουδιάρηδες μεγάλοι
μέλπουν τὰ πολλά της κάλλη
καὶ τῆς παίζουνε τὸ ντέφι.

Γ'.

Φ.— Κ'ὁ Ναούμωφ, ὁ καὶ φίλος
καὶ Κομητατζήδων στύλος,
ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην ἐξορίσθη παρ'ἐλπίδα,
καὶ κατέφυγ'ἐδῶ πέρα μὲς'στῶν φώτων τὴν κοιτίδα.

—

Καὶ σὲ τοῦτον, καθὼς ξέρεις,
τὸν Ναούμωφ τὸν ἀντάρτη,
ὁ μακρόθυμος Λευτέρης
ἔδωσε συγχωροχάρτι.

—

Μὰ κ'ἐγὼ πρὸς τοῦτον εἶτα, τὸν Ναούμωφ δηλονότι:
γειά σου, παστρικὸ τσανάκι, γειά σου συμμαχία πρώτη.
Σὲ χρηστοὺς Κομητατζῆδες μόνον θαυμασμὸς προ-
σήκει, [σήκει,
ἢ'ἂν σ'ἐξόρισαν ἀφρόνως ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη,
νὰ μᾶς συμπαθᾷς γιὰ τοῦτο, μίλλ παντός, ἀγαπητέ...
εἰς τὸ μέλλον τέτοιο κάζο δὲν θὰ σοῦ συμβῇ ποτέ.

—

Τῶν Κομητατζήδων φάρε,
ποῦσαι'ντροπαλὸς σὰν κόρη,
τὸ συχωροχάρτι πάρε,
καὶ μ'ἀγάπη περισσὴ
τοὺς διώκτας σου συγχώρει
σὰν μακρόθυμος καὶ σύ.

—

Ἐμεῖς πάντοτε θὰ ζοῦμε καὶ θ'ἀρίνωμε τὰ κῶλα
πολυέλαιοι, γενναῖοι, κ'ἐνεξίκακοι καθ'ὅλα.
Εἶσ'ἐλεύθερος νὰ πᾷς
ὅπου θέλεις κ'ἀγαπᾷς.

—

Ξαναγύρισε, Ναούμωφ, μέσα'στὴ Θεσσαλονίκη,
'βρίσε μας μεγαλοψύχως, φέρε μας τρομάρα, φρίκη.
Ὅ,τι'πῇς αὐτὸ θὰ γίνῃ καὶ κανεὶς δὲν θ'ἀντιφάσκῃ,
'σκάρωνε συνωμοσίαις μὲ τὸν φίλο τὸν Σανδάσκυ,
μάζευε Κομητατζῆδες ἐλευθέρους ἐλευθέρως
καὶ συνδιασκέψεις κάνε φανερὰ καὶ κατὰ μέρος.

—

Κ'ἂν κανεὶς σὲ ξαναδιώξῃ,
ἐν τιμῇ πολλῇ καὶ δόξῃ
ἔλα πάλι'στὰς κλεινὰς νὰ σοῦ γίνῃ κάθε χάρις,
καὶ μὲ χίλια δῶρ πορτὸν νέαν ἄφεσιν νὰ πάρῃς.

—

Πάντα πρῶοι κ'ἀγαθοὶ δὲν θ'ἀλλάξωμε τὸ φύλλο,
καὶ θὰ'πᾶμε καὶ σ'αὐτὸν τὸν Χεσάπτσεφ τὸν φίλο:

Πάρε πίσω τὰ φυσέκια,
πάρε μπόμπαις φιλικαῖς
κι' ὅσα βρέθηκαν τουφέκια
σ' ἀποθῆκαις μυστικαῖς.

—

Γιὰ μᾶς εἶναι περιττά...
Στρατηγὲ, συγχώρησέ μας...
πάρτα πίσω καὶ μ' αὐτὰ
κτύπησε καὶ σκότωσέ μας.

—

Ἀνελπίστως καμμιὰ μέρα
σὰν μαυρόθυμος καὶ σὺ
τίναξέ μας στὸν ἀέρα,
νὰ σοῦ ποῦμε μιλλ μερσί.

Δ'.

Π.—Κάθε πρωὶ ποῦ σηκωθῶ μὲ πιάνει βουλιμία
καὶ σκέπτομαι τὸν πόλεμο καὶ τὴν διαιτησία.
Κάθε πρωὶ ποῦ σηκωθῶ
γιὰ πόλεμο θ' ἀκούσω,
καὶ πρὶν ἀκόμη νὰ ντυθῶ
παιᾶνας θ' ἀνακρούσω.

—

Μὲ τὸ γλυκοξημέρωμα πόλεμος, συμπολίτη,
κι' Εὐρώπης μεσολάβησις μὲ τὸν Ἀποσπερίτη.
Στὸ Βελιγράδι τί φρονοῦν καὶ τί στὸ Μαυροβούνι;
ἔτσι θὰ τὸν πράσωμε, παιδιά, καὶ τὸν Ἰούνιον;
Πόλεμος, ἀποστράτευσις, εἰρήνη ἢμίν καὶ πᾶσι...
κι' αὐτὸς ὁ μῆνας φαίνεται πῶς ἔτσι θὰ περάσῃ.

—

Ξυπνῶ καὶ μοῦπαν ἔφυγε κι' ὁ Πάσιτς στὴ Ρωσσία,
πέφτω, μοῦ λὲν δὲν γίνεται καμμιὰ διαιτησία,
ξυπνῶ, καὶ μοῦπαν ἔφυγε κι' ὁ Δάνεφ γιὰ τὸν Τσάρο,
πέφτω, μοῦ λένε 'γρήγορα τὸ Μάνλιχερ νὰ πάρω,
ξυπνῶ, μοῦ λένε, τὸς κανεὶς ταξείδι δὲν θὰ κάνῃ,
καὶ τότε μοῦρχετ' ἐμετὸς καὶ τρέχω γιὰ λεκάνη.

—

Μιλῶ, τὴν γλῶσσα δέσε,
σκασμὸς, μασκαρατζῆκο...
ξυπνῶ, φωνάζουν πέσε,
πέφτω, φωνάζουν σήκω.

—

Φ.—Πλὴν ἐγὼ σᾶς λέγω πάλιν: συγχωρεῖτε τοὺς
[Βουλγάρους.
τῆς Ἀνατολῆς τοὺς Ρώσσους, τοῦ πολιτισμοῦ τοὺς
Συγχωρεῖτε τοὺς ὡραίους [φόρους,
καὶ λεπτοὺς Ἀρκουδαρέους.

—

Συγχωρεῖτε τοὺς ἀνθρώπους,
ὅπου μοιάζουνε 'στοὺς τρόπους
μὲ πιθήκους Χιμπατζῆδες.

—

Συγχωρεῖτε τὸν Σανδάσκυ
κι' ὅποιον τὰ καλὰ διδάσκει
σὲ χρηστοὺς Κομητατζῆδες.

—

Τοὺς Βουλγάρους συγχωρεῖτε
κι' ἀδελφοὺς νὰ τοὺς θαρρῆτε.
Τί σᾶς λέει κι' ὁ Σαβῶφ, ὁ Σεφκὲτ τῆς Βουλγαριᾶς,
καύχημα παλληκαριᾶς;

—

Εἶδε τὸ καλπάκι τούτου,
ποῦ πολέμους μὲ τὸν νοῦ του
κάθε τόσου μᾶς κηρύττει.

—

Γρήγορα κι' αὐτὸ νὰ πέσῃ
ἐκεῖ ποῦπεσε τὸ φέσι
τοῦ Σεφκὲτ τοῦ μακαρίτη.

—

Ἐν τούτοις 'στὴν διαπασῶν βοῶ πρὸς τὴν ὑφήλιον:
αἰνεῖτε 'στὸν αἰῶνα
ἐκεῖνον τὸν Βασίλειον,
τὸν πάλαι Μακεδόνα,
ποῦ λένε πῶς ἐτύφλωσε συντάγματα Βουλγάρων
καὶ τοὺς ἀπέστειλε τυφλοὺς 'στὸν Σαμουὴλ τὸν Τσά-
[ρον.

—

Κι' εἶδα καὶ τὸν Ἀμλιο 'στὴ Ρώμη νὰ γυρίζῃ
καὶ κατὰ φρένα καὶ θυμὸν πολλὰ νὰ μερμηρίζῃ,
καὶ τοὔχαναν ὑποδοχαῖς καὶ φέσταις οἱ φρατέλοι,
κι' αὐτὸς τῆς Ρόδου, Περικλῆ, τοὺς ἄθλους ἀπαγγέλ-
καὶ πῶς ἐμεγαλούργησε καὶ πῶς ἐκυριάρχει [λει,
καὶ πῶς 'στὸ τέλος τάβαλε καὶ μὲ τὸν Πατριάρχη.

—

Τζενεράλε δοξασμένε,
κόμε στάτε:... μπένε μπένε.
Σὺ τοὺς 'τίναξες τὴν κάπα,
τέτοιος ἄλλος δὲν ὑπάρχει...
γειά σου, Τζενεράλε Πάπα,
Τζενεράλε Πατριάρχη.

—

Ἔπαιξες ποικίλους ρόλους, ποῦ θὰ τοὺς θυμοῦνται
μπράβο σου κι' εὐὰν εὐοί, [χρόνια...
καὶ σοῦ πρέπουν γι' ἀμοιβὴ
πέντε πιάτα μακαρόνια.

Γιὰ τὴν θανὴ τοῦ Σπανδωνῆ.

—

Κι' ὁ μαχητὴς ἐκεῖνος ἀξίζει δάφνης κλῶνο,
ποῦ μὲς 'στὴ βιοπάλη καὶ μὲς 'στὸ βογγητὸ
σὰν νὰ μὴν εἶχε πάθος, σὰν νὰ μὴν εἶχε πόνο,
ἔζησε μὲ τὸ γέλοιο καὶ πέθανε μ' αὐτό.

ΓΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον	Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία,
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.
Ἰούνιος δευτέρα κι' εἰκοστή,	Χίλια κι' ἑξήντα δύο καὶ δυακόσα,
χάσκει διπλωματία θαυμασιή.	κι' ἡ πλάσις πάλιν σ' αἷμα κολυμβᾶσα.

Κόσμου τρανὴ λαλιὰ
λαλεῖ 'στὸν Βασιλιᾶ.

—

Ξαναβοήθησε, Σταυρέ, τὸν πρῶτο καββαλάρη
σὰν τότε, ποῦ 'πολέμησε τοῦ Γοῦρκου τὸ φεγγάρι,
καὶ τὸν Σταυρὸ τῆς Βουλγαριᾶς νὰ κατα πολεμήσῃ,
ἕναν ἀντίχριστο Σταυρό, ποῦ τρίφει μόνο μίση.

—

Ξαναβοήθησε, Σταυρέ, τὴν λατρευτὴ Κορῶνα
'στὸν νέον τὸν ἀγῶνα,
κι' ἂς ραίνῃ δόξα καὶ Τιμὴ
μ' ὄνειρευτὰ λουλούδια
ἕναν Στρατιά, ποῦ πολεμεῖ
καὶ πέφτει μὲ τραγούδια.

—

Ἐσύ, Σταυρέ, βοήθησε τὸν Βασιληᾶ μας πάλι,
ποῦ σὰν Ὡρίων λαμπερὸς μὲς' στὸ Στρατὸ προβάλλει.
Λάφναις φτερώσετε ξανὰ
ἐκεῖ ποῦ θὰ πατήσῃ,
κι' ἂς τοῦ φωνάξουν Ὡσανὰ
'σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

—

Κτύπα τὴν ἄτιμη φυλή,
τοῦ Κρούμου τὴν Ἀρκοῦδα,
ποῦ τοὺς συμμάχους της φιλεῖ
μὲ φίλημα τοῦ Γ̓ ἰούδα.

—

Ἂς πέσουν ἄγρια σκυλιὰ
κυὶ λυσσασμένοι λύκοι...
μὲ τὸ σπαθί σου, Βασιληᾶ,
μιλεῖ μιὰ Θεία Δίκη.

—

Κτύπα, κυρὴ λαχτάρα μας, ἄστρο χρυσῶν ὀνείρων,
καὶ τῶν βαρβάρων θάνατος ἂς εἶναι κάθε σφαῖρα
ἐκδίκησις, ἐκδίκησις, αἷμα βοᾷ μαρτύρων, [σου...
ἐκδίκησις, ἐκδίκησις, φωνάζει κι' ὁ πατέρας σου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Α'.

Φ.—Βγάλε σοῦ λέω τὸ σπαθὶ καὶ τώρ' ἀπὸ τὴ θήκη
κι' ἐπῆραν τὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ μὲς' στὴ Θεσσαλονίκη.
Τραγούδησ' ἐπινίκια καὶ πάλι, πατριώτη,
τραγούδησ' ἐπινίκια μετὰ χρυσῶν λαβάρων,
κι' ἐπῆραν τὴν Ἁγιὰ Σοφιά, τὴν Ἐκκλησιὰ τὴν πρώτη,
ὁποῦ ταβέρνα' γίνηκε' στὰ χέρια τῶν Βουλγάρων.

—

'Στὴν τόση κοσμοχαλασιὰ
τὴν' πῆραμε τὴν Ἐκκλησιά,
ποῦ φίλοι μας ἀδελφικοὶ
ἔτρωγαν κι' ἔπιναν ἐκεῖ.

—

Πέταξε πάλι χαρωπὸς' στὰ χώματά μας τἄγια,
τὴν' πήραμε τὴν' Ἐκκλησιά,
ποῦ μὲ πολλὴ ξετσιπωσιὰ
'πετοῦσαν οἱ βρωμιάρηδες τὰ βρώμικ' ἀπωφάγια.

—

Τὴν' πῆραν τὴν' Ἁγιὰ Σοφιά, ποῦ κόσμος τὴν γεραίρει
κι' ἀντίχριστοι τὴν' βρίζανε μὲ τὸν Σταυρὸ' στὸ χέρι,
κι' εἰκόνες ἐμολύνοντο μὲ τὰ σεμνά των ἅγματα,
κι' ἐφρένιαζαν κι' οὐρλιάζαν μὲ λύκων οὐρλιάσματα.

—

Τοὺς ἔδιωξαν, τοὺς ἔδιωξαν αὐτοὺς τοὺς βρωμοκού- [λους
καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιὰ ποῦχει μεγάλους θρύλους.
Μέλπουν γλυκόμολποι χοροί,
μέλπει μ' αὐτοὺς τὸ γένος,

καὶ μὲ τὴν λόγχη τὴν φρουρεῖ
Στρατὸς στεφανωμένος.

—

Καὶ τώρα λάμπουν καθαρὰ
προγονικέ μας ἱερὰ
καὶ πάγκαλα τεμένη.

—

Μέσ' ἀπὸ τόκους ἱεροὺς
τοὺς ἔδιωξαν τοὺς μαροῦς,
καὶ φεύγουν μεθυσμένοι.

—

Φεύγουνε μεθυσμένοι
σύμμαχοι ξακουσμένοι
σ" Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

—

Πᾶνε χαμέν' οἱ κάποι,
πάει τὸ χαροκόπι,
τὸ ζεῦκι, τὸ μεθύσι.

—

Μία καλὴ φτυσιὰ
δῶστε' στοὺς καταράτους,
ποῦ μὲς' στὴν' Ἐκκλησιὰ
ἔβγαζαν τἀντερά τους.

—

'Εδῶ κι' ἐκεῖ τρικλίζουν
καὶ κλαῖνε κι' ὀλολύζουν
πῶς' βγῆκαν ἀπ' ἐκεῖ
φίλοι Βαλκανικοί.

—

Κι' ὁ Χεσαψῆεφ ὁ γνωστὸς ἀπὸ πολλαῖς ἡμέραις
εἶχε' στὸν νοῦ του, Περικλῆ, νὰ πάῃ γιὰ τῆς Σέρραις,
κι' ἐκεῖνος, ὅπως φαίνεται, 'κατάλαβε τὰ σκοῦρα
κι' ἐπῆρε τὰ βρεμμένα του καὶ τὄκοψε κουμποῦρα.

—

Κι' ὁ Χεσαψῆεφ ἔφυγε μὲ τὰ γλαρὰ τὰ μάτια
καὶ πάει' στὰ κομμάτια.
Κι' εἶτε' στοὺς στρατιώτας του καὶ' στοὺς Κομητατζῆ- [δες,
ποῦ δροῦν μὲ δυναμίτιδες καὶ μὲ χειροβομβίδες:

—

'Εγώ, παιδιά, θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀλλάξω τὸν ἀέρα,
μὰ σεῖς καθῆκον ἔχετε νὰ μείνετ' ἐδῶ πέρα.
'Ολίγη θάναι καὶ γιὰ σᾶς ἡ θλίψις κι' ἡ πικρία,
θάρρος, παιδιά, κι' ὑπομονή,
κι' ἡ 'Σαλονίκη θὰ γενῇ
σὲ' λίγο Βουλγαρία.

—

'Έφυγε κι' ὁ Χεσαψῆεφ, Στρατηγὸς καὶ διπλωμάτης
καὶ' ξυπνὸς ἀνοικτομμάτης.
'Έφυγε κι' ὁ Χεσαψῆεφ ὁ βαμμένος, ὁ γλυκύς.
κι' ὅλ' οἱ Θεσσαλονικεῖς
τοῦ φωνάζουν' στὸ καλό,
κι' ἔλα μας γιαλὸ γιαλό.

—

Φεύγεις φεύγεις ἀνελπίστως προσωπὶς χαριτωμένη,
μὲ Στρατάρχου φορεσιά,
κι' ἡ Θεσσαλονίκη μένει
σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιά.

Ποιὸς ἀσίκης σὰν καὶ σένα
τώρα πιὰ θὰ περπατῇ
μὲ μουστάκια ξεβαμμένα
καὶ μὲ σπάθα δυνατή;

—

Χεσαψῆεφ τόνομά σου
καὶ γλυκὸ τὸ γέλασμά σου.
Κατευόδιο, προσφιλῆ,
τῆς μπογιᾶς μουσταλῆ,
Χεσαψῆεφ παστρικέ,
Χεσαψῆεφ καὶ καὶ καί.

—

Εἶθε πάντα νὰ φυλάξῃς
τὸ κλεινὸν ἀξίωμά σου,
καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀλλάξῃς,
Χεσαψῆεφ, τόνομά σου.

—

Τὰ καλά μας τἀδελφάκια κλαῖνε παραπονεμένα
κι' εἶναι πάντ' ἀδικημένα.
Ἄλλοι πάντα τὰ κτυποῦν, τοὺς χαλοῦν τὴν ἡσυχία,
κι' ἀναγκάζονται κι' αὐτὰ νὰ ξεχνοῦν τὴν συμμαχία.

—

Ἄλλοι πάντα τἀναγκάζουν νὰ κατέλθουν εἰς ἀγῶνας
καὶ νὰ ρίχνωνται σ' ἐμᾶς,
καὶ νὰ σπάζουν τὰς γραμμὰς
καὶ τὰς ὀδετέρας ζώνας.

—

Τὰ χρυσᾶ μας ξανακλαῖνε,
καὶ' στὸν Χατζημῆσεφ λένε
μιὰ καὶ δρὸ νὰ σηκωθῇ.

—

Καὶ καθὼς ἐκεῖνος ξέρει
'στὸν εἰρηνικὸ Λευτέρη
νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Β'.

Π.—Ἐμπρὸς... πόλεμος λοιπόν, πόλεμος μὲ τοὺς [Βουλγάρους,
τοὺς συμμάχους μας ἐχθρούς, τοὺς ἀληθινοὺς βαρβά- [ρους.
Πόλεμος μὲ τὴν Ἀρκοῦδα,
μὲ τὴν μαύρη καλιακοῦδα.

—

Πόλεμος μ' αὐτοὺς τοὺς φίλους,
τοὺς φριχτοὺς ἱεροσύλους,
ποῦ μολύνουν φανερὰ
προπατόρων ἱερά.

—

Αὐτοὶ γιὰ τοὺς συμμάχους των τροχίζουν τὰ μαχαί- [ρια των
κι' ἔχουν κηλῖδας αἵματος ἀδελφικοῦ τὰ χέρια των.
Αὐτοὶ τῆς πολιτείας των τὸν πολύτιμον ἐφόδιον
κρατοῦν μονάχα μάχαιραν ἀνίερον σφαγῆς,
καὶ προσκυνοῦντες εὐλαβῶς Κύριλλον καὶ Μεθόδιον
μυρίας μηχανεύονται μεθόδους ἁρπαγῆς.

—

Σπαθὶ σὲ μακελλάρηδες,
Χριστιανοὺς ἀσπίλους,
σπαθὶ' στοὺς Ἀρκουδιάρηδες
καὶ' στοὺς ἁγριοσκύλους.

Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε...κατάρα ξημερόνει...
ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε...χορτάρι δὲν φυτρόνει.
Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε...καταστροφὴ μεγάλη...
κλεῖστ'Ἐκκλησίαις καὶ Σχολειὰ
προτοῦ γενῆτε μακελλειά,
καὶ φεύγετ'ἐλευθερωτὰς παπάδες καὶ δασκάλοι.

—

Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε γιὰ ν'ἀπελευθερώσῃ,
κι'ἄκουσ' θρῆνον τῆς Ρωμῆ
κι'ὁλέθρου δαίμων ἔξορμῆ
τὰ πάντα νὰ σαρώσῃ.

—

Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε...παιδιὰ καὶ μάνναις κλαῖνε,
κι'αὐτοὶ ποῦ ξεσκλαβώθηκαν ὀδύρονται καὶ λένε:
ἀντὶ Σταυροῦ τῆς Βουλγαριᾶς
καρφώστε σὲ κοντάρι
γιὰ σύμβολο τῆς Λευθεριᾶς
τοῦ Τούρκου τὸ φεγγάρι.

—

Ὁ σκυλοβούλγαρος περνᾷ...
παιᾶνες καὶ χαραῖς,
καὶ πέρνουν κάμπους καὶ βουνὰ
παρθέναις λιγεραῖς.

—

Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε,μαύραις ὄχλαις σφυρίζουν
καὶ πλημμυροῦν βρωμόμυγιαις κι'ὅλα τὰ μαγαρί-
Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε καὶ ξεφαντίζουν τόσοι: ζουν.
ποὺς ἀπὸ τέτοιο λυτρωτὴ θἄλθῃ νὰ μᾶς γλυτώσῃ.

—

Γασπαροῦν Σανδάκηδες,λησταὶ Κομητατζῆδες,
Βουλγάραις'στὰ φουστάνια των κρύβουν χειροβομ-
βίδες,
καὶ βλέπω γέρους μαθητὰς καὶ σπουδαστὰς ἀκάκους
μὲς'στὴν Θεσσαλονίκη
νὰ κάνουν ἀποθήκη
βομβῶν καὶ δυναμίτιδος τοὺς σχολικούς των σάκκους.

—

Γενεὰ δικαιοσύνης,τιμημένη,σεβαστή,
τοῦ πολιτισμοῦ κορκίνος,
καὶ μακάριος ἐκεῖνος,
ποῦ'στὸν λόγον τῆς τιμῆς της παντελῶς δὲν ἀπιστεῖ.

—

Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε,
ὁ Τάρταρος τὸν ἔρασε
'στὸν κόσμο σὰν καὶ πρῶτα.

—

Τὰ πάντα καταισχύνονται
καὶ μὲς'στὴν πλάσι χύνονται
φαρμακωμένα χνῶτα.

—

Νέον ἱερὸν ἀγῶνα,Φασουλῆ,ξανατραγούδα
καὶ πελέκα τὴν'Αρκοῦδα.
Τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Πατρίδος ἂς διώξωμεν διώ-
κτας,
ἂς κτυπήσωμεν τριδούλους,διφθερίας,σκευτορώκτυς.

—

Μὲς'στοὺς βρόντους καὶ'στῆς φλόγες τοῦ πολέμου
ποῦ πυροφλεγὴς σαλπίζει, τοῦ μεγάλου,
καὶ τὸ πῦρ τῆς'Αγχιάλου
μίσους πῦρ ἀναρριπίζει.

—

Ξετινάξετε,φωνάζω μὲ πολέμου νέον μένος,
τῆς'Αρκούδας τὴν προβιά,
κι'ἀπὸ τούτης τὴν σκλαβιὰ
ξεσκλαβώσετε τὸ γένος.

—

Κόσμος βαρυστενάζει...
σπαθὶ'στὴ Βουλγαρία...
ἐκδίκησιν φωνάζει
αἰώνων ἱστορία.

Γ'.

Φ.—Τῆς Σερβίας ὁ γενναῖος Καραγιώργεβιτς προ-
κι'ἔχει τὸν'Αλέξανδρό του βάλλει,
καὶ τὸν Πούτνικ'στὸ πλευρό του...
χαῖρε,Πέτρο,τοῦ φωνάζουν,χαῖρε τῆς Σερβίας Κρά-
[λη.
Βλέπω νὰ ξαναφυτρώνουν τῆς Ἐλευθερίας τὰ ρόδα
μὲς'στὰ σπλάχνα νέας γῆς...
κτίπα,Πούτνικ Βοεβόδα,
δολοφόνους καὶ σφαγεῖς,
κι'Ἔλα κάνε τὸ καλπάκι τοῦ Σαβὼφ τοῦ τρομεροῦ
κλωτσοσκοῦφι τοῦ καιροῦ.

—

Καὶ τῶν Μελανῶν ὀρέων
ὁ σκηπτοῦχος ποιητὴς
κατὰ τῶν'Αρκουδμαρέων
ἔρχεται συμμαχητής.

—

Κι'ὁ Δανῆλος του κτυπᾷ,
καὶ σὲ τρόπαια νικᾷ
στὴν'ἡ Τσερναγόρα κι'ἄλλα
πιὸ λαμπρὰ καὶ πιὸ μεγάλα.

—

Τὸ σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου τὰ σπαθιὰ των χαιρετᾷ
καὶ σταυρόνεται μ'αὐτά.
Παλαιοὶ Βουλγαροκτόνοι ζώνονται τὸ ξίφος τούτου
καὶ τρυγύρω του βροντοῦν...
τὰ τραγούδια τοῦ Στρατοῦ του
'στῆς βρονταῖς των ἀπαντοῦν.

—

Καὶ κυττάζω τώρα'μπρός μου
νέους μαχητὰς ἀλκίμους
νὰ κτυποῦν ἐχθροὺς ἀτίμους
καὶ σιχάματα τοῦ κόσμου.

—

Πάλι τὸ γένος μὲ Σιρατοὺς ξυπνᾷ στεφανωμένους,
δυὸ Κωνσταντῖνοι τοῦ γελοῦν μὲς'στὴν ἀφύτνισί του,
ἐκεῖνος,ποῦ'δοξάστηκε μὲ τὴν Ταφὴ τοῦ Γένους,
καὶ τοῦτος,ποῦ'δοξάστηκε μὲ τὴν'Ανάστασί του.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ενατον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Π ρβενάων.

Χίλια κι'ἐνιακόσια δεκαεπτὰ,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Τούνιος ἔνάτη κι'εἰκοστή,
δοξάζεται νεότης ἀγωστή.

Χίλια διακόσα κι'ἑξήντα τρία,
κακὸ μεγάλο'στὴ Βουλγαρία.

'Πήραν μὲ τἄλλα
καὶ τὴν Καβάλλα.

—

'Πήραμε καὶ τὴν Καβάλλα...χαῖρε,γῆ μας πατρική...
τύραννος καταραμένος φεύγει τώρα κι'ἀπ'ἐκεῖ.
'Πήραμε καὶ τὴν Καβάλλα,κι'ἀντηχοῦν παντοῦ παι-
[ᾶνες...
'πήραμε καὶ τὴν Καβάλλα,καὶ ξανακτυποῦν καμπά-
[ναις..

—

Καραβάκια,γειὰ χαρά σας...
σύρτε πάλι'στὸ καλό...
ρίξετε τὴν ἄγκυρά σας
'στῆς Καβάλλος τὸν γιαλό.

—

'Πήραμε καὶ τὴν Καβάλλα,καὶ περίχαραις παρθέναις
τραγουδοῦν χειροπιασμέναις
τὰ Καράβια,ποῦ τὰ βλέπουν σὰν Πατρίδος ἱερὰ
νὰ λικνίζωνται μὲ χάρι'στῆς Καβάλλας τὰ νερά.

—

Ὦ Πατρίδα,ξανακύττα πανηγύρια μας μεγάλα...
'διώξαμε τὸν'Αρκουδιάρη,
καὶ προσμένει κι'ἡ Καβάλλα
Κωνσταντῖνο καββαλάρη.

Πάλι θρῆνεῖ
μάννα κοινή.

—o—

Μέσα σὲ τόσα τρόπαια, μέσα σὲ τόσο κλέη,
ποῦ θάνατος ἀθάνατος ζωαῖς καὶ νειάτα κόβει,
τὰ σκοτωμένα της παιδιὰ μιὰ μάννα πικρολαίει
καὶ σταματᾷ σὲ μνήματα λυσίκομος Νιόβη.

—

Σκιρτῶ ν'ἀκούω γύρω μου τῆς Νίκης τὸν παιᾶνα,
μὰ κλαίω καὶ σὰν μάννα.
Σκιρτῶ γιὰ Νίκαις ζηλευταῖς,
ποῦ μοῦ τῆς εἶχαν τάμματα,
μὰ φέρνουν στεναγμοὺς κι'αὐταῖς,
μᾶχουν κι'ἡ Νίκαις κλάμματα.

Ρασουλῆς καὶ Περικλέτης.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α΄.

—

Φ.—Λόγχιζε, Περικλέτο μου, Βουλγάρους ἀνιέρους,
λόγχιζε τοὺς λογχίζοντας παιδιά, γυναῖκες, γέρους,
λόγχιζε τοῦτον τὸν σωρὸ
τὸν ὄμορφο, τὸν εὐμεδῆ,
λόγχιζε τούτους, ποῦ χλωρὸ
δὲν μᾶς ἀφῆσανε κλαδί.

—

Παντοῦ σπαθιὰ τροχίζετε,
κι' ἀπὸ παντοῦ λογχίζετε
συμμάχους ἐναγεῖς,
βδελύγματα τῆς γῆς.

—

Κόσμος τοὺς ἀποκηρύττει,
συρφετοὶ κατωνυλοῦν,
φωτιὰ βάζουν' στὴν Νιγρίτη,
καὶ τὰ πάντα πυρπολοῦν.

—

Ὅ,τι βροῦν τὸ κάνουν στάκτη
'στῆς φωτιᾶς τὸν καταρράκτη,
καῖνε τοὺς καρπούς τῆς γῆς.

—

Καὶ πηδοῦν ἐκ τῶν Ταρτάρων
παραστάται τῶν Βουλγάρων
δαίμονες πυριφλεγεῖς.

—

Σάρκες κρεουργημέναις
καὶ καταλογχισμέναις
μαύρη φωτιὰ τῆς τρώει.

—

Κι' ἔγινε λὲς ἡ γῆ
μαύρων φλογῶν πηγὴ
κι' αἱμάτων Καλιρρόη.

—

Θρήνους καὶ στεναγμοὺς
καὶ κόσμου σπαραγμοὺς
ἀκούω μὲς' στὴν πλάσι.

—

Ποῦ Βούλγαρος λῃστὴς
καὶ δαίμων ἐμπρηστὴς
ἦλθε νὰ τὴν χαλάσῃ.

—

Τόπων πυρπολουμένων,
πτωμάτων καιομένων
τὸν ἐρεθίζει κνίσσα.

—

Αὐτὴ τὸν θέλγει πάλι,
αὐτὴ γεννᾷ μεγάλη
'στὰ σωθικά του λύσσα.

—

Ὁ Βούλγαρος ὁ φίλος,
ὁ λιμασμένος σκύλος,
φρενήρης τραγουδεῖ
τοῦ Κρούμου τὸν παιᾶνα,
ποῦ δὲν ἀφίνει μάννα
καὶ γέρο καὶ παιδί.

—

Ρίξε τώρα μιὰ ματιὰ
'στῆς Νιγρίτης τὴν φωτιά,
καὶ μ' αὐτὴν θὰ καταλάβῃς ποιὰ μᾶς δένει συμμαχία
μὲ τοὺς φύλους μας τοὺς πρώτους,
ποῦχομε τὴν εὐτυχία
νὰ τοὺς πάνωμ' αἰχμαλώτους.

—

Ποῦ τοὺς ἐπιτύχαμε!..
φίλους ποῦ τοὺς εἴχαμε.
Φτοῦ! μὴν τοὺς βασκάνωμε,
κι' εἶθε νὰ τοὺς κάνωμε
σὰν καὶ πρὶν φιλτάτους...
τρὶς ἀναθεμά τους.

—

Τρέχουν ποταμοὶ πυρὸς
κι' Ἀρκουδιάρηδων σωρὸς
ὅλα τἀποδεκατίζει.

—

Τούτους λόγχιζε καὶ σύ,
ποῦ κι' ὁ Τοῦρκος τοὺς μισεῖ
καὶ τοὺς ἀναθεματίζει.

—

Λόγχιζε τοὺς ἀντιχρίστους,
τοὺς συμμάχους τοὺς ἀρίστους,
τῆς Ἀνατολῆς τοὺς Πρώσσους.

—

Ποῦ κατέπληξαν τὴν γῆν
μὲ πυρὸς καὶ μὲ σφαγήν,
καὶ μὲ νέους ἄθλους τόσους.

Β΄.

—

Π.— Μέσ' ἀπὸ καπνοὺς φλογῶν
νέος ἱερὸς ἀγὼν
Πανελλήνιος πηδᾷ.

—

Πάλι λευκοφόρα κόρη
ἐμβατήρια μὲ δόρυ
καὶ μ' ἀσπίδα τραγουδᾷ.

—

Φθείρεται μιὰ γῆ πλουσία
μὲ κατακτητὰς ὠμούς...
αἵματος πολλὴ θυσία
'στῆς Πατρίδος τοὺς βωμούς.

—

Μέσ' ἀπὸ καπνοὺς πετᾷ,
νέα τρόπαια κυττᾷ,
καὶ γονατιστὴ μπροστά τους
νέους ἥρωας θαυμάζει,

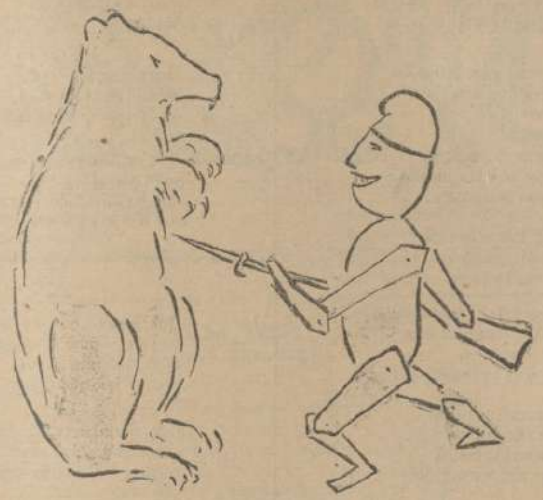

Πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε μαύρη σὰν καλιακοῦδα,
κι' ὁ Ρασουλῆς ἀτρόμητος λογχίζει τὴν Ἀρκοῦδα.

καὶ γιὰ τούτους ἑτοιμάζει
ἱστορίας ἀθανάτους.

—

Κύτταξε τὴν Ἀμαζόνα
μὲς' στὸν ἱερὸν ἀγῶνα.
Προχωρεῖ κατὰ βαρβάρων μὲ σπιθόβολη ματιὰ
κι' εἶναι φωτοστέφανός της τῆς Νιγρίτης ἡ φωτιά.

—

Πάνθεον ἀνοίγει νέον
εἰς δεινὴν προμάχων πάλην,
ποῦ μὲ λάφυρα φονέων
ἔστρωσε τὴν γῆν καὶ πάλιν.

—

Στῆς Βουλγαρίας τὰ θρέμματα
κατάραις κι' ἀναθέματα
τῶν Τούρκων, τῶν Ἑβραίων.

—

Καὶ κάθε γέννας καὶ φυλῆς,
ποῦ τὴν ρημάζει προσφιλὴς
Στρατὸς Ἀρκουδιαρέων.

—

Σφαγή, φωτιά, ξεκοίλιασμα σημαίνει τὸνομά τους,
τοὺς φτύνουν καὶ Χανούμισαις καὶ λέν: ἀνάθεμά τους,
κι' οἱ Πρῶσσοι τῆς Ἀνατολῆς
εἶναι τοσοῦτον προσφιλεῖς,
ποῦ κόσμος εὔχεται σ' αὐτοὺς ἀκάνθας καὶ τριβόλους
καὶ 'γρήγορα νὰ τοὺς ἰδῇ τυμπανιαίους ὅλους.

Γ΄.

Φ.— Ποία μάχη 'στὸ Κιλκίς...
μέγα τρόπαιον ἀλκῆς
μυθωδῶς ἡρωϊκῆς.

—

Στρατιὰ Βουλγαροκτόνων
προχωρεῖ μ' ὁρμὴν τυφώνων,
προχωρεῖ μ' ὁρμὴν λαιλάπων.

—

Πέφτουν κάτω μαχηταὶ
κι' εὐγενεῖς ἐκδικηταὶ
προπατόρων καὶ προπάππων.

—

Τί νὰ 'πῇς γιὰ τόσους ἄλλους;
μαχητὰς μικροὺς μεγάλους
τοῦ Κιλκίς, τῆς Λοζάνης;

—

Ποῦ πρὸς ὕμνον τούτων λέξεις;
τί στεφάνια νὰ τοὺς πλέξῃς;
μὲ τί ῥόδα νὰ τοὺς ῥάνῃς;

—

Μέτρα τρόπαια καὶ πάλι
Ἀμαζόνος ἡρωΐδος,
νίκας Στρατιᾶς ραγδαίας.

—

Ποῦ τὸ φῶς τὴν περιβάλλει
τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος,
τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας.

—

Τῆς Ἰδέας, ποῦ φωτίζει
τοὺς ναοὺς τῶν Παρθενώνων
μὲ πολύφωτων πυρσόν.

—

Τῆς Ἰδέας, ποῦ πλουτίζει
πεδιάδας Μαραθώνων
ἀπὸ λάφυρα Περσῶν.

—

Τῆς Ἰδέας, ποῦ καθένας πρὸς ἐκδίκησιν σφριγᾷ,
καὶ Στρατὸς ἀκαμαντόπους
κατὰ πόδας κυνηγᾷ
μὲ τὴν λόγχην κτηνανθρώπους.

—

Τῆς Ἰδέας, ποῦ φρουρεῖ
τὰ τεμένη τῆς Πατρίδος,
καὶ σὲ Στρατιὰς δωρεῖ
τὴν ὁρμὴν τῆς καταιγίδος.

—

Τῆς Ἰδέας, ποῦ χρυσοῦς
οὐρανὸς τὴν καταυγάζει,
ποῦ κ' ἀτῆνας νεοσσοὺς
γίγαντας μαχῶν τοὺς βγάζει.

—

Τῆς Ἰδέας, ὁποῦ στέφει τῆς ψυχῆς τὸν θησαυρό,
κ' ἀπροσμάχητος ἐφάνη
καὶ σὰν εἶχε τὸν Κρανίδη, καὶ σὰν εἶχε τὸν Σταυρὸ
καὶ τάκάνθινο στεφάνι.

—

Καὶ τ' ἀμούστακο παιδὶ
δίχως φόβο τραγουδεῖ
'στοῦ πολέμου τὴ φωτιά.

—

Καὶ δὲν ξέρουν ἐκεῖ πέρα
πότε ξημερόν' ἡμέρα,
πότε πλάκωσε νυκτιά.

—

Μπρὸς τὸ κάθε παλληκάρι...
δὲν τὸ σκιάζουν σκυλανθρῶποι...
ἔτσι λὲν καὶ τὸ λεγοντάρι
κυνηγᾷ τὴν Ἀντιλόπη.

—

Μέγα τρόπαιον ἂν κῆς...
πάει πάει τὸ Κιλκίς,
τῶν κακούργων ἡ φωλιά.

—

Οἱ Κομητατζῆδες πᾶνε,
κ' ἐπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκορπᾶνε
τὰ λυσσάρικα σκυλιά.

Πάει πάει τῶν θηρίων,
πάει τῶν ἀλιτηρίων
διαβόητος κοιτίς.

—

Πάει λύμη βδελυρά,
τὴν ἐξήγνισε πυρὰ
καὶ Στρατὸς ἐκδικητής.

—

Τώρα πάει μές' στὴ Σόφια γιὰ νὰ γίνῃ Κιγκινάτος
κάθε πεινηλέος λύκος...
ποῦ Κομητατζήδων κράτος;
ποῦ Κομητατζήδων νεῖκος;

Δ΄.

Π.— Παλληκάρια φτερωμένα,
σεῖς φτερώσετε κ' ἐμένα,
κ' ἀτσαλάνετε ψυχαῖς
μέσα σὲ φωτιᾶς βροχαῖς.

—

Πῦρ τὴν πλάσιν περιβάλλει...
τόσοι πόθοι μας μεγάλοι
τώρα πιὰ δὲν εἶναι φροῦδοι.

—

Μάρς ..τὸ βῆμα μας ταχὺ
μὲ χαλύβδινη ψυχὴ
καὶ πολεμικὸ τραγοῦδι.

—

Τώρα κ' ὁ Σαβῶφ ἐκεῖνος δάφναις δὲν φιλοδοξεῖ,
καὶ μὲ σμπάρα 'στὸν ἀέρα
ξεφωνίζουν ἀπὸ πέρα:
'στῆς Ἀνατολῆς τοὺς Πρώσσους δῶστε Πρωσσικὸν ὀ-
ξύ.

—

Φ.— Μὰ κ' ἐγὼ σπαθὶ τροχίζω
μὲ τραγούδια, μὲ χορούς,
κ' ἀσειμάνιος λογχίζω
πολεμίους μυσαρούς.

—

Κ' ἂν καὶ δὲν μπορῶ σὰν γέρος
καὶ 'στὸ ψῦχος καὶ 'στὸ θέρος
τὰ ποδάρια μου νὰ πάρω.

—

Γιὰ τὸν Ἄρη λαχταρῶ,
καὶ θυμοῦμαι τὸν καιρό,
ποῦ μ' ἔκάνανε φαντάρο.

—

Τοὺς ἐχθρούς μας τοὺς συμμάχους μὲ τῆς λόγχαις ἂς
κ' εἶθε τέτοιος ξαφνικὸς [τρυποβμε,
νὰ τοὺς πιάσῃ πανικός,
ποῦ τοὺς Στρατηγοὺς των ὅλους Χεσαψῆφερ νὰ τοὺς
[ποῦμε.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἱδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κ' ἐνακόσια δεκατρία, δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ἕκτ' Ἰουλίου, βρασμὸς ἡλίου.

Χίλια κ' ἑξῆντα τέσσερα καὶ μὲ δυακόσ' ἀκόμα. Συνδιασκέψεις Πρεσβευτῶν μένουν μὲ χίσκον στόμα.

Τραγὴ λαλιὰ στὸν Βασιλιᾶ.

—

Μὴν προσέχῃς σὲ κανένα, Στόλων καὶ Στρατῶν κουμ-
[πάρε,
τράβα' μπρὸς μὲ τὸν Στρατό σου, δρόμο γιὰ τὴν Σό-
φια πάρε.
Κτύπα τοὺς Ἀρκουδανθρώπους τέτοια γέννα νὰ χα-
δ,τι κάνει τώρα μόνο τὸ σπαθί σου, τὸ σπαθί. [θῇ...

—

Τοῦτο γι' ἄγρια θηρία
λόγος καὶ χριτήριο,
τοῦτο διαμαρτυρία
καὶ συλλαλητήριο.

—

Κύτια γύρω σφάγια
σ' αἵματα πνιγμένα,
καὶ παιέρων ἅγια
κατασπιλωμένα.

—

Ἀστραπὴ τὸ πέρασμά σου
καὶ βροντὴ τὸ πάτημά σου.
Μὴν ἀκοῦς διπλωματίας, ἄκουσε μονάχα πόνο,
κόσμον βογγητὸ βαθύ...
δ,τι κάνει τώρα μόνο
τὸ σπαθί σου, τὸ σπαθί.

—

Ἂς γελᾷ μὲ παραινέσεις καὶ μεσολαβήσεις τρίτων
ὁ καλλίνικος Στρατός,
καὶ πελέκα δυνατὸς
τοὺς ἐργάτας τόσων πόνων καὶ κακουργιῶν ἀρρήτων.

—

Τράβα' μπρός, Βουλγαροκτόνε, μὲ Στρατὸ Βουλγαρο-
[κτόνο,
ποῦ Σταυρὸς τὸν βοηθεῖ...
δ,τι κάνει τώρα μόνο
τὸ σπαθί σου, τὸ σπαθί.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α΄.

Φ.— Θρέμμα τῶν Ἀθηνῶν,
θρήνει δεινὰ δεινῶν,
θρήνει καὶ σὺ παθήματα
καὶ κακουργίας θύματα.

—

Δὲν ἔχουν τελειωμό,
δὲν ἔχουν μετρημὸ
σφαγαῖς,λεηλασίαις,
κ'αἱματηραῖς θυελαις.

—

Τοὺς Κρούμους τοὺς ἐξάλλους,
αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους,
πῦρ ἐμπρησμοῦ τοὺς φλέγει.

—

Δὲν ἔμεινε κανεὶς
ξένος κ'ὁμογενὴς
μὲ σπῆτι καὶ μὲ στέγη.

—

Θρηνήσωμεν δεινὰ δεινῶν...
ἀνέρχονται πρὸς οὐρανὸν
φλύγες γλωσσῶν πυρίνων
μὲ τόσους γόους καὶ λυγμούς,
μὲ σφαζομένων σπαραγμούς,
μὲ τῆς Ραμᾶ τὸν θρῆνον.

—

Ἐρήμωσις φρικτή,λιμὸς,
Πυριφλεγέθων ποταμὸς,
πλάσις παντοῦ πυρίνη.

—

Κι'ἐπάνω τούτων τῶν σφαγῶν,
κ'ἐπάνω τούτων τῶν φλογῶν
περιαλλὴς Εἰρήνη.

—

Κομητατζῆδες νησιωτοὶ
πηδοῦν ἐδῶ,πηδοῦν ἐκεῖ,
χημάζουνε τσιφλίκια.

—

Χορεύουν γύρω'στὴ φωτιά,
καὶ τρίζ ἀλλοίμονο'στ'αὐτιά,
ποὖχουνε σκουλαρίκια.

—

Ἀλλοίμονο'στὸ δάκτυλο,ποῦ λάμπει δακτυλίδι,
θ'ἀποκοπῇ μὲ κοφτερὸ Κομητατζῆ λεπίδι.
Τὶ γυναικεῖα δάκτυλα κ'αὐτὰ κατακομμένα
Κομητατζῆδες τάχουνε'στοὺς κόρφους των κρυμμένα.

—

Θρίαμβος φυλῆς κακούργου...
πυρελαύνουν τοῦ Κοβούργου
καὶ τοῦ Λάνεφ οἱ Στρατοί.

—

Καὶ μ'εὐχὰς θερμὰς κ'ἀπείρους
τῆς'Ανατολῆς τοὺς χοίρους
κόσμος τοὺς χειροκροτεῖ.

—

Κύτταξε μὲ τί πηλάλα
φεύγουν φεύγουν ὁλοένα,
κ'ἔχουν ἔπαθλα μεγάλα
δάκτυλα κ'αὐτὰ κομμένα.

—

Βγάζουν ἄγριαις φωναῖς,
σάρκες τρῶν ἀνθρωπιναῖς
δαίμονες ἀνθρωποφάγοι.

—

Τὸ λεφοῦσ'ὑποχωρεῖ,
καὶ καθένας ἀπορεῖ
πῶς ἀκόμη δὲν ἐσφάγη.

Β΄.

Π.— Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
εἴτε Τοῦρκος,εἴτ'Ἑβραιος,
φεύγει πρὸ τοῦ Καννιβάλου.

—

Κύτταξε μὴ κεφαλή...
νάναι τάχ 'Αρχιερέως;
νάναι τάχατε δασκάλου;

—

Τῆς Εὐρώπης Μεγιστᾶνες,
βλέπετε σφαγμέναις μάνναις
καὶ κρεουργημένα βρέφη.

—

Καὶ θαυμάσετε καὶ πάλι
τὴν'Αρκοῦδα τὴν μεγάλη,
καὶ βαρεῖτε της τὸ ντέφι.

—

Εἰς αἱμάτων πανηγύρεις
κόσμος ἔξαλλος,φρενήρης,
κρέατα κατασφαγμένα μὲς'στὰ μοῦτρα σας πετᾷ,
καὶ σεῖς λέτε γελαστοί:
σακρενὸν καὶ σαπριστί!
τὶ περίεργα κ'αὐτά!

—

Τὶ περίεργον τρόντι γιὰ μεγάλη δυστυχία
νὰ θαρρῆτε τὴν σφαγή,
τὴν φωτιὰ,τὴν ἁρπαγή,
καὶ γιὰ τέτοια νὰ χαλᾶτε τῶν τραπῶν τὴν ἡσυχία.

—

Τὶ περίεργον τρόντι νὰ νομίζετε δεινὰ
κρέατα κατακομμένα,
ποὖναι πράγματα κοινά,
πράγματα συνειθισμένα.

—

Πόσαις δὲν ἴδατε φοραῖς
τέτοιαις μεγάλαις συμφοραῖς,
ποσάκις παρὰ ποταμοὺς αἱμάτων ἐκαθίσατε,
κ'ἀκόμη σκούζετε γι'αὐτὰ καὶ δὲν τὰ'συνειθίσατε.

—

Μὰ μὲ διαμαρτυρίας τρομερὸς μᾶς συγκινεῖτε,
μὰ τὰ πάντα λησμονεῖτε.
Δὲν εἶν'εὔκολον κανεὶς
νἄλθῃ νὰ σᾶς βοηθήσῃ,
τέτοια τάχουν συνειθίσει
διπλωμάτ' ἐπιφανεῖς.

—

Καὶ καθένας νὰ συγχαίρῃ
τῶν Βουλγάρων τὸν Κοβοῦργο,
ποῦ μᾶς βγάζει περιστέρι
τὸν Στρατό του τὸν κακοῦργο.

—

Ἐμεῖς πέφτομε σὰν ὄργια,σὰν ἀχόρταγα κοράκια
'στοὺς ἀθῴους τοὺς Βουλγάρους 'στὰ λευκὰ περι-
[στεράκια.
Ἐξυφαίνεται μεγάλη κατ'αὐτῶν συκοφαντία,
καὶ'δικά μας εἶναι μόνον
κακουργήματα παντοῖα
πυροληψεων καὶ φόνων.

—

Ἐμεῖς δαίμονες ὀλέθρων καὶ πυρῶν καὶ καταιγίδων
τρῶμε τὴν ἀθῴα γέννα...
ἐμεῖς βάζομε σὲ κόρφους ἀγαθῶν Κομητατζήδων
δάκτυλα κ'αὐτὰ κομμένα.

—

Ἐμεῖς μ'αἷμα ζυμωμένοι,
ἐμεῖς λύκοι λυσσασμένοι,
κ'οἱ σπαθάτοι τοῦ Κοβούργου καλοκάγαθοι,σεμνοί,
ἄκακα περιστεράκια κ'ὡς ἐπὶ σφαγὴν ἀμνοί.

—

Κοπελούδια τρυφερὰ
κ'ἄγγελοι χωρὶς φτερά..,
ὅμως πρὸς αὐτοὺς προσήκει.

—

Ποῦ δὲν ἔχουνε μπουρὶ,
καὶ κανένας δὲν'μπορεῖ
νὰ σκοτώσῃ καὶ μυρμήκι.

—

Ἄδικα πάλι κατ'αὐτῶν φωνάζουν τῶν ἀφώγων,
ὅποῦ τὰ τίμια τιμοῦν
καὶ τὸν εὐθὺν ὀρθοτομοῦν
τῆς ἀληθείας λόγον.

—

Ποτὲ δὲν λένε ψέμμα,
φρίττουν σὰν βλέπουν αἷμα,
τραγοῦδ'ἡ λαλιά των,τὸ δέρμα των μετάξι,
καὶ τέλος πάντων εἶναι μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ.

—

Ὅλοι τὰ'βάλανε μ'αὐτοὺς,
τοὺς ὄντως ἐξαιρέτους,
τοὺς κατὰ πάντα λατρευτούς,
ποῦ διόλ'ἔπαρέ τους.

Γ'.

Φ. — Θέλω γιὰ Κομηταζῆδες νέους ὕμνους νὰ
[σκαρώσω...
κλάψετε καὶ τὸν Σανδάκυ, τῆς Ἀνατολῆς τὸν Πρῶσσο,
ὁποὺ πῆγε νὰ σηκώσῃ καὶ τὴν Τουρκαρβανιτιά...
πάει, λούφαξε καὶ τούτος καὶ κατέβασε ταύτιά...
ξαφνικὸ τοὺς συνεπῆρε καὶ τοὺς ἔκαψε φωτιά.

—

Κλαῖνε καὶ Σαβὼφ καὶ Δάνεφ, κλαῖνε κι' Ἐρυθροὶ
[Τσαρίσκοι
τῆς μεγάλαις Βουλγαριαῖς
τέτοια συμφορὰ τοὺς βρῆκε, ποῦ κι' ὁ Μπάουτσερ δὲν
λόγους γιὰ παρηγοριαῖς. [βρίσκει

—

Ἀπεπνάχθη στυγερῶν Κομηταζήδων κάπα,
κι' ὁ Δάνεφ ἀπὸ τὸν Σαβὼφ ἐδέχθη μία φάπα,
κι' ὁ Μπάουτσερ ὁ φίλος των ἔχασε κάθε θάρρος,
κι' ἀπαρηγόρητος θρηνεῖ κι' ὁ Κόκκινος ὁ Τσάρος,
ποῦ μέσα στὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ περίμενε νὰ μπῇ
μὲ δόξα καὶ πομπή.

—

Δυστυχής!..παρηγοριὰ
μόνη σοῦμεινε νὰ λὲς
γιὰ μεγάλη Βουλγαρία,
καὶ τὸ χάλι της νὰ κλαῖς.

—

Βλέπε κράτα ψημένα, βλέπε γύρω σου φωτιαῖς
ψάλε μεγαλεῖα Τσάρων,
κι' ὅσα λὲν κατὰ Βουλγάρων
φώναξε πῶς εἶναι μόνον ἀσυνείδητοις ψευτιαῖς.

—

Π. — Πήρομε τὸ Μελένικο, τῆς Σέρραις καὶ τὴν Δρά-
[μα,
μὰ γιὰ τῆς ἅτιμαις σφαγαῖς χύνεται μαῦρο κλάμμα.
Ἡ γῆ μας διαπάζεται,
κι' ὁ θρίαμβος τῆς Νίκης
ἀπὸ φλογῶν σκεπάζεται
καπνοὺς οὐρανομήκεις.

—

Χαρὰ 'στοὺς σκλάβους ξαφνική...
τὰ 'πήραμε κι' ἐκεῖνα,
μὰ δράματα φρικτὰ κι' ἐκεῖ,
κι' ἐρήμωσις καὶ πεῖνα.

—

Πλὴν γι' αὐτοὺς τοὺς ὁλετῆρας, ποῦ λογχίζουν καὶ τὸ
[πτῶμα,
εἶναι μερικοὶ προστάται, ποῦ τοὺς συμπαθοῦν ἀκόμα,
καὶ δὲν θέλουν μήτε τρίχα τῶν Βουλγάρων νὰ πειρά-
[ξουν
μ' ὅσους γέρους κι' ἂν λογχίσουν, μ' ὅσα βρέφη κι' ἂν
[σπαράξουν.

—

Καὶ μ' αὐτοὺς τοὺς λυμεῶνας
τῆς Βουλγάρικης Κορώνας,
καὶ μ' αὐτοὺς τοὺς Ἑωσφόρους
συζητοῦν Εἰρήνης ὅρους,
ἐνῷ τότε μοναχὰ θὰ κυριαρχήσ' Εἰρήνη,
ὅταν 'στὴν Ἀνατολὴ φύγῃ Βουλγαρὰς δὲν μείνῃ.

—

Μία λύσσα γι' ἅρπαγὴ
τοὺς Στρατούς της ὁδηγεῖ
καὶ σὲ σαύλους καὶ σ' ἀγρίους,
κι' ἔχει δάξει της καινούρια
τοῦ Δοξάτου τὴν σφαγή.

—

Ὅλοῦ Στρατοῦ της τοῦ κλεινοῦ καὶ τοῦ γενναιοτά-
[του,
ποῦ μὲς 'στὰ φυλλοκάρδια μας τοὺς ἄθλους του 'φυ-
[λάξαμε....
Ὅλων ἐνδόξων ἀληθῶς σφαγέων τοῦ Δοξάτου,
ποῦ τώρα τὸν Ἀδόξαστο θερῶ πῶς τοὺς ἀλλάξαμε.

Δ'.

Φ.— Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορπᾶνε
τὰ βρωμόσκυλα τὰ ψόφια,
κι' ὅλοι μελετοῦν νὰ πᾶνε
νικηφόροι μὲς 'στὴ Σόφια.

—

Βλέπω καὶ Στρατοὺς Ρωμούνους,
ποῦ κι' αὐτοὶ τοὺς νέους Οὔννους
πάντα τοὺς συκοφαντοῦν.

—

Τοὺς Ρωμούνους χαιρετῶ,
καὶ γιὰ ποῦ; τοὺς ἐρωτῶ,
γιὰ τὴν Σόφια μ' ἀπαντοῦν.

—

Ἁμαζών, λευχείμων κόρη,
προχωρεῖ κατὰ βαρβάρων,
καὶ καθένας βάζει πλώρη
γιὰ τὴν Σόφια τῶν Βουλγάρων.

—

Ἔγια μόλα κι' ἔγια λέσσα...
ὅλοι μὲς 'στὴ Σόφια μέσα.
Μὲς 'στὴ Σόφια πανηγύρεις,
καὶ πηδοῦν Στρατοὶ ξιφήρεις,
σέρνει τὸν χορὸ φρενήρης
κι' ὁ Σαβὼφ ὁ κακομοίρης.

—

Σέρνει τὸν χορὸ κι' ὁ Δάνεφ μὲ τὸν Ἐρυθρὸ τὸν Τσάρο,
κι' ὁ μικρὸς ὁ Βόρις χάσκει,
κι' ὁ διάσημος Σανδάσκυ
ρίχνει γιὰ τὴν Νίκη σμπάρο.

—

Καλῶς ὡρίσατε, παιδιά... κι' ἐμεῖς καλῶς σᾶς βρήκα-
[με...
γιὰ τούτη τὴν ἐπίσκεψι παρακολὺ χαρήκαμε.
Πῶς ἦταν τοῦτο τὸ καλό;
θὰ μᾶς σαλέψῃ τὸ μυαλό.

—

Φιλιοῦνται κι' ἀγκαλιάζονται λογῆς λογῆς Στρατοί,
καὶ μὲ παιάνων ἤχους
σὲ διαφόρους τοίχους
τοῦ Χεσαψῆεφ τὄνομα γράφουν φαρδὺ πλατύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον	Χίλια κι' ἐνγιακόσα δεκατρία,
Θρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.
Ἰούλιος, ἑβδόμη κι' εἰκοστή,	Χίλια κι' ἑξῆντα πέντε καὶ μὲ βιαιοδ' ἀκόμη,
Εἰρήνη τέλος πάντων ἄγιστη.	μὲ λάφυρα πολέμων ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.

Ψάλλω γενέθλια τοῦ Στρατηλάτου,
τοῦ Κωνσταντίνου μας τοῦ Δωδεκάτου.

—

Γενέθλια τοῦ Ρήγα μας... χθιαις φραῖς ἐβίβα
τοῦ Βασιλῆ, ποῦ κάθεται σὲ μιὰ παληοκαλύβα,
ποῦ μέσα σὲ Στρατόπεδα γενέθλια γιορτάζει
κι' ἕνας Στρατὸς μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια τὸν κυττάζει.

—

Τὸν χαιρετοῦνε λατρευτὸ σαραντατέντε χρόνοι
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του μιὰ Νίκη ξεφυτρόνει.
Ἔχει καὶ Στόλους καὶ Στρατοὺς
τῆς κόρης του κουμπάρους,
κι' ἐποδοπάτησε μ' αὐτοὺς
θεοστυγεῖς βαρβάρους.

—

Ψυχῆς μεγάλης θησαυρὸς
τὰ βήματά μας φέρει
σ' ὀνειρευτὸ Παλάτι.

—

Καὶ παντοδύναμος Σταυρὸς
λαμποκοπᾷ 'στὸ χέρι
σκηπτούχου Στρατηλάτη.

—

Γενέθλια τοῦ Βασιλῆ, καὶ κόρη λευκοφόρα
φωνάζει μέσα σὲ χαραῖς καὶ σὲ θανάτων πόνους:
παρακαλεῖτε τὸν Θεὸ μικροὶ μεγάλοι τώρα
νὰ κόβῃ τῆς ἡμέραις μας νὰ τοῦ τῆς δίνῃ χρόνους.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Α'.

Φ. — Ἡ προσφιλὴς Εἰρήνη μας καὶ πόσα δὲν ὑπέστη...
καὶ τώρα βασανίζεται,
καὶ τώρα ταλανίζεται
μέσα 'στὸ Βουκουρέστι.

—

Εἰρήνη, Περικλέτο μου, σαλεύει μὲς 'στὸν νοῦ μου,
ὑπὲρ αὐτῆς παραλαλῶ,

καὶ μοῦ χαλοῦνε τὸ μαλὸ
ἐκεῖν'οἱ προσφιλέστατοι κτηνάνθρωποι τοῦ Κρούμου.

—

Τώρ'ἀναπαύονται Στρατοὶ
τῆς Νίκης δοξασμένοι,
ἐκεχειρία ποθητὴ
καὶ παρατεινομένη.

—

Ἐκεχειρία, Περικλῆ, ποῦ πέρνει παρατάσεις,
Εἰρήνη μὲ παράτασιν καὶ μὲ πολέμου τάσεις.
Εἰρήνη, ποῦ τονώνει
δυνάμεις μὲς ἀκμαίας,
Εἰρήνη μὲ κανόνι
καὶ μὲ λευκὰς σημαίας.

—

Εἰρήνη μέσα'στὴ Βλαχιά...
γιὰ κύττυξέ την...μὲ τριχιὰ
τὴν ἔχουνε δεμένη.

—

Εἰρήνη, Περικλῆ κουτέ,
ὁποῦ 'μιλοῦν σὰν νικηταὶ
φονιάδες νικημένοι.

—

Στρίβουν τοῦ κόσμου τὰ μαλά...
σὲ τούτους σώνει καὶ καλὰ
γέρας τιμῆς ἀνήκει.

—

Κι'ἀδιάντροπα χορεύουνε
καὶ σοβαροὶ γυρεύουνε
καὶ τὴν Θεσσαλονίκη.

—

Ἀρκουδιάρης νοημένος
ἀρειμάνιος προβάλλει
Ἀρκουδιάρικο κεφάλι.

—

Κι'ἕνας τύπος πληρωμένος
θαυμασμοῦ φωνὴν ἐντείνει
γιὰ τῆς Βουλγαρίας τὰ κτήνη.

—

Μὰ κι'ὁ Μπάουτσερ θρηνεῖ,
καὶ Δυνάμεων φωνὴ
τέτοια τώρα παραγγέλλει.

—

Τῆς Ἀνατολῆς τοὺς Πρώσσους,
ποῦ θριάμβους δρέπουν τόσους,
μὴν τοὺς κάνετε κουρέλι.

—

Ἔπαινος ὑπὲρ αὐτῶν,
τρέμετε τῶν προστατῶν
τὴν φωνὴ καὶ τὴν ματιά.

—

Κι'ἂς τροχίζουν τὴν μαχαίρα,
κι'ἂς σᾶς κόβουν πέρα πέρα
μύτες, δάκτυλα, κι'αὐτιά.

—

Στοὺς Πρώσσους τῆς Ἀνατολῆς,
τοὺς κατὰ πάντα προσφιλεῖς,
κύψετε τὸν αὐχένα.

—

Τὸν Βούλγαρο τονώσετε,
καὶ μὴν τὴν ταπεινώσετε
τέτοιων φονιάδων γέννα.

—

Μ'ὅσα κι'ἂν λέτε κατ'αὐτῆς
τῆς ράτσας τῆς ἀγαπητῆς
τῶν τύπων τῶν ὡραίων
καὶ τῶν Ἀρκουδαρέων.

—

Κι'ἂν τῆς Ἀρκούδας τὸ μπουρί,
κι'ἂν τῆς Ἀρκούδας οἱ χοροὶ
γεννοῦν ἀνατριχίλα.

—

Βάλτε'στὴ θήκη τὰ σπαθιά,
κι'ἐμεῖς τὴν ἔχομε βαθειὰ
μὲς'στῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα.

—

Δὲν θέλομε τὴν Βουλγαριὰ νὰ τὴν ἐξασθενήσετε,
κι'ἂν λέτε πῶς ἡ Νίκη
μόνον σὲ σᾶς ἀνήκει,
μὰ θέλομε νὰ πέσετε καὶ νὰ τὴν προσκυνήσετε.

—

Σταθῆτε, μὴν προβαίνετε, κάτω τὰ ξίφη, κάτω...
'στοὺς Πρώσσους τῆς Ἀνατολῆς
σκύβει κι'ὁ Μποῦξτον ὁ πολύς,
γι'αὐτοὺς καὶ τὸ Βαλκανικὸ τῆς Λόντρας Κομητάτο.

—

Τὰ κλέη των περίφημα,
μεγάλο τὄνομά των,
κι'εἶναι γιὰ μᾶς ἐντρύφημα
κάθε κακούργημά των.

—

Τέτοια τσιλιπουρδίζουν τῆς Βουλγαρίας οἱ φίλοι
μ'αἱματωμένα χείλη.
Κι'ἐγὼ πρὸς τοὺς προστάτας ἀναφωνῶ μὲ τόνον
καὶ μὲ γυμνὸ σπαθί:
ἡ βαρβαρότης μόνον
βαρβάρους συμπαθεῖ.

Β'.

Π.— Οἱ κτηνάνθρωποι τοῦ Κρούμου
κι'οἱ προστάται των ἐπίσης
μοῦ σαλεύουνε τὸν νοῦ μου
μὲ τάς τόσους ἀπαιτήσεις.

—

Εἶδες τὶ μυαλὰ μεγάλα! ..
τώρα ποῦμαστε καββάλα
μᾶς γυρεύουν τὴν Καββάλλα.

—

Μπά! τρομάρα τους ἀλήθεια...μπᾶ! κακὸ ψυχρό [τους φλόρο
μὲ τῆς Βουλγαρίας τὸν Τσάρο.

Καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λεονώρα.

Κι'ἂν δὲν δώσωμε κι'αὐτό, κι'ἂν δὲν δώσωμε κι'ἐκεῖνο,
πιθανὸν νὰ τρελλαθῇ
καὶ νὰ χειροτονηθῇ
Αὐτοκράτορας'στὴν Τῆνο.

—

Οἱ κτηνάνθρωποι τοῦ Κρούμου
μοῦ σαλεύουνε τὸν νοῦ μου,
κι'ἂν τραβοῦνε τὰ μαλλιά των μὲ μιὰν ἄκρ'ἀπελπισιά,
πλὴν μ'αὐτοὺς σὲ βεβαιόνω πῶς δὲν πιάνεις χορτοσιά.

—

Κι'ἐκεῖνοι, ποῦ τοὺς συμπαθοῦν
καὶ στῆς, σφαγαῖς τοὺς βοηθοῦν,
ἰσορροπία θέλουνε μ'αὐτοὺς τοὺς κτηναν θρώπους,
ἰσορροπία θέλουνε μὲ τοὺς ἀνισορρόπους,
κι'αὐτὸ τὸ νέο νόσημα δὲν ἔχει θεραπεία...
τὸν Νικολῆ μας'ζάλισαν μὲ τὴν ἰσορροπία.

—

Φ.—Δευτέρα Συνδιάσκεψις Εἰρήνης ἐπωδύνου,
εἶδε κι'αὐτὴ νὰ μὴ γενῇ καθὼς καὶ τοῦ Λονδίνου.
Δευτέρα Συνδιάσκεψις, ξυλένιε συμπολίτη,
δῶμος μοῦ λέει μιὰ φωνὴ
πῶς ἴσως ἄλλοτε γενῇ
καὶ μὲς'στὴ Σόφια τρίτη.

Π.—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις, Φασουλῆ;

Φ.— Τὸ λὲν μαυρίλας νέφη,
τὸ λὲν σφαγμένοι γέροντες καὶ λογχισμένα βρέφη.

—

Τὸ λέει τίγρεως ματιά,
τὸ λέει κι'ἄοβεστη φωτιά,
τὸ λὲν καὶ δάκτυλα κι'αὐτιά.

—

Τὸ λὲν ὀλέθρου δαίμονες, τὸ λένε κρεοκόποι,
ὁποῦ φιλεῖ τῆς λύγχαις των περιπαθὴς Εὐρώπη,
τὸ λὲν κορώνες, ποῦ τρυφοῦν σὲ πτώματα μαρτύρων,
τὸ λὲν κορίτσια λιγερά,
ὁποῦ 'γινήκανε βορὰ
αἱμοσταγῶν Σατύρων.

—

Τὸ λὲν ἐκεῖνοι, ποῦ καναν εἰς αἵματα βουτιαῖς,
τὸ λένε τὰ μαρτύρια παντοειδῶν θανάτων,
τὸ λένε γυναικῶν χοροὶ τριγύρω σὲ φωτιαῖς,
ποῦ καίγανε τοὺς ἄνδρες των μοζὶ μὲ τὰ παιδιά των.

—

Καὶ πάλι μὲ γυμνὸ σπαθὶ
κυττάζω τὴν Εἰρήνη,

ποῦ φαίνεται πῶς προσπαθεῖ
τὸν κόσμο νὰ φαιδρύνῃ.

—

Αὐτὴ δὲν ἔχει τελειωμὸ
ἂν δὲν πατήσῃς στὸ λαιμὸ
τὸν Βούλγαρο τὸν μπάγια.

—

Ταὐτὰ τῶν Ἀρκουδιάρηδων,
ταὐτὰ τῶν μακελλάρηδων
δὲν πέρνουν ἀπὸ λόγια.

Γ΄.

Π.— Γιὰ τὸν Κοβοῦργο θρηνῳδῶ,
ποῦχει κλεινὸν προπάτορα,
κ'ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν δῶ
τῆς Πόλις Αὐτοκράτορα.

—

Τοῦ 'κόψανε τὸν βῆχα του, τοῦ 'κόψανε τὴν φόρα του,
κ'ἀκόμη κοκορεύεται,
καὶ χάσκων ἀνειρεύεται
πῶς μπαίνει στὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ μὲ τὴν Ἐλευνώρα του.

—

Τὸν ἐτοτίσανε χολαῖς
καὶ σύμμαχοι καὶ φίλοι...
κρῖμα σ'ἐκείναις τῆς στολαῖς,
ποῦ τούχαν παραγγείλει.

—

Ποῦ Τσάρος, φίλε Φασουλῆ,
μὲ χρυσοφαντη στολή;
καὶ ποῦ Τσαρίνα τώρα;...
ἀντίο Λευνώρα.

—

Σκηπτοῦχος Ἀρκουδοφωλιᾶς,
Κομητατζήδων φάρος,
Κομητατζήδων Βασιλιᾶς,
Κομητατζήδων Τσάρος.

—

Ἐχάθη δόξα καὶ χλιδή,
κ'ὁ Φερδινάνδος τραγουδεῖ
παθητικὰ μινόρε
καθὼς στὸ Τροβατόρε,
καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λευνώρα.

—

Ἐπὶ τῶν Ἀρκουδιάρηδων λαμπρὸς ἡκτινοβόλει,
κ'ἂν Αὐτοκράτωρ πάγχρυσος ἐγίνετο στὴν Πόλι,
θἄκανε καὶ τὸν Μπάουτσερ τρανὸ Πρωτοσπαθάριο,
μὰ καὶ Πρωτοψευτάριο.
Σὶκ τράνσιτ μούνι γκλόρια, καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λευνώρα.

—

Πᾶνε κ'οἱ Χάρται σήμερα μεγάλης Βουλγαρίας,
κοιτίδος τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἐλευθερίας,
πᾶν καὶ μεγάλα σχέδια γιὰ τοῦτον τὸν ἀγῶνα,
ὁποῦ δὲν θὰ μᾶς ἄφιναν μήτε τὴν Ἐλασσῶνα.

—

Κ'ἡ σακαράκα τοῦ Σαβῶφ ἐλπὶς ἀπέβη κούφη
καὶ τώρα τὸ καλπάκι του τὸ κάνουν κλωτσοσκούφι,
κ'ὁ Τόντσεφ τρώει καραπαζιαῖς ἀπὸ τὸν Μαγιορέσκο
κ'ὁ Δόκτωρ Δάνεφ φαίνεται πῶς εἶναι γιὰ τὸ φρέσκο,
κ'ὁ Χεσαψῆεφ ὁ πολύς, βαμμένος μουστακάτος,
κλαίει γιὰ τῆς μουστάκαις του, ποῦ πῆγαν κατὰ κρά-
τος.

—

Ἀλλοίμονο καὶ τρὶς ἀλλοί!..
χάλι μεγάλο καὶ πολύ,
καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λευνώρα.

—

Ἀνέλπιστα τὸν βρήκανε τόσαις ἀνατοδιαῖς,
ἱκέτευσε κ'ἐφίλησε λογῆς λογῆς ποδιαῖς,
μὰ τὸν ἐπαρηγόρησαν μὲ λόγια μὲς στὴ μπόρα του,
καὶ πέφτ'ἡ μύτ'ἡ κλασική τοῦ μεγαλεπηβόλου,
κ'ἡ Κάρμεν Σίλβα δὲν πονεῖ γιὰ τὴν Ἐλευνώρα του,
μήτε κ'αὐτὸς ὁ Κάρολος, κ'ἡ θεία τοῦ Καρόλου.

—

Ὕμνησε κάθε παστρευὰ τῆς Βουλγαριᾶς τσανάκι
μὲ πλιάτσικα καὶ λάφυρα τὸν Βόρι τὸν ἀθάνατο,
ποῦ σ'ὅποιο κ'ἂν ἐκάθισε, φιλόξενο κονάκι
μήτε σκαμνὶ δὲν ἄφησε, μήτε κατρουλοκάνατο.
Μὰ κρῖμα καὶ στὰ πλιάτσικα, καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λευνώρα.

Δ΄.

—

Φ.—Κ'ἐγὼ γιὰ τὴν Εἰρήνη τρελλὰ πανηγυρίζω,
κ'ἐγὼ μὲ τηλεβόλα Βουλγαρικὰ γυρίζω,
κ'ἀσπάζομαι στὰ χείλη Βουλγάρους αἰχμαλώτους,
ποῦ τώρ' ἀπὸ τοὺς Τούρκους τραβοῦν τὸν διάβολό
τους.

—

Εἰρήνης πανηγύρι
τὸν κόσμον ἐξεγείρει.
Παντοῦ χαρὰ μεγάλη, κανεὶς μὴν πολεμῇ...
ἐπήραμε ἐπὶ τέλους τοῦ Νέστου τὴν γραμμή.

—

Εὐφήμησε καθένα Ρουμανικὸ στοιχεῖο,
κ'ὁ Βενιζέλος πῆγε σ'ἕνα ξενοδοχεῖο,
ὁποῦ τὸ λένε Κάψα, κ'ὁ Τόντσεφ τὸ βουβάλι
ζητοῦσε τὸν Λευτέρη στὴν κάψα νὰ τὸν βάλῃ.

—

Εἰρήνης πανηγύρι μὲ δόξα καὶ τιμή...
τὴν ἐπήραμ' ἐπὶ τέλους τοῦ Νέστου τὴν γραμμή.
Τώρα στὸν Τόντσεφ λέω: κακὴ ψυχρή σας φλάσκα,
μὰ καὶ στὸν Μαγιορέσκο: Ρουμάνια τραγιάσκα.

—

Τώρα λύγχαις δὲν τρυπᾶνε...
πόσα παλληκάρια πᾶνε!..
ποιὸς δὲν ἔχει μέσα πόνο;

—

Τί 'μπορῶ γι'αὐτὰ νὰ λέω;
δός μου μάτια νὰ τὰ κλαίω,
δάφναις νὰ τὰ στεφανώνω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κ'εἰκοστὸν μετρούντες χρόνον
ἐβρεύομεν στὴν γῆν τῶν Πυραθενώνων.

Χώμα κ'ἐγαλεόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Τοῦ μηνὸς Αὐγούστου τρίτη.
Βασιληᾶς τρανὰ κηρύττει.

Χλὶτε δισκόσια κ'ἑξηντάεξη,
κι'ἐκεῖς μὲ διάφναις στὸν Ρήγ'θὰ τρέξῃ.

Κ'ὁ Ρωμηὸς πανηγυρίζει
γιὰ τὸν Ρήγα, ποῦ γυρίζει.

—

Σηκωθῆτε... νάτος νάτος
τῶν μαχῶν ὁ Κορωνάτος.
Ἀπὸ μέσ'ἀπὸ φωτιαῖς νάτος ὁ Βουλγαροκτόνος,
νάτος, ποῦ τὸν καρτερεῖ γαλανοντυμένος Θρόνος.

Ζήτω ζήτ'ὁ Καββαλάρης...
τὸν στολίζει τέτοια χάρις,
ὁποῦ λὲς 'Ἐκεῖνος εἶναι...
ζήτω ζήτω, Κωνσταντῖνε.

Νάτος μὲς'στὴν Ἐκκλησιά...κοῖνε σμύρναις καὶ λιβά-
σὲ θαυματουργαῖς εἰκόνες, [για
νάτος,ποῦ κεπνοὶ μαχῶν κάνουν γί'ρω του στεφάνια,
κάνουν γύρω του Κυρώναις.

—

Νάτην νάτην τῶν Πολέμων καὶ τῆς Νίκης ἡ Κυρῶνα,
μὴ θορρῆτε,μᾶς φωνάζει,τελειωμένο τὸν ἀγῶνα.
Μεταδώσετε τοὺς λόγους Βασιλῆᾶ καὶ Στρατηλάτη,
πρέπει νἄχωμε Ποτρίδα,ποῦ νὰ γίν'ἰσχυροιάτη,
ἀντάξια τῶν παλῆῶν παραδόσεων καὶ θρύλων,
νἄναι τρόμος τῶν ἐχθρῶν,νἄναι σεβασμὸς τῶν φί-
— [λων.

Τέτοια λέει,κι'ὁ Δοὺς της'μπρὸς'στοῦ Θρόνου τὰ
[σκολιὰ
βάζει μέσα'στὴν ψυχή του τὴν ψυχὴ τοῦ Βασιλῆᾶ,
κι'ἀπὸ δόφνως κάνει θήκη γιὰ θαυματουργὸ σπαθί,
στρώνει δάφναις νὰ περάσῃ,δάφναις γιὰ τὰ κοιμηθῆ.

Β'.

Νάτος...'μπρός του κλίνουν τώρα
τἄρματα τὰ νικηφόρα
τῆς'Ιδέας οἱ Στρατοί,
καὶ σὲ λάφυρα πατεῖ.

—

Φωναῖς φθάνουν κι'ἀπὸ πέρα,
ζήτω του τοῦ Αυτρωτοῦ,
ποῦ τὸν λένε καὶ Πατέρα
καὶ Κυμπάρο τοῦ Στρατοῦ.

—

Νάτος,ποῦ βαρυστενάζει,
παλληκάρια μου,φωνάζει,
ποῦ φτερόνετε τὴν Φήμη.

Παλληκάρια μου χαμένα
κι ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ θαμμένα,
αἰωνία σας ἡ μνήμη.

—

Κάθε τίτλο,κάθε δόξα γιὰ τοῦ Ρήγα σας τὸ Στέμμα
σεῖς τὴν'δώσατε παιδιά μου μὲ τὸ τίμιό σας αἷμα,
καὶ τὰ δάκρυα τοῦ Ρήγα μὲ τὰ κλέη τὰ μεγάλα
τὴν ἀθάνατή σας μνήμη θὰ τὴν ραίνουν στάλα στάλα

Γ'.

Ἄρατε τὰς Πύλας τώρα κι'ἔρχεται λαμπρὸς'Εκεῖνος
τῶν περαμυθῶν ὁ Ρήγας,τῆς φυλῆς ὁ Κωνσταντῖνος
Ἔρχεται μὲ τὸν'Αβέρωφ,μὲ τὸνειρευτὸ Καράβ,
ζήτω'στὸν Βουλγαροκτόνο
μὲ χαρᾶς κραυγάζουν τόνο
κι'ὅσοι'Λευθερὰ δὲν εἶδαν,κι ὅσοι ὑ'ἀπομείνουν
— [σκλάβοι.

Τρέχουν τρέχουν νὰ τὸν'δοῦν,
Δεσποτάδες κεἰ ἀϊδοῦν
'Αναστάσεως τροπάρια.

—

Καὶ σὲ τούτη τὴ στιγμὴ
δὲν ἀκούοντει λυγμοὶ
γιὰ χαμένα παλληκάρια.

—

Ἄρατε τὰς Πύλας τώρα,κι'ἔρχεται λαμπρὸς'Εκεῖνος
τῶν παραμυθιῶν ὁ Ρήγας,τῆς φυλῆς ὁ Κωνσταντί-
[νος.
Ἄτονοι γι'αὐτὸν κι'οἱ στίχοι καὶ τὰ λόγια μου φτω-
πῶς ἐγὼ μπορῶ νὰ ψάλω [χά...
τέτοιο Νικητὴ μεγάλο;
Ζήτω,Ζήτω,κι'ὅλο Ζήτω τοῦ φωνάζω μοναχά.

Τὸ ξεσηκώτι τῶν Ξυλένων
γιὰ τῆς Δόξαις τῶν Ἑλλήνων.

—

Α'.

—

Φ.— Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ'ἀνατέλλει,
οὐρανοῦ τὴν σαλπίζουν ἀγγέλοι,
'Εκκλησιὲς τὴν σημαίνουν κωμπάναις,
τὴν δοξάζουν τῆς Νίκης παιᾶνες.

—

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα μεγάλη,
τῆς Εἰρήνης ἡμέρα τρελλή.
Ἕνας ἥμιος καινούριος προβάλλει,
νέο φῶς σὲ χαρὰ μᾶς καλεῖ.

—

Τῆς Εἰρήνης τρελλὰ πανηγύρια,
τόκα μία παιδιὰ τὰ ποτήρια.
Περικλέτο μου,χαῖρε καὶ σύ,
καὶ τῆς Νιάουσας πίνε κρασί.

—

Τὴν βροντοῦνε τουφέκια,κανόνια,
τὴν βροντοῦνε κι'ἀρχαῖα μηλόνια,
τὴν φωνάζουν παπποῦδες κι'ἐγγόνια.

—

Διαλαλεῖται σὲ γῆ καὶ σὲ νύματα,
διαλαλεῖται καὶ σ'ἄλαλα μνήματα,
ὁποῦ πέρνουν κι'ἐκεῖνα λαλιὰ
καὶ φωνάζουν: εὐοὶ,Βασιλῆᾶ.

—

Ἡ χρυσῆ τῆς Εἰρήνης ἡμέρα
διαλαλεῖται κι'ἔδῶ κι'ἐκεῖ πέρα.
Τόσος κόσμος τὸ φῶς της κυττάζει
κι'ἡ Βλαχιὰ πετακεῖ τὴν γιορτάζει.

—

Ἀγεράκι δροσάτο φυσᾷ,
καὶ'στὴ ζείδωρη τούτου πνοὴ
κυματίζουνε στάχια χρυσᾶ,
κι'ὅλα πέρνουν χυμὸ καὶ ζωή.

—

Καὶ κρυστάλλινο τρέχει νερό,
καὶ φλογέρα Πανὸς ξεφαντόνει,
καὶ τὸ φύλλο, ποῦ φθίνει ξερό,
μυριόκαρπο τώρα φουντόνει.

—

Ἄκου Νίκης βροντώδη παιᾶνα. .
κύττα γύρω τι πράσινα κάλλη...
ξεφαντόνω κι'ἐγὼ μὲ τὸν Πᾶνα,
γειά σου,νέα Πατρίδα μεγάλη.

—

Γειά σου,νέα Πατρίδα τιμῆς...
μὲ τραγούδια χαρᾶς πολεμεῖς.
Γειά σου,νέα Πατρίδα τῆς δόξης,
ποῦ σὲ νέα ζωὴ θὰ μᾶς σπρώξῃς.

—

Γειά σου γειά σου, Μεγάλη Μητέρα,
ποῦ πετᾷς'στὴ φωτιὰ μὲ φλογέρα.
Γειά σου γειά σου,ποῦ κάνεις ἀλήθεια
περασμένου καιροῦ παραμύθια.

—

Πυρπολεῖς μ'ἕνα πῦρ Προμηθέων
καὶ φωτίζεις μὲ φῶς Παρθενώνων...
γειά σου γειά σου Πατρίδα Πανθέων,
γειά σου γειά σου,Πατρίδα δαφνώνων.

—

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα προβάλλει
μ'ἀμπελῶνας κοὶ στάχεις χρυσοῦς,
τὴν γιορτάζω μ' ἀλόρθο κεφάλι
καὶ τροπαίων λαμπρῶν κολοσσούς.

Β'.

Π.— Νάτην ἡ χαριτωμένη,
νάτην νάτην ἡ χρυσῆ,
ὁποῦ κόσμος τὴν προσμένει
μὲ λαχτάρα περισσή.

—

Τὶ χαρίσματα χαρίζει,
σὲ τι πλούτη μᾶς καλεῖ,
καὶ λαὸς πανηγυρίζει
καὶ λαὸς τὴν δμαλαεῖ.

—

Πάλλευκος,οὐρανοβάμων,
Δέσποινα χορῶν καὶ γάμων,
καλλιστέφανος σκιρτᾷ.

—

Ξεφαντώματα καὶ γέλοια,
βγάζουνε κρασὶ τ'ἀμπέλια,
καὶ πληθαίνουν τὰ σπορτά.

—

Δόξα'στὴ Ρουμανία,δόξα'στὸν Κάρολό της,
ποῦ'φάνηκε πῶς εἶναι σοφὴ Μεγαλειότης.
Δόξα'στὸν Μαγορέσκο,ποῦ τετρακόσα τάχει,
καὶ μὲ τὴν Συμμαχία φαιδρὸς πανηγυρίζει,
κι'ἔδωσε'στοὺς Βουλγάρους ἕνα γερὸ μπεντάχι,
κι' ἔδειξε πῶς σὲ τούτους κάστανα δὲν χαρίζει.

—

Ζήτ'ὁ Κάϊζερ ὁ μέγας, πρώτης Αὐτοκρατορία,
ποῦ τῆς Νίκαις μας θαυμάζει,
καὶ μὲ μιὰ φωνὴ δαμάζει
τόσ'ἀδάμαστα θηρία.

—

Ἔξω σεῖς οἱ πειναλέοι,
κάτω τὰ ξεράδια λέει
καὶ τὸ πόδι του πατεῖ.

—

Κι'ἄπληστοι ζαρώνουν λύκοι
καὶ τοὺς πάνει κρύα φρίκη,
καὶ τοὺς πάει ριπτί.

—

Ζήτ'ὁ Κάϊζερ ὁ πάνω,
πίνω'στὴν ὑγειά καὶ τούτου,
ποῦ τὸν Βασιλῆᾶ μας κάνει
Στρατηλάτη τοῦ Στρατοῦ του.

—

Εὐοί, παιδιά, τοῦ Κάϊζερ δόξαις καὶ μεγαλεῖα...
ζήτω κι' ἡ περιώνυμος τῶν ἰδεῶν Γαλλία,
ποῦ 'μπρός της κάθε βάρβαρος βουβαίνεται Θερσίτης
καὶ δὲν χωροῦνε τάδικα μὲς' στὴ συνείδησί της.

—

Καὶ ποιὸς γιὰ τὴν Γαλλία μας δὲν θὰ πανηγυρίσῃ;
σήρωο καὶ πανηγύριζε μὲ τρέλλα, σοβαρέ,
κι' Ἔλα μαζί μου γρήγορα νὰ πᾶμε 'στὸ Παρίσι
νὰ 'ποῦμε 'στὸν Πισσὼν μεροὶ καὶ 'στὸν Πουανκαρέ.

—

Ποῦ νὰ μετρήσω σήμερα τὰ κλέη μας ἐκεῖνα;
δὲν βρίσκω λόγια νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἄμετρη χαρά μου,
καὶ μόλις ὁ Πρωθυπουργὸς γυρίσῃ 'στὴν Ἀθήνα
ἔπαρε σὺ τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρᾶ μου,
καὶ πᾶμε νὰ τοῦ ψάλωμε γιὰ τῆς μεγάλαις Νίκαις
χίλια καλῶς σὲ βρήκαμε, χίλια καλῶς μᾶς βρῆκες.

Ὁ Ξυλένιος συμπολίτης ψάλλει το παιδὶ τῆς Κρήτης.

Φ.— Ἔπαινος 'στὸν Κρητικό, ποῦ μαζὶ μὲ τὴν Εἰρήνη
ὁ μεγάλος Βασιλιᾶς Μεγαλόσταυρο τοῦ δίνει.
Τὸν τιμᾷ κι' ἡ Ρουμανία μὲ τὸν Μεγαλόσταυρό της,
ὠν τιμᾷ μὲ τὸν 'δικό του κι' ὁ κλεινὸς Μαυροβου-
[νιώτης.

—

Τόσαις ἐθνικαῖς θυελλαις δὲν ἐπῆγαν τοῦ κακοῦ,
κι' εἶναι τώρ' ἀλήθεια μόνη
πῶς τὸ γένος μεγαλόνει
'στὸν καιρὸ τοῦ Κρητικοῦ.

—

Γειά σου, γέρο Ψηλορείτη...
σέρνω τώρα μὲ τὴν Κρήτη
τὸν πυρρίχιο χορό.

—

Καὶ κυττάζω τὴν Ἑλλάδα
δόξης καὶ τιμῆς κοιλάδα
'στοῦ Λευτέρη τὸν καιρό.

—

Καὶ τόλμη καὶ σιγουριὰ
καὶ νοῦς οὐκ ὀλίγος....
τὴν Κρήτην εἶνῶ.

—

Μεγάλο τάστερι
αὐτοῦ τοῦ Λευτέρη,
καὶ τύχη βουνό.

—

Βροντᾶτε, βροντᾶτε,
μ' αὐτὸν χαιρετᾶτε
Πατρίδα τροπαιῶν.

—

Τὶ δόξης Παλάτια
θαμβόνουν τὰ μάτια
τρανῶν Εὐρωπαίων.

—

Σὲ τούταις τῆς φρίκαις
τί τύχη τὴν 'βρῆκες
μ' αὐτὸν τὸν Λευτέρη.

—

Γεμάτη παράσημα
τραγούδι ἀναστάσιμα
μὲ ξίφος 'στὸ χέρι.

—

Τρὶς χαῖρε, περιμόχητος τῶν Μακεδόνων χῶρα,
Ἑλλὰς πανηγυριώτισσα, Πατρὶς εὐτυχισμένη,
κι' ἄνεῖναι καλορροίζικος ὁ Κρητικὸς σὰν τώρα
θαρρῶ πῶς πρέπ' ἰσόβιος Πρωθυπουργὸς νὰ μένῃ.

Γ'.

Π.— Τί χρυσῆ μᾶς 'βρῆκε μοῖρα..
σὺ Φεραῖε πρωτομάρτυ,
τὴν προφητική σου λύρα
ἐμπνευσμένος ξανακάρτη.

—

Τὰ πεντάρφανα παιδιά σου, τὰ παιδιὰ τὰ σκορπισμένα
μὲ καῦμοὺς ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
τρέχουν τώρα μαζωμένα
σὲ κοιτίδα μητρική.

—

Τὴν χαρά των ποιὸς δὲν βλέπει;
τρέχουν. Ρήγα, νάβρουν σκέπη
σὲ μητέρα, ποῦ νικᾷ.

—

Κ' ὅπως ὄρνις τὰ πουλιά της
ἔτσι μὲ τὴν ἀγκαλιά της
τὰ σκεπάζει μητρυιά.

—

Νὰ τὰ δύστυχα παιδιά σου, νὰ τὰ σκόρπια παλλη-
[κάρια...

σήκω καὶ τραγούδησέ τα,
καὶ μὲ δάφνινα κλωνάρια
σὲ γιορταῖς ὠδήγησέ τα.

—

Κύττα τα 'στὴν ἀγκαλιὰ
τῆς πολύπαθῆς των μάννας
πῶς πετοῦνε μὲ παιᾶνας
Κωνσταντίνου Βασιλῆ.

—

Κύττα τώρα, πρωτομάρτυ, μιὰ Πατρίδα μὲ στεφάνια
ὅπως σὺ τὴν ὠνειρεύθης ἀπὸ κάτω σὲ πλατάνια.
Πόσους 'πέρασε καιροὺς ταπεινὴ μὲ καταφρόνια,
πόσους 'πέρασε καιροὺς μὲ φαρμάκια κάθε 'μέρα...
κρῖμα ποὖμαι γέρος πιά, καὶ δὲν ἔχω 'μπρός μου χρόνια
νὰ προφθάσω νὰ τὴν 'δῶ πανελεύθερη Μητέρα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐρχόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φλοπατρία.

Αὔγουστος, δεκαεφτά,
πάντα κλέη ζηλευτά.

Χίλια κι' ἑξῆντα κι' ἕφτὰ καὶ δεκάδα,
βρῶμας Ἀρκαδία πηδᾷ γαυριῶσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος. ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.— Πράγμα ποῦ λές, ἀγαπητέ,
περίεργον συμβαίνει..
οἱ Βούλγαρ' εἶναι νικηταὶ
κι' ἐμεῖς οἱ νικημένοι.

—

Π.— Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Ἀληθινά...
Κρῖμα σὲ τρόπαια τρανὰ
καὶ πλησμονὴν ἀπείρων
Βουλγαρικῶν λαφύρων.

—

Ἀγαπημένη κεφαλή,
γιὰ τοὺς Βουλγάρους ἡ χαρά,
σὲ δόξι καὶ σ' Ἀνατολή
φωνάζουνε γι' αὐτοὺς οὐρρά.

—

Μόνον 'στοὺς Βουλγάρους Νίκη
περιλάλητος ἀνήκει,
μόνον 'στοὺς Βουλγάρους κλέος.

—

Ὕμνοι πρέπουνε Πινδάρου
μόνον τοῦ Κοκκίνου Τσάρου,
παγκοσμίου Βασιλέως.

—

Μὲς' στὴ Σόφια τοῦ Κοδοθργου παρελαύνουν οἱ Στρατοί,
καὶ τὸ Σύμπαν ἑορτάζει,
καὶ τὸ Σύμπαν τοὺς κυττάζει
κι' ὅλο τοὺς χειροκροτεῖ.

—

Ζήτω ζήτω κι' ὁ Σανδάσκης...
Περικλέτο μου, μὴ χάσκῃς
σὰν ἐμβρόντητος, σὰν γάϊχας.

—

Παρελαύνουν κορδωμένοι
καὶ καταστεφανωμένοι
ἀπὸ νικηφόρους μάχας.

Ἔρχεται καμαρωτὸς
τῶν Σφαγέων ὁ Στρατὸς,
ὁ καταλογχίσας βρέφη.

—

Ὁ Στρατὸς ὁ σαρκοβόρος
μὲς' στὴ Σόφια νικηφόρος
μὲ παιᾶνας ἐπιστρέφει.

—

Τοῦ Κοδοθργου τὰ καπλάνια
μὲς' στὴ Σόφια των γυρίζουν,
πράσινα φοροῦν στεφάνια
κι' ἐλοένα φοβερίζουν.

—

Κι' ὁ Κοδοθργος ὁ πολύς,
φίρε τῆς Ἀνατολῆς,
καὶ σκηπτοῦχος λατρευτός.

—

Νικητοῦ στεφάνους πλέκων
νικητὴς ἑκὼν ἀέκων
στεφανώνεται κι' αὐτός.

—

Τί νὰ κάνῃ;... μὲ τὸ ζόρι
καὶ τὸν προσφιλῆ του Βόρι,
τὸν Διάβολο τοὐτέστι,
μ' ἕνα στέφανο λαμπρύνει
ἔπειτ' ἀπὸ τὴν Εἰρήνη,
ποὖγινε 'στὸ Βουκουρέστι.

—

Κι' ὑποδέχετ' ἐν στεφάνοις
κι' ὑποδέχετ' ἐν ὀργάνοις
ἐμμανῶν Ἀρκουδοφίλων
ἀγλαοὺς ἐπιδρομεῖς,
μεγαλόφρανας τομεῖς
τῶν αὐτοῖων καὶ τῶν δακτύλων.

—

Στὴ Σόφια πετᾶτε,
πρῆγες χαιρετᾶτε
πελέμων Ματνόβα.

—

Τί φῶς τὴν λαμπρύνει,
καὶ πράσινα σμήνη
σκορποῦν πρασινάδα.

—

Κι'ὁ Κόκκινος Τσάρος,
κι'ὁ Κόκκινος γλάρος,
κι'αὐτὸς πρασινίζει.

—

Καὶ πράσινος τώρα
μὲ μιὰ Λεονώρα
τὸ πᾶν τηλανίζει.

—

Ἐλπίδες ἀκόμα
τὸ πράσινο χρῶμα
σ'αὐτοὺς προκαλεῖ.

—

Τὰ πράσινα φύλλα,
τὰ κόκκινα μῆλα
μ'ἀρέσουν πολύ.

Β'.

—

Π. – Κι'ὁ Φερδινάνδος ἔλεγε κι'ὁ Φερδινάνδος λέει:
καλῶς'στα τὰ Στρατεύματα,τῆς Βουλγαρίας τὰ κλέη.
Ἐλᾶτε,σᾶς παρακαλῶ,
γιὰ νὰ σᾶς στεφανώσω,
θέλω τοῦ κόσμου τὸ μεγαλὸ
μὲ στίφεις νὰ γανώσω.

—

Ἐμεῖς οἱ πρῶτοι μαχητάί,
ἐμεῖς Συμμάχων νικηταί.
Ἐμεῖς,παιδιά,τοὺς τρίψαμε
παλὺ καλὰ τὴν μεύρη,
καὶ νικηταὶ τὸ'στρίψαμε,
τὸ'κόψαμε κομποῦρι.

—

Ἐμεῖς ἐκάναμε βουτιά,
'στὴ φάκα τοὺς'τσακώσαμε,
μύτάις ἐσφάξαμε κι'αὐτιά,
καὶ τοὺς ἐχαντακώσαμε.

—

Καλῆς'στα τὰ Στρατεύματα,
ποὺ μόνον μὲ τὰ νεύματα
ἐναπείρουν κρύους τρόμους
σὲ γαίτσινας ἀνόμους.

—

Ἅρματα δόξης μᾶς τραβοῦν,
καὶ γαιριάντες ἂς διαβοῦν
οἱ Χεσαψῆφ ἅλοι.

—

Ἐμπρὸς μὲ πράσινα κλαδιά,
κι'ἂς ὑποθίσωμε,παιδιά,
πῶς μπήκαμε'στὴν Πόλι.

—

Τὸν Κροῦμο τὸν προπάτορα
ὑπερυμνεῖτε τώρα...
μὲ στέφουν Αὐτοκράτορα
μὲ τὴν'Ελεονώρα.

—

Ἐσεῖς μαρίδλοι,πονηροί,
ἐνδέξως ἐπιστρέφατε,
κι'ὁ Φερδινάνδος σας θαρρεῖ
πῶς Αὐτοκράτωρ στέφεται.

—

Ἐμπρὸς ἐμπρός...μόνον μωροὶ μαζί μας θὰ γελάσουν,
κι'ἐν μέσῳ γδούπων καὶ βροντῶν
τὰ στίφη τῶν Ἐθελοντῶν
θέλω νὰ παρελάσουν.

—

Κι'ὁ Φερδινάνδος σταματᾷ
κι'ἐδαφιαίως χαιρετᾷ
καὶ τοὺς Κομητατζῆδες.

—

Τῆς ἀρετῆς τοὺς ὁδηγούς,
τοὺς πρώτους λαφυραγωγοὺς
καὶ τοὺς ἀμακατζῆδες.

—

Ἐμπρός...περάσετ'αὐσταλεῖς,
ὦ Πρῶσσοι τῆς Ἀνατολῆς,
μὲ γενειάδες ψεύτικιες καὶ μὲ ψευτοπερούκαις,
κι'ἂς ἀντιχεῦν'στὸ διάβα σας βρονταὶ καὶ τρακατρούκαις.

—

Δῶστε τώρα καὶ σ'Ἐμένα
δάκτυλα κι'αὐτιὰ κομμένα,
δακτυλίδια,σκουλαρίκια,κι'ὅ,τι βάλατε'στὸ χέρι...
ζήτω μας καὶ γειὰ χαρά μας...
γιὰ τὰ τόσα λάφυρά μας
τόσος κόσμος μᾶς συγχαίρει.

—

Εἰς τὰ πλιάτσικα θαρρεῖτε
καὶ μὲ θάρρος προχωρεῖτε
καὶ μ'αἰθημοσύνην κόρης.

—

Λάφυρα πολέμου κι'ἄλλα
πὸ καλὰ καὶ πὸ μεγάλα
μας'κουβάλησε κι'ὁ Βόρις.

—

Κλάφετε τὸν Τσακαλάρωφ τὸν ἀδικοσκοτωμένο,
τάχολο περιστεράκι,τὸν ἀγνὸ,τὸν τιμημένο.
Τὴν ψυχή του τὴν ἁγία κόσμος θὰ τὴν μακαρίσῃ
καὶ τὸ θεῖο λειψανό του σὰν Ἅγιον θὰ μυρίσῃ.

—

Κλάψετε τὸν ψηρικά μας καὶ τῆς ἁρπαγῆς τὰ γρίμι,
στήσετ'ἕνα Μαυσωλεῖο'στὴν ἀθάνατή του μνῆμη,
κι'ὅρκισθῆτε'στὴ σκιά του σεῖς οἱ ζῶντες σουφρομένοι
πῶς θ'ἁρπάζετε γενναίως ὅ,τι τύχῃ κι'ὅ,τι λάχῃ.

—

Κομητατζῆδες γύρω μου τὰ δόντια των ἂς τρίζουν
κι'ἂς θεγγοῦνται τρόπαια καὶ κλέη των τρανά,
καὶ τώρα ποῦ κι'οἱ γαίτσινες οἱ Τοῦρκοι φοβερίζουν
καὶ τὴν'Αδριανούπολι μᾶς'πήρανε ξανά,

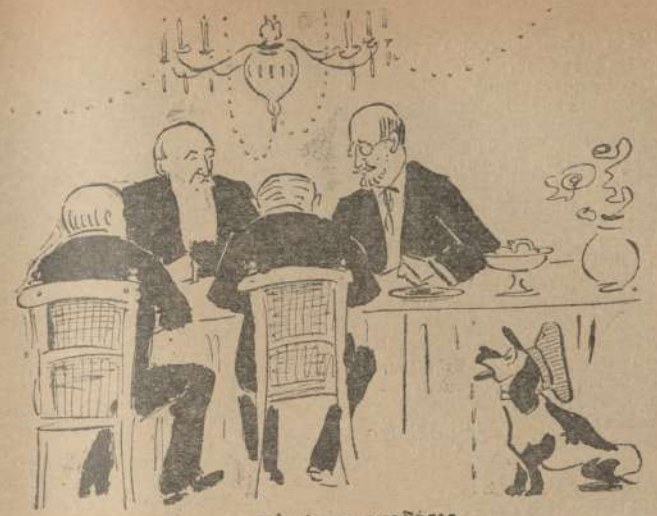

Εἰρήνη ζωοπάροχος,εἰρήνη τροφοδότις,
καὶ τρῶν καὶ πένουν Σύμμαχοι σ'ἕνα τραπέζι πρώτης.
μὰ ρέχνουν κι'ἕνα κόκκαλο'στὸν Βούλγαρο τὸν σκύλο,
ποῦ μιὰ φορὰ τὸν εἶχανε γιὰ σύμμαχο καὶ φίλο.

Κομητατζῆδες καὶ Στρατοὶ στεφάνους ἂς γυρέψουν
καὶ τῆς'Αρκούδας βάλατε μαζί μας νὰ χορέψουν.

Γ'.

Φ.—Ὁ Βούλγαρος μᾶς ἔρχεται...βάλτε φωτιὰ'στὰ τόφωτιὰ καὶ σὲ Μελένικα,Στρωμνίτσαις,Νευροκόπια. (πια,
Μ'αἷμα πολὺ'ποτίσθηκαν δυστυχισμένοι τόποι
κι'ἐπίστευσαν'στὴ'Λευθεριά...
τοὺς ἄφησε'στὴ Βουλγαρία
φιλάνθρωπος Εὐρώπη.

—

Ὁ Βούλγαρος μᾶς ἔρχεται...νάτος ὁ μακελλάρης,
ὁ Πρῶσσος τῆς'Ανατολῆς,ὁ πρῶτος'Αρκουδιάρης.
Βάλτε φωτιὰ'στὸ σπῆτι σας,φωτιὰ'στ'ἀργοντικό σας,
ἔτσι τὸ θέλει,βάστυχοι,τὸ μαῦρο ροιζικό σας.

—

Γελῶντας ξερριζώσετε τὸ κάθε σας ἀμπέλι
καὶ μᾶς'στοὺς δρόμους ἂς χυθῇ κάθε κρασιοῦ βαρέλι,
κι'ἅλοι τριγύρω σὲ φωτιαὶς χαρούμενοι πηδᾶτε
καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ παληὸ τῆς Πάργας τραγουδᾶτε,
καὶ σὰν τὸν Δῶτ ν'ἀφήσετε τοῦ τόπου σας τὸ χῶμα
μὲ τὰ παιδιὰ'στὴν ἀγκαλιά,μὲ τὴν ψυχὴ'στὸ στόμα.

—

Οἱ Βούλγαροι μᾶς ἔρχονται...κατακλυσμὸς κι'ἀντάρα...
οἱ Βούλγαροι μᾶς ἔρχονται σὰν Θεϊκὴ κατάρα.
Κι'ἂν ἔρχωνται,παιδιά,καὶ τί;
φωτιὰ'στὴ γῆ μας δυνατή,
νὰ'δοῦν μονάχα πύρινο'μπροστά τους καταρράκτη,
κι'ἕλα νὰ τἄβρουνε καπνό,κι'ἕλα νὰ τἄβρουν στάκτη.

—

Ὁ Πρῶσσος τῆς'Ανατολῆς
τώρα σὲ'λίγο φθάνει,
θρῆνος ἀκούεται πολύς...
φεύγουν κι'οἱ Μουσουλμάνοι.

—

Φεύγουν κι'Ἑβραῖοι πρὸς τὴν γῆν μιᾶς ἄλλης Χαναναίας,
τοὺς Μωϋσεῖς ἀναπολοῦν,
καὶ τώρα τελετὴν τελοῦν
Σκηνοπηγίας νέας.
Φεύγουν κι'αὐτοὶ περίτρομοι νέων Σοδόμων λάβαν
καὶ σ'ἄλλο βόσκονται Χωρὴβ τὰ ποίμνια τοῦ Λάβαν.

—

Οἱ Βούλγαροι ξαναρχονται...διοίκησις τελεία...
θ'ἀκούσουν τ'Ἀβυτα βρισιαίς,
θὰ ξαναπάρουν Ἐκκλησιαίς,
θὰ πάρουν καὶ Σχολεῖα.

—

Μέσα σὲ Χάβρκις καὶ Τζαμιὰ
ἡ λύσσα θὰ ξεσπάσῃ,
μήτε Χανούμισσα κ᾽αμμιὰ
θ᾽ἀφήσουν σὲ καφάσι.

—

Οἱ Βούλγαροι ξανάρχονται στὴ γῆ μας φρενιασμένοι,
μὰ θἄχουν μέσα των καῦμό,
ὅπου γιὰ ὀφάξιμο λαιμὸ
δὲν θἄβρουν οἱ καῦμένοι.

—

Βάλτε φωτιὰ στὰ σπήτια σας, φωτιὰ καὶ σ᾽ἄλα τἄλλα,
καὶ μήτε γιὰ τὸν Βούλγαρο κρασιοῦ νὰ μείνῃ στάλα,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε σιχαμερὸ φονιᾶ,
κι᾽ἀνάθεμα, φωνάξετε, στοῦ Κρούμου τὴν γενειά.

—

Κι᾽ὁ Κωβοῦργος ξεφωνάζει : Μαχηταί μου φωτοβόλοι,
ἀφοῦ τώρα δὲν μὲ κάνουν Αὐτοκράτορα στὴν Πόλι,
ξαναπέσετε σὰν λύκοι σὲ λογῆς λογῆς φυλαῖς
κι᾽ὅλοι σας ἀρειμανίως φέρετέ μου κεφαλαῖς,
γιὰ νὰ βάζω τὸ κρασί μου σὰν τὸν Σαμουὴλ κι᾽ἐγώ,
καὶ νὰ πίνω καὶ νὰ πίνω καὶ νὰ σᾶς δοξολογῶ.

—

Ἔφοδος σ᾽αὐτοὺς τοὺς τόπους,
ποῦ μᾶς κάνουνε κυρίους,
κι᾽ἂς σᾶς λὲν σφαγεῖς ἁγίους,
κι᾽ἂς σᾶς λένε κτηνανθρώπους.

—

Τώρα θηριώδεις Ὀθννοι
ἔχουν πέρασι μεγάλη...
κατασφάξετε καὶ πάλι,
μὴν ἀφήσετε ρουθοῦνι.

—

Ὁ Κωβοῦργος τέτοια λέει,
καὶ τριγύρω μὲ τὸν Βόρι
τὸν ἀκοῦνε πειναλέοι
νικηταὶ στεφανηφόροι.

—

Κι᾽ἔσο στὴ δική των ράχη
πέφτει ξύλο δυνατό,
τόσο μὲ χαρὰ γι᾽αὐτὸ
στεφανώνονται μονάχοι.

—

Εἰρήν᾽ ἦμεν καὶ πᾶσι κι᾽ὁ κόσμος ἂς᾽συχάσῃ.

Π.—Τὶ Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ φεγγίζουν ἀπὸ πέρα...
φεύγει κι᾽ἡ πρὶν Βασίλισσα, τοῦ Ρήγα μας Μητέρα,
πούβδε τὸν Χάρο σὲ χαρὰς καλόκαρδα Παλάτια
καὶ μαύρης λύπης κλάψιμο τῆς᾽θόλωσε τὰ μάτια.

—

Τὴν ἴδανε βαθειὰ βαθειὰ τὸν πόνο της νὰ θάψῃ
καὶ τοῦ μεγάλου της παιδρῦ ν᾽ἀκούσῃ τὸν παιᾶνα,
κι᾽ὅσα παιδιὰ δὲν εἶχανε μανοῦλα νὰ τὰ κλάψῃ
Ἐκείνη καὶ τὰ πόνεσε καὶ τἄκλαψε σὰν μάννα.

—

Κι᾽ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος φεύγει κι᾽ἐκεῖνος τώρα
ὁ κοσμαγαπημένος,
ποῦ πλούσια τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τὰ θώρα
τὰ᾽σκόρπισε᾽στὸ Γένος.

—

Κατευοδώνουν καὶ στεριὰς κι᾽ἐλεύθερα πελάγη
κι᾽ὅλα τὰ Πριγκηπόπουλα, τοῦ Παλατιοῦ καμάρια,
ὁποῦ κοντὰ᾽στὸν Ἀδελφό, στοῦ Βασιλιᾶ τὸ πλάγι
τἄστεψαν μεγαλόδοξα τῆς δάφνης τὰ κλωνάρια.

—

Εἰρήνη περιπόθητος, Ἐλιᾶς ἀνθίζουν κλάδοι,
καὶ νόμοι στρατιωτικοὶ θὰ λείψουν ἐπὶ τέλους,
καὶ δὲν θὰ πάνουνε συχνὰ καὶ τὸν Εὐστρατιάδη
ὡς μαστιγοῦντα μὲ τὸ Σκρίπ Βουλγάρους καὶ φρατέ-[λους.

Εἰρήνη, πλέον ρεβαλῆ
καὶ τῶν πολέμων τέλος...
ἐπήγαμε ψαχνὸ πολύ,
τοῦπε κι᾽ὁ Βενιζέλος.

—

Θεὰ γλαυκῶπις εὐχαρὶς γελᾷ μὲ τὸν Ἀπέλλωνα.
ποῦ λάμπει κι᾽ἀκτινοβολεῖ,
κι᾽ὁ Κρὴς ὁ Σόλων ὁμιλεῖ
᾽στοῦ Δήμου τὸ Συμβούλιον, καὶ πρῶτον εἰς τὸν Σόλωνα.

—

Ἔχετε γειά... ᾽κουράστηκα καὶ πάω σὲ ταξειδι,
θέλω πολὺ ν᾽ἀναπαυθῶ,
θέλω πολὺ νὰ κοιμηθῶ
σὰν τὸν Ἐπιμενίδη.

—

Κι᾽ἐκεῖνος ἦταν Κρητικὸς κι᾽εἶχε μυαλὸ καὶ χέρι,
μὰ πόσα᾽τράβηξε κι᾽αὐτὸς ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει,
καὶ μετὰ πάμπολλα δεινὰ καὶ δυσφορήτους πόνους
ἀπεκοιμήθη, καθὼς λέν, ἐπὶ καιροὺς καὶ χρόνους.

—

Αὐτὰ τοὺς εἶπε σοβαρές,
καὶ τῶν Συμβούλων ὁ χορὸς
ἐνθέρμως παρεκάλεσε τὸν Ὕπνο νὰ πιράσῃ
γλυκὺς ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ νὰ τὸν ξεκουράσῃ,
νὰ τὸν κοιμίσῃ δοξαστὸ καὶ νὰ τὸν δυναμώσῃ
κι᾽ἀτρύτους πόνους ἀληθῶς νὰ γλυκοβαλσαμώσῃ.

Κι᾽ἐγὼ τοῦ Γένους ἐξυμνῶν τὴν δόξαν τὴν ἀθῶαν
ὕπνον ἐπόθησα μακρόν, ὕπνον Ἐπιμενθαῖον.
Δὲν ξέρεις πῶς τὸν ἤθελα, πῶς τὸν ἐπιθυμοῦσα,
καὶ σὰν ξυπνήσω νὰ μοῦ πῇ μιὰ κελαδήστρα Μοῦσα
πῶς Κωνσταντίνος Βασιλιᾶς, ποὺ τὸν δοξάζουν θρῦλοι,
Ζωντάνεψε τὸν Βασιλιᾶ,
ποῦ λὲν τραγούδια μας παληὰ
πῶς ἔπεσε μὲ τὸ σπαθὶ στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πόλη.

Καὶ καμάσσας ποικιλίαις,
μ᾽ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Παρ᾽ὅλων ἀναμένεται καὶ τὸ Καρνὲ τοῦ Βότη
κι᾽ἐπιτυχία φαίνεται πῶς θὰ τὸ στέψῃ πρώτη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑνατὸν κι᾽εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον	Χίλια κι᾽ἑνακόσια δεκαεφτὰ
ἐβρεύομεν᾽στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	δρᾶσεις καὶ θερμὴ φιλοτιμία
Εἰκοσιτέσσαρες μηνὸς Αὐγούστου	Χίλια διακόσα κι᾽ἑξήντα κι᾽ὀκτώ,
κι᾽ὁ Μπέρτχολδ τάχασε μὲ τοὺς σκοπούς του	φόρα τῶν Τούρκων καὶ κάζο φρικτό.

Ῥασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α΄.

Φ.—Κατέπαυσαν, βρὲ Περικλῆ, δεινὰ πολέμων γδοῦ-
σίκω καὶ πανηγύριζε μ᾽ἐρχῆδους καὶ μὲ γέρους. | πι,
τρώει κι᾽ἡ μύτη σίδερο κι᾽ἀτσάλι τὸ κουνοῦπι,
μὰ τρώει κι᾽ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τοὺς φιλελευθέρους.

—

Ἀκταίου Τράπεζα τρανή,
τρφὴν σιναγρίδα Ψαριανή
καὶ Βοδενῶν βιβέλο.

—

Τρῶνε καὶ διάνο Κρητικό,
πούναι φαγὶ μοναδικό,
κι᾽εὐσὶ᾽στὸν Βενιζέλο.

—

Μέσα᾽στ᾽Ἀκταῖα γεύματα Φιλελευθέρων κύτα,
σίκω νὰ δῇς, τερπέλχανά,
πῶς τρφὴν σκλάτα Λαχανά,
πῶς τρφὴν κι᾽ἀπὸ τὰ Γιάννινα καλοψημένη, πήτα.

—

Ἐκεῖ τραπέζι δυνατὸ
μὲ μπόμπ᾽ Ἀβέρωφ παγωτό,
Βουκουρεστίου φροῦτα.

—

Πέφτουν ρουκέταις μερικαῖς
καὶ παιανίζουν μουσικαῖς,
βαροῦνε καὶ λαγοῦτα.

—

Ὅλοι μὲ δάφνινα κλαδιὰ
τρῶτε καὶ πίνετε, παιδιά,
καὶ λέτε: τεῖναι τοῦτο;

—

Χαρᾶς, ἀγγέλων μουσική,
κι᾽ἂς παίζῃ λύρα Κρητική,
ἂς παίζῃ καὶ λαγοῦτο.

—

Κι᾽ὁ Βενιζέλος ἔλεγε περιχαρὴς᾽στὲ κόμμα:
σκεφθῆτε τὴν Ἑλλάδα μας πῶς ἦταν χθὲς ἀκόμα
καὶ σήμερα πῶς ἔγινε... γεμάτη᾽περηφάνεια
στολίζει τὰ κεφάλια μας μὲ ζηλευτὰ στεφάνια.

—

Σ᾽αὐτὰ τὰ λόγια᾽γύρισα καὶ τί θαρρεῖς πῶς εἶδα
᾽μπροστά μου... τὴν Πατρίδα
ὡραίαν Ἀμαζόνα
μετὰ δεινῶν ἀγῶνα.

—

Δὲν ἀγύριζε ζιγτιάνα
μ᾽ἕνα βίσκο ταπεινὴ
σὲ κλεινοὺς Μεγαλουσιάνους.

—

Νίκης ἔκρουε παιᾶνα,
κι᾽ἡ μεγάλη της φωνὴ
κατετρόμαζε τυράννους.

—

Δὲν᾽γεννοῦσε λιμοκόρους,
ρήτορας, λιμοκοντόρους,
μήτε μαθουσοκαττάδους.

—

Ἐγεννοῦσε λεβεντιὰ
καὶ γενναίων ἀρχοντιά,
ποὔτρεχε νὰ σώσῃ σκλάβους.

—

Νίκης ἁπαβλο μεγάλο
δὲν᾽ζητοῦσαν τίποτ᾽ἄλλο,
μόνο δάφνη καὶ μυρτιά.

—

Καὶ μὲ φθόγγους λιγερούς,
μὲ τραγούδια καὶ χορούς
ἔπεφταν μὲς᾽στὴ φωτιά.

Κι'ἐγὼ ποῦ λὲς τὴν εἶδα
τὴν νέαν μας Πατρίδα
περιφανῶς μεγάλην.

—

Κι'ἐγὼ τὴν βλέπω 'μπρός μου
ἀγλάϊσμα τοῦ κόσμου
μετὰ χρονίαν πάλην.

—

Δὲν ἔχει γλώσσης κόμπον, μήτε παραφηλόνει
μὲ νικητήρων ξίφος,
μήτε κανένας τύφος
τὰ μάτια της τυφλόνει.

—

Μνημάτων στεφανώτρα δαφνοστεφὴς γυρίζει
σὲ κάμπους καὶ βουνά,
κι'ἔχει τὴν 'παρηφάνεια, ποῦ τῆς ψυχαῖς ἀνδρίζει
κι'ἡρωϊσμοὺς γεννᾷ.

—

'Έχει τὴν 'παρηφάνεια, ποῦ δὲν γελᾷ κανένα
μὲ ψευτορητορείαις κι'ἄντερα φουσκωμένα,
μὰ τῆς φωνάζει: τράβα, τὸ βῆμα σου ταχύ,
κι'ὅ,τι 'μπορεῖς νὰ κάνῃς κάνε το μοναχή.

—

Μίαν Πατρίδα νέαν ἐξύμνησε καὶ πάλιν,
τῆς ἔκαψε λιβάνια,
κι'ἔβρανε μὲ σαμπάνια
τῶν μαχητῶν ἐκείνων τὴν μνήμην τὴν μεγάλην,
ἀπὸ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Γεωργίου Πρώτου,
μέχρι τοῦ τελευταίου πεσόντος στρατιώτου.

—

Τοὺς ἥρωάς μας γοερὰ
δὲν πρέπει νὰ τοὺς κλαίμε,
καὶ μοιρολόγια θλιβερὰ
'στὴν μνήμη των νὰ λέμε.

—

Πρέπει νὰ μνημονεύωνται μέσα σὲ πανηγύρια
καὶ 'στὴν μεγάλη μνήμη των ν'ἀδειάζουνε ποτήρια.
Πρέπ'ἡ Πατρὶς ἡ μάννα των μὲ κάτασπρα ντυμένη
νὰ κάθεται 'στοὺς τάφους των δαφνοστεφανωμένη.

—

Πρέπει Πατρίδος ἱερὰ
νάναι τὰ λείψανά των,
ἀνάπλασις, ζωή, χαρά
μὲς 'στὰ μνημόσυνά των.

—

Πρέπει παιᾶνες νὰ βροντοῦν
γι'αὐτοὺς τοὺς πεθαμμένους,
καὶ πρὸς ἐκείνους ν' ἀπαντοῦν
τὰ θοῦρια τοῦ Γένους.

—

Αὐτοὶ δὲν θέλουν στεναγμούς,
μήτε κολλύβων δίσκους,
θέλουν χαρᾶς ἀλαλαγμούς,
πολέμων νεανίσκους.

—

Αὐτοὶ δὲν θέλουν δάκρυα, μήτε κοινὸ στεφάνι,
θέλουν μνημόσυνα Νικῶν ἐπὶ ὡρους λαφύρων,
καὶ 'στῆς μεγάλαις των σκιαῖς ὅρκο καθεὶς νὰ πάνῃ
πῶς δὲν ξεχνᾷ τὸν θάνατον ἡρώων καὶ μαρτύρων.

Β'.

—

Π.—Κι'ἐγὼ τώρα, Φασουλῆ μου, νέα κλέη θ'ἀραδειάσω
καὶ 'στὴν μνήμην τῶν πεσόντων τὸ ποτῆρι μας θ'ἀδειάσω.
Μὲς 'σ'αὐτὸ τὸ πανηγύρι
τόκα μία τὸ ποτῆρι.

—

Λησμονῶ τῆς συμφοραῖς,
κι'ἐγὼ σήμερα χαραῖς
καὶ τραπέζια μόνο θέλω.

—

Τρέχουν πλήθη δαφνηφόρα,
καὶ γιὰ τοὺς πεσόντας τώρα
πίνω μὲ τὸν Βενιζέλο.

—

Ὅλα γύρω φωτεινά,
καὶ σὲ πυροβόλ'ἀπάνω
καὶ σὲ λάφυρα τρανὰ
τὸ μνημόσυνό τους κάνω.

—

Πίνω σὲ ζωῆς πηγήν...
δὲν λυμαίνεται τὴν γῆν
στυγερῶν βαρβάρων λόμη.

—

Κι'ὅλοι κράζουν ὁλοένα:
παλληκάρια σκοτωμένα,
αἰωνία σας ἡ μνήμη.

—

Ἐμπρός μου βλέπω τράπεζαν ἑορτασμοῦ πλουσίου,
κι'ἀναπολῶ τὰ ρήματα τοῦ πάλαι Χρυσοστόμου:
οἱ πάντες ἀπολαύσωμεν αὐτοῦ τοῦ συμποσίου,
οἱ πάντες ἀπολαύσωμεν στεφανωμένου κώμου.

—

Νίκης τραπέζι ζηλευτό...
καθένας μέρος εἰς αὐτὸ
ἀδάκρυτος λαβέτω.

—

Εἴτις Ἰδέας μαχητὴς
τῆς πανηγύρεως αὐτῆς
φαιδρὸς ἀπολαυέτω.

—

Τοῦ παρελθόντος πταίσματα
κανεὶς κανεὶς μὴν κλαύσῃ,
Νίκης χρυσᾶς ἐδέσματα
καθεὶς ἂς ἀπολαύσῃ.

Μὲ ποτῆρι 'στὸ χέρι
τόκα μιὰ τοῦ Λευτέρη.

Γ'.

Φ.— Ἐμπρός...ἂς πίνωμε κρασί,
κι'ἡ Δόξα τρέχει περισσή
καὶ σ'ὅλους παραφθάνει.

—

Ἐγὼ θαρρῶ πῶς καὶ γιὰ σέ,
ποῦ κουβεντιάζεις βορεσέ,
πρέπει τρανὸ στεφάνι.

—

Ἔξω πάθη, φθόνοι, μίση,
'στῆς χαρᾶς μας τὸ μεθύσι.
Χαρά, βράκα, φουστανέλα,
ποῦ χαρμόσυνα κηρύττεις,
τρῶγε Βοσνῶν βιδέλα
καὶ γαλόπουλα τῆς Κρήτης.

—

Πλοῦτος ἄθλων ἐξαισίων,
ἀπροσδόκητα καλά,
πέννητες μετὰ πλουσίων
συγχορεύσατε τρελλά.

—

Ἀμβροσία περισσή,
πίνω Νιάουσας κρασί,
καὶ χωρὶς σκυλοπαρλάτας
τρώγω Λαχανὰ σαλάτας

—

Ἰδοὺ πανδαισία
τερόντι πλουσία
μὲ νίκας ραγδαίας.

—

Τραπέζι φρονήματος,
ἀνδρείας, αἰσθήματος,
ἀγάπης, ἰδέας.

—

Σπαθὶ καὶ καλάμι
τὰ στήθη πυρπόλει...
ἡ τράπεζα γέμει,
τριῳήσωμεν ὅλοι.

—

Ἐξαίρετος βρῶσις,
ἐξαίρετος πόσις,
νὰ φᾷς, νὰ μεθύσῃς.

—

Καιρὸς εὐτυχίης,
καὶ νοῦ καὶ ψυχῆς
γοργόπτερος πτῆσις.

—

Πατρὶς στεφανώτρα
τοσούτων συγχρόνων
τοῦ Γένους ἀγώνων.

—

Σὺ κέρνα μὲ τσότρα,
καὶ κάνε χαρμόσυνα
πεσόντων μνημόσυνα.

—

Βλέπεις τὸν Βασιλιᾶ σου
μ'ἀθάνατη Κορῶνα,
καὶ λούζεις τὰ μαλλιά σου
'στὸν Νέστο, 'στὸν Στρυμόνα.

—

Τὸν Ὄλυμπο περνᾷς
τοῦ Θούριου τοῦ Βλαχάβα,
καὶ Λευθεριᾶς κερνᾷς
'στὸ γρήγορό σου δρόμο.

—

Μεθοῦν μ'ἐκείνας δοῦλοι
μακροχρονίου βέργου,
σὲ χαιρετοῦν 'στὸ Σοῦλι
παρθέναις τοῦ Ζαλόγγου.

—

Καὶ τραγουδοῦν νησιά,
πελάγη κι'ἀκρογιάλια
Στρατῶν ἁρματωσιὰ
καὶ Καραβιῶν μυδράλια.

—

Δὲν φθάνει πιὰ σιμά σου
χνῶτο φαρμακερό,
κι'εἶναι τὸ λάλημά σου
κανόνι βροντερό.

—

Σὲ προφητῶν μηνύματα
περιχαρεῖς θαρρεῖτε...
μὴν φάχνετε τὰ μνήματα
παλληκαριῶν νὰ 'βρῆτε.

—

Κι'ὁ Περικλῆς τῶν Ἀθηνῶν
ἐξαίρων δόξαν τηλαυγῆ,
εἶπε πῶς εἶναι πᾶσα γῆ
τάφος ἀνδρῶν ἐπιφανῶν.

Δ'.

—

Π.— Ἡ πολιτικὴ Τζωρτζίνα
τῶν γενναίων Κομητάτων,
τῶν θεσμῶν, τῶν Συνταγμά των.

—

Πάει καὶ 'στὴν Γκιουμουλτζίνα,
καὶ ξανασκορπᾷ 'στὴν Ξάνθη
τῆς Ἐλευθερίας τάνθη.

—

Ἔρι πάλ'οἱ Τουρκαλάδες
φοβερίζουνε τὴν Κρίσι.
ἔρι βάζουν σὲ μπελάδες
τὸν Λεβάντε καὶ τὴν Δύσι.

—

Ἔρι 'σήκωσαν κεφάλι,
'πῆραν δρόμο 'καὶ κτυπᾶνε,
ἔρ'οἱ Τοῦρκοι θέλουν πάλι
'στὸ Δεδεαγάτς νὰ πᾶνε.

—

Ἔρι πάλι φόρα πέρνεις,
σάπιε Τουρκαλᾶ,
καὶ προόδου ξαναπέρνεις
ἅμετρα καλά.

—

Πάλι κάνεις πῶς κινεῖσαι
κι'ἀπ'ἐκεῖ ποῦ 'ρχῆκες πᾶς,
πάλι μεθυσμένος εἶσαι,
πάλι τὰ ποτήρια σπᾷς.

—

Μὲ παλιοῦ καιροῦ σερμπέτια
σὲ ποτίζουνε, κονφάρι,
καὶ 'στὰ πρῶτα βιλαέτια
στήνεις τὸ μισὸ φεγγάρι.

—

Ὅσους σοῦ φωνάζουν στέκια
δὲν πολυφῆρες,
πάλι κάνεις τὸν γκιουλέκια,
πάλι θὰ τῆς ψᾷς.

—

Φ.— Προσφιλεῖς συμπατριῶται
σὲ τραπέζ'Εἰρήνης τρώτε.
Πίνετε κι'ὑπὲρ ἐκείνου
τοῦ Κοδούργου, τοῦ Κοκκίνου
τῶν παλιῶν Συμμάχων Τσάρου
καὶ βουλγαριώντος γλάρου.

—

Δυστυχίας βλέπ'οἰκτρὰς
ὅστις ἔπαρσιν νοσεῖ...
μὲ τὰ μέτρα ποῦ μετρᾷς
θ'ἀντιμετρηθῇς καὶ σύ.

—

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔνατον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρείομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια ὀκτακόσια κι'ἑξήντα κι'ἕνέα,
λόγια τοῦ Ρήγα'στοὺς Ἡρώσσους γενναῖα.

Ἡμὲρ Αὐγούστου τριανταμία,
ἀκόμη σάλος καὶ τρικυμία.

Ὁ Ρήγας τῶν Ἑλλήνων μέσα'στὸ Βερολίνον.

Α'.

—

Φ.— Πάλι'ξυπνήσανε πουλιὰ
καὶ τραγουδοῦν καὶ λένε
Γειὰ σου, μεγάλε Βασιλιᾶ
βαφνοστεφανωμένε.

—

Καρῶνα τῆς παλληκαριᾶς,
Κορῶνα τῆς'Ελευθερᾶς,
Ρήγα τῆς ἀστραπῆς.

—

Κι'οἱ Γερμανοὶ σὲ χαιρετοῦν
καὶ μὲς'στὸ στόμα σὲ κυττοῦν
ν'ἀκούσουν τί θὰ'πῇς.

—

Τώρα σὲ βλέπουν δυνατὸ
μὲ μιὰ περίσσια χάρι,
τώρα σὲ βλέπουν φτερωτὸ
τῆς Νίκης καβαλάρη.

—

Θύρρα βουΐζ'ἡ ξένη γῆ,
θύρρα βουΐζουν Στρατηγοί,
Οὐσσάροι καὶ Δραγόνοι.

—

Θύρρα τοῦ νέου Νικητοῦ,
ποὖχει τὸ στῆθος τοῦ Στρατοῦ
γιὰ τακτικὴ του μόνη.

—

Δόξα'στὸν Ρήγα καὶ τιμήμα καὶ'στὸ Στράτευμά του,
ποῦ θριαμβεῖ τῆς ἀνθρωπιᾶς σημαίνει τὄνομά του.
Δόξα σὲ τοῦτον τὸν αὐτό,
σὲ τοῦτον τὸν Οὐσσάρο,
ποῦ τῶν τροπαίων τὸν Στρατὸ
τὸν ἔχει καὶ κουμπάρο.

Β'.

Π.— Ξένα ξυπνήσανε πουλιὰ
καὶ τραγουδοῦν τὸν Βασιλιᾶ.
'Στοὺς Ἡρώσσους καλῶς ὥρισες, Ρήγα παιανοκραδάτα,
μαζὶ μὲ τὸν Διάδοχο, μαζὶ μὲ τὴν Αὐγούστα.

—

Μέσα σὲ Καίσαρος Στρατοὺς, μέσα σὲ ξέναις χώραις,
σημαίνεις τῆς σημαίας σου καὶ Σὺ τῆς νικηφόραις,
καὶ κυματίζουν λαμπρακὶς καὶ πολυθοξασμέναις
ἀνάμεσα'στῆς ξέναις.

—

Σὲ νανουρίζει σγαλὰ μαλίρρυτος αὐδή,
στέκει Πατρὶς'ἀκούραστη μὲ λόγχη'στὸ πλευρό σου,
πέρνεις κι'ἀπὸ τὸν Κάϊζερ Στραταρχικὸ ραβδί
καὶ σιδηρόφρακτος Στρατὸς διαβαίνει τώρα μπρός σου.

—

Βλέπεις τῶν Ἡρώσσων τοὺς Στρατοὺς
χωρὶς νὰ τοὺς ζηλεύῃς,
γιατὶ καὶ Σὺ σὲ ζηλευτοὺς
ἀλήθεια βασιλεύεις.

—

Πετᾷς σὲ κορυφαῖς βουνῶν,
καὶ βαίχνεις μπρὸς'στῶν Γερμανῶν
ἐκείνους τοὺς Βοργράβους
Στρατὸ μεγάλο, ποῦ κτυπᾷ
κι'ἀνάστασι ζωῆς σκορπᾷ
σὲ πεθαμμένους σκλάβους.

—

Ὑψόνεις Πασχαλιᾶς κλαδί,
καὶ λάμποντες Δραγόνοι
σὲ λένε τῆς βροντῆς παιδί,
τῆς ἀστραπῆς ἐγγόνι.

Γ'.

Φ.— Ξένα'ξυπνήσανε πουλιὰ
καὶ λὲν γιὰ Σὲ τὸν Βασιλιᾶ.

Αὐτὸς δὲν εἶναι Βασιλιᾶς, Ἐκεῖνος εἶναι κάτι,
ποῦ Στέμματα δὲν τὸν χωροῦν, δὲν τὸν χωρεῖ Παλάτι.

—

Θέλει Λαὸ παλληκαριᾶς,
θέλει Στρατὸ Τιτᾶνα,
κι' ἀληθινῆς Ἐλευθερίας
παγκόσμιον παιᾶνα.

—

Τιμή τους ποῦ σ' ἐπευφημοῦν
μὲ χίλια βρὸ σπολλάτη,
τιμὴ σ' ἐκείνους ποῦ τιμοῦν
Σωτῆρα Στρατηλάτη.

—

Ὁ Κάιζερ' περήφανος γιὰ τὸν Γαμπρό του χαίρει,
καὶ κόσμος ποῦ σ' ἀκολουθεῖ
φωνάζει: ζήτω τὸ σπαθί,
ποῦ κάποια θεία Δύναμις σοῦ τὄβαλε' στὸ χέρι.

—

Τὸ βεῖχνεις σὲ τρανοὺς
καὶ λὲς στοὺς Γερμανοὺς:
Ἔχετε σεῖς Οὐσσάρους,
ἔχετε σεῖς Δραγόνους,
μᾶχω κι' ἐγὼ φαντάρους
καὶ λιγεροὺς εὐζώνους.

—

Γι αὐτοὺς δὲν ἔχει πέρασι Στρατηγικὴ καμμία,
καὶ βέχεις νὰ σπουδάσουνε ποτὲ σ' Ἀκαδημία,
μὲ μιὰ 'δική τους τακτικὴ νικοῦνε πέρα πέρα,
καὶ ρίχνονται μὲς' στὴ φωτιὰ φυσοῦντας τὴν φλογέρα.

—

Τί τέχνη τοῦτον τὸν καιρό!..
νειάτα' στὸ πρῶτο γνοῦδι
πεθαίνουνε μὲ τὸν χερό,
πέφτουν μὲ τὸ τραγοῦδι.

Ἀκαδημία σὰν καὶ Σᾶς δὲν ἤξανε τὰ βέλια,
κι' ὅταν ἡ λόγχαις σπάσουνε καὶ λείψουνε τὰ βόλια,
κάθε πολέμου τακτικὴ ξεχνοῦν τὰ παλληκάρια,
καὶ μὲ τὰ δόντια μάχονται, κτυποῦν μὲ τὰ λιθάρια.

—

Κι' ἐγὼ μ' ἐκεῖνα τραγουδῶ
καὶ κράζω ὅυνατὰ κι' ἔβῶ
πῶς τοῦ Στρατάρχου τὸ ραβδὶ
πρέπει σὲ κάθε μας παιδί.

—

Ξένα ὑμνήσανε πουλιὰ
καὶ τραγουδοῦν τὸν Βασιλιᾶ.
Κι' ὁπόταν τᾶρμα τῆς Αὐγῆς
προβάλῃ μὲ τῆς Ὥραις,
προσμένουν ἀπ' αὐτὸ νὰ 'βγῇς
ἀσπροντυμένας κόραις,
διαμάντια γύρω σοῦ βροσιᾶς
καὶ δάφνας νὰ σκορπίσουν,
καὶ τῆς μεγάλης Ἐκκλησιᾶς
καμπάνοις νὰ κτυπήσουν.

—

Δὲν τὸν ἄφησαν, ἀλλέως διαμπὰξ θὰ μᾶς' περνοῦσε,
θὰ πετσάκοβε λαιμοὺς,
θὰ 'τρωγ' Ἕλληνας ὠμοὺς
καὶ ψημένους σὰν πεινοῦσε.

—

Ἂν, καϋμένα Περικλέτο, δὲν ἐκόβανε τὴν φόρα
τοῦ Βουλγάρου Στρατηλάτη,
θἄβλεπες τὸν Φερδινάνδο, θἄβλεπες τὴν Λεονώρα
'στὸ δικό μας τὸ Παλάτι.

—

Θἄκουες κοιλάδα θρήνου
νὰ φωνάζῃ γοερά,
καὶ τοῦ Βόριος ἐκείνου
θὰ 'γινόμαθα βορά.

—

Τότε θἄρχιζε κι' ὁ Βόρις τὴν ρεμοῦλα τὴν μεγάλη,
καὶ σὲ κανενός, ψωρέτη,
μήτε' στὸ δικό σου σπῆτι
δὲν θ' ἀπέμενε τσουκάλι.

—

Θἄβλεπες τὸν Χασαψῆφ τὰ μουστάκια του νὰ βάφῃ
'στὰ πατρῶα μας ἐδάφη.
Θἄβλεπες Κομητατζήδων τρομερῶν συντάγματα,
θἄκουες καὶ τὸν Σανδάσκυ

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Α'.

Φ.— Τὸν Σαβῶφ ξανατραγούδα, στρατηγὸν τρανῆς ἀν-
καὶ νταῆ τῆς Βουλγαρίας. δρείας
Ἔβαιξε καὶ τώρα πάλι
τὸ παλό του νταήλικι,
κι' ἔπιασε τὸν κόσμο ζάλη,
κι' ἔπιασε τὸν κόσμο φρίκη.

—

Ὁ Σαβῶφ ξαναμιλεῖ
καὶ τὸ Σύμπαν ἀπειλεῖ.
Τῆς παλληκαριᾶς τὸ κλέος
ἔγινε παντοῦ τζωρτζίνα,
δὲν τὸν ἄφησαν, ἀλλέως
θἄμπαινε μέσ' στὴν' Αθήνα.

—

Ὁ Σαβῶφ ξαναμιλεῖ
καὶ τὸ Σύμπαν ἀπειλεῖ.
Δὲν τὸν ἄφησαν τὸν δόλιο μοναχὰ σὲ πέντε' μέρας
νἄστηνε μὲς' στὴν' Αθήνα τῆς Βουλγάρικαις παντιέραις.

—

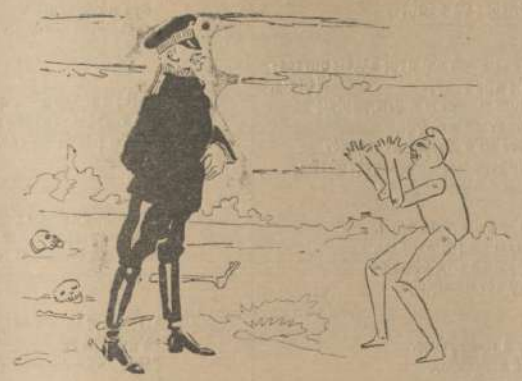

Πῶς περνᾷς Σαβῶφ καλά;
πῶς τὰ πᾷς ἀπὸ μοιρά;

—

τῆς ρεμοῦλας νὰ διδάσκῃ
χρήσιμα διδάγματα.

—

Θὰ μᾶς ἔκαναν κιμᾶ,
κι' ἕνα θρῆνον τῆς Ρωμιᾶ
θἄθρηνούσανε μητέρες.

—

Καὶ δὲν θἄφινε ρουθούνι
τοῦ Στρατάρχου τὸ σπιρούνι,
κι' ὅλ' αὐτὰ σὲ πέντε' μέραις.

—

Ἑλληνόπουλα φτωχά,
πέντε' μέραις μοναχὰ
θἄψθαναν' στὸν μακελλάρη.

—

Στὴ σφαγή μας νὰ τρυφήσῃ
καὶ χλωρὸ νὰ μὴν ἀφήσῃ
μὲς' στὸν τόπο μας χορτάρι.

—

Μὰ καὶ σήμερα, κεφάλα,
μὲ νταῆ φωνάζει τόνο
πῶς τοῦ φθάνουν πέντε μόνο
γιὰ νὰ πάρῃ τὴν Καβάλλα.

—

Πέντε' μέραις μόνο θέλει,
μιὰ πεντὰς σ' αὐτὸν ἀρκεῖ,
κι' ἡ Καβάλλα, στραβοσκέλη,
γίνεται Βουλγαρική.

—

Κι' ἂν σὲ πέντε δὲν τὴν πάρῃ
τῆς φακῆς τὸ πελληκάρι,
καὶ τὸν κάθε κάτοικό της δὲν τὸν κόψῃ σὰν ἀγγοῦρι,
τότε πρέπουν πέντε μόνο' στὴν Στρατηγική του μοῦρη.

—

Χαῖρε, Στρατηγὲ μεγάλε,
χαῖρε, λέγων καταρράκτη,
καὶ μὲ πέντε μόνο βγάλε
τὸ πολεμικό σου τᾶκτι.

—

Μὲ τὰ πέντε κόβεις ράφτεις,
μὲ τὰ πέντε καταστράφτεις
καὶ βαρύβρομος βροντᾷς.

—

Σὺ μὲ πέντε μέγας ἥρως
κι' ἔγινε γιὰ σένα λῆρος
μανιώδης ἡ πεντάς.

—

Ἂν ἐκείναις ἡ Δυνάμεις
πέντε σοῦδιναν μοναχά,

ποιός,νταή,τὸ ξέρει τάχα
πόσα'σκόπευες νὰ κάμῃς.

—

Κρίμα καὶ'στὸν Τσακαλάρωφ καὶ'στῆς ἄλλαις συντρο-
ποῦ καθεὶς τῆς εὐλογεῖ... [φίαις.
Ἤπαιρε μεγάλαις πέντε γράφουν ἡ γεωγραφίαις
πῶς εὑρίσκονται'στὴ γῆ.
Πέντε'μέραις ἐζήτησε κι'ὁ Σαβῶφ μὲ πυρετόν
νὰ γανῇ σφαγεὺς δεσπότης καὶ κατακτητὴς αὐτῶν.

—

Μὰ πεντὰς ἂν ἀγαπᾶτε...
ποιὸς'μπορεῖ νὰ μὴ λιπᾶται,
ποιὸς'μπορεῖ νὰ μὴν οἰκτείρῃ
τὸν Σαβῶφ τὸν κακομοίρη.

—

Ὁ Σαβῶφ ὁ προσφιλής,
ὁ Σαβῶφ ὁ σεβνταλῆς
μὲ τὸ τόσο νταλίκι,
ἔχει πάθει ραζιλίκι.

Β'.

—

ΙΙ.—Ὡὼς ἐξέπεσε καὶ τοῦτο τοῦ Σαβῶφ τὸ μεγαλεῖον!..
μίσος ἄσβεστον φανάζει πῶς θὰ τρέφῃ καθ'ἡμῶν
ὁ σε πέντε'μέραις μόνον τὰς'Ηπείρους καταλύων
καὶ σὲ πέντε'μέραις πάλιν ταύτας ἀνοικοδομῶν.

—

Τοῦτος,φίλε συμπολίτη,
ποῦ γιὰ τὴν στρατηγική του
πέντε'μέραις μᾶς ἐζήτει,
τώρα κάνει τὴν κακή του.

—

Τὸν Σαβῶφ τὸν Ἀρκουδιάρη,
τοῦ Κεβούργου τὸ καμάρι,
ὅλο φάχνει νὰ τὸν εὕρῃ.

—

Καὶ μὲς'στὴν Σταμπούλ τὸν'θρίσκω,
ποῦ ζητεῖ μ'ἐλέους βίσκο
νὰ τοῦ δώσουν κἂν τὸν'Ἔβρο.

—

Μὲς'στὴν Πόλι,Φασουλῆ,
τρέχει καὶ παρακαλεῖ.
δὲν τὸν βλέπω πιὰ ξιφήρη.

Τώρα κλίνει ταπεινά,
τώρα κάνει ταμενὰ
'μπρὸς'στὸν Τούρκων τὸν Βεζύρη.

—

Αὐτὸς ὁ πρώτος'Αρης
σὰν ἕνας διακονιάρης
γυρίζει μὲς'στὴν Πόλι.

—

Κι'ἐμπρός του κεχηναῖοι
Τοῦρκοι παληοὶ καὶ νέοι
πέντε τοῦ δίνουν ὅλοι.

—

Πέντε,τοῦ λένε,λάβε.
νὰ κι'ἄλλα πέντε,κάβε
δόξης λαμπρὰς καὶ στόλε.

—

Ντοῦρος ἐμπρός μας στέκα
κι'ἀπὸ τὴν Πόλι δίκα
'στὴ Βουλγαριά σου στεῖλε.

—

Τὸ χάλι του κυττάζω,τὸ χάλι του γεραίρω,
κι'ἂν πάρῃ νέα φόρα
'στὸν Καισαψῆφ τώρα
τὸν παραπέμπουν ὅλοι διὰ τὰ περαιτέρω.

—

Περὶ πολλοῦ κι'ἐγὼ
ἔχω τὸν Στρατηγό,
τὸν τόσο δυστυχῆ.

—

Ἐν τούτοις δὲν κοιμοῦμαι,
τὰ λόγια του θυμοῦμαι
καὶ λέω προσοχή.

—

Ὅλοι γιὰ τὴν Πατρίδα
τὰ μάτια μας γαρίδα,
τὰ χέρια μας λυτά.

—

Ἀγρυπνοι γρηγορεῖτε,
ἀκάματοι φρουρεῖτε
ἐδάφη ζηλευτά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕναπον κι'εἰκοσιὲν μετροῦντες χρόνων	Χίλια κι'ἐνακόσα δεκατρία,
ἱδρυόμεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.
Εἰκοστὴ Σεπτεμβρίου καὶ πρώτη,	Χίλια κι'ἑξακόσα ἑβδομήντα καὶ δύακόσ'ἀκόμη,
νέοι πάλιν ἀκοῦονται κρότοι.	πάνε καὶ συνθῆκαι καὶ δικαίων νόμοι.

Καὶ βροντοῦν παλληκαριαῖς
'στῆς'Ηπείρου τῆς μερκιᾶς.

—

'Στῆς'Ηπείρου τὰ βουνά,
'στὸν ἐλεύθερον ἀέρα
τί πανάκια γαλανὰ
κυματίζουν πέρα πέρα.

—

Ἄδικα δὲν ἐχαθῆκαν νειάτα καὶ παλληκαριαῖς
γιὰ νὰ ξανακάνουν δούλους ὅσους εἶδαν'Λευθεριαῖς.
Μήτε δέχονται,φωνάζουν,εἰς τὴν ράχη των ἀπάνω
νέους στυγεροὺς ζυνάστας
τῆς πλιατσικολόγου πάστας,
γιὰ νὰ γίνῃ τὸ χατῆρι τοῦ Μαρκέζου Τζουλιάνο.

—

Γιὰ κυττᾶτε τὰ βουνά μας...ὅλα γαλανοντυμένα,
καὶ σηκόνει τὴν γαλάζια κάθε πόλις καὶ χωριό.
καὶ τῆς Κορυτσᾶς κορίτσια καρτεροῦν ἀριατωμένα
τὴν κυρία τοῦ Μπιλίνσκη μ'ὅλο της τὸ μαγαζιό.

—

Νὰ Σουλιώτισσαις καινούριαις,ἥρωΐδες ζηλευταῖς,
κι'ἔρκο πιάνουν ἱερὸ
νὰ χορέψουνε κι'αὐταῖς
τοῦ Χαλέγγου τὸν χορό.

—

Σταθῆτε,μὴ σκεπάζετε τῆς'Λευθεριᾶς τὸν ἥλιο...
βρόντα μὲ τὴν Χαιμάρρα σου,καϋμένε Σπύρο—Μήλιο,
κι'ἂς κράξουν ὅλοι βρονταροὶ
μὲ σὲ τὸν Καπετάνο:
ἐδῶ κανένας δὲν χωρεῖ
Μπέρτχολδ καὶ Τζουλιάνο.

—

Ποντοῦ τὸ φῶς τῆς'Λευθεριᾶς ν'ἀστράψῃ,νὰ θαμβώσῃ
καὶ τοῦτη τὴν'Επιτροπὴ,
ποῦ στέλλεται χωρὶς'ντροπὴ
μὲ τὸν σκοπὸ τὸν ἄτιμο νὰ σᾶς ξανασκλαβώσῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.— Δένε, Περικλέτο, πάλι
πῶς ἐσήκωσαν κεφάλι
τὰ παληόσκυλα τῆς Πόλις,
ποὺν ἐξώλειες καὶ προώλειες.

Ἄφρισαν τὰ λυσασμένα
καὶ γαυγίζουν ὁλοένα,
καὶ γυρεύουν νὰ δαγκώσουν
καὶ κοκκάλκιες νὰ τσακώσουν.

Σηκωθήκαν τὰ σκυλιά,
καὶ ζητοῦνε πολυτρόπως
τὴν ψυχή των τὴν κοιλιὰ
νὰ γεμίσουν ὅπως ὅπως.

Τοῦ Συντάγματος οἱ σκύλοι,
ὁποῦ γείτονες καὶ φίλοι
ἀναφαίνονται συχνά.

Πήρανε καὶ πάλι φόρα,
κι' ἀπὸ μᾶς γυρεύουν τώρα
λίγο κρέας καὶ ψαχνά.

Καὶ μ' αὐτοὺς τοὺς Τουρκαλάδες
βάζει κόσμο σὲ μπελάδες
Ἀρβανίτικο τσαρούχι.

Βγαίνουν σκύλοι, ποὺ πεινᾶνε,
καὶ κορδώνονται σὰν νάναι
νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι.

Τρελλαθήκαν οἱ καυμένοι,
καὶ πῶς εἶναι νικημένοι
δὲν τὸ 'πιστεψαν ἀκόμη.

Καὶ γιὰ τοῦτα καὶ γιὰ ἄλλα,
τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα,
ἔχουν τροπαιοῦχου γνώμη.

Δὲν κυττάζουν τὰ Τουρκάκια
πῶς τὰ φέσια 'στὰ σοκάκια
ἔχουν γίνει κλωτσοσκούφια.

Μὰ τὸ πέδι των πατοῦν
κι' ὑπερήφανα ζητοῦν
θαγένειους, Βακούφια.

Ἡ Τουρκιὰ δὲν ἐβουλιάθη...
δυσθεώρητα τὰ βάθη
τῶν βουλῶν τῶν ἀπορρήτων.

Ἐχ πάλ' οἱ φερετζέδες,
οἱ Βουλγάρικοι μεζέδες
ἀνοιξαν τὴν ὄρεξί των.

Ἔρι πάλ' οἱ φεσοφόροι,
ἔρι πάλ' οἱ σαρκοβόροι
καὶ τῆς Πόλης τὸ Ντιβάνι.

Ἐρ' οἱ Γιαλετζῆ Ντολμάδες,
ὁποῦ πάλι τῆς Ἀρμάδες
θὰ τῆς βγάλουν 'στὸ σεργιάνι.

Ὀρὰ πάλι τί θὰ γένῃ...
ἔφριξαν λαοὶ καὶ γένη
καὶ τὰ 'χάσανε ξανά.

Ὅταν προσφιλεῖς φεσάτοι,
πούχουν βυνατὸ κεσάτι,
ἐμελέτησαν καινά.

Σὲ Σουλτάνους καὶ Ντιβάνια
ξανακάνετε μετάνοια,
μέρα νύκτα τὸ σταυρό σας.

Ἔρχεται τὸ Μασσουδιέ,
ἔρχεται τὸ Χαμηδιέ,
ἔρχεται κι' ὁ Βαρβαρόσας.

Στόλου δύναμις ἀκμαία,
καὶ τρομάζει τὸν Ντουνιὰ
ἡ τρισένδοξη Σημαία
τοῦ Προφήτη τοῦ φονιᾶ.

Τρέμε, Περικλέτο βόδι,
κι' ἀκονίζονται λυσσιῶδη
τῶν Σοφτάδων τὰ καλέμια.

Λύσσαξαν καὶ Χανουμάκια
καὶ πατοῦνε πασουμάκια
καθ' ἡμῶν ἀπὸ Χαρέμια.

Τόσων Χαρεμιῶν Οὐρὶ
τὰ ξανάπιασε μπουρί,
καὶ θαρροῦν ὡς γεγονότα
παραμύθια Χαλιμᾶς,
καὶ σηκόνουν ὅπως πρῶτα
τὸ βρακὶ τῆς Φατουμᾶς.

Καὶ τὰ βλέπουνε καὶ κλαῖνε,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τοὺς λένε
κάνατε, Χανούμ, νισάφι.

Σ' ὄνειρα μὴν ἐντρυφᾶτε,
κι' εἶναι κίνδυνος νὰ φᾶτε
τὸ γνωστὸν σικτὶρ πιλάφι.

Ὅ,τι σοῦλεγα θυμήσου...
πῶς θὰ κρύψῃς τὸ σπαθί σου,
Περικλῆ, μὴν τὸ πιστεύσῃς.

Τῆς Σταμπούλ φοφογαϊδάροι
θὰ μᾶς ρίψουν 'στὸ ποδάρι
μὲ τὰς διαπραγματεύσεις.

Μὲ τοὺς Τούρκους μὴν τυρεύῃς
καὶ δὲν ἔχεις τελειωμό...
αὐτοὶ θέλουν νὰ τοὺς βάζῃς
τὸ μαχαίρι 'στὸ λαιμό.

Πλὴν ἐμεῖς ἂς τραγουδοῦμε,
κι' ἄντε μπακαλοῦμ νὰ βοῦμε
πῶς καὶ τοῦτο θὰ τελειώσῃ.

Κι' ὁ Ρεσὶδ πῶς θὰ τὰ κρίνῃ,
κι' ἂν ἡ ζεῖβορος Εἰρήνη
'στὸ ποδάρι δὲν μᾶς λιώσῃ.

Αὐτὸς ὁ Μπέγς ὁ Ρεσὶδ εἶναι πολὺ μαριόλος,
δὲν φαίνεται νὰ δέχεται συμβιβασμοὺς εὐκόλως.
Αὐτὸς μοῦ λένε, κοιτεντί,
πῶς παίζει καραγκιόζη—μπερντέ,
κι' εἶναι πολὺ χορατατζῆς καὶ δός του πήγαιν' ἔλα,
κι' ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχεται καὶ 'στὴν κορφὴ κανέλα.

Σχέδια δικά μας πέρνει
κι' ἀντισχέδια μᾶς φέρνει,
καὶ μὲ τὰς ἀντιπροτάσεις
γίνεται κρανίων στάσις.

Β'.

Π.—Βγῆτε, παιδιά, τῆς Δύσεως νὰ 'ρθῆτε τοὺς Βουλγάρους,
κι' ἔλᾶτε τραγουδήσετε Φρατέλους καὶ Μαγυάρους,
ποὺ σκυλοτρώγονται κι' οἱ δρῦ νὰ χάφουν ἀπὸ τώρα
τὸ κράτος τοῦ Μπολετινάτς καὶ τοῦ Κεμὰλ τοῦ Βλιώρα.

Φοινίκων στρώσετε κλαδιὰ
'στὴν νέα συμμορία...
νὰ κι' ὁ Μπιλλίνσκη, βρὲ παιδιά,
μαζὶ μὲ τὴν κυρία.

Κι' αὐτὴ τὰ σκεύη κουβαλᾷ τοῦ μαγειρειοῦ της ἔλα,
σέρνει καὶ κάθε τέντζερε καὶ κάθε κατσαρόλα.
Νὰ κι' ὁ Φρατέλος Λάμπια, τὸ παστρικὸ τσανάκι,
κι' ὁ τέντζερες κατρακυλᾷ καὶ 'βρίσκει τὸ καπάκι.

Γειὰ σου, κυρὰ Μπιλλίνσκενα, ποὺ σ' ἔπιασε μανία
μ' αὐτὴν τὴν' Αλβανία.
Γειὰ σου μὲ τὸν Μπιλλίνσκη σου, Φιλέλληνα μεγάλο,
ὁποῦ κι' ἐγὼ πρὸς χάριν του τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω.

Καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σκόρπια φιλοφρονήσεις
καὶ τοὺς Τσολιάδες τοῦ Κεμὰλ νὰ τοὺς καλοκαρδίσῃς,
ποὺ τὄνομά των 'γάραξες μὲς 'στὴς καρδιὰς τὰ φύλλα
καὶ τῆς κλεινῆς' Αρβανιτιᾶς τιμᾶς τὴν βαρβατίλα.

'Στὸ κράτος τοῦ Μπολετινάτς ἂς γίνουν πανηγύρια,
κι' ἀπ' μπροστά μας πέρασε
κι' ὅλους σκμπάνιχ κέρασε
μ' ὁλόχρυσα ποτήρια,
καὶ διέξε 'στὴν Αρβανιτιὰ πολὺ κουβαρταλῆκι,
καὶ τάϊσε καὶ πότισε καὶ δῶσε χαρτζηλίκι.

Νὰ κι' ὁ Φρατέλος Λάμπια... τῶν' Αλβανῶν τὸ γένος
γνωρίζει τὴν καχτάρα σου, γνωρίζει τὴν λατρεία σου...
καλῶς 'τονε κι' ἀμύγδαλο, κι' ἂν εἶσαι παντρεμένος,
κρῖμα ποὺ δὲν μᾶς κόπιασες καὶ σὺ μὲ τὴν κυρία σου.

Φθάνεις, συνίορε Λάμπια, καὶ λάμπει Λευθεριά,
καὶ σὲ Λγκτάρχους εὐγενεῖς ἡμέρα ξημερόνει...
τί κρῖμα ποὺ δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ μὲ μαγειρειά,
κρῖμα ποὺ δὲν μᾶς ἔφερες σπαγέτο μακαρόνι.

Ρουκέτας, σμπάρα ρίξετε
γιὰ τοῦτον τὸν πολύπειρο,
κι' Αρβανιτιὰ κηρύξετε
ὁλόκληρη τὴν' Ηπειρο.

Ἔλᾶτε πολιτίσατε τὴν μεῦλα ποὺ κλωτσάει,
κι' ἂς μάθουνε κι' οἱ Λιάπηδες νὰ συχνοπίνουν τσάϊ,
κι' ἂς γίνῃ κι' ὁ Μπολετινάτς ὡσὰν καὶ σᾶς ἱππότης,
πλιατσικολόγος φιφτυτοῦ καὶ ποδαρίλα πρώτης.

Τὸν πρῶτο Λήσταρχο Τσελιὰ
ἂς τὸν κηρύξουν Βασιλιὰ
οἱ φέροντες τὰ πρῶτα.

—

Τὴν μοῦλα πολιτίσετε
καὶ καταρωμαΐσετε
τὰ νηστικά της χνῶτα.

Ἐδῶ τῆς Ἐπιτροπῆς
ἂς σκούξῃ κάθε τσελεπῆς
σὲ σπῆτι καὶ ταβέρνα.

—

Κι' ἂς γίνῃ κράτος σεβαστόν,
καὶ Λήσταρχοι μετὰ λῃστῶν
νὰ κάνουνε Κουβέρνα.

Γ'.

—

Φ.— Τὴν Ἀρβανιτιὰ κι' ἐγὼ
χάσκων τὴν δοξολογῶ,
ποῦ θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο τῆς Ἐπαγγελίας γῆ
καὶ θὰ κυβερνᾷ δικαία κατὰ νόμον ἀρπαγή.

—

Τοὺς φονιάδες τοὺς ἀγρίους
θὰ τοὺς δῇς λεπτοὺς κυρίους,
θὰ τοὺς δῇς καθ' ὅλα πρᾶους.

—

Κι' ἐπειτ' ἀπ' ὀλίγον χρόνον
ὁ χορὸς των θάναι μόνον
βάλς Βιεννέζικο τοῦ Στράους.

—

Κι' ἡ κυρία Πριμαντόνα
δίχως δύσκολον ἀγῶνα
θὰ φροντίσῃ μουσικοὺς
καὶ τενόρους νὰ τοὺς κάνῃ,
καὶ τοὺς Ἀτάπηδες θ' ἀκοῦς
νὰ 'μιλοῦν γιὰ τὸν Μασκάνῃ.

—

Καποντόπαρες θὰ γίνουν καὶ θὰ παίζουνε καὶ πιάνα,
καὶ στὴν Τουρκαρβανιτιὰ
δὲν θὰ βλέπῃς χωριατιά,
δηλαδὴ Καβαλαρία θὰ τὴν κάνουν Ρουστικάνα.

—

Καὶ τὴν βρῶμα τῆς θὰ κρύβῃ,
δὲν θὰ παίζῃ τὰ γιογκάρι,
καὶ ὰν πρῶτα δὲν θὰ τρίβῃ
ψίχα ψίχα τὸ σκορβάρι.

—

Ἐδῶ καὶ Μαγυάροι μας, ἐδῶ καὶ Ἰταλοὶ...
καὶ τοῦτ' οἱ κακοδιάρηδες ἐβγάλανε μαλλί,
κι' ἀφοῦ τοὺς ἐμεγάλωσαν μὲ τὸ σπαθί των ἄλλοι,
δὲν ἐπιτρέπουν στοὺς μικροὺς νὰ γίνουνε μεγάλοι,
κι' ἀμέσως φανερώθηκαν ἐχθροὶ φαρμακωμένοι
σὰν μαγαλώσαμε κι' ἐμεῖς οἱ περιφρονημένοι.

—

Ζήτω τοῦ Γαριβάλδη μας, ζήτω καὶ τοῦ Ματσίνη...
χειροκροτοῦν Τουρκαλβανοὶ τὸν Βέρδη, τὸν Πουταίνη,
κι' ἀκούω πάλι σήμερα, ξυλένιε πατριώτη,
ἐπαίνους στὸν Ἀμέλιο, τῆς Ρόδου τὸν ἱππότη.

—

Μὰ κι' ἐγὼ σ' αὐτὸν ἐλπίζω,
τοὺς θριάμβους του σαλπίζω
τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς μεγάλους.

—

Καὶ σὺ τοῦτον ξαναψάλε ..
ὁ Σινιόρος Τζενεράλε
τάχει τώρα μὲ τοὺς Γάλλους.

—

Ὁλοένα φοβερὸς τὴν Γαλλία φοβερίζει,
κι' ἂν φωνάξῃς βίβ λὰ Φρὰνς ἐκ τῆς Ρόδου σ' ἐξορίζει,
καὶ μὲ τὸ φὰ σὸλ λὰ σὶ
δασκαλεύει τὸ νησὶ
τὴν Γαλλία νὰ μισῇ.

—

Δωδεκάνησα στενάζουν
καὶ στὸν Στρατηγὸ φωνάζουν:
τώρα φῶς Τζενεράλε,
τάκτι σου 'στοὺς Γάλλους βγάλε.

—

Γαλιὰ στρώνει 'στὸ κυνῆγι
καὶ ραδέσπαρτον ἀνοίγει
μέγα στάδιον προόδου.

—

Δάφναις τρῦγα, δάφναις μάσσα,
γειά σου, Καπετὰν Φρακάσσα,
γειά σου, Κουραμπιὲ τῆς Ρόδου.

—

Ἔγιναν ἀφεντικὰ τῆς Αὐστρίας τὰ κοπέλια,
καὶ τῆς νίκαις των ἄκουζ καὶ λιγάνσαι 'στὰ γέλοια.
Νίκαις 'στὴν Ἀδησσυνία, νίκαις καὶ 'στὴν Ἀφρική,
νίκαις μὲ σπασμένη κοῦτρα,
νίκαις μὲ σπασμένα μοῦτρα
πότ' ἔβω καὶ πότ' ἔκει.

—

Ἔμνος μὲ τὸ παραπάνω
καὶ γι' αὐτὸν τὸν Τζουλιάνο,
τὸν Μαρκέζο, τὸν Μινίστρο,
ποὺχει φαντασίας οἶστρο.

—

Τοῦτος στύλος τοῦ δικαίου, καὶ μαζί του μὴ γελᾷς...
τὸν δοξάζει κι' ἡ Τριμοῦνα,
μιὰ σιχαμερὴ τσαμπουνᾶ,
ποῦ μεγάλας τσαμπουνίζει κατὰ πάντων ἀπειλάς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Νέον Ἡμερολόγιον τὸ Κυθηραϊκόν,
τὰ μάλα περισπούδαστον καὶ ψυχαγωγικόν.
Ὡσὰν κι' αὐτὸ παρόμοια δὲν βλέπομεν συχνάκις...
ἐκδότης καὶ συντάκτης του Διονύσης Ἀλεξανάκης.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετρούντες χρόνον
ἐδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσια δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ὀγδόη κι' εἰκοστὴ τοῦ Σεπτεμβρίου,
καὶ μούγγρισμα βαρὺ ψευτοθηρίου.

Χίλια καὶ δικκόσα κι' ἑβδομηνταένα,
ἡ Τουρκιὰ κακὶ πάλι τὰ συνειθισμένα.

Ὁ Βασιλιᾶς καὶ πάλι σπαθὶ 'στὸ χέρι πάλαι.

—

Μόλις 'γύρισες κι' ἀμέσως, Εἴδωλο Βασιλικό,
ξαναπᾷς μὲς 'στὸ Στρατό σου μὲ ραβδὶ Στρατηγικό.
Καλῶς ἦλθες ἀλαλάζουν... ποιὰ καρδιὰ γι' αὐτὸ δὲν χαί-
ποιὰ δὲν θ' ἀναπαρωθῇ; [ρει;
ξαναφούκτωσε 'στὸ χέρι
τὸν Σταυρὸ καὶ τὸ Σπαθί.

—

Πέρασε καιρός, ποῦ μόνοι
δὲν ἀκούσαμε τουφέκι,
δὲν ἀκούσαμε κανόνι,
καὶ βροντὴ κι' ἀστροπελέκι.

—

Καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες, ἀλαλάζουν οἱ Κουμπάροι,
κι' ἔλα κάνε μας ξανὰ
μὲ τοῦ Ζαρκαδέου τὴν χάρι
νὰ πηδοῦμε τὰ βουνά.

—

Καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες... ἕνας φθόγγος μᾶς θερμαί-
τῆς δικῆς σου τῆς φωνῆς... [νει
ἡ καρδιὰ μιας ἀτσαλένια τὸν Κουμπάρο περιμένει,
δὲν 'κουράστηκε κανείς.

—

Καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες, Λεβεντιὰ Βασιλική,
'στὴν Πατρίδα τὴν Μεγάλη,
τῆς ψυχῆς ἡ τακτική
νὰ θαυματουργήσῃ πάλι.

—

Σκόρπια νέας Νίκης τόνους,
ἔχε τὰ βουνὰ γειτόνους,
τὰ λαγκάδια συντροφιά.

—

Καβαλάρης φωτοβόλει,
τώρα, Ρήγα, καὶ 'στὴν Πόλι
καὶ μὲς 'στὴν Ἁγιὰ Σοφιά.

«Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.—Ἀσθενήσαντος μοιραίως τοῦ Ρεσὴβ τοῦ Τουρκαλᾶ,
ποῦ τὰ πράγματα μὲ τοῦτον δὲν ἐπήγανε καλά,
σπεύσε σ'ὅλους ν'ἀναγγείλῃς
ὅτι νέος τώρα φθάνει
πληρεξούσιος τῆς Πόλης,
ποῦ τιμᾶται'στὸ Ντιβάνι.

—

Ὀνομάζεται Χράντ Ἄμπρο, καὶ θαρρῶ πὼς δὲν τὸν ξέρεις,
εἶναι Σύμβουλος τῆς Πόλης κι'ὅλα μὲ μεγάλο τὰ κρίνει...
ἐγνωρίστηκε μὲ τοῦτον κι'ὁ δικός μας ὁ Λευτέρης,
ὅταν πῆγε'στὴν Ἀγγλία γιὰ τὴν δόλια τὴν Εἰρήνη.

—

Ἀσθενήσαντες λοιπὸν
τοῦ Ρεσὴβ, καθὼς προεῖπα,
καταθάνει μὲ σκεπὸν
ὁ Χράντ Ἄμπρο, παρλαπίπα.

—

Βρὲ καλῶς'στον, βρὲ καλῶς'στον
τὸν Ἀρμένη μας τὸν λῷστον,
ποῦ θὰ φάῃ καὶ θὰ πιῇ καὶ θὰ μᾶς καλοκαρδίσῃ
κι'ἕνα νέον ἁμανὲ θὰ μᾶς γλυκοτραγουδήσῃ.

—

Βρὲ καλῶς'στον, γκὲλ μπουρτᾶ
μὲ τὸ τόσο Μπεϊλίκι,
ποὖχεις μέσα σου σεβντᾶ
νὰ τελειώσῃς τὴν Συνθήκη.

—

Εἶναι μέγα γεγονὸς
ποῦ μᾶς ἦλθες ἐδῶ πέρα
γιὰ ν'ἀλλάξῃς τὸν ἀέρα.

—

Καὶ καθένας κεχηνὼς
τὸν Χράντ Ἄμπρο χαιρετᾷ
καὶ'στὰ μάτια τὸν κυττᾷ.

—

Τόκα μία τὸ ποτήρι
κι'ἔξω κάθε μας καϋμός...
εἶναι κόσμου πανηγύρι
ἕνας τέτοιος ἐρχομός.

—

Νάτος μὲσ'ἀπὸ τὴν Πόλι
ὁ Χράντ Ἄμπρο, βρὲ παιδιά,
ποῦ θὰ κάνῃ παριδόλι
τὴν θλιμμένη μας καρδιά.

—

Περιλάλητος Εἰρήνη, παῦσε πιὰ νὰ παρα παίγῃς
μὲ σπαθιὰ καὶ πυροβόλα...
μπρὸς ἐμεῖς καὶ πίσ'ὁ Μπέγης
θὰ παγιωθῇς καθ'ὅλα.

—

Τί καλὰ μᾶς φέρνεις Ἄμπρο!...χίλια δῶρα καλὰ σὰς φέρνω,
ποῦ θὰ πῆ τί εἶναι αὐτά;

καὶ θὰ παίξετε λαγοῦτα
γιὰ τῆς Πόλις τὸ Κουβέρνο.

—

Πές μας τα καὶ μὴ μᾶς ρέβῃς,
πές μας τα καὶ μὴ μᾶς σκάνῃς.
πές μας, Ἄμπρο, τί γυρεύεις,
καὶ τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς.

—

Μάθετ'ἐμπιστευτικῶς
κι'ἐν τιμῇ σᾶς βεβαιόνω
πὼς κι'ἐγὼ γιὰ σᾶς καὶ μόνο
θάμαι συμβιβαστικός.

—

Στάσιν ἄφογον κι'ἐγὼ
κατὰ πάντα θὰ τηρήσω...
εἶχως νὰ πολυλογῶ
δὲν θὰ σᾶς στενοχωρήσω.

—

Τὸ Ντιβάνι παραγγέλλει
'στῆς Ἀθήνας τοὺς ἐν τέλει
νὰ μαζέψουν τὰ μπαλά των
καὶ νἀλθοῦν'στὰ σύγκαλά των.

—

Ἴδατε καὶ'στοὺς Βουλγάρους πόσο τὸ τρανὸ Ντιβάνι
ἀνεξίκακον ἐφάνη.
Ὑπεχώρησε καθ'ὅλα τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα
κι'ἐτελείωσε μ'ἐκείνους, κι'εἶναι τώρα μέλι γάλα.

—

Ἤρε καὶ τῆς Ἐκκλησίαις
τῆς Σαράντα τὸ Ντιβάνι,
καὶ γιὰ σᾶς πολλαῖς θυσίαις
εἶναι πρόθυμος νὰ κάνῃ.

—

Μὴν προσέχετε σὲ τοῦτον καὶ σ'ἐκεῖνον τὸν μαγκούφη,
πρέπει νὰ συμβιβασθῆτε
κι'ὁμοφώνως νὰ δεχθῆτε
κάθε σπεῖρα τῆς Ἀθήνας νάναι Τούρκικο Βακοῦφι.

—

Καὶ γιὰ τὴν Ἰθαγένεια
σᾶς ὁμιλῶ μ'εἰλικρίνεια.
Διακαῶς ἐπιθυμεῖ τῆς Πόλης τὸ Ντιβάνι
κι'οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν νὰ γίνουν Μουσουλμάνοι,
κι'ἕνα φεσάκι κόκκινο νὰ βάλουνε σὰν φίλοι
καὶ φόρο κεφαλιάτικο νὰ δίνουνε'στὴν Πόλη.

Ἔτσι θαρρῶ πὼς καθεμιὰ πληγὴ μας θεραπεύεται,
μὰ μοῦπαν καὶ γιὰ τὰ νησιὰ νὰ μάθω τί σκοπεύετε,
κι'ἂν καὶ τὴν Χίο μᾶς δώσετε μετὰ τῆς Μιτυλήνης
τότε Χαρέμι καὶ χαρὰ παντοτεινὴς γαλήνης.

Ἂν ἄφωνοι φιλήσετε τῆς Πόλης τὴν ποδιά,
τότε δὲν θὰ μιλήσω.

**Ὁ Μπέγης Ἄμπρου, ποῦλθε νὰ συνεννοηθῇ,
κι'ὁ «Φασουλῆς κρυφέως τὸν παρακολουθεῖ**

τότε θὰ σᾶς φιλήσω
ἐκεῖ ποῦ σᾶς ἐφίλησε κι'ἡ μάννα σας, παιδιά.

—

Εἰς τὸν Χράντ Στρατὸ καὶ Στόλοι
σκούξετε· χαίρ ὅλα,
ἀλλοίως φεύγω γιὰ τὴν Πόλι
καὶ σκεφθῆτε τὸ καλά.

—

Ὡσὰν φίλος, κὺρ Λευτέρη,
ἔλα δῶσε μου τὸ χέρι,
καὶ θυμήσου πῶς μιὰ'μέρα
γνωριστήκαμ'ἐκεῖ πέρα
'στὴν τρανὴ τὴν Ἐγγλιτέρα.

—

Χαίρε χαίρε κι'εὐδαιμόνει
καὶ ποτέ σου μὴ λησμόνει
τὴν Συνθήκη τὴν τελεία,
ποῦγινε μὲς'στὴν Ἀγγλία.

—

Ἄλλως τώρ'ἀναχωρεῖ
ὁ Χράντ Ἄμπρο μὲ μπουρὶ
νὰ σᾶς βγάλῃ κι'ἄλλ'ἀγγούρια.

—

Πάω γιὰ νὰ πῶ'στὴν Πόλη
τὸν Ρεσὴβ νὰ ξαναστεῖλῃ
μ'ἀντισχέδια καινούρια.

—

Κι'ἂν καθόλου καὶ μὲ τοῦτον δὲν ἀλλάξετε κεφάλι,
ἴσως νἄλθω τότε πάλι
συμβιβαστικὸς σὰν τώρα μὲ συμφερωτέρους ὅρους
κατὰ πάντα διαφόρους,
καὶ θὰ ζῆτε τὴν Ἁρμάδα νὰ κουρνιάσῃ'στὰ νερὰ
τοῦ μεγάλου Ναγαρά.

—

Ὅλο διαπραγματεύσεις ὁ Λευτέρης κι'ὁ Βεζύρης,
ἀντισχέδια δικά μας καὶ δικά σας...τί χαρά!
ἴσως ὅτου νὰ'μπορέσῃ κι'ὁ Ρεσὴβ ὁ κακομοίρης
κάποιο Ντρήντνωτ ν'ἀγοράσῃ χάρισμα χωρὶς παρά.

—

Τέτοια φιλικὰ λαλῶ
καὶ πηγαίνω'στὸ καλό.
Κι'ὅσο γιὰ τοὺς αἱγυμαλώτους σᾶς τὸ λέμε φανερὰ
πῶς δὲν δίνομε παρά.

—

Κι'ἂν μᾶς τρέψῃ τὸ σκελέτι καὶ γι'αὐτοὺς τοὺς φουκαράδες
εἶθε πάντοτ'ἐδῶ πέρα ν'ἀπομείνουν γιὰ καλό τους...βέβαιος
ἔσεις ἔπρεπε γιὰ τούτους νὰ πληρώσετε παράδες,
ποῦ σᾶς εἶχαν ἐπιτρέψει νὰ τοὺς πιάσετ'αἰχμαλώτους.

Β'.

Φ.—Τὸν Χράντ Ἄμπρο δὲν τὸν εἶδες, ποῦ μᾶς κάνει πανηγύρι;

Π.—Δὲν τὸν εἶδα, Φασουλῆ μου, τὸν καινούριο μουσαφίρη.

Φ. — Μὲς'στοὺς δρόμους τῆς'Αθήνας ὁλοένα καμαρόνει
καὶ τὰ μάτια του γλαρόνει.

—

Γειά σου,Μπέη,ποῦ μᾶς φέρνεις ἄνω κάτω τῆς χολῆς,
γειά σου,μούργ μας μαριόλα...
ἔτσι μάλιστα...ποιὸς λέει μὲ τοὺς ὄρους ποῦ μᾶς λὲς
πῶς δὲν θὰ τελειώσουν ὅλα;

—

Τώρα σίγουρα θὰ γίνῃ
συνεννόησις τελεία,
κι'ἀδιάρρηκτος Εἰρήνη
κι'ἀδιάσπαστος φιλία.

—

Θὰ λησμονηθοῦν σεκλέτια
καὶ μεγάλα καὶ πολλὰ,
καὶ'στὰ πέντε Βλαπέτια
ξαφαντώματα τραλλά.

—

Εἶσαι,λὲν,ἀνοικτομάτης
κι'ἕνας πούρος διπλωμάτης
ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς μητρός.

—

Εἶσαι κάλτσα τοῦ διαβόλου,
καὶ δὲν φαίνεσαι καθόλου
τὸ κουτόχορτο νὰ τρῷς.

—

Ἔλα κάθισε,καλὲ,
νὰ'μιλήσωμε σοφὰ
ξαπλωμένοι σὲ σοφᾶ
μὲ μαρκοῦτσι ναργιλέ.

—

Ἔλα δίπλα μας,'Αρμένη καὶ Νεότουρκε γαλίφη
κι'ἀντεμοῦτσουνε μεγάλα τοῦ Μωχάμετ τοῦ Καλίφη.
Δεῖξε μας πῶς εἶσαι Μπέης,ὄρος ἔχε σοβαρό,
γέλα μας νὰ σὲ γελοῦμε νὰ παρνοῦμε τὸν καιρό.

—

Καὶ μὲ τούτακις τοῦ πολέμου τῆς ἀγλάτρευτακις πληγαῖς
ἐμεῖς ἔχομε κουράγιο νὰ σκαρώνομε ἐκλογαῖς.
Ναὶ μὲν ὅλους μᾶς κλονίζουν δῶδ πολέμων κλονισμοί,
ὅμως πρέπει κατὰ γράμμα νὰ τηροῦνται κι'οἱ θεσμοί,
καὶ σὰν ἤλθες'στὴν'Αθήνα δίχως κόκκινα φεσάκι
ἐμεῖς'βγάλαμε'δῶ πέρα Βουλευτὴ τὸν Θανασάκη.

Γ

—

Π. — Καὶ μᾶς εἶπανε,Χράντ'Αμπρο,πῶς ἡ φίλη μας [φασοῦ
ἔγινε μὲ τοὺς Βουλγάρους σύμμαχος ἐκ περισσοῦ,
κι'ἔχουνε στενὴ φιλία κι'ἔχουνε μεγάλη σχέσι
τὸ καλπάκι καὶ τὸ φέσι.

—

Εἰλικρίνεια καὶ πίστις κι'ἀφιλοκερδὴς ἀγάπη,
φίλ'οἱ δύο νικημένοι,
Βούλγαροι καὶ Τουρκαλάδες τρῶνε τώρα τὸ κιμπάπι
μὲς'στὰ πάντ'ἀδελφωμένοι.

—

Ἀσπασμοὶ τῶν Νεοτούρκων μὲ τῆς Σόφιας τὰ ψοφήμια,
κι'ὁ Σαδὼφ γυρνᾷ'στὴν Πόλι καὶ μετρᾷ τὰ καλντερίμια
καὶ μὲ Τούρκους περπατεῖ,
κι'ἐναντίον μας ζητεῖ
συμμαχίαις νὰ σκαρώσῃ
κι'ὅπως πρὶν νὰ μᾶς σαρώσῃ.

—

Γειά σου,τρομερὰ Σαδώφ,ἔλα κάπνισε τσιμπούκι,
φτύνε κι'ὅσους σὲ πειράζουν,
καὶ σ'αὐτὸ τὸ μεταξὺ σύμμαχοι Βασιβουζοῦκοι
τοὺς συμμάχους των σπαράζουν.

—

Ἀγκαλιάζονται δρὸ τίγρεις,δρὸ θηρία σαρκοβόρα,
καὶ γιὰ τἀγκαλιάσματά των ὁ Λεβάντες χαίρει τώρα.
Ἀγκαλιάζονται σφιχτὰ
δύο τέρατα φριχτά,
καὶ'στὸν Αἷμον ἡσυχία
μέλλει νὰ παγιωθῇ...
φτοῦ μιὰ τέτοια συμμαχία,
φτοῦ της νὰ μὴ βασκαθῇ.

Δ'.

—

Φ.— Ὕστερ'ἀπὸ τόση ζάλη
τὴν ὡραίαν Ἀμαζόνα
ἑτοίμην τὴν βλέπω πάλι
γι'ἄλλον ἱερὸν ἀγῶνα.

—

Πάλι τῆς φωνάζουν τράβα
καὶ πολέμησε ξανά,
Ἡφαιστείου γύνουν λάβα
τῆς Ἠπείρου τὰ βουνά.

—

Πάλι πάνοπλοι χοροί,
φτερωμένη φουστανέλα,
πάλι βεργολιγερή,
χαρακώματα δρασκέλα.

—

Ξαναδρόντησε γενναία μὲς'στὴν κοσμοχαλασιά,
βλέπω τώρα καὶ γυναῖκες νὰ φορῶν ἁρμικτωσιά,
κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἀπ'ἐκεῖ πέρα μὲ φωτιαῖς ἁρμάτων ὅλαις
περγελοῦνε τῆς Μπαλλίνσκη μαγειρικὲς καὶ κατσαρόλαις.

—

Καὶ κυττάζω μὲ τὴν λόγχη νέους μαχητὰς ἀλκίμους
νὰ τρυποῦνε σὰν καὶ πρῶτα τοὺς φονιάδες τοὺς ἀτίμους.
Μὰ κυττάζω καὶ τὸν'Αμπρο,ποῦ μὲ τέχνη ζηλευτὴ
θέλει νὰ μᾶς συμβιβάσῃ,
καὶ καλῶ γι'αὐτὸν Μουφτῆ
καὶ Παπᾶ νὰ τὸν διαβάσῃ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐνατον ἡ ἑλλὰς μετροῦντες χρόνον
ἀδεύομεν'στὴν γῆν τῶν Ἡφαιστιάδων.
Χίλια κι'ἐνιακόσια δεκατρία,
ἥβαις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ὀκτωβρίου πέμπτ'ἡμέρα.
συγκλονεῖται πάλ'ἡ σφαῖρα.
Χίλια κι'ἑβδομήντα δύο καὶ διακόσα,
Τράπεζ'Ἀλεξίας καὶ συμεδάντα τόσα.

Ἐκσυλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Α'.

Φ. Ὁ Βασιλῆς,ὁ Βασιλῆς,μὲ τὸν Στρατό σιμά του...
ἀκόμη σὲ χρειάζομαι,λέει'στὸ Στράτεμά του.
Ἀκόμη σᾶς χρειάζομαι,πολύπαθοι Κομπάροι,
ποῦ τὴν'δική σας κομπαριὰ τὴν ἔχω γιὰ κακμάρι

—

Ἀκόμα μείνατε φρουρὸ!
μὲ τὰ σπαθιὰ'στὸ χέρι...
καὶ τώρα τί μᾶς κάρταρε!
ποιὸς τάχατε τὸ ξέρει.

—

Ἦτο καιρὸς'στὰ σπήτια σας νὰ πάτε,παλληκάρια,
μὲ δάφνινα κλωνάρια,
ἦτο καιρὸς μετάλλιον τιμῆς νὰ σᾶς τιμήσῃ
κι'ὕπνος γλυκὸς μ'ὀνείρατα χρυσᾶ νὰ σᾶς κοιμίσῃ.

—

Ἦτο καιρὸς'στὴν ἀγκαλιὰ
νὰ πέσετε τῆς μάννας,
καὶ μέσα σὲ στοργῆς φιλιὰ
νὰ κρύσετε παιάνας.

—

Ἦτο καιρὸς μὲς'στῆς φωλιαῖς τῆς πρώτακις νὰ πηδήσετε
κι'ἐκεῖ τῆς λόγχης τὸν σκοπὸ νὰ γλυκολαδήσετε.
Ἦτο καιρὸς ἀπὸ δεινὰ καὶ σεῖς νὰ ξαποστάσετε
καὶ μ'ὅσους λαχταροῦν γιὰ σᾶς τὴν Νίκη νὰ γιορτάσετε.

—

Ἀλλὰ καὶ τώρ'ἀκούεται κάποια φωνὴ μεγάλη·
φρούρατ,καϋμένη Κομπαριά,
τῆς γῆς οὐτῆς τὴν'Ἐλευθεριά,
ποῦ βάρβαρος ἀντίχριστος τὴν φοβερίζει πάλι.

—

Ἀκόμη σᾶς χρειάζομαι,ξαναφωνάζ'ἡ Μάννα,
'στὸ πόδι μὲ τὴν σάλπιγγα,'στὸ πόδι μὲ τὴν διάνα,
καὶ δίχως ν'ἀποκάμνετε καὶ δίχως ν'ἀπαυδᾶτε
ἀκόμη σὲ Στρατόπεδα τὴν λόγχη τραγουδᾶτε.

—

Κι'ἔπειτ'ἀπὸ δτὸ πολέμους,παλληκάρια,γυρίζετε,
'στὸ βουνὸ καὶ'στὸ λαγκάδι,
μὲ τὸ φῶς,μὲ τὸ σκοτάδι,
τὴν'Ἐλευθεριὰ φρουρεῖτε.

Ἔπειτ' ἀπὸ δηὸ πολέμους, ἔπειτ' ἀπὸ τέτοιο χρόνο,
ποῦ φορεῖτε τὸ χακί,
μὴ κανένας ἀποστάσῃ, καὶ θαρρεῖτε πάντα μόνο
'στὴ δικήσας τακτική.

—

Ξανακτῆβα, Λευτεριά,
μέσα 'στὴν παλληκαριά,
κι' ὑπερήφανη χαιρέτα
τοῦ Στρατοῦ τὴν μπαγιονέτα.

—

Φύσα μὲς 'στὰ στήθη πάλι
τὴν πιοτή σου τὴν θερμή,
δός τους αἶθερο κι' ἀτσάλι
καὶ τὴν πρώτη τὴν ὁρμή.

—

Ἔπειτ' ἀπὸ δηὸ πολέμων μακροχρόνιον ἀγῶνα
ἄγγελος χαρᾶς καὶ θάρρους
ξαναπᾶει 'στοὺς Κουμπάρους
καλλιστέφανη Κορῶνα.

—

Δὲν 'κουράστηκε κι' Ἐκείνη,
τὰ Παλάτια της ἀρέσει
μὲ σπιθόβολη ματιά.

—

Νάτην νάτην ἡ Κουμπάρα
μὲ τὴν πρώτη της λαχτάρα,
μὲ τὴν πρώτη της φωτιά.

—

Σὰν καὶ πρὶν φωτοβολεῖ,
'στοὺς Κουμπάρους της μιλεῖ,
τοὺς Κουμπάρους της τονώνει.

—

Ὅπου πάει κι' ὅπου στέκει
Νίκης γίνεται τουφέκι,
Νίκης γίνεται κανόνι.

—

Μὴ κανένας ἀποστάσῃ,
μὰ φτιαρεῖτε μὲς 'στὰ βάσῃ,
'στὸ βουνό, 'στὴ λαγκαδιά.

—

Νέο θάρρος, νέα ῥώμη,
κι' ὁ Κουμπάρος μας ἀκόμη
μᾶς χρειάζεται, παιδιά.

Β'.

Φ.—Τὴν εἶδες, Περικλέτο μου, τὴν εἶδες τὴν Κορῶνα;
Π.— Τὴν εἶδα πάλι, Φασουλῆ,
καὶ τὴν ἀκοῦω νὰ καλῇ
τὸ γένος εἰς ἀγῶνα.

Τὴν εἶδα, Φασουλῆ, ξανὰ
μαχῶν παθεῖα νὰ περνᾷ
καὶ φῶς νὰ καταυγάζῃ.

—

Καὶ καλλιστέφανος Στρατὸς
διαβαίνει 'μπρός της φτερωτὸς
καὶ τὴν ζητωκραυγάζει.

—

Καὶ παλληκάρια διαλεκτὰ
σὲ σοβόλαις ἔβγαιναν σφακτὰ
γιὰ χάρι τῆς Κουμπάρας.

—

Εἶδα κι' εὐζώνους λιγεροὺς
νὰ στρώνουν γύρω της χοροὺς
πολεμικῆς ἀντάρας.

—

Καὶ 'τραγουδοῦσε 'λευθεριαῖς
κι' ἀθάνατες παλληκαριαῖς
παλληκαρίσια Μοῦσα.

—

Κι' ἐσκίρτα μὲ χοροὺς παιδιῶν
καὶ μ' ἀντιλάλους τραγουδιῶν
μιὰ γῆ πολυπαθοῦσα.

—

Λαμπρῶν ἁρμάτων χάλυβες κλαγγάζουν θαρραλέοι,
κι' ὁ Κορωνάτος ἔλεγε κι' ὁ Κορωνάτος λέει:
Μὲς 'στοῦ πολέμου τὴ φωτιὰ μιὰ κόρη λευκοφόρα
πάλι μᾶς ἔβγαζε...
ποιὸς πάρσου νὰ μᾶς τῶλεγε πῶς θὰ περνοῦμε τώρα
Μακεδονίας γῆ.

—

Ποιὸς πάρσου νὰ μᾶς ἔλεγε, παιδιὰ στεφανωμένα,
πῶς δηὸ πολέμους θἄχωμε μεγάλους καμωμένα,
κι' ἀκόμη σὲ Στρατέπιδα θὰ στήνωνται χοροὶ
κι' ἀκούραστοι κι' ἀτρόμητοι θὰ στέκεσθε φρουροί.

—

Κέρνα, μεγάλη Κουμπαριά,
τῆς Νίκης τὴν παλληκαριά,
κέρνα νὰ σὲ κερνοῦμε.

—

Καὶ μέθυσέ μας τὴν ψυχή,
καὶ πάλι σὰ σφαιρῶν βροχὴ
γελῶντας νὰ περνοῦμε.

Γ

Φ.— Τρέχει Ρήγας λατρευτὸς
καὶ βαρβάρων συρφετὸς
φεύγει 'μπρός του σὰν τσακάλι.

—

Λεβεντιαῖς φρονηματίζει
καὶ τὸ θεῖπνο του φωτίζει
σπερματσέτο σὲ μπουκάλι.

—

Πάλι μὲ τὸ Στρατευμά σου,
Ρήγα μας ἰδανικέ,
μιᾶς ἰδέας φῶς σ' ἐνόνει.

Σικτὶρ πάλι, Τουρκαλᾶ,
ποῦ μᾶς βάζεις σὲ μπελᾶ.

Κι' ἔχεις πάλι κάθισμά σου
πετραλαίου τενεκὲ
καὶ βαρύθερμο κανόνι.

—

Πάλι φθάνουν Εὐζωνάκια,
ὁποῦ 'πῆγαν χθὲς ἀκόμα
'στὰ φτωχά των τὰ κονάκια,
καὶ σκιρτᾷ ψυχὴ καὶ σῶμα.

—

Νέο φρόνημα σκορπᾶνε,
ποῦ ζωὴ θὰ ξαναπείρῃ ..
λὲς πῶς τώρα πρωτοπᾶνε
σὲ πολέμου πανηγύρι.

—

Νάτα πάλι φτερωμένα
'στῆς Πατρίδος τὴν λαλιά,
καὶ σὲ λόγχη στηριγμένα
τραγουδοῦν τὸν Βασιλιᾶ.

—

Νάτα πάλι τὰ φουστάνια
μὲ τὴν πρώτη, περηφάνεια,
τρέμος καθενὸς βαρβάρου.

—

Μπρός, παιδιά, καὶ μὴ σᾶς μέλῃ,
ὁ Κουμπάρος μας τὸ θέλει...
ὅλοι ζήτω τοῦ Κουμπάρου.

—

Νάτα νάτα λιγερὰ
φθάνουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' εἶναι τῶν ματιῶν χαρὰ
φουστανέλ' ἀπὸ χακί.

—

Ποιὸς ἀλήθεια, Περικλέτο,
νὰ μᾶς τῶλεγε πῶς ἦρτο
δηὸ πολέμους θἄχῃ κάνει τοῦτ' ἡ σύγχρονη γενιά,
κι' ἐν τιμῇ πολλῇ καὶ δόξῃ
πῶς τὸν Βούλγαρο θὰ διώξῃ
καὶ τὸν Τοῦρκο τὸν φονιᾶ;

—

Ποιὸς νὰ τῶλεγε, μαγκούφη,
πῶς θὰ γίνῃ κλωτσοσκούφι
τὸ καλπάκι καὶ τὸ φέσι,
καὶ στενὴ θ' ἀνοίξουν σχέσι;

—

Ποιὸς τότε νὰ μᾶς τῶλεγε 'στὰ χρόνια τὰ δυσχείμερα
πῶς λίγος θὰ διαβῇ καιρὸς
καὶ κάθε πόθος ἱερὸς
δὲν θἄναι μόνον χίμαιρα;
Ποιὸς τέτοια θἄ 'προφήτευε, καὶ τοῦτον τὸν προφήτη
δὲν θὰ τὸν 'κλεῖναμε δετὸ μὲς 'στοῦ Δρομοκαΐτη;

—

Πόλεμος διπλὸς, κι' ἐν τούτοις, ὅπως λὲν προφῆται τόσοι,
πιθανὸν καὶ νὰ τριτώσῃ.
Πόλεμος διπλός, κι' ἐν τούτοις στέκει σὰν κερμὸς ἑλάτης
κι' ὁ Στρατὸς κι' ὁ Στρατηλάτης.

Πέλαμος διπλός,κι'έν τούτοις
γενναιότης περισσή,
κι'ανδρειόνεσαι καί σύ
ὁ νωθρότατος τουφούτης.

—

Πέλαμος διπλός,κι'έν τούτοις κλῶνοι δὲν ἀνθοῦν'Ελιᾶς,
καί φωνάζει Βασιλιᾶς:
τὸ σπαθί σου,παλληκάρι,
μὴν τὸ κρύψῃς'στὸ φικάρι.

Κι'ἐγώ,καυμένα Περικλῆ,πατῶ μὲ τὴν Κορώνα
σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα
Καὶ τὴν Εἰρήνην χαρταρῶ
καὶ ξίφος ἀκονίζω,
κι'ὅπως τὸν εὕρω τὸν καιρὸ
ἔτσι τὸν ἁρμενίζω.

—

Κανένας εἰς τὴν θήκην τὸ ξίφος μὴ βαλέτω,
ἂν δὲ καὶ γιὰ τὸν'Αμπρο'ρωτᾶς,βρὲ Περικλέτο,
σὲ γλέντια τὸν καιρό του τὸν καταδαπανᾷ
καὶ πάει'στὸν Πανᾶ
κι'ἀεροκοπανᾷ.

Δ'.

Π.—Χειμῶνας ἔφθασε,σύνεφα,χιόνια,
τἄνθη σκορπίζουνε κι'ἡ μυρωδιαίς,
κι'ἀκόμη Μάνλιχερ,σπαθιά,κανόνια
ξαναφτερόνουνε παιδιῶν καρδιαίς.

—

Χειμῶνας ἦλθε...βορηᾶς φρενιάζει,
κίτρινα κάτω πέφτουν τὰ φύλλα,
κι'ὅλη τὴν Κτίσι τὴν περονιάζει
νέων πολέμων ἀνατριχίλα.

—

Χειμῶνας ἦλθε...χαλοῦν φωλιαίς,
κι'ὁ Κωνσταντίνος'στὸ Στρατεμιά του,
κι'ἔξαφνα κρίνει καὶ πασχαλιαίς
μοσχοβολοῦνε'στὸ πέρασμά του.

—

'Στὸν Κωνσταντίνο κράζουν Στρατοὶ
μεγάλης Νίκης μεγάλ'ἡ χάρις,
λεβέντης εἶναι σὰν παρπατῆ,
λεβέντης εἶναι καὶ καβαλάρης.

—

Χειμῶνας ἦλθε...μή σᾶς τρομάζῃ,
κι'ἂν ἡ φασοῦ μας πέρνῃ φωτιά,
κι'ἂν τῆς'Αρμάδας προετοιμάζῃ,
δῶστε'στὸν'Αμπρο μία μυτιά.

—

Χειμῶνας ἦλθε,σκιάζει καὶ Χάρο,
βοῦγοῦν πελάγη,βοῦγοῦν στεριαίς,
ἀλλ'ὁ Στρατός μας μὲ τὸν Κουμπάρο
ψυχῆς μᾶς φέρνει καλοκαιριαίς.

—

Μουγγρίσματα Ντελῆ Βορρᾶ,
λύσσων τάσκιά των Αἶολοι,
καὶ κλαῖνε μὲς'στὴ Βουλγαριὰ
Στρατάρχαι κορυθαίολοι.

—

Ὁ Δέκτωρ Δάνεφ ὁ πολὺς
τῶν Πρώσσων τῆς'Ανατολῆς
ἐχάλασε τὰ πιάνα.

—

Κι'ἔπαθαν τέτοιο ξαφνικό,
ποῦ'φύτεψαν βασιλικὸ
κι'ἐβγῆκε μαντζουράνα.

—

Φ.— Χειμῶνας,τρικυμία,
μπόρα τρομακτική,
συστήνεται καὶ μία
Τράπεζ'Αλβανική.

—

Ὁ δὲ Κιαμὶλ ἀκεῖνος,ποῦ λέγεται καὶ Βλιώρας,
βάζει μὲ πρόσωπ'ἄλλα
κεφάλαια μεγάλα
τρύπια τσαρούχια πρώτης καὶ πλιάτσικα τῆς ὥρας.

—

Δὲν ἔχει ξαναγίνει'στὴ γῆ,'στὴν οἰκουμένη,
Τράπεζα σὰν καὶ τούτη
μ'ἐγγυημένα πλούτη
γερὰ θεμελιωμένη.

—

Μεγάλ'ἡ σπουδαιότης αὐτοῦ του γεγονότος,
πίστις μοναδική,
καὶ τρέχουν βιαστικοὶ
παῖδες ψειριασμέναις λιάραις νὰ καταθέσῃ πρῶτος.

—

Καὶ σκούζουν οἱ Φρατέλοι,καὶ σκούζουν οἱ Μιχηλ ροι:
ἄλλος,παιδιά,σὲ τούτη νὰ βάσῃ καὶ νὰ πάρῃ,
ποῦ μ'ἔκπεσμὸν μεγάλον ἴσως διαλυθῇ
προτοῦ νὰ συστηθῇ.

—

Ἐμπρὸς σὲ τέτοια Πάγκα μὲ χάσκον στόμα στάσου,
κι ἂν θέλῃς ν'ἀσφαλίσῃς καὶ σὺ τὰ χρήματά σου,
τρέξε καὶ βάλτα τώρα
'στὴν Τράπεζα τοῦ Βλιώρα.

—

Κι'ὁ Βλιώρας ξεφωνίζει:γειά σου,κηφηναριό,
'στὴν Πάγκα μας ἐλᾶτε πλιάτσικα νὰ γυρεύετε ..
γιὰ νἄλθῃ κι'ἡ Μπαλίνσκη μ'ὅλο τὸ μαγειρειὸ
καθεὶς καταλαβαίνει πῶς κάτι μαγειρεύεται.

—

Π. 'Αληθῶς αὐτὸς ὁ Βλιώρας
μὲ μιὰ Πάγκα τέτοιας χώρας
ἄξιος παντὸς ἐπαίνου.

—

'Ομως δέξου τώρα ξύλο,
γιατὶ βὰν ξεχνᾷς σὲ φύλλο
τὴν κυρία τοῦ Προξένου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κ'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Χίλια κ'ἐνακόσια δεκατρία, δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.
Ὀκτωβρίου δωδεκάτη, πιθανὸν νὰ τρίξῃ κάτι.	Χίλια καὶ ὀκτακόσια κ'ἑβδομήντα τρία, καὶ'στὸ Κονσολάτο τέση φασαρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Π.— Εἶσαι σκεπτικὸς πολύ,
ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
Μήπως τρέχουνε ἀπουδᾶκι;

Φ.— 'Επεσε βροχὴ ραγδαία,
καὶ μὲ ζῆλον καὶ σπουδὴν
ἦλθε κι'ὁ Σαναββδίν,
πλημμυρεξούσιος τῆς Πόλης,εἰδικὸς γιὰ τὰ Βακούφια,
κι'ὅλαις ἡ χρυσαιξέλπιδες δὲν θἀ'ρτοῦν καρδιὰ κούφια,

'Ηλθε κι'ὁ Σαναββδὶν
μὲ τὴν ἄλλη συντροφιὰ,
ποῦ τοῦ Χέντζα Νασρεδδὶν
λὲν πῶς ἔχει τὴ σοφιά.

Καὶ γι'αὐτὸν'μιλοῦνε τόσοι,
φορεῖ φέσι καὶ γκαλιά,
καὶ μὲ τοῦτον θὰ τελειώσῃ
τῆς Συνθήκης ἡ βουλιά.

Καλῶς ὥρισες,ἀφέντη,
καὶ μὲ σὲ θὰ γίνῃ γλέντι
δυνατὸ'στὸ Κονσολάτο.

Τώρα θὰ λυθοῦν,ἀρίφνη,
καὶ προβλήματα καὶ γρίφοι,
ποῦ μᾶς ἔχουν ἄνω κάτω.

Π.— Τὸν εἶδες,βρὲ φωρίλη;
Τὸν εἶδα,Φασουλῆ,
ποῦ μὲ τὸν Χράντ ὡμίλει
καὶ μὲ τὸν Καμαλῆ.

Κι'ἐγώ,βρὲ λογοκόπο,
ἐσίμωσα μὲ τρόπο
ν'ἀκούσω τί'μιλοῦν.

Κι'ἐκεῖνοι μ'ἀντεκρύζουν
καὶ κάτι μουρμουρίζουν,
κι'οἱ τρεῖς κρυφογελοῦν.

—

'Απεσταλμένας τρίτος
ἀπὸ τὴν Πόλι φθάνει,
σιγοῦν τὰ πυροβόλα.

Καὶ τώρ'ἀναντρρήτως
μ'ἔμας καὶ τὸ Ντυδάνι
θὰ πάρουν τέλος ὅλα.

Χρυσῆς Εἰρήνης δῶρα...
ἦτον ἀνάγκη τώρα
καὶ τρίτου βογιᾶδ.

'Ολα πηγαίνουν ἴσια,
ψυχή μου'στὰ Πατήσια
καὶ'στὴν Κολοκυνθοῦ.

Φ.— Βλέπω τοὺς τρεῖς ἀντάμα,
καὶ μοῦρχετ'ἕνα κλάμμα,
μὴ μ'ἐρωτᾷς γιατί.

Κι'ἕνας ἀντεροβγάλτης
καὶ κάποιος'Εριάλτης
τὸ στῆθος μου πατεῖ.

Μὲς'στὰς ἰσταφάνους
τοὺς τρεῖς τοὺς Μουσουλμάνους
κυττάζω μὲ χαρτιά.

Καὶ μέσα,σύντροφέ μου,
τρίτου δεινοῦ πολέμου
μὲ πυροπελεῖ φωτιά.

Τράβα τῆς κεφαλῆς σου
τὰ καταρρὰ τσουλούφια,
κι'ἄλλοι καὶ τρεῖς ἄλλοι σου
μ'ἐκεῖνα τὰ Βακούφια.

Γι'αὐτὰ τ'ἀνάθεμά τα
ὅλοι μεγάλοι ἀτρύτως...

τἄμαθες τὰ μαντάτα;
μᾶς κόπιασε καὶ τρίτος.

—

Βλέπω τοὺς τρεῖς ἀντάμα καὶ σέρνω τὰ μαλλιά,
βλέπω τοὺς τρεῖς ἀντάμα κι' ἀκούω μιὰ κραυγή:
μὴν κλαῖτε τοὺς φασάτους, μὴν κλαῖτε τὰ γιαλιά,
μὰ κλαῖτε πῶς μὲ τούτους ἡ πίστις σας θὰ βγῇ.

—

Μὴν κλαῖτε τὰ μαγκούφια,
μὴν κλαῖτε τὰ Βακούφια
μὲ βογγητὸ βαρύ.

—

Μὰ κλαῖτε πῶς μ' ἐκαῖνα
σᾶς ρέβουν ἕνα μῆνα,
σᾶς λρόνουν σὰν κερί.

—

Κι' ἂν καὶ τοῦτα πάρουν τέλος,
κι' ἂν ἡ χαρὰ Εἰρήνης μέλος
καὶ κοπάσουν καταιγίδες.

—

Ἴσως νὰ μᾶς ἔλθῃ κι' ἄλλος
πληρεξούσιος μεγάλος,
εἰδικὸς γιὰ τοὺς Μουφτήδες.

—

Ἴσως μᾶς στείλουν, βλάμη,
καὶ τὸν Σαγουλισλάμη,
παράξενο δὲν εἶναι νἀλθῇ κι' αὐτοπροσώπως
τῆς Πόλις ὁ Βεζύρης, ἂν καὶ τοῦ πέφτῃ κόπος.

Β'.

Π.— Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
καὶ τῆς Πόλις τὸ μέγα Ντιβάνι
ἕνα κι' ἄλλο φασάτο μᾶς στέλλει
τὴν Συνθήκη τὴν δόλια νὰ κάνῃ.

—

Μᾶς γελᾷ τῆς Εἰρήνης ἡμέρα,
ἡσυχάζουν Ἀρμάδες, Στρατοί,
καὶ φασάτοι γυρνοῦν ἐδῶ πέρα,
καὶ κανένας δὲν ξέρει γιατί.

—

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα χαράζει,
στὸν Πανὰ κι' ὁ Γκαλλὴπ κι' ἕνας κι' ἄλλος,
καὶ τῆς Μπόρσας τοῦ κόσμου ταράζει
πανικὸς τῆς Εἰρήνης μεγάλος.

—

Ἡ πομπὴ τῆς Εἰρήνης παρνᾷ,
πάλ' οἱ Τοῦρκοι μᾶς τρῶν τὸ σηκώτι,
τὴν Εἰρήνη γιορτάζω ξανά,
τὴν θαρρῶ σὰν τοῦ Πὺγκ καταπότι.

—

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
μὰ καὶ τοῦτ' ἡ Συνθήκη ποῦ λὲς
θὰ σχισθῇ καὶ θὰ γίνῃ κουρέλι
ὅπως κι' ἄλλαις γιν' ἦκαν πολλαῖς.

—

Θἄναι μόνο κι' αὐτὴ γιὰ τὸν τύπο,
θἄναι μόνο κι' αὐτὴ γιὰ τὰ μάτια,
ἕως ὅτου μὲ βρόντο καὶ κτύπο
νὰ γενῇ σὰν τῆς ἄλλαις κομμάτια.

Γ'.

Φ.— Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα προβάλλει,
κι' ἕνας ἥρως κλεινὸς τῆς φασοῦς
ἔχει λέγουν ἀρρώστεια μεγάλη
καὶ μὲ πόνους βογγᾷ περισσούς.

—

Ἴσως θἄμαθες, γίλε, καὶ σὺ
πῶς ὁ μέγας Ἐμβὲρ ὁ φρενήρης
μὲ τυφλίτιδα τώρα νοσεῖ,
ποῦ κι' ἂν εἶσαι σκληρὸς τὸν οἰκτείρεις.

—

Τῆς Τουρκιᾶς ὁ Στρατάρχης ὁ πάνυ
ἐγχειρίσεις γυρεύει νὰ κάνῃ,
καὶ σὰν ἕνας τυχαῖος, κοινὸς,
ὑποφέρει κι' ἐκεῖνος δεινῶς,

—

Τοῦ σφριγῶντος Ἐμβὲρ ἡ τυφλῖτις
καὶ Λεβάντε καὶ Δύσι δονεῖ,
τὴν ἀκοῦς, Παρικλέτο, καὶ φρίττεις,
μὰ κι' ἐμένα ραθειὰ στγκινεῖ.

—

Συγκλονοῦντι Στρατάρχαι βαρβάτοι...
τῆς Τουρκιᾶς ὁ γνωστὸς Ναπολέων
ἀσθενῆς ἀβρανεῖ στὸ κρεββάτι
καὶ μὲ πόνους βρυχᾶται σὰν λέων.

—

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατειλάζει,
κι' ὁ μεγάλος Ἐμβὲρ ὁ φρενήρης,
ποῦ συχνὰ τὸ σπαθί του μᾶς βγάζει,
μένει τώρα κατ' οἶκον κλινήρης.

—

Γουργουροῦν τὰ τυφλὰ τἀντερά του
κι' ἔχουν μέσα πολέμου γιαγκίνι,
κι' ὅλοι λένε μὲ γειὰ καὶ χαρά του
στιβερένιος σὰν πρῶτα νὰ γίνῃ.

—

Ἡ φασοῦ γρηγορεῖ στὸ πλευρό του
καὶ σὲ δόξαις παλιαῖς σκουντουφλᾷ,
καὶ θρηνεῖ τὸ τυφλὸ τἀντερό του,
καὶ πηγαίνει τυφλὴ στὰ τυφλά.

—

Τῆς φασοῦς ἡ τυφλώττουσα Πόλη,
ποῦ τυφλώσεις μακρὰς ἐξοφλεῖ,
μὲ Βουλγάρους συντάσσεται φλὴ
καὶ τυφλοὺς ἐβγγοῦνε τυφλοί.

—

Τὸν Ἐμβέρ, κι' ἂν δὲν βγάζῃ μιλιά,
μὴν τὸν κλάψῃς, φασάτε Στρατέ...
εἶναι λένε καιπόσα σκυλιά,
ὁποὺ ψόφο δὲν ἔχουν ποτέ.

Δ'.

Π.— Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
ὅμως εἶναι φρικτὴ συμφορά

Δίστιχο τοῦ Φασουλῆ
στὸν Ἐμβὲρ τὸν σεβνταλῆ.

—

Μὲ τὴν τυφλίτιδά σου μᾶς βάζεις σ' ἀγωνία.
μὰ σὺ θαρρῶ πῶς ἔχεις λεβῆθες καὶ ταινία.

—

νὰ κόπτῃς τῆς φασοῦς τὸν ἐν τέλει
νὰ νοσῇ καὶ νὰ πάσχῃ σκληρά.

—

Ἀδελφὲ Φασουλῆ μου, μὴ σκάνῃς,
κι' ἡ τυφλίτις αὐτὴ θὰ περάσῃ,
κι' ὁ Ρεσὶτ θὰ πλανᾶται σὰν πλάνης
μήπως Ντρήτνοτ εὕρῃ ν' ἀγοράσῃ.

—

Στοχασμοὶ μᾶς σκοτίζουν ποικίλοι,
πλὴν Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
κι' ἐγγείαις καινούριαις ἡ Πόλη
στὸν Γκαλλὴπ καὶ στὸν Χάμπρο τῆς στέλλει.

—

Στῆς Τουρκιᾶς τὴν φαιριάρικη ράχη
περπατοῦντας ἡ ψώρα μονάχη
μελετᾷ τὸ καθένα Βακοῦφι
καὶ τὴν κόμη της φέτι κοσμεῖ,
ὁποῦ τόκαναν σὰν κλωτσοσκοῦφι
Ἐμβερεῖοι ἐντέρων θεσμοί.

—

Φ.—Ἀφ' τοῦ ἐτερωθῆκαν μακρῶν αἰώνων πόθοι
κι' ἐπὶ πολλοὺς πολέμου τὸ γένος ἐσηκώθη,
ἐπέρασ' ἕνας χρόνος σωστός, ἀγαπητέ,
κι' οἱ τέως νικημένοι
προβαίνουν κορδωμένοι
καὶ γαῦροι νικηταί.

—

Ἡ Πόλη καθὼς πάντα μᾶς κάνει κασκαρίκαις,
γυρεύει τοῦτα κι' ἄλλα, γυρεύει τὸν κακό της,
κι' ἐμεῖς ὑποχωροῦμε, γιατ' ὕστερ' ἀπὸ νίκαις
μᾶς ἔχει γίνῃ πάθος ἡ διαλλακτικότης.

—

Κι' ἂν αἴφνης ἡ Συνθήκη δὲν γίνῃ, μπουνταλᾶ,
καὶ 'στὴν Σταμπούλ γυρίσουν τῆς Πόλης τὰ καθάντια,
ἐν τούτοις μὲ τοὺς Τούρκους θὰ τἄχωμε καλὰ
καὶ διαπραγματεύσεις θὰ κάνωμ' ἐπὶ χρόνια.

—

Ρεσὶτ μᾶς φέρνει τὸν Γκαλλὴπ, Γκαλλὴπ τὸν Χάμπρο πάλι,
κι' ὁ Χάμπρο τὸν Σαναεδδὶν μὲ τὸ γερὸ κεφάλι,
καὶ τοῦτος ἕναν Ὅλεμα,
ποῦ τρώει γιαλατζῆ ντολμᾶ,
ἐκεῖνος δὲ σοφὸ Μουφτῆ
νὰ λέῃ 'στοῦ Πανὰ τ' αὐτί,

ὁ δὲ Μουφτῆς ἕνα Σοφτᾶ.
πού'χ'εἰδικότητα γι'αὐτά.

—

Ἐκ τούτων ὅλων βέβαια κατάλαβες,ἐρίφη,
πῶς πιθανὸν νὰ στείλουνε κι'ἕνα Μουτασερίφη,
καὶ τίποτε παράξενο σὲ βράσεως φρενίτιδα
νὰ στείλουν τὸν Ἀμπεδὲκ Πασσᾶ,
ἕναν Παλιγότουρκο φεσᾶ,
νὰ στείλουνε καὶ τὸν Ἐμὲδ μὲ τὴν παριτυφλίτιδα.

Ε'.

Π.— Τῆς Εἰρήνης τραγούδια τονίζω,
τῆς Εἰρήνης,ποὺναι μόνο γιὰ κλάμματα,
κι'ἐνταυτῷ'στὴν Κορὼν'ἀτενίζω
καὶ μὲ θάρρος τὴν βλέπω κατάμματα.

—

Τουρκαλάδες λυσσοῦν λιμασμένοι,
μὰ βροντοῦν ἀπ'ἐδῶ κι'ἀπ'ἐκεῖ
Νίκης ὅπλα χρυσᾶ,καὶ γκὶ
φουστανέλα διαβαίνει.

—

Ἀδελφοί μας σὰν πρῶτα δὲν κλαῖνε,
μὰ τὸν Ρήγα κυττοῦν χαρωποί,
καβαλάρης περνᾷ,κι'Αστραπὴ
τάλογό του τὸ λένε.

—

Ἀστραπή,ποὺ φωτίζει Παλάτια,
ποὺ ζεσταίνει καὶ κρύα γαράμματα,
Ἀστραπή,ποὺ ξανοίγει τὰ μάτια
καὶ καθένας τὴν βλέπει κατάμματα.

—

Λάμπα λάμπα,Σταυρὲ,καὶ βογῆθα,
ἡ ματιὰς Βασιλιᾶ Νικητοῦ
μὲ ματιαὲς δαφνιφόρου Στρατοῦ
ξανασμίγουν καὶ κάνουν μιὰ σπίθα.

—

Ἀπὸ τούτη τὴν σπίθα καὶ τώρα
νὰ ξαναβγοῦν μεγάλαις φωτιαίς,
ποὺ δὲν σβεῖρουν τοῦ Πλάστη τὰ δῶρα,
μὰ στὴ στάκτη των σπέρνουν μυρτιαίς.

—

Τὸ σπαθί μου σὰν πρὶν ἀκονίζω,
τὰ παιδιά μας κυττάζω τἀκάμματα,
θαρραλέος τὸν Ρήγ'ἀτενίζω
καὶ μ'ἐλπίδες τὴν βλέπω κατάμματα.

ΣΤ'.

Φ.—Κατὰ νέκρ.Περικλέτο,κι'ἀσφαλεῖς πληροφορίας,
μὲς'στὴν ταραχὴ τὴν τόση καὶ σὲ τοῦτη τὴν ἀντάρα
ἔπεσα μὲ τὰ νεφρά του κι'ὁ Μπιλίνσκη τῆς Αὐστρίας,
ὁποῦ λὲς πῶς τὸν ἐψήφισε κάποιας Δίκης ἡ κατάρα.

—

Βρίσκεται κλινήρης τώρα
καὶ βαρέως ἀσθενεῖ,
κι'ἡ νεφρῖτις συγκινεῖ
τὸ Βατῆλειον τοῦ Βλιώρα.

—

Πᾶνε τοῦ Μπιλίνσκ'οἱ κέποι,
καὶ θαρρῶ πῶς ἀνεκπὸ
τῆς'Επιτροπῆς ἡ βράσις
ποὺ σὲ κάνει νὰ ξεράσῃς.

Τὸν πονῶ τὸν δυστυχῆ.
κακὴ κυττάζω μοναχή
'στὴν Δωδώνη,'στὴν Ἐρσέκα,
τοῦ Προξένου τὴν γυναίκα,
ποὺχει μέσα της ἀγάπη
γιὰ τὸν Γκέγκη,γιὰ τὸν Λιάπη.

—

Κι'ὁ Λάμπικ,φραγκέλο,σινιόρος αὐγενής,
σωστός,εἰλικρινής,
ἔχει κωλοπηλάλαις,
τρεχάματα καὶ ζάλαις.

—

Ἀπὸ τὴν'πίσω πόρτα μπαίνει σὲ κάθε σπῆτι
μή,πως εὑρῇ κρυμμένο καὶ κάποιον Ἀρβανίτη,
κι'ἐδῶ κι'ἐκεῖθε φάγνει,πλὴν'Αλβανὸ δὲν βλέπει,
καὶ δέχεται παντάλφαις,ποὺ βάζει καὶ'στὴν τσέπη.

—

Τοῦ Λάμπια τοῦ φίλου τοῦ κατεβάζ'ἡ κόκα,
στιγμὴ δὲν σταματᾷ,
ξαφνιάζει καὶ γυναῖκες,ποὺ πλέκουνε τὴν ρόκα,
κι'ὄργιλος ἐρωτᾷ:
μή,πως κανένα ποῦρο δικό μας Ἀρβανίτη
τὸν ἔχετε κρυμμένο μὲς'στὸν γυναικωνίτη;

—

Ὄντως θράσις σαβαστὴ
καὶ πολιτικῶς γενναία,
ὁ μακαρονᾶς δὲν παίζει.

—

Ὅμως κι'ἐν''Αλβανιστὴ
'πῆρε γιὰ διερμηνέα,
ποὺ τὸν λένε Πετμέζη.

—

Ἀγρόνεται μὲ Λιάπηδων λιγτάρχων μυρωδιά,
σπίρτο κι'αὐτὸς ὁ Λάμπια καὶ ξέρει τὴν δουλειά του,
σημαίαις γαλανόλευκαις γυναῖκες καὶ παιδιὰ
τοῦ βάζουν'μπρὸς'στὴ μύτη του,καὶ πέφτουν τὰ γραλιά
του.
Κι'ὅλοι γι'αὐτὸν τὸν Λάμπια νοιώθουν στοργὴ μεγάλη
κι'ἐλπίζουν τώρα'γρήγορα τὸν κόρακα νὰ βγάλῃ.

—

Κι'οἱ προσαιλεὶς μας Ἰταλοὶ
φίλοι μας λυσσαμένοι...
καὶ τοῦτοι πᾶνε γιὰ μαλλί,
μὰ θἄβγουν κουρεμμένοι.

—

Π.— Καὶ σὲ σπήτια καὶ σὲ δρόμους
μήτε γυναικείους ὄμους
τὸ τουφέκι δὲν βαρύνει.

—

Ὅρσε'στοὺς μακαρονᾶδες,
πούνακι πάντα θεατρίνοι
γιὰ φτερὰ καὶ πατινᾶδες.

—

Μὰ μὲ τούτους καὶ οὐ τώρα
δέξου δυνατὴ σπαλιόρα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λεωνίδα Π: Κωστάκη,ἐπιστήμονος τὰ μάλα,
Φροντιστήριον σπουδαῖον,ποὺ πρωτεύει μέσα'στ'ἄλλα.
Εἰς αὐτὸ διδασκαλία νομικῶν καὶ δικηγόρων
καὶ προπόνησις μεγάλη, γιὰ πτυχία διδακτόρων.
Φροντιστήριον τρόπον τινὰ πρὸς ἐξάσκησιν σπουδῶν...
αὐξων δέκα,'στοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τὴν ὁδόν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἱδρυόμεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.
Χίλια κι'ἐνακόσα δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία

Μηνὸς'Οκτώβρη δεκαενέα
κι'ἀπὸ τὴν Πόλι τίποτα νέα.
Χίλια ἐνακόσα τέσσαρα καὶ μ'ἑβδομήντ'ἀκόμα,
φθάνουν ἀπέξ'ὁμογενεῖς μὲ τὴν ψυχή'στὸ στόμα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.— Ἔβγα,τζόγια,νὰ σὲ δοῦμε,
ἔβγα νὰ σὲ τραγουδοῦμε,
μὴ μᾶς κάνῃς τὸ βαρύ.

Ὁ Γκαλὴπ κι'ὁ Χάμπρο μπράτσο
κάνουνε γιὰ σὲ συλάτσο,
καὶ καθεὶς σὲ λαχταρεῖ.

—

Πρόβαλε'στὸ παραθύρι
μέσα'στὰσπρα βουτυμένη,
σὰν λευκὴ περιστερά.

—

Τὸ δικό σου πανηγύρι
τόσος κόσμος τὸ προσμένει,
πολυπόθητη κυρά

Κάνε πιά,γλαυρούμ,νισάφι,
γιὰ νὰ τρέξῃ τὸ χρυσάφι,
καὶ νὰ κρεμασθοῦν'στὸ ράφι
τάρματά μας τὰ βαρειά,
ποὺδωσαν ἐλευθερία
'στὰ πατρῶα μας ἐδάφη.

—

Ἔβγα νὰ σὲ δοῦμε,τζόγια,
νὰ ξεχάσουμε τὸν μπόγια,
τὸν βαρύγδουπο τὸν Ἄρη.

—

Μὴ μᾶς κάνῃς τὸ βαρύ,
φέρε μας ἐλιᾶς κλαρί,
δός μας πράσινο χορτάρι.

—

Βάλε πκύλα καὶ τελεία
σὲ μεγάλη συφορέλια
καὶ σ'ἀμέτρητα θεινά.

—

Κι'ἀνεμπόδιστα τὰ πλοῖα
νὰ περνοῦν τὰ Δαρδανέλια,
νὰ διαβαίνουν τὰ στενά.

Εἰδωλόν μας λατρευτόν,
ἔλα δάμασε κι'αὐτὸν
τὸν'Εμβέρ,ὁποῦ λυσσᾷ.

—

Ἔλα πρόβαλε μὲ χάρι
ὅπως βγαίνει τὸ φεγγάρι
ἀπὸ σύνεφα χρυσᾶ.

—

Π.— Καὶ σὲ ποιὰ τὰ λὲς αὐτά,
Φασουλῆ μου φαφλατᾶ;
Φ.— Σὲ ποιὰν ἄλλη,φαμφαρόνο,
παρὰ'στὴν Εἰρήνη μόνο;

—

Στὴν Εἰρήνη τὴν κυρία,
ποὺ μᾶς κάνει φασαρία
τόσο χρόνο θυνατή.

—

Στὴν Εἰρήνη,κιτρινιάρη,
ποὺ γιὰ τούτη'στὸ πεδάρι
στέκουν Στόλοι καὶ Στρατοί.

—

Στὴν Εἰρήνη,'στὴν Εἰρήνη,
ποὺ μᾶς ἄναψε γιαγκίνι,
ποὺ καὶ σὺ τὴν λαχταρᾷς.

—

Καὶ φροντίζουν τοῦτοι κι'ἄλλοι
τὴν σκληρότητα καὶ πάλι
νὰ μαλάξουν τῆς κυρᾶς.

Β'.

(Κι'ὁ Περικλῆς ὁ φουκαρᾶς
λέει τραγούδια τῆς κυρᾶς.)

Π.— Ἔχετε λίγ' ὑπομονή,
μᾶς λὲν γιὰ σέ,κυρὰ τρανή,
κυρὰ καμαροφρύδα.

Ὑπομονή...μὴ σκάνετε...
μόνο μ'αὐτὴν θὰ κάνετε
μέλι τὴν ἀγουρίδα.

Ἐσύ,ποῦ τάρματα κρεμᾷς τῶν μαχητῶν'στὰ ράφια
καὶ τρέχεις μὲ τὴν Δήμητρα καὶ σπέρνεις τὰ χωράφια.
Ἐσύ,ποῦ δίδλου δὲν βροντᾷς,
Εἰρήνη μας ἀφέντρα,
καὶ μόνο τοῦ ζευγᾶ κεντᾷς
τὰ βῆδια μὲ βουκέντρα.

Γιατὶ κι'ἐκεῖνο δὲν κεντᾷς τῆς Πόλης τὸ Ντιβάνι
μιὰν ὥρ'ἀρχήτερα μ'ἐμᾶς ἀνακωχὴ νὰ κάνῃ;
Ἄστο τὸ πεῖσμα τὸ σκληρό,
μὴ φαίνεσαι γκαμήλα...
λογάριασε καὶ τὸν καιρό,
ποῦ μᾶς παιδεύεις,σκύλα.

Βοῦγοῦν μεγάλοι καὶ μικροὶ
καὶ σὲ κυττάζουν ἀντικρὺ
σὰν ἥλιο,σὰν φεγγάρι.

Μὲ λόγια καὶ χαρτιὰ τρυφᾷς
καὶ τὸ μελάνι μας ρουφᾷς
σὰν τὸ ξερὸ σφουγγάρι.

Εἰς ὅλων τῆς ὑγείαις
πίνετ'ἐχθροὶ καὶ φίλοι .
καινούριαις ἐδηγίαις
φθάνουν ἀπὸ τὴν Πόλη.

Βαρεῖτε τὰ κλαρίνα...
'στὴν Πόλι,'στὴν'Αθήνα,
γανόνονται κεφάλια.

Νέοι τῆς Πόλης οἱστροι,
καὶ χάνουν οἱ Μινίστροι
ταῦγὰ καὶ τὰ πασχάλια.

Θεούλη μου,τί τρέλλα!..
ὁ νοῦς μας ἄνω κάτω,
τρεχάματα καὶ βία.

Κι'οἱ Τοῦρκοι πῆγαιν'ἔλα
ἀπὸ τὸ Κονσελάτο
'στὴν Τουρκικὴ Πρεσβεία.

Εὐσί,παιδιά,καὶ πάλι'στοὺς γείτονας ἡμῶν,
κι'αὐτὰ ποῦ στέλλ'ἡ Πόλη
λένε πολλοὶ στωμύλοι
πῶς εἶναι μία μόνον ἀνταλλαγὴ γνωμῶν
μὲ τὸν'Αρμένη Χάμπρο καὶ μὲ τὸν Κεμαλῆ,
ὁποῦ μ'αὐτοὺς θὰ βγάλουν ἡ γλῶσσαις μας μαλλί

Γ'.

Φ.— Μετὰ χρόνιον ἀγῶνα
κύτταξε μὲς'στὸν χειμῶνα
πῶς ἀνθίζει πρασινάδα.

Κι'ἔρχομαι κι'ἐγὼ μὲ λύρα
μέσα σ'αἵματος πλημμύρα
νὰ σοῦ κάνω πατινάδα.

Σύ,ποῦ μᾶς βλέπεις ἱλαρῶς,
κι'ὅπου τσουμποῦσι καὶ χορὸς
θεότρελλη χυμιᾶς.

Μὴ φαίνεσαι σκληρὰ πολύ,
λυπήσου καὶ τὸν Κεμαλῆ
καὶ τὸν Πανᾶ κι'ἐμᾶς.

Βλέπεις πῶς δὲν φορεῦμε
κι'ἐμεῖς στραβὰ τὴν σκούφια
σὰν τῆς φασοῦς νταῆδες.

Ἐμεῖς ὑποχωροῦμε
γιὰ σένα'στὰ Βακούφια,
καθὼς καὶ'στοὺς Μουφτῆδες.

Ἐμεῖς γιὰ σὲ'γινήκαμε
Ραγιάδες τρομασμένοι,
ἐμεῖς γιὰ σὲ'φανήκαμε
καὶ τώρα νικημένοι.

Μ'ὅλα τὰ κλέη τὰ τρανὰ
καίμε γιὰ σὲ λιβάνι,
καὶ κάνομ'ἕνα τεμενὰ
'στῆς Πόλης τὸ Ντιβάνι.

Σὲ προσμένουν μὲ λαχτάρα...
μήτε κάλπικη πενταρα
δὲν δανείζουν δίχως σέ,
κι'ὅλοι ζοῦμε βαρεσέ.

Πρόβαλε,χρυσὴ κυρά,
κι'ἅλα δῶσε μας παρὰ
καὶ τὸν ἐπιούσιο.

Καὶ σὺ φώτισε τὴν Πόλη
κι'ἄλλον νὰ μὴν ἐναστεζῇ
νέο πληρεξούσιο.

Νέα συμφορὰ μεγάλη,
ἀντιρρήσεις ἔχει πάλι
σ'ὅλα τὰ συμφωνηθέντα.

Καὶ Νεότουρκοι μαριόλοι
'στὴν'Αθήνα καὶ'στὴν Πόλι
κάνουν κουτουροῦ κουβέντα.

Δ'.

Π.— Ἐσύ,ποῦ Βάκχους κυνηγᾷς
καὶ πολυστάφυλα τρυγᾷς
τῶν γεωργῶν ταμπέλια.

Ποῦ σοῦ γεννοῦν καὶ πετεινοί,
καὶ μεθυσμένοι Σειληνοὶ
κυλοῦν κρασοῦ βαρέλια.

Ὀνείρατα διάλυσε μεθύσων ἐπαράτων,
μ'ἐλπίδες τὰ κεφάλια των μὴν τὰ παραγανώνῃς,
κι'ὀνειροπλάκους γιάτρεψε,ποῦ πάσχουν τάντερά των,
καὶ φαίνονται λεπτότερα λεπτῆς ἐντεριώνης.

Μηνύματα καινούρια,
βαρεῖτε τὰ σαντούρια.
Εἰρήνη καταφθάνει
μὲ νυφικὸ στεφάνι.

Τὰς ἀπαισιοδόξους μαντείας σας ἀφῆτε,
κι'ὅπως μᾶς βεβαιώνουν διάφοροι προφῆται,
ταλειδίνει τῆς Συνθήκης τὸ μέγα γεγονὸς
τῆς πρώταις'δέκα'μέραις δὲν ξέρω ποιοῦ μηνός.

Κἂν τὸν τρέχοντα τὸν μῆνα,
ἴσως καὶ τὸν προσεχῆ
πέρνει τέλος κάθε γρίνα
καὶ πολέμων ταραχή.

Κι'ἂν καὶ τότε δὲν τελειώσῃ,μὰ ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς τελειόνει δίχως ἄλλο
μὲ τὸν μῆνα τὸν Δεκέμβρη,κι'ἂν ἡ Πόλη δρόμο πάρῃ.
πιθανὸν κι'ἡ πρώταις δέκα νὰ περάσουν τοῦ Γεννάρη.

Φ, Κουράστηκε καὶ κάθε νοῦς καὶ καθεμία γλῶσσα...
'πέρασαν δεκαήμερα κι'ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα,
κι'ἀκόμη,χασομέρη,
ποιὸς τάχατε τὸ ξέρει
ὡς πόσα θὰ περάσουνε μέ πόνο κι'ἀγωνία,
μὰ κάποιο δεκαήμερο θὰ γίνῃ συμφωνία.

Ἐν τῷ μέσῳ χιμαιρῶν
ὁ καθεὶς νυχθημερὸν
τὴν Εἰρήνη τσαμπουνᾷ.

Κι'ὅλοι στέκουν καὶ'ρωτοῦν
καὶ κατάμματα κυττοῦν
τὸν Γκαλὶπ καὶ τὸν Πανᾶ.

Ὑπομονὴ χρειάζεται'στὴν συμφορὰν τὴν νέαν,
τἰ βιάθολο νὰ κάμῃς;

ὑποχωρήσεις συνιστοῦν κι'ὑπομονὴν γενναίαν
καὶ μερικαὶ Δυνάμεις.

Ὑπόμενε,βρὲ Περικλῆ,γενναίως ὑποχώρει,
καὶ πιθανὸν μετ'οὐ πολὺ νὰ καταλάμψ'ἡ κόρη,
ποῦ μ'ἐλαιόφυλλα κοσμεῖ τὸ πάγχρυσόν της ὄρυ.

Π.— Κανένα δὲν στενοχωρῶ,
εἰρηνικῶς ἐγκαρτερῶ,
εἰρηνικῶς ὑποχωρῶ.

Εἰρήνης νύφαις καὶ γαμπροὶ
λὲν μὲ τὸ στόμα χάσκα:
μήτε καὶ σήμερα Λαμπρή,
μήτε τοῦ χρόνου Πάσκα.

Φ.—Τρία πουλάκια κάθονται'στῆς Πόλης τὸ Ντιβάνι,
καὶ τραγουδοῦν μὲ τὸν Ἐμὲρ
ἀλὲρ μπαλὲρ ξιφὶ βαλέρ.
τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα,τῆς Ρούσσας τὸ φουστάνι.

Σὲ τούτη τὴν ἀναποδιὰ
Εἰρήνη φθάνει,βρὲ παιδιά,
κι'ἠχεῖ πολέμου κτύπος.

Εἰρήνης στρώνεται χορός,
καὶ χρεμετίζει φλογερὸς
ὁ λαοσιάχτης ἵππος.

Π.— Τουφέκι Μάνλιχερ βαστῶ,
ψάλλω Στρατοὺς καὶ Στόλους,
κανένα δὲν δυσαρεστῶ,
καὶ καρτερίαν συνιστῶ
κι'ὑπομονὴν εἰς ὅλους.

'Στ'ἀνάθεμα κακὴ καρδιὰ
καὶ θὰ τελειώσουν ὅλα,
καὶ δὲν θ'ἀφήσωμε,παιδιά,
'στὴν ἐρημον τὰ κῶλα.

Καὶ τώρα μὲ τὸν Κεμαλῆ
πάω νὰ πιῶ τσιμπούκι,
καὶ δέξου,σαχλο-Φασουλῆ,
ἕνα γερὸ χαστοῦκι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ Μαστίγιον ἐκεῖνο,φύλλον τοῦ γνωστοῦ Περδίου,
ὁποῦ ψάλλει μὲς'στὴν Κύπρο κλέη δόξης ἀϊδίου,
ἐν τιμῇ πολλῇ καὶ δόξῃ δύο χρόνους συμπληρόνει,
καὶ'στὸν τρίτο μπαίνει χρόνο
μὲ μιὰ δύναμι καὶ τόνο,
ποῦ ψυχὴ καὶ νοῦ φτερόνει.

Μ' ἄλλα λάφυρα ποικέλα
καὶ βουλγάρικη Γκαμήλα.

Γκαμηλίτσα Σοφιανή, δίχως γκαμηλιέργη,
πρὶν νἀλθοῦν Ἀποκρηαῖς ἔβγα στὸ παζάρι.
Συμμαχίαις ψάρευα
κι' ὀνειρεύου Νίκη...
μὲ Τουρκιὰ παζάρευα
μυστικὴ συνθήκη.

Γκαμηλίτσα Σοφιανή,
στὴν καμποῦρα σου τρανοὶ
καθεαλεῖν σπαθάτοι.

Πῆδα, χόρευε τρελλά...
τοὺς τὴν ἔφτειαξαν καλὰ
τῆς Σταμπούλ φασάτοι.

Τί μεγάλο ξαφνικό!...
λάφυρο Βουλγαρικὸ
μὲ διπλῆ καμποῦρα.

Καὶ πηδᾷς κι' ἀναπολεῖς
Πρώσσους τῆς Ἀνατολῆς,
ποὺ τἄβρήκαν σκοῦρα.

Πῆδα μ' ἕνα Στρατηγό, ποὺ τὸν λένε κλέφτη,
μὰ καὶ μ' ἄλλους στρατηγούς,
ποὺ φυγαν σὰν τοὺς λαγούς,
λὲς καὶ νὰ τοὺς ἔκαιαν ἀπ' ἐπίσω νέφτι.

Γκαμηλίτσα Σοφιανή, δίχως γκαμηλιέργη,
πρὶν νἀλθοῦν Ἀποκρηαῖς ἔβγα στὸ παζάρι
Χόρευε μὲ τὸν Σαβόφ, ποὺ τὸν τρῶνε ψόγοι,
καὶ τοῦ λένε φαναρὰ
πῶς βουτοῦσε στὸν παρὰ
κι' ἐλαφυραγώγει.

Καὶ τὸν Πέταρ μὴν ξεχνᾷς, ποὺ παντοῦ φημίζεται,
καὶ μὲ τρόπαια κλεινὰ
βρέθηκε στὸν Λαχανᾶ,
κι' ἐν λαχάνοις κόρχορος σήμερα νομίζεται.

Πῆδα μὲ τὴν Βουλγαριά, ποὺγινε τζωρτζίνα
καὶ τῶν Τούρκων ἡ πομπή...
τώρα σκιάζεται νὰ 'μπῇ
καὶ στὴν Γκιουμουλτζίνα.

Καὶ μὲ τόσης συμφορᾶς ξαφνικὸ περίσσιο
δείχνει πεῖσμα δυνατό, πεῖσμα γκαμηλίσιο.
Καὶ μὲ τόσαις συμφοραῖς ὅλοένα τρίζει
τὴν ψευτομασέλα της καὶ μᾶς φοβερίζει.

Δόκτορες καὶ Στρατηγοὶ τί δὲν μαγειρεύανε.
τὰ πολλὰ δὲν τἄθελαν, πῆ πολλὰ ψηρεύανε.
Μήτε Τσάρος σὰν καὶ πρίν, μήτε καὶ Τσαρόπουλα ..
Γκαμηλίτσα Σοφιανή,
σκύβε τώρα ταπεινὴ
'στὰ παληο-Τουρκόπουλα.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνων εὑρεθήκαμεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Χίλια κι' ἐνακόσια ἑκατερία. δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία
Ὀκτώβρ' εἰκοσιέξη, κάτι καλὸ θὰ φέξῃ.	Χίλια διακόσα πέντε καὶ μ' ἑβδομήντα 'κόμη, νότα κι' ἀπὸ τὴν Βιέννη, νότα κι' ἀπὸ τὴν Ρώμη.

Ἐπέτειος μεγάλη, ὁποῦ καθεὶς τὴν ψάλλει.

Ἀστράψατε, θροντήσατε, Στρατεύματα καὶ Στόλοι,
σὰν σήμερα τὴν 'πήραμε, τ' Ἁγη Δημήτρη Σχόλη.
Πέρσυ, παιδιά, σὰν σήμερα μιὰ λευκοφόρα Νίκη
'πῆγε τὰ παλληκάρια μας μὲς 'στὴ Θεσσαλονίκη.

Σὰν σήμερα τὴν 'πήραμε... λαὸς συναλαλάζει,
καὶ μὲ τραγούδια Ἐλευθερίας
σὲ μνήματα παλληκαριᾶς
τὸ βάκρυ του σταλάζει.

Σὰν σήμερα τὴν 'πήραμε... μὲ τελετῆς παιᾶνα
ξυπνᾷ κι' ἡ δόλια μάννα,
ποὺ τόσα χρόνια πάραπε μὲ βογγητὰ καὶ πόνο,
καὶ σταματᾷ τὸ βῆμα

'στοῦ Βασιληᾶ τὸ μνῆμα,
ποὺ 'γέννησε τὸν Νικητὴ καὶ τὸν Βουλγαροκτόνο.

Σὰν σήμερα τὴν 'πήραμε κράζει τρανὴ λαλιά...
σήκω μὲ τὴν Βασίλισσα, λαβέντες Βασιλιᾶ,
κι' ὅλη τοῦ Γένους τὴν ψυχὴ βάζωντας 'στὴν ψυχή σου
σύρε καὶ πανηγύρισε, σύρε καὶ προσευχήσου.

Πλέξετε δαφνοστέφανα καὶ στήσατε χορούς,
τὸ Γένος σύσσωμο βροντᾷ,
τώρα 'στῆς νότες ἁπαντᾷ
μὲ τουφεκιαῖς, μὲ κανονιαῖς, μὲ λόγους ἱεροὺς.

Γιορτὴ μεγάλη σὲ βουνά, σὲ κάμπους, σὲ γιαλούς...
σὰν σήμερα τὴν 'πήραμε, τ' Ἁγη-Δημήτρη Σχόλη,
κι' ἐκεῖνοι, ποὺ 'γελοῦσανε μὲ πόθους μας τρελλούς,
τώρα μὲ βάκρυα χαρᾶς μᾶς λένε καὶ 'στὴν Πέλη.

Νότα σημαντική Αὐστροϊταλική.

Α'.

Φ.— Δύο λήσταρχοι μεγάλοι
ἀνοιξαν δουλειαῖς καὶ πάλι.
Δυὸ λῃστάρχων συμμορία
ξανακάνει φασαρία.

Δύο λῃσταρχοι γνωστοί,
δύο σύμμαχοι πιστοί
'στὴν κλεψιὰ καὶ 'στὴν ἁμάκα
κάνουν νέο πατατράκα.

Μπόρα μιᾶς ἐπαπειλεῖ...
καὶ Μαγυάροι κι' Ἰταλοὶ
μὲ φαρμακωμένα χνῶτα
στέλλουν καὶ σ' ἐμᾶς μιὰ νότα.

Νότα 'στελλανε ποὺ λές,
καὶ χωρὶς ἀναβολαῖς
ὁ Στρατὸς ζητοῦν ν' ἀθειάσῃ τῆς Ἠπείρου μας τὰ μέρη
γιὰ νὰ στήσουν ἐκεῖ πέρα τ' Ἀρβανίτικο λημέρι.

Κι' ἀναμέσως δὲν γενῇ
ὅ, τι 'ἡ συμμορία θέλει,
τότε συμφορὰ τρανή,
Περικλέτο στρατοσκέλη.

Τότε πλέον θὰ φρενιάσουν καὶ Μαγυάροι καὶ Τενέροι,
τοῦ δικαίου δορυφόροι,
καὶ θὰ στείλουν ἐδῶ πέρα
τὰ καράβια των ἐκεῖνα
νὰ τινάξουν 'στὸν ἀέρα
τὴν καυμένη τὴν Ἀθήνα.

Τότε θὰ φορέσῃς, βλάκα,
τὴν Αὐστριακὴ καζάκα,
τότε μοῦτρα σὰν λεμόνια.

Τότε μαύρη συμφορά μας
κι'οι Φραγκάλοι τάντερά μας
θά τά κάνουν μακαρόνια.

—

Τότε θάλθουν Βερσαλιέροι,
τότε καί Καρμπονιέροι,
θεατρίνοι φτερωτοί.

—

Καί νά τούς σκεφθῶ μονάχα
πυρετός μέ πιάνει,χάχα,
καί μέ πάει ριπιτί.

—

Νότα'στείλανε πού λές
δυνατή'στό Κονσολάτο,
πού μέ τούτη τής χολαΐς
θά μάς φέρουν ἄνω κάτω.

—

Τῆς Αὐστρίας ἡ καζάκα πάλιν μάς καταδιώκει
ὥσάν σκότους Ἐρινύς
μανομένη κι'άπηνής,
καί μάς φοβερίζουν μπλόκοι.

—

Χαίρε,προσφιλής Αὐστρία,
χαίρε τῶν λαῶν λατρεία.
Χαίρε,Δέσποινα μεγάλη,
ὄντως Χριστιανική...
τῶν λαῶν τό στήθος πάλλει
'στό νομά σου τό γλυκύ.

—

Ὅπου σύ πατήσῃς πέδι
βλέπομε φωτός ἀκτίνα,
καί μοσχοβολοῦν αὐρίδη
τῆς Ἐλευθερίας τά κρίνα.

—

Ποιος ἱερός ἀγών,
ποιος δοῦλος μέ ζυγόν
εἰς σέ μόνον δέν ἐλπίζει;

—

Μά κι'ὁ Ρήγας νύκτα'μέρα
τῶν πασχόντων τήν μητέρα
'στήν ὑφήλιον σαλπίζει.

—

Τούτος τήν δικαιοσύνη
καί τήν τόση καλωσύνη
τῶν Μαγυάρων κελαϊδεί.

—

Καί γιά σένα κάθε πόνος,
καί γιά σένα κάθε στόνος
γίνεται χαράς ωδή.

—

Τί καλά δέν ἔχεις κάνει!..
κάν ὁ Μέτερνιχ ὁ πάνω,
κάν ὁ Μπέρτχολδ κυβερνᾷ.

—

Ὅλ'ἡ πλάσις ἡ πονοῦσα
διαρκῶς εὐγνωμονοῦσα
πρό των σκήπτρων σου περνᾷ.

Δεῖξε καί κακία λίγη...
μήν ἀφήσῃς νά σού φύγῃ
ἕνας τέτοιος λευκοῦμᾶς.

—

Τόση καλωσύνη πιά
κι'ὑπεράγαν ἀνθρωπιά
δέν ἀρέσει καί σ'ἐμᾶς.

—

Φθάνει πιά γιά τό Θεού τόση δράσις σωτηρία,
δράσις εὐεργετική,
ὅπου στόματα μυρία
τήν ὑμνοῦν ἐδῶ κι ἐκεῖ.

—

Κύττα τί μπουκιά κι'ἐκείνη,..
ἁπλωσε καί πάλι χέρι,
γαύρλωσε καί πάλι μάτι.

—

Ὑπεράγαν καλωσύνη
μήτε τάτομα συμφέρει,
μήτε καί τῆς γῆς τά κράτη.

—

Μπράτσο μέ τήν μπαλαρίνα,
μπράτσο μέ τήν θεατρίνα
τήν Εὐρώπη μήν ψηφᾶς.

—

Ἔνδοξος ἡ νέα πάλη,
κι'ἄνοιξε τό στόμα πάλι
ὡσάν ὄρνιο νά μάς φᾶς.

—

Λέγε δόξαις ξεχασμέναις,
κι'ἄρχισε μέ σάρκες ξέναις
σάν καί πρῶτα νά χορταίνῃς,
εἶδωλο τῆς οἰκουμένης.

—

Εἰς ἐδάφη μας πατρῷα,
ὁποῦ τά κοσμοῦν Ἡρῷα,
ἔλια μαύρη καλιακοῦδα.

—

Καί μ'ἀγρίων φθόγγων ἦχους
τούς σφαγεῖς τούς Μετερνίχους
πηγαδόστομη τραγούδα.

Β'.

Π.—Κι'ἄλλον στείλε μας Μπιλίνσκη,πολυφίλητος Αὐ- |στρία,
στείλε κι'ἄλλη σάν κι'ἐκείνη τοῦ Προξένου τήν κυρία,
τεχνικά νά μαγειρεύῃ
τό φαγί τοῦ νέου κράτους,
καί μέ Λιάπηδες βαρβάτους
βάλε τοῦ Στράους νά χορεύῃ.

—

Στείλε κι'ἄλλαις ν'ἀγαπήσουν τούς Τσολιάδες σου θερ- |μά,
κι'ἄλλαις στείλε μας ἐκεί

μέ κουζίν'Αὐστριακή,
καί νά μάθουν τῆς κοιλιᾶς των νά μήν τρῶνε παστουρ- |μά.

—

Μᾶς'στοῦ κόσμου τήν κραπάλην
ἀγωνίσου νέαν πάλιν
φιλελεύθερον ἀγῶνα.

—

Καί μέ τόνα κι'ἄλλο χέρι
νά κορώναις'στό λημέρι,
ὁποῦ φάχνει γιά Κορῶνα.

—

Πρόσεχε τόν'Ιταλό,
τέτοιο σύμμαχο καλό,
ποῦ κρυφαῖς βουλεταῖς σκαρόνει.

—

Καί γιά σένα μοναχά
κάνε κάθε τσαρουχᾶ
μέ κορώναις νά κορώνῃ.

—

Σήκω πρίν οἱ τροβαδοῦροι
σοῦ γελάσουνε σκληρά,
καί σοῦ φάνε τό γαϊδοῦρι
καί σ'ἀφήσουν τήν οὐρά.

—

Σκέρπα τόν πολιτισμό'στήν πρωτογενῆ κοιτίδα
τῶν λησταρχῶν τῶν ὠμῶν,
κι'ἔστω τούτων Ἥγεμών
ὁ μεγάλος Πρίγκηψ Βήδ,ὁποῦ λέν πώς εἶναι βίδα.

—

Χαῖρε,Μοναρχία φιλή,ποῦ λατρεύεις κατά βάθος
τῆς'Ελευθερίας τά δῶρα,
κι'ἔγινε γιά σένα πάθος
ἡ λυκοφωλιά τοῦ Βλιώρα.

—

Λάβα πάθους ἀνιάτου μές'στό στῆθος σου φωλεύει,
σύ φανός καί μόνος φάρος τῶν λαῶν τῆς ὑφηλίου,
κι'ἕνας Ἰωσήφ εὐσχήμων εὐσχημόνως βασιλεύει
ἐλεηθῶς φιλελευθέρου κι'ἰδεώδους Βασιλείου.

—

Πάντα μ'εὐγενεῖς σκοποῦς
κι'εὐγενεῖς ἰδέας σφρίγα,
καί μέ τούς φρατέλους τρύγα
τῶν ἀγώνων τούς καρπούς.

—

Χόνε τάπειρα καλά σου σάν φασόλια,σάν ραβίθια,
καί σέ τούτη μας τήν ζάλη
μέ τήν νότα σου καί πάλι
μας ἐσκλάβωσες ἀλήθεια.

—

Σύ'μπορεῖς ἀν τό θελήσῃς νά μάς κέψῃς σάν ρεπάνι,
ὅμως μήν παραθυμώνῃς κι'ὁ θυμός καλό δέν κάνει.
Ὅ,τι θέλεις ἀς γενῇ,
εἶσαι Δύναμις τρανή,
εἶσαι καί Χριστιανή,
Πάπισα καί Μουσουλμάνα,
καί κρατῶν ἐκθέτων μάννα.

—

Ὅ,τι θέλεις κι'ὅπως θέλεις εἰς τό κράτος ἀς δοθῇ
τοῦ Κεμάλ τοῦ δοξασμένου,
νά κατευχαριστηθῇ
κι'ἡ κυρία τοῦ Προξένου.

—

Κι'ὅσα μέργ μας πατρῷα κι'ἀκραιφνῶς Ἑλληνικά
γιά χατῆρι τῶν Μαγυάρων
ἄφε σβῦσε κι'ἄρον ἄρον
ἀς γενοῦν'Αλβανικά.

—

Μή δυσαρεστῆσαι,Μπέρτχολδ,μή δυσαρεστῆσαι, Κόμη,
ἐσύ μόνον ἔχεις γνώμη.
Μή μᾶς ἀπειλῇς,καλέ,μ'ἐπιδείξεις νέας Στέλου,
καί δέν σ'ἔχομε κι'ἐμεῖς γιά κακή καρδιά καθόλου.

—

Χαῖρε,προσφιλής Αὐστρία,
τοῦ Μπιλίνσκη τήν κυρία
ἱεροί κυκλόνουν λίχοι.

—

Σύ καί τώρα δεῖχνεις πέθον
τῶν ἐκθέτων καί τῶν νόθων
νά γενῇς ἡ βρεφοθέχη.

—

Ὅμως σέ παρακαλῶ
γιά τοῦ Βλιώρα τό καλό
κι'ἄλλη νότα δυνατή
μή μᾶς στείλῃς σάν κι'αὐτή.

—

Πλῆθος δυστυχῶν Εἱλώτων,
ὁποῦ θέλεις τό καλό των,
σέ κυττᾷ μ'ἀγάπης μάτια.

—

Κι'ἀγωνίζεται καθείς
πῶς νά μή θιαλυθῇς
καί νά πᾷς εἰς τά κομμάτια.

Γ'.

Φ.— Τώρα μέ τό παραπάνω
μᾶς ριχτῆκαν,συμπολίτη,
Ἰταλοί τοῦ Τζουλιάνο,
Ἰταλοί τοῦ Τζιολίτι.

—

Κι'οἱ Φρατέλοι στέλλουν νότες
κι'ἄλοι στέκουν κεχηνότες.
Κι'οἱ Φρατέλοι φοβερίζουν...ὤχ!ἄλλοι καί τρεῖς ἄλλοι
κι'αὐτοί τούταις τῆς ἡμέραις |μας!

μὲ τῆς τόσαις των φοβέραις
ζάλισαν τὸν Νικολῆ μας.

—

Φρίττει μὲ τοὺς φρατίλους ἡ τλίμμων ἀνθρωπότης,
κι' αὐτὸς ὁ Τζουλιάνο,σπίρτο τζεντίλε πρώτης,
ξαφνιάζεται,φριμάζει,
πέρνει κι' ἐκεῖνος φόκο,
Στόλους προετοιμάζει
καὶ σκέπτεται γιὰ μπλόκο.

—

Τρομάζω σὰν καρώνη
τὸ μῖσο μακρόνι
κι' ἡ φοβερὴ Τριπολιτσά.

—

Ὅποῦ πηλοὺς σκαλίζει
καὶ καθ' ἡμῶν γρυλλίζει
σὰν ἔγκυος γουρούνα.

—

Ἐπιτελὴς σ' ἐμᾶς φανοῦ
καὶ σύ,κυρὰ Μακαρονοῦ,
πρώτη ντελήφυσόκα.

—

Ποῦ 'ρῆκας τώρα τὸν καιρὸ
μέσα 'στὸν κλέφτικο χορὸ
νὰ κάνῃς τὸν γκιευλέκα.

Δ'.

—

Φ.—Κι' ἕνας κι' ἄλλος Παυλτσινέλας ἔκανε περπατη-
καὶ γυρεύει κι' Ἀλβανίαις καὶ γυρεύει καὶ νησιά, [σιά,
στέλλει καὶ διακοινώσεις μὲ πολλὴ ξετσιπωσιά.

—

Τοῦ Μαρκέζου Τζουλιάνο μιὰ πολιτικὴ μεγάλη,
ποῦ φαντάζεται τῆς Ρώμης κοσμοκρατορία πάλι.
Τῆς ἐκόλλησε μιὰ λόξα τῆς ὡραίας Φαντσοΐλας
κι' ὅλ ους θέλει νὰ μᾶς κάνῃ Ρ.γκολέτους τῆς καὶ δού- [λους,
καὶ νὰ βγῇ κανένας νέος κεγκοκράτωρ **Καλλιγούλας**,
ποῦ ν' ἀνακηρύττ' Ὑπάτους τάλογά του καὶ τοὺς μού- [λους.

—

Ἔφαγαν τὰ λυσσακά των μαθυσμένοι θεατρῖνοι
καὶ τὸ στῆθος των φουσκάνει καὶ παράφορο κλωτσᾷ,
πλὴν τὰ τέκνα τῶν ἐρήμων,οἱ σκηνῖται Βεδουῖνοι,
τοὺς ἐσπάσανε τὰ μοῦτρα καὶ τοὺς τάκαναν πατσᾶ.

—

Ἰταλία,μία τζόγια,
ποῦ δὲν πέρνεις ἀπὸ λόγια,
μέγα στάδιον χαράζεις,
καὶ γεμάτη γκλόρια

ὅταν σοῦ τῆς βρίχουν κράζεις
σπλέντιτα βιτόρια.

—

Στέλλαις τὸν Ἀμελιό σου 'στοὺς Ραδίους,κι' ἐκεῖ πέρα
ἤρως γίνεται τῆς Ἴνθου καὶ τρομάρα καὶ φοβέρα.
Κυβερνᾷ μὲ κοντακίδι καὶ μπαγλάρωμα καιρὸ
ἀλλὰ κρῖμα ποῦ 'στὴ Ρέδο δὲν τὸν ἄφησες γερό,
μίαν δρᾶσιν νικηφόρον κι' ἀγαστὴν νὰ παρατείνῃ,
κι' ἀντ' ἐκείνου στέλλαις τώρα τὸν Σινιόρο τὸν Μαρτίνι,
μὰ γεραίρεται κι' αὐτὸς γιὰ τὴν γενναιότητά του
κι' ἐξυμνοῦνται μὲ φτυσιὲς τόσα κατορθώματά του.

—

Εἰς τὴν Ἤπειρ' ὁ Γκαστάλδη κι καθὲν ας Ἠπειρώτης
χάσκει μπρὸς 'στὸν τσελεπῆ,
ποθεῖ κουτσαβάκης πρώτης
μέσα 'στὴν Ἐπιτροπή.

—

Τοῦτος λένε,παπαρδέλα,
πῶς δὲν εἶναι παῖξε γέλα.
Τοῦτος κόσμο δαιμονίζει
κι' ἀτρομήτως ξεφωνίζει:
Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα 'στὸ παζάρι περπατεῖ
μὲ κουμπούρια δῶ 'στὴ μέση καὶ σπαθάρα δυνατή;
Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα μὲς 'στοὺς ἄλλους νταγλα- [ράδες
μὲ τῆς γαρυγῆς τὴν πάχνη σπήτια καὶ σοκάκια ψάχνει,
κι' Ἀρβανίταις ξετρυπόνει κι' Ἀρβανίτισαις κυράδες;

—

Στὸ δικό μου τὸ μπουρὶ
ὅλοι κόπτουν τὸν αὐχένα...
τὸ μουστάκι ποιὸς μπορεῖ
νὰ τὸ στρίβῃ σὰν κι' ἐμένα;

—

Ὦ ξανθὲ μουστακαλῆ,ποῦ κανένα δὲν ψηφᾷς
κι' εἶσαι τρέμος κι' εἶσαι φρίκη,
παραδείχνεις νταλλίκι
καὶ θαρρῶ πῶς θὰ τῆς φᾷς.

—

Περιλάλητε Γκαστάλδη,αὐ 'τοὺς πῆρες τὸν ἀέρα,
αὐ τοὺς ἔκαψες τὸν βῆχα,
κι' εἶναι κίνδυνος μεγάλος μὴ σοῦ βγάλουν καμμιὰ μέρα
τὸ μουστάκι τρίχα τρίχα,
καὶ τὴν δύναμί σου χάσῃς,ἀχαιμάνιε,καὶ σύ,
ὅπως κι' ὁ Σαμψὼν ἐκεῖνος μὲ τὴν τρίχα τὴν χρυσῆ.

—

Μαρκέζο Τζουλιάνο μου,φρατέλο,μιὸ κάρο,
ποῦχαις μπουρίνι τρομερό,
μὰ λύπημου παρατηρῶ
πῶς θὰ κοσμήσ' ἡ νότα σου τῶν περιττῶν τὸ κάρο.

—

Καλή μας Ἰταλία
καὶ μόνη μας φιλία,
μὴ μᾶς παρακορδώνεσαι,κι' ἀπ' ὅσα θέλεις τώρα
θὰ πάρῃς μία Σκάτουλα Ψιμιθιοῦ,Σινιόρα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
βρεθόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑπτακόσα δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Νοεμβρίου δευτέρα,
τῆς Εἰρήνης ἡμέρα.

Χίλια καὶ διακόσα κι' ἑβδομηνταέξη,
ἥλιος τῆς Εἰρήνης,βρὲ παιδιά,θὰ φέξῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Π.— Ποιὸν κυνηγᾷς;
Φ.— Ἐκείνη
τὴν δέλτα τὴν Εἰρήνη.
Π.— Μὴν κοπιάζῃς,χάχα,
κι' εἶναι σκιὰ μονάχα.

—

Φ.— Ὅμως τὴν κυνηγῶ
μ' ἄλλους πολλοὺς κι' ἐγώ.
Π.— Μὰ μὴν ἀδημονῇς,
εἶναι σκιὰ καὶ πλάνη,
καὶ τῆς σκιοῖς κανεὶς
εὔκολα δὲν τῆς πιάνει.

—

Φ.— Ὡραία κόρη,στάσου.
Π.— Δὲν εἶσαι 'στὰ σωστά σου,
τὸ πνεῦμα σου νοσεῖ.

—

Φ.— Μὴ μ' ἀπελπίζῃς,βλάκα,
μ' ὅπλο καὶ σακκάκα
κυνήγα τὴν καὶ σύ.

—

Κάνει γι' αὐτὴν μαγαίαις
καθένας,μπεχλιβάνη,
κόσμος παράλαλε!

—

Καινούριαις ὀδηγίαις
τῆς Πόλης τὸ Ντιβάνι
στέλλει 'στὸν Κεμαλῆ.

—

Τὸν Κεμαλῆ ξανὰ
τί νέα τὸν ρωτῶ...
πηγαίνει 'στὸν Πανὰ
καὶ λέει τὸ καὶ τό.

Παραπολὺ μᾶς συγκινεῖς
μὲ τοῦτο τὸ μαντάτο...
εἶχες ἡμέραις νὰ φανῇς
ἐδῶ 'στὸ Κονσολάτο.

Καλῶς 'στον πάλι ..γκὰλ μπουρτά...
Ἔλα καὶ κάθισε κοντά.
Πινακωτὴ Πινακωτή,
Ἔλα καὶ πέστα μας 'στ' αὐτί.

—

Δὲν ἔχω γλῶσσα,φίλοι μου,
στόμα νὰ σᾶς 'μιλήσω,
καὶ πιὸ καλὰ τὰ χεῖλη μου
γιὰ πάντα νὰ σφαλίσω.

—

Θαρροῦσα πῶς ἡ Πόλη
μετὰ καιρὸν ἀργίας
ὁριστικὰς θὰ στείλῃ
καὶ πλήρεις ὀδηγίας.

—

Ὅμως ἐλπὶς ματαία,
ἴσως καὶ τελευταία.
Ἡ Πόλη κι' ἄλλ' ἀγγούρια
μᾶς ἔβγαλε καινούρια.

—

Ὁ Τελαὰτ ὁ νουνεχὴς
μὲ τὸ γερὸ κεφάλι
μᾶς λέει τοῦκα κι' ἀπ' ἀρχῆς,
γιαγνὶς ὁλντοῦ καὶ πάλι.

—

Ἀμυγδαλοτσακίσματα
καὶ γλυκοχαιρετίσματα
ἐκεῖνος ξαναστέλλει
σὰν φίλος 'στοὺς ἐν τέλει.

—

Ἀλλ' ἀπορρίπτει σὰν σκληρὸς
τὰ πρὶν συμφωνηθέντα,
κι' ἀδίκως χάνεται καιρὸς
καὶ κουτουροῦ κουνιέντα.

—

Κι' ἂν ἐδεδαίωσε κι' αὐτὸν τὸν ἐκ τῆς Ρουμανίας
πῶς τώρα τὸ ταχύτερον Εἰρήνη θὰ γενῇ,

δὲν ξέρω πῶς δὲν δέχεται τὰς πρώτας συμφωνίας
καὶ τὰ πατροπαράδοτα ποτὲ δὲν λησμονεῖ.

—

Μὰ σεῖς μὴ χολοσκάνετε, κι' ἂν σᾶς γυρεύουν κι' ἄλλα
ὑπομονή, νὰ σᾶς χαρῶ,
κι' ὅλα, παιδιά, μὲ τὸν καιρὸ
θὰ γίνουν μέλι γάλα.

—

Κι' ἂν σᾶς περιγελᾷ
Εἰρήνη περγελάστρα,
κι' ἐμβρόντητα μπαλὰ
μᾶς κάνουνε χαλάστρα.

—

Κι' ἂν πάλι μία φρίκη
ἐπικρατῇ καθ' ὅλα,
καὶ λέν πῶς ἡ Συνθήκη
ἐτίναξε τὰ κῶλα.

—

Ἐκεῖνος, ὅπου θέλει μὲ γνῶσι νὰ φανῇ,
ποτὲ νὰ μὴν ξεχάνῃ
πῶς τίποτε δὲν χάνει
μὲ τὴν ὑπομονή.

—

Μ' ἐκείνην ὁπλισθῆτε
καὶ μὴν ἀπελπισθῆτε,
καὶ σ' τὸν Χριστὸ Ἄμπρο καὶ σ' ἐμὲ πρεπόντως ἐμπιστεύεσθε,
χωρὶς ποτὲ νὰ παύσετε νὰ διαπραγματεύεσθε.

—

Ὁ Τοῦρκος τέτοιαις συμβουλαῖς
μᾶς ξαναλέιναι πιὸ καλαῖς,
καὶ μὲ τὸ βλέμμα του τὸξὺ
ἐτάζει τοὺς ἐν τέλει,
καὶ πάντοτ' αἰσοδόξει
κι' εὐχάριστ' ἀναγγέλλει

—

Τέτοια ποὺ λὶς ὁ Κεμαλῆ,
αὐθαδέλφος μου κεφαλή,
μᾶς βεβαιόνει φανερὰ
κι' αἰσιοδόξως ψάλλει,
κι' ἐγὼ δὲν ξέρεις τί χαρὰ
ποῦ τὴν ἐπῆρα πάλι.

Π.— Μᾶς φέρνουν οἱ σακκατζῆδες
μιὰν ἀκρ' ἀπελπισιά...
μ' αὐτοὺς τοὺς Ταλαάτζηδες
δὲν πιάνεις χαρτοσιά.

—

Δὲν εἶσαι διαλλακτικὸς... γιὰ τούτους πέρα βρέχει,
καὶ τὸ Ντεβὲνι τῆς Σταμπούλ ὁροία' στάσιν ἔχει.
Ὑποχωρεῖς;... χειρότερα,
γυρεύουν περισσότερα.

—

Καὶ μὲ καλὸ καὶ μὲ κακὸ τραβᾶς τὸν διάβολό σου
καὶ χάνεις τὸ μεγάλο σου.
Θαρσεῖν καὶ περιμένειν χρὴ
μᾶς λένε, μπακαλιάρο,
μὰ τὴν κακή τους τὴν ψυχὴ
καὶ τὸν κακό τους φλάρο.

Β'.

(Ἄγγελος μὲ σπεφάνι λαχανιασμένος φθάνει.)

—

Ἄγ.— Σηκῶστε τὸ κεφάλι...
Καθυστερᾶ Νίκη πάλι.
Χαρούμενοι πηδᾶτε
κι' Εἰρήνην τραγουδᾶτε.

—

Φ.— Βρὲ τί μᾶς λές;

Ἄγ.— Ἀλήθεια,
δὲν εἶναι κολοκύθια.
Ἔσωθήκανε τὰ φέμματα,
καὶ τῆς Σταμπούλ τὰ θρέμματα,
ὁπού μᾶς τυραννοῦν,
καθ' ὅλα συμφωνοῦν.

—

Ἀγάλλονται τὰ πλήθη
μ' ἀγγέλματα χαρᾶς,
γέλοια παντοῦ, καὶ λήθη
τῆς κάθε συμφορᾶς.

—

Φ.— Ξυλένια μπεχλιβάνη,
Ἄγγελος μὲ στεφάνι
χαρμόσυν' ἀναγγέλλει.

—

Καὶ τὴν Κυρὰ τραγούδα,
ποὺ ξαγλιστρᾷ σὰν χέλι,
πετᾷ σὰν πεταλούδα.

Ἄγ. — Τὴν εἶδα τὴν Εἰρήνη, τὴν εἶδα τὴν Κυρά,
ποὺ μὲ τὸν Ἰωνέσκο 'πήγαινε μιὰ χαρά.
Ὁ Τάκε τῆς 'μιλεῖ,
καὶ μὲ τὸ στόμα χάσκα
φωνάζουνε πολλοί:
Ρουμάνια Τραγιάσκα.

Τόκα, τοῦ λέει, Τάκε, τόκα κι' αὐτὸς τῆς λέει,
κι' ἀθέλητοῦν κιλάδες,
κι' ἐμπρός της Τουρκαλάδες
λουφάζουν λυσσαλέοι.

—

Εἰρήνη προσπερνᾷ,
καὶ τώρ' ἀπὸ δεινὰ
καὶ πόνους περισσοὺς
καιρὸς ν' ἀναπαυθῆτε,
καὶ μ' ἀμπελιῶν κισσοὺς
ὅλοι στεφανωθῆτε.

Γ'.

Ἄγγελος ἄλλος προχωρεῖ μ' ἐλιᾶς παράφυλλο κλαρί.

—

Ἄγ. — Αὐτὸν τὸν Ἰωνέσκο βρὲ παιδιά,
μ' ἐλιᾶς νὰ στεφανώσετε κλαδιά,

Ἀπὸ μέρους τῆς Ἑλλάδος
στῆς φοβέραις τῆς Δυάδος.

Εἰρήνης φιλαμπέλου μέγα Πάσκα...
ἔβλεπα του, Ρουμάνια Τραγιάσκα.

—

Κρατῶντας τὴν Εἰρήνη 'στὸνα χέρι
καὶ 'στ' ἄλλο τὸν πιστό του τὸν Λευτέρη,
πόδι 'στοὺς Ταλαάτηδες πατεῖ
κι' ὑπογραφὴν Συνθήκης ἀπαιτεῖ.

—

Καὶ λέει 'στὸν Γκαλὴπ τὸν κακομοίρη
νὰ γράψῃ νέτα σκέτα 'στὸν Βεζύρη
πῶς βγῆμ' ἀπ' τὴν Ἀθήνα δὲν θὰ κάνῃ
ἂν πρὶν δὲν συμφωνήσῃ τὸ Ντιβάνι.

—

Κι' ὁ Τοῦρκος τότε γράφει τὰ καὶ τὰ
'στῆς Πόλις τὸν Βεζύρη τὸν φασάτο,
ὁ δὲ Βεζύρης δίχως χωρατὰ
'στῶν Ὑπουργῶν τὰ λέει τὸ φουσάτο.

—

Τοὺς ἔπιασε μπουρίνι καὶ μανία,
καὶ βρέμονται λυσσῶντες Ὑπουργοὶ
καὶ φάλλουνε πολλὰ 'στὴ Ρουμανία,
μὰ τέλος δίνουν τόπο 'στὴν ὀργή.

—

Ἡμέρα τῆς Εἰρήνης ἀνατέλλει,
κι' ἡ Πόλη, ποῦ μᾶς ψήνει πολυτρόπως,
'στοὺς βρὲ πλην ρεξουσίους παραγγέλλει
νὰ πάνε νὰ τελειώσουν ὅπως ὅπως.

—

Μὲ τὸν Γκαλὴπ ὁ Χάμπρο ξεκινᾷ
καὶ πάνε παρευθὺς 'στὸ Κονσολάτο,
καὶ λένε 'στὸν Μινίστρο τὸν Πανᾶ
τῆς Πόλης τὸ χαρμόσυνο μαντάτο.

—

Κι' ἀρχίζουν συζητήσεις σοβαρά,
καὶ βρίσκεται παρὼν κι' ὁ Βενιζέλος,
δὲν παίζουνε καὶ τούτη τὴ φορὰ
καὶ λέν πῶς ἡ Συνθήκη πέρνει τέλος.

—

Δὲν κρώζει τὸ κατάμαυρο κοράκι
καὶ φαίνεται λευκὸ περιστεράκι.
Ἀκοῦστε τὴν Εἰρήνη τὴν Κυρὰ
πῶς ἐν ὀργάνοις ψάλλεται ποικίλοις,
καὶ περιμένει κόσμος ἐν χαρᾷ
τὴν τελευταίαν ἔγκρισιν τῆς Πύλης.

—

Κι' ἂν τώρα δὲν τὴν στείλουν ἐδῶ πέρα
ὁ διάβολος τοὺς πέρνει τὸν πατέρα,
καὶ στέλλεται 'στὸ διάβολο πεσκέσι
ὅλων τῶν Ταλαάτηδων τὸ φέσι.

—

Ὦ παιδιὰ στεφανηφόρα,
ἔπαυσε κι' ἡ Πύλη τώρα
σὰν τὴν μοῦλα νὰ κλωτσάῃ.

—

Γειὰ χαρὰ 'στὸν Ἰωνέσκο,
πούλθ' ἐδῶ νὰ πάρῃ φρέσκο
κι' ἤπιε 'στὸν Ἀδερωφ τσάϊ.

—

Τελεταῖς γιὰ τὸν Ρουμάνο καὶ μεγάλο πανηγύρι,
ἅλαοῦ στέμμα τὸν γεραίρει,
μὰ τὸν εἶδα καὶ 'στοῦ Σλῆμαν νὰ τρακάρῃ τὸ ποτῆρι
φιλικὰ μὲ τὸν Λευτέρη.

—

Μὲς 'στὴ φούρια, μὲς 'στὴ ζάλη,
τόκα μία, τόκα κι' ἄλλη,
κι' οἱ πρὶν σύμμαχοι καὶ φίλοι
ἂς τὰ ψήνουν μὲ τὴν Πόλη.

Τὴν ἐπάθανε καλά,
τὴν κακὴ ψυχρή των φλάσκα...
γειὰ σου, Τάκε...τραλαλά,
καὶ Ρουμάνια Τραγιάσκα.

—

Μὰ καὶ γι'αὐτοὺς τοὺς προσφιλεῖς ἂς πιοῦμε μιὰ σαμπάνια,
ἤθελαν ὅλο τὸν καρπὸ κι'ἄφιναν σ'ἄλλους φλοῦδα...(γιὰ,
ἤλπιζαν παντοκράτορας νὰ γίνουν'στὰ Βαλκάνια
καὶ τώρα κατσανόχωμα ζητοῦν γιὰ τὰ λουλούδια.

—

Πλοῦτος παράπετα πολύς,
κι'ἡ σύμμαχος ἡ προσφιλὴς
ἔγινε σὰν Ἄλάσκα.

—

Κι'ἐμεῖς γι'αὐτὴν στενάζομε
μὲ φθόνο,καὶ φωνάζομε:
Ρουμάνια Τραγιάσκα.

Τ'ἄχασε μ'αὐτὸν τὸν Τάκε κι'ὁ Γκαλὴπ ὁ φιλαράκος...
πανταχοῦ γι'αὐτὸν λατρεία
καὶ τοῦ Τάκε τὴν κυρία,
ὅπου λὲν πῶς εἶναι τάκος.

—

Ὅπου κι'ἂν πατήσῃ πόδι γκαίνει πλούσιο χορτάρι,
πῆγε καὶ'στὴν Ἐλευσῖνα κι'ἔκανε κι'ἐκείνη στάρι.
Κι'ἐκεῖ πέρ'ἀγάπη πρώτη,ξ.
πλὴν κι'ἡ Δήμητρα σκιρτᾷ.
τῆς Εἰρήνης ἡ Θεότης,
καὶ τὸν στέφει μὲ σπαρτά.

—

Κι'ἐκεῖ πέρα πανηγύρι,
δὲν φρυάττει πόλεμος,
ἄροτρα καὶ βόδια σύρει.
πρὸς ὁ Τριπτόλεμος.

καὶ θ'ἀρνήσωμε τάρματα κάτω,
καὶ θὰ'βοῦμε Ταμεῖο γεμάτο.

—

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα χαράζει.
θάβρουν ὅλοι λεφτὰ'στὸ Παρίσι,
δὲν θὰ τρώγῃ τὸν κόσμο μαράζι.
κι'ὁ Γκαλὴπ'στὴν Σταμπούλ θὰ γυρίσῃ.

—

Θὰ φυτρώσῃ μιὰ χλόη πλουσία
καὶ ξερὸ δὲν θὰ μείνῃ ποτάμι,
καὶ θὰ γίνῃ προβάτων θυσία,
κι'ὅλοι θάχουν Κουρμπὰν Μπαϊράμι.

—

(Τὸ ζευγάρι τῶν ξυλίνων
τὴν Εἰρήνην μεγαλύνων.)

—

Ψάλλετε τὸν Μπέη Χάμπρο,ψάλλετε τὸν Κεμαλῆ,
καὶ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
μὲ τραγούδια,μὲ χορούς,
σύρτε μέσα'στὴ Βουλή,
ποῦ συνῆλθε κι'ἐπίστημος τὴν Εἰρήνη νὰ κυρώσῃ
καὶ'στὸ γλέντι νὰ τὸ στρώσῃ.

—

Σκάσε σκάσε,Τουρκαλᾶ,
ποῦ καὶ σήμερα,μισκίνη,
θέλεις λάφυρα καὶ σκῦλα.

—

Καὶ μὲς'στ'ἄλλα τὰ πολλὰ
θὰ μᾶς'γύρευες κι'ἐκείνη
τὴν Βουλγάρικη γκαμήλα.

—

Τὸν Τάκε τραγουδήσετε,Ρωμοῦνε ξακουσμένοι,
ποὺ'χάλασε τὰ σχέδια τοῦ Τούρκου τοῦ μπαμπέση...
ποιὸς εἶδε θηλυκὸ παπὰ καὶ διάκο γκαστρωμένο,
ποιὸς εἶδε καὶ τὸν Βούλγαρο σύμμαχο μὲ τὸ φέσι.

—

Κούφιαις φωναῖς,κούφια βροντή,
τοὺς ἔβγαλαν τὴν λεοντή,
τοὺς ἔβγαλαν τὴν μάσκα.

—

Σύρε,Ρωμιοῦνε,'στὸ καλό,
κι'ἡσυχὲ νάβρῃς τὸν γαλό...
Ρουμάνια Τραγιάσκα.

Δ'.

Τρίτος Ἄγγελος πετᾷ κι'ἀναγγέλλει τὰ καὶ τά.

—

Ἀγ.— Ἀγγελίαν σᾶς φέρνω χαρᾶς
καὶ χαιρέτω καθεὶς φουκαρᾶς.
Κι'ἂν οἱ Τοῦρκοι μᾶς ρέβουν ἀκόμη
κι'ἂν δὲν ἤλθε τῆς Πόλης ἡ γνώμη,
'στὴν Συνθήκη σφραγῖδα νὰ θέσῃ,
τέτοια πάντα τὰ κάνει τὸ φέσι.

—

Στὴν Σταμπούλ πανηγύρι ἁρό.
τὸ Κουρμπὰν Μπαϊράμ ἑορτάζουν,
καὶ γιὰ τοῦτο δὲν ἔχουν καιρὸ
καὶ τῆς ἄλλαις δουλειαῖς νὰ κοττάζουν.

—

Θὰ κοπάσῃ σφοδρὰ κατακτῆς,
θὰ τεθῇ'στὴν Συνθήκη σφραγίς.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἱδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρδενώνων.

Χίλια κι'ἐνακόσα δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ἑνάτῃ Νοεμβρίου,
ἀρχὴ Βουλευτηρίου.

Χίλια ἑνακόσα κι'ἑβδομήντα κι'ἕφτά,
κι'ἀπὸ τοὺς Γάλλους θέλουν ὅλοι λαφτά.

Ἀποστράτευσις Στρατοῦ.
ὑφ'ηγεμόνος Νικητοῦ.

Α'.

Σηκωθῆτε,σηκωθῆτε,
καὶ μὲ δάφνινα κλωνάρια
καὶ ζητωκραυγαῖς ὑποδεχθῆτε
τοῦ Στρατοῦ τὰ παλληκάρια.

—

Παλληκάρια σκοτωμένα,
παλληκάρια πληγωμένα,
κι'ὅσα'μείνατε γερά.

—

Ὅλοι σᾶς τονίζουν αἶνους,
σεῖς παλλάδια τοῦ Γένους,
σεῖς Πατρίδος ἱερά.

—

Παλληκάρια σκοτωμένα,ποῦ καὶ σεῖς μὲ τάλλα τώρα
δὲν γυρνᾶτε'στῆς φωλαιᾶς σας,μόνο κάποια μαυροχῆρα
μὲ τὸν δίσκο τῆς ἡμέρας,μὲ τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι,
τρέχει καὶ πετρὰ σὰν ἴσκιος τὸ βουνὸ καὶ τὸ λαγκάδι.

Τούτη μόνο,παλληκάρια,
στέκει συντροφιὰ κοντά σας,
καὶ ματιὲς μαργαριτάρια
πέφτουνε'στὰ μνήματά σας.

Τούτη πλέκει θλιβερὴ,
γιὰ τὴν μνήμη σας στεφάνια,
καὶ μ'αὐτὰ παρηγορεῖ
τῶν σπηλιῶν σας τὴν ὀρφάνια.

Β'.

Ὅσο σημαίνουν σήμερα χαρμόσυναις καμπάναις
τόσο μὲ πιὸ πολὺ καϋμὸ
κλαῖν τῶν παιδιῶν των τὸν χαμὸ
χαροκαμμέναις μάνναις.

—

Ἐδράχτη μ'αἷμα λεβεντιᾶς μιὰ διψασμένη γῆ,
κι'ἐφύτρωσαν δαφνῶνας,
κι'ἐστέφθησαν ἀγῶνας,
ποῦ κόσμος τοὺς ἀζήλεψε καὶ τοὺς θαῤῥολογεῖ.

Κι'ἂν δὲν μᾶς ἔδοξαν καιροὶ προγονικῶν παιάνων,
κι'ἂν οὐρανοὺς δὲν εἴχαμε μὲ Δόξης στεφανώματα,
σεῖς οὐρανοὺς ἀνοίξατε μαρτύρων καὶ τιτάνων,
ὅπου ψυχῶν ἡρωϊκῶν μοσχοβολοῦν ἀρώματα.

—

Μὲ τὴν μεγάλη μνήμη σας Πατρίδος μεγαλεία,
μὲ τὴν μεγάλη μνήμη σας τροπαίων Μαυσωλεῖα.
Μήτε γιὰ σᾶς,μήτε γιὰ'μᾶς μνήμη μεγαλειτέρα,
μήτε κοινὸς ὁ θάνατος γιὰ τὴν κοινὴ Μητέρα.

Γ'.

Σηκωθῆτε .. νάτα νά,
ποῦ τῆς'μέραις καὶ τὰ βράδυα
'πολεμοῦσαν σὲ βουνά,
σὲ δρυμοὺς καὶ σὲ λαγκάδια.

—

Μὲ τουφέκια,μὲ κανόνια,
ἔρχονται σὰν χελιδόνια
μὲς'στῆς πρώταις των φωλαιᾶς.

—

Ἔρχονται νὰ φιληθοῦν
καὶ νὰ γλυκοκοιμηθοῦν
σὲ μανάδων ἀγκαλιαῖς.

—

Φθάνουν ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ,
καὶ Λαὸς πανηγυρίζει
γιὰ Λαό,ποῦ μὲ χαρὰ
καὶ μὲ γυλιὸ γυρίζει.

—

Νάτα νάτα τὰ παιδιὰ κι'ἀντηχοῦν παιάνων κρότοι.
κι'ὑποδέχεται Λαὸς τὸν Λαὸ τὸν Στρατιώτη,
ποῦ χωρὶς μεγάλα λόγια γιὰ τῆς Νίκαις του νὰ'πῇ
τὸ τουφέκι τώρ'ἀφίνει γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ τσαπί.

—

Σὺ,Στρατέ,θριάμβους δρέψε,σὺ,Στρατέ,δαφνῶνας τρύγα,
σὺ Πατρίδος Ἐλευθεριά,
σὺ καὶ δοξασμένου Ρήγα
δοξασμένη κοιμπαριά.

«Φασουλής καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Καθὼς ὁ κόσμος ὅλος
ξέρεις ἀναμφιβόλως
πὼς τέλος ὑπεγράφη.

Καὶ τόπλο, Περικλέτο,
τουλάχιστον γιὰ 'φτὸ
βάλτο ψηλὰ 'στὸ ράφι.

Τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυκτα τὸν κόσμον ἀγγελία
χαρμόσυνη ξυπνᾷ
μ' ἀνείρατα τερπνά,
κι' ἀρχίζει πανηγύρεως εἰρηνικῆς θαλία.

Τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυκτα
Εἰρήνης πανηγύρια,
πόρτες καὶ παραθύρια
τὴν ἄκουσαν ὀρθάνοικτα.

Ὅλων τὰ στήθη τὰ βαρειὰ
τὰ γλυκοβαλσαμώνει,
τὴν θαλαλοῦν καμπαναριά,
τουφέκι καὶ κανόνι.

Διαδηλώσεις λαϊκαὶς
γιὰ τούτη ξεφωνίζουν,
τοῦ Χατζῆ Κώστα μουσικαὶς
Εἰρήνη παιανίζουν.

Τῆς Εἰρήνης ἡ μαγεία
σὲ χαρὰ μᾶς προσκαλεῖ...
σ' Ἐκκλησιᾶς δοξολογία
καὶ κατάνυξις πολλή.

Ἔλα μετὰ τόσους σάλους
τὸν πικιὰν μὲ τοὺς ἄλλους
τῆς Εἰρήνης ν' ἀνανακρούσῃς.

Ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ
τὴν ὑπέγραψαν, κωθῶνι,
ἀντιστάσεως ἀπούσης.

Ἐν μιᾷ νυκτὶ ποῦ λὲς
ἠσημονήθηκαν πολλαὶς
μακροχρόνιαις χολαῖς.

Ἐν μιᾷ ποῦ λὲς νυκτὶ
πόνοι 'πέρασαν φρικτοὶ
κι' ἐπὶ τέλους ὑπεγράφη.

Κι' Ἕλληνες καὶ Τουρκαλάδες
γλύτωσαν ἀπὸ μπελάδες
κι' ἔφαγαν ἀτζὲμ πιλάφι.

Τραλαλὰ καὶ τραλαλό...
κρύψατε, πικιδιά τὰ ξίφη...
τὸν Γκαλὴπ γλυκοφιλῶ
καὶ τὸν Χάμπρο τὸν ἐρίφη.

Ὅλα 'πήγανε καλά..
σήμερα φιλὶ κι ἀγάπη
μὲ τὸν κάθε Τουρκαλὰ
καὶ τραπέζια μὲ κιμπάπι.

Τῆς Εἰρήνης ἡ πομπὴ
μὲ ζουμπούλια κόσμο ραίνει..
σήμερα μουχαλεμπὶ
καὶ τσοῦ κιοζοῦ μ' εὐφραίνει.

Τῆς Εἰρήνης πανηγύρι
πλοῦτη φέρνει περισσά...
γειά σου, Χάμπρο καὶ Βεζύρη,
Πατισάχημ τσὶκ γιασά.

Τσὶκ γιασὰ καὶ τοῦ δικοῦ μας, τοῦ Πανὰ τοῦ διπλωμάτη,
ποῦ τὸν λὲν ἀνοικτομμάτη.
Τσὶκ γιασὰ καὶ τοῦ Λευτέρη,
ποῦ πολλὰ ταρτίπια ξέρει.

Τὴν Εἰρήνη μας κι' ἐγὼ
σήμερα δοξολογῶ,
τὴν Εἰρήνη μεγαλύνω
κι' ἔμπροστά της γόνυ κλίνω.

Τῆς ἀγάπης τὰ φιλιὰ
δῶστε τα χωρὶς φειδώ...
ρίχνω μία πιστολιὰ
καὶ φρενήρης τραγουδῶ.

Τῆς Εἰρήνης εὐτυχία...
χαῖρε, τῶν καλῶν κλισσοῦ...
τώρα πλέον συμμαχία
καὶ μαζὶ μὲ τὴν φασοῦ.

Τώρα πιὰ νὰ μὴ σᾶς μέλῃ,
Ἄργὲς δὲν μᾶς ἀπειλεῖ...
τώρα ζάχαρι καὶ μέλι
μὲ τὴν Πόλη τὴν Πηλέ.

Ἂς γελάσῃ κάθε μοῦρη,
κι' ὅπως ἄλλοτε τὸ φίσι
κάθε λίγο κι' ἔν' ἀργυρὸ
δὲν θὰ βγάζῃ μὲς 'στὴ μέση.

Στῆς Εἰρήνης τὸν καιρὸ
θὰ χορέψω, θὰ χαρῶ,
καὶ χωρὶς κουτσομπολιαὶς
θ' ἀμολάρω πιστολιαὶς.

Ψάλε τὴν καὶ σὺ σὰν ψάλτης,
καὶ καθόλου μὴν ξεχνᾷς
πῶς τὸ στῆθος Ἐφιάλτης
τὸ πιέζει καὶ βραχνᾷς.

Τἄμετρα καλὰ της μέτρα,
κτύπα τὰ καμπαναριά...
μᾶς ἐσήκωσαν τὴν πέτρα,
ποῦ μᾶς 'πλάκωνε βαρειά.

Ψάλε τῆς Εἰρήνης ᾄσμα,
κι' ἔλα σκέψου, σύντροφέ μου,

πῶς μᾶς ἔσκιαζε τὸ φάσμα
τρίτου φοβεροῦ πολέμου.

Τώρα σύμμαχοι καὶ φίλοι
καὶ μὲ τῆς Τουρκιᾶς τὴν Πόλη...
παύει κάθε μπαμπεσιά.

Τώρα θὰ μᾶς ἀγαποῦν
κι' οὔτε λέξι δὲν θὰ 'ποῦν
κι' ἂν μᾶς δώσουν τὰ νησιά.

Σύμμαχός μας ζηλευτὴ
κι' ἡ τῶν Νεοτούρκων Πόλη,
κι' ὅποιον ἀπαντᾷς Μουφτῆ
φίλα τον γλυκὰ 'στὰ χείλη.

Β'.

Π.— Καὶ συμμάχους θὰ καλῶ
τοὺς φεσάτους, Φασουλῆ,
καὶ τὸ φίσι θὰ φιλῶ
μὲ γλυκύτατο φιλί.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζω
κι' ἔξαλλος πανηγυρίζω
τὴν Εἰρήνη τὴν καινούρια
μὲ κλαρῖνα, μὲ σαντούρια.

Πανηγύρεως θαλία
καὶ σὲ κάμπους καὶ βουνά,
καὶ σ' ἀμέτρητα δεινὰ
παύλα τώρα καὶ τελεία.

Ἐπληρώθησαν οἱ τύποι,
ἐπετέθη κι' ἡ σφραγίς,
πάει πιὰ τὸ καρβοκτύπι
καὶ κοπάζ' ἡ καταιγίς.

Τῶν πολέμων τὴν ἀντάρα
τὴν ξεχάνω, Φασουλῆ,
καὶ δὲν δίνω μιὰ πεντάρα
μήτε γιὰ τὸν Κεμαλῆ.

Νέας Εἰρήνης ὥρα...
φᾶτε καὶ πιῆτε τώρα
'στὰ πέντε Βιλαέτια
γιὰ τούτη τὴν Εἰρήνη,
ὁποὺ μπορούσε τέτοια
καὶ πρὸ καιροῦ νὰ γίνῃ.

Κι' ἂν τέλος πρὸ καιροῦ δὲν 'μπόρεσε νὰ πάρῃ,
μὰ κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ, σκλιάρῃ.
Κι' ἐκεῖνος, ποῦ τὴν κρίνει
κακὴ ψυχρὴ καὶ μαύρη,
νομίζω πὼς Εἰρήνη
καλλίτερη δὲν θἄβρῃ.

Ἔπρεπε τέλος νὰ βοθῇ
καὶ στὴν Συνθήκην νὰ τεθῇ
τοῦ κράτους ἡ σφραγίς.

—

Καλὴ κακὴ μοιρὰ κουνανέ,
μὴν κάθεσαι στὸν καφενὲ
καὶ τὴν φιλολογεῖς.

—

Γιὰ τοῦτη νὰ καρνᾷς κρασί,
γιὰ τοῦτη νὰ γορεύῃς,
καὶ ψύλλους στ' ἀχυρα καὶ σὺ
σὰν κι' ἄλλους μὴ γορεύῃς.

—

Ὁ Τοῦρκος ἀφιλιώσει,
συζήτησις δὲν στέκει...
ὅ,τι κι' ἂν πῇς τελειώσε,
καὶ κάτω τὸ τουφέκι.

—

Εἰρήνη νέκταρ μᾶς κερνᾷ,
καρποὺς πλουσίους χύζει,
Εἰρήνης ἅρμα προσπερνᾷ
λαὸς ζητωκραυγάζει.

—

Ἀπὸ παντοῦ τὴν καλαῖσουν
καὶ τρέχουν ὅλοι νὰ τὴν ἰδοῦν
μὲ πόθο μὲ λαχτάρα.

—

Λαὸς τριγύρω τῆς πετᾷ,
κι' ἀκούω τόσ' ἀλαλητά,
κι' ἀκούω τόσα σμπάρα.

—

Τώρα λαὸς ἐπιθυμεῖ
τοὺς πόνους νὰ ξεχάσῃ,
καὶ θέλει δίχως ἀκραμὴ
Συνθήκην νὰ σχάσῃ.

—

Δὲν θέλει πιὰ μὲ Κεμαλῆ
νὰ διαπραγματεύεται...
Εἰρήνη τώρ' ἀνθοβολεῖ,
Στρατὸς ἀποστρατεύεται.

—

Ἐωρτάσθη κι' ἐκεῖ πέρα στὴς κατακτηθείσης χώρας
λίαν πανηγυρικῆ,
ὅταν ἔμαθαν κι' ἐκεῖ
ὅτι τέλος ὑπεγράφη σὲ μυστηριώδεις ὥρας.

Γ'.

Φ.— Εἰρήνη γελᾷ
κι' ἁπλώνει φηλὰ
σημαία λευκή.

—

Καὶ νειάτα θωρῶ,
ποὺ τόσον καιρὸ
φοροῦν τὸ χακί.

—

Κτυποῦνε κουδούνια...
Εἰρήνη 'στὴν κοῦνια
ζητοῦν καὶ τὰ βρέφη.

Καὶ πάλιν Εἰρήνη,
τὰ πάντα φαιδρύνει,
Στρατὸς ἀπιστρέφει

Πολλὰ μᾶς ἔζητησαν κι' οἱ Τοῦρκοι σὰν φίλοι μας
καὶ μῆνες ἐψήναμε τὸ φάρι' στὰ χιόνια μας.
Κι' ὅσ' ἂν δὲν τοὺς τὰ δίναμε ποτὲ δὲν τελειώναμε,
μ' Εἰρήνην ἐμπόλεμον στὰ πέδια θὰ χορώναμε.

—

Τοὺς φιλοῦμε, μᾶς φιλοῦν,
τὴν Συνθήκη διαλαλοῦν,
ὅπου μᾶς ὑποχρεώνει μὲ δικῆ μας πληρωμὴ
νὰ τοὺς κάνωμ' ἐδῶ πέρα κι' ἕνα Τοῦρκικο Τζαμί,
καὶ θ' ἀκοῦς τὸν Μουεζίνη μὲ παθητικὸ γιαρὲ
νὰ δοξάζῃ τὴν Συνθήκη στοῦ Τζαμιοῦ τὸν μιναρέ.

—

Ἀλλ' ἂς εἶναι...δὲν παράζει...
μὴ σᾶς τρώῃ τὸ μαράζι,
μὴ συγχύζεσθε γι' αὐτά.

—

Θάναι δόξα καὶ τιμὴ
νὰ τοὺς κάνουν καὶ Τζαμὶ
τὰ δικά μας τὰ λαφτά.

—

II.— Τώρα νηνεμία ..
πᾶψε πιά, μουρμούρη,
νὰ μὴ φᾷς καμμία
δυνατὴ 'στὴ μούρη.

—

Σήμερ' ἀταράχως
πάω 'στὸ κονάκι μου
σκούζωντας μονάχος :
Ἐρι· Ἐρινάκι μου.

Φ.— Ἀλλ' ὅμως τὸ φίσι
καὶ μ' ὅλη τὴ σχέσι
δὰν εἶνα παράξενο νὰ θέλῃ καὶ ρέστα...
ἐν τούτοις χαρῆτε
καὶ πάντες θαρρεῖτε...
φινίτο λὰ μούζικα, πασσάτα λὰ φίστα.

—

Τελείωσαν ὅλα μ' αὐτὴ τὴν Συνθήκη,
θὰ κάνωμε γλέντια, θὰ φᾶμε ψωμί,
κι' ἐγώ, Παρικλέτο, θὰ βάλω σαρίκι
καὶ Χόντζας θὰ γίνω 'στὸ νέο Τζαμί.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τὴν αὔριον στὸ Θέατρον τοῦ Δήμου Συναυλία
τῆς κελαδήστρας τῆς Φωκᾶ μεγάλη καὶ τελεία
δι' εὐγενοῦς συμμετοχῆς καὶ διαφόρων ἄλλων
μουσικοδιδασκάλων.

Καὶ νῦν οἱ πάντες στρέφωμεν μὲ πνεῦμα καὶ καρδίαν
πρὸς τὴν ἀηδονόστομον τῆς Νίνας μελῳδίαν.

—

Ἔθνος, τουτέστι φύλλον Νικολοπούλου νέον
μ' εὐρέπειαν, μὲ νεῦρα, καὶ φρόνημα γενναῖον.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑπτακαὶ ἑκατὸν μετρούντας χρόνον	Χίλια ἐννιακόσια δεκατρία,
ἐφετόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.
Ἕκτη τοῦ Νοεμβρίου καὶ δεκάτη	Χίλια ἑξακόσια κι' ἑβδομήντα κι' ὀκτώ,
κι' ὑποδοχὴ Στρατοῦ λαοπλήθης.	ἔγινε κάζο τῆς Βουλῆς τραντάκτό.

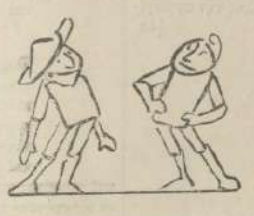

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Α'.

Φ.— Τώρα, ποῦ Στρατὸς γυρίζει
καὶ Λαὸς πανηγυρίζει
πλήρης δόξης καὶ τιμῆς
θριαμβον διπλοῦ πολέμου,
τώρα 'ρχάζομε κι' ἐμεῖς
τἀπλυτά μας, σύντροφέ μου.

—

Τώρα, ποῦ καθένας θέλει νἄβρῃ κάπως ἡσυχία,
τώρα, ποῦλθε μιὰ χαρὰ
κι' ἡ δευτέρα Μαραγγία,
ποῦ καλεῖται σιδηρᾶ.

—

Τώρα, ποῦ σκλαβιὰ δὲν πνίγει
τόσους δούλους δυστυχεῖς,
κι' ἕνα στάδιον ἀνοίγει
κάποιας νέας ἐποχῆς.

—

Τώρα,πούλθαν'στὴν'Αθήνα τῆς'Αθήνας τὰ παιδιά,
καὶ Λαὸς τὰ καμαρώνει
καὶ'στὸ πέρασμά των στρώνει
δάφνης καὶ μυρτιᾶς κλαδιά.

—

Τώρα,ποῦ παντοῦ θαυμάζουν
τοὺς Ἕλικούς μας τοὺς δαφνῶνας,
τώρα,ποῦ προετοιμάζουν
κι'Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

—

Τώρα,ποῦ σὰν'Αργοι πρέπει καὶ μὲ μάτια σὰν γαρίδα
νὰ προσέχωμε τὴν νέα,μὰ καὶ τὴν παληὰ Πατρίδα,
καὶ χωρὶς πολλὰ νὰ λέμε σὰν τοὺς πάλαι φαμφαρόνους
νὰ κυττοῦμε'μέρα νύκτα τοὺς Βουλγάρους τοὺς γειτό-
[νους.

—

Τώρα,ποῦ κι'ὁ Κεμαλῆ,
ὅπως βεβαιοῦν πολλοί,
Πρέσβυς ἔρχετ'ἐδῶ πέρα,καὶ μᾶς φέρνει παρ'ἐλπίδα
τὴν Συνθήκην σφραγισμένην μὲ τῆςΠόλης τὴν σφραγί-
[δα.

—

Τώρα,ποῦγινε κι'ἐκείνη
καὶ θὰ ζήσωμε'ἐν εἰρήνη
καὶ μὲ τῆς Τουρκιᾶς τὸ φέσι.

—

Τώρα,ποῦρχονται καλὰ
καὶ μεγάλα καὶ πολλά,
'βγῆκαν ἄπλυτα'στὴ μέση.

—

Τώρα,πούλθε κι'ἡ Βουλὴ
μ'ἐνθουσιασμὸ πολὺ
τὴν Συνθήκη νὰ κυρώσῃ.

—

Καὶ καθεὶς γιὰ τὴν Πατρίδα
ἔχει σκέψι καὶ φροντίδα
σχέδια νὰ καταστρώσῃ.

—

Τώρα,ποῦ θὰ μᾶς βαρύνουν μὲ καθήκοντα,μὲ χρέη,
κι'ὁ σὲρ'Εδουαρδ ὁ Γκρέϋ
φαίνεται πὼς ἀνελπίστως τἄψησε μὲ τὴν Αὐστρία
καὶ μᾶς ἄφησε'στὰ κρύα.

—

Τώρα,ποῦ κι'αὐτὸν πολὺ
φλογερὸς τὸν πυροβολεῖ
ὁ τῆς'Αλβανίας ἔρως.

—

Καὶ'στοῦ Βλιώρα τὸ λιμέρι
γενναιότατα προσφέρει
κάθε τῆς'Ηπείρου μέρος.

—

Τώρα,ποῦ κι'αὐτὸς ἀγάπη
νοιώθει γιὰ τοῦ κάθε Λιάπη
τὸ ταροῦχι καὶ τὴν λιάρα.

—

Ποῦ σκορπᾷ κι'αὐτὸς ἐλέη,
καὶ κανένας δὲν τοῦ λέει:
ὄρε,ποῦ τὴν πᾷς τὴν κλάρα;

—

Τώρα,ποῦ σπαθὶ τροχίζει κι'ἕνας κι'ἄλλος Ἠπειρώτης,
καὶ κανεὶς καλὰ δὲν ξέρει
ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς θὰ γίνῃ μία πολιτεία πρώτης
τ'Ἀρβανίτικο λημέρι.

—

Τώρα,ποῦ χυμᾷ σὰν ὄρνιο κάθε Δύναμις φαγάνα,
καὶ κυττάζομε τενόρους
καὶ φρατέλους διαφόρους
μὲ τοὺς Λιάπηδες νὰ τρῶνε μακαρόνια παρμεζάνα.

—

Τώρα,ποῦ καὶ τὰ βουνὰ
τῆς'Ηπείρου τὰ κλεινὰ
φάλλουν τὴν δικαιοσύνην μιᾶς Εὐρώπης λιστρικῆς
καὶ τὰ μάλ'ἁρπακτικῆς.

—

Τώρα,ποῦ δεινὸς ἀγὼν
τέκνα προσκαλεῖ γενναίων,
κι'ὑποβάλλονται σὲ νέον
τριακατάρατον ζυγὸν
ἐλευθαρωθέντες δεῦλοι,
καὶ βροντᾷ τὸ Κακοσοῦλι,
καὶ γυναῖκες καὶ κορίτσια κάνουν λόχους ἥρωὶς
νὰ κτυπήσουν τοὺς λιστάρχους τοῦ Κιεμὰλ τοὺς μια-
[ρούς.

—

Τώρα τώρα,ποῦ ξυπνοῦν κι'ὅσοι σὰν νεοσσοὶ νυστάζουν
καὶ μεγάλης Ἐλευθερίας ἀπετείους ἑορτάζουν
ἀπ'ἐδῶ κι'ἀπ'ἐκεῖ πέρα
μὲ τραγούδια'στὴν Μητέρα.

—

Τώρα,ποῦ κι'αὐτοὶ κι'ἐκεῖνοι
τὴν χαρὰ τρανολαοῦν,
καὶ μαστιχοφόροι σχοῖνοι
μὲς'στὴ Χίο μοσχοβολοῦν.

—

Τώρα,ποῦ Πατρίδος χέρια
'σηκωθῆκαν ὡς'στ'ἀστέρια,
κι'ἐν εἰρήνῃ κι'ἐν ἀνέσει
στεφανοῦνται τἄρματά μας,
τώρα'βγῆκανε'στὴ μέση,
Περικλέτο,τἀπλυτά μας.

—

Κι'ἀκοῦς νὰ λένε τὸ καὶ τὸ
κι'ἀκοῦς βρισιὲς δυνατό,
κι'ὅ,τι κι'ἂν τύχῃ,Περικλῆ,καὶ γράφεται καὶ λέγεται
κι'ἀγρία μῆνις φλέγεται.

—

Ἅρματα στεφανόνονται,
μὰ καὶ μαλὰ γανόνονται,
κι'ἀποκαλύψεις γίνονται,κι'ὅπως ἡ Φήμη φέρει,
ὁ Στράτος τώρα'πιάστηκε μαζὶ μὲ τὸν Λευτέρη.

—

Οἱ μὲν μᾶς λὲν πῶς'πιάστηκαν γιὰ τὸ γνωστὸ Καράβι,
οἱ δὲ μᾶς λέγουν ἄλλα,
ὅμως κανένας δὲν'μπορεῖ καλὰ νὰ καταλάβῃ.
τί γίνεται,κεφάλα.

—

Καὶ λὲν πῶς ταλαντεύεται
μὲ κλόνους τὸ κράτος,
καὶ πῶς ἀποστρατεύεται
μὲ τὸν Στρατὸ κι'ὁ Στράτος.

Β΄.

Π.— Πλὴν ἐγὼ,βρὲ Φασουλῆ,
σήμερα καὶ πρὸ καιροῦ
δὲν σκοτίζομαι πολὺ
γιὰ κουβένταις κουτουροῦ.

—

Ἐγὼ βλέπω τὴν Ἑλλάδα,
τὴν ἐρατεινὴν κοιλάδα,
τὴν Πατρίδα τὴν μεγάλη,
τὴν Πατρίδα τὴν τρανὴ,
ποῦ σηκόνει τὸ κεφάλι
καὶ καθεὶς τὴν προσκυνεῖ.

—

Κι'ἂν ὁ Στράτος,χασομέρης,
πιάστηκε μὲ τὸν Λευτέρη
καὶ τοῦ φάλλει τὸ καὶ τὸ.

—

Νίκαις μέλπω,Νίκαις ψάλλω,
καὶ γιὰ τόνα καὶ γιὰ τάλλο
γελαστὸς χειροκροτῶ.

—

Θέλω δόξα κι'εὐτυχία,
θέλω νὰ γελάσω μόνο,
καὶ μὲ δάφναις στεφανόνω
τὴν δευτέρα Μεραρχία.

—

Καὶ κυττάζω μὲ καμάρι
Κωνσταντῖνο καβαλάρη
καὶ καθένα παλληκάρι,
καὶ φωνάζω μὲ σημαίαις καὶ μὲ δάφνινα κλαδιά:
καλῶς ἦλθαν'στὴν'Αθήνα τῆς'Αθήνας τὰ παιδιά.

—

Τί λαὸς πανηγυρίζει!..
δακρυσμένη τριγυρίζει
δαφνοστόλιστη χαρά.

—

Καὶ μὲ μάτια βουρκωμένα
βλέπουν ὅπλα ζηλεμμένα
καὶ κανόνια βροντερά.

—

'Στὴν Πρωτεύουσα παιᾶνες,
μουσικαῖς ἀντιλαλοῦν,
τρέχουν'στὰ παιδιὰ των μάνναις,
τἀγκαλιάζουν,τὰ φιλοῦν.

—

Τί φιλήματα κι'ἐκεῖνα,
καὶ τί ῥόδων εὐωδιὰ...
καλῶς ἦλθαν'στὴν'Αθήνα
τῆς'Αθήνας τὰ παιδιά.

—

Κι'ἀκτινοβολοῦν τὰ μάτια
ἑνὸς κόσμου νικητοῦ,
ὅταν προσπερνοῦν μὲ τάξια
καὶ παπάδες τοῦ Στρατοῦ.

—

Καὶ τὸ ῥάσο στρατιώτης καὶ Πατρίδος θησαυρός,
μέσα'στὸ χακὶ κι'ἐκεῖνο,μὲ τὸ ξίφος'κι'ὁ Σταυρός.
Νάτος νάτος...καβαλάρης κι'ὁ παπᾶς ἀκολουθεῖ...
ζήτω ζήτω τοῦ παπᾶ,
ὁποῦ ξέρει νὰ κτυπᾷ
μὲ Σταυρὸ καὶ μὲ σπαθί.

—

Καὶ'κυττάζωντας παπάδες σὲ σπαθὰ καὶ σ'ὅπλα μέσα,
τὰ παληὰ θυμοῦμαι χρόνια,
ποῦ τοῦ Μάρτη χελιδόνια
κελαϊδοῦσαν κάθε Διάκο,Σαμουήλ,καὶ Παπαφλέσσα.

—

Τί χαρὰς μεγάλης κλάμμα...
χαῖρε,Δέξα τῶν προγόνων,
ποῦ περνᾷς μ'αὐτὴν ἀντάμα
τῶν σημερινῶν ἀγώνων.

—

Δένε τώρα μερικοὶ
τῆς'Αθήνας λιμαδόροι
πῶς μᾶς'στὴν πολιτικὴ
θὰ ριχθοῦν κι'οἱ ρασοφόροι.

—

Τέτοιαις λὲν κουτσομπολιαῖς
χασομέρηδες καμπόσοι,

ποῦ δὲν ἔχουν ὄρεμι γνῶσι,
γιὰ νὰ βρίσκουνε δουλειαῖς.

Κι'ἀν'ἐδῶ πῶς βουλευτὴς
καὶ τοῦ λόγου μαχητὴς
κάποιος ρασοφόρος γένῃ.

—

Θὰ φωνάξω: πὰ!πὰ!πὰ!
βγάλτον ἔξω τὸν παπᾶ,
βγάλε τον τὸν τραγογένη.

Γ'.

Φ.— Κι'ἐγὼ θέλω πανηγύρεις,
κόσμου μεγαλοψυχία,
κι'ὑποδέχομαι φρενήρης
τὴν δευτέρα Μεραρχία.

—

Μὴν ἀκοῦτε Παρλαμέντα καὶ θυμοὺς κι'ἀποκαλύψεις,
καὶ γι'αὐτὰ κανένα στῆθος ἂς μὴν τὸ βαρύνῃ θλῖψις.
Μὴν ἀκοῦτε Παρλαμέντα,καὶ καθεὶς ἂς στεφανώνῃ
τὸ σπαθὶ τῆς λεβεντιᾶς μας,τὸ τουφέκι,τὸ κανόνι.

—

Κι'ἂν παστοὺν αὐτοὶ κι'ἐκεῖνοι..
κι'ἂν ὁ μὲν τὸν θὲ τὸν κρίνῃ
ἄξιον Εἰσαγγελέως.

—

Πλὴν ἐγὼ κυττάζω μόνον
τοὺς θριάμβους τῶν ἀγώνων,
τῶν προμάχων μας τὸ κλέος.

—

Θέλω ρόδα,θέλω κρίνα,
κι'ἀπὸ δάφνους ἐσοδειά...
καλῶς ἦλθαν'στὴν Ἀθήνα
τῆς Ἀθήνας τὰ παιδιά.

—

Κωνσταντῖνος παραλαβὼν,Στρατηλάτης ξηλευτὸς,
ποῦ δὲν εἶναι κι'ἄλλος Ρήγας σὰν καὶ τοῦτον λατρευτός.
Διγερὰ,παλληκαρίσια 'στ'ὄλογά των καμαρένουν
τὸν πατέρα τὰ παιδιά,
καὶ τὰ μάτια του ποῦ λάμπουν λὲς πῶς τοῦτα φαναρό-
ει,τι κρύβει'στὴν καρδιά. [νουν

—

Μὴν ἀκοῦτε Παρλαμέντα,πέταγμα ψυχῆς καὶ ρώμη
ἔκαμε κλεινὴν Ἑλλάδα,
ποῦ μαζὶ μὲ τὴν Παλλάδα
καθρεφτίζεται'στὴν λάμψι τοῦ Θεοῦ τοῦ χρυσοκόμη.

—

Δὲν ἀκούω Παρλαμέντα, μυστικὰ δὲν ἐξετάζω,
τῆς ἐλευθερίας τῆς Χίου τὴν ἡμέραν ἑορτάζω.
Καὶ χορεύω καὶ πηδῶ μὲς'στὰ πανηγύρια τοῦτα...
ὠχενοῦς, διαβόντρου γυιοί, φέρτεν τώρα τὰ λαγοῦτα.

—

Κι'ἐγὼ βλέπω,Περικλέτο,μιὰ Πατρὶδ'ἀλλοιώτικη
μὲ θεριῶν νέους τόνους.
καὶ γελῶ μὲ τοὺς γειτόνους,
ποῦ δὲν'πίστευαν ποτὲ των νὰ τὴν πάθουν Χιώτικι.

—

Πανηγύριζε καὶ γλέντα...
μ'ὅσα λὲν'στὰ Παρλαμέντα
σὺ μὴ βγάζῃς τσιμουδιά.

—

Τοὺς προμάχους μας προσκύνα..
καλῶς ἦλθαν'στὴν'Αθήνα
τῆς'Αθήνας τὰ παιδιά.

—

Πρὸ τούτων τῶν προμάχων μας κι'ἐγὼ τὸ γόνυ κλίνω
καὶ μίαν ἄλλην σήμερα Πατρίδα μεγαλύνω,
αὐτὴν,ποῦ τώρα στέφανος τὴν στέφει φωτοβόλος,
αὐτὴν,ποῦ τὴν ἐλάμπρυνε Ρήγας,Στρατὸς καὶ Στόλος,
αὐτὴν,ποῦ μὲ τὸν Ἕσπερο καὶ μὲ τῆς Πούλιας τάστρα
Ὁρασκέλισε Ψηλὰ βουνὰ κι'ἁπέτεξε σὲ κάστρα.

—

Πεῦχει'στὴ μέση της σπαθί,
'στὸν ὦμο της τουφέκι,
καὶ σκλάβων'Λευθερτὰ ποθεῖ
κι'ἄγρυπνος φύλαξ στέκει.

—

Πρὸς ἐκείνην ἀτενίζω
τὴν ὡραίαν Ἀμαζόνα,
κι'ἐμβατήρια τονίζω
πρὸς μεγάθυμον ἀγῶνα.

—

Τούτη λόγια δὲν μᾶς κάθει,τούτη λόγια δὲν μᾶς ράβει,
κι'ἂν ὁ Στράτος τὸ καράβι
μεγαλήτερο τὸ θέλῃ,κι'ὁ Λευτέρης πιὸ μικρὸ,
θέλω τώρα νὰ'συγχάσω
κι'ἂν εἰρήνη νὰ ξεχάσω
κάθε πόνο μας πικρό.

—

Δὲν ἀκούω κάθε γρῖνα,
κάθε μας ἀναποδιά..
καλῶς ἦλθαν'στὴν Ἀθήνα
τῆς Ἀθήνας τὰ παιδιά.

—

Π.— Μὲ χρυσόφτεραις ἐλπίδες
καλῶς ἦλθαν οἱ λεβέντες,
ποῦ δὲν ξέρουνε κουβέντας.

—

Κι'ἐγὼ τώρα τῆς ἀράδες
ἐν εἰρήνῃ θὰ τὰ τάσσω,
καὶ θὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι'ἑκοσιὸν μετροῦντες χρόνων
ἐδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἑνακόσια δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία

Εἰκοστὴ Νοεμβρίου καὶ τρίτη,
ὁ Λευτέρης θὰ πάῃ'στὴν Κρήτη.

Χίλια διακόσα κι'ἑβδομῆντα κι'ἑνέα,
πάλι μὲ τόπλο παλληκάρια γεννᾶα.

Τέ Στόλοι μεγάλοι κι'Ἐγγλέζοι καὶ Γάλλοι.

Α'.

Φ.— Μεγάλαις,Περικλῆ,χαρᾶις,
ὅπου ξεχνᾷς τῆς συμφορᾶις
Ἀλήθεια δόξα περισσὴ
κι'ἀμέρτητ'ἡ χαρά μας,
καὶ τόσοι ξένοι κολοσσοὶ
ἀράζουν'στὰ νερά μας.

—

Ἦλθανε Στόλοι δυνατῶν
συμμάχων μας καὶ προστατῶν
'στὴ θάλασσά μας πάλι.

—

Καὶ κανονίδι καὶ βροντή,
καὶ πλέψει Χιώτισσα κοντὴ
κάτω'στὸ περιγιάλι.

—

Κι'ἐγὼ παράπετα τρελλὸς
ρεμβάζω παρὰ θιν'ἄλος
ἐνῷ βροντοῦν οἱ Στόλοι.

—

Καὶ λέω:νἄβρισκα λεφτὰ
νἄκανα τρία σὰν κι'αὐτὰ
ἐπήγαινα'στὴν Πόλι.

—

'Στὸ Φάληρο τὰ Γαλλικά,
'στὸ Κερατσίνι τ'Ἀγγλικά,
καὶ βαξιώσεις τόσαι.

—

Καὶ τρέχει κόσμος ἐν σπουδῇ
τοὺς'Αγγλογάλλους μας νὰ'δῇ,
πατεῖς με καὶ πατῶ σε.

—

Τραπέζια,Περικλέτο μου,κι'ὁ Πρέσβυς τῆς'Αγγλίας,
τραπέζια,Περικλέτο μου,κι'ὁ Πρέσβυς τῆς Γαλλίας.
Καὶ τώρα χάνουνε πολλοὶ τσιγᾶ καὶ τὰ πασχάλια των
καὶ βλέπουν λίσταις φαγητῶν καὶ πίφτουνε τὰ σάλια
[των.

—

Κι'ἄλλοι σχεδὸν μπουρζουαζὶ
χάφτουν ἀπέξω σὰν χαζοὶ
κοπανιστὸν κέρα.

Τοὺς τριώγοντας χειροκροτοῦν,
καὶ μιὰ τὴν Φράντζα χαιρετοῦν,
καὶ μιὰ τὴν'Εγγλιτέρα.

—

Τῆς Σαλαμῖνος τὰ νερὰ τἀναταράζουν κρότοι,
μεγάλος ἐνθουσιασμὸς γιὴν'Αχαιῶν ἱκάνει,
καὶ στὸν'Αδέρωφ τὸν κλεινὸν ἀντὶ τοῦ Κουντουριώτη
'Εγγλέζο βλέπω Ναύαρχο δεξιωσι νὰ κάνῃ.

—

Μίγα τῳόντι γεγονός!..
κόσμος θαυμάζει κεχηνὼς
τοὺς Στόλους τοὺς μεγάλους.

—

Κι'ἐγὼ βροντῶ,καὶ σὺ βροντᾷς,
κι'ὅπου πηγαίνεις συναντᾷς
προστάτας'Αγγλογάλλους.

—

Εἶσαι δὲν εἶσαι νικητὴς
σὲ τούτους τοὺς καιρούς,
συμφέρει πάντα νὰ ζητῇς
προστάτας ἰσχυρούς.

—

Καθένας πρέπει νὰ ζητῇ
προστάτας,παπαρδέλα...
μιὰ προστασία δυνατὴ
δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

Χωρὶς προστάτας πουθενὰ δὲν'βρίσκεις μπάρμπα-ντό-
[ρους,
ἐκεῖνος ποῦ μονάχος θρᾷ δὲν εἶναι'στὰ σωστά του,
καὶ μετὰ δύο,Περικλῆ,πολέμους νικηφόρους
ἀκόμη πάσχομεν δεινῶς τὴν νόσον τοῦ προστάτου.

—

Πρέπει Δυνάμεις φιλικαὶ
νὰ προστατεύουν,τενεκὲ,
τὰ δικαιώματά μας
καὶ τὰ συμφέροντά μας.

—

Ἄνευ μεγάλων προστατῶν
τὸ σκάφος καταρρέει,
σοῦ σπάζουνε τὴ μούρη.

Κι'ἕνας προστάτης σὰν κι'αὐτὸν
τὸν Ἐδουὰρδ τὸν Γκρέϋ
εἶν'ἕνα κελεπούρι.

—

Αὐτὸς ἀνταξίως ἡθέλ
τοῦτον ὑμνεῖτε τώρα..
ὅλη τὴν Ἤπειρο σχεδὸν
τὴν παραιτεῖ'στὸν Βλιώρα.

—

Μὰ τί χαρὰ χαρήκαμε,
καὶ λὲν πολλοί,σακάτη:
μωρὲ μὰ ποῦ τὸν βρήκαμε
καὶ τοῦτον τὸν προστάτη.

—

Πανηγυρίζω,Περικλῆ,καὶ μὲ πολλοὺς καὶ μόνος
προπίνω γιὰ τὴν πρόταση τῆς φίλης Ἀλβιόνος.
Δὲν μᾶς τρομάζει σήμερα καμμιὰ κακὴ τρομάρα,
γιὰ κάθε κηδεμόνα μας καὶ φίλο μας Σγαρλίῳ
προπίνουν καὶ'στὴν Κορυτσὰ καὶ μέσα'στὴν Χειμάρρα
μὲ χαιρετίσματα πολλὰ κι'ἀπὸ τὸν Σπυρομήλιο.

—

Καὶ Δέλβινο καὶ Πρεμετὴ
τὴν πρόταιαν ἐπικροτεῖ,
ποῦ κόσμο ξετρελλαίνει.

—

Καὶ'στ'Ἀργυρόκαστρο χαρά,
καὶ'Λευθερίας ἠχοῦν οὐρὰ
καὶ μὲς'στὸ Τεπελένι.

—

Τί πρόταιαις!..κάθε μεγαλὸ μὲ τοῦτη παλαβένει...
χαρὰ μεγάλη κι'εθνική,
μὰ καὶ'στὸ Δέλβινον ἐκεῖ
προπίνουν γιὰ τὴν πρότασι, ποῦ τοὺς ξανασκλαβόνει

—

Μὲς'στὴν πολύπαθη τὴν γῆ
πάλι φονιάδες καὶ σφαγή,
κι'ἀκρίδες κι'ἀρουραῖοι.

—

Καὶ μ'ἐλικάμπικας χοροὺς
ἀκούω λέχους ἱεροὺς
νὰ τραγουδοῦν τὸν Γκρέϋ.

—

Τούτ'ἡ γῆ,ποῦ χθὲς ἀκόμα
τὸ πολυπαθό της χῶμα
ἔμεινε χωρὶς Σατράπη.

—

Τούτ'ἡ γῆ,τῆς Δόξης μνῆμα,
θ'ἀποτελῇ τώρα κτῆμα
κάθε Γκέγκη,κάθε Λιάπη.

—

Τούτ'ἡ γῆ μὲ τὰ χορτάρια,
ποῦχουν φάει παλληκάρια
τὰ πανύμνητά της μέρη.

—

Θέλουνε κι'αὐτοὶ κι'ἐκεῖνοι
τῆς'Αρβανιτιᾶς νὰ γίνῃ
περιλάλητο λημέρι.

Ὅλοι'στοὺς προστάτας ἴτε..
ποιὸς ἀπίστευε μιὰ τέτοια
τῶν ἀγώνων ἀμοιβή.

—

Ἐν τοσούτῳ φᾶτε ποιῆτε,
καὶ'στὰ πέντε Βιλαέτια
κράξετε μ'ἐμᾶς:ἐλοί.

Β'.

Π.— Ἀδειάστε μας τὴν'Ἤπειρο,κάθε χωριὸ καὶ χώρα,
φωνάζ'ἡ Δύσις τώρα.
Ἀδειάστε μας τὴν'Ἤπειρο,'στοὺς'Αλβανοὺς ἀνῆκει...
τοῦ Τζουλιάνο σήμερα περιφανὴς ἡ νίκη.

—

Διπλωματίας λῃστρικῆς ἐνίκησε τὸ ξέμμα...
καὶ σεῖς,παιδιά,ποῦ'πότισε τὸ τίμιόν σας αἷμα
αὐτὰ τὰ πολυστένακτα τῆς τυραννίας μέρη
καὶ μόλις χθὲς ἀνέπνευσαν'Ελευθερίας ἀγέρι,
ἀδειάστε τα καὶ δῶστε τα'στοῦ Βλιώρα τοὺς φονιάδες,
ἀλλοιῶς μᾶς φοβερίζουνε βρωμομακαρονάδες
ὅτι τοὺς ἀνικήτους των θὰ στεῖλουν Βερσαλιέρους
νὰ σφαγιάσουν ἱερῶν προμάχους ἐλευθέρους.

Βροντόφωνοι φωνάζετε
γιὰ θαυμαστοὺς ἀγῶνας,
ξέρομε πῶς στενάζετε
πέντε μακροὺς αἰῶνας.

—

Ξέρομε δέξῃς μνήματα πῶς εἶναι τὰ βουνά σας,
ξέρομε τὰ θεινά σας,
τοὺς πόνους τοὺς φαρμακερούς,
τὰ βογγητά,τοὺς θρήνους,
καὶ τοῦ Ζαλόγγου τοὺς χοροὺς
τοὺς ξέρομε κι'ἐκείνους.

Ξέρομε πῶς'χαρήκατε σὰν ἴδατε μιὰ'μέρα
νὰ κυματίζ'ἡ γαλανὴ καὶ'στὰ βουνά σας πέρα,
καὶ πῶς σᾶς πρέπει'Λευθεριὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ἀλλ'ὅμως τί νὰ κάνεμε μ'αὐτὸν τὸν Τζουλιάνο.

—

Ἡ τῶν δικαίων σας φωνὴ
πρὸς δίκαια μᾶς σύρει,
ὅμως ἀνάγκη νὰ γενῇ
καὶ τούτου τὸ χατῆρι.

—

Τοῦ Τζουλιάνο σήμερα μεσουρανεῖ τἀστέρι,
κι'ἂν δὲν τὸν ὑπακούσωμε μᾶς σκιάζει,μᾶς μαλλόνει..
καὶ τοῦτος τοὺς ἀγῶνας σας καὶ τὰ βεινά σας ξέρει,
ἐν τούτοις τὰ ξεράδια του'στὴν'Ἤπειρο τἀπλόνει.

—

Τὴν δοξασμένη χώρα σας'Ιταλικὴ τὴν θέλει...
ξέρετε πῶς ἐπλήθυναν κι'οἱ προσφιλεῖς φρατέλοι,
κι'ἄρχισαν ψώρα νἄχουνε καὶ φτώχια δυνατή,
καὶ θέλουν'στὴν καμποῦρα σας νὰ ζήσουνε κι'αὐτοί.

—

Ξέρετε πῶς τοὺς ἔκαναν ταυτιὰ των τελατίνες
τοῦ Μενελίκ'Αβησσυνοὶ κι'ἐρήμων Βεδουῖνοι,

μὰ νησιτικῶν πληθώρα
παραγγυγγίζει τώρα,
καὶ κατακτήσεις θέλουνε καὶ πάν ἐδῶ κι'ἐκεῖ,
κι'ἐπῆραν καὶ τὴν'Ἤπειρο γιὰ Κυρηναϊκή.

Γιὰ λίγο βρασισθήκατε μὲ'Λευθερίας ἀέρα,
γιὰ λίγο ζήσατε καὶ σεῖς χωρὶς πατρίδα βοῦλα,
μὰ τώρα τῆς Ἀρβανιτιᾶς κυττᾶτε τὴν παντιέρα,
ποῦ συμβολίζει φονικό,πλιάτσικο,καὶ ραμπλα.

—

Ξέρομε τί'τραβήξατε μὲ τὴν'Επιτροπή,
ξέρομε πῶς ὁ Λάμπικ δὲν ξέρει τὴν'ντροπή,
ὅλα τὰ ξέρομε,παιδιά,κι'ἀκόμη τί σημαίνει
σκλάβος ποῦ ξεσκλαβώθηκε σκλάβος νὰ ξαναμένῃ.

—

Θέλομε νὰ γλυκάνωμε
τὸν πόνο,ποῦ σᾶς λρένει,
ἀλλ'ὅμως τί νὰ κάνωμε
μ'αὐτὸ τὸ μακαρόνι.

—

Ὁ Τζουλιάνο τὸ ζητεῖ
καὶ τὸ ποδάρι του πατεῖ
κι'ὅλους μᾶς πάει ριπιτί.

—

Ἀέρα'πήρανε πολὺ μὲ τοῦτον οἱ φρατέλοι,
αὐτὸς μᾶς βάζει σήμερα σὲ πειρασμοὺς μεγάλους,
καὶ'στοῦ Φαλήρου τὰ νερὰ μία φεργάδα στέλλει
νὰ δείξῃ πῶς δὲν σκιάζεται τοὺς φίλους'Αγγλογάλλους.

—

Τοῦτος γυμνόνει τὸ σπαθί,
τοῦτος νὰ πιάσῃ προσπαθεῖ
κι'ἀπὸ τὴν'Ἤπειρο μαγιά...
πιῆτε σὲ τούτου τὴν ὑγειά.

—

Ἐσεῖς τὰ τόσα δίκηα σας θὰ μᾶς ξαναραδειάσετε,
ὅμως ταυτιὰ σφαλοῦμε
καὶ σᾶς παρακαλοῦμε
τὴν'Ἤπειρο ν'ἀδειάσετε.

—

Ξέρομε πῶς συμφοραῖς
θὰ σᾶς τρῶνε τὸ σηκότι,
μὰ δεχθῆτε μὲ χαραῖς
τὸν καινούριο σας δεσπότη.

—

Σκύψτε τὸ κεφάλι τώρα,
κι'ὅπως μὲ τὸν Τουρκαλᾶ
πιθανὸν καὶ μὲ τὸν Βλιώρα
νὰ περάσετε καλά.

—

Ἐναντίον μας δὲν πρέπει νἄχετε κανένα πάθος
δίχως ἀφορμὴ κι'αἰτία,
δυσανάβατος εἰς ὕψος,δυσθεώρητος εἰς βάθος
ἡ τρανὴ διπλωματία.

—

Ὄχι καθ'ἡμῶν θυμοί,
ξέρετε πῶς κεραμεῖ
κεραμεὺς ἀεὶ κοτέει.

Κι'ἂν σᾶς κάνουν τώρα βοῦλους
στῆς'Αρβανιτιᾶς τοὺς μούλους,
μόν'ὁ Τζουλιάνο φταίει.

—

Κι'ἂν σᾶς σφάξουν σὰν τραγιά,
ὅμως πιῆτε'στὴν ὑγειά
καὶ τοῦ Γκρέϋ τοῦ φιλτάτου
καὶ τοῦ καθενὸς προστάτου.

Γ'.

Φ.— Φωτιαῖς σκορπίζουνε ξανὰ
παλληκαρίων τουφέκια,
'στ'Ακροκεραύνια βουνὰ
βροντοῦν λατροπελέκια.

—

Καὶ γυναικῶν ἁρματωσιαῖς
σπάζουν λῃστάρχων μούραις,
ποῦ θέλουν φάσκελα,ψτυσιαῖς,
καὶ τηγανοῦ μουντζούραις.

—

Λαός,ποῦ μυριόνεκρος τὸν ἔστεψαν ἀγῶνες,
παρακαλεῖ γονατιστὸς θαυματουργαῖς εἰκόνες,
κι'ὁρκίζονται μικρὰ παιδιὰ μ'ἐφήβους καὶ μὲ γέρους
πῶς δὲν φοβοῦνται Λιάπηδες
καὶ Γκέγκηδες χασάπηδες,
μήτε καζάκ'Αὐστριακή, καὶ μήτε Βερσαλιέρους.

—

Καλῶς νὰ μᾶς κοπιάσουνε στιλπνοὶ μακαρονάδες,
νὰ τραγουδήσουν λιγερὰ
καὶ τὰ δικά μας τὰ πυρά,
καὶ γυναικείων τουφεκιῶν ν'ἀκούσουν πατινάδες.

—

Οἱ Βερσαλιέρ'οἱ τρομεροὶ
καλῶς νἀλθοῦνε τώρα,
νὰ φᾶν κι'ἐδῶ καμμιὰ γερὴ
κι'ἀνέλπιστη σπαλιέρα.

—

Ὄρνια χυμοῦν ἀπάνω μας καὶ λαίμαργα κοράκια,
μὰ σὰν καὶ πρὶν δὲν θὰ μᾶς τρῶν μαύρης σκλαβιᾶς σαράκια.
Μουγγρίζουν γύρω μας θεριὰ καὶ λέοντες καὶ σκόμνοι,
βρωμίζουν χνῶτ'Αρβανιτιᾶς τῆς'Λευθεριᾶς τἀγέρι..
χίλια καντάρια σουμπλιμὲ νὰ ρίξετε'στὴ λίμνη
γιὰ νὰ γλυκάνῃ τὸ νερὸ νὰ πιοῦν κι'οἱ Βερσαλιέροι.

—

Χίλιαις φοραῖς ἀνάθεμα, χίλιαις φοραῖς κατάρα,
ποῦ μέλις τὰ κομπαναρὰ
ἐσήμαναν Ἐλευθεριά,
θέλουν νὰ μᾶς ἀφήσουνε πάλι μὲ τὴν λαχτάρα.

Διάχυσις τοῦ «Φασουλῆ» μὲ τὸν Γκαλὴπ τὸν Κεμαλῆ.

—

Φ. — Μπουγιουρούμ...καλῶς μᾶς ἤλθες στὴν πρωτεύουσά μας πάλι...
ἄφερες καὶ τῆς Εἰρήνης τὴν Συνθήκη τὴν μεγάλη.
Καὶ καθένας τώρα κρίνει,
φίλτατέ μου Τουρκαλᾶ,
πῶς μὲ τούτη τὴν Εἰρήνη
θὰ περάσωμε καλά.

—

Ἔχομε Συνθήκη τώρα μὲ τῆς Ἡδίως τὰ Ντιβάνια,
ἐν τοσούτῳ κάθε μέρα
καταρθάνουν ἐδῶ πέρα
ἐξορίστων καραβάνια.

Ἄλλων τὰ λιπτὰ σουφρόνουν,
ἄλλους δὲ τοὺς στηλιαρόνουν,
ἄλλους δὲ τοὺς σκυλοβρίζουν,
ἄλλους δὲ τοὺς ἐξορίζουν,
κι' ὅλοι τοῦτοι διγγοῦνται πόσα Ἐρήκανε καλὰ
μὲ τὸ τέλος τῆς Εἰρήνης.. ἀφεριμ.χαῖρ ἐλᾶ.

—

Τώρα κανενὸς τὸ στήθος Ἐφιάλτης δὲν βαρύνει,
μὰ καὶ σὺ χαρὰ γεμάτος γιὰ τὴν τζόγια τὴν Εἰρήνη,
ἑτοιμάζεσαι νὰ δώσῃς ἀσπερίδα καὶ μὲ μπάλο,
καὶ παρακαλῶ πολύ,
φίλτατέ μου Κεμαλῆ,
μίαν πρόσκλησιν νὰ στείλῃς καὶ σ' ἐμένα δίχως ἄλλο.

Κι' ἂν μᾶς στείλετ' ἐδῶ πέρα κάθε τῆς Τουρκιᾶς Γκιαμὲ κατασπασμένη μούργ, [ούργ,
δὲν μᾶς μέλει, δὲν πειράζει, καὶ περνοῦμε μιὰ χαρά,
φθάνει πούχομε Συνθήκη μὲ τὸν Τούρκικο Ντουρᾶ.

—

Στῆς χαρᾶς τὸ πανηγύρι
τόκα μία τὸ ποτῆρι.
Σὶν καὶ πρὶν δὲν ὑποφέρω, σὰν καὶ πρῶτα δὲν βογγῶ...
εὐτυχία περισσή,
κι' Ἐλὰ Τουρκαλᾶ καὶ σὺ
νὰ χορέψῃς τὸ Ταγκό.

Καὶ καμπόσαις ποιειλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Νίκαι κατὰ βαρβάρων, ἔργον Ἀννίνου Μπάμπη,
ὅπου φιλοπατρία καὶ πνεῦμ' ἀκμαῖον λάμπει.
Νίκαι κατὰ βαρβάρων, περιφανὲς βιβλίον,
μεγάλης ἱστορίας ἐξαίρον μεγαλεῖον.

—

Νέον Ἡμερολόγιον τῆς ἐλευθέρας Σάμου,
νέον Ἡμερολόγιον Ἐλένης τῆς Σοφιάνου,
ὄντως ὡραῖον προϊὸν ἀθροεποΐης καλάμου,
κι' εὐχόμεθα παρόμοιον νὰ βγάλῃ καὶ τοῦ χρόνου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες τρύπαν
ἐβασίλεψεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώπαν.

Χίλια κι' ἑπτακόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Νοεμβρίου τριάντα
καὶ σπουδαία συμβάντα.

Πολύντος χίλια διακόσα κι' ἑβδόντα,
τῆς Ἠπείρου λαὲ ξαναβρόντα.

Ἐρωτήσεις κι' ἀπαντήσεις.

—

Α'.

—

Φ.— Σύννους μοῦ φαίνεσαι πολύ.
Π.— Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ,
θέλω σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
γιὰ κάποιο πρᾶγμα σοβαρὸ
νὰ σὲ γλυκορωτήσω.
Φ.— Ρώτησε ν' ἀπαντήσω.

—

Π — Πές μου δὲν ἐταράξαμε
ἀληθινὰ τοὺς Αἴμους;
τὸ ξίφος δὲν ἐβράξαμε
σὲ δυὸ γεροὺς πολέμους;

—

Φ.— Ἀφοῦ τὸ ξέρεις τί' ρωτᾶς!
Π. — Ὁ κόσμος τάχα νικητὰς
δὲν μᾶς θαρρεῖ δαφνοστεφεῖς;
Φ.— Εἰς ὁποῖο μέρος κι' ἂν στραφῇς
ἀκοῦς λαμπροὺς παιᾶνας
γιὰ τρόπαια τῆς μάννας.

—

Π.— Ἀληθεια τρόπαια τρανὰ
δὲν' φτέρωσαν καρδιαῖς;
δὲν ἐκοκκίνισαν βουνά,
κάμποι καὶ λαγκαδιαῖς;

—

Φ.— Ἀπὸ παντοῦ ξεκίνησαν
φύτρα παλληκαριᾶς,
καὶ μ' αἵματα κοκκίνισαν
βωμοὶ τῆς Ἐλευθεριᾶς.

—

Π.— Οἱ φασοφόροι προσφιλεῖς
δὲν τόκοψαν κουμπόρι;
τῶν Πρώσσων τῆς Ἀνατολῆς
δὲν' σπάσαμε τὴν μούργ;

—

Φ — Ἀμμ' θέλει' ρώτημα κι' αὐτό;
βεβαίως, πατριώτη,
ἔπαθαν κάζο δυνατὸ
κι' οἱ δεύτεροι κι' οἱ πρῶτοι.

—

Π.— Μὲς' στοῦ πολέμου τὴν βροντὴ
δὲν' βγάλαμε τὴν λεοντὴ
ἀπὸ ψοφοβγαϊδάρους;

—

Μὲ δόξα δὲν ἀστράψαμε;
Συνθήκας δὲν ἐγράψαμε
μὲ Τούρκους καὶ Βουλγάρους;

—

Φ.—Βεβαίως καὶ τὴν λεοντὴν γαϊδάρων ἐπετάξαμε
κι' ἤμεσε κόσμος κεχηνὼς καὶ τῶν φρενῶν ἐξέστη,
καὶ δυὸ Συνθήκας ἀγαστὴς Εἰρήνης ἐσυντάξαμε,
τὴν μὲν ἑβδομ.βρὲ Περικλῆ, τὴν δὲ' στὸ Βουκουρέστι.

—

Π.— Μοῦ' μίλησες πολὺ σωστά.
Φ. — Ὅλοι τὰ ξέρουν ὡς γνωστά,
καὶ μόνο σὺ παραλαλεῖς κι' ἔχεις ἀμφιβολία
καὶ μοῦ γανόνεις τὸ μυαλὸ μ' αὐτὴ τὴν ὁμιλία.

—

Π.— Ἀφοῦ λοιπόν, ἀγαπητέ,
εἴμαστε τώρα νικηταί,
κι' ἐστήθησαν Ἡρῷα
σ' ἐβάψη μας πατρῷα.

—

Ἀφοῦ πολλῶν γλυκάναμε
τῆς πίκραις καὶ τοὺς πόνους,
ἀφοῦ Συνθήκαις κάναμε
μαζὶ μὲ τοὺς γειτόνους.

—

Γιατὶ δὲν ἔχουν σεβασμὸ
'στὰ νέα καθεστῶτα,
κι' ἐπάθανε παροξυσμὸ
μαζί μας σὰν καὶ πρῶτα;

—

Γιατὶ καὶ τώρα μᾶς κτυποῦν,
χωρὶς Συνθήκαις νὰ' ντραποῦν,
οἱ παλιο-Τουρκαλάδες;

—

Γιατί και σήμερα ποῦ λὲς
μὲ τῆς ἀγάπαις τῆς παλιαῖς
μᾶς βάζουν σὲ μπελάδες;

—

Γιατί σὰν κι' ἄλλοτ' ἐμμανεῖς
ἀνηλεῶς ἐμισγεναῖς
σαπίζουν' στὸ στιλιάρι;

—

Κι' ἂν δὲν τοὺς βάλουν πυρκαγιὰ
κι' ἂν δὲν τοὺς σφάξουν σὰν τραγιά,
νὰ τὸ θαρροῦν γιὰ χάρι;

—

Γιατί μᾶς δίνουνε βρισιαῖς;
γιατί, συνάδελφέ μου,
κλείνουν Σχολεῖα κι' Ἐκκλησιαῖς
ὅπως πρὶν τοῦ πολέμου;

—

Γιατί, μωρέ, νὰ μᾶς κτυπῶν κι' οἱ Βούλγαροι στὴ Θρᾴκη
κι' ὁ θρίαμβος τῶν ὅπλων μας τοὺς ἔγινε σαράκι;
Γιατί κι' αὐτοὶ λυσσομανοῦν, γιατί κι' αὐτοὶ φρυμάζουν,
καὶ δυστυχῶν ὁμογενῶν τὰ σπήτια τὰ ρημάζουν;

—

Γιατί κι' ἡ φίλη μας φιλὴ
ἁρπάζει τὰ τεμένη,
καὶ τίποτα, βρὲ Φασουλῆ,
'στὸν τόπο του δὲν μένει;

—

Φ.— Σκασμός, μιὰν εἶσαι φαφλατᾶς,
καὶ δὲν θὰ σ' ἀπαντήσω,
κι' ἐγὼ γι' αὐτὰ ποῦ μ' ἐρωτᾶς
θέλω νὰ σ' ἐρωτήσω.

Β'.

—

Π.— Πολλάκις, φίλε μου, κι' ἐγὼ
περὶ πολλῶν μονολογῶ
καὶ λέω: μὴ μᾶς νίκησαν καὶ Τοῦρκοι καὶ Βουλγάροι,
κι' ἐμεῖς γι' αὐτὴ τὴν συμφορὰ δὲν πήραμε χαμπάρι;

—

Μήπως τὴν πάθαμε, κουτέ,
κι' ἐμεῖς θαρροῦμε νικηταί
πῶς αἴματα μεγάλα;

—

Καὶ ξίφος ἀκονίζομε
καὶ θούρια τονίζομε
μ' ὁλόρθο τὸ κεφάλι;

—

Ἐξήγησέ μου, Φασουλῆ,
τί τρέχει νὰ συχάσω.
Φ.— Κι' ἐγώ, ξυλένια κεφαλή,
κοντεύω νὰ τὰ χάσω.

—

Καὶ νικηταὶ φανήκαμε
καὶ ξακουστοὶ γενήκαμε
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Κι' ἀπὸ πελάγη καὶ στεριαῖς
ἐπέταξαν Ἐλευθεριαῖς
'στὴ σκλαβωμένη κτίσι.

—

Ἀλλ' ἡ Πατρίς, βρὲ Περικλῆ, τῶν πόθων, τῶν ὀνείρων,
ἡ μήτηρ ἡ πολυπαθὴς ἡρώων καὶ μαρτύρων,
ἐπέταν δόρυ πάγχρυσον μὲ τὴν Παλλάδα πάλλῃ
κι' ὅταν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ τὴν στεφανῶν ἡ πάλη,
στέκει σὰν κάρφος σὲ μικρὸν καὶ σὲ μεγάλων μάτια
κι' ὅλοι χυμοῦν ἀπάνω της ν' ἁρπάξουνε κομμάτια.

—

Ἑλλὰς δὲν εἶναι κυνισμός,
ἀλλ' οὔτε κι ὑπολογισμὸς
χυδαῖος γιὰ χυδαῖα.

—

Εἶναι σημαίας γαλανῆς
κι' Ἐλευθερίας ἀληθινῆς
μία μεγάλ' Ἰδέα.

—

Γι' αὐτὴν ὑπέρτατος ἀγὼν
ἀπὸ θεσφόρητον ζυγὸν
ν' ἀπολυτρώνῃ σκλάβους.

—

Καὶ σὰν ραγδαία καταιγὶς
νὰ πνίγῃ στιγεροὺς σφαγεῖς
καὶ μεθυσοκοττάβους.

—

Γιὰ τοῦτο στέκει σὰν καρφὶ 'στὰ μάτια τῶν βαρβάρων,
γι' αὐτὸ καὶ μποκαλόγατοι πολλοὶ τῆς Ἑσπερίας
μὲ βρυχηθμοὺς καὶ μὲ κοντοὺς ἁρπακτικῶν λαβάρων
ἐρρίξουν ἐναντίον της ἐπιχειροῦν ἀγρίας.

—

Γιὰ τοῦτο σὰν τὴν ἴδανε καὶ πάλιν Ἀμαζόνα
σ' Ἐλευθερίας ἀγῶνα,
γιὰ τοῦτο σὰν τὴν ἴδανε καὶ πάλι ν' ἀνατέλλῃ
κακὴ δαφνηφόρος νὰ βραντᾷ,
τῆς ρίχτηκαν ἀπὸ κοντὰ
Μαγυάροι καὶ Φρατέλοι.

—

Αὐσσα Σάτλοκ Ἐδρίσου
παραφάρι τοῦ Φαράσου
τοὺς ἀγαπητοὺς σφαγεῖς.

—

Καὶ τὸ πέδι των πατοῦν
κι' ὑποδουλώσιν ζητοῦν
ἐλευθερωθείσης γῆς.

—

Γι' αὐτὸ πάλιν κατ' ἐκείνης βλέπω κάθε Ταμερλάνο,
γι' αὐτό, φίλη κεφαλή,
'σηκωθήκαν κι' Ἰταλοὶ
τοῦ Μαρκέζου Τζουλιάνο.

—

Γι' αὐτὸ τρῶν τὰ λυσσακά των,
καὶ γι' αὐτὸ τὰ πατρικά μας

καὶ τὰ πρὸ καιροῦ δικά μας
τὰ ζητοῦνε γιὰ δικά των.

Γ'.

—

Π.— Μιλεῖς ἀλήθεια μὲ μιζαλό,
μὰ δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ,
ἀφοῦ μονάχοι πήραμε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι
τὴν πατρικὴ κληρονομιά, τὰ πατρικά μας μέρη.

—

Ἀφοῦ γι' αὐτὴν τὴν Ἐλευθεριὰ
ἐχάθηκε παλληκαριὰ
κι' ἔχύθη τόσον αἷμα.

—

Καὶ τὸ μεγάλο του παιδὶ
τόστειλε τότε νὰ τὰ 'δῇ
τὸ δοξασμένο Στέμμα.

—

Κι' ἀφοῦ μᾶς λέν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
πῶς εἶναι μία πατρικὴ
κληρονομιὰ δική μας,
ποῦ θέλει τὸ χακί μας.

—

Γιατί σὰν ὄρνια τὰ κυττοῦν,
γιατί νὰ γίνουνε ζητοῦν
Βασιλειὸ χασάπηδων
καὶ Γκέγκηδων καὶ Λιάπηδων;

—

Γιατί μὲ λαίμαργη ματιὰ
'στοῦ Βλιώρα τὴν Ἀρβανιτιὰ
τὰ μέρη μας χαρίζουν;

—

Κι' οὔτε κανένας δὲν μιλεῖ,
καὶ μήτε φίλοι, Φασουλῆ,
δὲ μᾶς ταναγνωρίζουν;

—

Πῶς γίνεται, μωρέ, κι' αὐτὸ
ν' ἁρπάζουν τὸ δικό της;
μὴν τὄχῃ τάχατε γραφτὸ
τὸ δόλιο ροιζικό της;

—

Γιατί γυρεύουν μερδικὸ Φρατέλοι καὶ Μαγυάροι
ἅπαις' ἀπὸ πολύνεκρον' Ἑλληνικὴν ἀγῶνα;
μὲ τί δικαίωμα, μωρέ, μαλλιάζουν βρὲ γαιδάροι
σ' ἐκεῖνον τῆς' Ἀρβανιτιᾶς τὸν ξένον ἀχυρῶνα;

—

Φ.— Πάψε ταὐτιά μου νὰ τρυπᾷς,
μάθε μωρέ, νὰ σιωπᾷς,
καὶ ἔτσι μὴ σαλέψῃς.

—

Μὰ ψέλλιζε καθ' ἑαυτόν:
ὑπακοὴ σὲ ξυνατῶν
συμφέροντα καὶ βλέψεις.

Ὑπακοή, βρὲ Περικλῆ, 'στοῦ Ρήγα τοὺς δυώκτας,
κι' ἀκόμη περισσότερον 'στοὺς μακαρονοτρώκτας.
Αἱ βλέψεις, τὰ συμφέροντα φωνάζουν 'στὸν καθένα
νὰ κύπτῃ τὸν αὐχένα
σ' ὅσους χωρὶς ξετσιπωσιὰ
μᾶς γίνονται τσιμπούρια,
γιατὶ δὲν πιάνεις χαρτωσιὰ
μὲ ξέστρωτα γαϊδούρια.

—

Ἐκεῖν' οἱ μαχηταὶ καιρῶν καὶ χρόνων τιμημένων,
ποῦ τοὺς ξυπνοῦσαν δίκαια λαῶν ἀδικουμένων,
ἐκεῖνοι, ποῦ τοὺς ἔλεγαν' Ἐλευθερίας Βάρδους,
ἄργσαν γένους ποταπούς, ἐκφύλους καὶ μπαστάρδους.

—

Αὐτοὶ δὲν ἔχουν τίποτε νὰ δείξουν παρὰ μόνον
στιλέτα δολοφόνων,
ποῦ τἀκονοῦν 'στὰ σκοτεινὰ Καμόρρας καὶ Μαφίας
καὶ μαύρας Συντροφίας.

—

Ὁ Βὴβ ἀντάξιος τιμῶν,
ὁ Βὴβ μεγάλος Ἡγεμὼν
ξεδιωμένου κράτους.

—

Κι' ὁ Βλιώρας κλείνει τὰ Σχολειά,
καὶ δέχεται λησταῖν φιλιά,
ποῦ τρὶς ἀνάθεμά τους.

Δ'.

—

Π. — Στοῦ σκοτωμένου Βασιλῆ τὸ μνῆμα σταματῶ
καὶ παλληκάρια τοῦ Στρατοῦ τριγύρω του κοττῶ.
Ξύπνα ν' ἀκούσῃς, Βασιλῆ, παλληκαριᾶς τραγούδια,
ξύπνα νὰ δῇς 'στὸ μνῆμα σου πολεμιστῶν λουλούδια,
ὁποὺ 'φυλᾶ 'στὸ Πέτσοβο τὰ 'μάζεψαν μιὰ μέρα
καὶ κάνοντάς τα στέφανο τἄφεραν ἐδῶ πέρα.

—

Εἶναι στεφάνι τοῦ Στρατοῦ, στεφάνι ποτισμένο
μὲ δάκρυα, ποὺ 'χύθηκαν γιὰ Σὲ τὸν σκοτωμένο.
Νίκης σοῦ τἄφεραν παιδιὰ
κι' εἶν' στεφάνι μ' ἀνθοὺς
δόξης, τιμῆς, ἀγάπης.

—

Κύττα τί σοῦφερα Στρατός,
ποῦφυγ' ἐμπρός του φτερωτὸς
κάθε βρωμοχασάπης.

—

Κι' ἦσαν γενναῖα καὶ τρανὰ τὰ λόγια τοῦ Δουμπιώτη,
μ' αὐτὰ τὸ στόμα 'μίλησε τοῦ κάθε Στρατιώτη.
Ἄκουσε λόγια, Βασιλιᾶ, ποῦ εἰσηγοῦνται κλέη,
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ καὶ χαμηλὰ φωνὴ μεγάλη λέει:
Τέτοιο στεφάνι σὰν κι' αὐτὸ μέσ' ἀπὸ τὸν ἀγῶνα
διάδημα τῆς μνήμης σου θὰ μένῃ 'στὸν αἰῶνα.

Στὴν Ἤπειρο λύκοι
καὶ τρόμος καὶ φρίκη.

—

Ἄλλο καὶ τοῦτο ξαρνικό...λύκων φρικτῶν ἀγέλη
στὴν Ἤπειρο προβάλλει
καὶ τρέμουνε φρατέλοι
καὶ λήσταρχοι μεγάλοι.

—

Κανεὶς δὲν ξέρει τί νὰ πῇ
γι' αὐτοὺς τοὺς λύκους τώρα...
τρομάρα στὴν Ἐπιτροπή,
τρομάρα καὶ στὸν Βλιώρα.

—

Καὶ τῆς Ἠπείρου τὰ θεριὰ
σηκόνονται νὰ φανε
ἐκείνους, ποὺ τὴν Ἐλευθεριὰ
τοῦ κόσμου δὲν ψηφάνε.

—

Σὲ ματωμένα χώματα
λύκοι τὸ στέμ' ἀνοίγουν
γι' αὐτοὺς, ποῦ δικαιώματα
καὶ συνειδήσεις πνίγουν.

—

Χωμοῦν καὶ λύκοι σὰ λησταὶς
καὶ τρομεροὺς Ἀλπινιστὰς
κάποιου Φρατέλου κάλπη.

—

Ποῦνα Μαρκίζος ζηλευτός,
μὰ λύκος ἔγινε κι' αὐτὸς
καὶ λύκους περιθάλπει.

—

Οὐρλιασμάτων ψεύτικων ἀκούω συναυλίαις,
λύκοι τοὺς λύκους ἀπειλοῦν,
καὶ λύκοι σπάζουν καὶ χαλοῦν
τρανῶν λυκοφιλίαις.

—

Κι' αὐτοὺς, ποῦ δίκαια λαῶν καταπατοῦν βαρβάρως
χωρὶς νὰ τοὺχουν βάρος,
νόμων ἀγράπτων καὶ γραπτῶν θὰ τοὺς τρομάξῃ Νίκη,
καὶ μόνοι των θὰ φαγωθοῦν πρὶν νὰ τοὺς φᾷ οἱ λύκοι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον	Χίλια κι' ἑξακόσα δεκατρία,
ἐβρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρδενώνων.	δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία
Ἑβδόμη Δεκεμβρίου,	Χίλια καὶ διακόσα κι' ἑβδομήντα ἕνα.
κάλπη Βουλευτηρίου.	ἕνωσις τῆς Κρήτης, χρόνια δεξάσμενα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α΄.

—

Π.— Ἀληθεύει, συμπολίτη,
πῶς ἐπῆγε μὲς' στὴν Κρήτη
Ἕλλην Βασιλιᾶς μεγάλος θατερ' ἀπὸ τὸν Φωκᾶ
γιὰ νὰ στήσῃ τὴν γαλάζια' στὴν νησίδα τοῦ Φιρκᾶ;

—

Ἀληθεύει, Φασουλῆ,
πῶς ἐπέρασαν τὰ χρόνια,
ποὺ μᾶς ἔτρωγε πολλὴ
καὶ μεγάλη καταφρόνια;

—

Ἀληθεύει, πατριώτη,
πῶς ὑπὸ τὸν Κουντουριώτη
κι' ὁ περίλαμπρος ὁ Στέλος μὲς' στῆς Κρήτης τὰ νερὰ
χαιρετίζει τὴν χαρά;

—

Ἀληθεύει, Φασουλῆ μου, σὰ θριάμβους μας πολλοὺς
πῶς ἐπῆγαν τὰ Καράβια μὲς' στῆς Κρήτης τοὺς γιαλούς;
Ἀληθεύει πῶς καὶ Κρῆτες
καὶ πανάρχαιοι Κουρῆτες
ἔτραξαν τῶν Καραβιῶν μας τὰ κανόνια νὰ φιλήσουν
καὶ μαζί των νὰ μιλήσουν.

—

Ἀληθεύει πῶς ἡ Κρήτη
μὲ τὸν γέρο Ψηλορείτη
πανελεύθερη βροντᾷ;

—

Κι' ἕνας ποταμὸς αἱμάτων
μὲ βοὴν πελωρίων ἁρμάτων
'στῆς βρονταῖς της ἀπαντᾷ;

—

Ἀληθεύει κι' ἐκεῖ πέρα
πῶς' Ἐλευθερίᾳς ἡμέρα
ἐσελάγισε χρυσή;

—

Κι' ὑπὸ τὴν ἠχὼ παιάνων
σὰ συντρίμματα τυράννων
καταπίπτουν κολοσσοί;

—

Ἀληθεύει πῶς' στῆς Κρήτης τ' ἄφρισμένα τ' ἀκρογιάλια
ἔβλεπες τὰ σύμβολά μας κι' ἄετοὺς μὲ δυὸ κεφάλια;
Ἀληθεύει πῶς ἐβγῆκαν ἀπὸ μνήματα νεκροί,
ὅταν εἶδαν πῶς ἀγῶνες
στεφανώνονται μακροί,
ποὺ τοὺς ὕμνησαν αἰῶνες;

—

Ὄνειρον ὀνείρου τάχα
τοῦτ' ἦ Ἐλευθεριὰ δὲν εἶναι;
Φ.— Ὄχι, Περικλέτο χάχα,
κι' ἔλα γλέντα, τρῶγε, πῖνε.

—

Κύττα τί χαρὰ μεγάλη
μὲς' στῆς Κρήτης τὸ νησί,
κι' ἔλα χόρεψε καὶ σὺ
τὸν χορὸ τὸν Πεντοζάλη.

—

Ὅλ αὐτὰ ποῦ μ' ἐρώτησες
ἀληθεύουν κατὰ γράμμα...
κύττα νέους μαχητὰς
μ' ἀσπρομάλληδες ἀντάμα.

—

Κι' ἐγὼ σήμερα μ' αὐτοὺς
ἐξάλλους πανηγυρίζω,
καὶ τυράννους μισητοὺς
τοὺς γελῶ, τοὺς μυκτηρίζω.

—

Ἔστι Δίκης ὀφθαλμός...
τώρα Ἀνθερειᾶς ψαλμός,
τώρα Ἀνθερειᾶς τραγούδια.

—

Τώρα Ἀνθερειᾶς καμπάναις,
γειὰ χαρά σας, βέλιαις μάνναις,
γειὰ χαρά σας, κοπελαούδια.

—

Σὲ χορεὺς μας προσκαλοῦν
μὲ σπιθόβολαις ματιαίς,
σήμερα μασχοβολοῦν
μὲς στοὺς δρόμους ἡ μυρτιαίς.

—

Ἥλιος ἀστραφε' στὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ μας τὴν παλιᾶ,
ἥλιος ἔλαμφε' στὴν ἔψι
νικηφόρου Βασιλιᾶ.

—

Ἥλιος δόξης περισσῆς
ἀπὸ σύννεφα προβαίνει...
φεύγουν τύραννοι θρασεῖς
καὶ δασπόται χαυνωμένοι.

—

Τίποτα δὲν εἶναι φέμμα...
ἥλιος ἔλαμψε' στὸ Στέμμα
τῶν θριάμβων τῶν ραγδαίων.

—

Λὲς κι' αὐτὸ πὼς ἀνετράφη
σὲ κρησφύγετα κι' ἐδάφη,
τῶν Δακτύλων τῶν Ἰδαίων.

—

Μόλις πάτησε σ' ἐκεῖνο τῶν πολέμων τὸ νησὶ
φαίνετ' ἀγλὶγς οὐρανός,
κι' ἕνας ἥλιος φωτεινὸς
λὲς πὼς γίνεται Κορῶνα γιὰ τὸν Βασιλιᾶ χρυσῆ.

—

Φῶς ἀστράφτει στ' ἄρματά του
κι' ὀδηγεῖ τὰ βήματά του
σὰ Δαιδάλων λαβυρίνθους σὰν τῆς Ἀριάδνης μίτος,
κι' εὐοὶ κράζουν τῆς Κορῶνας
ὅσοι μὲ μακροὺς ἀγῶνας
ἠγωνίσθησαν ἀτρύτως.

Β'.

—

Π.— Ἥλιος, ἥλιος φωτοβόλος,
καινοσβολεῖ κι' ὁ Στόλος
σὲ πελάγη Κρητικά.

—

Καὶ τὸν Ρήγα βλέπω τώρα
νὰ στηλώνῃ νικηφόρα
τὴν γαλάζια' στὸν Φοινικᾶ.

—

Ἥλιος, ξαστεριᾶς αὐγή,
πάντα μὲ ζητωκραυγὴ
τὴν ἀσπρογαλάζια στῆνε.

—

Τώρα στήθη δὲν στενάζουν,
καὶ' στὴν Πόλι, σοῦ φωνάζουν,
Στρατηλάτη Κωνσταντῖνε,

—

Ἀπὸ μέσ' ἀπὸ φωτιαῖς
καὶ χαλάσματα καὶ στάκτη
ἐξεφύτρωσαν μυρτιαῖς,
Βασιλιᾶ πολεμοκράκτη.

—

Καὶ τῆς στρών' ἡ μαύρη σκλάβα
'στὸ Βασιλικό σου διάβα,
καὶ σὺ τώρα τῆς πατεῖς
Στρατηλάτης νικητής.

—

Πάτα δάφναις, πάτα μύρτα,
ἔλα, Βασιλιᾶ, καὶ σκίρτα
μὲ τῆς Κρήτης τὸν παιᾶνα.

—

Θεοφρούρητος προχώρει,
κι' ἀληθεύει πὼς ἡ κόρη
ἔγιν' ἕνα μὲ τὴν μάννα.

—

Νὰ γεράματα καὶ νειάτα σὲ πυρίχιο χορό...
κόκκινη προβάλλ' ἡ ράχη, κόκκινο κυλᾷ τὸ ρέμμα...
κάθε δένδρο γιὰ ν' ἀνθίσῃ τὸ ποτίζουν μὲ νερό,
τῆς Ἐλευθερειᾶς μονάχα δὲν ἀνθίζει παρὰ μ' αἷμα.

—

Ἀνθερειά, ποῦ δίχως λέξι
μπρὸς σὲ τάφους προχωρεῖς,
ξέρεις ποιοὶ σοῦ τὸχουν πλέξει
τὸ στεφάνι ποῦ φορεῖς.

—

Γελαστὴ πανηγυρίζει κι' ἡ παρθένος ἡ γλαυκῶπις
καὶ καθεὶς ξεχνᾷ τὴν φρίκην ἑνὸς χρόνου στυγεροῦ,
ὅταν ἑνωμέν' οἱ Στόλοι Χριστιανικῆς Εὐρώπης
ἔρριχναν μὲ μπόμπαις κάτω τὴν σημαία τοῦ Σταυροῦ.

—

Ἐσὺ γέννημα καὶ θρέμμα
γῆς μεγάλης, γῆς εὐμοίρου,
ἐσὺ ξέρεις πόσον αἷμα
ἔχει ράνει τοὺς βωμούς σου.

—

Ἔλα, Ἀνθερειά, καὶ χύσε
τὰ περίκαλλά σου δῶρα,
ἄνειρον ὄνειρου τώρα
ὅπως ἄλλοτε δὲν εἶσαι.

—

Στόνους σίγησε καὶ θρήνους,
δόξ μας ὅλα τὰ καλά σου,

Καὶ χορεύει τώρα πάλι
τὸν χορὸ τὸν Πεντοζάλη.

σπέρνε ρόδα, σπέρνε κρίνους
μὲ τὰ κρινοδάκτυλά σου.

Γ'.

—

Φ.— Μάννα πολυπαθοῦσα
ἔγινε Νίκης Μοῦσα.
Τὸ δάκρυ της σταλάζει
σὰν δρόσος σταλακτίτης,
καὶ κόσμος ἁλαλάζει
τὴν Ἀνθερειὰ τῆς Κρήτης.

—

Ἐλεύθεραν Κουσάροι καὶ μαῦροι θολοφέγγει,
καὶ δοξασμέν' ἡ βράκα σέρνει τὸν Πεντοζάλη,
κι' ὁ Ρήγας δακρυσμένος χρυσὸ Σταυρὸ καρφόνει
'στοὺ Μάντακα τὸ στῆθος καὶ 'στοῦ Χατζημιχάλη.

—

Χρυσὸς Σταυρὸς σ' ἀσπρόμαλλα τῆς Κρήτης παλληκάρια,
μακρῶν ἀγώνων λείψανα, ζωῆς ἀπομεινάρια.
Χρυσὸς Σταυρὸς παράσημο σ' ὅσους μυρταῖς ἐσπείρανε
καὶ τὰ μαλλιά των ἄσπρισαν μ' Ἐλευθεριᾶς ὁράματα...
Δόξα του ποῦ τὴν ἔθωσε, δόξα τους ποῦ τὸν πήρανε,
καὶ νειάτα μακαρίζουνε τέτοια χρυσᾶ γεράματα.

—

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν Πασχαλιὰ
ποιὸς λησμονεῖ πολίτης
τὸν ἀδελφὸ τοῦ Βασιλιᾶ,
τὸν Ἀρμοστὴ τῆς Κρήτης;

—

Ἀπὸ τὴν ὥρα, ποῦ τρανὸς
ἐπάτησ' ἐκεῖ πέρα,
ἔλαμψε σὰν Αὐγερινὸς
λυτρώσεως ἡμέρα.

—

Καὶ σήμερ' ἀπὸ μακρυὰ μὲ νοῦ καὶ μὲ ψυχὴ
παιάν' ἀκοῦαι· Ἐλευθερίᾳ στὴν Κρήτην ν' ἀντηχῇ,
καὶ βλέπει καὶ τὸν ἀδελφὸ στὴ γῆ τῆς καθαλάρη
καὶ τραγουδοῦν τῆς Νίκαις του λεβέντηδες Κορνάροι.

—

Κι' αὐτὸς ἀπόθηκε ζωῆς ἐλεύθερης ἀέρα
κι' ἐμέχυθησε κι' ἔπόνεσε γιὰ τοῦτη τὴν ἡμέρα,
καὶ βλέπει μὲ παλμοὺς καρδιᾶς μεσ' στὸ νησὶ τοῦ πόνου
ν' ἀνθοβολῇ πορτοκαλιὰ
'στὸ πέρασμα τοῦ Βασιλιᾶ
καὶ τοῦ Βουλγαροκτόνου.

—

Χαρὰ καὶ σ' ὅσους ἤπιανε κάθε πικρὸ ποτήρι,
καὶ ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πολύ,
ἔταξαν αἷμα καὶ χολή,
γι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

—

Χαρὰ 'στον καὶ τὸν Βασιλιᾶ τὸν δολοφονημένο,
ποῦ 'στοῦ λαοῦ του τὴν ψυχὴ τὸν ἔχουνε θαμμένο.
Χαρὰ 'στὸ μνῆμα μαχητοῦ καὶ Ρήγ' ἀληγημονήτου,
ποῦ μὲ λαχτάρα περισσὴ
μὲς' στὸ πολύπαθο νησὶ
ἔστειλε τὸ παιδί του

—

Πούναι νὰ βλέπῃ σήμερα μὲ πατρικὸ καμάρι
τοῦ Ντίνου του τὴν λεβεντιά, τοῦ Ντίνου του τὴ χάρι.
Πούναι ν' ἀκούῃ σήμερα τὴν Κρητικὴ τὴν λύρα
μ' ἄλλαις πολλαῖς νὰ κελαϊδῇ τοῦ Ντίνου τὴν πορφύρα.

Χαρὰ 'στους, ποῦ δὲν σκιάχτηκαν μὲ κανενὸς τρομέρα,
χαρὰ 'στους, ὅπου ζήσανε νὰ δοῦν αὐτὴ τὴ μέρα.
Κι' ἂν ἀθανάτων μαχητῶν ὑπάρχουν οὐρανοί,
χαρὰ 'στους, ὅπου 'στὸν Φίρκα κυττοῦν τὴν γαλανή.

—

Χαρὰ 'στον καὶ τὸν Κρητικό, ποῦ τώρα Κυβερνήτης
μιᾶς Ἑλλάδος ἄλλης,
θαφνοστεφοῦς, μεγάλης,
γιορτάζει 'στῆς ἡμέρας του τὴν Ἐλευθερία τῆς Κρήτης.

Δ'.

ΙΙ. — Μέσα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
καὶ τἄλλα τἄμοιρα νησιὰ
εἶδαν τὴν Κρήτη 'στὸ χορὸ
μὲ λιγερὴ κορμοστασιά.

—

Εἶδαν πανόρχαιες κορασιὲς
σὲ κάμπους καὶ λαγκάδια,
καὶ μαρμαρένιαις Ἐκκλησιὲς
νὰ γίνουνται τ' Ἀρκάδια.

—

Εἶδαν τὴν πρώτη κορυφὴ
μέσα σὲ μύρτων στρῶμα,
κι' ὅλη τὴν Κρήτη νὰ βαρῇ
μ' ἀσπρογαλάζιο χρῶμα.

Εἶδανε εἶδερα βαρειὰ
νὰ γίνουνται κομμάτια,
κι' ἐφώναξαν 'στὴν Ἐλευθεριὰ
μὲ βουρκωμένα μάτια.

—

Ἐσύ, ποῦ σ' ἀστραγείτονα πανηγυρίζεις ὄργι,
πέρασε τώρα κι' ἀπὸ μᾶς, χαριτωμένη κόρη.
Καὶ τὰ δικά μας σωθικὰ τὰ τρώει μαύρη λύπη,
κι' ἐμεῖς σὲ περιμένομε μὲ τόσο καρδιοκτύπι.

—

Ἄκου, κόρη γαϊτανί,
καὶ 'δικά μας παρακάλια,
λάμψε μὲ τὴν γαλανὴ
καὶ σὲ τοῦτα τ' ἀκρογάλια.

—

Φέρε μας τὸν Βασιλιᾶ
τῆς καμπάνας νὰ κτυπᾶμε,
κάνε μας 'στὴν ἀγκαλιὰ
τῆς μανούλας μας νὰ πᾶμε.

—

Φ.—Καθένας σκλάβος Ἐλευθεριὰ διάτορος κηρύττει,
καὶ τῆς Ἠπείρου τὰ παιδιὰ φωνάζουνε 'στὴν Κρήτη:
Εὐτυχισμένη σήμερα, ποῦδες τὴν Ἐλευθεριά σου,
κι' ἐμεῖς ἀκοῦμε τὴ χαρά,
τὰ ζήτω σου τὰ βροντερὰ
καὶ τὰ καμπαναριά σου.

—

Μὰ τῆς Ἠπείρου τὰ παιδιά, ποῦ μέλλις χθὲς ἀκόμα
ἔδανε κρῖνα Ἐλευθερίας καὶ 'στὸ δικό των χῶμα,
ζητοῦνε Φράγκοι λήσταρχοι νὰ τὰ ξανασκλαβώσουν
καὶ μέλλις εἶδαν λίγο φῶς νὰ τὰ ξαναστραβώσουν.

—

Καὶ 'στῆς Ἠπείρου τὰ παιδιὰ τέτοια φωνάζ' ἡ Κρήτη:
καὶ σᾶς κυκλώνουνε βουνὰ καθὼς τὸν Ψηλορείτη,
καὶ σεῖς θαρρῶ πῶς ἔχετε σὰν τὰ δικά μου κάστρα,
ποῦ κτῆζουν ἀετοὶ φωλιαῖς καὶ γειτονεύουν μ' ἄστρα.

—

Καὶ σεῖς, λεβέντες τοῦ βουνοῦ, τοῦ κάμπου καὶ τοῦ λόγ-
ἔχετε λόγους ἱεροὺς, [γου,
καὶ κοπελιαῖς, ποῦ τοὺς χοροὺς
χορεύουν τοῦ Ζαλόγγου.

—

Κι' ἂν τύχῃ κατιπάνω σας ν' ἀπλώσουνε Κουρσάροι
τὰ χέρια των τἀρπακτικά,
φωνάξετέ τους Κρητικά:
διάλε τσ' ἀποθαμμένοι σας, διάλε τσ' ἀπομεινάροι.

—

Γιάντα, μωρὲ σκυλόφραγκοι, τῆς σάρκες μας θηγκάνετε
καὶ θέλετε 'στὴ ράχη μας Ἀρβανιτιὰ νὰ κάνετε;
Γιάντα μᾶς ξαναβάζετε σὲ νέο καρδιοκτύπι...
φοῦ, μωρὲ σκυλόφραγκοι.. Γκραδάτσι ποῦ σᾶς λείπει.

—

Γιάντα λυσσάξατε μ' ἐμᾶς, Φραντέλοι καὶ Μαγκάροι;
ἔχω μ' αὐτοὺς τοὺς Λιάπηδες καὶ κάτω τὰ ξεράδια,
καὶ μόνο θὰ σᾶς κάνωμε σὰν αἰγινεῖς τὴ χάρι
νὰ φᾶτε καὶ 'στὴν Ἤπειρο λίγα παχειὰ κουράδια.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντας χρόνον
ἐδουλεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνακόσια δεκατρία,
δροσιὲς πὰ ἄφρη φιλοπατρία

Τετάρτη Δεκεμβρίου καὶ δεκάτη,
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι τρέχει κάτι.

Χίλια διακόσα δύο σὺν ὀγδόντα
εὑρῆκαν τέλος πάντων τὴν Τζοκόντα.

Οἱ δύο ξυλανθρώποι μιλοῦν γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Α'.

—

ΙΙ.— Τί κάθεσαι καὶ σκέπτεσαι μιὰ Νίκη λευκοφόρα
σὲ πανηγύρεις μᾶς καλεῖ...
Φ.— Αὐτὸς ὁ κόσμος, πρόσφιλή,
ποτὲ σκιαμερώτερος δὲν ἦτο σὰν καὶ τώρα.

—

ΙΙ.— Ὅμως γιατὶ τὰ λὲς αὐτά;
μήπως δὲν ἔχομε λεφτά,
καὶ τοῦτο σὲ μελαγχολεῖ;
Φ.— Κι' αὐτό, φιλτάτη κεφαλή,
μὲ κάνει νὰ βουρλίζωμαι
καὶ νὰ παραζαλίζωμαι,
ἀλλ' ὅμως εἶναι κι' ἄλλο
ἀκόμη πιὸ μεγάλο.

—

ΙΙ.— Ὡμίλησέ μου καθαρά...
μήπως καμμία συμφορὰ
ἐπίκειται, χαλντούπη;

—

Πῶς σὰν ἐμβρόντητος κυττᾷς:
μήπως 'στ' αὐτιά σου κατ' αὐτὰς
φθάνουν πολέμου γδοῦποι;

—

Φ.— Κυττάζω σήμερα ποῦ λὲς 'στὴ φίλη μας Εὐρώπη
πολλοὺς παληομπακάληδες, πολλοὺς ἀλιτηρίους,
καὶ βλέπω νὰ κυριαρχοῦν σφαγεῖς καὶ κρεοκάποι,
ποῦ διπλωμάτας τοὺς καλοῦν κι' ἀρχικαγκελαρίους.

—

Εὐρώπη βλέπω κυνική,
ξετσίπωτη κι' ἁρπακτική,
ὁποῦ μεθόδους ἁρπαγῆς σοφίζεται μυρίας
καὶ κόβει μέρη κράτος ἀπὸ λαοὺς Παρίας.

—

Τὴν βρίζεις καὶ τὴν βλασφημεῖς;
τῆς λὲς πῶς αἰσθησιν τιμῆς
δὲν ἔχει κι' εὐπρεπείας;

—

Λόγια μονάχα δαπανᾷς,
ἀέρα τρέφεσαι κοπανᾷς,
καὶ λὲς κοινοτοπίας.

—

Μιλεῖς γιὰ κάθε τίμιο
'στὸν ἕνα κι' ἄλλο δήμιο,
'στὸν ἕνα κι' ἄλλο μπόγια.

—

Σοῦ λένε μιλα μας ξανά,
ταύτιά των τὰ γαϊδουρινὰ
δὲν πέρνουν ἀπὸ λόγια.

Κι' ἐγὼ συχνὰ, βρὲ Περικλῆ, λέω σ' αὐτὴν τὴν Λάμια
ν' ἀνοίξῃ τὰ στρατιά της,
βλέπει νὰ χύνωνται αἷμα τος ἀνθρωπινοῦ ποτάμια
κι' ἐκείνη τὸν χαβά της.

—

Μπρὸς σὲ Καισάρων Στέμματα
καὶ σὲ τρανοὺς ἐκθέμβους
δείχνεις πολέμων αἵματα
κι' αἱματηροὺς θριάμβους;

—

Μήτε μὲ τέτοια χαρτοσιὰ
δὲν πιάνεις, φίλε κουνανέ,
καὶ ξαναρχίζεις τὴν βρισιὰ
'στὰ σπῆτι καὶ 'στὸν καφενέ.

—

Ὅλα τὰ κατορθώματα
περικλεοῦς καιροῦ,
κι' ὅλα τὰ δικαιώματα
κουβέντες κουτσουροῦ.

—

Ὅσο κι' ἂν εἶσαι νικητής,
δσο καὶ νὰ παλέψῃς,
τὸ δίκηο σου μὴν τὸ ζητᾷς,
σέβου τὰς ξένας βλέψεις.

—

Μόνο γιὰ τούταις δούλευε, μόνο γι' αὐταῖς πολέμα,
γι' αὐταῖς θυσίαζ' αἷμα.
Κι' ἂν ὕστερ τούτων χάνεσαι καὶ πνίγεσαι μὲ χρέη
ὑποχρεώνεις οὕτω πως τὸν Μπέρτχολδ καὶ τὸν Γκρέϋ.

—

Ἐσύ, καϋμένε Περικλῆ, νυχθημερὸν στενάζεις
κι' ὅλο γιὰ δικαιώματα προγονικὰ φωνάζεις.
κι' ἐκεῖνοι πέρνουνε τὸν Βᾶβ, τοῦ βάζουνε κορόνα,
καὶ μέσα στὴν Ἀρβανιτιὰ τὸν στέλλουν Ἡγεμόνα.

Ὅσο κι' ἂν θέλῃς σφύριζε, κανεὶς δὲν σὲ ψηφᾷ,
καὶ κάθε Καγκελάριος
εὐθαίμων καὶ μακάριος
εἰς αἵματα τρυφᾷ.

—

Καὶ διπλωμάται φαλακροὶ
φωνάζουνε, βουβάλι,
πῶς κι' ἂν νικήσουν οἱ μικροὶ
κερδίζουν οἱ μεγάλοι.

—

Κατάλαβες τί γίνεται, βρὲ Περικλέτο χάχα;
ὁ τῶν πολέμων θρίαμβος μένει σ' ἐμᾶς μονάχα.
κι' ὅπως κι' ἐγὼ κι' ὅπως καὶ σὺ κυττάζομε συχνὰ
πέρνομ' ἐμεῖς τὰ κόκκαλα κι' ἐκεῖνοι τὰ ψαχνά.

—

Ἐσὺ γιὰ σκλάβων βογγητὰ
σηκόνεις Στόλο καὶ Στρατό.
Μὲ πόθους φλέγεσαι κρυφοὺς
καὶ κάνεις ὅλο πολέμους.
κι' ἐλευθερόνεις ἀδελφοὺς
ὁμογενεῖς κι' ὁμαίμους.

—

Ἀλλ' ἔρχεται μιὰ σκέψις
καὶ μιὰ μεγάλη βλέψις
τοῦ φίλου Τζουλιάνο.

—

Καὶ σοῦ φωνάζει· πίσω,
ἀλλοιῶς θὰ σὲ κτυπήσω,
καὶ πτῶμα θὰ σὲ κάνω.

—

Καὶ τότε, φαμφαρόνο,
μὲ στεναγμὸ, μὲ πόνο
ἀκούεις ὅλ' αὐτά.

—

Καὶ μ' ἕνα λὰ μινόρε
τοῦ λέφαμάν, συνέρε,
ἔλεος, πιετά.

—

Μὰ βγαίνει μὲς' στὴ μέση κι' ὁ Γκρέϋ τῆς Ἀγγλίας,
καὶ μ' αἴσθημα φιλίας
σοῦ λέει· στρέψε τώρα καὶ 'στὰς δικάς μου βλέψεις,
καὶ τὸ σπαθὶ βαλέτω
'στὴν θήκην, Περικλέτο,
πρέπει καὶ σὺ σὰν φίλος πιστὸς νὰ μὲ βουλέψῃς.

—

Μὴν κλαῖς, καὶ πέρα βρέχει
γιὰ τὴν Εὐρώπη τώρα...
ἀμὰν κι' ἀμὰν δὲν ἔχει,
θὰ σκύψετε 'στὸν Βλώρα.

—

Ἐσεῖς πολλὰ τραβᾶτε κι' ἕνα μαρτυρολόγιο
μ' αὐτὰς τὰς βλέψεις, ποῦχει, καθένας 'στὴ Μεσόγειο,
κι' ἐγὼ γιὰ τὸ καλό σας μιὰ πρόταση θὰ κάνω
νὰ δώσετε τὰ πάντα σ' αὐτὸν τὸν Τζουλιάνο,
μήπως τὸν καταφέρω ν' ἀφήσῃ τὰ νησιά,
ποῦ 'χώθηκε σ' ἐκεῖνα μὲ τόση μπαμπεσιά.

—

Μὲ τῆς ἰσορροπίαις των γανόνουν τὸ μυαλό μας
κι' ἔπειτα λένε, Παρικλῆ, πῶς θέλουν τὸ καλό μας.
Ὅ, τι κι' ἂν πῇς τέτοιο κακὸ δὲν ἔχει θεραπεία,
γιατὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίν' ἰσορροπία
μὲ τοὺς ἀνισορρόπους,
ποῦ ρέβουν τοὺς ἀνθρώπους.

Π. — Τί θέλεις νὰ μοῦ πῇς μ' αὐτά;
Φ.— Θέλω νὰ 'πῶ, μαγκούφη,
πῶς ἄρχισαν 'στὴ ράχη μας νὰ παίζουν κλωτσοσκοῦφι.
Τῆς Ρώμης ὁ Μαρκήσιος ἔγινε μιὰ φοβέρα
καὶ γιὰ τὴν Ἐγγλιτέρα.

—

Μόλις τὸ πέδι του πατεῖ
τοῦ κάνουν ὅ, τι κι' ἂν ζητῇ
κι' ὅλους τοὺς πάει ριπιτί.

—

Πεῖτε τὸ 'πίστευε κι' αὐτὸ
πῶς θὰ 'ϐγῇ καὶ τὸν Ἐγγλέζο,
ποῦχει Στόλο δυνατό,
νὰ φοβᾶται τὸν Μαρκέζο.

Τόσα ντρέτνωτ, κι' ὅμως τρέμει
τὸν μακαρονᾶ, βερέμη,
κι' ὅλοένα προσπαθεῖ
κάθε χάρις νὰ τοῦ γίνῃ
μήπως διασαλευθῇ
ἡ παγκόσμιος Εἰρήνη.

—

Τί 'ντροπὴ γιὰ τὸ μπιφτέκι
σοῦζα σήμερα νὰ στέκῃ
ἐμπροστὰ 'στὸ μακαρόνι.

—

Καὶ καλὰ μ' αὐτὸ νὰ τᾶχῃ
καὶ 'στὴ δόλια μας τὴ ράχη
νὰ τὸ καθυποχρεώνῃ.

—

Ἂν μᾶς ἔστελλ' ἔξω πέρα
ἡ καλὴ μας Ἐγγλιτέρα
λίγα ντρέτνωτ ἀπ' ἐκεῖνα, τότε θἄβλεπες, σκαρτάδο,
πῶς τὴ μούρη τοῦ Μαρκέζου θὰ τὴν 'κάναμε στιφάδο.

Σήμερα καὶ τὸ μπιφτέκι μπράτσο μὲ τὸ μακαρόνι
μεγαλήτερο τὸ κράτος τῆς Ἀρβανιτιᾶς σκαρώνει.

Β'.

—

Π. — Πάλι παραφορτόνεσαι 'στοὺς ξένους τοὺς Μινί-
[στρους,
πάλι μὲ τούτους τάβαλες κι' ἔχεις μεγάλους οἴστρους.
Ἄστους νὰ πᾶν 'στὸ διάβολο, σκύψε χαιρέτησέ τους,
φτύστους, φασκέλωσέ τους.
Φ.—Τοὺς φτύνεις; τὰ φτυσίματα πηγαίνουνε χαμένα...
τοὺς φασκελόνεις; μένουνε τὰ φάσκελα γιὰ σένα.

—

Π.—Καὶ τί νὰ κάνωμε λοιπόν, βυλένζε κουτομόγια;
Φ.— Ν' ἀφήσωμε καὶ τῆς φτυσιᾶς,
τὰ φάσκελα καὶ τῆς βρισιᾶς,
καὶ τὰ χαμένα λόγια,
καὶ νὰ ζωσθοῦμε τὸ σπαθὶ καὶ πάλιν ἀτρομήτως,
γιατὶ παρασαγκώθηκε ψευτομαρκέζων μοῦτος.

—

Π.— Τὴν γνωρίζω κι' ἀπ' τὴ μούρη,
ποῦ μὲ τόσαις πονηριαῖς
συχνοβγάζει κι' ἓν ἀγγοῦρι
σὲ πελάγη καὶ στεριαῖς.

Πάλι κόκκινα ντυμένη
τῶν μικρῶν τραβᾷς ταύτι,
καὶ σὰν πρῶτα πεινασμένη
χαῖρ' Εὐρώπη λατρευτή.

—

Σὲ γνωρίζω, κουτσομπέλα,
ποῦχεις θράσος περισσό,
καὶ τὰ θυσιάζεις ὅλα
γιὰ τὸν Μόσχο τὸν Χρυσό.

—

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ καὶ τὴν στοργή,
ποῦχεις γιὰ ληστάρχων ὄψι,
καὶ μετρᾷς τὴν ξένη γῆ.

—

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπὸ βλέψεις
καὶ συμφέροντα ψηλά,
καὶ τὸν πόθο πῶς νὰ κλέψῃς
καὶ ν' ἁρπάξῃς πιὸ πολλά.

—

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὸν ἕνα
καὶ τὸν ἄλλο διπλωμάτη,

ποῦ φροντίζουν ἐλεύθερα
στῶν μικρῶν νάμποῦν τὸ μάτι.

—

Βλέπω καὶ τὰ στόματά των,
ποῦ τ'ἀνοίγουν πιθαμὴ
γιὰ νὰ φᾶν τῶν ἀδυνάτων
καὶ τῆς φτώχιας τὸ ψωμί.

Νόμους δὲν ψηφᾶς ἀγράφους,
καὶ μὲ μορφασμὸ μαϊμοῦς
χαχανίζεις μπρὸς σὲ τάφους
καὶ σ'Ἐλευθερίᾳς δωμούς.

Δ'.

Φ.— Μὴ καὶ σὺ παπαγαλίζῃς,
μὴ φωνάζῃς, μὴ στριγγλίζῃς
μὲ παράπονο πικρό.

—

Ἀφοῦ ξέρεις, παπαγάλο,
πῶς τὸ ψάρι τὸ μεγάλο
τρώει πάντα τὸ μικρό.

—

Κι'ὅταν εἶσαι νικημένος, κι'ὅταν εἶσαι νικητής,
προστασία μὴ ζητῇς.
Τῆς Εὐρώπης οἱ θεσπῖδες
ἔχουν γλῶσσα, πᾶνε μέλι...
κόβει τὸ σπαθὶ σουτότε
τράβα 'μπρὸς καὶ μὴ σὲ μέλῃ.

—

Ἀκόμη τῆς Ἀνατολῆς ἀνθοῦν ἡ φωτιαὶς
καὶ μὴν ἐπαναπαύεσαι σὲ δάφναις καὶ μυρτιαῖς.
Ἔχε τὸν νοῦ σου σήμερα
εἰς τὰ θεριὰ τἀνήμερα,
κι'ἔχεις ἀργότερα καιρὸ
γιὰ πανηγύρι καὶ χορό.

—

Ἔχε στολή σου τὸ χακί,
καὶ ξένοιαστος ἐδῶ κι'ἐκεῖ
μὴ στρώνῃς τὴν ἀρίδα.

—

Ὁ θρίαμβος, σαποκοιλιά,
θέλει μαλό, θέλει βουλιά,
καὶ μάτια σὰν γαρίδα.

—

Ἐμπρός, ἐμπρός, καὶ μὴ θαρρῇς πῶς ἔχομε γαλήνη,
σκέψου καὶ γιὰ τὴν Χίο μας καὶ γιὰ τὴν Μιτυλήνη,
ὅπου γι'αὐταῖς μὲ πόλεμο μᾶς ἀπειλεῖ, καϋμένε,
ἐκεῖνος ὁ Χαλήλ, Χαλέ, πῶς διάβολο τὸν λένε.

Μὴν πλέκῃς μὲ χαμπυρητὰ γλυκερὰς Εἰρήνης ὕμνο,
γυρεύουν καὶ τὴν Τένεδο, γυρεύουν καὶ τὴν Λῆμνο,
καὶ χάρις 'στῆς Μακαρονοῦς τῆς τόσαις ἀτιμίαις
καὶ γιὰ τὰ Δωδεκάνησα ζητοῦν αὐτονομίαις.

κι'ἀπὸ τὴν Πόλη μήνυμα μᾶς ἔρχεται δεινὸ
πῶς διαπραγματεύεται τὸ Βραζιλιανό.

—

Τἄμαθες τὰ μαντάτα, τὰ νέα τὰ δεινά,
ἢ τὸ Ταγκὸ χορεύεις κι'ἁπλόνεις τραχανά;
Ἐγὼ χοροὺς ἂν σέρνω,
μὰ πάντα, στραβοκάνη,
'ρωτῶ γιὰ τὸ Κουβέρνο
τί σκέπτεται, τί κάνει.

—

Κανεὶς νὰ ξέρῃ δὲν μπορεῖ
ἂν γρήγορα μᾶς κερτερῇ
πυρῶν ἐμπορεντία.

—

Κι'εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς σοφοὺς,
μὰ καὶ σ'ἐμᾶς, πῶς 'στοὺς Δελφοὺς
δὲν εἶναι πιὰ Μαντεῖα.

—

Σκέψου πῶς ἴσως καθ'ἡμῶν καὶ φίλοι ν'ἀλαλάξουν,
σκέψου πῶς γείτονας σκληροὺς σκόμη δὲν 'μαλάξαμε,
πῶς σκέπτονται κι'οἱ Βούλγαροι τὴν πίστι των ν'ἀλλάξουν,
ἀφοῦ καὶ πρὶν νὰ τὸ σκεφθοῦν ἐμεῖς τοὺς τὴν ἀλλάξαμε.

Καὶ κόβει καὶ ράβει
γιὰ νέο Καράβι
καὶ στόμα μουγγό.

Καὶ μέσα σὲ κώμους
μὲ τζιπλο 'στοὺς ὤμους
χορεύω Ταγκό.

Καὶ βρέχῃ γυμνάζω
καὶ νέων ἀγώνων
ἀκούω προοίμια.

Καὶ πάλι φωνάζω:
ἡμῶν καὶ προγόνων
φρουρήσωμεν τίμια.

Π.— Ἀγρύπνως κι'ἐγὼ
ἐχθροὺς κυνηγῶ
καὶ βλέπω τριγύρω.

Μὰ πρόθυμος ἐλᾶ
κοντά, παπαρδέλα...
ποθῶ νὰ σὲ δείρω.

Καὶ καμπόσοις ποιητείας,
μ'ἄλλους λόγους ἐγγελίας.

Αὔριον Κυριακὴν μὲς'στοῦ Παρνασσοῦ τὴν σάλα
τὸ κονσέρτο τῆς Φωκᾶ
ἀπὸ τὰ μοναδικά,
ποῦ δὲν εἶναι καθὼς ἄλλα.

Ἴτε 'στὴν ὁδὸν Σταδίου ν'ἀγοράσετε καπέλα
τοῦ γνωστοῦ Χρυσικοπούλου, πᾶνε τζόγια, πᾶνε τρέλα.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἑδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐννακόσα δεκατρία,
ὁρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Δεκέμβρ'εἰκοσμία,
θαλάσσης τρικυμία.

Χίλια καὶ διακόσα κι'ὀγδοήντα τρία,
ὁ Λευτέρης φεύγει γιὰ τὴν Ἑσπερία.

Λένε μὲ σαντούρα
Καλαντα κατνούρια.

—

Α'.

Φ.—Μᾶς ἦλθαν τὰ Χριστούγεννα, καϋμένε Περικλέτο,
κι'ἂς τὰ χαρεῦμε'φέτο.
Μᾶς ἦλθαν τὰ Χριστούγεννα τὰ τρισευτυχισμένα...
τραγούδα τα μ'ἐμένα.

—

Ὅλοι πανηγυρίζουνε,
Χριστόψωμα μυρίζουνε,
καλοφημένοι διάνοι.

—

Πέρσυ σὰν τοῦτο τὸν καιρὸ
ὁ Χάρος ἔστηνε χορὸ
ἀπάνω 'στὸ Μπιζάνι.

—

Μὴ λησμονῇς τὰ περσινά,
ὅπου σὲ βράχους καὶ βουνά
ἀνέκρουες παιᾶνας.

—

Μὴ λησμονῇς τοὺς ἀτελειωμούς,
τὰ κλάμματα καὶ τοὺς λυγμοὺς
χαροκαμμένης μάνας.

—

Μᾶς ἦλθαν τὰ Χριστούγεννα μετὰ πολλὰ παθήματα,
σὰν πέρσυ τοῦτον τὸν καιρὸ
τί πανηγύρι τρομερὸ
καὶ τί κρυοπαγήματα.

—

Μᾶς ἦλθαν τὰ Χριστούγεννα...σκιρτοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
'φέτος Χριστούγεννα γλυκὰ
κι'ἀνάβυνα κι'εἰρηνικά,
ποῦ χαίρ'ἡ κτίσις ὅλη.

Μᾶς ἦλθαν τὰ Χριστούγεννα, Πατρίδα στεφανώτρα,
Χριστούγεννα πολλῶν χαρᾶς,
λυτρώσεως, Ἐλευθερίας,
βάλε κρασὶ 'στὴν τσάτρα.

—

Ἀμήν ἀμήν,
Εἰρήν'ἡμῖν,
Εἰρήνη καὶ πρὸς ὅλους.

—

Ἐλπὶς κρατῶ,
παντοῦ κυττῶ
Εἰρήνης ἀποστόλους.

—

Εἰρήνη μ''Αρκουδιάργυδες
καὶ μ'ἄλλους μακελλάργυδες,
ποῦ τὸν γκιουλέκα κάνουν.

—

Εἰρήνη 'στὴν Ἀνατολή,
ὅπου τὴν φτύνουνε πολλοὶ
γιὰ νὰ μὴ τὴν βασκάνουν.

—

Εἰρήνη πλέον ἀσφαλὴς
κι'ὄχι σὰν πρὶν σακάτικη,
Εἰρήνη τῆς Ἀνατολῆς,
χαρὰ Χριστουγεννιάτικη,

Πὰν τὰ θεριὰ τ'ἀνήμερα.
Εἰρήνη τοῖς ἀνθρώποις,
ὁμοφωνία σήμερα
κι'ἐκείνης τῆς Εὐρώπης.

—

Τώρα καθεὶς ἐπιθυμεῖ
ἰσορροπίαν πανταχοῦ,
μόν'ὁ μεγάλος τοῦ φτωχοῦ
νὰ τρώῃ πάντα τὸ ψωμί.

—

Εἰρήνης τρίπαια τραινὰ
σαρόνουν ἔργα φαῦλα,
καὶ σ'ἀπειράριθμα θεινὰ
βάζουν μεγάλη παῦλα.

—

Ἄσημοι ψάλλουν καὶ κλεινοὶ
θείας Εἰρήνης ἔπη,
ἰσότης τῶρ'ἀληθινὴ
τὴν πλάσιν θὰ διέπῃ.

—

Θὰ λείψουν ἀνομήματα,
δὲν θὰ 'μπορῇς νὰ κλέψῃς,
μήτε σὲ ξένα κτήματα
κανεὶς δὲν θἄχῃ βλέψεις.

—

Ψάλλω σὲ κόσμο τέλειο
Εἰρήνης Εὐαγγέλιο,
ἰσότητος τροπάρι.

—

Ὑμνῶ Μινίστρους φαλακρούς,
ὁποῦ πουλοῦνε τοὺς μικροὺς
γιὰ πράσινο χαβιάρι.

—

Ἂς σβύσουν Ἄρεως πυρά,
Εἰρήνης σήμερα χαρά,
Εἰρήνης γεννητούρια.

—

Ἂς σβύσουν Ἄρεως βαῦλοι
κι'ἂς ἀνυμνήσουν ἀγρυλοὶ
Χριστούγεννα καινούρια.

—

Εἰρήνη τούτους τοὺς καιρούς,
Εἰρήν'ἡμῖν καὶ πᾶσι,
κι'ὁ κόσμος θέλει σὲ χοροὺς
καὶ γλέντια νὰ ξεσπάσῃ

Β'.

Π.— Ἦλθαν πάλι, Φασουλῆ,
τὰ Χριστούγεννα τὰ νέα,
καὶ φωνάζουνε πολλοὶ:
γειά σου, γενεὰ γενναία.

—

Βγαίνει φῶς ἀπὸ σπηλιά...
τί Χριστούγεννα καὶ τοῦτα!..
Ὑπέστα τα μὲ τὰ βιολιά,
Ὑπέστα τα μὲ τὰ λαγοῦτα.

—

Ἐξημνεῖτε τοὺς ἀγῶνας
νῦν ἀεὶ καὶ στοὺς αἰῶνας.
Τί Χριστούγεννα κι'αὐτά!..
θὰ μᾶς δώσουν καὶ λαφτά.

—

Ψάλλετε θριάμβους πάλιν
δίχως νὰ μεγαλαυχῆτε,
καὶ πρὸς νέαν τώρα πάλην
τὰς ψυχὰς νὰ κατηχῆτε.

—

Νέο θάρρος ξαναπέρνω,
καὶ τραβῶ μὲ τὰ βιολιὰ
νὰ τὰ'πῶ'στὸν Βασιλιᾶ,
νὰ τὰ'πῶ καὶ 'στὸ Κουβέρνο.

—

Ὅλοι θερμὰ μᾶς ἀγαποῦν, κι'ἐμεῖς τοὺς ἀγαποῦμε,
τὸ κάθε κτῆμα τἄχουμε δικό μας καὶ κοινό,
καὶ τώρα θέλομε, παιδιά, τὰ Κάλαντα νὰ 'ποῦμε
βαστῶντας 'στὸ κεφάλι μας τὸ Βραζιλιανό.

—

Κι'οἱ δυὸ χαζοὶ τὰ λέν μαζύ.

—

Λοιπὸν καλησπερούδια σας... χαρὰ 'στὸ ροιζικό σας,
θὰ 'ποῦμε τὰ Χριστούγεννα ξανὰ 'στ'ἀρχοντικό σας.
Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... θριάμβων πανδαισία,
καὶ λόγια 'στὴ Βουλὴ πολλά,
κι'ὅλοι γυρεύουν καὶ καλὰ
νὰ κάνουν τὸν Μεσσία.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τρανὴ τοῦ κόσμου Σχέλη,
ἐλησμονήθησαν θεινά,
καὶ Πρεσβευτή μας τὸν Πανὰ
θὰ στείλωμε 'στὴν Πόλι.

—

Γλυκεῖαι Εἰρήνης Ἔρωτες
ἐλπὶς σκορπίζουνε κλαριά,
παλεύουν ὅμως καὶ θεριά,
τίγρεις καὶ ρινοκέρωτες.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου 'μέρα πρώτη,
Χριστόψωμα μυρίζουνε,
κι'ἀντίχριστοι σφυρίζουνε
ἀπὸ Ταρτάρων σκότη.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, Θεὸς σωτὴρ γενν̃αται,
Εἰρήνη ζωοπάροχος ἀνὰ τὴν γῆν πλανᾶται,
κρατεῖ καὶ κλῆμα σταφυλῆς,
κρατεῖ καὶ καθεμιᾶς φυλῆς
συνθῆκας καὶ συμβάσεις,
κι'εὐβαίμων χαίρει πλάσις.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, σκιρτήματα ψυχῆς,
καὶ δοῦλοι πολυτλήμονες καὶ σκλάβοι δυστυχεῖς,
ὁποὺ τοὺς εἶδαν ἥρωας Ἐλευθερίας ἀγῶνες
καὶ τώρα μόλις ἄρχισε γι'αὐτοὺς νὰ γλυκοφέγγῃ,

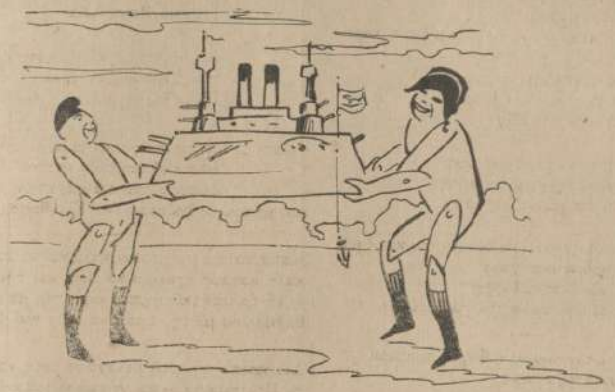

παρακαλοῦν γονατιστοὶ θαυματουργαῖς εἰκόνες
νὰ μὴν 'πεθάνουν 'στὴ σκλαβιὰ τοῦ Λιάπη καὶ τοῦ Γκέγκη.

—

Χριστούγεννα... 'στῆς Ἐκκλησιαῖς
κυττάξετε μ'ἁρματωσιαῖς
παιδιά, γυναῖκες, γέρους.

—

Γονατιστοὶ παρακαλοῦν,
καὶ τέτοια Σχέλη δὲν γελοῦν
μ'ὅλους τοὺς Ἐλευθέρους.

—

Σκλάβοι θὰ γίνουνε ξανά,
βογγοῦν τριγύρω τὰ βουνά,
κι'ἡ λαγκαδιαῖς κι'οἱ βράχοι.

—

Πλὴν ὅρκο πιάνουν ἱερὸ
νἄχουν τουφέκι φλογερὸ
παρηγοριὰ μονάχη.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, βοσκῶν ἡγεῖ φλογέρα,
καὶ χεῖλη, ποὺ πικρογελοῦν,
τὸν διάβολο παρακαλοῦν
τῶν κανταβόρων Ἰταλῶν νὰ πάρῃ τὸν πατέρα.

—

Πάλι βογγᾷ πατρῴα γῆ,
'στὴν φάτνην μάγους ὁδηγεῖ
σὰν κι'ἄλλοτε τἀστέρι.

—

Εἰρήνης πλοῦτος ἐκλεκτός,
ἀλλὰ καὶ πόλεμος φρικτὸς
μὲ δίκοπο μαχαῖρι.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... κανεὶς δὲν λέει ψέμματα,
κι'ἐνῷ πηγαίνεις σὲ χορούς
μιᾶς τίγρεως αἱμοχαρούς
θὰ σὲ τρομάξουν βλέμματα.

—

Μέλπει τὴν θείαν γέννησιν ἀγγελικὴ χορεία,
λάμπει σαπφείρων οὐρανός,
κι'ἀνοίγει στόμα καθενὸς
μεγάλου καρχαρία.

—

Ἔθνη, φιλαὶ σηκένονται
νὰ φᾶν ἀσπόνδους φίλους,
σκυλόφαρα τσακόνονται
μαζὶ μὲ κροκοδείλους.

—

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... στειρεύουνε γελάδες,
καὶ πρόβατα δὲν βρίσκουνε χορτάρι σὲ βουνό,

κι'εἰρηνικὰ μᾶς βεβαιοῦν οἱ φίλοι Τουρκαλάδες
πῶς τώρα πιὰ τὸ 'πήραν τὸ Βραζιλιανό.

—

Κι'ἂν ἀλληθῶς τὸ 'πήραν κι'ἔδωσαν καὶ καπάρο,
ἂς εἶναι,δὲν πειράζει,
δὲν θάζομε μαράζι,
φίλοι μας λέγονται κι'αὐτοί, κι'ἂς ρίξωμε ἕνα ομπάρο.

—

Χριστούγεννα...μετὰ πυρσῶν
καὶ μάντεις ἀπὸ τῶν Περσῶν
μᾶς ἔρχονται τὸν Σάχη.

—

Καὶ'στένα κι'ἄλλο μας αὐτὶ
μᾶς λέν: Εἰρήνη σὰν κι'αὐτή
τύφλαις καὶ μούντζαις νἄχῃ

—

Χριστούγεννα,Πρωτόγεννα...σὲ τοῦτον τὸν καιρό μας
ἂς περνοδίνουν οἱ χοροὶ
χωρὶς κανένας νὰ θαρρῇ
πῶς τώρα πιὰ τὸν 'δέσαμε καλὰ τὸν γαϊδαρό μας.

—

Χριστούγεννα,Πρωτόγεννα,κι'ἡ Φήμη περιφέρει
νέο μαντάτο ξαφνικό,
καὶ λὲν πολλοὶ'στὸν Κρητικό:
τὸν νοῦ σου,κύρ Λευτέρη.

—

Μ 'ὅλη τὴ φτώχια ποὺχουνε καὶ μ 'ὅλο τὸ κασάτι
τὸ Ρίον Ἰανέϊρο τὸ 'πῆραν οἱ φασάτοι.
Κι'αὐτὸς τοὺς λέει γελαστός:ἴσσο γιὰ ντρέτνεωτ ἔννοια
ἐγὼμ'ἐδῶ,καὶ ξένοι κατοι χαιδεύετε τὰ γένεια σας.

—

Δὲν κάθεται κανεὶς ἀργός,
φωνάζουν λογοκόποι,
κι'ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς
πηγαίνει'στὴν Εὐρώπη

—

Πουλάκια κελαϊδοῦν ξανὰ
πῶς'στῆς'Ηπείρου τὰ βουνὰ
στέκει πανόρμα Βλάχα.

—

Κι'ὁ Κρητικὸς ἀναχωρεῖ
κι'ὅλος ὁ κόσμος ἀπορεῖ
ποῦ νὰ πηγαίνῃ τάχα.

—

'Αναχωρεῖς,κι'ἐκεῖ ποῦ πᾷς
ὅσους Μινίστρους ἀγαπᾷς
ἐλπίζων'ἀπαντήσῃς.

—

Σύρε καὶ πάλι'στὸ κελλί,
καὶ πρόσεχε,παρακαλῶ,
μὴν τοὺς δυσαρεστήσῃς.

Γ'.

—

Θρίαμβοι Στόλων καὶ Στρατῶν,
κι'ἐμεῖς φωνάζομε ξανά:
δῶστε σὲ χήραις κι'ὀρφανὰ
τῶν σκοτωμένων μαχητῶν.

—

Αὐτοὶ ψυχῶν ἐνδάλματα,
γιὰ τούτους τώρ'ἀγάλματα,
Πάνθεα,Μαυσωλεῖα.

—

Γι'αὐτοὺς κι'ἔγκώμια μακρά,
ὁποὺ'ζωντάνεψαν νεκρὰ
Πατρίδος μεγαλεῖα.

—

Δῶστε σὲ σπήτια,ποὺχασαν τὰ μόνα των στηρίγματα,
δῶστε σὲ σπήτια νικητῶν,
δῶστε σὲ σπήτια μαχητῶν,
ποῦ μὲ τραγούδια'πέσανε κι''Ελευθερίας κηρύγματα.

—

Καλὰ καὶ τὰ μνημόσυνα,καλὰ καὶ τὰ στεφάνια,
καλὸ καὶ κάθ'ἐγκώμιο καὶ δόξα καὶ τιμή,
ἀλλὰ τὰ σπήτια των,ποῦ κλαῖν τὴν μαύρη τὴν ὀρφάνια,
θὰ θέλουνε μὲ τῆς τιμαῖς νὰ φᾶνε καὶ ψωμί.

—

Δὲν πρέπ'ἡ γλῶσσα μοναχὰ νὰ ράβῃ καὶ νὰ κόβῃ,
σὺ,Πολιτεία,τάϊσε καὶ χήραις κι'ὀρφανὰ,
θυμήσου πῶς λυσίκομος ἡ δυστυχὴς Νιόβη
δὲν'ξέχασε'στὴ λύπη της κι'ἐκείνη πῶς πετιᾶ.

—

Νέα Χριστούγεννα τιμῆς,
ποῦ ξεφωνίζομε κι'ἐμεῖς:
βοήθεια'στὴν ὀρφάνια.

—

Ποὔκανε χέρια νὰ λυθοῦν
καὶ μέτωπα νὰ σηκωθοῦν
μὲ τόση περηφάνεια.

—

Χριστούγεννα...παιδὶ ἦχει,
λαὲς τὸ γένο κλίνει,
κι'ἂν τὸ πουγγί των τὸ παχὺ
δὲν τέλυσαν ἐκεῖνοι,
ποῦ τάπαυτά των πάντοτε τὰ κάνουν παξιμάδια,
μὰ σύ,Λαέ,καὶ πάλι
δεῖξε ψυχὴ μεγάλη
γιὰ φαμελιαῖς,ποῦ μείναν τὰ σπήτια των ρημάδια.

—

Ἐσὺ καὶ τώρα λύσε κάθε κομπόδεμά σου
γιὰ τούτους,ποὺχουν κάνει μεγάλο τζόνομά σου.
Καὶ κάθε πλουτοκράτης καὶ παχυμιλιαράτος,
ποῦ Μαμμωνᾶ λατρεύει,νὰ πάῃ κατὰ κράτος,
εἴθε κι'αὐτὸς μιὰ'μέρα πεινῶν νὰ τὰ κορδώσῃ
καὶ μὲ τὰ πιοτινά της ἡμοῦλα νὰ τοῦ βάσῃ.

Καὶ καμπόσαις πικειλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἴτε'στὴν ὁδὸν Σταδίου ν'ἀγοράσετε καπέλα
τοῦ γνωστοῦ Χρυσικοπούλου,ποὔναι τζόγια,ποὔναι τρέλλα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν'στὴν γῆν ἐῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνῆμισυ δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία'

Ὀγδόη Δεκεμβρίου κι'εἰκοστή,
Πρωτοχρονιὰ σημόνει γελαστή.

Χίλια ὀκτακόσα τέσσερα κι'ὀγδόντα,
γρηὰ μᾶς φοβερίζει κουτσοδόντα.

Χρόνος κατούρησε τώρα μ'εὐχαῖς πολλαῖς καὶ δῶρα.

—

Φ.—'Αγ—Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
μπαίνει τὸ δεκατέσσερα,βγαίνει τὸ δεκατρία.
'Αγ—Βασίλης σήμερα μᾶς βλέπ'ὑπερηφάνως...
δὲν ἔρχεται σὰν κι'ἄλλοτε μὲ δίσκο σὰν ζητιάνος.

—

Μᾶς ἔρχεται καμαρωτός,
κοντά του Στέλος καὶ Στρατός,
τὸν συνοδεύει Νίκη.

—

'Αγ—Βασίλης... τί χαρά!..
κι'ἀκούονται γι'αὐτὸν οὐρὰ
τοῦ κόσμ'οὐρανομήκη.

—

Ζητιάνοι δὲν τὸν ἀπαντοῦν
καθὼς εἰς ἄλλα χρόνια...
ἐμπρὸς καὶ'πίσω του βροντοῦν
τουφέκια καὶ κανόνια.

—

'Αγ—Βασίλης,βρὲ παιδιά,
μὲ δάφνης στέφεται κλαδιὰ
καὶ δυγγεῖται κλέη.

—

Καλῶς μᾶς ἦλθες,τσελεπῆ,
πλάσις Ραγιάδων χαρωπὴ
τὰ Κάλαντα σοῦ λέει.

—

'Αγ—Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
μπαίνει τὸ δεκατέσσερα,βγαίνει τὸ δεκατρία.
Τί'χρόνος ἦτανε κι'αὐτός!..ἄλλοι τὸν μακαρίζουν,
κι'ἄλλοι γιὰ τοῦτον χίλιαις βρὸ κατάραις ψιθυρίζουν.

—

'Σ'αὐτὸν τὸν χρόνο ποῦ περνᾷ
ὁ νοῦς μου τριγυρίζει...
'κουράστηκε στ'ἀλήθινὰ
κι'ὁ Χάρος νὰ θαρρῇ.

—

Τί χρόνος ἦτανε κι'αὐτός...μᾶς ἔζωναν φωτιαῖς,
τί δάκρυα δὲν'πότισαν τῆς δάφναις,τῆς μυρτιαῖς.
Καὶ τὰ παιδιά,ποὺ πᾶν Σχολειό,
ἐνοιώθηκε λαχτάρα
νὰ τρέξουν μὲς'στὸ μακελειό,
'στοὺς βράντους,'στὴν ἀντάρα.

—

Θυσία περιασμ',
βαρβάρων κολοσσοὶ
'σωριάστηκαν'στὸ χῶμα.

Κι'αἱματηραῖς κηλίδες
ἀπὸ σπαθιῶν λεπίδες
δὲν'πλύθηκαν ἀκόμα.

—

'Ασπρα περιστεράκια
ἔβγαν τρομασμένα
αἵματων ποταμούς.

—

Κι'ἐμαίρισαν κοράκια
γιὰ σάρκες λιμασμένα
λαγκάδια καὶ βραμούς.

—

Μὰ τί χρονιὰ κι'ἐκείνη!..
βογγοῦν ἀκόμη θρῆνοι
'στὰ σπλάγχνα μαύρης γῆς.

—

'Ένας ἐλέθρου δαίμων
ὠργίασε'στὸν Αἷμον
κι'ἐμέθυσε σφαγεῖς.

Σ'αὐτὸ τὸ δεκατρία
δακρύων εὐφορία,
σκλαβιᾶς ἀναψυχή.

—

Τυράννων καταδίκη,
Σταυροῦ μεγάλη Νίκη,
Τιτάνων ἐποχή.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι'ἀρχιχρονιά,
δῶστε σκοπὸνι καὶ σχοινιὰ
σ'ὅσους τὰ δόντια τρίζουν
κι'ἀκόμη φοβερίζουν.

—

Νέα χρονιά...τραβᾶτ'ἐμπρός,
κι'Ἀη—Βασίλης τώρα
μᾶς ἔρχετκι,παιδιά,λαμπρός,
γεμάτος ἀπὸ δῶρα.

—

Γι'αὐταῖς τῆς δάφναις ποῦ'πατεῖ,
γι'αὐταῖς τῆς δάφναις ποῦ κρατεῖ
μὲ ζηλευτὸ καμάρι.

—

Τί κόσμος ἐδυστύχησε,
τί πόνους δὲν ἐστοίχισε
τὸ κάθε των κλωνάρι.

Β'.

—

Π.—Ἀη—Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
μπαίνει τὸ δεκατέσσερα,γιγαίνειτὸ δεκατρία.
Βασίλης ἤλθε χαρωπός...
ποῦθε μᾶς ἔρχεσαι καὶ πῶς;

—

Μὲς'στοὺς καιροὺς τῆς προκοπῆς
ἔλα τραγούδια νὰ μᾶς'πῇς
νὰ μᾶς καλοκαρδίσῃς.

—

Κι'ἐκεῖνος τέτοια μᾶς'μιλεῖ:
σκιρτᾷ βροντῶσα"Ανατολή,
σκιρτᾷ βροντῶσα Δύσις.

—

Ἀπὸ παντοῦ δοντιῶν τριγμοί,
ἐμούγγριζαν θηρία,
'σταμάτησα γιὰ μιὰ στιγμὴ
καὶ μὲς'στὴν Βουλγαρία.

—

Γδοῦπος καὶ πάταγος πολύς,
κι'εἶδα'στὴ γῆ ριγμένα
τῶν Πρώσσων τῆς'Ανατολῆς
ἀσκλὰ ξεφουσκωμένα.

Πετνα μεγάλη κι'ἔξαψις καὶ'στὴ Σοβράνιε κρότος,
κι'ἐκάθισα'στὴν Βουλγαριὰ νὰ'πῶ τὴν ἄλφα βῆτα,
ὁ δὲ Κοσοῦργος,ποῦλεγε νὰ γίνῃ Τσάρος πρῶτος,
μὲ τὸν Σαβῶφ καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπάτησε'στὴν πήτα.

—

Γιὰ γλέντια,γιὰ τραγούδια
δὲν εἶχαν ξέλου κάρι,
δὲν'χόρευαν ἀρκούδια,
δὲν ἐκτυποῦσε ντέφι.

—

Μὰ πῶς τοὺς ἐλυπήθηκα...κατακαῦμένοι Ρῶσσοι!..
κι'ἐφώναζαν ἐδῶ κι'ἐκεῖ
πῶς θὰ γενοῦν Καθολικοὶ
καὶ πῶς'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ τοὺς ἄφησαν οἱ Ρῶσσοι.

—

Ἄδεια Ταμεῖα'σφράγιζαν
κι'ἔπερναν τὰ κλειδιά,
κι'οἱ θρῆνοι των ἐρράγιζαν
καὶ πέτρινη καρδιά.

—

Πολὺ τοὺς ἐλυπήθηκα κι'αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς,
ποῦ τὰ τσιλιπουρδίσματα δὲν τὰ ξεχνοῦν καὶ τώρα,
κι'ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπον μὲ σπαραγμὸν ψυχῆς
ἀπὸ τὸν Φερδινάνδο των καὶ τὴν Ἐλεονώρα.

—

Παραίτησα τὴν Βουλγαριά,
ὁποῦ δὲν ἔχει θράρα,
κι'ἐχάρισα παρηγοριὰ
σ'αὐτὴν τὴν καπιδιάρα.

—

Κι'ἀπὸ τὴν Πέλι'πέρασα νὰ'βῶ τοὺς Τουρκαλάδες,
ποῦ μὲ πολλὰ τυρβάζουν
καὶ κάθε τόσο βάζουν
τὸν κόσμο σὲ μπελάδες.

—

Διαβηλώσεις ἔκαναν καὶ'φώναζαν τρελλὰ
καὶ δός του καὶ'πετούσανε τὰ φέσια των'ψηλά.
Βρὲ Τουρκαλάδες,τοὺς'ρωτῶ,γιατὶ χαρὰ μεγάλη
σᾶς παραπῆρε πάλι;

—

Γιατὶ'ψηλὰ τινάζετε τὸ ξεπεσμένο φέσι,
ποῦπρεπε χειροπόδαρα καθένας νὰ σᾶς δέσῃ;
Γιατὶ'στοὺς δρόμους τῆς Σταμπούλ ἐνθουσιώδεις τρέ-
καὶ σεῖς χρωστᾶτε πρὸ πολλοῦ [χετε;
καὶ σ'ὅλους καὶ'στὴ Μιχαλοῦ,
καὶ μπὶρ παρὰ δὲν ἔχετε.

—

Καὶ τότε τὸ Ντιβάνι των μοῦ λέει τὸ κλεινό:
δὲν ἔμαθες πῶς'πήραμε τὸ Βραζιλιανό;
Μὰ'πέστε μου ποῦ'βρήκατε γιὰ Ντρέτνωτ τοὺς παράδες,
βρὲ παλληρφουκαράδες;

—

Κι'αὐτοὶ μοῦ λέν: μὴν τὰ'ρωτᾷς,
πάψε νὰ μουρμουρίζῃς,
μόνο τὸ Ντρέτνωτ νὰ κυττᾷς
καὶ νὰ μᾶς μακαρίζῃς.

—

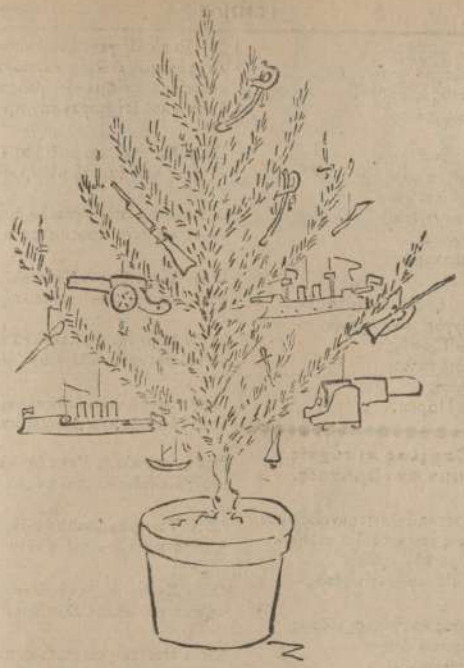

Κι'οἱ σύμμαχοι καὶ φίλοι των,οἱ καὶ μακαρονάδες,
κάνουν γι'αὐτὴ τὴν ἀγορὰ'στοὺς Τούρκους πατινάδες.
Μπραβίσιμο,φωνάζουνε,τώρα μὴν ἔχετ' ἔννοια,
μ'αὐτὸ βαστᾶτε σίγουρα τὸν Πάπ'ἀπὸ τὰ γένεια.

—

Εἶχε μεγάλο κόρδωμα τῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι
κι'εἶδα τῶν ὅπλων Γ'πευργὲ καὶ τὸν Ἐμβὲρ τὸν πάνυ.
Μειλίχιος καὶ προσηνὴς
κάνω μεγάλο τεμενὰ
σ'αὐτὸν τὸν Σερασκέρη.

—

Ποῦ δὲν εὑρίσκεται κανεὶς
'στὴ σφαῖρα ταύτη πυθενά,
ὁποῦ νὰ μὴ τὸν ξέρῃ.

—

Καὶ τώρα κεκορεύεται μὲ τόσο νταηλίκι,
κι'ἐκεῖνος: μ'ἐνθουσιασμοῦ'ξεφώνιζε φρενίτιδα,
καὶ τὸν ντουνιὰ τὸν ἔβλεπε 'μπροστά του σὰν σκουλήκι
ὁ Σερασκὲρης ὁ νοσῶν μὲ σκωληκοειδίτιδα.

—

Πάντοτε πνεῦμ'ἀνήσυχον καὶ φλογερὰ καρδία,
καὶ τὴν Σταμπούλ παραίτησα,
καὶ τὸν'Ἐμβὲρ'χαιρέτησα,
καὶ τοὔδωσα γιὰ μπουναμὰ μακρὺ ζουρλομανδύα.

Γ'.

Φ. - Ἀρχιμηνιὰ κι'ἀρχιχρονιὰ
κι'ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
καὶ τοῦτον τὸν κακοπὲ ντουνιὰ
ἐλπὶς νὰ στέψῃ κλώνος.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι'ἀρχιχρονιὰ,καὶ λένε'στὸν Λευτέρη
θάλασσαις καὶ στεριαῖς;
ἐκεῖποῦ πᾷς γιὰ τὸ Θεὸ πρόσεχε,Σερασκέρη,
μὴ φᾷς τερτσοτιριαῖς.

—

Κύττα'στὴν πασέτα τούτη,
μὴ σοῦ κάνουν μπαλαμοῦτι,
πρόσεξε καλὰ σὲ κάθε πονηρὸ μασκαρατζίκο,
κύττα μὴ σὲ φέρουν φάτσα καὶ'στὸν πρῶτο πρῶτο λύκο.

Σὰν τὸν Ἁγι-Γιάννη
Πρόδρομος ἐφάνη,
καὶ πολλὰ προλέγει.

—

Καὶ πολεμοκράκτης
μιᾶς σβυσμένης στάκτης
σπίθες ἀναρλέγει.

—

Βάπτισις μεγάλη,
ποῦ δὲν ἔσιγνον λάλοι
γλῶσσαν εὐφραδῆ.

—

Τώρα Φῶτα νέα
γενεὰ γενναία
γλυκοτραγουδεῖ.

Β΄.

Π.—Καλήμερα,καλήμερα,καὶ μὲ χρυσὸ κεμέρι
ἂς τὸν καλημερίσομε τῆς Κρήτης τὸν Λευτέρη.
Ἀφέντη μου,παντάφεντε,πάντε φοραῖς ἀφέντης,
ποὺ πάντε Μεγαλόσταυροι τὰ σχήθη σου στολίζουν,
μὲ τοὺς Μινίστρους τῆς Φραγκιᾶς ἔχεις μεγάλο γλέντι
καὶ δὲν παραζαλίζεσαι γι'αὐτοὺς ποῦ μᾶς ζαλίζουν.

—

Ἀφέντη μου,παντάφεντε,ποῦ πάλι ταξειδεύεις,
κι'ὅσους μᾶς κοροϊδεύουνε καλὰ τοὺς κοροϊδεύεις.
Ἐμεῖς ἐδῶ τἀκόψαμε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
καὶ σὺ στὴ Ρώμη τάκουσες μ'αὐτὸν τὸν Τζουλιάνο,
καὶ λένε πὼς ἐφθάσατε σὲ κάποια συμφωνία
γιὰ τὰ καϋμένα τὰ νησιὰ καὶ γιὰ τὴν Ἀλβανία.

—

Ἀφέντη μου,παντάφεντε,ποῦ πάλιν ἐξεκίνησες
γιὰ τούτους,ὁποῦ θέλουνε νὰ τρῶνε σὰν κηφῆνες,
καὶ μετὰ κατανύξεως μεγάλης ἐπροσκύνησες
τὸ μέγα Καπιτώλιον, ποῦ τόσωσαν οἱ χῆνες.

—

Ἀφέντη μου,παντάφεντε,καὶ πάλι
μιὰ λύρα Κρητικὴ γιὰ σένα παίζω,
ἐπῆγες καὶ στὴ Ρώμη τὴν μεγάλη
κι'εἶδες τὸν Τζουλιάνο τὸν Μαρκέζο.

—

Ὁ Τζουλιάνο σοῦκανε τραπέζι,
καὶ σὺ θαρρῶ πὼς τοῦκανες ἐπίσης,
καὶ σὲ περιποιήθησαν Μαρκέζοι
μὲ τόσες φιλικὲς περιποιήσεις.

—

Κάθε κακία κι'ἔχθρα μας ἐτάφη,
στὴν Πάτσα'περπατήσατε πεζοί,
σᾶς πῆραν μυρωδιὰ κι'οἱ φωτογράφοι
καὶ σᾶς ἐφωτογράφησαν μαζί.

—

Σ'αὐτὴν τῶν Ἰταλῶν τὴν μαλαγάνα
ὡμίλησες μὲ χεῖλη ζαχαρένα,
ἔφαγες μακαρόνια παρμεζάνα,
ἐπιάσες καὶ τὸν Πάπ'ἀπὸ τὰ γένεια.

Γ΄.

Φ.—Καλήμερα,καλήμερα,καὶ πάντα καλημέρα
γιὰ τὸν Κρητικά,ποῦ πολλῶν ἐπῆρε τὸν ἀέρα.
Ἀφέντη μου,παντάφεντε,ποὺχεις μεγάλη γνώμη,
κι'ἐπῆγες καὶ'στὴ Ρώμη,
κι'ἐρκώμια σοῦ'τόνισε μεγάλα κι'ἡ *Τριμποῦνα*
κι'ὅλους τοὺς γράψαμε μὲ σὲ'στὴν τρύπια μας πατοῦνα.

—

Ἀφέντη μου,παντάφεντε,καὶ ποῦρε διπλωμάτη,
ποῦψαγες καὶ'στοῦ Βάκτωρος ἐκεῖνο τὸ Παλάτι,
κι'ὁ Βασιλιᾶς ἐτσρύγκρισε μαζί σου τὸ ποτῆρι,
κι'εἶπε κι'αὐτὸς πὼς θὰ γενῇ τὸ κάθε σου χατῆρι.

—

Ἀφέντη,ποῦ μὲ γαλιτσιὰ
πολλῶν ψευδοφενάκη
ἔρριξες'στὰ σκουπίδια.

—

Καὶ πέρνεις πάντα σιντροφιὰ
καὶ τὸν Μαρκαντωνάκη
σ'ὅλα σου τὰ ταξείδια.

—

Ἐμεῖς'ἐδῶ,παντάφεντε,τήν κόψαμε τὴν πίτα,
καὶ σὺ'στὴ Ρώμη'τράβηξες νὰ πῇς τὴν Ἄλφα Βῆτα.
Καὶ σοῦπανε φρατέλοι
τρανοὶ κι'ἴσα τῶν ἐν τέλει:
κάτσε νὰ φᾷς,κάτσε νὰ πιῇς,καὶ νὰ καλοκαρδίσῃς,
κι'ὅπως'στὴ Λόντρα μιὰ φορὰ κι'ἐδῶ νὰ τραγουδήσῃς.

—

Καλὴ σου'μέρα,τσελεπῆ,
κι'ὅλο καλημερούδια
γι'αὐτὸν,ποῦ ξέρει νὰ μᾶς'πῇ
κάθε χοροῦ τραγούδια.

—

Καλήμερα,καλήμερα,καὶ πάντα καλημέρα
γιὰ τοῦτον,ποῦ δὲν σκιάζεται καμμιᾶς Τριπλῆς φοβέρα,
ποῦ σὰν Τζοκόντα πάντοτε γλυκοχαμογελᾷ
καὶ'στοὺς Ρωμαίους ἔβαλε γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς πολλά.

—

Παραίτησε Χριστούγεννα,Πρωτοχρονιαῖς καὶ Φῶτα,
καὶ τἄπ'ἐδῶ,καὶ τἄπ'ἐκεῖ
μὲ τέχνη διπλωματική
χωρὶς νὰ λείψῃ γιῶτα.

—

Καλήμερα,καλήμερα γι'αὐτὸν τὸν Γκρὰν Σινιόρο,
ποῦ τώρα μᾶς ὑπόσχεται νὰ φέρῃ μπάρμπα-ντόρο,
κι'ὅλοι γι'αὐτὸ τὸ γεγονὸς
'ροτοῦν μὲ στόμα κεχηνὸς
πότε θἀλθῇ μὲ τὸ καλὸ νὰ μᾶς καλοκαρδίσῃ
αὐτός,ποῦ λέγεται Καβοὺρ σ'Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

—

Βλέπω'στὴ Ρώμη τὸν κὺρ Λευτέρη,
τοῦ Τζουλιάνο βαστᾷ τὸ χέρι
καὶ πᾶν ἀντάμα κι'οἱ δυὸ τρανοί.

—

Ὅποῦ νομίζεις πὼς ἀπὸ χρόνια
ἔκαναν ὅρκο'στὰ μακαρόνια
νὰ μείνουν φίλοι παντοτεινοί.

—

Ἄκουσε τώρα καὶ τὸν Φρατέλο,
ποῦ βαπτιόνει τὸν Βενιζέλο
ἐν ἀέροτάτῃ φιλοφρονήσει
τὰ Δωδεκάνησα πὼς θὰ κρατήσῃ,
ἂν τὴν Συνθήκην τὴν ἐν Λωζάνῃ
δὲν ἐκπληρώσῃ πρὶν τὸ Ντιβάνι.

—

Ὁ Τζουλιάνο,ποὖναι μιὰ τζόγια,
τέτοια τοῦ λέει φιλίας λόγια,
κι'ἐκεῖνος εἶπε'στὸν ραμινάτο:
σὲ νὰν ἔβρο,ἐ μπὰν τροβάτο.

—

Καὶ μὲ τὸ Θεοφάνεια
ἐπῆγε'στὸ Παρίσι
γιὰ νὰ καλογνωρίσῃ
κάποιους,ποῦ κάνουν δάνεια.

—

Κι'ἐκεῖ περιποιήσεις καὶ κοπλιμέντ'ἀφθόνως,
ἀνεβασμὸς παντοῦ'στοῦ Κρητικοῦ τὰ φόντα,
ἐπῆγε καὶ'στὸ Λούβρο χωρὶς κανένα μόνος
κι'εὑρέθη τέτ ἀ τὲτ ἀντίκρυ'στὴν Τζοκόντα.

—

Κι'ἡ Τζοκόντα τοῦπε τότε:προσηγνὴς ἔλθὲ σιμά μου,
ἐμαθα καὶ σὺ πὼς ἔχεις τὸ γλυκὸ μειδίαμά μου.
Τώρα ποῦλθες ὡς ἐδῶ
χαμογέλασε νἀ'δῶ
ἂν'μπορῇ σ'ἐμᾶς τοὺς δῶο κάποια σύγκρισις νὰ γίνῃ,
κάποιος θρύλος ζηλευτός...
τέτοια τοῦπε,καὶ μὲ χάρι χαμογέλασε κι'ἐκείνη,
χαμογέλασε κι'αὐτός.

—

Κι'ὁπόταν μειδιῶντα
τὸν εἶδε τὸν Λευτέρη
κι'ἡ πᾶγκαλος Τζοκόντα.
τέτοια σχεδὸν προφέρει:

—

Τὰ μειδιάματά μας προσομοιάζουν ὄντως,
κι'ὅποιος ἐμένα ἴδῃ
καὶ σὲ τὸν εὐμειδῆ,
θὰ λέγῃ πὼς ὑπάρχει κι'ἀρσενικὸς Τζοκόντος.

Δ΄.

Π. Καλήμερά του,
καλήμερά μας,
μὰ τί χαρά του,
μὰ τί χαρά μας

—

Μεγάλη τάξις'στὴν Ἀλβανία
κι'ὅλα βαδίζουν ἐν ἁρμονίᾳ.
Νόμος δεσπόζει καὶ βασιλεύει,
κανεὶς σὰν πρῶτα κι'ἐκεῖ δὲν κλέβει.

—

Καθένας Γκέγκης,καθένας Λιάπης,
θέλει νὰ γίνῃ μόνος Σατράπης,
κι'αὐτὸς μονάχος μὲ μακροβούτι
νὰ πέρτῃ μέσα σὲ τόσα πλούτη.

—

Ἔντρομος βλέπω κατὰ τοῦ Βλιώρα
ἐπαναστάσεις καὶ κατακτῆβα,
κι'ὁ Βῆβῆ δὲν θέλει τὸν Θρόνο τώρα
νὰ μὴν τοῦ στρίψῃ μ'αὐτὸν ἡ βίβα.

—

Βλέπω τὸν ἕνα κι'ἄλλον βρωμιάρη
μὲ τὸ μαχαῖρι τὸ μαυρομάνικο,
καὶ λιμασμένοι Καλικαντζάροι
μαμμὰ γυρεύουν τσιτσὶ λευκάνικο.

—

Ὅλοι φωνάζουν γι' αὐτὸ τὸ κράτος
καὶ κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος·
φωτιὰ νὰ κάψῃ τέτοια Βασίλειο,
τκίρι δὲν ἔχει μὲς' στὴν ὑφήλιο.

Στὰ Γιάννινά μας πολλοὶ κυττάζουν,
στὰ Γιάννινά μας Φῶτα γυρτάζουν.
Σταυρὸς ἀστράφτει μέσα στὴ λίμνη
κι' ἠχεῖ Ἀγγέλων ψαλλόντων ὕμνοι.

Βλέπουν κι' ἡ κόραις ἡ δεκαφτὰ
μὲ τὴν Φροσύνη τὰ Φῶτ' αὐτὰ,
κι' ἀπελευθέρων δέονται πλήθη·
τοὺς μαχητάς σου, Σταυρέ, βοήθει.

Καὶ κατεχθόνια
φεύγουν δαιμόνια,
καὶ τρομασμένοι
πέρνουν πεδάρι
μαγαρισμένοι
Καλικαντζάροι.

Βλέπω τῆς Ἠπείρου λόγους ἱεροὺς,
εἰς τὴν λίμνη γύρω στήνουνε χορούς,
μὰ κι' ἐγὼ βαστώντας ὅπλα κι' ἀγραστούραις
τῶν Καλικαντζάρων κυνηγῶ τῆς μούραις.

Ε'.

Φ.— Ὕμνος στὴν Μητέρα...
πάντα καλημέρα
καὶ καλημερούδια.

Ψύλλοι καλλιγόνονται,
σπλάχνα γῆς ὀργόνονται
μ' ἄρότρα καὶ βοῦδια.

Θάλλει τῆς Ἑλλάς κλάδος εὐθαλής,
κι οἱ μεγάλοι Προφῶτοι τῆς Ἀνατολῆς,
ποῦχουν σὺν τοῖς ἄλλοις γάσει καὶ τὰς φρένας,
κάνουν μὲ τὸν νοῦ των ναυτικοὺς λιμένας.
Ἀγγλικοὺς ναυστάθμους, τρέτνωτ, ναυπηγεῖα,
κι' ἀφθονεῖ καθ' ὥλα πλοῦτος κι' εὐπραγία.

Τοὺς χοροὺς ἀρχίζουν Βουλγαριᾶς Ἀρκούδαις
καὶ χαλοῦν τὸν κόσμο μὲ ψευτοφιλλάδες,
καὶ Κομηταζῆδες, ποὺ βρωμοῦν σὰν Σοῦδαις,
βγαίνουν καὶ μᾶς βάζουν σὲ κακοὺς μπελάδες.

Ὀργιάζουν φῶλα καὶ φυλαὶ καὶ γένη,
βρέμεται παμφάγον γύρω μας Ἡφαίστειον,
κι' ὁ Πανὰς γιὰ Ἰρέυθος στὴν Σταμπούλ πηγαίνει,
μὰ θὰ μείνῃ τάχα; ντάτις νὰ κουάστειον.

Ὁ πολὺς Ἐμβὲρ τρέφει καθ' ὥμων
ἄγρων θυμόν.
Ὅλο μὲ φοβέρα
πότ' ἐμᾶς κτυπᾷ,
πότε τὸν ἀέρα
διαμπὰξ τρυπᾷ.

Οἱ καλοί μας Τουρκαλάβες,
πούναι πρῶτοι φωναλάβες,
θέλουν κι ὅλα τὰ νησιὰ Τούρκικα νὰ ξαναγένουν
καὶ μὲ ντρέτνωτ φοβερίζουν...
Κέρακά μου, δὲν μᾶς λὲς τὰ παιδιὰ σου πῶς πηγαίνουν;
ὅσο πάνε καὶ μαυρίζουν.

Τί χαρά μας, τί χαρά μας
μὲ τὸ Δεκατέσσερα μας.
Ἔτσι, τούρκο τὸ μάννα
νὰ μὴν πεσ' εἰς στόμα γλάρων,
κι' ἂς τονίσωμεν παιᾶνα
γενεῶν δεκατεσσάρων.

Καλήμερα, καλήμερα, καὶ πάντα καλημέρα.
τραπέζι γιὰ τὸν Κρητικὸ καὶ μὲς' στὴν Ἐγγλιτέρα,
κι' ὁ Γκρέϋ πάλι βεβαιοῖ τὸν Κρῆτα τὸν πολύπειρο
πῶς γιὰ καλό μας ἄφησε' στοὺς Ἰταλοὺς τὴν Ἤπειρο.

Καλήμερα, καλήμερα, μὰ τί χαρὰ θὰ πάρω
ἂν πάω καὶ στὴ Μοσκοβιὰ νὰ φάω μὲ τὸν Τσάρο,
κι' ἐκεῖ τὸν παρώνυμο Σαζόνωφ νὰ φερμάρῃ,
νὰ δῇ κι' αὐτὸς τί σκέπτεται καὶ τί καπνὸ φουμάρει.

Ψάλλουν μικροὶ μεγάλοι
Καλήμερα καὶ πάλι
σὲ τοῦτον τὸν Λευτέρη.

Ποῦ δὲν τὸν πέρνουν μάτια
καὶ κάνει ὅρδη κομμάτια
κάθε παληὸ τερτέρι.

Κανένα δὲν ἀκούει κλαψάρα Ἱερεμία
κι' ἔχει τὸν Διομήδη γιὰ τὴν Οἰκονομία,
ἐποῦ κι' ὁ Βόας τόσο τὸ θῦμα του δὲν σφίγγει
ὅσον αὐτὸς τὴν μοῦγα γιὰ νὰ τῆς βγάλῃ ζύγκι.

Λευτέρης Κυβερνήτης,
χαμογελῶν προφήτης
καὶ Καζαμίας μόνος.

Κι' αὐτὸν ρωτοῦνε τόσοι
πῶς τάχα θὰ τελειώσῃ
κι' αὐτὸς ἐ νέος Χρόνος.

Καὶ καμπόσες ποιμιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγλίαις.

Εἰς τὴν Νέαν τὴν Τάραν λειτουργεῖ μὲ τάξιν ἤδη
Ἐφημεριδοπωλεῖον τοῦ Κωστῆ Καραταγλίδη,
ποῦ τοῦ κάνει τὸ κεφάλι καὶ τὸν διακρίνει ζῆλος
ἐργασίας ἀκαμάτου καὶ μεγάλος καὶ ποικίλος.
Μάθισον ἐδῶ μεγάλη, αὔξον σκραντικοτῶ...
ἔχει κι' Ὑποπρακτορεῖο στὸ Σικάγο τραντακτό.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
εὑρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενένων.

Χίλια κι' ἐνιακόσια τέσσερα καὶ δέκα.
τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κεῖνα καὶ πελέκα.

Μηνὸς Γεννάρη δεκοκτώ,
κάζο μεγάλο καὶ τραντακτό.

Χίλια καὶ διακόσα κι' ὀγδοηνταέξη,
μὲ τὰ ταξειδάκια κάτι θὰ μᾶς φέξῃ.

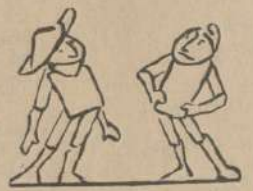

Τὸ ζεῦγος τῶν ὁμιλητῶν
λαλεῖ περὶ Τραπεζιτῶν.

Α'.

Φ.— Ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τὸ τμῆμα
σταμάτησε τὸ βῆμα.
Π.— Τί τάχατε συμβαίνει;
Φ.— Δὲν ξέρεις πῶς ἐκεῖ
τρεῖς Τραπεζιτικοὶ
εὑρίσκονται κλεισμένοι;

Μεγάλα γεγονότα,
κι' ὁ νόμος σὰν καὶ πρῶτα
δὲν εἶναι μία χλαδῆ.

Στὴν νέα Ρωμιοσύνη
ἄκρα δικαιοσύνη
λένε πῶς βασιλεύει.

Π.— Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Ἀλήθεια,
δὲν εἶναι κολοκύθια,
δὲν εἶναι παῖξε γέλα
σὰν πρῶτα, παπαρδέλα.

Ἄλλαξε πιὰ κι' ἡ Θέμις,
ποῦ τὴν κυττᾷς καὶ τρέμεις.
Π.— Βρὲ τί μοῦ λές, μαγκούφη;
Φ.— Δὲν εἶναι κλωτσοσκούφι
τοῦ κάθε δυνατοῦ,
τοῦ κάθε φιφτυτοῦ.

Ὡραία βασιλεύει,
κυρίους δὲν θουλεύει
καμμιᾶς πολιτικῆς.

Κι' ὁπόταν ἀδικῇς,
σὲ τσάλλει παραχρῆμα
μέσα σὲ κάποιο τμῆμα.

Π.— Μὲ τοῦτο τὸ μαντάτο
καὶ μ' ὅσα τώρα λὲς
μοῦ φέρνεις ἄνω κάτω
καὶ πάλι τῆς χολαῖς.

Φ.— Καὶ σήμερα, καλέ μου,
κατόπιν τοῦ πολέμου
κανεὶς δὲν τῆς γλυτώνει

—

Τὸν στέλλει μὲς' στὸ τμῆμα
κι' ἂν ἔχῃ τίτλους, χρήματα,
καὶ μπάρμπα' στὴν Κορώνη.

—

Κι' ἂν εἶσαι Τραπεζίτης,
κι' ἂν εἶσαι ψωμοζήτης
μὲς' στοὺς παρόντας σάλους.

—

Τὸ χέρι τῆς βαροῦ
ἐξίσου τιμωρεῖ
μικροὺς τε καὶ μεγάλους.

—

Κύτταξε, κακομοίρη,
τὸν Μάτσα τὸν Ζαφείρη,
κύττα τὸν Ἰλιόπουλο, κύττα τὸν Ἐμπειρίκο,
καὶ τὰ τοῦ κόσμου κλάψε τα πικρὰ μασκαρατζίκι.

—

Κι' ἂν ἀληθῶς ἡμάρτησαν ἐν γνώσει κι' ἐν ἀγνοίᾳ,
ἐν τούτοις ἐπὶ πίνακος γυρεύῃ κοινωνία
τὰς κεφαλάς των, Περικλῆ, καθὼς τὴν τοῦ Πρεδρόμου,
κι' ἀμείλικτος ὁ πέλεκυς ὑψόνεται τοῦ νόμου.

—

Λυποῦμαι, Περικλέτο μου, νὰ κλαίουν
ἐσοι' στὰς κοινωνίας ἐπιπλέουν,
λυποῦμαι νὰ συμβαίνουν τέτοια πράμματα,
ν' ἀκούω καὶ νὰ βλέπω τέτοια δράματα.

—

Λυποῦμαι νὰ κυττάζω τοὺς ἐγκρίτους
μὲ τοὺς ὑπερηφάνους των τοὺς μύτους
σὲ τμῆμ' Αὐτονομίας οἱ καϋμένοι
νυχθημερὸν νὰ κάθωνται κλεισμένοι.

—

Δὲν μ' ἀρέσουν, Περικλέτο, τὰ τοιαῦτα γεγονότα,
μήτε κορδωμένον ὕφος,
μήτε κόμπος, μήτε τύφος,
καὶ πρὸ πάντων σὰν φουσκόνῃ μὲ τῶν ἄλλων τὸν Ἐρῶτα.

—

Τὴν αἰσχαίνομαι τὴν μύτη
σὰν σηκώνεται 'ψηλά,
τὴν λυποῦμαι, συμπολίτη,
σὰν κυλιέται χαμηλά.

—

Οἱ τῶν μεγαλαύχων λόγοι, φίλτατέ μου Περικλῆ,
φέρουν ἔλεγχον μεγάλον καὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆ.
Π.— Καὶ γιατί τὰ λὲς αὐτά;
Φ — Σοῦ τὰ λέω, φαρλατά,
γιὰ νὰ ξέρῃς πῶς δὲν πρέπει διόλου νὰ μεγαλαυχῇς
ὅταν φαίνασ' εὐτυχής.

—

Τὸν λυποῦμαι τὸν Ζαφείρη, ποὖχε λένε παγκονότες
κι' ἔπερν' ἑκατὸ χιλιάδες,
κι' ἔμπροστά του κεχηνότες
ἔστεκαν οἱ φουκαράδες.

—

Τοὺς λυποῦμαι καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐν γνώσει κι' ἐν [ἀγνοίᾳ
πλημμελήσαντας ἐν γένει,
κι' ὑπὲρ τούτων, τραγογένη,
ὁμιλῶ' στὰ καφενεῖα.

—

Παραβλέπω τὰς τυχὸν ἀπιστίας καὶ τοὺς δόλους,
συγκινοῦμαι κατὰ βάθος
γιὰ τοῦ καθενὸς τὸ λάθος,
κι' ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ἤθελα νὰ δώσω σ' ὅλους.

—

Καὶ' στὰ τμήματα νὰ τρέξω,
καὶ νὰ κράξω σὲ φρουροὺς
κι' Αστυνόμους αὐστηρούς:
βγάλτε τους ἀμέσως ἔξω.

—

Πλὴν ὁ Νόμος ἄλλως κρίνει,
κι' ἡ Θεὰ Δικαιοσύνη
ἄλλα βούλεται καὶ θέλει.

—

Καὶ τὸ πόδι της πατεῖ
καὶ τὸ δίκηο της ζητεῖ
καὶ χραπόνει τοὺς ἐν τέλει.

—

Μέσα γρήγορα καὶ τοῦτοι,
μέσα γρήγορα κι' ἐκεῖνοι,
κανεὶς ἔξω νὰ μὴ μείνῃ,
ὅπου κάνει μπαλαμοῦτι.

—

Γιὰ τοὺς πάσχοντας στενάζω,
μὴ κανεὶς, παιδιά, φωνάζω,
τοὺς τρανοὺς πραγματορίζῃ.

—

Πλὴν ἡ Θέμις ἀπηνὴς
κάστανα τοῦ καθενὸς
τώρα πιὰ δὲν τοῦ χαρίζει.

—

Περικλῆ, τεμπαλχανᾶ,
πού' στὸν ἥλιο τραχανᾶ
ξέρεις πάντοτε ν' ἁπλώνῃς.

—

Μὴ καὶ σὺ κατηγορῇς,
μὴ κανένα λοιδωρῇς,
καὶ τὰ μάτια μὴ γουρλώνῃς.

Β'.

Π.—Τὴν τύχην τῶν πασχόντων πικρὰ θρηνολογῶ,
μήτε δρυὸς πεσούσης ξυλεύσομαι κι' ἐγώ.
Πάντοτ' ἐπιεικὴ
μ' εὑρίσκ' ἡ κοινωνία
ὁπόταν ἀδικῇ
ἐν γνώσει κι' ἐν ἀγνοίᾳ.

—

Καιρίως ἡ ψυχή μου καὶ σήμερον ἐπλήγη,
ἐν τούτοις ὅμως κρίνω
πῶς δίκαιον δὲν εἶναι
πολλοὶ νὰ πικροκλαίνε καὶ νὰ γελοῦνε λίγοι.

—

Βρὲ παιδιά, κι' ἐγὼ φωνάζω, καὶ τὸ πιὸ γερὸ κεφάλι
εἶναι δυνατὸν νὰ σφάλῃ.
Πλὴν ὁ κόσμος ξαφνίζεται: δὲν τάκουμ' ἐμεῖς αὐτά,
τὰ λεφτά μας, τὰ λεφτά.

—

Βρὲ παιδιά, κι' ἐγὼ φωνάζω,
ἔρχοντ' εὐτυχεῖς καιροί,
κι' ἂς μὴ σᾶς στενοχωρῇ
τῶν Τραπεζιτῶν τὸ κάζο.

—

Σοῦτ κι' ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη,
ἁμαρτήματα καὶ λάθη
τάχ' ἡ μοῖρα μας γραφτά.

—

Μὴ θυμᾶς σᾶς κοκκινίζῃ,
πλὴν ὁ κόσμος ξαφνίζει:
τὰ λεφτά μας, τὰ λεφτά.

—

Σοῦτ κι' ἐκεῖνοι, σοῦτ καὶ τοῦτοι,
τέτοιαις γκάφαις πιὸ πολλαῖς
γίνονται καὶ σ' ἄλλους τόπους.

—

Μὴ θαρρῆτε καὶ τὰ πλούτη
πῶς μὲ πίκρας καὶ γολαῖς
δὲν ποτίζουν τοὺς ἀνθρώπους.

—

Μὴ θαρρῆτε μακαρίους
τῶν χρημάτων τοὺς κυρίους,
καὶ δὲν ζοῦν ἐν ἡσυχίᾳ.

—

Καὶ κανένας φουκαρᾶς
μὴ νομίζῃ κι' ὁ παρᾶς
πῶς δὲν εἶναι δυστυχία.

—

Μὴ ζηλεύετε τὰ μάδια,
τὰ βελοῦδα, τὰ μετάξια,
κι' ὅσα λέτε ζηλευτά.

—

Τέτοια λέω, Φασουλῆ,
ὅμως ακούζουν πιὸ πολύ:
τὰ λεφτά μας, τὰ λεφτά.

—

Ὁ κουμάκης δυσφορεῖ,
καὶ' στὴν τόση συμφορά του
εὔκολα δὲν συγχωρεῖ
ὅσους χάνουν τὸν παρά του.

—

Τοῦ 'μιλεῖς ἐν παροιμίαις, τοῦ τὰ λὲς ὀρθὰ κοφτά,
πλὴν τὰ λόγια πᾶν χαμένα
καὶ φωνάζουν ἐλοένα:
τὰ λεφτά μας, τὰ λεφτά.

—

Κι' ἐγὼ θλίβομαι σὰν βλέπω τέτοια θλιβερὰ συμβάντα,
πλὴν ὁ κόσμος, βρὲ τεμπέλη,
ποῦ τοῦ βγαίν' ἡ πίστις πάντα
γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ καρβέλι,
δυσφορεῖ γιὰ τὰ λεφτά του
καὶ τὰ κομποδέματά του.

—

Κι' ὅσοι' στὴ δική του ράχη
κάνουν πλούτη, κάνουν πάχη,
καὶ πολύχρυσα παλάτια,
τοῦ κτυποῦν κακὰ' στὰ μάτια
καὶ τοὺς ἔχει' στὸ στομάχι.

Γ'.

Φ.—Τί καλά μου, ποῦ παράδες πουθενὰ δὲν καταθέτω,
κι' εἶμ' ἐλεύθερος πολίτης...
τί καλά, βρὲ Περικλέτο,
ποῦ δὲν εἶμαι Τραπεζίτης.

—

Τί καλά, ποῦ γιὰ χασούραις δὲν πικραίνομαι, δὲν σκάνω,
τί καλά μου, βρὲ κουτέ,
ποῦ δὲν' σκέφθηκα ποτὲ
Τράπεζα κι' ἐγὼ νὰ κάνω.

—

Βάσανα κι' ὁ πλοῦτος ποῦχει,
καὶ προκρίνω, Περικλέτο,
τρύπιο νὰ φορῶ τσαρούχι
παρὰ πρώτης στιβαλέτο.

—

Καὶ γιὰ λάθη καὶ γιὰ γκάφαις,
ποῦ γεννᾷ καθένας χρόνος,
μὴν παραληρῇς ἀφρόνως.

—

Καὶ χωρὶς κουβέντας ἄφες
μόνον ἡ Δικαιοσύνη
ἀδεκάστως νὰ τὰ κρίνῃ.

Μ'άλλους λόγους θηλονότι
ξάπλωσε,συμπατριώτη,
μὲς'στὸν καφενὲ καὶ ξύσου.

—

Καὶ συλλήβδην καὶ συντόμως
ὅταν βλέπῃς πῶς ὁ Νόμος
εἶναι τιμωρὸς ἄξίσου.

—

Τότε μόνον συνετίζει
καθενὸς τὴν φιλαυτίαν,
κι'αὐνεμοῦσαν καταρτίζει
κατὰ πάντα Πολιτείαν.

—

'Επὶ τὸν Νόμον πεποιθὼς πήγαινε'στὸ σπητάκι σου,
κι'ἂν ἄρχων εἶσαι Τραπεζῶν,
μὰ κομπορρήμων κι'ἀλαζών
'μπροστὰ'στὸν Μουσακόπουλο μὴ στρίβῃς τὸ μουστάκι
|σου.

Ὡσὰν καμπόσους ταπεινὰ
μὴν προσκυνᾷς τὸν Μαμμωνᾶ,
πρίν,κάρα ψωραλέα,
χωρὶς νὰ ξέρῃς τὸ γιατὶ
σὲ στείλουν'στὸν'Ανακριτὴ
καὶ'στὴν Εἰσαγγελέα.

—

Συγχώρει πάντας τοῦ λοιποῦ,
καὶ τοὺς βουλεύοντας λυποῦ,
μὰ καὶ τοὺς ἀφεντάδες.

—

Κι'ἀπόφευγε μὲ πάντοιον
τμημάτων'Αστυνομικῶν
τοὺς μουσαφὶρ-όντάδες.

—

Νῆφε πάντα καὶ σωφρόνει,
κι'εἶναι κουνελὲς μεγάλος
ὅποιος τὴν ἀρίβα στρώνει
προπετῶς,ὑπερφιάλως.

—

Περικλέτα μου σκηνίτη,
χαίλη φλόαρα καὶ λάλα
κλεῖσε τα καὶ βούλιωστα.

—

Καὶ σὲ τοῦτον τὸν Πλανήτη
τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα
φασκελοκοιμοῦλιωστα.

Ταξείδια Πρωθυπουργικὰ σπουδαίως διπλωματικά.

—

Σὺ πουλί μου,ποῦ σὲ μέρη
ταξειδεύεις μακρυνά,
τὸν'δικό μας τὸν Λευτέρη
μὴν τὸν εἶδες πουθενά ;

—

Ναί,τὸν εἶδα νὰ διαβαίνῃ
κι'ἀπὸ Ρώμη κι'ἀπὸ Βιέννη,
ναί,τὸν εἶδα'στὸ Λονδίνο
κι'ἔπειτα'στὸ Βερολίνο,
καὶ ξανὰ μὲς'στὰ Παρίσια.

—

Τί δὲν τοῦκαναν'στὰ ξένα!...
τειρημένοις ὅλοένα,
μὰ κι'ἐγκώμια περίσσια.

—

Σοῦρτα φέρτ'ἀπάνω κάτω
σὲ καθένα Κονσολάτο,
σὲ καθένα διπλωμάτη.

—

Τὸν ἀντάμωσα ποῦ λὲς
'στὴς Εὐρώπης τῆς Ἀθλαις
καὶ σὲ κάθε της Παλάτι

—

Ναί,τὸν εἶδα τὸν Λευτέρη,
τῶν Μινίστρων τὸ ξεφτέρι,
κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἀπ'ἐκεῖ πέρα
φαγοπότι νύκτα'μέρα.

Κορωνάτοι,Μεγιστάνες,κι'ὅλαις ἡ Καγκελαρίαις
ἄνοιγαν γι'αὐτὸν σαμπάνιαις καὶ παλιγαῖς κουμανταρίαις,
καὶ δὲν ἔπαυαν'στὸ στόμα νὰ τὸν βλέπουν σὰν χαζοί...
μόνον ὁ Μαρκαντωνάκης ποῦ δὲν ἤτανε μαζί.

Τί περίφημα τραπέζια,τί σερβίτσια καὶ τί πιάτα,
καὶ προπόσεις κι'ὑποσχέσεις πῶς θὰ βασιλεύσ'εἰρήνη,
κι'ἐγὼ θἄρχομ'ἐδῶ πέρα μὲ χαρμόσυνα μαντάτα
νὰ σᾶς λέω μὲ ποιούς τρώει καὶ τί τρώει καὶ τί πίνει.

Ναί,τὸν εἶδα τὸν Λευτέρη,κι'ἔγιναν γι'αὐτὸν θυσία
'Αγγλογάλλοι,Γερμανοί,καὶ Μαγυάροι καὶ Μαρκέζοι,
κι'ἂν θὰ πάρῃ λίγαις μέραις καὶ'στοῦ Τσάρου τὴν Ρωσσία
θἄλθω νὰ σᾶς πῶ κι'ἐκεῖ πόσοι τοῦκαναν τραπέζι.

Καθοὺς τὸν λέν'στὴ Ρώμη,
Βίσμαρκ'στὸ Βερολίνο,
καὶ Πὶτ μὲς'στὸ Λονδίνο.

—

Καὶ τί θἀ'ποῦν ἀκόμη
γιὰ τοῦτον τὸν Λευτέρη,
ποιὸς τάχατε τὸ ξέρει.

Καὶ καμπόσαις ποιαλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγλαίαις.

Τοῦ γνωστοῦ Νικολαΐδου,τοῦ Κλεάνθους θηλονότι,
ὁποῦ μένει μὲς'στὴ Βιέννα κι'εἶναι μία πένα πρώτη,
περὶ τῶν Βαλκανικῶν περιλάλητον βιβλίον
πλοῦτον ἀληθῶς ἀπουδῆς καὶ μελέτης περικλεῆ.

—

Βγῆκε τώρ'Ἀνθολογία σ'ἕνα τόμον ζηλευτὸν
μὲ πολεμικὰ τραγούδια διαφόρων ποιητῶν,
'Αχιλλεὺς ὁ Καραβίας,ἐν τοῖς μάλα πατριώτης,
ποιητὴς αὐτῆς κι'ἐκδότης.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐβρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Χίλια κι'ἐνιακόσια τέσσερα καὶ δέκα, τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα,κτύπα καὶ πελέκα.
Πέμπτη κι'εἰκοστὴ Γεννάρη ψηφοφόροι'στὰ πολάρι.	Πενῆντος χίλια καὶ διακόσα κι'ὀγδοήκοντα κι'ἑπτὰ καὶ Δημοτικῶν Συμβούλων νέα πρόσωπα σεπτά.

Ὁ «Ἀκσουλὴς σφιγῶν περὶ τῶν ἐκλογῶν.

—

Φ.—Μερκούραρος,Μπενάκαρος,τί κέντρα,τί κραυγαῖς!..
τἄμαθες,Περικλέτο μου,πῶς ἔχομ'ἐκλογαῖς ;
Π.—Δὲν τἄμαθα...
Φ — Δὲν τἄμαθες ἀληθινά,ζωντόβολο ;
Π.—'Εγὼ γιὰ τέτοια πράμματα δὲν δίνω πιὰ διόβολο.

Φ.— Εἶναι τὸ στόμα σου θρασύ. .
καὶ τί πολίτης εἶσαι σύ,
κανάγια τοῦ διαβόλου,
ὁποῦ δὲν ἔχεις συλλογαῖς,
καὶ γιὰ Δημάρχων ἐκλογαῖς
δὲν μερμυῆς καθόλου ;

Π — 'Εγὼ δὲν πολυτυρβάζω
σὰν καὶ σένα,χασομέρη,
μ'ἐκλογῶν κανονύρια χάλια.

—

'Εγὼ σήμερα διαβάζω
τὰ τραπέζια τοῦ Λευτέρη,
καὶ μοῦ πέφτουνε τὰ ὄλλα.

'Εγὼ βλέπω'στὸν ἀγῶνα
τὸν Λευτέρη νὰ'μιλῇ
μὲ τὸν Βιβὲ τὸν'Ηγεμόνα,
ποῦ τὸν ἐκτιμῶ πολύ.

—

'Εγὼ γι'ἄλλα τώρα νοιώθω
μὲς'στὰ σωθικά μου πόθο
καὶ λαχτάρα καὶ φωτιά.

Καὶ'στῆς τόσαις εὐτυχίαις
βλέπω τώρα συμμαχίαις
καὶ μὲ τὴν'Αρβανιτιά

—

Δὲν πηγαίνω,σαχλομούρη,
'στὸν Μπενάκη,στὸν Μερκούρη,
καὶ'στὰ σπήτια τῶν ἐγκρίτων.

—

Γειὰ χαρά του τοῦ Λευτέρη,
ὁποῦ λίσταις θὰ μας φέρῃ
τραπεζιῶν ἀλησμονήτων.

—

Τί χαρά μας πάλι τώρα,
σύμμαχοι καὶ μὲ τὸν Βιλιώρα,
καὶ σφικτὸς δεσμὸς κι'ἀγάπη
μὲ τὸν Γκάγκη,μὲ τὸν Λιάπη

Φ.— 'Αρχισε,βρέ,νὰ τραγουδᾷς
σὰν ἄλλοτε καὶ πάλιν
ὑποψηφίων πάλην.

—

Σήκω τὰ μάτια σου νὰ δῇς
ὀνόματα'στοὺς τοίχους,
καὶ'πὲς καμπόσους στίχους.

Σὲ τοῦτον τὸν ἀναβρασμὸ μὴ φαίνεσαι φοφῶμι,
καὶ πρέπει κάθε μνήμη
τῶν ἐκλογῶν ν'ἀναπολῇ
τὰ τρόπαια τἀοίδια...
πάρ'το μὲ σφαίραις,προσφιλῆ,
κι'ἔφετος μὲ σφαιρίδια.

Ὀρκίσου, Περικλέτο μου, σὲ μνήματα πατέρων
πῶς καὶ γι' αὐτὰς τῆς ἐκλογαὶς θάχῃς ἐνδιαφέρον,
πῶς δὲν θὰ μείνῃς ἀπαθής,
ἀναίσθητος καὶ κρύος,
μὰ πάλι θ' ἀνασκουμπωθῇς
γιὰ τὸν ἀγῶν' ἀγρίως.

—

Παραίτα τὸν Πρωθυπουργὸ
καὶ τὸν Μαρκαντωνάκη,
κι' ἐμπρός, τὸ βῆμα σου γοργὸ
γιὰ καθενὸς κονάκι.

—

Θέλει κι' ὁ Ταὶν Τοὺν ἐκεῖνος,
ὁ τῆς Κίνας Μανδαρίνος,
νἄβγῃ Σύμβουλος τοῦ Δήμου.

—

Καὶ γυρεύει μέσα 'στ' ἄλλα,
Περικλέτο μου καψάλα,
καὶ τὴν ψήφο τὴν δικῆ μου.

—

Ἂν λοιπὸν κι' αὐτὸν ἀκόμη, παίναι κάτοικος τῆς Κίνας,
τὸν θερμαίνῃ τόσος ζῆλος γιὰ τὸν Δῆμον τῆς Ἀθήνας,
πῶς ἐσὺ πολίτης πόρος τῆς ἐνδόξου ταύτης γῆς,
πιάχει καὶ τὸν Παρθενῶνα,
δὲν ὁρμᾷς εἰς τὸν ἀγῶνα
σὰν τοὺς ἄλλους ἐκλογεῖς ;

—

Πῶς ὁ ζῆλος τοῦ Κινέζου βιόλου δὲν σὲ συγκινεῖ,
Περικλέτε γγενῆ ;
Πῶς ἐσὺ σωστὸς αὐτόχθων
χάσκων ἀδιαφορεῖς
πρὸς τῶν ἐκλογῶν τὸν μόχθον
κι' ἄλλ' ἀντ' ἄλλων φλυαρεῖς ;

—

Ἕνας ἥλιος λαμπρὸς
μὴ καὶ σὲ δὲν περιθάλπῃ,
ὦ μιλάκα κοριφαῖε ;

—

Πῶς καὶ σὺ δὲν πᾷς ἐμπρὸς,
καὶ γιατὶ δὲν βάζεις κάλπη
σὰν τὸν Ράλλη τὸν βορφᾶ ;

—

Γιατὶ τώρα κατηφὴς
κάθεσαι 'στὴν καρένε,
καὶ Κινέζους καὶ βαφεῖς
δὲν μιμεῖσαι κουνενέ ;

—

Γιατὶ νᾶσαι τόσο κρύος ;
μὴν καιμᾶσαι μπαρίσως
εἰς τὰς δάφνας τὰς νωπάς.

—

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ μετιᾷ
πῶς τσιλάχιστον δὲν πᾷς
γιὰ νὰ δῇς τὸν Τουφεξῆ ;

—

Μὴ θρηνῇς τὸ ροιζικό σου,
καὶ μ' ὀνόματα πολλὰ
κι' ἀπὸ τάλλα πιὸ ψηλὰ
κόλλησε καὶ τὸ δικό σου.

—

Σήκω, σκαπροσκολίδα,
καὶ πρὸς πάλην ἑτοιμάσου,
γρήγορα σὲ σκάλ' ἀνέβα
νὰ κολλήσῃς τὸνομά σου.

—

Ὅταν τῶν ἰοστεφάνων
δὲν σ' ἐνδιαφέρῃ πόλις,
τότε, θρέμμα τῶν παιάνων,
εἶσ' ἐξώλης καὶ προώλης.

—

Κι ὅταν ἔνδοξος ἀγὼν
ἐγχωρίων ἐκλογῶν
δὲν σ' ἐνθουσιάζῃ, βλάμη,
τὸ ψωμὶ τὸ τρῶς χαράμι.

—

Κι' ἄλλο πιὰ δὲν μένει τότε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται,
'στῶν ἀγώνων τὴν μητέρα
καὶ τῆς δόξης τὴν κοιτίδα,
παρὰ νἄλθουν ἐδῶ πέρα
Μανδαρῖνοι μὲ κοτσίδα.

Κουλιὰ κακοπαθοῦσα
μ' ἀδράκοπα τσουμπροῦσα.

Ὁ Περικλέτος ὁμιλεῖ γιὰ τὸν Ε' Καλὴν τὸν Κεμαλῆ.

—

Π.— Μὲς 'στὴν νέα τὴν ἀντάρα,
ποὺ δὲν δίνω μιὰ πεντάρα,
εἶδα, φίλε Φασουλῆ,
τῆς Τουρκιᾶς τὸν Κεμαλῆ,
'στὸ Παλάτι μας νὰ πάῃ γιὰ νὰ δώσῃ τὰ χαρτιά του,
κι' ἔδειχνε γιὰ μᾶς ἀγάπη κάθε φλογερὴ μικτιά του.

—

Καὶ τῆς Τουρκιᾶς ὁ Πρεσβευτὴς ἀστράπτων καὶ μαρείπε νὰ παύσουν ἀπειλαὶ πολέμων ἀκηρύκτων, [μαίρων
καὶ πρέπει πιὰ πρὸς τὸ καλῶς νοούμενον συμφέρον
νὰ δέσωμεν τὰς σχέσεις μας διὰ δεσμῶν ἀρρήκτων.

—

Μὰ κι' ὁ Θικός μας ὁ Πανᾶς, ποῦ τάχει τετρακόσα,
'στὸν Πατισάχ ὡμίλησε μ' αὐτὴν τὴν Ἰδία γλῶσσα.
Σχέσεις στενὰς τῶν δυὸ κρατῶν,
καὶ τόσο θὰ σφιχτοδεθοῦν,
ὅπου δὲν θάναι δυνατὸν
ἀπὸ κανένα νὰ λυθοῦν.

—

Καθ' ὅλα σχέσις ὁμαλή,
κι' εἶπα κι' ἐγὼ 'στὸν Κεμαλῆ :
Ἐφέντη μου, χαῖρε ὅλα,
θὰ τὰ περάσωμε καλά...
χαίρω γι' αὐτὸ τὸ γεγονός,
κι' ἐγὼ θ' ἀνέβω ταπεινῶς
τοῦ τσιμπουκιοῦ σου τὸν λουλᾶ.

—

Ἐν ἡσυχίᾳ κι' ἐν τιμῇ
θὰ τρῶμε τώρα τὸ ψωμί,
καὶ χάριν τῶν Ὀθωμανῶν
νέο θὰ κτίσωμε τζαμὶ
μέσα 'στὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν.

—

Ἔμπρὸς σ' αὐτὸ θὰ σταματᾷ καθένας παραδίτης,
ἐκεῖ θὰ δένωμαι κι' ἐγὼ
γιὰ τὸν Ἐμὲβ τὸν Στρατηγὸ
νὰ τοῦ περάσουν τὰ νεφρὰ κι' ἡ ἀκωλήκοειδίτις.

—

Φ.— Μὴν εἶσαι, Περικλῆ, γαγές,
καὶ πρόσεχε 'στῆς ἐκλογαῖς.
Ἀγόρευε λαλίστατος πρὸς ἐκλογέων πλήθη
καὶ λέγε πῶς ἀλλάξανε τὰ πάτρια μας ἤθη,
κι' ἐξημερώθησαν πολὺ
σὰν ζῶα κατοικίδια. .
πέρσυ μὲ σφαίρας, προσφιλῆ,
κι' ἐφέτος μὲ σφαιρίδια.

—

Ὦ ζῶον χαῦνον, ὀκνηρόν,
καὶ γέννημα βλακείας,
παραίτησε πρὸς τὸ παρὸν
τὰς σχέσεις τῆς Τουρκίας.

—

Ἄκου, λαός, λαοῦρος,
ἔργα, δουλειά, Μερκούριος.
Ἄκου, μπὲ μπὲ Μπενάκαρος,
φίλος Λευτέρη μάκαρος.

—

Γιὰ τῆς τιμαῖς τοῦ Κρητικοῦ καθένας ἐξεπλάγη,
καὶ σκοΐζουν Βενιζελικοὶ
μπὲ μπὲ κι' ἐδῶ, μπὲ μπὲ κι' ἐκεῖ,
ποῦ λὲς πῶς εἶναι τράγοι.

—

Γιὰ κάλπαις κι' ἐκλογαῖς ξανὰ
ἂς βγάλ' ἡ γλῶσσα σου μαλλί,
παραίτησε τὸν Κεμαλῆ,
παραίτησε καὶ τὸν Πανᾶ.

—

Π.— Τί μεγάλα γεγονότα!..
φίλαι μας κι' οἱ Μουσουλμάνοι...
τῶν Δυνάμεων ἡ νότα
δοσοδόπω καταφθάνει.

Καὶ μας λέει σοβαρά,
φγῆφτόρε μασκαρά,
πῶς καιρὸς ἐπέστιγ τώρα
τῆς Ἠπείρου μας τὰ μέρη
νὰ τὰ δώσωμε'στου Βλιώρα
τὸ νομοταγὲς λημέρι.

Φ.— Ἔγινες πολὺ μορμιούργης
καὶ μὲ γόλοσκας συχνάκις...
Ἄκουσε...λαός, Μερκούρης,
ἄκουσε: μπὲ μπέ, Μπενάκης.

Μὲ τὰ τόσα μας δεινὰ
ζιέλου δὲν εθύμησα...
ἔχομ'ἐκλογαῖς ξανά...
πῶς τῆς ἐπεθύμησα.

Ἂς σηκώσωμε κεφάλι
κι'ἔχομ'ἐκλογαῖς καὶ πάλι,
ἔρχεται καὶ Καρναβάλι.

Θέλω μέσ'στὴν νηνεμία
χάποχα νέα τρικυμία,
πρὸ καλπῶν νὰ παρελάσω.

Θέλω λίγο νὰ τὸ τσούξω
καὶ Μερκούραρος νὰ σκούξω,
καὶ σὰν τράγος νὰ βελάσω.

Π.— Εὐρωπαίων ἀκινάκης
φθείρει βλάστησιν ἀρούρης...
Φ.— Πές μου σύμπὲ μπὲ Μπενάκης,
νὰ σοῦ 'πω: μὲρ μὲρ Μερκούρης.

Π.— Γεννᾶ νέας συγκινήσεις
ἀπαστράπτουσα ρομφαία ..
Φ.— Τὸν Ταὶν Τοὺν μὴ λησμονήσης
καὶ τὸν Ῥάλλη τὸν βαφέα.

Π.— Θρῆνοι μὲ ξυπνοῦν ὀξεῖς
κι'ἕνα νέο βογγητό...
Φ.— Λένε πῶς κι'ὁ Τουφεξῆς
ἔχει ρεῦμα δυνατό.

Δυνατὸς κι'ἐκεῖνος στέκει,
κόσμος καὶ γι'αὐτὸν μιλεῖ,
καὶ φωνάζουνε πολλοί:
Τουφεξῆς, τού τού τουφέκι.

Κι'οἱ δὸ πουχουν κάλπη γιὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ Δήμου
κι'οἱ δὸ μοιραίως εἶναι κουμπάροι μου, δικοί μου.
Π.— Ἔκαὶ μ'αὐτὸ τί βγαίνει,
κάρα μπομπουνισμένη;

Φ.— Κακὸς ψυχρός σου φλάρος...
δὲν θέλω, βρέ, μ'ἐμένα
νἄχῃ κανεὶς κουμπάρος
παράπονο κανένα.

Κι'οἱ δὸ κάνουν κρότο
καὶ τοὺς γνωρίζουν ὅλοι,
Σπῦρο τὸν λὲν τὸν πρῶτο,
τὸν δεύτερο Μανώλη.

Π.—'Στὰ μέρη τῆς Ἠπείρου κύττα τὸν Γκάγκη, νάνε,
μὲ σφρίγος μακελλάρη...
Φ.—Τί δύσκολος ἡ θέσις δὸ κάλπαις'μπρός σου νάναι,
δὸ Δήμαρχοι κουμπάροι.

Π. — Ἀλήθεια τί μαθαίνεις καὶ γιὰ τὸν Τζουλιάνο;
Φ.—Μὰ τούτους τοὺς κουμπάρους δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.
Καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι
παράπονα στιμμένοι
μοῦ δίνουνε πολλαῖς
γιὰ τούτους συμβουλαῖς.

Καὶ μὲ σπρώχνουν ἄρον ἄρον,
καὶ τὸν ἕνα λιβανίζω
καὶ τὸν ἄλλο προσκυνῶ.

Μεταξὺ τῶν δὸ κουμπάρων
στέκομαι καὶ βασανίζω
τὸ μυαλό μου τὸ στενό.

Νὰ λύσω τέτοιο πρόβλημα πῶς τάχα θὰ μπορέσω;
λέγε καὶ σύ, ποῦ φαίνεσαι'στὰς σκέψεις σου δυσκοίλιος..
στενοχωροῦμαι, δυσφορῶ, καὶ στέκομ'ἐν τῷ μέσῳ
Σπυρίδωνος κι'Ἐμμανουὴλ ὡσὰν Ἐμμικνουήλιος.

Αὐτὰ μοῦ τὰ σκαρόνει μιὰ φούρια τοῦ Λευτέρη,
κι'ἂν τοῦτος τὸν Μπενάκη δὲν εἶχε καταφέρει
κάλπη κι'αὐτὸς Δημάρχου'στῆς ἐκλογαῖς νὰ βάλῃ,
ἐγὼ δὲν θάχα τώρα σκοτούραις'στὸ κεφάλι.

Τί σύμπτωσις μοιραία!...μὲ κάνει νὰ σαστίσω,
ἐν τούτοις ὅπως ὅπως
χρειάζετ'ἕνας τρόπος,
ποῦ καὶ τοὺς δὸ κουμπάρους νὰ τοὺς εὐχαριστήσω.

Γι'αὐτοὺς τὴν κοῦτρα μου κτυπῶ,
ξυλένια πελεκάνε,
μὰ'στ'ἄλλο φύλλο θὰ σοῦ 'πῶ
τί σκέπτομαι νὰ κάνω.

Καὶ κεμπόσικες σουμπίσεις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίσεις.

Κουτσοῦκος ὁ Δημήτριος, γιατρὸς ἐκ τῶν ἐγκρίτων,
κι'Ἑλένη Π. Σινοδίνου, κόρη μεστὴ χαρίτων,
ποῦχει πατέρα τῶν Μουσῶν θεράποντα γενναῖον,
ἐστέφθησαν μ ἐλλογητοὺς στεφάνους Τμεναίων.
Κι'ὁ Φασουλῆς ἀπεύχεται στὸ διαλεκτὸ ζευγάρι
καθένα τῆς ζωῆς καλὸ καὶ θέλγητρο καὶ χάρι..

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΙΑΣ

Ἕνατον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐβρεθόμεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Χίλια κι'ἐνιακόσια τέσσερα καὶ δέκα. τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πολέμα.
Πρώτη τοῦ κουτσο-Φλεβάρη, ὁ Λευτέρης ἀριβάρει.	Ποῦντος χίλια καὶ διακόσα κι'ὀγδοήκοντα κι'ἑπτὼ ἔρχεται μὲ τόση τρέλλα Καρνεβάλι πηδηχτό.

**Ἐκλογαῖς καὶ Καρναβάλια,
ποῦ βουρλίζονται κεφάλια.**

Π. —Πές μου λοιπόν...
Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ;
Π.— Ποιὸν σκέπτεσαι ν'ἀσπρίσῃς;
Φ.—Παραπολὺ μ'ἐσκότισες μ'αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις.

Π.—Μοῦ φαίνεται πῶς σήμερα θὰ φᾷς γερὸ στηλιάρι...
'στὸν περασμένο τὸν Ρωμηὸ δὲν μοῦπες, βρὲ σαλιάρη,
πῶς θὰ μοῦ 'πῇς'στὸν προσεχῆ σὲ ποιὸν θὰ ρίξῃς ψῆφο
ἀπὸ τοὺς δὸ κουμπάρους σου.
Φ.— Καὶ σωφρονῶ καὶ νήφω,
καὶ νηφαλίως σκέπτομαι καὶ νηφαλίως πράττω.
Π.—Πέλι, κανάγια, τὴν χολή μοῦ φέρνεις ἄνω κάτω.

Γιατί μὲ λόγια σὰν κι'αὐτὰ
μὲ μαρτυρεῖς ἀκόμη;
γιατί δὲν λὲς ὀρθὰ κοφτὰ
καὶ τὴν'δικῆ σου γνώμη;

Πῶς δ,τι κρύβεις'στὴν ψυχὴ δὲν τᾶχεις καὶ'στὰ χείλη;
ἔτσι στρυφνὰ καὶ τῶν Δελφῶν ὁ τρίποδας δὲν ὠμίλει.
Πῶς δὲν προβαίνεις φαναρὰ νὰ τὸ διακηρύξῃς
ἐντόνως σὲ φλιτάρους
ἀπὸ τοὺς δὸ κουμπάρους
σὲ ποιὸν κουκὶ θὰ ρίξῃς;

Αὐτὰ τὰ λόγια δὲν'μπορῶ νὰ καλοκαταλάβω...
Φ.—Τὸ κλοῦβις τὸ κεφάλι σου ποτὲ δὲν πέρνει κάβο.
Ἐγὼ μεθυσοκόπτασος δὲν εἶμαι σὰν καὶ σένα,
ἐγὼ δὲν εἶμαι τοῦ σωροῦ
νὰλέω λόγια κουτσουρεμένα.

Δὲν ἐπιθρᾷ σ'ἐμὲ κανείς,
ἐγὼ κι'ἂν εἶσαι συγγενής
κι'ἀγαπητὸς κουμπάρος,
τὴν κουμπαριὰ θ'ἀφήσω

καὶ θὰ σοῦ 'πῶ μὲ θάρρος
πῶς δὲν θὰ σὲ ψηφίσω.

—

Ἐγὼ λόγια δὲν ἀκούω σὰν καὶ σένα τὸν γελοῖο,
μήτε πλοῦτος μὲ θαμβόνει καὶ κανένα μεγαλεῖο.
Ἂν μ' ἀρέσουν ὅσα κάνεις κι' ἀθορύβως ἐκτελεῖς,
σίγουρα θὰ σὲ ψηφίσω
δίχως ἀπὸ 'μπρὸς καὶ 'πίσω
νὰ θερμοπαρακαλῇς.

—

Ἐγὼ δὲν παρασύρομαι καθέλου, κουτσομπόλη,
ἀπὸ κουμπάρους προσφιλεῖς καὶ συγγενεῖς φιλτάτους,
κι' ἂν ὁ Λευτέρης μοῦ τὰ 'πῇ ν' ἀσπρίσω τὸν Μανώλη,
ἐγὼ μὲ τόνον θὰ τοῦ 'πω: Πρωθυπουργὲ τοῦ κράτους,
'μπορεῖ νὰ μεγαλύνεσαι παντοῦ τῆς Ἑσπερίας,
'μπορεῖ κι' ὁ Καῖσαρ Βασιλεὺς νὰ λέγῃ τῆς Αὐστρίας
πῶς διπλωμάτη σὰν καὶ σὲ δὲν γνώρισε καλλίτερο,
μήτε καὶ μεγαλήτερο.

—

'Μπορεῖ κι' ἐδῶ, 'μπορεῖ κι' ἐκεῖ νὰ σὲ παραθαυμάζουν,
'μπορεῖ Καβούρ, 'μπορεῖ καὶ Πὶτ καὶ Πὴλ νὰ σ' ὀνομάζουν.
'Μπορεῖ μεγάλος καὶ πολὺς νὰ 'ρίσκεσαι παντοῦ παρών,
'μπορεῖ νὰ τρῷς νυχθημερὸν μὲ Καίσαρας καὶ Βασιλεῖς.

—

'Μπορεῖ νὰ βάζῃς στὸ σακκὶ
μὲ τέχνη διπλωματική,
κι' Ἀρχιακαγκελάριους
καὶ Παλατιῶν κυρίους.

—

'Μπορεῖ μὲ δύο σου ματιὲς
νὰ τοὺς δαμάζῃς ὅλους,
'μπορεῖ νὰ δίνῃς καὶ μυστὲς
'στοὺς μύτους τοὺς μαρτέλους.

—

'Μπορεῖ παντοῦ νὰ σπαταλοῦν πρὸς χάριν σου θυμίαμα
καὶ κόσμος νὰ μαγεύεται μ' ἐκεῖνο τὸ μειδίαμα,
'μπορεῖ Μινίστρων δέλεαρ καὶ μαγικὴ σαγήνη
ἐκεῖνο τὸ πανύμνητον μειδίαμα νὰ γίνῃ.

—

'Μπορεῖ νἀλθῇς καὶ μ' ἀετοὺς κι' ἀστέρας φορτωμένος
κι' ἀπὸ τιμαὶς καὶ γεύματα παντοῖα φουσκωμένος.
'Μπορεῖ σὲ δάφνας καὶ μυρτιὲς νὰ πέφτῃς νὰ κοιμᾶσαι,
'μπορεῖ λαμπρὸς καὶ τηλαυγὴς
καὶ 'στὰς ἐσχατιὰς τῆς γῆς
ἀκόμη νὰ τιμᾶσαι.

—

'Μπορεῖ καὶ μὲ τὸν Πατισάχ νὰ φᾷς ἀτζὲμ πιλάφι,
'μπορεῖ καὶ μοναχό σου
καὶ μὲ τὸν Κλέαρχό σου
νὰ σ' ἀποθανατίσουνε καὶ γλύπται καὶ ζωγράφοι.

—

'Μπορεῖ κι' οἱ Φιλελεύθεροι λαλίστεροι κορώνες
'στὰ χέρια νὰ σὲ πέρνουν,
ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ ποτὲ νὰ μὴ φυτρώνῃς
ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουν.

Β'

Π.— Πᾶμε 'στὸ κρασοπουλεῖο
γιὰ νὰ μοῦ διασαφήσῃς
τὸν σκοπό σου, πατριώτη.

—

Τὸν κουμπάρο τὸν παλιὸ
φαίνεται πῶς θὰ ψηφίσῃς,
τὸν Μερκούρη δηλονότι.

—

Φ.— Ἐπὶ τέλους 'πῆρες κάβο, σαχλοβλάκα μὲ πατέντα,
ὁποῦ χάνεσαι γιὰ λόγια καὶ γιὰ κουτουροῦ κουβέντα.
Τὴν ἀπόφασι τὴν πῆρα κι' ἄλλη νέα δὲν θὰ πάρω,
καὶ τὰ χωρατὰ θ' ἀφήσω,
τὸν παλιό μου τὸν κουμπάρο,
τὸν Μερκούρη θὰ ψηφίσω.

—

Ὁ Λευτέρης λένε τώρα,
Περικλέτο λογοκόπε,
καὶ δὲν πάει νὰ τὸ 'πῇ:

—

Καὶ σὺ ξέρεις, ὁρὰ μπίρο,
πῶς ὁ Δῆμος μὲ τὸν Σπῦρο
εἶδε τόση προκοπή.

—

Τὰ χεῖλη σοῦ τὰ φλήναφα πρέπει νὰ σιωποῦν,
τόκα, βρὲ σκυλομούρη...
ἐγὼ κι' Ἑλληνοὶ Λευτέρηδες τοῦ κόσμου νὰ τὸ ποῦν
θ' ἀσπρίσω τὸν Μερκούρη.

—

Σὲ χρόνια περασμένα
καὶ τώρα ξεχασμένα
καὶ κάποιος γέρος τώχε 'πῆ, καλοὶ συμπατριῶται,
ὁ Σπῦρος ὅμως Δήμαρχος ἐπρόβαλε καὶ τότε.

—

Π.— Βλέπω 'στῆς βρύσακις μας νερὸ
καὶ μπόλικο καὶ καθαρό,
ποῦ μᾶφορᾶ κι' ἕναν καιρὸ
ἡ διψασμένη μας ματιὰ
δὲν ἔβλεπε σταλαματιά.

—

Σήκω πᾶμε 'στὴν ταβέρνα,
σήκω παίξε τὴν λαντέρνα,
καὶ τρελλοὺς χοροὺς θὰ σύρω.

—

Τὸ πτολίεθρον αὐτό,
ποῦνται τώρα ζηλευτό,
'πῆρε δρόμο μὲ τὸν Σπῦρο.

—

Μὲ δημότας ἐξαιρέτους
πέρνω κάμπους καὶ βουνά,
Φασουλῆ κουτεντιάδη.

—

Βλέπω φωτισμοὺς ἁπλέτους
καὶ σὲ μέρη μακρυνά,
ποῦ βασίλευε σκοτάδι.

—

Ρώμη, Φασουλῆ, κι' Ὑγεία,
βλέπω πάγκαλα Σφαγεῖα,
κι' ὄχι βρωμοχασκπιά.

—

Καὶ στεγάζονται μὲ γέλοια
τὰ μικρά μας τὰ μουρέλλα
σὲ Σχολεῖα μ' ἀνθρωπιά.

—

Τόπους ἐξωραϊσμένους,
δρόμους ἀσφαλτοστρωμένους
βλέπω κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—

Κι' ἄλλα μοῦ φωνάζουν γύρω:
'στὸν Μερκούριο τὸν Σπῦρο
ρῖξε τάσπρο σου κουκί.

—

Φ.— Κι' ἐγὼ βλέπω, σύντροφέ μου,
πῶς ὁ Δῆμος ἀληθῶς
ἤλθε πρῶτος βοηθὸς
'στὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου.

—

Καὶ καθένας Ἀθηναῖος
τὸ γνωρίζει κι' Ἀθηναία
πῶς τῶν Ἀθηνῶν ὁ Δῆμος
ὑψηλόφρων καὶ γενναῖος
βοηθήματα γενναῖα
ἐχορήγησε προθύμως.

—

Ἄκουσε λαοῦ κραυγάς,
ἄκουσε λυγμοὺς καὶ στόνους,
κι' ἐβλασάμωσε πληγάς
καὶ πολυδακρύτους πόνους.

—

Τοῦτος εἶδ' ἐπὶ Μερκούρη τρόπαια χρυσᾶ καὶ κλέα,
ὑπαδέχθη δαφνηφόρον νικητὴν τὸν Βασιλέα,
κι' ἐστεφάνωσ' ἐπαξίως τοὺς κροτάφους τῶν Τιτάνων
μὲ τὴν πολιοῦχον κόρην τῶν κλεινῶν ἰοστεφάνων.

—

Τοῦτος ὁ πτωχὸς ὁ Δῆμος, ποῦχε πρὸ καιροῦ πνιγῇ
μέσα σὲ χρεῶν ποτάμια, τώρα θάλλει κι' εὐπραγεῖ.
Καὶ πρὸς γνῶσιν τῶν κυρίων
ξεφωνίζω, φαμφαρόνε,
πῶς σὰν πρὶν πεμπτημορίων
ἀπαιτήσεις δὲν τὸν τρῶνε.

—

Δὲν ἀκοῦνε σὰν καὶ πρῶτα φρικιῶντες οἱ πολῖται
τὸν δημοτικὸν τὸν φόρον,
καὶ κανεὶς δὲν ἀπειλεῖται
ἀπὸ μοῦραις ἐσπρακτόρων.

—

Μὰ γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα τόσα κάνε τώρα τὴν θυσία
νὰ διαβάσῃς τοῦ Μερκούρη τὴν τρανὴ λογοθεσία.
Διάβαστην μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ 'ξῇς, βρὲ κουτεμόγια.
πῶς δὲν εἶναι μόνο λόγια.

—

Κύτταξε, κηφηναριέ,
ἔργ' ἀληθινὰ τοῦ Δήμου,
κι' ἔλα φώναξε μαζί μου:
ὀρὲ γειά σου, κουμπαριέ.

—

Καὶ γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλ' ἀκόμη,
Περικλῆ καταραμένη,
ποῦχεις κούτελο καὶ μούρη,
θὰ ψηφίσω τὸν Μερκούρη.

Γ'.

Π.— Τώρα τῆς Ἀποκρηᾶς,
ποῦ λυσσοῦνε κι' ἡ γρηαῖς
νὰ χορέψουν τὸ Ταγκό

—

Σ' ἐλευθέρους καὶ σὲ δούλους
γιὰ Δημάρχους καὶ Συμβούλους
δὲν θὰ κάνω τὸν μουγγό.

—

Τώρα μὲς 'στὸ Καρναβάλι,
ποῦ σαστίζει τὸ κεφάλι
μὲ θεάματα ποικίλα,
καὶ μὲ μπάλους καὶ μὲ κώμους,
κι' ὅπως λὲν θὰ 'βγῇ 'στοὺς δρόμους
κι' ἡ Βουλγάρικη Γκαμήλα,
πούναι λάφυρον πολέμου, μὲ τῆς ἄλλαις νὰ χορέψῃ,
καὶ τὸ στόμα της θ' ἀνοίξῃ πορτοκάλι νὰ ψαρέψῃ.

—

Τώρα τῆς Ἀποκρηᾶς,
ποῦ χερούκλαις μακρυαῖς
μᾶς κτυποῦνε 'στὰ γερά.

—

Τώρα μ' ἔξαψι πολλὴ
κι' ὁ Γκαλιὴπ ὁ Καμελῆ
κάνει τὸν πταλληκαρά.

—

Ὁ νταῆς ὁ διπλωμάτης, ποῦχει τρόπους, ποῦχει χάρι,
θέλει καὶ τὴν Μιτυλήνη, θέλει καὶ τὴν Χιὸ νὰ πάρῃ.
Τῆς τρελλοφεσούδς ὁ Πρέσβυς, ποῦ δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλ-
θέλων ὁμαλὸς νὰ σφίξῃ νέας σχέσεις ἀνωμάλους, [λους,
τί τοῦ 'κάπνισε δὲν ξέρω κι' ἀπ' ἐδῶ μᾶς πολεμεῖ
κι' ἀτρομήτως ξεσπαθόνει καὶ στραβὰ τὸ φέσι βάζει,
ἂν δὲ τώρα 'στὰς' Αθήνας εἶχε γίνει τὸ Τζαμί
θὰ τὸν 'πῆγαινα 'στὸν Χόντζα τακτικὰ νὰ τὸν διαβάζῃ.

—

Τώρα τῆς Ἀποκριᾶς,ποὺ μᾶς ἔγιναν ἄλλ' ἀγγούρια
καὶ μ'αὐτὸν τὸν Καμαλῆ,θάχωμ'ἐκλογὴ καινούρια,
κι'ἀπεφάσιαα κι'ἐγὼ κάτι φίλους νὰ μαζίσω
καὶ Μερκούραρο ν'ἀσπρίσω.

—

Τραλαλὰ καὶ τραλαλὸ
καὶ βοᾶ Λαοῦ κραυγὴ
ὁ Μερκούραρος νὰ ἔγῃ
γιὰ τοῦ Δήμου τὸ καλό.

Δ'.

Φ.— Ἀδελφέ μου Περικλέτο,μᾶς'στῆς ἐκλογῆς τὸ γλέντι
μὴν ἐχάφας καὶ τὸν Μπενάκη,ποὺ τὸν λὲν γεροπεδέντη.
Π.—Ἂς χαρῇ τὴν λεβεντιά του καὶ τὰ τόσα του καλὰ
καὶ μαζὶ μὲ τὸν Λευτέρη πάντα νὰ χαμογελᾷ,
ἕως ὅτου'μέρα νύκτα διαρκῶς χαμογελῶντας
τὸ χαμόγελο κι'ἐκεῖνος ν'ἀποκτήσῃ τῆς Τζοκόντας.

—

Φ.—Μὲς'στὴ βοὴ τῆς ἐκλογῆς τὴν λύρα μου θὰ πάρω
κι'αὐτὰ θὰ'πῶ, βρὲ Περικλῆ,'στὸν νέο μου κουμπάρο.
Εἶναι καιρός,Μπενάκαρε,ν'ἀκούσῃς πιὰ κι'ἐμένα...
ἐγὼ ποῦ λὲς ἀνῆμουνα Μπενάκης σὰν καὶ σένα,
ποτέ μου δὲν θὰ μ'ἄρεσε νὰ ρίχνωμαι'στοὺς σάλους,
θ'ἀπέφευγα παντοιοδὴς τῆς κάλπης πειρασμούς,
θ'ἄπλωνα τὴν ἀρίβα μου,καὶ θ'ἄφινα'στοὺς ἄλλους
τῆς πρωτευούσης τῆς κλεινῆς τοὺς ἐξωραϊσμούς.

—

Ἐνόμιζα,Μπενάκαρε,πὼς ὅποιος ἔχει γρόσα
τάχει καὶ τετρακόσα.
Πλὴν ἀπορῶ κι'ἐξίσταμαι πῶς τώρα'στὰ γεράματα
σ'ἀρέσουν τέτοια πράμματα,
ποῦ θέλουνε τραχάματα.

—

Ἄφες τοὺς ἄλλους νὰ γενοῦν τῆς πόλεως σατῆρες,
καὶ Βουλευτὴ σ'ἐκάναμε κι'Ὑπουργιλίκι'πῆρες,
γιατί ζητεῖς καὶ Δήμαρχος νὰ γίνῃς'στὴν Ἀθήνα,
νὰ σφίγγῃς χέρια φιλικὰ τοῦ τάδε καὶ τοῦ δεῖνα,
ν'ἀγκομαχᾷς,ν'ἀφωνιᾷς,νὰ φλέγῃς καὶ νὰ φλέγεσαι,
κι'ἀπὸ Μπενάκης μπὲ μπὲ μπὲ Μπενάκαρος νὰ λέγεσαι;

—

Βαπτίζεται Μανώλαρος ὁ κύριος Μανόλης,
καὶ ψηφοθήρα τὸν κυττᾷ τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις,
κι'ἀκούει'μπρὸς καὶ'πίσω του:Μανώλαρε,Μανώλαρε,
'πῆρε βοριᾶς κι'ἁμόλαρε.

—

Μανώλαρε Μπενάκαρε,τὸ λέω γιὰ καλό σου,
ἀπὸ παρατρεχάματα σήκασε τὸ μιαλό σου,
καὶ μὴν τραβᾷς μ'ὀτομομπίλ κάτω'στὰ Ταχυδρομεῖα
κι'ἐκεῖ'στὰ Πυθαράδικα
καὶ'στὰ Παντρεμενάδικα.

—

Ὅλα τὰ ζητεῖς δικά σου...θέλεις νᾶχῃς καὶ λεπτὰ
κι'ἀξιώματα παντοῖα,ποῦ δὲν ἔγινες γι'αὐτά.
Μήπως τάχατε κι'ὁ πλοῦτος δοξαστὸς δὲν ἀνταιγάζῃ,
ὅταν ἀποκτᾷ'ἐντίμως κι'ἐκ τῶν ἀγαθῶν πηγάζῃ.

—

Ξεκουράσου,κὺρ Μανώλη,τρῶγε πῖνε μιὰ χαρά,
μὴ μὲ κάλπαις συγκινῆσαι.
ἔχεις πάμπολλα προσόντα,πλὴν σοῦ λέω φανερὰ
πὼς γιὰ Δήμαρχος δὲν εἶσαι.

—

Ἄκουσε κι'ἐμένα τώρα τὸν κουμπάρο σου τὸν σκέτο,
ποὺ θαρρεῖ πὼς ἔχει φρένας,
ὅπου τάσσεται καθένας
ἐκεῖ πέρα καὶ μενέτω.

—

Ἔχεις φρόνιμο μιαλὸ
κι'ἄκουσε,παρακαλῶ,
τῆς ἀληθειας τὴν φωνή.

—

Μπρὸς λαγοῦτο καὶ σαντοῦρι,
θὰ ψηφίσω τὸν Μερκούρη
καὶ μὴ σοῦ κακοφανῇ.

—

Δὲν'μπορεῖ κι'αὐτὸ τὸ κάζο'στὸ μιαλό μου νὰ χωρέσῃ...
θέλεις νὰ μ ἀκούσῃς ἄκου,
κι'ἂν τὰ λόγια πᾶν τοῦ κάκου,
τότε πιά,Μανώλαρέ μου,κάν'ἐκεῖνο ποῦ σ'ἀρέσει.

—

Τέτοια σκέπτομαι νὰ πῶ
'στὸν Μανόλη τὸν ἀφάντη
καὶ τὸν γέρο τὸν λεβέντη,
ποῦ πολὺ τὸν ἀγαπῶ.

—

Τῶρα καὶ τὸ ξαναλέω:θέλω Δήμαρχο τὸν Σπῦρο.
Π.—Φρόνιμα'μιλεῖς ἀλήθεια καὶ γι'αὐτὸ δὲν θὰ σὲ βεί-
[ρω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον	Χίλια κι'ἐνακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
ἐβρέθημεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	τοὺς ἔμφρονες, Πατρίδα,κτύπα καὶ πελέκα.
Ὀγδόη τοῦ Φλεβάρη	Πεῖντες χιλιὰ καὶ ἑξακόσα κι'ὀγδοήκοντα κι'ἕνα,
καὶ κόσμος'στὸ ποδάρι.	ἕνα πλῆθος μασκαράδες κι'ἐκλογὴ Δημάρχων νέα.

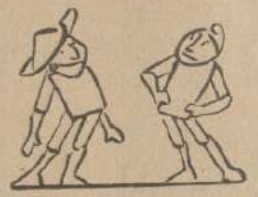

Αὔριον ψηφοφορία
καὶ μεγάλη φασαρία.

Α'

Π.—Λοιπόν;
Φ.— Λοιπόν,βρὲ Περικλῆ,δέκα φορὰς Λαοῦραρος,
Π.—Τρέχω'στῆς κάλπαις,Φασουλῆ,φωνάζωντας Μερ-
[κούραρος.

Φ.—Κυριακὴ τῆς ἐκλογῆς μεγάλη ξημερόνει
καὶ τοῦ Ρωμαίικου τὸν νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ φτερόνει.

Χρόνια πετοῦν μακάρια
μὲ τόσας ἀναμνήσεις...
τώρα μὲ βιβλιάρια
πηγαίνεις νὰ ψηφίσῃς.

—

Ψάλε μεγαλυνάριο
σὲ προπατόρων μνήματα,
καὶ μὲ τὸ βιβλιάριο
προχώρησε'στὰ τμήματα.

—

Μπὲ μπὲ καὶ Φιλελεύθεροι βελάζουνε μπεμπέδες
καὶ κάτι Κουραμπιέδες,
κι'εἶναι ψυχῆς ἀπόλαυσις τὰ τόσα των βελάσματα
καὶ τῶν μπεκρήδων τἄσματα.

—

Πέρνουν τοὺς δρόμους παγανιὰ,
φουσκόνουν σὰν ἀσκοί,
μπὲ μπὲ βελάζουνε ταρνιά,
ποῦ θέλουνε βοσκή.

—

Μπὲ μπὲ βελάζουνε ταρνιά,ποῦμειναν δίχως στάνη
καὶ τσέλιγκα τσοπάνη.
Μπὲ μπὲ βελάζουν ἐν χορῷ
τὰ δύστυχα κοπάδια,
ὅπου καὶ τοῦτον τὸν καιρὸ
θέλουν βοσκῆς λειβάδια.

Β'.

Π.— Μὲ τὸ νέο Καρναβάλι,
μὲ τὰ νέα γεγονότα,
σοβαρώτατα προβάλλει
τῶν Δυνάμεων ἡ νότα.

—

Καὶ τὴν Ἤπειρο προστάζει δίχως ἄμυνα καμμιὰ
νὰ τὴν Ἀλβανίσωμε,
καὶ τὸν Βηὸ τὸν Ἡγεμόνα μὲ μπαλὸ καὶ φρονιμιὰ
νὰ τὸν προσκωνήσωμε.

—

Ὅλοι μπῆτε στὸ χορό,
θὰ γλεντίσω, θὰ χαρῶ...
Ἤπειρος, ζωὴ καὶ κότα.

—

Ἔπειτ' ἀπὸ βηὸ πολέμους
συγκλονίσαντας τοὺς Αἵμους
πάλι σκλάβα σὰν καὶ πρῶτα.

—

Τὴν χαρὰ τὴν ξαφνικὴ
μεθυσμένος τραγουδῶ...
τί Καρνάβαλος ἐδῶ,
τί Καρνάβαλος κι' ἐκεῖ.

—

Τῆς Τενέδου καὶ τῆς Ἰμβρου τὰ καϋμένα τὰ νησιὰ
μᾶς φωνάζουνε πῶς εἶναι σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιά.
Πλὴν τὴν λύπη των τὴν τόση λησμονοῦν στὸ Καρναβάλι
καὶ σηκώνουν τὸ κεφάλι,
καὶ χορεύουνε κι' ἐκεῖνα μ' ἐμᾶς ὅλους χαρωπά,
κι' ἔκει πέρα δεξιώσεις, ράουτ, μπρίτζ, καὶ τὰ λοιπά.

Καστελλόριζο καϋμένο, Καστελλόριζο φτωχό,
ὅπου τὴν Ἐλευθεριά σου τὴν ἐπῆρες μοναχό,
κύψε πάλι τὸν αἰχένα
'στὸν φονιάδων τὸ μαχαίρι,
πλὴν καιρὸς καθεὶς νὰ χαίρῃ
καὶ τὰ λόγια πᾶν χαμένα.

—

Καστελλόριζο καϋμένο,
μ' ἕνα μάτι βουρκωμένο
σὲ κυττάζω καὶ βογγῶ.

—

Μὰ καὶ σὺ μὲ προσωπίδα
μὲς 'στὸ Καρναβάλι πήδα
κι' Ἕλα χόρεψε Ταγκό.

—

Διασκέδασα καὶ σύ,
καὶ μὲ κάθε μας νησὶ
πῆνε Ἀνωθαρχίας κρικοί.

—

Ὁλοένα κι' ἡμερίδες,
ὁλοένα κι' ἐσπερίδες,
γάγγανα καὶ τῶν γονέων.

—

Ὅλοι γίνετε γλεντζέδες
κι' ἂς πηδοῦνε Κουραμπιέδες
μεθ' ἡμῶν τῶν Ἀθηναίων.

—

Ἂς ἀποκρέψῃ σήμερα κάθε πτωχὴ νησίς,
μὲ γλέντια καταπνίξετε τοὺς πόθους τοὺς κρυφίους,
κρίμα ποῦ βιβλιάρια δὲν ἔχετε καὶ σεῖς
νὰ πᾶτε νὰ ψηφίσετε νέους ὑποψηφίους.

—

Μὲ πάσῃ βουλιμία τὴν Ἤπειρο μᾶς τρῶν
καὶ κόβει ράβει κούραις ἡ Δόυσις ἡ φευτροῦ,
μέσα σὲ Καρναβάλια καὶ σκάνδαλα λουτρῶν
μᾶς ἄφησαν οἱ φίλοι 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

—

Ἐμπρός, παιδιά, κραιπάλη,
τραγουδᾶ, πατινάδα...
ὡς τώρα Καρναβάλι
σὰν τοῦτο δὲν ξανάδα.

—

Τσακόνουν Τραπεζίταις,
γελοῦνε φωμοζήταις,
λύσσα χοροῦ μεγάλη καὶ σὲ γρηαῖς καὶ γέρους,
νόταις, ποῦ παλαβόνουν
καὶ ποῦ ξανασκλαβόνουν
τοὺς χθὲς ἀπελευθέρους.

—

Μὲρ Μέρ, Μπὲ Μπέ, σαντούρια,
καὶ ψηφοφόρων φούρια,
βελάσματα, χαρίσματα,
μασκαροπρογκαρίσματα.

—

Κάτι παληαῖς ἀντίκαις χρόνων περικλυτῶν
μὲ φευτοπροσωπίδες νεοΐδεατῶν.
Σαχλορητόρων λαύρακις
καὶ κωνικῶν κινάδρακις,
καὶ πίθοι Διογένη,
κι' Ἀνόρθωσις ἐνγένει.

—

Ὅλο καὶ δεξιώσεις σὲ καθενὸς κονάκι,
κι' ἀφημερίδας γράφουν γι' αὐταῖς συγχαρητήρια,
καὶ ποιοὶ καὶ πόσοι χάσκουν ἀπέξω στοῦ Γιαννάκη,
καὶ ποιοὶ καὶ πόσοι μπαίνουν μέσα 'στ' ἀφοδευτήρια.

—

Ἐλιχαῖς 'στῆς σκλαμούραις
κι' ὑποψηφίων μούραις
τὰ μάλα κατηφεῖς.

—

Τὸν Τὸν ἀπὸ τὴν Κίνα
Σύμβουλοι 'στὴν Ἀθήνα,
καὶ Ράλληδες βαφεῖς.

—

Κινοῦνται μὲ ποικίλους
χρυσοκανθάρων θρύλους
μικραῖς μεγάλαις σφαίραις.

—

Καὶ τώρ' ἀκοῦς παρ' ἔλιων
διοργανώσεις Στέλων
μαζὶ μὲ καμαρέραις.

—

Τί θεάματα περίσσια!..
ὤχ! ψυχή μου 'στὰ Πατήσια!..
Τί κανκὰν καὶ τί κουδούνια,
Φασουλῆ μου μασκαρά,
τὰ γυρεύαμε μπαστούνια
καὶ τὰ βρήκαμε καρά.

—

Καὶ πειράζουν ἐξ ἁμάξης, καὶ πειράζουν ἀπὸ κάρρα
τῶν σαχλοκρατῶν τὴν σπεῖραν,
κι' οἱ προστάται μας οἱ τόσοι καθὼς ξέραις, φίλη κάρα,
σὲ Καρὲς μᾶς βάζουν μοῖραν.

—

Ἀγριαις γαυγίζουν σκύλαις,
νόταις πάλι βρέμονται...
τί Βουλγάρικαις γκαμήλαις,
τί κουρέλια κρέμονται.

—

Καὶ τῶν Ἀχαιῶν οἱ κοῦροι
ξεκαρδίζονται μ' αὐτά,
κι' ἐγὼ πάω, φαφλατᾶ,
νὰ ψηφίσω τὸν Μερκούρη.

—

Τί καλὰ μὲ τὸ τσουβάλι...
μέσ' ἀπὸ λουτρὸ προβάλλει
Ἀφροδίτη τορνευτή.

—

Καὶ φωνάζουνε, τσιφούτη:
τὰ θαλάσσωσαν καὶ τοῦτοι,
τὰ θαλάσσωσαν κι' αὐτοί.

—

Δράσις, σφρίγος, μένος, πάλη,
Φασουλῆ μου σκυθρωπέ,
κι' ἐγὼ δίνω μούντζαις πάλι
σὲ ντουνιὰ καρακαχπέ.

Γ'.

Φ.—Γλέντα, φίλε Περικλέτο, καὶ γιὰ τάλλα μὴ σὲ μέλῃ..
ὢ! τῆς νότας τῆς μεγάλης,
ποῦ προστάζει σὺν τοις ἄλλοις
νὰ ψηφίσωμε Δημάρχους ὅσους ὁ Λευτέρης θέλει.

Π.—Τί μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ;
Φ.— Σοῦ 'μιλῶ 'στὰ σοβαρά...
πῶς; δὲν τὸ μαθες κι' αὐτό;
Π.— Χωρατεύεις, μασκαρᾶ.

—

Φ.—Οἱ προστάται σὲ προστάζουν, Περικλῆ χαντακω-
[μένε,
νὰ ψηφίσῃς τὸν Μπενάκη καὶ τοὺς ἄλλους νότα μπένε.
Κι' ἂν παυδήμως βγοῦν ἐκεῖνοι,
ὅσους σήμερα προτείνει
ὁ Λευτέρης, Περικλέτο,
τότε πιὰ θὰ τρῶς φιλέτο,
τότε πλέον ἰδική μας μιὰ γιὰ πάντα θ' ἀπομείνῃ
κι' ἡ μαστιχοφόρος Χίος κι' ἡ πλουσία Μιτυλήνη.

—

Τότε πιθανὸν ἀκόμη
τὴν παλιὰ ν' ἀλλάξουν γνώμη,
καὶ νὰ δώσουν 'στὴν Ἑλλάδα
καὶ τοῦ Λρίνου τὴν καλάδα.

—

Ἴσως τότε πιὰ ν' ἀφήσουν καὶ τὸν Βηὸ τὸν Ἡγεμόνα,
κι' εἶναι λίαν πιθανὸν
'στὸ δικό σου τὸ κεφάλι νὰ καθίσουν τὴν Κορῶνα
τῶν παντοίων Ἀλβανῶν.

—

Π.— Τί μοῦ λές, παληοκουτάλα;
Φ.— Τέτοια λέγ' ἡ νότα κι' ἄλλα,
μὰ θἄλθοῦν κι' ὀργανωταὶ μιᾶς κι' ἄλλης καμαρέρας...
Π.—Πάντα κάνεις, Φασουλῆ, τὸν ἀστεῖο τῆς ἡμέρας.

—

Φ.—Μὴν ξεχνᾷς ἐδῶ πῶς εἶναι κάθε σκώμματος ἑστία,
καὶ νομίζω, πατριῶται,
πῶς συμφέρει πότε πότε
καὶ νἀκοῦμε καὶ νὰ λέμε τὰ γλεντζέδικα τἀστεῖα.

—

Π.—Κι' ἂν ἀστεῖα λὲς καὶ μή, Φασουλῆ μου σκυλομούρη,
ἐγὼ θέλω τὸν Μερκούρη.
Κι' ἂν τὸ λέγ κι' ὁ Λευτέρης,
κι' ἂν τὸ λένε κι' ἡ Δυνάμεις,
ἐγὼ πάντα καθὼς ξέρεις
εἶμαι τοῦ Μερκούρη βλάμης.

Δ'.

Φ.— Μὲς 'στῶν ἐκλογῶν τὴν μπόρα
ἦλθε κι' ὁ Λευτέρης τώρα
νὰ προφθάσῃ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν φίλο τὸν Μανώλη,
ποῦ γι' αὐτὸν μπὲ μπὲ φωνάζουν κι' οἱ Νεότουρκοι 'στὴν
[Πόλι.

—

Τρέχουν θαυμαστὰ καὶ φίλοι
καὶ 'στὸ στόμα τὸν κυττοῦν,
καὶ μὲ μειδιῶντα χεῖλη
ὁλοένα τὸν ρωτοῦν:

—

μὲ τὰς ἄλλας ἀναμνήσεις
φύλαξέ τον τοῦ πολέμου.

—

Καὶ ξυπνὸς καὶ σὰν κοιμᾶσαι
ὅλοινα θὰ θυμᾶσαι
τόσα κλέη κορυφαῖα.

—

Θαλασσοὺς νικῶν κοτίνους,
τοὺς Τσὶν Τσὸν τοὺς Μανδαρίνους,
καὶ τὸν Ράλλη τὸν βαφέα.

—

Ὅλοι πέρνουνε ποδάρα,
κι'ἐν τῷ μέσῳ τόσων θρύλων
φίλος ἔβασε πρὸς φίλον
μιὰ τρανὴ τενεκεδάρα.

—

Κι'εἶπε πρὸς τὸν λιμαδόρον,
ποὖχει κούφιο τὸ κεφάλι:
φίλε φύλαττε τὸ θῶρον
ὡς στὴν ἐκλογὴ τὴν ἄλλη.

—

Φ.—Σὲ βεβαιῶ πὼς τζέρα,φίλε μοναδικέ,
ὅτι μὲ τὸν Μερκούριο θὰ φάω τενεκέ,
πλὴν ἔπρεπε σὰν δίκαιος νὰ μὴ τὸν λησμονήσω
κι'ἔργα τῆς Δημαρχίας του μεγάλα ν'ἀνυμνήσω.

—

Ἐγνώριζα πὼς τενεκὲς μ'ἔπρόσμενε,καθώνει,
κι'ὅσα καλὰ καταφανῆ κανεὶς κι'ἂν κατορθώνῃ,
ἀλλ'ὅταν μείνῃς Δήμαρχος ὅσα κι'ὁ Σπῦρος χρόνια
τότε φωνάζουν ἀλλαγὴ διάφορα σκρόνια.

—

Γιὰ τοῦτο,βρὲ κρεμανταλᾶ,
τὸν'πολεμοῦσαν ὅλοι,
γι'αὐτὸ'βαλθῆκαν'στὰ καλὰ
νὰ βγάλουν τὸν Μανώλη.

—

Γιὰ τοῦτο τὸν Μερκούριο τὸν'πῆρε τέτοια μπόρα,
γιὰ τοῦτο παρακάλεσαν νὰ τὸν ἀλλάξῃ τώρα
ὁ τῆς Αἰγύπτου Μανωλιὸς
κι'ἂς βάλῃ καὶ τὰ ροῦχ'ἀλλοιῶς.

Β'.

Π.— Τέσσερα πορτοκάλια,
τὰ δῦο'χαλάσανε,
καὶ μὲ τὰ Καρναβάλια
πολλοὶ'βελάσανε.

—

Μπὲ μπὲ φωνάζουν σὲ σταριᾶς,μπὲ μπὲ καὶ σὲ πελάγη,
καὶ τῆς'Ηπείρου τῆς ψυχῆς ξεχάνουν τὸν καϋμό,
κι'οἱ νέοι Φιλελεύθεροι'βελάζανε σὰν τράγοι
καὶ μόνο ποῦ δὲν εἶχανε κουδούνια'στὸ λαιμό.

—

Ἡ Φιλελευθέρα στρούγκα
ὅλοένα τάγκα τούγκα,
τί κουδούνια,τί τροκάναις.

—

Ἀνορθώσεως πομπαί,
Ἀνορθώσεως μπὲ μπέ,
καὶ'κτυποῦσαν καὶ καμπάναις.

—

Φθάνει κι'ἀπὸ μακρυὰ
εὐέλπις'Απόκρυφα
καὶ τρελλὴ περιγελάστρα.

—

Καὶ κυττάζει πανηγύρι,
ποῦ τὸν κόσμον ἐξαγοράει
καὶ τὸν ἀνυψόνει'στάστρα

—

Ποιὸς θὰ κόψῃ,ποιὸς θὰ ράψῃ;
ποιὸς'μπορεῖ νὰ περιγράψῃ
τοὺς Φιλελευθέρους κώμους;

—

Ἑορτὴ φρενητιῶσα,
'πήρανε κι'ἀρνιὰ καμπόσα
καὶ τἀφήσανε'στοὺς δρόμους.

—

Τί πληθὺς συνεκινεῖτο,
τί φωνή,τί χαλασμός,
κι'ἄλλο τίποτα δὲν ἦτο
πάρεξ ἕνας βελασμός.

—

Ὁ Μπενάκαρος ἐνίκα,
δόξα'στὸν Πρωθυπουργό,
κι'ἄρχισα ποῦ λὲς κι'ἐγὼ
νὰ βελάζω σὰν κατσίκα.

—

Κέρνα πάλι,παπαδιά,
Φιλελεύθερα παιδιά.
Βέλασμα πολλῶν ἐξῶ,
δῶστε καὶ τοῦ Τουφεξῆ.

Γ'.

Φ.— Ἐδῶ βαροῦνε τὰ βιολιὰ
κάτω'στὰ περιβόλια,
κι'ἐκεῖ δὲν ἔχουνε'μιλιὰ
'στὴν'Ηπειρο τὴν δόλια.

—

Ἐδῶ τρικούβερταις χαραῖς,
βοὴ κι'ἀλαλαγμός,
κι'ἐκεῖ μεγάλαις συμφοραῖς,
πόνος καὶ στεναγμός.

—

Ἐδῶ χοροί,σκιρτήματα
σφριγῶσης'Ανορθώσεως,
κι'ἐκεῖ κακὰ μηνύματα
νέας ὑποδουλώσεως.

—

Ὁ Περικλῆς μ'εὐγένεια πολλή,
κρεμᾷ τὸν τενεκὲ'στὸν Φασουλῆ.

Ἐδῶ μαλλένουν μὲ βρισιαῖς
λογῆς λογῆς κοπάδια,
κι'ἐκεῖ βροντοῦν αρματωσιαῖς
σὲ κάμπους καὶ λαγκάδια.

—

Ἐδῶ φωνάζουν μπὲ μπὲ μπὲ'στὴν ἐλευθέραν γῆν,
κι'ἐκεῖ τοὺς πᾶν σὰν πρόβατα,κι'ἀμνοὺς ἐπὶ σφαγήν.
Ἐδῶ βελάζουνε ταρνιὰ
γιατὶ ζητοῦν χορτάρι,
κι'ἐκεῖ προσμένουν τὸν φονιᾶ,
τὸν νέο μακελλάρη.

—

Μπὲ μπὲ μπὲ κι'ἐμεῖς λοιπὸν
δίχως ὕφος σκυθρωπόν.
Φώναξε καὶ σὺ μπὲ μπὲ
μὲ τῆς κουτιᾶς τὸν μπεμπέ,
καὶ μ'ἐφήβους καὶ μὲ γέρους,
καὶ μὲ σκλάβους κι'ἐλευθέρους.

—

Μπὶ μπὲ μπέ...λοιπὸν Μπενάκης...
σύρρα κι'ὁ Μαρκαντωνάκης.
Λὲν παράσημο πῶς'πῆρε Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς,
ποῦ ποτέ μας δὲν πιστεύω νὰ τὸ πάρωμε κι'ἐμεῖς.

—

Ποῖος ὄντως θρίαμβος,ποῦ δὲν εἶναι χίμαιρα,
κι'εἶπε κι'ἕνας'Αγγελος σὰν τὸν Γαβριήλ:
Ἤσαΐα χόρευε κι'ὁ Λευτέργης σήμερα
Δήμαρχον μᾶς ἔτακε τὸν'Εμμανουήλ.

—

Δόξα'στὸν Μανώλαρο
τὸν ἐπιτυχόντα,
ποὖχει καὶ προσόντα,
μὰ καὶ πορτοφόλαρο.

—

Δήμαρχος Μπενάκαρος
σχέδια γεμάτος,

φίλος κατασνάτος
Βενιζέλου μάκαρος.

—

Ὅσοι μὴ Φιλελεύθεροι στ'αὐγά σας νὰ καθίσατε...
Λευτέραρος ἐρεύξεται καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται;
Λευτέραρος ἐλάλησε,
καὶ τίς οὐ προφητεύσει
κι'ἀμέσως οὐ πιστεύσει
πῶς νίκην ἐξησφάλισε;

—

Λευτέραρος ἐπρόσταξε κι'ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ,
Λευτέραρος κι'ἂν Πειραιεῖ,καὶ τίς οὐκ ὑπακούσει;
Φιλελευθέρων ἐκλογή
καυδουναφηγιασμένη,
τοῦ Βενιζέλου προσταγή.
κι'οἱ Δήμαρχοι χαλμένοι.

—

Λευτέραρος ἐπρόσταξε,καιμένε Περικλέτο,
καὶ περὶ νίκης ἀσφαλοῦς μηδεὶς ἀμφιβαλέτω.
Π.— Λευτέραρος ἐπρόσταξε,μιὰ δύναμις μεγάλη,
καὶ τοῦτος,ὅπως λέν πολλοί,
ἂν ἤθελε,βρὲ Φασουλῆ.
ἠμποροῦσε τώρα Δήμαρχο καὶ τὸν Τσὶν Τσὸν νὰ βγάλῃ.

—

Ἄλλαξε μία προσταγὴ καὶ σένα τὸν χαμάλαρο,
ἄλλαξε μία προσταγὴ κι'ἐμὲ τὸ παλιγομοῦλαρο,
κι'ἄφησα τὸν Σκυλίταρο,κι'ἄφησα τὸν Δαμάλαρο,
κι'ἐψήφισα τὸν αὐφαρῆ τὸν Παναγιωτοπούλαρο.

—

Φ.—Τί κουδουνάτοι,Περικλῆ,γυρίζουν νικηταί,
ἐγ'ὅμως τὸν Μαρκούαρο δὲν τὸν ξεχνῶ ποτέ.
Κι'ἂν τώρα νέος Δήμαρχος καμαρωτὸς κουνιέται,
μὰ τῆς Ἀθήνας τὸ παιδὶ δύσκολα λησμονιέται.

—

Εὔχομαι κι'ὁ Μπενάκαρος ἐπωφελῶς νὰ δράσῃ
καὶ μὲ τὴν Δημαρχία του καλὰ νὰ τὰ περάσῃ.
Εὔχομαι κι'ὁ Μπενάκαρος γέρο λεβέντης νἄναι
κι'ἀνώδυνοι τῆς λεβεντιᾶς οἱ χρόνοι νὰ περνᾶνε.

—

Εὔχομαι 'στὸν Μπενάκαρο νὰ τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα,
κι'ἄλο πιζὸς νὰ παρπατῇ
δίχως μπαστοῦνι νὰ κρατῇ,
καὶ δίχως σ'αὐτοκίνητο νὰ μπαίνῃ καὶ καρότσα.

—

Π.— Σὲ τόσαις παραζάλαις
εὐχαῖς κι'ἐγὼ μεγάλαις
θὰ δώσω καὶ θὰ πάρω
γιὰ τοῦτον τὸν κουμπάρο.

—

Εὔχομαισ'τὸν Μπενάκη νὰ μὴν τὸ μετανοιώσῃ,
καὶ μ'ὅλα του τὰ φῶτα
νὰ μὴν εἰπῇ κι'ἐκεῖνος:ὕστερνή μου γνῶσι,
καὶ ποῦ νὰ σ'εἶχα πρῶτα.

—

Εἴθε σ'ἔλα νὰ 'πετύχῃ,
τὸ φτερὸ νὰ τέχῃ πῆχυ,
μὰ καὶ πιθαμὴ τὸ νύχι

—

Εἴθε,γένοιτο,μακάρι
νὰ γενῇ τοῦ κόσμου βλάμης,
καὶ μαζί μας νὰ τρακάρῃ
τὸ ποτῆρι σὰν ἀντάμης.

—

Καύχημά της κι'ἀποκοῦμπι
νὰ τὸν ἔχ'ἡ νέα πάστα,
καὶ νὰ λέῃ τὸ γιαροῦμπι
κι'ὅλα τὰ ποτήρια σπάστα.

—

Εἴθε τούτη μας τὴν πόλι
νὰ τὴν'δοῦμε περιβόλι
κι'ἕνα τῆς Εὐρώπης πάρκο.

—

Εἴθε'γρήγορα νὰ γένῃ
κάθε δρόμος,τραγογένῃ,
μιὰ πλατεία τοῦ Σὰν-Μάρκο.

—

Φ.—Ποῦ τὴν εἶδες;
Π.— Ὅσοι'πῆγαν,Φασουλῆ,'στὴν Βενετία
μοῦπανε γι'αὐτὴν πῶς εἶναι μιὰ περίφημη Πλατεία.

—

Φ.— Βροντοῦν τ'Ἀκροκεραύνια,πῦρ νέον ἐξερράγη,
κι'ἂν'στὸκλεινὸν πτολίεθρον παραβελάζουν τράγοι,
ἀλλὰ'στὴν Ἠπειρον ἐκεῖ
νέων ἀγώνων φωνὴ
ἀρχίζει τραγῳδία
κι'Ἐλευθερίας κηδεία.

—

Ἐν τούτοις'στοῦ κουμπάρου μου προπίνω τὴν ὑγειά,
κι'ἂς παύσῃ τώρα βέλασμα τράγων ἐκλογικῶν,
κι'ἂς δοῦμε δούλους ἀδελφοὺς ἀφαγμένους σὰν τραγιὰ
μὲς'στὸ Βασίλειον τοῦ Βῆβ τὸ τραγελαφικόν.

—

Π.— Μὰ μὴν ἀγωνιᾶς ἐπὶ ματαίῳ
κι'ἂς σ'ἐνθαρρύνῃ νέα μας ἡ νότα...
Ἀποκρηᾶς Σαββάτο τελευταῖο
κι'ἀπόκρεφε μὲ κόσμον καχυνότα.

—

Γονάτισε μὲ κάθε συμπολίτη σου
ἐμπρὸς'στῆς'Ἀναρθώσεως τὸν Δράκοντα,
δέξου καὶ μασκαράδες εἰς τὸ σπῆτι σου,
λάβε καὶ παρὰ μίαν τεσσαράκοντα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνιακόσια τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Ὀκτὼ Μαρτίου,
μηνὸς ἀρτίου.

Χίλια καὶ διακόσα κι'ἑνενηνταένα,
καὶ'στὴν Ἠπειρό μας ὄρνια λιμασμένα.

Στὴν νέα γῆ καὶ'στὴν παληὰ
μνημόσυνο τοῦ Βασιλῆ.

—

Κι'ἔφεξε πέρσυ λυτρωτὴς καὶ νικηφόρος Μάρτης
κι'ἐγέλασε μὲ μάρτυρας ὁ Βασιλῆς ὁ μάρτης,
καὶ μὲ χαρὰ μικροῦ παιδιοῦ προσήλωνε τὰ μάτια
'στοῦ Ντίνου του τὰ τρόπαια,'στῶν θρύλων τὰ Παλά- [τια.

—

Κι'ἔπειτα...ποιὸς δὲνἔκλαψε μπροστὰ'στὸ λείψανό σου;
καὶ τώρ'ἀπ'ὅλων τὴν ψυχὴ
πάει'ψηλὰ μιὰ προσευχὴ
γιὰ τὸ μνημόσυνό σου.

—

Χήρα,ποῦ καὶ'στὴ θλίψη της ἔχει χαρά της μόνη
σὲ κάθε πόνο νὰ πονῇ καὶ νὰ τὸν βαλσαμώνῃ,
γυναῖκα,μάννα λατρευτή,
σὰν λύπης ἄγαλμα κι'αὐτὴ
θυμᾶται τώρα τί χορταῖς ποῦ γιόρτασε μὲ Σένα
σὰν εἶδε τὰ βλαστάρια της δαφνοστεφανωμένα.

—

Μνημόσυνο τοῦ μάρτυρος...πεῦκα βογγοῦν καὶ τρί- [ζουν
ἐκεῖ'στὸ μνῆμα τὸ ναπό,
καὶ μ'ἕνα πένθιμο σκοπὸ
συγχώρια ψιθυρίζουν.

—

Ἀγάπη φέγγει πάνδημη σὰν ἄσβεστη κανδήλα
'στῆς μνήμης σου τὴν Ἐκκλησιά,
καὶ τρέμει σὰν αὐγῆς δροσιὰ
τὸ κρυσταλλένιο δάκρυ της'στῆς δάφνης σου τὰ
— φύλλα.

Θὰ στέφῃ κάθε δόξης μου,κάθε τιμῆς στεφάνι
τὴν ἀχολή σου τὴν ψυχή,τὸ μαρμαρένιο σκῆνος σου,
καὶ ἰδοὺ'ἄλλο,Βασιλῆ,νὰ μὴ μᾶς εἶχες κάνει,
τί θέλομε καλλίτερο:...μᾶς ἄφησες τὸν Ντίνο σου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α΄.

Φ.—Μεγαλόστομος ἀνέβα στῆς Ἐλευθερίας τὸ βῆμα,
καὶ μεγάλυνε καὶ τίμα
τῆς Ἠπείρου τὸν ἀγῶνα
νῦν ἀεὶ καὶ στὸν αἰῶνα.

—

Φεύγ' ἡ τόση της χαρά...
πέτα πέτα στὰ βουνά της,
καὶ τἀμέτρητα δεινά της
κλάψε πάλι θλιβερά.

—

Καὶ στοὺς κάμπους καὶ στοὺς λόγγους
ἄλλα τώρα δὲν ἀκοῦς
παρὰ θρήνους, παρὰ βόγγους
τῆς σκλαβιᾶς σπαρακτικούς.

—

Κλαῖν παιδιὰ καὶ μαυρομάνναις,
δὲν σημαίνουν πιὰ καμπάναις
ἀναστάσεως χρυσῆς.

—

Μὲ τὸν Βῆδ τὸν Ἡγεμόνα
καὶ μ' Ἀρβανιτιᾶς κορῶνα
φθάνουν τύραννοι θρασεῖς.

—

Τύραννοι φριμάζουν γαῦροι,
ποῦ θ' ἁπλώσουν σκέπη μαύρη
'στῆς Ἠπείρου τὰ βουνά.

—

Κι' ἕνας κόσμος τώρα κλαίει
δίχως τίποτε νὰ λέγῃ,
καὶ σὰν λείψανο περνᾷ.

—

Ἕνας κόσμος, ποῦ γιὰ λίγο πέταξε μὲ τὸν ἀητό,
κι' εἶδε γαλανὴ σημαία κι' ἐλευθεροστῆ Στρατό,
ἕνας κόσμος, ποῦ θαρροῦσε πὼς θὰ τοῦ γελάσ' ἡ μοῖρα
κι' εἰδωλό του μόνο θἄχῃ τὴν Ἑλληνικὴ πορφύρα.

—

Ἄλσλο διαβαίνει ἵππρός μου
ἕνα πλῆθος μαύρου κόσμου,
καὶ περίτρομο κυττᾷ.

—

Καὶ μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα
τῆς πατρίας γῆς τὸ χῶμα
βλέπω ν' ἀποχαιρετᾷ.

—

Φεύγει τἄγρια τὰ σμήνη,
τῶν φονιάδων τὸ μαχαίρι...
ποῦ θὰ παγιποῦ θὰ μείνῃ;
μήτ' ἐκεῖνος δὲν τὸ ξέρει.

—

Ποῦ παρήγορη φωνή;
ποῦ σημαία γαλανή;
Πάλι σκλάβων κοπετὸς
'στῆς Ἐλευθερίας τὰ μέρη...
τοὺς ἀφίνει κι' ὁ Στρατὸς
'στ' Ἀρβανίτικο μαχαίρι.

—

Ρίχνει στιγερὸς Σατράπης
τὴν σημαία τῆς ἀγάπης,
τῆς γαλάζιας Λευθεριᾶς.

—

Καὶ σηκόνει τὴν δική του,
σύμβολον τοῦ πανυμήτου
λυμεριοῦ τῆς κλεφτουριᾶς.

—

Ἔρχονται τὰ σαρκοβόρα,
μήτε κελαϊδοῦνε τώρα
τὰ γαλάζια τὰ πανάκια,
τῆς σημαίαις τοὺρανοῦ,
τὰ πουλιὰ τοῦ Γρεβενοῦ,
τοῦ Μετσόβου τἀηδονάκια.

—

Μὰ φωνάζει μιὰ τρανή,
μιὰ παλληκαριᾶς φωνή:
Δὲν θ' ἀφήσωμ' ἐδῶ πέρα
τῆς Ἀρβανιτιᾶς τὴν λέρα
νὰ μολύνῃ τὸν ἀέρα.

—

Κόσμος ἔρχεται σφριγῶν...
μέγας ἱερὸς ἀγὼν
μὲ πολεμιστὰς γενναίους.

—

Κι' ἕναν ὅρκο κάνουν ὅλοι
να θεχθοῦνε μὲ τὸ βόλι
τοὺς κυρίους της τοὺς νέους.

—

Ἔρημοι χωρὶς πατρίδα
δὲν θὰ μείνουν 'στὴν λεπίδα
κάθε Λιάπη, κάθε Γκέγκη.

—

Κτύπα κτύπα, Σπυρομήλιε,
δὲν θ' ἀφήσωμε τὸν ἥλιο
γιὰ τοὺς μπόγηδες νὰ φέγγῃ.

—

Παρακλήσεις ψιθυρίζουν
σὲ Σχολεῖα κι' Ἐκκλησιαῖς,
τὸν Ζωγράφο τριγυρίζουν
λεβεντιᾶς ἁρματωσιαῖς.

—

Μὲ παιδιὰ σὰν τὸν Ζωγράφο, γενεᾶς κλεινῆς βλαστάρι,
δὲν πατεῖ τὰ χώματά της Ἀρβανίτικο ποδάρι.
Ἤπειρος καυμένη σκίρτα,
σκόρπα δάφνας, σκόρπα μύρτα,
καὶ ψυχαὶς σὰν τῶν Ζωγράφων
γίγαντας νεκροὺς ξεχώνουν,
καὶ τῆς πέτρας ἐμψυχένουν
καὶ τὰ κόκκαλα τῶν τάφων.

—

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
νέους ὅρκους ὁρκισθῆτε,
καὶ μὲ λόγχους ἱεροὺς
διώξετε τοὺς μισητούς.

—

Στὸν ἀγῶνα γῆς μεγάλης
τὸ πανὶ σημαίας ἄλλης
τώρα ξεδιπλόνεται.

—

Δὲν θὰ πέσουν κάτω δοῦλοι,
μὲ παιδιὰ καθὼς τὸν Δούλη
δὲν ὑποδουλόνεται.

—

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε
γιὰ τὴν ἀμοιρη τὴν χώρα,
κι' ἄλλους νέους ὅρκους τώρα
'στὸ νομά της δρκισθῆτε.

—

Μὲ γυμνὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι,
μὲ σπιθόβολο τὸ μάτι,
δὲν ἀκούει τὸν Λευτέρη
καὶ κανένα διπλωμάτη.

—

Τί βρονταῖς κι' ἀστροπελέκια!..
μὲ σπαθιὰ καὶ μὲ τουφέκια
σμίγουν ράσα καὶ σταυροί.

—

Στ' ἅρματά της στηριγμένη
ἀπὸ τοῦτα περιμένει
κάθε δίκηο της νὰ 'ρθῇ.

—

Στεφανόν' ἡρῴων τάφους
καὶ τῶν Δούλῃδων κροτάφους
μὲ τοῦ Μπιζανιοῦ λουλούδια.

—

Ἔξω, γύπες, ἔξω, βδέλλες,
μπάτε 'στὸ χορό, κοπέλλες,
γιὰ ν' ἀκούσετε τραγούδια.

—

Ἂς σημάνουνε καμπάναις,
ἂς τρομάξουνε παιᾶνες
τῆς Ἀρβανιτιᾶς τἀσκέρια.

—

Κτύπα τὴν λυκοφωλιὰ
νὰ μὴ σ' εὕρῃ Πασχαλιὰ
μ' ἄλλα σίδερα 'στὰ χέρια.

Β΄.

Π.—Ὅμως ἐμεῖς τῶν Ἀθηνῶν οἱ διπλωματικοὶ
καὶ σ' ὅλα πρακτικοί
φωνάζομε 'στὴν Ἤπειρο: μάζεψε τὸ μοιρολόι σου
κι' ὅλα προσκύνησε τὸν Βῆδ, ἂν θέλῃς τὸ καλό σου.

—

Αὐτό, ποῦ κάνεις σήμερα,
δὲν εἶναι παρὰ χίμαιρα,
δὲν εἶναι παρὰ τρέλλα.

—

Κι' ἂς μὴ σοῦ πέρνουν τὰ μυαλὰ
μὲ ξεφωνήματα τρελλά,
καὶ βάρδ' ἀπὸ φουρνέλα.

—

Κανένας δὲν σὲ βοηθεῖ,
ρίξε τουφέκι καὶ σπαθί,
ξανασκλαβώσου, δόλια,
κι' ἄδικα ρίχνεις βόλια.

—

Τὰ λόγια μας κοσκίνισε
καὶ πέσε καὶ προσκύνησε
τὸν Βῆδ τὸν σκηπτροφόρο.

—

Κρότος κανεὶς ἂν μὴν ἠχῇ,
κι' ἐμεῖς σ' ἑκάναμε, φτωχή,
'στὸν Τζουλιάνο δῶρο.

Χρόνο σχεδὸν ἐτρύφησε 'στῆς Λευθεριᾶς τὰ δῶρα,
κι' εἶναι καιρὸς πιὰ τώρα
'στοὺς Ἀλβανοὺς νὰ σκλαβωθῇ
γιὰ πάντα... τρὶς ἀλλοί μας!..
ὅ,τι κερδίζει τὸ σπαθὶ
τὸ χάν' ἡ κεφαλή μας.

—

Τέτοιους τοὺς λέμ' ἐμεῖς ἐδῶ
λόγους ἀξιεπαίνους.
ἐγ ὅμως νέα τραγουδῶ
σκιρτήματα τοῦ γένους.

—

Ἦλθαν τοῦ Μάρτη τὰ πουλιὰ
νὰ 'ροῦν τὴν πρώτη τους φωλιά,
πλὴν τῆς Ἠπείρου τῆς φωλιᾶς
χέρια φονιάδων τῆς χαλοῦν,
καὶ μὲς 'στὴ γῆ της ροβολοῦν
νὰ ξερριζώσουν πασχαλιᾶς.

—

Κάλλια νὰ τοὺς ἀφίναμε τοῦ Πατισὰχ Ραγιάδες
παρὰ μιᾶς ψεύτικης Λαμπρῆς ν' ἀνάψουνε λαμπάδες.
Κάλλια 'στὸν πρῶτο τὸν φονιᾶ,
κι' ὄχι νὰ κλάψουνε χαραῖς,
καὶ μὲ 'δική μας ἀπονιὰ
νὰ γίνουν σκλάβοι δυὸ φοραῖς.

—

Ὦ Πατρὶς Ἑλληνική,
κτύπησε κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κτύπα τῶν πλιατσικολόγων καὶ τῶν μπόγηδων τἀσκέρι,
καὶ τὸ πνεῦμα μας μαζί σου, κι' ἡ ψυχή μας καὶ τὸ χέρι.

—

Νέα τοῦ δικαίου πάλη
κι' ἑτοιμάσου τώρα πάλι
φωτοστέφανα νὰ πλέξῃς.

—

Μὴ σὲ σκιάζῃ καμμιὰ νότα,
κι' ἀπὸ σένα 'γγίκε πρώτα
τῆς Ἐλευθεριᾶς ἡ λέξις.

Γ'.

Φ.—"Ηθελα κι'ἐγὼ νὰ τρέξω μὲ λεβέντικες λιγεροὺς,
μὲ γυναίκες, μὲ παπάδες, καὶ μὲ λάχους ταροὺς.
"Ηθελα κι'ἐγὼ πολὺ
'στὰ βουνὰ τῆς, προσφιλῆ,
νέαν πάλην νὰ κηρύξω
καὶ δρο τουφεκιαῖς νὰ ρίξω.

"Ηθελα νὰ πάω τώρα
καὶ σ'ἐκείνη τὴν Χειμάρρα,
καὶ νὰ σκοτῶ καὶ στὸν Βλιώρα
καὶ σὲ κάθε βρωμολιάρα:
ὀρὲ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

"Ηθελα κι'ἀπὸ κοντὰ
τὸ τουφέκι της ν'ἀκούσω
πῶς ἀγέρωχο βροντᾶ,
καὶ παιάνας ν'ἀνακρούσω

Καὶ νὰ φέρω κι'ἕναγύρο
'στῶν ἀνδρείων τὸν χορό,
μὰ σὰν γέρος δὲν μπορῶ
τὰ ποδάρια μου νὰ σύρω.

Κι'ἐποθοῦσα, Περικλέτο, θαλερὸς νὰ γίνω νέος
σὰν τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας,
ὅπου ὄρη καὶ μὲς'στὸ γῆρας
καὶ μονομαχεῖ γενναίως.

Κι'ἂν ἐγέρασε καὶ τί;
γέρος εἶναι, μὰ κρατεῖ
καὶ πιστόλι καὶ καλέμι,
καὶ τὸ χέρι του δὲν τρέμει.

Δὲν τὸν σκιάζουνε πιστόλια,
θάρρος μὲ τὸ παραπάνω,
καὶ πηγαίνει'στὰ Σεπόλια
γιὰ νὰ βρῇ τὸν Ζαβιτσάνο.

Κι'ὁ ντανῆς ὁ Ζαβιτσάνος ἔτυχε κι'αὐτὸς μοιραίως
νὰναι πούρος Κερκυραῖος.
Τρέχει περιέργων σμῆνος,
ἀλησμόνητος ἡμέρα,
μπᾶμ αὐτὸς καὶ μπούμ ἐκεῖνος,
μὰ τὰ βόλια'πῆγαν πέρα.

Ἀνορθώσεως μεγάλης καὶ Φιλελευθέρων χρόνοι,
Φιλελεύθερος κι'ἐγώ, τρίχ'ἡ γλῶσσα μου ροβάνι,
κι'ὅπως λέν ὁ Ζαβιτσάνος τὸ φυσᾷ καὶ δὲν κρυόνει
πῶς ὁ Κόντες'στοὺς Κορφοὺς ἔβγαλε τὸν Μαυρογιάννη.

Ποιὸν πρόβλημα μεγάλο
κι'εἶναι κι'ἄλλο κι'εἶναι κι'ἄλλο,
κι'ἂν τὰ λόγια τοῦ Προέδρου τάχαν, Περικλῆ, γραμμένα
μὲ τὸ νέ καὶ μὲ τὸ σίγμα μὲς'στὰ στενογραφημένα.

Μὴ νομίζῃς πῶς θὰ λύσῃς μήτε τοῦτο, μήτ'ἐκεῖνο,
εὔκολα κι'ἐκ τοῦ προχείρου,
μὰ κι'ἐγὼ μὲ τόσους ἄλλους σπουδαιότερα τὰ κρίνω
τῶν ἀγώνων τῆς Ἠπείρου.
Πρὸς ἀνόρθωσιν ὀργὼ, πλὴν ὡς εἶδος πασατέμπο
'στῆς Βουλῆς τὰ πρακτικά. Περικλῆ, σὲ παραπέμπω.

Ταξειδάκι τοῦ Λευτέρη 'στῶν Δελφῶν τὰ ἀρχαῖα μέρη.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργός, φεύγων τὰς ἐναντιήσεις,
ὅπου μ'αὐτὰς νυχθημερὸν σκοτίζετ'ἐδῶ πέρα,
μ'ἄλλους καὶ μὲ τὸν Κλέαρχον ἐπῆδη τῆς Γοήσσης
κι'ἐξέβραμε πρὸς τοὺς Δελφοὺς ν'ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα.

Μόλις θ'γῆκε'πῆγε μόνος'στὴν Πυθίαν ἐν σπουδῇ
πλήρης σκέψεων παντοίων,
κι'ἔξαφν'ἀπὸ χρυσηλάτου τρίποδος θεσπιῳδεῖ
τὸ θεόπνευστον μαντεῖον:

Μὲ τὴν Γόησσαν μᾶς ἦλθες'στοὺς χρησμοὺς νὰ μὴ θῇς,
μειδιᾷς καὶ μὲ τοὺς γόους κι'εἶσαι γόης ἀληθής.
Μὲ τὰς τόσας δυνάμεις σου τόσους ξένους γοητεύεις
καὶ σὲ μέλλουσαν φιλίαν μὲ τοὺς'Αλβανοὺς πιστεύεις.

Καὶ μὲ τοῦτη τὴν ἐλπίδα μέσα σου θαρρῶ πῶς βγάνει
μιὰ περιπαθῆ ἀγάπη
γιὰ τὸν'Αλβανὸ τὸν Τόσκη
καὶ τὸν Γκίγκη καὶ τὸν Λιάπη.

Πῆγες καὶ'στὸν Τζουλιάνο, κι'εἶπες τάδε πρὸς ἐκεῖνον:
ἡ Πατρὶς ἡ τῶν Ἑλλήνων,
ἀληθῶς εὐγνωμοσύνης πρὸς Ὑμᾶς τελοῦσα φόρον
κι'ἐπαιδὴ τὰ μακαρόνια τῆς ἀρέσουν κατὰ κόρον,
τῆς Ἠπείρου της τὴν χώραν δωρεὰν σοῦ τὴν προσφέρει...
κι'εἶπ'ἐκεῖνος ὅλος γλύκα:
γκράτσια, Καβοὺρ Λευτέρη,
κελεπούρι ποῦ τὸ βρῆκα.

Κι'ἂν τὸ κράτος ὀργιάζῃ φρενιασμένης Ἀλβανίας,
πλὴν ἀνάγκ'εἰλικρινείας.
Τὰ ταξείδια σου θὰ κάνουν ἕνα κι'ἄλλον ν'ἀποῤῥήσῃ,
καὶ θὰ λένε μερικοὶ
φαμφαρόνοι κωμικοί:
ὁ Λευτέρης ταξειδεύει... κάτι πάει νὰ χασγρί.

Κάθε συμφορὰ καὶ γκάφα γιὰ καλό σου θὰ γενῇ...
ἔχεις ροῦζικὰ μεγάλα, σοῦ γεννιῶν κι'οἱ πατεινοί.
Φαίνεται πῶς ἐγεννήθης σὲ περίλαμπρον ἀστέρα...
τράβα, μπρός, μὴ σταματᾷς,
ὅμως ἔρχου κι'ἐδῶ πέρα
ποῦ καὶ ποῦ νὰ μ'ἀρωτᾷς,
ἢ σὰν θέλῃς μοναχός σου,
ἢ καὶ μὲ τὸν Κλέαρχό σου.

(Τέτοια τοῦπε, κι'ὁ Λευτέρης'στὴν Πυθίαν ὑποκλίνας,
καὶ πολλὰ κι'αὐτὸς μαντεύσας
καὶ τοὺς φίλους γοητεύσας
μὰ τὴν Γόησσαν ὁ γόης ἐπανῆλθε στὰς Ἀθήνας).

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν'στὴν γῆν τῶν Παριζιάνων.

Χίλια κι'ἐνιακόσια τέσσαρα καὶ δέκα.
τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πολέμα.

Μάρτη πέμπτη καὶ δεκάτη
καὶ παροξυσμὸς'στὰ κράτη.

Χίλια κι'ἐνενήντα δύο καὶ ὀγδόντα,
τέλος τοῦ θανείου'στὰ καλὰ τὰ τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.—"Ελεγαν γιὰ τὴν"Ηπειρο νὰ κάνουν κι'ἐδῶ πέρα
τρανὸ συλλαλητήριο, ποῦ κόσμος νὰ τραυτάξῃ,
μὰ βγῆκε μία προσταγή, καθὼς ἐνέ, γιὰ φοβέρα,
καὶ δὲν ἐτάραξε κανεὶς τὸν νόμο καὶ τὴν τάξι.

Π.—Λοιπὸν συλλαλητήριο δὲν ἔγινε κανένα;
Φ.—Δὲν ἔγινε, βρὲ Περικλῆ, κι'ἐπῆγαν'στὰ χαμένα
προσκλήσεις πατριωτικαὶ πολλῶν καὶ διαφόρων
καὶ λόγοι δὲν ἠκούσθησαν περιφραδῶν ῥητόρων.

Τένος δὲν ἠχγισε φωνῆς
κι'ἡ τάξις ἐτηρήθη,
καὶ γιὰ τὴν"Ηπειρο κανεὶς
δὲν διεμαρτυρήθη.

Καὶ κάθε πατριώτης
καὶ πάσχων"Ηπειρώτης
ἐσήκωσε τὸν ὦμο του
κι'ἐτράβηξε τὸν δρόμο του.

'Αλλοιῶς ἂν δὲν ἠσύχαζε μεγάλ'ἡ συμφορά του,
κι'ἐγὼ ποῦ λὲς ἀτρόμητος πῆγα'στοῦ Ζαχαράτου,
κι'ἐκεῖ μετ'ἄλλων, Περικλῆ, συμπαρακαθημένων
ἐφώναζα τὰ δίκαια τῶν ἀγωνιζομένων.

Πάψε συλλαλητήρια μεγάλα νὰ σαλπίζῃς,
ἀλλοιῶς τὸν νόμον εἴξαιρε πῶς θ'ἀντιμετωπίζῃς.
Προσκύνα, σέβου, Περικλῆ, τὸν νόμον ὁλοένα
καὶ κύπτε τὸν αὐχένα.

Σὰν Φιλελεύθερος καὶ σὺ Φιλελεύθερους κέρνα,
καὶ μὴ τὰ Φιλελεύθερα παρενοχλῇς Κυβέρνα,
κι'ἂν τὰ συλλαλητήρια βλέπῃς πῶς'στοὺς ἐν τέλει
καθόλου δὲν ἀρέσουνε, παντάρα μὴ σὲ μέλῃ.

Θέλουν συλλαλητήρια; κάνε τους κάθε'μέρα...
δὲν θέλουν;... τότε, κουνιᾶ.
'ξαπλώνου μᾶς'στὸν καφενέ,
ἀλλοιῶς ὁ γέρο διάβολος σοῦ πέρνει τὸν πατέρα.

Ποιὸς τοὺς νόμους δὲν τηρεῖ
κατὰ γράμμα, φίλε μοῦ;
Φιλελεύθεροι καιροί,
κι'ὅλοι πᾶνε μὲ τὸν νόμο.

Μὴ κανέν'ἀνησυχῇς,
καὶ σ'αὐτοὺς τοὺς εὐτυχεῖς
τῶν Φιλελευθέρων χρόνους.
δίχως μία τσιμουδιὰ
πνίγε μέσα'στὴν καρδιὰ
τοὺς καϋμούς σου καὶ τοὺς πόνους.

Καὶ σὲ καθεμίαν πραξιν
νομιμόφρων πάντα τήρει
καὶ τὸν νόμον καὶ τὴν τάξιν,
Περικλέτο κακομοίρη.

—

Στὸ Βασίλειον ἡμῶν
μάθε, στιχουργὲ τοῦ δρόμου,
πῶς κανεὶς παρανομῶν
δὲν φωνάζ' ὑπὲρ τοῦ νόμου.

—

Παρὰ νόμον μὴ φωνάζῃς,
παρὰ νόμον μὴ στενάζῃς,
παρὰ νόμον μὴν πονῇς.

—

Κ' εἴτε νέος, εἴτε γέρων,
'στὰς βουλὰς τῶν ἀνωτέρων
μὴ ποσῶς διαφωνῇς.

—

Τίποτα ποτὲ μὴν πράττῃς
μὲ τὴν ἰδικήν σου σκέψιν,
καὶ πρὸ πάντων μὴν ταράττῃς
τὴν Φιλελευθέραν πέψιν.

—

Μὴν ἀκοῦς τοὺς πατριώτας,
ποῦχουν ἀδειανὸ στομάχι,
κι' ἄφτνε τοὺς Ἠπειρώτας
ν' ἀγωνίζωνται μονάχοι.

—

Τέτοια συλλαλητήρια νὰ γίνουν δὲν συμφέρει
ἡμέρα μεσημέρι.
Τέτοια συλλαλητήρια καὶ μὲ τὸ παραπάνω
παρενοχλοῦν, βρὲ Περικλῆ, κάθε σπουδαῖον ἄνδρα,
οὐ μὴν πολὺ δυσαρεστοῦν κι' αὐτὸν τὸν Τζουλιάνο,
ποῦ καὶ μὲ τὴν Κυβέρνησιν θὰ μείνῃ τοῦ Σαλάνδρα.

—

Τρῶγε καλὰ καὶ πίνε,
κι' αὐτὰ γιὰ μᾶς δὲν εἶναι
λυστελῆ κι' ὠφέλιμα.

—

Λοιπὸν παντοῦ σιγή,
Λευτέρη προσταγή,
ἀπαίτησις καὶ θέλημα.

—

Αὐτὸς μεγάλ' καὶ γνῶσις...
θερμὰ συγχαρητήρια
'στὸν ἄνδρα τὸν πολύπειρο.

—

Δὲν θέλει συγκεντρώσεις,
μήτε συλλαλητήρια
πρὸ πάντων γιὰ τὴν Ἤπειρο.

—

Συλλαλητήρια μὴ μαγειρεύῃς
καὶ ψύλλους στ' ἄχυρα νὰ μὴ γυρεύῃς.
Εἶπε Λευθέρης ὀρθὰ κοφτὰ
πῶς δὲν συμφέρουν ποσῶς αὐτά.

—

Λευτέρης φώναξε, βρὲ κιτρινιάρη,
συλλαλητήρια πῶς δὲν γουστάρει.
Λευτέρης τώπε, συφοριασμένε,
κι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἄστους νὰ λένε.

Λευτέρης βρέμεται
κι' ὅλοι σας τρέμετε.
Μέγα τὸ κράτος καὶ τὸ νομά του.
καὶ γεννηθήτω τὸ θέλημά του.

—

Ἡ βουλή του γεννηθήτω
καὶ καθεὶς διαλυθήτω
καὶ 'στὸ σπῆτι του κλεισθήτω,
πρὶν νὰ φάῃ κοντακιαῖς
κι' Ἀστυνόμων χαστουκιαῖς.

—

Ὄχι διαμαρτυρίας,
συμπολῖται μου γενναῖοι,
ζηλευτὴς Ἐλευθερίας
πνεῦμα νέον ἐπιπνέει,
καὶ τοὺς πάντας παροτρύνει
νὰ διέλθουν ἐν εἰρήνῃ
ἐποχὴν καλῶν μυρίων
ἄνευ συλλαλητηρίων.

—

Γιατί συλλαλητήρια νὰ γίνωνται, βρὲ χάχα;
καὶ δὲν 'μποραῖς νὰ ζῇς καλὰ χωρὶς ἐκεῖνα τάχα;
Τί σ' ὠφελοῦν ψηφίσματα καὶ λόγια κουτουρού;
πάψε λοιπὸν, κολοκυθᾶ,
καὶ τρύφα μέσα 'στ' ἀγαθὰ
τοῦ τρέχοντος καιροῦ.

Β'.

Π.— Κι' ἐγὼ φεύγω συναθροίσεις,
συγκεντρώσεις, συναντήσεις,
κι' ἐγὼ τάσσομαι καθ' ὅλα μετὰ τῶν Φιλελευθέρων
κι' ἐγὼ κύπτω τὸν αὐχένα σὲ θελήματ' ἀνωτέρων.

—

Ἕνα πνεῦμα τριγυρίζει
καὶ 'στ' αὐτιά μου ψιθυρίζει:
Περικλέτο, μὴ ζητᾷς
φασαρίαις καὶ τρομάραις,

τὴ δουλειά σου νὰ κυττᾷς
καὶ μὴν κάνῃς κουταμάραις.

—

Μὴ τῶν συλλαλητηρίων εὐναῖς τὰς συγκεντρώσεις,
καὶ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
νὰ θηρεύῃς δεξιώσεις,
ἑσπερίδες καὶ χορούς.

—

Γιὰ λόγους τῶν Ἠπειρωτῶν
καὶ μένος ἐπαναστατῶν
νὰ μὴν παραζαλίζεσαι.

—

Βλέπε τὰ πάντα φωτεινά,
κι' 'στῆς Ἤπείρου τὰ βουνὰ
μὴν προσανατολίζεσαι.

—

Δὲν πρέπει γιὰ τὴν Ἤπειρο κανεὶς νὰ λέγῃ τίποτε
κι' ἂς πάῃ νὰ κουρεύεται,
καὶ καθεμιὰ συνάντησις ἀνθρώπων οἱωνδήποτε
πρέπει ν' ἀπαγορεύεται.

—

Πάλι μ' ἐνθουσιασμοὺς,
πάλι μὲ παροξυσμοὺς,
μὴ φρενητιάξ, λεβέντη.

—

Ὕστερ' ἀπὸ τρικυμία
πρέπει λίγη νηνεμία,
διασκέδασις καὶ γλέντι.

—

Βάλτε φίμωτρο 'στὰ χεῖλη,
μήτε γρῦ γιὰ τὴν ἀγῶνα,
καὶ γενῆτε πρῶτοι φίλοι
μὲ τὸν Βῆ τὸν Ἡγεμένα.

—

Ὅλοι μας σ' αὐτὸν σὺρρὰ
κι' ἂς ἐλθοῦν οἱ Σκιπετάροι,
κι' ἂς βαρέσῃ μιὰ χαρὰ,
τ' Ἀρβανίτικο γιογκάρι.

—

Ἐξεφύτρωσε προσφάτως
νέον ἔθνος, νέον κράτος,
ποῦχει τόσους ἡγεμόνας,
καὶ θὰ μείνῃ 'στοὺς αἰῶνας.

—

Μὰ καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο,
πέσε καὶ προσκύνησέ το
κι' ἐπαξίως ὕμνησέ το.

—

Τίμησε τοὺς Σκιπετάρους, καὶ τὸ ξίφος σου παράδος
εἰς τοῦ Βλιώρα τὸ λημέρι,
ποῦ κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνες ξέρει,
πῶς Βασίλειον τὸ θέλουν δι' ἐξόδων τῆς Ἑλλάδος.

—

Ἂς μὴ σὲ παραφέρῃ
κανένα πνεῦμα πλάνο,
μὴν κοπανᾷς ἀέρα.

—

Μὰ λέγε 'στὸν Λευτέρη:
ὅ,τι μοῦ 'πῇς θὰ κάνω
κι' ἐγὼ, καλὲ πατέρα.

Γ'.

Φ.— Μέσα σ' αὐτὴν τὴν φαύρια,
ποῦ σκλαβαρίζουν ὅλοι,
μαντάτ' ἀπὸ τὴν Πόλι
μᾶς ἔρχονται καινούρια.

—

Καὶ μ' ὄψεις γνησιόσυνους
ἂς ἴδωμεν κι' ἐκείνους
τῆς Πόλις τοὺς Ραγιάδες.

—

Μπουκοτᾶζ καὶ πάλι,
κι' ἐσήκωσαν κεφάλι
νέοι Κερὶμ' Ἀγάδες.

—

Τῶν Γκιαούρηδων ἡ πλάσις
ἀληθῶς εὐδαιμονεῖ
καὶ καθόλου δὲν πονεῖ.

—

Ὁλοένα κι' ἀπελάσεις,
σὲ μουντρούμια φυλακίσεις,
καὶ πολλαὶ περιποιήσεις.

—

Νὰ κι' ἡ δόξα, νὰ κι' ἡ νίκη,
πλὴν κανεὶς ἂς μὴν ξεχάνῃ
πῶς ἐκάναμε Συνθήκη
μὲ τῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι.

—

Ὅντως Συνθήκη ζηλευτή... γδύνουν πτωχοὺς κι' εὐπό-
καὶ δόξ του ξυλοφόρτωμα καὶ δόξ του χαστουκιά, [ρους,
ὁποῦ θαρρεῖς, βρὲ Περικλῆ, πὼς ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους
ἐσυνθηκολογήσαμε μαζὶ μὲ τὴν Τουρκιά.

—

Ἂς κράξωμεν εὐὰν εὖοι,
κι' ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἀμειβὴ
τοιαύτη μᾶς ἀνήκει.

—

Ἴσως ὁ νέος διωγμὸς
καὶ τοῦτος ὁ κατατρεγμὸς
νᾶναι μὲς' στὴ Συνθήκη.

—

Ἐπειτ' ἀπὸ τὴν θυσία
καὶ τὸν τόσο σπαραγμὸ
πάλι Γένος κι' Ἐκκλησία
σὲ μεγάλο διωγμό.

—

Πάλι τρόμος, πάλι φρίκη,
κι' ὁ Πανὰς ἐκ περισσοῦ
ξαναλέει στὴν φασοῦ:
μὴν ξεχάνῃς τὴν Συνθήκη.

—

Ἠσφαλίσθη δι' αὐτῆς ὁποδούλων εὐτυχία
καὶ γαλήνη κι' ἡσυχία.
Μὰ κι' ἐμεῖς ἀπ' ἐδῶ πέρα 'δέσαμε τὸν γάϊδαρό μας
μὲ τὰ νέα καθεστῶτα,
καὶ περνοῦμε τὸν καιρό μας
μιὰ χαρὰ, ζωὴ κανόνα.

—

Μέσα σὲ χαρᾶς κραιπάλην
Ἄρης βρέμεται φρικτὸς,
κι' ὁ Νυμφίος φθάνει πάλιν
ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός,
καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὑρήσει γρηγοροῦντα,
πλὴν τρισάθλιος ἐκεῖνος, ὃν εὑρήσει φλυαροῦντα.

—

(Ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ τοῦ ξυλίνου στραβοσκέλη
κάποιος ἄγγελος ταχὺς
γεγονὸς τῆς ἐποχῆς
σοβαρὸν τοὺς ἀναγγέλλει)

—

Ἄγγ.— Παύσετε νὰ φλυαρῆτε,
καιρὸς εἶναι νὰ χαρῆτε
καὶ τὸ δάνειον τελειόνει,
κι' ἔρχεται παρὰς πολύς,
συμπολῖται προσφιλεῖς,
ποῦ τὰ κράτη θεμελιόνει.

—

Δημοσιεῖτε συμφοράς,
καὶ σωτήριος παρὰς
εἰς τὸ κράτος μας θὰ πέσῃ,
καὶ καθένας φουκαρᾶς
θὰ φορῇ στρατὰ τὸ φέσι.

—

Μουρμούραις καὶ παράπονα πρὸς τὸ παρὸν ἀφῆτε,
τὸ δάνειον πρὸς ἐγγραφὴν ἀμέσως μᾶς καλεῖ,
κι' ἂν ἔχετε κεφάλαια τρέξετε νὰ γραφῆτε
νἄχετε κέρδη βέβαια, μόνιμα κι' ἀσφαλῆ.

—

Πρὸς ἐγγραφὴν 'στὸ δάνειον καλεῖται
ὁ κόσμος γενεᾶς στεφανωμένης,
δεῖ δεῖ χρημάτων, ἄνδρας συμπολῖται,
λέγει κι' ὁ παλαιὸς ὁ Δημοσθένης.

—

Ἀνάγκη νὰ συνδράμωμεν τὸ κράτος,
μὰ λέει κι' ὁ πολὺς ὁ Λασκαράτος:
ὦ Μοῦσα, 'στὸν αἰῶνα ποῦ 'βρεθήκαμε,
βοήθα γιὰ παράδες νὰ χαθήκαμε.

—

Ἂς ἴδωμεν καὶ τώρα φῶς οὐράνιον
μὲ τοῦτο τὸ σωτήριον τὸ δάνειον.
Τῆς Ἐθνικῆς κατόρθωμα μεγάλο,
ὁποῦ γι' αὐτὸ τὸν σύφορο μου θὰ βγάλω.

—

Τώρα μὲ τὰ χελιδόνια μουσικῆς ἀκούω μέλος
λιγερὰ νὰ πιανίζῃ τοῦ δανείου μας τὸ τέλος.
Πῶς ἐμόχθησα γιὰ τοῦτο κι' ὁ μοχθῶν Βαλαωρίτης,
ποιητοῦ τρανοῦ βλαστάρι
μ' ἀρετῶν περίσσια χάρι,
ἔνθους λάτρης τῆς Πατρίδος, ποιητὴς καὶ Τραπεζίτης.

—

Τρέξετε πρὸς ἐγραφὴν... παιδὲς τῶν Ἑλλήνων ἴτε
αὐθωρεὶ καὶ παραχρῆμα,
καὶ ποτὲ μὴ λησμονῆτε
τὸ σοφὸν ἐκεῖνο ῥῆμα
πῶς ὁ χρόνος εἶναι: χρῆμα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐβρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Μάρτ' εἰκοστὴ δευτέρα,
Κάϊζερ βλέπω χέρα.

Χίλια κι' ἐνενῆντα καὶ ὀκτακόσα τρία,
'στοὺς Κορφοὺς καὶ πάλι τόση φασαρία.

Γιὰ τοῦ Βαλαωρίτη τὴ θανή,
ὁποῦ μὲ πόνο κόσμος τὸν θρηνεῖ.

Κόσμου δάκρυα κυλοῦν
'στὴν εὐγενικὴ μορφή του,
στέφανα μοσχοβολοῦν
'στὴ χυνάτη κορυφή του.

Ἕνα κι' ἄλλο στέφανό του
'στὸν γαλάζιο τὸν αἰθέρα
τιμῆς ἄρωμα σκορπᾷ.

Ἔπρεπε τὸ λείψανό του
νὰ τὸ θάψουν ἐκεῖ πέρα,
ποῦ τὸ κῦμ' ἀφροσκοπᾷ.

—

Κλαίει βουρκωμένο μάτι
καλλιστέφανο πολίτη,
κλαίει τὸν ἀριστοκράτη,
κλαίει τὸν Βαλαωρίτη.

—

Κλαίει τοῦτον, ποῦ 'διψοῦσε τὸν καθάριο τὸν ἀέρα,
καὶ σκυφτὸς 'στοὺς ἀριθμοὺς
τοῦ μεγάλου του πατέρα
δὲν 'ξεχνοῦσε τοὺς ρυθμούς.

—

Κλαίει τὸν πολεμιστή, ποῦ 'πολέμησ' ἐμπνευσμένος
μὲ γενναῖα ἀρχοντικῆς ἄσπιλη φιλοπατρία ..
ὅσον εἶσαι διαλεκτὸς κι' ἀπὸ φύσι κ' ἀπὸ γένος
τόσο νοιώθεις πιὸ βαθειὰ τῆς Πατρίδος τὴν λατρεία.

—

Δὲν θὰ τρέχῃ 'στὰ πελάγη, 'στιῶν γιαλῶν τῆς ἀμμου-
κι' ἐμπροστὰ 'στὸ νέο μνῆμα [διαῖς,
θὰ φωνάζουν: κρῖμα κρῖμα
τέτοιαις ὥραις νὰ πεθαίνουν τέτοιων μαχητῶν καρ-
[διαῖς.

Συνομιλία μὲ ποικελία.

—

Φ.—Γιὰ σήκωσε τὰ μάτια σου, βρὲ Περικλῆ, 'ψηλά.
Π.—Σ' ἐμέν' ἀρέσει, Φασουλῆ, νὰ βλέπω χαμηλά.
γιατὶ σὰν στρέφω καὶ κυττῶ τὸν δικόν τὸν αἰθέρα,
ἴσως καὶ τράμ κι' ὠτομομπίλ μὲ κόψουν πέρα πέρα.

—

Φ.— Σὺ πάντα σὰν χαμαιπετὴς
πρὸς τὰ χαμαίζηλα πετᾷς,
καὶ τὰ χαμαίζηλα ζητεῖς,
καὶ τὰ χαμαίζηλα κυττᾷς.

—

Π. Σιώπαινε, παρακαλῶ,
πρὶν φᾷς καμμιὰ 'στὸν ἀφαλό.
Φ.— Ἄρματ' ἀστράφτουν καὶ βροντοῦν,
τουφέκι γύρο σου κροτεῖ,
ἀλλ' ὅμως οἱ στροι δὲν κεντοῦν
τὸν νοῦ σου τὸν χαμαιπετῆ.

—

Βλέπεις τὸν Αὐτοκράτορα τῆς φίλης Γερμανίας
'στοῦ Θεοτόκη τὸ νησί,
κι' ἐν τούτοις ἀπαθῶς καὶ σὺ
χάσκεις μὲ τὰ γεννήματα φρικτῆς λογομανίας.

—

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λὲς, βρὲ Φασουλῆ, τί διάβολο νὰ κάνω;
τὸν Κάιζερ τὸν ἐκτιμῶ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Φ.— Κλεῖσε τὸ στόμα τὸ θρασύ,
κι' ἂν δὲν τὸν ἐκτιμᾷς καὶ σὺ
ἄλλη φορὰ 'στὴν Κέρκυρα δὲν θὰ ξαναπατήσῃ,
καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἄνεσιν ἀλλοῦ θὰ τὴν ζητήσῃ.

—

Π.— Λοιπὸν τί θέλεις παρ' ἐμοῦ;
Φ.— Θέλω, ξυλένια μου μαϊμοῦ,
εὐθὺς νὰ ξεκινήσῃς,
καὶ τὴν ἰσχὺν ἂν ἀγαπᾷς,
μέσα 'στὴν Κέρκυρα νὰ πᾷς,
καὶ νὰ τὸν προσκυνήσῃς.

—

Π.—'Αλλὰ γιατὶ δὲν πᾷς καὶ σὺ, ποῦ βλέπεις τὸν αἰθέρα,
μὰ κάθεσ' ἐδῶ πέρα;

—

Φ.— 'Στοὺς Κορφοὺς ἂν δὲν πετῶ,
μὰ παιᾶνας ἀνακρούω,
μὲ τὰ μάτια τὸν κυττῶ,
μὲ τὰ μάτια τὸν ἀκούω.

—

Μὲ τὰ μάτια, ποῦ περνοῦνε πόντους. ξέρεις καὶ βουνά,
καὶ κυττοῦν, ξερὸ κεφάλι,
τόσα μέρη μακρυνά,
ὅπου δὲν τὰ βλέπουν ἄλλοι.

—

Εἶμαι τώρα μὲ τὸν νοῦ
πρὸ τῆς δόξης τοῦ κλεινοῦ
καὶ σκηπτούχου Γερμανοῦ.

—

'Υπὸ τὰς κραυγὰς τοῦ κόσμου
παρελαύνει κι' ἀπ' ἐμπρός μου
χρυσοστολισμένος ὅλος,
ἀπαστράπτων, φωτοβόλος.

—

'Αντηχοῦν πυροβολεῖα,
καὶ τὰ γόνατα μου κλίνω,
κι' ἐξομνῶ καὶ μεγαλύνω
Χοεντζόλλερν μεγαλεῖα.

—

Μὲ τὰ μάτια θαμβωμένα
βλέπω τώρα τὰ φτερά του...
Π.— 'Εγὼ βλέπω πῶς μ' ἐμένα
κάθεσαι 'στοῦ Ζαχαράτου.

—

Φ.— Περικλέτο μου, πλανᾶσαι,
μὰ δὲν ἔχεις φαντασία,
καὶ σ' ἀρέσει πάντα νᾶσαι
ὅπως καὶ τὸν Τειρεσία.

—

'Εχεις μία κουτσομάρα
καὶ πρὸ πάντων στραβομάρα,

πλὴν ἐγὼ ποτὲ δὲν βλέπω μὲ τὴν τύφλα τὴν 'δική σου...
ποῦ θαρρεῖς πῶς εἶμαι τώρα ;
Π.— 'Στὴν 'Αθήνα...
Φ.— Τὴν κακή σου.

—

Εἶμαι 'στοὺς Κορφοὺς κι' ἐγὼ
καὶ τρανοὺς δοξολογῶ
μ' ἕνα δάφνινο στεφάνι

—

Κι' ἀνακρούονται παιᾶνες
καὶ διαβαίνουν μεγιστᾶνες
μὲ λοφία καὶ μὲ κράνη.

—

Κύτταξε, παρακαλῶ,
πῶς καθεὶς μὲ χαιρετᾷ,
μὲ τὸν Κάιζερ 'μιλῶ
καὶ τοῦ λέω τὰ καὶ τά.

—

Π.— Αὐτοκράτορας κανένας
δὲν εὑρίσκεται 'μπροστά σου,
ἀλλὰ σὺ δὲν ἔχεις φρένας
καὶ δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου.

—

Φ.— Εἶμαι 'στοὺς Κορφοὺς, κωθῶνι,
καὶ γυρίζω 'στὸ Κανόνι,
καὶ γυρίζω 'στὸ Γαστοῦρι...
Π.— Κύτταξ' ἐκεῖ πέρα μοῦρη,
ποῦ θαρρεῖ πῶς εἶναι φίλος μὲ τὸν Κάιζερ τὸν πάνυ...
Φ.—'Αμμὲ τί; θαρρεῖς πῶς εἶμαι σὰν καὶ σὲ τὸν μπε-
[χλιβάνη;

—

Π.— 'Αφησε τὰς ὀπτασίας
πλανωμένης φαντασίας.
Καὶ μὲς 'στὰ γεράματα
σὲ πλανοῦν ὁράματα,
κι' ἔχεις πάντα παρακρούσεις,
κάθαρμα τῆς πρωτευούσης.

—

Φ.— 'Εγὼ γιὰ μεγαλεῖα θυσιάζομαι,
ἐγὼ 'στὰ μεγαλεῖα θυσιάζω.
ἐγὼ μὲ τὴν ἰσχὺν ἐνθουσιάζομαι,
ἐγὼ μὲ τὴν ἰσχὺν ἐνθουσιάζω.

—

'Εγὼ, μωρέ, κι' ἂν κάθωμ' ἐδῶ πέρα,
κι' ἀπὸ μακρὰν ὁ νοῦς μου προσκυνεῖ
κάθε φυλῆς καὶ κράτους τὸν ἀστέρα,
ὁπόταν λαμπερὸς μεσουρανῇ.

—

'Εγὼ κι' ἂν θεωρῶ τὰ μεγαλεῖα
ἐφήμερα, ψευδέστατα, γελοῖα,
ἐν τούτοις ἀποβλέπω πρὸς αὐτὰ
καὶ πάντα τὰ νομίζω ζηλευτά.

Μ' ἀρέσει νὰ προβάλ' ὑπερηφάνως
τὸ σκῆπτρον κι' ἡ κορῶνα καὶ τὸ κράνος.
Μ' ἀρέσει τῆς δυνάμεως ἡ λάμψις
κι' ἡ τόση της περίλαμπρος τιμή,
ὁποῦ σὲ κάνει θέλοντα καὶ μὴ
τὸ γόνυ καὶ τὴν μέση σου νὰ κάμψῃς.

Τὸ φῶς τῶν μεγαλείων, συμπολίτη,
κι' αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους καταπλήττει,
κι' ὅσο κι' ἂν τὰ θαρροῦν κολοκυθένια
καὶ πράγματα τοῦ κόσμου τιποτένια,
μὰ σκύβουν ἐμπροστά των κεχηνότες
καὶ στέκουνε σὰν τῆς βρεγμέναις κότας.

Στὸν Κάιζερ τῶν Γερμανῶν ὁ Φασουλῆς τῶν 'Αθηνῶν.

—

Φ.— Χαῖρε, δύναμις μεγάλη,
χαῖρε, δύναμις χρυσῆ...
καλῶς ὥρισες καὶ πάλι
'στῆς Κερκύρας τὸ νησί.

—

Αὐτοκράτωρ ἰσχυρός,
Αὐτοκράτωρ τρομερός,
ποῦ τὸ κράνος ἀγαπᾷ,
τοὺς στρατοὺς, τὰ πυροβόλα,
κι' ἐν ἀνάγκῃ μέσα σ' ὅλα
τὸν κυττάζεις καὶ παπᾶ.

—

Πάλι καλῶς ὥρισες...
τώρα πιὰ μᾶς 'γνώρισες
μαχητὰς ἀλκίμους.

—

Δὲν μᾶς βλέπεις πλαβαρούς,
δὲν μᾶς βλέπεις ὀκνηρούς,
χαύνους καὶ ῥεθύμους.

—

Τώρα δείχνομε κι' ἐμεῖς
ξίφος στρατιώτου,
ξίφος ἄξιον τιμῆς
καὶ βραβείου πρώτου.

—

Τώρα φρόνημα καὶ μένος
μᾶς τονώνει τὴν καρδιά...
σ' ἐξομνῶ στεφανωμένος
μὲ τῆς δάφνης τὰ κλαδιά.

—

Μὲ στεφάνια 'στὸ κεφάλι
σοῦ φωνάζομε: τίς εἷ;...
καλῶς ὥρισες καὶ πάλι
'στῆς Κερκύρας τὸ νησί.

—

'Ο τῶν ἁρμάτων κρότος
σὲ κάνει μὲ φτερά...
'στῆς νίκαις μας σὺ πρῶτος
ἐφώναξες οὐρρά.

—

Οὐρρὰ μὲ δέκα ῥὸ
κι' ἐμεῖς γιὰ Σὲ φωνάζομε,

Ε Θ Ν Ι Κ Η Β Ι Β Λ Ι Ο Θ Η Κ Η

Ποῦ καὶ τότε, Περικλέτο,
τέτοιος Μάρτης σὰν καὶ 'φέτο;
ποῦ καὶ τότε μιὰ τρανὴ
πολεμόκρακτη φωνή;

—

Ποῦ σ'ἐκείναις τῆς 'ντροπαῖς
νὰ κυττάξῃς ἀστραπαῖς
καὶ βροντῶν ν'ἀκούσῃς ἤχους;

—

Ποῦ ν'ἀφυπνισθῇς σὰν τώρα
μὲ τουφέκια βαφνηφόρα
καὶ λαμπρῶν παιάνων στίχους;

—

ΙΙ.— Τέτοια μὴ μοῦ λές, μουρμούρη,
νὰ μὴ φᾷς καμμιὰ 'στὴ μούρη,
ξέχαστα τἀνάθεμά τα.

—

Τώρα λέγε μου γι'αὐτὰ,
ποὖναι χρόνια ζηλευτά,
δόξα καὶ τιμὴ γεμάτα.

—

Φ.— Δὲν εἰμποροῦσα τότε προγόνους ν'ἀτενίσω
χωρὶς νὰ κοκκινίσω.
Κι'ἂν κι'εἶμαι πρώτη λίμα
ἀδύνατον σὲ μνῆμα
προγόνου νὰ σταθῶ
χωρὶς νὰ βουδαθῶ.

—

Ἄκουα τῶν ρητόρων τὴν γλῶσσα τὴν στρυφνή,
κι'ἐγὼ τοὺς 'περγελοῦσα,
καὶ μόνο 'στὸ Δαφνὶ
γιὰ δάφναις πηλαλοῦσα.

—

Κατέβαζα τὰ μοῦτρα μου τὰ κατανυκτοπιασμένα,
καὶ δεξιὰ κι'ἀριστερὰ
ἔβλεπα τότε, μασκαρᾶ,
δάκτυλα τεντωμένα.

—

Τὰ κλέη δὲν ξεχάνω μεγάλων ἡμερῶν,
κι'ὅταν ἀπὸ τὸν Ρήγα 'περνοῦσα τῶν Φερῶν,
ἔκανα πῶς δὲν βλέπω καὶ τὄκοβα κουμπούρι
ἐκ φόβου μὴ μοῦ δώσῃ καμμιὰ φτυσιὰ 'στὴ μούρη.

—

Κάθε σαγλὸς παλάβρας
μ'ἐμβρόντητο κεφάλι
μοῦλεγε γιὰ τῆς Λαύρας
τὴν Σχόλη τὴν μεγάλη.

—

Μοῦλεγε γιὰ τὰ χρόνια
τρανῆς παλληκαριᾶς
κι'ἐκεῖνα τὰ μηλιόνια
τῆς τότε κλεφτουριᾶς,
κι'ἐγὼ βαστῶντας, Περικλῆ, μαρκοῦτσι ναργιλέ,
φουρτοῦνα 'στὰ μπατζάκια σου, τοῦ 'φώναζα, τρελλέ.

—

Σὲ προμάχων καὶ μαρτύρων
σαπφειρίνους οὐρανοὺς
δὲν ἐπέτα τότε νοῦς.

Κι'ὅλ'οἱ πόθοι τῶν ὀνείρων
ἐπτερύγιζαν 'στὸ σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαΐτη.

Μὲς 'στὴν πλάση τὴν νεκρή,
μὲς 'στὴ συμφορὰ τοῦ γένους,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
ἔβλεπαν δακτύλους ξένους.

—

Κι'ἔβλεπα κι'ἐγὼ δακτύλους ἑνὸς κι'ἄλλου φαταούλα
νὰ μακραίνουν γιὰ ρεμοῦλα,
κι'ἔλεγα 'στοὺς ἐμβροντήτους: μὴ 'στὰ τόσα τὰ κακά μας
ξένα δάκτυλα ζητᾶτε,
κι'ὅσα γύρω σας κυττᾶτε
εἶναι μοναχὰ δικά μας.

—

Ναὶ μὲν εἶναι καὶ σὲ τοῦτον τὸν ἐπίζηλο καιρὸ
τέτοια δάκτυλα καμπόσα, πλὴν νομίζω καὶ θαρρῶ
πῶς τοῦ χρόνου προϊόντος δὲν θὰ φαίνωνται κι'αὐτὰ
σὲ δημόσια λεφτά.

—

ΙΙ — Εἶναι 'στὰ καλά του πάλι
τὸ τρελλό σου τὸ κεφάλι,
κι'ὅλα σήμερα τὰ βλέπεις, ἀδελφέ μου, ρόδινα,
κι'ἀγαθὰ κι'ἀνώδυνα.

Β'.

Φ.— Μὰ τί φάσκελα κι'ἐκεῖνα, ποῦτρωγα νυχθημερὸν
κατ'ἐκεῖνον τὸν καιρόν.
Κι'εἶχα κάνει γιὰ τὸ μέλλον
μίαν συλλογὴν φασκέλων,
γιὰ νὰ τὴν ἀφήσω σ'ὅλους
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ἀσυστόλους.

—

Ἦσαν φάσκελα ποικίλα
διαφόρων ἐποχῶν,
καὶ σὲ μούτσουνα στομώλα
τἄδινα μεγαλυχῶν.

—

Αἴφνης ὅμως πῦρ ἀνοίγει
καὶ λαιμοὺς τυράννων πνίγει
τιμωρὸς κρεμάλας βρόχος.

—

Αἴφνης θούρια τονίζω
καὶ μεθ'ὅλων ἀτενίζω
τοὺς προγόνους ἀγερώχως.

—

Αἴφνης κάτι μ'ἀφυπνίζει,
ποῦ κι'ἐγὼ δὲν ξέρω τ'εἶναι,
αἴφνης κόσμος ξεφωνίζει:
χαίρε, Ρήγα Κωνσταντῖνε.

—

Αἴφνης σάλπιγξ ἀντηχεῖ,
κάθε σκλάβος ἀλαλάζει,
πέφτουν βόλια σὰν βροχή,
πέφτουν μπόμπαις σὰν χαλάζι.

—

Καὶ γοργόφτερη διαβαίνει
κι'ἀπὸ κῦμα καὶ στεριὰ
κόρη λευκοφορεμένη,
ποῦ τὴν λένε Ἐλευθεριά.

—

Εἶπαν πῶς γιὰ τὴν "Ηπειρο στέλλ'ἡ μακαρονοῦ
στρατοὺς ἀπὸ τὸ Βάρι.
ἀλλ'εἶδαν 'μπρὸς τὸν Φασουλῆ μὲ χρῶμ" Αθησσυνοῦ
κι'ἐπήραν ποδάρι.

Αἴφνης βλέπω παρ'ἐλπίδα
μὲ τουφέκι, μὲ λεπίδα
καὶ τἀμούστακο παιδί.

—

Καὶ καθένας λόγχην πάλλει
κι'ἀναβίβεται μεγάλη
νικητήριος ὁδή.

—

Αἴφνης στίλβει μιᾶς ἀνδρείας καὶ φρονήματος ἀδάμας,
καὶ μὲ μάτια βουρκωμένα
σὲ παληῶν προμάχων ὅπλα παραθέτω τὰ δικά μας
ζηλευτὰ καὶ τιμημένα.

—

Μέσα σὲ βροντὰις καὶ κρότους
αἴφνης στίβους ροδοστρώτους
καὶ παλαίστρας διανύω.

—

Αἴφνης σὲ δαφνῶν σωροὺς
νέους ὅρκους ἱεροὺς
ἐκδικήσεως ὁμνύω.

—

Αἴφνης μιὰ μεγάλη χέρα μέγα Στάδιον μοῦ δείχνει,
αἴφνης, Περικλέτο ψεύτη,
βλέπω μέσα 'στὸν καθρέφτη
πῶς 'στὸ μοῦτρο μου δὲν μένουν παλαιῶν φασκέλων ἴχνη.

Αἴφνης κυττάζω πῶς δὲν ζῶ σὲ κόσμο νυσταλέο,
αἴφνης καὶ σὺ τὸ μέτωπο 'μπορεῖς νὰ τὸ 'ψηλώνῃς,
αἴφνης 'στὸν Πατριάρχη μας σὰν κι'ἄλλοτε δὲν λέω:
πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος καὶ δὲν μᾶς φασκελόνεις;

—

Αἴφνης κι'αὐτὸς διάτορος ἀνάστασιν κηρύττει,
αἴφνης θαρρῶ πῶς μ'εὐλογεῖ,
αἴφνης θαρρῶ πῶς μ'ὁδηγεῖ
'στὴν πόρτα, ποῦ τὸν ἔπνιξαν οἱ λάτρεις τοῦ Προφήτη.

—

Αἴφνης λειψάνων σκελετοὶ
φωνάζουν νέα τελετὴ
πῶς γίνεται τῆς Λαύρας.

—

Καὶ κυματίζουνε τραναῖς
κι'ἐλπιδοφόραις γαλαναῖς
'στὸ φύσημα τῆς αὔρας.

—

Αἴφνης τοῦ Μάρτη τὰ πουλιὰ
γυρνοῦν 'στὴν πρώτη τους φωλιὰ
μ'ἕνα παιάνων τόνον.

—

Αἴφνης δὲν βλέπεις κουτσουλιαῖς
νὰ πέφτουν ἀπὸ τῆς φωλιαῖς
'στῆς μύταις τῶν συγχρόνων.

Γ΄.

—

Π.— Αἴφνης περίλαμπρος τιμὴ
τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
αἴφνης ἀκόμη πολεμεῖ
δυστυχισμένη πλάσις.

—

Αἴφνης ξανοίγω μαχητὰς,
αἴφνης ἢ τὰς κἂν ἐπὶ τὰς
φωνάζουν καὶ κορίτσια.

—

Αἴφνης βογγοῦν οἱ βράχοι της,
αἴφνης ξεσποῦν στὴ ράχη της
τῶν ξένων τὰ καπρίτσια.

—

Βάγια βάγια τῶν βαγιῶν, τρώνε ψάρι καὶ κολοιό...
'στῆς 'Ηπείρου τῆς μεριαὶς ξαναρχίζει μακελλειό.
Αἴφνης εὐανδρος ἡ χώρα
ἐξορμᾷ 'στοὺς ἀνιέρους,
κι' αὐτονόμους βλέπω τώρα
τοὺς ὡς χθὲς ἀπελευθέρους.

—

Βάγια βάγια τῶν βαγιῶν,
καὶ σφαγαῖς ὡσὰν τραγιῶν
τῶν νηπίων, τῶν γερόντων,
χάριν ξένων συμφερόντων.

—

Ἔρδι, Λάζαρε, περδὲ,
φθάνουν Ἀλβανῶν ἑρδαί,
κι' Ἀλῆς γίνεται Σατράπης
κάθε Γκέγκης, κάθε Δράπης.

—

Ἔρδι, Λάζαρε, περδὲ,
κι' ἡ μεγάθυμος Εὐρώπη
παίζει καραγκιόζ-μπερδὲ,
κι' ἂς σφαγοῦν οἱ πάλη ἀνθρῶποι.

—

Φλόγες ὑψόνονται φωτιᾶς,
βρυχῶνται τῆς Ἀρβανιτιᾶς
θηρία σαρκοβόρα.

—

Σφαγαῖς ἐδῶ, φωτιαῖς ἐκεῖ,
καὶ τὰ συντρέχ' Ἰταλικὴ
Μαφία καὶ Καμόρα.

Δ΄.

—

Φ.— Ἡ πριμαντόνα λύσσαξε κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὴν παίζης,
καὶ νὺν ᾠδὴν τονίσωμέν
κι' αἴφνης προσατενίσωμεν
νέον κλεινὸν Διοικητὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης.

—

Κι' ἐγὼ τώρα προσγνὴς
χαιρετῶ τὸν Εὐταξία,
πούναι μιὰ περιφανὴς
πολυμάθεια κι' ἀξία.

—

Ἂς τονίσωμεν ᾠδὴν
σὲ χαλκέντερον σπουδὴν,
σὲ ταμεῖον ἀπὸ γνώσεις.

—

Καὶ μετ' ἄλλων περισσῶν
ἔχει σπάνιον προσὸν
τὴν ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης.

—

Τί μὲ βλέπεις κεχηναῖος;
θ' ἀνεβοῦν' ψηλὰ τὰ φόντα...
κι' ὁ Διοικητὴς ὁ νέος
ἔχει πάμπολλα προσόντα.

—

Καὶ γιὰ τοῦτον, κουτσομπόλη,
κάνε στίχους τορνευτούς...
ἄξιος φωνάζουν ὅλοι,
ἄξιος κι' ἐγὼ μ' αὐτούς.

—

Π.— Κι' ἐγὼ τὸν ξέρω... τί σοφὸς,
καὶ γνωστικὰ θὰ δράσῃ...
Φ.— Βεβαίως, εἶναι κι' ἀδελφὸς
τοῦ φίλου τοῦ Θανάση.

—

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λὲς, βρὲ Φασουλῆ, τί σοῦλθε κατ' αὐτὸς
κι' ὅλο γιὰ Τράπεζαις μιλεῖς καὶ γιὰ Διοικητάς;
Φ.— Ἐγώ, μωρὲ, γεννήθηκα νὰ γίνω Τραπεζίτης,
κι' ἦτο τοιοῦτος ὁ σκοπὸς,
ἀλλ' αἴφνης δὲν εἰξεύρω πῶς
κατήντησα καλαμαρᾶς καὶ στιχουργὸς ψωρίτης.
Π.— Αἴφνης κι' ἐμένα μοῦρχεται μιὰ σκέψις, κασιδιάρη.
Φ.— Τί σκέψις;
Π.— Δὲν' κατάλαβες; νὰ φᾷς γερὸ στηλιάρι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πέλεκα.

Πέντε μηνὸς' Απρίλη,
φιλιοῦντ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Χίλια διακόσα πέντε καὶ μ' ἐνενῆντ' ἀκόμη,
τὰ σμπάρ' ἀπαγορεύουν κι' ἐφέτος Ἀστυνόμοι.

Ἀναστάσεως ψαλτῆρι
καὶ μεγάλο πανηγύρι.

Φ.— Πάλι σμπάρα 'στὸν ἀέρα,
πάλι κρότοι καὶ πυρά...
Ἀναστάσεως ἡμέρα,
Ἀναστάσεως χαρά.

—

Π.— Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
ἔλα δῶσε μου φιλί.
Ἦλθε πάλι Πασχαλιὰ
καὶ σημαίνουνε καμπάναις,
μάτς καὶ μοῦτς παντοῦ φιλιὰ
κι' Ἀναστάσεως παιᾶνες.

—

Μὲ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο
τὸ Χριστὸς ἀνέστη ψάλλω.
Μπαίνω μέσα σ' Ἐκκλησιαῖς,
μ' ἄσπραις βλέπω φορεσιαῖς
νέους διάκους καὶ παπάδες,
κι' ἄσπραις καίονται λαμπάδες.

—

Κόκκινα ταψιά μου βάφω,
καὶ καθένας ἀδελφὸς
μέσ' ἀπὸ τὸν Ἅγιο Τάφο
πέρνει τῆς ζωῆς τὸ φῶς,
ποῦ ποτέ του δὲν θὰ σβύσῃ
καὶ σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

—

Φῶς ζωῆς δοξολογῶ,
καὶ μ' ἐλεύθερο καὶ σκλάβο
τὴν λαμπάδα μου κι' ἐγὼ
ἀπὸ τέτοιο φῶς ἀνάβω.

—

Ἂς ξεσυγκρίσωμε ταψιά,
ἄνθησις ζωῆς σφριγᾷ,
πράσινος τῆς γῆς ὁ τάπης.

—

Σὲ ζωῆς ἀναβρασμὸν
δῶσε μου τὸν ἀσπασμὸν
τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης.

—

Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
ἔλα δῶσε μου φιλί,
κι' ἐν αὐτῇ τῇ πανηγύρει
πανευφρόσυνος τραγούδα,
καὶ ποτέ σου σὰν τὸν Γιούδα,
μὴ λατρεύῃς τὸν ἀργύριο.

—

Μόσχος σήμερα πολὺς,
καὶ κανένας παραλῆς
καὶ κανένας φουκαρᾶς
μὴ πεινῶν ἐξέλθῃ τώρα,
κι' ἄφθονα σκορπίζουν δῶρα
ἄγγελοι λευκῆς χαρᾶς.

—

Μεγάλοι δαφνῶνες
μὲ φῶς κατακλύζονται,
καὶ νέοι Στρατῶνες
μὲ δάφναις στολίζονται.

Εὐὰ διαλεκτὰ
βροῦν παλληκάρια,
κι' ἁπλένουν σφακτὰ
σὲ δάφνης κλωνάρια.

—

Παιδιὰ δαφνηφόρα
γιορτάσετε τώρα,
νικᾶτε βαρβάρους.

—

Λαμπρὴ ζηλεμμένη,
κι' ὁ Ρήγας πηγαίνει
νὰ 'δῇ τοὺς κουμπάρους.

—

Περνᾷ Βασιλιᾶς
καὶ θάρρος σκαπίζει,
κι' ἄνθοὺς Πασχαλιᾶς
τριγύρω σκορπίζει.

—

Χαρά, καθαλάρη,
καὶ δῶσε καὶ πάρε...
ἐβίβα, κουμπάροι,
ἐβίβα, κουμπάρε.

—

Σὲ δάφναις τρυφᾶτε,
καὶ πιῆτε καὶ φᾶτε,
μεγάλη γιορτή.

—

Κι' ἂν φεύγουν οἱ χρόνοι
τῆς δάφνης οἱ κλῶνοι
δὲν εἶναι φθαρτοί.

—

Ἀνέστη Χριστὸς,
κι' ὁ κόσμος μεστὸς
μ' ἀνθῶν εὐωδιά.

—

Τιμὴ στεφανώτρα
ἂς φέρνῃ τὴν τοῦτρα
τριγύρω, παιδιά.

Β'.

Φ. — Ἀνάστασις παρηγορεῖ
καὶ διώχνει κάθε τρόμο,
καὶ μὲ τοῦ Πάσχα τὸ καρὶ
φωτίζω νέο δρόμο.

—

Τοὺς πάντας ἀξιώσωμεν ἐπαίνου κι' ἐγκωμίου,
ἄγγελος ἀπεκύλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου.
Ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν; οὐκ ἔστι πλέον ὧδε,
πῶς Ζωντανέφαμε κι' ἐμεῖς ὅλος ὁ κόσμος τῶδε.

—

Μέγα τὸ θαῦμα τοῦ καιροῦ,
ἀνέστ' ἡ κόρη τοῦ Σταυροῦ,
ὅπου βαθειὰ τὴν ἔτραγε τῆς σήψεως σαράκι,
φῶς συνέχει σήμερα τῶν σταυρωτῶν τὴν σπεῖραν,
καὶ νῶν ἐξέδυσαν αὐτὴν τὰ παλαιά της ῥάκη
κι' ἐνέδυσαν περίλαμπρον βασιλικὴν πορφύραν.

—

Ἀνέστη κι' ἐλησμόνησε τὰ πρῶτα της,
ἀνέστη μὲ τὸ πῦρ τῶν ἀστραπῶν της,
ἔβωσε πρὸς μαστίγωσιν τὰ νῶτα της
καὶ πρὸς κολαφισμοὺς τὸ προσωπόν της.

—

Ἐκόσμησαν αὐτῆς τὴν κεφαλὴν
μὲ στέφανον ἀκάνθινον ἀδόξως,
ἔβαλαν εἰς τὸ βρῶμα της χολήν,
τὴν δίψαν της ἐπότισε τὴν ἔξος.

—

Ἐφθόνησαν παράνομοι τὸν νέον στολισμόν της
κι' ἔβαλον κλῆρον ἄτιμον εἰς τὸν ἱματισμόν της,
τὰ νέα της ἱμάτια καὶ νῦν διαμερίζονται
κι' ἄγραπτα δικαιώματα λαῶν παραγνωρίζονται.

—

Ἀκόμη δὲν ἐλούφαξε τῶν σταυρωτῶν ἡ σπεῖρα,
πλὴν λευκοφόρος ἄγγελος κατέρχεται δρομαῖος,
καὶ δίδει ξίφος καὶ σταυρὸν στὴν στιδαρὰν της χεῖρα
ἵνα συντρίβῃ σταυρωτὰς ὡς σκεύη κεραμέως.

—

Βρὲ βλάμη βερέμη,
ποῦ λήρους λαλεῖς,
ἡ τράπεζα γέμει
κι' ὁ μάσχος πολύς.

—

Κελάδησε, σπίνε,
χρυσῆ Πασχαλιά,
καὶ τρῶγε καὶ πίνε
νὰ κάνῃς κοιλιά.

—

Τί πλούτη μᾶς πνίγουν,
τί δάνεια νέα,
καὶ στόματ' ἀνοίγουν
πολλῶν κεχηνότα.

—

Σὲ φαγητὰ κι' ἐδέσματα
τρυφήσετε, παρακαλῶ...
μηδεὶς θρηνείτω πταίσματα,
καὶ γὰρ ἐβγῆκαν σὲ καλό.

—

Μηδεὶς θρηνείτω συμφοράν,
μηδὲ πενίαν ὀχληράν,
καὶ γὰρ ὁ μάσχος περισσὸς νὰ φᾷν καὶ τὰ κοράκια μας,
καὶ γὰρ ὑπόσχεται πολλὰ
ὁ πλοῦτος ποῦ κατρακυλᾷ
μέσ' ἀπὸ τὰ Ταμεῖα μας καὶ τὰ καλαμοβράκια μας.

—

Εἴ τις Πατρίδος πρόμαχος, καϋμένε Περικλέ το,
ἐκεῖνος πανηγύρεως λαμπρᾶς ἀπολαβέτω.
Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον, καὶ ἂς βάζῃ μὲς 'στὸν νοῦ του
πῶς οἱ πεσόντες πρόμαχοι μᾶς ἔσωσαν ἐκ τούτου.

—

Πατρίδα, παραπλούτισες καὶ χάριζε καὶ δίνε,
κι' ὅσα μὲ νίκας 'πήραμε παραπολλὰ μᾶς εἶναι.

Λιμασμένοι Τζουλιάνοι στόμ' ἀνοίγουνε φρικτὸ
καὶ τὴν Ἤπειρο σουβλίζουν σὰν τὴς Πασχαλιᾶς σφακτό.

Ἐμεῖς ἐσυναιθείσαμε, βρὲ Περικλῆ κολλήγα,
νὰ ζοῦμε καὶ μὰ 'λίγα.
Φθάνει τὰ μέρη ποῦχαμε νὰ τὰ διατηρήσωμε
καὶ τἄλλ' ἂς τὰ χαρίσωμε.

—

Κάνε μ' ὅλους μοιρασιά...
τί τὰ θέλεις τὰ νησιά;
τί τὴν Ἤπειρο ζητεῖς;
φθάνει πούσαι νικητής.

—

Σὰν πολλὰ δὲν εἶναι τάχα;
δός τα πιὰ καὶ χάρισέ τα
κι' ὅπως θέλεις μοίρασέ τα,
καὶ σὺ κράτησε μονάχα
ἕνα δάφνινο κλωνάρι,
ποῦ κανεὶς δὲν θὰ τὸ πάρῃ.

—

Ἀνάγκη σήμερα κι' ἐμεῖς
νὰ 'ποῦμε λίγ' ἀστεῖα,
ἐρρέτωσαν ἐπιδρομεῖς
καὶ ξένων ἁπληστία,
καὶ τώρ' ἂς συμμεθέξωμεν οἱ πάντες συμποσίου
πνευματικῶς πλουσίου.

—

Ἀμὴν ἀμὴν
κι' εἰρήν' ὑμῖν.
Ἡμέραν ἑορτάσωμεν εἰρηνικῆς αἰθρίας
κι' ἀδελφικοῦ φιλήματος,
καὶ πάντες ἀπολαύσωμεν τοῦ πλεύτου τῆς ἀνδρείας,
τοῦ πλούτου τοῦ φρονήματος.

Γ'.

Π.— Πατρίδα, μὴν κοιμᾶσαι,
καὶ 'στὸ δικό σου χῶμα
στήνουν σφαγεῖς λημέρι.

—

Αἱ δὲ Δυνάμεις πᾶσαι
τὴν νότα των ἀκόμα
δὲν στέλλουν 'στὸν Λευτέρη.

—

Δὲν 'βρίσκουν ἕνα τέλος,
ὅμως ὁ Βενιζέλος
χρηστὰς ἐλπίδας δίδει.

—

Καὶ 'στοὺς Κορφοὺς πηγαίνει,
κι' ἂς βοῦμε τί θὰ γένῃ
μὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι.

—

Ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνω,
'στὴν Ἤπειρο πηγαίνω
μὲ μιὰ λαμπάδα τώρα.

—

Μεγάλα τὰ δεινά της,
κι' ἀπάνω 'στὰ βουνά της
γυρίζει μαυροφόρα.

—

Γιατ' εἶσαι λυπημένη
καὶ μαυροφορεμένη
μὲς 'στῆς Λαμπρῆς τὰ μῦρα;

—

Μὴν τὰ 'ρωτᾷς, φωνάζει,
καὶ πικραναστενάζει
γιὰ τέτοια μαύρη μοῖρα.

—

Γιὰ κύτταξε, μοῦ λέει,
τί λύκοι πεινασμένοι,
κύτταξε κάθε μπόγια.

—

Δὲν βγάζω πιὰ λουλούδια
κι' ὅλα μου τὰ τραγούδια
'γεννήκαν μοιρολόγια.

—

Γιὰ 'μὲ δὲν εἶναι Πασχαλιὰ,
τώρα δὲν ἔχω Βασιλιᾶ
κι' ἐγὼ τὸν Κωνσταντῖνο.

—

Τώρα στενάζω καὶ πονῶ,
καὶ μὲς' στὴν Πασχαλιὰ θρηνῶ
μ" Ἐπιταφίου θρῆνο.

—

Πέρσυ κι' ἐγὼ φτερώθηκα μ" Ἐλευθερίας μηνύματα
κι' ἄσπραις λαμπάδες ἄναψα σὲ προπατόρων μνήματα,
ὅμως τὸ φῶς των τόσβυσαν φαρμακωμένα χνῶτα
καὶ πάλι σίβερα σκλαβιᾶς μοῦ βάζουν σὰν καὶ πρῶτα.

—

Ἔπειτ' ἀπὸ τὸν θριαμβο γιγαντιαίας πάλης
κηδεύω τὴν Ἐλευθεριὰ
βαστῶντας κίτρινα κεριὰ
Παρασκευῆς μεγάλης.

—

Γιὰ 'μένα δὲν σημαίνουνε χαρμόσυναις καμπάναις,
κατάμαυρο τὸ φόρεμα, κατάμαυρ' ἡ καρδιά μου,
βλέπω νὰ πέρνουν τὰ βουνὰ χαροκαμμέναις μάνναις,
μὲ καῖν φονιάδες ἄτιμοι καὶ σφάζουν τὰ παιδιά μου.

—

Αἷμα καὶ πάλι πλημμυρεῖ
τὴν δοξασμένη γῆ μου,
καὶ σταυροφόροι στυγεροὶ
γελοῦν γιὰ τὴν σφαγή μου.

—

Γυρεύω βάλσαμο δεινῶν
κι' ὅλοι μοῦ λένε βάββα,
ὅμως' στὸν Μπρὲτ τῶν' Αλβανῶν
δὲν θὰ μὲ σύρουν σκλάβα.

—

Κοκκίνισε τὸ χῶμα μου,
κι' ἂν ὅλοι μὲ κτυπᾶνε,
μὰ μοναχὰ τὸ πτῶμα μου
'μπροστὰ' στὸν Μπρὲτ θὰ πᾶνε.

—

Κι' ἂν πικροκλαίω σήμερα τὴν τύχη μου τὴν ἄδικα,
μὰ θὰ κτυπήσω τοὺς σφαγεῖς... ἔχω γιὰ τούτους βόλια,
κι' ἀκόμη μὲς' στὰ σπλάχνα μου φυτρόνουν παλληκάρια,
ποὺναι Πατρίδος πρόμαχοι καὶ λαβεντιᾶς κομάρια.

—

Ὄχι, ποτὲ δὲν θὰ γενῶ τῶν Ἀχαπηδων λημέρι,
καὶ λένοι κοῦκοι στὰ βουνὰ κι' ἡ πέρδικες στὰ πλάγια
πῶς ἂν ἐλθοῦν κι" Αλπινισταὶ καὶ φλοι Βερσαλιέροι,
τὰ φιλικὰ των πισινὰ θὰ τὰ γεμίσω σκάγια.

Δ'.

Φ.— Τουφεκιῶν καὶ πάλι κρότος τοὺς γενναίους ἐξεγεί-
[ρει,
κι' ὁ Μεγάλος Μπέτμαν Χόλβεγκ, ποῦ βεβαίως κάτι ξέρει,
ἄφησε' στὸ Βερολῖνο τὴν γυναῖκα του κλινήρη
καὶ' στὴν Κέρκυρ' ἀριβάρει νὰ τὰ' πῇ μὲ τὸν Δευτέρη.

—

Ἀναστάσεως ἡμέρα κι' ἀσπασθῶμεν ἀδελφούς,
ποῦ τοὺς καῖνε, ποῦ τοὺς σφάζουν, ποῦ τοὺς ἔχουν γιὰ κρε-
[μάλα,
μὰ κι' ὁ Πρέσβυς Βακεγχάϊμ πάει τώρα' στοὺς Κορφούς,
κι' ὅπως λὲν περὶ τῶν νήσων ἔχει σχέδια μεγάλα.

—

Τὴν Ἀνάσταση γιορτάζω
καὶ' στὴν Κέρκυρα κυττάζω
μάζωξι τρανῶν μεγάλη,
πολναι μέγα γεγονός,
καὶ γανόνει καθενὸς
καὶ τὸ κλοῦβο μου κεφάλι.

—

Πόσα θὰ συζητηθοῦν
καὶ βεβαίως θὰ λυθοῦν
ὅσα δύσκολα καὶ μὴ
παρομένουν ἀκρεμῆ.

—

Κατακαϋμένη Κορυτσᾶ, τί πόνος σὲ σπαράζει...
μὰ νέας Ἀναστάσεως αὐγὴ γλυκοχαράζει.

Ἐμπρός... τὸ βλέμμα μας τόξὸ
γοργὸν ἂς περιφέρεται,
τὶς Μυροφόρες γυναῖξι
ἂς εἴπωμεν τὸ χαίρετε.

—

Ψάλωμεν ἀναστάσιμα,
προβιβασμούς, παράσημα,
καὶ σήματα τιμῆς
ἂς πάρουν κι' ὅσοι παῖδες
ὑπῆρξαν κουραμπιέδες
τῆς πρώτης τῆς γραμμῆς.

—

Χορτάτοι πατριῶται,
μικρὰν μερίδα δότε
πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
καὶ σ' ὅσους περιλύπως
ἐπισκοποῦν τὸ λίπος
πολλῶν Φιλελευθέρων.

—

Δι' ὅλους πανδαισία, δι' ὅλους ἀμοιβή...
Πάσχα, Λαμπρὴ ἡμέρα, μπάμ μπούμ, εὐὰν εὐοί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετὰ χιλίους χρόνους
ἐβρίσομον' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἔχθρους, Πατρίδα, κατέπα καὶ πελέκα.

Ἀπριλίου δωδεκάτη,
πανηγύρι' στὸ Παλάτι.

Χίλια καὶ ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
σκότος' στὰς' Αθήνας... ὤχ! ἁμὰν κι' ἂς φέξη.

Καὶ μία ῥάβδος Στρατηγική. ντόπια, Δικήμας, Ἑλληνική.

—

Εὐοῦ.. ῥαβδὶ Στρατηγικὸ' στὸν Βασιλιᾶ μας κι' ἄλλο,
Στρατὸς τὸ δίνει μαχητὴς,
Στρατὸς τὸ δίνει νικητὴς,
κι' ἔχει καὶ τὸν δικέφαλο γιὰ σύμβολο μεγάλο.

—

Ἐκεῖν' ἡ ῥάβδος τοῦ Στρατοῦ τιμὴ γιὰ τὸ Παλάτι,
κι' ὁ Βασιλιᾶς τὴν δέχεται μὲ δακρυσμένο μάτι,
κι' ὁ Βασιλιᾶς τὴν δέχεται μ' ἕνα μεγάλο κήρυγμα,
καὶ γίνεται τοῦ Θρόνου του καὶ τοῦ Λαοῦ του στήριγμα.

—

Ὑμνεῖτε τοῦτο τὸ ῥαβδί,
μεγάλη γιὰ τὸν Βασιλιᾶ
καὶ τελετῆς ἡμέρα.

—

Τὸ ῥαβδοφόρο της παιδί
τὸ σφίγγει μὲς' στὴν ἀγκαλιὰ
δακρύβρεκτη μητέρα.

—

Ἀκουμπισμένος' στὸ ῥαβδὶ
πόθους τοῦ Γένους, κελαϊδεῖ
καὶ πιὸ' ψηλὰ ψηλόνει.

—

Καὶ γύρω στήνεται χορὸς
παλληκαρίσιος, λιγερός,
κι' ἠχοῦν παιάνων τόνοι.

—

Ἴσκιος μεγάλος εὐλογεῖ
τοῦ Ντίνου νέα κλέη,
κι' ἐλεύθερη καὶ σκλάβα γῆ
'στὸν ῥαβδοφόρο λέει

—

Ἂς γίνῃ ῥάβδος' Ααρὼν,
βλαστάνους' ἀγαθὰ καιρῶν
Ἑλληνικῆς θαλίας.

—

Ἂς γίνῃ ῥάβδος Μωϋσῆ,
μ' αὐτὴν ὁδήγει μας καὶ Σὺ
σὲ γῆν ἐπαγγελίας.

Φωτὸς ἀπεργία κι' ἡ πόλις μαγεία.

—

Ἦτο Λαμπρὴς ἡμέρα,
καὶ σκότος παρ' ἐλπίδα
ἐνέσκηψ' ἐδῶ πέρα,
στῶν φώτων τὴν κοιτίδα.

—

Ἦτο πυκνὸς ὁ ζόφος,
τὰ πάντα σκοτεινὰ,
κανέν' ἀεριόφως
δὲν φέγγει πουθενά.

—

Ὅλους συνεῖχε τρόμος,
ἔρημος κάθε δρόμος,
ἔρημος ὅλ' ἡ πόλις.

—

Θαρροῦσες κι' ἐδῶ πέρα
πῶς ἔπεσε χολέρα
κι' ἐξ' Ἰνδιῶν πανώλης.

—

Μήτε κι' ἀμάξης κρότος,
μήτε κι' αὐτοκινήτου
ἐτάραττε τὸ σκότος
τῆς γῆς τῆς πανυμνήτου.

—

Τί Πασχαλιὰ κι' ἐκείνη,
ἄβιος θὰ μείνῃ
καὶ δὲν θὰ ξεχασθῇ.

—

Πρέπει τοιοῦτον σκότος
τοῦ νέου καθεστῶτος
ν' ἀποθανατισθῇ.

—

Καὶ τὸν ντελῆ βορρᾶ
τὸν εἶχε πιάσει λύσσα,
κι' ἐμαίνετο κι' ἐφύσα,
κι' ἐσοῦνε τὰ κεριά.

—

Σκότος ψηλαφητὸ
κι' ἄγριο βογγητὸ
καὶ βρυχηθμὸς ἀγέρα.

—

Τί βράδυ, τί νυκτιά,
μήτε κολοφωτιὰ
δὲν ἔφεγγ' ἐδῶ πέρα.

—

Πτολίεθρον μακάριον,
ποῦ τρόμαζε καθένας,
κι' ἐσάλευε τὰς φρένας
τὸ σκότος τὸ Ταρτάρειον.

—

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν σὰν καὶ πρῶτα,
ὅμως πῶς νὰ λαμπρυνθῶμεν, ἀδελφοί μου, δίχως φῶτα;

Ἀναστάσεως χαρὰ
καὶ πανήγυρις μεγάλη,
πλὴν σκοτία παγερὰ
κοὶ φρικτὴ μᾶς περιβάλλει.

—

Πρόσφυγες καὶ γηγενεῖς
σκοτισμένος σᾶς ῥωτῶ:
πῶς νὰ λαμπρυνθῇ κανεὶς
μ' ἕνα σκότος σὰν κι' αὐτό;

—

Ἀναστάσεως χαρὰ,
πλὴν προσβάλλει ζοφερὰ
τῆς σοφίας ἡ τροφός.

—

Ἐν τῷ σκότει φιληθῶμεν,
ἐν τῷ σκότει λαμπρυνθῶμεν,
μᾶς ἐσκότισε τὸ φῶς

—

Τέλος πάντων ἔως πότε
τόσον φῶς, συμπατριῶται,
καὶ τὰ μάτια θὰ πειράζῃ
καὶ θὰ μᾶς παρακουράζῃ;

—

Ἕως πότε πιὰ κι' ἡ πόλις τῶν ἐνδόξων Ἀθηνῶν
θάναι τοῦ φωτὸς κυρία,
καὶ θὰ πλέῃ μακαρία
σὲ φωτὸς ὠκεανέν;

—

Φῶς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν,
φῶς καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν,
εἶναι μιὰ μονοτονία,
πλῆξις, πίεσις, ἀνία.

—

Ἕως πότε τὴν Ἑλλάδα
θὰ τὴν λὲν φωτὸς κοιλάδα;
Ἴδωμεν κι' ὀλίγον σκότος ἐν τῷ φωτεινῷ της πλούτῳ,
συνειθίσωμεν κι' εἰς τοῦτο.

—

Τελευταῖοι τε καὶ πρῶτοι
κάθε φῶς ἀφήσωμεν,
καὶ μακάριοι σὲ σκότη
πάντες ἐντρυφήσωμεν.

—

Ἀπὸ φώτων πολιτείαν
σήμερον ἂς χωρισθῶμεν,
καὶ πρὸς ποθητὴν σκοτίαν
ἂς προσανατολισθῶμεν.

Α'.

—

(Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ σκοτίας γενομένης
ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς τῆς γῆς τῆς δοξασμένης
βγῆκαν μὲ κλεφτοφάναρα κι' ἔκαναν περιπάτους
μέσα σὲ δρόμους ζοφεροὺς κι' ἀποτροπαιοτάτους.)

—

Φ.—Ὁποία φρίκη, Περικλῆ...
Π.— Ποιὸς ἀλήθεια τρόμος!
Γιὰ κύτταξε τί κόλασις...
Φ.— Ἔρημος κάθε δρόμος.

—

Π.—Τί ζοφερὸν πτολίεθρον!. δὲν βλέπομε τὴ μύτη μας.
Φ.—Τί διάβολο θὰ κάνωμε, πῶς θάβρωμε τὸ σπῆτι μας.
Π.—Κάποιος διαβαίνει σὰν κι' ἐμᾶς παντλήμων παροδίτης.
Φ.—Βεβαίως θάναι, Περικλῆ, κανένας λωποδύτης.
Π.—Τὸν βλέπω...
Φ — Πῶς σοῦ φαίνεται..
Π. — Σήκωσε τὸ φανάρι.
Φ. — Ἐγὼ νομίζω φρόνιμον νὰ πάρωμε πεδάρι.
Π.—Μᾶς εἶδε κι' ἐφοβήθηκε κι' ἔφυγε μάνι μάνι.
Φ. — Ὁ Γιάννης τρέμει τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸν Γιάννη.

—

Π.— Μὰ πῶς σοῦ φαίνεται κι' αὐτὸ
τὸ σκότος τὸ ψηλαφητό;
Φ.—Εἰς Ἀνορθώσεως καιροὺς νἄχωμε τέτοια χάλια.
Π.—Ἐχάσαμε στὴν Πασχαλιὰ ταῦγά καὶ τὰ πασχάλια.

—

Φ.— Περπατῶντας κι' ἐγὼ στὸ σκοτάδι
παραπαίω σὰν νἤπια κρασί,
τὴν Ἀθήνα τὴν βλέπω ρημάδι
καὶ πρὸς ὅλους φωνάζω: τίς εἶ;

—

Ξαφνικὸ μᾶς εὗρῆκε μεγάλο,
ξαφνικό, συμφορὰ περισσή,
κι' ἕνας πέρνει γιὰ κλέφτη τὸν ἄλλο,
καὶ σὲ τοῦ τὸν φωνάζει: τίς εἶ;

—

Στὰ τυφλὰ μὲ τρικλίσματα πάμε,
καὶ σηκόνομε χέρι θρασύ,
καὶ τὰ σπῆτια τὰ ξένα κτυπᾶμε,
κι' ἀπὸ μέσα μᾶς λένε: τίς εἶ;

—

Καὶ πολλοί, ποὺ πονοῦν τὴν πατρίδα,
στὸ Ταμεῖο καθίζουν καρσί,
καὶ τὰ μάτια τὰ κάνουν γαρίδα
κι' ἄλλοι πάλι τοὺς λένε: τίς εἶ;

—

Νέας δόξης γεραίρονται κλέη,
Πασχαλιὰ ξημερόνει χρυσῆ,
μὰ σὲ σκότος καθένας μας πλέει,
καὶ φωνάζει 'στὸν ἄλλο: τίς εἶ;

—

Σηκωθῆτε καὶ φῦλα καὶ γένη,
ἀπεργίαν κανεὶς μὴ νοσῇ,
μὰ κι' ἐγὼ μὲ φανὸν Διογένη
ξεφωνίζω πρὸς ὅλους: τίς εἶ;

—

Καὶ καλύβια μικρὰ καὶ παλάτια,
μὰ κι' ἐγώ, Περικλέτο, καὶ σύ,
μὲ Λυγκέως ἂς βλέπωμε μάτια
γύρω γύρω 'στὸ σκότος... τίς εἶ;

—

Ἀτρομήτως 'στὸ σκότος ἁπάνω
μ' ἕνα στῆθος προβάλλω δασύ,
καὶ σὲ κάθε σαχλὸ Τζουλιάνο
ξεφωνίζω γενναίως: τίς εἶ;

—

Κάτω κάτω τοῦ σκότους ὁ δόλος
καὶ σκοτίων τρανῶν κολοσσοί,
νὰ Στρατὸς φωτοδότης καὶ Στόλος,
κι' ἀρειμάνιος σκούζω: τίς εἶ;

—

Ἀδελφῶν δυστυχία μεγάλη,
τῆς Τουρκιᾶς ὑλακτοῦν μολοσσοί,
κι' ἕνα σκότος πλακόνει καὶ πάλι
τὸ πολύπαθο γένος: τίς εἶ;

—

Καθ' ἡμῶν παραλύσαξαν ὅλοι,
ἕνας κι' ἄλλος φωνιὰς μᾶς μισεῖ,
κι' ὁ σαπτὸς Πατριάρχης 'στὴν Πόλι
δὲν γιορτάζει τὸ Πάσχα: τίς εἶ;

Β'.

Π.—Φανάρι Διογένη 'στὸ χέρι μου κρατῶ,
ἀλλ' ὅμως σὰν κι' ἐκεῖνον ἄνθρωπον δὲν ζητῶ,
μόνο φωτὸς ἀκτῖνα
γυρεύω 'στὴν Ἀθήνα.

—

Ὦ τῆς Παλλάδος χώρα,
φανάρι πουθενά,
καὶ μ' ὅλους κι' ἐγὼ τώρα
τραβῶ 'στὰ σκοτεινά.

—

Ποῦ τάχα θὰ 'βρεθῶ;
θὰ πάω 'μπρὸς ἢ 'πίσω;
ποῦ τάχα θὰ σταθῶ;
ποιὰ πόρτα θὰ κτυπήσω;

—

Ἄλλοι καὶ τρεῖς ἄλλοι μου!..
ἐν μέσῳ τῆς φρικώδους
καὶ ζοφερᾶς πομπῆς
ἤθελα, Φασουλῆ μου,
σὲ ρόμας καὶ τριόδους
νἄμαι πυγολαμπίς.

—

Ἴδρὼς κρύος μὲ παγώνει... σκότος 'πίσωμου κι' ἔμπρός
μία νέκρα πτολιέθρου φωτεινῶς περικλυτοῦ... [μου,
δὲν νομίζεις ὅτι ζοῦμε πρὸ τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου,
ποῦ τὸ σύμπαν ἦτο χάος κι' ἕνας ζόφος ἐπ' αὐτοῦ;

—

Φ.— Δὲν ἐπρόσμενα ποτέ μου
τέτοιο σκότος κι' ἐν Ἑλλάδι...
τῆς θυμᾶσαι, φίλτατέ μου,
τῆς λουσέρναις μὲ τὸ λάδι,
ὁποῦ φώτιζαν τὸν κόσμον παρελθούσης εὐπραγίας
δίχως κίνδυνον κανένα, δίχως φόβον ἀπεργίας;

—

Τὴν ἀναπολεῖς ἀκέμα
μὲ τῶν φιτυλιῶν τὴν βρῶμα
τὴν παλιὰ φωτοχυσία;

—

Τώρα δὲν θὰ βρῇς λουσέρναις
μήτε μέσα σὲ ταβέρναις,
παρὰ μόνο 'στὰ Μουσεῖα.

—

Π.— Ποιὸς δὲν τῆς ἀναπολεῖ
τῆς λουσέρναις, Φασουλῆ;
ἔλαμπε μ' αὐταῖς ἡ χώρα

—

Καὶ μακάρι σὰν καὶ τότε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται,
νὰ τῆς εἴχαμε καὶ τώρα.

—

Φ.— Τί ρωμάντσα καὶ τὸ σκότος!... ποίησις ἀληθινή...
πῶς μ' ἀρέσει, Περικλῆτο, τέτοια νύκτα σκοτεινή,
ποῦ πλανᾶσαι καὶ τρικλίζεις σὲ ζοφώδη μονοπάτια...
μοναχὰ μὲ τὸ σκοτάδι κάνεις κουκουδάγιας μάτια.

—

Π.— Στὰ μυστήρια τοῦ σκότους πᾶς σοφὸς ἂς μυηθῇ...
Φ.— Γιὰ φαντάσου νἄναι βία τώρ' ἀμέσως νὰ δοθῇ
'στὴν Κυβέρνησι τοῦ κράτους τῶν Δυνάμεων ἡ νότα,
πῶς οἱ Πρέσβεις θὰ 'μπορέσουν νἄβγουν ἔξω δίχως φῶτα;

—

Π.—Γιὰ φαντάσου, Φασουλῆ, τί μαγεία καὶ τί χάζι
νὰ σβυσθοῦν ἠλεκτρικὰ κι' εἰνοπνεύματα καὶ γκάζι.
Γιὰ φαντάσου νὰ γυρίζῃς σὰν τυφλὸς παραπατῶν,
καὶ νὰ κουτουλᾷς στὰ σκότη,
πρῶτε τῆς νυκτὸς ἱππότη,
μὲ φαντάσματα μακάρων καὶ σκιὰς λωποδυτῶν.

—

Φ.—Εἴθε νὰ γενῇ καὶ τοῦτο, μ' ἄλλους λόγους δηλαδή
μὲς 'στὴν ἄλλη μας τὴ χάρι
νὰ γινοῦμε σὰν ἀρχαῖοι, ποῦ περνοῦσαν μὲ δαδὶ
σὰν δὲν ἤτανε φεγγάρι.

—

Σὲ τόπον, ποῦ φεγγοβολεῖ καὶ Φοῖβος καὶ Σελήνη,
μ' ἀρέσει, Περικλέτο μου, τοῦ σκότους ἡ γαλήνη.
Καὶ τάχα τί τὸ θέλουμε τὴν νύκτα τὸ φανάρι
σὰν ἔχωμε 'στὸν οὐρανὸ τἀστρα καὶ τὸ φεγγάρι;

—

Ἐμεῖς καὶ τῆς σκοτίας καὶ τοῦ φωτὸς ἱππόται
σκότος καὶ φῶς χαρίσαμε...
ἐλάτε, φωτοδόται,
φέξετε κι' ἐγλιστρήσαμε.

—

Π.—Πάμε, μωρέ, 'στὰ σπήτια μας...
Φ.— Καὶ πῶς θὰ πᾷς, Κισσῶτε;
καρτέρει νἄλθ' ἡ χαραυγὴ νὰ φέξωμε καὶ τότε...

—

Π.— Στὸν Βασιλῆ μας ὁ Στρατὸς προσέφερε γιὰ δῶρο
ἕνα ραβδὶ Στραταρχικό, μεγάλο, δαφνηφόρο.
Καὶ τώρα μὲ τοῦ Κάϊζερ βασταῖζει δύο ράβδους
γιὰ νὰ ξυπνᾷ τοὺς ὀκνηρούς, τοὺς κρύους, τοὺς ἀναύδους.
Μὰ καὶ γιὰ μὲ δὲν φθάνει μιά, κι' ἤθελα νἄχω κι' ἄλλη,
νὰ σὲ κτυπῶ καὶ μὲ τῆς δυὸ καὶ 'λίγο νἄναι πάλι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑνακόσα τέσσερα καὶ δέκα.
τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πολέμα.

Δεκαενέα μηνὸς Ἀπρίλη,
λυσσοῦν 'τῆς Πόλις οἱ βρωμοσκύλοι.

Ποῦντος χίλια καὶ διακόσα κι' ἐνενῆντα σὺν ἑπτά,
μανιφέστα τῆς Εὐρώπης διὰ ζώσης καὶ γραπτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.— Ὅταν βγαίνῃς τὸ πρωΐ 'στὸ παραθύρι
σὰν γαρούφαλο μοῦ φαίνεσαι κλειστό...
Π.— Τί εἶναι τοῦτα ποῦ μοῦ λὲς, βρὲ κακομοίρη;
Φ.— Δὲν τὸ ξέρεις τὸ τραγοῦδι τὸ γνωστό;

—

Π.— Τί γαρούφαλα φωνάζεις, μασκαρᾶ,
μὲς 'στὴ νέα ξαφνικὴ μας συμφορά;
Δὲν κυττάζεις ἀπελάσεις καὶ δαρμούς;
δὲν ἀκούεις τῶν Ραγιάδων ὀδυρμούς;
Τί γαρούφαλα κλειστὰ μοῦ τσαμπουνᾷς;
δὲν διαβάζεις κι' ὁ δικός μας ὁ Πανᾶς
πῶς πηγαίνει κάθε τόσο 'στὸ Ντιβάνι;
Φ.— Καὶ τἀκούω καὶ τὰ βλέπω, μπεχλιβάνη,
μὰ θέλω δεξιώσεις, ράουτ, μπρίτς,
θέλω χορούς καὶ φέστας καὶ σαντούρια,
καὶ θέλω ν' ἀπαντήσω μ' ἕνα πρίτς
'στὴ νότα τῆς Εὐρώπης τὴν καινούρια.

—

Π.— Δὲν βλέπεις τώρα πάλι μαῦρα νέφη;
πῶς ἔχεις, βρὲ γαϊδοῦρι, τόσο κέφι
γαρούφαλα κλειστὰ νὰ τραγουδᾷς
σὰν Φραγκολεβαντίνος ἀναιδής;

—

Φ.— Ὅταν βγαίνῃς τὸ πρωΐ 'στὸ παραθύρι
σὰν γαρούφαλο μοῦ φαίνεσαι κλειστό,
θὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ σταίλω 'στὸν Βεζοῦρη,
ποῦναι πρόσωπο καὶ φέσι σεβαστό.

—

Π.— Ἐτρελλάθης, κανάγια,
κι' ἄλλ' ἀντ' ἄλλων μοῦ λές...
μὲς 'στὰ χώματα τἄγια
δυστυχίαις πολλαῖς.

Φ.— Ἂν λιποῦμαι κι' ἐγώ,
μὰ γιὰ ράουτ σφρυγῶ,
γιὰ δεξίωσι χάνομαι.

—

Καιρὸς εἶναι τοὺς στένους,
τὰ δεινὰ καὶ τοὺς πένους,
Περικλῆ, νὰ ξεχάνωμε.

—

Κι' ὁ Πανᾶς κι' ὁ Παπᾶς
τοῦ τὰ λὲν τοῦ Βεζύρη...
Περικλέτο, ποῦ πᾷς;
Π.— Σὲ κλαυθμῶν πανηγύρι.

—

Τοῦ τὰ λένε κι' αὐτοί,
καὶ συχνὰ τοῦ τὰ ψάλλει
ὁ Πανᾶς μὲς 'στ' αὐτί
κι' ὁ Παπᾶς 'στὸ κεφάλι.

—

Πότε Πανᾶς, πότε Παπᾶς τὰ λέει τοῦ Βεζύρη,
κι' εὐθὺς τὸν πιάνει πανικός,
καὶ πρόθυμος καὶ βιαστικὸς
μᾶς κάνει τὸ χατῆρι.

—

Κι' ἐνῷ τὸ πᾶν ἀνθοβολεῖ
καὶ πρασινίζῃ χλόη,
ὁ Ταλαάτ, βρὲ κουρελῆ,
πάει 'στὴν Τυρολόη.

—

Κι' ἀμέσως δίνει προσταγαῖς
μέσα σὲ τόσαις σιμωγαῖς
νὰ παύσουν τόσοι δωγμοὶ
κι' ἀνέροι κατατρεγμοί.

—

Καὶ πάλιν ὡς ἐκ περισσοῦ
ἡ σχέσις μας μὲ τὴν Φεσσοῦ
ἐντείνεται, τεντόνεται.

—

Καὶ γίνεται συμβιβασμός,
καθ' ὃν ὁ τλήμων πληθυσμὸς
τῆς Θράκης ἐξοντώνεται.

—

Ἐξόντωσις τελεία,
ἐν τούτοις ἡ φιλία

μὲ τὸ Ντιβάνι μένει
πολὺ σφιχτὰ δεμένη.

—

Τί πλήθη φεύγουν ἔξαλλα
τὸν διωγμὸν τοῦ Τουρκαλᾶ,
πλὴν ἡ φιλία δὲν χαλᾶ
μὲ τέτοια κουρουφέξαλα.

—

Γιὰ τῆς τόσαις μας ἀγάπαις,
Περικλέτο μου μεσίνη,
πάλι χαστουκιὰς καὶ φάπαις,
νὰ καὶ τούτη, νὰ κι' ἐκείνη.

—

Μετανάστευσις ἐκεῖ
ὅπως λένε πανοικεὶ
μὲ Πανάδων παραστάσεις.

—

Κι' ἐδῶ πέρα πασχαλιαῖς,
γέλοια καὶ κουτσομπολιαῖς,
κι' ἐσπερίδες κι' ἑστιάσεις.

—

Ὅταν βγαίνῃς τὸ πρωΐ 'στὸ παραθύρι
σὰν γαρούφαλο μοῦ φαίνεσαι κλειστό...
θὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ στείλω στὸν Βεζύρη
καὶ σ' ἐκεῖνον τὸν' Εμβὲρ τὸν ξακουστό.

—

Κι' ἂν βλέπωμε κοιλάδα νέων θρήνων
κι' ὁ Τοῦρκος Γιουνανλῆδες κατατρέχῃ,
ἀλλ' ἔχομε συνθήκη καὶ μ' ἐκεῖνον,
καὶ γιὰ τοὺς ἐλευθέρους πέρα βρέχει.

Β'.

Π.— Γιὰ συμφοραῖς εὐφραίνεσαι,
βρὲ Φασουλῆ σακάτη,
μὰ βλέπω πῶς ἐσφραίνεσαι
καὶ πῶς μυρίζεις κάτι.

Φ.— Πρέπει λοιπὸν νὰ ξέρῃς
πῶς πόλεμος μυρίζει!...
λένε πῶς ὁ Λευτέρης
κάστανα δὲν χαρίζει.

Κι' ἂν δὲν χαρίζῃ κάστανα, μὰ κάτι φαφλατάδες
φωνάζουν ἐπιμόνως
πῶς' χάρισε τὴν' Ηπειρο, ποῦ στέλλει καστανάδες
φθάνοντος τοῦ χειμῶνος.

—

Λοιπὸν ὁ τρίτος πόλεμος εὑρίσκετ' ἐπὶ θύραις.
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Παρὸλ ντ' ὀνὲρ...χαμπάρι δὲν τὸ' πῆρες;

—

Πηγαίνω καὶ 'στὸν Κεμαλῆ,
κι' ὁ Πρέσβυς τέτοια μοῦ' μιλεῖ:

Σᾶς κάνουνε πολὺ καλά,
θὰ πάθετε καὶ πιὸ πολλά,
τὸ βεβαιῶ μὲ στοίχημα...
τί λές, ἀγαπητέ;
εἴχατε τὸ δυστύχημα
νὰ' βγῆτε νικηταί.

—

Μᾶς συγχωρεῖτε, Κεμαλῆ,
ὁποῦ σᾶς ἀδικήσαμε...
κτυπήσετέ μας πιὸ πολὺ,
κι' ἐγὼ φωνάζω τρὶς ἀλλοί,
κρίμα ποῦ σᾶς' νικήσαμε.

—

Ἔπρεπε τὰ τουφέκια μας νὰ μὴν τὰ στέψ' ἡ Νίκη,
τότε δὲν θὰ' ξεκλήριζε κι' ἡ Θράκη, φίλτατέ μου,
μὰ μήτε κι' ἐξοντώσεως εἰρηνικῆς συνθήκη
δὲν θἄμενε γιὰ' μᾶς καρπὸς ἑνὸς κλεινοῦ πολέμου.

—

Ὅμως γιὰ τοῦτα ποῦ μᾶς λὲς
καὶ γιὰ τῆς τόσαις συμβουλαῖς
σ' εὐχαριστοῦμε, Πρεσβευτὰ τῶν Τούρκων, ἀπειράκις,
καὶ τούρλωσε τὸ φέσι σου νὰ θύσῃς, ν' ἀπωλέσῃς,
καὶ τώρα περιμένομε γιὰ τἀγαθὰ τῆς Θράκης
πῶς σὲ κανένα σουαρὲ καὶ σὺ θὰ μᾶς καλέσῃς.

Πέρνουν ἀέρα καὶ τὰ μυαλὰ τοῦ Περικλέτου τοῦ μπουντακᾶ.

Π.— Ἐλᾶτε μὲ τὸν Τοῦρκο νὰ καθίσωμε,
μὲ ρήγανη κουκιὰ νὰ μαγειρέψωμε,
νὰ φᾶμε μιὰ χαρὰ καὶ νὰ μεθύσωμε
καὶ μὲ τὸν Κεμαλῆ μας νὰ χορέψωμε.

—

Ἐλᾶτε καὶ 'στὸν Τοῦρκο...γκὲλ μπουρντᾶ,
καιρὸς ἡ Ρωμηοσύνη νὰ γλεντᾷ,
κι' ἀγάλλομαι σὰν βλέπω τὴν Πατρίδα
νάναι καὶ 'στοῦ Γκαλὴπ τὴν ἐσπερίδα.

—

Ἐδίδα καὶ τοῦ Τούρκου διπλωμάτη,
ἂς πιοῦμε καὶ σὲ τούτου τὴν ὑγειά,
ποῦ δίχως νὰ φορῇ μονόκλ' στὸ μάτι
βλέπει σφαγμένους Τούρκους σὰν τραγιά.

—

Ἐδῶ μὲς' στὰς κλεινὰς Ἰοστεφάνους
δὲν ξέρω ποιὸς τοῦ λέει τοῦ μαρτόλου
ὅτι τοὺς Μακεδόνας Μουσταλμάνο ις
τοὺς στέλλομε κι ἐμεῖς κατὰ διαβόλου.

—

Τοὺς βλέπει μέσα σ' αἵματα νὰ πλέουν,
ἀκούει καὶ Χανούμισσαις νὰ κλαίουν,
κι' ἂν καὶ φιλέλλην φαίνεται θερμὸς
τὸν ἐξοργίζει δίκαιος θυμός.

Γιὰ τοῦτα πούπες, Κεμαλῆ,
δεξοῦ ξυλιαῖς τοῦ Φασουλῆ.

Ὁ Φασουλῆς καὶ πάλι στὸν ἴδιο τόνο ψάλλει.

Ὅταν βγαίνῃς τὸ πρωΐ 'στὸ παραθύρι
μὴ τὴν νέα λησμονῇς' Αρβανιτιά,
μὴν ξεχάνῃς πῶς θὰ γένῃ πανηγύρι,
πῶς κι' οἱ Τοῦρκοι ξαναπήρανε φωτιά.

—

Σὰν κρατῇς τοῦ ναργιλέ σου τὸ μαρκοῦτσι
μὴν ξεχάνῃς πῶς καθένας Κεμαλῆ
σημαδόνει 'στὸ παλιγό του τὸ κακοῦτσι
κάθε ξένη καὶ δική μας ἀπειλή.

—

Μὴν ξεχάνῃς μὲς' στὸ τόσο σου χουζοῦρι
πῶς ὁ Τοῦρκος, κι' ἂν τοῦ' δώσαμε' στ' αὐτιά,
πῶς ὁ Τοῦρκος, κι' ἂν τοῦ' σπάσαμε τὴ μοῦρη,
ἀπὸ λόγια δὲν ἱδρόνει καὶ χαρτιά.

—

Ὅταν πίνῃς τὸν καφὲ' στοῦ Ζαχαράτου
μὴν ξεχάνῃς μὲς' στῆς σκέψεις τῆς σοφαῖς
ὅτι σφίγγει τὸ Ντιβάνι τἀντερά του
σὰν διαβάζῃ τῆς Εὐρώπης τῆς γραφαῖς.

—

Ὅταν βγαίνῃς τὸ πρωΐ 'στὸ παραθύρι
καὶ γουρλώνῃς καὶ τὰ βρό σου τὰ στραβά,
μὴν ξεχάνῃς, Περικλέτο μου φρενήρη,
τί τὸ γένος γιὰ τὴν Νίκη του τραβᾷ.

—

Σὰν πηγαίνῃς' στὸ κρεββάτι σου, μαγκούφη,
μὴν ξεχάνῃς μέσα' στ' ἄλλα μας κι' αὐτὸ
πῶς τὸ φέσι, ποὖχε γίνει κλωτσοσκούφι,
φοβερίζει σὰν καὶ πρῶτα τουρλωτό.

—

Π.— Θέλω τὸν' Αρη νὰ τὸν' δῶ καὶ σήμερα ξιφήρη...
τρία πουλάκια κάθονται' στῆς' Αρτας τὸ γεφύρι,
μὰ καὶ τὰ τρία σύμφωνα μοιρολογοῦν καὶ κλαῖνε
καὶ τέτοια λόγια λένε:

—

Ἂς μὴ τροχίζωνται σπαθιὰ κι' ἂς μὴ σφυρίζουν βόλια
κι' ἀδειάστε τώρα' γρήγορα τὴν' Ηπειρο τὴν δόλια.
Ἀνάγκη τῶν Δυνάμεων τὸ θέλημα νὰ γίνῃ,
ἀδειάστε την αὐτοστιγμεί,
κι' ἂς σιωπήσουν στεναγμοί,
κι' ἂς σιωπήσουν θρῆνοι.

—

Δὲν πρέπει 'στὰς Προστάτιδας καθόλου ν' ἀπειθήσετε,
τὸ κράτος τὸ νεοπαγὲς,
τὸ κράτος τὸ νομοταγὲς
ἀνάγκη κατεπείγουσα καὶ σεῖς νὰ βοηθήσετε.

—

'Αδελφάσετε τὴν "Ηπειρο μ' εὐγένεια καὶ τάξι,
πάντοτε φαίνεσθ' εὐγενεῖς
καὶ τζέντλεμαν εἰλικρινεῖς
μὴ ῥέξῃ καὶ μὴ στάξῃ.

—

Συνδράμετε τοὺς Διάπηδες μὲ κάθε προθυμία,
κι' ἀφήσετέ τους μοναχοὺς
τοὺς "Ηπειρώτας τοὺς φτωχοὺς
νὰ βγάλουνε τὸν σάρκο τους μὲ τὴν Αὐτονομία.

—

Τρία πουλάκια τραγουδοῦν 'στῆς 'Άρτας τὸ γαφύρι
τὸν Βλὸ τὸν μουσαφίρη,
μὰ τραγουδοῦν καὶ τὸν 'Εσσὰτ καὶ τὸν Κεμὴλ τὸν [Βλιώρα,
καὶ τόσους μουσαφίρηδες, ποῦ φθάνουνε μὲ δῶρα.

—

Κι' ἐμεῖς ἐγκαταλείποντες μόνους τοὺς "Ηπειρώτας
καὶ τούτους παραβίποντες πρὸς 'Αλβανοὺς ἱππότας,
εὐθὺς ἂς ἐκκενώσωμεν
τὰ δωρηθέντα μέρη,
καὶ τὸ κλεινὸν τονώσωμεν
τῶν 'Αλβανῶν λημέρι.

—

Κανεὶς κανείς, παιδιά,
μὴ βγάλῃ τσιμουδιά,
κι' ὅλοι μὲ δάφνης φύλλα
κάνετε τόπο τώρα
'μπρὸς 'στοῦ κυρίου Βλιώρα
τὴν βρωμοβαρβατίλα.

—

Γι' αὐτὰ κι' αὐτὰ, βρὲ Φασουλῆ,
μένος καὶ φλὸξ μὲ πυρπολεῖ,
γι' αὐτὰ καὶ πάλι μ' ἔπιασε μπουρὶ πολεμικό...
Φ.—Κι' ἂν τέτοιο σ' ἔπιασε μπουρὶ νὰ πᾷς 'στὸ Μεξικό.

—

'Εδῶ μὴ χάσκῃς τοῦ κακοῦ,
στίβους μᾶς ἄνοιξαν εὐρεῖς,
καὶ δρᾶσιν μάχιμον θὰ 'βρῇς
'στὸν πόλεμο τοῦ Μεξικοῦ.

—

Σὲ τοῦτο σάλοι καὶ σεισμοί,
τῆς Βέρα—Κρουζ βομβαρδισμοί,
σὲ τοῦτο ξίφος ἀναρτῶν
θὰ 'βρῇς καὶ πλῆθος ἀνταρτῶν,
θὰ 'βρῇς στοιχεῖον εὐγενὲς
καὶ τρὲ ζολὶ Μεξικαναίς.

—

Λέει τραγοῦδι Γαλλικὸ
πῶς ἔχει εἰκ μοναδικὸ
λὰ Μεξικὲν ντὶ Μεξικό.

—

Καὶ τὴν Πατρίδ' ἂν ἀγαπᾷς
'στὴν "Ηπειρο καὶ σὺ μὴν πᾷς,
μὰ στρέψε 'στοὺς Μεξικανοὺς τὴν προσοχή σου τώρα.
Π.—"Ορσε λοιπὸν 'στὴ ράχη σου μιὰ δυνατὴ σπαλιόρα.

Μέσα 'στ' ἄλλα γεγονότα ἀριθάρισε κι' ἡ νότα.

—

Τάδ' αἱ Δυνάμεις ὁμιλοῦν· τὸ πόδι μας κτυποῦμε,
καὶ δίχως δεύτερη φορὰ νὰ σᾶς τὸ ξαναποῦμε,
κενώσετε τὴν "Ηπειρο χωρὶς καιρὸ νὰ χάνετε,
καὶ τὰς ὑποχρεώσεις σας δὲν πρέπει νὰ ξεχάνετε.

—

Κι' ἂν σήμερα γιὰ τὴν Τουρκιὰ πικρὰ παραπονεῖσθε
καὶ μὲ τὴν μετανάστευσιν τῆς Θρᾴκης συγκινεῖσθε,
θὰ τῆς εἴπουμε φιλικὰ νὰ μὴ σᾶς ἐξοντώνῃ
καὶ τὸ σχοινὶ πρὸς χάριν μας νὰ μὴ παρατεντώνῃ.

—

Εἶναι κι' ἡ Τουρκιὰ χρυσό μας καὶ πολιτισμοῦ στοιχεῖο,
ὅσο δὲ γιὰ τὰ νησιά σας, Λέσβο δηλαδὴ καὶ Χτο,
εἶναι ζήτημα κι' αὐτό, ποῦ μᾶς φέρνει ταραχή,
καὶ σεῖς κάνετε καλὰ μὲ τοὺς Τούρκους μοναχοί.

—

Κι' ἂν σ' ἐκεῖνα καμμιὰ μέρα κάνουν αἰφνιδιασμό,
ἀπὸ μᾶς νὰ μὴ ζητῆτε καὶ γι' αὐτὰ λογαριασμό.
Κι' ἂν τὰ πάρουν τὶ πειράζει;...τραγουδᾶτε μὲ λαγοῦτα...
ἐσεῖς εἶσθε γαλαντόμοι, καὶ μὲ τάλλ' ἂς πᾷν καὶ τοῦτα.

—

Τέτοια στάσις εὐπειθὴς
κι' ἀφαντάστως ἀληθὴς
εἰλικρίνεια κι' ἀρότης
κέρδος πάντοτε θ' ἀφήσῃ,
κι' εἶναι θέσει τε καὶ φύσει
μιὰ διπλωματία πρώτης.

—

Τὸ προστάτας παρακούειν εἶναι κακοήθεια
κι' ἀνταμείβεται γενναίως εὐγενὴς εὐπείθεια.
Ὑπακούετε ἀὴν τώρα 'στὰς Δυνάμεις κι' ἔννοια σας,
θὰ χαϊδεύετ' αἰωνίως ξένοιαστοι τὰ γένεια σας.

—

Κι' ἂν καὶ 'στὰς δύο τὰς Τριπλᾶς δείξετε πάλι γνῶσι
θ' ἀνταμειφθῆτε αἰγουρα κι' ἀπὸ τὸν Τζουλιάνο,
κι' ἐκεῖνος, ποῦ τὴν "Ηπειρο προθύμως ἐκκενώσῃ,
αὐτὸς θὰ λέγεται Καβοὺρ καὶ κάτι παραπάνω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνιν ἐδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Πεσθενόνων	Χίλια κι' ἐνιακόσια τέσσερα καὶ δέκα, τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ τελέκα.
Εἰκοσιέξη μηνὲς Ἀπρίλη, νέους θριάμβους σκαρδόν' ἡ Πόλη.	Πούντος χίλια καὶ διακόσα κι' ἐνενῆντα σὺν ὀκτώ, ἐξοντώσεως ἡ Θρᾴκης πανηγύρι τραντακτό.

Γιὰ τὸν Κάϊζερ χοροὺς νεανίδων λιγερούς.

Π.—Μοῦ φαίνεσαι χαρούμενος...τί τάχα νὰ συμβαίνῃ;
Φ.—Δὲν τἄμαθες;
Π.— Δὲν τἄμαθα, κάρα μπουμπουνισμένη.
Φ.—'Εκ τῆς Κερκύρας ἔρχομαι μὲ νάζια, μὲ τσακίσματα,
κι' ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα σᾶς φέρνω γαιρετίσματα.

—

Π.—Μὰ γιατ' πῆγες 'στοὺς Κορφοὺς;
Φ.— Γιὰ νὰ διασκεδάσω,
κι' ἀνασκαφὰς, βρὲ Περικλῆ, σπουδαίας νὰ σπουδάσω.
Π.—Εἶδες τὸν Κόντε, Φασουλῆ;
Φ.— Τὸν εἶδα, Περικλέτε,
ὁ Κάϊζερ 'στὸ γεῦμα του τὸν 'κάλεσε κι' ἐφάτο.
Γνωρίζεις πῶς ὁ Κάϊζερ τὸν ἐκτιμᾷ πολύ,
γιὰ τοῦτο καὶ σὲ γεύματα συγνάκις τὸν καλεῖ.

—

Τὸ πάγκαλον Ἀχίλλειον ἐλάμπρυν' εὐωχία
τιμῆς ἰδιαιτέρας,
καὶ τρώγοντας 'μιλούσανε γιὰ τὴν μονομαχία
ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

—

Π.— Ποιὰν μοῦ λὲς, σαχλοειδῆ;
Φ.— Ὠμιλοῦσαν δηλαδὴ
περὶ τῆς μονομαχίας Θεοτόκη-Ζαβιτσάνου,
ποὺχε γίνει 'στὰ Σαπόλια τῆς κλεινῆς Ἑοστεφάνου.

—

Λοιπὸν πῆγα 'στοὺς Κορφοὺς μ' ἕνα πλῆθος νεανίδων
καὶ μαζί μὲ τὸ γνωστὸν Λύκειον τῶν 'Ελληνίδων,
ὁποὺ πῆγε νὰ χορέψῃ τοὺς χοροὺς τοὺς ἐγχωρίους
'μπρὸς 'στὸν Κάϊζερ τὸν πάνω κι' ἄλλους ὑψηλοὺς κυρίους.

—

Ξέρεις τούτους τοὺς καιροὺς
πῶς σπουδάζουν, βρὲ μπεκρῆ,
τοὺς δικούς μας τοὺς χοροὺς
καὶ μεγάλοι καὶ μικροί.

—

Καὶ λεβέντηδες πηδοῦν
καὶ χορεύουν κοπελοῦδια,
κι' ὅλοι κι' ὅλαις τραγουδοῦν
τὰ δημώδη τὰ τραγούδια.

—

Τί περίεργος καιρὸς,
ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ χορὸς
καὶ φτερόνεται τὸ πόδι.

—

Φιφυτοῦ, μπουρζοαζί,
ὅλοι τραγουδοῦν μαζὶ
τῆς 'Ελλάδος τὰ δημώδη.

—

Τούτη βλέποντας, ζευζέκη, τὴν μανία τὴν μεγάλη
ἔκανα σπουδαία σκέψι 'στὸ ξερό μου τὸ κεφάλι.

κι' ἀπεφάσισα κι' ἐγὼ νἄβγω πιὰ 'στὰ τρυφερίτσια,
κι' ἄψε σβύσε 'στοὺς Κορφοὺς ἔτρεξα μὲ τὰ κορίτσια.

—

'Στοὺς χοροὺς ἑλοταχῶς
τρέχουν νειάτα ζηλεμμένα...
Π.— Γιατὶ πῆγες μοναχὸς
καὶ δὲν τὤπες καὶ σ' ἐμένα;

—

Φ.— Τὸν κακό σου τὸν καιρό...
σὺ δὲν ἔχεις γιὰ χορὸ
λιγερὴ κορμοστασιά,
κι' εἶσαι μία σιχασιά.

Π.— Γιατὶ βρίζεις κυνικῶς;
Φ.— Τὸν κακὸ ψυχρό σου φλάρο,
πῶς μαζί μου νὰ σὲ πάρω,
ποὖσαι παραλυτικός;

—

Πῶς καὶ σὺ θὰ λάβῃς μέρος
σὲ χοροὺς καὶ πανηγύρεις,
ἀφοῦ δὲν 'μπορεῖς σὰν γέρος
τὰ ποδάρια σου νὰ σήργῃς;

—

Μήτε κῶμοι καὶ θαλίαι
δὲν ταιριάζουνε, γελοῖε,
γιὰ τὴν ἡλικία σου
καὶ γιὰ τὴν βλακεία σου.

Π.—Πῶς δὲν τὤπες καὶ σ' ἐμένα;
Φ.— Τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι.
Π.—Πῶς ἐπῆγες μοναχός σου, λεβεντόκορμε Γαζῆ;
πῶς τοὐλάχιστον δὲν βλέπεις τὸν Πρωθυπουργὸ Λευτέρη,
ποὖ σὲ κάθε μέρος πάει μὲ τὸν Κλέαρχο μαζί;

—

Πῶς μ' ἀφίνεις μοναχό μου καὶ μὲ κάνεις νὰ λυπᾶμαι;
Φ.— Μὰλλ παρντόν, βρὲ Περικλέτο,
κι' ἂν ἐπῆγα μόνος 'φέτο,
μὰ τοῦ χρόνου βεβαιώσου πῶς κι' ἐγὼ θὰ πᾶμε.

—

Πῆγα μὲ τὰς νεάνιδας κι' ἐγὼ σὰν νεανίας
τῆς νέας κοινωνίας,
κι' ἐμεῖς ὡς κί νεάνιδες τὸν Κάιζερ ὑμνήσωμεν
κι' ἐνώπιόν του πρὸς χορὸν τοὺς πόδας μας κινήσωμεν.

Β'.

Φ.—Γαλέταις παξιμάδια μας τρατάρανε,
καὶ μέσα 'στοὺς Κορφοὺς μᾶς ἔβαρκάρανε.
Κορφιάτες καὶ Κορφιάτισες ἀνοίγανε
πέρταις καὶ παραθύρια πάρα πάρα,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν Αὐτοκράτορα μᾶς πήγανε,
κι' "Ελληνιστὶ μᾶς εἶπε καλημέρα.

—

Κι' ἐγὼ σὰν νεανίσκος, βρὲ κολλήγα,
μαζὶ μὲ τὰς νεάνιδας ἐπῆγα.

Μοῦ 'φόρεσαν εὐζώνου φουστανέλα
κι' ἐγίνηκα καβράκι, τζόγια, τρέλλα.

—

Μ' ἔκαναν εὐζωνάκι λιγερὸ
καὶ μ' ἔβαλαν κι' ἐμένα 'στὸ χορό.
Μὲ τέτοια ζηλεμμένη φορεσιὰ
ἔβειχνα χορευτοῦ κορμοστασιά,
κι' ἔτσι κι' ἀλλοιῶς ἐλύγιζα τὴ μέση μου,
κι' ἔπεφτε πότε πότε καὶ τὸ φέσι μου.

—

Ἐχόρευαν τριγύρω λιγερά,
κορίτσια σὰν τὰ κρύα τὰ νερά,
ἐχόρευαν μ' ἐκεῖνα πετακταῖς
καὶ κάμποσαις κυρίαις διαλεκταῖς.

—

Ἐπιτυχία σήμερα καὶ πάλι,
ἀλλὰ κι' ἐγώ, κεφάλα φαλακρή,
τὴν Ἤπειρο τὴν ἔβλεπ' ἀντικρύ,
καὶ μ' ἔρεξι πηδοῦσα πιὸ μεγάλη.

—

Κι' εἶπα 'στὸν Αὐτοκράτορα γλυκὰ
τραγούδια τοῦ χοροῦ δημοτικά,
τραγούδια τοῦ χοροῦ μὲ νέο τόνο,
τραγούδια μὲ παράπονο καὶ πάνο.

—

Ἤπειρος πολυστένακτη προβάλλει,
Ἤπειρος ἁλυσόβετη σὰν πρῶτα,
καὶ μέσα 'στοῦ χοροῦ τὴν παραζάλη
θυμοῦμαι τῶν Δυνάμεων τὴν νότα.

—

Ὦ Κάιζερ, ἐφώναξα ξανά,
κύτταζε τῆς Ἠπείρου τὰ βουνά,
καὶ καλλιτεχνικῶς ἐνθουσιάσου
μ' ἐμᾶς, ὁποὺ χορεύομε μποστά σου.

—

Τῶν Γερμανῶν Κορῶνα λαμπερή,
χαρά σου κι' εὐχαρίστησις μεγάλη
ἂς γίνουν οἱ Ἕλικοί μας οἱ χοροί,
καὶ χόρεψε μ' ἐμᾶς τὸν Πεντοζάλη.

—

Θαύμασε τῶν χορῶν μας τὰ σκιρτήματα,
θαύμασε τὰ λεβέντικα κουνήματα,
κι' ἀγρίεψε σὲ γῦπας καὶ σὲ γλάρους,
σημάζεψε 'λιγάκι τοὺς Μαγυάρους,
καὶ τὸ σιχαμερὸ τὸ μακαροῦνι,
ὁποῦ μᾶς παραμπῆκε 'στὸ ρουθοῦνι.

—

Ἄκουσε Σὺ τὸ δίκηο μας, λύσε τὸ κάθε δίλημμα,
καὶ τότε νὰ πηδήσω
καὶ νὰ σοῦ τραγουδήσω
τὴν Καλαματιανοῦλα μας καὶ τὸ νεραντζοφίλημα.

—

Ρίξε καὶ μία σου ματιὰ
Κορῶνα δοξασμένη,
σ' ἐκείνη τὴν Ἀρβανιτιὰ
τὴν πολυχρονεμένη,

καὶ τότε νὰ σοῦ πῶ γι' αὐτὴν χοροῦ μεγάλου μέλος:
τὸ φόρεμά της —Ρίνα μου,
νὰ ζήσῃς πάππα χήνα μου,
πολλοὶ ραφτάδες τὄρραφταν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τέλος.

—

Κύτταξε καὶ 'στὰ νησιά
πόση φουσκοθαλασσιά,
'πές μας κάτι καὶ γιὰ τοῦτα,
νὰ βαρέσωμε λαγοῦτα,
καὶ νὰ σκούξωμε μ' ὄμορφαις Χιωτοπούλαις,
κάτω 'στὸ γιαλό, κοντή,
νεραντζοῦλα φουντωτή,
πλένουν Χιώτισαις, πλένουν παπαδοπούλαις.

Τέτοια ποὖ λὲς 'τραγούδησα τραγούδια μας γνωστὰ
'στὸν Κάιζερ μπροστά,
κι' ἔξαφνα βλέπω 'στὸ χορὸ
τὸν Βενιζέλο λιγερό.

Π.—Μὰ πῶς ἐσὺ 'στὴν Κέρκυρα τὸν εἶδες, νεανία;
αὐτὸς γυρίζει κατ' αὐτὰς μὲς 'στὴ Μακεδονία,
καὶ γιὰ τοὺς τόσους πρόσφυγας τοὺς δυστυχεῖς γυρεύει
προσωρινὸ κονάκι...
Φ.—'Εν τούτοις 'μπρὸς 'στὸν Κάιζερ τὸν εἶδα νὰ χορεύῃ
μὲ τὸν Μαρκαντωνάκη.
Π.—Θἄκανες λάθος φαίνεται, κουφάρι γηραλέο.
Φ.—Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, τὸν εἶδα, βρέ, σοῦ λέω.

—

(Νοερῶς κι' ὁ Περικλέτος εἰς τὴν Κέρκυρα πετᾷ
καὶ χορὸ τοῦ Βενιζέλου 'μπρὸς 'στὸν Κάιζερ κυττᾷ).

Νάσου κι' ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τὸν Κλέαρχο γουργό.

—

(Καὶ μερικὰ δημοτικά.)

—

Βεν.— Γειά σας χαρά σας χειμαδιά, γειά σας χαρά σας κάμποι,
κι' ἂν πέφτῃ χιόνι 'στὰ βουνά, γιὰ σᾶς ἡμέρα λάμπει.

Κι' ἂν τὰ δενδρά σας μάδησαν 'χλόησαν τὰ λειβάδια
κι' ἀπὸ τὴν Θράκη πρόσφυγες μᾶς ἔρχονται κοπάδια.
Γειά σου καὶ σὺ τὸ φτωχικὸ τῆς ἐρημιᾶς καλύβι,
νἄξερες τώρα τί χαραῖς ἡ μαύρη σκέπη κρύβει.
Γειά σου καὶ σύ, παλιὸ μαντρί, ποὖ κοπανᾷς ἀέρα,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν Κάιζερ πηδᾷς καὶ παίζεις τὴν φλογέρα.

—

('Υπόρχημα πηδητικὸν
κι' ὀλίγον εἰδυλλιακόν.)

—

"Ας 'ποῦμ' ἐμπρὸς 'στὸν Καίσαρα καὶ τοῦτο μας κι' ἐκεῖνο ..
ἐγὼ τοὺς κάμπους δὲν βαστῶ, ζεστὸ νερὸ δὲν πίνω.
Ἐδῶ τρυγόνες δὲν λαλοῦν κι' οἱ κοῦκοι δὲν τὸ λένε,
μόνο χιλιάδες πρόσφυγες μοιρολογοῦν καὶ κλαῖνε.

—

Ἐδῶ φλογέρα δὲν ἀκοῦς, πρόβατα δὲν βελάζουν,
μόνο πολλοὶ καλότυχοι, ποὖλθαν ἀπὸ τὴν Θράκη,
χαρούμενοι καὶ 'πίσω μας κι' ἔμπρός μας ἁλαλάζουν
πῶς νοιώθουν μέσα των κι' αὐτοὶ γιὰ τὸ χορὸ μεράκι.

—

"Αχ! ὁ Τοῦρκος τὸ σκυλὶ
μᾶς ἐπίκρανε πολύ,
κι' ὁλοένα καὶ κορώνει,
μὲ συνθῆκαις δὲν βρίσκει.

—

Πρῶτα τζάκωψε κουμποῦρι,
ἀλλὰ τώρα πούρι πούρι
ἔχει κούτελο καὶ μούργ.

—

'Αγαπημένε Κάιζερ, κι' ἂν μέσα 'στὸ Παλάτι
ξαναφιλεύῃς σήμερα τὸν Κέντε τὸν Κορφιάτη,
ἐγὼ γιὰ τοῦτο δὲν θὰ 'πῶ παράπονο κανένα...
πόσοι καὶ ποιοὶ δὲν 'κάλεσκν σὲ γεύματα κι' ἐμένα.

—

Κι' ἐγὼ μὲ πρώτους ἔφαγα, κι' ἐγὼ μὲ πρώτους ἤπια,
κι' ἔβειξα σ' ἕλους τί θὰ 'ποῦν πολιτικὰ τερτίπια,
κι' ἐγόρτασα κι' ἐπρήστηκα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἀπὸ τραπέζια μπούκτισα καὶ θέλω ν' ἀνασάνω.

Φουκτόνω τῆς ἐλιᾶς κλαδί,
μὰ θέλω καὶ κανόνι,
ἐγὼμαι τῆς πυγμῆς παιδὶ
καὶ τῆς φωτιᾶς ἐγγόνι.

—

Ἔχω χαμόγελο γλυκό,
ὁποῦ κι' ἐχθροὺς πολλοὺς τραβᾷ
καὶ μ' ἀγαποῦν περίσσια.

—

Ἔχω καὶ τέτοιο ροιζικό,
ποῦ κάνει κι' ὅλα τὰ στραβὰ
γιὰ μὲ νὰ βγαίνουν ἴσια.

—

Δὲν μὲ σκιάζει τρικομία
καὶ τὰ δόντια σ' ὅλους τρίζω,
μάχω καὶ γαλαντομία,
ποῦ μὲ κάνει νὰ χαρίζω

—

Στῆς εἰρήνης τὸν καιρό,
ποῦ μοῦ λένε σύρε κεῖ,
μιὰ μὲ βράκα προχωρῶ,
μιὰ μ' εὐζώνου φουστανέλα.

—

Κι' ὁ Γκαλὴπ ὁ Κεμαλῆ
μᾶς ἐπίκρανε πολύ,
κι' αὐτὸς τώρα ποῦρι ποῦρι
μᾶς ἐγίνηκε τσιμποῦρι.

—

Ἄστε τον νὰ λέγ' τέτοια,
μὴ τὰ λόγια του ψηφᾶτε,
καὶ στὰ πέντε Βιλαέτια
στρώσετε, παιδιά, νὰ φᾶτε.

—

Δὲν ψηφῶ καμμιὰ φοβέρα,
ἔξω σκαραμάκα μου,
κι' ὅλους τώρα πέρα πέρα
γράφτε τους' στὴ βράκα μου.

—

Δὲν μᾶς μέλει κι' ἂν γυρεύουν
νὰ μᾶς βγάλουνε δουλειᾶς,
ἂς μὴν παύουν νὰ χορεύουν
μέρα νύκτα κοπελιᾶς.

—

Ποῦρι ποῦρι ποῦρι ποῦρι,
θὰ τοὺς σπάσωμε τὴ μούρη.

Σχόλια τῶν δρὸ ξυλίνων καὶ χορευτικῶν Ἑλλήνων.

—

Φ. — Γιὰ κύτταξ' ἐθνικοὺς χοροὺς σὲ ξέραις καὶ πελάγη.
Π. — Μοῦ λένε πῶς ὁ Κάϊζερ μὲ τούτους ἐξεπλάγη.

Φ. — Λένε πῶς ἀνεχώρησε κατενθουσιασμένος.
Π. — Ἐνθουσιάζει κάποτε καὶ τοῦ χοροῦ τὸ μένος.

—

Φ. — Τῆς δρό μου τῆς ἀρίδες ξένοιαστος θὰ τεντώσω...
ὁ Κάϊζερ σκιρτᾷ, καὶ λένε, στοκοφίσι,
ὅτι μὲ τοὺς χορούς μας ἐνθουσιάσθη τόσο,
ποῦ πιθανὸν σ' ἐμᾶς τὴν Ἤπειρο ν' ἀφήσῃ,
κι' ἔγιναν παραστάσεις, καθὼς κι' ἐγὼ μανθάνω,
'στὸν Μπέρτχολδ τῆς Αὐστρίας καὶ 'στὸν Σὰν-Τζουλιάνο.

—

Τί θὰ μᾶς κάνουν καραβιῶν νέαις παραγγελίαις;
καὶ τί τὰ θέλεις τάρματα καὶ τῆς ὑπεροπλίαις;
Ὅλοι θ' ἀναγνωρίσουνε τὰ δίκαιά μας, βρῆτε,
μὲ τοὺς χορούς μας μοναχὰ κι' ἐκεῖνα τὰ δημώδη.

—

Κι' ἂν καμμιὰ χάρι κάποτε θελήσῃς νὰ γυρέψῃς
ἐμπρὸς 'στὸν Αὐτοκράτορα νὰ πᾷς καὶ νὰ χορέψῃς
Μὲ μίαν στάσιν χορευτοῦ λαβεντοκόρμου στάσου,
κι' ἂν δῇς πῶς παραβλέπονται τὰ δικαιώματά σου,
βλαστήμα με, βρὲ Περικλῆ, καὶ βρέντα τάρματά σου.

Μπρὸς 'στὸν Κάϊζερ πετῶ,
θαυμαστὴν ἐνθουσιῶδη,
καὶ τὸ δίκηο μας ζητῶ
μὲ χοροὺς καὶ μὲ δημῶδη.

—

Καὶ τοῦ λέω, τραγογένη,
τοῦμπα τοῦμπα τὸ λεγένι
κι' ὅ,τι σοῦπαμε νὰ γένῃ.

—

Κι' ἂν μᾶς βρίζουν κυνικῶς τῆς Σταμπούλ καθάρματα,
μὰ χορεύω τραλαρὸ
καὶ τὸν Χἠτίκο χορό,
κι' ὠχενοῦς, διαβόντρου γυαῖ, φέρτεν τὰ σιμάρματα.

—

Π. — Φεύγεις φεύγεις, Αὐτοκράτορ... κατευόδιο σου καλό,
γάλα νἄβρῃς τὸν γιαλό.
Μὴν ξεχάνῃς τῶν χαρίτων τὴν πηγή, ποῦ δὲν στειρεύει,
καὶ ξυπνὸς καὶ σὰν κοιμᾶσαι
τοὺς χορούς μας νὰ θυμᾶσαι,
καὶ τὸν Καγκελάριό σου μάθε τον νὰ τοὺς χορεύῃ.

Κι καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Εἰς τοῦ Παρνασσοῦ τὴν σάλα μία πρώτης ἑσπερὶς
αὔριον Κυριακήν, ἑορτάζεται τοὐτέστι
ἡ κλεινὴ τοῦ Λαζαρίδη πεντηκονταετηρίς,
προσφιλοῦς ἡθοποιοῦ, ποῦ πολλὰ κι' αὐτὸς ὑπέστη.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα κι' ὀχτὼ χέρι.

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μεροῦντες χρόνον ἐδρεύομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Χίλια κι' ἐνιακόσα τέσσερα καὶ ἕξικα, τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.
Τρίτη τοῦ Μάη τοῦ μηνός, κανένα νέον γεγονός.	Ποῦντος χίλια καὶ ἑξακόσα κι' ἐνενῆντα σὺν ἑνιά, μία νίκη τῆς Ἠπείρου καὶ τρομάρα τοῦ φονιᾶ.

Τὴν Ἤπειρο κι' ἐγὼ πάλι δοξολογῶ.

—

Α'.

Καὶ νῦν καὶ 'στὸν αἰῶνα
ὑμνεῖτε τὸν ἀγῶνα
ἐκεῖναν τῆς Ἠπείρου.

—

Νέα Πρωτομαγιά,
κι' ἂς πιοῦμε 'στὴν ὑγειὰ
ἀνδρείας διακόρου.

Μάης τρελλὲς προβάλλει,
μὰ βάσανα καὶ πάλι
καὶ πόνοι καὶ καῦμοί.

—

Τουφέκια μπουμπουνίζουν
καὶ ξανακοκκινίζουν
Ἐλευθερίας βωμοί.

Στὴν Ἤπειρο πετᾶτε,
τὴν Ἤπειρο κυττᾶτε,
ποῦ θριαμβεύει μόνη.

—

Καὶ σήμερα γι' αὐτὴ
κόβονται ζηλευτοὶ
μιᾶς νέας δάφνης κλῶνοι.

—

Ἀπὸ τὰ Μπουτσουνάρια
τῆς Κρήτης παλληκάρια
'στὴν Ἤπειρο πετοῦν.

—

Κι' ἀπελευθερωμένα
γι' ἀδέλφια σκλαβωμένα
Ἐλευθερὰ ζητοῦν.

—

Παιδιὰ τοῦ Ψηλορείτη
σήμερα γιὰ τὴν Κρήτη
δὲν ἀκονοῦν λεπίδα.

—

Πόνος ἀδελφωμένος
μάχεται γιὰ τὸ Γένος,
γιὰ τὴν κοινὴ Πατρίδα.

—

Κύταξε, πατριώτη,
πῶς μάχεται κι' ἡ Κρήτη
κοντὰ 'στὸν Ἠπειρώτη,
'στὸν Ἱερολοχίτη.

Β'.

Σὲ χώραις σὰν ρημάδια,
σὲ κάμπους, σὲ λαγκάδια,
τὸ Μάνλιχερ βροντᾷ.

Ἀκούονται παιᾶνες,
μάχοντ᾽ κι᾽ Ἀκαρνάνες
μὲ τὸν Κρασεβντᾶ.

—

Παιὰν ἀντιλαλεῖ,
ξυπνᾷ καὶ τὸν Ἀλῆ,
τὸν φοβερὸ Σατράπη.

—

Σπαθὶ λαμποκοπᾷ,
καὶ βυνατὸ κτυπᾷ
τὸν Γκέγκη καὶ τὸν Λιάπη.

—

Πλήθη ξεσπιτωμένα,
γυμνὰ καὶ πεινασμένα,
παρηγοριὰ γυρεύουν
σὲ φίλους κι᾽ ἀδελφοὺς,
ποῦ κάνουν τοὺς κουφοὺς
καὶ ξένοιαστοι χορεύουν.

—

Τοὺς τόσους στεναγμοὺς,
τοὺς βόγγους, τοὺς λυγμοὺς,
ἀκούω κι᾽ ἀπ᾽ ἐδῶ.

—

Καὶ σὲ Σταδίων στίβους
μὲ γέρους καὶ μ᾽ ἐφήβους
χοροὺω καὶ πηδῶ.

—

Ψυχή μου, τεῖναι τοῦτα!..
κτυπᾶτε τὰ λαγοῦτα,
κτυπᾶτε τὰ βιολιά.

—

Σὲ ρόδα καὶ σὲ κρῖνα
χορεύει πρόσφυξ πεῖνα
μὲ ξέπλεκα μαλλιά.

—

Ἐσεῖς ποῦ τραγουδᾶτε
κι᾽ ἐλεύθεροι πηδᾶτε
σὲ Στάδια τρανά.

—

Κυττάξετε κι᾽ ἐκείνη,
ποῦ σκλάβα δὲν θὰ γίνῃ
ὅσο καὶ νὰ πεινᾷ.

Γ'.

Πρωτομαγιὰ τρελλὴ,
καὶ πάλι μᾶς καλεῖ
σὲ νέα ξεφαντώματα.

—

Ἐγ᾽ ὅμως μαχητῶν
κι᾽ ἱερολοχιτῶν
ὑμνῶ τὰ κατορθώματα.

—

Τὰ κατορθώματά της
τιμῶ καὶ μεγαλύνω,
κι᾽ ἐμπρὸς εἰς τἄρματά της
τὰ γόνατά μου κλίνω.

—

Κάτω᾽στὰ περιβόλια
βαροῦνε τὰ βιολιά,
κι᾽ ἐκεῖ βαρεῖ μὲ βόλια
μιὰ δύστυχη, μιὰ ὀλία
τοῦ πόνου κοπελιά.

—

Ἐδῶ Μαΐου χάρις,
κόσμος χορευτικός,
κι᾽ ἐκεῖ μουγκρίζων Ἄρης,
ἀγὼν σπαρακτικός.

—

Ἐδῶ χαρᾶς πηγή,
ἀλλ᾽ ὅμως ἐκεῖ πέρα
ἐρήμωσις, σφαγή,
Ἐλευθερίας φυγή,
θάνατος νύκτα᾽μέρα.

—

Μάης ἐκεῖ δὲν εἶναι... κατάξερ᾽οἱ λειμῶνες,
ἔρημαις ἡ φωλιαῖς,
κι᾽ἀπὸ θυσίας αἷμα φυτρόνουν ἀνεμώναις
καὶ τριανταφυλλιαῖς.

—

Ὅλα σὰν᾽ματωμένα,
κελάδημα κανένα
σὲ κάμπους καὶ σὲ λόγγους
σὰν πρῶτα δὲν ἀκοῦς,
μόνο τοῦ Γκιώνη βόγγους
κι᾽ ἠχοὺς σπαρακτικούς.

—

Κι᾽ ἂν πάσχῃ κι᾽ ἂν θρηνῇ
δὲν σκύβει τὸ κεφάλι,
κι᾽ ἡ Νίκη της τρανή,
κι᾽ ἡ Νίκη της μεγάλη.

—

Μὲ κλῶνον δάφνης ἄλλον
βλέπω στεφανωμένους
τοὺς γόνους τῶν μεγάλων
εὐεργετῶν τοῦ Γένους.

—

Βγάζει φωτιαῖς ἡ γῆ της
καὶ τρέμει τὴν ὀργή της
φονιᾶς θεοστυγῆς.

—

Καὶ τὸν κτυπεῖν μονάχοι
νέοι τυραννομάχοι
βασανισμένης γῆς.

—

Σχίζει τὰ μανιφέστα τοῦ καθενὸς γραφιᾶ
γενναῖος μαχητής,
προβαίνει κι᾽ ὁ Ζωγράφος σὰν μία ζωγραφιὰ
ἀνδρείας συνετῆς.

Δ'.

Ὑμνεῖτε τῆς Ἠπείρου τὸν ἔνδοξον ἀγῶνα
καὶ νῦν καὶ᾽στὸν αἰῶνα.
Ἔχει πολιτική της
μονάχη τὸ σπαθί,
κι᾽ ἂν αὐτονομηθῇ
ἡ Νίκ᾽εἶναι δική της.

—

Σπαθὶ κατακαϋμένο,
σὰν λάμπῃς γυμνωμένο,
κι᾽αὐτὸ τὸ κρύο πτῶμα
φτερόνεις, πυρπολεῖς,
κι᾽ἀπὸ Μινίστρων στόμα
καλλίτερα᾽μιλεῖς.

—

Σπαθὶ κατακαϋμένο,
σὰν λάμπῃς γυμνωμένο,
γενᾷς᾽στοὺς Βαραβάβες καὶ᾽στοὺς ἀνόμους τρόμο,
καὶ τότ᾽ἐμπρὸς᾽στὴν ὄψι σου,
᾽στὴ λάμψι σου, στὴν κόψι σου,
ἀναγνωρίζουν ὅλοι τὸ δίκηο καὶ τὸν νόμο.

—

Σπαθὶ κατακαϋμένο,
σὰν λάμπῃς γυμνωμένο,
τότε τοὺς διπλωμάτας ξαρνιάζεις τοὺς λεπτούς,
κι᾽ ἕνας τῆς σπάθης ἥρως
φθάνει νὰ δώσῃ κῦρος
καὶ᾽στοὺς ἀγράπτους νόμους καὶ σ᾽ὅλους τοὺς γραπτούς.

—

Σπαθὶ κατακαϋμένο,
σὰν λάμπῃς γυμνωμένο,
μεγάλ᾽ἡ δύναμίς σου,
κι᾽ἡ δόξα κι᾽ἡ τιμή σου.

—

Ἀνδρίζεις κοπελούδια,
κεντρίζεις ἐκνηρούς.
σὺ κάνεις τὰ τραγούδια,
σὺ κάνεις τοὺς χορούς.

—

Ἐσὺ σπαθὶ γενναῖο,
σπαθὶ τῆς᾽Λευθερίας,
ἔδωσες πνεῦμα νέο,
πνοὴ παλληκαριᾶς.

—

Καὶ τόσοι σκλάβοι τώρα
μ᾽ὄνειρα πτεροφόρα
κάνουν Πρωτομαγιά.

—

Γιατὶ δὲν εἶναι ψέμμα
πῶς δίκηο δίχως αἷμα
δὲν δίνουν᾽στὸν Ραγιᾶ.

—

Σπαθὶ κατακαϋμένο,
σὰν λάμπῃς γυμνωμένο
σ᾽᾽Ελευθερίας ἀγῶνας.

—

Ἐσὺ μοῦ δίνεις οἶστρο
καὶ ψάλλω τὸν Μινίστρο
τῆς σκχλοπριμαντόνας.

—

Καὶ δείχνω σὲ φρατέλους καὶ σ᾽ἄλλους περιδρόμους
σημαίας αὐτονόμους.
Αὐτόνομος σημαία μεγάλη κυματίζει,
καὶ τὴν διπλωματία τὴν διεθνῆ σκοτίζει.

—

Καὶ τοὺς κυματισμοὺς της χαρούμενος κυττῶ,
καὶ μὲ ψυχῆς σκιρτήματα
᾽μπροστὰ σὲ νέα μνήματα
παλληκαριᾶς πετῶ.

—

Μὲ τὴ σημαία σκάνω
κι᾽ἐγὼ τὸν Τζουλιάνο,
σωστὸ δικαιοκρίτη.

—

Κι᾽ἀναφωνῶ μὲ τόνο:
κύττα την, φαρμασόνο,
κάτην, φαρμακομύτη.

—

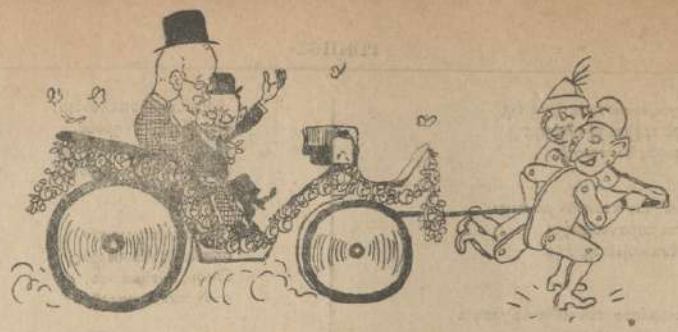

Νέος Μάης, νέος Μάς,
καλλιστέφανος γιὰ 'μᾶς.

Μάτέ μου χρυσομάλλη,
ἦλθες κι' ὁ Δευτέρης πάλι
αἰσιόδοξος μᾶς ψάλλει
χίλια θῶ καλά.

—

Κι' ἀνεβαίνουνε τὰ φόντα
μὲ Δευτέρη κυβερνῶντα,
ποῦ τοῦ λὲν σὰν τὴν Τζοκόντα
πῶς χαμογελᾷ.

—

Μέσα 'στὴ Μακεδονία
φέστα τοὔγινε σπανία,
κι' ὅλ' ἡ νέα κοινωνία
'χάργκα γι' αὐτή.

—

'Δὲς αὐτὸν κι' αὐτὸν τὸν φίλο
πῶς τοῦ δίνει μ' ἕνα ζῆλο
τριαντάφυλλο μὲ φύλλο
καὶ χειροκροτεῖ.

—

Κι' ἔτρεξαν φυλαῖς καὶ γένη
νὰ ρωτήσουν τί θὰ γένῃ,
ντέπιτι τοῦλεγαν καὶ ξένοι
'στὸ καθέν' αὐτί.

—

'Στὼν φυλῶν τὸν κυκεῶνα
δὲν τοῦ φθάνουν δύο μόνα,
'στὸν Ραδῖνο κλίνει τόνα,
τἄλλο 'στὸν Μουφτῆ.

—

Νέος Μάης ξημερόνει
καὶ μὲ ρόδα δρόμους στρώνει,
κι' ὁ Δευτέρης καμαρόνει
καὶ ροδοστολίζεται.

—

Καὶ μ' αὐτὸν ὅποιος τὰ βάλῃ
καὶ χωρὶς τὸν Πεντοζάλῃ
ἔχει σάλους 'στὸ κεφάλι
καὶ πεντοζαλίζεται.

—

Μάτέ μου χρυσοκόμη,
ἦλθες χθὲς προχθὲς ἀκόμη,
καὶ γιὰ σένα πάλι κῶμοι
γίνονται τρελλοί.

—

Μὲ τοῦ Μάη τὰ σαντούρια
καὶ τὰ τροφαντὰ τἀγγούρια
ξαναρχίζει σὰν καινούρια
κι' ἡ παλιὰ Βουλή.

—

Δὲν μυκᾶται τρικυμία,
νέα τάξις κι' εὐνομία
ὅχως συνδρομὴ καμμία
ξένου βοηθοῦ.

—

'Ὅλα μας πηγαίνουν ἴσια
καὶ μὲ στέφανα περίσσια
μᾶς προσμένουν τὰ Πατήσια
κι' ἡ Κολοκυθοῦ.

—

Δὲν μᾶς τρώει πιὰ σαράκι,
μόνο μέσ' ἀπὸ τὴ Θράκη
πάνε κι' ἔρχονται μὲ ράκη
πλήθη θεονήστικα.

—

Κι' ἡ Μακεδονία ρέβει
καὶ ψωμὶ γι' αὐτὰ γυρεύει,
ὁ δὲ Κλέαρχος χορεύει
μὲ Μακεδονίστικα.

—

Χωριστὸ καθεὶς στεφάνι
ἀπὸ σκόρδα τώρ' ἂς κάνῃ,
μὴ κανένας μᾶς βασκάνῃ
μέσα στῆς χαρᾶς.

—

Κι' ἀπὸ σπήτια καὶ παλάτια
καὶ τροπαίων σκαλοπάτια
σκόρδα 'στῶν ἐχθρῶν τὰ μάτια
'πάστε τρεῖς φοραῖς.

Καὶ καμπόσοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τοῦ Λουμπιὰ κι' Ἀβραμοπούλου ξακουσμένα παγωτά,
μᾶς ἐστείλανε κι' ἐφέτος 'στὴ γιορτή μας ἀπ' αὐτά,
κι' ἐβροεἰσθησαν τὰ χείλη τὰ θερμὰ τοῦ Φασουλῆ...
ὅθεν πάλι σὰν καὶ πέρσυ τοὺς εὐχαριστῶ πολύ.

—

Εἰς τὸ Ζάππειον ἐκεῖ
Ἔκθεσις Πολεμικὴ
τοῦ ζωγράφου Στρατηγοῦ,
καλλιτέχνου θερμουργοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνε—δ έ κ τ ὼ ρ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α τ μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α ρ ρ ά γ κ α κ α ὶ 'σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετρασῦντες χρόνον ἑβρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	**Χίλια κι' ἐνιακόσα τέσσερα καὶ δέκα, τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.**
Μάη τοῦ μηνὸς δεκάτῃ, τὸ Δυρράχιον φρυάττει.	Χίλια καὶ τρακόσα, καὶ συμβάντα τόσα.

Τὴν Αὐτόνομον ὑμνοῦμεν,
τὸ σπαθί της προσκυνοῦμεν.

Π.— Τί μοῦ κάνεις, κακομοίρη;
Φ.— Ἄλλο νέο πανηγύρι.
Ἔλα κέρνα, παπαδιά,
τῆς Ἠπείρου τὰ παιδιά.

—

Εἰς τὴν Κέρκυρα κυττάζω,
εἰς τὴν Κέρκυρα γυρίζω,
καὶ τὴν νίκην ἑορτάζω
καὶ φαιδρὸς πανηγυρίζω.

—

Ἄνδρας κέρνα στιβαρούς,
κέρνα λόχους ἱεροὺς,
ὁποῦ 'τρόμαξαν ἀλήθεια τούτη τὴν Ἀρβανιτιὰ
καὶ τῆς ἔβωσαν 'στ' αὐτιά.

—

Στεφανόνουνε προμάχους,
λειτουργοῦν 'στῆς Ἐκκλησιαῖς
κι' εὐλογοῦν ἁρματωσιαῖς.

—

Καὶ κυττάζουν ἀπὸ βράχους
ἀετοὶ μὲ δῶδ κεφάλια
τῆς Ἀρβανιτιᾶς τὰ χάλια.

—

Τὸν Ζωγράφο χαιρετῶ
κι' ἄξαλλος χειροκροτῶ
μία νίκη ζηλευτή.

—

Γιὰ τὸ τρόπαιον ἐκεῖνο
κι' ἐγὼ μ' ὅλους τὸν προτείνω
τῆς Ἀθήνας βουλευτή.

—

Ὅλα τἄλλα θὰ τἀφήσω,
καὶ μὲ νοῦ καὶ μὲ καρδιὰ
τὸν Ζωγράφο θὰ ψηφίσω,
τὸν Ζωγράφο, βρὲ παιδιά.

—

Πρέπ' ἡ νίκη τῆς Ἠπείρου κι' ἀπὸ 'μᾶς ν' ἀνυμνηθῇ,
φεύγουν παρανόμων σπείρατ,
κι' ὅ,τι ζήτησε τὸ 'πῆρε
τὸ σπαθί της, τὸ σπαθί.

—

Τοῦτο θρίαμβος καὶ νίκη,
τοῦτο κῦρος σεβαστό,
τοῦτο τώρα μὲς' στὴ θήκη
ξαναμπαίνει ὁξαστό.

—

Καὶ καθένας τώρ' ἂς λέγῃ
τῶν Ἠπειρωτῶν τὰ κλέη,
ποῦ δὲν ἔκαψαν λιβάνι
σὲ κανένα μπεϊλιβάνη.

—

Νίκης ἤθελαν παιᾶνα,
καὶ δὲν 'πῆρανε παγάνα
μὲ τῆς ζητιανιᾶς τὸν δίσκο
ἕνα κι' ἄλλον Μεγιστᾶνα,
ἕνα κι' ἄλλον Βασιλίσκο.

—

Τἄρματα τανδρεωμένα
δὲν προσκύνησαν κανένα,
καὶ στὸν ἱερὸν ἀγῶνα
βρόντησαν μὲ θάρρος μόνα.

—

Ψάλε, κάρα ψωραλέα,
τἄρματα τὰ θαρραλέα,
καὶ μεγάλωνε παιδιά.

—

Ποῦ δὲν πῆγαν νὰ μιλήσουν,
ποῦ δὲν πῆγαν νὰ φιλήσουν
κανενὸς τρανοῦ ποδιά.

—

Πολεμάρχων ἀτρομήτων
ὁ χορὸς ἂς ὑμνηθῇ,
κτύπησαν μὲ τὸ σπαθί των,
μίλησαν μὲ τὸ σπαθί.

—

Δὲν σοῦ τῶπα, κουτομόγια,
πῶς κανένας μὲ τὰ λόγια
τίποτα δὲν κατορθώνει ;

—

Καὶ πῶς κάνει κάτι τί
μόνο ξίφος σὰν κρατῇ
καὶ δὲν φαίνεται κωθώνι ;

—

Χιλιάκις δὲν σοῦ τῶπα,
Περικλέτο μου κυνῶπα,
πῶς ἀν ντοῦρος δὲν σταθῇς.

—

Ὅλοι σοῦ πατοῦν τὴν κάπα,
καὶ σοῦ δίνουν καὶ μιὰ φάπα
γιὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθῇς ;

—

Δὲν σοῦ τῶπα, βρὲ ζευζέκη,
πῶς γαυγίζουν τὰ σκυλιὰ
ὅποιον βλέπουν ὅτι στέκει
ταπεινὸς χωρὶς λαλιά :

—

Μὰ τοὺς πάει ριπιτί
σὰν τὸν βλέπουν μαχητὴ
καὶ ποδάρι τοὺς πατεῖ ;

—

Μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα
ἔλεος ἀπὸ κανένα,
Περικλέτο, δὲν ζητῶ.

—

Κι' ἀκονίζω μιὰ λεπίδα
καὶ στὴν εὐανδρον κοιτίδα
τὴν Ἑλληνικὴν πετῶ.

—

Σκόρπισε φωτιὰς καὶ λαύραις,
κι' ἂν δὲν παίζουν μὲ τῆς αὔραις
τὰ πανάκια τὰ μαθιά.

—

Πλὴν ὑμνῶ θρυμοὺς καὶ λόγγους,
ποῦ τοὺς γέμισε μὲ βόγγους
ἀτελείωτη σκλαβιά.

—

Μέσα στοῦ καϋμοῦ τὴν μάννα
τῆς Ἐλευθερίας καμπάνα
σὰν καὶ πρώτα δὲν σημαίνει.

—

Μὰ κι' αὐτόνομη σαλπίζει
πῶς στὸ θάρρος της ἐλπίζει
πῶς μὲ τοῦτο περιμένει.

—

Ἀπὸ τρόπαια τρανὰ
κι' ὑπερνέφελα βουνὰ
χαιρετῶ λαμπρὸ τὸν ἥλιο.

—

Βλέπω νειάτα σκοτωμένα,
κι' ὅρσε λέω καὶ στὸν ἕνα
καὶ στὸν ἄλλο τὸν Σγαρίλιο.

—

Περικλέτο, τσίμπιρ μίρε ;
τώρα θ' αὐτονομηθῇ...
ἔ, τι κέρδισε τὸ πῆρε
τὸ σπαθί της, τὸ σπαθί.

—

Τοῦτο τοῦτο μεγαλύνω,
κι' ἐμπροστά του σιωπῶ,
κι' ἄφωνος τὸ γόνυ κλίνω
καὶ τὸ πέρνω καὶ κτυπῶ.

—

Λεβεντιά, μὲ τοῦτο κτύπα
κάθε γλάρο, κάθε γῦπα,
κάθε λήσταρχο λιμάρη,
κάθε μπέστια καὶ κανάγια,
ποῦ τὰ χωματά σου τάγια
σὰν λαγωνικὸ φερμάρει.

Β'.

Π.— Πῶς δὲν πᾷς, μωρέ, καὶ σὺ
στὴς Κερκύρας τὸ νησὶ
γιὰ νὰ δῇς καὶ γιὰ ν' ἀκούσῃς
συζητήσεις, γλέντια, κώμους,
ἀλλὰ χάσκεις μὲς στοὺς δρόμους
τῆς ὥραίας πρωτευούσης ;

—

Τὸ νησὶ τοῦ Θεοτόκη, τὸ νησὶ τοῦ Ζαϊτσάνου,
πέρασε τὰ πανηγύρια τῆς κλεινῆς Ἰσταφάνου.
Ἐκεῖ τόσαι συναντήσεις
καὶ σπουδαῖα γεγονότα,
ἐκεῖ τόσαι συζητήσεις
γι' Ἀλβανίας καθεστῶτα.

—

Τί τρεχάλαις νύκτα μέρα,
πᾶνε κι' ἔρχονται ἐκεῖ πέρα
Ἰμπεράτορες κλεινοί,

Μέσ' ἀπὸ τὴν Συμφωνία χαρμοσύνως ἀναγγέλλω
πῶς σὰν μιὰ παραφωνία ξεκουμπέζω τὸν φρατέλο.

Καγκελάριοι τρανοί,
καὶ δικοί μας Βασιληάδες καὶ δικοί μας Κυβερνῆται,
καὶ τὸ ξένο καὶ δικό μας μεγαλεῖον ἐξυμνεῖται.

—

Πότε, Φασουλῆ, θ' ἀκούσῃς ἐστεμμένας κορυφὰς
νὰ μιλοῦν γι' ἀνασκαφάς,
πότε λείψανα γυρεύουν
τόσων χιλιετηρίδων,
πότε πᾶνε καὶ χορεύουν
Δύκεια τῶν Ἑλληνιβίων.

—

Κάθε τόσο χαροκόπια,
πότε ξένα, πότε ντόπια,
πότε θαυμασμὸς πολὺς
πρὸς Ὁμήρων Ἀχιλλεῖς
καὶ παληὰ Βασίλεια
καὶ σεπτὰ κειμήλια.

—

Τώρ' ἀκοῦς πολλοὺς ἐπικίνους γιὰ τὴν ράτσα μας πλουσίους,
τώρα 'στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ὡραίας Βενετιᾶς
τῶν Δυνάμεων τῶν ξένων βλέπεις τοὺς πληρεξουσίους
νὰ μιλοῦν μὲ τὸν Ζωγράφο περὶ τῆς Ἀρβανιτιᾶς.

—

Τώρα Φράσσαρης μιλεῖ,
καὶ κυττᾷς τὸν Ἀρβανίτη
νὰ παστρεύῃ, Φασουλῆ,
τὴν εὐγενική του μύτη.

—

Τώρα μ' ἔξαφνι μεγάλη
μιλοῦν Ρῶσοι κι' Ἀγγλογάλλοι,
τώρα συζητοῦν καὶ κάποιαις μαλαγάναις τοῦ διαβόλου,
κι' ὅλοι συμφωνοῦν νὰ γίνῃ σύνταξις τοῦ πρωτοκόλλου.

—

Ὅμως ἔξαφνα θυμόνει
ὁ φρατέλος ὁ Λεόνι
νὰ τοὺς πάρῃ τὸν ἀέρα.

—

Καὶ μὲ γουρλωμένο μάτι
γιὰ νὰ πῇ κι' ἐκεῖνος κάτι
εἶπε τὴν κακή του μέρα.

—

Εἰς Ἀλβανικὴν δημώδη
ἄλλοι τοῦπανε : ντροπή σου,
κι' ἄλλοι τοῦπαν : πάρε πόδι,
μ' ἄλλα λόγια ξεκουμπίσου.

—

Κι' ἐταράχθη ἡ κοινωνία,
κι' ἔγινε Βαβυλωνία,
κι' ἕνας σάλος δυνατός.

—

Κι'ὁ καλός μας ὁ φρατέλος
τὰ'χρειάστηκε'στὸ τέλος
κι'ἐσυμφώνησε κι'αὐτός.

—

'Ο φρατέλος ὁ Σγαρλιώς
ἔπαθε κακὴ τρομάρα,
ἔφθασε κι'ὁ Σπυρομήλιος
νὰ τοὺς'πῇ γιὰ τὴν Λειμάρα,
πούναι μόνος της προστάτης
τἀστρογείτονα βουνά της.

—

Ἔφθασε κι'ὁ Χειμαριώτης'στὴν Ὡραία Βενετιά
δίχως λόγια καὶ χαρτιά.
Ὁρὲ γειάσου Σπυρομήλιο, καὶ φωνάζουν ὁλοένα :
Σπυρομήλιο δίχως πένα,
παρὰ μόνο μὲ τὸ πάλα
δίκηα μας ζητεῖ μεγάλα.

—

Κι'ἔγινε τραπέζι πρώτης, ποῦ δὲν εἶχε γίνει χρόνια,
κι'ἔτρεξε πυκνὸν τὸ πλῆθος, ἔτρεχαν καὶ φωτογράφοι,
κι'ἔφαγαν ἐκεῖ κιμπάπια, παστουρμάδες, μακαρόνια,
κι'ὁ φρατέλος ἀξαιρέτως ἔφαγε σικτὶρ πιλάφι.

—

Κι'ἔγιναν ὅλοι φίλοι
καὶ μάτς καὶ μοῦτς'στὰ χεῖλη
φιλήματα γλυκά.

—

Κι'ἐλέγανε κι'οἱ ξένοι
πῶς ὅποιος ἐπιμένει
'στὸ δίκηο του νικᾷ.

—

Τὸ πέρνει τιμημένα,
καὶ χάρι σὲ κανένα
γιὰ τοῦτο δὲν χρωστεῖ.

—

Μὰ σ'ὅλους λέει πρίτσι,
τοῦτο κι' ντούρα βίτσι
τὸ λὲν Λατινιστί.

Γ'.

Φ.— Κάθε ζήτημα παραίτα,
τὸν'Εσσὰτ Πασσὰ χαιρέτα,
ποὖκανε μὲς'στὸ Δυρράχι
μὲ τὸν Ἡγεμόνα μάχη.

—

Τὰ τρόπαιά του περισσά...
χαιρέτα τὸν'Εσσὰτ Πασσά,
μέγαν τροπαιοφόρον.

—

Χαιρέτα τὸν νομοταγῆ,
ὁποῦ λησταρχους ὁδηγεῖ
κατὰ τῶν'Ανακτόρων.

—

Χαιρέτα τὸν'Εσσὰτ Πασσά, τῶν Ἰταλῶν τὸν βλάμη,
ὁποῦ τὸν Βηδ τὸν ἄμοιρο βάλθηκε νὰ ξεκάμῃ.

Χαιρέτα τον, ποῦ'γίνηκε τῆς'Εριδος τὸ μῆλον
ἐν μέσῳ δύο φίλων.
Γι'αὐτὸν ξεπαρδαλόνονται Φρατέλοι καὶ Μαγυάροι,
κι'οἱ δύο σκυλοτρώγονται ποιὸς νὰ τὸν πρωτοπάρῃ.

—

Τὸν'Εσσὰτ Πασσὰ χαιρέτα,
ἥρωα περικλυτόν,
κι'ἔλα σκάρωσε γι'αὐτὸν
τραγῳδία κι'ὀπερέτα.

—

Παίζοναῦται τῶν Μαγυάρων
τὸν καθίζουν ἄρον ἄρον
σ'ἓν'Αὐστριακὸ βαπόρι.

—

Κι'ἔγια μόλα κι'ἔγια λέσσα,
δέσμιο τὸν ἔχουν μέσα,
καὶ σκυλιάζουν οἱ τενόροι.

—

Τρὶς χαιρέτησε τὸ φέσι
τοῦ γενναίου, τοῦ μπαμπέση,
ποῦ πολλὰ'μαγείρεψε,
ποῦ Κορῶνα'γύρευε,
κι'ἔκανε σὰν'Αρβανίτης τὸν μισοκακόμοιρο,
καὶ Μαγυάρων κάσκαις τώρα τὸν κρατοῦν σὰν ὅμηρο.

—

Τῆς'Αρβανιτᾶς χαιρέτα τὸ λαμπρὸ Βασίλειο,
ὁποῦ σὰν κι'αὐτὸ δὲν'βρίσκεις ἄλλο'στὴν ὑφήλιο.
'Ομως μὲ τὴν'Αλβανία μιὰ χαρὰ κι'ἐμεῖς περνᾶμε,
κι'εἶναι μία τέτοια χώρα,
ποῦ'στοῦ Βηβ τὸν κόρφο τώρα
μήτε ψύλλος θέλω νάμαι.

—

'Εμπνευσμένος ἐν εἰρήνῃ
τόνισε γενναῖον ᾆσμα
εἰς ἀσπόνδων φίλων πλάσμα,
ποῦ νεόπλασμα θὰ γίνῃ.

—

Τοῦτο τὸ μακάριο
γράμματα μᾶς βρέχει,
κι'ἂν ἀλφαβητάριο
λένε πῶς δὲν ἔχει.

—

Πλὴν μαθήσεως θὰ γίνουν πρῶτοι φάροι τηλαυγεῖς
τ''Αρβανίτικα τὰ φῶτα
καὶ μ'ἐκεῖνα πρῶτα πρῶτα
θὰ μαθαίνῃς, ὀρὲ μπίρο μ', πῶς νὰ πλιατσικολογῇς.

Καὶ σὺ βλέπωντας αὐτοὺς τοὺς τρικυμιώδεις σάλους
μὴ σὰν χαῦνος καὶ νεῶρὸς χασμουρεῖσαι μὲ τοὺς ἄλλους,
κι'ὅπως πρίν, ταμπελχανά,
μὴν ἁπλῶνῃς τραχανά.

—

Μὴν ἀφήσῃς τὴν ψυχή σου καὶ τὸν νοῦ νὰ κοιμηθῇ,
μὰ νυχθημερὸν ἀκμένα
νῦν ἀεὶ καὶ'στὸν αἰῶνα
τὸ σπαθί σου, τὸ σπαθί.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα κ'ἔστω χέρι.

Ἕνατον κι'εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐδρυόμεν'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Χίλια κι'ἐνακόσια τέσσερα καὶ δέκα, τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.
Τοῦ Μαΐου δεκάτῃ κι'ἑβδόμῃ, ἄνω κάτω κι'ἡ Βιέννα κι'ἡ Ρώμη.	Χίλια καὶ τρακόσα κι'ἕνα, κι'ὅλα κάπως μπερδεμένα.

Περὶ Σάσωνος κουβέντα βλακεντιῶν μὲ πατέντα.

—

Α'.

—

Φ.— Πηγαίνεις διόλου'στὴ Βουλή;
Π.— Ὄχι, δὲν πάω, Φασουλῆ.
Φ.— Ἄκουσες γιὰ τὸν Σάσωνα...
Π.— Γιὰ ποιόν;
Φ.— Γιὰ μιὰ νησίδα.
Π.— Ποτέ μου δὲν τὸν ἄκουσα, ποτέ μου δὲν τὸν εἶδα.

—

Φ.— Αὐτὸς ὁ Σάσων, ὅπως λέν, εἶν'ἕνα ξαρονῆσι,
ποῦ δὲν ἐπῆγε πώποτε κανεὶς νὰ κατοικήσῃ.
Εἶν'ἕνα μέρος, Περικλῆ, ποῦ κλείνει τὸν Αὐλῶνα
καὶ προκαλεῖ συζητησιν καὶ γλωσσικὸν ἀγῶνα.

—

Οἱ μὲν τὸν λὲν ἀρσενικό,
οἱ δὲ τὸν θέλουν θηλυκό.
Κι'ἀναίγουν τὴν Γραμματική
μικροί τε καὶ μεγάλοι...
ὁ Σάσων λένε μερικοί,
ἡ Σάσων λέγουν ἄλλοι.

—

Μὰ καὶ σύ, ξυλάγγε νάνε,
ποίου γένους θέλεις νάναι;

Π.— Γιὰ τὸν Σάσωνα δὲν δίνω μήτε κάλπικο λεφτό,
μὰ κι'οὐδέτερος ἂν εἶναι, δὲν σκοτίζομαι γι'αὐτό.

—

Φ.— Πῶς κι'ὁ Σάσων, χασομέρη,
διόλου δὲν σ'ἐνδιαφέρει;
Πῶς σὲ τοῦτη τὴν ἀντάρα
χάσκεις ἀπαθὼς καὶ σὺ
καὶ δὲν δίνεις μιὰ πεντάρα
καὶ γιὰ τοῦτο τὸ νησί;

—

Πῶς τοσοῦτον ἀφελὴς
περὶ Σάσωνος λαλεῖς,
καὶ δὲν βλέπεις ἐξημμένους
τοὺς στωμύλους βουλευτάς,
κι'οὔτε κἂν περὶ τοῦ γένους
τῆς νησίδος ἐρωτᾷς;

—

Χάνεσαι γιὰ κασκαρίκαις
καὶ θερμὸν δὲν ἔχεις αἷμα...
Π.— Ποῦ'στὸν διάβολο τὸν βρῆκες
καὶ τὸν Σάσωνα γιὰ θέμα;

—

Φ.— Καὶ δὲν ἔμαθες μὲ φρίκη
πῶς κι'αὐτὸς ὁ Σάσων τώρα
σ'ὅποιο γένος κι'ἂν ἀνήκῃ,
θὰ βοθῇ μὲ τάλλα βῶρα
καὶ μαζὶ μὲ τάλλα μέρη
'στ''Αρβανίτικο λημέρι;

—

Π.— Καὶ γι'αὐτό,μωρέ,χολιάζεις,
καὶ θυμώναις καὶ σκυλιάζεις;
Πῶς καὶ τοῦτον δὲν τὸν γράφεις'στὴν ξυλένια σου πα-
μὰ τὸν νοῦ σου βασανίζεις τοῦνα,
κι'ἔλοένα κοκκινίζεις
ὡσὰν εἶδος παπαροῦνα;

—

Φ.— Σάσων Σάσων,σὲ πονῶ,
καὶ τὴν τύχη σου θρηνῶ.
Σάσων νῆσε,
ἄρρην εἶσαι.
κἂν ἀρχαῖος θῆλυς βράχος,
ἀκατοίκητος,μονάχος;

—

Σάσων Σάσων δυστυχῆ,
ποῦσαι θέμα τῆς ἡμέρας,
καὶ'στοῦ κράτους τοὺς πατέρας
φέρνεις τόση ταραχή.

—

Ποιὸς ἐπήγαινε σιμά τους;
κι'ὅμως τώρα τὸνομά του
ἀναγράφεται συχνάκις.

—

Τώρα πιὰ καὶ σὺ τὸν ξέρεις,
κι'ὁ Πρωθυπουργὸς Λευτέρης
κι'ὁ πολὺς Μαρκαντωνάκης.

—

Εἶσαι τώρα κάτι τι
καὶ δεινὸν γεννᾷς ἀγῶνα...
ὅποιος ἔχει τὸν Αὐλῶνα
καὶ τὸν Σάσωνα ζητεῖ.

—

Σάσων Σάσων,μὲς'στὴ ζάλη
καὶ'στοὺς σάλους τοὺς δεινούς,
ἂς γανζῇς καὶ σὺ χαλάλι
γιὰ τοὺς φίλους'Αλβανούς.

—

Καὶ σὺ πρέπει νὰ θρηνήσῃς
κι'ἐλεγεῖα νὰ τονίσῃς,
φίλε συνομήλικε.

—

Δόλιε Σάσων θηλυκέ,
Σάσων μ.ς ἀρσενικὲ
κι'ἀρσενικοθήλυκε.

—

Τῆς'Αρβανιτιᾶς τ'ἀσκέρι
καὶ γιὰ σὲ θὰ ξεκινήσῃ,
κι'ἐρεθίζουν τὸν Λευτέρη
καὶ γι'αὐτὸ τὸ ξερονῆσι.

Καὶ τοῦ λένε:ξανακτύπα
ἕνα κι'ἄλλον παρλαπίπα,
κι'ὅσους λὲν γιὰ τὴν'Ελλάδα πῶς χωρὶς τὸν Σάσωνα
θὰ τὴν'δοῦν ἐλάσσονα.

—

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές,ἀγαπητέ,
ποιος τὴν σκέψι του ποτὲ
μπορεῖ νὰ βασανίσῃ
γι'αὐτὸ τὸ ξερονῆσι;

Γιὰ τοῦτον τὸν ξερότοπο,γι'αὐτὸν τὸν ἀκατοίκητο,
τὸν κύριο Πρωθυπουργὸ πειράζουν τὸν ἀνίκητο;
Τώρα ποῦ τὄχει μπόλικο καθένας τὸ ψωμί
γιὰ κάτι πέτρους μοναχὰ τί τάχα μᾶς πειράζει;
τόσα καὶ τόσα'δώσαμε σὲ φίλους καὶ σὲ μνῆ,
καὶ τώρα γιὰ τὸν Σάσωνα θὰ βάλωμε μαράζι;

—

Γιατὶ σκοτίζεσαι καὶ σὺ μ'αὐτὸν τὸν παλιο—Σάσωνα;
ἐμεῖς μὲ τὸν Πρωθυπουργὸ
θὰ ναυπηγήσωμεν'Αργὼ
γιὰ δέρατα χρυσόμαλλα καθὼς καὶ τὸν'Ιάσωνα.

—

Περίστασις ἀνώμαλος
κι'ὅλοι μπουμπουνισμένοι,
ἀλλὰ κριὸς χρυσόμαλλος
ἐκεῖ μᾶς περιμένει.

—

Παραιτῶ σαχλοβατράχους
τῆς'Αθήνας,καὶ ταχὺς
'στοῦ ξερονησιοῦ τοὺς βράχους
ἀνεβαίνω τοὺς τραχεῖς.

—

Γύρω στήνει πόνου μνῆμα
μιὰ πολυπαθοῦσα πλάσις,
κι'ἀπεκάτω μου τὸ κῦμα
μιᾶς ἱστορικῆς θαλάσσης.

—

Καὶ φωνάζω διατόρως:
ἂς βοηθῇ κι'αὐτὸς ὁ χῶρος
'στῆς'Αρβανιτιᾶς τὰ πλήθη,
ποῦ τὰ'τίναξε προώρως
κι'ἄψε σβοῦσε διελύθη.

—

Βλέπω μὲς'στὴν'Αλβανία
γιὰ πολιτισμὸ μανία,
νέα πλάσι,νέα ζύμη.

Καὶ τὴν κλαίω γοερὰ
καὶ φωνάζω θλιβερά:
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

—

Ἄναψες παντοῦ φωτιά,
κακομοίρ''Αρβανιτιά,
κι'ἔγινες κοιλὰς κλαυθμῶνος.

—

Πλὴν ἡ νέα μας'Ελλὰς
μὲ τὰς νίκας τὰς πολλὰς
μένει βαηθός σου μόνος.

—

Αὐτὴ σήμερον ἀκόμα,
ποῦ σὲ τριγυρνοῦν σὰν πτῶμα
τόσοι σκύλοι λυσσαλέοι.

—

Οἱ Μαγιάροι κι'οἱ Φρατέλοι γίνονται μαλλιὰ κουβάρια
κι'ἕνας Φασουλῆς μουντζώνει καὶ μὲ χέρια καὶ ποδάρια.

Τούτη σ'ἔλεεῖ μονάχη,
ποῦ τὰ τόσα της ἐλέη
γιὰ μικροὺς μεγάλους τἄχει.

—

Βλέπω γύρω καταιγίδα,
καίει καὶ φεγγοβολεῖ
τῆς προάστου τὸ καμίνι.

—

Κι'ἴσως ἴσως παρ'ἐλπίδα
καμμιὰ'μέρα,Φασουλῆ,
μόν'ὁ Σάσων νὰ τῆς μείνῃ.

—

Εἷς τοῦ Σάσωνος τοὺς βράχους λιγαμονῶ τοὺς'Αθηναίους,
κι''Αργοναύτας βλέπω νέους
μὲ Λευτέρη Κυβερνήτη
νὰ τραβοῦν γιὰ τὸν Αἰήτη.

—

Τῆς'Αργοῦς θαλασσοπόροι
γιὰ Κολχίδες βάζουν πλώρη,
καὶ γυρίζουν ἀπ'ἐκεῖ
νικηφόροι θρυλικοί,
καὶ κρατοῦν ὡς νίκης γέρας
τὸ χρυσόμαλλον τὸ δέρας.

Β'.

Φ.— Πλούτου παράγοντας τοσούτους κόπους
θὰ τοὺς ἰδοῦμε θάττον ἢ βράδιον,
ὅμως ἂς ἴδωμεν κι'ἐμεῖς προσκόπους,
μέσα σ'ἐκεῖνο τὸ λάμπον Στάδιον.

—

Γιὰ κύτταξέ τους καὶ σύ,κεφάλα,
μᾶς ἐκθαμβόνουν μ'ἔργα μεγάλα,
δύναμις νέα, σφρίγος,πυγμή,
χαλοῦν καὶ κτίζουν αὐτοστιγμεί.

—

Νέα νεότης πολλὰ σκαρόνει,
κι'ἐγὼ γιὰ τούτους κόβω καὶ ράβω,
κι'ὅλος ὁ κόσμος τὴν καμαρόνει
κι'ὅλος ὁ κόσμος τῆς λέει μπράβο.

—

Μπράβο τους,εὖγε τους... ποία νεότης!...
κι'αὐτός,ποῦ βλέπεις,βρὲ κουτσομπόλη,
θάναι τοῦ μέλλοντος ὁ στρατιώτης,
κι'ἴσως ἐκεῖνος πάει'στὴν Πόλι.

—

Νὰ κι'ὁ Λευτέρης,νὰ κι'ὁ Κρητίκας,
πρόσκοπος πρῶτος'στὴν προκοπή,
νέων προσκόπων θαυμάζει νίκας
καὶ τοὺς προσκόπους ἐπισκοπεῖ.

—

Τὸν λιβανίζουν ντόπιοι καὶ ξένοι,
μὲ τόσους κόπους δὲν ἀπαυδᾷ,
κάνουν γαφύρια καὶ τὰ διαβαίνει,
στήνουν παλούκια καὶ τὰ πηδᾷ.

—

Τώρα θὰ πέσῃ φωνάζουν τοῦτοι,
πάστε τον κι' ἔπεσε φωνάζουν ἄλλοι,
ὅμως ἐκεῖνος, μοιρὲ τοιφούτη,
εἶναι σὰν λάστιχο καὶ σὰν ἀτσάλι.

—

Κι' ἐγὼ γι' αὐτὸν τὸν πρόσκοπο τὸν σβέρκο μου θὰ βγά-
ὁποῦχει κι' αἰσθητήριο πολιτικὸ μεγάλο, [λω,
κι' ἔτσι μ' αὐτὸ τὸ θαυμαστὸν καὶ νέον αἰσθητήριον
ἔγινε, Περικλέτο μου, καλῶν ἀνεβρετήριον.

—

Καὶ προβλέπει καὶ προκρίνει
κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ
ὅσα παραβλέπουν τόσοι,
ποῦ δὲν ἔχουν ὅραμι γνῶσι.

—

Μὲ τὴν αἴσθησιν ἐκείνην
τοῦ προβλέπειν καὶ προκρίνειν
μειδιᾷ νυχθημερὸν
κι' εἶναι πανταχοῦ παρών.

—

Κι' ἀπὸ τώρα κρυφολέει στοῦ Πρωθυπουργοῦ τ' αὐτὶ
μιὰ προαίσθησις μεγάλη
πῶς δικό του βουλευτὴ
κι' αὔριο θὰ ξαναβγάλῃ.

Π.— Γι' αὐτὰ κι' ἄλλα, παπαρδέλα,
'στὸ δεξί μου χέρι πέρνω
μιὰ μεγάλη μαναβέλα,
καὶ σὲ δέρνω καὶ σὲ δέρνω.

Θρηνολογῶ καὶ πάλι τῶν Ἀλβανῶν τὸ χάλι.

Ξαφνικὰ μὲς' στὸ Δυρράχι,
ποῦ κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
σὰν χαμένα τώρα τάχει,
κι' ἀγριεύει πᾶσα κτίσις.

—

Μὲς' στῆς τόσαις καταιγίδες
ἔστριψαν τοῦ Βηβ ἡ βίβες,
καὶ κυττῶ τὸν Ἡγεμόνα
νὰ γυρνᾷ χωρὶς Κορῶνα.

—

Τὸν ἐξύπνησ' ἕνας κρότος
ἐπαναστατῶν φρικτός,
κι' ὁ γιατρός του πρῶτος πρῶτος
τὸ στριψε διὰ νυκτός.

—

Ποῦ τὸ Στέμμα τῆς εὐκλείας;
τῆς κλεινῆς του Βασιλείας
ἐξεφύλλισαν τὰ ρόδα

—

Τὸν ἀφίνουνε πιστοὶ
κι' ἄγνωστοί του καὶ γνωστοί,
τὸν ἀφίνει κι' ὁ Μπιμπέσκα.

Κλάψατέ τον...συμφορά του!..
ἔπεσε 'στ' Ἀνάκτορά του
βαρβατίλα δυνατή.

—

Κι' αὐτὸς τρέμων ἄρον ἄρον
λιμασμένων Σκιπετάρων
τὴν Κορῶνα παραιτεῖ.

Ποιὸς ἐπίστευε ποτέ του γιὰ τὸν Βηβ τὸν δοξασμένο
πῶς θὰ τὸν τρομάξουν ἔτσι;
παρ' ὀλίγον τὸν καθιέν
νὰ τὸν κάνουν κακορίτσι.

—

Καὶ βοᾷ φωνῇ μεγάλῃ:
πιθανὸν χωρὶς κεφάλι
καμμιὰ μέρα νὰ 'ρεθῇ
ὅπορος 'στὸν δεινὸν ἀγῶνα
τὴν ἀνάδυνη Κορῶνα
τῆς Ἀρδανιτίας ποθεῖ.

—

Τίποτ' ἄλλο παρὰ θρήνους γιὰ τὸν Ἡγεμόν' ἀκοῦς,
πάνουν καὶ τῆς Ὁλλανδίας τοὺς ἀξιωματικούς,
κι' ἴσως νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ μήνυμα καμμιᾶς ἡμέρας
πῶς τοὺς πέρασαν καὶ τούτους διὰ στόματος μαχαίρας.

Δαίμων ἄγριος ὀρχεῖται
'στ' Ἀρβανίτικο λημέρι...
γειά σας, ἱερολοχῖται,
κι' ὅλοι τὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι.

Γιὰ τὸν ἕνα τῶν Ἀθηνῶν, ὑποψήφιον κ' ἐκεῖνον.

Ἄσπρο καὶ 'στοῦ Πὼπ τὴν κάλπη, ποῦχει πένα, ποῦχει
ποῦχει χάρι, ποῦχει σκῶμμα, [στόμα,
καὶ προσόντα βουλευτοῦ καὶ παντοῖα καὶ πολλὰ
κι' ὅπως ὁ Πρωθυπουργὸς διαρκῶς χαμογελᾷ.
Ἄσπρο 'στὸν μικρὸν τὸ δῆμαρ, πλὴν ἂν πρῶτοις μαχητήν,
κι' ἕνα σοβαρὸν συνάμα κι' εὔθυμον συζητητήν.

—

Ἄσπρο καὶ 'στοῦ Πὼπ τὴν κάλπη, ποῦναι διάβολος ξυ-
[πνός,
γιὰ νὰ λέῃ τοῦ Λευτέρη νὰ καὶ 'λίγος μαϊντανός.
Ὠφελεῖ τὸ χωρατὸ καὶ τοῦ σκώμματος τὸ βέλος,
καὶ σπουδαῖα καὶ φαιδρὰ
ἡ Βουλὴ νὰ παραδρᾷ,
θὰ χαρῇ κι' ὁ Βενιζέλος.

—

Καλὸν εἶναι πότε πότε καὶ τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα
καὶ τοὺς τίτλους τοὺς τρανοὺς
νὰ τοὺς κάνωμε καρότα,
κάρδαμα καὶ μαϊντανούς.
Ἄσπρο καὶ 'στοῦ Πὼπ τὴν κάλπη, γιὰ νὰ λέῃ καθενός,
ὅποῦ θέλει νάμπῃ σ' ὅλα, νὰ καὶ 'λίγος μαϊντανός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΒΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ἑκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Ἕνατον κ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Χίλια κι' ἐνιακόσια τέσσερα καὶ δέκα. τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.
Τετάρτη τοῦ Μαΐου κι' εἰκοστή, πανήγυρις Ἑλλάδος ἁγαστή.	Χίλια δύο καὶ τρακόσα, χαῖρ" Επτάνησος σκιρτῶσα

Εἰς τὴν Κέρκυρα καὶ πάλι νέα τελετὴ μεγάλη.

—

Φ.— Μὴ νυσταζῆς, ἀφυπνίσου...
ἕνωσις τῆς Ἑπτανήσου,
μὲς' στὴν Κέρκυρα καὶ πάλι
μιὰ πανήγυρις μεγάλη.

—

Παληὸς κόσμος ἀνεστήθη,
καὶ μεταρσιόνει στήθη
φιλελεύθερη λαλιά.

—

Μὴ νυσταζῆς, ἀφυπνίσου,
ἕνωσις τῆς Ἑπτανήσου
κι' ἑορτὴ τοῦ Βασιλῆ.

—

Στοὺς Κορφοὺς κι' ὁ Κωνσταντῖνος
ἑορτάζει τὄνομά του,
κι' ὑμνῳδὸς τοῦ Κορωνάτου
γίνεται κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος.

—

Ἐκεῖ πέρα συγκινήσεις
καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς,
ἐκεῖ πέρα κι' ἀναμνήσεις
μιᾶς μεγάλης ἐποχῆς.

—

Εἰς τὴν Κέρκυρα κι' ἐγὼ
μὲ συγκίνησι ριγῶ,
καὶ τὰ γόνατά μου κλίνω
σὲ προμάχους παλαιοὺς,
καὶ τὸ κλέος μεγαλύνω
μιᾶς πάλης εὐκλεοῦς.

—

Μὲ τὴν ἐξαλλόν μου φρένα
βλέπω χρόνια περασμένα,
βλέπω τρόπαια τρανά.

—

Πίκραις δὲν ξεχνῶ μεγάλαις,
κι' ἐξορίαις καὶ κρεμάλαις,
κι' ἀπαρίγραπτα δεινά.

—

Πρέπει ταῦτα ν' ἀνυμνοῦνται,
κι' εὔκολα δὲν λησμονοῦνται
μέσα 'στῆς ζωῆς τοὺς σάλους
κάτι περασμένοι χρόνοι,
ποῦ μακρῶν ἀγώνων πόνοι
ταὺς ἀνέδειξαν μεγάλους.

Β'.

Π.— Εἰς τὴν Κέρκυρα κι' ἐγὼ
σήμερα δοξολογῶ

μαχητὰς ἀλησμονήτους,
ἥρωας ἀκαταβλήτους.

—

Μεγαλύνω ριζοσπάστας,
ποῦ τοὺς ὕμνησαν καιροί,
καὶ δὲν παύουν κρατεροὶ
νὰ μαστίζουν τοὺς δυνάστας.

—

Δὲν τοὺς κούρασαν πικρίαις
καὶ παθήματα μεγάλα,
δὲν τοὺς σκιάζουν ἐξορίαις,
κάτεργα, δεσμὰ, κρεμάλα.

—

Μάχονται κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
πάντοτε καρτερικοὶ
κι' ὁλοένα θαρραλέοι.

—

Τὴν ψυχή των ἀκονίζουν,
καὶ δυνάστας ἀτενίζουν
δίχως νὰ ζητοῦν ἐλέη.

—

Ἐξορίστων ἄκου βόγγους
μέσα σὲ σπηλιαῖς καὶ βράχους,
μὰ κι' Ἐλευθερίας φθόγγους,
ποῦ πληθαίνουν τοὺς προμάχους.

—

Ἡ φωνή της 'στὴν ἀρχὴ φαίνεται μουρμούρισμα
κι' ἁπαλὸ νανούρισμα,
κι' ἔπειτα μὲ τὸν καιρὸ γίνεται βοὴ καὶ βρόντος
καὶ βροντὴ καὶ γῆ καὶ πόντος.

—

Ποῦ τοὺς Ρώμας, τοὺς Λομβάρδους,
ποῦ κατ' ὄνομα τοὺς Βάρδους
τῶν νησιῶν νὰ κελαδήσω;

—

Εἶναι σ' ὅλους μας γνωστοί,
κι' ἂν τοὺς ψάλ' ὀνομαστί
θ' ἀποκάμω, θ' ἀπαυδήσω.

—

Βλέπω νὰ διαβαίνουν 'μπρός μου
Παδεράδες, Μομφεράτοι,
Θεοτόκηδες, Ζερβοί.

—

Ἡ συγκίνησις τοῦ κόσμου
καὶ τὸ βουρκωμένο μάτι
τῶν προμάχων ἀμοιβή.

Γ'.

Φ.— Κι' ἦλθε 'μέρα φωτεινή,
τ' Ἁγ-Κωνσταντίνου σχόλη,
ποῦ τὸ γένος συγκινεῖ
κι' ὀνειρεύεται τὴν Πόλι.

—

Κι' ἦλθε ξαστερὰς ἡμέρα,
κι' ἀπὸ δόξης οὐρανὸ
ἔπεσε δροσιὰ 'στὸ χῶμα.

Κι' ἐκυμάτισ' ἐκεῖ πέρα
κάποιο σύμβολο τρανό,
ποὺ χει τοὺρανοῦ τὸ χρῶμα.

—

Κι' ἐξυμνήθησαν Τιτᾶνες,
κι' ἔψαλαν μεγάλοι στίχοι
θρίαμβον αἰώνιον.

—

Κι' ἐτονίσθησαν παιᾶνες,
καὶ τοὺς ἤχους των ἀντήχει
τὸ γλαυκὸν Ἰόνιον.

—

Ὁ κόσμος γελᾷ,
ξεχνιοῦνται μαράζια,
σὰ κάστρα 'ψηλὰ
σημαῖα γαλάζια.

—

Καὶ ξένα κανόνια
γιὰ τούτη βροντοῦν,
πολύπαθα χρόνια
σ' ἐκεῖν' ἀπαντοῦν.

—

Στὸν ἴσκιο της πνίγεται
δουλείας καϋμός,
'μπροστά της ἀνοίγεται
γενναίων βωμός.

—

Ἡ κόραις ἑνόνονται
σὲ μάννας φιλί,
μ' ἄφρους στεφανόνονται
οἱ γύρω γιαλοί.

—

Πετοῦν λιγεραῖς
κι' ἑπτὰ μ' ἕνα πόνο
χορεύουν μαζί.

—

Γιὰ τέτοιαις χαραῖς
ἀξίζει καὶ μόνο
κανένας νὰ ζῇ.

Δ'.

Π.— Ὁ κόσμος ὁ ψεύτης γεμάτος μὲ πάθη,
τοῦ κόσμου τοῦ ψεύτη σαθρὸ τὸ σκαφίδι,
κυττάζεις 'στὸ ρόδο κρυμμένο πάγκάθι,
κυττάζεις 'στὸ ρόδο κρυμμένο τὸ φίδι.

—

Ἀλλ' ὅμως ἐγὼ
τῆς γῆς δὲν κυττάζω
τὰ τόσα δεινά.

—

Μὲ νίκαις σφρίγῳ,
κι' ἑνώσεις γιορτάζω
καὶ κλέη ξανά.

—

Τοῦ Ταλλὰτ δεξίωσις μεγάλη 'στὴ Βλαχία.
ποῦ 'πᾶγε, καθὼς ξέρετε, νὰ κάνῃ συμμαχία.

Ὡραῖα τὰ χρόνια,
ποῦ νίκης κανόνια
τριγύρω βροντοῦν.

—

Καὶ δάφναις στεφάνων
καὶ κρότοι παιάνων
τοὺς οἴστρους κεντοῦν.

—

Τὸν Μάη τὸν μῆνα
λευκὴ κοραζιὰ
ἐφάνη μὲ φούλια.

—

Καὶ γίνοντ' ἐκεῖνα
τὰ δόλια νησιὰ
ἑπτάστερη πούλια.

—

Καὶ σήμερα ψάλλει
χαρὰ περισσὴ
καθέν' ἀκρογιάλι,
καθένα νησί.

—

Κι' ἂν τρῶνε τὰ στήθεια
τῆς γῆς συμφοραῖς,
ἀξίζουν ἀλήθεια
γιὰ τέτοιαις χαραῖς.

—

Καὶ σὺ, παλαβέ,
Φασουλῆ παρλαπίπα,
τὴν λύραν λαβὲ,
τὴν ἑπτάχορδον κτύπα.

—

Σὲ κώμων νησὶ
γεμάτος φωτιὰ
πετῶ σὰν πρωτήτερα.

—

Καὶ κάνε καὶ σὺ
τοῦ Μήβα ταύτὰ
ν' ἀκούγῃς καλλίτερα.

—

Μὴ χρόνους καϋμοῦ
ποσῶς ἐνθυμοῦ,
'στὴν Κέρκυρα γύριζε.

—

Καὶ πλήρεις ἐλπίδος
ἑνώσεις Πατρίδος
φαιδρὸς παγγύριζε

Ε'.

Φ.— Ὁ Βασιλῆας 'στὴν Κέρκυρα γιορτάζει τὄνομά του, γιορτάζει καὶ τὴν ἕνωσι τῆς Ἑπτανήσου τώρα, τρελλῆς χαρᾶς ἀλαλαγμὸς ἀκούεται σιμά του καὶ καμαρόνουν γύρω του παιδιὰ τροπαιοφόρα.

—

Ἔχουν καμάρι περισσὸ
γιὰ τὸ σπαθί του τὸ χρυσὸ,
ποῦ 'δόξασε καιρούς.

Κι' Ἕνωσις νέα καὶ παλιὰ
ἐν τούτῳ νίκα, Βασιλιᾷ,
φωνάζουν μὲ χορούς.

—

Χέρι Θεοῦ τὸ βλόγησε καὶ κάποια θεία χάρις,
τὸ 'πῆρε καὶ τὰ κόνισε θείας Ἰδέας Ἄρης,
τέβγαλαν μέσ' ἀπὸ μυρτιαῖς
παλιῶν τυραννοκτόνων,
τὸ 'πύρωσαν μὲς' στῆς φωτιαῖς
τῆς ἀσβεσταις τῶν πόνων.

—

Τὸ τραγουδήσανε τρανὰ
σὲ λαγκαδιαῖς καὶ σὲ βοφὰ
καιρῶν ἁρματωλήκια.

—

Καὶ τ' ἀτσαλώσανε καῦμοὶ
καὶ βάκρυα καὶ στεναγμοὶ
καὶ σκλαβωμένα βίκῃα.

—

Καὶ τώρα, Ρήγα, τὸ φορεῖς
καὶ νικηφόρος προχωρεῖς,
κι' ἀκοῦς τὸν κόσμο νὰ βοᾷ· ζήτω σου, Κωνσταντίνε,
σὰν ζητὸ 'δικό σου τὸ σπαθὶ καλλίτερο δὲν εἶναι.

—

Γιὰ τοῦτο σήμαρα κυρταῖς
τῆς ράχαις δὲν κυττάζεις,
γιὰ τοῦτο σήμαρα γιορταῖς
ἑνώσεως γιορτάζεις.

—

Γιὰ τοῦτο κι' ἀπελεύθεροι κι' αὐτοὶ ποῦ μένουν σκλάβοι
πετοῦν 'στὸ πέρασμά σου,
κι' ὁ στρατιώτης 'στὴ σκηνὴ κι' ὁ ναύτης 'στὸ καράβι
ξυπνᾷ μὲ τ' ὄνομά σου.
Γιὰ τοῦτο 'πῆρες τοῦ Λαοῦ τὸ βάφνινο κλαδί,
γιὰ τοῦτο 'πῆρες τοῦ Στρατοῦ Στραταρχικὸ ραβδί.

—

Ἐμπρός, μὴν ἀπαυδᾶτε,
μὰ γλυκοτραγουδᾶτε
νέας Πατρίδος ἕνωσι, νέας Πατρίδος μέρη,
ποῦ μόλις χθὲς ἀνάσαναν μὲ Λευθεριᾶς ἀγέρι.

—

Ἕνωσις τῆς Ἑπτανήσου, μὰ καὶ νέας ἄλλης γῆς,
ὁποῦ χθὲς προχθὲς ἀκόμα
τὸ κατάξερό της χῶμα
μ' αἷμα τ' ἀνθρωποθησίας τὸ ποτίζανε σφαγεῖς.

—

Σήμερα φαιδρὸς ἑνόνω
πόθους ἀδελφῶν κρυφοὺς,
καὶ σκιρτῶ καὶ στεφανόνω
ἑνωμένους ἀδελφούς.

—

Κι' ἂν ἀκόμη μένουν κι' ἄλλοι,
ποῦ δὲν 'σήκωσαν κεφάλι
καὶ δὲν ψάλλουν Ὡσαννά.

Καὶ μὲ τὴν ψυχή 'στὸ στόμα
καὶ μὲ παθαμένου χρῶμα
πέρνουν κάμπους καὶ βουνά.

Κι' ἂν ἀκόμη πλάσις θρήνου
μένει γῆ μας λατρευτή,
τάλογο τοῦ Κωνσταντίνου
τὸ σελόνουν καὶ γι' αὐτή.

—

Θήκας προπατόρων τίμα,
κι' εὐχου, Περικλέτο φίλε,
ὅσα τύραννος ἀφεῖλε
νὰ γενοῦν 'δικό μας κτῆμα,
καὶ τὴν δόξαν νὰ προφθάσῃς μιᾶς Ἑλλάδος ἐξκιρέτου,
ἑνωμένης, ἀχωρίστου, καὶ καθ' ὅλ' ἀδιαιρέτου.

—

Π.— Εἴθε, γένοιτο, μακάρι,
Φασουλῆ μου κοκκαλιάρη,
καὶ νὰ πάρουν ὅλα τέλος...

Φ.— Εἴθε, γένοιτο, κι' ἀμήν,
'στοὺς Κορφοὺς κι' ὁ Βενιζέλος
δίχως τὸν Βενιαμίν.

ΣΤ'.

Φ.— Στοὺς Κορφοὺς πανηγυριώτης
νὰ κι' ὁ πρῶτος ἐν τοῖς πρώτοις,
ποῦ 'στὸν Πειραιὰ κατέβη μὲ τὸν γυιό του τὸν Κυριάκο
νὰ ψηφίσῃ κατὰ χρέος τὸν 'δικό του φιλαράκο.

—

Ποῦ τώρα τρικυμία
ἡ τόση νηνεμία
τῶν ἐκλογῶν τῶν νέων
κάθε Ρωμηὸ πολίτη
τὸν σκάνει καὶ τὸν πλήττει,
σάγλα καὶ τῶν γονέων.

—

Αὐτὰ τὰ καθεστῶτα
Ρωμηὸς δὲν τὰ χωνεύει,
κανένας ὅπως πρῶτα
νεκρὸς δὲν ζωντανεύει.

—

Δὲν 'μπορεῖ καλπονοθεύσεις ἕνας κι' ἄλλος νὰ σκαρώσῃ,
Περικλέτο γιγενῆ,
καὶ ψηφίζουν μόνον ὅσοι
θεωροῦνται ζωντανοί.

—

Οἱ Πρωθυπουργοὶ μονάχα πᾶνε τώρα μιὰ χαρὰ
καὶ ψηφίζουν μοναχοὶ των τοὺς δικούς των φανερά,
κι' ἀπειλοῦν καὶ βεβαιόνουν πῶς θὰ πάρουνε ποδάρι
ἂν τὴν ἐκλογὴ 'δικός των ὑποψήφιος δὲν πάρῃ.

—

Ἐκλογαῖς, ποῦ δὲν κυττάζεις ἐκλογεῖς ροπαλοφόρους,
μήτε γίνεται καυγᾶς
κι' ἔτσι μοῦρχεται νὰ φέρω Γκέγκηδες καὶ Μαλτσόρους
σὲ μελλούσας ἐκλογάς.

—

Π.— Ἔτσι μοῦρχεται κι' ἐμένα νὰ σ' ἀρχίσω 'στὸ στηλιάρι,
κι' ἔρσε ματσουκιαῖς καμπόσαις μπρὸς καὶ πίσω, χλειμπονιάρη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ἐκτὸς φράγκα εἰναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Ἕνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἐβρύσομεν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενάνων.	Χίλια κι' ἑνακόσια τέσσερα καὶ δέκα, τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, ετύπα καὶ πελέκα.
Μάη τριανταμία, καὶ πάλι τρικυμία.	Χίλια τρία καὶ τρακόσα, κι' ἡ Τουρκιὰ φρενητιῶσα.

Κτυπᾶτε τὴν γενεὰ τοῦ Τούρκου τοῦ φονιᾶ.

—

Τώρα, ποῦ λάμπουν οὐρανοὶ καὶ στόμ' ἀγγέλων ψάλλει
τοῦ μαρμαρένιου Βασιλιᾶ τὴν μνήμη τὴν μεγάλη,
φεύγει τὴν γῆ τὴν πατρικὴ κόσμος ξεσπητωμένος
καὶ φθάνει βόγγος μακρυνὸς,
κι' ὁ Πατριάρχης Γερμανὸς
κηρύττει μεγαλόστομος σὲ διωγμὸ τὸ Γένος.

—

Τὸ Τούρκικο σαράβαλο καὶ τώρα νικημένο
σ' ἐκείνους ποῦ τὸ 'νίκησαν χυμᾷ σὰν φρενιασμένο,
καὶ μέσα 'στοῦ θανάτου του τὸν ὕστερο σπασμό
φαντάζεται Γενίτσαρο καὶ Πανισλαμισμό,
πῶς 'τούρκεψε κι' Ἀνατολὴ, πῶς 'τούρκεψε καὶ Δύσις,
καὶ τὸν Μωχάμετ μοναχὰ λατρεύει κάθε κτίσις.

—

Τώρα, ποῦ μνημονεύομε τρανό μας Βασιλιᾶ,
ἔξω σφαλοῦν τῆς Ἐκκλησιαῖς, σφαλοῦν καὶ τὰ Σχολειά.
Χωρὶς παπᾶ καὶ δάσκαλο τὸ Γένος ἀτομένει,
κουδοῦνι δὲν ἀκούεται, καμπάνα δὲν σημαίνει.

—

Μόνο σπαθὶ τρογίζεται, κι' ἀπ' ὅλαις τῆς μεριαῖς
ἀνπλαλοῦνε θάλασσαις, ἀντιλαλοῦν στεριαῖς·
κτυπᾶτε τὸν Ἀντίχριστο μὲ τὸ μισὸ φεγγάρι,
ποῦ δόξα δὲν ἐζήλεψε παρὰ τοῦ μακελλάρη.

Τοῦ Γκαλὴπ περιηγήσεις κι' ἐξετάσεις κι' ἀνακρίσεις.

—

Π.— Κάτι, Φασουλῆ, μὲ φούρια...
ξέρεις τίποτα καινούρια;
Φ.— Τίποτα δὲν ξέρω, χάχα,
κι' ἕνα μοῦπανε μονάχα
πῶς ὁ Πρέσβυς ὁ Γκαλὴπ κατ' αὐτὰς περιοδεύει
κι' ἐξ ἰδίων του ξοδεύει.

—

Εἶναι μέγα γεγονὸς περιήγησις αὐτοῦ
τοῦ Γκαλὴπ τοῦ Πρεσβευτοῦ,
Νεοτούρκου λατρευτοῦ.

—

Καὶ τοῦ δίνουν ἐδηγούς,
καὶ τοῦ δίνουν ξεναγούς,
μὰ κανέν' αὐτὸς δὲν θέλει, καὶ πηγαίνει μοναχός,
ἀπνευστὶ κι' ὁλοταχῶς.

—

Τρέχει μὲ συγκινήσεις
μὲς στὴ Μακεδονία,
γιὰ τὰς περιηγήσεις
τὸν ἔπιασε μανία.

—

Δὲν ἔχει δίφλουδο πίστι σὲ κανενὸς Γκιαούρη
τὴν ψεύτικη τὴν μούρη,
κανένα δὲν πιστεύει γιὰ μάρτυρ' ἀψευδῆ,
θέλει ν' ἀκούσῃ μόνος καὶ μοναχὸς νὰ δῇ.

—

Κάθε λόγος Γιουνανλῆ
γιὰ τὸν Πρέσβυ Κεμαλῆ
φαίνεται σὰν παραμύθι,
καὶ κανένας δὲν τὸν πείθει
τὸν καλό μας Τουρκαλᾶ
πῶς παρνοῦν πολὺ κακλὰ
καὶ μ' ἐμᾶς οἱ Μουσουλμάνοι
δίχως τῆς Σταμπούλ Ντιβάνι.

—

Ὁ Γκαλὴπ ὁ προσφιλὴς
ξεναγούς του δὲν μᾶς θέλει...
δὲν τὸν πείθουν Βασιλεῖς,
δὲν τὸν πείθουν Βενιζέλοι.

—

Οὐ μὲ πείσεις κἂν μὲ πείσῃς,
κι' ἀπὸ τοῦτον μὴν ἐλπίσῃς
πῶς ἐκθέσεις θὰ πιστεύσῃ κἂν δικάς μας κἂν καὶ ξένας
σὰν Νεότουρκος μὲ φρένας.

—

Εὔκολα δὲν πιστεύει κι' ἐκεῖνος, κουτὸ μόγια,
ἐκθέσεις τῶν Ἀρχῶν μας καὶ φουσκωμένα λόγια.
Μένο τὰ βρό του μάτια πιστεύει καὶ τ' αὐτιά,
ὁποῦ ποτὲ δὲν βλέπουν καὶ δὲν ἀκοῦν ψευτιά.

—

Αὐτὸς σὰν Τοῦρκος κρίνει, σὰν Τοῦρκος ἐξετάζει,
κι' ἀλλοιώτικα τἀκούει, κι' ἀλλέως τὰ κυττάζει.
Δικαίως ἀπιστεῖ σὰν ἄπιστος Θωμᾶς
σὲ ψεύταις σὰν κι' ἐμᾶς.

Μποροῦν οἱ Τουρκαλάδες,
οἱ τόσον ἀψευδεῖς,
ν' ἀκοῦν μετὰ σπουδῆς
παληοψευτοφυλλάδες;

—

Γι' αὐτὸ, βρὲ κεφάλα,
τὸ βάζει στὴν τρεχάλα,
λὲς καὶ τοῦ βάζουν νέφτι.

—

Κι' ἀκούει καὶ κυττᾷ,
καὶ δίφλου δὲν 'ρωτᾷ
τὸν μπάρμπα μας τὸν ψεύτη.

—

Κι' ἐν τόσῃ συγκινήσει
πάει ν' ἀναρωτήσῃ
καὶ σ' ἕνα κι' ἄλλον τόπο
τὰ νέα καθεστῶτα,
καὶ καταβάλλει κόπο
κι' ἄφθονον χύν' ἱδρῶτα.

—

Πάσχω κι' ἐγὼ πολὺ
γι' αὐτὸν τὸν Κεμαλῆ,
ὁποῦ γελᾷ μ' ἐμᾶς,
κι' ὅλα τῆς Χαλιμᾶς
τὰ 'βρίσκει παραμύθια,
καὶ μόχθους ὑποφέρει
μέσα' στὸ καλοκαίρι
μόνο γιὰ τὴν ἀλήθεια.

—

Μονάχος κι' ἀπ' εὐθείας
βλέπει κι' ἀκούει τόσα...
αὐτὸς τῆς ἀληθείας
τῆς καθαρᾶς ἡ γλῶσσα.

—

Αὐτὸς ὀρθοτομεῖ
σὰν Τοῦρκος τὴν ἀλήθειαν,
καὶ πᾶσαν πολεμεῖ
τοῦ ψεύδους κακοήθειαν.

—

Ἐκεῖνος καὶ περίνοια
κι' εὐθύτης κι' εἰλικρίνεια
εἰς τὸ μὴ περαιτέρω.

—

Ποῦναι γνωστὴ παντοῦ
μὲ τὸ γιαγνὶς ὁλντοῦ,
καὶ τί θὰ πῇ τὸ ξέρω.

—

Ἐκεῖνος σὰν εὐθὺς
'στοῦ Πατισὰχ τὴν Πύλη
βεβαίως θ' ἀποστείλῃ
ἐκθέσεις ἀληθεῖς.

—

Κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω
γι' αὐτὸν τὸν τσελεπῆ
πῶς τώρα δίχως ἄλλο
ἀλήθεια θὰ μᾶς πῇ.

Τῆς Τουρκιᾶς ὁ Πρεσβευτὴς
βγῆκε τώρ' ἀνακριτής.

Πέφτει σπουδαῖο ξύλο
'στὸν Πρεσβευτὴ τὸν φίλο.

Ἐρωτήσεις κι' ἀπαντήσεις.

—

(Ὁ Πρέσβυς Κεμαλῆ
πρὸς Τούρκους ὁμιλεῖ.)

—

Σεῖς, ποῦ κόσμος σᾶς λυπᾶται
καὶ σᾶς τρώει τὸ σεκλέτι,
δὲν μοῦ λέτε πῶς τὰ πάτε
μὲ τὸ νέο σας Ντοβλέτι;

—

Μουσουλμάνοι σεβνταλῆδες,
εἶναι δυνατὸν νὰ ζῇ
παῦρος Τουρκαλᾶς μαζὶ
μὲ τοὺς παληο-Γιουνανλῆδες;

—

Πῶς μποροῦν Ὀθωμανοὶ
σὰν τοὺς Νεοτούρκους ποῦροι
νὰ βουλεύουν ταπεινοὶ
βούλους ὅπως τὸν Γκιαούρη;

—

Τὰ παιδιὰ τοῦ Μωχαμέτη
πῶς χωρὶς νὰ κοκκινίσουν
εἰμποροῦν νὰ προσκυνήσουν
τὸ Γκιαούρικο Ντοβλέτι;

—

Ἀδελφοὶ συμπατριῶται,
καὶ ταοῦ κεφοῦ δὲν τρῶτε,
μήτε σαπουνὶ χαλᾶ.

—

Κλαίω τὴν φρικτή σας θέσι
καὶ τὸ κόκκινό σας φέσι,
ποῦ μαρτύρια τραβᾷ.

—

Συλλογίζομαι, φτωχοί,
τὴν παληά σας ἐποχὴ
καὶ τὸ τωρινό σας χάλι.

—

Καὶ θαυμάζω κι' ἀπορῶ
πῶς σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
σᾶς κυττάζω μὲ κεφάλι.

—

Στὸν παθητικὸ γιαρέ σας
καὶ στῆς τόσαις συμφοραῖς σας
ἄνθρωπος δὲν νταγιαντᾷ.

—

Κι' ἦλθα μοναχὸς ἐδῶ
γιὰ ν' ἀκούσω καὶ νὰ δῶ
συμφοραῖς ἀπὸ κοντά.

—

Τῆς Τουρκιᾶς ὁ Πρεσβευτὴς
εἶναι τώρ' ἀνακριτής.
Ὁ Γκαλὴπ, ὁποῦ λαμπρύνει
Βεζυραίαις καὶ Σουλτάνους,
'βγῆκε τώρα κι' ἀνακρίνει
Μακεδόνας Μουσουλμάνους.

—

Στὴν ἀνάκρισι καλῶ
κάθε Τοῦρκο μὲ μεγάλο
τὴν ἀλήθεια νὰ μοῦ 'πῇ
δίχως φόβο καὶ ντροπή.

—

Πέστε τώρα καθαρὰ
καθεμία συμφορά,
ἔκθεσι σωστὴ νὰ κάνω
σὲ Βεζύρη καὶ Σουλτάνο.

Εἰς τὸν Πρεσβευτὴ τὸν πάνυ τέτοιο λὲν οἱ Μουσουλμάνοι.

—

Πρεσβευτή, χαῖρ ὁλᾶ,
καὶ γιὰ μᾶς νὰ μὴ σὲ μέλῃ...
εἴμαστε πολὺ καλὰ
καὶ περνοῦμε γάλα μέλι.

—

Τρῶμε ξένοιαστοι ψωμὶ
μὲ Γκιαούρη Κυβερνήτη,
κι' ἡσυχοι μὲς' στὸ Τζαμὶ
προσκυνοῦμε τὸν Προφήτη.

—

Καὶ νὰ 'πῇς' στὸν Πατισάχ, καὶ νὰ 'πῇς καὶ' στὸν Βεζύρη
πῶς τὸ κάθε μας χατῆρι
ὁ Γκιαούρης, Πρεσβευτής,
ἔχει πόθο νὰ μᾶς κάμῃ...
Ἐρώτησε καὶ τὸν Μουφτῆ,
Ἐρώτησε καὶ τὸν Ιμάμη.

—

Κάθε Τοῦρκος' στὴ δουλειά του
πάει τώρα μιὰ χαρὰ
καὶ δὲν χάνει μπίρ παρά.

—

Καὶ κανένας τὰ σκυλιά του
καὶ κανένας τὰ ζαγάρια
δὲν τὰ βάζει' στὴν ἀγγάρεια.

—

Σέβονται καὶ τὸ Χαρέμι,
καὶ δὲν κάνουνε νισάρι
ἀπὸ τὰς περιπετήσεις.

—

Μήτε κι' Οὐλεμὰ καλέμι
τέτοιο Βιλαὲτ δὲν γράφει,
μήτε Χόντζας καὶ Λερβίσης.

—

Μὴν πιστεύῃς πῶς κανένας συμφοραῖς ἐδῶ τραβάει,
καὶ μὲ γλύκα, Κεμαλῆ,
καὶ μὲ κέφι πιὸ πολὺ
τραγουδοῦμε τὸν γιαρέ μας...ὤχ! ἁμὰν καὶ βάι βάι.

—

Τέτοια, Κεμαλῆ, σοῦ λέμε
καὶ τοὺς Μουσουλμάνους κλαῖμε,
ποῦ δὲν μένουν ἐδῶ πέρα.

—

Μὰ τοὺς κάνουν μερικοὶ
νὰ σκορπιοῦνε' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ νὰ κοπανοῦν ἀέρα.

—

Σὲ Βεζύρη καὶ Σουλτάνο
γραφὴ στείλε βουλωμένη
πῶς καὶ μὲ τὸ παραπάνω
μένομ' εὐχαριστημένοι.

—

Γράψε τους πῶς ραμπελιὰ,
γράψε τους πῶς μακελλειὸ
δὲν θὰ βροῦνε σὰν καὶ πρώτα.

—

Μὰ καὶ σύ, τρανὲ Γαζῆ,
κόπιασε μ' ἐμᾶς μαζὶ
νὰ περνᾷς ζωὴ καὶ κότα.

Ἀπάντησις μὲ φτοῦ τοῦ φίλου Πρεσβευτοῦ.

—

(Ὁ Πρεσβευτὴς θυμόνει
καὶ τέτοια τοὺς' μιλεῖ
μὲ πάθος, μὲ χολή,
καὶ μοῦτρο σὰν λεμόνι.)

Τεῖναι τοῦτα τὰ φρικτά, ποῦ μοῦ λέτε, Τουρκαλάδες;
μὲ Γκιαούρηδες καὶ σᾶς' γίνατε ψευτοφυλλάδες.
Μὲ Γκιαούρηδων ψευτιαὶς τὸ κεφάλι σας πλανᾶται,
καὶ' κατάφεραν μὲ τρόπο
καὶ χωρὶς μεγάλο κόπο
νὰ πιστέψετε καὶ σεῖς πῶς μ' αὐτοὺς καλοπερνᾶτε.

—

Φτοῦ σας φτοῦ σας, Τουρκαλάδες,
ποῦ σὰν πρῶτοι μπουνταλάδες
δὲν μετανοεῖτε,
καὶ σ' αὐτοὺς πιστεύετε.

—

Φτοῦ, ποῦ' μάθανε καὶ σᾶς
νὰ μὴ λέτε τὴν ἀλήθεια,
πλὴν ἐγὼ τρανὸς Φεσᾶς
δὲν ἀκούω παρακμύθια,
καὶ θὰ γράψω' στὸ Ντιβάνι σὰν Νεότουρκος ἱππότης
πῶς ἐδῶ χαλᾷ ντουνιᾶς,
πῶς δὲν εἶναι τοῦ Γκιαούρη τρομερώτερος δεσπότης
καὶ χειρότερος φονιᾶς.

—

Τέτοια λέγοντος αὐτοῦ
τοῦ μεγάλου Πρεσβευτοῦ,
πλῆθος ἄπειρον προσφύγων τρέχει' στὸν Γκαλὴπ κοντά,
κι' ὁ Γκαλὴπ χαμογελῶντας τοὺς φωνάζει γκὲλ μπουρ-
[ντά.

Ἔλα Πρέσβυ, ξεφωνάζουν, ἔλα δῶσε μας βοήθεια
γιὰ νὰ μὴ μᾶς ξεκληρίσουν, ἐσὺ φαίνεσαι καλός..
κι' ὁ Γκαλὴπ τοὺς εἰπεῖ φτοῦ σας, ποῦ δὲν λέτε τὴν ἀλή-
[θεια,
μὴν ἀκοῦτε πῶς τοὺς διώχνουν, φεύγουν οἰκειοθελῶς.

—

Φεύγουν οἰκειοθελῶς κι' ἔρχονται μὲ τέτοιο χάλι,
κι' ἐξεπίτηδες πεινοῦν
κι' ἀναιδῶς αὐτοκτονοῦν,
γιὰ νὰ λένε πῶς ἐμεῖς πίνομ' αἵματα καὶ πάλι.

—

Κάθε πανουργία κρύβουν,
καὶ τὰ μάτια των τὰ τρίβουν
μὲ κρομμύδια γιὰ νὰ κλαῖνε.

—

Ὁ Γκιαοὺρ καὶ τί δὲν κάνει,
κι' ἀπορεῖ καὶ τὸ Ντιβάνι
μὲ τὰ ψέμματα ποῦ λένε.

—

Στὰ κονάκια των αὐτοὶ βάζουν μόνοι των φωτιές,
κι' ὅποια συμφορὰ τοὺς λάχῃ
τὴν σκαρώνουνε μονάχοι,
κι' ἀπορεῖ κι' ὁ Ταλαὰτ μὲ τῆς τόσαις των ψευτιαῖς.

—

(Σὲ Γκιαούρηδες καὶ Τούρκους ὁ Γκαλὴπ ὁ προσφιλὴς
τέτοια σοβαρὸς λιμάρει,
μὰ παρὼν ὁ Φασουλῆς
τὸν ἀρχίζει' στὸ στιλιάρι.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Βιβλίον ἐθνικὸν ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων,
τοῦτέστιν' Ἐκλογαὶ Δημοτικῶν' Ἀσμάτων.
Ὁ Νίκος ὁ Πολίτης, ἀκάματος σοφός,
πλοῦτον κρυμμένον πάλιν τὸν ἔφερε σὲ φῶς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ' στὸ χέρι.

Ἕνατων κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον ἑδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	Χίλια κι' ἐνακόσια τέσσερα καὶ δέκα, τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.
Ἰούνιος, ἑβδόμη, κι' ἀπάντησις ἀκόμη.	Χίλια καὶ τέσσαρα καὶ τριακόσια, κατεπατήθησαν καὶ πάλιν ὅσια.

Πάντα διωγμός, πόνος καὶ λυγμός.

—

Θρῆνος πολύπονος ἀντιλαλεῖ
μέσα σὲ Θρᾴκη καὶ Μικρασία,
καὶ σὲ χαλάσματα φεγγοβολεῖ
Βασιβουζούκων φωτοχυσία.

—

Τούρκων φονιάδων στίφη φριμάζουν,
αἵματα πίνουν ὡσὰν ἡδύποτα,
κόσμος χαλειέται, σπήτια ρημάζουν,
μὰ τὸ Ντιβάνι δὲν ξέρει τίποτα.

—

Πατρὶς ὡραία κι' Ἑλληνικὴ
ἔμεινε τώρα παληορημάδι,
κι' ἂν ἥλιος βγαίνῃ λαμπρὸς κι' ἐκεῖ,
μὰ τοὺς πλακόνει μαῦρο σκοτάδι.

—

Μέσα' στὸν κόσμο τὸν σκοτεινὸ
κρώζουν κοράκια τοῦ Καλιφάτου,
κι' ἄλλο δὲν φθάνει' στὸν οὐρανό,
παρὰ μονάχα ρόγχος θανάτου.

—

Φεύγουν οἱ δύστυχοι τὸν μακελλάρη,
μαζὶ των φεύγουνε καὶ τὰ πουλιά...
σελῶστε τἄλογο τοῦ Καββαλάρη,
σελῶστε τἄλογο τοῦ Βασιλιᾶ...

—

Γλῶσσα δὲν ἔμεινε σ' αὐτοὺς νὰ λένε
τὸν ψυχικό τους τὸν σπαραγμό,
δάκρυ δὲν ἔμεινε σ' αὐτοὺς νὰ κλαίνε
τὸν ἄτιμό τους τὸν διωγμό.

—

Μὰ κι' ἀπὸ σκέλεθρο κι' ἀπὸ κουφάρι
βγαίνει βροντόφωνη μιὰ λαλιά:
σελῶστε τἄλογο τοῦ Καββαλάρη,
σελῶστε τἄλογο τοῦ Βασιλιᾶ.

Τὸ ξύλινο ξευγάρι γιὰ πόλεμο λιμάρει.

Α΄.

Π.— Τί κάνεις ἐκεῖ πέρα;
Φ.— Δὲν βλέπεις καὶ ρωτᾶς;
Καὶ πάλι τὴν μαχαίρα
τροχίζω κατ' αὐτάς.

Π.— Ἀλήθεια, Φασουλῆ,
πῶς πόλεμος καὶ τώρα
πρὸς δρᾶσιν μᾶς καλεῖ
καὶ πέρνουν ὅλοι φόρα;

Φ.— Χαμπάρι δὲν ἐπῆρες
πῶς πόλεμος βαρὺς
εὑρίσκετ' ἐπὶ θύρας,
καὶ μὴν παραληρῇς;

Δὲν σοῦλεγα πῶς πρέπει
νὰ ψάλῃς, σύντροφέ μου,
τρανὰ Τυρταίων ἔπη
καὶ θούρια πολέμου;

Δὲν σοῦλεγα πῶς πρέπει νὰ μὴν παρακοιμᾶσαι,
μὰ τοὺς ἐχθροὺς τοὺς ἔξω συχνὰ νὰ τοὺς θυμᾶσαι;
Δὲν σοῦλεγα νὰ τρέχῃς καὶ νὰ μοχθῇς ἀτρύτως,
γιατὶ παιὰν σημαίνει,
γιατὶ μᾶς περιμένει,
βρὲ Περικλῆ, καὶ τρίτος;

Λοιπὸν ὁρίστε πάλι,
μᾶς ἔρχεται πηλάλα,
τῆς πόρταις μας κτυπᾷ.

Καπνὸς τὸν περιβάλλει,
καὶ σ' αἵματα νωπὰ
θέλει νὰ χύσῃ κ' ἄλλα.

Μπροστά μας ξαναστέκει,
νάτος μὲ τὸ τουφέκι,
νάτος μὲ τὸ κανόνι.

Γδοῦπoι, τυφῶνες, σάλοι,
σήκωσε τὸ κεφάλι,
κι' εἶναι πολέμου χρόνοι.

Ταῦτά μας συριγμὸς τρυπᾷ,
σήκω μὲ κατανύξεις,
Ἄρης τὴν πόρτα μας κτυπᾷ
καὶ πήγαινε ν' ἀνοίξῃς.

Καλῶς' στον...κάπως ἄργησες ἀλήθεια, κατ-αι,
καὶ τὸ σπαθὶ δὲν ἔβγαινε μέσ' ἀπὸ τὸ φικάρι,
κι' ἐλέγαμε πῶς σίγουρα θὰ βασιλεύσ' εἰρήνη
κι' ἀναίμακτος πολιτισμὸς τὴν πλάσιν θὰ λαμπρύνῃ.

Καλῶς' στον...κάπως ἄργησες, καὶ κοιμισμέν' ἡ πλάσις
ἐπίστευε πῶς γιὰ καιρὸ δὲν θὰ ξανακοπιάσῃς.
Κι' ἐμεῖς ἐκαμαρώναμε
τροπαίων καὶ ζαφνῶν σωρούς,
καὶ ξένοιαστοι τὸ' στρώναμε
σὲ πανηγύρια καὶ χορούς.

Τῆς πίκραις μας' γλυκάναμε,
τὶ δεξιώσεις' κάναμε,
τὶ ράουτ, μπρίτς, καὶ τέτοια.

Μὰ διασκέδαζαν πολλοὶ
καὶ' στοῦ Γκαλὴπ τοῦ Κεμαλῆ,
κι' ἐπίναν σαμπέτια.

Καλῶς' στον...κάπως ἄργησες νὰ ἔλθῃς νὰ μᾶς' ξυπνήσῃς
καὶ νὰ μᾶς συγκινήσῃς.
Καλῶς' στον...τώρα γίνεται δεξίωσις γιὰ σένα
μὲ ξίφη γυμνωμένα.

Πάλι μᾶς' ξάφνιασε βροντή,
βρὲ Περικλέτο γιαουντῆ,
κι' ἀμέσως πάρε δρόμο
μὲ Μάνλιχερ' στὸν ὦμο.

Στὰ στήθη σου τάρρενωπὰ
κάθε καῦμὸ νὰ πνίξῃς...
Ἄρης τὴν πόρτα μας κτυπᾷ
καὶ πήγαινε ν' ἀνοίξῃς.

Δέξου τον, ἀδελφούλη μου, μὲ ρώμην καὶ μὲ σφρῖγος,
χωρὶς κανένα ρίγος,
χωρὶς ἀνατριχίλα
μὲς" στῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα.

Δέξου τον, ἀδελφέ μου, μὲ στάσιν ἀπαθῆ
καὶ μὲ γυμνὸ σπαθί.
Κτυπᾷ τῆς πόρταις Ἄρης,
καὶ δέξου τον μὲ θάρρος
γενναίος μαχητής.

Δέξου τον καθαλάρης,
εὔζωνος καὶ φαντάρος
καὶ πυροβολητής.

Β΄.

Π.— Τὸν δέχομαι κι' ἐγώ,
καὶ δὲν βαρυαλγῶ
καὶ δὲν μὲ πιάνει φρίκη.

Τοῦ προσφιλοῦς Ἐμβὲρ τὸ δοξασμένο φέσι
κι' αὐτὸ σὰν τοῦ Σεφκέτεθε μὲς' στὰ νὰ πέσῃ.

Μὰ μέσ' ἀπὸ τὴ θήκη
σπαθὶ γενναῖο βγάζω
καὶ τὸν ζητωκραυγάζω.

Ἐκεῖνος μᾶς ξεντρόπιασε,
καλῶς' στον, ποῦ μᾶς' κόπιασε
καὶ πάλι μὲ θυμό.

Μ' ἐγερτηρίων ἤχους
τάρματ' ἀπὸ τοὺς τοίχους
καὶ τώρα ξεκρεμῶ.

Σημαίνει, παπαρβέλα,
σάλπιγξ πολεμική,
φορῶ τὴν φουστανέλα,
φορῶ καὶ τὸ χακί.

Παιδιὰ τροπαιοφόρα,
κανεὶς μὴ μένῃ πίσω...
χωρὶς τὸν Ἄρη τώρα
δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω.

Αὐτὸς μ' ἐνδυναμόνει,
αὐτὸς ζωή μου μόνη,
καὶ σκέψις καὶ φροντίς.

Μ' ἀρέσει νὰ' ξυπνῶ
μὲ βόλια, μὲ καπνό,
μὲ πάταγο βροντῆς.

Πρῶτα δὲν εἰμποροῦσα γιὰ πόλεμο ν' ἀκούσω,
μὰ τοῦτον τὸν καιρὸ
νὰ ζήσω δὲν μπορῶ,
χωρὶς ἀρειμανίως παιᾶνας ν' ἀνακρούσω.

Τώρα τὸν' συνειθίσαμε τὸν τρομερὸ τὸν Ἄρη
κι' ἔμπρός του καθὼς ἄλλοτε δὲν πέρνομε ποδάρι.
Τώρα τὸν ἀντικρύζομε κατάμματα κι' ἀλλοιῶς,
σήμερα τὸν δεχόμεθα
κι' ἐμπρός του προσερχόμεθα
σὰν νἄναι πρῶτος φίλος μας καὶ γνώριμος παλιός.

Ἐκεῖνος σὲ ξεφάντωμα καὶ πάλι μᾶς καλεῖ...
τὰ πάντα συνειθίζονται' στὸν κόσμο, Φασουλῆ.
Ἐμπρὸς, κι' ἂς μὴν ξεχάνωμε
τὸν ἔνοπλο χορό,
ἐμπρὸς, χωρὶς νὰ χάνωμε
πολύτιμο καιρό.

Τῆς Πόλις οἱ Νεότουρκοι, τῆς Πόλις οἱ σακάτηδες
καὶ τώρα ξαναφρίζουν,
κι' Ἐμβὲρ καὶ Ταλαάτηδες
τὸ Γένος ξεκληρίζουν.

Ἀπὸ τὴν Πόλι' βιώξανε τὰ μέτρητα σκυλιά,
καὶ τώρα' λύσσαξαν αὐτοί, καὶ ξαναθέλουν νίκη,
μᾶς' ὁρίζουν κάθε τίμιο κι' αὐτὸν τὸν Βασιλιᾶ,
καὶ γράφουν' στὴν πατοῦνα των τὴν καθεμιὰ' συνθήκη.

Κάθε Νεότουρκο φεσᾶ
τὸν ἐλέπεις τώρα νὰ λυσσᾷ,
νὰ καίῃ, νὰ σκοτώνῃ.

Καὶ ποιὸς γι' αὐτοὺς τοὺς ἐμμανεῖς,
τοὺς ἀνιέρους, τοὺς φρενεῖς,
τὸ ξίφος δὲν φουκτώνει;

Πάλι παροξυσμοί,
φάσμα στυγνὸν ἐλέθρου
περιπλανᾶται νέον.

Καὶ φεύγουν πληθυσμοὶ
ξηρότεροι σκελέθρου
τὴν λύσσαν τῶν φονέων.

—

Ἂν τὸ μισὸ φεγγάρι
μιὰ καὶ καλὴ δὲν σβύσῃ,
συχνὰ θὰ βλέπῃς Ἄρῃ
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

—

Ἀτέλειωτοι καϋμοὶ
κι' αἱμάτων Καλλιρρόη,
κι' εἰρηνικὸ ψωμὶ
ὁ κόσμος δὲν θὰ τρώῃ.

Γ'.

—

Φ.— Διάτορος κι' ἐγὼ
μὲ τὸν Πρωθυπουργὸ
τὸν πόλεμο κηρύττω.

—

Ὅπλον καθεὶς λαβέτω...
δὲν σοῦπα, Περικλέτο,
πῶς θἄχωμε καὶ τρίτο;

—

Ἡ μοῖρα μας ἀλήθεια καὶ τοῦτον μᾶς τὸν γράφει,
καὶ χέρι ποῦ δὲν φαίνεται σ' αὐτὸν μᾶς ὁδηγεῖ,
καὶ τὸν διψοῦμε σήμερα σὰν διψασμένο λάφι,
ποῦ τρέχει μὲς' στὴν ἔρημο νἄβρῃ νεροῦ πηγή.

Π.— Ἀλήθεια πῶς ὁ διωγμὸς εὑρίσκετ' ἐν ὑφέσει;
Φ.— Τέτοια φωνάζει, Περικλῆ, τοῦ Ταλακὰ τὸ φέσι,
μὰ σὺ φεσάδες μὴν ἀκοῦς,
πρόσφυγας ν' ἀτενίζῃς,
καὶ μοναχὰ πολεμικοὺς
παιᾶνας νὰ τονίζῃς.

—

Ἔμπρὸς, βρὲ λογοκόπε,
ποῦσαι τῶν λόγων ἥρως,
ὁ Βενιζέλος τῶπε,
ποῦχει φωνὴ μὲ κῦρος.

—

Ὁρμαγδὸς πολὺς
κι' ἀναβρασμὸς ξανά...
στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
τὸ λάλησε τρανά.

—

Τὸν κόσμον συνεκίνει
μεγάλου λόγου θύελλα,
κι' ἐτρόμαξαν κι' ἐκεῖνοι,
ὁποῦ φοροῦν μονύελα.

—

Μὴν κάθεσαι, καλέ,
ὁ Βενιζέλος τῶπε...
βροντοῦν Ἀνατολὴ
καὶ ξυγκυκῶντ' Εὐρῶπαι.

—

Ἐκεῖνο τὸ μεγάλο
τοῦ Βενιζέλου κήρυγμα
δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο
πάρεξ ὀβίδος σφύριγμα.

—

Ἦταν ἀλήθεια κάτι,
ποῦδε τὸ κάθε μάτι
πανωλεθρίας δράμα.

—

Φωνή, ποῦ 'πῆρε τόνο
ἀπὸ Ραγιάδων πόνο,
ἀπὸ Ραγιάδων κλάμμα.

—

Φωνή, ποῦ τοὺς φεσάδες σὲ κάποια σκέψι βάνει,
ἀνοίξανε μὲ τοῦτη ταύτιὰ τοῦ κάθε μπόγια.
κι' ἀπόρησε κι' ἐκεῖνο τῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι
πῶς ὁ Λευτέρης εἶπε μὲ τόνο τέτοια λόγια,
ἀφοῦ, καθὼς γνωρίζεις, 'βρισκόμαστε σὲ σχέσι
κι' ἀδελφικὴ φιλία μὲ τοὺς Τουρκιᾶς τὸ φέσι.

—

Ἀπόρησε πολὺ
κι' ὁ Πρέσβυς Κεμαλῆ,
ποῦ τόσους κόπους κάνει κι' εἰρηνικοὺς ἀγῶνας
κι' ἀπῆγε ν' ἀνακρίνῃ τοὺς Τούρκους Μακεδόνας.

—

Κι' αὐτὸς ποῦ λές, τσιφούτη,
ποῦ 'πῆρε τόσα μέρη,
τόσα χωριὰ παγάνα.

Ἀπόρησε μὲ τοῦτη
τὴν στάσι τοῦ Λευτέρη,
ποῦ τοὺς χαλᾷ τὰ πλάνα.

Εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα
γιατί, Λευτέρη, τάπες,
γιατὶ κακὸ νὰ γίνῃ
τώρα, ποῦ πάνε πρίμα
φιλίαις μας κι' ἀγάπις
καὶ βασιλεύ' Εἰρήνη;

—

Π.— Κι' ἐγὼ μὲ τοῦ Λευτέρη
τὴν ἔντονη φωνὴ
τροχίζω τὸ μαχαίρι
γιὰ κόσμο, ποῦ πονεῖ.

—

Μὲ ξίφος τροχισμένο
ἀφροσταφανωμένο
κυπτάζω τὸν γιαλό.

—

Φεύγουν καράβια πάλι,
καὶ λὲν μικροὶ μεγάλοι
σύρετ' στὸ καλό.

—

Καὶ τώρα γιὰ τὸν Ἄρῃ,
τὸν πρῶτο μας τὸν φίλο,
δὲν θὰ σοῦ δώσω ξύλο,
κι' ἔχε γιὰ τοῦτον χάρι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Ἑνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον	Χίλια κι' ἐνακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
ἐδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.	τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.
Ἰούνιος, τετάρτη καὶ δεκάτη,	Χίλια πέντε καὶ τρακόσα,
ὁ πόλεμος τὸν κόσμον συνταράττει.	βρέμεται Τουρκιὰ λυσσῶσα.

Καὶ γιὰ τὴν Μυρτοῦλα,
πούγενε νυφοῦλα.

—

Σπητιοῦ καμάρι καὶ χαρὰ
καὶ μέλισσα νοικοκυρά,
πέπλος ἀραχνοΰφαντος σκεπάζει τὰ μαλλιά σου
καὶ πᾷς μὲ τὸ τριγοῦδι σου νὰ κτίσῃς τὴν φωλιά σου.

—

Βλέπω καὶ τοῦτο τὸ παιδὶ
μὲ φόρεμα τοῦ γάμου,
καὶ κρύβομαι νὰ μὴν ἰδῇ
κανένας τὴν χαρά μου.

—

Μὰ δὲν μποροῦνε νὰ κρυφτοῦν χαραῖς ὡσὰν κι' αὐτή,
ὁποῦ σὲ βλέπω σήμερα νυφοῦλα ζηλευτὴ
κοντὰ σὲ ξίφος λιγερό, κοντὰ σὲ παλληκάρι,
ὁποῦ τὸ 'στόλισε κι' αὐτὸ χρυσῆς μυρτιᾶς κλωνάρι.

—

Ἀνθινη σ' ἔρρανε βροχὴ,
καὶ τἄνθη σου τὰ νυμφικὰ
δὲν εἶναι πιὸ παρθενικὰ
ἀπὸ τὴν ἄσπρη σου ψυχή.

—

Σὲ βλέπω, ποῦ μὲ στέφανα ποιητικὰ πλεγμένα
στεφανωμένος ποιητὴς νύφη σὲ στεφανόνει...
πολλαῖς εὐχαῖς τὰ χείλη μου τραυλίζουν καὶ γιὰ σένα,
ἐγ' ὅμως σὰν πατέρας σου σοῦ δίνω μιὰ καὶ μόνη:
καὶ 'στὴν καινούρια σου φωλιὰ
νᾶσαι καθὼς καὶ 'στὴν παλιά.

—

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α΄.

Π.— Τί γίνεσαι, βρὲ Φασουλῆ;
Φ.— Ζέστη τὰ πάντα πυρπολεῖ
κι' ἥλιος μας ψήνει φλογερὸς
κι' ἡ γῆ μας εἶναι γῆ πυρός.

Π.— Καὶ σὺ τί κάνεις;
Φ.— Πηλαλῶ
κι' ἀδιάκοπα παραλαλῶ
γιὰ μέλλοντας πολέμους
καὶ βλέπω πρὸς τοὺς Ἄξιμους.

Ἥλιος, ποῦ τῆς ἀκτίνες του κανεὶς δὲν ὑποφέρει,
μὲ κάνει κι' ὑποθέτω
πὼς πάλι, Περικλέτο,
ἦλθε τὸ καλοκαίρι.

Πάλι μ' αὐτὰ τὰ καύματα καὶ μὲ τὴ ζέστη τούτη
ρευστοποιεῖται τὸ κορμί,
κι' ἡ πέτρα γίνεται θερμὴ
καὶ τὸ μαλὸ κουρκοῦτι.

Π.— Κι' ὁ πόλεμος τί γίνεται;
Φ.— Πρὸς ὥραν ἡσυχάζει,
κι' ἐμεῖς μὲ τοῦτον κάνομε συζήτησι καὶ χάζι.

Ἐφρύαξαν Ἀνατολαί,
ἐφρύαξαν καὶ Δύσεις,
κι' ἐλύσσαξες καὶ σύ, τρελλέ,
νὰ κάνῃς συζητήσεις.

Γι' αὐτὸν τὰ δόντια' τρίξαμε
κι' ἐβόησαν τὰ πλήθη,
κι' ἐνῷ τὸν ἐκηρύξαμε
λένε πὼς ἀνεβλήθη.

Π.— Πρὸς τὸ παρὸν ἀναβολή,
μὰ φλέγεται τὸ πλῆθος,
Ἄρης καὶ Φοῖβος πυρπολεῖ
καὶ τὸ δικό μου στῆθος.

Κι' ἐγὼ σηκόνω τὴν γροθιά,
κι' ὁ κόσμος ἁλαλάζει:
πάρτε τουφέκια καὶ σπαθιὰ
κι' ὁ Τοῦρκος δὲν ἁλλάζει.

Β΄.

Φ.— Μή, παιδιά, παραληρῆτε,
μὴν ἀκοῦτε τριγμούς,
ὄφεις παρατηροῦται
κατ' αὐτὰς' στοὺς διωγμούς.

Ὄφεις ἐπῆλθε νέα...
μὲ τοῦ Γένους τὸν φονέα
ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

Καὶ μᾶς δίδοντ' ὑποσχέσεις
πὼς αἱ διεθνεῖς μας σχέσεις
πάλι θὰ βελτιωθοῦν.

Ὄφεις παρατηρεῖται,
καὶ' στὰ πέντε Βιλαέτια
τρῶν καὶ πίνουν Τουρκαλάδες.

Ὅμως ἄγρυπνοι φρουρεῖτε,
καὶ δὲν μᾶς γελοῦν μὲ τέτοια
τῆς Σταμπούλ οἱ μπουντακλάδες.

Π.— Ἦλθε τὸ καλοκαιράκι,
κι' ὁλοέν' ἀπὸ τὴν Θράκη
μετανάσται καταφθάνουν.

Κι' ἔλοι θέλουν ἐδῶ πέρα
'στὸν ἐλεύθερον ἀέρα
τῆς Πατρίδος νὰ' πεθάνουν.

Μὰ μὲ γλώσσης ἀφασία
μέσ' ἀπὸ τὴν Μικρασία
πλήθος ροβόλᾳ προσφύγων.

Καὶ μᾶς λένε, Φασουλῆ,
ὅτι κι' ἄλλοι πιὸ πολλοὶ
θὰ μᾶς ἔλθουν μετ' ὀλίγον.

Κι' ἀπορεῖ καὶ τὸ Ντιβάνι
πῶς προσφύγων καραβάνι
κάθε λίγο καταφθάνει
'στῶν Γκιαούρηδων τὸ κράτος, ποῦ δὲν ξέρει τί θὰ' πῇ
πολιτεία Νεοτούρκων, Σύνταγμα καὶ προκοπή.

Ἀπορεῖ, βρὲ μπουνταλᾶ,
πῶς ἐνῷ περνοῦν καλὰ
μὲ τῶν Τούρκων τοὺς θεσμούς,
μὲ τὴν τάξι, μὲ τὸν νόμο,
νοσταλγοῦν ἐκπατρισμοὺς
κι' ἄρον ἄρον πέρνουν δρόμο.

Μὴ γιὰ τὸν Ἀλλὰχ, παιδιά, τάγαθά σας παραιτῆτε,
καταφόρτιον ἄλλοθι μὴ γιὰ τὸν Ἀλλὰχ ζητῆτε.
Τρέλλα σᾶς κτυπᾷ μεγάλη,
μὰ γυρίστε' πίσω πάλι.

Μὴ διοίκησι θκρρῆτε
πῶς καλλίτερη θὰ βρῆτε,
μήτε τοὺς' δικούς μας νόμους,
τοὺς δικαίους, τοὺς ἀμώμους.

Μὴ τὰ στήθη σας κτυπᾶτε,
κι' ἐκεῖ πέρα ποῦ θὰ πᾶτε
μπουγιουροὺμ δὲν θὰ σᾶς' ποῦν.

Ἀγαπητέ μου Τουρκαλά, πρὶν ἔλθουν τὰ ντελίνζα σας, νὰ κάνετε σωσίβια πρῶτα γιὰ τὰ δελφίνζα σας.

Σὰν κι' ἐμᾶς δὲν θὰ σᾶς θρέψουν,
μὰ τὰ νῶτα θὰ σᾶς στρέψουν,
καὶ σκληρὰ θὰ σᾶς κτυποῦν.

Γιὰ τὸ χάλι σας μὴν κλαῖτε,
μὴ παράπονα μᾶς λέτε
κάθε τόσο, κουρελῆδες.

Σὰν κι' ἐμᾶς τοὺς ἀλλοφύλους
δὲν θ' ἀβρῆτε τέτοιους φίλους,
μήτε μὰς' στοὺς Γιουνανλῆδες.

Ἔξω καθεμιά σας λόπη...
τζάνουμ, τί καλὸ σᾶς λείπει,
καὶ γι' ἄλλου τὸ στρίβετε;

Ἀπορεῖ καὶ τὸ Ντιβάνι
πῶς' στὸν κόρφο σας Κοράνι
σὰν κι' ἐμᾶς δὲν κρύβετε.

Καθενὸς' Εμβέρ ἡ μούρη
ἀπορεῖ μὲ τὸν Γκιαούρη
πῶς ἀκόμη δὲν τουρκεύει.

Μὰ τὸν πιάνουν πανικοὶ
καὶ τὸ στρίβει πανοικεὶ
βίχως ἔπιπλα καὶ σκεύη.

Ἐκκλησιά σας πρέπει τώρα
νάναι μόνο τὸ Τζαμί...
'στὴν Τουρκιὰ τὴν φεσοφόρα
θὰ χορτάσετε ψωμί.

Ἔρθασε τὸ καλοκαίρι,
ποῦ καθένας ὑποφέρει
ἀπερίγραπτα δεινά.

Κι' ἐξ ἀκτῶν κυματοπλήγων
πλῆθος δυστυχῶν προσφύγων
ἔλεος ζητεῖ ξανά.

Κι' ἂν καὶ φαίνωνται σεμνοὶ
ὅμως ἔρχονται γυμνοὶ
κι' ἡ κυρίαις ντεκολτέ.

Καὶ ζαλίζουν καὶ ταὐτὰ
τοῦ Γκαλὴπ, ποῦ τὴν φευτιὰ
δὲν ἀνέχονται ποτέ.

Γ΄.

Φ.— Ἐπῆλθε κάπως ὄφεσις' στῶν διωγμῶν τὰ κλέη,
κι' ὁ Ταλαάτ τὸ λέει.
Ὅτι δὲν γίνονται πολλοί,
ξυλένζα μου κωθῶνι,
κι' ὁ Πρεσβευτὴς ὁ Κεμαλῆ
γι' αὐτὸ μᾶς βεβαιόνει.

Τώρα καὶ ξένων Πρεσβειῶν θὰ πᾶν διερμηνεῖς
ὅλοι μαζὶ καὶ χωριστὰ νὰ κάνουν ἀνακρίσεις,
γιὰ νὰ πεισθοῦν ἂν ἀληθῶς πάσχουν ὁμογενεῖς
κι' ἂν γίνωνται κατατρεγμοί, φόνοι, καὶ πυρπολήσεις.

Κι' ἂν πλημμυρήσουν πρόσφυγες καὶ τὰς ἰοστεφάνους,
μὰ θὰ λυθῇ τὸ ζήτημα μ' αὐτοὺς τοὺς δραγουμάνους.
Παυσάτωσαν οἱ στεναγμοί,

κανεὶς,παιδιά,μὴν κλαίγῃ,
πῶς ἔπνυσαν οἱ διωγμοί
κι'ὁ Ταλαὰτ τὸ λέει.

—

Βάζω'στὴ θήκη τὸ σπαθί...
πρὸς τὸ καλὸν τοῦ Γένους
τὸ ζήτημά μας θὰ λυθῇ
μὲ δραγουμάνους ξένους.

—

Μὴ διωγμοὺς παραλαλῇς
βασανισμένων,Μοῦσα,
κι'ὁ Ταλαὰτ ὁ προσφιλὴς
ἐπῆγε καὶ'στὴν Προῦσσα.

—

Ἔπαυσε πλέον ἡ φυγή,
ξεχνιοῦνται παρασμένα...
τοῦ Ταλαὰτ διαταγή
κι'ὅλα διορθωμένα.

—

Στοὺς πρωταιτίους πέλεκυς...γι'αὐτοὺς κανένας οἶκτος,
θὰ πάσ'ἡ Θέμις κατ'αὐτῶν ἀμέσως κι'ἀμειλίκτως.
Ἄλλοι σ'ἐκείνους,ποὺδιῶξαν πρῶτοι τοὺς Γιουνανλῆδες,
κι'ἂς εἶναι Μπέηδες τρανοί,κι'ἂς εἶναι καὶ Βαλῆδες,
κι'ἂς εἶναι καὶ χαμάληδες σὰν τὸν'Αγὰ Κερίμ.
ἀφοῦ καλὰ τιμωρηθοῦν,
μετέπειτα θὰ βραβευθοῦν,
κι'ἀπὸ τὴν Πύλη τῆς Σταμποὺλ θ'ἀκούσουν ἀφερίμ.

—

Τοῦ Ταλαὰτ διαταγή...τὸ λὲν καὶ τ'ἀηδονάκια
κάτω'στὰ ρέμματα,
ὅτι θὰ πᾶν οἱ πρόσφυγες'στὰ πρῶτα των κονάκια
δὲν εἶναι ψέμματα.

—

Ἂς μὴν ἀκούωνται λυγμοί...
πῶς ἔπαυσαν κατατρεγμοί
Ραγιάδων λυσσαλέοι
κι'ὁ Κεμαλῆ τὸ λέει.

—

Κλῶδων ἀνέσκηψε πολύς,
μὰ τώρα τῆς'Ανατολῆς
ἡσύχασε τὸ σκάφος.

—

Κι'ὁ Τοῦρκος Πρέσβυς ὁ γλυκὸς
τὸ βεβαιοῖ προφορικῶς,
τὸ βεβαιοῖ κι'ἀγγράφως.

—

Τὸ λένε καὶ διαρμηνεῖς
πὼς δὲν θὰ μείνῃ πιὰ κανεὶς
Ραγιὰς ἀδικημένος
καὶ παραπονεμένος.

—

Πᾶν τὰ λυσσάκικα σκυλιά,
φιλίας σήμερα φιλιά,
κι'ἀγάπαις σὰν καὶ πρῶτα,
κι'ὅλο ζωὴ καὶ κότα.

—

Πῶς'πέρασε τὸ ξαφνικὸ
καὶ τὸ μεγάλο τὸ κακὸ
δὲν εἶναι παραμύθια.

Τῶπε ξανὰ κι'ὁ Κεμαλῆ,
ποῦ βγάζ'ἡ γλῶσσα του μαλλὶ
μόνο γιὰ τὴν ἀλήθεια.

Δ'.

Π.— Ἔφθασε καὶ πάλι θέρος,
κι'ὅλα,Φασουλῆ σὰν πρῶτα,
καὶ καθεὶς ἰδιαιτέρως
ἀναλύει'στὸν ἰδρῶτα.

—

Πάψε πιὰ ν'ἀνησυχῇς...
τώρα μὲ τὴν πρώτη ζέστη
κάθε πρόσφυξ εὐτυχὴς
ὅπως πρὶν ἀπεκατέστη.

—

Πάλι λάδα καὶ φωτιὰ
Δύσεως κι'Ἀνατολῆς,
καὶ σφυρίζουν μὲς'στ'αὐτιὰ
κώνωπες ἀνωφελεῖς

—

Τώρα πάλι,βρὲ χαλντούπη,
καὶ τὸ φέσι πιὸ πολὺ
μὲ τὸ Ρίον ἀπειλεῖ
καὶ μᾶς γίνεται κουνούπι.

—

Τώρα καθεμιὰ συνθήκη μὲ τὸ καῦμα καταρρέει
καὶ τὸ κρέας μας δαγκάνουν ἀμειλίκτως οἱ κορέοι.
Βλέπω γύρω,Φασουλῆ,
πλῆθυσμὸν ἀνέστιον,
καὶ τὰ πάντα πυρπολεῖ
φλογερὸν Ἡφαίστειον.

—

Φ.—Ἦλθε καλοκαίρι μένους καὶ παραξυσμοῦ μεγάλου,
καὶ'στὴ ζέστη καὶ'στὴ λαύρα
ἤθελα κι'ἐγὼ,παλάβρα,
νἄμπαινα γιὰ'λίγο φρέσκο'στ'ἀεροπλοῖο τοῦ Γάλλου,
καὶ τὸν Τοῦρκο νὰ μουντζώσω,ποῦ τὸ Σύμπαν θὰ πατάξῃ.
Π.—Λένε πὼς κι'ὁ Βασιλιᾶς μας θέλει τώρα νὰ πετάξῃ.

—

Φ.— Στὸν μεγάλο Βασιλιᾶ μας,ποῦ τῶν σκλάβων ἡ [βραδειὰς
ἔγιναν'στὸ πέρασμά του φωτοστέφανος ἡμέρα,
'στὸν μεγάλο Βασιλιᾶ μας,ὁποῦ'φτέρωσε καρδιὲς
καὶ τῆς ἔκανε μαζί του νὰ πετάξουν'στὸν αἰθέρα.

—

Εἰς τὸν Ρήγα,ποῦ πετᾷ
σὲ δαφνῶν Συντάγματα,
τὰ νομίζω περιττὰ
τἄλλα τὰ πετάγματα.

—

Καὶ παράκλησι μεγάλη θὰ τοῦ κάνω φανερά:
μέσα σ'οὐρανοὺς σαπφείρων
μόνο μ'ἐθνικῶν ὀνείρων
ν'ἀνυφόνεται φτερά.